

﴿ BÖLÜM 1 ﴾

1. BÖLÜM “DENİZ KIZI”

Derler ki; bazı insanlar, bazı insanların kaderidir ve gördükleri an kaderleri olduğunu anlarlar.

Ve yine kader, mutlaka onları bir araya getirirdi.

Bazı boşluklar hiç dolmazmış, oradan hava alır, her rüzgâr değdiğinde o açıklığı fark edermişsin. Bunu annesinin ölümüyle anlamak zorunda kalmış bir kız çocuğuydum. Onu kaybettiğim anı dün gibi hatırlıyordum. O günden bana kalan acı, beni hep canlı tuttu. *Annem benim en büyük acımdı.*

Mardinliydim, dünyaya gözlerimi görkemli bir konakta açmıştım. Bir abim vardı. Çok sevdiğim babam. Güzel şeyler hiç uzun sürmezmiş. Annemin vefatından sonra kendimi bir anda hiç bilmediğim bir şehirde bulmuştum. Doğu'dan Batı'ya doğru bir yolculuk yapmış, adını yalnızca televizyonlardan duyduğum İstanbul'a gönderilmişim. Teyzesinin fazla yatağı bile olmayan mütevazı evine apar topar yerleştirilmiş sığıntı gibi büyüyüp gitmişim.

Yaşım küçüktü, çok küçüktü hem de. Her gün anne ve babamın ne zaman geleceğini sorarak büyümüşüm. Hiçbir zaman gelmemişlerdi. Ben ise her gün belki gelirler diye teyzemin demir kapısında pembe ayakkabılarımı giyip çantamı hazır ederek beklemişim.

Babam ise hep benim en büyük yaram oldu.

İnsan yaşarken ölü gibi olur muydu? İşte benim babam da tam olarak böyle biriydi. Annemi kaybettikten sonra babamı da onunla birlikte kaybetmiş fakat annemden farklı olarak toprağın altına gömülmemişti. Toprağın üstünde olmasına rağmen benim için bir ölüden farksızdı.

Aile her şeydir derler ve benim uzun yıllardır hiçbir şeyim yoktu.

Kulağıma ilişen gürültülü müziğı umursamadan telefonumdaki yazıya odaklanmaya devam ettim. Babama mesaj atmıştım ve atalı saatler olmadan mesajımı görmüştü. Hep yaptığı gibi mesajımı cevapsız bırakarak beni yok saymayı tercih etmişti.

Aylardır tek istediğim annemin fotoğrafını atmasıydı. Hüzünlü bakışlarımla, *BABAM* yazısını tekrar tekrar okudum. Ona hep babam derdim. Babamdı çünkü. Küçükken arkadaşlarım öyle söylüyorum diye benimle hep dalga geçerlerdi, bilmezlerdi ki ben babasına âşık bir kızdım. Adına tıkladım ve mesajlarımızı biraz yukarıdan okumaya başladım.

BABAM

Özge Naz – Düşler Ağdı

Babam, annemin fotoğraflarından bana kargolar mısın? Artık elimdekileri ezberledim. Seninle olan fotoğrafları da olur. (Görüldü)

Babam, dün yazdığımı görmedin mi? (Görüldü)

Günaydın babam, bugün ilk staj iş günüm. Sana yazmak istedim. (Görüldü)

Annemin doğum günü yaklaşıyor. İstanbul'a gelecek misin? Bir sürü çiçek büyüttüm. Mardin'e beraber gidip mezarına birlikte dikebilir miyiz? Seni seviyorum. (Görüldü)

Gözlerimin dolduğunu hissederken bir saat kadar önce gönderdiğim mesajı içimden tekrar tekrar okudum.

Babam, annem artık hafızamdan siliniyor. Yüzünü unutuyorum. Bana lütfen fotoğraflarını gönder... (Görüldü)

Taş olsa çatlardı. Duvar olsa dile gelirdi. Fakat babam bana mısın demiyordu. Tek bir cevap yoktu. Keşke annemi unuttuğum gibi babamı da unutabilseydim ama yapamıyordum. Annem eksik yanım, babam kanayan yaramdı.

Diğerleri yanımda kahkahalar atarken içim oluk oluk kan ağlıyordu. Bir süredir telefona dalmış bir halde diğerlerinden kendimi soyutlamıştım. Bir gece mekânında olduğumuzu varsayarsam burası üzülme için en son yerdi. Fakat babam beni eğlence mekânında bile üzmeyle başarıyordu.

"Marin?" diyen sesi işittiğimde bakışlarımı telefondan kaldırdım.

Ben Marin.

Marin Alakan. Adımın anlamı *deniz* ve *denize ait* demektir.

"Neden bir anda yüzün düştü? Abinden dolayı mı?" diye sormasıyla yüzümdeki ifadeyi değiştirerek en yakın arkadaşına doğru döndüm. *Elfida*. Elfida meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Ben her şeyi hallettim. Abin ve baban şu an seni evde sanıyorlar. Buna mı takıldın?"

"Abimi takan kim Elfida? Hem onların umurunda olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım soğuk tutmaya çalıştığım sesle. "Sahte kimliği işin içine sokmasa mıydık? Başımıza bir bela gelmesin?" Ona endişeyle baktım.

"Mardin'in en önde gelen Alakan aşiretinin biricik kızı Marin Alakan'ı İstanbul'un en tehlikeli barına sokuyorum, bir teşekkür almamız gerekirken bir de laf işitiyoruz. Her yere yasaklı olduğun için başka çarem var mıydı?" dedi Elfida ters ters bakarak.

"Laf ettiğimden değil, sadece ilk kez böyle bir şey yapıyoruz ve başımıza bela almak istemiyorum," dedim. "Bu ciddi bir şey. Babamla abimin kulağına giderse olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gitsin," dedi omuz silkerek. "Ne olabilir ki?"

"İkimizi de haşlayacakları aşikâr..."

"Ölmek için çok gencim Marin," dedi Elfida şakacı bir tavırla. "Abin ve baban tarafından vurulmak istemiyorum!"

Yirmi üç yaşında, hayatımın en güzel günlerini geçirmem gerekirken ailemden dolayı ayağымda hep bir pranga varmış gibi hareketlerim kısıtlıydı.

Çünkü ben aşiret kızıydım ve baş belası bir abim vardı! Farklı şehirlerde olmamıza rağmen nefesi hep enseme, gözleri hep üstümdeydi. Beni her koşulda kısıtlıyor, her adımından haberdar olmak istiyordu.

Kendi yoktu fakat gölgesi hep yanımdaydı. Ben ailemim gölgesini değil; hep kendilerini yanımda istemiştim. Bunu da bana çok görmüşlerdi.

Bütün hayat hikayemi bilen, aşiretin kızı olduğumu bilip de yaşayan tek kişi Elfida Kuzgun'du. Lise yıllarımdan beri benimleydi. Bunu yirmi üç yıl boyunca gizlemeye çalışmışım. Hâlâ da gizlemeye devam ediyordum. Çünkü babam kim olduğumu kimseye söylememi istemiyordu, yasaklamıştı da.

Okuldan arkadaşımız olan Göksel, yirmi dört yaşına giriyordu ve diğer arkadaşları sürpriz yapıp doğum gününü kutlamak istemişler, bizi de davet etmişlerdi. Ne kadar istemesem de biricik arkadaşını kıramayıp gelmişim.

"Bu kadar saat takılıp insan seviyormuş rolü kestiğim yeter," dedim ağzımın içinde mırıldanarak. "Beraber geldiğimiz için beraber dönelim, Elf. Yarın sabah erken kalkacağım, iş görüşmem var."

"Sen işe girmeyi unut bence," dedi Elfida. "Küçük ağamız buna hayatta izin vermez." Küçük ağa dediği abimdi.

"Abimi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum bile," derken seslice ofladım. "Bazen bilerek onları sinir ediyorum ki, belki beni görmeye gelirler diye. Yine de bana mısın demiyorlar. En son da yanlarından ayrılmamak için büyük bir şey yapacağım o olacak!"

"Töreye kendini kurban et bari," dedi alay dolu bir sesle. "Diğer türlü gerçekten seni göreceklere yok."

"Hadi kalkalım," dedim elimi çantama attığımda.

"Ya her zaman mı dışarı çıkıyoruz?" dedi Elfida harfleri uzatarak. "Biraz daha kalalım hep Göksel'in yakışıklı kuzeni de burada! Belki yakınlaşırız." Israrlı bakışlarıyla işaret ettiği yere baktım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yakınlaşırız?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ben değil, sen yakınlaşırsın."

Dudaklarını büzdü. "Bir enişten olmasın mı Marin?"

Taylan, diğerleriyle birlikte eğleniyordu. Göksel ve Cenk de ona yakın duruyordu. Elfida'nın hoşlandığı kişi Taylan'dı. Hoş, Elfida şıpsevdi bir kızdı, çok çabuk birilerinden hoşlanabiliyordu. Bu huyunu seviyordum çünkü anlık yaşamayı seven biriydi.

Bakışlarımın orada olduğunu gören Cenk bize doğru yaklaştı. Onun gelmesiyle yüzümdeki ifade çiçek gibi soldu. Ani ruh değişimim onun da bakışlarından kaçmazken bana doğru yaklaştı. Sesini kısık tutup, "O nasıl bakıştı, Marin?" diye sordu. "Benden bu kadar rahatsız mısınız?"

"Sen bazı şeyleri silmiş olabilirsin ama ben silmedim," dedim soğuk bir tonlamayla. Bedenimi ürperti kapladı. Onunla kötü bir geçmişim bulunuyordu. Yüzüne baktığım an, aklıma sadece o anlar geliyordu.

"Benden korkuyor gibi bakıyorsun."

"Senden niye korkacaktım?" dedim ters bir bakış atarken. "Beni yıllar önceki Marin'le karıştırıyorsan daha çok beklersin. Üstelik bana söylediğin hiçbir şeyi unutmadım, Cenk."

Gülümsemesini bozmadan, "Ne demişim sana Marin?" diye sordu.

Ona yaklaştım ve sadece onun duyabileceği bir şekilde fısıldadım: "*Seni öldürüp şuraya gömsem kimse seni aramaz. Kimsesiz kızın tekisin, demiştin.*"

Ondan uzaklaşacağım sırada beni kolumdan tutup kendine doğru iyice çekti. "Marin..." dedi kısık bir sesle. "O zaman kendimde değil, maddenin etkisindeydim. Gerçekten. Sana hiçbir zararım dokunmaz. Üstelik seni bu denli çok severken nasıl zarar vereceğimi düşünebilirsin?"

Üstelik seni bu denli çok severken. Midem kasıldı. Zaten aşk dedikleri şey değil miydi insana en kötü şeyleri yaptırın, kendinden geçirten, pişman ettiren...

Gözlerinin içine dik dik bakarken iğrendiğimi belli etmeye çalıştım. "Benimle mesafeni kuru, Cenk." Sesim olduğundan sertti. "Bunu hukuki yollarla yapmak istemiyorum ama beni bunu yapmaya zorlarsan hiç düşünmeden yaparım. Emin ol ikimiz için de çok kötü olur."

Tuttuğu kolumu bıraktığında, "Özür dilerim, tamam," dedi. "Sen nasıl istersen." Hızla geriye çekildiğinde aramıza mesafe koydu. Onun uzaklaşmasıyla kasılan bedenim gevşemişti.

Cenk, Taylan'ın yanına oturduğunda yüzündeki ifadeyi bozup gülümsemeye çalıştı. İkisi sık sık görüşen kuzenlerdi. "Başka yer yok muydu?" diye sordu Taylan kuzenine doğru. "Gerçekten şu adamın mekânına beni getirdiğinize inanmıyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Cenk umursamaz bir tavırla, "Ne yapayım," dedi. Uzanıp içki bardağını eline aldı ve dudaklarına yaklaştırdı. "Göksel seviyor burayı. Onun için geldik işte, siktir et. Keyfini çıkar."

Elfida meraklı gözlerle, "Kimin mekânı ki?" diye sordu.

"Önemli biri değil," dedi Taylan.

Geçştirilmeyi sevmeyen Elfida bakışlarını diğer adama dikip, "Cenk," dedi. "Sen söyle bari. Olay ne? Buranın sahibi kim?" Taylan'ın huzursuz bakışları onu da meraklandırdı.

Cenk benim de ilgiyle baktığımı fark edince öne doğru eğildi. Bakışlarını benden ayırmadan, "Karan denilen bir adam var," dedi. "Kalbin en narin bölgesinde, en hassas teller üzerinde titreyen acıya, sızı derler. Adamın canını yakar, ince bir sızıdır. İçine işler, zor unutursun. Öldürmeyen fakat süründüren bir acıdır."

Sızı.

Öldürmeyen fakat süründüren bir acıdır.

Söyledikleri ürpermeme neden olurken neyden bahsettiğini anlayamamıştım.

"İşte o adama da, yürek sızlatan diyorlar. Bilinen adıyla yürek sızısı," diye devam etti esrarengiz bir tonda. "Karan'ın ne olduğu belirsiz. Karanlık işlerde, mafya diyen de var, ağam, paşam da."

Taylan'ın garipleştiği gözünden kaçmamıştı. Öfkelenip duruyor, tek bir yere odaklanmış bir halde bakıyor ve gözünü dahi kırpmıyordu. Neye dikkat kesildiğini anlamak için yavaşça dönüp baktığı yere baktım. Üst katta, loca denilen yerde kuru bir kalabalık vardı.

"Şu herif değil miydi?" diye sordu Cenk. İki kuzen aynı yere odaklanmış, tek bir kişiye bakıyorlardı.

Balkon gibi olan yerde demirliklere dayanmış birçok adamı gördüm. Elfida da benim gibi oraya bakarken hangisi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Taylan'a doğru, "Hangisi?" diye sordu.

Taylan kitlendiği yerden bakışlarını ayırmadan viskisinden büyük bir yudum aldı. Öfke taşıdığı diliyle, "Siyah gömlekli," dedi. "Karan Milan."

Karan Milan.

Adını duyduğum an bütün bedenimi tanıdık bir his kapladı. Bu ismi daha önce duymuş olmalıydım. Diğer türlü vücuduma hücum eden bu duyguya bir anlam veremiyordum.

"Evet o," dedi Cenk, kuzenini doğrularken. "Karan Milan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Loca kısmında tek bir kişi siyah gömleliydi. Sırtı bize doğru dönüktü. Koyu renk saçları vardı. Bakış açımında iri cüssesi dururken istemsizce yüzünü merak etmeye başladım. Gözlerimi kısıp o kişiye doğru baktığımda hareketlendiğini gördüm. Önüne doğru dönüp ellerini demir korkuluğa yaslamasıyla artık yüz yüze bakıyorduk. Yakınında duran adamı can kulağıyla dinliyordu. Gözleri kalabalığın içinde geziyor, bir yandan yanındakini dinlediğini belli etmek amacıyla kafasını ağır hareketle sallıyordu.

O an gözlerini gördüm. Aramızda aşılabilir bir mesafe yoktu. Çok yakında değildik ama gözlerinin rengini görebiliyordum. Üstelik olduğu yer ıslık ıslıldı.

Elaya vurgun.

Elaya vurgundu.

Baktıkça vurulduğunu hissettiren ela bakışlara sahipti.

"Korkak," dedi Taylan tiksintiyle. Dördümüz tek bir adama dikkat kesilmişti. "Korumalarla gezmeye başlamış."

Yanıdaki adamlar, korumalar olmadığı barizdi. Korumaları olsa bu kadar rahatlıkla onlarla konuşup güleceğini sanmıyordum. Üstelik o adamlar da bir hayli rahattı. Saygı duydukları belliydi hatta gözlerinde ona karşı korku vardı fakat koruma gibi değillerdi. "Sanki pek korumaları değil gibi..." Fark etmeden düşüncelerimi sesli dile getirmiştim.

Taylan bunu dememe kızmış olacak ki, "Bizden daha iyi mi bileceksin, Marin?" dedi. "O adam korkağın teki."

Dudağımın kenarını ısırardım ve oturduğum yere sindim. Karan Milan denen adamdan gözlerimi alamıyordum. "Sadece söylemek istedim."

Locaya şık kıyafetli birbirinden güzel üç kadın çıktı, üçü de tek bir adamı radarına almıştı. Bir tanesi öne doğru geçip korkuluğa yaslanan adama yanaştı. Kadının gözlerindeki parlamayı oturduğum yerden rahatlıkla görürken Karan'a cilve yapmaya başladı.

Yürek sızısı dedikleri adam, kadının olduğu yere dönüp bakmadı bile. Kadının ısrarcı konuşmalarına karşılık vermişti ama gözü, gözüne hiç değmemişti. *Ancak kalbi dolu olan birinin yapacağı bir hareketti.* İstemsizce bakışlarım eline doğru düştü, parmaklarında alyans ararken buldum kendimi. Yüzüğü yoktu. Çok geçmeden kadınları yanından göndermişti.

Elfida, Taylan'ın öfkeli durmasından bir hayli rahatsızken, "Taylan'la ne iş, onu anlamadım?" diye sordu. "İkisinin arasındaki mesele ne, Cenk?"

"Taylan'ın babası yani amcamın onunla bir dava meselesi olmuştu," diye açıkladı Cenk.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Taylan öfkesine hâkim olamazken, "Babam onu öyle bir sikerdi ki dua etsin geleceğini düşünen bir adamdı," dedi.

"Hüküm giymesi istendi ama şerefsizin arkasında kimler varsa, elini kolunu sallaya sallaya mahkemeden çıktı," dedi Cenk en az kuzeni kadar nefretle dil dökerken. "Taylan da bu yüzden kinli çünkü o zaman babasına baya bir zararı olmuştu."

Taylan elini yumruk yaparken, "Pis adamlar bunlar," dedi. "Mafya desen değiller paşa desen hiç değiller. Ne tür bir orospu çocuğuydu artık. Parası olduğu için kendini kral sanan bir adam, yürek sızısı Karan. Bu mekânı, o içindeyken yaksan insanlığa iyilik yapmış olursun."

Tam o anda, zaman yavaşladı ve birinin bana baktığını hissettim.

Direkt olarak locaya döndüğümde biriyle göz göze geldim. Elaya vurgun gözlerle saniyelik olarak keşiştiğimde kaşlarının çatıldığına şahit oldum. Kara kaşlarının altında duran keskin elareleri yutkunmama neden oldu.

Zaman aynı yavaşlıkla ilerlerken kanım fokurdamaya başladı. Bana derin bir şekilde bakıyordu. Neden böyle baktığını anlayamamıştım. Ürperdim. Kendimi garip hissetmeme rağmen ondan ayrılmadım. İkimizin de başka bir yere bakmaya niyeti yok gibiydi.

O sanki aradığı bir şeyi bulmuş gibi bakıyordu.

Ben ise artık ne aradığımı biliyormuş gibi bakıyordum.

Elfida'nın önüme geçmesiyle bütün dikkatim dağıldı. Karan Milan'la her şeyi unutturan bakışmamızı kesen sarışın kadına kirpiklerimi kaldırdım. Yüzündeki ifadeyi odağıma alıp inceledim. Kusacak gibi durmasıyla hızlıca ayaklandım ve, "Miden mi bulanıyor?" diye sordum. "Kusacak mısın Elf?"

Kafasını salladığında vakit kaybetmeden koluna girdim. Alkol almaya alışık bir bünyesi yoktu. Elif teyzeye bu durumu nasıl açıklayacağımı kara kara düşünürken yürümeye başladık. Oturduğumuz yerden ayrılırken arkaya son bir bakış attım. Karan Milan locada yoktu ve koşar adımlarla merdivenlerden iniyordu.

Üstelik adımları olduğum tarafa doğruydı.

Önüme dönüp hiçbir şey olmamış gibi hareket ederken Elfida'ya odaklandım. Ona kızgınlıkla bakarken, "Niye sarhoş olacak kadar içiyorsun ki Elfida?" diye sordum. "Annene ne diyeceğiz?!"

"Şşş," diyerek beni susturdu. "Annem sana kızmaz bir kere. Senin halledeceğine eminim." İçeride kimse yoktu. Bunun rahatlığıyla onu kendi haline bıraktım ve az önce yaşanan garip bakışmayı anlamaya çalıştım.

Karan Milan'ın bana neden öyle baktığını merak etmiştim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Biraz moralin bozuk gibi..." Elfida biraz kusup midesini boşalttıktan sonra kendine gelmiş gibiydi. Ayna önünde elini yüzünü yıkarken bir yandan yansımadan bana bakıyordu. "Her şey yolunda mı çilek reçelim?"

Boğazıma kör bir düğüm oturdu. Yutkunamadım. Elfida'dan çoğunlukla bir şey saklamazdım. Tek arkadaşımıydı. Ondan başka kimsem yoktu. Lafı uzatmadan yüreğime oturanları dilimden dökerken, "Sabah uyandığında annemin yüzünü hatırlayamadım," dedim.

Hızlıca arkasına dönüp bana endişeyle baktı. "Ne?"

"İnsan annesini unuttur mu? Unuttum, Elfida." Yüreğimde varlığını sürdüren acı kendini belli ederken elimi yavaşça oraya koydum. Bu acı beni terk etmiyordu. "Kalbim acıyor. Nasıl moralim bozuk olmasın? Annemin yüzünü unuttum. Kötü bir evladım."

"Şşş," diyerek tamamen bana döndü. "Öyle söyleme. Anneni kaybettiğinde yaşın çok küçükmüş. Uzun yıllardır onunla birlikte değilsin."

"Bir gün sesini de unutacağım, zihnimden tamamen silinecek ve bu beni öldürüyor," dedim acıya acıya. Dilimden sanki ağıt dökülüyordu. "Sabah çareyi babama yazmakta buldum. Aramalarıma cevap vermediği için mesaj atıp annemin fotoğrafını ve videosunu göndermesini istedim. Bana görüldü attı. Yine yine ve yine. Ben çok mu kötü bir evladım?"

"Marin..." Sesi fısıltıdan ibaretti. "Baban şu dünyada dövme istediğim tek erkek. Sana böyle davranması çok saçma. İnsan kızını yok sayar mı hiç?"

"Sayarmış," dedim gözlerimin dolduğunu hissederken. Bakışlarımı yukarı kaldırdım ve yaşların akmasına izin vermedim. "Neyse kendine geldiysen çıkalım. Yarın cidden işim çok Elfida, evlere dağılalım."

Kafasını salladığında son kez bir elini, yüzünü yıkadı ve lavabodan çıktık. Müziğin sesine ek olarak etraf kuru bir gürültüyle çalkalanıyordu. İkimiz de birbirimize baktığımızda ters giden bir şeylerin olduğunun farkındaydık.

Anlamaz bir halde, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Kavga çıkmış." Söylediklerine kendi bile inanamıyordu. İşittiğim gürültü, kıyameti aratmıyordu. "Bizimkiler nerede?" diye telaşla sorarken az önce oturduğumuz yere doğru ilerledi. Onun peşine takıldığında içime kötü bir his doğmuştu.

Taylan ve Cenk oturduğumuz koltuklarda değillerdi. Eşyalarımız oradaydı ama ikisi de ortalıkta gözüküyordu. Orta alanda bir sürü adam varken eğlenmek için gelen insanlar mekândan kaçmaya çalışıyordu. Cenk'in biriyle tartıştığını gördüm. Ona ne olacağı umurunda bile değildi.

Karan Milan'ı gördüm. Ve o an dudaklarından öfkeli harfler damladı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ez ê fikra tenim, puşt."

"Düşünceni sikerim senin, puşt."

Duyduğumuz sesle Taylan'ın yüzüne kafa atması bir oldu. Taylan beklenmedik darbeye aniden kendini yerde bulurken herkes gibi o da neye uğradığını şaşırmişti. Ona kafa atan adam çoktan zebani gibi üstüne çökerek saldırmaya devam etti. Dilinden dökülen kelimeler çoğu Türkçe olmazken, yakalayabildiğim kadarıyla Kürtçe'ydi.

Doğulu olmama rağmen Kürtçe'yi hiç bilmiyordum ama kulak aşinalığım vardı.

Elfida, "Taylan!" diye çığlık kopardı. Ardından yardım dilercesine, "Cenk!" dedi. "Taylan'a yardım edin! Göksel!"

Herkes birbirine girmişti. Elfida'yı gözden kaybettiğim an, havada uçuşan sandalyeleri gördüm. Çantamın olduğu yere doğru fevri adımlarla ilerledim. Elfida'yı bulup buradan çıkmamız gerekiyordu. Olay çok büyümüşü ve polisler gelmeden yok olmalıydık.

Sıkılan silah sesiyle herkesin dikkati çekildi.

Bir kurşun.

Yalnızca bir kuşundu.

Sıkılan kurşun sesi, herkesi birbirinden ayırırken gürültü aniden kesildi. Kurşunun çıkan sesi herkesi susturmaya yetmişti. Taylan'ın üzerinden kalkan adam, direkt olarak bana baktı ve tüm dünyanın durduğunu hissettiğim an gözlerimiz tekrar buluştu.

İki vurgun.

Bazı vurgunlar kurşunla olur, bazıları kurşunsuz.

Bir kurşun, iki vurgun.

O tanıdık duygu tüm bedenimi kapladığında titrememek için üstün çaba sarf ettim. Her şey ağır çekime alınmış gibiydi.

Polislerin içeriye girip kalabalığı dağıtmak için dört bir yana dağılmasıyla artık her şey için geç olduğunu biliyordum. Karan Milan, bakışlarını üstümden çekmemekte kararlıyken ona yaklaşan polisler rağmen karşımda durdu.

Karan, çatık kaşlı bir adamdı ve bu bakış onun mizacıydı. Sert yüz hatlarına sahipti. Harelerine yerleşen şaşkınlıkla dudakları aralandı. "Sen..." dediğinde geriye kalan harfler boğazında bir düğüm oluşturdu. "Sen," dedi tekrardan fakat devamı gelmedi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bana tanıdık bir simayla bakan adam dikkat kesildim. "Ne ben?" diye fısıldadım.

"Deniz Kızı."

﴿ BÖLÜM 2 ﴾

2. BÖLÜM “GECE MEKÂNI”

Deniz Kızı.

Bana böyle hitap etmişti.

Çehresinde bozguna uğramış bir ifade vardı. Ses tellerinde asılı kalan şaşkınlığın vurgusuyla, "Deniz Kızı'sın sen," diye tekrar etti. Sesi kaya gibi sertti.

Yüreğim buz gibiydi ve onun bakışları bunu ısıtmaya kararlı gibi bakıyordu. İfadesizleşen sesimle, "Adımın o olmadığına eminim," dedim.

"Hayır, hayır," dedi kabullenemeyen bir ifadeyle. "Sen o kadınsın..."

Ela harelere sahip adamın benim varlığımdan dolayı bütün dikkati dağılmıştı. Beklenmedik bir darbeyle yüzünden yumruk yedi. O yumruğa rağmen bakışlarını benden çekmedi.

Elfida sarsak adımlarıyla ilerleyip diğer iki adamın kavgasından sıyrıldı ve arkadaşının yanına doğru çöktü. Onun bedenini kendine çevirip korkuyla, "Taylan!" dedi. "Taylan iyi misin? Ses ver! Cenk! Yardım edin!"

Etten duvar ören adamlar, kaosu büyük bir zevkle izleyen müşteriler, kim olduğunu kestiremediğim insanlar, bu durumdan hoşnut gibiydi.

Polis memuru yüksek bir tonda, "Herkes ayrılın!" dedi. Müziğin sesi en yüksek seviyede olduğu için sesi duyulmuyordu. Kimse polise itaat edecek gibi değildi. Çantamın içinde sahte kimlik vardı. Asıl kimliğim ve kredi kartlarımın olduğu küçük kartlık ceketimin cebindeydi. O çantayı hiç görmemiş gibi davransam iyi olacaktı. Eğer polis beni onunla görürse başım cidden belaya girecekti.

Elfida'yı tuttuğum gibi çıkışa doğru yürümeye başladım. Kapıda duran polisi görmemizle adımlarımız yavaşladı. "Hanımlar..." dedi polis memuru. "Kimsenin ifadesi alınmadan salmak yok. Bu geceyi nezarete geçirmek istemiyorsanız şöyle geçip bekleyin." İşaret ettiği yere baktığımda sıkıntıyla ofladım.

Karakola götürülsem babam benim için endişelenir miydi? Böyle düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. İlgi çekmeye çalışan çocuklardan farkım yoktu. Kaç yaşında kızdım, konu ailem olunca hep çocukluk yapasım geliyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Taraflar birbirini öldürmeden ayrılmış, ellerine kelepçe takılmıştı. Hepimizin ifadesi teker teker polis memurlarıyla alınmıştı. Reşit bir kızdım, haklarımı biliyordum ve vermiş olduğum gerçek kimliğimle hiçbir sorun olmamıştı. Bu durum içimi rahatlatmıştı.

Polis memurları artık gidebileceğimizi söylemişti. Elfida, kendine yeni yeni gelirken lavaboya kadar gideceğini ve abisinin bizi alacağını söylemişti. Yüksek ihtimalle abisi gelene kadar tipini düzelterekti. Dışarıdan sesler gelirken adımlarımı oraya yönelttim. Kırmızı mavi ışıkların sardığı caddede polisler cirit atıyordu.

Taylan tutuklanırken onu keyifle izleyen adamı gördüm. Elinde sigarası, etrafında çevrili olan adamlarla öylece bakıyordu. Bu adam Taylan'a kafa göz dalan adamdı.

Karan Milan.

Yürek sızısı.

Üstünde gecenin karanlığıyla yarışan siyah gömlek ve altında siyah kumaş pantolon vardı. Üstten birkaç düğme açılmış, esmer teni ortaya çıkmıştı. Yaşı küçük biri değildi.

O hariç neden herkes tutuklanmıştı? Kavganın ortaya çıkma sebebini bilmesem de, iki tarafta birbirini öldüresiye dövmüştü.

Onun yanına ilerlemek istediğimde etrafındaki adamlar geçmeme izin vermedi. Doğu ağzına sahip olan bir adam, "Nereye gittiğini sanıyorsun küçük hanım?" dedi. "Yolunu mu şaşırдың?"

"Patronunuzun yanına." Konuşmamla Karan Milan'ın bakışlarının bana dönmesi bir olmuştu. Gözbebekleri irileşirken elinde içmek üzere olduğu sigarası öylece kalakaldı.

"Bırakın," dedi adamlarına doğru. Bana bir adım attı ve iki yanımda duran adamların çekilmesini sağladı. "Uzaklaşabilirsiniz. Rahat olun."

Hiç oyalanmadan, "Kimsin sen?" diye sordum. Sigarasını yere attı ve ayakkabısıyla üstüne bastı.

Kan sızan dudaklarının arasından ağıt yakan bir dille, "Yürek sızısı derler bana," dedi. "Mekânın sahibi."

Kollarımı göğsümde bilmiş bir tavırla birleştirdiğimde, "Onu biliyorum," diye mırıldandım. "Karan Milan."

Adını söylememle bana kaşlarını çatarak baktı. "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sorduğunda öyle olmasını umuyor gibiydi.

"Mekândakiler senden çok sevgi dolu sözcüklerle bahsettiği için hakkında birkaç bilgi edindim," dedim rahat bir tınıyla. "Seni bu gece ilk kez gördüm ve bahsettikleri gibi bir adam olduğunu kanıtladın. Onun dışında seni tanımıyorum. Hiç görmedim de."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hiç görmedin demek..." Gözlerini kıstı. "Ne dediklerini az çok tahmin edebiliyorum fakat bunu nasıl kanıtlamış oldum?"

"Diğer herkes tutuklanırken senin burada duruyor olmanla..."

"Hikâyeyi kimin tarafından ve nasıl dinlediğini bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa haklı olduğum. Kimse benim mekânımda bana ileri konuşup doğduğum yer hakkında beni yargılayamaz." Elinin tersiyle çenesine ulaşan kanı sildi. "Yargılarsa da, *benim* yargıyla karşılaşır."

Olayın aslını bilmiyordum. Kavganın nedenini merak etsem de bunu ne Taylan'a ne de Cenk'e sorabilirdim. İkisiyle de şu an ortalıkta gözüküyordu. Onun yerine karşımda gözlerini benden ayırmayan adama, "Nerelisin?" diye sormakla yetindim. Tanıdık bakışları bana bir yeri anımsatıyordu. Bu bakış, kolay kolay herkeste olmazdı.

"Mardin, Midyat."

Kahretsin.

Bula bula aynı şehirden adamı mı bulmuştum? Babam, Mardin'den biriyle özellikle de Midyat'tan biriyle konuştuğumu duysa aramızda olan azıcık ilişkiyi de tamamen keserdi. Beni bu konuda defalarca uyarmıştı.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Ona nasıl aynı şehirde doğduğumuzu söylemeden duracaktım ki? Etrafımda kimse Mardinli değildi ve ben o şehre çok büyük özlem duyuyordum.

Sessiz kalmama karşılık tekrar konuştu. "Sen de mi rahatsız etti bu durum?" Kirpiklerimi kaldırıp ona baktım, bana artık hayal kırıklığıyla bakıyordu.

Yüzümü zihninin derinliklerine kazırcasına bakarken, göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu. Bana bu denli acı verici bakarken bende bir şey arıyor gibiydi.

"Asla," demekle yetindim. "Asla..."

"O zaman..." Lafının devamını getiremedi.

"Kavga ettiğin kişileri tanıyorum," dedim açık bir dille. "Biriyle aranızda bir husumet varmış sanırım. Fakat *gerçekten* neden kavga ettiniz?"

Onu en son mekânda gördüğümde bana doğru geliyordu. Benim yüzümden olduğunu düşünmüyordum lâkin Cenk, onun bana olan bakışlarından bir hayli rahatsızdı. Konu direkt ben olmasam da dolaylı yoldan ben olabilir miydim bunu merak ediyordum.

Şüpheli bir tavır takındı. "Arkadaşlarına neden sormuyorsun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hikâyeyi senden duymak istiyorum."

"Benden bu hikâyeyi duymak isteyen..." Yutkundu. "Kadın kim peki?"

"Bilmen gereken birisi değilim," dediğimde havanın soğukluğundan ötürü kollarımı kendime sardım. Onun yarılan teninden kanlar akarken dudakları ıslandı. Kaşı, elmacık kemiği ve dudasının kenarından kanlar akıyordu.

Kelimelerin üstüne basa basa, "Tam olarak bilmem gereken kişisin," dedi. "Karşıma geçmiş bana hesap soruyorsun. Üstelik bunu kimse yapamaz." Çenesi kasıldı. "Kimsin sen?"

Taylan'ı polis aracına bindirdikleri anda, "Seni süründüreceğim yürek sızısı!" diye bağırdı. "Duydun mu beni? Kendine koğuş seçmeye başlasan iyi edersin! Ağa olacağın tek yer koğuş olacak çünkü Karan Milan! Babam seni mahvedecek!"

Ortalık tekrar karışırken Karan, beni geriye doğru itti. Onun uzaklaştırmasıyla başlamak üzere olan kaostan çabucak kurtulurken adamlarından önce kendisi Taylan'a doğru yürüdü. Bunu fırsat bilerek lavaboya gitmiş olan Elfida'ya bakmak için mekâna tekrar girdim. Çantam ortalıkta gözükmüyordu. Sahte kimlik de olsa orada fotoğrafım vardı. Hazır içerisi boşken onu bulup alsam iyi olacaktı.

Kolumun sertçe tutulmasıyla bakışlarım kolumda duran ellere düştü. *Cenk*. Anlaşılan o tutuklanmamıştı. Öyle bir pislikti ki bundan kurtulmasına şaşırılmamıştı.

Bana öfkeye bürünmüş kızgın gözlerle bakıyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi hesap soran tavrıyla. "O herifle konuşurken gördüm seni!"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" Sesim olduğundan sert çıkarken ona karşı tavrımı korudum. *Cenk* bana hesap sorabilecek düzeyde değildi.

"O adamın yanındaysan ilgilendirir!"

"Kim ki o adam?" diye sordum. "Gerçekten kim *Cenk*? Göksel'in doğum günü sırasında anlattıklarından korkmam gerekiyorsa beni hiç korkutmadı!"

"Korkutmadığı belli zaten, boş bıraktığım ilk an, onun yanında seni gördüğüme hiç şaşırmadım!" Ona göz devirdim. "Sadece şunu bil. Sana anlatamayacağım şeyler mevcut. O herif sadece söylediklerimden ibaret değil. Görmüyor musun? Şimdi bile ona hiçbir şey olmadı! Polislerle oturup çay içmediği kaldı!"

"Sen çok mu farklısın?" dedim ona karşı nefret kusarken. "Sen de bu kavgaya karıştın *Cenk*! Görmediğimi sanıyorsan seni de gördüm fakat gördüğüm kadarıyla senin de bileklerinde kelepçe yok!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kirpiklerini indirdiğinde yavaşça yutkundu. Beni gerçekten düşünüyor muydu yoksa rol mü yapıyordu anlamıyordum. Kuzenim Demir'den dolayı erkekleri az çok tanıyabilmişim. Baba figürü ilkokula başladığım andan itibaren yok olmuştu. Başta Cenk'i abi yerine koymak istemişim fakat olan olaylardan sonra hiçbir yere koyamazdım.

"Ya sana bir şey yapsaydı?" dedi endişeyi rahatça hissettiğim sesiyle. "O adamın yanına yaklaşmaya nasıl cesaret ediyorsun? Hem de onun mekânında, onun adamlarının yanında!" Karan Milan dedikleri adamı biraz fazla mı abartıyorlardı? Gayet dümdüz yürümüş, yanına kolaylıkla gitmişim.

"Sana diyorum Marin, o herifin yanında ne işin vardı?" Kolumu tutan parmaklarını ittim. "Kafayı mı yedin sen? Uzak duracaksın o adamdan!"

Umursamadığımı belli eden bir ifadeyle baktım. "Kiminle görüştüğüm, konuştuğum seni gram ilgilendirmiyor, Cenk. Eğer bu geceyi Taylan'la birlikte nezarete geçirmek istemiyorsan bir daha bana dokunmaya kalkma. Yıllar önce yapamadığımı şimdi yaparım!"

"Sadece seni düşünüyorum."

"Düşünme," diye bağırdım öfkeyle karışık. "Sen sakın beni düşünme! Beni düşünecek son insan bile değilsin!"

Onu orada bırakıp Elfida'nın yanına doğru ilerledim. Kadınlar tuvaletine girdiğimde öğürme sesleri geliyordu. "Elf," diye seslendim. "Sütlü latte, iyi misin?"

"Marin..." dedi ağlamaklı bir sesle. "Abim birazdan buradan olacak ama hâlâ kusmayı bırakamadım! Beni böyle görürse artık dışarıya çıkmamı yasaklar!"

"Belki bu sayede biraz olsun beni anlarsın," dedim aynada kendime bakarken. "İçeriye gireyim mi? Yüzünü silmene yardımcı olayım."

"Dışarıda bekle, geleceğim şimdi." Biraz bekledikten sonra daha oyalayacağını anlayıp tuvaletten çıktım. Kapıya yakın kısımda duran bar kısmındaki sandalyelere geçip oturdum.

"Gitmemişsin."

Duyduğum sesle birlikte bakışlarımı kaldırdım. Gelen Karan'dı. Yanıma doğru gelip diğer sandalyeye oturdu. Mekânın içinde, tuvaletteki Elfida'yı saymazsam kimse yoktu.

"Arkadaşımın kendine gelmesini bekliyorum," diye mırıldandım. Bu gece bir an önce bitmeliydi. Telefonuma henüz bir çağrı düşmediği için bu olay ne abimin ne de babamın kulağına gitmemişti.

"Hastaneye gitmeniz için..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Lafını kestim. "Bizi almaya biri gelecek. Daha da kötüleşirse taksiyle gideriz."

Loş ışığın altında, sert çehresiyle, alev alev bir hâlde duruyordu. Teninin kızarıklığı normale dönmemişti. Diğer herkese mekânın önüne gelen ambulanstaki acil teknisyenleri bakmış, kendi isteğiyle yüzüne dokundurtmamıştı. Yüzünde yarasıyla duruyordu.

Bir şey dememi bekliyor gibiydi. Duruşunu bozmadı benim konuşmamı bekledi. Benim kalp atışım mı yoksa onun kalp atışı mıydı bilmiyordum ama gümbür gümbür gelen sesler kulağımı dolduruyordu. "Neden beni gördüğün an Deniz Kızı dedin?" diye sordum.

Bana bu şekilde hitap eden yalnızca bir kişi vardı.

"Bazı insanlar, bazı insanların kaderidir ve gördüğü an kader olduğunu anlar." Sesinde yüreğimi sızlatan bir şey vardı. Kelimelerine acı mihlanmıştı. "Ve yine kader, mutlaka onları bir araya getirir."

"Deniz Kızı senin için kader mi demek?" dedim. Bunu ona niye sorduğumu bile bilmiyordum fakat biri birine durduk yere tanıyormuş gibi bakamazdı.

"Deniz Kızı'na sadece *kader* demek basit kalır."

Bakışlarım yüzünde gezerken kendini kastığı için kaşından inceden inceye kan sızdı. İçim rahatsız oldu, kan görmekten hoşlanmıyordum. "Kaşın kanıyor," dedim çenemle kanayan yeri işaret ederek.

Ahşap masanın üzerinde boş duran bardağın altında peçete vardı. Onu alıp kaşını silmek üzereyken, "Kanasın bırak," dedi kafasını diğer tarafa doğru çevirerek.

İnatçı biri olduğu aşıkârken kendi kör inadım devreye girmişti. "Sadece temizleyeceğim," diye fısıldadığımda bana keskin gözleriyle yangın yeriymişim gibi baktı.

Dilini nefret bulaştığında, "Arkadaşlarının dağıttığı yüzümü mü temizleyeceksin?" dedi, tükürürcesine. "Sonra seni terörist sevici diye ilan etmesinler?"

Anlamadığımı belli eden bir ifadeyle baktım. "Ne alaka?"

"Aynı ülkede, aynı bayrağın altındayken, terörist olduğumu söylüyorlar. Ve bunu sırf doğulu olduğum için yapıyorlar."

Kalbime korkunç bir ağırlık çöktü. "Senin terörist olduğunu mu ima ettiler? Kavga bu yüzden mi çıktı?"

"İma etmediler," dedi yoğun bir nefretle. "Direkt öyle olduğumu söyledi. Taylan denen piç kurusu dua etsin onu bunu dedi diye gebertmediğime."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben bilmiyordum..." Ne diyeceğimi bilememiştim. Ben de dahil birçok kişi sırf doğulu olduğu için buna maruz kalıyordu. Kimi zaman nereli olduğumu rahatça söyleyemezdim bile. Babamın söyletmemesi dışında bunu hep gizlerken bulmuştum kendimi.

"Artık biliyorsun," dedi. "Hikâyenin hangi tarafından bakarsan bak. Ben haklıyım. Onun başka şehirde doğması onu daha çok Türk yapmaz. Ben Türküm de Kürdüm de."

Onun konuşmasıyla fırsat bulurken vakit kaybetmeden elimdeki peçeteyi kaşına bastırdım. Bunu yapmamı beklemediği içinde dudaklarından kısık bir inilti kaçtı. Biraz fazla sert bastırmıştım. "Sakin olur musun biraz?" diye söylendim. Pimi çekilmiş bomba gibiydi. "Onlar yok karşında ben varım."

Yakınlığımızdan dolayı nefesim onun tenine düşerken yavaşça yutkundum. Kirpiklerinin lamdaki alev gibi titrediğini görürken bakışlarını bir saniye olsun benden ayırmıyordu. Dudağındaki kan neredeyse kurumuştur lâkin konuşmak için kendini biraz daha zorlarsa orada akmak için bekleyen kanı aktif edecekti.

Kısık bir sesle konuşurken dilinden Kürtçe döküldü. Bir insan Kürtçeyi bu kadar duygulu konuşamazdı. "Ma ne qeder e ku tu dîsa li ber min derkevî?"

"Senin karşıma tekrar çıkman kader değil de ne?"

Onun farklı bir konuşması canımı sıkarken geriye doğru çekildim. Ona ters bir bakış attım. "Ne dedin?" diye sordum. "Kürtçe konuştun!" Sesimde saf bir heyecan vardı. Bana babamı hatırlatmıştı.

Babam annemle bazı zamanlar Kürtçe konuşurdu. Konuşmalarını hiç istemezdim çünkü onlar konuşunca hiçbir şey anlamıyordum. Hoşuma gitmezdi bu durum, onları hep anlamak isterdim.

"Kürtçe konuşmamdan rahatsız mı oldun yoksa?" diye sinirle yükseldi. Beni yanlış anlamıştı. Rahatsız olmamıştım tam aksine sevinmişim. Bana doğru yaklaşırken yüzlerimiz aynı hizaya geldi. Keskin harelî gözleri, gözlerimi talan ediyordu.

Bakışlarımı ondan kaçırırken, "Hayır," dedim kısık bir sesle. "Ne dediğini anlamak istemişim sadece. Türkçesini söyler misin?"

Bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. Loş ışığın altında esmer teni daha farklı duruyordu. Gömleğinin açık olan kısmından pürüzsüz teni gözlerime serildi. "Küfür etmişim," dedi geçiştirir gibi. "Söylemeyeyim ayıp olur şimdi."

"Puşt demedin," derken dudaklarımı ısırardım. "Yalan söylüyorsun. Bardayken küfür ettiğine eminim çünkü puşt dediğini duydum. Fakat az önce bambaşka bir şey söyledin."

"Biraz fazla mı dikkatlisin?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Belki." Elimdeki peçeteyi ıslatmak için biraz su damlattım. Çenesini avucumun arasına aldım ve parmaklarımı yanağına yasladım. Tenine peçeteyi sürerken kan lekelerini silmeye çalıştım. "Konuşmandan gerçekten rahatsız olmadım. Benim annem Türk, babam Kürt. Babamdan dolayı dile çok aşınayım."

Kaşları havaya kalktı. Sonra canı acıdığı için küfür etti. Çok geçmeden tekrar dudaklarını araladı. "Ne?"

"Duydun işte..." Babam duymasındı. Babamdan korktuğumdan değildi. Sınırı biraz daha aşarsam beni evlatlıktan ret edebileceğini bile söylemişti.

"Öfke konusunda kime çektiğin belli," derken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Bakışlarım dudağına kayarken onu izledim. "Baban kendi dilini öğretmedi mi sana?"

Yüzümdeki ifade donuklaştı. "Öğretmedi," diye fısıldadım. "Sanırım iki dilde başının etini yemenden korktu." Bana anlamayan gözlerle baktı. "Küçükken biraz fazla soru sorarmışım da. Hep bıktırırmışım. Sonra büyüdüm..." Bakışlarımı kaçırdım. Ona bunları neden anlatıyordum ki?

"Yani seni anlayabiliyorum," dedim, açık yüreklilikle. "Küçükken okul hayatımda, büyüdükçe çoğu yerde, bununla ben de karşılaştım. Seni benden daha iyi anlayan olamaz."

Gözlerimin içine baktı. "Anlar mısınız?"

"Anlarım."

Bir anda bedenimin çekilmesiyle kendimi ona yaslanmış bir hâlde buldum. İrislerim anın etkisiyle genişlerken dudaklarım şaşkınlıktan ötürü aralanmıştı. Bakışlarım ela bakışlardayken, "Ne yaptığımı sanıyorsun sen?" dedim, sert bir dille.

Nefes nefese bir hâlde, bakışları yüzümün her bir zerresinde geziyordu. Parmaklarıyla tenimi kendine tutsak ederken yutkundu. Âdem elması sertçe hareket etti. "Kimsin sen, Deniz Kızı?" diye sordu. Merak duygusu hissettiğim tek şeydi. "Kimsin?"

"Neden beni merak ediyorsun?" dedim, duygusuz bir tonda. Bana dair hiçbir şey bilmediği aşikârdı.

İsteği ısrara dönerken, "Beni anlayabilecek bu kadının kim olduğunu bilmek istiyorum," dedi. Ona dair fark ettiğim bir şey daha varsa o da istediği her şeyi alabileceğini sanan bir şımarık olmasıydı.

"Söylemek istemiyorsam?"

"Söylemeni istiyorsam?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kader mutlaka bir araya getirir dedin." Bakışları beni kül edecekti. "Eğer dediğin gibi kaderin bensem, mutlaka tekrar karşılaşacağız seninle," diye devam ettim is kokulu bir sesle. "İşte o zaman, sen sormadan ben sana adımı söyleyeceğim."

Kolayca vazgeçmeyeceği aşikârdı. "Şimdi söyle, tekrar görüşeceğimiz kesin bile değil!" Israrcı tavrı, kanının keskin inadından geliyordu.

"Şunu bil..." Derin bir nefes alıp verdim. "Deniz Kızı'n değilim."

Onun konuşacağı sırada yakınımızdan gelen sesle birlikte dikkatimiz dağılmıştı. Tamdık gelen ses, "Ah, buradaymışsın," dedi. "Seni almaya gelmişim! Elfida nerede?"

Bakışlarım sesin geldiği yere doğru çevrilirken, "Oğuz?" dedim. Elfida'nın abisi Oğuz gelmişti.

Bakışları beni buldu. Yüzünde saf bir gülümseme oluşurken Karan ve ben, Oğuz'a bakıyorduk. Yavaşça dudaklarını araladı ve bana ait olmayan bir adı dudaklarından döktü. "Mahinev..." dedi Oğuz. Sahte kimlikte yazan adımdı. *Mahinev Aktuna*.

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Abin ne bok yediğinizi öğrendi ve beni sizi almam için buraya gönderdi," dedi kısıkça, sadece benim duyabileceğim bir tonda. "Hiçbir şey çaktırma. Başınız belada hanımlar. Niye uslu durmuyorsunuz?"

Tam o sırada Elfida çıktığında, Oğuz, kız kardeşine aynı tavırla baktı. Yüzünden sahtelik akıyordu, bunu Elfida ve ben rahatlıkla anlayabiliyorduk.

"Geldin demek abi," dedi yarım bir ağızla Elfida. "Biz de seni bekliyorduk. Artık çıkabiliriz." Sarsak adımlarına rağmen sarhoş olduğunu gizlemeye çalışıyordu.

Beni öldürmek isteyenler vardı. Babam, tıpkı annem gibi bir kan davası uğruna canımın alınmaması için beni kendinden bile uzak tutuyordu. Annemin sonu olan kuru şehre bile adımımı attırmamış, beni neredeyse evlatlıktan bile reddederek kıvama gelmişti. Bu yüzden beni hep gizlemek ve korumak zorunda kalmıştı.

Oğuz, gözlerimin içine usulca bakarken, "Bir şey mi oldu niye öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Karan'ın nefes alışverişleri sıklaşmıştı. Bakışları bir bana, bir de Oğuz'a bakarken ikimiz arasında ateş hattı gibi mekik dokuyordu.

"Üşümüştün Mahinev..." dedi Oğuz, üşüyen bedenimin aksine sıcak bir sesle. "Burnun kıpkırmızı. Arabaya geçelim daha fazla soğukta durma. Hasta olacaksın."

"Mahinev derken?" dedi Karan, anlamadığını belli eden bir tavırla. Oğuz'un varlığında rağmen bir adım geriye çekilmemişti. "Mahinev," diye tekrarlardı, kendi kendine. Kirpiklerini kaldırıp ona yakışmayan koyu gözleriyle bana baktı. "Mahinev miydi adın?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Dudaklarımı araladım. "Adım—"

"Evet, adı Mahinev." Net çıkan sesin sahibi Oğuz'du. Benim lafımı keserek konuşmama izin dahi vermemişti. *Ayak uydur. Ayak uydur, Marin.* Kendi kendime içimden sürekli olarak bunu tekrarlarken, ne Oğuz'u ne de kendimi tehlikeye atmaya niyetim yoktu. "Kendisi eşim olur. Bir sorun mu vardı?" diye sorarken, tehlikeli bir sesle konuştu.

Karan'ın gözlerinde gördüğüm ifade yüzüne yansımıştı. Bir adım geriledi, bu adımı atması aramızda uçurumları da beraberinde getirmişti. Yutkundü, yutkunuşu öyle sertti ki boğazına kolayca geçmeyecek bir yumru oturmuştu. Şimdi burada ağzımı açarsam, sadece tehlikeye girmiş olan ben olmayacaktım.

"Deniz Kızı değilsin," dedi Karan. "Benim kaderim değilsin." Duyulmasını istemeyecek kadar kısık söylemişti lâkin ben duymuştum.

"Neyden bahsettiğini inan bilmiyorum," diye yanıt verirken, göğsüme saplanan keskin ağrının nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Eskiden gördüğüm birine çok benziyorsun, gözlerin... Gözleriniz aynıydı." Kafasını iki yana salladı. "Seni o sanmıştım ama değilmişsin. Benim için önemli biriydi, o yüzden adını öğrenmekte ısrar etmiştim. Sen Deniz Kızı olamazsın," diye ekledi, acı bir şekilde. Karan, Oğuz'a döndüğünde, "Benim hatam," derken kabullenmiş ifade yüzünde yer alıyordu. "Rahatsızlık verdim. İyi geceler."

Oğuz ılımlı bir ifadeyle kafasını salladı. Tek kelime konuşmama izin vermeden, "Sorun kalmadığına göre gidelim artık," dedi. Bir kolunun altına kardeşini, bir kolunun altına beni aldı. "Arabaya binene kadar ağzınızı sakın açmayın."

Elfida, "Abi..." demeye kalmadan, "Sus Elfida!" dedi Oğuz.

Adımlarımız zoraki bir şekildeyken, arabaya gitmeye hiç niyetim yoktu. Elfida ile birbirimize bakarken yüzümüzde her şeyi mahvettiğimizin ifadesi vardı. Elfida dudaklarını oynatarak özürler dilerken dudaklarımı büzdüm.

Oğuz, arabanın arka kapısını açtığında ilk olarak Elfida geçip oturdu. Oğuz binmem için işaret ettiğinde omuzlarımın arkasına dönüp mekânın kapısına baktım. Yağan yağmurun altında ıslanan O'nu gördüm. Öylece bakıyordu. Son kez bakıyor gibiydi.

Ben de ona son kez baktım.

Onun bakışları arasında arabaya geçip oturduğumda Oğuz, şoför koltuğu yerine yolcu koltuğuna geçerek oturdu. Araba ona ait olmasına rağmen diğer tarafa oturması garibime giderken sürücüye döndüm.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Sürücü olan kişi, dikiz aynasından direkt olarak bana bakıyordu.

Bakışlarım dikiz aynasına kaydı.

Alakan aşiretinin gelecekteki tek ağası Mahir Alakan tam olarak karşımdaydı. Abim benim hem kanayan yaram, hem de canımı acıtandı. Hem annemi, hem de babamı görürdüm onda.

"Merhaba güzel kardeşim," dedi Mahir iğneleyici bir tonda. "Seni görmek ne güzel. Hem de düşmanımız olan ailenin mekânında seni bulacağımı hiç düşünmüyordum. Gün geçtikçe bizi şaşırtıyorsun..."

﴿ BÖLÜM 3 ﴾

3. BÖLÜM “DÜŞMAN”

Alakan aşiretinin gelecekteki tek ağası Mahir Alakan tam olarak karşımdaydı. Abim benim hem kanayan yaram, hem de canımı acıtandı. Hem annemi, hem de babamı görürdüm onda.

"Merhaba güzel kardeşim," dedi Mahir iğneleyici bir tonda. "Seni görmek ne güzel. Hem de düşmanımız olan ailenin mekânında seni bulacağımı hiç düşünmüyordum. Gün geçtikçe bizi şaşırtıyorsun..."

Şaşkınlıkla abime bakarken olduğum yere iyice sindim. Abim resmen karşımdaydı ve bana oldukça öfkeli bir şekilde bakıyordu. Oğuz ve Elfida'dan çıt çıkmazken bizden yaşça büyük olan abimin varlığı hepimizi sus pus etmeye yetmişti. Oğuz benden iki yaş büyüktü, ona abi diye seslenmezdim ve her ne kadar beraber büyümüş olsak da çok da samimi olduğum biri değildi.

Abim arabayı yavaşça çalıştırdı. Bakışlarını benden çekmedi. "Abiye hoş geldin demek yok mu?" diye sordu aramızdaki soğukluk belirgin. "Bizi görmeye görmeye unuttun mu yoksa, Marin?"

"Hoş geldin abi," diye mırıldandım. "Geleceğinden haberim yoktu. Seni görmeye alışkın olmadığım için şaşırdım. Mazur gör artık."

Onu özlediğimi hissederken, aramızdaki beş yaş farkına rağmen giren soğukluğun nedeni kesinlikle ben değildim. Ailemizin yetiştirme şartlarından dolayı, iki ayrı şehirde geçilen kardeşlik en fazla bu kadar oluyordu.

"Gece mekânlarına girmeni yasaklamıştım diye hatırlıyorum," derken direksiyonu hafifçe oynattı. Bakışlarını dikiz aynasından ayırmıyordu. "Babamın kulağına gitmesini mi istiyorsun Marin?! O adam senin için ne kadar uğraşiyor haberin var mı? Duysa ne kadar üzülür!"

Histerik bir kahkaha attım. "Babam benim için uğraşıyor mu?" Onun iyice kızmasıyla gülmeyi kestim. "Güleyim de boşuna gitmesin bari. Komik olmasa da fıkıydı."

"Seninle görüşmüyor olabilir ama çok çalışıyor, buna ben şahidim," dedi Mahir abim.

"Buna keşke ben de şahit olsam, ancak o zaman inanırdım."

"Ne işin vardı o mekânda?"

"Arkadaşımızın doğum günüydü," dedim kısılan sesimle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kim arkadaşım?"

"Söylesem bilecek misin? Benim hakkımda bir şeyler biliyormuş gibi davranmayı bırak," dedim ters bir ifadeyle.

"Marin!" dedi sinirle. "Sıkma benim canımı! Bak zaten işler bildiğin gibi değil! Bir de seninle uğraşacak halimiz yok!"

Sanki çok uğraşıyordunuz benimle... Sessizliğe gömülüp sırtımı koltuğa yasladım ve bakışlarımı yola çevirdim. Elfida, koluma girmesine rağmen duruşumu bozmadım.

"Senede bir kere gelip şu kızla vakit geçireceğiniz bir de gelip kızılıyorsunuz!" dedi Elfida dilini damağına vururken. Zaten abim ve babamdan haz etmiyordu çenesini şimdi hiç kapanmazdı. Abim başına belayı almıştı.

"Sen karışma Elfida," dedi Oğuz. "İkiniz de suçunuzla oturun. Dua edin oraya sahte kimlikle girdiniz, diğer türlü Mervan amca ikinize de çok kızardı!"

"Siz de bize biraz abilik yapın da bizimle birlikte gezin," dedi Elfida hiç altta kalmazken. "Ne yanımızdasınız ne bizimle ilgileniyorsunuz. Biz de kafamıza göre bir şeyler yapmak zorunda kalıyoruz!"

"Ben İstanbul'da mı yaşıyorum Elfida?" diyerek araya girdi Mahir.

"Ben de bunu anlamıyorum zaten," dedi Elfida. "Bu kızın bütün ailesi Midyat'tayken bu kız neden İstanbul'da?! Görmüyor musun mutlu bile değil! Sürekli eli telefonda belki arar sorarsınız diye bekliyor! Yazık günah!"

Araba aniden fren yaptığında ikimiz de öne doğru savrulmuştuk. "İnin aşağıya," dedi Mahir. "Geldik." Abim oldum olası sinirli biriydi. O yüzden bu hareketlerine şaşırıyordum. Oğuz önce inip Elfida'yı almış birbirimize sarılmamıza izin dahi vermeden kendi sitelerine doğru ilerlemişti.

Arabadan aşağıya indiğimde abim yanıma doğru geldi. İkimiz de birbirimize buruk bir şekilde bakıyorduk. Daha fazla dayanamayıp kollarını bana doladı ve yavaşça saçlarımın üzerinden öptü. "Özledim küçük kardeşimi," dedi.

"Ben özlemedim," dedim yalan söylerken. "Umarım geldiğin gibi çabucak gidersin babanın yanına."

"Marin..." Beni kendinden ayırmadı. "Yapma böyle güzel kardeşim. Hiç zarar görme diye seni İstanbul'da da büyütürken yanlış mı yaptık?"

"Bana büyük bir ceza verdiniz, hem de hak etmediğim halde." Gözlerim dolmuştu. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Abime sarılamamıştım bile. "Aileden hep yok saydınız."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"İyiliğin içindi."

Ondan uzaklaşacağım sırada bana iyice sarıldı ve gitmeme izin vermedi. "Kızma. Küsme. Darılma. Babam ne dediyse onu yaptım ben. Artık yaşayıp yaşamayacağımı bile bilmiyorum ama son kez bari sarıl..."

Kafamı kaldırdığımda ciddi olup olmadığına baktım. Oldukça ciddi gözüktüyordu. "Son kez derken? Niye veda eder gibi konuşuyorsun?"

"Abin bir bok yedi. Ve bundan bir kurtuluş yok."

"Ne oldu?" diye sordum.

Sessiz kalıp beni kolumdan tutup eve doğru yürütmeye başlamıştı. Beraber bloğa yürürken, bahçede bulunan tanıdık adamları görürken hepsi abimi görmesiyle duruşlarını değiştirmiş içeriye girmemizi beklemişlerdi. Asansörden içeriye girerken hâlâ sessiz olması beni korkutuyordu.

"Ne oldu abi?" diye sordum tekrardan. "Anlatsana!"

"Eve geçelim, konuşacağız."

"Hiç hayra alamet değil... Hem de böyle bu saatte apar topar İstanbul'a gelmen..."

"Değil, kardeşim. Değil."

Onun böyle karamsar konuşması beni daha da meraklandırdı. Teyzemle kaldığım eve doğru çıkarken içimde garip bir ifade vardı. Bugün yeterince olay yaşamıştım ve fazlasına ihtiyacım yoktu.

Asansör sitenin en üst katında durduğunda aramızda esen soğuk bakışları kestik, abimin önünden geçip kapıyı açtım. Arkamdan geldiğini hissederken, teyzemin dairesinin önüne yürüdüm ve kapıyı çaldım. Kapıyı farklı birisi açtığımda, kaşlarımı hava kaldırıp karşımdaki kıza garip bir ifadeyle baktım.

Tanımadığım kadın, "Geldiniz mi?" diye sordu.

"Geldik güzelim," dedi Mahir. Abim beni kenara çekip içeriye geçtiğinde kızın alınına dudağını bastırdı. İki birlikte içeriye girdi.

Olan bitene şaşkınlıkla bakarken kapıda öylece kalakalmıştım. Bu kadın kimdi? Abimin bir sevgilisi olduğunu bile bilmiyordum!

Neler olduğunu bilmez halde peşlerinden ilerlediğimde, teyzeme bakındım. Salondan sesler gelirken adımlarımı oraya ilerlettim ve koltukta perişan bir ifadeyle oturan teyzemi gördüm.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Teyze?" dedim kısıkça. Teyzemin korku dolu bakışları aniden beni bulmuştu. Kaş göz işareti yaparken ağzımdan bir şey kaçırمامı istemiyor gibiydi. "İyi misin? Neyin var?"

Teyzem oturduğu yerden kalktı. "İyiyim kızım," diyerek mırıldandı. "Seni Elfidalar da kalıyorsun sanıyorduk ama orada değilmişsin. Neden yalan söyleyerek evden çıktın Marin? Oğuzla, abin seni aramaya çıktı! Telefonları da açmıyorsun!"

"Gideceğim yeri söyleseydim büyük ihtimalle izin vermeyecektiniz," dedim kararlı bir sesle. "Hem bir şey olmadı. Geldim işte."

"Ben getirdim seni!" dedi Mahir kızgınlıkla.

"Biraz abilik yapmış oldun fena mı Mahir Ağa?!"

"Bak Marin," dedi abim elini yumruk yaparken. "O gittiğin yer senin için çok tehlikeliydi. Kimsenin seni bilmediğine emin misin?"

"Oğuz halletti," dedim yarım bir ağızla. "Kimse Marin Alakan olduğumu bilmiyor. Tıpkı sizin gözünüzde olduğum gibi görünmezim merak etme, abiciğim."

Teyzem, "Marin de geldiğine göre artık konuşabiliriz," dedi. Abim ayakta dikilirken yanındaki kadın kaçamak bakışlar atıyordu.

"Evet," dedim kafa karışıklığını gidermek adına. "Bu kadın kim oluyor ve neden evde, abimle birlikte?"

Abim sıkıntıyla yanındaki kadını belinden tutup kendine çekti. "Yengen." İrislerim şaşkınlıkla büyürken kız başını yere eğdi. "Berivan. Kendisi karım olur." dedi, kendinden emin bir sesle.

"Ne!" diyerek çığlık attım. "Ne dedin, ne dedin sen? Karım mı?"

"Şşş," dedi teyzem. "Sessiz ol Marin. Komşular duyacak!"

Yaşadığım şaşkınlığı attığım ilk an, "Teyze," dedim. "Abim evleniyor ve bundan nasıl en son benim haberim oluyor? Abim evleniyor ya abim!" Bakışlarımı Mahir'e çevirdim. "Ne ara evlendiniz siz?"

"Evlenmedik," dedi, sıkıntı içerisinde. Abimi yirmi üç yıllık hayatım boyunca ilk defa bu kadar çıkmazda görüyordum. "Kaçırđım, Berivan bana kaçtı. Henüz karım olmadı ama olacak."

Kendimi yıkılmış bir halde koltuğa attığımda, duyduklarıma inanamıyordum. "Senin ne dediğin kulağın duyuyor mu Mahir Alakan?! Ne demek kızı kaçırđım, hangi devirde yaşıyoruz biz?" dedim, sertçe ikisine doğru bağırırken. Kız korku dolu gözlerle bana bakıyordu, gözleri dolmuş ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Vermediler," derken, gözlerinde beliren hüznün aşk olduğundan bihaberdim. "Ne yapsaydım? Başkasıyla evlendireceklerdi. Başka çarem yoktu. Bizi buna mecbur kıldılar. Töreye hükme karşı gelerek büyük bir suç işledik."

"Ne töresi be? Ne hükmü! Saçmaladığının farkında mısınız?" Bütün kanım çekilmiş gibiydi. "Ne olacak şimdi? Bana, aşiret bizim peşimizde, bizi arıyor de şuracıkta bayılırım!"

"Söylememe gerek yok Marin," dedi mahcup bir tonda. "Başımıza büyük bir bela aldık. Bizi öldürmeden bırakmazlar. Bizim oralarda her sorunu yalnızca *kan* çözer."

Parmaklarımın arasından saçlarımı geçirirken, hiçbir şey anlamıyordum. Mardin'e o kadar uzaktım ki, ne saçmaladığımı bile bilmiyordum. "Ne olacak şimdi?"

Mahir abim, "Olayın büyümemesi için ortak bir noktaya varırlar büyük ihtimalle," dediğinde oldukça ciddi görünüyordu. "Sabaha kesin bir karar verilir. Ölüm olduğunu hepimiz biliyoruz, yine de babamlar deneyecekler."

"Öleceksin yani?" diye sorduğumda gülmeden edememiştim. O kadar normal bir şeymiş gibi konuşuyordu ki, beni sinir etmeyi başarmıştı.

"Biz ölmeyi kabullendik Marin, beraber olmadığımız bir dünyada ölmeye razıyız. Çünkü biz birbirimizi seviyoruz." diyerek abime katıldı Berivan.

Benimle ölmeden önce ilk ve tek kavgasını yapmak üzereydi. Oldukça güzel bir kızdı. Üzerindeki normal kıyafetlere rağmen o kadar alımlıydı ki, abim gibi bir gaddarın onun gözlerinin içine bakarken eridiğine şahit olmam her şeyi açıklıyordu.

"Ha salaksınız yani?"

Teyzem, "Ayıp oluyor Marin," dedi kısık bir sesle.

Teyzeme rağmen susmadım. "Söylediklerinizin tek bir mantıklı açıklaması yok, yaptığınız salaklıktan başka bir şey değil!" dedim öfkeyle. "Şu yılda yaşadığımız olaya bakın... Biri töre diyor, biri ölmeyi göze aldık diyor. Bu ülkenin polisi memuru ne iş yapıyor acaba..."

"Oralarda devlet kanunları geçmez," dedi Berivan.

"Oralar nereler acaba Berivan? Türkiye sınırları içinde değil misiniz? Midyat başka ülke mi?!"

Alçak bir tonda, "Anlamıyorsun," dedi kırılan yüz ifadesiyle. "Anlamamı da beklemiyorum. İstanbullar da büyümüşsün. Biz gözümüzü töreye açtık. Aşiret dediğimiz kavram, kanla halleder her şeyi. Eğer bir suç işlediysen kan dökülür. Hafife alınacak bir şey değil. Töre yüzünden yılda kaç can gidiyor haberin var mı? Bize de olacağı bu..."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Cenaze merasiminize katılacak mıyım yoksa aileden yine yok mu sayılacağım?" diye sorarken boş gözlerle baktım. Olayın ciddiyetinin farkında olsam da, yok sayılmak, olaylar buraya gelene kadar hiçbir şeyden haberimin olmaması canımı acıtıyordu.

"Marin..." dedi teyzem, yine beni uyarırken.

"Marin'in öfkeli olmakta haklı," dedi Mahir abim kırk yılda ilk defa bana katılırken. Konuşmaya devam edecekken telefon zil sesiyle dikkatler dağılmıştı.

Abim cebindeki telefonunu çıkartırken, çatılı kaşlarla telefonu yanıtladı. "Efendim Fırat?" Bir süre karşı tarafı dinledi. "Ne diyorsun sen Fırat? Siz ne işe yarıyorsunuz lan? Buna nasıl müsaade edersiniz!"

Hepimiz bir anda onun başında toplanırken başımın döndüğünü hissettim. Bu kadar olayı kaldıracak bünyem yoktu. Kalbim ağzımda atarken abimin gözleri dolmuştu. Mahir Alakan'ın gözlerinin dolmasına neden olan şey, beni öldürürdü.

"Oraya geldiğimde kendimden önce sizi öldüreceğim," dedi Mahir. "Dua edin şu an orada değilim yoksa andım olsa hepinizi kurşuna dizmişim!"

Telefonu kapattığında odada büyük bir sessizlik olurken, hepimiz beklentiyle abimin yüzüne bakmaya başladık. Kara gözleri alev gibi parladığında, burnundan solumaya başlamıştı.

Teyzem endişeyle, "Ne oldu Mahir?" dedi.

"Öncelikle sakin olun," dedi abim. Bakışları direkt olarak bendeyken, "Geç otur Marin sen," dedi.

"Ne olmuş söylesene," dedim sabırsız bir tonda.

"Babam," dedi. Kalbimin acıdığını hissettim. Başladığı cümlenin devamını duymak istemedim. "Babamı vurmuşlar ve durumu kritikmiş..."

Kelimeleri ağzından döktüğü anda, kalbimdeki kor sızı beni sahiplendi. Ayaklarım beni taşıyamamıştı. Olduğum yere yığılmadan önce duyduğum tek şey ismimi sayıklamalarıydı.

KARAN J. MİLAN
GEÇMİŞ ZAMAN
İSTANBUL

Gecelerden yıldız söküldü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sökülen soluk yıldızlar, karanlığın hapsoldüğü denizi aydınlatmaya yetmiyordu. Ayın aydınlık yüzeyi denize döküldüğünde yakamoz ışığı gözlerime yansıma yaparken kader ağlarını çoktan örmüştü.

"Neye daldın yine?"

Duyduğum ses beni daldığım düşüncelerden ayırırken titreyen kirpiklerimle birlikte karşımdaki adama baktım. Mert Karaca, bana kaşlarını çatmış bir şekilde bakarken elinde tuttuğu ince uzun bardaktaki beyaz sıvıyı dudaklarına yakınlaştırdı.

Mert benim en eski arkadaşlarım, dostlarımdan biriydi. Uzun bir zamandır görüşemediğimiz için sahil kenarındaki bir meyhanede akşam keyfi yapıyorduk. Donatılmış masada rakı ve çay varken balıkta yanına eşlik ediyordu.

Daldığım düşüncelerden tamamen ayrılıp önüme döndüğümde çay bardağını avuçlarımin arasına aldım. Avucumun içi çayın sıcaklığıyla ısınırken, "Hiç," diye mırıldandım.

Dudaklarında silik bir gülümseme belirdi. Mert alay eden bir vurguyla, "Söyle kürt bakışlım, yürek sızım, benden saklayacak değilsin," dedi. "Neye daldın?"

Bakışlarımı çapraz masadaki kalabalığa çevirdim ve onunda bakmasını sağladım. "Şurada evlenen çiftleri gördüm de," diye mırıldandığımda gelin ve damada kısa bir bakış kondurdum. Hayatlarının en mutlu gününü yaşıyor gibiydiler. Yüzlerindeki saf gülümseme masadaki herkese yayılmıştı.

İkimiz de önümüze döndüğümüzde Mert, "Evlenmek mi istiyorsun yoksa?" diye sordu. "Sonunda bir yengemiz mi olacak?"

Yanlış anlamasına karşılık hızlıca dudaklarımı aralayıp, "Yok öyle bir şey değil," dedim. Derin bir nefes aldığımda kelimeleri toparlamaya çalıştım. "Hani aradığım bir kız var ya," derken benim cümlemi Mert tamamladı.

"Deniz Kızı."

Dilimde ismi olmayan tek kadındı. Ona hiçbir ismi yakıştıramıyordum, adını birçok kez tahmin etmeye çalışmış fakat ona uygun hiçbir ismi bulamamıştım. Adı benim için Deniz Kızı olarak kalmıştı.

"Evet," dedim, seslice iç çekerken. Sanki bir soluk alıyor gibi, "Deniz Kızı..." diye fısıldadım. Deniz Kızı. Karan Milan'ın Deniz Kızı.

"Aşkından ölüp bittiğin..."

Konuşmasıyla birlikte Mert'e bakıp düşüncelerimden hızlıca sıyrılırken öfke bütün bedenime dağılmıştı. Yoğun bir sinirle, "Yok bir de komalık olduğun de, tam olsun!" diye bağırdım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Elimdeki çay bardağını içmekten vazgeçip masanın üstüne geri bıraktım. "Ne aşkı Allah aşkına, kızı ömrüm hayatım boyunca bir kere gördüm, bir daha görebilecek miyim orası meçhul. Sadece emanetini vermek istediğim için arıyorum. Başka bir şeyden değil."

Mert tok bir kahkaha attı. "Evet evet," derken elini bana doğru uzattı. "Buyur külahım, külahıma anlat. Dinliyoruz seni."

Uzattığı eline elimin tersiyle sertçe vurup benden uzaklaştırdım. Düz bir sesle, "Boş yapma Mert," dedim. Bakışlarım meyhanenin kıyısında duran denize takılırken yakamoz ışığına baktım. Gecenin rengini alan koyu deniz yavaş yavaş dalgalanıyordu. "Tamam güzel bir kadın. Çok güzel hem de..." derken onu ilk kez gördüğüm yere bakarak konuştum. "Gözleri bal, yüreği kor." Güneşi kıskandırmaya yemin etmiş gözleri vardı. Sanki yüreğindeki ateşin rengi gözlerine vurmuştu. Derin bir iç çektim. "Saçları gece gibi siyah, ıslak bakışları..."

"Ohoooo," diye beni uyaran sese karşılık bakışlarımı denizden ayırdım. Mert bana kinayeli bakışlar atıyordu. "Anası babası kızını bu kadar bilmiyordur, beyefendinin bir tek röntgen filmi çekmediği kalmış. Hoş, yüreği kor dediğine göre onu da yapmışsın, yoksa kalbinde bir yangın olduğunu nereden bileceksin?"

Rakı bardağından bir yudum alıp dudaklarımı ıslattım. Anason tadı dilimde gezip boğazımdan aşağıya doğru yavaşça yol aldı. Kendimden emin bir tavırla, "Bakışlarından..." dedim. Bakışlarında kor bir yangın vardı. Sönmeyecek bir yangındı. Yabancı değildim. "Aynaya baktığımda gördüğüm bakışların aynısını görmüştüm."

Mert kendi rakı bardağını benimkine vurdu. "Yürek sızıma bak sen benim," dedi. Gözlerine benim gibi derin bir hüznün çöktü. "Eee evli çiftleri görünce aklına ne geldi?"

Islattığım dudaklarımın arasından kısık bir sesle, "Acaba onu böyle gelinlikle görsem," dedim. Yüreğim sızım sızım sızladı. Kalbime çöken ağrı yutkunmama neden oldu. Sadece bir düştü. Bir düş bir yüreğimi bu denli ağrıtırken gerçeği görsem ne hâle gelecektim, Allah bilirdi. "Ama yanındaki adam ben olmasam, yine ondan vazgeçer miydin, onu düşünüyordum."

"Karan, az önce aşık değilim deyip şimdi de ondan vazgeçer miydin diye niye düşünüyorsun abiciğim sen?" dedi Mert. Tamam, biraz fazla içmişim. Çok sağlıklı düşünemediğimi biliyordum. Aklım bulanmaya yakındı. "Çayla rakıyı aynı anda içince olan kafan da gitti senin!"

Elimle yüzümü sıvazladığımda derin soluklar aldım. Beynime temiz hava gitmesine ihtiyacım vardı. "Mert," dedim. İçimi yiyip bitiren nasır olan düşünceleri gün yüzüne çıkarttım. "Emin olamadığım bir durum var. Bu bir hoşlantı olabilir. Onu elde ettiğim anda, bu hissin geçip gideceğinden korktuğum için ben şu anki hâlinden memnunum." Düşümde her şey iyiydi, kâbuslarım çok kötüydü. "Ya düşlediğim gibi biri değilse? Ya ben onu sadece düşümde sevdiysem? Ya bu düş gerçek olmazsa?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Daha fazla duymak istemediğini belli eden bir tonda, "Sus, sus, sus," dedi Mert. O da en az benim kadar çakırkeyif bir haldeydi. "Ben andım olsun başkasına yenge demem!"

Kendi kendime, "Bir düş mü yoksa bin ağıt mı?" dedim.

"Anladım şimdi ne demek istediğini," dedi Mert. "Düşlerin ağıda dönüşmesin istiyorsun. Şu an düşlediğin her şey güzel duruyor fakat gerçeğe döndüğünde hiçbir şey düşün gibi olmayacak diye korkuyorsun."

Onu onaylamak adına kafamı salladım. Kâbuslarımın gerçek olmasını istemiyordum. "Mesela ya evliyse?" dedim, aklıma gelen düşünceyle. "Ne yapacağım?" diye sordum. Bu bilinmezlik beni içten içe kahrediyordu. "Çok mutlu olduğu bir hayatı varsa, bu hikâyenin kötü adamı ben mi olacağım?"

"Kâbus gibi bir şey," dedi Mert. Eliyle ağzını kapattı. Kesinlikle sarhoş olmuştu ve bu konuşmalarının hiçbirini hatırlamayacaktı. Büyük ihtimalle ben de hatırlamayacaktım. "Allah göstermesin. Ağzını hayra aç Karan. Tövbe de hemen."

Biten bardağıma rakı doldurdum. "Çok imkansız geliyor artık," dedim. Önümde bir taş vardı ama taşı kaldıracak gücüm yoktu sanki. "Gözümün önünde sanki ama ben göremiyorum." Dudaklarımı ıslattım. "Öldü mü kaldı mı bilmiyorum, benim varlığımdan haberdar bile değil ama ben onda kalakaldım."

Rakı arasına demli çayı sıkıştırmaya karar verdim çünkü tamamen sarhoş olmak istemiyordum. Çay bardağından sıcak bir yudum alıp, "Bir çaya," dedim. "Bir sigaraya müptelayım bu sıra," derken henüz ateşi sönmemiş sigaramdan bir duman çekip üfledim. Bir de ona...

"Sigara ve çay sektörü senin yüzünden batmıyor amina koyayım!" dedi rahatsız olmuş bir şekilde. Sigara içen birisi değildi lâkin arada keyfine içtiği oluyordu. Ben ise sigara içmeden duramıyordum. Aynı şekilde çay da. "Utanmasan yanında demlik taşıyacaksın!"

"Müptelası olmuşum," dedim, dilimi damağa vurup. Sigara ve çay ikilisinin keyfi bambaşkaydı. Çay içimi ısıtıyordu, sigara içimdeki yangını dışarıya vurmamı sağlıyordu. "Ne yapayım?"

Yüzünü buruşturdu. "Çok içiyorsun," dedi Mert. "Çocuğun olmaz bak sonra."

Gülmemek için zor dururken, "Sen varken başka çocuğa gerek var mı sence?" dedim. "Bana şunu al, bana bunu al, beni oraya bırak, beni buraya götür. Lan arkadaşın mıyım, bakıcın mıyım belli değil. Bir de mızımız bir şeysin, çocuktan betersin Mert. Babam benim nazıma bu kadar oynamadı."

"Fena mı? Sayemde alıştırmayı yapıyorsun, yeğenim olursa artık nasıl baba olması gerektiğini öğrenmiş oldun."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sağ ol kardeşim, ben zaten babamdan nasıl baba olmamam gerektiğini öğrenmişim."

"Çay içmeye mi geldik, rakı mı belli değil amına koyayım," dedi sırtını geriye doğru yaslariken. Elini kaldırıp meyhane sahibini görmesiyle seslendi. "Kurtuluş Baba! Sen bize bi' yetmişlik daha getir. Yürek sızımın da çayını tazeleyin size zahmet, ocağına incir ağacı dikecek benden söylemesi, bu adam ülkedeki bütün çayı içmeye yemin etmiş."

Kurtuluş Baba gülümseyen bir yüz ifadesiyle buraya doğru gelirken elinde tabaklar vardı. Biten tabakları dolu tabaklarla değiştirdikten sonra Mert'in yanında durup ona doğru konuştu. "Oğlum içtiği bir çay ona da karışmayın bari," dedi Kurtuluş Baba. "İstek şarkınız varsa söyleyin."

"Ozan Manas," dedi Mert. "Karan'ım ondan başkasını dinlemez. *Sevdim*, şarkısını çaldır sen Kurtuluş Baba."

"Duydunuz Mert abinizi," diye seslendi Kurtuluş Baba. Benim yanıma gelip yüzüme doğru eğildi. Yaşlı bakışları beni dikkatle inceliyordu. "İş güç nasıl oğlum? İyi gördüm seni, kaşın gözün daha az yaralı."

"İyi..." diye mırıldandım. "Nasıl olsun? Aynı işte."

"İyi ol, Karan oğlum. Bir sıkıntın olursa ne yapacağını biliyorsun." Kafamı olumlu anlamda salladım. "Afiyet olsun," dedi masadan ayrılırken. Çok geçmeden Mert'in istedikleri teker teker geldi.

Mert bardağına rakı doldururken şarkıya eşlik etmeye başladı. "Düşünce fikrime, düşerdim dara. Gönlüme yerleşen sızını sevdim. Düşünce fikrime, düşerdim dara. Gönlüme yerleşen sızını sevdim," derken gönlümdeki sızı kendini belli etti. Şarkının sözlerine odaklandığımda kulağımdaki melodi derdime derman gibiydi. "Ne mavi ne yeşil ne katran kara. Bağlanmışım ela gözünü sevdim, gözünü sevdim..."

Ben ela, o bal. Siliniyordu izleri, kayboluyordu gözleri.

"Al ela gözlüm," dedi Mert, doldurduğu çay bardağını masama bırakırken.

"Çay içmediğim gün hemen başıma ağrı saplanıyor," derken sıcak sıcak dumanı üstünde tüten çaydan bir yudum aldım. Çayın sıcaklığıyla haşlanan dilimle yutkundum. "Annem de böyle. Sürekli çay içerdi. Demlik demlik çay bitirdiğini hatırlıyorum. Bana da küçükken hiç içiremezdi. Acı geliyordu, başka acılar tadınca çay tatlı gelmeye başladı. Küçükken sevmiyordum, şimdi çok seviyorum."

Annem benim yürek sızılarımdan biriydi. "*Kurban olduğum oğlum*," derdi. "*Ben sana kurban olurum oğlum*," derdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bıraktığım çay bardağını Mert alırken çaydan koca bir yudum aldı. İçmesiyle geri tükürmesi bir olurken, "Kaçak lan bu çay!" dedi. Dişlerini birbirine bastırdı. "Şekersiz bir de... Bunu içeceğime hiç içmem daha iyi."

"Bizimkiler kaçak içiyor," dedim umursamaz bir tavırla. Çay bardağını önüme çektim. "Alışkanlık."

Kısa süren sessizliğin ardından Mert, "Zahir ve Zühre'den ne haber?" diye sordu. Sabahtan beri karın ağrısı vardı ve bir türlü konuşamıyordu. Yavaş yavaş dökülmeye başlıyor gibiydi. "İstanbul'a gelecekler mi?"

Ters bir ifadeyle, "Hayırdır Mert?" dedim.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Sordum sadece," derken bakışlarını benden kaçırdı.

Zahir ve Zühre ikiz kardeşlerimdi. Fakat öz kardeşlerim değildi. Olaylar çok karışık olduğu için benim bile hâlâ alışamadığım bir durumdu.

"Zühre hâlâ okuyor, daha bitirmedi," diye açıkladığımda bedeninin kasıldığını fark ettim. "Erkek arkadaşı varmış." Bakışları aniden bana dönerken hareleri şaşkınlıkla irileşti. "Bizimle tanıştırmak istiyormuş," diye devam ederken yüzünde beliren bir hayal kırıklığı vardı. "Yabancı damat geliyor bize. Soyadını Milan yapıp gelinimiz olursa bir de benden iki kamyon dayak yerse ben okeyim dedim."

Mert duyduklarının etkisinde arka arkaya rakı içip kendini alkole verirken komalık olacağı düşüncesiyle ondan bardağı uzaklaştırdım. Bu sefer yiyeceklere saldırırken önüne ne gelirse yemeye başlamıştı. Sorduğuna soracağına bin pişman olmuş gibiydi. "Zahir de bildiğin gibi çalışıyor işte," dedim, onun bu tavrına karşılık Zühre'den konuşmayı bıraktım. "Benden daha çok konuşuyorsundur zaten."

"Zahir benim de kardeşim sayılır," dedi Mert.

"Evet, ikizler senin de kardeşin sayılır," dediğimde kelimelerin üstüne basa basa konuştum. "Zühre de öyle."

Elindeki çatalı sertçe masaya bıraktı. "Zühre'ye abilik falan yapacak değilim!" dedi Mert. Gözlerinin kızardığını fark ederken verdiği ani tepkiyle hızlıca kendini topladı. Sarışın olduğu için teni hemen kızarıyordu. "Sen git abilik yap! Benim mi kardeşim?!"

"Senden iyi abi mi bulacak?"

Ağzının içerisinde kısık bir sesle, "Bulamaz..." diye mırıldandı. "Benden iyisini bulamaz." Kafasını olumlu bir ifadeyle salladı. "Zühre gelsin sevgilisiyle. O damat bir de benden dayak yesin. Eşek sudan gelene kadar döveceğim. Görsün Mert abisi nasıl pişman ediyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Dakikalar sonra siniri yatıştığında, "Ayrıca güzel kardeşim," dediğinde kirpiklerini bana doğru kaldırdı. "Kürt bakışlım," derken boynumu işaret etti. "Çıkar artık şu kolyeyi. Parlayıp duruyor, gözüm dekolteye kayıyor."

Üstümdeki siyah gömleğimin yakalarından tutup yukarıya doğru çektim ve duruşunu düzelttim. Açmış olduğum ilk düğmeyi geri iliklemediğimde parlayan gümüş kolyeyi insanların gözünden sakladım. "Bakma lan dekolteye," dedim, ters bir ifadeyle. "Sapık."

"Yakışıklı adamsın vesselam," dedi gevşek bir ifadeyle. "Güzele bakmak sevapmış."

"Öyle değil o," dedim, düzeltmek adına. "Güzel bakmak sevapmış."

"Gerçekten kolyeyi hiç çıkartmayacak mısın?" diye sorduğunda tavrı ciddileşti. "Ne zaman çıkarırsın diye bekliyorum, yıllar olacak neredeyse."

"Başka türlü nasıl saklayabilirim?" diye sordum. "Eve koysam nereye koyduğumu unuttur, bulamam. Eve adam akıllı gittiğim yok zaten. Konağa bıraksam hemen arkamdan biri alır, yok eder kesin. Emanet edecek hiçbir yerim yok. Anca boynumda taşıyarak muhafaza edebiliyorum."

"Alıştığın için artık bu saatten sonra kolyeyi veresin de gelmez. Yani güzel kolye fakat... Bir kadın kolyesi olduğu çok belli," dedi Mert. Bir kadın kolyesiydi, evet.

Kolye yüreğimde adeta bir sızı bırakan kadına aitti. Emaneti bendeydi ve bir gün ne olursa olsun ona geri verecektim. Çok değerli bir şey olduğu belliydi. "Ben bir kız bulayım. Emanetini veririm her türlü."

Boynumdan hiç çıkarmadığım kolye Deniz Kızı'na aitti. Onu ilk gördüğüm zaman boynundan kopup yere düşmüştü. Ona vermek için almış ama verememiştim. Kolyeyi arıyor muydu bilmiyorum ama yıllardır bende saklı duruyordu.

"Sen zaten kız bulsan, kendini de vereceksin."

"Kalk siktir git şuradan," dedim, sinirli sinirli. "Puşta bak." Dilimi damağıma vurdum. "Terbiyesiz terbiyesiz hareketler..."

Mert oturduğu yerden ayağa kalkıp bardağı fondip yaptı. Gecenin geri kalanı aklımdan tamamen silinirken en son Mert dizlerimde ağlamayı tercih etmiş, bana kendi kız kardeşimi anlatıp durmuştu. Kız kardeşimi ağzına aldığı an, kafasına vurmamla geri susmuştu.

Bir ara Mert yeni evli çiftle birlikte damat halayı yapmıştı. Kollarını kaldırıp oynamaya başladığında bana bakarak, "Gözlerin elaya..." dedi. "Çalar başım belaya..."

Gözlerim elaya, başım belaya, yüreğim sana çalardı. Sadece sana Deniz Kızı. Sadece sana.

﴿ BÖLÜM 4 ﴾

4. BÖLÜM “HÜKÜM”

Gözlerimi açmam için beni zorlayan gün ışığıyla olduğum yerde kıpırdandım. Boynum korkunç bir ağrının eşliğinde kıvranıyordu. Kuruyan dudaklarımla, dilimle dudaklarımla üzerinde yavaşça gezdirdim, tek ihtiyacım olan şey bir damla suydü. Zihnim beni terk etmiş, zaman kavramı elimden alınmış gibiydi.

Bakışlarımı araladım. Oturur pozisyonunda olduğumu fark etmem uzun sürmemişti. Yanımda gördüğüm yüz tanıdık değildi. "Günaydın," dedi, tatlı bir ifadeyle burukça gülümseyerek.

Onun konuşmasıyla etrafımdaki bakışları hissettim. Bir anda herkes bana bakmaya başlamıştı. Arabanın içerisinde aynı kıyafetlerimle olduğumu görünce terleyen ellerimi üzerime sildim. "Kendine geldin mi Marin?" diye sordu Mahir abim.

Abim buradaydı.

Dün yaşadığım hiçbir şey rüya değildi.

"Abi..." dedim, kısık bir sesle. Önde oturan teyzemi doğru dönerken onunda bakışları beni bulmuştu. "Teyze? Bunlar rüya değil miydi?"

"Keşke olsaydı kuzum," dedi teyzem. Bana pişman bir ifadeyle bakıyordu. Başımıza kötü şeyler gelecek gibiydi ve teyzemin bakışları da bunu doğrular nitelikteydi.

"Babam..." derken, en son onun vurulduğu haberini almıştım. "Babam vuruldu, nasıl durumu? Bir şey oldu mu?" diye devam ettiğimde yanağımdan yaşlar akmaya başlamıştı.

"İyi kızım, iyi..." dedi teyzem hüzün kokan bir sesle. "Odaya alacaklarmış, hatta durumu oldukça iyiymiş. Onu görmeye gidiyoruz."

İyi olmasıyla yüreğime su serpildi. Yaşları yanaklarımdan silerken, "Ne?" diye tek kelime döküldü bir anda. "Onu görmeye gidiyoruz derken? Mardin'e mi gidiyoruz şimdi?"

"Bu kızın kafa iyice uçmuş..." dedi abim. "Her saat başı ayılıp geri bayılıyor. Her uyandığında babamı soruyor, Midyat'a gideceğimizi duyunca geri bayılıyor. Berivan güzelim sen tut onu, yine bayılacak." Berivan'ın bana dokunmasıyla geri çekildim. Abim teyzeme bakış attı. "Hastalığı falan yok değil mi teyze?"

"Abime söylesek iyi olacak teyze..." Dudaklarımla ısırarak ona bakarken teyzem kaşlarını çattı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Abim arabayı yavaşlatmıştı. "Ne oldu?" dedi dikiz aynasından bana bakarken. "Neyin var, Marin? Hasta mısın gerçekten?"

"Doktorlar çaresi yok dedi..." Yavaşça yutkundum. Endişesini gözlerinden okurken biraz daha sürdürmeye kararlıydım. "Dünyada nadir bir hastalığa yakalanmışım."

Abim bana inanmayan bir bakış attı. "Dalga geçmiyorsun değil mi?" Tekrar teyzeme döndü. "Derya teyze?"

"Sus da konuşmamı bir bitireyim!" dedim hafif kızarak. "Bir konuşturmadın!"

"Tamam, söyle hadi. Neyin var, ne oldu güzel kardeşim?" diye sorduğunda onu gerçekten korktuğumun farkındaydım. Berivan da endişeyle bana bakıyordu.

"Doktorlar bu hastalığa zar zor isim bulmuş..."

"Ee?"

"Ailesizlik," dedim dudaklarım düz bir çizgi halini aldığı anda. "Hastalığımın adı ailesizlik abiciğim sen anlamazsın, babanla yaşadığın için bilemezsin."

"O senin de baban!" dedi öfkeyle. Arabayı ani fren yapıp arkasına doğru döndü. "Sen gerçekten çok kaşınıyorsun! Ettiğin laflara utanmıyor musun?!"

"Siz beni tek başıma bırakırken utanmayın, ben gerçeği söyleyince mi utanacakmışım?!"

Çenesi kasıldı Mahir'in. "Teyzeme ayıp ediyorsun, Marin! Kadın seni kendi çocuğundan ayırmadı, yemedi yedirdi içmedi içirdi. Hiç mi utanmıyorsun onun yanında bu lafları etmeye?"

"Ben az bile ediyorum! Bana bunca zaman babalık yapmış gibi konuşma! En son ne zaman konuşmuş benimle? En son ne zaman görmüş beni? Bir sor bakayım, senin baban ne zaman benim yanımda olmuş?" İyice inatlaştığının farkındaydım. Öfkeliydim ve sinirimi abimden çıkartacaktım.

Geri önüne döndüğünde kafasını iki yana salladı. "Hâlâ senin baban diyor... He benim babam Marin, he."

Yolculuğa devam ettiğimizde ben hariç herkes uykusuz gözükiyordu. Berivan oldukça üzgün bir şekilde dururken onun koluna hafifçe vurdum. Bakışları beni bulduğunda yavaşça gülümsedim. "Bu dünyada cehennemi yaşamaya gerek var mıydı, Berivan?"

"Neden öyle dedin ki?" dedi Berivan, masum bir ifadeyle.

"Abimle evleniyorsun bilmem farkında mısın? Alakan ailesine gelin gelerek hayatının hatasını yapıyorsun," dedim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Geldiğim yer çok farklı değil, Marin. Ben bir cehennemden kurtuldum, Mahir'in olduğu yer başka bir cehennemse ben ona da razıyım," dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım.

"Merak etme, babam sana babalık yapar. Kızı hariç herkese babalık yapıyor." Abimin bakışlarını üstümde hissetsem de dönüp ona bakmadım. "Neyse ki teyzem vardı. Hem annem oldu, hem babam. Allah ondan razı olsun."

"Marin, biliyorum her şey çok ani oldu," dedi Berivan sıkıntıyla. "Sen her ne kadar abime kızgın olsan da seni anlatmadığı gün olmazdı. Hep fotoğraflarımızı gösterirdi. Seninle bu şekilde tanışmak istemezdim."

"Abim Mahir Alakan olunca normal bir taşınma bize fazlasıyla uzak, seni kaçırarak kadar sevdiğinden haberim bile yoktu. Öyle bir ilişkimiz var bizim." dedim, kırık çıkan bir sesle.

"Her şeyi telafi etmek için çok geç..." Berivan dolu olan gözleriyle başını cama doğru çevirdi.

"Ne olacak şimdi?" derken bakışlarım abimdeydi. Dikiz aynasından gözleri beni buldu.

"Hastaneye babamın yanına gidiyoruz," dedi düz bir tonda. "Her şeyi o anlatacak sana buralardan uzak olduğun için töreden bihabersin. Onun konuşması daha doğru olur."

Ona bir sürü şey sormak istesem de cevabını alamayacağımı bildiğim için sırtımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. Yıllardır gelmediğim Mardin'e geliyordum. Kuru toprak kokusu burnuma dolarken, taş evler gözüme çarpıyordu. Yakıcı kuraklık, tenimi dağlıyordu.

Araç saatler sonra durdu. Teyzem ve Berivan indiğinde onlara ayak uydurup peşlerinden indim. Üzerimdeki kıyafetlerim buraya ait değilim diye bağıırıyordu. Kısa, beyaz elbisem. Yapılı saçlarım ve ayağımdan çıkarmadığım stiletolarım... Hastane kapısında duran birkaç adamın bakışları beni buldu. Arabanın etrafını sararak bizi abluka altına alırken abime döndüm. *Sorun yok* dercesine bakıyordu.

Hastane kapısında duran adamlardan biri koşarak yanımıza geldiğinde, "Ağam hoş geldin," dedi. "Mervan Ağa odaya yeni geçti. Doktor genel kontrolden sonra hasta ziyareti yapabilirsiniz dedi."

Abim ileriye işaret ettiğinde, "Geçin," dedi tok bir sesle. Üstüne aniden Midyat'ın ağırlığı çökmüştü. Önde yolu gösteren adamı takip edip yürürken etrafta adamlar bizi çembere alıp korumaya devam ettiler.

Babamın bulunduğu kata çıktığımızda hiç görmek istemediğim insanları görmüştüm. Teyzem de gerildiğinde yavaşça onun koluna girdim. "Bu kızın burada ne işi var Mahir?!" dedi Dila halam. Babamın ablasıydı ve bildiğim kadarıyla yılın büyük çoğunluğunu Alakan konağından geçiriyordu.

"Babamı görmeye getirdim," dedi Mahir abim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Onun yeri burası değildir!" dedi Dila halam.

"Bu kızın yeri babasının yanındır," dedi Derya teyzem olaya dahil olarak. "Babası ölüm kalım savaşı verirken uzaktan mı izleyecekti? Elbette burada olup acısına hüznüne ortak olacak!"

Dila halam yüzünü çevirip kendi çocuklarının yanına doğru ilerledi. Teyzem üzüldüğümü gördüğü an, "Dur Marin," dedi. "Üzülme kuzum. Dila'yı bilmiyor musun? Her zamanki halleri."

Kapalı olan odanın kapısı açıldığında, odadan doktor, yardımcısı ve hemşire çıkmıştı. Kapıdaki kuru kalabalığı görmeyi beklemiyor olacaklar ki hepimize teker teker bakmışlardı. Doktor yardımcısı, "Mervan Bey kendine geldi," deyip sıkıntılı bir sesle devam etti. "Hastayı yormayınız lütfen. Sadece iki kişi içeriye girebilir. Şimdi gözlem altında duracak. Durumunda kötüleşme olmazsa en kısa zamanda taburcu edeceğiz."

Dila halam ve büyük kızı Rozerin kafasını salladıktan sonra onların çıkmasıyla kapıya doğru iyice yaklaştılar. "Babamı ben göreceğim," dedim, onların girmesine izin vermeden.

Halam beni kelimenin tam anlamıyla ittiğinde kendisi içeriye geçmiş, benim geçmeme izin vermemişti. "Biz bir görelim, sonra sen de görürsün, İstanbullu."

Rozerin de halamın arkasından içeriye girdiğinde, "Babam..." dedi, akan gözyaşlarıyla birlikte. "Sonunda kendine geldin. Çok korkuttun bizi. Sana bir şey olacak diye çok korktum."

Odanın kapısını arkalarından kapatmadıkları için onları rahat bir şekilde görebiliyordum. Babam çıkmış sakallarıyla, dağınık saçlarıyla, sırtını yatağın başlığına yaslamış öylece duruyordu. Rozerin koşar adımlarla babamın yanına geçip hızlıca ona sarılmıştı.

Babam, Rozerin'in bir anda sarılmasıyla kısıp bir inilti döktü. "Rozerin, yavaş," dedi. Kollarını ağır hareketlerle kaldırıp Rozerin'e sardı. Onun başını okşarken Rozerin başını göğsüne yaslamıştı.

"Çok korktum," dedi Rozerin.

"Korkma kızım, Mervan Ağa'nın yıkıldığı nerede görülmüş. İyiyim ben..." dedi yavaşça gülümserken. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Bakışlarını halama çevirdiğinde, "Hani diğer kızım nerede?" dedi.

Bir anda boş bulunup içeriye doğru adımlarken, "Burada—" dememle cümlem babamın konuşmasıyla yarıda kesilmişti.

"Revin'i tek bırakmadınız umarım."

Kulağıma ilişen cümleler beni olduğum yere bir çivi gibi mıhlamıştı. Elim kapının kulpunda öylece dururken boğazıma oturan yumru yutkunmama neden oldu. Revin ve Rozerin. Halamın kızları.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Rozerin babamın bir kızı, Revin babamın diğer kızı, *ben babamın hiç kızıydım.*

"Yaşı küçük olduğu için hastaneye almadılar, o da seni sorup duruyor. Çok özledik seni. Bizi sakın bırakma Mervan baba..." dedi Rozerin, babama sarılmaya devam ederken. "Buradan bi' çıkalım, sana çok iyi bakacağım. Hemen iyileşeceksin, Mervan baba. Bol bol haşlanmış içli köfte yapacağım. Hem de acılı..."

Geri geri adımlar atıp odaya girmekten tamamen vazgeçerken vurgun yiyen tüm umutlarımla kapı dışında kaldım. "Babam haşlanmış sevmiyor ki..." diye kendi kendime mırıldanırken beni bu kadar fazla üzen bir manzarayla karşılaşmak canımı acıtmıştı.

Berivan içeriye girmediğimi görünce, "Marin?" dedi. Sesinde bariz bir telaş vardı. Elini omuzumda hissederken beni yavaşça sarstı. "Marin iyi misin?"

"Babam kızartılmış sever..." dedim, yere bakarken. "Kızartılmış içli köfte." Gözlerim daldığı yerde kendi kendine bir sürü eski anılardan sahne oynatmaya başladı. *Sana da öğreteceğim Marin, demişti annem. Sen de yapacaksın ve herkes çok beğenecek. Özellikle de baban. Babanın en sevdiği yemek içli köfte. Ama kızartılmış olandan.* "Başka yemez o."

"Marin!"

"Kendine gel, ne sayıklayıp duruyorsun?"

"Beni duyuyor musun sen?"

Mahir beni sertçe sarstı. Berivan'la ikisi yanımda dikiliyordu. Böyle duracak değildim. Odanın kapısını açıp içeriye girdiğim an karşıma hemşire çıkmıştı. Beni görmesiyle elini kaldırdı ve geçmeme izin vermedi. "Hanımefendi—" demesine rağmen içeriye adımladım. "Hanımefendi bu kadar kalabalık hasta için iyi değil. Lütfen dışarıya çıkın."

"Çıkacağım, sadece birkaç dakika istiyorum." Gözlerinin içine dolu gözlerle baktım. "Lütfen."

Ben onun kızımı bile diyememiştim.

Hemşire kafasını *tamam* anlamında salladıktan sonra geçmeme izin verdi. Yavaş adımlarla ilerleyip yatağın ucuna doğru geçtim ve babama baktım. Koyu bakışlarını olduğum yere çevirdiğinde gözlerine inanamadı. Kaşlarını hafifçe çatarken bana tekrar tekrar baktı. *Beni görmeyi kesinlikle beklemiyordu.*

"Marin?" dedi, hasret kaldığım sesi dudaklarından yavaşça döküldü. "Senin ne işin var burada?!"

Direkt olarak babama bakarken, "Mervan Ağa," dedim, oldukça mesafeli bir sesle. Dudaklarımı yalayıp kuruluşunu gıderdim. Onu süzdükten sonra aynı soğuklukla konuşmaya devam ettim. "Geçmiş olsun. İyi gördüm seni." *İyi değildi, tam aksine kötü görünüyordu.*

Özge Naz – Düşler Ağdı

Babam üstündeki örtüyü kenara çekip kalkmak için girişimde bulunduğunda dudaklarından acı dolu bir feryat döküldü. "Abi kalkma!" dedi Dila halam. "Dikişlerini patlatacaksın, doktorun dediklerini duymadın mı? Hareket etme sakın!"

Halamın babamı geri yatırmasıyla uzak bir şekilde durmaya devam ettim. Gözleri beni çağırıyor gibi ama dudaklarından tek bir kelime dökülüyordu.

Babam, "Mahir nerede?" diye bağırdı. "Hemen çağırın onu buraya!"

"Oğluna bile sahip çıkamıyorsun," dedim acımasız bir tonda. "Hadi bana babalık yapmıyorsun, bari dizinin dibinde olan oğluna babalık yapsaydın da başımıza bunlar gelmeseydi."

"Marin!" diye bağırdı Mahir abim. "Babama saygısızlık yapamazsın! Laflarına dikkat et!"

"Haksız mıyım?" dedim. "Yediğin halt yüzünden babam bu halde değil mi?"

Abim, "Merak etmeyin, bu kurşunun hesabı sorulacak," diye konuştuğunda sesinden intikam akıyordu.

"O ne demek?" dedim ters bir tavırla. "Senin yaptıklarının hesabını kim soracak? Senin yüzünden olmadı mı bu?" diye çıkıştım.

Abimin ağzını açıp, "Bak saatlerdir bir garip davranıyorsun zaten, kes artık sesini!" dedi.

"Asıl sen kes sesini Mahir!" diyerek güreledi babam. Bağırmasıyla karnını tutarken, kendini zorlamış olmalıydı. "İntikam falan olmayacak! Hesap sorulacaksa ben soracağım sen değil!"

Tahammülüm kalmazken, "Artık ne olacağını söyleyecek misiniz?" dedim. "Kan davası mı başlayacak? Daha kaçımız vurulacak? Nereye doğru gidiyoruz!"

Dila hala ortaya çıktığında, "Tek yolu ölümdür. Nereye giderlerse gitsinler, töre peşlerini bırakmaz. Ölüm başka yol yoktur," dedi.

Abimin karşısına geçtiğimde yanağına okkalı bir tokat attım. "Beni buraya ölümünü izletmek için mi getirdin sen?" dedim bağırırken, sesim dışarıya kadar taşmıştı. Yana savrulan başını kaldırmadan öylece durdu. "Nasıl yaparsın bunu bana!"

"Bilmediğin şeyler var Marin. Seni buraya getirmemi teyzem istedi. Ben istemedim, seni getirmeyecektim bile onun zoruyla buradasın," dedi abim. "Bu olanlardan başka kimseye bir şey olmayacak. Her şey benim suçum."

"Niye kaçmadınız, madem çok seviyordunuz birbirinizi, niye kaçmadınız?" diye onun göğsünü yumruklarken gözlerimden yaşlar bir bir aşağıya dökülüyordu. "Birbirinizi ölecek kadar sevemezsiniz, bu salaklıktan başka bir şey değil!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen karışma buna Marin, buraya seni babamı gör diye getirdim. Başka bir amacım yoktu. Hüküm ne olursa olsun sen bunu görmeyeceksin," derken abim soğuk bir sesle konuştu. Ölmeyi çoktan kabullenmişti.

Hastane odasının kapısı aniden açıldığında, içeriye eli bastonlu bir adam girdi. İnce koridordan geçip ağır adımlarla yanımıza gelirken Mahir abim, Berivan'ı arkasına çekmişti hızlıca. Odanın içerisinde bulunan Alakan aşiretindeki adamlar silahlarını kaldırırken, dışarıdan gelen adamlarda onlara silah çekmişti. Adam içeriye girdiğinde hepimizin ortasında durdu.

Tanımadığım adam, "Sesin dışarıdan geliyor küçük hanım," dedi. Bakışları direkt olarak bendeyken babam yattığı yerden doğrulmuştu.

"Herkes dışarıya çıksın," dedi babam. Fakat onu kimse dinlememişti.

Berivan olduğu yerden çıkarken, "Baba," diye mırıldandı. İkili birbirine bakarken odaya yeni giren bastonlu adamın babası olduğunu anlamıştım.

"Kes sesini, Berivan!" dedi yaşlı adam hiddetle. "Senin bir baban yok, kaçtığın gün seni evlatlıktan reddettim."

Babam yattığı yerden doğrulmaya çalışıp, "Barzan Ağa," dedi. Dikkatleri üzerine dikti. "O senin kızın, biri benim oğlumsa diğeri de senin evladın. Kızının ölmesine göz mü yumacaksın?"

Elindeki bastonu yere sertçe vurarak, "Kızım olacak o alçak benim yüzümü yere düşürdü," dedi.

"Yüzünüz hiç yere düşmüş gibi durmuyor," dedim, adının Barzan olduğunu öğrendiğim adama karşı. "O sizin canınız ve canınızı almalarına izin mi vereceksiniz?"

"Ölecekler," dedi hiddetle. "İkisi de!"

"Ölmeyecekler!" dedim, aynı hiddetle. "İkisi de!"

"Töreye karşı mı geliyorsun sen?" diye sormasıyla bana doğru yaklaştı. "Kimsin sen, kimlerdensin? Karşında ağa var senin ağa haddini bil, küçük hanım!"

"Ben töre möre ağa bilmem! İki canın meselesi var burada onu bilir onu konuşurum. Boş ver sen benim kim olduğumu. Kızın ölecek diyorum, kızın!"

"Kızım kendi seçimini yaptı!" dedi Barzan Ağa. Bakışlarını benden çekti ve diğerlerine dikti. "Kan akmasını yalnızca bir şey durdurur. Kararınız da kesinseniz yapacak hiçbir şeyimiz yok!"

"Benim kızlarım daha küçüktür..." dedi Dila halam. Kızlarının olayla ilgisi neydi ki?

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kız falan yok, hüküm neyse gerçekleşecek. Benim tek çocuğum Mahir'dir, o da töre ne derse cezasını çekecektir," diyen babama şaşkınlıkla bakarken, beni ret ettiğine inanamıyordum. *Nasıl yani tek çocuğum Mahir'dir, ben neydim?*

Beni niye gizlemişti ki babam? Bunca yıldır beni Mardin'e çağırmasınımın nedeni, bir kızının olduğunu kimseye söylememesinden kaynaklanıyordu demek ki...

Doktor ve hemşirelerin içeriye girmesiyle gördükleri silahlarla nutkuları tutuldu. Herkes silahını indirince eş zamanlı olarak odada boşaltılmıştı. Bizi de zorla çıkarttıklarında Dila halam ağlayan kızlarını susturmakla meşguldü. Barzan Ağa'yı uzaklaştırırken gördüğümde vakit kaybetmeden ve kimse görmeden peşinden ilerledim.

"Barzan Ağa!" diye seslendim.

Adamın arkasından yürüdüğümde, topuklu ayakkabılarıma dikkat edip önüne geçmeye çalıştım. Tekrardan, "Barzan Ağa," dedim, dikkatini bana vermesi için.

"Söyle bakalım derdin ne?" dedi Barzan Ağa üstten bir bakış atarak.

"Mervan Ağa'yı vuran siz misiniz?" diye sorduğumda oldukça öfkeli bir şekilde baktım.

"Mervan Ağa'nın akli başına gelsin diye vurmak isterdim lâkin nasip değilmiş," dedi alay dolu bir sesle. "Kaza kurşununa denk geldi. Kendi aşiretiyle girdiği çatışmada yaralanmış. Benim bildiğim budur. Benim aşiretim kimseyi kötürüm bırakmaz, vurursa öldüğünden emin olur."

"Lafınıza elbette güvenmiyorum."

"Sen bu işleri çocuk oyuncağı sanıyor olabilirsin fakat bizden biri vurmuş olsaydı, hastaneye öylece giremezdik. Çatışma çıkardı ve iki taraftan kimse kalmayana kadar devam ederdik," dediğinde etrafındaki adamlarla söylediklerini doğrularcasına baktı. Kendine güvenen bir adamdı.

"Odada dediğiniz şey..." Derin bir nefes alıp verdim. "Kan akmasını yalnızca bir şey durdurur. Nedir bu durduracak şey? Mahir ve Berivan ölmesin diye ne yapılması gerekiyor?"

"Bir evlilik daha yapılması gerekiyor."

"Biri evlenerek başını yakıyor zaten, bir başkasının başını niye yakıyoruz?"

"Töre," dedi Barzan Ağa. "Töre yıllardır bunu gerektirir. Berdel yapılması gerekiyor. Berdel olmayacaksa, suçlu kişiler ölümle cezalandırır."

Arkasını dönüp gitmek üzereyken, "Berdel ne?" diye sordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bastonuna tekrar sarıldı. "Buralardan olmadığın belli, berdeli öğrenip ne yapacaksın? Cesaretli kızsın ama aklını kullanmıyorsun."

"Mardinliyim, burada doğdum," dedim, ilk kez bunu söylerken. "Uzaktaydım ama şimdi doğduğum topraklardayım. Bilmemek değil öğrenmemek ayıpmış, size töreden anlamam derken doğruyu söylüyordum. Berdel neyin nesi?"

"Berdel... İki ailenin aralarındaki husumet ve kan davasını bitirmek için birbirlerine kızlarını verirler," dedi bana anlayabileceğim türde açıklarken. "Mervan Ağa ve oğlu yıllardır aramızdaki husumeti bitirmek için benden kız almak isterler ama öyle kolay değil!" derken bastonunu yere vurdu. "Benden alınıyorsa, onlardan da alınacak ama verecek kızları yok! Bana verecek bir kızı olsaydı, iki düşman ailenin bütün husumeti sonsuza kadar bitecek! Ne bir kan dökülecek, ne kimse ölecek."

"Açıkladığınız için sağ olun," dedim soğuk bir tonlamayla. "Kim olduğumu merak ediyorsanız söyleyeyim. Ben Marin Alakan." Elimi ona doğru uzattım. "Mervan ve Deniz'in kızı Marin Alakan."

Kaşlarını çattığında çok geçmeden yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Etrafındaki adamlar da en az onun kadar şaşkınen kuru bir gürültü oluştu.

"Sen ölmüştün..."

"Babam anladığım kadarıyla sadece öldüğümü söylemiş," dedim hüznün dolu bir sesle. "Ölmedim. Buradayım. Herkesin karşısındayım."

"Ben de bu cesaretli kız kim diyorum..." Burukça gülümsedi. "Meğer Deniz'in kızıydın sen. Annen gibisin aynı. Korkak babana çekmemene ne kadar sevindim anlatamam."

"Siz tam olarak kimsiniz?" diye sordum.

"Mardin benim ağzıma bakar," diyerek başladı. "Bu kuru topraklarda oluşan bütün aşiretler bana bağlıdır. En büyük aşiret de benimdir. Ben adım atmadan, kimse adım atmaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Herkes sözünüzü dinliyor yani?"

"Şüpheden dahi olmasın!"

"Güzel," dedim. "Eğer Alakanlar'dan bir evlilik daha gerçekleşirse çiftin Midyat'ta mı olması gerekiyor?"

"Çift nerede isterse orada olur," dediğinde bunu niye sorduğumu anlamamıştı. "Neden sordun?"

"Konağınız nerede?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kaşlarını çattı. "Bu sorgu sual nedir, küçük hanım?"

"Marin," dedim üstüne basa basa. "Adım, Marin. Deniz'in kızı!"

"Öyle olsun bakalım," derken bastonunu çevirdi. "Alakan konağının karşısındaki konak benim konağımdır. Damları birbirine bakar. Aradan yalnızca yol geçer."

"Sizinle güzel anlaşacağız, Barzan Ağa."

Elimi sıkıdığına yavaşça tokalaştık. Teyzem beni gördüğünde kafasını iki yana salladı. Beni çağırırsa da yanına doğru gitmedim. Barzan Ağa'ya babamın kaldığı odayı işaret ettim. Az önce doktor ve hemşireler çıkmıştı. "Konuşmamız yarım kaldı," dediğimde bir adım attım.

"Konuşmayı bitirelim, gidecekseniz öyle gidin Barzan Ağa."

"De hayde," diyerek önden ilerlememi sağladı.

Odanın kapısını araladığımızda diğer herkesin olduğunu gördüm. Teyzem benimle konuşmak için peşimden gelirken ona durmasını işaret ettim. Bir tek peşimden koşan oydu. Diğerlerinin umurunda bile değildim.

"Vay Mervan Ağa vay..." dedi Barzan Ağa. "Demek bizden gizlediğin büyük bir sırrın vardı he."

Babam bana hızla döndüğünde gözlerini korku kapladı. "Ne yaptın sen?!" diye bağırdı. "Kim olduğunu söyledin mi?" Elini yumruk yaptı. "Kardeşini niye buradan götürmüyorsun Mahir? Bu kız niye hâlâ burada?"

"Baba..." dedi Mahir mahcup bir tavırla. "Perişan etme kendini. Her şey olacağına varır. Onu sonsuza kadar gizleyemedik. Marin ele avuca sığmıyor. Bu yaşına kadar zor bile dayandı."

Babamın, "Yıllardır seni insanlara unutturmaya çalışıyorum! İzini yok etmeye çalışıyorum!" diye bağırmasıyla olduğum yerde kaldım. "Senin buraya hiç gelmemen gerekiyordu! Niye geliyorsun ki? Niye geliyorsun ki Marin?!"

Yoğun bir hayal kırıklığı sesimde yuva yapmışken, "Niye mi geliyorum?" dedim. Dudaklarım büzüldüğünde genzimde bir yanma hissi oluştu. "Niye mi geliyorum? Bunu cidden soruyor musun sen, Mervan Ağa!" Sesim onun sesinden daha yüksek çıkarken odanın kapısı açıldı. "Benim zaten burada olmam gerekiyordu! Benim yerim senin yanındı—"

İnsanların bize bakmasıyla birlikte babam beni susturmak için, "Şimdi bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı," dedi.

"Zaten ne zaman oldu ki?!" dedim, haykıran bir sesle. Boğazım yırtılmış gibi acıyordu. "Seninle konuşabileceğimi düşünmek benim hatamdı!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Babam bana bakmazken, "Hazırlan, yarım saat içerisinde Mardin'i terk edeceksin. Buradan hemen gidiyorsun," dedi.

Tok bir kakhaha attım. İnsanlar bana deliymişim gibi bakarken babam da irileşen gözleriyle bana bakıyordu. İnsanları rahatsız eden gülüşlerime ara verip, "Gidiyor muyum?" diye sordum. "Hiçbir yere gittiğim yok, Mervan Ağa!"

"Marin!" dedi, sertçe. "Burada olmaman gerekiyor!"

Onun aksine yumuşak bir sesle, "Artık burada olmam gerekiyor," dedim, istifimi bozmadan. "Hem de sana inat, tam da senin karşında, her sabah uyandığında her gece uyumadan önce beni görecek! O istemediğin kızın başında bitecek, Mervan Ağa!"

Babam anlamaz bir halde, "Ne diyorsun sen? Açık konuş!" dedi.

"Katılmamız gereken bir nikâh var," dedim.

"Ne nikâhı Marin? Ne nikâhı?!" Öfkesi adeta insan suretine bürünmüş, konuştuğum babam değil insan kılığına girmiş siniriydi. "Ortalık savaşı alanına dönmüş, şimdi düğün zamanı mı?!"

Kaburgalarım ekili çiçeklerin teker teker yolunduğunu hissederken hasat zamanından önce katliama uğramış gibiydim. "Benim nikâhım," dedim. Dudağımdan dökülen kelimelerin artık geri dönüşü yoktu. "Evleniyorum, Mervan Ağa."

Olduğu yerde aniden dururken kaşları havaya doğru kalktı. Yüzü şekilden şekle girerken, "Ne?" dedi. "Ne evliliği Marin?" Yanlış duyduğuna inanmak istiyor gibi bakıyordu. "Evlilik nereden çıktı?"

Az biraz ileride bir aile dramına şahit olan Milan aşiretine baktım. Daha fazla uzak kalmalarına müsaade etmeden, "Barzan Ağa," diye seslendim. "Aşiretine haber gönder. Yıllardır süregelen iki aile arasındaki düşmanlığın Alakan ve Milanların yapacağı bir evlilikle biteceğini söyle."

Barzan Ağa hayatının en büyük vurgununu yemiş gibi bana baktı. Şaşkınlığından elindeki bastonunu düşürünce tok bir ses duyuldu.

Bakışlarımı babama doğru çevirdiğimde, "Aynı şekilde sen de haber gönder Mervan Ağa. Alakan aşiretinin bir kızı var," dedim. Beni bu yoldan hiçbir şey döndüremezdi. Ben ağıt yakacağımı bile bile ateş üzerinden yürüyordum. "Hüküm bozulsun."

Babam, "Sakın!" dedi. Söylediklerime asla inanmıyor, şaka dememi bekliyor gibiydi. "Sakın Marin!" diye bağırды. "Böyle bir şeye asla müsaade etmem!"

Yüreğim kordu, benim. Beni daha fazla kimse yakamazdı. "Bir Milan'la evlilik yapacağım," diye mırıldandığımda kendimden emin bir tavırla konuştum. Omuzlarımı dikleştirip Barzan Ağa'ya baktım. "Söyleyin oğlunuza buyursun gelsin."

﴿ BÖLÜM 5 ﴾

5. BÖLÜM “SÖZ”

Seçimlerimizden biz sorumluyuz, seçemediklerimizden kim sorumluydu?

Seçemediğim şeylerin altından kalkamamaktan artık yorulduğumu hissettiğim zaman dilimindeydim.

Hastanede herkesin içerisinde bir Milan'la evleneceğimi söyleyeli bir hafta kadar olmuştu. Bu süre zarfında hüküm ortadan kalkmış, herkes Alakanların bir kızı yaşadığını öğrenmişti. Berivan ve Mahir, az bir katılımla avluda gerçekleşen nikâhla evlenmişlerdi. Ne babam, ne de karşı taraf onlar için bir düğün ayarlamamıştı. İki tarafta bu çifte öfkeliydi. Küçük bir tatile çıktıkları için konakta değillerdi. Teyzem, evlenme kararından sonra bana küsüp konaktan gitmişti. Babamla birlikte aynı çatı altında kalıyordum ve bu garip hissettiriyordu.

Babam bu durumdan hiç hoşnut değildi. Dün hastaneden taburcu olmuş, eve gelmişti. Dünden beri beni gördüğü her yerde bu evlilikten vazgeçirmeye çalışsa da hiç oralı olmuyordum.

Ona inat için yaptığım bir evlilik değildi. Burada kalmamı sağlayacak bir evlilikti. Mahir'in ya da Berivan'ın canından ziyade ailemin artık beni yok saymasını istemiyordum. Tek yapmam gereken kendimi Barzan Ağa'ya sevdirmektir. Gerisi her türlü kolay olacaktı.

Üstümdeki kıyafetlerimi değiştirip kısa süren bir duş aldığında geri hazırlanmak için odaya gelmişim. Krem renkli triko, v yaka bir elbise giyerek, ayakkabı olarak da botlarımı giymiş, tamamen hazırlanmışım. Dizimden itibaren yırtmacı vardı ve havaya uygun bir kıyafetti.

Dün meydana gördüğüm mağazalardan birkaç parça kıyafet almış, ayrı olarak nikâh için giyeceğim bir elbise almışım. Dolabın kapağında asılı duruyordu. Tamamen hazır olduğumda odadan dışarıya çıktım.

Kahvaltı yapmadığım için karnım kazanırken konaktakilerin ne zaman kahvaltı yaptığını biliyordum. Babam ve halam büyük bir kavga etmiş, halam çocuklarını alıp çiftliğe gitmişti. Başım yeterince ağrıdığı için onların kavgalarına hiç karışmamışım.

Salona eşya taşındığını görürken adımlarımı yavaşlatıp olan bitene baktım. Daha önce hiç görmediğim insanlar tarafından koli koli eşya geliyordu. Bir yandan koliler açılıp koltukların üzerine konuluyordu. "Pardon..." diye seslendim yanımdan geçen kişiye doğru. "Bunlar nedir?"

Kucağında koliyle duran adam bana doğru bakıp, "Karşı aşiret gönderdi," dedi. "Düğün için."

"Ne düğünü?" diye sordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Genç adam omuz silkti. "Bilmem."

Salona geçip eşyalara bakarken kaşlarım havaya doğru kalktı. Yoğun sarı renkler gözlerimi alırken çeşit çeşit olan altınlara hayret içerisinde baktım. Set altınların alıcı renginden başım dönerken salon içerisinde ilerledim. Aynı tarzda olan bir sürü elbise yan yana dizilmişken en sonda bir gelinlik vardı.

Milan aşireti gerçekten bir düğün yapacağını düşünmüyordu değil mi?

Taş merdivenlerden aşağıya inmeden önce yanıma çantamı ve telefonumu almıştım. Elfida'yla konuşarak birkaç sesli mesaj bırakmış, ondan haber beklemeye koyulmuştum. Dalgın bir şekilde avlu içerisinde yürürken babam, "Marin?" diye seslendi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimiz buluştu. "Nereye gidiyorsun?"

Onu biraz daha toparlanmış bir halde görmek içimi rahatlatırken iyi olduğundan emin olmaya çalıştım. En azından desteksiz bir şekilde yürüyebiliyordu. Soğuk bir ses tonuyla, "İşim var," dedim.

"Dışarıda tehlike bitmedi. Bugün evde kalman daha iyi olacak," derken adımlarını bana doğru attı.

"Sen kızlarınla evde kalabilirsin, ben kalmayacağım," dedim inadım ağır basarken.

"Benim kızım sensin." Sesinden hüzün damlıyordu. "Seni ziyaret etmediğim için bu kadar kızgınsın? Kuzenlerini neden kıskanmaya başladın ki? Sen böyle bir kız değildin!"

"Benim kim olduğumu bile bilmiyorsun. Nelerden hoşlandığımı... Neyi sevdiğimi... Alerjilerimi..."

"Alerjin yok, Marin."

"Var," dedim iyice tersine giderek. "Artık var, Mervan Ağa!"

Babamın yanına doğru bir adam geldiğinde babam bakışlarını ona doğru çevirip, "Ali seni gideceğin yere kadar bıraksın," dedi.

Elimi uzattığımda, "Anahtarı alayım Ali Bey," diye bıkkın bir ses tonuyla mırıldandım.

Ali elini cebine atmış lâkin anahtarı çıkartmakta kararsız kalmıştı. Bakışları babam ve ben arasında gidip gelirken babam kafasını iki yana salladı. Ali babamdan çekinir bir tavırla, "Hanımağam ben bıraksaydım sizi," dedi.

Babam tavrını büyük bir dirayetle korurken, "Marin, yanında birini istemiyorsan sen de bu evden çıkamazsın. Yok sana araba falan," dedi. Beni istediği gibi alıkoymazdı. Madem tehlikeli bir

Özge Naz – Düşler Ağdı

durum vardı, bana anlatabilir, beraber çözüm sağlayabilirdik. Fakat o hep beni bunun dışında tutuyor, dik başlılık yapmama neden oluyordu.

"Anahtarı vermiyorsanız taksi çağıracağım," deyip telefonumu almak için çantama yöneldim.

"Ali taksi durağına söyle sakın Alakan konağına araç göndermesinler," demesi üzerine babama şaşkınlıkla baktım.

Sinir bütün hücrelerime dağılırken ense kökümde yoğun bir ağrı belirdi. Soluklarım sıklaştıkça göğüs kafesimde hızla yükseldi. "Yolu benimle yürümüyorsun bari yoluma taş koymaktan vazgeç artık Mervan Ağa!" diyerek avluyu inletecek bir şekilde bağırdım. Acıyan boğazım daha çok acımış, sesimin kısılmasına neden olmuştu.

"Bak hasta olmuşsun zaten!" dedi babam, sesindeki endişe kalbimi kırmaktan öteye gitmiyordu. "Sabaha kadar öksürüp durdun, inadından gönderdiğim ilacı bile içmedin! İyice hasta olacaksın!"

Konağın güneş görmeyen kısmında çok geniş olmayan bir çitin içerisinde duran ata doğru hızlı adımlarla yöneldim. Beyaz ve kahverengi tüylerden oluşan at, beni korkutacak kadar iri cüsseliydi. Dişi bir attı. Ona doğru hızlı adımlarla yürürken babam, "Marin!" dedi. "İyiliğin için diyorum, yapma!"

Küçüklüğümden beri atlardan deli gibi korkuyordum ve sırf babamın istediği olması diye korkmama rağmen ata binmekten geri kalmayacaktım.

Atın bana hırçın davranması işime yaramazken açık olan çitin içerisinden ben bir şey yapmadan çıktı. Babam atın önünde dururken kayışlarından iyice tuttum. "Ne yapacaksın? Atın topuğuna mı sıkacaksın ben gitmeyeyim diye?" dedim, kızgınlıkla. Hem deli gibi korkuyor, hem de kızıyordum. "Ata binmeyi bana sen öğretmiştin! Hatırlatayım, en az senin kadar binmesini iyi biliyorum!"

Yalandı, ata binmeyi unutmuşum, sadece eyere oturmasını biliyordum.

Babam otoriter bir sesle, "Marin bana karşı çıkma!" dedi. At bir anda şahlandığında babamın onun önünde durması sinirlenmesine neden oldu.

Konağın kapısı açıldığında, kuru bir kalabalık içeriye girdi. İlk sırada Barzan Ağa'yı görürken kaşlarım havalandı. Peşinden birileri daha gelirken babamla kovalamaca oynamayı aniden bıraktık. Evin çalışanı adının Rojda olduğunu bildiğim kız koşarak geldi. "Mervam Ağa'm," dedi ince sesiyle. "Barzan Ağa ziyarete geldi. Karşılalım mı?"

Babam başını olumlu bir ifadeyle salladı. "Sen odana çık Marin, sonra seni çağıracağız." Öylece durmamla lafını tekrarladı. "Gelin gideceğin aşiret seni görmeye gelmiş, şimdilik gözükmesen daha iyi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Babamın lafını dinlediğimden değil, evleneceğim kişiye önceden bakıp sonradan yanına gitmek için içeriye doğru geçtim.

Odanın penceresine koşar adımlarla geçtiğimde, turuncu kerpiçler dışında hiçbir şey gözükmüyordu. Evin mutfağından her şey gözükyor ve duyuluyordu. Odadan dışarı çıkıp mutfağa geçtiğimde kendi aralarında konuşan çalışanlar beni görünce ayaklanmışlardı. "Bir şey mi istemiştiniz, hanımağam?"

"Hani hanımağa demek yoktu Rojda?"

"Ağız alışkanlığı..." dedi mahcup bir tonda.

"Marin desen bile olur," dedim. Bakışlarımı mutfağın penceresine çevirdim. Sanki kendime musluktan su dolduruyormuş gibi dışarıya baktığımda herkesi çok net şekilde görebiliyordum. Üstelik sesler de geliyordu.

"Benim de kızım sende artık. Kızıma nasıl bakarsan kendini kızını öyle görürsün," dedi Barzan Ağa tehditkar bir ifadeyle. Daha geçen kızını öldürmek istiyordu, şimdi kızını mı koruyordu bu herif?

"Ayyy hanımağam. Bütün Mardin sizi konuşuyor, Barzan ağaya rest çekmişsiniz sahiden öyle mi?" diye benimle beraber laf dinleyen kızlara baktım. İşaret parmağımı dudağıma koyduğumda susmalarını işaret ettim.

Kızlar kendi aralarında gülüştüğünde, iki ağanın çekişmeli konuşmasını benimle beraber dinliyorlardı. Rojda yanıma geldiğinde, "Hanımağam, ağamı bir görseniz ilk bakışta aşık olursunuz. Mardinin bütün kızları peşinde, onunla evlenmek isteyen çok oldu. Herkese iyiliği dokunmuştur. Çok iyi bir insan, herkes yüzüne âşık ama kalbide bir o kadar yakışıklı." diyerek dakikalar boyunca hayran hayran ağasını anlatmıştı.

İki gündür adamı o kadar çok anlatmışlardı ki ağam ağam diye diye bir haller olmuştu herkese. Şanslı olduğumu söyleyip duruyorlardı, buranın en iyi adamı olduğunu, karıncayı bile incitmeyen bir kalbi olduğunu söyleyip durmuşlardı.

Adını bile bilmediğim, nasıl bir tipe sahip olduğu bilmediğim bir adamla evlenecektim.

Bakışlarımı kalabalık bir grubun oturduğu yere çevirdiğimde hangisinin evleneceğim adam olduğunu anlamaya çalıştım.

"Hangisi ağanız kızlar?" derken dışarıda oturan kalabalığı işaret ettim. "Merak ettim ağanızı."

Kızlar heyecanla dışarıya bakarken gözleri adamların üzerinde gezdi. Yakışıklı olduğunu düşündüğüm birkaç adam vardı ama hangisi olduğunu bilmiyordum. İki tarafta nikahta

Özge Naz – Düşler Ağdı

birbirimizi görmemizi kararlaştırmıştı. O yüzden ne ben o tarafa gitmiş, ne de o bizim yanıma gelmişti.

"Ağam yok burada hanımım," dedi Rojda. "Kızmayın hanımım ama iki gündür aşiret berdel kararı verince ağam çok sinirlenmiş bu duruma. Kabul etmiyormuş aslında, sevdiğim var deyip durmuş hükmü bozmak için çok uğramış ama el mahkum kabullenmiş."

"Ağamın sevdiği mi varmış?" dedi şaşkınlıkla ismini bilmediğim yardımcı kızlardan biri. "O yüzden mi kimseyle evlenmiyormuş, ağama bak sen ne yere bakan yürek bakanmış."

"Haspam," dedim, aklıma Elfida gelirken o bunun çok kullandığı laftı. "Sanki ben onun için ölüyorum." Mutfaktan dışarı çıktım. "Ben biricik yeni aileme bir hoş geldin diyeyim kızlar, size kolay gelsin."

Kızlar bu tavrıma şaşırırsa da bir şey diyememişlerdi. Onların yanından ayrılıp kalabalığın oturduğu yere doğru ilerleyip herkese başımla selam verdim. Barzan Ağa'nın yanına doğru ilerleyip, "Hoş geldiniz," dedim. "Sizden önce hediyeleriniz geldi. Onları almaya gelmişsinizdir umarım."

Barzan Ağa genzinden gelen kalın sesiyle, "Doğrudur," dedi. "Sana layık değil ama hediyemizdir."

"Sizden böyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum, Barzan Ağa. Tokasından tutun çantasına kadar, onu geçtim içerisinde gelinlik bile var," diye söylenirken kimse benim fikrimi sormayı düşünmüyordu sanırım. "Düğün yapmayı düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Tam olarak öyle düşünüyorum yeni gelin," dedi Barzan Ağa. Sesinde yoğun bir keyif vardı. "Oğlum evleniyor. On kere evlenecek hâli yok. Anlı şanlı bir düğün yapacağız."

"Düğün istemiyorum," dedim, itiraz istemediğimi belli eden bir sesle. "Nikâh yeterli."

Birkaç kadın daha olduğumuz yere geldiğinde kim olduklarını bilmiyordum. İçlerinden bir tanesi gülümseyerek yanıma doğru geldi. Beklemediğim samimi bir tavırla, "Kızım," dedi. Bana bir anda sarıldığı için tepki verememiştim. "Demek yaşıyordun bunca zaman..."

Ona boş bir ifadeyle baktığım için, "Evleneceğin oğlanın annesiyim ben," dedi, kendini tanıtmak amacıyla. "Adım Behiçe. Aynı zamanda Berivan'ın da annesiyim."

Yanıma gelip oturduğunda gülümseye devam etti. "Aslında geçen hafta gelecektik ama başınız kalabalıktır diye ancak gelebildik," derken bana beni tanıyormuş gibi bakıyordu. Yüzüme ilgiyle baktı. "Maşallah, pek de güzelmışsin. Güzel olduğunu söylemişlerdi ama hiç bu kadar beklemiyordum. Küçükken de böyle gözlerin iri iriydi."

"Memnum oldum Behiçe Hanım," diyerek gülümsedim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Aldıklarımızdan beğenmediğin varsa hemen değiştiririz," dediğinde aklıma paketlerdeki gecelikler geldi. Bunun gerçek bir evlilik olmadığını bilmesini çok isterdim çünkü boş boşuna bu kadar masraf yapmışlardı.

"Zahmet etmeseydiniz, ben böyle şeyler istemedim sizden."

"Bu senin istemenle olan bir şey değil, aile arasında birbirine gönderilen hediyeler," dedi Behiçe Hanım.

"Kimse kimseye külçe külçe altın göndermez Behiçe Hanım, lütfen geri alın. İhtiyaç sahiplerine verilmesi daha doğru olur. Düşünceniz için teşekkür ederim."

"Hediye geri verilmez ki," dedi Behiçe Hanım. Sanki kötü bir şey yapmış hissine kapılmıştı.

"Hediyeyi hediye etmek sünnet derler," dediğimde gülümsememi bozmadım. "Ben de hediye ederim o zaman."

"Sen nasıl istersen gelin kızım, için nasıl rahat edecekse öyle olsun," demesi beni gerçekten çok rahatlatmıştı. En azından Barzan Ağa gibi değildi.

"Bu düğün nasıl olacak anlamadım ben," dedi kadınlardan bir diğeri. "Bu deli oğlan durmadan, *benim gönlümde bir başkası var, asla evlenmem, sevdiğime ihanet edemem* deyip ortalığı alev aldırıyor. Ne yapacaksınız, zorla mı evlendireceksiniz?"

Barzan Ağa huzursuzca kıpırdandı. "Siz karışmayınız bu işe." Yaşlı bakışları beni bulduğunda solgun dudaklarını araladı. "Gelin hanım, beni iyi dinle. Düğün olmazsa iki aile arasındaki düşmanlığın bittiğini duyup bilmezler. Düğün olursa herkese haber edilir." Tam konuşacağım sırada elini kaldırdı ve kendisi konuşmaya devam etti. "Karşı çıkmayasın," dedi. "Ülkenin dört bir yanından gelenler var, yurtdışına da haber gönderildi. İran, Kuzey Irak, Katar, hepsi bir barış için evlilik yapılacağını duydu."

Düğün gibi büyük bir şeyi kesinlikle istemiyordum. Bu gerçek bir evlilik olmayacağı için insanları beklentiye sokmaya gerek yoktu. "Biz en azından barışın olduğunu belli edecek şekilde aile arasında bir nikah yapalım," derken direktmeye kararlıydım. "Sonrasında herkese uygun bir vakitte anlı şanlı düğün yapılır. Yoksa çok aceleye gelecek. Siz yine herkese duyurun fakat davete gerek yok. Düğünde herkesi davet edersiniz. Düğünde bir iki ay sonra olur. Anca hazırlıklar tamamlanır," diye mırıldandığımda burada bana tek destek çıkacağını düşündüğüm kadına doğru döndüm. "Yanlı ş mıyım Behiçe Hanım?"

Behiçe Hanım kafasını olumlu anlamda salladığında, "Gelin kız pek akıllı," dedi. Gülümsedim. "Dediği doğru. Anca hazırlanır, sonuçta istediği gelinliğin dikilmesi bile haftalar sürer. Kuru kuruya öylesine bir düğün mü yapılacak? Koskoca aşiretiz..." derken bu kadınla iyi anlaşabileceğimi düşünüyordum. "Üstelik bir sürü takı yaptırılacak, anca siparişleri verilir yapılır."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Takı merasimini siz şimdiden yapmışsınız zaten, tekrardan yapılmasına gerek yok," dedim. Bana verdiklerini geri almayacaklarına göre onların da çaresine bakmalıydım.

Barzan Ağa bu durumdan hiç hoşnut durmuyordu. Keyifsiz bir şekilde, "Eee isteme merasimi yapılmayacak mı?" diye sordu. "Ona bari karşı çıkmayasın!"

"Doğru o da vardı," dedi Behiçe Hanım. Babama doğru döndü. "Mervan Ağa ne zaman müsaitsiniz?" diye sorarken heyecanlı gözüküyordu. "Gelin kızımızı istemeye gelelim."

Babam konuşmak üzereyken onun yerine ben konuştum. "Teyzem beni size hayatta vermez."

"Ona ne oluyormuş?" dedi Barzan Ağa.

"Beni büyüten kendisi olduğu için ondan istemeniz daha doğru olacak..." dediğimde babam bana ne yaşattığının farkında olsun istiyordum. "Teyzem beni kimseye vermez. Eğer reddedilmek istemiyorsanız hiç isteme merasimine girmeyin. Biz burada şimdi konuşuyoruz zaten, babamın diyeceği bir şey varsa der," derken bana hayal kırıklığı içerisinde bakıyordu. Onu hem konuşturmamış olmama hem de baba yerine koymamış olmama bozulmuş gözüküyordu.

Behiçe Hanım ağzının içerisinde, "Ömrüm hayatım boyunca bu kadar hızlı ve masrafsız bir gelin görmedim," derken bana hayretler içerisinde bakıyordu.

Babam fazlasıyla bozulurken bakışlarını bana çevirmeden, "Bizim Barzan Ağa ile konuşacaklarımız var," dedi. Her ne konuşacaksa ben olmadan konuşmak istiyordu.

"Hadi hanımlar biz mutfağa geçip şu tatlıları hazırlayalım da tatlı konuşalım," dedi Behiçe Hanım. Herkes ayaklandığında farklı yaşlarda olan beş kadın hareketlendi. Yalnızca bir kadın Barzan Ağa'nın yanında kalmıştı.

Babam ve Barzan Ağa'nın ne konuşacağını merak ettiğim için çok fazla uzaklaşmadan durdum. Onların beni görmeyeceği bir yere geçtiğimde karşıma onlu yaşlarına daha varmamış bir çocuk çıktı. Yerde oyuncak arabasıyla oyun oynuyordu. Onun yanına geçip dururken bakışlarımı karşılıklı oturan adamlara çevirdim. Küçük esmer çocuğa doğru, "Adın ne senin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Söylemem."

"Ben adım Marin," dedim, ona güven vermek amacıyla. "Marin Alakan."

Koyu bakışlarını bana kaldırdığında, "Yeni gelinimiz sen misin?" diye konuşurken şaşırılmışa benziyordu.

"Evet," dedim, sonra hemen tekrar konuştum. "Fakat bu gidişle gelininiz olamayacağım. Benimle evlenecek kişi beni istemiyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Küçük çocuk gülümsediğinde inci dişleri parladı. "Seni görmediği için istemiyor," dedi, kirpiklerini kırpıştırırken. "Seni görse hemen ister."

Babamların sesi gelmediği için birkaç adım daha atıp onları duyabileceğim yere doğru ilerledim. Arkamdan küçük çocukta benimle birlikte arabasını sürerek geldi. Yerinde zıplayıp neye baktığıma bakmaya çalıştı. "Onları dinliyon?"

"Şşş, sessiz ol."

Barzan Ağa elindeki tesbihi teker teker çekerken bakışlarımı babama doğru kaldırıp, "Kızın senin aksine pek cesaretli Mervan Ağa," dedi. "Yıllar önce senin yapamadığını geldiği an, tak diye yaptı."

Babam sesinde hissettiğim gururla, "Kızım aynı annesi gibi," dedi. "Deniz nasılsa, Marin de aynı öyle. İkisinin de gözü kara. Dediğim dedik, tuttuğunu koparan." Barzan Ağa kafasını onaylamak adına salladı. "Kızıma düşkünlüğümü kelimelelere sığdıramam Barzan Ağa. Saçının teline zararı geçtim, tek bir ters laf söyleyecek olursanız hepinizi konağınıza gömerim bunu da bilirsiniz. Gözyaşına kuru Mardin'i, lafıyla dünyayı yakarım."

"Kızın emin ellerde, Mervan ağa. Senin aksine kızın oldukça cesaretli, gelinim diye demiyorum daha iyisini bulamazdım. Hanımağa olacak kadındır, bana rest çekişinden belli. Annesi gibi adını tarihe yazdıracak," dedi Barzan Ağa. Annemin bu kuru şehirde birçok şey yaptığını biliyordum. Küçükken de hatırladığım olaylar vardı.

Küçük çocukta benim gibi onları dinlerken, "Sen gerçekten Barzan Ağa'ya rest çekmişsin öyle?" dedi.

"Öyle," dedim. "Benimle evlenecek ağa geldi mi hiç buraya?"

Küçük çocuk, "Yok," dedi. "*Oraya gelirse hepimize konağı dar ederim, dedi. Özellikle de o evliliği ortaya atan kadına dar ederim, dedi. Çok kızgın. Hepimizi pişman edecekmiş, yemin etti.*"

Kendisinden korkacağımı sanıyorsa yanılıyordu. "Hiçbir şey yapamaz."

"Evet," dedi, kafasını sallarken. "Barzan dedem de öyle dedi. *Kiminle evlendiğinden haberin yok galiba, kim kime dar ediyormuş görürsün,* dedi." Barzan Ağa'nın bana bu denli güvenmesine karşılık gülümsedim. Küçük çocuk saçlarıma dokunduğunda, "Ben seni sevdim, biliyon?" dedi. Diline doğru ağzı çok yakışıyordu. Soru eki kullanmadan konuşuyordu.

"Çok tatlı bir şeysin," dedim, onun beni sevmesine karşılık. "Adın ne peki?"

"Adım İso."

"İso mu?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Aceleyle, "Off şey," dedi. "İsmet. Adım İsmet." Dudaklarını büzdüğünde kollarını göğsünde birleştirdi. "Konaktakiler bana İsoT diyor. Çok acılı bir çocukmuşum ondan ama hiç de bile acılı bir çocuk değilim. Annem bal çocuğum diyor. Abimler hep dalga geçiyor."

"Neden çok acı bir çocukmuşsun?" diye sordum. Yüz ifadesi düşmesine karşılık onu ilgiyle dinlemeye başladım.

"Benim babam çok uzaklarda, bir cezaevinde kalıyor. Onu çok özlediğim için sürekli ağlıyorum. O yüzden herkes bana acılı çocuk diyor," dedi. Elinin tersiyle gözünü sildi. "Acılıymışım. Acı çocuk. İsoT."

Söylediklerine gülssem mi ağlasam mı bilemedim. "Sen babamı tanıyon?"

Kafamı iki yana salladım. Tam konuşacağı sırada İsmet'e sus işareti yaptığımda babamın konuşmasına dikkat kesildim. "Bazı şartlarım olacak Barzan Ağa," dedi. "Kızıma benim konağımdan bir çalışan eşlik edecek. Eli sıcak sudan soğuk suya sokulmayacak, ben onu size hizmetçi olması için büyütmedim. El bebek gül bebek bakacaksınız. Ne laf, söz edeceksiniz, ne de ettireceksiniz. İşine gücüne karışılmasını sevmez, her şeyden önce benim kızım olduğunu unutmayın."

"Konağımda herkes yerini biliyor Mervan Ağa, bir sürü çalışan var, herkes ne edeceğini bilir," dedi Barzan Ağa. "Ben her şeyden önce yaralı bir evladı konağıma hanımağa olarak aldığımın farkındayım. Benim oğlan delidir doludur fakat günün sonunda çok yaralıdır. Birbirlerinin yaralarına merhem olurlar, inşAllah."

"Umarım öyle olur Barzan Ağa, umarım," dedi babam. "Daha çok yara açmayın yeter. Kızım sandığımdan daha yaralı, daha boynu bükük. Bu evlilik sadece Mardin'e değil, ikisine de iyi gelecek."

Barzan Ağa gür sesiyle, "Hani nerede benim güzel gelinim? Elinden bir kahve de mi içmeyeceğiz?" diye seslendiğinde beni çağırdığını belli ediyordu.

"Gidiyon?"

"Gideyim ben kahve yapacağım."

Onun saçlarını karıştırdıktan sonra hızlı adımlarla mutfağa doğru gittim. İki bardak kahve yapıp önlerine koyabileceğimi düşünüyordum. Alışkın olmadığım merdivenleri bitirip mutfaktan içeriye girmek üzereyken duyduğum sesler duraksamama neden oldu.

İşittiğim ince bir ses, "Onunla evlenmesine asla izin vermem!" dedi. "Onu benim sevdiğimi hepsi biliyorken nasıl böyle bir şey isterler anlamıyorum. Biz evlenecektik!"

"Sus kız," dedi yukarıda gördüğüm kadın. "Bir duyan olacak bak. Bizi konakta barındırmazlar!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Umurumda değil! Marin denen kız onunla evlenemez!"

Biz evlenecektik. O an geri adım attığımda beynimin içerisinde şimşekler ardı ardına çaktı. Evleneceğim adamın gönlüm dolu, benim sevdiğim var, başkasıyla evlenmem, sevdiğime ihanet edemem deyip durması bu sesini duyduğum kadından dolayı mıydı? İkisi de birbirini seviyordu ve benim bencilliğimden dolayı evlenemiyorlardı.

Kahve bekledikleri için çok fazla oyalanmadan kapının kenarına tıklayıp varlığımı belli ettim. "Gelebilir miyim?" diye sorarken yüzümdeki ifadeyi yok etmeye çalıştım.

İçerisi çok kalabalık değildi. İki tane orta yaşlarda kadın, iki tane de benim yaşlarımda kızlar vardı. Bir de tanıdığım konak çalışanlarımız vardı. "Gel tabii," dedi içlerinden birisi. Benim varlığımla birlikte hepsi susmuş, yüz ifadeleri değişmişti. "Bir şey mi istedin gelin hanım?"

"Kahve istiyorlar..." diye mırıldandım.

"Biz de tam getirdiğimiz tatlıları hazırlamıştık, el açması hepsi."

Mutfakta bakışlarımı gezdirdikten sonra duvarda asılı olan bakır kaplı cezveye doğru adımladım. Cezveyi elime aldıktan sonra ikisine karşı gülümsedim. "Ben Marin Alakan, daha önce tanışmadık."

"Bejna Karahan," dedi, uzun boylu olan esmer kadın. Simsiyah kalem çekili gözleri katran karası rengindeydi. Aynı tonda sahip olduğu saçlarıyla oldukça dikkat çekici duruyordu. Mutfaktan içeriye girmeden önce duyduğum ses sanırım bu kadına aitti. Kısık sesle konuştukları için çok fazla seçememiştim lâkin verdiği enerjiden hiç iyi şeyler almıyordum.

"Tam olarak kimsin Bejna?" diye sordum gülümsememi bozmadan.

"Konağın öz kızı sayılırım. Barzan Ağa babam gibidir, burada büyüdüm," dedi büyük bir mutlulukla Bejna. "Doktor Hanım derler bana. Çoğu zaman konakta olmasam da arada uzun süreli konaklamaya gelirim. Düğün olacağını duyunca da geldim."

"Memnun oldum," dedim, aynı onun gibi yalancı bir samimiyetle. "Nerede çalışıyorsun Doktor Hanım?"

"Ankara'da yaşıyorum, orada bir devlet hastanesinde," derken çok konuşma canlısı birisine benzemiyordu. Diğer yanındaki kız ise benim varlığımdan rahatsız olmuşa benziyordu. Kızın sevdiği adamla evlendiğim için davranışlarını normal buluyordum. Biri benim sevdiğim adamla evlenecek olsa bu kadar sakin kalmazdım.

"Ne güzel," diye mırıldanırken kahve fincanı aramaya başladım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen şimdi kahve yapmasını bilmezsin," dedi Bejna. Elimden cezveyi almak için hamlede bulunduğunda ondan uzaklaştırdım. "Ben hemen yapıp götürürüm. Barzan Ağa beklemeyi sevmez, kahvesini de bol köpüklü ve orta şekerli ister."

Sakin bir tonda, "Söylediğin iyi oldu Bejna," dedim. "Ben o zaman bol köpüklü ve orta şekerli kahve yapayım. İki kişilik yapacağım zaten, çok beklemezler."

Kendi başıma fincanları aramak için büyük bir çabaya girdiğimde mutfaktaki diğer kadın benim yerime bulup tezgâhın üstüne bıraktı. İçeriye birisi girdiğinde cezveyi taşırmamak için kim olduğuna bakmadım. "Kızım," diye seslenmesiyle bu kişinin Behiçe Hanım olduğunu çok geçmeden sesinden anladım. "Ne yapıyorsun burada?"

"Barzan Ağa kahve istedi Behiçe yenge, bizim gelin de kahve yapıyor," dedi Bejna.

Mutfaktan çıkıp yukarıya götürmek üzereyken, "Dur güzel kızım," dedi Behiçe Hanım. Açık saçlarının üzerine örttüğü siyah şalı çıkarttığında benim saçlarımın üzerine gelişi güzel bıraktı. Ona kaşlarını çatarak baktığımda, "Etrafta insan çok, nazar değmesinler güzelliğine," diye konuştuğunda ona karşı çıkmadım. Kötü bir amaçla yapmadığını düşündüğüm için başıma takmış olduğu şalla birlikte yukarıya çıktım.

Elim ayağım titreyerek geniş alana geldiğimde babam ve Barzan Ağa'nın oturduğu sedir koltuğa ilerledim. Tepsi tir tir titrerken kahveleri dökmek için baya çabalıyordum. Servisten sonra gitmek üzereyken bana seslenmesiyle durdum.

"Geç otur hele, gelin hanım," dedi Barzan Ağa. Babamın yanına geçip oturmamla birlikte konuşmaya devam etti. "Yaptığın gerçekten büyük cesaret. Hele senin gibi burada büyümemiş bir kız için azımsanacak şey değil. Böyle cesaretli bir gelin aldığım için gururluyum. Kaç canı kurtardığının farkında olmadığın çok belli. Herkesten önce ilk bana gelesin. Sen bize Mervan Ağa'nın ve Deniz Hanımağa'nın emanetisin. Emanetimize çok iyi bakacağız."

Konuşmasını bitirdiğinde ondan yana bir şikayetimin olmayacağı içime doğarken yanılmak istemiyordum. "Sağ ol Barzan Ağa, bu kararımın beni pişman etmeyeceğini umuyorum."

Odamın kapısı tıklatıldığında kendimi topladım. Açılan kapıdan içeriye babam girerken, "Marin," diye seslendi. "Hâlâ geç değil."

Oturduğum koltukta başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım. "O kadar çok geç kaldım ki," dedim, fısıldayarak. "Bir saniye bile daha geç kalmak istemiyorum." *Sizinle, burada yaşamaya çok geç kalmıştım baba.*

"Neye Marin, neye?" diye sabırsız bir vurguyla sordu. "Evlenmeye mi?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yorgun düşen göz kapaklarımı tekrar araladığımda bakışlarımı odanın gökyüzünü gören penceresine doğru çevirdim. "Sence bizi izliyor mudur?"

"Kim?" dedi babam.

"Annem," diye mırıldandım. "Deniz'in..."

Yüzündeki ifade solarken bakışları yavaşça donuklaştı. Zorlukla yutkunduğunda kısık bir sesle, "Umarım izlemiyordur," dedi. "İzlerse çok üzülür çünkü."

"Kötü bir şey yapmıyorum ki neden üzülün?"

Babam tam önümde durduğunda, "Biliyorum," dedi. Bana hüzünlü gözlerle bakıyordu. Acı çekerek bakıyordu. "Biliyorum, kötü bir şey yapan sen değilsin. O kişi hiç sen olmadın, Marin."

Onun karşısından ayrılıp yatağa doğru ilerlediğim sırada bileğimden tuttu. Kolumdaki eline bakışlarım düşerken, elini kendi cebine atmış bir şey çıkarmıştı. Avucunun arasında gördüğüm takı ay gibi parlıyordu. "Bir şey takmanı istemiyorum," dedim.

"İzin ver babana," dedi, istekli bir halde. "Bu annenin kolyesiydi."

Ondan iyice uzaklaştığımda kendimi yatağın üstüne bıraktım. "Hayır, takma sakın," derken elimle yüzümü kapatıp sertçe sıvazladım. "Annemin ölmeden önce bana emanet ettiği kolyeyi geçtiğimiz yıllarda kaybetmişim. Hâlâ içim yanıyor o kolye yüzünden. Hiçbir şekilde bulamadım." Bakışlarımı kolyeye çevirdim. "Bunu da kaybetmek istemiyorum. Sende kalsın."

"Onu sen istemeden kaybettin. Buna gözün gibi bakacağına eminim Marin," derken beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ona karşı çıkmayıp kolyeyi takmasına izin verdikten sonra saçlarımın üstüne dudaklarımı sertçe bastırdı. "Ne olursa olsun sakın çıkarma tamam mı?"

"Çıkarmam..."

"Yarın nikâhta boynunda takılı olsun, annenin varlığını hissedeceğine eminim."

Ruhuma asılı kalan acının varlığıyla, "Peki babamın varlığı?" diye sordum. "Onu da hissedecek miyim?"

"Hissedeceksin," dedi tek kelimeyle. Elini tekrar cebine attığında bir anahtarlık çıkardı. "Burada son gecen olsa da, ne olursa olsun bu kapının sana hep açık olduğunu sakın unutma, Marin. Herkesten önce bana gel, hiçbir şeyi benden gizleme. Sana ters bakarlarsa bile gelip bana söyle, andım olsun bir dakika bile seni o konakta durdurmam gider alır gelirim."

Ayırdığı anahtarları bana doğru uzatıp avucumun arasına koymaya başladı. "Konağın anahtarı," dedi. "Çiftliğin anahtarı," derken son bir anahtar daha bıraktı. "Garajda bir araba var, sedan. Bu

Özge Naz - Düşler Ağdı

da onun anahtarı. Başın sıkıştığında, canın sıkıldığında, bir şey olduğunda ilk aklına gelen bunlar olsun."

Avucumu sıkı sıkıya kapattı. "Burada da bir miktar para var," dediğinde içi dolu bir cüzdan verdi. "Kimseye muhtaç olma."

Bu konakta uzun yıllar sonra ilk kez kalıyor olmam bana bir sürü acı bahşederken dün gece sabaha kadar uyuyamamıştım. Bu geceyi en azından rahatça uyuyabilmek adına, babamdan beni dizlerine yatırıp uyutmasını isteyecektim. En azından son kez, burada geçireceğim son gece için bunu yapabilirdi.

Cesaretimi toparlayıp kaçık bir mırıltıyla, "Mervan Ağa," dedim.

Babam tam konuşacağı sırada avlunun kapısı gürültüyle açıldı ve araba sesleri gelmeye başladı. Odamın içerisinde oluşturduğum loş ortama araba farlarının rahatsız edici beyaz ışığı sızarken oda neredeyse aydınlanmıştı. Babam olan bitene bakmak için uzanıp pencereden kısa bakış attı. "Halanlar çiftlikten geldi," dediğinde geriye doğru çekildi. "Ne diyecektin?"

Olan cesaretimin hepsi bir kuş olup kanatlanırken bakışlarımı ondan kaçırdım. "Çıkarken ışığı kapatır mısın diyecektim, sabah erken kalkacağım."

"Tamam," dedi, yavaş adımlarla kapıya doğru ilerlerken. "Allah rahatlık versin. Pencereni açma sakın, iyice hasta olma. Sesin kısılmış zaten, sabaha hiç sesin çıkmaz."

Onun odadan çıkmasıyla kendimi yatağın içerisine gözyaşlarımla beraber attım. Neyi yanlış yapıyordum, anlamıyordum. Acı, beni neden hiç terk etmiyordu, anlamıyordum. Babam canımın acıdığını bile bile bunu niye yapıyordu, anlamıyordum. Hiçbir şeyi anlamıyordum ve bu beni içten içe kahrediyordu. Akan gözyaşlarım yatağı ıslatırken en sonda uykunun kollarının arasına kendimi bıraktım.

"Deniz'imın kızı," diyen sesi işitmeme rağmen göz kapaklarımın üstüne binen ağırlıktan dolayı gözlerimi aralayamamıştım. Başımın üzerinde sıcak eller hissederken burnuma dolan keskin koku babama aitti.

"Güzel kızım benim. Çok mu üzdüm seni? Çok mu yabana attım seni? Çok mu ateşlerde yandın?" İçimdeki bütün acıyı söküp almak istercesine konuştu. "Yüzüne baka baka yalan söyleyemediğim içindi..." Bana ne yalan söylediğini sormak istemiş ama soramamıştım. Duyduklarım gerçek miydi yoksa sadece uykumda gördüğüm bir rüya mıydı, anlayamıyordum. "Beni hiç affetme," dedi babam. "Çünkü ben kendimi affetmiyorum."

﴿ BÖLÜM 6 ﴾

6. BÖLÜM “YEMİN”

Güneş ışığı yüzüme arsızca çarparken, tenimi kamçılayan sıcaklık terlediğimi hissettiriyordu. Bugün hayatımın tamamen değişeceği günün ilk sabahıydı. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek, işleri zorlaştırıyordu. Yarın sabah evli bir kadın olarak gözümü açacaktım.

"Bu gürültü ne?" diyerek yataktan doğruldum. Halamların sesi geliyordu. Birkaç kere daha öksürdüm, sesim gerçekten çıkmıyordu. Acilen sıcak bir şeyler içmem gerekiyordu. Üstümü değiştirip odanın kapısını açtığımda hiç görmek istemediğim insanları görmüştüm.

Dila halam beni görmesiyle birlikte yüzünü buruşturdu. Ağzının içerisinde tatsız bir sesle, "Günaydın İstanbullu," dedi. "Hiç kalkmayacaksın sandık. Sen hep böyle geç mi kalkıyorsun?"

Bir anda küçücük bir şey şimşek hızıyla merdivenlerden çıktığında halam çığlık attı. "Bak yine bu kedi buraya mı girdi?" diyerek kızgınlıkla sordu. "Rozerin ben sana kediyi poşete koyup uzağa götür at demedim mi?!"

"Anne valla aldım götürdüm, geri gelmiş," dedi Rozerin.

"Kediyi poşete koyup uzağa mı götürdünüz? Şaka mı yapıyorsunuz siz?" derken kedinin olduğu yere yürüyüp nerede olduğuna bakındım. Küçücük bir şeydi ve sinek gibi oradan oraya adeta uçuyordu. "Koskoca konakta küçücük kedi size mi battı?"

Dila halam bilmiş bir tavırla, "Sen burada yaşamıyorsun İstanbullu," dedi. "Ağzında fare tutup getiriyor. Mutfaklara kadar girip fareleri dolaştırıyor. Tüy dökmesinden hiç bahsetmiyorum hele, ben kendime zor bakıyorum bir de kediyi mi uğraşacağım?"

Rozerin kediyi yakalamaya çalışıyordu. Kedi ürkek bir ifadeyle dişlerini gösterip dururken aynı zamanda titriyordu. "Bırak Rozerin," dedim, kediyi korkutmadan yaklaştırmaya çalışarak. "Kediyi alıp besleyeceğiniz yerde, Allah'ın dilsiz kuluna sahip çıkacağınız yerde bir de eziyet ediyorsunuz." Elimi uzatıp parmaklarımı yere vurarak dikkatini çekmeye başladım. "Gel buraya pisi pisi."

Kedi elimde bir şey var sanıp daha doğru düzgün üstünde duramadığı patileriyle bana yaklaştı. Dilini çıkartıp elimi yalarken miyavladı. "Küçücüksün ama sen..." dediğimde onu avuçlarımla arasına aldım. Miyavlaması daha çok arttı. "Yeni mi doğdun? Annen nerede senin?"

Dila halam bana kınayıcı bakışlar atarak bakarken kediyi bu denli konuşuyor olmamdan hoşnut değildi. "Anası öldü, halası var," dedi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Halası dikkat etsin o zaman, bir ayağı çukurda zaten. Kim vurduya gitmesin," dedim, lafımı esirgemezken.

"Nikâhı olan sen misin biz mi anlamadık ki!" dedi Dila halam. Kızacak bir şey bulamamış gibi konuyu nikâha getirmişti. "Daha hazırlanacaksın! Birkaç saate evleniyorsun İstanbullu!"

Kediyi kucağıma yerleştirirken merdivenlere yöneldim. Mutfakta onun için yiyecek bir şeyler mutlaka vardır diye düşünüp oraya geçtim. "Gel sana yiyecek bir şeyler bulalım," dedim, halamın söylediklerini takmazken. Kedinin bir gözü tamamen kapanmak üzereydi. "Gözüne ne oldu? Mikrop mu kaptın?"

Dila halam merdivenlere doğru yanaşıp tiz çıkan sesiyle, "Kime diyorum ben?!" dedi. "Babana şikayet ettirme bana, git hazırlan diyorum, sen kedi köpekle uğraşıyorsun."

"Ne yapıp yapmayacağımı size soracak değilim! Ne yapıp yapmayacağımı da siz söyleyecek değilsiniz!" dedim öfkeyi kuşanmış sesimle avazımın çıktığı kadar bağırdım. Mutfaktan içeriye doğru çalışanlara seslendim. "Ben sıcak bir şeyler istiyorum bir de soğuk algınlığı için hap varsa çok iyi olur, çardakta olacağım oraya getirirsiniz," derken sesimi halamın da duymasını sağladım.

Kediyle birlikte avlunun orta yerinde duran çardağa doğru ilerleyip onu kucağıma aldım ve oturdum. Kedinin bir şeyler yemesini sağlarken bir yandan ıslanan tüylerini okşuyordum. Telefonumu elime alıp Elfida ile mesajlaştım. Staj dışında hiçbir yere göndermiyorlarmış, ondan yakınıp duruyordu. Benim şu an ne durumda olduğumdan haberi yoktu.

Tanıdığım bir avukatı arayıp, "Evlilik sözleşmesi hazırlatmak istiyorum," dedim. Her şey kontrolümün altında olacaktı, evliliği isteyen bendim. Kendimi de korumaya alacaktım.

Nikâh saati yaklaşırken ruhum gitgide daralmaya başlamıştı. Hazırlanmamak için o kadar çok oyalanmışım ki en sonda eve gelen çalışanlardan dolayı misafir odasına çıkmak zorunda kalmışım.

"Kuaföre falan hiç gerek yoktu..." diye mırıldandığımda bir ekip geldiği için gönderip göndermemekte kararsız kalmışım.

Kuaför malzemelerini ortaya çıkaran kadın hoş bir sesle, "Bizi kaynananız Behiçe Hanım gönderdi," dedi. "Sizi nikah için hazırlayacağız."

Saçım çok abartı olmayacak şekilde önce fön çekilmiş sonrasında uçlarına şekil verilmişti. Makyajım gözlerimi ortaya çıkarak şekilde yapıldığında kendimi tamamen onlara bırakmışım. Üç kişi harıl harıl beni nikaha hazırlamak için çalışıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Tırnaklarıma rakı beyazı oje sürülüp parmaklarıma altın yüzükleri takmak üzereyken, "Bunları takmak istemiyorum," dedim. Ardından bir sürü takı seti ortaya çıkarken hepsi takmam için beni bekliyordu.

"Olmaz," dedi, çalışan kadın. "Bunlar kesin takmanız gerekenlermiş."

Bileklerime takılan pırlantalara izin verip diğerlerini takmayacağımı keskin bir dille belli ettim. "Tek bir kolye takacağım o da annemin kolyesi olacak. Diğerlerini kaldırabilirsiniz."

"Bilezikler ve altın küpeleri takmamıza izin verin bari," derken bana mahcup bir şekilde bakıyorlardı. Onları takarsam yürümeyeceğimden korkuyordum. Boynuma takmak istediği kolye değildi ki, resmen kocaman bir avizeydi. Yüzümdeki ifadeden kesinlikle takmak istemediğimi anlayınca daha fazla zorlamadılar ama kendi içlerinde Behiçe Hanım'ın bu duruma kızacağını söyleyip duruyorlardı.

Büyük bir paketi odaya getirdiklerinde iki kişi anca taşıyordu. "Gelinliğiniz burada," diye konuştuğunda kaşlarım havaya kalktı. Çok ünlü bir markanın oldukça pahalı bir koleksiyonundan gelinlikti.

Oturduğum yerden kalktığımda misafir odasında bulunan dolabın kapağını açtım. Elbiseyi göstererek, "Hayır burada," dedim. Nikah için meydandaki mağazadan beyaz bir elbise almıştım. Saten, degaje yaka ve oldukça sadeydi. "Nikah için sade bir elbise almıştım."

"Duvağınız siyah mı?"

"Evet," dedim.

"Kendi isteğinizle evlenmiyor musunuz?" Bana doğru yaklaştığında sesini kıstı. "Eğer yardım istiyorsanız..."

"Hayır hayır," dedim sevecen bir tavırla. "Merak etmeyin, sadece yas tutuyorum."

Üstümü giyindiğimde en son annemin kolyesini takmıştım. Saçımı ve makyajımı yaparken bir şey olmaması için çıkarmış bütün işlem sürecinde elimde tutmuştum. Aynadan kendime baktığımda çehremde yer edinen hüznü beni terk etmiyordu. Bileğimde zarif bir pırlanta, boynumda annemin kolyesiyle tamamlanmıştı. Ayağımda elbisemin rengine eş değer bir stiletto vardı. Uzun ince topuğu sayesinde beyaz elbiseyi kaldırmıştı. Duvağı da başıma geçirdiğinde siyah olması görüş açımı bir hayli azaltmıştı.

Odanın kapısı yavaşça tıklatıldı. "Marin?" diye seslenen kişi abimdi. Kaşlarımı çattığımda onun konakta ne işi olduğunu anlayamamıştım. Sanırım nikah için tatillerine ara vermişlerdi. "Hazır mısın?"

"Hazırım," diye seslenip adımlarıma dikkat edip yürümeye başladım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kapıyı açmamla birlikte ilk karşımda babam vardı. Benden daha üzgün duruyordu. Beni yavaşça kendine doğru çektiğinde duvağın üzerinden alınma dudaklarımı bastırdı. "Söylediklerimi sakın unutma Marin," dedi, ilgi dolu bir sesle.

"Unutmam," diye fısıldadım. Sesimden acının tonları akıyorken ona son kez sarıldım. "Sen de beni unutma."

Bakışları arkaya doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Sana verdiklerimi neden almadın?" diye sorduğunda kızmışa benziyordu.

"Benden öyle kolayca kurtulmak yok, Mervan Ağa!" dedim. "Başım sıkıştığında vermiş olduğun arabaya, konağa, parayı değil seni istiyorum ben seni! Öyle evlenince benden kurtulacağını sanıyorsan yanılıyorsun!"

İçti rahatlamış gibi gözüdürken, "Yine de onlar senin hakkın," dedi.

"Hepsini çalışarak kazanabilirim," dedim kısık bir sesle. "Ne yaparsam yapayım ne senin ne de abimin sevgisini kazanamam. Benim ihtiyacım olan da bu. Para pul mülk değil ailemi istiyorum ben, artık beni başınızdan savamazsınız. Buradan biriyle evleneceğim, karşı konağınızdayım ne yapacaksın bundan sonra Mervan Ağa? Yine kovacak mısın? Yap da göreyim!"

"Bu evliliği buradan gitmemek için yapmıyorsun değil mi Marin?"

"Ne için yaptığının ne önemi var?" Kısa bir es verdim. "Sonuç olarak artık burada, bir nefes kadar yakınında olacağım. Herkes yaşadığımı da öğrendi. Saklayacak hiçbir şeyimiz kalmadı. Babalığımı göster, Mervan Ağa. Göster ki, bunca yılın acısını çıkart."

"Önce bana Mervan Ağa demeyi bırak, ben senin babanı. Küçükken olduğu gibi bana *babam* de."

Bunu ondan daha çok istiyordum fakat bu bir anda silip unutabileceğim bir şey değildi. Bana büyük bir yara açmıştı.

Odanın kapısına teyzem yanaştı. Çok üzgün duruyordu. Hali perişan gibiydi. Onu çok üzdüğümün farkındaydım. "Marin... Teyzem," dedi. "Güzel kızım." Bana bakmaya korkuyordu. "Bu evlilikten emin misin kızım? Hâlâ vazgeçebilirsiniz."

"Ben kararımdan vazgeçmeyeceğim teyze," dedim kararlı bir sesle. "İki aile arasındaki düşmanlığı bitirmek için bir evlilik yapacağım."

"Bu düşmanlığı bitirmek sana kalmadı Marin," dedi yanağımı okşarken. "Sen buralarda yaşayamazsın. Seni burada bir Allah'ın kulu istemiyor. Bak daha geledi kaç gün oldu hasta olmuşsun hemen. Yapma kızım gel vazgeç, sonun annenin sonuna benzemesin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Teyzeciğim," dedim, yalvaran bir sesle. "Lütfen bu işe annemi karıştırma. Ben çocuk değilim. Her şeyi bilerek ve isteyerek yapıyorum."

Başımı iki yana salladı. "Senin nazına oynamazlar Marin," dedi, bilmiş bir tavırla. "Kimse seni kızı gibi görmez, sahiplenmez. Sana baktıklarında akıllarına ilk annen gelecek, hep o bakışlarla mı karşılaşacaksın?" diye sorduğunda içten içe ona hak verdim. Annem tanıyan insan çoktu ve bana acı dolu gözlerle bakıyorlardı. İnsanın annesi ölünce gerçekten öksüz kalıyordu. "Kendine zehir mi edeceksin? Önüne bir tabak reçel bile koymazlar, nereden bilecekler senin çilek reçeli sevdiğini? Buralar sana yabancı, sen buralara yabancısın."

Söyledikleri yüreğime kazık misali saplanıyordu. Ona fazlasıyla hak veriyordum, teyzem haksız değildi. "Geç kalınmış bir hayat," diye fısıldadım pürüzlü bir sesle. "Benim zaten burada büyümem gerekiyordu, teyze. Kaderin önüne geçemezsin, sadece ertellersin. Ben şimdi seninle geleyim, birkaç sene içinde buraya geri geleceğime eminim. Çünkü bu şehir bana yazılmış tek kader."

Annemi de buraya getiren kaderdi. Kaderi burada başladı ve burada son buldu. Kızlar annelerinin kaderini yaşarmış, varsa kaderimde annemin yaşadıklarını yaşamak ben hazırdım zaten.

Dudakları titrediğinde kirpiğinden bir damla yaş süzüldü. Elimle gözündeki yaşı sildim. "Böyle olmamalıydı," dedi, kabullenemezken. "Seni böyle mi gelin edecektim ben?" diye sorduğunda yüreğini yaktığımı anladım. Bu evlilikten kimsenin rızası yoktu. Anne yarımın bile. "Beni nasıl üzdüğünün farkında değil misin Marin? Seni ben büyüttüm, Demir'den bir gün olsun ayrı koymadım. Demir de gitti zaten, şimdi de sen mi gideceksin?"

Gözümde yaşlar inci gibi damlarken burnumu çektim. "Teyze lütfen yapma," diye yalvardım. "Yapma, ben istiyorum bu evliliği. Zoraki bir şekilde evlenmiyorum. Kendi rızamla evleniyorum."

Odanın kapısı açıldığında koridorda duran bize doğru bakışlar döndü. Teyzem babamı görmesiyle birlikte fevri adımlarla birlikte karşısına dikildi. "Mervan!" dedi tiz bir sesle. "Nasıl kızının bu şekilde evlenmesine göz yumarsın?" derken babamın göğsüne vurdu. "Deniz'in yaşadığını Marin yaşamasın!"

Babam duyduklarının etkisinde bir kaya gibi dururken teyzemin ona karşı öfkesine hiçbir tepki vermedi. En sonda teyzem kendini bıraktığında babam onu az önce yumrukladığı göğsüne yasladı.

Sakinliği kuşanmış bir sesle, "Derya," dedi. "Günlerdir ben de Marin'e dil döküyorum. Ne desem diyeyim vazgeçiremedim. Herkesi karşısına aldı. Herkesi. Beni bile." Bunu kendileri seçmişti. Beni bunu yapmaya mecbur bırakmışlardı. "Ben kızımı tanıyamıyorum zaten, o da karşısında duran kimseyi tanımıyor. Aklına koyduğunu yapacak. Eğer evlenmeyi istiyorsa, kıyamet kopsun yine evlenir! Ne istiyorsa ona uyacağız yoksa iyice gider bizden, bunu mu istiyorsun?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Babam beni kaç kere kendinden gönderse de ben ondan gitmemiştim. Gidememişim. Şimdi nasıl ondan iyice gideceğimi düşünüyordu ki? Ben onun kızıydım, en fazla gidebileceğim yer konağın avlusuydu.

"Allah kahretsin," dedi Derya teyzem. Hıçkırıklarla ağlıyordu. "Ben Deniz'e bunun hesabını nasıl vereceğim? Onun canını sıkarlarsa, ona bir şey olursa, ben bunun hesabını nasıl vereceğim? Kardeşimin emanetine sahip çıkamadım."

"Ben onu buradan uzak tutmaya çalıştıkça daha çok çekildi," dedi babam. "Elimden hiçbir şey gelmiyor."

Abimi gördüğümde yanına doğru ilerledim. Siyah duvağın altından ona bakarken net bir şekilde görebilmem için kendimi zorlamam gerekiyordu. "Marin..." dedi, belirsiz bir sesle. Yüzüme doğru eğilirken kaşlarını çattı. "Yüzünü göremiyorum bile. Sensin değil mi?"

"Evet..." dedim.

"Ölü mü var Marin?" dedi abim, şaşırarak. "Gerek var mıydı siyah duvak takmana? Sesini bile duyamıyorum, hasta mı oldun?"

Yüzümü örten duvağın kenarlarından tutup yukarıya doğru kaldırdığımda derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. Yüzümü tamamen ortaya çıkarttığımda soluklarımın arasında, "Nefessiz kalacaktım," dedim. "Ben saatler boyunca bu halde orada mı oturacağım?"

"Seni merak edip gelen binlerce insan var," dediğinde rahatlamam gereken yerde daha çok panik olmuşum. "Fakat güvenliğim için duvağımı sakın açma, yüzünü ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Dostumuzun çok olabileceği gibi düşmanımız da çok olacak."

Endişelendiğim konuyu gün yüzüne çıkardım. "Peki damat geldi mi?" *Sevdiği olan bir damat.*

"Gelmek zorunda."

Berber Alakan konağından çıktktan sonra, beni kapıya kadar getirdiler. Babam normalden daha soğuk duruyordu. Halamlar ise yüzüme dahi bakmıyordu. Bir sürü akrabam vardı, çoğunu tanıımıyordum bile. Hepsi teker teker benimle vedalaşıp yolcu etmişti.

Mardin'in çok sevilen, sayılan biricik ağası kendi nikâhına geç kalmıştı.

Nikâh masasına geçip yerime oturduğum andan itibaren bir sürü insan gelip geçmişti. O kadar çok insan vardı ki, gürültüden dolayı kulaklarım sızlamaya başladı. Zaten sabah kalktığımdan beri kendimi iyi hissetmiyordum. Soğuk soğuk terliyordum ve boğazımdaki acı tat bir türlü geçmiyordu. Hafif hafif öksürmekten boğazım tahriş olmuştu. Bir anda konağın kapısında hareketlenme meydana gelince merakla, "Ne oluyor?" diye sordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bilmiyorum ki," dedi Rojda. Oturduğu yerde kısılan bakışlarıyla ileriye doğru bakındı. Nikâh masasında tek kalmamam için benimle birlikte duruyordu.

"Niye bu kadar çok araba geldi?" dediğimde neler olduğunu kestirmeye çalışıyordum. "Siren sesi mi o?"

Dudaklarını bilmiyorum dercesine büzdü. "Barzan Ağa herkesi çağırmış olmalı hanımağam," dedi, beni rahatlatmak adına. "Birçok tanıdığı var, jandarma, polis... Onlar gelmiş olabilir."

Çok geçmedi, belki birkaç saniye sonra kulağıma çarpan silah seslerinden ötürü kendimi korumak zorunda kalmıştım. Korno sesleri, siren sesleri ve silah sesleri birbirine tamamen karıştığında kendi sesimi dahi duyamıyordum.

Avlunun sonunda bulunan geniş kapı iki tarafa doğru yavaşça açıldığında gelen seslerle birlikte büyük bir kalabalık birikmişti. İçeriye giden adam, başını yavaşça sallayıp herkesi selamlarken onu daha rahat görebileceğim alana doğru ilerledi.

Herkesi geride bırakarak kalabalığın arasından etten duvar örmüş bir şekilde bir adam çıkageldi. Onun gelişiyile herkes ona yol verirken içeriye geçmesi için kenara çekildiler. Bakışlarım yüzüne tırmandığında, karşılaştığım sert çehresi beynimden vurulmuşa döndürürken bu adamı tanıyor olduğum zihnimde yankılandı.

Karan Milan.

Yürek sızısı.

Karan Milan gelmişti.

Çehresindeki ifade bir ressamın öfkeyi tabloya resmetmiş hali gibiydi. Kuru toprağın büyüttüğü çocuk, herkesi kuru toprağa tekrar gömmeye yemin etmiş gibi bakıyordu.

"Rojda..." diye mırıldandım. *Hayır, hayır evleneceğim adam Karan Milan olamazdı!* Rojda'nın bana bakmasıyla konuşmaya devam ettim. "Bu adam kim? Neyin nesi oluyor?"

Bunca zaman boyunca evleneceğim adamın kim olduğunu sormamıştım. Sokakta çevrilen her iki kişiden biri Milan soyadlıydı. En büyük aşiret olmasıyla herkes o aşirete mensuptu.

İstanbul'dayken onun adını ve soyadını biliyordum fakat... Onun bir ağa oğlu olduğunu, Milan aşiretinin gelecekte ağası olduğundan bihaberdim. Bunu zaten nasıl bilebilirdim ki? Kimseye ne damadın adını sormuş, ne de karşı taraf oğulları çok sinirli diye bana ondan bahsetmişlerdi!

"Siz de haklısınız hanımım," dedi Rojda kısılan sesiyle. "Öyle övüp durduğumuz ağa, size gelince taş kalpli kesildi. Nikâhtan önce sizi görmek dahi istemediği için ancak şimdi görebiliyorsunuz..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Nefesim kesildi.

Rojda kelimelerin üstüne basa basa devam etti. "Kocanız," dedi. Kocam. Birazdan kocam olacaktı bu adam. Şaka gibi... "Sürekli bahsettiğimiz ağamız budur işte, Karan Ağa olur kendisi. Tabii siz daha önce görmediniz, duymadınız nereden bilebilirsiniz ki."

Gördüm, duydum, biliyordum Rojda! Sorun da bu ya, bu adam İstanbul'da adımı soyadımı öğrenmek için bana defalarca sormuş ben de babamdan dolayı geçiştirmek zorunda kalmıştım.

Dünya çok mu küçüktü yoksa kader gerçekten mutlaka bir araya getirir miydi?

Peki ya, Karan Milan kiminle evlendiğini biliyor muydu?

Aramızda mesafe olmasına rağmen olduğum yere öfkeyle baktığına göre bilmiyordu. İşler iyice sarpa sarmıştı ve daha fazla karışıklığa gitmeden sorunu çözmeliydim.

"İyi misiniz hanımım?" dedi Rojda benim sessizliğime karşılık.

"Değilim Rojda," dedim pürüzlü bir sesle. "Beni içeriye götür hemen." Koluma girmesiyle oturduğum yerden kalktım. Bu konağı bilmediğim için Rojda'nın yönlendirmesiyle mutfağa doğru geçmiştik. Başımdaki duvağı kaldırdım ve nefes almaya çalıştım. İçeriye Behiçe Hanım girdiğinde bana ilgiyle baktı.

"Sana sıcak bir şeyler yapmıştım kızım," diyerek bardağı uzattı. "Hemen iç, nikâhta sesin çıkmaz yoksa."

Karşı çıkmayıp uzattığı bardağı aldım. Soğuk soğuk terliyordum. Hava sıcak değildi, kış aylarındaydık ve ben üşüttüğüm için daha çok üşüyordum. Bardaktaki sıvıyı üfleyerek içmeye başladım. Boğazımın yumuşaması gerekiyordu.

Mutfanın küçük penceresinden avluda kurulan nikah masasını rahatlıkla görebiliyordum. Adının Bejna olduğunu bildiğim kadın bakış açısına girdi. Koşar adımlarla esmer adama doğru ilerledi.

Bejna şaşkınlıkla, "Karan!" dedi. Onu görmeyi kesinlikle beklemiyordu. "Sonunda geldin!" derken ince kollarını karşısındaki adama doladı.

Karan Milan ona sarılan kadına baktığında kaşları havaya kalktı. "Bejna?" dedi, en az onun kadar şaşkın bir tavırla. "Sen ne zaman geldin? Ne işin var burada?"

"Senin için geldim," dedi Bejna. Karan'ı açık bir şekilde seviyordu. *Biz evlenecektik*, demişti. *Onu sevdiğimi hepsi biliyor*, demişti.

Bejna'nın koyu gözleri ıslık ıslıkken, "Çok özledim seni," dedi. Mutluluktan deli gibi gülümsüyordu. "İyi ki geldin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan onun bu tavrına sessiz kalırken pek oralı değil gibiydi. Onun bu tavrından ötürü, sevdiği kişinin Bejna olup olmadığından emin olamamışım. İlk başta ikilinin birbirini sevdiğini düşünürken şu an emin olduğu kişi Bejna'ydı.

İstanbul'dayken onunla barda karşılaştığımda bana daha farklı bakmıştı. İki bakışın arasında dağlar kadar fark vardı.

Sıcak sudan bir yudum daha aldım. Kaos ortamından sıyrılmak şu an tek istediğim şeydi. Başımın ağrması, gıcık tutan boğazım, titreyen vücudumla bu ortamı kaldıracak dinçte değildim.

"Müsait misiniz?"

Duyduğum sesle birlikte elimdeki bardağı hızlıca tezgaha bıraktım. Rojda yanıma doğru gelip duvağımı indirirken, "Nikâhtan önce seni görmesi uğursuzluk getirir hanımım," dedi. "Ağam içeri girmek için izin istiyor."

"Onunla konuşacaktım!" dedim Rojda'nın aceleci tavrına karşılık. Benim kim olduğumu bilerek evlenmesini istiyordum. Yüzünü görsün ve ben onun kim olduğunu biliyorsam o da beni görsün istemişim.

"Karan Ağa'm şu an çok sinirli," dedi korku dolu gözlerle. "Nikâhtan sonra konuşmanız daha uygun olur."

"Her şey daha kötü olacak..." diye mırıldanırken sesimin çıktığına emin bile değildim. Rojda beni duymayıp, "Gelebilirsiniz ağam," diye seslendi. Karan Milan öfke kuşanmış bakışlarıyla içeriye girip direkt olarak Rojda'ya baktı.

Karan kolumdan tutup beni kendine çektiğinde, "Demek evlenmek için bütün Midyat'ı birbirine katan sensin," dedi.

"Midyat'ı birbirine kattığım doğru fakat evlenmek için değildi," diyerek karşılık verdim. "Senin yapmadığın ağalığı yapmış olabilirim!"

"Gidiyoruz," dedi Karan, ona ayak uydurmama izin vermeden yürümeye başladı. "Madem bu kadar evlenmeye meraklısın evleneceğiz!" Dudağını kulağıma doğru yakınlaştırdı. "Ama benimle! Sadece benimle evleneceksin!" derken sesi bir kaya gibi sert çıkıyordu. "Öyle ki, bu evliliğe evet dediğine bin pişman edeceğim seni!"

İkimiz de yerlerimize oturduğumuzda sonunda nikâh masasında yerlerimizi almıştık. "Senin lafların bana sökmeyi, boşuna dil dökme," dedim. Masanın üstünde duran kâğıdı elime aldığımda ona doğru uzattım. Bir avukat aracılığıyla evlilik sözleşmesi hazırlanmıştı. Boşanmayı güvenceye almam lazımdı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Nikâhtan önce şuraya imza at," dedim, kâğıdı masanın üzerinden onun olduğu tarafa doğru bıraktım. "Evlilik sözleşmesi."

Keskin bakışları ileride dururken hiç oralı değil gibiydi. Söylediklerimi duymamış gibi davranmayı seçmişti. Aklınca beni yok sayacaktı. Elini alıp kaleme doğru götürmek üzereyken, "Hiçbir şey imzalamayacağım," deyip elini benden çekti.

Oturduğum yerden ayağa kalktım. "Bu konağın içinde soyadı Milan olan tek sen değilsin. Sen imzalamazsan başkası imzalar, nikâhta onunla gerçekleşir."

Beni belimden yakaladığı gibi geri sandalyeye kolaylıkla oturttu. Dişlerinin arasında, "Otur şuraya," dedi.

Az önce almaya yanaşmadığı kalemi sağ eline aldı ve sol eliyle benim belimden tuttu. "İmza mı istiyorsun müstakbel karıcığım," dedi dalga geçercesine. "Nereye imza atacağım?!"

Benden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyordu. "Önce oku, sonra adını soyadını yaz," dedim, kâğıdı tam önüne koyarak. "Altına da imza at."

Kâğıdı okurken yüzü şekilden şekle girdi. "Ciddi olamazsın," dedi. "Ayrı odalarda kalacağız? Ayrı konaklarda kalalım?" Kalemi yavaşça masaya vurdu. "Seninle aynı odada kalacağımı düşünmen saçmalık. Değil aynı odada aynı konakta kalmam!"

"Bana uyar," dedim.

"Unut boşanmayı, hangi kafayla hazırladıysan hepsi birbirinden saçma maddelerden oluşuyor," dedi. Diğer maddeleri okudukça daha çok şaşkınlığı arttı. "Kafayı yemişsin sen," derken bir yandan imza atıyordu. "Normal değilsin. Kendi hayatını da benim hayatımı da yakıyorsun." Kâğıdı benim olduğum tarafa doğru resmen fırlattı. Hiçbir şey demeyip sözleşme kâğıdını aldım ve kendi yerimi imzaladım.

Dilini damağına vurup onaylamayan sesler çıkardı. Nikâhı istemediği yüzünden okunurken etraftaki insanlar bize garip bir ifadeyle bakıyordu. Yüzümdeki siyah duvak, çehremi saklarken varlığına şükrettim. Mahkeme duvarı gibiydim. "Başıma açtığın işlere bak," derken daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Ben kim nikah masasına oturmak kim... Sevdğimle oturmak varken seninle oturuyorum!"

"Ben de sana meraklı değilim," dediğimde arkaya doğru yaslandım. "Her şey düzeldiğinde, ortada düşmanlık kalmadığında boşanacağız merak etme!"

Karan, ses tonunun yüksek çıkmasına engel olamazken, "Evet, Barzan Ağa da öyle diyordu zaten, sen daha nasıl bir konağa gelin geldiğini bile bilmiyorsun!" dedi. "Küçükken de böyleydin zaten! Sonra ağlayarak evine giderdin! Yine aynısı olacak hiç merak etme!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hiç boşuna ağlamamı bekleme, gözyaşımı sileceğim mendille halay çektiğimi gördüğündeki surat ifadeni zevkle izleyeceğim."

"Göreceğiz."

Onu kendi hâline bıraktığımda çok geçmeden nikâh işlemleri başladı. Nikâh memuru gelip defterini ortaya çıkardığında Karan masa hariç her yerle ilgileniyordu. İkimiz de çok uzatmadan şahitler huzurunda evet dediğimizde diğer nikâhların aksine farklı bir süreç işlemiştir. Ne gelini öpen damat vardı ne de damadın ayağına basan gelin.

Nikâh memuru, "İmzaları atabilirsiniz," dedi.

Nikâh defterinde yazılı olan isimlerimize bakarken yanımdaki adam o kadar hızlı imza atıp bana uzatmıştı ki kontrol etmek zorunda kalmıştım. Bakışlarını ileriye dikmiş, deftere bile bakmıyordu. Defteri önüme çektiğimde ikimizin fotoğraflarına baktım. Karan o kadar sinirliydi ki, orada duran fotoğrafıma bile bakmamıştı.

Bana baksaydı, İstanbul'da adını merak ettiği kadını görecekti. Görmemiştir. *Kör âşık dedikleri bu olsa gerekti.*

O sırada gözüme ismi takıldı. Adı sadece Karan Milan değildi. Tam adını içimden mırıldandım.

Karan Jan Milan.

Jan.

Kürtçe'de *sızı* anlamına gelirdi. Yürek sızısı demekti.

Adı, Karan Jan'mış.

Zihnimin içinde geçen seslerle birlikte insanların ona neden yürek sızısı dediklerini işte tam da o an anlamıştım. Ona adının anlamıyla hitap ediyorlardı.

Yutkundum. Boğazımdaki tahrişten ötürü sesim yeteri kadar güçlü çıkmazken onun adını tekrar fısıldadım. Söylenişi farklı bir hissiyat yaratmıştı. Yürek sızlatan. Yürek sızısı.

"Jan..." dedim, kendi kendime. Sesim çıkmamıştı bile. "Seni hatırlıyorum!" derken emin olduğum bazı şeyler olmuştu. "Karan olarak değil, Jan olarak..."

Beni duymuş olacak ki bedeni kasıldı. Çenesi kasıldığında, "Karan Milan," dedi. Dişlerini birbirine bastırdı. "Başka bir isim kullanmıyorum. Senin için de sadece Karan'ım."

Duvağımı açmak üzereyken tanımadığım bir kadın açmama izin vermedi. "İmam, dini nikâh geldi, diğer nikahınız kıyılacak az sabırlı ol taze gelin," dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım. Çok uzun sürmeyecekti, sonrasında onunla rahatlıkla konuşabilirdim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Mehir için ne istiyorsun kızım?" diye sorulduğunda bakışların hepsi bana döndü. "Altın? Ev? Araba? Neye karar verdin?"

Kendime güvenen bir sesle, "Kocamın boşama hakkından istiyorum," dedim. "Talak hakkı istiyorum. Kadınlara da bu hak veriliyor. Mehir olarak onu istiyorum, başka isteğim yok."

Karan bunun üzerine bana doğru yaklaşarak, "Daha evleneli dakikalar olmadan pişman oldun bakıyorum?" dedi. Basbayağı benimle alay ediyordu. Ve bundan zevk alıyordu.

"Boşanmayalım diyen sen olacaksın ama ben aldığım haklarla birlikte seni hiç düşünmeden boşayacağım!" dedim.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında boynuma doğru sokuldu. "Rüyanda görürsün ancak," dedi. Sıcak nefesi üşüyen bedenime düşerken irkildim. Sesi bedenimi ürpertti. "Beni boşayacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum, karıcığım." Geriye çekildiğinde imama döndü. "İsteğini kabul ediyorum. Talak hakkımı veriyorum."

"Şahitler huzurunda kabul edilmiştir. Marin ve Karan Milan artık Allah katında da evli bir çiftsiniz," dediğinde derin bir nefes verdim.

Karan Milan'la İstanbul'da onu mekânında karşılaştığımda adımı öğrenmek istemesi üzerine, '*Bir daha karşılaşırsak sen sormadan ben söyleyeceğim*' demiştim. Bana kader bir araya getirir demişti. Tekrar karşılaştık. Kader bizi bir araya getirdi. Hem de kendi nikahımızda. Ona adımı artık söyleyebilirdim. Beni bir başkası sanıyordu. Oğuz'la evli sanıyordu. Hiçbiri değildim.

Adım artık, Marin Alakan Milan olmuştu.

Evli bir kadındım. İlk başta evlat olmuştum, şimdi ise eş olacaktım. Bir gün anne olur muydum bilmiyorum ama başka hiçbir şey olmayacakmışım gibi hissediyordum. Kimsenin bir şeyi değildim.

Tebrikleri kabul ettikten sonra nikâha gelen davetlilerde yavaş yavaş gitmeye başlamıştı. Herkes bu evliliğe çok sevinirken bir kişi ağlıyordu. Bejna'nın nikah başladığı andan itibaren gözyaşları içerisinde izlediğini görmüş ama hiçbir şey yapamamıştım.

Karan onu sevmiyordu. Onu sevseydi alıp getirir nikâh masasına beni değil onu oturturdu. Bu nikâh benimle değil, Bejna ve Karan'la olurdu. Hem de herkese inat, bana inat, babasına inat. Buna emindim çünkü öyle gözü kara birisiydi.

Babam ve Derya teyzem çok geçmeden Milan konağından ayrılmışlardı. Etrafımda tanıdığım kimse yokken babam yarın sabah erkenden kendi konağının çalışanın kızı olan Rojda'yı buraya göndereceğini söyleyip istediğim gibi evli bir kadın olduktan sonra gitmişti. Rojda yanıma gelip artık benimle birlikte bu konakta yaşayacaktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Koca avlunun ortasında sadece Karan ve ben vardık. Herkes gitmişti, hava neredeyse kararmak üzereydi. Bedenimi hafifçe Karan'a doğru çevirdiğimde benim olduğum tarafa bakmadığını gördüm. Nasıl başlamam gerektiğini bile bilmiyordum.

Tam dudaklarımı aralayıp bir şey demek üzereyken Karan oturduğu sandalyeden kalktı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?!" dediğimde ben de onun peşinden ayağa kalktım. "Seninle konuşmam gereken şeyler var!"

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok!"

"Jan," dedim.

"Sakın!" dedi, parmağını kaldırıp bana sallarken. "Sakın bana o şekilde hitap etme!"

"Oğlum... Kurban olduğum ne oldu sana böyle?" diye ince sesiyle seslenerek merdivenlerden koşa koşa indi Behiçe Hanım. "Yine neye sinirlendin? Söyle bakayım annene, kurban olduğum."

"O çok istediğiniz kişi oldum sonunda. Ağayım ben ağa," dedi Karan. "Ağa ne derse o olur, istemiyorum sizin hiçbir şeyinizi."

"O nasıl laf öyle oğlum? Gelin kızımızı hiç gördün mü de konuşuyorsun? Gelin kızımı da kendini de harap etme kurban olduğum," dedi ağlamaklı bir sesle Behiçe Hanım.

"Karan Ağa!"

Gür çıkan ses Barzan Ağa'ya aitti. Duyduğum şiddetli sestem dolayı sağır olacağımı sanmıştım. Oğluna bağırışıyla bütün avlu inledi. "Derhal karınla birlikte kendi yerinize geçin!"

Babasının bağırmasıyla Karan hiddetle, "Sen kendine gelin almış olabilirsin ama ben kendime eş almadım, Barzan Ağa!" dedi.

"Marin Alakan bundan sonra eşindir!" dedi Barzan Ağa.

"Benim gönlüm yıllardır dolu. Bilmez misin Barzan Ağa?" diye sordu Karan. Aralarındaki soğukluk elle tutulur değerdeydi. "Gönlümdeki kadından başkasına da karım demem!"

Barzan Ağa gardını indirmeden ılımlı tutmaya çalıştığı sesiyle, "Evlendiğiniz gerçeğini değiştiremezsin," dedi.

Karan kelimelerin üstüne basa basa, "Evlendik diye kimse benim karım olmayacak," dedi. "O sadece *basit* bir kâğıt işi."

"Bu konağın içinde benim sözüm geçer! Bundan sonra bu hanım kızım senin karındır," dedi Barzan Ağa büyük bir inatla. "Bunu da herkes böyle bilecek! Sen de bilesin!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan kafasını iki yana sallayıp kabullenemeyen bir ifadeyle, "Böyle bir şey asla olmayacak!" dedi. "Ben Karan Ağa isem, değil bu kadına dokunmak, yüzüne baktığım an vursunlar beni! Bunu da herkes böyle bilsin!"

Sesimin titrememesine özen gösterip, "Karan Milan," diye bağırdım. Hasta olduğum için sesim olduğundan kalın çıkmıştı. Sesimde taş duvarlara sinen bir soğukluk vardı. Herkesin dikkati üzerimdeyken dudaklarımı araladım. "Değil bana dokunmak, gözün bana değdiği an seni vurmazsam, bana da Marin Alakan demesinler!"

Yürek sızısı, daha evleneli dakikalar olmadan yüreğimde sızılar bırakmaya ant içtiği için ateşle hepimizi yakacaktı. En çok beni. En çok ben, onun ateşinden nasibimi alacaktım.

Ben çiçektim, beni solduranın sen olduğunu nereden bilecektim?

﴿ BÖLÜM 7 ﴾

7. BÖLÜM “HASTA”

O yürek sızısıydı, bende de bir sızı bırakacağı aşıkardı. Ettiğim yemin sonrasında yüzünde hiçbir ifade değişmedi.

Karan, benim olduğum tarafa boş gözlerle baktıktan sonra hiçbir şey demeden hızlı adımlarla ayrıldı ve avludan dışarıya çıktı. Arabasının sesini duyduğumuzda gidiş o gidişti, bir daha gelmemiştı.

Beni nikah masasında tek başıma bırakmıştı.

Yaptığım seçimlerden dolayı ilk terk edilişim değildi. Fakat Karan Milan bana bunun son olmayacağını da acı bir gerçekle belli etmişti.

"Neden avluda bekliyorsun?" demişti babam. Daha çok küçüktüm, Alakan konağının avlusunun ortasında öylece duruyordum. Annemle ayrılmıştım, annem konakta yoktu, annesizdim.

"Hasta olacaksın bak, taş duvarların soğuğu insanı kötü hasta eder. Annen seni hasta mı görsün istiyorsun?" dediğinde beni nereden vuracağını çok iyi bildiği için içten içe babama kızmıştım. *"Görmesin, hasta olursam annem çok üzülür,"* demiştim.

Hemen koşar adımlarla avludan çıkıp konağın içine sıcak odalara dalmıştım. Babamın rahatladığını görmüştüm fakat benim üstüme geçirdiğim kat kat montlarla geri avluya çıkacağımı hesaba katmamış olacak ki yüzü eskisinden daha kötü bir hâl almıştı. *"Dayêmi bekleyeceğim, hasta da olmayacağım. Dayêm gelecek, hasta olsam da bana o bakar. Kıyamaz bana dayêm,"* demiştim.

Ben hasta olmuşum, annem yine de gelmemiştı, bana da kıymışlardı.

Barzan Ağa oğlunun tavrından dolayı bir hayli sinirlenmişti. Kalbinin ağrıdığını söylemiş, diğerleri hemen onun tansiyonuna bakıp ilacını vermişlerdi. Durumu kötü gözükmesine rağmen hastaneye gitmek istememiştı. Herkes kendi yerine dağıldıktan sonra olduğum yerde öylece kalakalmıştım.

Burası onun konağıydı, Karan Milan elbet geri gelecekti. Geri gelecekti ve benimle bir şekilde konuşacaktı. Bu gece yüzümü görecek, derdi her neyse gözlerimin içine bakarak teker teker söyleyecekti.

O gitmek üzereyken duvağımı açmıştım ama nefret dolu gözleriyle bana bir an olsun bakmamıştı. Nasıl bir körlüktü bu? Gerçekten bu adam kör âşıktı!

Özge Naz – Düşler Ağdı

Telefonumun çalmasıyla dikkatim oraya doğru çekilirken arayan kişiye baktım. Elfida arıyordu. Bugün hiç konuşmamıştık. Çok bekletmeden çağrıyı yanıtladığımda içli bir sesle, "Sütlü latten?" dedim. Sesimin tok çıkmasını sağladım. "Nasılsın güzel sarışınım?"

"Seni özlemek dışında iyiyim," dedi yarım bir ağızla. "Ne zaman geleceksin ya? Günlerdir dışarıya çıkamıyorum, bari burada olsan da size gelsem."

"Biraz daha böyle devam edecek gibi."

Elfida aniden, "Hasta mısın sen?" diye sordu. "Doğru düzgün konuşamıyorsun bile. Nasıl hasta olmayı becerdin?"

"Bünyem zayıf biliyorsun..." diye mırıldandım. "Hava değişiminden hemen etkilendim. İyi olacağım ama sen beni düşünme şimdilik—"

"Umarım baban olacak o Mervan Ağa sana iyi bakıyordur."

Çok fazla üstelemeden, "Bakıyor tabii," dedim.

"Sevdin mi oraları nasıl? Tutturduğun kadar var mıymış Marin?"

"Güzel," dedim samimiyetle. "Her yer annem gibi kokuyor. Baba ocağına değil de anne kucağına gelmiş gibiyim. Gitmeye hiç niyetim yok."

"Senin kadar deli birini daha görmedim," dediğinde alay dolu sesi kulaklarıma doldu. "Bana oraların fotoğrafını atmayı unutma. Ne zaman gelebilirsin?"

"Bilmiyorum..." dediğimde dudağımı yaladım. "Gerçekten bilmiyorum."

İnadını hissettiğim tavırla, "Gelmezsen ben gelirim," dedi.

Net bir şekilde, "Gelme," dedim. "Sakın gelme. Ben geleceğim."

Elfida aniden, "Seni seviyorum Marin. İyi ki varsın, çilek reçelim," dedi. Sanki bunu duymaya ihtiyacımın olduğunu anlamış gibi bir anda söylemişti.

"Ben de seni seviyorum sütlü latten," dedim, onun gibi. "İyi ki varsın, güzel sarışınım. İyi ki benim kız kardeşim oldun." Gözlerimin dolduğunu hissederken çağrıyı sonlandırdım. Elimin tersiyle akmak üzere olan yaşları sildim.

Bakışlarım yere sabitlenmiş bir halde dururken ayak uçlarıma gölge çöktü. Ruhumun daraldığını hissederken bakışlarımı gölgenin sahibine doğru kaldırdım. Bejna. *Doktor Bejna Karahan.*

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yüzünde mutlu olduğunu belli eden bir ifade, ona eşlik eden soğuk bir gülümseme vardı. Kollarını göğsünde birleştirmişti, bana yukarıdan bakıyordu. Bejna çehresinde yer edinen ifade sesine yansırken, "Daha ilk günden terk edildin bakıyorum," dedi.

Boğazımdaki ağrı gittikçe artarken, "Bu seni neden ilgilendiriyor Bejna?" diye sordum.

"Olması gereken oldu," dedi Bejna. Simsiyah gözlerinin içi gülüyordu. Ağlamaktan dolayı gözleri kızarmıştı.

Oldukça sakin bir sesle, "Beni terk ettiğini sandığın Karan Milan," dedim. "Paşa paşa bu konağa geri gelecek."

Bejna'nın katran karası gözleri, gözlerimin içine öfkeyle baktı. Olduğum yerde olmak istediği gözlerinden rahatlıkla okunuyordu. "Karan Milan için yalnızca geçici heves olursun. Gelin geldiğin bu konağa iyi bak Marin," dediğinde etrafımızı saran taş duvarlara kısa bir bakış attı. "Bir gün buranın hanımağası ben olacağım."

"Gördüğüm kadarıyla küçük birisi değilsin Bejna," dedim, aynı onun gibi tepeden ona bakarken. Boyu uzundu. Gerçekten uzun ve ince bir kadındı. "Neden bunca zaman hanımağa olamadın?" diye sorarken soran gözlerle bakmaya devam ettim. Ağzını açmak üzereyken elimi kaldırdım. "Dur ben söyleyeyim, çünkü sevdiğin kişi seni sevmiyor. Bu yüzden hiçbir zaman bu konağın hanımağası olamayacaksın. Geçici heveslerin kurbanı olmazsın umarım."

Göğsünde bağlı olan kollarını bozdu. Kaşlarını çattığında çatalı bir dille, "Göreceğiz," dedi. "Karan, seni bu konaktan kendi eliyle gönderirken o zaman gülen ben olacağım."

Bedenime hücum eden sinirin etkisiyle geri otururken ne zaman ayağa kalktığımı bile bilmiyordum. Öfkem, yanaklarıma yoğun bir sıcaklık yüklerken üşüyen bedenim aniden lavlarla dolup taşı. Bakışlarımı taş duvarlara çevirirken kirpiklerim titredi.

Ağlayan bir kız görürken, kaşlarımı çatıp yanına geçtim. Kıvrık saçları, şalının altından firar ediyordu. "Gelebilir miyim?" diye tereddütle sorarken, gözlerinden akan yaşlarla başını kaldırıp bana baktığında, hızlıca ayağa kalkmıştı.

"Gelin hanım..." dedi hızlıca. "Siz neden buradasınız?"

"Tek başına ağlayan biri var dediler ben de geldim," diye gülümseyip yanına oturdum.

Gözlerindeki yaşlara aldırmadan güldü. "Ben Zühre, ikizlerden biriyim," diyerek elini uzattı.

"İkizin mi var?" diye sordum anlamaz bir halde.

"Bizi bilmiyor musun?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kafamı iki yana salladım. "Ben evleneceğim adamın kim olduğunu nikâhta öğrendim, kim kimin neyi bilmiyorum."

"Beni bulduğun iyi oldu o zaman," dedi Zühre. "Delâl Hanımla tanıştın mı?" Olumsuz anlamda kafamı iki yana salladım. "Gerçekten kimseyi tanımiyorsun... Neyse çocuklardan başlayayım o zaman. En büyüklerimiz Karan, ikinci olarak Berivan var. İkisinin annesi bir."

Şaşkınlıkla baktım. "Anneleri farklı çocuklar da mı var?"

"Şey evet..." diye mırıldandım. "Benim de babam Barzan Ağa, Karan ve Berivan'la annelerimiz farklı..."

"Haaaa." Ağzımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. "Affedersin, ben bilmiyordum. Barzan Ağa çok evlilik yapmış anlaşılan..."

"Töre evliliği olduğu için burada bu tarz evlilikler mevcut."

Üzgün bir şekilde baktım. "Töre diyerek normalleştirmesek? Sonuç olarak kanuna göre bir birey yalnızca bir kişiyle evlenmeli."

"Haklısın fakat bu evliliklerin hiçbirini babam da istememiş. Mecbur kalmış, neden yapıldığını duysan bu kadar kızgın bakmazsın."

Yüzümdeki ifadeyi değiştirmeye çalışsam da başarılı olamamıştım. "Kaç kardeşsiniz peki?" diyerek soruyu değiştirdim.

"Karan abim ilk çocuk, Berivan ablam ikinci. Zahir ve Zühre olarak üçüncü çocuğuz. Dört kardeşiz."

Onun bu şekilde anlatmasına karşılık güldüğümde, avlunun sessiz olmasından dolayı sesim biraz yüksek çıkmıştı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi ikiye girmeme üç ay kaldı."

"Benden bir yaş küçükmüşsün, ne güzel. Yaşlarımızın yakın olmasına sevindim," diye mırıldandım.

"Ben de gelin hanım."

"Zühre..." dediğimde rahatsız olduğumu belli eden bir sesle. "Bana gelin hanım diye hitap etmesen çok sevinirim, ben anlamam ağaymış hanımmış, insan insandır benim için. Adım Marin, ister Marin de ister abla sana kalmış ama senden başka hitap duymak istemiyorum."

"Marin yenge uygundur benim için," dediğinde dişlerini gösterecek kadar gülmüştü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Anlat bakayım niye ağlıyorsun sen?" diye sorduğumda gözlerinde hala yaşlar duruyordu.

"Şey... Berivan ablamla ilk kez bu kadar uzun zamandır uzaktayız. Onu çok özledim ben, gittiğinden beri hiç konuşmadık. Nasıl iyi mi biliyorum, ondan habersiz kalmak üzüyor beni."

"Abim Berivan'a bakarken gözlerinin içine bakmaya kıyamıyor gibi, baktığında ise eriyor. Ben abime kefilim, ona şu an çok güzel bakıyordur," dedim, abimle her ne kadar uzak olsak da Berivan'a olan aşkımdan ölmeyi göze almıştı.

"Bilmez miyim Marin yenge, onların aşkına en çok ben şahidim. Mahir abimin ablam için nasıl uğraştığını bilirim. Sadece ondan hiç ayrı kalmadım, biz beraber yataydık. Şimdi onsuz yatak çok soğuk," dedi Zühre. Gözlerini gecenin karanlığına diktiğinde yıldızlara baktı.

"Ablanı kaybetmiş gibi konuşma Zühre. İstedığın kadar gidip görebilirsin, onlar buraya gelir. Aradaki kan davası sona erdi zaten. Milan ve Alakan aşireti eski dostluğuna geri kavuşacaktır, yaşananların hiçbiri boşa olmayacak."

"İyi ki varsın Marin yenge, hepsi senin sayende oldu. Ablamın canını sana borçluyuz, ablam gittiye bir ablam gelmiş gibi hissediyorum. İyi ki geldin," dedi ve kollarını bana doladı. "Ben seni daha fazla rahatsız etmeyeyim." Yanımdan gittiğinde ona karşı çıkmadım. Karan'ı bekleyecektim.

Omzuna dokunan ellerin varlığı gözlerimi açmam için ısrar ederken gözlerime damlatıldığını düşündüğüm mumun sıvısından açamıyordum. Bedenimin yetkisi bende değil bir başkasındaydı sanki. *Uyuşmuştum. Titriyordum. Yanıyordum.*

"Marin abla?" diyen erkek sesi kulaklarıma doldu. "Marin abla, uyan!"

Sıçrayarak uyandığımda gözlerimi aniden açtım. Kalbim korkudan dolayı maraton koşusundaymış gibi atarken harelerim genişledi. "Korkma," dedi, tanıdık olan küçük çocuk. "Benim İso."

Bir anda nerede olduğumu kestiremezken zihnim benden kaçıp saklanmış gibiydi. Zihnimi sobelemek için uğraşırken kirpiklerimi birkaç kere kırma ihtiyacı hissettim. İri iri olan gözlerle bir çocuk bana bakıyordu.

Arkasındaki kıza baktığım için İsmet'in de bakışları ona doğru yavaşça döndü. Kızın eteğinden tutup bana doğru, "Bu kız seni arıyormuş öyle," dedi. "Adı Rojda'ymış. Alakan konağından göndermişler. Hanımağamı göreceğim diye tutturdu."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Uzaktan gelen bir başka ses, "İsmet!" dedi. Hepimizin bakışları oraya doğru döndüğünde karşı tarafın terasında bir kadın vardı. Oldukça güzel, genç bir kadındı. Onu daha önce görmediğime emindim. "Üstünü değiştirmeden nereye gittin?"

İsmet iri iri olan bakışlarını kadına çevirip, "Ez li virim dayê," dedi. *Buradayım anne.*

Dayê.

İsmet'in dayêsiydi.

Benimde dayêm vardı. "Dayê," dediğimde, "Söyle dayêm," derdi. Vardı ama artık yoktu. Ben uzun zamandır, "Dayê," diye seslenmiyordum. O kadar özlemiştik ki, öyle hitap etmeyi, soğuyan yüreğimi adeta hançer saplanmıştı.

Genç kadın balkon demirlerine yanaştı ve çatık kaşlarıyla küçük oğluna kızgınlıkla baktı. Bakışları bir ben, bir de oğlu arasında mekik dokuyordu. Korku dolu bir sesle, "Yabancılarla konuşma demedim mi ben sana?!" dedi. "Çabuk buraya gel!"

İsmet bana yaklaşıp, "Yabancı değil o!" dedi. Annesine kötü biri olmadığımı göstermek istercesine bana dokundu. Bütün bedenimi buz kesmişti. "Karan abimin karısı Marin abla!"

İsmet'in annesi oğlunun tavrına karşılık, "Karan senin amcan!" dedi. "Abi deyip durma! Bir öğrenemedin amca demeyi!"

"O, o kadar yaşlı değil!" dedi, haklı olarak. Amca diye hitap edince garip duruyordu. Yaşları oldukça gençti. Henüz onun anlayacağı şeyler değildi. "Demeyeceğim işte!" Annesi ona sinirle baktıktan sonra başında yarı takılı olan şalı savurup içeriye gitti. İsmet gülümseyerek bana döndü. "Uyandın?"

Onun soru sorma stili bu şekildeydi. "Uyandım, İsmet," dedim. "Sen annenin yanına geç, çağırıp duruyor. Kızdırma anneni tamam mı?"

İsmet'in gitmesiyle birlikte az ileride duran Rojda yanıma doğru geldi. Nahif sesiyle, "Hanımım," dedi. "Siz uyanmadan konağa gelecektim ama siz erkenci çıktınız, çoktan uyanmış avluya bile inmişsiniz."

Çoktan uyanmış avluya bile inmiştim. Bedenimi ürperti kapladığında yavaşça titredim. Çoktan uyanmamıştım ben zaten avludaydım. Avluda uyuyakalmıştım. Benim öylece duruyor olmam Rojda'yı korkutmuşu benziyordu. "İyi misiniz?" diye sordu. Elini alnıma yerleştirip aniden geri çekti. "Yanıyorsunuz resmen! Hasta mıydınız hanımım?"

Onun yüksek çıkan sesine karşılık yüzümü buruşturdum. Pürüzlü bir sesle, "Rojda," diye fısıldadım. "Bağırmadan konuşur musun?" diye sorarken sesimde yoğun bir rica vardı. Üstümdeki ince kaftana sıkı sıkıya sarıldım. "Hava soğuk sadece, üşüyorum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hava soğuk değil ki," dediğinde bana üzgün bir tavırla baktı. "Tam aksine bugün güneşli."

"Ne oluyor?"

Gelen kişiye kirpiklerimi kaldırdığımda karşımda Barzan Ağa'yı gördüm. Elinde bastonu vardı ve ağır adımlarla bizim olduğumuz tarafa doğru geliyordu. Ucunda yılan başı olan bastonu parmaklarının arasında sertçe kavradı.

"Beyanî baş ağam," dedi Rojda, ne dediğini tam anlamamıştım. *Günaydın ağam*. "Beni Alakan konağından gönderdiler. Adım Rojda. Yabancılık çekmesin diye hanımağama burada eşlik edeceğim. Geldiğimde hanımı burada buldum." Üzgün bakışları beni buldu. "Donmuş bir hâlde, ateşi de var üstelik. Sesi hiç çıkmıyor. Hastaneye gitsek iyi olacak."

Barzan Ağa elindeki bastonu yere sertçe vurduğunda sanki beynime bir darbe yemiş gibi oldum. Bütün duyularım hassas bir noktaya geldiği için en ufak bir şeyi yüz kat fazla hissediyordum. "Ne dersin sen kızım?" diye sorduğunda sesindeki kızgınlık baş gösterdi. Koyu bakışları beni bulduğunda dudaklarını araladı. "Gelin hanım, hasta halde dışarıda ne işin var? Niye ayaklandın?"

Rojda başını eğerek, "Ağam, hanımım içeriye hiç girmedi galiba. Gecedен beri burada kalmış ve hastalanmış," dedi. "Nikah kıyafetleriyle durduğundan anladım."

Barzan Ağa beni baştan aşağıya süzdüğünde derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu. Konağa doğru dönerek öfke kuşanmış sesiyle, "Nerede o Karan Ağa?!" diye bağırdı. Kapıdaki adamlar içeriye doğru hücum etmeye başladı. "Emrullah!" diye seslendi. "Zahir!"

Barzan Ağa yanına yaklaşan kişilere, "Nerede o yürek sızısı?!" diye sordu.

"Abim gelmedi baba," dedi.

"Gelmedi demek... Ben ona yapacağımı biliyorum!" derken avlunun ortasına doğru adımlar attı Barzan Ağa. Sinirlendiği her halinden belliydi.

Kapıdaki adamlara bakarak, "Hemen haber gönderin gelsin! Neredeyse alın getirin," dedi Barzan Ağa. "Eşek sıpası! Karısı burada ateşler içerisinde bizim sığa gününü gün ediyor!" Yanına gelen iri adama doğru bakıp son kez konuştu. "Arabayı hazırlayın hemen hastaneye gidiyoruz."

Tanımadığım genç bir oğlan aramızdaki mesafeyi tamamen kapattığında üstündeki ceketini yavaşça çıkardı ve omuzlarıma örttü. Ceketin omzuma değen sıcaklığı tenimde yuva bulurken buz tutan bedenimi anca bir yangın ısıtırdı.

Kendimi ona bıraktığımda beni ağır bir hareketle kucağına aldı. Sırtımdan ve bacaklarımdan geçirdiği güçlü kollarıyla kucağında küçücük olduğumu sandım. Sırtımdaki elleri yavaşça

Özge Naz – Düşler Ağdı

gezerken beni ısıtmanın yollarını arıyor gibiydi. "Donmuşsun resmen, buz gibisin yenge," dedi. "Nasıl avluda kalırsın? Kaç odalı konak burası!"

Yüzümü onun göğsüne yasladığımda bana baktıklarını hissettiğim insanlarla göz göze gelmek istememiştim. Ne dediğimi bilmediğim kısık kelimeler dudaklarımdan dökülürken, "Dayêm görmesin beni böyle, üzülür," dedim.

"Kim görmesin?" diye sordu.

Beni arabaya yerleştirdiğini hissederken sırtımı koltuğa yasladım. İç çekerken, "Dayêm..." dedim. "Söylemeyin ona tamam mı? Üzülmesin. Milan konağında duracaktım Marin, oyun oynayacaktım deyin. Evcilik oynayacak." Avluda koştuğumu düşündüm. Yere düştüğümü, dizlerimin oluk oluk kanadığını düşündüm. "Evcilik," dedim, ne dediğimi bilmez bir halde. "Oyun, kısa sürecek."

"Ateşinden ne dediğini bilmiyorsun," dedi üzgün bir tonda. "Oyunbozanla oyun olmaz..." Oyunbozan, Karan Jan Milan. Oyunbozan, oyunumu bozacaktı, bozmasıydı. "Abime yapacağımı biliyorum ben, sen sakın ol yenge tamam mı?" Yeşil gözler kadrajımdan yavaş yavaş silinirken sığındığım sıcaklığa kendimi yavaşça bıraktım. Annemi sayıklıyordum. Annemi istiyordum. Annem bana bakardı.

Ne kadar süre geçmişti bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda hastanesinde odasımdaydım. Karşımdaki koltukta Rojda uyuklar bir halde oturuyor, daha önce gördüğüm ama kim olduğunu bilmediğim bir genç adam vardı. Kitap okuyordu.

Hafifçe doğrulup hareketlendiğimde, "Dur yenge, serum takılı kolunda," diye konuşan genç adam hızlıca yanıma gelmiş beni durdurmuştu.

Dışarıda duran pencerelerden havanın karardığını görürken bir hayli zaman geçmiş olmalıydı. "Şey... Kimsin sen?" diye sordum. "Daha önce gördüm ama tanışmadık sanırım."

"Zahir ben yenge, Karan Milan'ın kardeşiyim," dedi gülümseyerek.

"İkizlerden biri..." diye ona karşılık verdiğimde, Zühre'nin ikizi olduğunu çok geçmeden anlamıştım. Bakışları aynı onun gibiydi, kardeşlerin hepsi birbirine benzemese de tek ortak özellikleri esmer tene sahip olmalarıydı. Zühre ve Zahir'in saçları kıvrıkcıktı. Berivan ve Karan'ın saçları düzdü.

Yavaşça gülümsediğimde o da gülümsedi. "İyi misin peki?" diye sordu.

"İyiyim..." Kafamı salladığımda bakışlarımı kenarda duran sürahiye çevirdim. "Su..." diye fısıldadım. Boğazımdaki tahriş artmıştı. Zahir, benden halliceyken oturduğu yerden yavaşça kalktı ve bana bir bardak su doldurup uzattı. Ona minnet dolu bir ifadeyle bakıp su bardağını aldım ve büyük bir iştahla suyu mideme yolladım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne okuyordun?" diye sorarken fısıldadım. Her nefes aldıkça solunum yollarım acıyordu. "Kitap okumanı bölmüş gibi oldum."

Zahir konuşup konuşmamak arasında kalırken geçiştirir gibi, "İki âşığın hikâyesi..." dedi.

"Zaten bütün romanlar öyle değil midir?"

"Her roman aşkı anlatmaz," dedi. "Bazı romanlar kime âşık olmaman gerektiğini de anlatır."

Ona içten içe hak verdiğimde güzel yere değinmesiyle yüzümdeki ifade değişti. "Sen..." dedim, gözlerinin içine bakarken. "Aşkın gerçek hayatta olduğuna inananlardan mısın yoksa aşkın sadece romanlarda olduğuna mı inanıyorsun?"

Sormamla birlikte birkaç saniye sessizliğe büründü. Gözlerini kısmasıyla, "Bence aşk dediğimiz kavram sadece kitaplarda var," dedi. "Gerçek hayatta da var lâkin aşk dediğimiz şeyin kesinlikle son kullanma tarihi var. Sonsuz aşk olamaz. Aşk bir gün biter. Bir sonun olacağını biliyoruz. En önemlisi, gerçek hayatta mutlu son diye bir şey yoktur, mutlak son vardır."

"Ölüm gerçekten var," diyebildim. "Geldiğinde ise mutlu son olmaz. Haklısın, güzel bir bakış açısı. Hiç böyle düşünmemiştim Zahir."

Odanın kapısının açılmasıyla içeriye giren kişi, "Zahir..." diye seslendi. Gelen Zühre'ydi. Zahir'i koltukta göremeyince yatağa doğru yani bana döndü. "Marin yenge uyanmışsın." Zühre bakışlarını benden çekip, "Doktoru çağırırsana Zahir," diye mırıldandı. Zahir kafasını sallayıp oturduğu yerden kalktı ve odanın dışına çıktı.

"Hastanelik olacak kadar kötü mü oldum?" diye sordum Zühre'ye. Ne olduğunu tam hatırlamıyordum. Tek hatırladığım çok üşüdüğümdü. "Ne olduğunu hatırlamıyorum bile. En son hatırladığım İsmet'in beni uyandırmaya çalışmasıydı."

"Avlu seni fena çarpmış, sabaha kadar orada durman akıl işi değil zaten," dedi Zühre, kızar gibi. "Alışkın değilsin tabii buraların havasına, kötü üşütmüşsün. Neden orada kaldın yenge? Akşam seninle konuştuk, ben odana gideceksin sandım!"

"Ben uyuyakaldım—"

Odanın kapısının açılmasıyla lafım yarıda kesildi. Zahir, doktorla birlikte içeriye girdiğinde ikisin de bakışları beni buldu. "Hastamız da uyanmış," dedi Doktor Bey. Elindeki kâğıtlara baktıktan sonra bakışları beni buldu. "Daha iyi misiniz Marin hanım?"

"Evet, daha dinç hissediyorum," dedim, kuruyan sesimle. "Sadece boğazım çok acıyor."

"Kan değerleriniz düşmüş, açlık sınırınız normalin baya altında. Bunların hepsine bir de vücut sıcaklığınızın düşmesi eklenince insanın aklına başka şeyler geliyor tabii..." derken direkt olarak gözlerimin içine bakarak konuşuyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Anlamadım?" diye mırıldandım. İma ettiği bir şey vardı ve ben anlamamıştım.

Doktor Bey elini cebine yerleştirip, "Yani soyadınızdan Milan aşiretinin gelini olduğunuzu bilmesem, sizi esir tutup aç bıraktıklarını düşünceğim," dedi. Ciddi olan tavrına sahte bir gülümseme eklendiğinde odanın içerisindeki ortamın gerilimi artmıştı.

Zahir bir hışımla doktorun karşısına dikilip, "Ne diyorsunuz siz Doktor Bey?" dedi. "Milan aşiretine böyle bir şey diyemezsiniz!"

"Sakin olun Zahir Bey," dedi Doktor Bey. "Bu tarz vakalara yabancı değilim." Bir sorun olmadığını anlamak için bana birkaç kere bakıp göz teması kurdu. "Siz eşinize iyi bakın." Eşi değıldim. "Yeterli beslendiğinden ve yazacağım ek vitaminleri kullandığından emin olun. İlaçlar bittikten sonra tekrar kontrole gelin." Bir şeyler yazdığı kağıdı ona doğru uzattı. "Serumu biter bitmez eşinizi hastaneden çıkartabilirsiniz."

"Kendisi benim eşim değil," dedi Zahir, rahatsız olduğunu belli eden bir tavırla çok geçmeden konuştu.

"Affedersiniz, hastayı taburcu edebiliriz, mutlaka kontrole gelsin." Doktorun çıkmasıyla birlikte yükselen tansiyon dibe doğru inerken rahatlamış bit ifadeyle geriye doğru yaslandım.

Beni daldığım düşüncelerden Zahir'in sesi ayırırken, "Karan abim nerede Zühre?" diye sordu. "Hâlâ gelmedi mi?"

"Ulaşamıyorum kendisine telefonu kapalı," dedi Zühre.

"Marin yengem avluda öylece dururken Karan abim neredeydi?" diye sordu Zahir.

Anlık bir duraksamadan sonra, "Uyuyordur..." dedi Zühre. "Gece yani, başka ne yapabilir ki? Terör estirmedeği tek vakit uyuduğu vakit."

Zahir sinirlerine hâkim olmaya çalışırken parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. Dilini damağına vurdu ve olumsuz bir ses çıkardı. "Süründürmek için elinden geleni yapacak," dedi. "Klasik Karan Jan Milan."

Dakikalar geçmek bilmezken uyku tekrardan bedenimi ele geçirmeye çalışıyordu. Aldığım ilaçlardan dolayı sürekli uyku halindeydim. Hastane odasında kalmak bana baygınlık hissi verirken serumun bittiğini görmemle birlikte dudaklarımı araladım. "Serum bitti. Doktor taburcu olacağımı da söyledi," dedim. "Çıkabilir miyiz artık?"

Kısa süren işlemlerden sonra hastaneden çıkış yapmıştık. Yarım saat içerisinde konağın önüne geldiğimizde havanın karanlığında parlayan avluya baktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bizim avluya girmemizle birlikte etraftan insanlar toplanmaya başlamıştı. Bu kadar kalabalığa alışkın birisi değildim. Herkesin meraklı gözleri üstümüze çevrilirken arabadan yavaşça aşağıya indim.

Zahir'e de minnet dolu bir ifadeyle baktıktan sonra, "Ben odaya geçeyim," diye mırıldandım. "Dinlensem iyi olacak."

"Sen nasıl istersen yenge," dedi Zahir. "Bir şey olursa seslenirsin. Bir daha kendi başına iyileşmeye çalışma. Ben bizimkilere dinleneceğini iletirim."

Ben gitmek üzereyken arkamdan Zühre'nin annesi olduğunu bildiğim kadın seslendi. "Havin," dedi, yüksek çıkan sesiyle. "Yeni geline odasını göster. Kocasını daha ortalıkta yok, yolu bilmezdir. Kaybolmasın."

Konağın çalışanı, genç yaşlarında olan Havin yanıma doğru koşar adımlarla gelip bana kalacağım odayı gösterdi. Rojda ile birlikte gelmiş, odanın içerisinde girmiştik. Rojda benim için sürahiyle su hazırlamış, birkaç temiz kıyafet ve duş almam için havlu hazırlamıştı. Rojda'nın varlığı bana şimdiden iyi gelirken hasta halimle bunlarla uğraşmadığım için sevinmişim. Havin, Rojda'yı da alıp odadan çıkmış, beni tek bırakmışlardı.

Fark ettiğim bir şey varsa burası misafir odası değil, tam olarak Karan Milan'ın odasıydı. Onun odasında mı kalacaktım? Bu konuyu en kısa sürede çözssem iyi olacaktı. Odalarımız tamamen ayrı olmalıydı.

Duş almış, üstüme yeni kıyafetler giydikten sonra kendime gelmişim. Buraya benim için bir sürü yeni kıyafet konulmuştu. Şaşırmadan edememişim, Behiçe Hanım her şeyi düşünmüştü.

Duyduğum araba sesiyle birlikte bakışlarım pencereye çevrildi. Bu oda bütün avluyu görüyordu. Sadece avluyu değil, birçok yere penceresi vardı. Araba sesinden sonra derin bir sessizlik çöktü.

"Nereden geliyorsun sen?" diyen Barzan Ağa'nın öfkeli vurgusunu işittiğimde pencereye doğru yürüdüm.

Karan Milan, avludan içeriye girmek üzereydi.

Babasının karşısına dikildiğinde üstündeki takım elbisesiyle oldukça şık duruyordu. Aynı kıyafetlerle değildi. En son gördüğümde daha iyi duruyordu. Gecenin karanlığına rağmen elaya vurgun gözlerini seçebilmişim.

Karan yukarıya kalkan kaşlarıyla, "Kapıda sorguya mı tutuluyoruz artık?" diye sordu.

Barzan Ağa elindeki bastonu taş avluya vurdu. Çıkan tok sesle birlikte, "Burasın yol geçen hanı mı Karan Ağa?!" dedi. "Koskoca Milan konağı burası! Baba ocağın! Öyle istediğin zaman girip

Özge Naz - Düşler Ağdı

çıkamazsın! Girenken, çıkarken diğer herkes gibi haber edeceksin, bu konakta olduğun sürece başına buyruk iş yapamazsın!"

"Bu konakta kalmak isteyen biri gibi mi duruyorum Barzan Ağa?" diye sordu Karan.

"Senin yerin burası!" dedi Barzan Ağa. İşaret parmağını oğlunun göğsüne sertçe vurdu. "Evli bir adamsın artık! Karın bu konakta olduğuna göre sende burada olacaksın!"

Karan'ın bakışları erkek kardeşi Zahir'i buldu. "O hâlâ burada mı?" diye sordu. Varlığımdan bir hayli rahatsızdı. Zahir kafasını olumlu anlamda sallamakla yetindi. "Ben çoktan Alakan konağına gider sanıyordum."

Zahir ağzının içerisinde kısıkça, "Alakan konağına değil de, hastaneye kadar gitti geldi," diye mırıldandı.

Karan, Zahir'in konuşmasına karşılık kaşlarını çattı. Ona öfkeyle baktığı sırada birkaç kere gördüğüm genç yaşlarda olan bir adam, Zahir'e doğru adım attı. İri yarı olan adam, "Zahir," dedi. "Nöbetçi eczaneden ilaçları aldım, geldim. Bir tanesi eksikmiş, sipariş ettirdim. Yarın akşam olmadan alacağım."

Karan ikisinin konuşmalarına bakarken Zahir ona uzatılan ilaç poşetini eline aldı. "Sağ ol Emrullah abi," dedi. "Ben sana eksik ilacı hatırlatırım."

Karan daha fazla kayıtsız kalmazken, "Ne ilacı?" diye sordu. "Ne hastanesinden bahsediyorsunuz?"

Zahir ona cevap vermediği için, Karan ona doğru bir adım attı. Öfkesi yoğun bir sesle, "Zahir!" dedi.

Zahir elindeki poşeti Karan'a doğru fırlattı. Yüzüne doğru gelmekte olan ilaçları fark edemeyen Karan poşeti son anda tutarken ilaçların yarısı yere dökülmüştü. "Nikahına aldığın kadının ilaçları bunlar..." dedi Zahir, istifini bozmadan.

Karan, ela gözlerine gecenin karanlığı çökerken, "Ne yaptığını sanıyorsun lan sen?!" dedi. Son anda yakaladığı ilaç poşetini yere sertçe fırlattığında kardeşinin boğazına sertçe yapıştı. "Doğru düzgün konuş Zahir!"

Zahir, korkusuzca Karan'ın gözlerinin içine bakarken, "Karın diyorum, karın," dedi. "Avluda beklettiğin için hastalanmış, sen rahat rahat uyurken o betonun üstünde uyumuş kalmış. Doktor bir de siz nasıl Milan aşiretiniz diyerek bizi ağzına sakız etti."

Avluda oturan kadınlar duyduklarıyla boynundaki şallarıyla açılan ağzını kapatırken kendime duyulan acıma hissini bütün iliklerimde hissettim. *Artık bilmeyen herkes olanı biteni öğrenmişti.*

Karan, Zahir'in boğazını rahat bıraktığında, "Benim böyle bir şeyden haberim yok!" dedi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Zahir abisinin sinirine iyice basarken, "Haberin bile yok öyle mi?" dedi. "Karına böyle mi sahip çıkıyorsun sen Karan Ağa?! Nikah masasında terk ettiğin karın hasta olmuş, senin haberin bile yok! Böyle mi ağa olacaksın sen?"

"Benim nasıl bir ağa olduğum seni ilgilendirmiyor, Zahir!" dedi Karan. "Sadece seni değil, kimseyi ilgilendirmiyor!"

"Senden hiçbir şey olmaz," dedi Zahir.

Karan, Zahir'i sertçe ittiğinde geriye sendelemesine neden olurken, "Lan dua et kardeşimsin! Yoksa seni çok pis döverdüm," dedi. Yangına dönen elaya vurgun bakışları kız kardeşine döndüğünde, "Nerede o?" diye sordu. Adımı ağzına bile almak istememişti.

Barzan Ağa iki gencin arasına geçip güür sesiyle, "Otur şuraya Karan Ağa," dedi. "O sadece *basit* bir kâğıt işi. Gelinim dinlenecek, senin canın şimdi görmek istiyor diye öylece göremezsin! Kendisi seni görmek isterse görebilirsin. Rahatsız etmeye hakkın yoktur, buna asla izin vermem."

Oğlunu kendi lafiyla vurmuştu. *Evlendik diye kimse benim karım olmayacak, o sadece basit bir kâğıt işi*, demişti.

Barzan Ağa'nın konuşması son olurken, Karan Milan öfkesini dışarıya taşıyarak avludan dışarıya çıkmıştı. Duyulan arabaya sesiyle birlikte bütün Mardin'i arabanın tekerini asfalta sürerek inletmişti. Gelmesiyle gitmesi bir olmuştu. Pencerenin önünden ayrılıp kendimi yatağa bıraktığımda birkaç dakika sonra kapı çaldı. Kim olduğunu göremediğim için açıp açmama konusunda kararsız kalırken kapının ardından, "Hanımım benim Rojda," diyen sesle birlikte adımlarımı oraya yönelttim.

Kilitlediğim kapıyı açınca, "Birkaç kere seslendim, cevap vermeyince korktum hanımım, iyi misiniz?" diye telaşla sordu. Rojda'nın tatlılığı beni öldürecek seviyedeydi. Pencereden olanları izlemekten kapıyı duyamamıştım.

Onu içeriye çektiğimde bir abla edasıyla kolumu omzuna attım ve kendime yasladım. "İyiyim iyiyim, korkma. Korkuttuğum için üzgünüm," diye mırıldandım. "Duştan yeni çıktım, o yüzden duymadım seni. Ne için gelmiştin? Geç, otur istersen."

Elinde tuttuğu poşetleri bana uzattı. "İlaçlarını getirdim hanımım," derken hemen diğer elinde tuttuğu tabağı uzattı. "Bunlar şimdi içilecekmiş," dedi. Diğer gözüyle farklı hapı işaret etti. "Bunları da sabahları yemekten sonra içmen gerekiyormuş. Ben hepsini kendime not aldım, saatlerini kaçırmadan içireceğim size," dedi Rojda. İki hapı küçük tabaktan alıp komidinin üstünde olan sürahiden kendime su doldurdum ve içtim.

"Bizimkilerle konuştun mu?" diye sordum. Kaşları havaya kalktı. "Alakan konağıyla yani."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kiraz gibi olan dudaklarını ısırđı. "Şey hanımım," dedi ve yutkundu. "Konuştum, Mervan Ağa'ma gerçeği söylemek durumunda kaldım. Çünkü nerede olduğumuzu sorunca hastaneden başka yer demek aklıma gelmedi. Yalan beceremem ben. Yarın sabah erkenden konağa geleceğini söyledi."

Yüzümdeki ifadeyi bozduğumda, "İyi yönünden bakalım," dedim. "Babamla uzun zamandır kahvaltı yapmamıştım. Gelmesi iyi olur."

Çekinerek, "Kızmadınız değil mi?" diye sordu.

"Babamın seni niye buraya gönderdiğini biliyorum Rojda," dedim, bilmiş tavrıyla. "Milan konağında olan her şeyi anında ona uçurmak için buradasın. Kendisini hayatımdan uzak tutup başkalarını dibime sokmakta üstüne yok. Alışkırım ben."

Başındaki salını düzelitti. Rahatlamış bir ifadeyle, "Ben çıkayım hanımım," dedi. "Sabah kahvaltı için sizi uyandırmaya gelirim."

Rojda çıkmadan, "Senin için en kısa zamanda program ayarlayalım," dedim. Bana tuhaf gözlerle baktığında, "Ders çalışma programı," diye ekledim. "Madem sınava hazırlanıyorsun, bütün gün iş yapacak halin yok. Kendine de vakit ayırıp derslerine odaklanman lazım."

"Yapar mısınız gerçekten?" dediğinde yüz saf bir gülümseme belirdi.

"Tabii ki," dedim. "Ama bir şartla, siz bizi kaldırıp bana hanımım demeyi bırakırsan."

"Şey..." dedi. Gözlerimi devirdiğimde hemen, "Tamam," dedim. "Seni bir şey için zorlamayacağım. Nasıl rahat hissediyorsan öyle davranabilirsin."

"Teşekkür ederim hanımım," dedi Rojda. Parmakları eteklerini sıktı. "Annem sizden bahsederdi. Annemin anlattığından daha iyi birisiniz. İyi ki sizin yanınıza geldim. Ben çıkayım artık iyi geceler."

Rojda'nın çıkmasıyla birlikte kendimi yatağın üstüne bıraktım. Çok geçmeden ilacın etkisiyle bedenim iyice gevşerken yorganın altına girdim.

Aradan saatler geçmişti. Uykuya çoktan dalmıştım.

"Özür dilerim..." diyen bir ses işittim. Bölünen uykumla gözlerimi aralarken sırtı bana dönük bir şekilde oturan bedeni fark ettim. Karan Jan Milan. Yatağın kenarında öylece duruyor ve bir şeyler diyordu.

Uyku pozisyonumda kalırken onu dinlemeye devam edip sesimi çıkarmadım. "Benim yüzümden hasta oldun," dedi, ateş gibi yakan bir sesle. *Ben zaten hastaydım*, demek istesem de sessiz kaldım. Pişmanlıktan ölse de ağzımı açmayacaktım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hasta olduğundan haberim bile olmadı. Sinirim sana değildi, sinirim kendimeydi ama sinirini içinde bile tutamayan adamım ben..."

Karşımda küçük bir çocuk gibiydi. Bana bakmadığı için gözlerimi açmış, kısılan gözlerimle onu izlemiştim. Çehresindeki ifade acının bin bir tonu gibiydi. Bir sürü acıya ev sahipliği yapıyordu. "Ateşim seni de yakıyor. Kendimi geçtim ben, en çok sen yanacağın için üzülüyorum," dedi kısık bir sesle. Hareketlendiğini işitirken hızlıca gözlerimi kapattım.

Omzumun açıkta kalan kısmının örtüldüğünü hissettiğimde, yüzünü bile görmediği kadının saçlarına dudaklarını bastırdı. Kalbimin hızlandığını hissederken nefes alışverişlerim hızlanmaması için kendimce çabaladım. Birkaç dakika daha sessizce öyle durduktan sonra uzaklaştığını anladığımda gözlerimi tamamen açtım.

Tamamen gitmeden kolundan tuttum. "Jan," diye fısıldadım. Boğazım hâlâ iyileşmemişti. Bakışları kolunu tutan soğuk parmaklarıma düştü. Vakit kaybetmeden, "Seni hatırlıyorum ben," dedim. "Biliyorum da tanıyorum da, biz seninle daha önce görüştük!"

"Konaklarımız karşılıklı olduğu olabilir mi acaba?" dediğinde onun da çocukluğundan beni anımsadığını anladım.

"Konaktan bahsetmiyorum ben..."

Kolunu tutan parmaklarımı yavaşça teninden ayırdı. "Rüya görüyorsun şu anda," dedi, uysal bir sesle. "Uyumaya devam et."

Aksi bir şekilde, "Çocuk değilim ben," dedim. "Ayrıca şu alkolü az iç! Leş gibi kokuyorsun!" Garip davranışlarının nedenini sarhoş olmasıyla bağdaştırmıştım. Buram buram viski kokuyordu. Bu kadar içecek, zil zurna sarhoş olacak ne vardı ki?

Yanımdaki gece lambasını açmak için yeltendim. Bir yandan kaçmasın diye onu tutmaya çalışıyordum.

"Boşuna uğraşma açamazsın," dedi Karan. Sesi pürüzlü çıkıyordu. "Şalteri attırmışsın, bu tarafın elektriğini biraz sorunlu. Sonradan yapıldığı için tesisatta sıkıntı var." Durdu ve tekrar konuştu. "Rüyanı yönet ve uyumaya devam et."

Sıkıntıyla oflayıp ona doğru döndüm. Karanlık olduğu için sadece bedenini rahatlıkla seçebiliyordum. "Oradan çocuk gibi mi duruyorum?"

"Durmuyorsun," dedi aksi tavırla. "Sen tam olarak öylesin," dediğinde kaşlarını öfkeyle çattım. "Kendine bile bakamayan, hasta olan kız çocuğunun tekisin. Üstelik sakarsın da. Bana da o isimle sakın hitap etme."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sesim karanlığın içine sızarken, "Neden öyle hitap edilmesini istemiyorsun?" diye sordum. Eğer gerçekten söylerse hitap etmezdim.

"Uyu," dedi, söylemek istemezken. "Uyu..."

"Neden dinlemiyorsun beni?" dedim çıkışarak. "Biz seninle İstanbul'da görüştük diyorum!"

Tek bir noktaya odaklanmış bir halde, olduğum yere dönüp bakmadı. Geceyi aydınlatan ayın ışığı bile bize küsmüş, pencereden içeriye sızmiyordu. Onun gibi karanlıktı. Ruhsuz bir tonlamayla, "Ben seni hatırlamıyorum," dedi. "Unuttuğun birini hatırlamazsın."

"Hiç değişmemişsin!" dedim öfkeyle. "Yine çok acımasızsın, huysuz, şımarık, aksi, lanet!"

Benim gibi Karan'ın da siniri arttığında, "Bitti mi?!" dedi. "Bitmediyse de bitir." Elini yatağın boş kısmına vurdu. Avuçlarının yumruk olduğunu görürken derin bir nefes aldı. İlimli bir tonda, "Bak..." dedi. "Benden sana koca olmaz..." Yutkundu. Sesli yutkunuşu benim boğazımı düğümledi. "Benim sevdiğim var."

"Biliyorum," dedim. *Biliyorum, biliyorum, biliyorum.*

"Bir sik bildiğin yok." Oturduğu yerden ayağa kalktığında pencereye doğru ilerledi. Kaslı vücudu karşımda dikildiğinde omuzları gerildi. Sertliği azalmayan sesiyle, "Sen cehennemin içine geldin Marin Alakan," dedi. "Cehennem ateşini bütün hücrelerinde hissedeceksin ve aldığın bu karar için pişman olacaksın!"

"Bana hiçbir şey yapamazsın sen!"

"Sana öyle şeyler yapacağım ki, evet dediğin güne lanet edeceksin," derken, acımasızlık tek meskeniydi. Daha yüzüme bile bakmaya korkan adam beni korkutmaya çalışıyordu. "Seni yok sayacağım, hiç görmeyeceğim, olduğun yere bile bakmayacağım. Hiç yokmuşsun gibi davranacağım!"

"Böyle mi hayatımı zehir etmeye çalışacaksın?" dedim, histerik bir kahkaha atarken. "Sana çok mu meraklıyım sanıyorsun, her istediğini elde edebileceğini sanan şımarık ağa?! Sadece kâğıt üstümde kocansın, kendini bir şey sanma!"

"Kâğıt üstünde bile kocan olmayacağım! Ben bu evliliğe sadık kalmayacağım!" dedi, tok sesiyle pozisyonunu bozmadı. "Bir başkasını severken başka birini gönlüme almam ben, seni en çok da bu kahredecek!"

Güldüm. Sinir bozucu gülüşüm odanın içerisinde yankılandı. "Buraya sana karılık yapmaya geldiğimi mi sanıyorsun sen?" diye onu taklit ettim. "İstersen üzerime kuma denen saçmalığı getir, benden sana zaten eş olmaz!"

Bakışlarını pencereden ayırdı ve zemine dikti. "Sevinirim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yatağın içerisine iyice yerleştirdim. "Sözleşmeye göre odalarımız ayrı olacak," dedim. "Çıksan iyi olur. Uyuyacağım."

Arkasına doğru yavaşça döndüğünde elini cebine yerleştirdi. Umursamazlığı üstüne palto niyetiyle alırken, "Burası benim odam," dedi. "Çıkması gereken biri varsa o da sensin."

"Kimin odası olduğuyla ilgilenmiyorum. Geldiğimde boştu. Boş bırakmasaydın. Kendine başka bir oda bulsan iyi olacak. Eşyalarını alıp çıkman beş dakikanı almaz. Ben burada kalacağım," dedim. Bu odayı kolayca vermeyi düşünmüyordum. Normalde kapıyı kilitlemişim ama Rojda'nın gelmesiyle açmış, geri kilitlemeyi unuttum.

"Burada fare var," dedi Karan.

Onun karşısında gerçekten her şeyden korkan biri gibi duruyor olmalıydım ki, beni fareyle korkutmaya çalışıyordu. Görmeyeceğini bile bile omuz silktim. "Ben de kediyim, işime gelir."

Açık bir dille, "Kedileri hiç sevmem," dedi.

"Bunu bildiğim iyi oldu. Yarın sabah kedi sahipleneceğim," dedim, elime koz vermesiyle. "Çık artık!"

"Bu odanın elektriği sürekli olarak kesiliyor. Tesisat hatası var, sen burada yapamazsın," dedi. Dışarıdan gören düşünceli biri sanardı ama sadece beni korkutmaya çalışıyordu.

Vazgeçmeye niyetimin olduğu her halimden belliyken, "Karanlıkta oturmayı seviyorum," dedim. "Beni hiçbir şekilde vazgeçiremezsin! Bütün konağı başımıza toplamamı istemiyorsan, çık artık! Ve sakın beni test etmeye çalışma, ne diyorsam yaparım!"

"Emin ol bağırılarına kimse gelmez," dedi Karan. Üstelik bunu söylerken sesi oldukça keyifli çıkmıştı. "Yeni evli çifti kimse rahatsız etmek istemez."

İma ettiği şeyi fark ettiğim an, yanaklarıma yoğun bir sıcaklık yükseldi. "Sen gerçekten çok olmaya başladın! Şımarık ağa bozuntusu!" diye son ses bağırdım. Boğazımdaki tahrişten dolayı öksürmemek için kendimi sıkıyordum.

Yüzünü acı içerisinde buruşturduğunda, "Sesin çıkmıyor bile, boşuna boğazını yırtma," dedi odanın içinde adım atarken. Kapıya doğru yanaştığında kenara bırakmış olduğu ceketini eline aldı. "Mümkünse gözüme çok fazla gözükmeme."

"Yeni evli çift olduğumuza göre balayına çıkmamız gerekiyor, artık dip dibe olacağız. Hatırlatayım!" derken keyifle mırıldandım. "Bali'ye gidiyoruz Karan Ağa, Bali'ye, yerimizi çooooktan ayırttım." Böyle bir şey yoktu, sadece onu sinir etmek istiyordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Böyle bir şey asla olmayacak!" derken bu sefer bağırın kendisiydi. Onun bu tavrı beni gülümsetmişti. Şimdi gülme sırası bendeydi. Kapıyı açtığıında çıkmadan önce odasına son bir bakış attı. "Odama da sakın dokunma ve hiçbir şey yapma!"

"Odayı toz pembe renk yapmaya karar vermişim," dedim, gıcık eden bir sesle. "Umarım pembe rengi seviyorsunuz. Hello Kitty ve Barbie ile dolduracağım!"

Kafasını iki yana salladığında burnundan soludu ve dudaklarını son kez araladı: "Boşanacağımız günü ipe çekiyorum."

"Ne tesadüf ben de!" dediğim sırada kapıyı yüzüme kapatıp beni odanın içerisinde tek bıraktı. Onun çıkmasıyla birlikte arkasından kapıyı kilitledim. Yükselen göğüs kafesimle birlikte yatağa tekrar gittim.

Ah Karan Jan Milan ah, senin derdin yanmak değil; senin derdin tek yanmamak.

﴿ BÖLÜM 8 ﴾

8. BÖLÜM “KARŞILAŞMA”

Kapının tıklatılmasıyla birlikte gözlerimi zorlukla araladığımda dudaklarımın arasında acı bir inilti döküldü. Düne göre daha mı iyiydim, yoksa daha mı kötü olduğumu bilmiyordum. Boğazımdaki tahriş daha artmıştı.

"Hanımım?" diye bir ses geldi. Rojda beni uyandırmaya gelmiş olmalıydı. Yanımdaki telefona uzanıp elime aldığımda kapalı olduğunu gördüm. Şarja takmıştım ama elektrik arızalı olduğu için şarj olmamıştı.

Benim sessizliğim sürerken kapı arkasından Rojda, "İlaç saatiniz geliyor hanımım," dedi. "Bir de elektriği tamir etmek için konağa teknik ekip geldi. Arıza sanırım banyodan olmuş hanımım, uyandınız mı? Sizi bekliyorlar."

Yorganı üstümden kaldırdığımda bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Ağızımdaki ilaç tadı gitmemişken bir de ikincisi gelecekti. "Uyandım Rojda," diye seslendim. "On beş dakikaya odadan çıkacağım. O zaman gelebilirler."

Yataktan kalkıp banyoya ilerlediğimde ışık için düğmeye basmış ama sonra yine karanlık yerle karşılaşmıştım. Köşe olduğu için banyonun içerisi karanlıkta kalıyordu. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra giyinme odasına geçtim.

Bana ait olmayan kıyafetlere baktığımda bugünlük idare etmesi için etiketli olan kıyafetleri seçmiş ve giymiştim. Altıma pantolon, üstüme boğazlı bluz giymiştim. Boğazımı sıcak tutmam lazımdı.

El çantamı da hazırladığımda odanın kapısını açtım. Rojda asker gibi kapıda dikiliyordu. Beni görmesiyle toparlandı. İlaçları elinde tuttuğunu görünce, "Yemekten sonra ilaçları içerim Rojda," dedim. "Sen bana ver ilaçları, tekrar uğraşma. Rahatına bak, bir şey olursa yanıma gelersin, çekinme benden."

"Peki, hanımım." Benimle birlikte yürümeye başladı. "Başka istediğiniz bir şey var mı?" diye sormasıyla aklıma telefonumun şarjı olmadığı geldi.

Ona telefonumu uzattığımda, "Telefonumun şarjı olmamış, arızadan dolayı. Şarja takarsan çok sevindir. Biraz dolması yeterli," dedim. Telefonu almasıyla yanımdan ayrıldı. Konağın geniş terasına kahvaltılık masası kurulmuş, çalışanlar hızlıca kahvaltılık hazırlıyordu.

Barzan Ağa, "De hayde yemeğe," diye seslendi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Masanın kurulduğu yere giderken henüz benim varlığımı fark eden olmamıştı. Çoğunluk masaya doğru ilerlerken başka bir kısımdan ben de yürümeye başladım. İsmet oturduğu yerden kalkıp, "Ben Marin ablanın yanına oturacağım," dedi. "Karan abim yok zaten."

İsmet'in annesi, "Olmaz," dedi. "Bak deden kızıyor sana, sözümü dinle İsmet."

Daha önce görmediğim bir adam, "Ablan hasta, rahatsızlık verme," dedi.

Boş kalan iki tane sandalye vardı. Birini çekip oturmak üzereyken yüzümde beliren gülümsemeyle, "Rahatsızlık vermez, yanına otursun," dedim.

Gülnarin Hanım beni görmesiyle zehir damlayan dudaklarını aralayıp, "Vay vay vay Prenses Hazretleri," dedi. Bakışları beni oyar gibiydi. Zahir ve Zühre'nin annesiydi. "Sonunda masamıza teşrif ettiniz. Yüzünüzü gören cennetlik," derken daha çok alay ediyor gibiydi. "Soframızı beğenmediniz galiba. Sabah yoksunuz, akşam gelmek bilmiyorsunuz."

Uzun masanın etrafında oturanların bakışları beni bulduğunda, bana kaç kişinin baktığını saymaya çalıştım. Çok kişi vardı. Karan'ın ailesi bir hayli kalabalıktı. "Hayırlı sabahlar hepimize," dedim, sıcak bir selamlayımla. "Afiyet olsun." Bakışlarımı çoğunda gezdirmiş en sonda Gülnarin Hanım'da bırakmıştım. "Ben de dün katılmak isterdim ama konakta laflar saniyesinde kulağınıza geliyordur zaten. Bütün gün hastanedeydim."

Gülnarin Hanım, yanında oturan Bejna'ya doğru bakıp iğneleyici bir tonda konuşmaya başladı. "Düşmanın kızının soframıza da aldık, daha da gözüm açık gitmez," dedi. Bakışları beni buldu. "Soframız sana layık değil ama de hayde."

Beni düşman olarak görüyordu. Düşman bellemişti. İki düşmanım hazırды. "Bir dahakine bana layık sofraya hazırlatırsınız, sevinirim Gülnarin Hanım," dedim.

Gülnarin Hanım bozuntuya vermeden Bejna'ya doğru, "Dili de pabuç kadar," dedi. "Her şeye bir hazır cevap. Ben yeni gelirken ağzımı açamıyordum. Şimdiki gelinlere bak bir de. Seni gelin almak varken, kimleri gelin diye aldılar..."

"Adım ne demiştin kızım?" diyen kişiyle birlikte bakışlarım ona doğru döndü. Babamdan biraz daha büyük birisiydi.

"Marin, efendim," dedim. "Marin Alakan."

Elini uzattığında, "Ben Ferhat Milan," dedi. Sıcak bir gülümseme yüzünde belirlediğinde kasılan vücudumu rahat bıraktım. İsmet'i işaret etti. "Bu peşini bırakmayan oğlanın dedesiyim. Barzan'ın da abisiyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dediğimde elimi geri çektim.

"Yemekleri beğenmediysen başka bir şeyler hazırlasınlar," dedi Barzan Ağa.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Biraz daha bir şey yemeden durursam açlıktan bayılacaktım. "Hiç gerek yok, ben hepsinden yerim Barzan Ağa," derken tabağıma bir şeyler koymaya başlamıştım. Gözlerim çilek reçeli ararken masanın en uç noktasında olduğunu görmüş ama istemeye çekinmişim. Teyzem olsa, hemen tabağımın kenarına çilek reçelinin dolu olduğu tabağı koyardı.

Barzan Ağa keyifli bir sesle, "Barzan Ağa değil, baba diyeceksin," dedi. "Artık benim kızım sayılırsın, gelin hanım."

"Siz bana gelin hanım demeyi bırakmadığınız sürece ben de size Barzan Ağa diyeceğim," dedim.

Ben iştahlı bir şekilde bir şeyler yemeye devam ederken, "İyi misin peki, nasıl oldun?" dedi Barzan Ağa. En sonunda Barzan Ağa yemeye başladığında akabinde herkes onunla birlikte kahvaltıya başladı. Kahvaltıya o başlamadan önce kimse masadakilere dokunmamıştı... Ben hariç. Ben ise büyük bir iştahla çeşit çeşit olan peynirlere saldırırken o hiç buna aldırılmamıştı bile.

"İyiyim Barzan Ağa, daha da iyi olacağım," dedim.

Barzan Ağa, "Kendine iyi bakasın, sen bize lazımsın," deyip tabağına odaklandı. Yemek yemeyi sevdiği belli oluyordu.

Masada tanımadığım insanlar olduğu için yanımda oturan küçük çocuğa doğru döndüm. Okula gitmeyecek kadar yaşı küçüktü. "İsmet," diye fısıldadım. "Masadakileri bana tanıtır mısınız?"

İsmet bana teker teker herkesi anlatırken, benim gibi sessiz olmaya özen gösterdi. Dakikalar sonra tanıdığım insanlarla birlikte sırtımı sandalyeye yasladım. "Gözleri sürmeli kadın neden hiç konuşmuyor?"

Kulağıma doğru fısıldar bir tonda, "Dilsiz Delal o," dedi. Sır verir gibiydi. "Hiç konuşmaz. Ben bile onun konuştuğunu hiç görmedim."

Artık herkesi tanıyordum. Delal Hanım, Barzan Ağa'nın ilk eşiymiş, bildiğim kadarıyla ondan çocuğu yokmuş. Sessiz bir kadındı ve etraftaki herkes arkasından Dilsiz Delal diyordu.

Behiçe Hanım, ikinci eşi, Karan ve Berivan'ın öz annesiydi. Kendi kızından beni ayırmamış gördüğü her vakit benimle ilgilenmeye çalışmıştı.

Gülnarin Hanım ise üçüncü ve çok genç olan eşiydi. Zühre ve Zahir'in anneleriydi, her bakışında beni öldürmeyi planlıyor gibiydi.

"Biz düğün için geldik," dedi İsmet. "Merak etme hepimizi ezberlemene gerek yok. Biz gideceğiz." İsmet'e herkesi tekrar tekrar sormamla en sonunda bıkmıştı. Keşke gitmeselerdi fakat çoğunun misafir olduğu belliydi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Masada en çok merak ettiğim Delal Hanım olmuştu. Yüzü hiç gülmüyor, simsiyah şalıyla oturuyor, ağzını bıçak açmıyordu.

Çaylar içilmeye devam ederken, boğazımı temizleyip dudaklarımı araladım. "Bana bir oda verilecek mi konakta?" diye sordum. Herkesin bakışları aniden bana döndü.

"Ne odasından bahsedersin sen, gelin hanım? Senin odan Karan Ağa'nın yanındır elbet. Buraya misafirlğe gelmedin, yatılı oda mı bakıyorsun kendine?" dedi, Gülnarin Hanım.

Oturduğum yerde dikleştım ve derin bir nefes alıp verdiğimde konuşmaya başladım. "Gördüğüm kadarıyla hepinizin ayrı ayrı odası var. Koskoca Milan konağında bana verecek bir odanız yok mu?" Kendi özel alanım olmalıydı.

Gülnarin Hanım, sert tavrını korurken, "Daha ilk geceden kocanı kendine çekemediyse bizim sana yapacak hiçbir şeyimiz yoktur gelin hanım," dedi. "Yerin kocanın yanındır, yerini bil."

Bakışlarımı koyu gözlerinden ayırmadan, "Çekilecek koca olsaydı emin olun çekerdim. Çekmeye değer kimseyi göremedim, Gülnarin Hanım," diye mırıldandım. Kendisi gerçekten zehir gibi gözleri vardı ve baktıkça beni zehirliyordu.

Barzan Ağa herkesin konuşmasına izin verdikten sonra konuya dahil olup, "Sabah sabah başımı şişirme de sus Gülnarin Hanım," dedi. Bakışlarını bana çevirdi. "Karan oğul kendi tarafında olan her odayı kullanmıyor. Oradan istediğin bir odayı düzenler, ihtiyacına göre kullanırsın." Karan için oraya dokunduğum an, değerienecekti.

"Ben öğlen gezmeye çıkmak istiyorum," dedim Barzan Ağa'ya doğru. "Zühre'nin bana eşlik etmesini isterim. Hem onun için hem de benim için değişiklik olur."

"O niyeymiş?" diyen kişi Gülnarin Hanım'dı.

"Alacaklarım var, Gülnarin Hanım." Sıkıntıyla ofladım. "Tabii Zühre de isterse..."

"İstemez," diyerek kestirip attı. Zühre ise, "Anne..." dedi. "Gitseydim? Alacağım kitaplar vardı."

"Gidin kızım," dedi Barzan Ağa. "Başka gitmek isteyen varsa katılsın size de, yalnız başınıza gezmeyin. Emrullah sizi gideceğiniz yere kadar bıraksın. Aynı zamanda hanımağanızın daimi koruması olacak."

Duyduğum son cümleyle Barzan Ağa'ya şaşkınlıkla baktım. "Daimi koruması olacak derken? Kendisi kim tanımam etmem bile!"

Barzan Ağa birkaç adım ötemizde olan adamı çağırıp, "Emrullah buraya gel," dedi. "Hanımağanın emrinde olacaksın, nereye gitmek istiyorsa getirip götürcek, yakın korumasını sağlayacaksın. Tanıt kendini."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hanımağam ben Emrullah," dediğinde ceketini ilikledi.

"Biliyorum Emrullah, adını duydum zaten," derken sakince nefes aldım. "Memnun oldum."

"Ee biliyorsan hiçbir sorun kalmamıştır!" dedi Barzan Ağa. "Korumalığını seve seve yapacaktır."

İri yarı olan Emrullah, "Ağam," dedi Barzan Ağa'ya doğru eğilirken. "Karan Ağa'm zaten—"

"Ben daha ölmediğime göre benim sözümü dinleyeceksin, Emrullah!" dedi Barzan Ağa. Oğlunun adını duyunca sinir küpüne dönüyordu.

"Peki ağam, sen nasıl istersen," dedi Emrullah.

Barzan Ağa bana döndüğünde, "Bugünden itibaren Emrullah sana eşlik edecek," dedi.

"Barzan Ağa," dedim, dehşet verici bir sesle. "Ben böyle bir şey istemiyorum. Benim fikrimi sordunuz mu da böyle bir karar alıyorsunuz?"

Gülnarin Hanım, Barzan Ağa'ya doğru sinsi bir yılan gibi yanaşıp ağzının içerisinde mırıldandı. "Milan aşiretine laf getirecek, ağam. Korumasız gezerse vay halimize."

"Ne lafı gelecekmiş Gülnarin Hanım?" diye sordum. Daha ilk dakikadan bana zehir etmeye yemin etmiş gibiydi. "Kendi kafanızda kurup konuşmayın!"

"Gülnarin demişti dersiniz," dedi Gülnarin Hanım küstah bir tavır takınarak.

Kahvaltımız olaylı biterken günün geri kalanı için sabır diledim. Emrullah, Barzan Ağa'nın emrinden sonra peşimden ayrılmamaya kararlıydı. Kızlarla hazırlanıp büyük lüks bir araca geçtiğimizde Emrullah arabayı çalıştırmıştı. Meydan dedikleri yere geldiğimizde arabayı park ettiği ve ileride duran kapalı caddedeki mağazaları işaret etti. "Burası iyi mi hanımağam?"

"İyi Emrullah," dedim. "Sen keyfine bak, biz kızlarla gezer dolaşırız." Ne kadar dil döksem de peşimizden gelmişti.

İlk mağazaya girdiğimizde üstümdeki halsizlik henüz gitmediği için bir elbise denemiş sonrasında hemen yorulmuştum. Zühre arkadaşının yakın zamanda düğünü olacağını söyleyip ona göre kıyafet bakmaya başlamıştı.

"Hanımım bunlar da size çok yakışacak," dedi Rojda. Az önce baktığım modele benzer birkaç kıyafet daha getirmişti. "Beyaz size çok yakışıyor."

"Denemeye mecalim kalmadı Rojda, direkt paket yaptırırım eğer olmazsa iade ederiz," dedim çabucak sıkılarak. Sürekli olarak kıyafet bakmaktan başım dönmüştü. Koltuğa geçip otururken Zühre'nin daha deneyeceği kıyafetler olduğu için kartımı Rojda'ya uzattım. "Zühre'nin alacaklarıyla birlikte ödemeyi yapar mısınız? Temassız var."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Rojda karta baktığı sırada Emrullah, "Ne yapıyorsunuz hanımağam?" diyerek çıkıştı. Kartı almasına izin vermeden elimi geri itti. "Sizin paranız burada geçmez."

"O niye Emrullah? Nesi varmış paramın da geçmiyor?"

"Milan gelinisiniz, burada kimseye borcunuz yoktur. Hepsi Karan Ağa'm tarafından ödenmiştir," dediğinde ona gözlerimi devirmeden edemedim.

"Karan Ağa'n önce benim yüzüme baksın da sonra racon kessin," dedim canımın sıkıldığını belli ederek.

Emrullah telefonu çalmasıyla kapıya doğru çıktı ve çağrıyı yanıtladı. "Evet ağam," dedi telefona doğru. "Doğrudur, bende duruyor. Şu an bir mağazadayız..."

Zühre ve Rojda elbiselere bakmaya devam ederken Emrullah'ın peşinden ben de çıktım. Takı kullanmayı sevdiğim için karşı tarafta olan bijutericiye geçtim. Emrullah arkası dönük telefonla konuşuyordu. Benim çıktığımı fark etmemişti.

Kapı önünde duran stanttaki kolyelere bakarken işittiğim sesle birlikte dikkat kesildim. "Şu kadın, Milanların yeni gelini değil mi? İstanbullu olan..."

"Evet, o," dedi farklı bir ses. Benim hakkımda konuşuyorlardı. "Baksana elinde yüzük bile yok. Başına şal dahi atmadan çarşıya çıkıyor. Barzan Ağa bunu kendine gelin diye nasıl almış?"

"Doğru dersin, nikâhlı değil mi bu gelin? Kumaya bile yüzük takılıyorlar bu has gelinde niye yüzük yok?" diye konuşmalarıyla bakışlarım elime doğru kaydı. Elimde yüzüğüm yoktu. Buna hiç dikkat etmemiştim.

Onların gereksiz konuşması canımı sıkarken kolye baktığım yerden ayrılmak üzere arkama doğru döndüm ve tam o sırada biriyle çarpıştım. Çok sertçe bir çarpışma değildi lâkin dengemin şaşmasına neden olacak kadar etkiliydi. Düşmemek için ani bir atak yaparak kendisine tutundum. Ayağımdaki topuklular bana hiç yardımcı olmazken düşmekten son anda kurtulmuştum. Mahcup olmanın verdiği ifadeyle, "Pardon..." derken dudağımı ısırđım.

"İyi misin?"

Bu ses...

Bu ses, Karan Milan'a aitti!

Beni tutmuştu. Beni tutan oydu.

Öyle bir tutuştu ki, uçurum kenarında da olsam aşağıya düşmezdim.

﴿ BÖLÜM 9 ﴾

9. BÖLÜM “YEMEK”

Kar üstüne kar yağarmış, yâr üstüne yâr sevilmezmiş. Gördüğüm gözler ise yâr'ına bakıyor gibiydi. Fakat bu yâr'dan yarınlar olmazdı.

Karan Milan düşmemem için beni belimden tutuyordu. Sanki yarını kaçırmak istemiyordu. Parmaklarının baskısını belimde hissederken vücudumun ürpermesine engel olamadım. Olayın şaşkınlığıyla dilimi yutmuş gibiydim. Onu görmeyi kesinlikle beklemiyordum.

Aynı ifade onun gözlerinden de rahatlıkla okunuyordu.

İkimiz de birbirimizi burada görmeyi beklemiyorduk.

Ne olduğunu kestiremediğim kısa zaman diliminde burnuma hoş bir koku oldu. Sert olmasına rağmen soludukça yumuşuyordu. Karanfil gibiydi. Gibi değil, direkt karanfildi. İlk kez onu alkol kokusu olmadan soluyabilmişim. Yüzlerimizin yakın olmasıyla kokusunu rahatça alabiliyordum.

Hipnoz olmuş bir şekilde ona bakarken yavaşça yutkundum. Düşmek üzereyken beni tutan *kocamdı*. Bir çift göze takılı kalmışım. Elaya vurgun gözlerine...

"Şey..." Konuşamadım. Kim olduğumu bilmeyen kocam, şu an gözlerimin içine bakıyordu.

"Sen..." dedi fakat devamını getiremedi. Benim gibi o da konuşmadı. Ama yemin ederim ki, gözlerimiz o an konuştu.

"Karan Ağa'm," diyen Emrullah, aramıza girdiğinde yolun ortasında öylece kalakalmıştık. O beni tutuyor, ben düşmemek için ona tutunuyordum. İkimizin de birbirimizi bırakmaya niyetimiz yoktu. "Ağam," dedi Emrullah tekrardan. Hafifçe öksürerek ikimizin giderek derinleşen bakışlarını kesmesini sağladı.

Karan, elektrik çarpmış gibi beni kendisiyle birlikte doğrulttuğunda hızlıca beni bıraktı. Anlamış mıydı? Benim, karısı olduğumu anlamış mıydı? Ne olursun anlasındı!

"Getirdin mi emaneti Emrullah?" dedi Karan, istifini bozmadan karşısındaki adama döndüğünde Emrullah ikimizi de garip bir ifadeyle bakıyordu.

"Buyur ağam," dedi Emrullah bakışlarını benden çekmezken. "Ben de kapıda sizi bekliyordum. Geldiğinize göre görevime döneyim hanımların işleri bitmek üzereydi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan geçiştirircesine, "İyi geç, hadi," dediğinde korumadan aldığı her neyse ceketinin cebine koydu. Bakışlarını bana kaldırmadan olduğum yere doğru konuşarak, "Dikkatli olun siz de," dedi. Başka bir şey demeden gitmesiyle arkasından bakakalmıştım.

Emrullah da benimle birlikte giden adama doğru bakarken, "Ağam sizi tanımadı mı, bana mı öyle geliyor?" dedi.

"Tanımadı..." Az önce ne yaşadığımı sindirmeye çalıştım. "Kör Âşık'ın hikâyesini hiç duymuş muydun, Emrullah?"

"Duymadım valla ne yalan söyleyeyim."

"Bu adam işte o hikâyenin sahibi," dedim arkasından bakmaya devam ederken. "Gözünün önündekine bile kör, öyle kör ki, kiminle evlendiğini bile bilmiyor."

"İnsan karısına el gibi bakar mı? Hayır, el gibi de değildi. Bir garipti," derken kafası karışmışa benziyordu. "Ağama bir şeyler olmuş, hali hal değil!"

"Bu olaydan kimseye bahsetme, Emrullah," diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranalım."

"Anlatsam da kimse inanmaz, fıkra anlattığımı düşünür, bir de bana gülerler hanımağam..." İçten içe ona hak verdim. Fıkra gibi bir olaydı. Karan Milan, körlüğüne ne kadar devam ettireceğini bilmiyordum lâkin artık bu durumdan sıkılmıştım.

Merdivenlerden aşağıya inerken terasa doğru giden Barzan Ağa'yı gördüm. Kendisi garip bir insandı. Oğlu hariç herkese iyiyken, bir tek oğluna kötüydü. Bana bakması için, "Barzan Ağa," diye seslendim. "Yanınıza geliyordum, müsait misiniz?"

Merdivenlerin aşağısında durdu ve yorgun bakışlarını bana kaldırdı. "Bize iki çay alıp gelersen müsait olurum, gelin hanım."

Kafamı olumlu anlamda salladıktan sonra onun bir çay bağımlısı olduğunu düşündüm. Ne zaman görsem elinde hep çay bardağı vardı. Mutfağa doğru ilerlediğim sırada duyduğum seslerle adımlarımı yavaşlattım. "Hani evlenmeyeceklerdi Gülnarin hala?" diyen kişi Bejna'ydı. Yine ağlıyordu. "Töre evliliği yaptıkları için bu saatten sonra hayatta boşanmazlar!"

"Duymadın mı Karan yemin etti," dedi Gülnarin Hanım. "Kolay kolay yeminini bozmaz sonrasında araya soğukluk girer. Kız da dediğim dedik, bana bile laf yetiştiriyor. Karan'ın iyice tersine giderse çabuk boşanırlar."

Özge Naz – Düşler Ağdı

İçeriye geçtiğim an ikisi de suspus olmuştu. Dik bir şekilde duruşumu bozmadan yanlarında dururken ocağın üstündeki çaydanlığı kavradım. İki bardak çay doldurduktan sonra yanlarından ayrıldım.

Gözleri gerçekten dönmüştü ve Bejna, Karan'la evlenebilmek için her şeyi yapabilecek kabiliyetteydi. Tepsiyi elime alıp çıkarken Delal Hanım'ı tek başına otururken gördüm. Kendisi hiçbir şekilde konuşmuyordu ve bu durumun neden olduğunu merak etmiştim.

"Delal Hanım," diye seslendiğimde bana doğru hiç bakmadı. "Delal Hanım?" Onun baktığı yere doğru geçip bakış açısına girdiğimde elimdeki tepsiyi işaret ettim. "Bizimle birlikte terasta oturmak ister misiniz?" Hiçbir tepki vermedi. "Beni duyabiliyor musunuz? En azından işaret verirseniz duyduğunuzu anlarım."

Delal Hanım hiçbir tepki vermeyip bir süre daha öylece durdu. Sonrasında ayağa kalktığında bana sırtını dönmüştü. Cevap vermemesi endişe etmeme neden olurken, onun beni duymadığını düşündüm. İştme engeli olabilirdi. Bunu yalnızca bir şekilde anlayabilirdim. Beni görmediği için düşme taklidi yaparak, "Ah!" diye bir ses çıkardım.

Delal Hanım hızlıca arkasına döndüğünde gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. Beni duyabiliyor olmasına sevinirken dudaklarım yavaşça yukarıya kıvrıldı. Yüzümde, suç işlemiş küçük bir kızın mahcup gülümsemesi vardı. "Özür dilerim korkutmak istememiştim," dediğimde dudaklarımı ısırđım. "Gerçekten duyup duymadığınızı öğrenmek istemiştim çünkü siz konuşmayı ve duymayı reddediyorsunuz."

Yanına doğru yaklaştığımda gözlerinin içine derin bir duyguyla baktım. "İnsanlardan kaçmak için mi?" Beni onaylarcasına baktı. Karşımda gözleriyle konuşan bir kadın vardı. "Keşke yerinizde olabilsem," diye fısıldadım. "Çünkü insanın bazen kayıtsız kalası geliyor. Her şeye..." Elimdeki tepsiyeye bakışlarım düşerken kendi çay bardağımı ona uzattım. "Çayı çok sevmiyorum, o yüzden kendi bardağımı size bırakayım, ziyan olmasın. Rahatsız etmeyeyim daha fazla."

Delal Hanım'ın dudaklarının kenarında küçük bir hareketlilik olduktan sonra tepsideki uzattığım çay bardağını yavaşça kavradı. Onun almasıyla için rahatlarırken, bu koskoca konağın içerisinde kendime yakın olan tek kişiyi bulmuş gibi hissediyordum.

Tepsiyi alıp terasa ilerlediğimde Barzan Ağa'nın tek başına oturduğunu gördüm. Konak geldiğimden beri sessizdi. Diğer aile fertlerini görememiştim. "Beklettim biraz kusura bakmayın," derken tepside çayı alıp önündeki sehpaye bıraktım. "Afiyet olsun."

Karşısına geçip oturduğumda ılık bir rüzgâr tenimi okşadı. "Ne konuşacaktın kızım?" diye sorarken çayından seslice yudum alıp bana baktı. "Yine oda meselesi diyeceksen—"

"Yok, onu demeyecektim," dedim, hızlıca araya girerek. "Oğlunuzla biraz soğuksunuz. Haddimi aşmadan sormak istedim. Yani bir haftadır tanıdığınız bana bile yakın davranıyorsunuz ama konu oğlunuz olunca hep çok sinirlisiniz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ah benim ilk göz ağrım..." Derin bir iç çekti. "Yüreğimizin sızısı. Annesinin kurban olduğu oğlu." Yüzünde gülümseme oluşmuş çok geçmeden silinmişti. "Ah dinlemedi sözümü. Gitti, durmadı buralarda. O şimdi aşiretin başında, yanımızda olsaydı, hayatımız hiç böyle olur muydu?" diye sorarken daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Hiç sevmez buraları."

"Neden peki?" dedim. Onu buradan uzaklaştıran şeyi merak etmiştim.

"Karan biraz isyankârdı," dedi düz bir sesle. "Liseyi bile burada okumadı."

"O da mı İstanbul'da okudu?" diye sordum. "Hiç haberim yoktu..."

"Sen daha küçüktün pek hatırlamazsın," dedi Barzan Ağa. Ona dikkat kesilip küçüklüğümden bahsetmesiyle dinlemeye başladım. "Sürekli gelir onu bana şikâyet ederdin. *Senin oğlun hiç yemin tutamıyor, sürekli oyunumuzu bozuyor, üstelik bir daha yapmayacağına dair söz vermişti, hem yemin bozan hem de oyun bozan!* deyip dururdun. Karan küçüklüğünden asi ruhlu birisiydi."

"Hatırlamıyorum..." diye fısıldadım.

Barzan Ağa kafasını sallayıp, "Normal, sen daha çok küçüktün. Nasıl hatırlayasın? Baran ve Karan senden daha büyüktü, sen küçücük bir şeydin," dedi.

"Doğrudur..."

"Düşmanlık eskiden başlamıştı lâkin son yıllarda iyice körüklendi. Daha bu kadar kötü olmadan, düşmanlık iyice büyümesin, yatışsın diye bir sürü yol arardık. Oğluma dedim, Alakan aşiretinden kız alırsak iki büyük ailenin evliliğinden ortaya dostluk çıkar. Düşmanlık biterdi," dediğinde sesinde hüznün vardı. "Ona yıllar önce demiştim, dinlemedi beni. Çok ters bir çocuk, başına buyruktu."

Barzan Ağa konuşmaya devam etti. "Hemen karşı çıktı. *Ben evlenmem*, dedi." Oğluna kızdığı belli oluyordu. Fakat hiçbir cümlesinde oğlunun neden gittiğini söylemiyordu. Bu durum beni iyice meraklandırıyor. "Kendi bildiğini yapacak illa. Karan daha büyük olduğu için onun evlenmesini istemiştik. Hem buralarda olursa günün birinde ağa olurdu." Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Zaten Mervan Ağa' da, *kızım yok, bizden başka kız da çıkmaz*, demişti. Meğer kızım varmış, ölmemişsin baban seni bizden saklamış. O zaman senin varlığını saklamasaydı işler hiç bu kadar büyümezdi."

"Her şey olacağına varır," dedim sakinlikle. "Hayırlısı böyleymiş Barzan Ağa. Kime, ne diye kızabiliriz ki? Herkes kendi penceresinden haklı." Yine de oğlulla arasındaki meseleyi çözememişim.

"Sizin çiftlikte küçüklük fotoğraflarınız var, bütün eski eşyaları oraya kaldırmıştık. Gittiğimizde bakarsın," demesiyle heyecanlanmışım. Acaba annemin de fotoğrafları var mıydı?

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne zaman gideriz peki çiftliğe?"

"Haftasonu," dediğinde yüzümde olumlu bir ifade belirdi. "Biz bütün konak, her haftasonunu orada geçiririz."

"Tamamdır... Birkaç gün daha dayanabilirim sanırım..."

"Akşama kalabalık olacağız, misafirlerimiz geliyor," dedi Barzan Ağa. Sesi daldığım düşüncelerden beni ayırırken kirpiklerimi ona doğru kaldırdım. "Alakan konağını da çağıralım diyorum, senin için de uygun mu kızım?"

"Çağıralım," dedim sevinçle fakat sevincim kısa sürdü. "Çağıralım tabii de ben geleceklerine ihtimal vermiyorum," diye mırıldandım. "Akşam yemeği için yardım edilecek bir şey var mı bakayım ben o zaman. Benim de katkım olsun."

Çayından son bir yuduma alıp sehpanın üzerine bıraktığında, "İyi düşünmüşsün kızım," dedi. "Çay için de ellerine sağlık. Umarım bir gün oğlumla da böyle karşılıklı çay içtiğinizi görmek nasip olur." Ona gülümsemekle yetindiğimde oturduğum yerden ayağa kalktım ve boş çay bardağını tepsiye koyup yanından ayrıldım.

"Ne istediniz hanımım?" diyen Rojda'yla birlikte kendime gelirken elimdeki tepsiyi tezgâhın üstüne bıraktım.

"Bir şey istemiyorum Rojda," derken mutfağın çalışanları da bana dikkatle bakıyordu. "Akşam yemeği için içli köfte yapacağım. Misafir gelecekmış."

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Rojda. Gözlerinde yoğun bir endişe varken, diğer çalışanların ondan bir farkı yoktu.

Kaşlarımı hafiften çattığımda, "Niye öyle bakıyorsun? Yapamaz mıyım?" dedim.

Rojda bakışlarını kaçırıp dudaklarını dişlediğinde, "Şey hanımım," dedi.

Bana 'hanımım' derken o kadar tatlı oluyordu ki, o her 'hanımım' dediğinde yanaklarını sıkasım geliyordu. Üstelik aynı zamanda beni çok yaşlı hissettiriyordu.

"Ney Rojda?"

"Yapacak gibi durmuyorsunuz hiç."

"Yemek yapmakla çok aram yok Rojda ama içli köfteyi babam için özellikle öğrendim. Öğrenene kadar canım çıkmıştı," diye hayıfladığımda kaç köfteyi ziyan ettiğimi mutfaklar bilirdi. Hemen kolayca öğrenememiştim çünkü pratik isteyen bir yemekti. "Onun için yapacağım. Kızartılmış, çok sever. Annem de yaparmış..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mutfağın çalışanları da bana yemek konusunda yardımcı olurken çoğu şeyi çekinmeden onlara sormuş, çok fazla günümü mutfakta geçirmeden istediğim gibi içli köfteleri yapmışım.

Hava tamamen karardığında avluya büyük bir masa hazırlanmıştı. Son köfteleri de kızartma tenceresinin içinden aldığım da tabağın içine özenle dizdim.

"Hepsi hazır..." derken sırtımda yoğun bir ağrı kendini belli etti. Çok fazla terlemiş, alışkın bir muftak olmadığım için kendime rahat bir alan bulamamışım. Rojda yanı başımda dururken tabağı ona doğru uzattım. "Tadına bakar mısın Rojda? Ben baktım ama ilaçlardan ağzımın tadı değişmiş, pek emin olamadım."

Rojda, "Bakayım hemen," dediğinden içinden bir adet aldı ve dudaklarına götürdü. Tepkisini incelerken yüzünde memnun bir ifade belirdi. "Ellerinize sağlık, çok lezzetli olmuş," derken bakışları tabakta kalmıştı.

"Gerçekten mi? Bak doğruyu söyleyebilirsin," dedim.

"Gerçek diyorum hanımım, tadı tuzu her şeyi yerinde."

Mutfağın kapısının önünden giden küçük çocuğu gördüğümde vakit kaybetmeden seslendim. "İsmet buraya gel!"

İsmet mutfağa doğru baktığında iri gözleri benimle buluşunca koşar adımlarla yanıma doğru geldi. "Efendim Marin abla," dedi. Annesinden sonra benimle konuşmaya çekiniyor gibiydi.

"İçli köfte yaptım yer misin İsmet?" diye sorarken ayırmış olduğum tabağı ona uzattım.

İsmet önce dışarıya baktı. Sonra konağın pencerelerine doğru baktı. En sonda etrafına baktıktan sonra, "Birazcık karnım acıkmıştı, yerim," dedi. Mutfaktaki masaya geçip oturduğunda onun için bir tabak hazırlamış, bir de ayran yapmışım.

Rojda uyarır bir tonda, "İsmet yavaşla, akşama misafire bir şey kalmayacak," dedi.

İsmet bir yandan kafasını sallarken, "Parmaklarımı yiyeceğim," dedi. "Çok güzel olmuş."

Soğuk soğuk terlemelerim ve titremelerim gitgide artarken midemdeki sıvının kaynamasıyla kendimi daha fazla tutamamışım. Başımın dönmesi bana yardımcı olmazken koşar adımlarla zemin katta duran tuvalete doğru ilerledim. Klozete tam zamanında gelirken öğürmeye başladım.

Bugün doğru düzgün bir şey yemediğim halde, sabah konakta yaptığım bütün kahvaltıyı çıkarmışım. Tamamen kustuktan sonra geriye doğru çekilip elimi yüzümü yıkadım ve sifona bastım. Dışarıya çıkmamla birlikte Rojda kapıda beni bekliyordu.

Endişeyle bana bakarken, "Hanımım iyi misiniz?" diye sordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bugün çok koşturdum ondan biraz halsizleştım sadece," diye açıklama yaptığım sırada, "İlaç—" demeye kalmadan tekrar midemin bulanmasıyla kendimi tuvalette buldum.

Tenim buz kesilirken halsizliğim daha çok artmıştı. Titreyen parmaklarımla yüzümü yıkayıp aynadan kendime baktım. Öksürüğüm kesilmişti ama mide bulantım kesilmemişti. "Emrullah Bey'e söylüyorum arabayı hazırlasın," diye seslendi Rojda. "Hastaneye gidelim hanımım."

Bir daha kusmayacağıma emin olunca elimi yüzümü yıkayıp tuvaletten dışarıya çıktım. "Hayır hayır," dedim. Bakışlarım kaldığım odaya doğru çevrildi. "Biraz dinlensem geçer. Yemek zamanı beni çağırırısın. O zamana kadar odamdayım ben."

Rojda söylediklerime çok emin olmasa da yine de odama gitmeme bir şey dememiş, benimle birlikte gelmişti. Üstüme rahat kıyafetler giyip yatağın içerisine girdim ve biraz uyumak için gözlerimi kapattım.

Saatler geçtiğini hissederken ağzımın içi kurak alan gibi kupkuruydu. Kapının tıklatılması uyukumun açılmasına neden olurken yatağın içerisinde yavaşça döndüm. Işık kapalı olduğu için içerisi zifiri karanlıktı. Rojda kapının arkasından, "Hanımım gelebilir miyim?" diye seslendi.

Yataktan doğrulduğumda sırtımı soğukluk kapladı. Terlemiştim ve üstümdeki kıyafetler ıslanmıştı. Güçsüz bir sesle, "Gel Rojda," diye bağırdım. Onun içeriye girmesiyle birlikte bakışlarımı buluştı. "Babamlar geldi mi?"

Kafasını iki yana salladığında bana üzgün bir şekilde baktı. "Mervan Ağa henüz gelmedi ama diğer misafirler ve Karan Ağa konağa giriş yaptı," dediğinde yataktan çıktım. Üstüme ince bir hırka alıp kapıya doğru ilerledim. "Yemeğe inecek misiniz?"

"Gelen misafirler kim Rojda? Tanıdığım birileri mi?" diye sorarken merakla baktım.

"Veteriner hekim var, Sidal Aladağ diye bir kadın. Sizinle tanışmak ister, durur. Bizim hayvanlara da hep o bakar. Milan aşiretini de pek sever, bu gece onlar davetliymiş. Buraların Karan Ağa'dan sonra sevilen ağası var. Miran Ağa, o da Sidal Aladağ neredeyse oradadır," dediğinde hafifçe kıkırdadı.

"İkisi sevgili mi?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Miran Ağa'nın Sidal'e olan hayranlığını herkes bilir fakat Sidal Aladağ pek yüz vermez, hanımım. Hem..."

"Hem?"

"Benden duymuş olmayın ama Jandarma Komutanı Yüzbaşı Arhan varken Miran Ağa'nın hiç şansı yok."

"Yemeğe komutan da geldi mi?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Gelmez mi, Karan Ağa'nın arkadaşıymış. O da davetliydi. Siz hariç herkes var, hanımım. Siz de katılın," dediğinde hüzünle baktı. O masada olmak için sabırsızlanmıştım fakat midem buna izin vermiyordu.

"Şu an her şeyden tiksiniyorum, midem çok bulanıyor. Sen bana mide bulantısını kesecek bir şeyler bulabilir misin?" derken kafamı olumsuz anlamda salladım. "Yemeğe hasta olduğum için katılamayacağımı da iletir misin?"

Odamdan çıkıp taş merdivenlere doğru ilerledim. Avlu buradan gözüküyordu. Barzan Ağa yüzünde güleç bir ifadeyle misafirleri selamlarken, "Ne iyi yaptınız geldiniz!" dedi. "Geçin, geçin ayakta kalmayınız!"

"Gelinin yok mu Barzan Ağa?" diye sordu içlerinde en yaşlı olan adam.

"Gelinim de şimdi buralar da olur. Konağımızın çiçeğidir kendisi," dedi keyifle Barzan Ağa. "Gelecekseniz diye bütün yemekleri kendisi yaptı." Yemekleri değil sadece içli köfteyi ben yapmıştım...

Rojda konuşanları bölmeden onların yanına ilerlediğinde Barzan Ağa'nın tarafına geçip, "Ağam," diye seslendi.

Barzan Ağa, Rojda'yı buyur ettiğinde kulağına doğru kimsenin duymayacağı bir tonda konuştu. Barzan Ağa geri çekildiğinde, "Hastane?" dedi.

"Yok ağam," dedi Rojda.

Barzan Ağa kafasını salladığında Rojda geriye çekildi ve masadan ayrıldı. Onun mutfağa gidişine bakarken Barzan Ağa, eline kaşığı alıp, "De hayde başlayalım yemeğe," dedi. Konaktakilerin hepsinin sandalyelere yerleştiğini gördüğümde, Barzan Ağa masanın bir ucunda Karan masanın diğer ucunda oturuyordu.

Karan'ın tam yanında bulunan sandalye boş bir şekilde duruyordu. Elaya vurgun bakışları kısa bir anlığa boş sandalyeye düştü. Merakla beklerken Barzan Ağa çorbasına kaşığı daldırdı, Karan babasına doğru yavaşça başını kaldırıp baktı.

"Beklemeyecek misin Barzan Ağa?" diye sorduğunda, ne için bekleyeceklerini anlamamıştım. Kaşarım çatılı bir halde bakarken yukarıya yanına Rojda gelmişti.

Benim anlamsız bakışlarıma karşılık, "Sizi soruyor hanımım," dedi Rojda. "Siz olmadan sofraya başlamamaları gerekiyor, hanımağa olduğunuz için."

"Birkaç gündür yemeğe doğru dürüst oturamadım. Her seferinde beni sordu mu?"

"Evet sordu, hanımım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Barzan Ağa oğluna bakmadan dudaklarını aralayıp, "Mazereti var kızımın, bu akşam onsuz yiyeceğiz. De hayde başlayın yemeğinize," dedi.

Karan, önündeki çorbasına baktığında dişlerini sıktı. Çenesi kasılırken, "Bu son," dedi. "Söyleyin ona, yarın sabahtan itibaren sofrada olacak. Diğer herkes nasıl oturuyorsa, o da oturacak."

Ona, o, bu, şu değil.

Adım Marin.

Adımı bile diline almak istemiyordu. Nasıl bir nefretin esiri olduysa, gözleri tamamen kör olmuştu.

Asker üniformalı adamın yanında oturan kadını gördüğümde Sidal olduğunu tahmin etmiştim. Onun diğer yanında ise gözlerini ondan alamayan bir adam daha vardı. Üçü de tahmin ettiğimden gençti. Bir süre onları izlerken, Miran dedikleri adamla, Sidal bir şeyler konuşup durmuş, asker olan Arhan ise onlara öfke içinde bakıp durmuştu. İki adamın birbirinden haz etmediği belliydi. Kadının kısa bir anlığına askere olan bakışlarını gördüğümde yüreğim ısınmıştı.

Herkes çorbasını bitirdikten sonra ana yemeklerden tabağına almaya başladı. Karan da tabağına içli köfteden alırken bakışları ilk oturduğu andan itibaren içli köfteye kayıp duruyordu. "Normalde hep haşlama yapardınız," dedi Karan. "Ne değişti?"

"Bu sefer de böyle olsun dedik," dedi Behiçe Hanım.

Karan iştahlı bir şekilde ağzına içli köfteyi attığında hızla çiğnedi. Çiğnedikçe yüzündeki ifade kötüye doğru değiştiğinde kaşlarını çattım. Fevri bir hareketle peçete aldığı anda ağzındakilerini peçeteye çıkardı. "Ne var bunun içinde? Kim yaptı bunu?" diye sorduğunda yaptığı hareketten ötürü moralim bozuldu.

"Marin gelin yapmıştı..." dedi Behiçe Hanım.

Bejna oturduğu yerden kalkıp diğer uca doğru geçti. Yüz ifadesi bir hayli kötü olan Karan'ın yanında durduğunda, "Karan iyi misin?" diye sordu. Ona fırsat doğduğunu hissederken Gülnarın Hanım'la birlikte birbirlerine baktılar.

Karan önündeki tabağı ittirdiğinde, "Kaldırın şunu," dedi. İçli köftelere tiksintiyle bakıyordu.

"Çok kötü olmuş değil mi?" dedi Bejna. Çalışanlara Karan'ın tabağını uzattı. "Beceriksiz, hiçbir şeyi yapamıyor."

"İyi de bunun beceriksizle bir alakası yok ki, Bejna. Ya tutturamazsın, ya pişiremezsin ya da tatsız tutsuz yaparsın. Bunun içinde direkt bambaşka bir şey var," dedi Sidal sert bir tonda

Özge Naz – Düşler Ağdı

konusurken. Gördüğüm en sert yüz hattına sahipti Sidal. Sofra boyunca hiç güldüğünü görmemiştim. "Bilerek yapılmış yani."

İsmet masadaki içli köftenin tadına bakıp çok geçmeden dudaklarını araladığında, "Kötü değildi! Çok güzeldi, Marin ablam bana yedirmişti. Bu onun yaptığı değil!" dedi.

Asmin Hanım küçük oğlunu zaptetmeye çalışırken, "Sus İsmet, büyükler varken konuşulmaz," dedi.

İsmet annesi Asmin'e baktığında kafasını salladı. "Dayê vallahi bunu Marin abla yapmadı! Yemin ederim bu Marin ablamın yaptığı köfte değil!" dese de kimse dinlememişti.

Bejna, koyu gözlerini ilgiyle kırparken, "Çorbayı ben yapmıştım Karan," dedi. Yeni getirilen tabağın içinde çorba vardı. Hemen önüne koyduğunda parmaklarını Karan'ın omzuna yerleştirdi. "Domates çorbası, sen seversin. Bundan iç, ağzının tadı yerine gelsin."

Karan ona teşekkür ettikten sonra çorbadan içmeye başladı. Dudaklarımın titremesi azalmazken Bejna'nın neler yapmaya çalıştığını anlamaya başladım. Kaleyi içten fethetmeye çalışıyordu. Yokluğum ona fazlasıyla fırsat doğuruyordu.

Rojda kaşla göz arasında gidip gelirken elinde benim hazırladığım tabak vardı. Tabağa hiç dokunulmamıştı. Masada bir başka tabak daha varken merakla, "Ne oluyor Rojda?" dedim.

"Masadaki içli köfteler çok kötü hanımım. Neredeyse hepsi zehir gibi. İnsanın dilini yakacak kıvamda," dediğinde kimsenin yemediğini gördüm. "Hepsini çöpe döktüler. Sanırım sizden sonra biri yaptıklarınızla değiştirdi. Bu sizin tabağınız, hiç dokunulmamış, masaya da götürülmemiş."

Bilmiş bir tavırla, "Bejna değiştirmiştir..." dedim. "Kim olacak başka?"

Bejna benimle daha çok uğraşacak gibi gözüküyordu. Bir an önce toparlanıp benimle uğraşamayacağını ona bildirmem gerekiyordu ama önceliğim konak olayları değildi. Derin bir nefes alıp verdim. "Ben yatıyorum, daha çok fenalaşacağım yoksa."

"Ben gerçeği söylerim hanımım merak etmeyin," dedi Rojda. "Tabakların değiştirildiğini bilsinler. Sizin yaptığınız yemeği kötü sanıyorlar."

"Uğraşma Rojda. Sen onu bir kutuya koyup paketle ve başına bir şey gelmediğinden emin ol. Yarın babamlara ziyarete gideceğim, oraya götürürüm."

Rojda söylediklerimi onayladıktan sonra beni tek başıma bırakıp gitmişti. Odaya geçtiğimde bedenimin titremesi azalmıştı. Biraz sakinleşmek için yatağın kenarında öylece oturdum.

Duyduğum tıkrırdı sesleriyle yataktan hızlıca doğruldum. Karan odaya geliyorsa, onunla konuşacaktım. Bu iş fazla uzamıştı ve ikimiz arasındaki meseleyi daha fazla büyümeden çözmek istiyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Saten geceliğimin üstüne sabahlığımı giydim ve saçlarımı dışarıya çıkardım. Kapıyı çok ses çıkarmadan araladım. Koridorda ilerlediğimde, açık olan kapıyı ve dışarıya sızan loş ışığı gördüm.

Karan çalışma odasındaki koltuğunda oturuyordu. Tekerlekli koltuğunu döndürmüş, arkası bana dönüktü. Üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı, ceketini çıkarmış, siyah gömleğiyle duruyordu.

Tam ona seslenmek üzereyken telefonla konuştuğunu gördüm. "Doğru anladım değil mi? Mahinev Altuna diye birisi yok?" dediğinde harelerim genişledi. Beni gerçekten Mahinev Altuna sanıyordu. Halbuki ben onun karısı Marin Alakan Milan'dım.

Karan aceleyle, "Hayır, hayır. Merak etme," dedi. "Bu hattımı kimse bilmiyor. Kendi adıma satın almadım. Telefonlarım dinleniyor zaten. Bu çağrıda güvendeyiz."

Dakikalar boyunca sessiz kaldı. "Evet evliyim artık..." diye mırıldandı.

"Saçma saçma konuşma," dedi sinirlenirken. "Bende bir emaneti var. O zaman Oğuz denen herife bu emaneti veremem çünkü güvenilir bir ayak değil. Ona ulaşacağından emin olamam eğer ona verirsem."

Elini ritimli bir hareketle dizine vurdu. "Nikâhlıyım diyorum, oğlum. Kadını bugün Midyat'ta gördüm ama iki kelimedenden fazla konuşamadım. Konuşamam. İkimiz de evliyiz artık."

En azından nikâhlı olduğunun farkındaydı.

Lâkin beni, benimle aldattığının farkında bile değildi.

Karan aniden sessizleşti. "Hatta kal, diğer telefonumda çağrı var. Onu yanıtlamam lazım." Çok geçmeden tekrar konuşmaya başladı fakat hiç olmadığı kadar sertti. "Hayır uyumuyordum, ne oldu? Ne demek sevkiyatta sıkıntı var?"

Sandalyenin tekerliğini sertçe itmesiyle geriye doğru çekildim. "Sikerim böyle işi! Ne diyorsun lan sen? Bana bahane üretme Tuncay! Karan Milan'ın tırı olduğunu nasıl bilmez? Bilecek!" Kısa bir es verdi. "Karan abim seni çağırıyor diye ilet. Tıra el koymasının hesabını ben alayım," dediğinde az önce ılımlı konuşan adamdan eser kalmamıştı sanki. "Mekâna geçin siz. Beni durumdan haber edersiniz. Bu hatasını affetmeyeceğimi, bana yapılan yanlışın affı olmadığını söyleyin. Hadi eyvallah."

Karan ne iş yapıyordu? İstanbul'da gece mekânı vardı. Başka? O gece mekânda görüştüğümüz Taylan ve Cenk ondan haz etmiyordu. *Yürek sızısı Karan, ne olduğu belirsiz. Karanlık işlerde, mafya diyen de var, ağam, paşam da,* demişti Cenk.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kafamı uzatıp ona baktım, avucunun arasında duran kartı yukarıya kaldırdı ve inceledi. Gözlerimi kısıp ne olduğuna baktığımda gördüğüm manzara karşısında gözlerim irilemişti. Vesikalığının olduğu sahte kimliğim elinin arasındaydı.

Karan Milan deli gibi Deniz Kızı'nı arıyordu. Elinde sahte kimliğimle, adımları öğrendiğini sanırken çok geçmeden bu ismin sahte olduğunu öğrenmişti.

"Kimsin sen, Deniz Kızı..." diye mırıldandı dişlerinin arasında. "Kimsin?"

Sessiz adımlarla odaya geçtiğimde kapıyı kilitledim ve telefonumun başına geçtim. Duyduklarına şaşırmadan edememiştim. Karan hakkında az çok bilgiye sahiptim fakat bunların çoğunun Cenk'in uydurması sanıyordum. Söyledikleri doğru muydu?

Bir şeyler öğrenebileceğim tek kişi Elfida'ydı. Hiç beklemeden onun numarasını tuşladım ve çağrıyı yanıtlamasını bekledim. "Efendim çilek reçelim?" dedi Elfida.

Sakin tutmaya çalıştığım sesimle, "Müsait misin Elf?" dedim. "Evet, söyle bir tanem," dedi Elfida.

Çok uzatmadan direkt konuya girerek, "Bir isim soracaktım sana," diye fısıldadım. "Karan Milan hakkında bir şeyler duydun mu hiç?" O gece sarhoş olmuştu. Konuşulanların çoğunu hatırlamıyordur bile.

Elfida kısa bir süre sonra, "Duydum evet," dedi. "Çok tehlikeli bir adam, Marin. Söylenenlere göre kendisi yeraltıyla meşgul. Mafyalar işte, mekânları normal bir yer gibi gözükür arka planda işler bambaşkadır."

"Mafya mı..." derken göğüs kafesim yükseldi.

"Niye sordun? Anlat hemen, orada karşılaştın mı yoksa? Uzak dur bu adamdan, peşini bırakmaz. Ne işin var bu adamlarla?"

Bana uzak dur dediği adamla resmî bir nikâhla evlenmişim. Üstelik bunu isteyen de bendim. Bakışlarım onun odasında gezerken ondan ne kadar *uzak* durabilirdim ki?

"Bir işim yok," dedim sakince. Sesim çığlık çığlığa tehlike sinyallerini bağıyordu. "Sadece bir yerde ismini gördüm ve aklıma takıldı. Seni de rahatsız ettim, sormasam uyuyamayacaktım. Sabah erken kalkacağım."

"Marin..." dedi Elfida. "Kaçamak cevaplar verdiğini anlamadım sanma. Yürek sızısı mı kalp ağrısı mı her neyse, karşı karşıya bile gelme. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Elfida, merak etme. Bir şey olduğu yok," diyerek seslice esnedim. "Kapatıyorum, sütlü lattem. İyi geceler. Çok öptüm seni."

Özge Naz - Düşler Ağdı

İşler iyice sarpa sarıyordu. Karan Milan, gerçekten bir mafya mıydı? Ben kiminle evlenmişim?

﴿ BÖLÜM 10 ﴾

10. BÖLÜM “CAN YAKAN”

Bedenimdeki yorgunluk hissi beni terk etmiyordu.

Bünyem zayıf olsa da, bu kadar uzun süredir hasta olduğumu annem vefat ettiğinden beri hatırlamıyordum. Hücrelerimin arasında beni içten içe bitiren bir şey var gibiydi. Yediğim yemeğin, içtiğin suyu tadı bile artık değişik geliyordu. Başta hava değişikliği, hastalık demiştim lâkin farklı bir şey vardı. Mardin'in bana iyi geleceğini düşünürken, günden güne soluyormuş gibiydim.

Karan'ın telefon konuşmasından bu yana iki gün geçmişti. Kocamın bir mafya olduğunu öğrenmiştim. İki gün boyunca konağa gelmediğini yemeklere katılarak onun olmayışıyla görmüştüm. Konak yaşamına biraz daha alışmış, Mardin'in kuru havasına adapte olmuşum.

Dolabı açıp yeni aldığım kıyafetleri Karan'ın tarafına dokunmadan eşyalarımı askılamış ve güzel bir düzene oturtmuşum. Yaklaşık bir saat sonra odayı istediğim şekle sokmuşum. Odanın kapısı sertçe tıklandığında işittiğim gürültüden ötürü irkildim. Oturduğum yerden kalktığımda kapıya doğru yanaşım.

Kapının ardından oldukça kinayeli gelen ses, "Prenses hazretleri," dedi. "Kalkmayı düşünmüyor musunuz?"

Kapıya dövercesine vuran Gülnarin Hanım'dı. Sabah gözünü açar açmaz beni özlemiş olmalıydı ki, hemen kapıma dayanmıştı. Gülnarin Hanım tiz çıkan sesiyle, "Kime diyorum yeni gelin!" diye bağırdığında gözlerimi devirdim. "Saat kaç oldu konak halkı kahvaltı bekliyor! Uykuya mı düştünüz?"

Dişlerimi birbirine bastırdıktan sonra kendime sakin olmam gerektiğini telkin edip kapının kilidini açtım. Kulpu aşağıya indirip kapıyı az açarak, "Size de günaydın Gülnarin Hanım," dedim. Yüzümde yapmacık bir gülümseme vardı. "Kapıyı alacaklı gibi çalmanızın bir nedeni var mı?"

Beni baştan aşağıya süzdüğünde üstümdeki kıyafetlere rahatsız edici bir şekilde baktı. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde sorgulayıcı bakışlarının esiri oldum. "Karan Ağa nerede?" diye sordu.

"Erken kalktı kendisi, şu an odada değil." Herkes bu evliliğin gerçek olduğunu bilmeliydi. Buna en çok Gülnarin Hanım dahildi.

Baştan aşağıya beni alayla süzdü, nazik olmayacak şekilde beni itip içeriye geçerken, "Çekil şuradan," dedi. "Karan Ağa?" diye seslendi. Odanın her yerine bakmış, ışığı sönük olan banyoyu

Özge Naz – Düşler Ağdı

kontrol edip köşe bucak koskoca adamı aramıştı. "Odasında değilse nerede bu adam? Yok olup gitmedi ya?!"

Sakin tutmaya çalıştığım sesimle, "Bilmiyorum, nerede olduğunu çok merak ediyorsanız kendisini arayıp öğrenebilirsiniz," dedim. Kapının arkasında ona şaşkın gözlerle bakarken, bu kadının gerçekten deli olduğunu düşündüm.

"Ne demek bilmiyorum gelin hanım, kocanızdan da mı haberiniz yok?"

"Benimle işiniz yoksa lütfen odadan çıkın, odaya da bir daha bu şekilde girmeyin. Burası benim odam," derken bedenimden akan sinirle birlikte dış kapıyı işaret ettim.

"Burası Karan Ağa'nın odası, senin odan değil gelin hanım! Senin yerin ağa nerede yatarsa orada yatmaktır, yatağını sıcak tutmak zorundasın!" diye bağırdığında ona dehşet verici bir ifadeyle baktım. *Bir yatak ısıtıcı olmadığım kalmıştı. Sakin ol Marin. Bilerek yapıyor.*

Kayadan daha sert kelimelerimle, "Burada ağanızın ısıtıcısı yok," dedim. "Yatak ısıtıcısı mı sanıyorsunuz siz beni? Karşınızda kim olduğunu sakın unutmayın!"

Bana üstten oldukça küçümseyici bir bakış attığında burnundan sert bir soluk verdi.

"Hanımağalık taslamayı bırak yeni gelin," derken kelimelerinden adeta zehir saçıyordu. "Bizim gelenek göreneklerimiz var. Bırak hanımağalığı da onlardan bahset! Evleneli, nikâh kıyılalı kaç gün oldu, bize hiçbir şey verilmedi!"

"Gelenek göreneklerimizde ne zamandan beri yeni evli çiftlerin odalarına dingonun ahır gibi girmek var, Gülnarin Hanım?" diye sordum. Kendisine karşı hiç tahammülüm kalmamıştı lâkin bunu ona hiç belli etmemeye çalışıyordum. "Ayrıca neyden bahsettiğinizi bile bilmiyorum, size ne verilmemiş de bu şekilde bağırp çağırıyorsunuz?"

Gülnarin Hanım yılanın zehirli dilini aratmazken dişlerinin arasında, "Çarşaf," dedi.

"Barzan Ağa'nın eşi sanıyordum sizi, konağın bir diğer hanımağası... Ne zamandan beri kirlilerle ilgileniyorsunuz?" diye konuşurken soğuk soğuk terlemeye başladım.

Elini kaldırıp bana işaret parmağını salladı. "Bana bak yeni gelin, salağa yatıp benim sinirimi bozmaya çalışma! Acısını fena alırım!"

Kapıyı sonuna kadar açtığımda, "Lütfen çıkın odadan!" diye bağırdım. Benimle bu konu hakkında konuşması bile tiksinti duymama sebep oluyordu. Bu konuşulacak bir şey değildi.

Gülnarin Hanım, ben sanki çıkın dememişim gibi yatağa yanaştığında sabah özenle düzeltilmiş olduğum yatağın üstüne serdiğim örtüyü alıp kenara fırlattı. En alttaki çarşafa ulaştığında eliyle çarşafı sıktı ve yataktan ayırdı. Çarşafı alıp odadan çıktığında koridorda yere fırlattı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Herkesin duyabileceği bir şekilde, "Size ben bu kızı Karan Ağa'ya almayın dedim," dedi. "Düşman kızıdır, bize anca düşmanlık yapar dedim. Karan Ağa'ya layık değildir dedim beni dinlemediniz. Nikahtan beri aynı çarşaf serili yatakta, bu kız ağaya karılık yapmıyor," diye avazının çıktığı kadar bağırarak kısa sürede herkesi etrafına topladı.

"Neler oluyor Gülnarin?" diye merdivenleri nefes nefese çıkan Nazvîn Hanım yanımıza geldi. Asmin'in kaynanasıydı gelen kadın. "Ne diye bağırıyorsun sabah sabah?"

Gülnarin hanım delirmiş gibi hareketler sergilerken yerdeki beyaz çarşafı alıp Nazvîn Hanım'ın görebileceği şekilde kaldırdı. Gözüne sokarcasına, "Al bak hele bak," dedi. "Tertemiz. Nikahtan beri yatakta aynı çarşaf serili. Bu kız ağaya karılık yapamıyor. Ben size pişman olacaksınız demiştim."

"Behiçe seni burada görürse Barzan Ağa'ya şikayet eder," dedi Nazvîn Hanım. "Buraya yasaklanmak istemiyorsan onun çocuklarına karışmaya son ver artık. Sabah bahçeye gitmelerini fırsat bilme, kahvaltıda gelecekler, onlar gelmeden kaybol buradan!"

Anladığım kadarıyla Barzan Ağa ve Behiçe Hanım konakta değillerdi. Bunu fırsat bilen Gülnarin Hanım da buraya damlamıştı.

Merdivenlerden bir başkası çıktığında gelenin Rojda olduğunu gördüm. Yanıma doğru geçerken, "Hanımım," dedi.

Yanımda çekingen duran kıza doğru, "Sen dur Rojda," dedim. Gülnarin Hanım'ın karşısına geçtiğimde, "Sizin ne dediğinizi kulağınız duyuyor mu?" diye sordum. Gözlerimden ateş çıkıyordu. Öfkem tenimin kıpkırmızı olmasına neden oldu. "Bu gelenek görenekler yüzünden kaç kadının hayatı sönüyor! Kaç kişi canından oluyor, haberiniz var mı?!" diye bağırma ile boğazımdaki acı arttı. "Benim adım Marin Alakan Milan'sa benim olduğum yerde böyle bir adet yerini bulmayacaktır!"

Yüzünde sahte bir sırıtış belirdi. "Sen şuna ben Karan'ı koynuma alamadım desene," derken küçümseyici bakışlarını benden çekmedi. "Beni beğenmiyor, yüzüme bile bakmıyor, aynı yatakta bile yatmıyoruz desene." Elindeki çarşafı gösterdi. "Diğer türlü o çarşaf çoktan bize gelirdi!"

Kan beynime doğru sıçrarken alnımdaki damarların belirgin olduğunu hissettim. Sinir kat sayım gitgide artarken, "Öyle bir şey bekliyorsanız asla verilmeyecek Gülnarin Hanım!" dedim. "Boşuna beklemeyin! İğrenç geleneklerinizi alıp gidin benim tarafımdan!"

Gülnarin Hanım ısrarını sürdürmeye niyetliyken, "Adet yerini bulacak!" dedi.

"Bulmayacak!" dedim inadım inatken. "Böyle bir şey bizim geleneğimiz olamaz! İnsanın dayak yemesine neden olan, kan davası çıkartan, ayıplanılmasını sağlanan, özelini ortaya döken, ölmesine sebep olan hiçbir şey bizim geleneğimiz göreneğimiz olamaz!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karşıma geçip koyu bakışlarının hedefi olduğumda parmağını kaldırıp bana sallamaya başladı ve dudaklarını araladı: "Ben de Gülnarin'sem, törenin yerine gelmediğini, bu evliliğin, gerçek bir evlilik olmadığını herkese söylerim!"

Meydan okuyan gözlerle ona bakarken, dişlerimin arasında çatalı bir sesle, "Gülnarin Hanım," dedim. "Tek bir kişiden bile böyle bir şey duyarsam sizi o gelenek görenekle uğurlarım haberiniz olsun! Bu konu burada kapanmıştır! Şimdi buradan gidiniz!" Kapıyı yüzüne kapattım ve odama geri çekildim. Arkasından kilitlerken sinirime hakim olmaya çalıştım.

"Uyan Karan Ağa, uyan!" dedi Gülnarin Hanım. Yatağı tekmeleme hissiyle dolup taşarken ellerimle ağzımı kapattım ve çığlıklarımı içime içime attım. Tam sustu diye sevinirken bu sefer bu katta bulunan diğer odaya vurmaya başlamıştı.

Benim aksime kapı çok geçmeden açılırken Karan işittiğim sert sesiyle, "Ne oluyor?" dedi. "Niye kavga ediyorsunuz siz?"

"Ne zamandan beri çalışma odasında yatıyorsunuz Karan Ağa?" diye sordu Gülnarin Hanım.

"Size ne zamandan beri hesap veriyorum ben?" diyen Karan'ın sesini duydum. Sesi çok kızgın geliyordu. "Buraya gelip niye kızı bağırtıp duruyorsunuz? Hasta olduğunu bilmiyor musunuz? Zaten sesi soluğu çıkmıyor, zar zor konuşuyor."

Sesimin iyileştiğinden haberi bile yoktu. O kadar habersizdi ki benden...

"Bağırmayın, ben mi bağırtıyorum? Dili pabuç kadar, senin karının kimseye saygısı yok!" dedi Gülnarin Hanım. Bana gerçekten çok pis bilenmişti.

"Ben neyin ne olduğunu biliyorum Gülnarin Hanım," dedi Karan. "Herkes aşağıya insin, burada bir daha bu kadar gürültü istemiyorum. Gülnarin Hanım inerken çarşafı da alsın, madem bu kadar çok çarşaf diye tutturuyor, temizlendiğinden emin olduktan sonra yatağa geri sersin."

Gülnarin Hanım hiddetle, "Bana bak Karan Ağa, büyüdün diye kendini bir şey sanma sakın, ben senin hanımağam!" dedi. Yüzünün aldığı şekli merak etmiştim.

"Siz benim hiçbir şeyim değilsiniz, kardeşlerimin annesisiniz diye benim üstümde hâkimiyet kurmaya çalışmayın," dedi Karan. "O yüzden bana da, nikâhımdaki kadına da karışamazsınız. Bir daha sakın bu hatayı yapmayın!"

Gülnarin Hanım tehditlerine devam ederken, "Siz hepiniz benim lafıma geleceksiniz," dedi. "Gül gibi Bejna'm varken, kimleri gelin diye aldığımızı gerçekler ortaya çıkınca göreceksiniz. Gülnarin demişti dersiniz."

Ortalık sessizlikten kısa bir süre sonra Rojda'nın sesini duydum. "Karan Ağa," diye seslendi. Yumuşak bir şekilde kapıya tıklattı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Çok geçmeden Karan ılımlı bir tonda, "Söyle Rojda," dedi. *Demek ki ikisi tanışmıştı. Nasıl tanışmışlardı acaba?*

Rojda çekingen bir tavırla, "Barzan Ağa sabah çıkmadan *karısını alsın da kahvaltı masasına gelsin* dedi. Hanımımmla birlikte aşağıya incekmişsiniz," dedi. "*Konağın diline kendini düşürmesin. Karısına da laf söyletmesin yoksa ayağımın altına alırım* dedi. Ağamın dedikleri bunlar." Rojda bir anda Kürtçe konuşmaya başladı. "*Bir de kutuyu alabilir miyim ağam? Hanımum bana kesin kızacak, o kadar sahip çık demişti. İsmet'in gördüğüm yerde kulaklarını çekeceğim!*" Son söylediklerini İsmet kelimesi haricinde hiç anlamamıştım.

Karan'ın dilinden Kürtçe dökülürken, "*Senin bir suçun yok,*" dedi. "*Al kutuyu, sorarsa İsmet'in ne yaptığını anlattırın.*" Ne konuştuklarını deli gibi merak ediyordum.

Kapım tıklandıktan sonra kapıyı alıp sökmeye isteğiyle dolarken sakın kalmaya çalıştım. Karan, granit soğukluğunu aratmayan bir sesle, "Benim," dedi. "Kahvaltıya beraber ineceğiz."

Boğazımdaki pürüzden dolayı konuşamazken, birkaç kere derin nefes aldım ve öksürüp yumrunun gitmesini sağladım. Soğuk bir tonda tuttuğum sesimle, "Şimdi hazır değilim, sen in ben sonra gelirim," dedim.

Karan benim kadar soğuk ve otoriter bir sesle, "Hayır olmaz," dedi. "Kapıda bekliyorum hazırlan, gel."

Üstümü giyindiğim sırada duyduğum sesle irkildim. Karan, dilinden eksik etmediği lafiyla, "Puşt!" dedi. Miyavlama sesleri işitirken kapının arkasında ne olduğunu merak ettim. "Sen nereden çıktın?!" derken sesi oldukça kızgın çıkıyordu. "Çıkma bacağıma sakın, lan git!"

Miyavlama seslerine dikkat kesilirken kapı tırmalandı. Karan, öfkesini dinç tuttuğu sesiyle, "Gerçekten kedi mi sahiplendin?" diye sordu. "Sana gerçekten inanamıyorum! Hemen al kedini! Isırma lan! Aynı sahibin gibisin!" Kısıkça bir küfür duydum. "Aşağıya kendin gel!"

Bir anda neye bu kadar kızdığını anlamadığım için çok geçmeden kapıyı açmıştım. Onu kapının önünde göremezken yerde yavru kedi gördüm. Bu küçücük şey için mi bu kadar yaygara koparmıştı?

"Minnacıksın," diye fısıldadım. "Senin ne işin var burada? Nasıl geldin buraya?"

Alakan konağın gördüğüm yavru kediydi. Nikâh günü görmüş, halam ve kızı kediyi konaktan atmak üzereyken bulmuştum onu. Dilini çıkartıp elimi yalamaya başlarken yüzümde gülümseme oluştu. "İyi ki geldin..." dedim. "Küçücük bir şeysin hâlâ, hiç büyümemişsin. Bakmadılar mı sana?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Rojda merdivenlerden yukarıya telaşla çıkarken bakışları beni yakaladı. "Hanımım..." derken ellerimin arasında duran kediye baktı. "Heh buraya mı kaçmış? Sabahtan beri bu yavruyu arıyorum."

"Rojda, bu Alakan konağında olan kedi değil mi?"

"Evet hanımım, siz nereden biliyorsunuz?"

"Ben buraya gelmeden önce görmüştüm. Dila halam kediye eziyet ediyordu. Kıyamamıştım, nikah günü bakmıştım biraz. Aklım bunda kalmıştı ama o benim yanıma gelmiş," derken başını okşamamla birlikte mırıltı sesleri döküldü. "Burada ne işi var?"

"Ben getirdim hanımım. Dila halanız kediyle kavga ediyordu. Baktım olacak gibi değil. Burada hiç kedi görmedim. O yüzden sabah annemin yanına Alakan konağına gittiğimde geri dönüşte yanımda getirdim."

Yüzümdeki gülümseme daha çok artarken, "Çok iyi yapmışsın," dedim. "Ona ben de bakmak istiyorum. Üstelik gözündeki yara iyileşmemiş. Yanımdan ayırmak istemiyorum."

Rojda rahatlamış bir ifadeyle, "Olur hanımım," dedi. "Size arkadaş olur hem."

"Ben karnını doyuracak bir şeylere bakayım," deyip odamın kapısını kapattım. "Gel aşağıya inelim."

Rojda ve isimsiz kedimle birlikte merdivenden aşağıya inerken konak çalışanları kahvaltıyı hazırlamak üzereydi. Erkekler kahvaltı masasında yerini çoktan almıştı. Karan'ın sırtı bana dönüktü. Zahir, İsmet'le birlikte gelirken masada yerlerini aldılar.

Mutfağa geçip kedi için bir şeylere bakarken Gülnarin Hanım, "Kendi karnımız doydu, kedinin karnı mı kaldı?" dedi.

"Evet?" dedim. "Buna da laf etmeyin Allah aşkına, küçücük kedi. Size ne zararı olabilir ki?"

Bejna yüzünü buruşturarak bana bakarken, "Konakta kedi istenmiyor yalnız," dedi.

"O niyeymiş?" diye sordum.

"Benim her şeyini ezberlediğim adamın senin hiçbir şeyini bilmeyişin..." diyerek ağzının içinde homurdandı Bejna. Aldığı tepsiyle birlikte yanımdan saçlarını savurarak uzaklaştı.

Asmin yanıma geldiğinde bana yavaşça gülümserken geldiğimden beri benimle ilk kez iletişime geçiyordu. "Karan'ın kedilere alerjisi var. Grip gibi etki ediyor. Kedi olduğu yerde çok fazla durmaz. O yüzden biz de o varken konağı almamaya çalışıyoruz. Yoksa sever, besleriz tabii ki," dediğinde çatılı olan kaşlarımı rahat bıraktım. Karan demek ki o yüzden az önce kediye gördüğü

Özge Naz – Düşler Ağdı

için bu kadar çok çıkmıştı. "Çiftliğimizde bir sürü hayvan var. Karan oraya çok gitmez. Sadece atı için giderdi ama senelerdir onun için bile gitmiyor."

Nahif bir tonlamayla, "Anladım Asmin Hanım, söylediğiniz için sağ olun," dedim, "Karan'dan uzak tutmaya çalışırım, alerjisini etkilemesin. Bakımını ben üstlendim, zaten benim sorumluluğumda olacak. Dikkat ederim."

"Bana Asmin ya da Asmin abla diyebilirsin, nasıl rahat edersen," dedi. Daha düne kadar beni küçücük oğluyla bile konuşmaması için benden nefret ettiğini düşünmüştüm. "İsmet seni çok sevmiş, bana sürekli seni anlatıp duruyor. Küçük oğlumun gönlünü fethetmişsin, yaptığın içli köfteyle. Normalde hiç yemek yemez, hep abur cuburla beslenir. İlk defa bir yemeği bu kadar dillendirdiğini gördüm."

"İsmet'i ben de çok sevdim," diye mırıldandım. Sıcaklık yanağıma yükselirken kucağımdaki kediyi sevmeye devam ettim. "Asmin abla deyince kendimi daha rahat hissederim. Gideceğiniz gün kesinleşti mi?"

"Yarın sabahtan yola çıkarız..."

"Keşke biraz daha kalsaydınız," derken burukça mırıldandım. Konağın kalabalık olmasına alışmıştım.

"Yine geliriz," dedi Asmin. Mutfağa Gülnarin Hanım ve Bejna'nın geri gelmesiyle Asmin yüzündeki ifadeyi geri değiştirdi. Çehresini dondurucu bir soğukluk kaplarken bakışlarını benden çekti. "Çayı sen doldur Marin. Karan çayı çok sever. Senin elinden içsin," dedi Asmin. *Karan hakkında bilmediğim her şeyi bana söylemeyi yemin etmiş gibiydi.*

"Olur doldururum," derken sulu bir yemeği demir bir tasın içerisine koyup yavru kedinin yemesi için ayarladım. Onu yere bırakıp önüne de yemeği koydum. "Ben de çayı çok sevmem. Pek aram yok."

Asmin gülümserken, "Karan alıştıırır seni," dedi.

Bejna hızlıca yanıma geldiğinde uzanmak için hamle yaptığım çaydanlığın önüne geçti ve almamı engelledi. "Ben doldururum Asmin yenge," dedi. "Şimdi Marin ayarını bilemez. Karan'ın nasıl içtiğini biliyorum. Karan'ın sabah sabah suratı asılmasın."

Barzan Ağa avludan, "Nerede kaldınız ahali?" diye seslendi. "Biz dışarıdan geliyoruz hâlâ kahvaltı hazır değil!"

Gülnarin Hanım, "Gelin hanım kedi beslemeyi bırakırsa çaylarımızı dolduracak ağam," dedi.

"O kadar kişiden çay doldurma geline kaldıysa işimiz var," diyen Nazvîn Hanım'ın sesini işittim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kızım sen buraya gel de kocanın yanına otur," diyerek seslendi Behiçe Hanım. "Hazır kahvaltı zaten, bir getirilmesi kalmış. Onlar halleder."

"Şimdi geliyorum Gülnarin Hanım," diye mırıldandım.

Gülnarin Hanım bir başka tepsiyi alıp giderken, "Eline yapışmaz ya! Elalemin çayını doldurmuyor sonuçta, yaşadığı konak halkının çayını dolduracak!" dedi.

Karan, ölümcül tondaki sesiyle, "Sen benim karıma iş mi buyuruyorsun, Gülnarin Hanım?" dedi. *Benim karıma. Benim. Karıma. Karım.*

Bunu duymayı beklemediğim yüzümden belli olurken kaşlarım havaya doğru kalktı. Asmin, Karan'ın konuşmasıyla kıkırdarken saçlarının üzerine örttüğü şalıyla ağzını kapattı. Bejna'nın yüz ifadesi aniden düştü. Gülnarin Hanım'da benim gibi şaşırırken, "Ben mi yanlış duydum yoksa Karan Ağa, karım mı diyor?" dedi.

Zahir gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Anne, kocam diyecek halim yok ya, karım diyecek tabii ki," dedi.

Gülnarin Hanım alay edercesine, "Daha düne kadar reddediyordu. Ne ara karısı olmuş?" dedi. "İş buyurunca mı karısı olduğunu hatırlamış? Halbuki avlularda terk etmeye layık görmüştü!"

Barzan Ağa uyarır bir tonda, "Gülnarin Hanım!" dedi. "Sabah sabah başımızı şişirme! Biraz sus! Çenen hiç mi yorulmuyor be kadın?"

Gülnarin Hanım düşen yüzüyle birlikte şalını savurarak yanımıza doğru geldi. "İyi ki bir çay doldur dedik," dediğinde bana kötü bakışlar atıyordu. "Sanki git çay topla gel sonra kaynat demişiz gibi davranıyorlar. Bunu bu kadar pohpohlayacak ne var anlamadım gitti."

Öksürdüm. "Ben de buradayım Gülnarin Hanım," dedim.

Gülnarin Hanım hiç bozuntuya vermeden, "İyi işte, arkandan konuşmuyorum böyle de temiz kalpli bir insanım," dedi. "Hadi Bejna, konak halkı şöyle bir gelin görsün. Git de çayları doldur. İlk Karan Ağa'nın çayını doldur. Özlemiştir senin elinden içmeyi."

"Özlemiştir tabii. Suyu değiştireyim hemen dolduracağım halacığım—" demeye kalmadan dudaklarımın arasından tiz bir çığlık koptu. Bacağım boydan boya ıslanırken hissettiğim yakıcı sıcaklık tenimi haşladı.

Asmin korku dolu gözlerle, "Marin?" dedi. Herkesten farklı sesler gelirken benimle birlikte ıslanan kedi mutfaktan hızlıca koşup kaçmıştı. "Yaktın kızı Bejna!"

Bejna telaşla, "Bilerek yapmadım! Önüme çıkan kendisiydi!" dediğinde bir anda ne olduğunu anlayamamıştım. "Marin iyi misin? Gerçekten istemeden oldu!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin yenge iyi misin?" dedi Zühre dibimde biterken.

"Kızım yandın mı? Bir şeyin var mı yavrum?" diye Behiçe hanım koşarak yanıma geldiğinde gömleğimi çekiştirdi.

Telaşla yangın ortasında kalmışım gibi davranırken ne zaman dolduğunu fark etmediğim gözyaşım yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Onun bu denli bana yakın davranması sanki öz kızımıymışım gibi davranması canımı acıtırken aklıma özlem duyduğum annem geliyordu.

"Marin, bir şey söylesene çok yandın mı kızım?" dedi Behiçe Hanım yüzüme bakarak. "Ağlama yavrum, çok mu yanıyor canın?"

"Hanımım ne oldu, iyi misin?" diyerek avludan koşa koşa Rojda geldi. Herkes etrafımda toplanırken tenime yapışmasın diye pantolonumu bacağımdan çekmeye çalıştım. Bakışlarım odanın yoluna bakarken daha kötüsü olmadığı için şükür edip çok kaynamış olmayan ılımış sudan nasibimi almıştım.

"Kızım nereye gidiyorsun? Hastaneye gidelim yanık çok kötü olur sonra," diye arkamdan seslenmişti Behiçe hanım.

Merdivenlere yöneldiğimde mutfaktakiler arkamdan bir şeyler diyor ama cevap vermeden koşar adımlarla odama çıkıyordum. "Ne oldu? Niye bağırdınız?" diyen Karan mutfığa geldi.

"Bejna sana çay dolduracaktı, seviyorsun diye," dedi Gülnarin Hanım. "Bir an eline ağır geldi, çaydanlığın altını tutamadı. Bir şey yok ama merak etmeyesin Karan Ağa. Panik yaptı. İyisin değil mi güzel yeğenim, güzel boylum?"

"İyi misin Bejna?" diye sordu Karan. "Bağıran sen miydin?" Merdivenleri bitirip odama giden koridora girdiğimde duyduğum en son ses bu oldu. Odanın kapısını kilitleyip kendimi banyoya attım. Kıyafetlerimle birlikte küvetin içerisine girip suyu açtım.

Çay yakmamıştı ama canım çok yanmıştı. Neden böyle olmuştu ki?

"Hanımım aç kapıyı," dedi Rojda. "Hastaneye gidelim baktıralım, su toplar yoksa." Rojda'nın babama haber uçurmamasını umdum. Başka bir zaman olsa duysun isterdim ama şimdi benimle ilgili hiçbir şeyi duymamasını istiyordum.

"İçeriye niye girmiyorsun Rojda? Bak şu kıza, bir şeyi var mı?!" diyen Karan'ın gür sesi kulağıma çarptı.

"Kapıyı kilitlemiş ağam," dedi Rojda.

Sesler kesildiğinde kendimi bir süre daha ılık suyun içinde bıraktım. Üzerimdeki kıyafetlerden tamamen kurtulduğumda eşyaları kirli sepetine fırlattım. Bacaklarımı kendime çekip içli içli ağladığımda hiç bu kadar dolu olduğumu bilmiyordum. Rahatladığımı hissederken duş alıp

Özge Naz – Düşler Ağdı

küvetten dışarıya çıktım. Üzerime havluyu yatay şekilde sararken saçlarımı sarmak için küçük havlu aradım. Aniden ışıklar gittiğinde banyoda kalakalmıştım.

"Bir sen eksiktin ya!" diye hayıflandığımda içerisi tamamen karanlık oldu. Banyo pencere görmeyen yerde olduğu için ışık olmadığı zaman günün her vakti içerisi karanlık oluyordu. Tesisat arızası sanılandan daha büyük olduğu için geçen geldikleri zaman arıza giderilememişti. Ara ara gidip geliyordu lâkin banyoda hiç denk gelmediğim için sorun etmemiştim.

"Ne oldu? İyi misin?" Duyduğum sesle kalp atışlarım hızlandı, bu sesin sahibi Karan Milan'dan başkası değildi.

"Ne işin var senin burada?" diye konuşurken sinirle soludum. "Kapıyı kilitlemişim!"

Karan tok çıkan sesiyle normal bir şey söylüyormuş gibi, "İçeriye girmem çok zor olmadı," dedi. "Kapıyı kırdım."

"Kapıyı mı kırdın?" diye şaşkınlıkla sorduğumda kapıyı kırmış olamazdı. "Kafayı mı yedin sen niye kapıyı kırırıyorsun?"

Oldukça ciddi bir tavırla, "Kapıyı açmadın," dedi. "Kilitlemeseydin kırmazdım. Hoş bundan sonra diğer gecelerde yaptığın gibi kilitleyemezsin artık." Hem aşağıda adım ağzına almazken bana karım diye hitap etmiş, hem de şimdi bir şey oldu sandım deyip kapıyı kırmıştı. Gerçekten dengesizin tekiydi.

Karan soğuk bir şekilde, "Çıkacak mısın artık?" dedi.

"Çıkamam..." dedim, kısık bir sesle. Kıyafetlerim odada kalmıştı. Üzerimde sadece göğsümden itibaren sardığım havlum vardı. "Elektriği nasıl düzelteceğimi bana söyle."

"Şalteri attırmış olmalısın," dedi. "Yukarıda şalter olacak onu indirmen lazım."

Bakışlarımı yukarıya diktiğimde karanlıktan başka bir şey görememişim. "Nerede ki..." diye mırıldandığımda içimden küfürler sıralıyordum. "Keşke gece görüşlü gözlerim olsa." Kapının arkasında güldüğünü işittim. "Bana mı gülüyorsun sen?" Sesim kızgın çıktı.

"Kapının sağında yukarıda şalter olacak kaldır onu, birkaç dakika sonra elektrik gelir."

"Tamam..." dediğimde karanlığın içerisinde hiçbir şey görmezken kapıya doğru yaklaştım. Sağ tarafa elimi yerleştirdiğimde parmaklarımı gezdirerek aradım ama hiçbir şey bulamadım.

"Ne kadar yukarıda, yok burada şalter falan." Sinirle nefes alıp verdiğimde, İstanbuldaki teyzemin evini her geçen dakika daha çok özlüyordum. "Odandaki her şeyi kendi boyuna göre yapmak zorunda değildin! Ben buraya yetişemiyorum, kapının üzerindeyse kaldıramam ben onu."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet, kapının üzerinde."

"Benim boyum kapıyla bir mi ya? Tabii sende haklısın, yüzüme bakmamaya yemin ettiğin için nereden bileceksin ki," derken sinirden tekrar ağlamak üzereydim. "Neysel sen çık, kıyafetlerim odada kaldı. Çıktıktan sonra bakarım ben."

"İçerisi karanlık zaten seni görmem imkansız, ben kaldırıyorum şalteri. Gece görüşlü gözlerimde yok," dediğinde kapıya daha çok yaklaşmış, sesini daha yakından duymuştum.

"Daha neler, çık odadan hemen!"

"Şalteri kaldırmadan çıkmayacağım, senin boyun yetmiyor işte inat etme," dediğinde sesi kulağıma uğuldadı. Nefes alış verişlerim sıklaşmıştı. Hem banyonun sıcak olması, hem karanlık olması, hem de tansiyonumun düşmesi beni şu an çok zorluyordu.

"Çık odadan."

"Çıkmayacağım." dedi Karan. Midemin bulanmasına bir de başımın dönmesi eklendi. Gözlerim mi kararıyordu, yoksa banyonun içi mi gittikçe kararıyordu anlamıyordum. Tutunacak bir yer ararken bedenimdeki his kaybı iyice azaldı.

Yere düşmem saniyeler sürerken, banyonun kapısı açılıp Karan'ın içeriye girmesi saliseler sürdü. Kapıyı açması ve kapatması bir olurken, karanlığın içerisinde yanıma gelip beni düşmeden kucakladı. Üzerimdeki havluya sıkıca sarılıırken, sıcak nefesimi tenimin üzerinde hissettim.

"Sakar..." diye fısıldadığında, beni tutarak ayağa kaldırdı. Bana arkadan sarılmış, sıkıca tutduğum havlunun üzerinden kolunu bana dolamıştı.

Teninin varlığıyla ona tutunurken nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalıştım. Kulağıma uğuldarken onun dediği kelimeleri tam olarak seçemiyordum.

Kısık çıkan sesiyle, "Küçükken de böyleydin," dedi. "Sakarlığın tutar, sürekli yere düşerdin. Yine aynısın, sadece ayağında pembe ayakkabıların eksik." Ona bakmak istiyordum ama banyonun içi karanlık olduğu onu göremezdim. Onun sıcak tenini hissederken göğüs kafesim sertçe yükseldi. *Annemin aldığı pembe ayakkabıları hatırlıyordu...*

Kulağıma doğru boğuk çıkan bir sesle, "Bir yerine bir şey oldu mu?" dedi.

"Olmadı," diye mırıldanırken, sesim oldukça kısık çıktı. Şu an bana sarılıyor oluşu nefesimi keserken saçlarımdaki ıslaklık ona damlıyor, tenini ıslatıyordu.

"Çok yandın mı? Bir şey oldu mu sana?" diye sordu. "Hazırlan, hemen hastaneye gideceğiz." Sesinin bu denli ilgili çıkması canımı sıktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karnımın üzerinden sardığı koluna parmaklarımı yerleştirdiğimde ondan destek aldım. "Niye benimle ilgileniyorsun Karan Milan?" dediğimde sesimden kor dökülüyor, onun soğukluğuna çarpıyordu.

Sessiz kaldı.

Hesap sorarcasına, "İstedğin bu değil miydi zaten?" diye sordum. "Cehennem ateşini bütün hücrelerinde hissedeceksin diyen sen değil miydin? Şimdi ne oldu da bana soruyorsun?" Derin bir nefes alıp verdikten sonra devam ettim. "Sana istediğini vermeyeceğim Karan Milan. Yakmadı, canım hiç yanmadı. Yanmayacak da."

Buzullarla yarışan bir sesle, "İki saat suyun altında ağladım," dedi. Kapıyı kırıp girdiğine göre, bütün ağlayışına tanıklık etmiş olmalıydı. Hiç ses çıkarmayıp ağladığımı dinlemiş olmasına şaşırmadan edememiştim.

Dışlerimin arasında tıslarken, "Sana ne bundan?!" dedim. "Ben ne yaptığımı bilmiyorum sanki! Yüreğini rahatlatmaya geldiysen boşuna geldin! Sızı sensin Karan, ne yaparsan yap hiçbir zaman o yüreğin rahatlamasın çünkü benim hiç rahatlamayacak!"

"Pişmansın değil mi?" diye sordu. "Benimle nikâh masasında *evet* dedin diye o güne lanet ediyorsun, bu konağın içinde olduğun için her dakika kahroluyorsun değil mi? Öylesin değil mi Alakan?" Bir süre boyunca benden bir cevap bekledi. Buna verecek bir cevabım yoktu. "Ben öyleyim işte. Pişmanım, lanet ediyorum, kahroluyorum."

Çıplak kolumla onun bedenimi saran bedenine sertçe vurup iteklemeye çalıştığımda hiç kıvıldamadı. Uzaklaşmak yerine bana daha çok sarıldı. Karanlığın içerisinde nefes alış verişlerimiz dışında benim kalbimin sertçe teklemesi duyuluyordu. Kokusu burnuma dolduğunda karanfilin birçok notası ciğerlerime işledi.

Boynumda sıcak nefesini hissederken bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Siktir..." dedi. "Sen..." Konuşamaması kaşlarımı çatmama neden oldu. "Sen ne kokuyorsun?" diye sordu.

Titrek bir sesle, "Ne kokuyorum?" diye sordum.

"Serinleten hem de sersemleten bir koku," derken sesinden garip bir özlem yayıldı. "Deniz insanı çarpar, hem sersemletir hem de serinletir. Fakat deniz kokusu gibi de değil. Arayıp bulamadığım bir koku."

Ezbere bir şekilde, "Deniz mineralli losyonumun kokusu bu," diye mırıldandım. "Bilindik bir koku."

"Bilindik demek..." dedi kendi kendine. "Her yerde bulunabilir mi?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Evet..." Onun varlığı beni iyice rahatsız ederken huzursuzca kıpırdandım. "Şalteri düzelt ve çık artık. Senin yüzünden bir kere daha hasta olursam sesimi tamamen kaybedeceğim!"

Beni bıraktığında kollarını yavaşça ayırdı. "Şunu sakın aklından çıkarma Alakanların kızı," dediğinde sesinde ell tutulur nefret vardı. "Benim olduğum yerde kimse senin acıtamaz, buna asla izin vermem. Sen daha acı ne görmedin. En kötüsünü yaşatacağım, en kötüsünü yaşayacaksın, Marin Alakan."

"Şunu sakın unutma, Karan," dedim tıpkı onun gibi. "Sen bana hiçbir şey yapamazsın. Ancak yaptığımı sanarsın!" Çok geçmeden banyodan çıkmış, odanın kapısı sertçe kapatılmıştı.

﴿ BÖLÜM 11 ﴾

11. BÖLÜM “KÖTÜ ZAMANLAMA”

Gece olduğunda ne kadar yalnız olduğum gün yüzüne çıkıyordu. Henüz aile diye benimseyemediğim bir konakta yaşıyordum. Seçimlerim beni yalnızlığa itmişti fakat aileme de bir o kadar yaklaşmışım. Bir türlü uykuya dalamıyordum.

Saatlerin geçtiğini hissettim, dakikalar saniyeleri kovaladı. Gece, sabaha bir türlü kavuşamamıştı.

Konakta geçirdiğim günleri saymayı bırakmışım, nasıl olsa zaman geçmek bilmiyordu.

Kapı önündeki miyavlama sesleri gittikçe artarken yeni sahiplendiğim kedinin varlığı bir şimşek gibi zihnimde çaktı. "Sessiz ol!" diyen erkeksi sesle birlikte hızlıca gözlerimi araladım. Üstüme dikkat etmeden yataktan çıktım ve neler olduğuna bakındım.

Karan Milan, odanın içindeydi. Hızlıca ışığı açtım ve bakış açımın netleşmesini sağladım. O açılan ışıktan dolayı koluyla gözlerini kapattı.

Kedi bacağına tırmanmaya çalışırken onu uzaklaştırabilmek adına ağızla ses çıkardım. Yavru kedi sesime koşarak geldiğinde minik patileriyle yatağın üstüne çıkmaya çalıştı.

Hiddet, sesime bir ayna gibi yansırken, "Ne işin var burada?" dedim. "Bu kapı kilitli olmasına rağmen nasıl içeriye girebilirsin?!"

"Eşyalarımı almak için girmiştim. Kapı yüzüme duvar oldu," dedi yalpalayan bir tonda. "Sinir oldum, kapıyı kırdım," derken çok normal bir şeyden bahsediyor gibiydi.

"Bana demir kapı taktırma, Karan! Yemin ediyorum yaparım bunu!" Üstelik daha çok yeni bacağımın yandığını düşünerek odaya girmek için kapıyı kırmıştı.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. Gerçekten şımarığın tekiydi. Öfke içerisinde, "Kapat şu ışığı, gözüm sikildi! Eşyalarımı alıp çıkacağım hemen!" dedi. Işığı kapatıp gece lambasını açmamla birlikte ortamı loş ışık karşıladı. "Sen prensesler gibi uykuna devam et."

Yavru kedi onun odanın içinde dolaşmasıyla yatağa çıkmaktan vazgeçip onun yanına tekrar patiledi. Karan, kedinin varlığıyla irileşen hareleriyle, "Puşt!" dedi. "Lan git!"

Karan, sarsak attığı adımlardan dolayı dengesini kolayca sağlayamıyordu. Üstümde sadece siyah saten geceleğim vardı. Fevri hareketle onun yanına gittiğimde yavaşça onun bedenini tuttum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Uyarır bir tonda, "Düşeceksin! Rahat dur!" dedim. Kolunu bana atmasını sağladım. Burnuma ilişen keskin alkol kokusuyla birlikte yüzümü buruşturdum. "Leş gibi kokuyorsun, duş almak nedir bilmez misin sen!"

Düşmemek için benden sıkıcı tutunurken, "Sakar..." diye fısıldadı. "Sakarlığın bana da bulaştı. Ayrıca leş değil sadece birkaç kadeh rakı içtim o kokuyordur." Gözlerini sımsıkı kapattığında birkaç saniye boyunca öyle kaldı. Çok fena sarhoştı. "Deprem mi oluyor yoksa benim mi başım dönüyor? Gözlerimi kapalı ama yine de çok dönüyor."

Onu çekmeye çalıştım. Sadece çalışmıştım çünkü ağırlığından dolayı yerinden kımıldamamıştı bile. "Otur şuraya, dengeni bile sağlayamıyorsun. Basbayağı sarhoşsun."

"Değilim," dedi, tok çıkan sesiyle. Gözleri kapalı, uyukluyordu. "Sarhoş olmam ben. Sadece seninle konuşmamak için sarhoş taklidi yapıyorum. Çünkü seni sevmiyorum." Dilinden çıkan acımasız sözler nedense kalbimi yaralıyordu.

"Sarhoşsun, yalan söyleme."

"Değilim," demesiyle birlikte parmaklarımı kaldırdım ve onu dürttüm.

Gözlerini hafifçe araladığında elimi kaldırıp işaret ettim. Üç parmağımı havaya kaldırdım. "Bu kaç?" diye sordum. Durdu, baktı, baktı ve bir süre sonra dudaklarını araladı. "Yedi."

"Neden bu kadar çok içiyorsun Karan?"

"Ancak böyle gerçeklerden kaçabiliyorum. Ancak böyle bu hayatı çekebiliyorum. Ancak böyle unutuyorum."

"Gerçeklerden kaçamazsın," dedim sahici bir tonda. "Kaderinden de. Sadece ertelersin."

"Kötü adamların kötü kaderi olur. Ben kötü bir adamım, çok kötü hem de," dedi kısıkça. "Benden hep nefret et. Ne kadar çok nefret edersen boşanmamız da o kadar kolay olur. Hiç sevme beni. Sakın sevme."

Bana uyum sağladığında birkaç adım atıp kendini yatağa bıraktı. "Gün gelecek sana bu laflarını teker teker hatırlatacağım, ben sessizce o günlerin gelmesini bekliyorum," derken sesim kızgın çıkıyordu. Halbuki birkaç saat önce akşam yemeğine gelmediği için onu dövme isteğiyle dolup taşmıştım lâkin şu an sarhoş olduğu için hiçbir şey yapamıyordum.

Yüzüme bakmama olayı fazla büyümüşü ve artık tahammülüm kalmamıştı. "Şu an kimi görüyorsun Karan?" diye sorduğumda sesim ılımlı çıktı. "Yüzüme bak!"

Tıpkı küçük bir çocuk gibi omuz silkti. Dilini damağına vurup, "Cık," dedi. "Bakmayacağım, yeminim var."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen yemin bozansın," dediğimde parmaklarımı çenesine yerleştirdim. Bana bakmaması için artık hiçbir neden yokken, yüzüne dokundum. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Artık yüzüme bakman gerekiyor. Ne olur yüzüme bak," diye fısıldadığımda parmaklarımla gözlerini açması için baskı uyguladım.

Sık kirpiklerini yavaşça araladığında gözleri gözlerimle buluştu. Elaya vurgun hareleri irileşirken dudakları aralandı. "Sikeyim..." dedi, okkalı bir küfürle. "Yine onu görmeye başladım. Baktığım her kadın bir süre sonra o oluyor." Gözlerini hızla geri kapattı. "O olma, o olursan sana bakmak zorunda kalırım. Bakmayacağım sana. Yemin ettim ben."

Dizlerimi dizlerine hafifçe vurdum. Gözlerini tekrar aralarken bana ıslak gözleriyle baktı. Öyle duygulu bir şekilde bakıyordu ki, insanın hep *baksın* diyesi geliyordu. "Yeminini boz, yoksa bu ikimizi de öldürür."

"Bozmayacağım," dedi büyük bir inatla. "Anlamıyor musun? Ben seni istemiyorum. Gönlüm başkasıyla dolu. Benden soğuman için daha ne yapabilirim? Bambaşka biri oldum çıktım!"

"Ben en başından beri bu sürecin hep iyi olmasından yanaydım, uçuruma sürükleyen hep sen oldun. Bu saatten sonra nasıl biri olduğunla ilgilenmiyorum. Çıkarken kapıyı kapat," derken yatağın diğer tarafına geçtim.

"Ne fark ettim biliyor musun?" dediğinde sesindeki tehlikeli tınıyı hissettim. "Yüzüne bakmadım, seni karım olarak kabul etmedim, seni gerçekten istemedim bile. Bunlar seni kırar üzer sandım. Aslında ekmeğine yağ sürdüğümün farkında değilmişim ben."

"Sana ağlayacağımı bekliyorsan daha çok beklersin demiştim," dedim buz gibi bir sesle.

"Senden uzak kalırsam, sana dokunmazsam, sana bakmazsam kalbini yaralayacağımı sandım. Sen tanıdığım hiçbir kadın gibi değilsin. Konağı terk edip İstanbul'a gidiyorum beni ne kimseye sormuşsun, ne hakkımda tek bir şey demişsin," dedi hayret verici bir ifadeyle. "Buraya geldiğinden beri de mutluymuşsun sen. Bütün Midyat senin güleryüzlülüğünden bahsediyor, sanki seni istemeyen bir adamla evlenen sen değilmişsin gibisin."

Duyduklarım karşısında şoka girdiğimde yattığım yerden doğruldum, "Sen benim hakkımda milletten haber mi topluyorsun?" diye sordum.

"Ben aslında seni nasıl yıkabilirim diye haber topluyorum," dedi açık bir dille. "Şimdiye çoktan Alakan aşiretine gelin beni alın diye ağlaman gerekmiyor muydu senin? Ne babanın adını anıyorsun evin içinde ne abinin adını anıyorsun. Sanki hep burada yaşıyormuşsun gibisin, kendine oda bile istemişsin. Niye sana bir şey olmuyor? Gülnarinin laflarına bile katlanıyorsun sen! Niye bu kadar güçlü davranıyorsun?"

"İşte beni tanımaya başlıyorsun Karan," dedim söyledikleri gururumu okşamıştı. Çabucak yıkılmayacaktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sana farklı yanımı gösterdiğimi kabul ediyorum ama sana gösterebileceğim tek yanım da, bu." Çenesi kasıldı. "Senin yüzünü neden görmek istemiyorum, biliyor musun?"

"Neden?" dediğimde en çok merak ettiğim buydu.

"Sana karşı yumuşarım diye," dedi sertçe. "Sana yumuşamak istemiyorum. O küçükken tanıdığım kızı, büyümüş haliyle görmek istemiyorum. Bunu götürebileceğim kadar götüreceğim. Nereye kadar gidecekse gidecek, sözümünden dönmeyeceğim. Benden boşanacaksınız!"

Kendini güçlkle yataktan kaldırdı ve arkasına bakmadan çıktığında kapıyı sertçe kapatmıştı. Benimle dertleştiğinin farkında bile değildi. O beni yıkamazdı, ben bu gece bundan emin olmuştum.

"Hanımım, uzun zaman sonra ilk defa yüzünüzde güller açıyor."

Konuşan Rojda'ydı. Onun güldüğümü söylemesiyle yüzümdeki ifade aniden donuklaştı. Babamı göreceğim için bu kadar mutlu olmalıydım. Onunla aramız tamamen düzelmemişti. Düzelmesini istiyordum lâkin çok yüz de vermek istemiyordum. Biraz değerimi anlasın istiyordum.

"Alakan konağına gidiyoruz diye mi?"

"Evet," derken sevinç dilime nakşedildi. "Derya teyzem İstanbul'a dönmeden önce sonunda akşam yemeği yiyebileceğiz. En son bütün aileyi bir arada gördüğümde çok küçüktüm. Belki bu gece teyzemle uyurum, çok özledim onu."

Karan, işleri olduğunu söyleyerek İstanbul'a gitmişti. Onsuz daha rahat olduğumu fark ederken konakta istediğim gibi vakit geçirebiliyordum. Bu akşamda yemeği Alakan konağında yiyecektik. Kalabalık olmayacaktık. Elimde yine bir kutu içli köftem vardı. Babam için yapmıştım.

Karşıdan karşıya geçecektik. Benimle birlikte Delal Hanım da geliyordu. Onu da davet etmişim. Başta aldırış etmediğini düşünmüş, sonra yemek saatinde onun hazırlanmış bir şekilde avluda beklediğini görünce sevinçten sarılmıştım. Benimle konuşmuyordu lâkin beni her zaman dinliyordu. Her gün onunla konuşur, sabah konuşmadan güne başlamaz, akşam konuşmadan odama çekilmezdim.

Derya teyzem kapıda beni görür görmez, "Güzeller güzelim... Bir tanecik yeğenim, nasıl özledim seni," dedi. Kollarını bana doladığında annemi andıran kokusunu doyasıya içime çektim.

"Büyüdün, evlendin, şimdi misafirlğe geliyorsun."

"Aşk olsun teyze," dedim dudaklarım büzülürken. "O kadar davet ettim sizi, gelmediniz. En sonda ben geldim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Öyle olması gerekiyordu," dedi teyzem. "Geçin hadi içeriye," derken bakışları Delal Hanım'da takılı kaldı.

"Delal Hanım," diyerek teyzeme tanıtmaya başladım. "Kendisi Barzan Ağa'nın ilk eşi. Milan konağının en büyüğü sayılır. Onu seninle tanıştırmak istedim çünkü gözün arkada kalmasın dedim teyze. Kendisi konakta en sevdiğim kişi, kelimelerle değil, bakışlarımızla anlaşıyoruz. Ben biraz kafasını şişiriyorum ama sonra hemen baş ağrısı için ilacını vermeyi ihmal etmiyorum."

Teyzem gülümsemeye başladığında, "Ne iyi ettiniz de geldiniz," dedi. "Marin tuttuğunu bir daha bırakmaz. Herkese de kanı kolayca kaynamaz. Sizi buraya kadar getirdiğine göre gerçekten değer veriyor olmalı. Hoş geldiniz Delal Hanım, buyrun geçin." İkisi beraber önden yürümeye başladığında arkalarına takıldım. "Marin az ve öz konuşur. Kolayca lafı ağzından alamazsın ama ağzını açtıysa asla susmaz. Aynı annesi. Kız kardeşime hep hayret ettim, nasıl kendi kopyanı doğurursun diye."

Masaya doğru yaklaştığımızda Dila halamı gördüm. Geldiğime pek mutlu değildi. Yanında kızları ve oğlu da vardı. Mahir ve Berivan da vardı. Babam ortalıkta yoktu. Hemen, "Babam nerede?" diye sordum.

"Şehir dışına çıkmıştı," dedi Dila halam. "Haberin yok mu İstanbullu?"

"Var," dedim onlara fırsat vermeden. "Haberim var ama sanki bugün döneceğim mi ne demişti. Aklımda öyle kalmış."

"Mervan babam yarın dönecek," dedi Rozerin. Babama babam diye hitap etmesine hiç alışamayacaktım.

"Hoş geldin güzel kardeşim," dedi Mahir abim. "Bizimkiler arasını henüz düzeltmediği için oraya gelemiyoruz ama senin gelmene çok sevindim. Karan Ağa yok mu?"

"Babam gibi çok çalışıyor o da," derken yavaşça gülümsedim. "Kocam diye demiyorum çalışmaktan yüzüme bile bakmaz öyle bir işkolik!" Elimi yumruk yapıp hafifçe kafasına vurdum. "Maşallah diyeyim de nazar değmesin, abiciğim."

"Karan'la sizi bir türlü yan yana görmedik," dedi Berivan sıcak tavırla. Onunla da sarıldım. "En kısa zamanda abimle aramı düzeltereğim Marin. Bizim durumumuz sizi de etkiliyordu."

Derya teyzem ellerini sırtımda gezdirdiğinde yavaşça sıktı. Bana destek olmak istiyordu. Durumu fark etmiş ama belli etmemeye çalışmıştı. Bu konakta bu kadar zaman boyunca nasıl kavga etmeden durduğunu merak etmiştim. Halam ve teyzem asla anlaşamazdı. Teyzem masayı işaret ederken, "Biz yemeğe başlayalım," dedi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yemek normal geçerken halam arada laf atmış ama pas vermemiştim. Yemekten sonra çaylarımızı içmek için terasa çıkıp televizyonun karşısına geçtik.

"Televizyonu açsam sorun olmaz değil mi?" dedi Rozerin. "Her akşam kaçırmadan izlediğimiz program başladı da..."

"Nasıl istiyorsan," dedim elimde soğuttuğum çay bardağını tutarken. Kolumu yasladığım mermerin üzerinden esirim olarak şehre karış karış bakıyordum. Bakışlarım avludaydı, belki babam gelir diye bekliyordum.

Rozerin şaşkınlıkla, "Bu bizim Karan Ağa değil mi?" diye sordu.

Halam kızını onaylarken, "Evet, Karan Ağa bu, bizim kızın evleneceğim diye tutturduğu kocası," dedi. "Hele bu yanındaki güzel kadın kimdir? Şunun sesini iyice açsana, Revin."

Konağa gelmesini beklediğim adam, gece hayatıyla manşet olmuştu.

Gözlerimi kısarak televizyona baktığımda, magazin kanalında boy boy fotoğraflarını gördüğüm Karan beni fazlasıyla şaşkınlığa uğrattı. Gördüklerim yakıcı bir sıcaklığın basmasına neden olurken işittiğim seslere dikkat kesildim.

"Güzel manken Merve Doğan ile Karan Milan bir davet çıkışı kameralarımıza yakalandı. Oldukça samimi pozlar veren ikilinin yeni bir aşka yelken açtıkları konuşuluyor. Soruları yanıtız bırakıp arabaya geçen taze çiftimiz hızla gözden kayboldular. Yakınlarının dediklerine göre ikili uzun zamandır görüşmekteydi. Merve Doğan sonunda aradığı adamı bulmuş olmalı. Evlilik için konuşmak için erken olsa da, Merve'yi artık beyaz gelinlik içinde görmek isteriz."

Birbirlerine sarılmış halde yürüyorlardı, kadraya yansıyan yüzlerine baktım. İkisi de birbirinin gözlerinin içine bakıyordu. Karan onu sıkı sıkıya tutmuştu. Bu adamın bu denli ilgili baktığını bile magazin sayfasından görüyordum. Yüzüme bile bakmayan adam, bir başkasına ilgiyle bakıyordu. *Bana bir kere olsun bakmadı bile.*

"Karan Ağa burada çok yakışıklı çıkmış," dedi Revin. Gösterdiği fotoğrafa bakarken Merve Doğan ona sarılmış bir haldeydi. "Siz niye böyle değilsiniz Marin abla? Sizi yan yana bile görmedik."

"Valla adam haklı, en iyisini yapıyor, Marin benim gelinim olsaydı ben de kuma isterdim. Kuma geliyor kız sana, nasıl biktirdiysen kendinden adam iki güne kapıya koydu seni," diyen Dila Hala'ya bakışlarımı bile çevirmeye tenezzül etmezken, ellerim titremeye başladı.

Nikâhlı olan Karan Milan, karısını mı aldatıyordu?

"Marin," dedi Mahir abim. Onun sesini işitmiş fakat bakışlarımı ona çevirememiştim. "Neler oluyor? Hani işkolikti senin kocan?!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Dur Mahir," dedi Berivan. "Ne olur, öfkeyle hareket etme. Karan böyle biri değil. Bir şeyler olmuş olmalı. Magazini bilmiyor muyuz? Yalan haber yapmayı sever."

Abim, "Kadının ona sarılmasını nasıl açıklayacaksın Berivan?!" diye gürlediğinde zor da olsa bakışlarımı ekrandan çekebildim. "Bu adam nikâhlı!" Eliyle yüzün sıvazladı. "Ben onu gebertmez miyim, ah Karan Ağa! Elimden çekeceğin var!"

"Kapatın şunu!" diye bağırarak teyzemle birlikte Revin hızlıca televizyonu kapattı. Terasın orta yerini sessizlik çöktü.

Kalbimin ağrıdığını hissederken, herkesin bakışları beni üzerimdeydi. Vereceğim tepkiden ben bile korkuyorken sanırım en büyük tepkim sessiz kalmam olacaktı. Halam dışında herkes acıyarak bakıyor gibiydi. Abim elini yumruk yapmış, öfkesini bir yerden çıkartmamak için zor duruyordu.

Dila halam ise büyük bir keyifle ses çıkartarak çayını yudumluyordu. "Kız anam bu sevdiğim var deyip durduğu kadın olmasın," dediğinde Delal Hanım'a bakıyordu. "Çok da güzel kızmış. Kuma getirir bunu benden söylemesi." Halam benim sessizliğimden faydalanarak yanında oturan Delal Hanım'ı yavaşça dürttü.

"Biz kalkalım artık," diye fısıldadığımda boğazımdaki yumrudan dolayı konuşamıyordum. "Daha fazla geç olmasın."

"Kızım," dedi teyzem. Gözleri dolu doluydu. "Halanın dediklerini takma sakın. Boş boğazlık yapıyor. Biraz daha otursaydınız. Hem burada kalacaktın hani? Yarın baban gelecekmış zaten. Onu da görürdün."

"Evli evine köylü köyüne," dedi Dila halam. *Evli evineyse, evli olan Karan Milan neredeydi? Niye evinde değildi?*

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi Mahir abim. "Bu saçmalıktan sonra seni andım olsun o konakta bir saniye olsun durdurmam!"

"Abi..." dedim onun tavrına karşılık.

Beni çektiği gibi terastan çıkardı ve hole doğru çekti. "Abiciğim," dedi sıcak bir tonda. Ellerini yanağıma yerleştirdi ve yavaşça sıktı. "Yaptığı büyük bir pislik. Bunun hiçbir açıklaması olamaz. O senin kocan ve sana bunu yapamaz."

Kafamı iki yana salladım. "Sadece kâğıt üstünde evliyiz," diye fısıldadım. Böyleydi. Bunu isteyen bendim. Karan, canımı çok acıtacağını söylemişti. Canımdan ziyade yüreğim acıyordu. Yüreğim çok yanıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Nasıl evli olursanız olun!" dediğinde öfkesi gece kadar karaydı. "Kâğıt üstünde olsa bile, senin adına leke süremez! Sen Alakanların kızıydın Marin, onu gördüğüm yerde geberteceğim!"

Berivan yanımıza doğru gelip, "Mahir..." dedi. "Ben Karan abimle konuşur, neler olduğunu öğrenirim. Lütfen, ben konuşmadan bir şey yapma."

Abim, "Sus Berivan," dedi. "Bunu hiçbir şekilde tolere edemezsin! Bu boku yediğine onu pişman edeceğim!" Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Buradan bir yere ayrılmıyorsun. Ben Barzan Ağa'ya bunun hesabını sormaya gidiyorum!"

"Hayır hayır..." dedim abimin elinden tutarak. "İsteddiği bu," diye ekledim. "Yemin ediyorum abi, istediği bu. Bilerek yapıyor. Sırf boşanalım diye."

"Siz artık evlisiniz!" dediğinde onu durduracak hiçbir şey yok gibiydi. "Sen artık onun karısısın! Gönlünde her kim varsa unutacak! Artık seninle evli! Sana saygı duyup evliliğini iyileştirmesi gerekirken o şerefsiz başka bir kadınla poz mu veriyor?!"

"Sen," dedim derin bir nefes alarak. "Sen, Berivan'ı niye kaçırdın? Başkasıyla evlenecek diye değil mi? Senin Karan Milan'dan ne farkın var ki? Şimdi nasıl ona unutacak diyorsun? Sen unutup yoluna gittin mi yoksa ölümü göze mi aldın?"

Çenesi kasıldı. Söylediklerim ağrına giderken ne diyeceğini bilememişti. "Sen ona hiçbir şeyin hesabını soramazsın çünkü bu evlilik sizin yüzünüzden oldu. Fakat ben sorabilirim," dedim keskin bir dille. "Soracağım da. Buna hiç şüphelenmesin."

"Abim," dese de onu susturdum.

"İşleri daha fazla yokuşa sürüklemeyin. Bana izin vermek zorundasın. Eğer şimdi o konağa gitmezsem, bir daha hiç gitmeyeceğimi biliyorum. Babam duymadıysa da söylemeyin," derken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Berivan gözleri dolmuş bir haldeyken, "Marin..." dedi. "Sana yemin ediyorum Karan böyle biri değil. Ben ona kefilim, ne olursa olsun kalbinde bir başkası olsa bile nikahındaki kadını aldatacak birisi değil."

"Üzülmesi gereken ben değilim Berivan," dedim acımasız bir şekilde. "Üzülmesi gereken o, çünkü bütün bu yaptıklarına köpek gibi pişman olacak. Fakat iş işten geçmiş olacak."

Dudaklarım titrediğinde başka hiçbir şey demeden teyzeme sarıldım. Ona doyasıya sarılıp yarın olunca özleyeceğimi bile bile yanaklarından öptüm. Gözyaşlarımın akmaması için tırnaklarımı avuçlarımın içine acımasızca bastırdım.

Delal Hanım mahcup bir şekilde bakarken yanına yaklaşarak yavaşça koluna girdim. Birinden destek almam gerekiyordu. O da bunu hissetmiş gibi kopumu iyice kavradı ve beni kendine

Özge Naz - Düşler Ağdı

doğru çekti. "Gidiyoruz Rojda, eşyalarımızı toparlar mısın?" dediğimde herkes bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Milan konağı bizi bekler. Bize bekletmek yakışmaz."

Abim gitmeden bana tekrar sarılıp alnımdan öptü. Berivan utancından olsa gerek hiçbir şey yapamamıştı. Kimsenin biletini kimseye kesmezdim. Halamları kendi hallerine bırakarak avluda yürümeye başladık. Emrullah'ı aşağıda gördüğümde bana endişeyle baktı. Bir şey diyecek gibi oldu fakat benim oldukça sert olan bakışlarımı gördüğünde açılan ağzını geri kapattı.

Kapılar bizim için açıldıktan sonra sessizlikle geri kapandı. Bir kapının kapanması diğer kapıyı açtığına Milanlar da gece yeni başlıyordu.

Konağa geldiğimizde Delal Hanım elimi hiç bırakmadan benimle birlikte içeriye girdi. Herkes benden bir kelime bekliyor gibiydi. Barzan Ağa beni görür görmez konuşarak, "Merak etme güzel kızım," dedi. "Ben ona yapacağımı biliyorum! Sen hiç canını sıkma!"

"Benim canımı sıkkan sizin oğlunuz değil," dedim kurşun gibi kelimelerle. "Benim canımı sıkkan sizsiniz."

"Sana karşı mahcubuz..." dediğinde başını hafifçe eğmişti.

"Eğer zamanında çocuklarınıza gerçekten baba gibi yaklaşıydınız ne oğlunuz bu kadar asi olurdu ne de kızınız başkasına kaçmakta bulurdu çareyi!" Laflarımı esirgeyeceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. "Sizden tek istediğim, ağa gibi değil de baba gibi yaklaşmanız. Çünkü Karan bu konağa gelse de, iki laftan sonra terk edeceğini biliyorum. Günlerdir olan da bu zaten!"

"Anlı şanlı düğün yapmadığımız için böyle oldu! Bundan sonra herkes neyin ne olduğunu bilecek!" dedi Barzan Ağa.

"Düğün her şeyi çözecek öyle mi?" diye sorarken kaşlarımı kaldırdım. "Nikâhla buraya getiremediğinizi, düğün dernekle ancak gömersiniz."

"Kızım..." dedi Behiçe Hanım.

"Hepinize iyi geceler," dediğimde bakışlarımı taş duvara çevirdim. "İzninizle odama çıkıp uyuyacağım."

Ağzımdan çıkabilecek sözlere engel olabilmek için ayaküstü yaptığımız sohbeta bir son verdim. Başım çatlıyordu. Delal Hanım'ı bırakmak istesem de kendisi beni bırakmayıp odaya kadar çıkartmıştı.

Üstümdekileri çıkartıp yumuşak şeyler giydikten sonra onun yatak örtüsünü araladığını gördüm. Yatmam için işaret ettiğinde karşı çıkmadım. "Hep böyle mi olacak?" diye sorduğumda gözümünden bir damla sıcak yaş süzüldü. Delal Hanım saçlarını okşadığında yutkunamadım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Erkek istediğini yapabilir, orada burada gezebilir, kadın evliliğine hep bağlı kalmak zorunda... Böyle mi olacak? Üzerime kuma getirebilir, yüzüme bakmayabilir, beni aşağılayabilir, bana istediği her şeyi yapabilir fakat ben kafamı pencereden bile çıkartamaz mıyım? Kendime ait bir odam bile olamaz mı? Karan Milan gerçekten daha ne kadar kötü olacak?"

Dudaklarını birbirine bastırduğunda onun gibi her şeye lâl olmak istemiştım. Burnumu içime çektiğimde daha fazla göz yaşı dökmeden, "Ben de Marin Alakan Milan'sam bunu yanına bırakmayacağım," dedim.

Delal Hanım bana *biliyorum* der gibi baktı.

Başımda bir süre durup sessizliğiyle saçlarımı okşadı. O kadar iyi gelmişti ki, ellerini hiç çekmesin istemiştım. Uyuduğumu düşünerek üstümü iyice örttü ve odadan çıktı.

"Akşam oldu yeni gelin akşam! Ne zaman kalkacaksın da kahvaltı hazırlanacak?" diye kapımı yumruklayıp beni uyandırmaya gelen Gülnarin Hanım'ın varlığıyla çılgılık atmak istedim. Üstüme örtmüş olduğum yorganı itekleyerek attım ve yüce yaradandan sabır diledim.

Gülnarin Hanım, "Kapıyı niye kilitliyorsun? Seni gören de kocasıyla yatıyor sanacak! Kalk kız! Bayram var bugün. En mutlu günümüz," diye bağırmasına devam etti. Kapıyı açtığımda küçümseyici bakışları üzerimde gezdi.

"Size de günaydın Gülnarin Hanım," diye gülümseyerek yüzüne baktım. Gülümsememden haz etmiyordu. Üstelik dün gece olanlardan sonra keyifli olmasına şaşırıyordum.

"Gel gel," diyerek dışarıya çağırdı. "Gel de şu mutluluğumuzu kendi gözünle gör!"

Ona anlamsız bakışlar atarken üstüme sabahlık geçirip odadan çıktım. Koridordan geçip merdivenlerin başında durarak aşağıya baktım. Avludaki masanın üstü çeşit çeşit kahvaltılıklarla dolmuştu. Etrafta herkes karınca gibi çalışıp koşuşturuyordu. Gerçekten bayram havası vardı.

"Hayır olsun Gülnarin Hanım, neler oluyor?" diye sordum.

Avluya inmeden balkonda dururken aşağıya bakmaya devam ettim. Barzan Ağa dışarıdan gelirken avludaki masaya doğru yürüyordu.

"Bak bakalım," dedi Gülnarin Hanım. "Kendi gözlerinle gör, neler oluyor anlarsın." Sesinden haz dolu bir ton akıyordu. Gülnarin Hanım olduğum balkonun altını işaret ederken benimle beraber demir korkuluğa geçti.

Aşağıya doğru baktığımda alt katta bulunan misafir odasının kapısı açıldı. Kapıda Karan belirirken manşetlerde yansıyan ifadesi yine yüzünde belirgin bir şekilde duruyordu. Mutlu gözüküyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Diğerlerine baktım, herkes mutlu gibiydi. *Düşte miydin yoksa bütün bu olan biten bana ağıt mı olacaktı?* Yüreğim bana eziyet ederken göğüs kafesime baskı uygulamaya devam etti. Onu görmek artık bana azap veriyordu. Hemen yanına gidip bütün her şeyin hesabını sormak istiyordum.

Aşağıya inip yanına gitmek üzereyken Karan'ın elini uzatmasıyla duraksadım. Aşağıya inmeyip onu izlemeye devam ettim. *Yalnız değildi.*

Uzatılan elini bir başkası kavrarken kaşlarımı çattım, alnımda derin bir çukur oluştu. Tuttuğu eliyle odadan dışarıya çıkan kadın, yavaşça gülümsedi.

Gülnerin Hanım yanıma belirip, "Kahvaltınız hazır, konağımızda hanımağa olarak yapacağınız son kahvaltınız olacak," dediğinde mutlu gözüküyordu.

İkisi beraber odadan çıkıp avluya adım atarken kahvaltının hazırlandığı masaya doğru güler yüzleriyle ilerlediler. Yanında gördüğüm kadın, dün gece Karan'ın magazin sayfalarında boy boy fotoğrafları olan kadındı. Aynı güzelliğiyle kahvaltı masasında Karan'ın yanında yerini aldı.

Yemek masasında günlerdir boş olan sandalye sonunda dolmuştu.

Gülnerin Hanım'ın tiz sesi kulaklarıma doldu: "Kuma geldi sana gelin hanım, kuma! Karan Ağa, sonunda sevdiği kadını Milan konağına getirdi! Asıl düğünümüz şimdi olacak!"

﴿ BÖLÜM 12 ﴾

12. BÖLÜM

“TAM ON İKİDEN”

Kendime bunu niye yapıyordum? Sırf ailem için, onları eskiye nazaran daha çok görmek, yanlarında olabilmek için değer miydi? Neden iki kişi ölmesin diye her gün bu konaktan kendi cenazemi kaldırıyordum? Hangi annenin evladı bununla sınırdı?

Ben sınıanıyordum. Bu yaşadıklarım reva değildi. Fakat her şeyin bittiği vakitti.

Yarın sabah olduğunda kim ölür kim kalır bilmiyordum lâkin bildiğim bir şey varsa o da Karan Milan'ın pişmanlıktan öleceğiydi. Yarın sabah olduğunda benim kim olduğumu bilerek uyanacak ve günlerdir yaptığı eziyetin pişmanlığını her dakika yaşayacaktı. Yarın sabah olduğunda da ise ben bu konakta olmayacaktım.

Ben, Deniz'in kızı Marin'sem, herkes yaptığına pişman olacaktı.

Kulağıma çarpan kelimeler tenimin buz gibi olmasına neden oldu. "Bu suratına ne oldu böyle?" dedi Gülnarin Hanım. "Kuma geldiği için mi bu kadar üzüldün?"

Gördüğüm manzarayı henüz atlatamış değildim. Üstelik dün geceki olaydan sonra kendimde değildim.

"Böyle yaparak beni sinir etmeye çalıştığınızın farkındayım Gülnarin Hanım," diye ters bir sesle konuşurken sesimin tok çıkmasına özen gösterdim. "Yemem bu numaraları. Başta buna Barzan Ağa izin vermez."

Karan Milan'ı hayatımda bir daha göreceğimden emin bile değildim. Şimdi karşımdaydı, karşımdaydı ama bana o kadar uzaktı ki, hiç dokunamayacak gibiydim..

Bu gerçek bir evlilik değildi. Ben burada olmakla doğru mu yapıyordum, onu bile bilmiyordum. Kendimde değil gibiydim. *Burada olduğum her dakika ölüyor gibiydim.* İçten içe bir şey beni öldürüyordu. Başta annemin yokluğu sandım, fakat annem yıllardır yoktu. Babam yıllardır vardı ama hiç olmamıştı. Neydi beni bu denli öldüren? Neydi beni bu kadar kahreden?

Karan'ın yanında oturan ben değilim diye elbette üzülüyordum. Biz küçükken bir arada olan, büyüyünce birbirinden koparılan iki kişiydik. Şimdi, birbirimize daha sıkı sarılmamız gereken yerde, dikenli tellerle örülmüştük. Bu saatten sonra nasıl sarılacaktık?

"Bu bakışları tanıyorum ben," dedi Gülnarin Hanım. "Çok kıskandığın belli. Herkes Karan Ağa'nın yanında oturmak ister fakat kimseye şu ana kadar nasip olmamıştı." Evlendiğimizden bu

Özge Naz – Düşler Ağdı

yana ne yan yana gözükmüş, ne de aynı masaya oturmuştuk. İkisi de nasip olmamıştı. Bu saatten sonra olsa ne olacaktı?

"Kıskandığımından değil," diye fısıldadım. "Yanımdaki kadın acaba ne günah işledi de, sınav için bu konağa gönderildi merak ettim. Büyük bir günah işlemiş olmalı."

Merve Doğan gerçekten güzel bir kadındı. Ekranlara yakışan, model olmak için doğmuş gibiydi. Karan'la yan yana duran portrelerine baktığımda ise birbirine yakışan iki kişi görüyordum. Sadece güzel bir manzaradan ibaretlerdi.

"Kıskanmışsın, belli." Avluya doğru bakış kondurdu. Bir süre sessizce Karan ve Merve'yi izledi. Merve heyecanla bir şeyler anlatırken Karan dikkatle onu dinliyordu. "Karan kumaya baktığı gibi sana bakmıyor. Senin yüzüne bile bakmazken onun gözlerinin içine bakıyor," diye devam etti.

Kahvaltı masasında Bejna'yı göremezken bakışlarım onu aradı. En az benim kadar sinirliyken köşede duruyordu. Derin bir nefes aldığımda, "Ben yeğeniniz üstüme kuma gelir sanıyordum," dedim. "Kendisi köşede durup ağladığına göre, kuma olma hayali de sanırım suya düştü."

Öfkeyle karışık bir sesle, "Milan konağının burnu sürtecek," dedi. Ses kendinden emindi. "Seni bu konağa aldıklarına bin pişman olacaklar, sonra karşılıklarına Bejna gibi biri çıktığı için şükür edecekler."

"Ben düşmanınız değilim Gülnarin Hanım önce bunu anlayın," dedim.

"Yıllardır süregelen düşmanlık bir evlilikle öyle kolayca bitmez gelin hanım!" dediğinde işaret parmağını kaldırıp bana doğru sallamaya başladı. "Benim kocam sizin yüzünüzden öldü!"

Benim kocam sizin yüzünüzden öldü demişti. Benim kocam. Barzan Ağa, onun kocası değil miydi? Neler olduğunu anlayamıyordum.

"Benim nasıl zamanında kocam öldüyse sen de ölmekten beter olacaksın bunu da böyle bil!" dediğinde sesindeki öfke elle tutulur düzeydeydi. "Hem en tez vakitte!"

Gülnarin Hanım yemin edercesine son kez konuşup merdivenlere yöneldi. Söyledikleri boş vereceğim kelimeler değildi. Gözü kara bir kadındı. Hafife almayacaktım. Öfkeli ifadesi yüzünden silinirken zılgıt çekerek merdivenlerden aşağıya indi; elinde bir tek davul zurna eksikti.

Düğün dernekle girmediğim konaktan sanırım düğün dernekle ayrılacaktım.

Anlaşılan bu sabahta kahvaltıda zehir yiyecektim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Konak halkının ben olmadan kahvaltıya başlamış olmasına şaşırmadan edememiştim. Geçtiğimiz günlerde Rojda, "*Sen olmadan başlamazlar*," demişti. Şimdi ise misafirleriyle şen şakrak bir şekilde kahvaltı yapıyorlardı.

"Karan bu ne?" diye soran Merve'yle bakışlarım onlara doğru döndü.

"Reçel olması lazım," dedi Karan.

Merve kafasını sallayıp reçelin tadına baktı. Tekrar dudaklarını aralayıp, "Tatlıymış baya..." demesiyle masada bir gülüşme olmuştu.

Zühre ve Zahir kısa bir bakışmadan sonra Zahir, "Reçel nasıl tatlı olabilir ya?" dedi dalga geçercesine. "Acı olması gerekmiyor muydu?"

"Zahir..." dedi Karan uyarır bir tonda. Zahir abisinin uyarısıyla dudaklarını birbirine bastırdı.

Merve masaya uzun uzun baktıktan sonra, "Hepsi çok güzel fakat glüten içermeyen şeyler yok mu?" diye sordu.

"Neysiz neysiz?" dedi Gülnarin Hanım.

"Glütensiz," dedi, Merve.

Gülnarin Hanım diğerlerine bakıp, "Gülten kim kız?" dedi.

Merve hızlıca, "Yok yanlış anladınız, glütensiz demek istedim ben," dedi.

Ben onları öylece izlerken Havin'in, "Gelin hanım?" diye seslendiğini işittim. Konağın diğer çalışanıydı. Daha çok mutfak kısmıyla ilgileniyordu.

Gözlerimi masadan ayırmadan, "Havin," dedim. "Barzan Ağa'nın tam yanına bir servis daha açar mısın?"

Havin çekingen bir tavırla, "Orada sadece Barzan Ağa'm oturuyor. Ben bu konağa geldiğimden beri hep tek başına oturur ağam, yanına kimse oturmadı," dedi. "Başka yere açsam olur mu?"

"Neden benim yerimde başkası var?" diye sordum.

"Karan Ağa'mın misafiri oraya oturdu."

Kaşlarım çatıldığında damarlarımın arasında gezinen kan, kaynamaya başladı. "Bilerek yapıyorsunuz değil mi?" dedim. "Amacınız ne Havin?!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben bir şey yapmıyorum, ne haddime. Gülnarin Hanım ne dediyse onu yaptım ben," dedi Havin. "Misafir oraya oturacak dedi, oraya oturttuk." Bejna'yı oraya oturtamayacağı için kısa yoldan misafirle sinirimi bozmaya çalışacaktı.

"Orası benim yerimdi. Madem misafir oturuyor, kaldırmayalım," dedim sakinlikle. "O yüzden ben, Karan'ın tam karşısına, Barzan Ağa'nın yanına oturacağım. Hem hanımağa deyip durmuyorlar mıydı? O ben olduğuma göre, oturmamda bir sakınca görmüyorum."

"Ta-tamam, nasıl isterseniz," dedi Havin. Koşar adımlarla aşağıya indi ve mutfağa geçti. Söylediklerimi yapacak mı diye beklerken elinde bardak ve çatal kaşıkla tekrar çıkmıştı.

Masadaki herkes ona bakarken çok geçmeden Barzan Ağa konuştu. "Biri mi geliyor kahvaltıya?" diye sordu.

"Ağam," dedi Havin çekingen bir tavırla. "Marin Hanımağam buraya servis açılmasını istedi. Kendisi odasındaymış, birazdan sofraya geleceğini ilettiler."

"Eee biz gelin kızım yok diye kahvaltıya başlamıştık," dedi Barzan Ağa.

Ben yok muydum? Ben nasıl olmazdım? Beni uyandırmaya gelen Gülnarin Hanım'dı. Bilerek yapmışlardı.

Barzan Ağa sinirle, "Bejna!" diyerek bakışlarını esmer kadına çevirdi. "Hani Marin kızım sabah erken saatlerde çıkıp gitmişti?"

Ne olduğunu şimdi anlıyordum.

Bejna yüzündeki asıl ifadeyi gizlemeyi çalışırken bakışları bana kayıp duruyordu. "Ben öyle görmüştüm Barzan enişte, yanlış gördüm demek ki," dedi. Sesinde yılanın zehri vardı.

"Bejna." Bu öfkeli ton, Karan Milan'a aitti. Sesinde bir şeyler anlamış gibi bir ima vardı. "Dönüş biletin ne zamandı?"

Bejna, duyduğu kelimelerle irileşen gözlerini gizleyemedi. "Henüz almadım, Karan. Neden sordun ki?"

"Keşke sabah sen de amcamlarla birlikte gitseydin," dedi tahammülsüz bir tonda Karan. "Neyse, öğlen saatindeki uçuşa biletini alsın, Emrullah."

"Acelesi ne canım," dedi Gülnarin Hanım. "Hem ne güzel bizimle birlikte kalıyor. İzni daha bitmedi."

"Gözü kulağı pek iyi görüp işitmiyor belli ki," dedi Karan. Yüz ifadesini göremiyordum fakat masadaki kimse yüzüne bakamıyordu. "İznini doktor arkadaşlarına gözükerek kullansın. Böylesi daha sağlıklı olur. Onun için diyorum, Gülnarin Hanım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen nasıl diyorsan öyle olsun," dedi Gülnarin Hanım en sonunda pes ederek. Bejna ile ikisi birbirine bakarken bu durumdan hiç hoşnut olmamışlardı. "Havin, Marin hanımağan elini çabuk tutsun bari. Karan Ağa'nın misafirinin özel istekleri var. Kadıncağz aç aç bekliyor. Neysiz istiyorsa ondan hazırlayıp getirsin. İlk günden güzel karşılamanız lazım."

Karan uyarırcasına, "Gülnarin!" dedi. Masadaki herkesi titretecek kadar bağırdığında en çok yakınında olan Merve korkmuştu.

"Niye bağıırıyorsun Karan oğul kötü bir şey demedim ki," dedi Gülnarin Hanım. Çayından seslice yudum aldığıında bu tepkiyi beklemiyor gibiydi.

"Anne," dedi Zahir. "Sabah sabah kavgaya yer aramayın."

Gülnarin Hanım masum bir tonlamayla, "Ne kavgası oğlum?" dedi. "Gelinse hizmet etmesini bilecek!" Bakışlarını Delal Hanım'a doğru çevirdi. "Yanlış mıyım Delal Hanım? Biz de gelin olduk. Böyle hareketler sergilemedik."

Behiçe Hanım'ın dudakları kenara doğru kıvrıldı. "Sen bu konağa geldiğinde kimi kimsen yoktu Gülnarin," dedi. "Fakat hizmet beklediğim gelin, Alakanların kızı. Ona iş buyuramayacağını öğrenememişsin demek ki."

"Kimin kızı olduğuyula ilgilenmiyorum Behiçe," dedi Gülnarin Hanım. "Karan Ağa'nın lafının yanında kimsenin lafı geçmez, onu bilirim. Misafirinin iyi ağırılanmasını istiyorsa, bizden değil nikâhındaki karısından beklesin. Bir işe yarasin bari."

"Ay ben yanlış bir şey yapmadım değil mi? Sadece glütensiz bir şeyler var mı sormak istedim. Yanlış anlamayın beni, lütfen, " dedi Merve masadaki herkese karşı. Bakışları yanında oturan adama döndü. "Karan, sakın ol canım sen de."

"Bizim gelinin burnu biraz havada," dedi Gülnarin Hanım. "Senlik bir şey yok."

"Emrullah," diye seslendi tekrardan Karan. Emrullah masaya biraz yanaştı ve başını eğip bekledi. "Bilet sayısını ikiye çıkart. Anlaşılan, Gülnarin Hanım yeğenine eşlik etmek istiyor. Hay hay nasıl istiyorsa alırsız biletini."

İçeriye gidip üstümü giyinmek üzereyken duyduğum kelimelerle olduğum yerde kaldım. Karan, Gülnarin Hanım'ı evden mi kovmuştu? Niye?

"Karan Ağa," dedi Gülnarin Hanım. "Ne dersin sen? Babamın evine nasıl gönderirsin sen beni?"

"Anne rahat durduğun mu var?" diyerek araya girdi Zahir. "Ağzın hiç kapanmıyor ki. Gelene gidene laf ediyorsun. İkiniz için de en iyisi bu. Konaktan uzak kalıp kafanızı dinleyin."

"Yazıklar olsun size," dedi Gülnarin Hanım. "Beni şu karılığa bile kabul etmediğiniz gelin için evden mi kovuyorsunuz?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Benim için mi kovuyordu? Karan Milan ne yapıyorsun sen?

"Barzan Ağa, kurban olayım sen bir şey söyle. Bizimkileri bilmez misin?" dedi Gülnarin Hanım. Masada kendisine destek çıkacak bir yüz bulamadığında son çare kocasına yalvarmaya başladı.

Odama hızlıca gidip üstümü değiştirmeye başladım. Bir an önce hazırlanıp aşağıya inecektim. O masada olacak, Karan Milan'ın gözünün içine baka baka kahvaltı yapacaktım. Ne olacağı umurumda değildi. Dün gece olan olaylardan sonra yaptıkları için pişman olması gerekirken bir de o kadını alıp karşıma çıkartmıştı. Her ne göz dağı vermeye çalışıyorsa bana işlemeyecekti.

Avludan sesler gelirken hızlı hazırlanmaya çalıştım. Botlarımı ayağıma geçirdikten sonra son kez aynadan kendime baktım. Sinirden tenim kıpkırmızıydı. Bu suratı gören kimse ağzını açmaya yeltenmezdi.

"Ağam!" diye bir yakarış koptu. "Ağam koşun..." Açılan çift kanatlı kapı kulak tırmalayıcı sesler çıkartırken yoğun bir kalabalığın sesi yükseldi avlunun içerisinde. Eş zamanlı olarak silah sesleri kulaklarıma doldu. Üstüme ceketimi almadan dışarıya çıktığımda neler olduğuna baktım.

"Ağam, Demiroğlu ve Emirati aşireti arasında çatışma çıktı," diyerek içeriye giren bir adam gördüm. "Olay giderek büyüyor. Karan Ağa olmadan çözmeyiz diyorlar."

Adamın peşinden bir başkası daha gelirken, avlunun etrafı arabalarla dolup taşıtı. Karan, masadan kalktığında Merve de onunla birlikte kalkmış fakat Karan onun geri oturmasını işaret etmişti. Herkes bir anda ayarlanırken, "Bütün sokağı ateş altına vermişler," dedi Emrullah. "Şimdi haberleri geldi ağam, iki tarafta geri çekilmiyor."

Tanımadığım adam, "Karan Ağa seni bekliyoruz," dedi. "Çözersen sen çözersin. Bütün iş yerleri yangın altında kaldı. Hasar almayan araba kalmadı. Herkes silahlanmış durumda."

Emrullah avludan çıktıktan sonra koşar adımlarla geri geldi. "Ağam sokağın altından ateşler buraya yükseliyor. Yaklaşmışlar belli ki."

Karan, ailesine dönerek, "Hemen konağı boşaltın," dedi. "Hepiniz toparlanın, yüksek korumalı araçlarla buradan uzaklaşın. Kimse kalmasın."

Barzan Ağa bastonunu yere vurup, "Emrullah," dedi. "Ahmet," diyerek diğer bir çalışana seslendi. "Ağanızın dediklerini yapın. Havalimanına götürecekleri götürün, geri kalan konak halkını çiftliğe götürün derhal! Biz gelene kadar çiftlikte kalacaksınız!" Baba-oğul etrafına emirler yağdırırken ortalık bir alanda savaş alanına dönmüş gibiydi.

Avluyu görebildiğimde bir sürü adamlar içeriye dolmuş, etraftan gelen silah sesleri giderek artmıştı. Gerçekten bir çatışma çıkmıştı ve bunu iliklerime kadar hissetmek bana da korku vermişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Abi..." dedi Zühre. Panik olduğu her halinden belliydi. "Biz ne yapacağız? Annem de gidecek zaten."

"Fıstığım," dedi Karan, kardeşini kolunun altına alırken. "Çiftliğe geçeceksiniz dedik ya. Hem geldiğimden beri çiftlik diye tutturuyordun. Oraya gidip, bizi bekleyin tamam mı abiciğim?"

Zühre ağlamamak için zor duruyordu. "Ya bir şey olursa?" Abisine doğru baktı. "En son böyle bir şey olduğunda kaç kişi ölmüş, sen de yaralanmıştın! Abi ya yine aynısı olursa?"

"Bir şey olmayacak..." dedi Karan, korkusuz bir sesle kardeşinin sırtını sıvazladı. "Nasıl Milanların kızıydın sen? Hiç korkmaman gerekiyor böyle şeylerden. Çiftliğe geçin ve eğlenmenize bakın. Gelince söz veriyorum, ata binip, yarış yapacağız."

Kardeşi Zühre'yi bıraktıktan sonra avlunun içinde babasının yanına koşturan Zahir'i gördüğünde, "Zahir buraya gel," diyerek yanına çağırdı.

Merdivenleri çıkan Rojda, "Hanımım," diye seslendi. "Hazır mısınız? Araçlar hazırmış, Barzan Ağa'm sizi bekliyor aşağıda."

"Ne oluyor Rojda? Ne kavgası gürültüsü bu?"

"Çiftliğe gidecekmışiz," dedi aceleyle. "Buralarda kavga eksik olmaz, hanımım. Bütün mahalleyi boşaltıyorlar çünkü iki tarafta silahlı çatışmaya başlamış."

Avluya baktığımda adamların çoğu alanı boşaltmış, gürültü sesleri azalırken Karan'a dair bir iz görememiştim. Merve, Gülnarin Hanım ve yeğeni yoktu. Barzan Ağa ve evi korumakla görevli adamlar hararetli bir şekilde konuşuyorlardı.

"Gidelim o zaman," dediğimde aklıma kişisel eşyalarım gelmişti. Tam ağzımı açacağım sırada Rojda'nın hepsini çantaya koyduğunu görünce merdivenlerden inmeye başladım. "Barzan Ağa," diye seslendim. "Bu konakta normal bir gün olmayacak mı?"

"Burası Milan konağı," dedi Barzan Ağa. "Alakan aşiretiyle mi karıştırmıştın?"

"Ne haddime," dedim çenemi dikleştirerek. "Abim Mahir, eşi Berivan'a asla böyle bir saygısızlık yapmazdı. Babam da yaptırmazdı. İki aşireti birbirine karıştırmam söz konusu bile değil."

"Gelin kızım," dediğinde benim normalden daha sinirli olduğumun farkına varmıştı. "Sana karşı boynum eğiktir. Biz de gelen misafire git denilmez. Gece, Tanrı misafiridir diye getirdiği kadını kabul ettim. Oğluma elim kalkmadıysa o da babalık yap dediğin içindir yoksa yaşına başına aldırmadan bu bastonla hastanelik ederdim onu. Sen affettim diye de kadar da kimse Karan Ağa'yı affetmeyecektir. Ne yapsan hakkındır."

Hiçbir şey demeden yürümeye başladığımda Zahir ve Zühre yanımda belirmişti. "Yenge bizimle geliyorsun," dedi Zahir. "Abim seni bana emanet etti."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Abini kime emanet ettin Zahir?" Bana anlamayan bir bakış atmasıyla, "Abini bir daha gördüğümde hiç iyi şeyler olmayacak da, ondan bahsediyordum," dedim.

Zahir, siyah aracı işaret ettiği sırada biri, "Marin!" diye seslendi.

Seslenen kişiye döndüğümde beklemediğim biriyle karşılaştım. *Merve Doğan*. Emrullah'ın açmış olduğu arabanın kapısından binmek üzereyken bana doğru seslenmişti. "Bekler misin?" diye sormasıyla arabaya binmekten vazgeçtim.

"Evden yoksun sanmıştık. Yoksa ilk işimiz seni görmektir..." dedi Merve. İfadesinden doğru konuşup konuşmadığını anlayamamıştım. Çünkü kocamın yüzümü gördüğü yoktu. Bu durumda ilk işleri beni görmek olamazdı. Onu incelemeyi duramamıştım. Gerçekten çok güzel bir kadındı. "Seninle böyle tanışmak istemezdim."

"Hiç tanışmamalıydık."

Lafıma alınmış gibi bakarken, "Öyle söyleme," dedi. "Dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyorum ama asla düşündüğün gibi değil. Sana açıklamama izin ver. Bana kızgın olmakta çok haklısın. Ben saçımı başımı yolarsın sandım ama hiçbir tepki vermiyorsun..."

"Sana kızmıyorum Merve, sana neden kızayım ki?" dedim düz bir sesle. "Ben kocama kıızıyorum. O sana söylemezse sen onun evli olduğunu nereden bileceksin ki? Her erkeğin alnında evli yazıyor mu? Yüzüğü yok, evli bir adam gibi davranmıyor, eşine sadık kalmıyor..." Kafamı iki yana salladım. "Bu tarz konularda kadınlara suç bulurlar fakat asıl olay erkektedir, ben sana gerçekten kızmıyorum."

"Onu dinleyeceksin değil mi?" diye sorarken ilgiyle baktı Merve. "Beni dinlemeyeceksin, anladım ama onu dinle. Ne olursa olsun dinle."

"Kendisi beni günlerdir dinlemiyor. Sanırım bu yaşattıklarının bir karşılığı olmalı. Ben de onu dinlemeyi reddediyorum," dediğimde son bir bakış attım. "Bazen her şey olacağına varır. Yaşadığımı, yaşama, Merve. Tek diyeceğim budur."

Onunla konuşmayacağımı anladığında elini kaldırıp hafifçe salladı. "Tekrar görüşeceğiz, Marin!"

Rojda ve Zühre kilidi açılan aracın arka koltuğuna geçerken ön koltuğuna kendimi yerleştirdim ve sakinleşmeye çalıştım. Bir sabahta gözümü normal bir güne açmış olsam şaşıracaktım gerçekten.

Arabada bizden başka kimseyi görmeyince, "Delal Hanım ve Behiçe hanımlar nerede? Diğer kızlar?" diye sordum. Konağın bulunduğu mahalleden hızlıca ayrılmıştık. Camdan dışarıyı izlediğimde yer yer bazı bölgelerden yoğun gri dumanlar çıkıyor, yanık kokusu arabanın içinden bile alınıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Onları Ahmet abi getirecek. Üç araba peşimizden gelecekler," dedi Zahir.

"Böyle şeyler hep oluyor mu burada? Yangın niye çıktı?"

"Ben iki kere şahit oldum," dedi Zahir. "Biri çok kötüydü günler boyu sürdü, tekrarlanmaması için önlem alıyor bizimkiler. İki aşireti püskürtmek için de ateş yakılır. Sınır belirlenir."

"Çiftlikte olursak daha sakın ve güvende olacağız," dedi Zühre. "Sen de mi gitseydin Zahir? Ya bizimkilere bir şey olursa?"

"Ben canımı yolda mı Zühre?" dedi Zahir umursamaz bir tonda. "Ağa kimse o gitsin, hiç kendimi ateşe atamam."

"Gidene ne olur ki?" diye sordum. "Tek yapacağı iki tarafa da durun demek değil mi?"

Zahir bana inanmayan gözlerle bakarken, "Bu işlerin böyle yürüdüğünü mü sanıyordun yenge?" dedi. "Mervan Ağa'nın vurulduğu yerde sence aşiretler konuşmaktan anlıyor mu?" Yavaşça koltuğuma sindim. Anlaşılan Karan Milan bugün net kurşunların hedefi olacaktı.

Ya benim, ya aşiretlerin...

Bir kadar saat sonra Zahir aracı durdurduğunda konaktan daha büyük bir evin önüne gelmiştik. Tamamen taştan oluşan konakta modern dağ evlerini anımsatıyordu. Alabildiğince yeşillikti, dağlık bölge olmasına rağmen döşenen ağaçlarla ormanın içindeymiş gibiydi.

Arabadan inerken etrafa bakmaktan kendimi alamıyordum. "Burası ne kadar güzel bir yer, çok geniş ve ferah," diye mırıldandım. "Tam abinizi öldürüp gömmelik!" İkisinin bakmasıyla yüzümdeki ifadeyi bozdum. "Şakaydı ikizler..."

"Her hafta sonları buraya geliriz," dedi Zühre. "Çiftliği biz de çok seviyoruz Marin yenge. Bol bol geliriz artık."

Yürümeye başladığımızda evin etrafındaki çitleri geçerken gördüğüm alanla dudaklarım aralanmış, gözlerim büyümüştü. Bir seyis toprak kaplı alanda atı gezdiriyordu. "Atınız mı var..."

"Evet hepimizin kendine ait bir atı var," dedi Zahir. "Babam her çocuğa aldı. Buralarda ata önem verilir."

"İnanmıyorum..." dedim heyecanla. "Görmem mümkün mü?"

"Hanımım ben içeriye yardıma gidiyorum," dedi Rojda araya girerek. "Bana ihtiyacınız olursa seslenirsiniz." Çantamı ve eşyalarımı aldığımda çift kapılı konağa doğru ilerledi. Ona kafamı salladığımda ikizlerle birlikte atların olduğu alana doğru yürüdük.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ata daha önce hiç binmedim," dedim üzüntüyle. "Daha doğrusu bindim fakat at şahlanınca korkudan hemen geri indim. İçimde hep ukte kaldı, at maceram oldukça kısa sürmüştü."

"Bizim Zühre de öyle olmuştu," dedi Zahir gülerken. "Karan abim zorla bindirip atı serbest bıraktı, Zühre dört nala koşan atla üzerinde ağlaya ağlaya alışmıştı. Bir daha ağlamadı." Kahkahalarına engel olamazken gülüşlerinin arasında anlatmıştı.

"Evet ama abim öyle yapmasaydı bir daha asla binemezdim. İyi ki yapmış," dedi Zühre. Ahırdan içeriye girdiğimizde koşu koşu açık kahverengi renkli bir atın yanına doğru gitmişti.

"Bu benim!" dedi heyecanla. Az önceki durgun halinden eser kalmamıştı. "Çok tatlı değil mi? İsmi Tarçın." Yanağını ata sürtünce bir eliyle başını okşamaya başlamıştı.

"Sevdirir mi kendini?" dedim. Atlardan korkmuyordum ama ne yapacakları belli olmuyordu.

"Dokun bak..." dedi elimi alıp atın başına koyduğunda yavaşça okşamamı sağlamıştı. Koluma dilini değdiren atla huylanırken yellerini sevmek hoşuna gitmişti.

"Bu da benim atım ismi Rüzgar. Çok hız yapıyor kerata," dedi Zahir. Atının yanına gidince at aniden şaha kalkmış, kişnemişti. Geriye hızla çekildiğimde attan uzaklaşmıştım.

"Bu biraz asiymiş," dedim yanına bile yaklaştırmayan ata korkarak bakarken.

"Öyledir..." dedi Zahir. "Karan abiminkini görme o zaman baya hırçın. Benimki yanında uysal kalıyor."

İleride duran simsiyah atın yanına gittiğinde peşinde takıldım. Çoğu şeyden daha asil duran at öyle cüsseli duruyordu ki, istese çiti aşır dışarıya çıkabilirdi. "Karan abimin..." dedi Zahir. "İsmi Asil." Atı tutup sevmeye başlamıştı.

"Asil..." diye fısıldadım. Onun sevmesinden fırsat bilip elimi atın başına yerleştirdim. Yabancı olduğumu yadırgayıp huysuzlanmaya başladığında kişnemişti.

"Aynı sahibi. Gerçekten çok hırçın ve sert..." Onun kişnemesine rağmen elimi ondan çekmedim. Yellerini okşamak için elimi yukarıya çektiğimde at yüzünü uzaklaştırmıştı benden. Alanında dönüp köşeye geçti. "O yüzünü bana mı döndü?"

"Galiba yenge..."

"Atı bile yüzüme bakmıyor!" diye hayıflandığımda diğer atları yemleyen Zühre'nin yanına geçtim.

Uzunca bir süre atlarla ilgilenmiş yemlerini verip sularını içirdiğimizde Zahir ve Zühre kavga ede ede vakti tamamlamışlardı. İkişiyile takılmak öyle eğlenceliydi yanlarında üzgün durmak

Özge Naz – Düşler Ağdı

neredeysse imkansızdı. Zühre'nin telefonuyla bir sürü fotoğraf çekildiğimizde saati öğlen etmiştik.

Karan Milan'ın beni görmemesi için artık hiçbir engel yoktu. Bugün beni kesinlikle görecekti. Nasıl olurdu ne olurdu bilmiyorum ama içime sığmayan kinle dolu öfke beni yarımda durdurmuyordu.

"Üşüdün mü kızım?" diye soran Behiçe hanım üzerime kalın bir şal bırakırken omuzlarıma kadar çekmişti. Öğlen olmasına rağmen Mardin güneşi burayı pek fazla yakmıyordu.

"Konağa göre burası baya esiyormuş," dedim, şala sarıldığımda üşüdüğümü Behiçe hanım diyene kadar fark etmemiştim.

"Dağlık alan olduğu için çok eser burası," derken oturduğum salıncakta yanıma yerleştiğinde benimle beraber manzarayı izledi.

"Ya biz buraya elimiz kolumuz bağlayıp oturmaya mı geldik," dedi Zahir şikayetçi dolu bir sesle. "Behiçe anne geleneği bozmayalım haydi atışa." Oturduğumuz bahçeye geldiğinde çiftlik maceramıza bir yenisini daha eklemek istiyordu.

"Gelenek mi? Ne geleneği?" diye sordum.

"Biz buraya her geldiğimizde atış yapıyoruz," diyerek açıkladı Zahir. "Behiçe anne de çok güzel silah kullanır." Bakışlarım Behiçe hanıma dönmüş ona garip bir ifadeyle bakmıştı.

Kendisi hiç beklediğim biri gibi değildi. Etrafımdaki bütün konak kadınları o kadar kötü kalpliydi ki, Behiçe Hanım onlara inat vardı. Bir de Delal Hanım. "Behiçe hanım şaşırtıyorsunuz beni," deyip yavaşça gülümsedim. "Gidelim o zaman bana da öğretin kullanmasını. Oğlunuz böyle devam ederse, silah kullanmayı bilsem iyi olacak."

Hep beraber kalkıp evin bayağı aşağında olan arsaya doğru ilerledik. Hiç kimse yoktu ve uzunca bir düzlükten oluşuyordu. Etrafta boş kovanlar ve hedef tahtaları bulunuyordu. "Bir şey soracağım," dedim Behiçe Hanım'a doğru. "Delal Hanım hiç konuşmuyor evin ilk gelini oymuş. Resmi nikahlı eşken, sizin çocuklarınız doğduğu için nikah size geçmiş. Konuşmamasının nedenini sorsam ileri mi gitmiş olurum?"

Behiçe Hanım ileriye doğru odaklandı. Aniden gözlerine sis çökmüştü. "Kaynanamız bize çok eziyet ederdi. Her gün dua ederdik Delal'le eğer bir gün gelinimiz olursa asla ona bize davranılan şekilde davranmayacaktık. Buralarda töre denen illet vardır. Eğer gelin, çocuk veremiyorsa bir başka kadınla daha evlenilir."

"Delal Hanım'ın çocuğu olmadığı için sonra siz gelin geldiniz..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Delal'in çocuğu neden olmazdı, kimse bilemedi. Fakat ben gelin geldikten sonra Delal hamile kaldı. Hiç üzülmemiştim. Ben geri babamın evine dönmeye hazırdım. Delal'in neler yaşadığını görür işitirdim. Kaynanam çok kötü davranırdı. Bir gün merdivenlerden Delal'i o hamile haliyle itti." Aklıma başka bir an gelirken kendime lanet ettim.

"Çocuğunu düşürdü ve bir daha kimseyle konuşmadı yani..." Merdivenlerde düşüyormuş gibi yapmışım, sırf benimle konuşsun diye... Ben ne yapmışım?

"Evet," dedi Behiçe Hanım. "Delal için her şey bitmişti, bir daha asla konuşmadı."Gözlerinde hüznün belirirken kalbimin acıdığını hissettim.

"Çok üzüldüm..." dedim mırıldandığımda, az çok büyük bir yarası olduğunu fark ediyordum ama bu kadar acı dolu bir gerçeği beklemiyordum. "Gülnarın Hanım peki? Bana bugün laf arasında kocasının öldüğünü söyledi..."

"Barzan Ağa'nın erkek kardeşi Serzan'ın eşiydi aslında," dediğinde kaşlarım havalandı. Aklıma hücum eden düşünceler tüylerimi diken diken etti."Serzan vefat etti. Töre kararıyla dul kalan kadın, buralarda erkek kardeşe verilir. Barzan Ağa karşı çıktı ama bu sefer Gülnarın kendini öldürmekle tehdit etti. Milan gelini olduğunu söyledi. Kaynanamız dünden razıydı, diğer bir eş oldu."

"Tüylerim ürperdi..." derken böyle şeylerin hâlâ yaşanıyor olması gerçekten üzücüydü.

"Hadi," dedi Zahir yanımıza doğru gelirken. "Dizdim şişeleri. Şişelere atış yapacağız. Sen başla Behiçe anne." Zahir elinde tuttuğu silahın şarjörünü kontrol ettiğinde Behiçe Hanım'a uzattı.

Behiçe Hanım eline aldığı silahla, uzak mesafe olmasına rağmen gözünü bile kırpmadan bütün şişeleri kırarken beni şaşırtmıştı. Bu kadar iyi olmasını tahmin etmiyordum. Zahir ve Behiçe Hanım atış yaparken onları izlemiştim.

"Behiçe anne," diye bağırdı yukarıdan Zühre. Bakışlarımız ona dönerken eliyle gel işareti yapmıştı. "Babamgil aradı. Birazdan burada olacaklarmış. Yemeği hazır edelim mi?" Behiçe Hanım, diğerlerinin yanına gittiğinde Zahir'le ikimiz kaldık.

Zahir elindeki siyah tabancının kabzasından tutup şarjörünü çıkardığında bitirdiği mermileri doldurdu. "Silah kullandın mı hiç yenge?"

"Hiç kullanmadım."

"Kullanmak ister misin peki?" diye sorduğunda alttan bir bakış attı. "Ata binmedin bari silah kullan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hep merak ettim ama aslında bir deneme yapabilirim," derken cesaretim kırılmadan konuştum. "Ata binmekten daha eğlenceli duruyor." Yeni dizmiş olduğu şişeleri benim için yakın mesafeye almıştı.

"Göstereyim o zaman ben sana yenge," dedi. Kısa sürede öğrenebileceğim her şeyi öğrenmiştim. İkimiz de profesyonel değildik. Fakat Zahir'in benden daha çok şey bildiği aşikârdı.

"Öğrendiklerini uygula bir bakalım," dediğinde aklımdaki kuralların tekrar üstünden geçtim. Sandığım kadar kolay değildi. Silahı tamamen elime bıraktığında ağırlığına henüz alışmadığımı çelik tabancayı avucumda sıktım.

Parmaklarımı yerleştirip, yeni öğrendiğim gez göz arpacık taktığı ile şişelerden birini odağıma aldım ve derin bir nefes alıp tetiğe bastım. Kulak tırmalayıcı sestem rahatsız olurken silahtan gözümü çekip hedefime baktım.

Zahir, "İlk seferde kimse atamaz zaten," diyerek geçiştirdi. "Tekrar dene."

"Çok berbat bir atıştı," dediğimde burukça gülümsedim. "Kurşun boşa gitti."

"Karan abim olsaydı sana gösterirdi yenge," dediğinde alay dolu bir sesle takıldı. "Atış konusunda baya iyi. Favorim Behiçe anne olsa da onun da eline kimse su dökemez."

"Karan abin daha yüzüme bakmıyor," dedim acı dolu gerçekle. "Bana atış yapmayı öğreteceğini hiç sanmıyorum."

"Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?"

Duyduğum farklı sesle elimdeki silahın titremesine engel olamadım ve aniden atış yaptım. Hedeften çok farklı bir yere giden kurşunla öylece kalakaldım.

Karan Milan. Yürek sızısı buradaydı çünkü yüreğime aniden bir ağırlık çöktü.

"Ne yapacakmış Karan? Ne öğretecekmiş?" diye tekrardan sorarken ikimizden de tek bir yanıt çıkmamıştı.

"Yengem iki seferdir atışı tutturamıyor," diyerek açıklamaya başladı Zahir. "Ben de Karan abim olsaydı sana öğretirdi dedim. Onun hakkında konuşuyorduk."

Boynumda hissettiğim sıcak nefesle, titredim. Parmaklarımın arasındaki silah gevşerken arkamda bana sarılan bedenle olduğum yerde çakıldım. Silahı doğrulttuğum kolumun üzerinde, onun parmaklarını görürken kalbim bir anlığına çalışmayı durdurmuştu.

Karan Milan tam arkamdaydı. Yüreğim ağrımaya başladı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Elimdeki silahı benimle beraber kavradığında teninin altındaki tenimin titrediğini hissettim. Hoş erkeksi kokusu burnuma dolarken yavaşça soludum. Karanfil, keskindi.

Sıcak nefesi, saçlarının açıkta bıraktığı boynuma düşerken, "Silahı tutuşun yanlış bir kere," dedi, sert sesiyle.

Boşta duran elimi parmaklarının arasına alıp, "Bu şekilde tutarsan..." dedi. Elimi silahla birleştirdiğinde sıkıca kavramamı sağladı. Benim tuttuğumun aksine biraz daha yukarıya kaldırdı. "Hedefi şaşırtmadan ve parmağının titremesine izin vermeden tetiğe basarsan, tam on ikiden vurmuş olursun."

Güçlü parmaklarının baskısıyla benimle beraber tetiğe bastı. Ayarlamış olduğumuz şişeyi tam ortasından vurup kırılmasını sağlamıştı.

Buraya kadardı.

Ve bunu iliklerime kadar hissediyordum.

"Güzel atıştı," dedim soğukkanlı bir sesle. "Tam on ikiden vurdun, Karan. Tıpkı senin benim yüzüme baktığında, tam on ikiden vurulacağın gibi."

"Yoksa Alakanlar tam on ikiden vuruluruz diye mi bunca yıl saklamıştı seni?" derken ses tellerinde bariz bir alay hissettim.

Silahı aşağıya indirdim ve elimi bırakmasını sağladım. "Neden yüzüme bakıp karar vermiyorsun, Karan Jan?"

Beni nazik olmayacak şekilde kendine sertçe çekti. "Alakan aşiretinin herkesten sır gibi sakladığı kızını Marin Alakan, seni gördüğüm ilk an kalbimden vuracak mısın beni bakalım..." dedi.

Bedenim hafifçe göğsüne çarptığında etrafımdaki her şey yavaşlamış gibiydi.

"Kalbinden mi bilmiyorum ama seni vuracağıma emin olabilirsiniz..."

Elaya vurgun gözleri yüzümde durdu.

Zaman ikimizin bakışları arasında kayıp giderken ela gözleri bir gece gibi kararmış, harelerinde yoğunluk belirmişti.

Gördüğü ilk andan vurulduğunu hissettiğimde, sert çehresinin yerini şaşkınlık aldı. Dudakları yavaşça aralandığında kor kokan kelimeler dudaklarından bir yangın misali döküldü.

Kalın sesiyle, "Sen..." dedi. "Deniz Kızı!"

﴿ BÖLÜM 13 ﴾

13. BÖLÜM “YÜREK SIZISI”

Dilinden bir yakarış dökülmüş gibiydi. Yıllardır bulamadığı bir şeyi bulmuş gibi bana bakıyordu. Düşü gerçeğe dönmüş bir şekilde karşıdaydı. Hem de hiç istemediği kadar. Karan beni gördüğüne inanamıyordu. Gözlerini birkaç kere kırpma ihtiyacı hissetti.

Düşler ağıda döner de, ağıtlar düşe dönmez miydi hiç?

Ben ona düş, o bana ağıt olmuştu.

Burası düşler ağıydı.

Onun şaşkınlığını atmasına izin vermeden, "Beni her gördüğünde böyle mi hitap edeceksin yürek sızısı?" diye sordum.

Karan ne gördüğüne emin olamazken gözlerini kapatmaya devam etti. Nefes alış verişleri sıklaşmıştı. Bakışlarım koyulaşan ela gözlerinde dururken nefesim ciğerimde intihar ediyormuş gibi oldu. Çenesi kasılmış, kaşları çatılırken gözleri gördüğüne şahitlik edemiyordu.

"Bu nasıl olabilir?" derken dudaklarından dökülen kelimeleri zorlukla çıkartıyordu.

Zahir her şeyden habersiz bir şekilde, "Ne olmuş abi?" dedi.

Elaya vurgun bakışları, gözlerimden bir saniye bile olsun ayırmıyordu. Aralı duran dudaklarından, "Zahir..." dedi. "Yengen nerede?"

"Dalga mı geçiyorsun abi? Marin yengem işte," dedi Zahir olaylara anlam veremezken. "Adam nikahlı karısını bilmiyor nasıl bir iş anlamadım gitti..."

"Bu gerçek olamaz," dedi Karan küfür edercesine.

"Karşıdaki yengem abi," dedi Zahir tekrar tekrar kelimelerin üstüne basarken. "Evlendiği kadın en başından beri oydu!" Karşılaşmamız onu da şaşırtmış olsa gerek ki sesindeki şaşkınlıktan öfkeye dönen tavrı açıkça kendini belli ediyordu. "Evlendiğin kadını ilk kez şimdi görüyorsun. Sen de haklısın tabii."

"Hayır..." dedi Karan. Geri geri giderken kabul etmemekte kararlıydı. Aramızda mesafeler oluşturması rahatlamama neden oldu. "Gerçek değil. Gerçek değil. Ben günlerdir ilaçlarımı almıyorum, gerçek değil." İlaç mı? Karan, ilaç mı kullanıyordu?

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karşısına geçtiğimde aramızdaki mesafeyi korumaya özen gösterdim. "Karan," diye mırıldandım. "Hiç olmadığı kadar gerçeğim. Yeminin buraya kadarmış..."

Kafasını iki yana salladı. Gözlerinin beyazlığı kırmızılaşmıştı. "Gerçek olamazsın sen." Sürekli olarak aksini iddia ediyordu. "Sen benim karım olamazsın. Seninle evlenmedim ben, Alakanların kızıyla evlendim! O da sen değilsin!"

"Evlendiğin kişi benim..." derken sesimi ılımlı tutmaya çalıştım. "O nefret ettiğini söylediğin, boşanmak istediğin, en önemlisi hiç evlenmeye yanamadığın Alakanların kızıyım."

Yoğun bir hayal kırıklığı yaşarken, "Sen evliydin..." dedi. "Evliydin hani? Adın Mahinev'di senin!"

"Hakkımda ne dedilerse koca bir yalandı," dedim. "Beni korumak için söylenen bir yalandı. Kimliğimi gizlemem gerekiyordu," derken kelimelerimde yalanın izi yoktu. "Ben Mervan ve Deniz'in yıllar önce öldü denilen kızıyım."

"Oğuz?" diye sordu. "Oğuz peki? Seni eşim diye tanıttı bana!"

"Oğuz sadece arkadaşımın abisiydi. Mahir abimin de çok sevdiği bir dostuydu," diyerek açıkladım. "Yalan söylemek zorunda kaldı. Çünkü sen düşman aşiretin oğluydun."

Karan kuru toprağa sert bir tekme attı. "Bir düşün içindeyim başka açıklaması olamaz!"

"Düşünün gerçeğin dönüşmesine izin bile vermedin."

"Bu nasıl olabilir ya?!" diye adeta haykırdı. "Aklım almıyor! Nasıl olabilir! Sana defalarca adını sordum ben! Bana adım Marin Alakan demek çok mu zordu?!"

"Yüzüme bakman ne kadar zorsa," derken gardımı korudum. "Adımı söylemem de bir o kadar zordu."

İnanmıyordu, bakışlarındaki alık ifade kendisinin bir rüyanın içinde olduğuna inandırmak istiyor gibiydi. Bir yıkımın kurbanı olmuş, sarsıcı darbeyi iliklerine kadar hissediyordu.

Çenemi dikleştirdim ve tıpkı her şeyin başladığı o gece gibi gözlerinin içine baktım. "Tekrar karşılaşsak sana adımı söyleyecektim... Eğer kaderinsem tekrar karşına çıkacak, kader bizi bir şekilde bir araya getirecekti."

Gülümsedim. Çok soğuk bir gülümsemeydi. Karan, dikkatle gülümsememi izledi.

"Çok garip... Karşılaştık. Hem de defalarca. Kader bizi hep bir araya getirdi fakat sen kadere yenik düşmek istemedin," dedim buzullardan bir parça sesle. "Baban senin için çok asi bir çocuk derken ne demek istediğini yaşayarak öğrendim. Adımı öğrenmek istedin, söyleyene kadar

Özge Naz – Düşler Ağdı

yanımdan gitmek istemedin. Sana yanlış bir isim söylediler fakat buna bile inanmak istemedin. Haklıydın; adım o değildi."

Soğukluk vücudumu ısıırıyordu. Zemherinin yakıcı soğukluğu bakışlarımız arasındaydı.

"Artık kim olduğumu söyleyebilirim," dedim büyük bir rahatlıkla. "Adım Marin Alakan..." Derin bir nefes aldım. "Marin Alakan Milan. Senin nikâhlı karınım."

Onunla bugüne kadar karşılaşma hakkında bir sürü senaryo kurmuşum kafamda... kahvaltıda, akşam yemeğinde, konağın herhangi bir köşesinde, bir şekilde çarpışacağız ve bana bakmak zorunda kalacağı için artık kim olduğumu öğrenecekti. Hep öyle düşünmüştüm, bir şekilde o konakta karşılaşacaktık. Lâkin o hiç bakmadı, gözü olduğum tarafa hiç değmedi. Ben yokmuşum gibi, hiç var olmamışım gibi davrandı.

"Milan..." dedi acı dolu bir sesle. "Bunca zaman Milan'dın!"

"Olmamı istemedin," derken onun kadar tepki gösteremiyordum bu duruma. Başka zaman olsa daha farklı tepki verebilecek bir insandım. "Seni bu evliliğe zorlayan bendim. Benim yüzümden bu evlilik gerçekleşti."

Karan kendinden emin bir şekilde, "Bunun bir hata olacağını düşündüm. Töre için yapılan evlilikler yine kanla biter," dedi. "En başından beri bu yüzden ne olursa olsun istemedim."

"Sadece bundan dolayı mıydı?"

İç çekti. "Gönlümde bir başkası vardı."

"Sana bir yerde hak verdim. Bencil olan bendim. Kan davasının bitmesi için evlilik gerçekleşmesini isterken aslında amacım sadece bu da değildi. Kötü bir amacım yoktu ama bencil miydim? Sonuna kadar, Karan," diye mırıldandığımda Zahir'in varlığını umursamadım. "Bunun için özür dilemeyeceğim. Ama seçimimin bedeli bana yapmaya çalıştığın eziyetlerle sonuna kadar ödedim."

"Hiçbir sik anlamıyorum," dedi Karan. Elini kalbine götürdü. Canı acıyor gibiydi. "Rüyadayım ve birazdan uyanacağım. Bunların hepsi siktiri boktan bir rüya!" Bakışları bir anlığına beni buldu. "Üstüne alınma."

"Sen haklıymışsın, Karan. Kaderimsin..." Bakışlarının beni yaktığını hissediyordum, gözlerinde gördüğüm ifade bu karşılaşmadan sağ çıkmadığını belli ediyordu.

Vurulmuştu... Lâkin bedeninde tek bir kurşun izi yoktu.

"Aklımı karıştırma... Aklımı karıştırma!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Beni avluda terk edene kadar heyecan içerisinde sana bu durumu nasıl açıklayacağımı düşündüm. Gittin, beni terk ettin. Yine de bekledim. Sinirli dedim, istemediği bir evlilik yaptı dedim. Duvağımı kaldırıncaya senin kendi gözlerinle beni görmeni istedim..." Dudaklarım kenara kıvrıldı acı bir şekilde gülümsediğimde sözlerime devam ettim. "Hatta öfken gözlerini kör edecek kadar kapatmasaydı; nikah defterine imzalarımızı atarken, oraya koyulan vesikalığımı bile görüp beni tanıyabilirdin."

"Kolay değildi..."

"İnan, benim için de kolay değildi. Hatırlıyor musun?" diye sordum. Konuşmamı bekledi. "İstanbul'da senin mekânındayken, *beni anlar mısın* diye sormuştun. Ben de sana *anlarım* demiştim. Anlardım Karan, ben hep durumu iyileştirmeye çalıştım ama daha kötüye sürükleyen sendin."

Kafasını iki yana salladı. "Yapma..." dedi. "Yapma." Gözlerime acıyla baktı. "Kendimden daha çok nefret etmeme neden oluyorsun. Devam etme."

Kocama doğrulttuğum silahtan dolayı bana çekilen bir sürü silah olmuştu.

"Marin yenge, indir silahını," dedi Zahir. Yanıma doğru geldiğinde ona yaklaşmamasını işaret ettim.

Keskin bir dille, "Onu vuracağımı söylemiştim Zahir," dedim.

"Abimi korumak için buradaki herkes seni delik deşer eder," dediğinde az önceki nazaran daha ciddiye. "Bu işin şakası yok, indir silahını. Herkesi vuramazsın."

"Sen uzaklaş!" diye bağırdım Zahir'e. Ela gözlere döndüm. "Adamlarına söyle, buradan ayrılınsınlar. Yalnızca sen burada kalacaksın, Karan Milan. Emrullah da dahil kimse kalmayacak."

Karan adamlarına doğru, "İndirin silahlarınızı!" dedi.

"Karan abi—"

Korumalarının konuşmasına izin vermeden, "Size indirin dedim!" diye emretti. "Bunu sakın tekrarlamayın! Toparlanıp gidiyorsunuz! Ne diyorsa lafını tekrarlatmayacaksınız!"

Adamlar ne yapacaklarını şaşırılmış gibi davranırken çok geçmeden silahlarını indirdiler. "Ben izin vermediğim sürece sana hiçbir şey yapmazlar. Eğer istiyorsan çiftlikte kimse kalmaz, herkesi gönderirim. Söylemen yeterli."

"Abi..." dedi Zahir.

"Karışmayın, Zahir." Bakışlarını benden ayırmadı. "Yengen ne istiyorsa o olacak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen dışında istediğim bir şey yok," derken silah tutmaktan karıncalanan elimi umursamadım. "Burada olduğuna göre artık konuşabiliriz."

Bana boş gözlerle bakmaya devam ederken konuşmaya devam ettim. "Sen yüzüme bakmamaya değil; hayatımı mahvetmeye yemin etmişsin, ben farkında değildim, Karan." Dilimden acı dökülüyordu. Her şey farklı olabilirdi. Artık bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. "Herkes bana evlenme dedi. Alakan aşiretinden kimse bu evliliği istemedi. Ben sırf bu evliliği yapabilmek için beni büyüten, anne yerine koyduğum kadının lafını çiğnedim. Çok sevdiğim özleminden geberdiğim babamı yok saydım. Neden? Sen benim gururumu ayaklar altına al diye mi? Senin gibi değmeyecek bir adam için miydi?"

Sesine soğukluk asıldı. "Ne desen, hakkımda ne düşünürsen haklısın, Marin."

"Evli bir adam olmana rağmen magazinde boy boy fotoğrafların çıktı. Beni, ne hale düşürdüğünün farkında mısın? Eğer bunu ben yapmış olsaydım, kan davası diye beni öldürmeye çalışırlardı! Sırf senden boşanayım diye atmadığın takla kalmadı!" derken konuşmaktan boğazım cayır cayır yandı. "Yetmedi, bir de o kadını elinden tutup konağa getirdin! Canımın ne kadar acıdığını düşünebiliyor musun? Beni kimlerin diline düşürdüğünü tahmin edebiliyor musun? Bana daha neler yapacaktın? Daha kaç kere yüreğimin sızısı olacaktın!"

"Bu olay gözüktüğü gibi değildi Marin, Annemin üzerine yemin ederim ki değildi," dedi sakinliğini korumaya çalıştığı sesiyle. "Merve benim yalnızca arkadaşım. Bunu sırf canını acıtmak için yapmadım. Olay medyaya yanlış yansıdı." Yutkundu. "Kötü bir zamanlamaydı."

"Kötü bir zamanlamamışsın..." Kısa bir es verdim. "Sen bana kendini açıklamak için hiçbir girişimde bile bulunmadın."

"Kahvaltıda sen de gördün, oradaymışsın. Senin Alakan konağına gittiğini söyledi Bejna," dedi kendini açıklamaya çalışırken. "Kahvaltıya sensiz başladık. Sonra aşiret kavgası çıktı, işler çığırından çıktı."

"Alakan konağına gidip beni sormaktan ziyade kahvaltı yapmak eminim daha tatlı gelmiştir," dedim kinayeli bir tonda.

"Marin," dedi sertçe. "Babam bana engel oldu. Sabah gitmek istemedim mi sanıyorsun? Ben olayların buraya savrulacağını nereden bilebilirdim? Kiminle evlendiğimi bile bilmiyordum!"

"Bilecektin!" dedim bağırarak. "Bilecektin Karan Milan! Her şeyi bilecektin! Kim olduğumu, kimin kızı olduğumu, her şeyi bilecektin!"

"Ben bir kişi dışında herkese kördüm."

"Körlük değil bu! Sen onu da aşın! Buna aptallıkta diyemiyorum! Sen nasıl bir adamsın?" diye bağırardım. "Nasıl bir adamsın ki gönlündeki kadına bu kadar bağlı kalabilirsin?!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kararlı bir sesle, "Sana ne dersem diyeyim kendimi aklayamam," dedi. "İyi değilsin, anlatacağım her şeyde daha çok sinirleneceksin. Şu an söyleyeceklerimi kaldıracak durumda değilsin."

"Evet değilim," diyerek onu onayladım. "Hem de ne zamandan beri biliyor musun? Seninle nikah masasında evlenmeye evet dediğimden beri iyi değilim. Bana yaptıkların, yapmak istediklerin ve yapacakların..." Durdum. Ona öfkeyle baktım. "Kimsin sen yürek sızısı? Neden hayatımı mahvetmeye yemin ettin?"

"Marin yenge," dedi Zahir. "Bir çeşit kriz geçiriyor olabilirsin. Silahı bırak."

"Geçirmiyorum! Uzak durun benden!" Zahir bağıışımla benden uzaklaştı. Bakışlarımı elaya vurgun gözlerde tuttum. "Neden Karan, neden? Yüzüme bakmak bu kadar zor olmamalıydı!"

"Sağlıklı düşünmüyorsun," dedi Karan. Ellerini *sorun yok* dercesine kaldırdı. "Sana yaklaşmama izin ver."

"Sakin!"

Karan ısrarla, "Burnun kanıyor Marin..." dediğinde başta dikkatimi dağıttığını sanmıştım. O yüzden dediklerine aldırmadım. Çok geçmeden dudaklarıma ulaşan sıcak sıvıyla söylediğine inanmıştım.

Burnumun çatlağından sızan kan, beyaz kazağıma damlarken beyaz orkideleri hatırladım. Annemin en sevdiği çiçeklerdi. Kanlarla kaplıydı. Beyaz ve kan.

Zihnim unutmaya yüz tuttuğum bir anıya doğru sürüklendi.

Konaktaydım. Alakan Konağındaydım. Babamın beni yıllardır barındırmadığı konağın avlusundaydım. Çığlıklarım avluda yankılanıyordu. Babam elimi tutuyordu. Öyle sıkı sıkıya tutuyordu ki, hiç bırakmayacağını sanmıştım. Beni kendime getirebilmek adına, "Marin," dedi. "Bak bana babam. Sakin ol, tamam mı babacığım? Burnun kanıyor."

Burnum kanıyor. Çok kanıyor. Kanadıkça kanıyor.

Dilimi yutmuş gibiydim. Gördüklerimden emin değildim. Annem ölmüştü. Annemi öldürmüşlerdi. O kişi annem olamazdı değil mi? Olmasıydı. Dayêm olmasıydı.

"Babam..." dedim dudaklarım zangır zangır titrerken. "Dayêm nerede?" diye sorarken alacağım cevaptan ölesiye korkuyordum. Duymak istemiyordum ama bir o kadar da merak ediyordum. Annem neredeydi? Dayêm beni tek mi bırakmıştı?

Babam ıssız bir sesle, "Sana bunun cevabını veremem kızım," dedi.

"Onun yanına gideceğim," diye bağırdım. Genzimden kan tadını alıyordum. Kan hiç bu kadar kötü kokmamıştı. İlk kez burnum kanamıyordu. "Yemin olsun bir daha dondurma yemeyeceğim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Uslu bir kız olacağım. Annemin sözünden hiç çıkmayacağım. Ben Jan gibi değilim sözlerimi tutarım," dedim babama yalvarırken. "Dayêmin yanına gideceğim. Nerede benim annem?"

Babam bakışlarını benden kaçırdı. "Annen artık cennette," dediğinde başıma keskin bir ağrı saplandı.

Uzak mıydı cennet dedikleri yer?

Ne kadar uzak olabilirdi ki?

"Cennet mi?" diye sordum. Anlamıyordum. Dayêm cennetteyse babam niye ağlıyordu?

"Evet, cennette."

"Nasıl gideceğim? Ben de cennete gitmek istiyorum. Hemen hazırlanırım. Pembe ayakkabılarımı çabucak giyerim," derken hızlıca babamın elinden tuttum. "Biz de gidelim babam. Dayêm bizi özlemiştir. Burnumda tütüyor, çok özledim onu."

"Gidebileceğimiz bir yer değil Marin."

Beni kucaklamak isteyen babama tekme attım. "Bırak beni gideceğim işte!" diye bağırdım. "Dayemi istiyorum ben!"

Babam bana dokunmak isterken ondan kaçmaya çalışıyordum. "Burnun kanıyor babam, gel bak bayılacaksın yoksa..." dedi. Ağlaması durmuyordu. Ben ağladıkça babam daha çok ağlıyordu. "Marin, sakın ol kızım."

Babam ayaklarımın dibine dizlerini üstüne çöktü. Bana yavaşça sarılıp başımı boynuna yaslarken hıçkırıklarla ağlıyordu. Cennet çok uzaktı. Koskocaman olan babam bile gidemezken küçücük ben nasıl gidecektim oraya?

"Babam..." dedi babam. Hiç demediği kadar babam dedi. Bir daha zaten demedi.

Yüreğim ağrıdı, çok ağrıdı. Sızım sızım sızladı. Canım çok yanıyordu. Aynı o zaman hissettiğim bütün duyguları hissediyordum. Burnum kanıyordu ama aldığım kan kokusu burnumdan gelmiyordu. Annem çok güzel kokardı. Aynı deniz gibi fakat o denize kan bulaşmıştı.

"Yaklaşma bana..." dedim Karan'a doğru. Aramızdaki mesafe azaldıkça daha da uzaklaşıyordum.

Benim aksime sakın bir tavırla, "Bayılacaksın," dedi. Bana doğru bir adım attığında, "Kendinde değilsin. Sağlıklı düşünemiyorsun. İyi değilsin," diye ekledi Karan.

Bugün bunu kaçınıcı duyuşumdu? Daha kaç kere bu saçmalığı duyacaktım? Beni zıvanadan çıkardıktan sonra neden sağlıklı düşünemediğimi söylüyorlardı?

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Beni vuracak mısın?" diye sorduğunda korkusuzca gözlerimin içine baktı Karan. "Çek vur beni." Sesi beni karanlığa doğru çekti. "Ne yapacaksan yap, Marin. Çek vur beni. Bunu istiyorsan yap, yeter ki öyle bakma."

"Marin!" diyen babamın sesini işittim. Babam. Canım babam, çok sevdiğim babam. "Elindeki silahı indir!"

Babam burada değildi. Bu ses zihnimden geliyordu.

"Hayır," dedim ama dudaklarım oynamadı. Zihnime karşı çıkmayıp benden gizlediği anının içinde buldum kendimi. "Hayır," dedim. Elimdeki silaha baktım. Parmaklarımın arasında kocaman duruyordu.

Küçüktüm. Elime ilk kez silah aldığımda daha çok küçüktüm.

"Babam..." dedi babam. Soğukkanlı durmaya çalışıyordu. "Ne yapıyorsun babacığım?" diye sordu.

Bana yaklaşmaya çekiniyordu. "Silahı bana ver," dedi babam.

Kafamı iki yana salladım. "Arkadaşım dedi ki; eğer sen de ölürsen annenin yanına gidebilirsin. Dayemi özledim babam. Onun yanına gitmek istiyorum. Ama önce ölmem gerekiyormuş."

"Sen gidersen ben ne yapacağım?" diye sordu babam.

"Sen de gel," dedim masanın üzerinde duran diğer silahı işaret ettim. "Annemin canının hiç acımadığını söylemiştin. Bizim de acımaz belki. Gel, gidelim artık. Hiç mi annemi özlemiyorsun?"

"Tamam," demesiyle gülümsedim. "Önce bana silahları getir. Senin gücün tetiğe basmaya yetmez. Bırak ben yapayım."

Silah gerçekten ağırdı. Onun dediğine kafa salladım ve hem elimdeki silahı hem de masanın üstündeki silahı alıp yanına doğru ilerledim. Babama uzatmamla ikisi silahı da aldı ve şarjörlerini boşaltıp benden uzaklaştırdı.

Bana sıkıca sarıldığında kucaklayıp odadan çıkardı. Şiddetle akan gözyaşları omzumu ıslatıyordu. "Marin," dedi güçsüz bir sesle. "Senin ölmene dayanmam ben kızım. Sakın benden önce ölme tamam mı? Sakın babana bunu yapma."

Bu hatırladığım anılar gerçek olamazdı. Olmasıydı. Gerçek olmamalıydı. Ben ne yapmıştım? Ben babama ne yaşatmıştım? Beni bu yüzden mi yanından uzaklaştırmıştı?

Babamın beni neden yanında istemediğini artık biliyordum, anlamıştım, en önemlisi hatırlamıştım. Ben bu anıyı nasıl unutmuşum? Nasıl olmuştu? Babamın silahıyla kendimi

Özge Naz – Düşler Ağdı

öldürmeye çalışmışım, üstelik çok küçüktüm. Konaktaydım. Babam silahın tetiğine basmamam için bana yalvarıyordu. Fakat ben onu dinleliyordum.

Nefesim kesilirken zeminin ayağımın altından kaydığını sandım. Soğukkanlı durmaya çalışmalıydım ama dayanamıyordum. Dizlerimin üstüne çöküp çocuk gibi ağlamamak için zor duruyordum.

"Yenge bir delilik yapma sakın," dese de Zahir artık çok geçti.

Karan yoğun duygulu gözlerle bakarken, "Ben bir yemin ettim Marin," dedi. "*Yüzüne baktığım an vursunlar beni*," dedim. Beni başka zaman çek vur, eğer titrersem namerdim. Şimdilik affet beni. Şayet beni şimdi vurursan, seni bayılmadan önce tutamam."

Sinirime dokunan kelimelerle, "Sen yemin etme!" diye bağırdım. "Ve bayılmayacağım, kes artık şunu! Bir şeyim yok, iyiyim ben!" Hiçbir şeyim yoktu. Canımın acıması, burnumun kanaması, başımın dönmesi, midemin bulanması dışında hiçbir şeyim yoktu.

"Neden ağlıyorsun peki?" diye sordu. Sesinde hüznün tonu vardı. "Neden bayılacakmışsın gibi duruyorsun? Ne oldu sana?"

"Ne mi oldu?!" dedim öfkeli bir kahkaha atarak. "Ne olmuş olabilir ki? Kocam, hayatımı cehenneme çevirmeye yemin etti ve başardı da!"

Geri adımlar atarak aramızda ciddi bir mesafe oluşturdum. Ona nefret dolu gözlerle baktım.

"Boşanacağız."

Ağzımdan dökülen kelime onu dumura uğrattı.

"En başından beri istediğin olacak. Kiminle olmak istiyorsan, gönlün kime aitse ona git artık özgür bir adamsın," derken gözlerinin içine baktım. "Hem de en kısa sürede boşanacağız, Karan Milan. Oyun bozan olabilirim belki fakat ben senin gibi yemin bozan değilim."

Kararlı gözlerle ona bakarken hedef aldığım bedeninden bakışlarımı ayırmadım. Aramızda baya mesafe vardı. Gözüme siyah perde çekilmiş gibiydi. Bu mesafeden kalbini zaten vuramazdım.

"Gözün bana değdi Karan," dedim ve diğer elimi de silaha yerleştirdiğimde tıpkı az önce gösterdiği şekilde silahı kavradım.

Tetiğe basmadan önce son kez konuştum. "Artık benim kim olduğumu biliyorsun. Kalbinden vurabildim mi seni?"

Verdiğim baskıyla birlikte ağırlığını hissettiğim silah elimin altında patlarken olabilecek kadar kendimde değildim. Acım, bilincimi elimden almış, ona karşı kinimi ve nefretimi kusarken bunca zaman onun olduğu gibi kör olmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Tetiğe bastığımda namlunun ucundan çıkan kurşun bedenine doğru yol aldı. Etrafımdaki bütün sesler mavzerin patlayan sesinden dolayı sustu.

Karan'ın bedenine kurşun saplandı.

Fakat acısı benim bedenimdeydi.

Saplanan kurşunla bedeni sertçe sarsıldı. Tek kurşunumla onu vurmama rağmen bu onu durdurmadı. Bana doğru yaklaştığı gerekçesiyle bir kurşun sesi daha duyuldu.

Çok geçmeden avuçlarımla arasındaki silah yere düştü. Sadece o da değil, bedenim de hatırladığı anılardan dolayı fazla ayakta kalamamıştı.

Karan'ın beni kucakladığını hissettim, kapanmak üzere olan bakışlarım göğsüne düştü. Ona karşı öfkem, patlayan kurşuna rağmen sönüp gitmemişti. Onu kendimden uzaklaştırmak istesem de yapamadım. Her şeye rağmen kollarını bana doladı ve yere sertçe düşmeme izin vermedi.

Tam kalbinin üstüne, gömleğine bir delik açmıştım. Orası kanamıyordu ama gömleği yavaş yavaş kanlarla kaplanırken bilincim daha fazlasına şahit olmama izin vermedi.

Karan kısıkça, "Marin..." derken acıyla konuştu. "Beni vurduğun için sakın pişman olma. Ben sana yıllar önce vuruldum; *sadece kurşunun gecikti.*"

Bilincim tamamen kapanmadan önce kim olduklarını bile algılayamadığım sesler, duyduğum son şey olurken geçirdiğim kriz sonucunda artık her şey silikleşmişti.

İkimiz de vurulmuştuk.

Ben onun elaya vurgun gözleriyle; o ise silahımdan çıkan kurşunla.

﴿ BÖLÜM 14 ﴾

14. BÖLÜM “GEÇMEYEN GEÇMİŞ”

"Karan Ağa vuruldu!"

"Hemen arabayı hazırlayın, Karan Ağa vuruldu!"

"Oğlum!" diye bir feryat koptu. "Kurban olduğum oğlum! Aç gözünü! Oğlum!"

"Hanımım," dedi tiz ses. "Hanımım, n'olur kendinize gelin! Hanımım! Ben Mervan Ağa'ya ne diyeceğim? Hanımım!"

"Her yer kan, kim vuruldu? İkisi de mi vuruldu?!"

"İki kurşun," dedi tanıyamadığım bir ses. "İki kurşun sıkılmış. Sadece biri vurulmuş."

Birbirimizin yüzüne baktığımız ilk an, bir kurşun, iki vurgundan ibarettik. Tekrar birbirimizin yüzüne baktığımızda ise iki kurşun, bir vurgundan ibaret olduk.

Ruhumdan tenime bir yangın akıyor gibiydi. Hissettiğim sıcaklık, zihnimi canlandırmama yardımcı olurken gözlerimi açmak istesem de başarılı olamamıştım. Gözlerime bir mühür damlatılmıştı gibiydi. Etrafımdaki sesleri algılamaya başladığımda kendime gelmeye başlıyordum. Başımda keskin bir ağrı varken olduğum yerde kıpırdandım.

"Baba..."

"Kendine geliyor."

"Baba..."

"Abim," dedi tanıdık bir sesle. "Marin, benim Mahir. Kendinde misin güzel kardeşim?"

Dilimden tekrar, "Babam," döküldü.

"Babam yok Marin..." Sesi çekingen geliyordu. "Aç gözünü, ben varım yanında."

"Hanımım, iyi misiniz?" diyen kadının endişeli sesini işittim. Mardin'e geldiğimden beri bütün nazımı çeken, düşmediği hal kalmadığı hanımının bir an olsun yanından ayrılmayan Rojda'ydı.. Onun bana seslenmesiyle gözlerimi açtığımda, bakışlarıma ilk olarak titreyen gözleri girmişti.

Sıcak elleri yüzümde geziyor, bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Bakışlarımı ondan çekip etrafımda gezdirdiğimde tanıdık birkaç sima gördüm. Uzandığım yerden kendimi kaldırmaya

Özge Naz – Düşler Ağdı

çalışsam da izin vermemişlerdi. Başım Rojda'nın dizlerinin üzerinde, bilmediğim bir yerdeydim. Abim, Berivan ve Rojda... Hepsi bana korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum alık bir ifadeyle. "Niye başımda duruyorsunuz?"

"Bu kız cidden iyi değil. Doktora falan mı gitseydik, Berivan?" Abimin endişeyle konuşması, bilincimi yerine getirmeye yetmişti.

"Bütün Midyat şu an çalkalanıyor..." Berivan yavaşça yutkundu. "Marin'in şu an ortalıkta gözükmemesi en mantıklısı. Hem doktorlara ne diyeceğiz?"

"Kocasını vurulduğu için kriz geçirdi?" İki birbirine baktı. "Kanları da açıklardık bir şekilde..."

Berivan derin bir nefes aldı. "Kocasını vurulduğu için değil de kocasını vurduğu için bayıldı desek önce psikiyatriye sevk edilir sonra tutuklanır... Kocayı bence hiç karıştırmayalım."

Kendi aralarında bir türlü anlaşmazlığa varamadıkları için dudaklarımı araladım. "Kim kocasını vurmuş?"

"Yok yok," dedi abim. Yanımdan kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. "Bu kızı en sonunda delirttiler! Ne yaptığını bile hatırlamıyor."

"Daha kendine gelmedi bile..." Berivan'ın endişesi arttı. "Mervan babamı çağırma mıydık? Belki ona iyi gelirdi?"

"Bu olay babamın kulağına giderse o Karan Ağa'yı öldürür Berivan!" diyerek gürlendi Mahir abim. "Barış için yapılan evlilik kanla biter! Babam, Marin'in silah kullandığını duyarsa sadece abini değil, bütün Milan aşiretinin kökünü yok eder!"

Babam... Silah... Küçüklüğüm...

Nefes alamadığımı fark ettiğimde iyice doğruldum ve ayağa kalktım. Dışarı çıkıp hava almam gerekiyordu. Bir sürü temiz hava, sağlıklı düşünmem için çok hava lazımdı. Rojda, yanıma gelip elimden tuttu. "Hanımım," dedi tatlı bir dille. "Oturun, ayakta duracak haliniz yok."

"Abi..." dedim çaresizce. "Abi, babamı çağır. Ne olur babam gelsin."

Abim hızlıca bana döndüğünde gözleri dolu bir şekilde baktı. "Marin?" dedi korkuyla. "Abim, ne olur babamı isteme. Şimdi değil. Ortalık bu haldeyken değil!"

Yutkunamadım. "Konuşmak istiyorum. Sadece onunla konuşacağım ve onu anladığımı söyleyeceğim. Geç olmadan. Çağır, gelsin. Ya da neredeyse söyle ben gideyim!"

"Unut bunu," dediğinde keskin bakışlarını benden çekti. "Seni zar zor buraya getirdik. Her yerde seni arıyorlar. Karan Ağa'yı vurdun kızım sen, ne yaptığının farkına var!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Başımdaki ağrı daha çok arttı. Midemin bulanması da buna eklenince daha çok ağlamak istedim. Ayakta durmaya bile halim yoktu. Bakışlarımı odadaki diğer iki kişiye çevirdiğimde kapıyı işaret ettim. "Beni abimle yalnız bırakır mısınız?"

"Bırakmasınlar," dedi abim aceleyle. "Kalsınlar ne zararları var? Biri karım, diğeri de kaç yıllık çalışmamızın kızı o da aileden sayılır. Ne konuşacaksan hepimizle konuş." Korktuğunu bana bakışlarından anlamıştım.

"Seninle özel konuşacaklarım var Mahir Ağa!" diye bağırınca sesim pürüzlü çıktı. "Niye korkuyorsun?!"

"Kocasını vuran bana ne yapar Allah bilir..." dediğinde çaresiz bir şekilde kapıyı işaret etti. "Sesimiz azıcık yükseldiğinde hemen gelin. Silah sesini duymayı beklemeyin."

"Gerçekten pisliğin tekisin," dedim öfkeyle. "Bir de abim olacaksın. Korkak."

Berivan ve Rojda dışarı çıktığında abim yanıma doğru gelip beni kollarının altına aldı. "Kendine gel diye şaka yaptım," dedi hızlıca. "İyi hisset diye. Yine de beni seviyorsun değil mi? Bak biz aynı anne ve babanın çocuklarıyız. Kan bağımız var, kocana acımadın bari bana acı kızım!"

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımında gitmeme izin vermeyip beni iyice kendine hapsedti. "Gül diye diyorum, abim. İyi gözükmüyorsun. Söyle abine, anlat neler oldu? Milan konağı bir şeyler dedi fakat Karan Ağa'nın derdinden herkes feryat figan ediyordu."

"Ben onu gerçekten vurdum mu?"

"Vurmak ne kelime Marin..." Bana hayret verici bir ifadeye baktı. "İki kere sıkılmışsın. Allahtan silahta yalnızca iki kurşun kalmış. Daha çok olsa hepsini sıkacaktın demek ki!"

Onu deli gibi merak etmemin tek nedeni gözümü kırpmadan birini vurmuş olmamdı. "İyi mi o?"

"Durumundan haberim yok," dediğinde umursamaz bir tonla konuştu. "Seninle ilgilenmekten oraya bakamadım. Haber Allah'tan çabuk geldi de seni hemen çiftlikten çıkardım. Diğer türlü olacakları düşünemiyorum."

Ona ters bir bakış attım. "Ne olacak ki?"

"Marin," dedi hissettiğim endişeyle. "Bu olay, aşiretlere kadar inerse çok kötü şeyler olur. Sen her şeyden önce bir Alakan'sın ve evlendiğin adam Milan aşiretinden. Ne amaçla vurduğunu, neden yaptığını kimse bilemez, Karan'ı öldürmek istediğini düşünürler. Üstelik çok yeni evlendiniz, bu evliliğin barış için değil de Karan'ı ortadan kaldırmak için yaptığını bile düşünürler!"

"Kahretsin..." dediğimde öne doğru eğilip yüzümü sıvazladım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Herkes sana çok öfkeli olacak," dedi. "Herkes sana bunun hesabını soracak. Madem vuracaktın, neden bana söylemedin Marin? Sen iste alınının ortasından bile vururdum onu. Kimse de umurunda olmazdı. Sonra gidip paşa paşa teslim olurdum." Beni kendine doğru çekip dudaklarını başımın üstüne yerleştirdi. "Sen, biz ölmeyelim diye kendini ateşe atarken abinin senin için hiçbir şey yapmayacağını nasıl düşünürsün?"

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Ben onu öldürmek istemedim abi, yemin ederim bunu istemedim. Ben kendimi tutamadım. Ona karşı çok sinirliydim, beni çok kötü bir konuma düşürdü. Çiftlikteki çalışanlar bile bana garip bakıyordu. Hiçbir suçum olmamasına rağmen herkes suçlu benmişim gibi bakıyordu. Kaldıramadım, yediremedim kendime. Aklıma başka şeyler geldi. Ben bir şeyler hatırladım..."

"Ne geldi?" diye sordu telaşla. "Ne hatırladın Marin?"

"Biz atış yapacaktık..." Derin bir nefes aldım. Kaburgalarım ağrıyordu. "Milan konağındakiler sinirli olduğumun farkındaydı. Ben sınırimi atmak istedim, atış talimi yapmaya başladık. Elime silahı ilk o zaman aldım..."

Abim beni kendinden ayırdığında hızla kendine çevirip yüzüme baktı. "Silah mı kullandırdılar sana?! Bunu nasıl yaparlar!"

"Hepimiz kullandık... Tek ben değildim. Atış yapmaya başladım. Yapamadım zaten tahmin ettiğimden daha zordu fakat o sıra bir şey anımsadım..." Boğazım kupkuruydu. "Babam ve benim, ilk elimize silah aldığımız zamanı..."

"Marin." Devamını getiremedi. Defalarca yutkundu fakat devamını söyleyemedi.

Gözyaşları daha da şiddetlendi. Gözlerimden yaşlar sağanak olup akarken bedenim kuş gibi titriyordu. Abim, hiçbir şey demeden bana sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki, yılların acısını çıkartmaya ant içmiş gibiydi.

"Babam." Hıçkırıktan konuşamadım. "Babama çok kötü bir şey yaşatmışım ben. Silahı tekrar elime alana kadar anımsayamadım... Beni neden kendinden uzaklaştırdığını, neden burada barındırmadığını o an, anladım. Hatırladım ben abi, o anı hatırladım."

"Marin sen çok küçüktün kardeşim..." O da benim gibi ağlıyordu. "Çok küçüktün. Ben bile küçüktüm. Annemi istiyordun. Dayem diye diye uykuya dalıyor, sabah olunca yine başlıyordun. Okula yazdırdık, kafanı dağıtmaya çalıştık ama ne yaparsak yapalım annemin ölümünü hiçbir zaman kabullenmedin."

Beni kendinden ayırmadan konuşmaya devam etti. "Konaktaki herkesin belinde silah vardı. O zamanlar kimse emanetsiz gezmezdi. Ortalık kötüydü çünkü, silah benim için olmazsa olmazdı. Ekmek su gibiydi. Kimse de garipsemezdi. Babam kendi silahlarını çalışma odasına bırakmış. Oraya girmişsin."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Pembe ayakkabıları olan Marin'i hatırladım. Ortalıkta gülerek koşuşturan, Milan konağından ayrılmayan, annesinin peşinden ayrılmayan ve abisiyle durmadan kavga eden...

Kelimeler ikimizin de boğazında düğüm oldu. Birbirimizin yüzüne dahi bakamıyorduk. "Babamın silahıyla kendini öldürmek istemişsin." Abim bana daha çok sarıldı. "Annemle buluşacağını düşünmüşsün, çocuk akli işte. İçi dolu silahı eline alıp oyun kadar basit bir şey sanarak ölmek istemişsin, Marin."

Ağlayışlarım bütün odayı dolduruyordu. İçim, içimden çıkana kadar ağlıyordum. İkimizin de yaşları birbirine karıştı ve biz en son annem öldüğünde bu kadar ağlamıştık. "Babam seni zar zor ikna etti. Silahla şaka olmazdı. Sen anlamıyordun, öyle küçüktün. Seni öyle elinde silahla görünce akli başından uçmuştu, hatırlıyorum, kapı ağzından sizi izliyordum. Hâlâ da dalıp dalıp o anlara gider, anlarım ben. O gün bugündür bizim konağa silah girmez. Sevmez de babam. Çareyi seni göndermekte buldu. Teyzemle konuştun, kısa sürede bizden kopup gittin, Marin..."

"Ben bilmiyordum," dedim kısıkça. "Bilmiyordum abi. Ben unuttum gitti. O an, olayın ciddiyetini anlayamamışım ama şimdi anlayabiliyorum. Hiçbir baba, evladı kendini öldürürken görmek istemez. Ben ona kötü bir şey yaşattım. Çok kötü hem de. Beni uzak tutmak istemekte haklıymış."

"Ne seninle konuşacak ne de sana babalık yapmaya yüzü yoktu çünkü bu olaydan hep kendini suçlu tuttu, Marin." Beni kendinden ayırdığında yüzüme bakmaya başladı. "Ne kadar suçlu olmadığını anlatsak, dil döksek de olmadı. Senin silahsız bir ortamda, düşmanlığın, kan davasının olmadığı, töreye kurban gitmeyeceğin bir yerde büyü diye çok çabaladı. Sen babamı özledin de, babam seni hiç özlemedi mi sanıyorsun Marin?"

Omuz silktim. "Hiç gelmedi ki. Bir baba evladını özliyorsa niye gelmez, Mahir abi? Gelmedi, görüşmedi, konuşmadı, mesajıma dahi cevap vermedi!"

"Sana en ufak bir şey yapsa, bundan yüz bulacağını ve bir daha babamı bırakmayacağını biliyordu. Belki düşüncesi yanlıştı fakat Marin sen anneme de babama da çok düşkündün. Onun bir mesajına bile atlar gelirdi. Bizden, buradan uzak kal diye seni babasızlıkla cezalandırdı."

Burnumu seslice çektim. "Bana her şeyin düzeleceğini söyle," diye mırıldandım sessizce. "Bana, babamın artık böyle bir adam olmayacağını, kızına babalık yapacağını söyle. Çünkü ben, benden başkalarına babalık yapmasına artık katlanamıyorum!"

"Söz," dedi abim kalın sesiyle. "Söz abim. Şimdi olmasa bile her şeyi düzeltereğim." Alnımdan öptü. "Öncesinde şu kocanın durumunu düzeltmeliyiz."

Ondan tamamen ayrıldığımda elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları sildim. Artık kendimi daha iyi hissediyordum. Bu konuşmayı babamla yapmak isterdim fakat babamla şimdi konuşsam daha iyi olacaktı. En azından abimle konuşmak çok iyi gelmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Ona kararlı gözlerle bakarken, "Hastaneye gitmek istiyorum," dedim.

"Yatış için mi?" diye sorduğunda ona gözlerimi devirdim. "İstanbul'da bildiğimiz iyi bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesi var. İşte, hemen oraya yatışını yaparız. Başka türlü bu deliliğini tedavi edebilecek gibi değiliz."

"Abi..." dediğimde sesim uyarır bir tonda çıktı.

"Salak mısın Marin sen?!" diyerek gürlledi. "Ne hastanesi? Ne hastanesinden bahsediyorsun kızım sen? Seni gördükleri yerde öldürebilirler! Koskoca Barzan Ağa'nın oğlunu vurmuşsun! Barzan Ağa lan o! Barzan Ağa! Millet karşısına çıkmaya korkuyor! Sen gitmişsin oğluna iki kurşun sıkılmışın! Bu işin şakası yok! O adam seni gördüğü yerde adamlarına vurdurur! Bunu bile bile nasıl hastaneye gitmek istersin?!"

Söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. Babam hastanede vurulmuş bir şekilde yatarken Barzan Ağa'yı gördüğüm ilk anı hatırladım. Çok korkutucu bir adamdı. Herkes onu görünce başını eğiyordu. O bastonunu yere vurduğu an, herkes irkilirdi. Bana diğer herkes gibi çok kızgın olacaktı. Haklıydı da. Yaptığım normal bir şey değildi. Birini vurmuştum. Elime silah almış, birine sıkılmışım.

"Sonsuza kadar kaçamayız," dedim soğukkanlı davranmaya çalışırken. "Bu işi nereye kadar sürdüreceğiz? Ben yaptığımın arkasındayım!"

Oturduğu yerden kalktığında bana sinirle baktı. "Yok Marin, sen cidden akıllanmazsın. Niye doğru düzgün oturmuyorsun ki? İlla kurtlu gibi davranmak zorunda mısın?"

"Madem böyle bir şey yaptım." Gardımı düşürmedim. "Bana da bunu kabullenmek düşer. Kimseden korkum yok. Oğulları her ne kadar suçlu olsa da, yaptığım zaten affedilecek bir şey değil. Nasıl ki, evlenirken hiçbirinize sormadıysam, şimdi yaptıklarımın da hesabını vermeyeceğim! Ya beni kendi elinle hastaneye götürürsün ya da yolumdan çıkar arkamdan haberimi beklersin, Mahir Ağa!"

Abim kafasını iki yana salladığında dilini damağına vurdu. "Hazırlan o zaman," dedi sakın kalmaya çalışarak. "Karan Ağa'ya öldüyse baş sağlığına, ölmediyse geçmiş olsuna gidiyoruz."

Üstümdeki kan lekeli kazağı henüz çıkartmamış, onun yerine Berivan'ın zorla giydirmiş olduğu ceketle arabadan aşağıya inmişim. Üstümde kocamın kanı vardı. Kocamın kanı...

Burnumdan akan kanlarla, onun bedeninden akan kanlar birleşmiş, kazağı lekeleymişti. Kanlı kazakla gezmek beni rahatsız etse de, hastanede nasıl cebelleştığimi bilmediğim Karan Milan'dan dolayı üstümü değiştirmemişim. Değiştirsem kesin laf söz olacaktı. Hiçbir şey umurunda değildi artık.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sonuç olarak onları gözü başka biliyor; benim göğsüm başka biliyordu.

"Bir de utanmadan hastaneye mi gelmiş? Vah başımıza gelen..." İşittiğim kısık seslere döndüğümde konuşan kadınlar hızlıca önüne döndü. Hastane çok kalabalıktı. Babam vurulduğundaki kalabalık hiçbir şeymiş, bunu Milanlar'dan biri vurulunca anlamıştım.

"Gerçekten karısı mı vurmuş?"

Bir başkası konuştu.

"Karısı değil diyorlar. Karısı vurmuş olsa nasıl hastaneye gelecek ki? Barzan Ağa yaşatmazdı."

Her bir adım attığımda insanların konuşması daha çok artıyordu. Abim, benden önce ilerleyip kocamın nerede olduğunu öğrendi. Danışmadan aldığı bilgiyle tekrar yanıma doğru geldi. Berivan, ailesiyle henüz konuşmadığı için kendini uzak tutuyordu.

"Buradan Marin," dedi abim koluma girdiğinde beni çekiştirirdi. "Bütün katı kapatmışlar. Asansörü de durdurmuşlar, merdivenleri kullanalım." Ne dediyse karşı çıkmadan ona ayak uydurdum. Merdivenlerden ben değil ölüm çıkıyordu.

Milan konağıyla karşı karşıya geldiğimde ne olacaktı?

"Yenge."

Duyduğum sesle bakışlarımı kaldırdım. Zahir. En son gördüğüm halinden bir hayli sinirliydi. En azından beni hâlâ yengesi olarak görüyordu.

"Zahir," dedim buz gibi bir tonda. "Abin ne durumda? Doktoru size bilgi vermiş."

"Bir de soruyor musun yenge?" dediğinde adımlarımı durdurdum. "Herkes şu an çok sinirli. Sen git, sonra gelersin. Şimdi seni burada görürlerse kıyamet kopar."

"Şimdilik hiçbir yere gitmeyeceğim, Zahir." Kararlı gözlerle ona baktım. "Abinin ne durumda olduğunu söyle. Çok durmayacağım zaten. Hayati tehlikesi var mı?"

"Merak ediyorsan söyleyeyim," dedi bozulduğunu gizlemezken. "Öldürmemişsin."

"Öldürmek istemediğim içindi," derken sesimin titrememesi için çaba gösterdim. "O anın nasıl olduğunu sen de biliyorsun! En yakından şahit oldun! Ona, bana yaklaşma dedikçe yaklaştı!" Bunu nasıl yaptığımı aklım halen almıyordu. Bütün nefretim, kızgınlığım, dargınlığım beni baştan çıkarmış, gözümü kırpmadan onu vurmama neden olmuştu.

"Yemin yemin diye sayıkladın, yenge." Kızgın harfler dudaklarından döküldü. "Silahı elinden almaya çalıştım ama sen gözünü kırpmadan abimi vurdun. Kendinden geçmiş gibiydin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onu onaylarcasına baktım. "Diğerleri nerede? Herkes ne yaptı? Onu vurduktan sonrası bende yok."

"Barzan Ağa'yı ne sen sor ne ben söyleyeyim, yenge," dedi Zahir. Sesindeki korkuyu iliklerime kadar hissettim. "Behiçe anne ve Zühre... Mahvoldular. Hele abimi öyle kan içinde görünce akılları başlarından gitti. Hiç karşına almaman gereken iki insanı da karşına aldın. İkisi de seni gördüğü yerde parçalar. Sana o yüzden git diyorum, onlar bile bu haldeyse diğerlerinin elinden seni kimse kurtaramaz."

"Kahretsin..." dedim perişan bir sesle. "Ne olacak şimdi?" Onu vurana kadar aklım başımda değildi, keşke vurduktan sonrada olmasaydı ama oldukça kendimdeydim.

"Sen hangi yüzle buraya geliyorsun?"

Zühre, uzun koridordan bana doğru geldiğinde abim hızlıca yanıma gelerek beni arkasına geldi. "Baldız," dedi Zühre'ye doğru. "Sakin olun. Neyin ne olduğunu dinlemeden kimseye kızmaya kalkmayın."

"Neyini dinleyeceğim enişte?!" dedi Zühre dolu olan gözlerle. "Abimi vurdu! Bir de karşımıza çıkıyor!"

Herkes bir anda başımıza toplandığında, abisinin benim tarafımdan vurulduğunu bilmeyen bile öğrenmişti. Tanımadığım sıfatlardan nidalar yükselirken, "Ne?" dediler. "Karan Ağa'yı vuran bu kadın mıdır? Kimdir bu kadın! Hangi cüretle vurur!"

"Zühre..." dedi Behiçe Hanım. Onun sesini işittiğim an, bakışlarımı yüzüne çevirdim. Perişan bir haldeydi. Bunca zaman bana iyi davranan kadını, ağlatmaktan beter etmişim. O güler yüzü, masum tavrı silinmişti. "Gel kızım buraya," diyerek kıvrıkcık saçlı kızı kendine doğru çekti. "Baban duymasın şimdi bağırdığını..."

"Gidecek!" dedi Zühre keskin bir dille. "Gitsin! Abimin canına kast etti! Onun yüzünden ölebilirdi!"

"Yapma kızım bak zaten zor ayağa kalktın," dedi Behiçe Hanım. "Bağırıp çağırmanın kimseye faydası yok. Abinin iyi olması için dua edelim."

"Behiçe anne," diyerek ağlamaya başladı Zühre. "İstemiyorum bu kızı burada, söyleyin gitsin! Gitsin, onun burada yeri yok! Abimi vurdu... Abimi vurdu benim..."

"Behiçe Hanım," diye seslendiğimde sesim titremişti. Kimseye değil de Zühre ve Behiçe Hanım'a üzülmişim. "Ben—"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Git," diyerek lafımı kesti Behiçe Hanım. "Burada durmanın kimseye faydası yok. Abini de al, git. Diğer türlü abini gördükleri yerde vururlar, bir de sizin yüreğiniz yanmasın." Bakışlarını bana çevirmemişti bile. Tıpkı oğlu gibi yüzüme dahi bakmıyordu.

"Oğlunuzu görmeden gitmeyeceğim."

Zühre bana doğru atak yaptığıında Zahir önüne geçerek engel oldu. Hiddetine yenik düşerek, "Onu asla görmeyeceksin!" dedi. "Senin abimi görmeye hakkın yok, hiçbir şeye hakkın yok!"

"Mahir," dedi Behiçe Hanım nahif bir tonda. "Kız kardeşinle birlikte hastaneden çıkın. Başımız yeteri kadar kalabalık. Huzursuzluk çıkmasın oğlum." Abim kafasını salladığında elimi kaldırdım.

"Gitmeyeceğim," dedim inatla.

Abim beni çekip, "Neyi diretiyorsun Marin?!" dedi. "Görmüyor musun insanların halini? İstemiyorlar seni işte!" Koridorun başına doğru çekmeye çalışırken ona karşı çıkmaya çalıştım.

"Bırak!" desem de beni dinlememişti. "Bırak Mahir!" diye bağırdım. "Onu görmeden hiçbir yere gitmiyorum!"

"Marin Hanımağam."

Emrullah'ın seslenmesiyle ikimiz de aniden durmuş, önce birbirimize sonra sese doğru dönmüştük. Konuşmaya devam etmesi için yüzüne baktığıında Emrullah dudaklarını araladı. "Karan Ağa'm sizi çağırıyor. Madem görmek istiyor, buyursun gelsin, diye ilettili."

﴿ BÖLÜM 15 ﴾

15. BÖLÜM “BİR KÜÇÜK CEZA”

"Karan Ağa'm sizi çağırıyor. Madem görmek istiyor, buyursun gelsin, diye ilettili."

Duyduğum kelimeler kalbimin hızla atmasına neden olurken hiç bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum. Az önce hastane koridorunda onu görmek istediğine dair nidalar atarken gayet sakinim. Fakat şimdi hiç olmadığı kadar kalbim sertçe atıyordu.

Karan Milan, yüksek ihtimalle bağışmaları duymuş olmalıydı. Bu bağışmaları duyup beni içeriye çağırarak kadar bilinci yerindeydi demek ki.

Abim bana endişeyle bakmayı sürdürürken, "Ben de seninle birlikte geleceğim," dedi. "Marin tek başına o odaya girmeyeceksin."

"Bütün Alakan aşiretiyle içeriye girecek halimiz yok abi," dediğimde ağzımdan kelimeler benden bağımsız döküldü. Telefonundan yükselen sesle ikimizin de dikkati dağıldı. Hiç bekletmeden gelen bildirimini okuduğunda kirpiklerini kaldırdı.

"Berivan..." dedi sıkıntıyla.

Merakla, "Ne olmuş?" diye sordum.

"Babam Mardin'e giriş yapar yapmaz Berivan'ın ağzını aramış," dedi. Babam birkaç gündür Mardin'de değildi. Eve döndüğüne göre bu olayları duyması an meselesiydi. "Marin ben bu olayı babamın duymasını istemiyorum yoksa iyice büyür. Duymaması için de her şeyi yapmaya hazırım."

"Sen git," dediğimde ona emin bir şekilde baktım. "Babam konağa gelirse ya da kulağına bir şey ilişirse aksini iddia edersin. Bir şekilde toparlayın. Gerekirse gelir konuşurum babamla." Bakışlarımı karşıdaki önü kalabalık odaya çevirdim. "Ama önce Karan Milan'la konuşacağım. Ben onunla konuşana kadar sen Alakan konağına git ve babamın duymadığından emin ol."

"Seni burada tek bırakmak hiç içime sinmiyor," dedi etrafa kısa bir bakış atarak. Herkes bize nefret dolu gözlerle bakıyordu.

"Merak etme öldürecek olsalar çoktan öldürürlerdi." Sesim, buzullar kadar soğuktu. Fakat kalbim, hiç olmadığı kadar yanıyordu.

Gidip gitmemek arasında kararsız kalırken en sonda yapmasını gerekeni seçmişti. "Beni haberdar et, tamam mı abicğim?" dedi azalmayan endişesiyle. "Eğer ters davranırlarsa..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Davranacaklar, bunu ikimiz de biliyoruz," dedim aksini iddia etmeyerek. "Aldırmamaya çalışırım tıpkı en başından beri yaptığım gibi..."

Bana doğru iyice yaklaştı ve saçlarımın üzerinden öptü. "İyi ki benim kardeşimsin," dedi samimi bir tavırla. "Hep böyle ol Marin, annem gibi ol." Onu gönderdikten sonra koridora bakış attım.

Zühre'yi zar zor sakinleştirmişlerdi. Ona kızamıyordum. Şayet benim abim, Berivan tarafından vurulmuş olmasıydı karşısında bambaşka bir Marin görürdü. Emrullah bana eşlik ettiğinde kalabalığı geçmem için yardı ve ilerlememi sağladı. Konuşmalar daha çok atarken kulak asmadım. Barzan Ağa'nın ortalıkta olmaması beni endişelendiren tek noktaydı. Karan Milan'la konuşacağım için sadece geriliyordum.

Emrullah kapıda duran hemşireyle konuştuğunda Zühre'nin sesi tekrar yükseldi. "Hani biz görecektik?" diye sormasıyla bütün bakışlar beni buldu. "Odaya alınır alınmaz hani yanına girecektik?" Zahir'e doğru baktı ve ikizinden bir destek bekledi. "Neden biz değil de o giriyor?"

Emrullah hiçbir tepki vermeden tekdüze bir sesle. "Karan Ağa'm öyle emretti," dedi.

"Karan Ağa'yı vurdu bu kadın!" Zühre, ortamın nabzını yükseltmeye yemin etmiş gibiydi. "İçeri girip bir şey yapmayacağı ne malum?!" Başımdaki ağrı daha çok arttı. Gözlerimi bir anlığına kapattım. *Her şey senin yüzünden oldu, Karan Milan. Her şey.*

"Zühre," dedim isteksiz bir sesle. Tam devam edeceğim sırada Zahir önüme geçti.

"Dur yenge," dediğinde kardeşine doğru baktı. "Zühre..." derken hiç olmadığı kadar sertti. "Abim değil mi yüzüne bakarlarsa vursun beni diyerek ortalığı inleten? Ağzımı açmayayım diyorum ama abim bu haldeyse ağzından çıkan laflara dikkat etmediği için!"

"İyi olduğundan emin bile değiliz ki. Görmedik nasıl olduğunu..." Zühre tekrar ağlarken Behiçe Hanım onu kendine doğru çekmişti.

"Görüşmem kısa sürecek," dedim ortaya doğru konuşurken. "Fazla vaktini almayacağım. Benden sonra görebilirsiniz."

Emrullah, hemşireyle konuşup kapıyı açtırdığında yatakta yatan bedeni bakış açımıza girdi. Yanında duran hemşire yüzünü görmemizi engellerken üstü çıplak bedeniyle öylece duruyordu. Behiçe Hanım dayanamayıp bir adım attı. "Oğlum..." dedi içli bir şekilde. "Kurban olduğum..."

"Hastayı yalnızca bir kişi görebilir. Siz mi ziyaret edeceksiniz?" diye sordu kapıda duran görevli Behiçe Hanım'a bakarak.

"Hanımağam geçecek," dediğinde Emrullah, benim geçmemi sağladı.

Bakışlarımı Emrullah'tan ayıramazken, "Herkes bana öldürecek gibi bakarken sen neden bana farklı bakıyorsun Emrullah?" diye sordum merakla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çarşıda ne gördüğümü bir ben, bir Allah, bir de siz biliyorsunuz hanımağam," dedi Emrullah alçak bir ses tonuyla. "Siz gereğinden fazla bile katlandınız olan bitene. Ağama saygım sonsuzdur, abim, arkadaşım gibidir... Fakat çarpıştığımızda yüzünüze öyle bir bakışı vardı ki, imkansız olduğunuzu düşünüyordu. Haberi bile yoktu karısının siz olduğunuzdan." Sesindeki ifadeye yoğun bir içtenlik vardı. "Artık size de saygım sonsuzdur. Buyrun, Marin Hanımağam."

"Sağ ol, Emrullah."

Derin bir nefes aldıktan sonra içeriye doğru ağır adımlarla yürüdüm. Kazağımdan gelen kan kokusu hâlâ keskindi. Buram buram kokuyordu. Kocamın kanıydı.

Gözlerinin içine bakmaya, elaya vurgun gözlerine bakmaya cesaretim yoktu. Kaçtığım o değildi, gözleriydi.

Onun toparlandığını işittim, daha doğrusu uzandığı yatakta toparlandı. Hemşire, yatağı onun istediği seviyeye getirdikten sonra odadan çıktı. Bakışlarımı bedenine çevirdiğimde, yarattığım manzaraya baktım.

Omzundan çapraz bir şekilde sargısı bulunuyordu. Kurşun, neresine isabet etmişti bilmiyordum lâkin en son hatırladığım kadarıyla göğsüne bir delik açmıştı. Göğsünden vurulsa, durumu daha ciddi olur diye düşünüyordum, bilmediğim bir şey vardı. Bunu da ona sorarak öğrenebilirdim ancak.

"Mardin'i terk etmemişsin."

Ses tonu, bana hiç hissetmediğim duyguları hissettirirken esiri olacağım gözlerine bakmak için kirpiklerimi kaldırdım. Bildiğim halinden bir hayli uzaktı. Canı yüksek ihtimalle yanıyordu, yorgun ve bitkin gözükmesine rağmen dik durmayı ihmal etmiyordu.

Onunla yüz yüze bakmak gerçekten farklı hissettiriyordu. Bana bakmamasına o kadar alışmışım ki, şu an yüzüme direkt bakıyor olması gerilmeme neden oluyordu. *Sakin ol, Marin*, dedim kendi kendime. O her şeyden önce çocukluktan tanıdığım, Jan'dı.

Bana garip bir ifadeyle bakıyordu. Aradığımı bulmuş gibiydi. Bir şeye hasret kalmış da, o hasret son bulmuş gibiydi.

Ona sorarcasına baktığımda, "Neden terk edecekmişim?" diye sordum.

"Çok öfke doluydun," dedi tok çıkan sesiyle. Kımıldadı fakat hareketleri kısıtlı olduğu için çok hareket edemedi. "Kendine geldiğin ilk an, her şeyini toplar gidersen sandım."

"Beni kendinle karıştırma," diye mırıldandığımda yanına doğru birkaç adım attım. "İşler istediğim gibi gitmezse terk etmeyi değil, iyileştirmeyi seçerim."

"İşler artık ikimizin de istediği gibi değil."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet," diyerek onu onayladım. "Sanırım her zaman iyileştiremezsin. Bazen kaderini kabullenmen gerekir. Bu..." Cebimdeki kâğıdı ortaya çıkarttım.

Kafasını kaldırıp ne çıkardığıma baktı. "O nedir?"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, "İmzaladığımız evlilik sözleşmesi," dedim kâğıdı görebileceği noktaya kaldırdığımda. "Boşanacağımızı söylemiştim. Maddelerin çoğunu okumadın bile, burada tarafların ikisi de boşanma kararı aldığımda tek celsede boşanacaklarına dair bir madde yazıyor. İkimiz de sözlü olarak bunu dile getirdik."

Kaşları havalandı. Bunu beklemediği yüzünden okunuyordu. "Buraya bunun için mi geldin?"

"Elimde meyve suyu ve bisküviyle hasta ziyareti mi yapmamı isterdin?" Konuşmam, onu daha çok hayal kırıklığına uğrattı. Dilimi ısırduğımda düşüncesiz konuştuğum için kendime kızdım. İkimiz de mağlup olmuştuk, kazananı olmayan bir savaştı.

Yüzümdeki ifade, onu benden iyice uzaklaştırdı ve buzulları aratmayan bir sesle, "Benden imza atmamı mı istiyorsun?" diye sordu Karan. "Ne yapmam gerekiyor?" Sadece beni daha çok öfkeliendirmemek için konuşuyor gibiydi. Bundan saatler önce yaşadığımız olayın, daha doğrusu geçirdiğim krizin tekrarını yaşatmamak için çabaladığını gözlerindeki ifadede gördüm.

Bakışları burnuma kayıp gidiyordu ve titreyen gözleri, o kanı tekrar görmek istemediğini belli ediyordu. Halbuki benden çok onun kanı akmişti.

"Birazdan odaya girecek olan polislere benden şikayetçi olduğumu ve boşanmak istediğini söyleyeceksin." Tek nefeste söylediğim kelimeler dudaklarımdan ruhsuz bir ifadeyle döküldü.

Ela hareleri genişledi. "Ne?" dedi anlamaz bir halde. "Ne polisi?!"

"Söylediğin her şeyi doğrulayacağım," dedim. Sesim netti. "Vereceğim ifadeyle hem boşanma davamız açılır hem de cezamın belirlenmesi için gerekli işlemler başlatılır." Sonuç olarak birini yaralamıştım, üstelik bu kişi kocamdı.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dediğinde bunu yapacağıma ihtimal dahi vermiyordu.

Karan doğrulmak istedi sanki daha çok bana dokunmak ister gibiydi lâkin aramızda aşılamayacak kadar büyük bir uçurum vardı. Çok geçmedi, kapı açıldığında Emrullah, "Ağam..." diyerek içeriye girdi.

"Ne oldu Emrullah?" diye sordu Karan. Ne olduğunun bilincindeydi. Emrullah'ın arkasında beliren kişilere kısa bir bakış kondurdu.

"Polisler şikayet üzerine buraya gelmiş. İfadenizi almak istiyorlar. Ben uygun olmadığımızı belirttim fakat prosedür gereği—"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan, "Ne yaptın sen?!" diyerek odayı inletecek kadar bağırdı.

Tavrımı bozmadım, gözlerinin içine baka baka, "Olması gerekeni," dedim. Abimin bile bundan haberi yoktu. Bunu yaptığımı bilse yanımdan hiç ayrılmaz, bütün suçu üstlenirdi.

"İçeriye al," dedi Karan oldukça soğuk bir tonlamayla. İkimizin bakışları birbirinden ayrılmadı. "İfademe başvurmak istiyorlarsa başvursunlar."

İki polis içeriye girdiğinde etrafa kısaca göz attılar. Beni gördüklerinde incelemeyi edemezken kısa sürede bakışları yaralı olan Karan'a doğru döndüler.

Polis memuru, "Karan Bey, öncelikle geçmiş olsun..." dedi. "Doktorunuz ifade verecek kadar bilincinizin açık olduğunu belirtti. Ateşli silah yaralanmasıyla hastaneye girişiniz gözüküyor. Adli vaka olduğunuz için acil birimi bize ulaştı ve buna ek olarak şikayet üzerine ifadenizi almamız gerekiyor."

Karan rahatını bozmadı. "Sorularınızı alabilirim."

"Kolunuzdan yaralanmışsınız," diyen polis memuruyla bakışlarım Karan'ın bedenine düştü. Demek ki kurşun, koluna isabet etmişti. "Olayın nasıl olduğunu, yanınızda bulunan kişilerin açık isimleriyle detaylıca anlatınız."

"Ailem haftasonu için bize ait olan çiftliklerin birine geçmişti. Bütün aile oradaydı. Babam ve ben, onlardan birkaç saat sonra çiftliğe geldik. Geldiğimde erkek kardeşim Zahir ve karım Marin koyu bir sohbet içindeydi," dedi büyük bir soğukkanlılıkla. "Atış yapmak istediklerinden bahsediyorlardı. Kardeşim ve karım, nasıl atış yapılacağını göstermem konusunda ısrarcı oldular."

Kaşlarımı çattım. *İsrarcı olmamıştık?* Hatırladığım kadarıyla Zahir sadece bana Karan abim olsa daha iyi anladın tarzında konuşmuştu. Tam o lafin üzerine gelmesiyle hakkında ne konuştuğumuzu sormuştu.

"Çiftlikte hiç kimsenin zarar görmeyeceği bir alana atış talimi için küçük bir alan yapmıştık," dedi Karan. Sesinde yalan söylediğine dair tek bir izi yoktu. "Birkaç atıştan sonra bir kurşun hedeften geri sekti. Geri seken kurşunun kurbanı oldum. Silah kendi adıma ruhsatlı, benden başka kimse kullanmadı. Karımın, kardeşimin parmak izleri mevcuttur, ikisi de benim kontrolümde atış yaptı."

Geri seken kurşunun kurbanı oldum. Bütün olayı üstlenmişti!

Polis memuru şüpheyle, "Kendi kendinizi yaraladınız yani?" dedi.

"Evet," dedi Karan hiç düşünmeden.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Polisin bakışları bana doğru kaydı ve beni işaret ederek, "Eşiniz neden kendi yaptığını söylemekte?" dedi.

"Tamamen üzüntüsünden," dedi sert tonda Karan. Çenesi kasıldı. Bakışları kısa bir anlığına beni buldu ve hiç olmadığı kadar üzgün bakıyordu. "Az önce söylediğim gibi kardeşim ve karım atış talimi yapmam konusunda ısrarcı davrandılar. Yaralandığım için de kendi suçu olduğunu söyleyip durdu. Bahsettiği suç budur. Onun hiçbir suçu yok. Görünmez bir kazaydı. Olay anında bulunan, korumalarım Emrullah ve Ahmet, erkek kardeşim Zahir söyleyeceğim her şeyi doğrulayacaktır. Olay tam olarak böyle gerçekleşti."

Polis memuru kafasını olumlu anlamda salladı. Bir yandan söylediği her şeyi yazmışlardı. "İfadenizde verdiğiniz isimleri de dinleyip olay yerine inceleme ekibi göndereceğiz," dedi mekanik bir sesle. "Herhangi birinden şikayetçi misiniz?"

"Hayır," dedi Karan.

"Geçmiş olsun, Karan Bey. Olası durumda tekrar ifadenize başvurabiliriz." İkili kafasını salladı. Diğer polis memuruyla toparlandıklarında hareketlendiler. "Çıkalım." Odadan çıkmalarıyla Karan'ın yatağının yan tarafına geçtim.

"Neden yalan ifade verdin?" diye sorduğumda sakin olmak için kendimi zorladım.

"Senden şikayetçi olacağımı nasıl düşünebilirsin?!" derken benim aksime hiç sakin değildi. "Bu olay, tıpkı az önce anlattığım gibi herkes tarafından böyle bilinecek ve hiçbir şey yaşanmamış gibi davranılacak!"

"Benim senden istediğim bu değildi!"

Sesim odanın içinde yankılanırken, odanın kapısı açılmasına rağmen ikimiz de birbirimize bakmayı sürdürdük.

"Karan Ağa..."

Serzeniş ton, tek bir kişiye aitti. *Barzan Ağa*.

Duyduğum sesle bakışlarımı hızlıca arkaya doğru çevirdim. Elinde bastonuyla içeriye giren Barzan Ağa'ya oğlu Zahir yanında eşlik ediyordu.

"Geçmiş olsun," dedi Barzan Ağa. Çok sinirliydi. Onu burada geçirdiğim günler boyunca hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. İnsanların bahsedip durduğu Barzan Ağa bu olmalıydı. "Nasılsın Karan Ağa?" diye eklediğinde geniş koltuğa geçip oturdu. Omuzlarında duran ceketi indirdiğinde elini bastonuna yerleştirdi.

"İyi," dedi Karan sadece. Bakışlarını babasına çevirmemişti bile. "Nasıl olayım Barzan Ağa?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Doktorun istediğimiz vakitte taburcu edebileceklerini söyledi," dedi Barzan Ağa kalın çıkan sesiyle. "Son kez kontrolünü yapsınlar, sonra sen de istersen çıkarız."

"Kontrol yaptılar zaten, yazacakları ilaç dışında bir şey kalmadı," dedi Karan geçiştirircesine. "Emrullah çıkış işlemlerini yapsın."

Çok şey yaşamış bakışları bana doğru döndüğünde, "Sen, ne diye orada dikiliyorsun?" dedi Barzan Ağa.

"Gideceğim—"

Lafımı bıçak gibi kesti Barzan Ağa. "Nereye gidersin?!"

Alakan konağına mı dönecektim? Yoksa Milan konağına mı? Nereye gidecektim?

"Bakın, ben oğlunuza—"

Beni tekrardan konuşturmadı. "Sıyırmış sadece abartılacak bir şey yok!" dediğinde ona irileşen gözlerle baktım. "Silah kullanmakta acemi olduğun için öldürememişsin kızım, acemiliğine denk gelmiş." Sesinde garip bir şekilde keyifli bir tını vardı.

"Onu öldürmek gibi bir amacım yoktu! Oğlunuzun bir kurşun yarası var. Hem de birden fazla!" dedim hiçbir şey olmamış gibi davranmasına karşılık. *Marin, hem adamı vuruyorsun hem savunuyorsun, ne yaptığın belli değil, Marin. Kendine gel, Marin!*

"Güzel gelinim biz konaktan çıkarken aşiret kavgasına gitmeden önce çelik yelek giymiştik. Zamanında yaralandığımız için artık tecrübe edindik. Karan Ağa'nın da üstünde yelege vardı. Sıkışın ilk kurşun, göğsüne isabet etmiş," diyerek açıkladı Barzan Ağa.

Bakışlarım Karan'ın göğsünü buldu. Onu gerçekten kalbinden mi vurmuştum? Gerçekten kalbinden vurmuştum...

"Yelege olduğu için neyseki bir şey olmamış lâkin ikinci kurşunundan kurtulamamış! O da koluna isabet etmiş," diye devam ettiğinde yüzümde oluşan ifadeye engel olamadım. "Hanımağa dediğin de böyle olur işte! Gözünü kırpmadan tek bir hatada vurur!"

"Ben düşündüğünüz gibi bir hanımağa olmayacağım," dedim sesime yerleşen keskinlikle.

Barzan Ağa'nın bakışlarındaki sert ifade değiştiğinde bana gururla baktı. "Seni ilk kez hastanede gördüğümde beni hiçbir zaman yanıltmayacağımı anlamıştım. Öyle de oldu. Hem kendin hanımağa olacaksın hem de oğlumu paşalar gibi ağa yapacaksın!"

"Böyle bir şey olmayacak," diyen Karan oldu. "Benimle ilgili ne ağalık hayallerin varsa unut. Ben buraya ağa olmaya gelmedim. Bitirmeye geldim, öyle de yapacağım Barzan Ağa!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Barzan Ağa, olayların iyice kaynayacağını fark ettiğinde oturduğu yerden ayağa kalktı ve ikimize de kararlı gözlerle baktı. "Çiftliğe döndüğümüzde ne olacağınızı konuşacağız. Kendinize geldiyseniz ikiniz de orada olacaksınız! De hayde!"

Emrullah, hastane süresi boyunca yanımdan hiç ayrılmamış, benimle birlikte durmuştu. Karan, özel bir araçla çiftliğe götürüldüğünde yanında Behiçe Hanım eşlik etmişti. Zahir, ikiziyle ilgilenirken beni götürme işi de Emrullah'a kalmıştı.

Çiftliğe geldiğim andan itibaren kapı girişinde öylece duruyordum. Kimsenin yüzüme baktığı yoktu. Daha düne kadar sadece kocam yüzüme bakmazken artık kimse yüzüme bakmıyordu.

Havin geçip gitmek üzereyken onu durdurdum. "Havin," dedim hızlıca. "Ağanız nerede?"

"Barzan Ağa'yı soruyorsanız yemek hazırlanmasını istedi. Yemek yenilecekmiş."

"Ne yemeği?"

"Ağam yemek yemeden duramaz ki. O yüzden gelir gelmez yemek yenileceğini söyledi." Konuşmak için burada olduğumuzu sanıyordum. Barzan Ağa her şey normalmiş gibi devam edecekti anlaşılın.

"Karan peki?" diye sorduğumda sesimin çıktığından emin bile değildim. "O ne durumda?"

Kalbimde tuhaf duygular belirirken onu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Avluda beni terk ettiğinde, her sabah evden çıkıp akşam geldiğinde, İstanbul'a gittiğinde bile sormamıştım onu. Nerede olduğuyla ne yaptığıyla hiç ilgilenmemiştim. Şimdi ise onu vurduktan sonra deli gibi merak eder olmuştum.

Hissettiğim suçluluk muydu? Bu yüzden mi onu merak ediyordum?

"Odaya yerleşti. Biraz dinleneceğini söyledi Behiçe Hanım," dedi Havin. "Sofra kurulmasına yardım edeyim. Sizi de yemeğe bekliyorlar."

Bana kızgın olan insanlarla nasıl aynı masaya oturacaktım ki? Yüzlerine nasıl bakacaktım? Adımlarım beni ilerlettiğinde taş evden içeriye girdim. Daha önce girmediğim evde öylece gezinirken yemeğin kurulduğu masayı gördüm.

Kapının eşiğinde kaldım.

Konaktaki gibi bir uzun masa vardı. Karan bir ucunda, Barzan Ağa bir ucunda oturuyordu. Karan'ın yanı boştu. Zühre ve Behiçe Hanım karşılıklı, Zahir ve Delal Hanım, Behiçe Hanım'ın yanında oturuyordu. Behiçe Hanım oğlunun sağ çaprazında duruyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Oğlum," dedi Behiçe Hanım. "Kurban olduğum odanda yeseydin ya? Ne diye masaya oturdun? Dinlenseydin keşke." Yavaşça yanağını okşadı. "Yorma kendini Karan'ım."

Kalbimin acıdığını hissettim.

"Abartmayın anne," dedi Karan içten bir sesle. "Bir şeyim yok işte." Annesinin yanağını okşayan elini aldı ve dudaklarına götürüp öptü. En azından babasıyla olan ilişkisinden daha iyiydi.

"Nasıl bir şeyin yok oğlum acıdan oturamıyorsun bile," dedi Behiçe Hanım. "Hadi kurban olduğum gel, uzan. Dikişlerine hasar vermemen gerekiyor. Doktorun ne dediğini duymadın mı hareket ettirmeyin dedi."

Karan'ın omzu ve kolunu saran medikal bir sargı vardı. Bir süreliğine kol askısı takacağı için çoğu işini tek başına yapamayacaktı.

"Gel güzel kızım, gel," dedi Barzan Ağa. Bakışları beni bulunca kapının kenarında öylece dikildiğini fark etmişti. "Geç otur hayde seni bekliyoruz, şöyle ağız tadıyla bir yemek yiyelim." Ağız tadıyla yemek mi? Tadımız mı kalmıştı?!

Masada tek boş olan yere doğru yürümeye başladım. Basit bir kâğıt işi olan kocamın yanındaki yerimi aldım. Servis başladığı sırada sandalyemi öne çektiğimde kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Aynı sofraya mı oturacağız baba?" dedi Zühre ağlamaklı bir sesle. "Hem Karan abimi vuracak, hem de bizim sofradan yemek mi yiyecek?"

Buraya gelmem, koca bir saçmalıktı. Kimsenin bana olan tavrını değiştirmekle uğraşmayacaktım. Sandalyeyi geriye doğru ittiğimde kalkmak için hamle yaptım. "Ben de çok meraklı değilim, Zühre." Derin bir nefes alıp verdim. "Barzan Ağa konuşulacak dediği için geldim. Sadece hataymış."

Karan, kolumdan tuttuğunda nazik olmayacak bir şekilde beni geri oturttu. "Kalkmıyorsun!" dedi kuru, bir o kadar yakıcı bir sesle.

"Ben aynı sofrada yemek istemiyorum," dedi Zühre işleri iyice yokuşa sürüklerken. Bana kızgınlıkla baktı. "Kalkacaksın."

Zahir, "Zühre..." dedi. Sesi uyarıcı olduğu kadar sakin bir tondaydı. "Yengem şok geçirdi. Ne yaptığının farkında değildi. Üstüne gitme artık kadının." Zahir'in beni koruyup kollaması buz tutan kalbimin ısınmasına neden oluyordu.

"Abim kaderini kabullenip avluda tek bırakacağına, karısının elinden tutup odasına çıkarsaymış," diye devam etti Zahir. "Avlunun ortasında, *yüzüne baktığım an vursunlar beni*, diye ağıt yakarsa vururlar işte."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Zühre yüksek bir tonda, "O kalkmazsa ben kalkarım," dedi.

"Otur Zühre!" dedi Karan kardeşine sertçe bakarak. Zühre abisinin bağırmasıyla benim gibi kalkmış olduğu sandalyeye geri oturdu. "Kimse bu sofradan kalkmayacak. Son kez konuşacağım. Bir daha bu konu hakkında, hiçbiriniz tek kelime söz bile etmeyeceksiniz!"

Herkesin dikkati tek bir kişideydi. Ben hariç herkes Karan'a bakarken Karan yalnızca bana bakıyordu. "Ben etmemem gereken bir yemin ettim. Nikah gecesi bakmamaya yemin etmiş, şayet bakacak olursam beni vurun demiştim." Ela bakışlarını görmesem de yangından ibaret olduğunu biliyordum.

"Nikahımda kim olduğunu bile bilmediğim kadın, sözümü hükümsüz kılmak, kendi sözünü tutmak için bana silah doğrulttu. Söylediği gibi de vurdu. Bunun için hiçbiriniz kendisini ne suçlayacak ne de laf edeceksiniz. Bakışınız dahi değişmeyecek!" Soluklandı ve tekrar etti. "Karan Milan, Marin Alakan Milan tarafından resmen vuruldu. Bu beni ilk vuruşu da değildi. Sözüm artık hükümsüzdür."

Karan, önündeki tabağı çekti ve kaşığı kaldırdı. "Afiyet olsun Milan konağı," diyerek babasının başlamasını beklemeden yemeğe başladı. Bu tavrı, en çok ikizleri şaşırırken diğerleri de çok farklı gözükmüyordu.

Bu hareketi Barzan Ağa'nın hoşuna gittiğinde yüzündeki ifadeden istediğini almış gibi duruyordu. Bütün bunlar kendi yerini alması için yaptığı çabaları olduğunu biliyordum. Karan olmadığında beni Gülnarin ve herkese karşı korumuş, o varken onun korumasını beklemişti. Oğluyla daha çok uğraşacak gibiydi.

Ben ise yemeğin nasıl geçtiğini anlamamıştım. Çorba dışında hiçbir şey içememişim. Berivan'ın giydirmiş olduğu ceketle öylece durmuştum. Behiçe Hanım yemek faslı tamamen bittiğinde beni içeriye buyur etmişti. Onun dışında benimle hiç konuşmamıştı.

Oturma odasının kapısını açtığımda ikisinin karşılıklı oturduğunu gördüm. İkisi beni görünce ilk konuşan Barzan Ağa oldu. "Gel buyur, güzel kızım," dedi. Duruşunu düzelttiğinde elindeki çay bardağını yere bıraktı. Koltuklar olmasına rağmen sedirde oturuyorlardı. İçeriye geçip ayakta dikilmemek için önlerine geçtiğimde dizlerimin üstüne oturdum.

"Hayırdır, kızım yüzünden düşen bin parça," dedi Barzan Ağa keyifle. "Halfeti'de gemin mi battı?" Karadeniz yerine Şanlıurfa'yı tercih etmesine daha sonra gülmek için sakladım.

"Bana kızgın olduğunuzu biliyorum," diyerek konuşmaya başladım. "Haklısınız da. Bana hak vermenizi de istiyor ya da bekliyor değilim." Bakışlarım özellikle Behiçe Hanım'a doğruydı. "Bir anlık şeyle yaptım ama yemin büyük bir şeydir sizde biliyorsunuzdur. Ben o gece avluda onun gibi yemin ettim, bana baktığı an vuracaktım. Elimde bir silah olması beni buna tetikledi. Sözünü tutamayan oğlunuzdur, ben sözümü tuttum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Vurduğuna pişman mısın peki?" dedi Behiçe Hanım. Olaydan beri ilk kez benimle konuştu. Garip ifade vardı suratında.

"Ben... bilmiyorum," dedim yalın bir ifadeyle. Hissettiğim hiçbir şey net değildi. "Benimle buraya gelme amacım da boşanma mevzusu..."

"Ne boşanması?!" dedi Barzan Ağa bardağını sertçe bırakırken. "Duymamış olayım!"

"Bakın, biz bir evliliği yürütecek kadar sorumluluk sahibi insanlar değilmişiz. Evlilik çocuk oyuncağı da değil. Bugün evlen yarın boşan diyerek de yola çıkmadım fakat iki aşiret için de en sağlıklı yok budur," dedim gerçek bir hissiyatla.

"Boşanma kararından kesin misin?" diye sordu Barzan Ağa. "Bunun büyük bir şey olduğunu bilirsiniz. Sizin evliliğiniz iki aşiretin arasındaki husumeti bitirdi. Her şeyin eskisi gibi olmasına hazır mısınız?!"

"Kızım..." dedi Behiçe Hanım. "Bir haftadır ne kavga var ne gürültü. Midyat ilk kez bu kadar sakin. Ta ki bugüne kadar, o da artık tekrarlanmayacak bir kavgadır. Alakan da Milan da çok köklü bir aşiret. Hem Berivan ve Mahir'den bahsetmiyorum bile..." Gözlerinde hüzün belirdi. "Sana boşanma diyecek halim yoktur. Karan'ın vurulduğu her yere yayıldı. Oğlum, hastanede durumu düzeltereği kadar düzeltilmiş. Kaza kurşunu olduğu söylendi. Bu vurulmanın üstüne boşanma mevzusu da yayılırsa her şey eskisinden de kötü olur. Üstelik senin yaşadığın herkesçe biliniyor. Alakan aşiretin tek düşmanı yoktur. Milan gelini olduğun için koruma altındasın."

"Yani?" dedim kafam karışırken. "Ne yapmamı istiyorsunuz Behiçe Hanım? Ne yapmalıyım?"

"Biraz daha durmanı istiyorum senden," dedi Behiçe Hanım.

Kendime hâkim olmayarak, "Nasıl duracağım? Ben oğlunuzu vurdum, bu saatten sonra nasıl duracağım?!" dedim.

"Oğlumu vurduğun için çok kızdım sana ama niyetinin kötü olmadığını biliyorum. Ona bir şey olacağını bilsen yapacak biri değilsin," dedi Behiçe Hanım büyük bir anlayışla. "Sana kötü davrandığında çeker vururdun. Kabul etmediğinde, karım değil dediğinde avluda tek başına bıraktığında, hastanelerde süründüğünde, elin kızıyla manşet olduğundan beri kaç kurşun geçmiş? Sen hepsini bir kurşuna sığdırdın. İçin rahatladı mı peki?"

Kafamı iki yanına salladım. "Hayır..." dedim net bir dille. "Ben rahatlayacağımı sanmıştım ama tam aksine kendimi çok kötü hissediyorum. İçimde geçmeyecek bir his var. Yüreğim soğuyacak gibi değil." Karan, artık en büyük sızımıdı.

"Yüreğini soğutmak istiyor musun güzel gelinim?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İstiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Bakışlarımı kaldırdım. "Hem, benim yüreğim soğusa bile bazı şeyler affedilemez."

"Biz seni affetmeye hazırız," dedi samimi bir tonda. "Seni affedeceğimiz bir yol var." Behiçe hanım yandan Barzan ağaya bakış atmıştı. Barzan ağa gülmemeye çalıştığında kaşlarını çatmıştı.

"Sizi dinliyorum."

"Bir şartla affederiz seni kızım, Karan oğlumun teninden yarası sıyrılına kadar onunla kalacaksın. Yarasının nedeni sen olduğun için şifası da sen olmak zorundasın. Hem o iyileşene kadar ara durulur, sonra boşanma konusunu gözden geçirirsiniz." Behiçe Hanım'ın konuşmasıyla ona irileşen gözlerimle baktım.

"Ne?" dedim. "Bunun bana verilen bir ceza olduğunun farkında mısınız?"

"Ceza mı? Nasıl dersin öyle?" dedi Behiçe Hanım. Basbayağı cezaydı.

"Hastalıkta ve sağlıkta diyerek evlenmeye yemin etmediniz mi? Madem sözünü tutan bir kadınsın, bu sözünü de tut sonra ne yapıyorsan yap!" dedi Barzan Ağa olaya dahil olarak.

"Ben hastayken oğlunuz hiç de ettiği yemini hatırlamıyordu!" Kelimeler ağzımdan döküldükten sonra gereksiz yere sinirlendiğimi fark ettim. "Yemin bozan zaten o neye şaşırıyorsam..."

"Karan oğlum sadece iyileşene kadar..." dedi Behiçe Hanım. "Doktor çabuk toparlayacağını söyledi. Bu süreçte aranızdaki soğukluğa son verip hastalıkta ve sağlıkta dediğin gibi yanında olacaksın. Onunla birlikte kalarak iyileşmesinde yardımcı olacaksın. Bak gör, kendi yüreğin de soğuyacak."

"Bunu istemeyin benden..." diye mırıldandım. Aynı havayı bile solumadığım adamla nasıl yaşayacaktım ki? Bana yapmış olduklarını bir çırpıda silmeyecektim.

"O niye kızım?"

"Bana nasıl davrandığını biliyorsunuz. Bunu yapamam, o kadar kolay değil. Bana bakınca her şey düzelmedi. Ona karşı iyi biri olmayacağım. Hiçbir şeyi sineye de çekmeyeceğim."

"Senden sonsuza kadar istemiyoruz ki," dedi Behiçe Hanım masum bir tonda. "Karan iyileşene ve ortalık durulana kadar yapacaksın. Bunu görev gibi düşün. Seni fazlası için zorlayamayız gelinim." Sesi güven vermek istiyor gibiydi.

"Peki oğlunuz iyileştikten sonra?" diye sordum merakla.

"İyileştikten sonra zaten ayrı kalmak istemeyeceksinizdir kızım," diyerek gülümsesi Behiçe Hanım. Ona afallamış bir ifadeyle baktım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Barzan Ağa biten çayını tepsiye sertçe bıraktığında, "De hayde herkes odalarına," dedi. "Bugünlük bu kadar macera yeter. Hayde hayde!"

"Kızım," dedi Behiçe Hanım ilk anlarda olduğu gibi. "Benim işlerim var. Doktorun verdiği ilaçların saati geliyor. Sen onları Karan'a içirirsin değil mi?" Bakışlarıyla arkamı işaret etti. "İlaçlar şu masanın üstünde olacak. İtiraz etme, ne olur. Ne kadar çabuk iyileşirse sizin şu boşanma mevzunuz da o kadar çabuk netleşir."

Şimdi ben Karan Milan'ın yanına mı gidecektim?

Ve daha da fenası çiftlikte kalacak başka oda yoktu. Sabaha kadar hesaplaşacağımız aşikârdı...

﴿ BÖLÜM 16 ﴾

16. BÖLÜM “TEK ODA”

Şimdi ben Karan Milan'ın yanına mı gidecektim?

Beni neye zorladıklarının farkındalar mıydı acaba? Beni başta istemeyen adamın yanına gidecektim ve yarasına şifa olacaktım... Ne yapacağımı şaşırılmış durumdaydım. Onu vurduğum için vicdan azabı da çekiyordum. Ona çok kızdım, çok sinirlendim, kalbimi haddinden çok fazla kez kırdı. Şimdi ise o yaralıydı, en az benim kadar.

Barzan Ağa oturma odasından çıktıktan sonra evin yardımcı kızları gelmişti. İçmiş oldukları çay bardaklarını topladıktan sonra ayrıldılar. Behiçe Hanım'la odada baş başa kalmıştık. Behiçe hanım bana bir şey demeden ayrılırken arkasından ayaklandım ve ona ulaştım.

"Behiçe Hanım," diye seslendim hafif karanlık koridorda. "Bir dakika durur musunuz?"

"Buyur kızım," deyip bana doğru döndüğünde yüzünde ilk günkü gibi olan gülümsemesini eksik etmedi.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra dudaklarımı araladım. "Tamam, affetme adı altında olan küçük cezayı hastalıkta ve sağlıkta diyerek kabul ediyorum. Oğlunuz iyileşene kadar, ona bir süreliğine yardımcı olacağım." Konuşmaya devam etmem için yüzüme baktı. "Ben de bir şart sunacağım. Oğlunuzla aynı odada kalmak istemiyorum."

"Kızım siz kâğıt üzerinde de olsa evlisiniz. İmam nikahınız bile kıyıldı!" dedi yükselen sesiyle. "O nasıl söz öyle, düşmanınla mı kalıyorsun? Nikahlı kocan!"

Sorunda bu ya... Evliydik ve hiç aynı odanın içerisinde kalmamıştık. Aynı havayı solumamış, aynı yastığa baş koymamıştık. Beni korkutan da buydu. Karan Milan, nasıl benden kendini uzak tutup bana kapılmak istemediğini belli ettiyse aynı nedenle ben de ondan uzak durmuştum.

"Bizim severek evlenmediğimizi unutuyorsunuz Behiçe Hanım," dedim. "Kendisini evlendiğimde tanıyıordum bile. Sonrasında da tanımaya vaktim olmadı."

"Siz zorunlu bir evlilik yapmış olabilirsiniz fakat bu evliliğin sadece kâğıt üstünde olduğunu göstermemeniz gerekiyor," dediğinde ses tonunu alçalttı. "Bu konakta kimseyi kendine dost belleme. Araya kara yılan gibi giren çok olur. Kendi aranızda birbirinizi karı koca görmüyor olabilirsiniz fakat herkese karı koca gibi gözükme zorundasınız!"

"Konuyu yine aşiretlere bağlamayın..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Aşiret evimizin içinde ne olduğunu bilemez," diye yanıtladı. "Ben evin içindeki düşmanlardan bahsediyorum, kızım. Senden istediğim kimseyi sevindirmemen. Nasıl ki senin babangil evlenmeni istemediyse bu konakta da Karan'ın evlenmemesini isteyen çok oldu. O yüzden derim ki, her şey yatak odanızda kalsın. O odadan çıktığında her şey olması gerektiği gibi gözüksün."

"O sevinmesin, bu gülmesin, bu ölmesin... Olan bize olduğunun farkında değil misiniz? Bana haksızlık değil mi Behiçe Hanım..." deyip onun koyu gözlerine baktığımda beni anlamasını umdum.

İki elini yanaklarıma koydu, avuçlarının arasına alıp sıcaklığını hissettirdi. "Güzel gelinim... İşte bu yüzden artık işi yoluna koymalı birbirinize bu süreçte destek olmalısınız. Bak hem sözü geçersiz kaldı. Sana sofradaki bakışımı görseydin keşke, yüzünden sadece pişmanlık akıyordu. Sana onu affet demiyorum ama aranızdaki buzlar da artık erimeli. Evleneli iki hafta oldu ama hiç aynı odada kalmadınız bile."

"Ama..." diyeceğim sırada hızlıca lafımı kesti.

"Aması yok kızım, ne olursa olsun boşanana kadar o senin kocan artık bunu hiçbirimiz değiştiremeyiz. Hemen boşanamayacağınıza göre öyle davranmalısın. Kendine yazık etme artık. Senin mutlu olmaya hakkın yok mu?" dedi kızgın çıkan bir sesle.

Benim mutlu olmaya hakkım var mıydı? Ben mutlu olabilir miydim? Bu kadar olayın içerisinde mutlu olmaya hiç hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Mutluluk bana haram gibiydi, mutlu olursam çok büyük günah işleyecekmiş gibi hissediyordum.

"Var mı?" diye sordum umutsuz bir sesle.

"Şu güzelliğine kurban olsunlar senin," diyerek beni yavaşça kendine doğru bastırıp saçlarını okşadı. "Mutluluğu en çok sen hak ediyorsun yavrum. Sen de bir annenin evladısın. Yeri gelecek sen de anne olacak, bir evladın olacak... Bunları istemiyor musun?"

Kafamı salladım. "İsterim tabi ki Behiçe hanım kim istemez ki?"

"Behiçe Hanım deme bana kızım..." Saçlarını okşamaya devam ettiğinde günün bütün gerginliği yok olmuştu. "Sen benim kızımı darağacından çekip aldığından beri benim yavrumsun artık. Bana anne demeni bekliyorum ama sana kalsa ölene kadar demeyeceksin." Kaşlarını çattığında aramızdaki bu mesafeden nefret ediyor gibi bakıyordu.

Bakışlarının onun avuçları arasında yüzümle birlikte yere indiğinde yüreğimdeki eksiklik kendini belli etti. Benim dayem vardı. Güzel dayem. Kimseyi annem yerine koyamazdım. Teyzem de hep ona anne dememi beklemişti fakat diyememiştim.

"Şey..." Geriye doğru çekildim. "Bu konu benim için derin ve kolay olabilecek bir şey değil. Yani..." Sesimdeki sızı elle tutulurdu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kızım," dedi ben ona anne demesem de. "O gözlerinden her şey belli oluyor. Nasıl da annen gibi bakıyorsun... Beni annen yerine koyma ama ben seni kızım gibi biliyorum artık. Kızımın da mutlu olmasını istiyorum. Aynı şekilde oğlumun da."

Behiçe Hanım, kendi gibi yüreği de güzel bir kadındı. Onun gözlerinde çok yaşanmışlık vardı ama o buna rağmen çok güçlü bir kadındı. Dışarıya gülmeyi hiç eksik tutmuyordu. Bana karşı geldiğimden beri hiç ters bir şey söylememiş, kaynanam olmasına rağmen kaynanalık yapmamıştı. O dizilerde filmlerde gördüğüm kaynanadan çok uzak bir kadındı.

"Haydi odana geç ve güzelce dinlenin ikiniz de," derken benden tamamen ayrıldı. "Oğluma iyi bakacağını biliyorum. Hazır gelmişken, üç gün daha buradayız. Haftasonunu da burada geçirip öyle gideceğiz."

Gitmek üzereyken durdurdum. "Odası nerede peki?" diye sordum. Konağı karış karış biliyordum ama çiftliğe ilk kez geldiğim için hiçbir yerini bilmiyordum. "Bilmiyorum da..."

"*Odanız* en üst katta," dedi. "Orada tek oda var kızım. Size göre ayarladık ve dizdik tekrardan." Kaşlarım havalandı. Çiftlik evi üç katlıydı, zemin dışında iki katı daha bulunuyordu ve aşağıda kiler gibi bir alanı da vardı.

"Yaralı haliyle en üst katta kalmasaydı bari... Gece ya kanaması falan olursa? Acil çıkmamız gerekirse?"

"O kadar yufka yürekli olma kızım," dediğinde sıcak bir şekilde gülümsedi. Hem oğluna çok acıyan hem de hiç acımayan bir yanı vardı. Bunun nedeni bendim, beni de kızı gibi gördüğü için oğlunu bana feda ediyordu.

"Neyse sizi de tutmayayım. İyi geceler Allah rahatlık versin," dedim ve pişmanlığın son damlasına kadar yaşayacağım yatak odasının yolunu tuttum.

Merdivenleri tırmanmaya başladığımda, Behiçe Hanım'ın yeri geldiğinde çok acımasız olabileceğini anlamam uzun sürmemişti. Merdivenler hem çok dik hem de yüksekti. Kaç basamak merdiven çıktım bilmiyorum ama nefes nefese kalmıştım.

Katta bulunan tek odanın önüne geldiğimde geniş kapının önünde solukladım ve hızlanmaya başlayan kalbimi rahatlattım. Bu kapının arkasında Karan Milan vardı. Önünde ise Deniz Kızı...

Kapıyı tıklattığımda ses gelmemişti. Bir kere daha tıklatınca yine ses gelmeyince uyumuş olabileceğini düşünerek kapının kulpunu çevirdim. Odaya girdiğimde ilk olarak geniş bir yatak karşılaşmıştı beni. Üzerindeki örtü hiç bozulmamış, dokunulmamıştı bile. Pencerenin önünde geniş bir koltuk, oldukça düzenli ve modern bir hali vardı. Dağ evi halinden çok uzak değildi, ahşap ağırlıklı iç ısıtan bir hali vardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Odanın içerisinde Karan Milan'ın olmayışını gördüğümde tamamen geçtim ve arkamdan kapıyı kapattım. Banyo olduğunu düşündüğüm yerden su sesleri gelirken bedenimi yatağa bıraktım. Kenara geçip oturdum ve onun çıkmasını beklemeye koyuldum. Sancılı süreç beni içten içe öldürüyordu.

Banyonun kapısı açıldı, elinde yüz havlusuyla çıkan Karan Milan kapının yanında bulunan düğmeye bastıktan sonra bana doğru döndü. Yüzünü sileceği havlu havada kalırken, kaşlarını çatıp bana baktı. Bir şey demesini beklediğim sırada ilk beni gördüğü gibi kalakalmıştı. Sessizlik odanın içerisinde devrilirken onun dudaklarının arasında hiçbir şey dökülmedi.

Kalçamı yasladığım yataktan kaldırdım ve karşısına dikildim. Boyunun bazen ne kadar uzun olduğunu unutuyordum. Başımı kaldırıp elaya vurgun gözlerinin içine baktım.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum. "Burası benim odam diye tutturup kovmaya mı çalışacaksın?"

Elindeki havluyu kenara bıraktı. Yakın mesafeden dolayı burnuma hoş kokusu geldi, sakinleştirici bir etkisi vardı. *Karanfil*. Güzel kokuyordu.

"Hayır kovmayacağım," dedi tok çıkan sesiyle. "Gelmeni istemeseydim senin gibi kapıyı kilitletim." Bana doğru yaklaştığında aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Yüzünü bana eğdiğinde, boyuyla olan mesafede oldukça kısalmıştı. "Bakıyorum çünkü inanamıyorum. Deli gibi aradığım kadın, meğer benim evlendiğim kadıymış."

"Günaydın," dedim ciddiyetsiz bir tonda. "Günlerdir anlamanı bekliyorum."

İkimiz de bakışmayı sürdürdük. Kırgınlığı belli olan bir sesle gözlerimin içine bakarak konuştu. "Deniz kızı... Mahinev Aktuna... Marin Alakan Milan... Karım," dedi sıcak çıkan sesi tenime çarptı. "Nasıl hitap etmemi istersin?"

"Marin," dedim fısıltılı çıkan sesimle. "Marin demeni tercih ederim."

"Konuşacaklarımız uzun sürecek," dediğinde odadaki koltuğu işaret etti. "Koltuğa geçip otur. Sana kalsa ayakta dikileceksin." Tekrar üstüme baktı. "Ceketini de çıkartmayı unutma. Emanet gibi duruyorsun."

"Sen bana emir verecek konumda değilsin," diyerek araya girdim. "Önce şu konuda anlaşalım. Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleme. Buraya ilaçlarımı vermeye geldim." Elimdeki poşeti işaret ettim. "İç, sonra seni rahat bırakacağım."

"Derdim ilaç mı şimdi?!"

"Derdinin ne olduğu umurumda değil!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Gözlerini kısa bir anlığına kapattı. "Deniz Kızı..." Âdem elması hareket etti yutkunmasıyla. "Beni böyle nasıl mahvedebilirsin. Tek bir bakışına nasıl yenilebilirim..." Kürtçe konuştuğunda ne dediğini anlamadım.

"Sen konuşurken biri bana alt yazı geçmiyor," dedim ters bir tavırla. "Bil yani. Ne diyorsan anladığım dilde konuş."

Kirpiklerini araladığında, "Sen hastaneye gittin mi?" diye sordu.

"Gitmedim..."

"Burnun kanıyordu!" dedi sertleşen kelimelerle. "Bayıldım, nasıl hastaneye gitmezsin?!"

"Baygınken kendi kendimi götüremediğim için kusura bakmayınız Karan Ağa!" Ses tonumda bariz bir alay vardı. "Söylediklerini dikkate alıp bir dahaki kanlar içinde bayıldığımda kendi kendimi götürürüm!"

"Bak..." dedi öfkeli bir tonda. "Babam gibi bana Karan Ağa deyip durma! Söyleyeceksen yalnızca adımlı söyle!" Parmakları kolumu kavradı. "Hem seni çiftlikten kim çıkardı? Kim çıkardı da hastaneye götürmemek gibi bir gerizekalılık yaptı?"

"Çiftlikte kim var işte..." Abimin adını verecek değildim. Babamın kulağına gitmeyecekti bu durum.

"Sen hâlâ kanlı üstlerle mi duruyorsun?" diye sorduğunda hareleri şaşkınlıkla genişledi. "O yüzden mi ceketini bir türlü çıkartmıyorsun Marin? Bilmediğim bir şey mi oldu?"

Davranışları artık sinirime dokunurken, "Bana ne olduğundan sana ne?!" diyerek bağırdım. "Sana ne be adam! Daha düne kadar adımlı bile bilmiyordun! Şimdi utanmadan nasıl hiçbir şey olmamış gibi bana soru sorma hakkını kendinde görüyorsun!"

"Marin..." dedi yoğun bir serzenişle. "Sence şu an normal bir durumun içinde miyiz? Sen kendine en son ne olduğunu hatırlamıyor musun? Hem de ne haldeydin!"

"Bana o anı hatırlatıp durma. O anı hatırlayınca sadece başım ağrıyor. Başımın ağrısı daha yeni durmuşken ne olur tekrar ağrıtmaya Karan," dedim en sonunda pes ederek. Onunla arama mesafe koymak için yanından ayrıldım ve koltuğun kenarına oturdum. "Anlaşılan ikimizin de konuşması gerekiyor."

"Neden söylemedin bana?" diye sordu.

Benim aksime aramızda mesafe olmasını istemeyen Karan Milan, bedenime yaklaştı. Bacakları bacaklarıma değiyordu. "Niye sustun bunca zaman?" derken oldukça kızgındı. "Bana İstanbul'da karşılaştığım kişinin sen olduğunu neden söylemedin? Ben neden sadece çocukluktan tanıştığımızı bildim?!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bir düşün bakalım, bu işler neden böyle oldu?" Kollarımı göğsümde birleştirdiğimde soğuk bakışlarım gözlerinde duruyordu. Sık kirpiklerinin altındaki gözleri benim gerçekliğimi sorgular gibi bakıyordu. "Benimle nikah öncesinde görüşmek istemedin. Nikah masasında seni gördüğüm ilk an söyleyecektim, lafları ağzıma tıktın. Nikahtan sonra söyleyecektim beni avluda terk ettin. Düşün neden böyle olmuş!"

"Beni durdurabilirdin..." dedi kabullenemeyen bir ifadeyle. "Sana her kötü davrandığımda karşıma geçip yüzünü bana gösterebilirdin!"

"Ne kadar kötüleşeceğini görmeye meraklı değildim," dedim. "Konakta durduğun mu vardı? Kapıda babanla kavga edip geri gidiyordun! Diğer günler ise sadece geceleri sarhoş bir şekilde geliyordun! Ki söyledim de sana, köpekler gibi sarhoş olduğun için anlamadın!"

"Alkolü ağzıma sürmeyeceğim," dedi fakat daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Eğer bu kadar içmeseydim, her şeyi hatırlıyor olurum..."

Yutkundum. "Unutmak istedin ve unuttun. Hiçbir şey seni vurduğum gerçeğini değiştirmiyor. Benden neden şikayetçi olmadın?"

Kaşlarını çattı. "Senden nasıl şikayetçi olmamı beklersin? Bu yaptığın tamamen saçmalıktı!"

"Kurşun yarası olduğu için her türlü olaya polis dahil olacaktı. Ben sadece işleri hızlandırdım. Fakat sen yalan ifade verdin!"

"Evlendiğim kadının yüzüne bakmadan yemin ettim, sonra yemin yemin diye tutturup onu iyice delirttim. En sonunda karım beni vurdu. Kendisinden şikayetçiyim Memur Bey mi diyeceğim? Ne diyeceğim Marin?"

"Tam olarak demen gereken buydu."

"Senin cezan belli Marin Milan, sonsuza kadar bana mâhkum kaldın."

Ona şaşkınlıkla baktığımda kalbim teklemesine engel olamadım. Afalladığımı hissederken dudaklarımı aralamış ama bir şey diyemeden geri kapatmışım. Bakışlarımı ondan ayırdım ve hızlıca kendimi toparladım.

"Her neyse..." Bedeninin bana temas ediyor olması elektrik çarpmış gibi hissettirirken ayağa kalktım. "Dikilme öyle, ayakta yatağa uzan ve dinlen. İlaçlarını da iç artık. Saati geçiyor. Konuyu şimdilik kapatalım."

"Hayır kapatmayacağız!" dedi nazik olmayan bir tavırla. "Güneş doğana kadar, ikimiz de her şeyi konuşacağız!" Parmaklarını koluma dolayıp geri oturmamı sağladı.

Boylarımızın aynı olmasından dolayı hep yakından incelemek istediğim yüzü tam olarak karşımdaydı. Hafif sakalları çenesini kaplıyor, yüzüne oldukça yakışıyordu. Akşam karanlığında

Özge Naz – Düşler Ağdı

daha koyulaşan gözleri, sabah vakitlerinde daha açıktı. Kalın dudakları, mükemmel görüntüsünü tamamlayan burnuyla çok fazla yakışıklı bir adamdı.

Sabaha kadar izlenmesi gereken, uykuların uğruna zehir edilmesini gerekecek kadar güzel yüzlü bir adamdı.

"Seni çarşıda gördüm... aslında karımı görmüşüm fark etmeden. Niye o zaman bir şey demedin?" diye sordu haklı olarak.

"Karan..." Sesim pes etmiş gibiydi. "Ben artık yoruldum. Ben o ana kadar gayet dirayetli bir insandım fakat benim yanımda Emrullah olmasına rağmen karın olduğumu anlamadın!" Sesimi alçalttım. "Senin gibi insanlara kör âşık diyorlar. O kadar kördün ki, kördüğüm olan beni anlamadın!"

"Seni evli bir kadın olarak biliyordum. Emrullah'ı da oraya çağırın bendim. Ben, onun benim için durduğunu sanıyordum," derken gözlerini kısa bir anlığına kapattı. "Salak gibi durduğumun farkındayım, Marin. Evlendiğimizden beri ayık kafada olduğumda söylenemez... Mantıklı düşünmüyor ve davranmıyordum."

Yavaşça yutkundum. "Sana kızamıyorum, Karan. Gönlüne ihanet etmediğin için, sadık kaldığın için sana kızamıyorum bile..."

"Evlendiğim kişinin sen olduğunu bilmiyordum," dedi. kor kokan bir sesle konuştuğunda küllerinin beni yaktığından bihaberdi. Yüzündeki ifadede yalnızca pişmanlık vardı. "Bilseydim..."

Ona ters bir bakış attım. "Bilseydin ne?" dedim. Kanım kaynamaya başlamıştı. Aklıma hücum eden düşüncelerle kendime hâkim olamadım. "Bilseydin bambaşka mı davranacaktın? Benim, Deniz Kızı diye hitap ettiğin kişi olduğumu bilseydin, her şey daha mı farklı olacaktı?"

Kalbim sertçe tekledi. Gözlerimin yandığını hissederken onun konuşmasına izin vermeden, "Bu kadar şerefsiz biri misin sen? Ben bir başkası olsaydım yaptığın psikolojik şiddete devam mı edecektin?!" Yüzüne karşı bağırırken ayağa kalkıp karşısına geçtim. Oda sesimle çalkalanıyordu.

"Hayır," dedi hızlıca. Bunu demek için geç kalmıştı. "Öyle demek istemedim, Marin!"

"Sen tam olarak bunu dedin! İyi ki kim olduğumu çok geç öğrendin de senin aslında nasıl olduğumu görmüş oldum. Nefret ediyorum senden." Kalbimin hızı beni öldürmek istercesine artarken göğüs kafesim hızla kalkıyordu. Ondan uzaklaşmak istediğimde oturduğu yerden beni kendine çekti ve kucağına düşmeme neden oldu.

Nefesini saçlarımın üzerinde hissederken yakıcı bir sesle, "Etme," dedi. "Gerçekten yanlış anladın beni, Marin. Demek istediğim o değildi!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kollarının arasında kurtulmaya çalışırken yanaklarımı ıslatmak için bekleyen gözyaşlarım kendini zor tutuyordu. "Dokunma bana! Senin bana dokunmaya hakkın yok!" dedim keskin çıkan sesimle. Tek koluyla tutmasına rağmen beni kendine mühürlemişti.

Beni kendine daha çok bastırıp göğsüne yasladı ve gitmeme izin vermedi. Sağlam kolunu biraz gevşetse bulduğum fırsatta odadan kaçıp gidecek ve asla bir daha adım atmayacaktım. Bunu biliyormuş gibi sıkı sıkıya tutuyordu ve beni kaçırmak istemiyordu.

"Yanlış anlıyorsun beni... İçimdeki öfkenin büyüklüğünü bilmiyorsun, karşımda kim olsa aynısını yapardım!" dedi ağıt dökken bir tonda. "Ben bu topraklara tekrar gelmeyecektim. Gelmemeye yemin bile etmişken bana aslında en büyük yeminimi bozdurdun sen! Bu yüzden çok öfkeliydim!"

"Uzak dur benden!" dediğimde sesini duymaya tahammül edemeyecek kadar öfkenin esiri olurken onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Ondan ayrılmak için ister istemez onu ittim. İttiğim an, kulaklarıma acı bir haykırış doldu. Çok sert ittikten sonra ne yaptığımı fark ettiğimde artık geç olmuştu. Bedenim kaskatı kesilirken onu itmeyi aniden bıraktım. Yaralı olduğunu bir anlığına unutmuşum.

Beni saran kolunu yavaşça gevşetirken ondan kaçmak yerine bedenimi tamamen ona çevirdim. Yüz ifadesi acının esirinden dolayı buruşmuş, derin soluklar alırken çenesi kasılmıştı.

Bacaklarının üzerinden kalktığımda yanına doğru geçtim. "İyi misin?" diye sorduğumda elimi yanağına yerleştirdim. Boncuk boncuk terlemiş yüzünü kendime çevirerek gözlerine baktım. Bakışlarını bana çevirmediğinde sıkıca kapattı ve dişlerini sıktı. Başını geriye yatırdı.

"Kurşun yarana vurmak istemedim ben, çok acıttım mı? Bir şey oldu mu?" derken acısı yüzünden belli oluyordu. Bu onun için daha çok endişelenmeme neden olmuştu. Amacı sadece beni tutmaktı, fevri hareket gösteren bendim. "Özür dilerim..."

"Bir şey olmadı. Sorun yok," diyerek kapattığı gözlerini araladı. "Sadece çok taze. Hareket etmeyi geçtim, konuşurken bile sızlayan bir yara var. Sabaha daha iyi olur."

"İstmeden sert davrandım," dedim endişeli çıkan sesimle. Elinin üstüne elimi koyduğumda elektrik çarpmış gibi beni kendinden uzaklaştırdı. "Kanıyor mu diye bakacaktım sadece..."

"Gerek yok Marin," dedi sert bir tavrıyla. "Endişelenme."

"Aç şu yaranı!"

"Bir şey olmadı diyorum!" dedi yükselen sesiyle. "Tek istediğim beni dinlemendi! Yanlış anladın! Sana bir şey yapacakmışım gibi davranmana gerek yoktu..." Soluklanma. "Konuşalım istemişim..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seni dinlememi istiyor musun?" diye sakince konuştuğumda bakışları gözlerimi buldu.

"Evet."

"Önce yarani kontrol edeceğiz," dedim tepkisine bakarken. "Sonra dinleyeceğim seni."

Islak kirpikleriyle gözlerimin içine baktı. "Magazin saçmalığını da dinleyecek misin?"

"Hayır."

"Marin..." Âdem elması sertçe hareket etti. "Sadece dinle. Başka hiçbir şey istemiyorum senden."

Söylediğini aldırmayıp ona yeni bir seçenek sundum. "Getirdiğim ilaçlarını içecek misin?"
Beklentiyle baktım. "Hem yarana bakıp hem de ilaçlarını içersen seni dinleyeceğim."

"Çocuk muyum ben Marin?"

"Keşke öyle olsaydık, Karan." Ona üzüntüyle baktım. "Çünkü tanıdığım Jan bu hataları yapmazdı."

"Artık Jan yok," diyerek ıssız bir tonda mırıldandı. "O yüzden yapıyorum ya bu hataları..."

Ayağa kalktım ve getirdiğim poşetteki ilaçları çıkartıp kutularını okumaya başladım. "Aç kolunu," dediğimde sesimden soğukluk akıyordu. "Ben ilaçlarını ayarlarken sen de üstünü çıkart."

"Hatırlıyor musun...?"

"Neyi?"

"Küçüklüğümüzü."

"Her şeyi net hatırlamıyorum elbette," derken ilaçları avucuma doldurdum. "Hatırladığım anılar var. Mesela senin asla hap yutamadığını anımsıyorum. İçmemek için bağırdığında sesin bizim konağa gelirdi."

Genzinden histerik bir ses yayıldı. "O kadar çok ilaç kullanmam gerekti ki, bunu aşmak zorunda kaldım."

Yanına doğru bir bardak suyla yaklaştım. Getirdiklerimi yan tarafıma bıraktım ve onun açmış olduğu kolunu kontrol ettim. Medikal askılı korumalığından direkt olarak sargısı gözükmüyordu. Korumalığı çıkardığı için sargısına bakıp rahatlamışım. Hiçbir leke görmediğimde derin bir nefes aldım, bir şey olmamasına sevinmişim.

"Bir şey yok demiştin sana..." dedi gözleri bana bakmaya çekiniyor gibiydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İyi bari, beni bir şeye zorlamaman gerektiğini umarım anlamışsındır. Bir daha olursa dikişlerini sökeceğime emin olabilirsin." dedim ve ona bir bardak suyu uzattım.

İlaçları sağlam olan kolunun avucuna bıraktım. Ağzına atmasıyla bardağı ona yaklaştırdım ve içmesinde yardımcı oldum. "Ben içerdim." Ona göz devirmiş yine de söylediğine aldırmanmışım.

"Bak..." diyerek konuşmaya başladı. "Her şeye ve herkese karşı çok öfkeliydim. Uzak kaldığım, tamamen kurtulduğum yere senin yüzünden tekrar gelmek zorunda kaldım. Buraya tekrardan mahkum kaldım!" Buradan neden nefret ediyordu? "Sana kötü davrandım, kabul ediyorum ama yemin ederim karşımda kim olursa olsun aynısını yapardım."

"Bu hemen inanabileceğim bir şey değil."

"Gerçekten yapardım çünkü bütün inşa ettiğim her şey deprem olmuş gibi üzerime yıkılmıştı. Bu yüzden içimi soğutmak için zorla evlendiğim kadını kabul etmemem, kötü davranmam içimi soğutur sandım. Onu bile beceremedim. Yapamadım..." Yapacağı çok şey vardı. O sadece babasıyla kavga etmiş, benimde tehdit etmekle yetinmişti. "Ben böyle bir insan değilim Marin, gerçekten değilim."

Sesi samimi geliyordu lâkin ona inanmak içimden gelmiyordu. Ona inanmam onu affetmemle eş değerdirdi ve ben onu affetmek istemiyordum.

"Merve Doğan..." Görüntülendiği manken kadının adını söyledim. "O peki? Canımı acıtmak için yaptığın bir şey miydi? Öyle değilse bile neden onu alıp konağa getirdin?"

"Kendisi benim İstanbul'dan arkadaşım," dediğinde ona kaşlarını kaldırdım. "Merve, bana ait olan birçok mekânın reklam yüzü. Modellik yapmasıyla tanıştık sonra iş arkadaşlığımız dostluğa dönüştü."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sen her arkadaş olduğunla bu kadar samimi misin?"

"Değilim," dedi. "Değilim Marin. Benim öyle arkadaşlarım olmaz."

Tırnaklarıma odaklandığımda ağzımın içerisinde yavaşça mırıldandım. "Fotoğraflar öyle demiyordu..."

"Yanlıştı. Yanlış bir zamanlamaydı. Merve o fotoğraflarda aynı zamanda kusuyordu da. Kustuğu için tutmuştum onu..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Fotoğrafların tamamını değil de istedikleri hallerimizi yayınlamışlar." Oturduğu yerden kalktı ve komodinin üstünden aldığı şeyden sonra yanına geldi.

Bana doğru bir zarf uzattı. "Al bak," dedi kendini kanıtlamak isterken. "Bütün fotoğraflar mevcut. Merve ünlü biri olduğu için her anını kadraja alıyorlar. Dediğim gibi, o çekilen fotoğraflarda nasıl durduğumuzun her tür pozunu mevcut. Üstelik sadece ikimiz değildik."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Zarfı açıp fotoğraflara bakmaya başladım. "Merve'yi de eğer inanmazsanız diye, onu da dinleyin diye getirdim. Aslında getirmeyecektim fakat kendisi çok ısrar etti ve işler daha da kötüleşmeden benimle birlikte gece Mardin'e döndü."

Bahsettiği gibi mekândan kalabalık bir ekip çıkıyordu. Karan başta kumral bir erkekle yürürken arkada Merve vardı. Merve başını eliyle tutmuş, sonra kusmuştu. Karan'ın arkasını döndüğü sonra da yanına gittiği pozlar mevcuttu. Tek yardım eden Karan da değildi. Fotoğrafları çok yakınlaştırdıkları için sadece Karan varmış gibi gözüküyordu. Onu alıp arabaya kadar eşlik etmiş, sonra ilk başta görüntülenen erkek arkadaşıyla başka arabaya geçmişti.

"Durum bundan ibaret."

"Anladım," diyebilirdim. *Anlar mısın? Anlarım.*

"Gözlerin..." dedi, kırgın bir sesle. "Nefret ediyor benden bunu görmek istemezdim. Bana gözlerinin bu şekilde bakmasını istemezdim ama haklısın kim olsa nefret ederdi."

"Kendin nefret ettirdin çünkü."

"Sadece sandığın gibi şerefsiz değilim Marin. Evet, sinirimi senden çıkartmak istedim ama yapamadım. Eğer gerçekten canını yakmak, sana zarar vermek isteseydim bu görüntülere ulaşım o olayın sabahı hemen Mardin'e gelir miydim?"

"Yine de benimle konuşmadın."

"Marin," dedi sakince. Tamamen bana doğru döndü. Dizi dizime değdiğinde bakışlarım oraya düştü. "Senin çok sinirli olduğunu ve sabahın erken saatlerinde konaktan çıktığını söylediler. Basına bu fotoğraflar yayıldığında aklıma ilk gelen sen oldun. Bu evlilik her nasıl olursa olsun, ikimizin de başka kişilerle gözükmesi doğru olmazdı. Seni düşürdüğüm konumla aklım başıma geldi. Bu vesileyle yüzüne bakacak, kim olursan ol sana yaptıklarım için af dileyecektim."

İkimizin de zamana ihtiyacı vardı. "Üzgünüm," dedi sıcak bir sesle. "Köpekler gibi hem de. Yaptığım büyük bir hataydı."

Derin düşüncelere dalarken öne doğru eğildim ve kollarımı dizlerimin üzerine koydum. O gönlü dolu bir adamdı. Ama kiminle...

"Madem her şeyi anlattın," dedim gerçek bir hissiyatla. "Bana şu gönlündeki kadın mevzusunda da bahset. Kimi seviyorsun Karan? Kim için bu kadar büyük bir hata yaptın? Yirmi üç yıllık hayatım boyunca tanıdığım tek kör âşık sensin."

"Yirmi üç derken? Yirmi beş yaşında değil misin sen?" dediğinde bakışlarımı ona çevirdiğimde çatılı kaşlarını gördüm.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yirmi beş mi? Hayır..." dedim anlamazken. "Bunu nereden çıkardın?" diye sorduğumda ona hiç kendi hakkımda bilgi vermediğimi fark ettim. Evliydim ama kocam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O da benim hakkımda...

"Bende kimliğin vardı." Bakışlarımı aniden kaçırdım. "Üstünde fotoğrafının olduğu fakat adının Mahinev yazdığı... Sahte kimlik."

Kaşlarım havaya kalkarken neyden bahsettiğini anlamıştım. Mahinev adına olan kimliğimde bütün bilgiler yanlış. "Ha sen o kimliği diyorsun..." dedim rahatlarım. "Üzerindeki her şey sahteydi. Fotoğrafım hariç."

Daha fazla bu konuyla ilgili bir şey sormaması için lafı değiştirdim.

"Gönlündeki kişi... Asıl konumuza dönelim."

Ağıt yakan bir sesle, "Marin," dedi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimiz buluştu. Bal ve ela. En güzel yangın gibiydi. "Önce senin karım olduğun gerçeğini sindirmem lazım. Sonra sana bu konuyu anlatacağım. Fakat söyleyeceklerimin, beni affetmen de bir etkisi olsun istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neden ki?"

"Çünkü söylersem beni affedersin," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Affedeceksen, hiçbir şey bilmeden affet. Diğer türlü kolaya kaçmak olur. Sonra zaten anlayacaksınız."

"İlla zor oynayacaksın..."

"Bazı insanlar bütün zorluğa değer."

"Zor diyorsun. Zor olacak ki imtihan olsun," dedim ezbere bildiğim Mevlana'nın sözünü dilimden dökerken. "Boşanma mevzusunu da hiç unuttum sanma, bunu daha sonra konuşacağız."

"O kâğıdı şimdiden yırtmanı tavsiye ederim," dediğinde ona alayla baktım.

"Yırtmak? Kimse değil de ben mi?" Aniden kaşlarımı çattım. "Hayatımı güvenceye alan tek şeyi elbette yok etmeyeceğim!"

"O kâğıdı bir daha karşıma çıkartamayacaksın."

"Oyunbozanlık yapmaya kalkma sakın! Bir anlaşma imzaladık ikimiz de uymak zorundayız!"

"O kâğıdın hiçbir hükmü kalmayacak." Sert sesi istediğini elde edebileceğini belli eden bir tondaydı. "Ben sözümü tutmayan bir adamım, Marin. Bazı yeminler edilir, bazı oyunlar kurulur fakat ben yeminbozan olduğum kadar da oyunbozanım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yüzü, yüzüme doğru eğildiğinde sakinlikle kulağıma yaklaştı ve fısıldadı. "Benden boşanmayı unut."

Uykumun gelmesiyle esnemedem edemedim. Gözlerim sulanmıştı. Ondan uzaklaştım. "Masal anlatman bittiyse artık uyuyabilir miyiz?" diye sordum. Onu biraz daha dinlersem şimdi affedecektim. Hemen affetmek istemiyordum. Burnunun sürtmesi lazımdı.

"Uyuyalım," dedi ve yanımdan kalktı. Benden önce içeriye gitmesiyle onun çıkmasını bekledim.

"Üstünü değiştirmen için..." dediğinde elinde birkaç parça kıyafetle yanıma doğru geldi. "Böyle durma artık. Seni kanlı kıyafetlerle görmek istemiyorum."

"Ben hallederdim giyinme odasına gitmene gerek yoktu," deyip oturduğum yerden kalktım. Elindeki kıyafetlere baktığımda asla bana olmayacak parçaları gördüm. "Ayrıca onlar bana olmaz... Sabaha kadar rahatsız bir şekilde olmamı istemiyorsan tabii..."

"Sadece yumuşak diye almıştım, olup olacağını bilemedim," dedi bakışlarını gözlerime dikerken.

Elinden kıyafetleri aldım ve giyinme odasına doğru ilerledim. Dolabın kapağını açtım. Sayısızca etiketi hâlâ üzerinde duran bir sürü kıyafet vardı. Elbiselerin asılı olduğu kısmı geçip yanındaki kapağı açtığımda Karan'ın kıyafetleri çıkmıştı. Dolabı tamamen karıştırdığımda aradığını bulamamıştım. Gecelikle uzaktan yakından alakası olmayan bir sürü fantezi tarzda şeyler vardı...

"Ee bu kadar da olmaz..." diye mırıldandığımda elime aldığım her gecelik yanaklarımı kızartıyordu.

"Ne oldu?" diyen Karan, arkamda belirirken hızlıca ona doğru döndüm.

"Senin yatıp dinlenmen gereken yerde niye ayakta duruyorsun?!" Aslında ona bağırılmayacaktım.

"Sesini duydum, bir şeye ihtiyacın var sandım." Oldukça mahcup bir tonda konuşurken yanaklarımdaki sıcaklık daha da arttı.

"Bir şeye ihtiyacım yok," diyebildim. "Sadece annen seni çok seviyormuş. Ona şaşırdım." Bu kadar kıyafetin başka açıklaması olamazdı.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu kıyafetlere bakarak mı anladın?" Anlaşılan Karan'ın çeyiz meselesinden haberi yoktu.

Benim gördüğümü o da görmüş olmalıydı. Sonuçta az önce bana buradan kıyafet alıp getirmişti. "Evet... Neden bana o olmayacak kıyafetleri de getirdiğini anlamış oldum."

"Buraya alışkın olmadığın için havası soğuk gelebilir," dedi ilgili bir sesle. Kendi tarafına yöneldi ve biraz baktıktan sonra tekrar döndü. "Şunları giy. Kalın bayağı sıcak tutar."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Uzattığı kapüşonlu sweatshirte baktım. Bir hayli yumuşak ve rahat duruyordu. Onu giyme isteğiyle dolup taşarken biricik kaynanamın almış olduğu dantelli gecelikleri şimdilik giymeyi düşünmüyordum. Bu hiç giymeyeceğim anlamına gelmiyordu, Karan huyuma gitmezse her şey onun için daha zor olacaktı. "Daha iyi olacak," diyerek elinden aldım. Banyoya gitmeden konuştum. "Ben banyodan çıkana kadar sen de giyinmiş ve yatağa girmiş ol."

Banyoya girip önce bütün eşyalarımı üstümden sıyırdım. Kanlı olanları direkt olarak çöp kovasına attıktan sonra aynadan kendime baktım. Saçlarımın hali içler acısıydı. Rafta tarak bulurken vakit kaybetmeden taradım. Paketi açılmamış diş fırçasını kullanıp duşa geçtim. Çok oyalanmadan duş aldığımda kendime gelmiş gibi hissediyordum. Islak saçlarımın da nemini aldıktan sonra banyodan çıktım. İçerideki buhar dışarıya taşmıştı.

Bakışlarımız birbirini bulurken ne yapacağımızı şaşırılmış gibiydik. O da üzerini değiştirmişti. Yatağa geçmişti. *En azından sözüme karşı çıkmıyordu.* Bakışlarını çeken ilk ben olurken varlığına alışmam umarım çok zaman almazdı.

Dolabın içinde gördüğüm nevresim takımını alıp geri geldiğimde koltuğun üzerine bıraktım. Katlı, ütülü halde duran çarşafı açtığımda koltuğun üzerine sermeye başladım.

Karan dakikalar sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kendime yatak hazırlıyorum." Bakışlarımı ona çevirmeden yatağı hazırlamaya devam ettim.

"Buradaki üç kişilik yatak ne güne duruyor?"

"Sen iyileşene kadar uyu diye," derken sesimi sakın tuttum. "Sonra elbette orada ben yatacağım. Sana bırakacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Şimdi uyumamanın nedeni yaralı olduğum için mi?" diye sorarken ses tonunda yoğun bir merak vardı.

"Evet," diyerek yanıtladım. "Beraber yatacağımızı düşünmüyorsundur umarım. Şimdilik sen yatakta ben koltukta yatacağım."

"Hayır, olmaz öyle bir şey," dediğinde hareketlendiğini işittim. "Koltukta uyumana izin vermeyeceğim."

Adımlarımı durdurup ona baktım. "Senden izin isteyen kimdi?" Çatılı kaşlarımın arasında konuşurken bu adamla bitmek bilmeyen kavgalarımın olacağı barizdi. Yatağın yanından geçip giderken, "Işığı kapatıyorum, hadi sana iyi geceler," dedim. Işığını söndürüp pencereden içeriye süzen ay ışığıyla aydınlanan koltuğa doğru ilerledim.

"Burada yatacaksın Marin!" dedi kaya gibi olan bir sesle. Üzerindeki yorganı kaldırdığında fevri hareketi nedeniyle dişlerinin arasında inlerken kendini durdurdu ve soluklandı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Beni sakın hiçbir şeye zorlama! Nerede yatmak istiyorsam orada yatarım. Canım bugün koltukta uyumak istiyor," dedim keskin bir dille.

"Seni hiçbir şeye zorlamıyorum! Sen yatakta yat, ben koltukta yatarım."

"Saçmalama istersen," diyerek ona karşı çıktım. "Kurşun yarası olan ben değilim."

"Marin," dedi sık soluklarının arasında. "Bağırtma bak beni gece gece..." Dudaklarından dökülen her kelimedede acı içerisinde inliyordu.

"Bağır bağır," dedim tıpkı onun gibi. "Nasıl olsa evli bir çiftiz ve kimse bizi rahatsız etmez. Unuttun mu sen demiştin bunu!"

"Anlaşılan söylediğim her şeyden dem vuracaksın..."

Onu umursamayıp telefonu elime aldım ve açtığım yorganın içine girerek bedenimi koltuğa bıraktım. "Ha şunu bileydin," dedim hafif kızgın bir dille. "Nasıl ilk gece nerede uyuduğum seni ilgilendirmiyse, şimdi de ilgilendirmesin!"

Aksi bir tavırla, "Böyle konuşarak beni durdurabileceğini mi sanıyorsun Marin?" dedi.

"Eğer o halinle yataktan kalkmayı düşünürsen, yemin olsun kalkar giderim," derken oldukça ciddi dim. "Değil aynı odada kalmak beni konakta bile bulamazsın."

"Beni kendinle tehdit etmeye başladın demek ki..."

Sonrası ise büyük bir sessizlik olurken hatasından dolayı ağzını bıçak açmamıştı. İçerisi tamamen karanlık olurken telefonumu çıkarttım ve aydınlanan ekranla ışık görmüş tavşan gibi olduğumda telefonumun ışığını kıstım. Sabahtan beri aklımda olup yapmayı beklediğim şeyi yapmak için mesaj bölümüne girdim. Elfida'nın sohbetini açtığımda bana bir sürü şey yazmış ve göndermişti.

Elf, özledin mi beni?

Bu saatte uyanık mısın? Kızım seni en son bıraktığımda tavuk gibi erkenden uyurdun! Ne değişti?

Artık ben eskisi gibi değilim... Hayatım tamamen değişti. Anlatsam da inanmayacağın şeyler yaşadım.

Umarım partilerden partilere koşan bir Marin olmuşsundur.

Ya ya ne parti ama...

Ee Mardin'in gece hayatı nasıl? Çok yakışıklı var mı? Sence gelmeli miyim?

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yanımda yakışlı olduğunu düşündüğüm biri var.

Hemen geliyorum.

Kendisi evli Elf!!!

Marin, hayatım değişti falan diyorsun da bu kadar bir değişiklik beklemiyordum!!!

Anladın mı neler olduğunu?

Evli adamlarla mı takılmaya başladın! Pes doğrusu! Ama senden hep böyle çarpıcı bir şey beklemişim. Bunca yılın acısı çıkmalıydı!

Sen en iyisi uyu, sütlü latten. Belli ki kafa yapıyor sen de.

Ekran dokunup onunla olan sohbetimden çıktım. Yazdığı komik şeylere gülmeden edemezken duyduğum sesle dudaklarımda beliren gülümsemeyi aniden kestim.

"Neye gülüyorsun?"

"Uyumadın mı sen daha?" diye sorduğumda telefonda başımı kaldırıp onun olduğu tarafa baktım ama karanlıkta kaldığı için yüzünü göremiyordum.

"Hayır..."

"Niye uyumuyorsun?" Hafifçe doğrulup endişeyle ona baktım. "Ağrın falan mı var? Bak ağrın varsa, söyle Karan."

"Ağrım olmaz mı..." derken derince iç çekti. "Sana bunları yapan kalbim nasıl ağrmasın, Marin?"

Ciddiyetimi bozmadım. "Kurşun yarandan bahsediyorum, Karan."

"Kalbimin ağrısı yanında hiçbir şey."

"Güzel," diyerek başımı yastığa geri yerleştirdim. "Çünkü benim de kalbimin ağrısı geçecek gibi değil ve bunlara sebep olan senin de geçmesin mümkünse."

Telefonumu kenardan kilitleyip yastığının altına yerleştirdim. Uykuya dalmak için kendimi zorlarken dakikalar sonra onun sesini işittim. "Yüreğin olmak isterdim," dedi kırık harfler damlayan bir sesle. "Sızın oldum. Ve ben ilk defa adımdan bu kadar nefret ettim, Marin."

Ona cevap veremeyecek kadar uykunun kollarına teslim etmişim kendimi...

Önümüzdeki üç gün nasıl geçecekti kim bilir...

﴿ BÖLÜM 17 ﴾

17. BÖLÜM “ACI”

Telefonumun ısrarlı çalan alarm zil sesiyle olduğum yerde gerindim ve kirpiklerimi kaldırmak için kendimi zorladım. Güneşin yeni doğuyordu ve içeriye giren gün ışığı arsızca tenimde gezip yüzümü yakıyordu. Gözlerimi aralayıp etrafıma bakındığımda en son yattığım yerde olmadığımı gördüm.

"Ben buraya nasıl geldim..." Kuru bir ses dudaklarımdan döküldü. Yatağın üzerinde doğrulduğumda yorganın sıcaklığı bedenimi terk etmişti. Odada bulunan tek yatağın üzerindeyken kafamı hızlıca kaldırmış yan tarafıma bakmıştım. "Niye yataktayım ki..."

Yatakta tektim.

"Ben getirdim."

Bakışlarımı sesin geldiği yere doğru çevirirken alışkın olmadığı kişiyi gördüm. Karan Milan.

Ayakta yarı çıplak bir şekilde duruyordu. Sargılı omzu, altında pantolonu varken, uykunun verdiği sersemlik üzerimden hemen kaybolmuş iri iri olan gözlerimle bakakalmıştım. Pürüzlü çıkan sesimle, "Ben getirdim derken?" diye sordum. "Ben en son koltukta uyuyordum!"

Karan, dün gece uyumuş olduğum koltuğa kısa bir bakış attı. "Orada yatacak değilsin," dediğinde ona kaşlarını çattım. Dün yorgunluktan nasıl uyuduysam hiçbir şey hissetmemiştim.

"Evet," dedim zehir akıtmaya başlamadan önce. "Orada yatacak değilim. Avluda bekletilmeye, nikah masasında terk edilmeye, odadan kovulmaya layığım ama orada yatamam."

"Marin," dedi benim aksime sakin sesle. "Uyanır uyanmaz günü kendine zehir etme. Bana et ama kendine değil."

"Hiç merak etme sana da edeceğim," dedim yükselen inadımla. "Beni nasıl taşıdın buraya?" Söyledikleriyle ilgilenmeyip konuyu değiştirdiğimde üzerimdeki yorganı kaldırdım ve ayaklarımı aşağıya sarkıttım.

"Kucağımda?"

Kendimi yataktan kaldırmaya zorladığımda karşısına geçip sinirle solurken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Benim isteğim dışında bana dokunma hakkını kim veriyor sana? Hem yaralısın hem suçlusun hem güçlüsün!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bakışlarını benden ayırmadan, "Yaralı, suçlu, güçlü olmam dışında pişmanım da," dedi. "Sana yaşattığı her şey için pişman olan bir adamım, Marin."

"Pişman olman her şeyi bir anda affedeceğim anlamına gelmiyor," dedim keskin bir dille. Ağzımın içinde kendi kendime mırıldandım. "Seninle uyuduğuma inanmıyorum..."

Bakışlarını benden kaçırdığında bundan rahatsız olduğumu düşünmüş olmalıydı. "Benimle uyumadın, ben koltukta yattım," dedi soğuklaşan sesiyle.

İşte buna daha çok kızmıştım. Hatta biraz üzülmiştim bile. Yanımda yatmış olsa belki daha az kızabilirdim. "Bilerek yapıyorsun değil mi? Amacın bana vicdan azabı çektirmek," derken ona gerçekten öfkeyle baktım.

Yanımdan geçip giyinme odasına doğru ilerlediğinde peşine takıldım. Midem dehşet bir şekilde bulamıyordu ve bu durum yüzümün değişmesine neden olmuştu. "Bir şey yapmıyorum ama sabah sabah tersinden kalktığına göre rüyanda kavga etmiş olmalısın."

Histerik bir kakhaha attım. "Ne sanıyordun ki Karan?" dedim. "Sabah uyandığımızda her şey güllük gülistanlık mı olacaktı? Buna alışsan iyi olur, sana göstereceğim tek yüz bu!"

Dolaptan bir siyah gömlek aldı ve bakışlarını bana çevirdiğinde benimle birlikte yüzümün ekşidiğine şahit oldu. Hiç vakit kaybetmeden banyoya doğru koştuğumda elimle ağzımı kapattım.

Banyoya girdiğim gibi arkamdan kapatıp kilitledim ve klozetin başına geçtim. Mardin'e geldiğimden beri çok zayıf düşmüştüm. Dün çiftliğin bahçesinde akşama kadar soğukta durduğum için tekrar üşütmüş olmalıydım.

Kusmaya başladığımda içimdeki dışarıya savurdum. Henüz bir şey yemediğim için kuru kuruya kusarken kapının tıklandığını işittim.

"Marin?" dedi Karan, boğuk çıkan bir sesle. "İyi misin?"

Birkaç kere daha öğürdükten sonra sifona basıp geriye doğruldum ve elimi yüzümü yıkadım. "Marin!" dedi endişe içerisinde. "Ne oluyor? Hastalandın mı?"

Dişlerimi fırçaladıktan sonra banyonun kapısını açtım. Karan, meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu. "İyiyim," diye mırıldandığımda kapının önünde durduğu için onu hafifçe iterek yanından geçtim. Karan kolumu tutup gitmeme izin vermezken beni kendine çevirdi.

Diğer kolunu hareket ettiremediği için sağlam olan kolunu kaldırdı ve eliyle yüzümü avuçladı. "İyi gözüküyorsun, yüzün sararmış." Parmaklarının sıcaklığını hissettim. "Hastalandın mı acaba?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Strese girince öyle oluyorum önemli bir şey yok," dedim geçiştirircesine. "Kahvaltı da yapmadım, kahvaltı yapınca geçer."

"Neye streslendin bu kadar?"

Ona anlamayan gözlerle uzun uzun baktım. "Neye streslenmiyorsun diye sorsan daha kolay cevap verirdim."

"Sen bana hiç cevap vermek istemiyorsun. Böyle ilerleyemeyiz." Kırgın gözlerle baktı. "Söyle bana, neden streslendin?"

"Bir anda İstanbul'dan Mardin'e geliyorum. Yıldırım nikahıyla evleniyorum, kocam haftalar boyunca beni yok sayıp yüzüme bakmıyor. Gülnarin Hanım her günümü zehir zıkkım ediyor, herkese sürekli iyiyim diye yalan söylüyorum. Arkadaşlarımın yeni hayatımdan haberi yok. En sonunda kafayı yiyip kocamı vuruyorum. Benim yüzümden yaralı ve acı çekiyor. Sence streslenmekte haklı değil miyim?" diye sordum.

"Haklısın," dedi Karan, sahici bir sesle. "Daha iyi olmanı sağlayacağım."

Odanın kapısı tıklatıldığında ikimizin de bakışları oraya doğru döndü. "Hanımım," dedi Rojda kısık çıkan bir tonda. "Benim Rojda. Uyandınız mı?"

Karan'a üstünü işaret ettiğimde, "Ben bakarım," dedim ve yanından ayrılıp kapıya yöneldim. Hafifçe araladığım kapıyla kendimi gülümsemek için zorladım. "Buyur Rojda."

"Kahvaltı hazırlanıyor da, Barzan Ağa'm sizi de kahvaltıya bekliyor onu söylemek için gelmişim," dedi çekingen bir tavırla. "Rahatsız ettiysem kusura bakmayın."

"Çoktan uyanmıştık," dedim dinç tutmaya çalıştığım sesimle. "Birazdan geliriz."

"Bekliyoruz hanımım," dediğinde yavaşça gülümseyip kapıdan uzaklaştı. Onun gitmesiyle kapıyı tamamen kapattım ve geri Karan'a döndüm.

"Madem bizi bekliyorlar, daha fazla bekletmeden gidelim," dedim yarım bir ağızla. Hiçbir şey yapmaya hevesim yoktu. "Ben hazırlanıyorum sen de hazırlan."

Ekranı açtığımda kendi fotoğrafım beni karşılamıştı. Dün gece uyumadan önce Elfida'ya yazmışım ama hiç bildirim gelmemişti. Saatin yediye gelmek üzere olduğunu gördüğümde gelmemesine şaşırılmamak lazımdı çünkü Elfida değil bu saatte kalmak öğlen ezanından önce kalkabilen bir insan değildi.

Giyinme odasında kıyafetlere bakmaya dalmışım. Tam olarak istediğim tarzda bir şey bulamadığım için bütün dolapları inceledim. "Sikeyim," diye inleme sesi duyduğumda kıyafetlere bakmaya son verip sesin geldiği yere doğru ilerledim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan, sırtı bana dönük bir şekilde omzunu tutarken acı içinde inlemeye devam ediyordu. Onu bu denli acı çekerken görmek yüreğimin sızlamasına neden olmuştu. Kendime bunu yaptığım için lanet ettim.

Yanına geçip yüzüne baktığımda, "Ne oldu?" diye sordum. Elindeki gömlek yere düşmüştü. Eğilip onu aldıktan sonra yatağa bıraktım.

Benim gelmemle yüzündeki ifadeyi aniden değiştirdi ve omuzlarını dikleştirdi. "Bir şey olmadı," dedi düz bir tonda. "Sen hazırsan in, benim birazdan geleceğimi söylersin."

Gömleği tekrar eline aldığımda her bir hareket edişinde dişlerini sıkıyor çenesi sertçe kasılıyordu. Daha dün olan olayın üzerinden bu kadar çabuk ayaklanması akıl işi değildi. İnadından iyi rollerine bürünüyordu ama kesinlikle iyi değildi.

"Kolunu kaldıramadığının farkında mısın?" diye sorduğumda kendine yaptığı işkenceyi son vermek istiyordum. Elinden gömleği aldım. "Canın çok mu acıyor? Giymeye çalışırken mi acıttın?"

"Acımıyor. Sadece ilaçların etkisi geçtiği için zorlanıyorum. Kurşun yarası illa ki ağrı olacak," dedi kalın sesiyle. Dilinden resmen acı ton dökülüyordu. "Bir süre bu ağrıya katlanmak zorundayım. Dün uyuşuk olduğu için çok hissetmiyordum."

"Aşağıya yarı çıplak inemeyeceğine göre, sen burada kalıyorsun," dedim ve elinden gömleği aldım. "Kolunu bir süre kaldırmamaya çalış. Zorladıkça iyileşmesi gecikir. Ne tişört giyebilirsin ne gömlek."

"Beraber ineceğiz," dedi kararlı gözlerle. "Seni masada tek bırakmayacağım."

"Beraber inmeyeceğiz. Bunca zaman her şeyi seninle yapıyormuşum gibi davranma Karan," diyerek tavrımı ortaya koydum. "Dinlenmen gereken yerde sakın kahvaltı masası diye tutturma!"

"Marin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bizimkiler sana hâlâ sinirli ve canını sıkacak bir şey demelerini istemiyorum. O yüzden yanında olacağım."

"Ha derdin şimdi anlaşıldı..." Gözlerimi kıstım. "Beni tanımadığın o kadar belli ki, ailenin canımı sıkabileceğini sanıyorsun. Ailen canımı değil bana yalnızca portakal suyu sıkar Karan, bilgin olsun."

"Tanımıyorum fakat bu tanımayacağım anlamına gelmiyor," dediğinde bana pişman gözlerle baktı. "Yine de sen onların portakal suyuna çok güvenme. Mevsimi değildir, ağzının tadının bozulduğuyla kalırsın. Senin de bilgin olsun."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Gömleği elimden tekrar aldı ve giymeye çalıştı. Çapraz sargısı olduğu için hiçbir şekilde giyemeyecekti. "Bilerek yapıyorsun değil mi?" diye sordum. "Senin derdin iyileşmek falan değil, işleri daha da yokuşa sürüklemek! Bunun başka türlü açıklaması olamaz!"

"Marin, in sen!" diye aniden bağırdığında irkilmeden edememiştim. Ona öylece baktığımda acısının boyutunu anlamaya çalışıyordum ama o bunu çok güzel gizliyordu. "Bakma öyle, in dedim!"

Sinirle nefes alıp verdim ve koluna girdim. "Neyse ki ağalığın bana sökmüyor," dedim. "Giyemiyorsun işte zorlama daha fazla. Tekrardan yatağa gidiyorsun ve ayağa kalkmıyorsun." Onu iyice kendime yaslamış benden destek almasını sağlamıştım.

"Koltukta kendin yatınca iyi mi oldu şimdi? Hayır yani koltukta yatsam ne olacak yatmasam ne olacak. Bir de koluna aldirmeden gömlek giymeye çalışıyorsun..." dedim ve onu yatağa oturttum. Bana karşı çıkmayıp sözümü dinlediği için sevinirken ona bunu belli etmedim.

"Annemlerin seni zorla başıma diktiklerini biliyorum," dedi öfkesini belli ederek. Bu durumdan hoşnut değildi. "Bana bakmak zorunda değilsin. Benim yüzümden daha fazla hak etmediğin şeyler yaşamamı istemiyorum."

"Annenlerin zorla başına diktikleri doğru," dedim onu onaylarken. "Yine de bu gece beni yatağa taşımanı gerektirmiyor. Koltukta uyumayı seçen bendim. Çok bir şey yapmak istiyorsan, boşanma kâğıdını imzalayıp ikimizi de özgürlüğüne kavuşturabilirsin."

"Bunu unut," dedi sertçe. "Bir ceza isteyen sendin ve ben cezayı verdim. İkimiz de birbirimize mahkum olduk artık. Koltukta yatması gereken birisi varsa benim sen değilsin."

Ona bir karşılık vermeyip sırtından hafifçe iterek onu yatağa yasladım. "Şimdi yatağa girip dinleniyorsun ve benim sözümünden de asla çıkmıyorsun." Beline kadar örtüyü çektiğimde bakışlarını gözlerine çevirdim.

"Tamam," demesiyle kaşlarını çattım. "Neye kızdın yine?" diye sordu.

"Bu kadar çabuk kabullenmeni beklemiyordum," dedim. "Bir şeyler çevirmiyorsun değil mi? Sanki hata yapıyormuşum gibi hissettim."

"Bunun benim normalim olduğunu anlayacağın zamanlar da gelecek," dedi kendinden emin bir tonda.

"O zamanlar hiç zaman gelmeyecek."

Pes etmiş bir şekilde, "Ağzını boş yere yorma diyeceğim fakat sırf bana inadından yapacağını bildiğim için hiç söylemiyorum. Sen kahvaltıya in hadi," dedi. "Zaten az önce kustun. Hemen bir şeyler ye ve kendini toparla. Daha da kötüleşme."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tamam," dedim beni düşünüyor olmasına takılmadan edemezken. "Hazırlanıp ineceğim." Benim ona bakmam özellikle de zorla bakıyor olmam canını daha çok acıtıyordu. Beni tanımadığı o kadar belliydi ki, ben asla zorla bir şey yapmazdım.

Giyinme odasından hızlıca birkaç parça kıyafet seçip banyoya girdim. Orada hazırlandıktan sonra banyodan çıktım. Karan hiç hareket etmeden yatakta uzanıyordu. Sanki varlığını belli etmemek adına gözlerini kapatmıştı. Bana bakıyor olsaydı rahatsız olacaktım fakat bunu biliyormuş gibi uyuyormuş gibi duruyordu.

Bir süre şey demediğini görünce odadan çıktım ve arkamdan kapıyı kapattım. Merdivenleri inip bahçeye çıkacağım sırada karşıma Zühre çıktı.

Ona hiç bakmadan yürümeye devam ettiğimde, "Marin yenge," diye seslendi Zühre. Duymazlıktan geldim.

Koşar adımlarla yanıma gelince tam karşımda durdu. Adım atmayı bıraktığımda hızlıca, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Konuşacak mıyız?" diye sorarken kaşlarımı kaldırdım. "Yoksa bağıırıp çağıracak mıyız Zühre?"

"Konuşacağız..." dedi kaçık bir sesle. "İstersen tabii..."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Seni dinliyorum."

"Sana hâlâ çok kızgınım," dedi.

"Ben de sana çok kızgınım Zühre," dedim aynı şekilde karşılık vererek. "Bana bağıırıp çağırдыңın için değil. Abine bağıırıp çağıramadığın için."

"Abime mi?" diye sordu anlamaz bir halde. "Yaralı olan o, neden ona kızacakmışım ki?"

"Zühreciğim sen hangi konakta yaşıyorsun bilmiyorum ama senin abinin evlendiğimiz andan itibaren bana yaptıklarından haberin yok mu? Sağır sultan duydu! Herkes biliyor!"

"Bizim konakta hep kavga olur, ben hep öyle kavgalardan olduğunu sandım..."

Ona inanamayan gözlerle baktım. Hayal kırıklığıyla dolup taşmıştım. "O zaman bu abinin ilk vuruluşu olmayacak. Alışsan iyi olur."

"Ben kavga etmek için gelmemiştim," dedi üzgün bir tonda. "Özür dilemek istiyordum. Sen abimin ne halde olduğunu bilmiyorsun. Görmedin. O an, kim onu öyle görse kendini tutamazdı. Ben de kendimi tutamadım."

"Ne haldeymiş abin? Neyi görmemişim ben?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin yenge..." diye mırıldandı. "Terastaydım ben. Uzaktı ama sizi görebiliyordum. Aranız hararetlendi. Behiçe annemle aşağıya indik. Size doğru geliyorduk. Zahir ve Karan abim senden silahı almaya çalıştı fakat sen bile isteye abimi vurdun. Yetmedi bir kere daha sıktın. Abim o iki kurşuna rağmen seni yere düşmeden tuttu."

Titrediğimi hissettim. O anları hayal etmek başımın ağrmasına neden olmuştu. Üstelik hiçbir şey yememiş olmam da beni giderek zorluyordu.

"Tuttu..." dedi boşluğa dalarken. "Abim seni tuttu. Hiç bırakmadı. İkinci kurşunu yakından sıktın. Sıktığını da kimse anlamadı. Başta sen vuruldun sandık. Sana bakmak için abimin kucağından çekmeye çalıştık fakat abim seni bir an olsun bırakmadı. Tamamen bilinci kapanana kadar seni sıkı sıkıya tuttu."

Yutkunamadığımı hissettim. Bundan haberim yoktu. Beni tutacağını söylemişti fakat sonra gerçekten tuttuğunu bilmiyordum.

"Zahir, Karan abimde çelik yelek olduğunu söyleyip duruyordu. Vurulmamıştır dedi. Kan akıyordu öylece. Hanginizden akıyordu anlamadık. Sonra abim seni istemeyerek olsa da bıraktığında omzuna yakın mesafede vurduğunu gördük. Çok kan kaybediyordu. Aklım çıktı. Sen abini öyle görsen ne yaparsın? Sevinir misin? Abin kötü biri olsa da onu kaybetmekten korkmaz mısın hiç?"

Abimi seviyordum. Çok seviyordum. Her ne kadar ayrı şehirlerde büyümüş olsak da aramızda kan bağından fazlası vardı. Üstelik, artık neler olduğunu bildiğim için abime daha bağlıydım. Ona bir şey olmasını istemezdim. Zühre'nin yerinde ben olsam, işler bambaşka boyuta gelirdi. Ona hak veriyordum.

"Yine de bu abimin hatalarını kabul edeceğim anlamına gelmiyor Zühre," dedim ağırlaşan kelimelerimle. "Ablanla neden görüşmüyorsun? Bir hatası var değil mi? Ablan mı daha hatalı yoksa abin mi bilmiyorum ama ben de abimi kanlar içinde görsem eminim aklım başımdan giderdi."

"Ben ablamla görüşmek istiyorum ama babam izin vermiyor. Ablamın da abimin de hataları kendilerine, ben yalnızca ikisini hayatta istiyorum," dedi Zühre kırgınlıkla. "Daha çok yeni ölüm olmasın diye evlilik yapılmışken abimin ölümle burun burun gelmesini kimse kabul etmez. Ben ne dediysem üzüntümden dedim..."

Karnımın kasılmasıyla, "Artık kahvaltı yapmak istiyorum Zühre," dedim. "Başka zaman seninle seve seve kavga ederim. Diyecek başka bir şeyin yoksa kahvaltı yapacağım."

"Özür dilerim," deyip aniden boynuma sarılarak beklemediğim bir şeyi yaptı. "Gerçekten çok özür dilerim Marin yenge. Sen bana ablamın yokluğunda abla olmuşsun. Sofradaki davranışım için özür dilerim sana öyle davranmamalıydım, sofradan seni kovmak haddim değildi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zühre..." diye mırıldandım.

"Aramız belki eskisi gibi olmaz ama affet beni..."

"Söylediklerine üzülmedim desem yalan olur ama gerçekten sorun değil."

"Abim seni kendine affettirene kadar onunla da konuşmayacağım," dedi. "Haklısın, çok haklısın ama o da abim benim. Kızıp bağırmadım, yapamadım bunu. Seni savunmadım ama söz veriyorum bir daha böyle bir şey olmayacak. Sen benim yengemsin ve hep öyle kalacaksın."

"Tamam," dedim kollarını boynumdan çekmeye çalışırken. "Sadece kahvaltı yapmak istiyorum."

Bana beklentiyle bakmaya başladı. "Affettin mi beni?"

"Eğer beni boğarak sarılmaya devam edersen hiçbir zaman affedemeyeceğim," dedim.

"Zühre?"

Duyduğumuz sesle ikimizin de bakışları arkama doğru döndü. Daha öne görmediğim kumral bir adamla karşılaştığımda bakışları Zühre'yle ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Mert?" diye karşılık verdi Zühre. "İnanmıyorum sana!" dediğinde kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. "İzne mi geldin?"

"Kıvırcık," dedi kumral adam sıkıntıyla. "Şurada şafağı bitirmeme bir aydan az kaldı beni gider ayak öldürme. İn aşağıya, başkasının yanında ne yapıyorsun?!"

Zühre hemen kendini toparlayıp, "Affedersin Mert abi," dedi. "Ben bir an seni görünce kendimi tutamadım. Ne zaman geldin?"

"Yeni geldim sayılır..." dedi adının Mert olduğunu öğrendiğim kişi.

"Hani tezkereni almadan gelmeyecektin?" diye sordu Zühre. Aralarında ilişki neydi bilmiyorum ama Zühre'yi ilk kez böyle görüyordum.

"Gelmeyecektim zaten," dedi Mert emin bir ifadeyle. "Duyduklarımdan sonra gelmek zorunda kaldım."

"Şey..." dedi Zühre kıvırcık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Neler duydun bilmiyorum ama buraya apar topar geldiğine göre az çok biliyorsundur Mert abi."

"Duyduklarım doğru mu? Böyle bir şey nasıl olabilir? Komutanımdan nasıl izin aldığımı bilmiyorum! Ulan vatani görevi yapalım dedik, en yakın arkadaşım vurulmuş!" Demek karşımda duran Mert, Karan'ın en yakın arkadaşıydı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yanına doğru yaklaşıp elimi uzattım. "Hoş geldin," diye mırıldandığımda sıcak bir gülümseme yolladım. "Ben, Marin Alakan."

Mert bakışlarını üstümden ayırmazken, "Siz..." dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Biz?"

"Sizi gördüm daha önce," dedi Mert. Kaşlarını çatarken bir şeyler kim olduğumu çıkartmak için zihnini zorluyor gibiydi. "Ben sizi tanıyorum!"

"Olabilir," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemez bir halde. "Bir süredir Mardin'deyim mutlaka görmüş olabilirsiniz."

"Hayır hayır sizi Mardin'de görmedim! Sizi nerede gördüğümü çok iyi hatırlıyorum!" dedi kumral olan adam, onu daha önce hiç görmediğime eminken o benden oldukça emindi. "Karan nerede? Nasıl her şeyden beni habersiz bırakır!" Bakışlarını benden çekip Zühre'ye çevirdi ve kaşlarını çattı. "Zühre... Sen tanıyor musun hanımefendiyi?"

"Tanıyorum tabii ki," dedi Zühre. Karşısındaki adamın hiçbir şeyden haberi yoktu. "Sen askerlikten dolayı biraz olaylara uzak kaldın ama kendisi yengem oluyor, Mert abi."

Mert şaşkınlıkla, "Yengen mi?" dedi. "Nereden yengen oluyor?"

"Karan abimin karısı olduğu için yengem oluyor olabilir mi acaba, Mert abi?"

"NE!" diye bağırdı bir anda Mert. "Karan evlendi mi? Ne ara evlendi! Ben olmadan nasıl evlenir lan?!" Bakışlarında öfke belirdiğinde kıvrık saçlı kıza baktı. "Nerede o Karan Ağa? Benim şahit olmadığım bir evlilik nasıl gerçekleşir! Üstelik bu kadınla evleniyor ve asla haberim olmuyor!"

Mert koşar adımlarla evin içine girdiğinde merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı. Üstüne basa basa bu kadın diye bahsettiğim bendim, Mert beni tanıyordu ve nereden tanıdığını merak etmiştim. Birazdan neler olduğunu öğrenecektim.

﴿ BÖLÜM 18 ﴾

18. BÖLÜM “JEST”

Karan'ın yakın arkadaşı olduğunu öğrendiğim Mert, koşar adımlarla evden içeriye girip yaralı olan arkadaşının yanına doğru gitmişti. Zühre'yle ikimiz kahvaltının kurulduğu masaya ilerlerken Havin'i gördüm.

"Havin," diye seslenmemle adımlarını durdurdu.

"Buyrun gelin hanım," dedi Havin.

"İki kişilik kahvaltı hazırlar mısınız?" Kaşlarını garip bir ifadeyle çattı. "Karan Ağa'nız kahvaltıya inemediği için onunla birlikte yukarıda yiyeceğim."

"Ağamdan izin alayım," dedi Havin.

"Ağandan izin alacak bir şey yok, hanımağa olduğumu unutuyor musun? Sanırım arada sana bunu hatırlatmam gerekecek." Havin'in varlığımdan rahatsız olduğunu görmemek için kör olmak gerekiyordu. Ona karşı Behiçe Hanım'ın dediği gibi davranmalıydım. Eline koz vermeyecektim.

"Gelin hanım—"

Zühre lafını kesti. "Hanımağa diyeceksin, Havin," dedi.

Zühre'nin kötü kötü bakmasıyla Havin yutkundu ve, "Kusura bakmayın hanımağam ben sofranızı hazırlayayım," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Kahvaltının hazır olduğu masaya geldiğimizde Zahir bize endişeyle baktı. Karan'ı yanımda görmeyince Barzan Ağa ve Behiçe Hanım birbirine baktı.

"Günaydın," dedim canlı bir tonda. Masada bakışlarımı gezdirdim. "Masada yine yok yok." Çilek reçelini görmemle dudaklarım kenara kıvrıldı. Enerjiden düşmüştüm, tatlı bir şeyler canım çekiyordu.

"Günaydın kızım," dedi Barzan Ağa. "Geç otur hayde, seni bekliyoruz."

"Kahvaltıdan önce bir şey demek istiyorum." Masadaki herkesin bakışları Zühre'yi buldu.

"Ben yengemden özür diledim ama bir de sizin önünüzde özür dilemek istiyorum," diyerek konuşmaya başladı Zühre. "Kendisine yaptığımın yanlış olduğunu anladım ve hem büyüğüm olarak hem de abimin karısı olduğu için ne olursa olsun öyle davranmamalıydım. Marin yenge senden gerçekten özür diliyorum. Umarım beni affedersin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yüzümdeki donuk ifadeyi ılımlı bir hale çevirip yavaşça gülümsedim. "O zaman herkesin önünde ben de bir şey diyeyim," dedim. "Abin yaralı, üzgünsün diye ağzımı açmadım. Bir daha bu tarz bir saygısızlık yaparsan aynı Marin'i görmezsin, Zühre. Bana nasıl davranırsan aynı karşılığı alırsın. Seni affetmemi istiyorsan, affedeceğim hareketlerde bulunman yeterli olur."

Sıcak bir tavırla elimden tuttu Zühre. "Bir daha saygısızlık yapmayacağım," dedi emin bir ifadeyle. "Bu tatsız olayı da sana unutturacağım."

"Ben buraya bir düşmanlığı bitirmek için geldim kendime düşman edinmek için değil." Barzan Ağa memnun bir ifadeyle kafasını salladı. "O yüzden hepimizin elini taşının altına koyması gerekiyor."

Behiçe Hanım bizim susmamızla dudaklarını yavaşça araladı. "Kızım," diye seslendi. "Oğlum yok mu? Neden tek geldin?"

"Oğlunuz ne kadar az hareket ederse o kadar çabuk iyileşir," dedim. Karan'ın iyileşmediği her gün benim aleyhimeydi. "Kahvaltıya inmesini ben istemedim."

Behiçe Hanım tam ağzını açacağı sırada masaya yaklaşan Mert'le bakışlarımız ona döndü. "Günaydın Milan Konağı," dedi Mert sıcak bir tonda. "Hasret kaldım size, umarım siz de bana hasret kalmışsınızdır."

"Ya ne demezsin Mert oğul gözümüz yollarda kalmıştı," dedi Barzan Ağa. Mert, Barzan Ağa'nın elini öptükten sonra Behiçe Hanım'ında elini öpüp yanına geçti. "De hayde oturun da yiyek şu kahvaltıyı!"

Mert tam karşıma geçip oturdu. "Tanışamadık," dediğinde elini uzattı. "Ben Mert, Karan'ın arkadaşım. Nikahınıza çağırmadığımız için kırgın olduğumu biliniz."

"Abimle yengemin sana kırılması gerekmiyor mu? Onlar niye sana kırılınsın?" dedi Zahir. "Gelmeyen sensin. Bizimkiler herkese davet gönderdi."

"Ben olmadan nikah mı olurmuş?!" dedi Mert. "Lan en yakın arkadaşım, tek dostum evleniyor! Elbette o nikahta bu güzel gününde ben de olacaktım!"

"Şansına küs," dedi Zahir.

"Bu düğün tekrar olacak," dedi Mert kendinden emin bir ifadeyle. "Ben de nikah memuru olacağım!"

"Abart," dedi Zahir. "Sen önce askerliğini bitir de ondan sonra konuş. Otuz yaşına gelmişsin daha vatani hizmetini yeni yapıyorsun. Barzan Ağa askerliğini yapmamış adama hayatta kız vermez!"

"Benim verecek kızım yoktur!" dedi Barzan Ağa. "Ne kızından bahsedersin sen Zahir?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zühre üvey evlatsa söyle baba da bilelim..." dedi Zahir. Babasının bir anda yükseleceğini tahmin etmemiştir. "O üveyse ben de üvey oluyorum otomatik olarak..."

"Zühre daha küçük!" diyerek konuyu geçiştirirdi Barzan Ağa.

"Marin yengemden bir ya da iki yaş küçük baba," dedi Zahir. "Evlenme çağına gelmiş. Hem alışın, Zühre'nin talibi çok."

Mert içmek üzere olduğu çayı anında püskürttü ve bir anda öksürmeye başladı. Ona yakın olan Behiçe Hanım sırtına yavaşça vurup, "Yavaş oğul yavaş," dedi. "Helal."

Mert öksürmesi bittiğinde kendine gelip, "Barzan Ağa'm canım ağam doğru der Zahir," dedi. "Küçük kızın aklına bir de evlenmeyi sokma."

"Ben küçük değilim!" dedi Zühre.

"Sabah sabah başımı ağrıtmayın da kahvaltıya saygısız olursun biraz!" dedi Barzan Ağa. "Oğlanın eli de havada kaldı öyle."

Neyden bahsettiğini anladığımda ileriye doğru hızlıca uzandım. "Memnun oldum Mert," diye mırıldanıp uzattığı elini tuttum. "Tanıştığımızı sevindim. Beni tanıyormuşsun zaten."

"Tanıyorum, tanımaz olur muyum hiç?" dediğinde gülümseyerek baktı. "Yengemizi tanımamak bizim ayıbımız."

"Oğlum," dedi Behiçe Hanım. "Karan'ı gördün mü? Yanına uğradın mı?"

"Şimdi onun yanından indim," dedi Mert. "Küçük bir sıyrık çok da abartılacak bir şey değilmiş. Nasıl bir görünmez kazaysa onunla geçmiş olsun." Cümlesini tamamlar tamamlamaz bakışları beni buldu.

"Görmedi görmedi, gördüğü an kurşunu yedi," dedi Zahir gülmek için zor dururken. "Cidden görünmez kaza."

"Keşke inerken onu da getirseydin kahvaltıya," dedi Behiçe Hanım. Oğluna bu kadar düşkün olması akıl kârı değildi. "Bir şey yemezse nasıl toparlayacak ki?"

"Karan 9 yaşında mı yoksa 29 yaşında mı?" diye sordu Mert. Onun konuşmasıyla kocamın kaç yaşında olduğunu öğrenmiş olmuştum. "Koskoca adam, kendine gayette bakabiliyor. Siz kahvaltınızı yapın."

Havin yanınıza çekinerek geldiğinde, "Hanımağan," dedi. Ona doğru döndüm. "Tepsiyi hazır ettim."

"Ne tepsiyi kızım?" diye sordu Behiçe Hanım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Oturduğum yerden yavaşça kalktığımda, "Karan'ın uzanıp dinlenmesi gerektiği için kahvaltıyı yukarıda yemesi daha iyi olur," diye mırıldandım. "Doktor kolunu zorlamasın demiş. Ona yukarıda eşlik edeceğim."

"Kendi kendine yerdi," dedi Barzan Ağa. "Sen burada yap kahvaltını kızım."

"Ağam deme şöyle," dedi Behiçe Hanım sitem edercesine. "Nasıl kıyıyorsun şu oğlana?"

"Yaptıklarının elbet bir cezası olacaktı," dedi Barzan Ağa. "Armut piş, ağzıma düş yok Behiçe."

"Barzan Ağa," dedim sakın bir tonda. "Olan oldu. Hiçbirimiz değiştiremeyiz. Bu artık oğlunuzla benim aramdaki bir mesele. Misafirimizin yanında tatsızlık çıkmasın."

"Yenge ben misafir değilim," dedi Mert. "Bu evin bir oğlu sayılıyım. Alışkınım."

"Doğru dersin kızım," dedi Barzan Ağa yüzündeki ifadeyi değiştirerek. "Misafirimizin yanında ayıp olmasın."

Mert bu durumdan hoşnut olmazken Barzan Ağa'ya bir bakış attı. "Ben yukarı çıkayım," dedim. "Karan'ın ilaç saati gelmeden bir şeyler yemesi lazım. Size afiyet olsun."

"Kızım," diye seslendi Behiçe Hanım. Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Kimsenin duymayacağı şekilde konuşmaya başladı. "Senin altın gibi bir kalbin var. İyi ki bu eve girdin de, oğlumu benden bir başkası daha düşünmeye başladı."

"Ben yalnızca sizin tavsiyenizi uyguluyorum Behiçe Hanım," dedim yanlış anlamaması için.

"Er ya da geç," dedi sıcak bir gülümseme gönderirken. "İkinizin de kalbi birbirinize ısınacak."

Ona bir şey demeden yanından ayrıldım ve mutfağa doğru yöneldim. Hazırlanan tepsiyi aldıktan sonra Havin içeriye girdi. "Reçel koymayı unuttum," diyerek beni durdurdu. "Ağzınız tatlısın hanımağam." Ona yapmacık bir gülümseme yolladıktan sonra tepsiyi alıp yukarıya çıktım. Kapı yanında olan koltuğa tepsiyi bırakıp kapıyı yavaşça araladım.

Karan en son bıraktığım gibi yatakta uzanıyordu. Elindeki telefonda başını kaldırdı. Beni görünce gözlerinde şaşkınlık belirdi.

"Kahvaltını ne çabuk yaptın," dediğinde sesinde saf bir şaşkınlık vardı.

"Yapmadım daha," diyerek kapıyı tamamen araladım.

"Ne demek yapmadım Marin?" Öfkeyle çıkan sesiyle doğruldu. "Bizimkiler kavga mı etti yoksa?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır," dedim odanın dışına çıkarak. Tepsiyi elime aldım ve geri içeri girdim. Kapıyı tek elle kapattıktan sonra onun yanına doğru ilerledim. "Burada seninle birlikte yapacağım."

Yanına yaklaştığımda, hafif ortalı yattığı yatağın kenarına kaydı. Tepsiyi ortama bıraktım. "Bizimkiler mi gönderdi?"

"Hayır tam aksine göndermemekte ısrarcıydılar," dedim. Yüz ifadesinin aniden düşmesiyle, "Şaka," dedim hızlıca. Ağzıma sahip çıksam iyi olacaktı.

"Şaka olmadığını biliyorum," dedi Karan iç çekerken. "Ölsem sevinecek bir ailem var."

"Annenin hakkını yeme," diyerek uyarıda bulundum. "Kadın dakika başı seni sorup durdu. Çok şanslısın."

"O da olmasa zaten..."

"Neyse ki aç kalmana gönlüm el vermedi, senin gibi olmadığım için sevinmelisin," derken alaycı bir sesle gülümsedim. Bakışları bir anlığına dudaklarıma kaymış sonra gözlerime çevirmişti.

"Bu iyiliğini neye borçluyum?" diye sorduğunda telefonunu yanındaki komodine bıraktı.

"İyilik olarak düşünme. Bir an önce iyileşmen için," dedim. "İyileş ki artık aramızda hiçbir şey kalmayın."

Tek kaşını kaldırdı. "İyileşmezsem sonsuza kadar benimle evli mi kalacaksın?"

Odaya devrilen telefon sesiyle tanıdık melodimle bakışlarım koltuğun üzerinde duran telefona gitti.

"Telefonum..." Yataktan kalktığımda telefonu elime aldım. Arayanın Elfida olduğunu gördüğümde bakışlarımı Karan'a çevirip, "Sen başla geliyorum ben," dedim ve odadan çıktım.

Arkamdan kapıyı kapattım ve merdivenlere doğru ilerlerken çağrıyı kapanmadan yanıtladım. "Efendim Elfida."

"Biletlere bakıyordum da ne zamana alayım diye soracaktım?" dedi yüksek sesle bağırarak konuştu.

"Ne bileti Elf?!" dedim. "Ben şunun şurası bilmem kaç gün sonra geleceğim zaten!"

"Sen uyuşuğun tekisin," dedi Elfida. "Ben senin gelmeni beklersem işim var. Hem biraz Mardin erkeklerine baksam iyi olacak."

"Senin bahanen benim zaten," dedim pes ederek. "Gel, gel de nasıl bir yermiş kendin gör."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin şu anlatmadığın şey ne?" dedi meraklı bir tonda. "Orta yerimden çatlayacağım! Töreye falan kurban gitmedin değil mi? Bana bak babanlar seni esir mi tutuyor?"

"Saçmalama Elf!" dedim sinirle. "Babam niye esir tutsun beni?"

"Bak kısık sesle kaçamak konuşmalar yapıyorsun zaten," dedi şüpheli bir tonda. "Neyse söyle de bileyim."

"Sonra Elfida," dedim sakinlikle. "Sonra anlatacağım. Şimdi işim var, müsait değilim." Beni soruya tutacağını bildiğim için konuşmayı kısa kesmeyi hedefledim.

"Tamam," dedi yalancı bir üzüntüyle. "Geldiğimde konuşuruz. Görüşürüz."

"Görüşürüz, sütlü latte." Telefonu kapattım. İçeriye girdiğimde Karan'ın kahvaltıya henüz başlamadığını gördüm. Kaşlarını çatarak hızla dudaklarını araladım. "Niye başlamadın sen?"

"Sensiz başlamak istemedim." Yattığı yerden doğrulduğunda tepsiye yaklaştı.

Bakışları gözlerimde dolanıyordu. Meraklı bakıyor olması, "Ne oldu?" dememi sağladı.

Birkaç kere dudaklarını aralamış geri kapatmış ama en sonda konuşmuştu. "Kiminle konuşuyordun?"

"Sana ne zamandan beri hesap veriyorum ben?" dedim sert bir tavırla.

"Sakinleş," dedi düz bir tınıyla. "Hemen patlamaya hazır bomba gibisin. Çıkmana gerek olmadığını söyleyecektim burada da konuşabilirsin. Kendini rahatsız hissetme."

Kafamı geçiştirircesine salladım. "Soğutmadan ye hadi, ilaçlarının saati geçmesin." Umursamaz gibi gözükssem de ezberime aldığım ilaçlarını teker teker içirecektim.

"Bana bakıcılık yapma Marin," dedi hoşnutsuz bir tavırla. "Bunu yapma."

"Sana bakıcılık yapmıyorum," diye karşılık verdim. "Vicdanımı rahatlatıyorum sadece. Kişisel algılama."

"Çok sinirlisin. Haklısın da..." Gözlerime baksa da ona bakmamakta ısrarcıydım. "Nasıl haklı olmayasın? Tüm suç benim!" En azından farkındaydı.

İkimiz de sessizliğe gömülüp kahvaltı etmeye başladık. Aşağıda birçok kişinin olduğu masadan daha gerici bir kahvaltıydı. Bu kadar zorlanacağımı hiç düşünmemiştim.

"Arkadaşın Mert'le tanıştım," dedim ortam sessizleştiği için konu açmak adına. "Nikaha çağrılmadığı için üzgündü."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Askerde zaten gelemezdi çağırırsam da, üstelik planlı bir evlilik değildi." Sıkıntıyla nefes verdi.
"Sizi başka zaman daha iyi bir şekilde tanıştıracam."

"Komik birine benziyordu," dedim düz bir tonda. "Tanışmak isterim."

"Karımla yapacağım ilk kahvaltımın yatakta olacağını hayal etmişim ama yaralı bir şekilde olacağını hiç düşünmemişim." Beni şaşırtmaya yemin etmiş gibiydi. İlk kahvaltımın ben de yatakta kocamın hazırlamış olduğu tepsiyle şımartılmak isterdim ama ne yazık ki ateşlenmiş yediğim tek şey serum olmuştu.

"Ben de öyle düşünürdüm ama evli olarak gözlerimi açtığım ilk sabah serum yemişim. Hem sen yaklaşmışsın. Benim hayalimle gerçekte olanın uzaktan yakından alakası yoktu. Hayat işte, kimsenin istediği gibi olmuyor, Karan Ağa."

Ateş saçan gözlerimin hedefiyken az önce yüzünde beliren gülümsemesi aniden solmuştu.
"Böyle mi konuşacağız Marin Hanımağa?"

"Bana uyar."

"Biz karı kocayız. Bu tarz bir hitaba gerek yok."

Kaşlarım havalandı. "Biz karı koca değiliz. Yalnızca kâğıtta öyleyiz," diye hatırlatma geçtiğimde bana söylediği her kelimededen pişman oluyordu.

"Biliyorum, ben de sana bunu unutmanı söylemişim," dedi Karan, bakışlarını tepsiye çevirdiğinde bir süre oyalandı. "Geçtiğimiz haftaları unutturamam sana ama onları hatırlamayacak kadar çok anı vereceğim, Deniz Kızı."

"Bana neden Deniz Kızı diyorsun?"

Bana şüpheyle baktığında, "Gerçekten beni hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hayır... Seni gerçekten hatırlamıyorum," dedim yalın bir dille. "İlk kez o gece mekanında gördüğümü bile söyleyebilirim. Daha önce nasıl karşılaştık ki?"

"Hatırlamanı sağlayacağım bir gün."

"İlla merakta bırakacaksın yani."

"Çok bırakmam," derken sesi aksini iddia ediyordu. Benim ona çektireceğim kadar onunda bu konuda bana çektireceği vardı.

"Şimdi söylesen ölür müsün peki?"

"Her lafıma bir laf söylemeyi bıraktığında, aramız daha iyi olunca söylemem daha doğru olur."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kaşlarımı çattım. "İkisinin de senin yüzünden olduğunu söylememe gerek yok bence."

"Her fırsatta yüzüme vurduğun için gerek yok."

Bakışlarımın arasına özenle reçel sürülmüş ekmek parçası düştüğünde kaşlarımı çatıp onun gözlerinin içine baktım. Ela gözleri beklentiyle bakarken elinde tuttuğu ekmek dilimini dudaklarıma yaklaştırdı. "Aç ağzını," dedi emreden bir tonda.

Reçel sürülü ekmekle olan bakışmam sürerken Karan'nın gür sesi kulaklarımı doldurdu. "Güzelim açsana ağzını!"

Diretmeyip uzatmış olduğu ekmeği yemek için dudaklarımı araladım. Yavaşça ittiğinde çiğnemeye başladım.

"Bu neydi şimdi?" diye sorduğumda davranışı hoşuma gitse de belli etmedim. Çayımın bir yudum alırken içimin ısındığını hissettim. Üstelik çayın sıcaklığından değildi, davranışının sıcaklığındaydı. "Yediysen ekmek küsmesin diyeydi."

"Küçük bir jest," deyip gözlerini kırptı. "Burada benimle kahvaltı yaptığın içindi."

Ona düşmek üzereyken odanın içini dolduran sese dikkat kesildim ve bakışlarımı pencerenin olduğu yere çevirdim.

"Marin yenge!" Zühre sesleniyordu.

"Yenge!" diye tekrar bağırmasıyla yataktan kalktım ve pencerenin kenarına gittim. Aşağıya doğru baktığımda Zühre ve Zahir'in arka bahçede gördüm. Yeşilliklerin orada elinde tuttuğu şeyi bana doğru kaldırdı.

"Marin yenge şuna bak çok tatlı değil mi?" Elindekini ne olduğunu anlamak için gözlerimi kıstım. Bembeyaz tüyleri henüz büyümemiş hayvanı bana gösterdi.

"Kuzu mu o?" diye sorduğumda yüzümde gülümseme belirdi.

"Evet geçen hafta doğmuş gel de sevelim hadi! Çok güzel fotoğraflar çekildik seninle de çekilelim," dedi Zühre. "Lütfen, kırma beni."

"Ayrılmayın oradan geliyorum." Geriye çekildiğimde yatağın yanına tekrar gittim.

Neredeyse üzerindeki kahvaltıkların bitmiş olduğu tepsiyi işaret ettiğimde, "Doyduysan kaldırayım mı?" diye sordum. Karan dakikalar önce bitirmiş, benim iştahla yememi izliyordu.

"Olur," dedi keyifle. "Teşekkür ederim. Güzel bir kahvaltıydı."

"İyi yeseydin, tekrarı olmayacak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bu kadar emin olma."

"Şimdi ilaçlarımı hazırlayacağım," dedim tepsiyi kenara çekerek. İlaçlarının yanına gittim ve uzun bir süre yazılanları kontrol ettikten sonra ona ayarlayıp uzattım. "Bunları iç."

Hiç sorun çıkarmadan içtiğinde, "Başka emrin var mı?" diye sordu. Bariz bir şekilde alay ediyordu.

"Olunca söylerim," dedim. "Ben aşağıda olacağım seslenirsin bir şey olursa."

"Keyfine bak."

Tepsiyle odadan çıktığımda onunla aramızdaki ilişkiyi ilerletebildiğimiz için sevinmişim. Yani en azından normal insanlar gibi sohbet ediyorduk, tabii ben daha çok ona laf sokuyorum; o da bir şey demeyip kaderine kabulleniyordu.

"Elinize sağlık kızlar." Tepsiyle mutfağa girdiğimde kızlardan biri hemen yanıma gelmişti.

"Ben alayım hanımım, afiyet olsun." Çalışana bıraktıktan sonra bahçeye doğru ilerledim. İkizlerin sesleri geliyordu fakat nerede olduklarını kestiremiyordum.

"Zühre!" diye seslendim.

"Buradayız yenge," demesiyle sesinin geldiği yere ilerledim. Tam evin altında oldukları için görememiştim. Zahir, yıkamış olduğu kuzuyu kuruluyordu.

"Ya bu ne kadar tatlı bir şey..." Konuşmamla Zahir örtünün altından çıkardığı kuzuyu bana doğru uzattı. Ondan alırken oyuncak bebek gibi geliyordu. Havaya kaldırıp yüzünü bana çevirdiğimde, "Ya çen büyüyünce koyun mu olcan?" diye yalancı bir sesle mırıldandım. Kuzu bana korkmuş gözlerle bakıyordu.

"Size daha kötüsünü söyleyeyim kızlar, büyüyünce onu yiyeceğiz," dedi Zahir. Ona şaşkınlıkla baktım.

"Yaaa, saçmalama Zahir! Yedirmem ben bunu kimseye. Çok tatlı, nasıl kıyacaksınız ki siz buna?" derken kuzuyu kollarımın arasına aldım ve sıkıca sarıldım. Kuzu sesini çıkartmamış, sıcaklığım hoşuna gitmiş gibi yanağını bana sürtmüştü.

"Zühre bunun bir adı var mı?" diye sordum başını okşarken kuzunun bembeyaz tüyleri güzel hisler veriyordu.

"Kuzuya isim koyulduğu nerede görülmüş?" dedi Zahir.

Kaşlarını çattığımda, "Atına niye isim koyuyorsun? Kuzuya da koyulacak, bunun eksigi ne?" dedim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ayy yenge ne koysak bunun adını?" dedi Zühre.

"Kurban!" dedi Zahir.

"Zahir!" dedik aynı anda Zühreyle. Seslice kahkahayı bastı Zahir.

"Bulamadım ben senin adını ya, of ne kadar zormuş isim seçmek. İyi ki çocuğum yok okula başlayana kadar kesin karar veremezdim..." diye kendi kendime konuşurken Zahir hemen atlamıştı.

"Bence benim dediğimi koy yenge, bayram geldiğinde kesilecek zaten ismi de çok uygun."

Kuzu, Zahir konuştuğuca huysuzlanırken, "Merak etme ben olduğum sürece sana kimse dokunamayacak, benimsin sen artık..." derken kuzu kollarında debeleniyordu. "Hayır dur, kaçma! Kesecekler seni!"

Kuzu meleyip gittikten sonra, "Al işte üzdün hayvanı, kaçtı şimdi. Mutlu musun?" diye öfkeyle Zahir'e baktım.

"Yenge," dedi Zühre. Elindeki telefonu bana doğru çevirdi. "Fotoğrafınızı çektim güzel mi?" Ekrana baktığımda kaşlarım havalandı. Kucağımda kuzuyla olan fotoğrafıma baktım. Yere oturmuş kucağımda bebekmiş gibi tutarken gözlerimdeki yiyecek ifadeyle kuzu korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Kuzuya bak kucağımda çok komik duruyor..." dedim gülüşlerimin arasında. "Yiyecek gibi bakmışım hayvancağıza. Ben de niye kaçtı diyorum." Kıyafetlerimin kirlendiğini fotoğraftan fark edince üstüme bakındım. "Üstümde çamur olmuş hep."

"Abi," dedi Zühre. Onun seslenmesiyle bakışlarım yukarıya çevrildi. "Sabahtan beri öyle bizi izleyeceğine gelsene aşağıya."

Sabahtan beri bizi mi izliyordu?

"Karım dinlenmem gerektiğini söyledi," dedi Karan. Ağzına yakışan karım lafıyla bakışları bir anlığına bana döndü. "Daha iyi olunca size katılırım."

"Yarış yapacaktık hani? Şimdi o da yalan oldu..." Zühre üzüntüyle mırıldandı.

"Adamın omzunda kurşun yarası var, senin dediğine bak," dedi Zahir.

Pencereden bizi izleyen Karan'a kaşlarım çatılırken, "Sen niye ayaktasın?" diye sordum. Ayağa kalkmaması gerekiyordu.

"Telefonun çaldı," demesiyle oturduğum yerden kalktım. "Sana seslendim ama duymadın beni. Onu haber verecektim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Duyduklarımın ona bir şey demeden bahçeden ayrılıp yukarıya çıktım. Odaya geldim ve Elfida'nın aramış olabilme ihtimaliyle telefonu koltuğun üzerinden alırken bakışlarımı Karan'a çevirdim.

"Çağrıyı yanıtladın mı?" dedim merakla.

"Evet," dedi sakinlikle. "Açtım."

"Niye açtığını sorabilir miyim?" dedim kaşlarım hala çatılıyken.

"Dört kere art arda arayınca önemli olacağını düşündüm. Susacağı yoktu telefonunun, iki kere kapattım ama ısrarla aradı."

Son aramalara girdiğimde cevapsız çağrılar ekranıma düştü. Kırmızı yazıyla yazılmış numaraya baktım. Kayıtlı bir numara değildi.

"Numara kayıtlı değil. Kimmiş arayan?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

"Cenk."

Ona irileşen gözlerle bakarken midem kasıldı.

"Cenk mi?"

"Evet," diyerek onayladı. "Cenk olduğunu söyledi." Gözlerinde beliren kızgınlıkla bana baktı.

Hayatımda Cenk faktörünü unutmuş olduğum bir gerçekken çok vakit kaybetmeden kendini bana hatırlatmıştı. "O benim telefon numaramı nasıl buldu ki... Elfida'dan almıştır kesin. Of Elfida niye bana sormadan verirsin ki!" diye kendi kendime hayıflanırken Karan'ın öfkeli bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Ne dedi peki, ne konuştunuz?" dediğimde konuşmamış olmamalarını diledim içten içe. Cenk, bana o gece Karan'la karşılaştığımda, o adamla ne konuşuyordun uzak dur ondan Karan Milan uzak durulması gereken kişi deyip durmuştu.

Üstelik Taylan ve Cenk'le de çok büyük kavga etmişlerdi. Acaba Karan, konuştuğu kişinin kim olduğunun farkında mıydı? Taylan'ı tanıdığı kesindi fakat Cenk'i tanımıyor gibiydi.

"Seni merak ettiğini söyledi," dedi Karan oldukça sert bir tonlamayla. "Bu kadar süredir görüşmemizin hesabını sana soracağını söyledi, özlemiş seni." Sesindeki sertlik bütün düşüncelerime balta vurmuş, kırılmasını sağlamıştı. Ellerini sıkıyordu.

"Telefonu sen açınca, senin kim olduğunu sormadı mı?" Hayatımın neresinden tutarsam tutayım elimde kalıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Sert bakışlarıyla öfkesini kontrol edemezken ela gözlerine koyu bir perde ind. "Sormaz mı, sordu tabii beyefendi," dedi kinayeli bir sesle.

"Sakin bana kocası olduğunu söyledim deme!" dediğimde Elfida'ya bile hiçbir şey açıklamamışken Cenk'in öğrenmesini kesinlikle istemiyordum.

"Karan Milan olduğumu söyledim."

"İşte bu daha kötü..." derken yavaşça koltuğa çöktüm. Bana uzak dur dediği adamla birlikte olmamdan öte telefonumu o açmış ve adını söylemişti.

Cenk asla bu işin peşini bırakmaz, benden her şeyi öğrenene kadar beni de rahat bırakmazdı. Keşke kocasıym deseydi de kapatsaydı ya da hiç açmasaydı. Of Cenk! Şimdi mi arayacağın tuttu?!

"Karımı hakkı olmadan özleyen, bu denli merak eden adamın kim olduğunu sorabilir miyim?" dediğinde sakın kalmak için kendini zorluyordu. "Kocasıym diyecek olmam seni niye rahatsız etti?"

"Soramazsın!" İçimdeki karmaşık duygular öfke olarak çıktı. "Ben nasıl magazinde seni elin kızıyla sarmaş dolaş görüp sormadıysam sen de soramazsın Karan Ağa!"

"MARİN!" diye bağırdı Karan. İrkildim. "Sorsaydın! Sordun da sana karşı mı çıktım?! Şimdi sakın beni yapmadığın şey için cezalandırma!"

Parmakları kolumu kavradığında beni sıkıca tutarak kendine çekti. "Hatalıyım diye her şeye sus pus edecek bir adam değilim! Herif telefonda resmen seni özlediğini söyledi!"

"Sana telefonu aç diyen olmadı," dedim yükselen inadımla. "Seni ilgilendirmeyen konular hakkında sakın bana hesap sorma!"

"Beni ilgilendirmiyor mu?! Elbette ilgilendiriyor!" Öfkesinden adeta boynundaki damarları kabarmıştı. "Herif adımı duyunca kırk takla attı!"

"Ne hakla ilgilendiriyor?" Göğüs kafesim hızla yükseldi. "Ne hakla ilgilendiriyor Karan? Basit bir kâğıt işi dışında kimsin sen? Neyimsin benim?" Ağzımı açmak üzereyken onu durdurdum. "Ben sana söyleyeyim, hiçbir şeyim değilsin! Bana yalnızca yabancısın!"

"Çocukluğumuzu silip atıyor musun?" Hayal kırıklığı gözlerine yerleşti fakat her şey için çok geçti.

Aynı duygularla ona baktım. "Sen onu da silmeme neden oldun, Jan. Sen onu da sildin."

"Marin..." dedi buruk bir sesle. Elini yanağıma yerleştirdiğinde baş parmağı yanağımda gezintiye çıktı. "Kendini de yaraladığının farkında değil misin?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Haklıydı, onu yaralamaya çalıştıkça kendimi de yaralıyordum.

"Yapma böyle," dedi keskin tonda. "Beni üz ama kendine zarar vermeyecek şekilde üz."

Kafamı kabullenemeyen bir tonda iki yanıma salladım. "Sana daha kötüsünü söyleyeyim mi Karan Ağa? Sen bana yenilmedin, bana yenilseydin asıl kazanan sen olacaktın."

"Özür dilesem bile geçmeyeceğini biliyorum," dedi gerçekçi bir hissiyatla. "Beni hemen affetmeyeceğini de biliyorum. Sadece haklısın, bunu bilmeni istiyorum."

İkimizde kaybetmiştik, kazanan yoktu.

﴿ BÖLÜM 19 ﴾

19. BÖLÜM “KORKU”

Gün ışığının içeriye sızmasıyla telefonumun çalan zil sesi gözlerimi aralamam için ısrarcı oldu. Artık bu kadar erken saatte kalkıyor olmam bir işkence olmaktan çıkıyordu. Telefonu alışık olduğum gibi yastığım altında ararken dokunduğum soğuk yerlerde telefona dair bir iz bulamamıştım. Şarkı sesi kesildiğinde kirpiklerimi araladım ve yeni bir günde yine aynı yatakta gözlerimi açtım.

"Yine mi beni taşıdın yatağa! Dün gece ne konuşmuştuk biz?" diye felaket tellallı gibi çıkan sesimle bağırdım.

Diğer tarafa doğru dönüp Karan'ın dediği gibi büyük olan yatakta açık kahverengi gözlerimi gezdirdim ve yatakta ona dair bir iz bulamamıştım. Saçlarım yüzüme yapışmış haldeyken geniş olan odanın içerisini görmek için kafamı kaldırdım ve kocamı aradım.

Elinde duran seramik kupayla ne içtiğini bilmezken üstünde dumanı tütüyordu. "Ne içiyorsun sen?" dedim kızgınlıkla. Kahve içmesi yasaktı.

Bardağı kaldırarak, "Çay," dedi.

"Kocaman bardakla?"

"Ancak kesiyor," dedi.

"Sabahın köründeyiz!"

"Gözümü açar açmaz içmem lazım."

Kendimi tekrar yatağa bıraktım. "Az önceki soruma cevap ver," diyerek asıl konuya döndüm. "Ben dün seninle dört boyunca kavga etmedim mi? Niye bu yataktayım?"

"Dün gece pat diye koltuktan yere düştün Marin, sesine uyandım," dedi pürüzlü bir sesle. Her sabah yakışıklı olarak yemin etmiş gibi bana güzel bir manzara sunduğundan bihaber pencerenin kenarında duruyordu. "Buna rağmen nasıl orada yatmana izin veririm? Kaldırmasam orada yatacaksın!"

"Bu emrivakiden nefret ediyorum haberin olsun." Araladığım gözlerimi geri kapatırken bu adamın benim kocam olduğuna inanamıyordum bazen. Üstü çıplak duruyor olmasına bir türlü alışamamıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yanımda yatsaydın o zaman, seni yemezdim. Yatağın büyük olduğunun farkında değil misin?" Sesi tam aksini iddia ederken beni yemek için bekleyen bir canavar gibi konuşmuştu.

Odanın içerisinde hissedilen soğukluk bedenimi ısırırken yorganı üzerime çektim ve bozulan uykumunu devam ettirebilmek için uymaya çalıştım ama olmuyordu. "Seninle aynı yastığa baş koymak istemiyorum, anca rüyada görürsün." Uyumaya çabalarken ona laf yetiştirmekten geri kalmıyordum.

"Rüyamda görüyorum zaten ve çok güzel. Bence bir an önce hayata geçirmeliyiz." Güldüğünü hissettiğimde sert çehreye sahip Karan'ın gülüşüne hiç rastlamamıştım. Ona bakmayı istesem bile bundan vazgeçtim. Uyku daha tatlı gelmişti. Telefonumdan yükselen alarm sesi uyku haline geçmeden beni tekrar rahatsız etmişti.

"Kapat şu alarmı!" diye bağırdığımda başımın altındaki yastığı kaldırıp ona doğru fırlattım. "En sevdiğim şarkıydı ama artık nefret ediyorum beni her sabah uyandırdığı için."

"Senin alarmın her sabah böyle çalacak mı?" Telefonumun alarmını kapatırken en az benim kadar o da şikayetçiydi bu korkunç sesin uykunun en güzel yerinde bizi alaşağı etmesinden.

"Gelip beni kaldıracak hizmetçim yok, aynı odada kaldığımız sürece duymak zorundasın!" Bağırmana rağmen yüzümü diğer yastığa gömdüğüm için sesim boğuk çıkmıştı.

"Sen bana uyanmak istediğin saati söyle, ben senden daha erken kalkıyorum seni seve seve uyandıracağım. Hem öyle şarkın kadar baş ağrıtmam. Özenle öpücüklere boğularak uyanır, belki bu kadar tersinden kalkmazsın."

"Kaçta kalkıyorsun sen ya?" diye sorduğumda ne zaman kalksam bunu odanın içerisinde ayakta dinç bir şekilde görüyor oluyordum. Konaktayken bile erkenden çıkıyor kahvaltı saatinde geri geliyordu. "Erkenden kalkıp bütün Mardin'in sabah namazını sen mi kıldırıyorsun anlamıyorum! Ne var o kadar saatte erken kalkacak?"

"Böyle bir güzellikle aynı odanın içerisinde olup da uyumak haram bana."

"Ben böyle laflara düşmüyorum, haberin olsun," dedim.

Uyuyamadığım için kendimi yataktan zorla kaldırırken onun bakışları arasında dolabın önüne geçip ruh halime göre kıyafetlerden baktım. Bir süre oyalanmıştım. En sonunda karar kıldığım pantolon ve bluz kombiniyle banyonun içerisine kendimi atarken aynanın karşısına geçtim. Banyodaki rutin işlemleri halledip çıktığımda Karan aynı şekilde pencereden dışarıyı izliyordu. Benim çıkmamla bakışları bana döndü.

"Ayaklandığına göre iyi durumdasın," dedim soğuk çıkan sesimle. Burada gözlerimi açalı üç gün olacaktı. "Ben kahvaltıya geçiyorum şimdi çağırırlar bizi bir kerede çağırılmadan inelim de şaşırtalım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yanımdan gitmek üzereyken beni kendine doğru çekti. Kolumdan tutup bedenlerimiz arasındaki mesafeyi sıfıra çektiğinde teninden yükselen kokusunu içime çekecek kadar yakınlaşmışım. "Beni beklemeden nereye gidiyorsun?" Bu hareketinden dolayı kaşlarımı çattım. "Beraber gideceğiz."

Bunu neden yaptığını anlasam da bu yakınlaşma kalbimim hızını arttırmıştı. "Çabuk hazırlan o zaman." Beni bırakmasıyla koltuğa geçip otururken telefonumu elime aldım ve vakit öldürmeye başladım.

Karan dolabın karşısına geçtiğinde onu aynadan izlemeye koyuldum. Dolabı açtığında kendine kıyafet bakmaya başladı. Her hareket edişinde genişleyen sırt kaslarıyla kıyafetlerinin arasında seçim yaparken sargısındaki kan lekelerini fark etmemle harelerim genişlemişti.

Hızlıca oturduğum yerden ayağa kalktığımda yanına ilerlerken bana bakması için çıplak koluna dokunup onu kendime çevirdim. "Sargın kanlanmış!"

Onun da bakışları benim gibi sargısına düştü. "Dikişini mi oynattın acaba? Bunu nasıl becerdin?" diye endişeyle sordum.

"Önemli değil."

"Ne demek önemli değil?" dedim sinirle. "Nasıl oldu? Basbayağı kendini zorlamışsın!"

"Gece yerden kaldırırken baya zorlandım, uykunda bile inatçının tekisin." Ona sitem edercesine baktım. "Baktım masum masum uyuyorsun uyurken dokunmazsın diye düşündüm. Gönlüm el vermedi yerde kalmana ama sen uyurken bile asiliğini koruyorsun. Gitmemek için direndin."

"Seninle gerçekten işim var benim." Ona öfkeyle bakarken her ne kadar dile getirse de benimle uyumak amacıyla değildi. Başında zorla durduğumu düşündüğü için koltukta yatıyor olduğumu kaldıramıyordu.

"Dur üstünü giyinme..." Üstüne giymesine izin vermeden konuştuğumda sargısı için hiçbir şey yapmaması için beni endişelendirmişti. "Yeniden temizleyip saralım mikrop falan kapmasın."

"Benimle daha fazla ilgilenme Marin." Bakışları kolunda duran ellerine düşerken kaşları çatıldı. Bakışlarındaki kırgınlık gözle görülür değerdeydi.

"Neden?"

"Nedeni yok ilgilenmeni istemiyorum."

"Yanlış bir şey mi yaptım neden öyle dediğini anlamadım," dediğimde yüzüm aniden düştü.

"Sen değil... Ben." Bakışlarını kaldırdı ve elaya vurgun gözleri gözlerime dikti. "Ben çok yanlış yaptım. Yüzüme vur hadi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne?" dedim şaşkınlıkla ona bakarken.

"Yüzüme vurmuyacak mısın bu sefer? Sen hastanelerde kardeşimle sürünürken benim hiçbir şeyden haberimin olmadığını, ateşler içerisinde kıvrılırken ruhumun bile duymadığını yüzüme vurmuyacak mısın?" diye konuştuğunda sanki bütün bu yaptığım ilgiyi alakayı onu ezmek için yapıyormuşum sanıyordu. Yani lafımı esirgemiyordum o ayrı ama o kendini kötü hissetsin diye bir amacım olmamıştı.

"Vuracağım tabii ki, sadece bütün kozumu bir anda bitirmek istemiyorum bugün biraz iyi tarafımdan kalktım," derken ona gittikçe yumuşadığımı fark ettirmemeye çalıştım.

"Sen tek katıl kahvaltıya," dedi değişen ifadesiyle. "Bugünde iyi olmadığımı, katılmak istemediğimi söyle. Bizimkiler üstelemezler zaten." Yanımdan geçip giderken aramızdaki çekişmeyi başlamadan bitirmişti.

Kahvaltı masasındaki herkes onu bekliyordu büyük ihtimalle. "Ben de gitmiyorum o zaman." İnatçılığım kendini gösterirken koltuğa oturdum. "Akşama kadar otururuz burada."

"Marin," dedi sert bir tonda. "Tersimi yapmaya programlanmış gibisin. Sen aşağıya in."

"Beraber gideceksek gideceğiz yoksa gitmem. İkimizin de olmamasıyla sofraya başlamayan konak halkı aç kalır asla umurumda olmaz." İnadımın farkında olmasını beklerken ikimiz de biliyorduk ki tabii ki umurumda olacaktı.

O ise bunu bildiği halde üstelemeden dolabın karşısına geçti ve az önce fırlatmış olduğu tişörtü tekrar eline aldı. Her hareket edişinde canının acıdığını fark ettiğim için dudaklarımı aralayıp vakit kaybetmeden konuştum.

"Tişört giyme."

Soğukluğu buzullarla yarışan sesimle onu engellediğimde bakışları bana doğru dönmüştü.

"Onu çıkarmak daha zahmetli gömlek giy."

"Seç birini," deyip askıda asılı duran gömleklerini işaret etti.

Bunu beklemediğimi belli edercesine baktım. "Ne?"

"Gömlek giymemi istemiyor musun? Seç birini işte, seçtiğini giyeceğim." Kollarını göğsünde doladı ve elini çenesine yerleştirerek bana beklentiyle baktı. Oturduğum yerden ayağa kalktığımda dolabın içinde dizili olan gömleklerinde bakışlarımı gezdirdim. Erkeklerin kıyafet konusunda seçenekleri az olması kıskanmama neden olurken elime aldığım siyah gömleği üzerine tuttum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ela gözlerine yakışan siyahın asilliği onu daha çekici kılıyordu. "Bu yakışıyor sana," derken gömleği eline tutuşturmuştum.

"Bana yakıştığını göreceksin kadar çok baktın sanırım." Askısından çıkardığı gömleği kollarından geçirmesine yardımcı oldum ve alttan başlayıp düğmelerini iliklediğinde onu izlemekten kendimi alamadım.

"Senin aksine evet," dedim açık bir şekilde konuşurken.

"İnelim hadi."

Geçmemi işaret ettiğinde odadan hazırlanmış bir şekilde çıktık. Her sabah böyle kavgalı gürültülü hazırlanacaksa iki saat önceden kalksak iyi olacaktı. Merdivenleri normalden daha yavaş inmiştik, yemeğin hazırlandığı masaya ilerlediğimizde masada kimse yoktu ve tamamen boştu.

"Bu seferde biz erken gelmişiz kimse yok masada," diye konuşurken etrafta gözlerimi gezdirdim. Karşıma Rojda çıkmıştı. Şalından tutup koşar adımlarla yanımıza gelirken saçları uçuşturdu.

"Heh hanımım ben de size geliyordum." Kimse çağrılmadan aşağıya inmiş olmamız onu şaşırtmıştı. Ya da daha çok kavga dövüş olmadan sorunsuzca inmemiz de olabilirdi. "Kahvaltı hazır buyurun hadi sofraya."

"Herkes nerede Rojda?" Meraklı bir halde masayı işaret ettiğimde kimsenin sesi de duyulmuyordu.

"Ön bahçeye kurduk bugün sofrayı, hava güzel ya hanımım Karan Ağa'm iki gündür dışarıya çıkamadığı için hava alsın diye düşündük." dedi tatlı bir gülümsemesiyle. Kaşlarını aniden çattığında gözlerimin içine dikkatle baktı. Hızla dudaklarını araladı, "Gözlerinize ne oldu hanımım?" diye sordu.

Sabah banyoya girdiğimde fark ettiğim gözlerimle Rojda deyince elim tekrar gözüme gitmişti. "Burası konaktan daha kuru havaya sahip, İstanbul nemli olduğu için gözlerim yanmıyordu ama buraya geldiğimden beri çok yanıyor batma var gibi." Nemli yerden kuru yere geçmek en çok cildimi etkilemişti.

"Çiftlikten sonra hastaneye gideriz o zaman hanımım," dedi Rojda Gözü gibi bakıyordu bana.

Rojda yanımdan ayrıldığında Karan'la yan yana yürümeye devam ettim. Ön bahçeye geçtiğimizde ev ahalisi yerlerini çoktan almış bizi ilk fark eden masanın bir ucunda oturan Barzan Ağa olmuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan Ağa," diye seslendi. "Çabuk ayaklandın bakıyorum." Keyifli çıkan gür sesiyle ellerini masaya koyduğunda diğerlerinin de bakışları bize döndü. Behiçe Hanım oğluna ilgiyle bakarken diğerleri de gülümsemişti.

"Karım çok iyi bakıyor Barzan Ağa," dedi en az babası kadar keyifli çıkan sesiyle benimle uğraşmak istiyor gibiydi. Herkesin içerisinde karım diye bahsetmesi garipseleme neden olurken buna alışsam iyi olacaktı.

"Senden iyi baktığı kesin evladım, emin ellerdesin çabuk toparlanırsın," dedi Barzan Ağa. Benim gibi laf sokmadan durmadığı oğlunun yüzündeki gülümsemeyi sildiğinde keyfi daha çok yerine gelmişti. Karan, babasına öfkeye bürünen gözlerini diktiğinde Barzan Ağa aralarındaki bakışmayı ilk kesen kişiydi.

"De hayde afiyet olsun!"

"Abi," diye seslendi Zühre.

Karan'ın ona bakıp, "Söyle fıstığım," dedi.

"Bugün at sürer miyiz? Yarın öğlen gidecekmışiz konağa. Bugün son gün sayılır." dedi Zühre. Yerlerimize çoktan oturmuş kahvaltı faslının ortasındayken heyecanla sormuştu.

Behiçe Hanım oğluna baktığında bakışlarındaki ifadeden kıyamıyor gibiydi. "Zühre'm abin daha yaralı ya yavrum bir sonraki gelişimde yapsanız daha iyi olmaz mı? Zaten birkaç hafta sonra geleceğiz yine."

"Ya Behiçe anne onu başka türlü yenemem ki, bilerek diyorum zaten binecek ve acıdan süremeyecekti ben kazanmış olacaktım! Artık benimle dalga geçmeyi bırakacaktı!" dedi Zühre üzgün bir sesle kendince yapmış olduğu planını açıkladı.

"Yuh Zühre adamın yarasından mı faydalanıyorsun?" dedi Zahir. "Ağanın yenildiğini nerede görülmüş kızım, adam doğuştan ağa olmak için yetiştirildi."

"Yapalım bakalım yarışı Zühre, bu halimle bile yenerim de seni bu seferlik bilerek yenileceğim üzülme diye o da." dedi Karan kardeşine göz kırptı.

"Bak gör ağa nasıl olunuyormuş," dedi Zühre, Zahir'e doğru abisini kışkırtmayı çalışarak.

Kahvaltıdan sonra Zühre'yle beraber bulaşıkları yıkamış diğer yardımcıları evleri temizlemişti. Kendi aramızda yaptığımız iş ayırımından sonra kendimi ağıla attığımda atların yanında soluğumu almıştım. Zühre'nin tarçın rengine sahip ismini renginden alan atının yanında dururken bir yandan besliyor bir yandan seviyordum.

"Binmek ister misin?" diye arkamda beliren Karan'a bakışlarımı çevirdiğimde göz göze gelmiştik.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Pek zannetmiyorum," dedim küçüklüğümde yaşadığım travmadan sonra bir daha binmemiştim. Tekrar binmek istediğimden emin değildim. Babam da hiç binmeme izin vermezdi. Tarçın kendini bana sevdirenken yanağımı ona sürttüm. "En uysalı bu, diğerleri kendini sevdirmiyor."

"Sen sevmesini bilmiyorsun," dedi bakışlarını benden çektiğinde ağılın içerisine doğru ilerledi.

Kendi atının yanına gittiğinde, "Asil gel bakalım buraya," dedi elindeki samanları ata uzatırken atı ona doğru dönmemişti. Birkaç kere daha uğraştığında atı bizden tarafa dönmemiş üstüne bir de huysuzlanmıştı.

"Ahmet Dayı bu niye böyle yapıyor?" Karan, çiftliğin seyisine seslendiğinde endişeli bir şekilde konuştu.

"Ne yapıyormuş ağam?" dedi atlarla ilgilenen Ahmet Bey koşar adımlarla geldiğinde Karan'ın dibinde durdu.

"Bakmıyor buraya çağırıyorum gelmiyor," dediğinde gülmeden edememişim.

"Hiçbir şeyi yok ağam, daha iki gün önce baytar geldi kontrol etti. Hepsi baya sağlıklı, iyi baktığımızı bilirsin ağam. Asil de iyidir," dedi Ahmet Bey.

Karan endişelendiğinde kapısını açtı, atının yanına gidip kendine doğru çevirmiş okşayarak sevdiğinde yüzünü yüzüne yaslamıştı. "Asil beni unutmadın değil mi?" Üzgün bir ifadeyle atıyla konuşuyordu. Atı onun sevgisine karşılık verip uysallaşmaya başladığında o da gülümsemişti. "Aferin böyle işte."

"Onun bir şeyi yok, ben varım diye bakmıyor bu tarafa," diye konuştuğumda geldiğimden beri atı bana tavır yapıyordu. İlk gördüğümde sevmeye bile korkmuştum Zahir sayesinde biraz sevmiş hemen yüzünü çevirmişti. Ben ağıla girdiğimde ise hemen arkasını dönüyordu.

"O ne demek?" dedi Karan. Elleriyle atının yellerini severken anlamaz bir halde konuştu.

"Atında aynı sen! Geldiğimden beri beni görünce arkasını dönüyor. Onu da vurmam gerekiyor galiba bana bakması için."

"Saçmalama istersen Marin," dedi Karan. "Gel buraya tanışmadığımız için yabancılıyor, Asil."

"Yok ben böyle iyiyim," dedim sakinlikle. "Tekme falan atar. Evde bir yaralı yeter de artar." Uzaktan uzaktan bakarken birkaç adımda gerilemişim.

Karan atının kayışlarını bırakıp yanıma geldiğinde beni kolumdan tutup çekti ve atının bölgesine hızlıca soktu. Güçlü kollarıyla ona karşı çıkamazken ürkek bir halde atının yanında durdum.

Elimi avuçlarının arasına alıp atının çenesine yerleştirirken, "Yavaş yavaş sev." Elimini benim yerime hareket ettirip sevdirmesine izin vermişim. Onunla beraber atı okşadığımızda atı

Özge Naz – Düşler Ağdı

keyiflenmişti. "Senin sıcaklığını hissetsin." Asil'in dili avucumun içerisinde gezerken huylanmıştım.

"Bak o da sevdi seni."

Ağıla ne zaman girdiğini fark etmediğimiz kendi atı olan tarçının yanında duran Zühre konuşarak varlığını bize belli etmişti. "Marin yengem daha önce binmemiş abi," dedi. "Daha doğrusu binmiş ve geri inmiş. Yengeme de bana yaptığın gibi yapsana." Kahkahalarla gülerken başına gelenin benimde başıma gelmesini istiyor gibiydi.

"Kalp krizinden ölüp gideyim abin de dul kalsın, onu mu istiyorsun sen Zühre?" derken ona irileşen gözlerle baktım.

"Binmedin mi daha önce?" dedi Karan, sesinde şaşkınlığın tınısı vardı.

"Bindim ama at çok ağladı. Hatta o kadar çok ağladı ki dile gelip bana, *lütfen iner misiniz hanımefendi bugün çok yoruldum* deyince hemen geri indim atı daha fazla yormamak için," diye konuştuğumda söylediğime ben bile gülmüştüm.

"Yenge bize böyle anlatmamıştın," dedi Zahir, kendi atı Rüzgar'ın yanında dururken.

Bakışlarımı ona çevirip kızgın bakışlar atarken, "Eksik anlattım Zahir, en fazla birkaç kelime eksiktir yani. Size de böyle söylediğimi hatırlıyorum," dedim.

"Ahmet Dayı takozu getirsene karım ata binecek," diye seslendi Karan.

"Kim? Ben mi?" dedim şaşkınlıkla ona bakarken.

"Kaç tane karım var Marin?" dedi Karan.

Hızlıca karşılık verdim. "Asla binmem! Hele senin atına öldür, binmem!"

Birkaç adım atıp gerilediğimde atının bölgesinden çıkmak üzereyken beni tutmuş tek kolunu karnıma dolayıp gitmeme izin vermemişti. "Kaçamazsın bir yere," dedi kulağıma doğru konuştuğunda sesini kısık çıkmıştı. "Benden gidemezsin."

"Zühre koş telefonunu getir bize bütün yıl boyunca gülecek videolar çıkacak," dedi Zahir keyifle.

"Hayır Zahir saçmalama binemem ben!" dedim endişe içerisinde bağırırken Karan'ın kollarından kurtulmak istiyordum ama yaralı olduğu için debelenmiyordum. Zahire üzgün bakışlar atarken, "Abine bir şey söyle bıraksın beni!" diye cırladım.

Zahir olumsuz anlamda kafasını salladığında, bakışlarımı ondan çekip yukarıya kaldırdım ve Karan'ın elaya vurgun gözlerine çevirdim. "Lütfen, istemiyorum işte zorlama!" diye

Özge Naz – Düşler Ağdı

mırıldandığımda korkum sesime de yansımıştı. Asil kişnemeye başladığında Karan beni kenara çekti ve ikimizin de korkmasını engelledi.

"Hayvanı da korkutuyorsun..." dediği anda, Asil daha çok huysuzlanmış güçlü bir sesle kişnemişti. "Yok yok sana hayvan demedim ben, kişneme hemen."

"Yengeme mi dedin abi?" dedi Zahir gülerken.

"Lan sus," dedi Karan. Dilini damağına vurdu. Beni yavaşça bırakıp eliyle atının sırtını okşadı. Bakışları bana düştü. "Kızdırıyorsun bak onu da uysal ol biraz."

"Tamam sakinim ben..." derken atıyla bakıştığında korkum daha çok artmıştı. "Beni öldürecek gibi bakıyor!"

"Başını okşa biraz." Elimi alıp başına yerleştirdiğinde kendi direktifiyle onun elinin altında sevmeye çalıştım. "Zararsız olduğunu göster ona."

"Takoza getirdim ağam," dedi Ahmet Bey. Yüksekçe olan tahtayı atın yanına bıraktığında öne doğru geçmiş atla ilgilenmişti.

"Şuradan atın üstüne atlayacaksın," dediğinde bana ne yapmam gerektiğini teker teker anlattı. "Dizginleri eline al Marin." Beni takoza çıkarttığı anda atın sırtında sallanan deri kayışları işaret etti. Dokunmadan öylece bakıyor olmam onu kızdırdı. "Alsana güzelim!"

"Bağırma bana atın yanında!" diye bağırardım ona.

"Bunun bineceği yok." Beni rahat bırakacağını sandığım sırada yanımdan çıkıp kendini atın üzerine çevik bir hareketle yerleştirdi be yukarıdan bana baktı. "Gel şimdi."

"İki kişi mi bineceğiz?" diye sordum alık bir halde. Binmeye korktuğum için benimle binecek olması şaşırtmıştı.

"Bütün konağı çağırırım istersen?"

"Hayvana eziyet olur saçmalama."

"Onun ağırlığı yanında hiçbir şeysin sen, taşır ikimizi de." Bana doğru eğildiğinde elini uzatıp beni yukarıya çekmek için bekliyordu.

Fakat bir anda durdu.

Durdu ve kısıkça inlediğinde gözlerini kapattı.

Bakışlarım direkt olarak omzuna kaydığında, "Ne oldu?" diye sordum. Ses vermemesiyle hızlıca ayaklığa bastım ve kendimi onun önüne yerleştirdim. "Karan," dedim tekrardan. "İyi misin?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bineceğin yoktu," dediğinde bana masum bir tavırla baktı. "Korkmanı gerektirecek bir şey yokmuş değil mi?"

"Sen aşağılık adamın tekisin!" diye cırladım.

"Şşş," dedi keyifle. "Dizginleri eline al şimdi."

"İneceğim!"

"Asla izin vermem," dediğinde sağlam olan koluyla beni belimden tuttu. "Bana yardımcı ol ve dizginleri sen tut. Ben yönlendireceğim seni."

Dediğini yapıp dizginleri elime aldım ve atı kendi bölgesinden çıkarttım. Yükseklikten dolayı kendimi aşağıya düşecek gibi hissediyordum.

"Düşecek gibiyim," diye korkuyla mırıldandım. "Beni sakın bırakma inene kadar."

"Bırakmam," dedi fakat kulağıma fısıldayışıyla iliklerime kadar hissettim.

Bir süre onunla beraber at sürdüğümüzde çiftlikten çok uzaklaşmadan gezinmiş, hız yapmadan ata alışmamı sağlamıştı. Atın yellerinden severken hem keyifli sesler çıkartıyordu hem de bize uyum sağlıyordu.

"Korktuğun kadar var mıymış?" İlk bindiğim andaki halimden uzak olurken bedenim titremeyi kesmişti.

"Yokmuş..." derken onun yarasına aldırmandan ata binmesi üzülmemeye neden oluyordu. "Canın acıyor değil mi?" dedim, sırtım ona yaslıyken çok fazla baskı vermemeye çalışıyordum. "Bak canın acıyorsa hemen inebiliriz. Alıştım ben zaten, yeter bu kadar."

"Acımıyor," dedi düz bir sesle.

"Yalan söyleme Karan!"

"Söylemiyorum."

"Yalancısın."

"Burada yalancı biri varsa o da sensin Marin. Kokunu benden sakladığın yetmiyormuş gibi bir de bana kokunun parfüm olduğunu söylemiştin." Nefesini boynumda hissettiğimde sıcaklığı tenimi ısıtmıştı.

"Evet söyledim ve asla pişman değilim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yanımızda atıyla birlikte Zahir belirlediğinde atının hızını arttırmış yan tarafımıza doğru geçmişti. Tam zamanında geldiği için hemen konuyu değiştirdim. "Ne oldu Zahir üzgün gözüküyorsun? Sana benden video çıkmadı mı?"

"Yenge dua et abimle bindin Asil'e, yoksa var ya atı alıp buradan İstanbul'a Üsküdar'a geçerdin," dedi güldüğünde abisinin bu hareketi onu da şaşırtmıştı. Zahir bütün olaya şahitlik ettiğinde onunla aramızda yeni bir şeyler olmadığına farkındaydı ama üstelememişti. Sadece o da bizim gibi her şeyin normale dönmesini istiyordu.

At binme maceramızdan sonra akşam yemeği yenmiş herkes odalarına çekilmişti. Gece yarısı olmak üzereyken bedenimden yorgunluk akıyordu ve ne yaptığımı bilemeyecek kadar yorulmuşum. Kendimi zorla attığım banyodan duş almışım. Rahat kıyafetler giymiş, saçlarımı kurutup çıkmışım. Karan da günler sonra ilk duşunu almıştı.

"Duşu nasıl aldığımı bilemedim. Çiftlik insanı çok yoruyormuş, ayakta duracak halim yok. Ata binmekten bacaklarım ağrıdı. Bütün gün Zühre'ye ayak uyduracağım diye de canım çıktı," diyerek konuştuğumda bana ilgiyle bakan adamı gördüm. Yatağa geçmiş dudaklarımdan dökülecek kelimeleri dikkatli dinliyordu.

Gözlerimi aniden kıstım. Bir şeyler garip geliyordu fakat ne olduğunu anlayamamışım.

"Her sabah bu kadar erken kalkmaya gerek yok bence. Sabah altıda bizden başka kalkan canlı görmedim, biz de biraz geç kalkabiliriz."

"Çiftlikteki bütün hayvanları beslemek zorundaymış gibiydin," dedi. "Onlara özel olarak bakan insanlar var."

"Hepsi o kadar tatlı ki, birine baksam diğeri üzüleceklermiş gibiydi. O yüzden kıyamadım, hepsine baktım. Sinir stres kalmadı, çiftlik hayatı yorucu ama bir o kadar da güzel! Keşke konağa dönmesek," derken sesimden sitem çıkmıştı. Burası baya hayata doluydu. Konakta eğlenceliydi ama burayı daha çok sevmişim.

"Sevdim mi burayı?" diye sordu Karan.

"Sevmek ne? Bayıldım." dedim hızlıca. "Keşke burada büyüseydim küçükken bizim de çiftliğimiz vardı. İki günlüğüne konağında kaldım, hiç çiftliğimize gidelim demedi babam. Benim ailem de bir değişik. Hiç beni buralara getirmediler uzak tuttular..." dediğimde aniden kaşlarımı çattım. Ben neden Karan Milan'la gün sonu değerlendirmesi yapan karı koca gibi sohbet ediyordum ki? Ne yapıyordum ben... Kapılıp gidiyordum farkında olmadan.

"Niye suratın düştü?" Bakışları üzerimdeyken soğuk halime hızlıca geri büründüm.

"Hiç," dedim kendimi frenlerken. O an neyin eksik olduğunu anladım. "Karan..."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Efendim?"

"Koltuk nerede?" diye sordum aniden. Uyuyacaktım ve koltuk yoktu. "Koltuğum nerede?!"

"Ha o mu..." dediğinde rahat bir tavır takındı. "Odadan çıkarttım."

"Niye böyle bir şey yaptın?!"

"Biraz fazla yer kaplıyordu."

"Sana inanamıyorum!" dedim sinirle. "Resmen yatakta seninle birlikte uyuyayım diye bunu yaptın!"

"Böyle bir şey isteseydim, sen yataktan uyurken yanında ben de uyurdum. Ve iki gündür gördüğüm kadarıyla ruhun bile duymazdı."

"Yine de bilerek koltuğu odadan çıkartmanı değiştirmiyor!" Telefonumu elime aldım ve üstüme de ince bir hırka alıp kapıya doğru yanaşım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Zühre'nin odasına gidiyordum," dedim daha sakin bir tonda. "Aynı odada kalacağımızı düşünmüyorsunuzdur umarım."

Karan dişlerini sıktı. "Koltuğu sen yatakta yat diye çıkarttım."

"Sen nerede yatacaksın peki? Yaralı halinle nerede yatmayı düşünüyorsunuz!?"

"Benimle ilgilenmene gerek yok demiştim," dedi Karan. "O yüzden boş ver nerede yatacağımı."

"Sözleşmede ayrı odalarda kalacağımız yazıyordu," diyerek üstünden geçtim. "Seninle iki gün üç gecedir aynı odada kalıyorum diye bunun sonsuza kadar öyle olacağını sanma sakın. Biraz toparlandığına göre odalarımız tamamen ayrılabilir."

"Konaktakiler seninle beni aynı odada görmezse ne olur?" diye sorduğunda gözlerini kıstı.

Aynı onun gibi gözlerimi kısarken, "Ne olurmuş şımarık patron ağa bozuntusu?" dedim.

"Bu evliliğin sahte olduğunu herkesin öğrenmesini mi istiyorsun Marin? Gülnarin yok diye rahat olma, emin ol bu konakta onun yancısı çoktur. Oğlu ağa olsun diye yapmayacağı şey kalmayacaktır!"

"Odalarımızın ayrı olması kimseyi ilgilenmiyor," dedim ılımlı tutmaya çalıştığım sesimle.

"Sabah olunca bu kata öyle çat kapı girmemeleri gerektiğini söylerim. Böylelikle ayrı odalarda uyuduğumuzu kimse görmez, bilmez."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sabah olacaklardan ben sorumlu olmam," dedi Karan. Oldukça ciddi duruyordu.

"*Aşkından öldüğüm biricik karım ben uyurken beni rahatsız etmek istemediği için başka odada kalıyor,* demek zor olmasa gerek! Söyleyecek yalan mı kalmadı Karan Milan?!" Konuşmamla dudakları kenara kıvrıldı. Beyaz dişlerini gösterecek kadar gülmesi sinirimi daha çok arttırdı.

Oldukça kinayeli bir sesle, "Sana konaktakilerle uğraşmakta başarılar diliyorum, *aşkından öldüğüm biricik karım,*" dedi ve yanındaki gece lambasına uzanıp ışığı kapattı.

Odadan bir hışımla çıktığımda merdivenlerden gelen sesle dikkat kesildim. Çok geçmeden Havin'i gördüğümde yüzümdeki ifadeyi bozup ona gülümseyerek baktım. "Hayırdır Havin?" diye sordum. "Gecenin bu saatinde ne işin var?"

"Gelin hanım," dedi Havin. "Bir şeye ihtiyacımız var mı diye soracaktım."

"Yok olursa sesleniriz," dedim rahatsız olduğumu belli edercesine. "Bu kata da habersiz çıkmayın mümkünse. Bir şey olursa ben iner söylerim."

"Sen nasıl istersen gelin hanım," dedi ve merdivenlerden tekrar aşağıya indi. Karan'ın da Behiçe Hanım'ın da söyledikleri doğrudu. Vakit kolluyorlardı resmen.

Havin'in merdivenlerden inmesini beklemeden odadan geri girdim. Karan beni görmeyi beklemezken, "Bu kadar çabuk geri gelmeni beklemiyordum," dedi.

"Haklıymışsın," dedim giyinme odasına doğru yönelirken. "Herkes bu evliliği gerçek bilmeli. Sonuçta kimin dost, kimin düşman olduğunu bilemeyiz. Dikkatli olmak gerekiyor. Konağa geçene kadar çiftlikte aynı odada kalmaya devam edebiliriz."

Dolabın kapaklarını açtığımda daha önce alınmış olan geceliklere baktım. Oldukça dekoltesi, dantelli ve saten gecelikler arasından en hoşuma gideni seçtim. Siyah, göğüs kısmı dantelli, diğer kısmı satendi. Başka zaman olsa asla giymezdim ama aynı odada bulunduğum adamın bunca zaman boyunca ne kaçırdığını bilmesine ihtiyacı vardı.

Banyoya ilerleyip içeriye girdim; uyumadan önceki rutinlerimi gerçekleştirdikten sonra sabahlığımı üzerime geçirmeden geri çıktım.

Karan'ın bakışları beni bulduğu an, seslice yutkunması bir oldu. Hareleri ay gibi parladığında gözlerini benden bir süre daha alamadı. *Bunlar daha başlangıçtı.*

"Marin..." dedi ağıt gibi bir dille. "Ma hûn bi bedewiya xwe kuştina min armanc dikin? Ev neheqî ye!" *Güzelliğinle beni öldürmeyi mi amaçlıyorsun? Bu haksızlık!*

"Sanırım yatak sorunumuza bir çözüm buldun. Diğer türlü gündemimiz başka bir şey olmamalı," diyerek alaya aldım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bakışlarını zorlukla benimden çekip gözlerime dikti. Bana hülyalı bir şekilde bakarken, "Evet buldum ama öncesinde buraya gelmelisin," dediğinde beni yanına doğru çağırıldı.

"Ne buldun?" diye sordum. "Seninle uyumak—"

"Uyu demiyorum zaten gel diyorum."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Ne oldu?" diye sordum merakla. Yanına yaklaşırken dizlerini işaret etti.

"Dizime yat," dediğinde çatılı olan kaşlarım daha çok çatılmıştı. "Marin, lafımı on kere tekrarlatma dizime yat."

"O niye?"

"Sen yat."

Seslice nefes alıp verdim ve ona karşı çıkmadan dizine yattığımda bakışlarımı ona çevirdim. "Bak sana karşı çıkamayacak kadar yorgunum, uğraşma benimle," diye konuştuğumda sesim kısık çıktı.

"Gözüne damla damlatacaktım. Onu unuttum," dediğinde kaşlarım havalandı. Elinde tuttuğu göz damlasının bakış açıma getirdiğinde ona anlamayan gözlerle baktım.

"O nereden çıktı şimdi?" diye sordum.

"Gözün batıyormuş ya buranın havasına alışık olmadığın için kuruyor büyük ihtimalle. Onun için damla aldirtmişim," Tok sesi kulaklarıma çarptığında beni bozguna uğrattı.

"Sen Rojda'yla konuşurken beni mi dinledin?" derken hayretle bakakaldım. Gözlerimdeki yanma hissi gün sonuna doğru daha çok artarken ona kısık gözlerle baktım.

"Duydum, yanımda konuşuyordunuz kulağımı kapatacak değildim," dedi elaya vurgun gözleri tekrar tekrar beni vururken. "Her gece yatmadan önce damlatılması gerekiyormuş. Şimdi ben damlatacağım ama biraz yakıcıymış kullanım talimatını okudum. O yüzden gözünü hemen açmaman gerekiyor."

"Ben de bunu yedim."

"Marin..."

"Siz erkekler hiç şakadan anlamıyorsunuz," derken bedenimi düzleştirdim. "Damlat hadi." Bir gözümü açıp damlatmasıyla acı içinde inledim. Hızlıca üflediğinde gözümden yaş aktı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Canın çok tatlıymış," dedi. İki gözüme de tek tek büyük bir dikkatle damlattı. "Şimdi açma sakın."

"Teşekkür ederim Karan," diye mırıldandığımda onun bu hallerine alışmam zaman alacaktı.

Onun dediğine uyup gözlerimi açmadan bekledim. Ne kadar bekledim bilmiyorum ama yorgun bedenim uykuya teslim olmaya başladı. Onun yanından gidemeyecek kadar bilincim sıyrılırken sesini duydum.

"Bu kadar güzel kokman bütün çiçeklere haksızlık," diye konuştuğunda sesinin tınısı melodi gibi geliyordu. Başımı yana çevirip dizini yastık niyetine kullandım. Yanağımı sürttüm ve uykumun bölünmesine izin vermedim.

"İyi uykular, Marin." Beni kendine çektiğini hissederken erkeksi hoş kokusu burnuma dolmuştu. Belimde hissettiğim sıcak parmaklarının baskısı en narin şeye dokunuyor gibiydi. "Benimle beraber uyuduğun ilk gece olacak. Sabah istersen beni tekrar vur, gözlerini açtığında bu sefer beni yanında göreceksin."

﴿ BÖLÜM 20 ﴾

20. BÖLÜM “UYKU”

Uyku beni terk etmeye yakinken kollarımı doladığım yastığımı iyice sıktığımda aldığım kokunun güzelliği beni rahatlatıyordu. Kokunun tanıdıklığında derin nefesler alarak ciğerlerime gönderirken soluğun gittiği her yolda yaşam vadediyordu sanki. Yüzümü yastığa gömdüğümde sertliği tenimi aşındırırken duyduğum kalp ritimleri bana ait değildi.

Sarıldığım bir yastık değildi!

Bilincim bir şimşek çakması gibi yerine geldiğinde aniden gözlerimi dünyaya araladığımda gördüğüm manzara karşısında nutkum tutulmuştu.

Karan Milan'ın kolları arasında uyuyordum!

Evet, evet onunla yatakta uyuduğum yetmiyormuş gibi onun kollarının arasındaydım...

Buraya kadar her şey normaldi; normal olmayan benimde ona sarılıyor olmamdı! Yanağımı göğsüne yaslamış kollarım kaburgalarının üzerinden sıkıca sarılı bir haldeydi. Bir bacağımı onun bacağının üzerine atmış, resmen adama ağaca yapışan koala gibi yapışmıştım!

Üstelik dün inadına giymiş olduğum geceliklerle onunla bu şekilde uyuyor olmak yanaklarıma sıcaklığın yükselmesine neden oldu.

Düzenli nefes alışverişlerinin arasında kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda uyuduğunu gördüm. Sık kirpikleri gardiyan kesilmiş, kaşları hafif çatılıydı. Oldukça masum duruyordu. Saçları alınına doğru dökülmüş, dağınık duruyordu. Uyumasını fırsat bilip ona sarılı olan kolumu teninden ayırdığımda yataktan çıkmayı hedefledim. Fakat Karan, bilerek mi yoksa bilmeyerek mi yaptığını anlayamadığım şekilde bana sarıldı.

Bir süre öylece durdum. Sonra dayanamayıp parmaklarımı koyu renkli saçlarına daldırdım.

Yumuşak saçlarının bana verdiği hisle sabah sabah nereden aldığımı bilmediğim deli cesaretimle şu ana kadar nasıl çılgılık atıp da herkesi ayağa kaldırdım bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa kollarının arasında olmak çokta kötü bir duygunun olmadığıydı. Tam aksine beni sakinleştiriyor, huzur veriyordu.

Onu uyandırmamak için çabalarken, bacağımın onun bedeninden çektim. Kalkmak istemişim ama Karan'ın güçlü kolları ayrılmama izin vermemişti. Beni daha çok kendine çektiğinde bedenini bedenimle bir yapmaya çalışıyor gibiydi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Uyuduğunu fırsat bildiğimde bana yaptığı her şeyin bir karşılığı olduğu için uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Geriye çekildiğim sırada Karan Milan elaya vurgun gözlerini gözlerime sunarken bakışlarım aniden irileşmişti.

"Bir daha yapsana..." diye gözlerini açtığında boğuk bir sesle konuşurken dudakları kenara kıvrılmıştı.

Ona genişleyen harelirimle bakarken yanaklarıma kor bir sıcaklık yükselmişti. "Uyumuyor muydun sen?"

"Uyuyormuş gibi yaptım belki uyuduğumu görürsen bana acır, vurmaya kıyamazsın diye düşündüm. Hiç böyle uyandırılmamıştım...." derken sesi oldukça keyifli çıkıyordu. "Bunu neye borçluyum?"

"Hastalandığım gece yanıma gelip günah çıkartmış sonra saçından öpmüştün, bunun karşılığıydı," diye açıkladım. "Sen hatırlamazsın belki sarhoştun."

"Yarım yamalak hatırlıyorum..."

Bakışlarım kısa bir anlığına yatakta gezindi ve sonra ela gözlerine tırmandı. "Ben niye buradayım diye sormayacağım artık. Dün biraz da kendi yüzümden burada olmuş olabilirim. Tabii sen göz damlatma bahanesiyle beni yatağa çağırmasaydın uyuyakalmazdım!"

"Bahane değildi, sen gözünü kapatınca hemen uyudun. Ben de fırsatı değerlendirmiş oldum." Karan gülümsediğinde bakışlarım dudaklarına düşmüştü. İnsanı baştan çıkartan gülümsemesini gözler önüne sunarken keyifle izlemiştim. Dilini dudağında gezdirirken ıslatmış tekrar araladığında, "Bir tek uyuyunca asileşmiyorsun... aslında asileşiyorsun ama en azından sesin çıkmıyor bu da bir şey," diye devam etti.

Bakışlarım dudaklarında takılı kalan bir plak gibi takılı kaldığında Karan bana doğru eğilmiş ve yanağına ıslak dudaklarını bastırmıştı. Birkaç saniye sonra geri çektiğinde kalbim hızlanmaya başlamıştı.

"Bu neydi şimdi?"

"Karıma günaydın öpücüğü verdim. Hem oldukça masumdu." Benim sinirli olmamdan iyice keyif alırken ona bu istediği vermedim. "Eğer kalkmazsan sadece öpücükle de durmayacağım."

"Dua et yaralısın var ya yoksa yumruğumu yemiştin." Sinirle solurken ellerimi göğsüne yerleştirip onu hafifçe ittim.

"Kızınca nasıl olduğunu bir de benim gözümden görsen keşke."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sabahları Gülnarin Hanım'ın kapımı tekmelemesiyle gözlerimi açmamak o kadar güzelmiş ki nasıl keyifli bir his olduğunu unutmuşum." Onun kollarından kurtulup yatağın sağına yerleştiğimde kafamı yastığa yerleştirdim.

"Bensiz uyumana izin vermeyeceğim artık. Ben bir kere tadını aldığım bir şeyi daha sonra bırakamıyorum bağımlılık yapıyor," dedi büyük kararlılıkla.

Konuyu değiştirmek adına, "Saat kaç?" diye sorduğumda güneş tepede duruyordu ve baya ileride bir vakit olduğu belliydi.

Benim tarafımdaki komodine uzandığında eline telefonunu aldı ve kendi tarafına geçti. "İkiye geliyor." Telefonunun ekranında yazan saate bakıp konuştu.

Gözlerim irileşmiş dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. "İki mi, nasıl uyuduk biz bu saate kadar!" O kadar deliksiz bir uykuydu ki tekrarına asla hayır demezdim.

"Sen uyudun ben değil, benim uyandığımda sabahtı. Sen uyuduğun içinde uyandırmaya kıyamadım."

"Off Karan Ağa of!" dediğimde üzerimdeki yorganı tekmeleyerek kaldırdım. "Niye uyanıyorsun da kaldırmıyorsun beni?"

Yan tarafına döndü ve elini saçlarımın arasına yerleştirip oynamaya başladı. "Seni izlemeyi tercih ettim."

"O niye?" dediğimde kaşlarım istemsizce çatıldı. Nasıl yani sabahtan beri yataktan hiç çıkmamış benim uykulu halimi mi izlemişti... Daha neler!

Alnıma düşen saçlarımı geri itti. "İki haftanın acısını çıkarmak istedim, ne kaybettiğime baktım uzun uzun." Gözlerinin ela rengi yoğunlaşıyordu.

"Her şey daha farklı olabilirdi, biliyorsun değil mi?" diye sordum.

"Bazen olması gereken olur."

"Eğer nikâh masasında beni terk etmeseydin neler olurdu diye düşünüyor musun hiç?" Gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Ya da yemini bu kadar uzatmasaydın..."

"Ben gönlümdeki kadına ihanet etmek istemedim." Yutkundu. "Aptal âşık, kör âşık ne dersin de, Marin. Fakat âşığım."

Titrediğimi hissettim.

"Her şey bambaşka olabilirdi Karan," diyerek fısıldadım. Bana açıkça bir itiraf yapmıyordu. Gönlündekinin ben olduğunu düşündüğüm an, bambaşka davranıyordu. Ben olmadığımı

Özge Naz – Düşler Ağdı

düşündüğüm an ise, tam tersi davranıyordu. Şu an gözlerimin içine baka baka âşık olduğunu söylüyordu. "Ben direkt âşık olan Karan'ı görmedim. Yürek sızıyla tanıştım. Yüreğimin sızısı oldu."

Üzerime doğru yavaşça eğildi. "Bana izin versen," dedi kısıkça. "Yüreğini de alırım sızını da Marin."

"Sen sızım olarak kalacaksın, Karan."

Karan çevik bir hareketle üzerime çıktığında harelerim şaşkınla genişledi. Ona hayretle bakarken ne yaptığını anlamayacak kadar hızlı davranmıştı. Beni altına alıp, bedenini bedenimle bir yapmak istercesine yaklaşırken yavaşça yutkundum. Bakışları yüzümde gezerken gözlerinin rengi koyulaşmıştı.

"Olmayacağım," dedi kulağıma fısıldar bir tonda. "Göreceksin. Her şeyin olacağım ama sızın olmayacağım."

"Bana hiç güven vermiyorsun," diye itirafta bulunduğumda bedeni kaskatı kesildi. "Ne Deniz Kızı olayını anlatıyorsun ne gönlündeki kadın meselesini. Benimle oynamadığını ne bileceğim? Belki de Alakan aşiretinden intikam almak istiyor bile olabilirsin."

"Bu..." dediğinde elini belimde hissettim. Onunla ilk kez bu kadar yakındım ve rahatsız değildim. Bedenim davranışlarına olumlu anlamda tepki veriyordu. "Bu oyun olamaz, Marin."

"Bütün tezlerimi çürüt o zaman Karan," dedim hissettiğim cesaretle.

"Senin hiçbir tezin yok, Marin. Sadece duvarların var. Sana uzak kalmam seni hiç rahatsız etmedi," dedi, beni yıkacağını sandığı her şey yakmıştı. Bakışları dudaklarımdaydı, bir süre orada oyalandıktan sonra gözlerime tırmandı. "Sana bu kadar yakın olmam seni rahatsız ediyor değil mi?"

Dudaklarımı araladığımda onunla bu kadar yakın olmaktan dolayı konuşabileceğimi sanmıyordum. "Etmiyor..." diyerek gözlerinin içine baktım.

Elini boynuma yerleştirdiğinde parmakları enseme yavaşça dokundu. Bana daha çok yaklaştığında dudaklarını boynuma bastırdı ve ıslak bir şekilde öptü. Kalbim bağımsızlığını ilan edip dudaklarımda atarken Karan beni kalp krizinden öldürecekti. Dudaklarını tenimden ayırdığında sıcak nefesi tenimi işgal etti.

"Böyle dokunmam hiç mi etkilemiyor seni?" dedi kulağıma doğru fısıldar gibi konuştuğunda kalbimin duracağını sandım. Hareketleri karşısında kaskatı kesilmiştim.

"Hayır..." derken sesimi duyduğundan emin bile değildim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Niye kalbin hızlandı peki?" Bakışları bana meydan okuyor gibiydi. "Tezlerimi çürüt diyorsun ama bu kalbinin atışını hangi tez açıklayacak Marin?"

"Ben sana hiçbir şey açıklamayacağım," dedim yavaşça yutkunurken. "Bir şey açıklaması gereken biri varsa o da sensin."

Elini belimde hissettim. Bel oyuntuma sert parmaklarını yerleştirmiş, bedenimi keşfetmek için yukarıya doğru azap dolu bir tınıyla çıkmıştı. "Yap-ma yapma," diye fısıldadığımda sesim aksini iddia ediyordu.

"Sınırımı görmek istiyorum. Duvarlarını teker teker yıkmak istiyorum." Yukarıya tırmanan parmakları çenemi kavrayıp yavaşça avuçladı. Baş parmağını dudağımın üzerine koydu. Alt dudağımın üzerinde boylu boyunca gezdirdi. "Benden kendini hep uzak tuttu. Ben bir adım uzaklaştıysam sen on adım uzaklaştın. Çünkü bir şey hissederim diye korktun değil mi?"

"Saçmalıyorsun Karan," dediğimde açık bir kitap gibi beni okumuş olmasına şaşırılmışım. "Sana bir şey hissetmem için çok daha fazlasını yapmalısın. Duvarlarım olduğu konusunda haklısın fakat şu ana kadar yıkan olmadı."

Kapı tıklatıldığında eş zamanlı olarak, "Hanımım müsait misiniz?" diye ses geldi. Karan'ı üzerimden sertçe itmiştim. "Araçlar hazır, konağa dönüş yapılacak. Behiçe Hanım toparlasınlar dedi."

"Tamam Rojda," diye seslendim. "Birazdan geliyoruz." Sesimin pürüzlü çıkmasına aldırmadan konuştum.

Karan'a bakmadan giyinme odasına yöneldim. Titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Ona karşı gitgide çekiliyordum ve içimde doğan hislere engel olamıyordum. Dolaptan kıyafetler almış kendimi hızla banyoya atmıştım. Lavaboya yaslanıp yüzümü yıkadığımda kalbim arşa çıkmıştı. Niye bu kadar etkilenmişim? Sadece temastı. Hiç olmadığı kadar sıcak bir temas...

Odadan nasıl çıktığımı anlamamıştım. Karan'ın yüzüne dahi bakmamış onu beklemeden incekken inmeme izin vermeyip beraber gitmemiz gerektiğini söylemişti. O da hazır olduktan sonra vakit kaybetmeden aşağıya inmiştik. Kalbime açıklayamayacağım şeyler olduğu için kendime kızılıyordum.

"Sonunda kalktınız oğlum," dedi Behiçe Hanım. "Bir an hiç uyanmayacaksınız sandık." Yüzünde eksik olmayan gülümsemesiyle dikkatle bize baktı.

Arabalar hazırlanırken çardakta oturan ev halkının yanlarına geçtiğimizde boş olan yere geçip oturdum. Karan oturmak yerine tam dibimde duran ahşap kirişe kendini yasladığında kollarını göğsünde birleştirdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karıma iş mi yaptırıyorsunuz anlamıyorum ben," diyerek başladı Karan. "Halbuki Alakan aşiretinin tek istediği kızlarının elini sıcak sudan soğuk suya sokulmamasıydı. Ben bir bakıyorum karım yorgunluktan ölüyor, bana çaktırmadan eziyet mi ediyorsunuz siz anne?" Alaylı konuşmasıyla beni sinir etmek istediğini belli etmişti.

"O nasıl laf öyle kurban olduğum oğlum." Behiçe hanım endişeyle konuşurken bakışları bana kaymıştı.

"Siz ona bakmayın Behiçe Hanım, şaka yapası tuttu. Oğlunuzun bugün keyfi yerinde herhalde," derken sesim kinayeli çıkmıştı.

"Evet," dedi Karan. Dudakları kenara kıvrıldığında bana doğru eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu. "Uyuduğum en güzel uykuydu çünkü."

"İyi uyusaydın tekrarı olmayacak," derken soğuk bir tavırla mırıldandım.

"Neden sürekli tekrar olmayacak diyorsun sen?" İfadesi buz kesti. "Kahvaltı için de aynısını dedin. Bir şeyleri düzeltmek için çabalamak istiyorum Marin ama sen beni engellemekten öte yok ediyorsun."

"Sana bu süreçte yardımcı olmayacağımı söyledim."

Zahir yanımıza geldiğinde, "Karan Ağa," dedi. İkimizin de dikkati ona çekildi. "Niye ayakta dikiliyorsun sen? Sonra ağrım var bana ağrı kesici bul deyip duruyorsun. Yengemin de eli hiç hafif değilmiş, insan ne bileyim havaya ateş eder, tehdit kurşunu atar. Kalbini hedefleyip omzundan vurmak da bir başarı." Zahir sabahtan beri abisini göremediği için özlemiş olmalıydı.

"Kes sesini Zahir," dedi Karan.

"Evet," dedim Zahir'e katılırken. "Sen niye ayakta dikiliyorsun? Geç otur şuraya." Ona baktığımda boş olan yeri işaret ettim.

"Rahatsız değilim, iyiyim böyle."

"Ulan ben de aynı soruyu sordum! Bana gelince *kes sesini Zahir* yengeme gelince farklı! Karından mı korkuyorsun sen Karan Ağa?" derken Zahir abisine imalı bakışlar atıyordu.

Karan dilini damağına vurup, "Zahir almayayım ayağım altına," dedi.

"Oğlum..." dedi Behiçe Hanım. Sonra bakışları beni buldu. "Kızım bir saat sonra çıkacakmışız. İneklerden birinin doğumu başlamış, Barzan ağam kalıp bakmak istedi. Siz de o sıra mutfağa geçin de kahvaltınızı yapın. Kimse yok zaten rahat rahat yaparsınız." Bakışları daha çok banayken azıcık beni tanıdıysa bu saate kadar aç duramayacağımı anlamış olmalıydı.

"Olur..." dedim sevinçle. "Acıkmıştım ben de." Oturduğum yerden ayağa kalktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hanımım ben hazırlarım," dedi Rojda. Benim ayaklandığımı görünce yanıma gelmişti.

"Yok Rojdacım sağ ol," dedim. "Ben yaparım bir şeyler."

"Emin misiniz hanımım? Gelseydim..." dedi endişeyle. Babamın evinde kaldığım iki gün boyunca mutfakta yemeklerle olan kavgamdan dolayı beceremeyeceğimi düşünmüş olmalıydı.

"Rojdaaaa." Uyarır gibi dudaklarım kenara kıvrılırken gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Karan'la birlikte mutfağa girdiğimizde kimsenin olmayışı içimi rahatlatmıştı. En azından rezilliğime kimse şahit olmayacaktı.

Buzdolabına yöneldiğimde kahvaltılıklardan çıkarmaya başlamıştım. Domates salatalığı kesmek için tezgaha bıraktığımda gözlerim kesme tahtasını aramıştı.

"İçli köfteyi çok güzel yapıyorsun."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"İçli köften diyorum güzeldi," dediğinde zihnim o anlara yolculuk yaptı. İçli köfte yapmıştım ve Bejna benim yaptığım tabağı değiştirmişti. Karan hatta hiç beğenmemişti. Şimdi neden çok güzel yapıyorsun demişti ki?

"Yerken öyle gözüküyordu..."

Gözlerini kıstı. "Sen o akşam mazeretin var diye masaya gelmeyip beni mi izledin?"

"Sadece gelen misafirlere baktım," dedim geçiştirircesine. "Ayrıca masadan kaldırdığını da unutmadım."

"Ben masadaki içli köfteden bahsetmiyorum," dediğinde vurgun yemiş gibi ona baktım. "İsmet bana senin yaptıklarını getirdi ve beraber yedik."

"Ah İsmet..." dedim şefkat dolu bir sesle. "Onun yemiş olmasına sevindim."

"Ellerine sağlık, yediklerim arasında en güzeliydi." Bana kaçamak bir bakış attı. "Tekrar yapar mısın?"

"Yoldan geçene bile yaparım ama sana? Hayır, Karan Ağa," dedim keskin bir dille. Sırf ben yaptım diye normalden daha çok sinirlenmişti.

Yanıma geldiğinde gözlerimin içine kararlıkla baktı. "Sen biraz fazla büyük konuşuyorsun Marin," dedi. "Sözünü tutacağına hiç şüphem yok. Bunu defalarca kanıtladın ama ne demişler büyük lokma ye, büyük konuşma." Çeri domatesten bir adet aldı ve ağzına attı. "Yapacağın günü sabırsızlıkla bekliyor olacağım karıcığım. Hem de benim için. Yalnızca benim için."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ona cevap vermedim. Bulamadığım kesme tahtasını aramayı bırakıp buzdolabından çıkardığım diğer kahvaltılıkları tabaklara dizerken oldukça basit şeyler hazırladım.

Arkamı döndüğüm sırada domatesleri doğrayan Karan'ı görmemle şaşkınlığım zirveye ulaştığında nereden bulunduğunu bilmediğim kesme tahtasıyla bana yardım ediyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda bana hiç bakmamış işine devam etmişti.

Yanına yaklaştığımda, "Karan, otur lütfen. Bak ağrın var, bana söylemiyorsun canımı sıkıyorsun zaten. Daha fazla ayakta durma," dedim kızar gibi.

"Bitirdim zaten senin kadar uyuşuk değilim. Çenem çalışmıyor elim çalışıyor benim," dedi doğradıklarını tabağa oldukça düzenli bir şekilde yerleştirirken adeta sunum yapıyordu.

"Bak bir gören falan olur bütün Mardin'in diline düşerim beceriksiz gelin diye!" O çoktan sahana yumurtayı koymuş dediği gibi onun eli çalışırken benim çenem çalışmıştı. "Annenler görürse yanlış anlar, yaralı yaralı iş yaptırıyorum sanacaklar."

"Hadi otur, Marin." Çevik hareketlerle sofrayı hazırladığında ona şaşkınlıkla bakakalmıştım. "İyi ki benim gibi bir kocan var, yoksa gerçekten aç kalacaktın."

"Yani gördüğüm kadarıyla beceriklisin..." dedim onunla beraber sofraya oturduğumuzda doldurmuş olduğu meyve suyu bardağını avuçlarımın arasına aldım. "Sana dair hiçbir şey bilmiyorum. Yalnız mı yaşadın? Küçüklüğün dışında Mardin'de hiç yaşamadın mı?"

"İstanbul'da bir süredir kendi başıma yaşıyordum, yemek yapmayı severim benim için hobi gibi bir şey. Doğduğum andan beri Milan aşiretinin ağası olmamı istiyorlardı ama bir erkek kardeşim daha olduğu için ben pas hakkımı kullanıp, İstanbul'a taşınmıştım. Normalde kabul etmezler bunu, ben ağa olmadan da buraları sevdiğim saydığım için insanlar elimi çekmeyeceğimi biliyordu. Herkes kabul etmişti."

Anlattıklarından dolayı kaşlarım yukarıya kalktığında, "Ben dışımda," diye mırıldandım.

"Öyle... kaderden kaçamıyorsun bir şekilde gelip seni buluyor yakana yapıyor," dedi Karan.

Geç olan kahvaltımızı yaptıktan sonra ortalığı toplamış çiftlikten dışarıya çıkmıştık. Kapıda araçların orada dururken son hazırlıklar yapıyordu.

"Eşyalarınızı araca koydum ben hanımım, geçelim mi?" dedi Rojda. Zahir'in aracıyla geldiğimiz için onun yanında duruyordu. Beni de yanına çağırıyordu.

"Hangi arabaya koydun Rojda?" diye sordu Karan. "Benim arabam burada." İşaret ettiği araba baktığımda şaşırmadan edememiştim. Siyah, Hummer marka arabaydı.

"Zahir Ağa'nın aracına koymuştum, Karan Ağa'm," dedi Rojda.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Benim araca al onları," dedi Karan. Ses tonu sertti.

"Hemen alıyorum ağam," diye yanımdan gitmek üzereyken Rojda'nın kolunu tuttum ve gitmesine izin vermedim.

Üzerimde olduğunu hissettiğim elaya vurgun gözlere baktığımda, "Ne yaptığını sanıyorsun sen Karan Ağa?" dedim en az onun kadar sert çıkan bir sesle.

"Benimle geliyorsun Marin," dedi sesi kadar sert olan bakışlarıyla. "Beraber konağa döneceğiz."

"Rojda," dedim sakinliğimi korurken. "Tekrar tekrar taşımaya gerek yok. Araçların hepsi aynı konağa gidiyor zaten. Sen onlarla dönüersin, ben Karan Ağa'nızın aracıyla geleceğim."

"Peki hanımım," dedi Rojda. Hızlı adımlarla uzaklaştı.

Bedenimi tamamen Karan'a çevirdim. "Böyle de söyleyebilirdin yontulmamış odun!"

"Ne dedin ne dedin?" Tehlikeli çıkan ses tonuyla bana doğru bir adım attığında mesafe koymak için geri adım attım.

"Odunsun," dedim. "Hem de yontulmamış olanından."

"Bak sen," dedi biraz daha adım attığında. "Karşında ağa olduğunu unutuyor musun sen Marin?" Ses tellerinde alay vardı.

Sırtım sert bir yere çarparken Karan'ın arabası olduğunu görmüştüm. "Senin ağalığın bana sökmez." Kendimi arabaya yasladığımda Karan tam önümde durmuş kollarını iki yanıma koyup yüzüme doğru eğilmişti. Beni arabayla kendi arasına almıştı.

"Bana burada yürek sızısı derler Marin," dedi kısık çıkan sesiyle tehditkâr bir bakış attı. İsteyince çok sert bir adam oluyordu.

"Ben o adamla çoktan tanıştım, Karan Milan," dedim aynı tavırla. Dalga geçtiği belliydi. Ağalığı sevmiyordu.

Üzerime iyice eğildiğinde ellerimi göğsüne yerleştirdim ve aramızda mesafe oluşturmaya çalıştım ama onun karşısında bu imkansızdı. "Yalnız değiliz," diye fısıldadım. Bu mesafedeyken gözlerine bakmak için kafamı yukarıya kaldırmak zorunda kalıyordum.

"Yani?"

"Hareketlerine dikkat et."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Nikahlı karıma sarıldığım için kimseye hesap vermeyeceğim." İki yanımdaki kollarıyla beni kendine çekti ve başımı göğsüne yasladı. Kokusu burnuma dolduğunda sakinleştirici etkisi vardı. Karanfil çok güzel kokuyordu.

"Kabul etmediğin karın diye düzeltelim biz onu."

Beni kendinden ayırdığında duruşunu bozmadan gözlerime içine baktı. "Böyle en sevdiğim yemek gibisin. Tam yiyeceğim ama boğazımda kalıyorsun, öksürmek zorunda kalıyorum." Sesi buruk çıktı.

"Çok fazla öksürme Karan," dedim bakışlarımı ondan ayırmadan. "Malum yaralısın ya dikişlerin patlar, yine kendine zarar verme."

Önümden çekildiğinde yanımdaki kapıyı açtı ve işaret etti. "Hadi geçe arabaya," dedi.

Nezaketle açtığı kapıdan yüksek aracına bindim ve bizimle beraber diğer araçlarda hareket ederek yola çıktık. Sessiz geçen yolculukta arabanın içine telefon sesi devrildi.

Telefonum çalıyordu.

İkimizin de bakışları telefona kaydı.

Bilindik melodi de kendi telefonuma baktığımda arayan kişiyi görmemle çağırımı sonlandırdım.

Karan, bakışlarını yoldan çekip bana baktığında, "Niye açmadın?" dedi.

"İnince açacağım," dedim. Konağa az bir zaman kalmışken onun yanında konuşmak istememiştim. Elvida büyük ihtimalle ahiret sorularına başlayacaktı onun yanında riske atamazdım. İki tarafta birbirinden haberdar değildi.

Direksiyonu tutuşu sertleşti. "O herif mi arıyor?"

Karan Milan, çok kıskanç bir adamdı. Çok hem de.

"Hayır," diye yanıtladım.

"O halde burada konuşabilirsin," dediğinde bana yan bir bakış attı.

"Geldik sayılır dışarıda konuşsam daha iyi olacak. "

Kısa bir süre sonra konağın önüne geldiğimizde Karan aracını gelişigüzel park etmişti. Nedenini anlamadığım bir şekilde tavırları sinirliydi. Araçtan indiğinde arkasından inerken dış kapıdan içeriye girmeden önce bakışlarını bana çevirdi. "Sen geç, telefonla konuşacağım. Sonra gelirim," dedim. Onun girdiğine emin olduktan sonra konağın girişinden biraz uzaklaştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Son aramalardan Elfida'yı buldum ve numarasını aradım. "Elfida?" dedim aradığım çağrı yanıtladığında vakit kaybetmeden konuştum.

Elfida sevinçli bir şekilde, "Bileti aldım canım sana haber etmek istedim," dedi.

"Çok iyi yapmışsın," dedim. Sesimden sahtelik akıyordu. Onu erteleyebildiğim kadar ertelemiştim. "Ne zaman geliyorsun?"

"Offf bileti hafta sonuna bulabildim. Biraz daha ayrı kalacağız gibi gözüküyor. Akşam saatine aldım atarım sana, beni sen alacaksın değil mi?" diye sordu

"Tabii ki, ben alacağım." derken aklımı günlerdir kurcalayan konuyu hemen açtım. "Elfida... Bu arada Cenk'e telefonum numaramı sen mi verdin?"

"Hayır... Ne oldu?"

"Numaramı bulmuş ve beni arayıp duruyor."

"Ee konuş bakalım derdi neymiş öğrenirsin," demesiyle kanım fokurdadı.

"Ne demek konuş?! Ben bu saatten sonra onunla konuşarak hiçbir şeyi halledemem! dedim kızgınlığım deniz gibi köpürürken. "Bana takık gibi davranıyor. Ben kurtulmak istedikçe daha çok geliyor bana."

"Sana takık mı? Gerçekten mi Marin?" dedi Elfida hayretle. "Bunu daha önce nasıl söylemezsin?!"

"Söyledim de çok mu ilgilendin?" diyerek kızdım. "Ondan kurtulmak istiyorum diye defalarca dedim. İlk defa yüzünü görmeyecek olmak beni mutlu ediyor." Cenk çok zor kurtulduğum birisiydi. Arkadaşlığımız onun saplantılı ilişkisine doğru ilerliyordu ve kesinlikle bitmeliydi. "Nasıl yaparsın bilmiyorum ama artık onu görmek istemiyorum. Aramızdaki her şey başlamadan bitmeli, en doğrusu bu. Benimle arasında bir bağ olduğunu zannetmesi canımı sıkıyor."

"Ben bu kadar ciddi boyutta olduğunu bilmiyordum..." dedi Elfida sesi üzgün geliyordu. "Arkadaşımız diye bildim."

"Benim hiçbir şeyim değil!" dedim kısık tutmaya çalıştığım sesimle. "Bana dokunması, bakması, yanımda olması hep midemi bulandırdı. Bulandıracak da. Bir yolunu bul ve benden tamamen uzaklaştır."

"Tamam," dedi Elfida beni sakinleştirmek istercesine. "Ben halletmeye çalışacağım. Sen üzülme tamam mı?"

"Beni ondan kurtaracağımı biliyorum," dedim ona güven duyduğumu belli ederek. "Çabuk gel, özledim seni."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Az daha özle, gelince bol bol hasret gidereceğiz," dedi gülüşlerinin arasında.

"Görüşürüz. Bekliyorum seni," dedim ve son cümlem bu oldu. Çağrıyla sonlandırıp telefonu cebime yerleştirdim. Konağın biraz ilerisinde duruyordum. Arkamı döndüğüm sırada gördüğüm bir çift ela gözlerle karşılaştım.

"Karan?" dedim onu görmeyi beklemezken. "Ne zamandan beri buradasın?" Telefon konuşmamı duymamış olmasını dilerken zihnim duyduğunu söylüyordu. Kaşları çatılı, sert çehresiyle çenesi kasılıyordu.

"Öyle hava alıyordum, görüşmen bittiyse gidelim mi?" derken sesi geçiştirir gibiydi. Bakışları durgunlaşmıştı. Derin bir nefes alıp verdim. Kafamı sallayarak karşılık verdim ve peşine takıldığımda konağın geniş kapısına ilerlemiştik.

"Ben odama geçiyorum." Onun durgun bakışları arasında yanından ayrıldım. Benim konağa girdiğimi gören Rojda yanıma doğru geldi.

"Hanımım bir isteğiniz var mı benden?" dedi Rojda.

"Rojdacığım yok, gelsene seninle biraz konuşalım," dediğimde beraber odama çıkmıştık. Odamdan içeriye girdiğimizde Rojda beklentiyle bana bakarken stresli gözüküyordu.

"Buyurun hanımım bir kabahatim mi oldu?" diye sordu. "Çiftlikten dönerken ağama yaptığım hatayı gidiyorsunuz..."

Lafını kestim. "Ay Rojda saçmalama ya, ağanın kabahati o senin değil. Ben sana konaktan memnun musun diyecektim? Babamın oradan geldin ya, seninle hiç görüşemiyorum. Halini hatırımı pek soramıyorum."

"Memnun olmaz mıyım hanımım," dedi Rojda. "Oraya biraz uzak kaldım, ailem oradaydı biliyorsunuz ama burayı da çok sevdim. Ailem beni okutmuyordu. Mervan Ağa'm çok ısrar etse de babam izin vermemişti. Karan Ağa'm burada Milan aşiretinin himayesinde olduğum için okuluma devam edebileceğimi söyledi. Ağamdan Allah razı olsun, sürekli halimi hatırımı sorar." Az önceki halinden eser kalmamış yüzünde gülücükler belirmişti.

"Ağana bak sen, bana da hiçbir şey demiyor," dedim kendi kendime mırıldanırken. "Eğer aileni görmek istersen gidebileceğini biliyorsun değil mi?"

"Karan Ağa'm geçen Emrullah Bey ile gönderdi beni sağ olsun. Daha yeni görüştük şimdi sürekli sürekli gitmeyeyim laf söz olur," dedi Rojda.

"Kız benim niye haberim yok?" derken nasıl haberimin olmadığını sorguladım.

"Zühre'yle çarşıya gitmiştiniz," diyerek açıkladı. "Ben gelmemiştim. Ağam o vakitte gönderdi beni, siz evde olmadığınız için iş de olmaz diye göndermişti."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Nefesimi seslice savurdum. "Yere bakan yürek yakan Karan Ağa..."

"Yenge... Yenge!"

Zühre'nin panikle gelen sesiyle odanın dışarısına doğru koştum. "Yenge koş!" dedi merdivenleri bitirip koridora gelirken nefes nefese kalmıştı.

"Zühre?" dedim hızlıca.

"Marin yenge!"

Eliyle göğsünün üzerini tutarken nefes almaya çalışıyordu. "Dur soluklan," dedim. "Merdivenleri bu kadar hızlı çıkacak ne vardı?" Koluna girmiş sakinleştirmeye çalışmışım.

"Babanız," dedi Zühre kesik kesik. "Mervan ağa..."

"Babam mı?" dedim merakla. "Ne oldu babama?" Onun gibi beni de panik kapladı.

"Gel kendin gör yenge, avludalar," dediğinde beni kolumdan tutup çekti ve merdivenlere doğru götürdü. "Mervan Ağa, abim Karan Ağa'ya silah çekti! Abimi öldürecek yenge bir şey yap!"

Gördüğüm manzara karşısında nutkum tutulmuştu.

﴿ BÖLÜM 21 ﴾

21. BÖLÜM “SİLAH”

"Mervan Ağa, abim Karan Ağa'ya silah çekti! Abimi öldürecek yenge bir şey yap!"

Gördüğüm manzara karşısında nutkum tutulmuştu.

Babam ilk kez gördüğüm sinirli yüz ifadesiyle elinde tuttuğu silahı Karan Milan'ın tam karşısına doğru kaldırmış namlunun ucunu ona doğrultmuştu. Aralarında çok fazla mesafe olmadan avlunun orta yerinde dururken etraftaki herkes benim kadar şaşkındı.

Babamı evlenip konağa gelin geldiğimden beri görmemiştim ve bu halde görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Babam, Karan'a silah tutuyor, Milan aşiretinin bütün adamları babama silah çekmişti. Hiç iyi şeyler olmayacağını hissederken kolumdaki parmakların varlığı kendini sıkarak belli etti. "Yenge lütfen bir şey yap!" diye haykırdı Zühre. Oldukça narin bir kızdı en ufak tartışmada hemen korkan, ürkek bir hale bürünen birisiydi. Canından çok sevdiği abisini silahın önünde görmek korkutmuştu. "Baban abimi öldürecek lütfen durdur onları."

"Sakin ol Zühre," dedim onu tuttuğumda güven verircesine baktım. "Tamam ağlama, Zühre. Ben bakacağım bir şey olmayacak söz veriyorum."

Taş merdivenlerden aşağıya koşar adımlarla ilerlerken avlunun ortasında duran babamın yanına doğru ilerledim. Bakışlarındaki öfke öyle yoğundu ki elinde silah olmasa bile Karan'ı gözleriyle öldürecek güce sahipti. "Mervan Ağa..." diye mırıldandığımda bakışları bana değmemişti. "Ne yapıyorsun sen? Neler oluyor burada?"

Babam bana bakmadan boşta kalan eliyle beni kendinden uzaklaştırdı. "Marin, kızım çekil kenara." Öfkeyle bağırdığında etraftaki adamlar hareketlenmişti.

Etraftaki adamların hepsinin silahı babama doğrultulmuştu. Tek bir atağında onu indirmek için bekliyorlardı. "Babama ne hakla silah çekiyorsunuz siz!" Milan aşiretini korumakla görevli olan adamlara doğru bağırdım. "İndirin hemen silahlarınızı!"

Babama yakın mesafe duran adamlardan biri bakışlarını bana çevirdi. "Ağama silah doğrultuyor hanımağam," dedi Emrullah. "Ne yapacaktık? Alkış mı tutacaktık Mervan Ağa'ya?"

Sert bir tavırla, "İndirin dedim!" diye lafımı tekrarladığımda hiçbirinde değişiklik olmamış sözümü kale bile almamışlardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karım indirin diyorsa indirin silahlarınızı." dedi Karan, benim sözümü dinlemeyen adamlarına doğru baktığında hepsinin gözlerinin içine sertçe baktı. "Karımın lafını hiçbir zaman ikilettirmeyeceğinizi söylediğimi hatırlıyorum."

"Ağam..." dedi adını bilmediğim bir başka adam.

"İNDİR!" diye Mardin'i inletecek şekilde bağırdığında Karan etraftaki bütün adamlar silahlarını indirmişti. Sayamadığım kadar çoklardı ve babam tekti.

"Mervan Ağa!" Hasretle yanına ilerlediğimde ona dokunup bana bakmasını sağladım. "Gelip beni görmek gereken yerde neden Karan Milan'a silah tutuyorsun?"

Babam üzgün bir tonda, "Marin özür dilerim kızım," dedi. "Bütün bunlara ben sebep oldum." Gözleri kızarmıştı, sinirle soluyordu.

"Neye sen sebep oldun baba?" dedim, sakinliğimi korumaya çalışıyordum ama bu durumda imkansızdı.

"İki ailenin kan davası için oğlum Mahir'e Berivan kızımı hiç istemeseydim onlar tanışmamış olacaktı. Onların tanışmasına ben sebebiyet verdim. Onlar tanışmasaydı, ikisinin ayrı kaderi olacak hiç kaçmayacaklardı. Bu kadere sende dahil olmayacaktın!" dedi babam.

"Kaderi değiştiremezsin baba..." derken bakışlarım Karan'a kaymıştı.

"Değişecek!" dedi tavrımı korurken kendinden geçmiş gibiydi. "Benim yüzümden onunla evlenmek zorunda kaldın!"

Babamın bakışları Barzan Ağa'ya doğru döndüğünde silahın namlusunu Karan'ın bedeninden ayırmadı. "Ben size kızıma çok iyi bakacaksınız demedim mi Barzan Ağa! Tek bir gözyaşına bütün Mardin'i yakarım demedim mi?"

Barzan Ağa oğlunun arkasında dururken, "Celallenme Mervan Ağa hele bir dur soluklan," dedi sakin bir şekilde. Bastonundan destek alarak birkaç adımla alana doğru geldi.

"Mervan Ağa..." diye mırıldandım.

"Seni niye kabul etmedi Marin?" Konuşmasıyla beni şaşkınlığa uğrattığında bu durumdan nasıl haberinin olduğunu düşündüm. Konağın dışına hiçbir laf çıkmamıştı. "Sana eziyet ediyorlar değil mi? Hor görüyorlar. Kocan olacak o alçak bütün bunların intikamını senden alıyor değil mi?"

"Bunları nereden çıkartıyorsun?" diye sordum. "Yok böyle bir şey!" İşler daha kötüye gitmemesi için olanı saklamak zorunda kalmıştım. İki ailenin arasında köprü bendim, aşağısı cehennem ateşiydi ikisini de oraya atamazdım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Niye Karan Ağa'yı vurdun o zaman Marin?!" diye sormasıyla beni daha çok şaşkınlığa uğrattı. Öfkesi tamamen onu ele geçirmişti.

Kaşlarım havaya kalktığıında, "Sen bunu nereden biliyorsun?" derken şaşkınlığım sesime de yansımıştı. Bu durumdan kimsenin haberi olmamıştı. Vurulma olayı çiftlikten dışarıya hiçbir şekilde çıkmamıştı.

"Mardin sandığıından daha küçük Marin! Burası İstanbul'a benzemez kızım." dedi babam. Bakışlarım Rojda'ya düştü. Kaşlarımı çatarken Rojda'nın beni bulan bakışlarıyla hızlıca kafasını iki yanına salladı *ben söylemedim* der gibi. "Kızım sana vuracak kadar nasıl davrandın sen ona?"

Karan sessiz kaldı. Suçluydu ve ağzını açmayacaktı.

"Cevap ver lan bana!" diye kükredi babam, Karan'ın sükuneti benim onu vurduğum zamankiyle aynıydı. Tek kelime dahi etmiyor, silahın ucunda öylece duruyordu. Bakışları sertti, gözleri buğulanmıştı. "Seni öldürmez miyim, Karan Ağa!"

Babam onu gerçekten öldürecekti. Gözlerinde bunu görüyor olmak beni daha perişan etmişti. Onu duracak hiçbir şey yoktu.

"Seni vuracak kadar ne yaşattın sen kızıma!"

Karan, aynı hafta içerisinde bir benim tarafımdan bir de babam tarafından namlunun ucundaydı. Kaderini kabullenmiş gibiydi. Karan'ın önüne geçtiğimde babamı durduracak tek şeyin ben olduğumu biliyordum.

"Baba..." dedim ağlamaya devam ederken, silahın ucu artık bana doğrultuluydu. Sırtımı onun kaslı göğsüne yasladığıında bedeninden destek aldım.

"Çekil Marin!" dedi Karan, sükuneti benim silahın önüne geçmemle bozarken beni kolumdan tutup çekmeye çalışmıştı ama yere öyle çivilenmişim ki kımıldamamıştım bile.

"Bu kurşunun hedefi sadece Karan Ağa olacak onu koruma sakın! Çık önünden." Babam bağırdığıında elindeki silahı hala indirmemişti.

"Hiçbir şey bildiğin yok! Buraya gelip bilip bilmeden hüküm veremezsin sen!" diye bağırdım. Onu ateşe atamazdım, bir kere vurulmuştu bir daha vurulamazdı. "Çiftlikte atış yapıyorduk ben de heveslendim ama acemi olduğum için yanlışlıkla onu vurdum. Bilerek olmadı!"

"Sana nasıl silah verirler he?" diye sordu. Çıldırılmıştı. Haklıydı. Küçükken yaşattığım olaydan dolayı, elime silah almamı istemiyordu. Kendime sıkacağıımı düşünüyormalıydı. "Seni ben buralardan boş yere ki gönderdim Marin?!"

"Düşündüğün gibi bir şey olmadı," dedim gözlerimden yaşlar akarken. "Gerçekten. Karan'la birlikte kullandım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bana yalan söyleme Marin!" dedi babam, her şeyden haberi var gibiydi. "Bütün Mardin arkandan Milan aşiretinin istenmeyen gelini olarak bahsediyor senden!"

Bu imkansızdı, bunu bilmesi imkansızdı. Midyat'ta kimse bu konuyu bilmiyordu. İki hafta boyunca konaktan dışarıya tek bir laf dahi taşınmamıştı. Her nasıl haberi varsa konağın içerisinden biri ona söylemiş olmalıydı yoksa öğrenmesi imkansızdı.

"Ben neyin ne olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?" dedi ciddiyetle. Artık durdurulamaz noktaya gelmişti. "Çekil önünden vuracağım onu."

"Çekilmeyeceğim," dedim büyük bir inatla.

Karan araya girerek, "Marin!" dedi. "Çık önümden! Çekil şuradan!" Önüme geçmeye çalışsa da bunu izin vermiyordum beni hiçbir şekilde kendinden ayıramazdı.

"Kızımın adını ağzına alamazsın sen! Hak etmiyorsun onu! Öldüreceğim seni Karan Ağa! Öldüreceğim!" diye hiddetle ortalığı inletti. Babamı ömrü hayatım boyunca ilk kez böyle görüyordum. "Kızım seni öldürememiş ama ben öldüreceğim seni!"

"Onu vurmak istiyorsan önce beni vuracaksın!" dedim kocama siper olduğumda ayaklarıma beton dökülmüş gibiydi. Gözlerimdeki kararlılıkla ciddi olduğum her halimden belliydi. Babam beni çok iyi tanıyordu. "Buna izin veremem!"

"MARİN!" dedi babam.

"MERVAN AĞA!" diye aynı şiddetle bende bağırdım. "Kendine gel! Kızımın kocasını mı öldüreceksin sen?"

Karan bulduğu fırsatta beni güçlü kollarıyla kucaklayıp silahın önünden götürdüğünde, "Zahir tut yengeni." diyerek başka güçlü kollara teslim etmişti. Zahir beni kollarımdan sıkıca tutup yanına çektiğinde Karan benden uzaklaşmıştı.

Karan, babamın elindeki silahın tam önüne geçtiğinde ölüme kucak açmış gibiydi. "Karşıdayım Mervan Ağa! Vur hadi!" dedi korkusuzca.

"Zahir bırak beni..." dedim onun kollarından kurtulmaya çalışırken beni sıkı sıkıya tutuyordu. Debelenmeye başladığımda tekmelerime rağmen beni kendinden uzaklaştırmamıştı. "Yalvarırım bırak vuracak onu!"

Zahir beni tutması zorlaştığında, "Yenge dur," dedi. elinden kurtulmak üzereydim.

"ZAHİR!" Şiddetli bir sesle gözlerinin içine baktığımda adını haykırdım. "Bırak dedim sana, bırak!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Beni bıraktığı an babamın yanına koşarak ilerlediğimde kolunun altından geçip bedenimi ona yasladım. Ellerimi yüzüne yerleştirdiğinde öldürmeye kararlı bakışlarını bana doğru çevirdim. Kızardığımı hissettiğim gözlerime bakarken ona yalvaran gözlerle baktım. "Babam..." dedim.

Ona belki de yıllardır hiç böyle hitap etmemiştim. Kirpiklerini kırptı. "Babam, canım babam. Ne olur dur," diye devam ettim. "Her şeyi yanlış anlıyorsun. Beni dinle, hadi indir silahını," diye konuşurken ağlamam kesilmemişti.

"İndir silahını babam," dedim tekrardan. "Kırma beni!" dediğimde avucunun arasında sıkıldığı silaha dokundum ve gevşetmesini sağladım. Gözleri gözlerime bakıyordu ama öfkesinden beni görmüyordu. Silahını yavaş yavaş indirirken ona ulaşmaya başlamıştım. "Ben kimse ölmesin diye evlendim! Şimdi birini öldürmene izin vermeyeceğim!"

Babam bana ayak uydurarak silahını indirdi. Bana karşı çıkmayıp daha çok sarıldığında diğerlerine tehditkar bakışlar attı. "Gideceğiz buradan." Beni yanına çektiğinde bakışları arkama düştü. "Rojda git Marin'in eşyalarını getir." Rojda adının okunmasıyla ayaklanmış fakat olduğu yerde kalakalmıştı. Ne yapacağını bilmez halde bana bakarken babam tekrar bağırdı. "Çabuk! Durma öyle!"

"Onu hiçbir yere göndermem!" dedi sesindeki tehlikeyi tınıyı hissettiğimde beni kendi yanına çekmişti. "KARIM O BENİM!"

Karan'ın beklenmedik hareketiyle bozguna uğrarken tek kolunu göğsümünden üzerinden bana doladı ve kendine yasladı. "Onun yeri benim yanı. Marin, benim karım!" diye kararlı bir sesle konuştu.

"Yok öyle Karan ağa! Bunca zaman kabul etmediğin kadın nereden karın oluyor?" diye sordu alay içeren bir tınıyla.

"Babam..." dedim. "Her şeyi yokuşa sürükleme. Sakinleş öyle konuşalım. Çok sinirlisin."

Babam bize doğru yaklaştığında, "Bırak kızımı!" dedi. Beni Karan'dan almaya çalışırken canımı acıttığının farkında değildi. "Seni almadan hiçbir yere gitmeyeceğim!"

"Yapma Mervan Ağa," dedim beni dinlemesini umut ederken. "Alakan konağına gelirim her şey daha kötü olacak."

Babam yüksek çıkan sesiyle, "Umurumda değil! dedi. "Kurtaracağım seni buradan. Burası senin cehennemin. Ve ben senin daha fazla yanmama izin vermeyeceğim!"

Beni almaya çalıştığı için etraftaki adamlar babamı tuttuğunda silahını elinden almışlar benden uzaklaştırmaya çalışmışlardı. "Beni buradan çıkartamazsınız. Buradan sadece kızımınla çıkarım!" dedi onu tutmaya çalışan adamlara doğru konuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Barzan Ağa uzun süren sessizliğini bozduğunda, "Mervan Ağa!" dedi. "Gelinim bu konağın hanımağasıdır!" derken sakince konuştu. Bu adamın böyle bir halde nasıl bu kadar sakin olduğunu kafa yoramayacak kadar perişan bir haldeydim. "O ne isterse o olur. Buna sen de ben de karışamayız!"

"Yürü Marin!" dedi babam elimden çekiştirdiğinde kafamı olumsuz anlamda iki yanıma salladım.

"Sana artık bir şey yapamazlar korkma sakın! Senin arkandan dağ gibi Alakan aşireti var!" dedi adamlar onu tutarken sadece bana bakıyordu. "Nasıl başına bulaştırdıysam kurtaracağım seni Marin. Keşke beni daha önce arasaydın gitmek istediğini keşke daha önce söyleseydin!"

Karan aniden durdu. Bana hızla baktığında etraf bir anda silikleşmişti. "Marin," dedi hissettiğim yoğun hayal kırıklığıyla. Gözlerine buğu çökmüştü. "Telefonla konuştuğun baban mıydı?"

"Ne?" dedim anlamaz bir halde.

"Gitmek mi istiyordun?" dedi, çatılı olan kaşlarının arasında konuşurken çehresinden dökülen tek ifade hayal kırıklığıydı. "Babana gel beni kurtar mı dedin?"

Nefes nefese bir haldeydim. Neyden bahsettiğini bilmediğim için hiçbir şey anlamamıştım. "Ben öyle bir şey yapmadım!" dedim hızlıca.

Beni saran kollarını gevşettiğinde bana inanmayan gözlerle bakıyordu. Kalbimde bir ağrı hissettiğimde gözlerinin bana bu şekilde bakması canımı acıtmıştı. Mantıklı düşünemediğim için ne dediğini anlayamıyordum. Bunu nereden çıkarmıştı ki?

"Dışarıda telefonla konuşmanı duydum Marin," dedi Karan. "Güzel oyundu." Kafamı iki yana salladım. "Kendini silahın önüne atmalar, kocam demeler, babana karşı çıkmalar iyi oynadın!" Gözlerindeki hayal kırıklığı sesine de yansımıştı. Bozguna uğradığımı hissederken zihnimdeki buğu kaybolmuştu.

Vakit kaybetmeden dudaklarımı araladım. "Hayır," dedim. "Hayır, Karan! Yanlış anlıyorsun beni, oyun falan değildi! Duyduklarımı yanlış anlamışsın!" diye bağırdım aniden. Her şeyi yanlış anlamıştı... Beni telefonla konuşurken duymuştu ama her şeyi duymamıştı. konuşmanın ortasından dinlediği için Cenk'ten bahsettiğimi bile anlamamıştı.

"Daha fazla katlanamıyorum, aramızda bağ olduğunu sanıyor ona katlanamıyorum... oradan geldiğim için çok mutluyum yüzünü görmek zorunda kalmadım demedin mi? Bunlar senin lafların değil mi Marin!" dedi sesi kaya gibi sert çıkarken dilinden dökülen kelimeler onu yaralıyor gibi konuşuyordu.

"Değil! Sana demedim ben onları yanlış anlamışsın!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ondan kurtulmak istiyorum defalarca söyledim demedin mi Marin?" dedi dişlerinin arasında konuşurken çenesi kasılıyordu. Az önce babam ona silah doğrulturken o kadar ifadesiz duruyordu ki, şimdi ki halinde çehresinde bir sürü ifade vardı. "Benden kurtulmak istiyorsun değil mi?"

"Hayır..." diye fısıldadım.

"Mervan Ağa'yı bırakın," dedi Karan. Bakışlarını benden kopardığında babama doğru konuştu. "Al götür kızını buradan, kurtulmak istiyorsa kurtulacak."

Beni babamla baş başa bıraktığında özlerinde sadece hayal kırıklığı vardı. "Benden vaz mı geçiyorsun sen Karan Ağa!" Karşısına dikildiğimde göğüs kafesim sertçe inip kalkıyordu. Benden bu kadar kolay bir şekilde vaz mı geçecekti yani? Bu kadar basit miydi?

Gözlerinin keskinliğinde, "Sana hayatı zindan edemem... Burayı, buraları istemiyorsun benden nefret ediyorsun, o gözlerin bana nefretle bakıyor. Okyanus senin yaşamın değil, boğulmanı izlemeyeceğim," dediğinde vurgun yemiş gibiydim. Bir deprem olmuş ve ben altında kalmıştım. Enkazım karşısında ona bakıyordu. "Senin için senden vazgeçeceğim."

Arkasını döndü. Ona doğru koşar adımlarla giderken babam beni kolumdan tutmuş ve gitmeme izin vermemişti. "Karan..." diye bağırdım bana bakması için. "Karan!"

"Yürü Marin! Olması gereken buydu!" diye konuştuğunda babam beni kolumdan sürükleyerek avlunun içerisinden çıkarmaya çalışıyordu.

"Bir daha seni affetmem!" dedim keskin bir dille. "Seni asla affetmem, bu sefer yürek sızısı olma Karan! Adın olma! Bu sefer değil!"

Zühre abisinin önüne çektiğinde onu durdurdu. "Abi yengemin gitmesine izin mi vereceksin?" derken bakışları beni bulmuştu.

"Kimseyi istemediği yerde tutacak değilim," dedi Karan acı akan bir dille. "Onu istemediği bir hayata mahkum edemem. Öyle bir adam değilim."

"Geri geleceksin, Karan!" diye bağırdım. "Sen beni bu konaktan kendi elinle gönderdiğin gibi kendi elinle geri getireceksin! Herkes de şahit olacak! Umarım geldiğinde her şey için çok geç olmaz!"

Avlunun içerisinden çıkıp çift kanatlı geniş kapı yüzüme kapandığında içim kan ağlayarak geldiğim yerden dışım kan ağlayarak çıkıyordum. Babam beni sertçe sürükleyerek götürürken tökezlemem umurunda olmadan arabaya doğru götürdü. Karan onu istemediğimi sandığı için benden vazgeçmeyi göze almıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ait olduğun yere gideceğiz Marin!" dedi babam. "Töre umurumda değil ben seni yolda bulmadım kızım! Gerekirse kendim ölüyorum seni yaşatırım." Adamlarıyla beni karşıdan karşıya geçirtip yakın mesafedeki konağa getirdiğinde kapı önünde beni bıraktı. "Evine hoş geldin, kızım. Sen Alakan'sın hep öyleydin hep öyle kalacaksın!"

Alakan aşiretinin görkemli konağının içinde dururken babam kapıda duran adama doğru kısa bir bakış attı. "Ozan boşanma işlemlerini başlatın hemen!" diye emir yağdırdı. "Hiçbir şekilde onların soyadını taşımayacak. En kısa sürede boşanacaklar."

"Emrin olur ağam."

Avlunun ortasına geldiğimizde beni gören Berivan koşar adımlarla yanıma gelmişti. "Marin..." dedi endişeyle. "Ne bu halin?" dedi. "Mervan baba neler oluyor burada?"

Berivan'ın beni saran kollarını ittiğimde, "Nefret ediyorum hepinizden!" diyerek yanından uzaklaştım. Önümü göremeyecek kadar bakışlarım buğulanmış, hıçkırıklarım bütün konakta yankılanıyordu.

"Marin, dur. Ne olur sakın ol!" Berivan endişe içerisinde bana bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Mahir abim yanımda belirirken bakışları hızla beni buldu. "Berivan... ne oluyor burada?" dedi. Kaşları çatılmış, en az Berivan kadar o da her şeyden bihaberdi.

"Baban yaka paça Marin'i getirdi. Bilmiyorum ağlıyor öyle, bir şey demiyor. Mervan babam onu avluda bu halde bırakıp odasına çıktı."

Abim yanıma gelip yüzümü avuçladığında gözlerimden akan yaşları sildi. "Bana bak Marin, Milan aşireti sana bir şey mi yaptı? Canını sıkacak bir şey mi yaptılar abiciğim? Niye babam alıp getirdi seni?" dedi beni sarstığında gözlerindeki endişe öfkeye bürünüyordu.

Gözlerimde beliren nefretle, "Nefret ediyorum sizden! Hepinizden nefret ediyorum! Gözüm görmesin sizi!" dediğimde onu sertçe ittim önceden kaldığım odaya doğru koşar adımlarla gittim. Kapıyı arkamdan kilitleyip sırtımı kapıya yasladığımda aşağıya doğru yavaşça çöktüm.

"Hanımım aç kapıyı!"

"Git buradan Rojda!"

"Yanlış anladı işte... ben ona dememiştim ki! Ben ondan kurtulmak istememiştim ki!" diye bağıırken her şeyin sonuna geldiğimi hissediyordum. Kalbim birinin ellerinin arasındaydı ve acımadan sıkıyor gibiydi.

Deniz kızı esareti sandığı ayaklarının bağı çözülünce karada yaşayacağını zannetmişti ama bilmiyordu ki okyanus onun nefesiydi. Nefessiz kalmıştı, asıl okyanus olmadan boğulacaktı.

﴿ BÖLÜM 22 ﴾

22. BÖLÜM “YANLIŞ”

Ne Gülnarin Hanım'ın bağışmaları vardı, ne de beni koltukta uyuduğum için yatağā taşıyan Karan vardı.

Sabah olmak üzereydi. Koltukta öylece oturuyordum. Dizlerimi kendime çekmişim, evimizin tam karşısında olan konağā bakıyordum. Aramızda yalnızca geniş bir yol geçiyordu. İkimizi bir yol ayırmişti.

Bizi ayıran sadece bu da değildi. Karan, beni dinlemediğı için en başından yaptığı hatayı tekrarlamıştı. Her şeyi yanlış anladığı yetmiyormuş gibi bir de bana konuşma şansı da bırakmamıştı. Kör âşık, aptal âşık, ama ne âşık...

Bu süre zarfında odamdan hiç çıkmamıştım. Abim ve Berivan ne kadar konuşmak isteseler de onlarla konuşmayı reddetmişim. Bütün bunları isteyen ben değil miydim zaten?

Odamın kapısı tıklatıldığında hiçbir ses çıkarmadım. Öylece durdum. Gelen vurup gidiyordu. Babam şehir dışında çıkmış ve bir şeyler duymasıyla beni apar topar konaktan alıp Alakan konağına getirmişti. O zamandan beri onunla konuşmuyordum. İkimizin de bazı konular hakkında yüzleşmeye niyeti yoktu.

Kapı aralandığında, "Yine uyumadın mı?" diye seslendiğini işittim. Babam... Kanayan yaram...

Cevap vermedim.

"Sevmediğın bir adam için kendini harap etmeye değer mi?" Dilini damağına vurdu. "Uykularını haram edecek, ağlayacak, sızlayacak ne var Marin? Seni istemeyen insanları nasıl istiyorsun?!"

"Ben sadece bir yanlış anlaşmayı düzeltmek istiyorum!" dedim öfkeyle. "Sonrasında kim ne halt yemek istiyorsa yiyebilir! Beni istemeyeni isteyecek değilim! Beni yanlış anladı diyorum ya, hiç mi sözümün senin için bir önemi yok?!"

"Bunu unut!" dedi büyük bir inatla. İnat konusunda babama çekmişim. Tıpkı onun gibiydim. "Seni yanlış anladılarsa orada zaten hiçbir işin yok!"

Elfida'yla konuşmalarımı düşündüm. Karan'ın yerinde olsam ben de her şeyi yanlış anlardım. Üstelik ona sürekli olarak, "Bu son kahvaltımız, bu son seninle uyumam, bu son yanında durduğum," deyip durmuşum. Ona hep gideceğimin sinyallerini vermişim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Babamın olayın üstüne gelmesiyle, öncesinde Elfida'ya, "Gel kurtar beni," deyişimi da çok yanlış anlamıştı...

"Olaylar sandığı gibi değildi." Burnumu seslice çektim. "Seni kahvaltıya çağırđım, akşam yemeğine çağırđım hiçbir zaman beni evladın görüp gelmedin. Sen gelmezsen ben senin konağına gelirim dedim, sanki bunu biliyormuş gibi konaktan gittin! Senin neyden haberin vardı ki? Neyden haberin vardı da şimdi bana engel oluyorsun Mervan Ağa?"

"Marin benim iki ülke arasında çalıştığımı bilmiyormuş gibi konuşma," dedi. "Ben bu konağa haftada yalnızca iki kere ancak geliyorum! Yine de senden habersiz değildim! Her zaman sordum soruşturdum!"

"Bana sormadın," dedim üzüntüyle. "Bir kere olsun aramadın, sormadın, mesajlarıma bile cevap vermedin... Bana uzaktan babalık yaptın. Sen beni hayatından öyle bir çıkarttın ki keşke ölseydim-"

"Sakın!" diye gürledi. "Sakın bir daha böyle bir şey deme Marin!"

Bakışlarımı pencereden ayırmadan, "Senin gözünde ölü gibi değil miydim hep? Şimdi söyleyince mi kötü oldum? Annemle birlikte beni de öldürdün." Canım çok acıyordu. "Sevmedin, kabul etmedin, kendinden uzaklaştırdın..."

Kapıyı kapatıp içeriye doğru adımladı. Ona doğru dönmedim fakat sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "O nasıl söz öyle Marin?" dedi kızarcı gibi. "Ben senin babanı, sen benim evladımsın. Seni nasıl sevmediğimi söylersin?"

"Söylerim işte," dedim gözlerimden yaşlar akarken. "Senin, Milan aşiretiyle hiçbir farkın yok Mervan Ağa! En azından onlar bir şeyleri düzeltmek için çabaladı. Ben sende onu da göremedim!"

"Marin..." dediğinde bana buğulu gözlerle baktı. Saçları çok beyazlamıştı. Siyahlığın arasındaki beyaz saçlar daha çok ağlamama neden oldu.

"Nerede ağarttın sen bu saçları Mervan Ağa?" diye sordum. "Nerede? Ben niye görmedim? Ben niye bilmedim? Küçük de değildim! Her şeye aklım eriyordu, niye senden nefret etmeme neden oldun!" Ondan nefret etmiyordum fakat bir anda patladığım için ağzımdan çıkanlara dikkat etmemiştim.

"Nefret mi ediyorsun benden Deniz'in kızı?"

"İşine gelmeyince bana Deniz'in kızı deme!" diye bağırdım. Sabah olmak üzereydi ve bütün ev benim sesimle çalkalanıyordu.

"Kalk," dedi öfke bürünen gözleriyle. "Kalk hazırlan, gidiyoruz."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum!"

"Gideceksin Marin!" Sesi hiç olmadığı kararlıydı. "İstanbul'a da değil. Direkt yurtdışına çıkacaksın! Karan Ağa da boşanma kâğıdını eşek gibi imzalayacak!"

"Anlamıyorsun değil mi?" diye sordum gözlerime yerleşen hayal kırıklığı sesime de yansımıştı. "Anlamıyorsun! Neden burada olduğumu, niye bu evliliği yaptığımı, niye canımın bu kadar acıdığını anlamıyorsun!"

Oturduğum yerden kalkıp onun karşısına geçtiğimde göğsünü yumruklamaya başladım. Babamın yaralı olmasına rağmen acımadan vurdum. "Anlamıyorsun Mervan Ağa! Hiçbir zaman da anlamadın! Beni her şeye rağmen kendinden uzaklaştırıyorsun!"

"Marin?"

Odanın kapısı aniden açıldı. Abim yarı uyuklar şekilde odaya girdiğinde bize şaşkınlıkla baktı. "Baba?" dedi sonrasında. "Niye bağırıyorsunuz? Ne oldu?"

"Bizi yalnız bırak, Mahir," dedi babam.

"Baba, ne yalnız bırakması? Görmüyor musun kızın halini?" dedi Mahir. Bizi gördüğü gibi uykusu açılmıştı.

"Mahir," dedi babam tekrardan. Odanın içi ağlayışlarıyla dolmuştu.

"Niye ağlatıyorsun Marin'i?" diye sordu abim, babama aldırılmayarak. Çok geçmeden arkasından Berivan da geldi. İkisi de bize üzgün bir şekilde bakarlariken babam yavaşça yutkundu. "Gel abim," dedi elini bana uzatarak. "Ben ne istiyorsan yapacağım. Gel, ağlama yeter ki."

"Beni rahat bırakın!" Kimse zıvanadan çıkmamı beklemiyordu. "Bunca yıl nasıl yaptınız aynısını yapın!"

"Karan Ağa yüzünden mi ağlıyorsun?" diye sordu Mahir abim. "Ağlama abiciğim. Bak kapıya kadar geldi, babam koymadı, pişman demek ki."

Anlık olarak duraksadım. Gözlerim puslanmıştı. "Karan buraya mı geldi?" diye sordum hızlıca. "Ne zaman? Bana niye söylemediniz?!"

"Mervan babam avluya adımını bile attırmadı," diye yanıtladı Berivan. "Babam burada olmadığını, seni gönderdiği söyledi. Seni başka yerde arıyor saatlerdir. Havalimanına, otogara ve şehir sınırına bir sürü adam koydurmuş."

"Ben onunla konuşmaya çalışırken nasıl beni onunla görüştürmezsin?!" diyerek babama çıktım. "Niye bana bunu yapıyorsun sen? Şimdi mi baba olacağın tuttu?!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin..." dedi abim elini omzuma koyarak. "Abim biz seninle ne konuşmuştuk?"

"Onun seninle derdi yok," dedi babam ikimizin arasına girdiğinde. "Benimle derdi var. O yüzden siz çıkın. Kızımın beni baş başa bırakın." İkisine de oldukça sert bir şekilde baktıktan sonra, "Hadi!" dedi.

İkisi de bir şey demeden odadan çıktılar. Babam bana doğru yaklaştığında bir adım geriledim. "Yapma babam," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bana öyle bakma."

Kafam allak bullak olmuştu. Karan hem beni kendi eliyle konaktan gönderiyordu hem de beni her yerde arıyor muydu? Nasıl bir adamdı bu?

Derin bir nefes alıp verdim. "Niye Karan'la görüşmeme izin vermiyorsun?"

"Hatasının bedelini anlamadan seni görmek ona haram!"

"Sen hatanı ne zaman anlayacaksın Mervan Ağa?" Ona boş gözlerle baktım. "Sen hatanı anla diye, ne yapmam gerekiyor?"

"Marin..." dedi çaresizce. "Güzel kızım." Aramızdaki mesafeyi kapattığında beni kollarının arasına aldı. "Deniz'imın kızısı..."

"Yaptığın büyük bir hataydı," dedim tekrardan ağlamamak için zor duruyordum. "Beni buradan uzaklaştırman..."

"Yapmak zorundaydım," dedi. "Zorundaydım Marin. Aklım eriyordu diyorsun ama aklın hiçbir şeye ermiyordu!"

"Ben sadece ailesini, annesini isteyen bir çocuktum!"

"Eline silah alıp kendini vurmak isteyen bir çocuk!" diye bağırdığında aniden sustu. Ne dediğini fark etmiş olacak ki yüzündeki ifade değişti. Beni bırakıp odanın içinde birkaç adım attığında elini ensesine attı.

"Ne olursa olsun beni göndermemen gerekiyordu," dedim. "Elime silah alan bir çocuk olsam da beni gözünün önünden ayırmamalydın. Sen Mervan Ağa, çocuk bakmak sana zor geldiği için beni postalamakta buldun çareyi. Şimdi sakın, küçükken yaptığım şeyden dolayı beni suçlama!"

"Ben seni böyle bir yerde büyüme diye gönderdim!" diye konuştuğunda bana döndü. "Buralar sana iyi gelmiyordu! Annenin odasından çıkmıyordun! Sürekli dayê diye ağlıyordun! Hep ölüp annenin yanına gitmek istiyordun Marin!"

Gözleri dolu dolu baktı. "Bana ne yaşattığının, beni ne kadar çaresiz bıraktığının, sürekli başında durup acaba kendine bir şey yapacak mı diye düşünmenin benim için ne kadar zordu biliyor musun sen?!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Çocukça bir şeydi..." Nefesim kesildi. Ondan bunları duymak yüreğimi ağrıtmıştı. "Çocukluk aklıydı. Bunların hiçbiri senin suçun değildi."

"Anne tarafın öyle demiyordu Marin!" diye itirafta bulundu. Başıma korkunç bir ağrı saplandı. "Deden, seni elimden almak için her şeyi yaptı. Bütün bunlar için beni suçladı ki benim suçumdu da, ben hiçbir zaman aksini iddia etmedim. Sen dedenin ne yaptığını biliyor musun da konuşuyorsun?!"

Dedemi çok severdim. Mutlaka her hafta ziyaretine gider elini öpmeden haftayı tamamlamazdım. Okul mezuniyetimde bile babam yoktu dedem vardı.

"Ne yapmış dedem?" diye sordum korkarak. Bilmediğim her neyse beni mahvedecek gibi duruyordu. "Ne yapmış olabilir? Ben sen yokken onun dizinde ağlayıp durdum. O kadar gözyaşımı görüp de bizi ayırmış olamaz!"

Çenesini kaldırdı. İlk defa onu bu kadar çaresiz görüyordum. İlk defa onu bu kadar yorgun görüyordum. İlk defa onu bu kadar kırgın görüyordum.

"Söylesene!" dedim tekrardan. "Ne yapmış dedem?!"

Geri adım attığında aramıza aşılabilir bir mesafe koydu. "Unut," dedi ağıt yakan bir dille. "Unut Marin. Karan Ağa'yı da burayı da unut. İster hazırlan ister hazırlanma. Buralardan gideceksin. Başka yolu yok!"

Bir hışımla kapıyı açıp odadan çıkmasıyla beni tek başıma bıraktı. Ayağa kalkıp peşinden gidecekken kapıyı da üstüme kilitlemişti. "Bunu yapmaya hakkın yok Mervan Ağa!" diye bağırarak kapıyı yumrukladım. "Seni dava edeceğim! Hem babalık yapmayıp hem de beni esir tuttuğun için senden şikayetçi olacağım! Duydun mu beni?!"

Saatler sonra gün ışığı gökyüzünü aydınlatınca odanın kapısı tekrar açılmıştı. Rojda içeriye girdiğinde yüz ifademi gördüğü gibi, "Şey..." dedi. Ona da gereksiz bağırp durmuştum. Benden artık nefret ediyordu. "Gelebilir miyim hanımım?"

Sadece omuz silktim.

"Hanımım yapmayın böyle," dedi üzgün bir şekilde. "Harap etmeyin kendinizi."

"Mervan Ağa nerede?" diye sordum.

"Odasında."

"Bana yardımcı ol Rojda," dedim oturduğum yerden kalkarak. "Bak sen de şahitsin olan bitene. Karan'la konuşmam lazım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan Ağa'yla istesenez de konuşamazsınız," dedi Rojda. "Onun yerine yemeğinizi yiyin de kendinize gelin biraz."

Ona merakla baktım. "Niye konuşamazmışım?"

"Ağam her yerde sizi arıyor da ondan," dedi. "Buralarda değil."

"Hem beni kendi eliyle gönderiyor hem de arıyor mu?" Bu duruma şaşırmadan edememiştim.

"Şey..." dedi Rojda çekinerek. "Eğer kızmazsanız..."

"Ne diyeceksen de Rojda," dedim en sonunda.

"Havin var ya Milan konağındaki... Ben onunla yakınım da, arkadaşız biz. Dedikodunuzu yapmak gibi olmasın ama bana bir şeyler anlattı."

Havin'e pek ısınmamıştım ama ne dediğini merak etmiştim. "Ne anlattı sana?" diye sordum çok meraklı gözükmeyecek şekilde.

"Ağam siz gittiğinizden beri öyle avluda duruyormuş," dedi. "Hani sizi avluda bırakıp gitmiş ya, siz de öyle beklemişsiniz. Aynı o şekil. Odasına bile çıkamamış. Omzu kanamış yine de kimseye baktırmamış, sonra gece ne olduysa bizim kapıya geldi."

Söylediklerine dikkatimi verdiğimde karnım kasıldı. Karan Milan ne yapmaya çalışıyordu? Beni gönderdikten sonra aklı başına çabuk gelmişti anlaşılın.

"Sen gördün mü kapıya geldiğini?"

"Evet hanımım," dedi Rojda. "Başta Mervan Ağa'yla normalce konuştular. Mervan Ağa'm kapıdan kovdu. Baya ağır konuştu. Karan Ağa'm da karımı alacağım deyip dursa da Mervan Ağa'm hiçbir şekilde izin vermedi."

Karımı alacağım...

Rojda konuşmaya devam etti. "Şimdi de o gün bugündür uyku uyumadan her yerde sizi arıyor."

"Bak işte o da konuşmak istiyor demek ki," dedim içimde yeşeren umutla. "Git ona söyle, burada olduğumu bilsin, Rojda. Ya da bana yardım et, evden çıkayım. Babam her yere adam koydurmuş!"

"Ben söyleyemem hanımım," dedi mahcup bir ifadeyle. "Benim ailem buradan ekmek yiyor. Biz Mervan Ağa ne derse onu yaparız."

"Rojda lütfen..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gitmeyi unutun hanımım," dedi Rojda. "İki lokma bir şeyler yiyin, günlerdir hiçbir şey yemiyorsunuz!" Elindeki tepsiyi yatağımın yanındaki boş komodinin üzerine yerleştirdiğinde solgun bakışlarımı yüzünde tuttum.

"Kapıdaki adamları nasıl atlatacağım ben? Niye hiç ayrılmıyorlar?" diye konuşurken planlarım tükenme noktasına gelmişti. Her şeyi denemiştım her şeyi... yapmadığım oyun yapmadığım plan kalmamıştı.

Hatta öyle ki evden çıkabilmek için kendimi merdivenlerin son basamaklarından aşağıya atmıştım. Hastane yolunda ya da hastaneden kaçma planlarımla evden çıkmaya hazırlanırken babam doktoru eve çağırmıştı. Bu başarısız planımda alabildiğim tek şey morluklarla dolu kolum ve bacağımlı kalmıştı.

"Mervan Ağa'm kesin emir verdi..." dedi korkuyla. "Geldiğinizden beri kaçmaya çalışıyorsunuz uğraşmayın artık. Size neler yaptıklarına ben şahidim. Tamam, ağam size değer veriyordu ama ilk zamanları unuttum ben."

Dışarıdan sesler gelmeye başladığında ikimiz de kapıya doğru baktık. Babamın sesi geliyordu. "Asla! Unutacaksınız!"

Kapıya doğru ilerlediğimde Rojda önüme geçti. "Rojda," dedim çekilmesi için. Kafasını iki yana salladı. Onu aldırmaııp odadan çıktığımda babamı gördüm.

Babam aniden bağırdığında bütün dikkati kendine çekmişti. "Söyle o ağa bozuntusuna boşanma kağıdına sorun çıkartmadan imzasını atsın!" Telefondaki kişiye karşı sinirle soluyordu.

"Ne demek atmıyor Barzan Ağa?" diye sordu. "Nikah defterine nasıl zorla attıysa ona da zorla imza atacak!"

Babamın beni bulan bakışları, öfkeye büründü. Derin bir nefes alıp verdikten sonra sabır diledi.

"Çok geçmeden resmi ve imam nikahı bozulacak!" derken telefonu kapatmadan önce söylediği son sözü bulmuştu.

Telefonu cebine attığında bakışlarını bana kaldırdı. "Sen de toparlan Marin, boş yere kendini mahvetme. O konağa gitmiyorsun! Sahip çıkmadığın şeylerin peşinden şimdi koşmanın bir anlamı yok. Artık her şeyin çok geç!"

"Sahip çıkmadığım mı? Neye sahip çıkmamışım Mervan Ağa ben?" diye sorduğumda ne demek istediğini anlamamıştım.

"Evliliğin..." dedi sert tavrıyla konuştu. "Karan Ağa kadar sen de suçlusun!"

"Mervan Ağa!" dedim hiddetle. "Beni alıp buraya sürükleyerek getirdin sahip çıkmama izin mi verdin?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Dedim ya Marin, artık çok geç."

"Mervan baba," diyerek araya girdi Berivan. "Marin'i böyle yaparak daha çok üzüyorsun. Lütfen kızın üstüne daha fazla gitme. Tamam, Karan da çok pişman. Bırak görüşünler."

"Asla," dedi babam. "Herkes odasına geçsin." Bakışları beni buldu. "Sen de odandan çıkmayı aklından bile geçirme!"

"Gel Marin," dedi Berivan koluma girdiğinde beni odama çekmeye çalıştı. "Gel güzelim hadi. Mervan babam şu an sinirli. Siniri geçince izin verecektir."

Beni odaya çekmesine karşı çıkmadım. Kendisiyle birlikte beni de götürürken babamla birbirimize çok sert bir şekilde bakmıştık. "Rojda," dedi Berivan. "Sen mutfaktakilere yardım et gülüm. Ben biraz Marin'le konuşayım." Rojda sesini çıkarmadan odadan çıkmıştı ve beni Berivanla baş başa bıraktı.

"Berivan eğer beni abinle konuşturmayacaksan seninle de konuşmayacağım," dedim soğuk bir sesle bakışlarımı ona çevirmeden konuştum.

"Geldiğinden beri ne odadan çıktın ne yemek yedin ne su içtin Marin..." dedi endişeyle. "Kendini harap ediyorsun. Yapma böyle, bir şeyler ye hadi."

"Berivan hiçbir şey yapmayacağım," dedim ilgisiz bir tavırla. "Gider misin? Yalnız kalmak istiyorum."

"Ah güzelim ah, ağlama artık gözünde yaş kalmadı." dediğinde yanaklarımın ıslandığının farkında bile değildim. Beni kolumdan tutup yatağa oturttuğunda karşıma geçti ve yüzümü odağına aldı. "Karan gerçekten babamın anlattığı gibi şeyler mi yaptı? İntikam peşinde mi koştun?"

Elimin tersiyle yanağımı ıslatan gözyaşlarımı sildiğimde kalbimdeki acı bir türlü gitmiyordu. "Yapmayı bile beceremedi eline yüzüne bulaştırdı. Benim anlamadığım bütün bunlar Mardin'e nasıl yayıldı?" diye sordum.

Babam, Karan kadar beni de evliliğe sahip çıkmamakla suçlamıştı. Doğruydu, onun kadar ben de hiç sahiplenmedim, kendimi hiç onun karısı olarak düşünmedim düşünmek bile istemedim. Nereden biliyordu ki? Milan konağından birisi ona her şeyi uçurmuş olmalıydı.

"Mardin'in bir şeyden haberi yok ki Marin, herkes senin ne kadar güzel olduğunu, koca yüreğini konuşup duruyor. Sizin birbirinize yakıştığını söyleyenler bile var. Mervan babam üstünkörü söyledi bir şeyler. Sence laf ortalıkta dolaşsa Mahir bunca zaman durur mu? Gider öldürürdü Karan'ı." Aklımı daha çok bulandırırken konağın dışından laf çıkmayacağı konusunda emin olmuştum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Babamın nasıl haberi oldu ki..." Seslice ofladım. "Rojda hiçbir şey söylemedi biliyorum ona güveniyorum. Güvenimi boşa çıkartacak bir kız değil. Söyleseydi nikah günü avluda terk edildiğimde babama söyler, geceyi oradan geçirmeden beni geri getirirdi."

"Bilmiyorum canım." Gözlerindeki şefkatle bana bir abla nidasıyla yaklaşıyordu. Saçlarımı okşamaya başladığında, "Karan sana nasıl kıydı anlamıyorum. Senin gibi kızı gördüğü an vurulması lazımdı," dedi.

"O konuda için rahat olsun," dedim. "Vurulmuştu..."

"Marin bana her şeyi anlatabilirsin. Ne abine ne babana bir şey söylerim. Bu sadece ikimizin arasında kalır. Eğer Karan'la konuşmak istiyorsan sana yardım ederim ama bana anlatmazsan yardım edemem."

"İstemiyorum senin yardımını beni yalnız bırak Berivan." Alakan aşireti el birliği vermiş hayatımı yokuş aşağıya düşünmeden yuvarlıyordu. Ne abim ne yengem bana doğru dürüst yardımcı olmamışlardı. "Hiç birinizi görmek istemiyorum."

"Seni Karan'la konuşturabilirim geldiğinden beri tek dediğin onunla konuşacağım demek oldu. Onunla konuşmak istiyorsan, bana her şeyi en başından anlat, güzelim."

"Konuşturur musun gerçekten?" diye sorduğumda gözlerimdeki yaşları hızlıca silip ona irilemiş gözlerle baktım.

"Konuştururum ama bana her şeyi anlattırsan."

"Offf bir şeye zorlanmaktan nefret ediyorum!" derken sırtımı duvara yasladım ve bedenimi tamamen ona çevirdim. Madem bana yardım edecekti, o zaman ona her şeyi anlatacaktım. "Biz bu arada onunla daha önce karşılaşmıştık İstanbul'da... Bunu kimseye söylemedim. Sadece benimle o biliyor."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Siz Karan'la tanışıyor muydunuz?"

Kafamı iki yanına salladım. "Hayır.. O beni görmüş ama benim haberim yok. Karşılaşmışız daha önce bana öyle dedi. Sonra onunla konuştuk. O gecede zaten abimin beni dışarda bulup eve getirdiği zamandı. Seninle ilk kez karşılaşmıştım."

"Siz o gün Karan'la mı karşılaştınız?" dedi hayretle. "İnanmıyorum... Aslında evleneceğin adamı önceden görmüşsün."

"Evet, öyleymiş ama benim yine haberim yoktu. Çünkü o beni istemediği için nikahtan önce görüşmedik. Nikah günü de, onu kabul etmeyeceğim karım olmayacak değil ona dokunmak yüzüne bakarsam vursunlar beni orada diye yemin etti."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ama seninle İstanbul'da karşılaştığından haberi yoktu," derken olayları anlamaya çalışıyordu. "Yüzünü görmeden mi yemin etti?"

"Evet öyle oldu. Yüzüme bile bakmadı. Söyleyecektim ama izin vermedi. Ta ki çiftlikte yeminini bozup beni görene kadar bu böyle devam etti. Beni ilk gördüğünde elimde silah vardı. Ben de onu gözümü kırpmadan vurdum, kendi yeminimi tutmak için."

"Değil ona dokunmak yüzüne bakarsam vursunlar beni orada," dediğinde olanları şaşkınlıkla dinliyordu.

"Aynen öyle de oldu..." diyerek onu onayladım. "Sonra işte İstanbul'dan bir arkadaşım var. Kendisi bana kafayı takmış biri. Üniversitede aynı sınıfta olduğumuz için hiç yanımdan ayrılmıyordu. Abim Mardin'de olduğu için bana abilik yapıyor gibi geliyordu. Arkadaşımdı ama o farklı şeyler istiyordu. Kabul etmedim, o da beni sürekli zorluyordu. Onunla alakayı kestim tamamen. Ama arkadaşlarımız ortak olunca çok nadir yan yana geliyorduk."

Cenk meselesini Karan'la bir an önce konuşmak ona anlatmak istiyordum. Cenk kesinlikle rahat durmayacaktı. O gün telefonu Karan açınca panik yaptığını söylemişti.

"Neyse ne diyordum... Heh geçenlerde Cenk beni aradı ama Karan açmış telefonu onunla konuşmuş ve ona ismini söylemiş. Ona geri dönmedim ve hayatımdan çıkarttığımı anlasın istedim. Yakın arkadaşım Elfida'yı arayıp ona durumu anlattım. Ona benden uzak tutmasını, onu istemediğimi, yüzünü bile görmek istemediğimi söyledim. Karan da bu konuşmalara başından değil de ortasından şahit olmuş. Babamda üzerine eli silahla gelip Karan'ı vurmak isteyince bütün olay bana patladı. Onu istemediğimi sandı. Cenk için ne dediysem ona söyledim zannetti çünkü ben Elfida'ya kurtar beni ondan istemiyorum onu dedim! Babamda gelip seni kurtaracağım deyince Karan'ın bana olan bakışını görmeliydin..." dediğimde elaya vurgun gözleri bana buz gibi bakıyor olması tenimi üşütmüştü. İlk kez bana o şekilde bakıyordu. Kalbimi yaralayan en çok da buydu. Elaya vurgun bakışlarını benden çalmıştı.

"Off ne yapacağım şimdi ben..." diye mırıldandığımda kafamı duvara yasladım ve gözlerimi usulca kapattım.

"Karan'ı arayacağım şimdi ben, onunla konuşacaksın. Tamam mı?" demesiyle içim kıpır kıpır olmuştu.

"Yapar mısın bunu?" dediğimde gözlerimi aniden açmış ona heyecanlı bir şekilde bakmıştım. İki gündür tek istediğim Karan'la konuşabilmektir.

"Yaparım tabii ki de," dedi güven vermek istercesine. "Orada olmak istediğini biliyorum Marin." Gülümsediğinde abisine oldukça benzediği için bana Karan'ı hatırlatmıştı. "Şimdi arayacağım. Önce ben konuşayım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kalbimin teklediğini hissederken alt dudağımı dişledim. Ellerimle oynamaya başladığımda sancılı bir süreç gibiydi. Berivan cebinden telefonunu çıkardığında ekranını açtı ve rehberine girdiğinde abisinin numarasını tıkladı. Vakit kaybetmeden aradığında telefonu kulağına dayadı.

"Alo..." dedi bakışları benim üzerimde geziyordu.

"Zühre?" diye devam etmesiyle kaşlarımı çattım. "Ablasının bir tanesi sen misin?" Karan'ın telefonunu neden Zühre'nin açtığını anlayamamıştım. Benim gibi Berivan'da anlam verememişti. "Karan nerede güzelim?"

"O niye açmadı? Hmm... anladım."

Çatılı kaşları havaya kalktığına duyduklarına şok geçiriyordu. "Neden? Gerçekten mi?" Berivan duyduklarından hoşnut değildi. "Tamam canım, öpüyorum seni, görüşürüz."

Berivan telefonu kapattığında ona yaklaşip ellerini tutarken, "Ne olmuş?" diye sordum bedenimi saran merak duygusuyla.

"Karan..." dedi üzgün bir sesle konuştuğunda sıkıntılı bir nefes savurdu. "Şimdi eve gelmiş. Fakat çok durmadan silahlanıp geri çıkmış. Ölü gibi olduğu için telefonunu avluda düşürmüş. Zühre çok kötü durumda olduğundan bahsetti."

"Offf ne yapacağım şimdi?" dedim çaresizce. "Ben nasıl onunla konuşacağım?" Ina ulaşmaya çalıştığım bütün yollar kapalıydı.

Onun ellerini tutan ellerimi avuçlarına aldığına gözlerinden ayırmadığı şefkatle baktı. "Yardım edeceğim sana Marin, sen nasıl bana yardımcı olduysan ben de sana yardımcı olacağım. Bulacağız bir yolunu."

Bakışlarımı ondan çektiğimde kaburgalarımın ağrı dolaştı. "Karan sana hiç gönlündeki kadından bahsetti mi Berivan?"

Defalarca yüzüne karşı Karan'a kalbiyle ilgiyle ilgili sorular sormuştum her seferin ya susmuş ya da geçiştirmişti. Kalbinde ben varsam susması saçmalıktı! Bunu bana söylemezse ben nasıl bilebilirim ki? Oyun oynadığını bile düşünmüştüm!

"Bahsetti elbette," dedi kaçık bir sesle. "Bir tek bana anlatırdı sevdiği kadını..." Aniden kaşlarını çattı. "Söylediklerimi yanlış anlama Marin ama... Sen Karan'a ne yaptın da kendini âşık ettin?"

"Ne?" dedim anlamaz bir halde.

"Karan belli ki sana âşık olmuş," dediğinde midem kasıldı. "Bu kadar pişman olup perişan bir halde seni araması sana âşık olduğunu gösteriyor. Sadece... Karan..."

"Lütfen daha açık konuşur musun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan gönlündeki kadına çok bağlıydı Marin," dedi sıcak bir tonda. "Çok hem de. Baksana bağlılığından yemin bile etmiş. Fakat şimdi seni arıyor olması gönlündeki kadını unutturduğunu gösteriyor. Bu nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama Karan sevdi mi tam sever..."

Midemdeki kelekler kendini belli ederken ne diyeceğimi bilemedim. "Sana ne diye anlatıyordun peki Berivan?"

"Adı yoktu sevdiği kadının," dedi. Dikkatle onu dinledim. "Deniz Kızı diyordu kendince." Beynimden vurduğumu hissettim. Aslında bu benim için sürpriz değildi. Sadece duymak garip hissettirmişti. "Ben gönlünden söküp atamadığı Deniz Kızı'nı unutmaz sanıyordum ama görünen o ki sana vurulmuş. Zühre'nin söylediğine göre de senin adını sayıklayıp duruyormuş."

Kalbim teklerken duyduklarımın emin olamamıştım. Berivan oldukça ciddiye. Karan Milan'ın gönlündeki kadın Deniz Kızı... "Ne dedin, ne dedin Berivan?" diye sorduğumda titrek bir sesle konuştum. "Deniz Kızı mı dedin?"

"Evet," diyerek onayladı. "Deniz Kızı."

Bendim işte! Gönlündeki bendim ama ona defalarca ima yapmama sormama rağmen sensin diyememişti. Aklımda o ilk gece konuşmalarımız geldi. "Eğer bunları neden yaptığımı söylersem, beni hemen affedersin," demişti. O zor yolu seçmişti. Bilerek söylememişti onu gerçekten affetmemi istiyordu.

"Karan Ağa'nızın gönlündeki kadın Deniz Kızı mı?"

"Evet güzelim, Mardin'i inlemleri, evlenmem diye tutturması hep Deniz Kızı içindi. O deniz kızını gördüğü ilk andan beri tutulmuş, başka kimsenin adını ağzına almamıştı. Üstelik o kızın ismini bile bilmiyordu, bana hep Deniz Kızı diye anlatırdı."

Gerçekler yüzüme tokat gibi vurduğunda; artık emin olduğum tek bir şey vardı. Karan Jan Milan beni seviyordu. O farkında olmadan sevdiği kadının yüreğine sızı oldu. En kötü şekilde cezalanmıştı. Ona nefretle bakışlarım, onu istemeyişim ve ona söylediğim her laf onda ekstra etki ediyordu...

Duyduğumuz seslerden dolayı Berivan pencereye doğru yanaştı. Ben şok olmuş bir şekilde öylece duruyordum. Ne hissedeceğimi, ne diyeceğimi şaşırılmıştım. Beynim allak bullak olmuştu.

"Marin," dedi Berivan hızlıca. Bana dokunuyordu fakat ona dikkatimi veremiyordum. "Marin çabuk buraya bak!"

Sesler daha çok arttı. Göğüs kafesim hızla yükseliyordu. Bu sesler zihnimden mi yoksa dışarıdan mı geliyordu anlamıyordum. Öyle bir durumdaydım.

"Karım nerede Mervan Ağa?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

İşittiğim farklı ses, bütün düşüncelerime balta vurmuştu. Duyduğum sese dikkat kesildiğimde hızla pencereye yöneldim. Gelmişti. Hem de tekrardan. Bu sefer geldiğine ben de şahittim. Karan Milan avlunun ortasında duruyordu. Günler sonra onu görmemle içimde farklı hisler uyandı.

Babam hiçbir tepki vermeden, "Çok geç kaldın Karan Ağa," dedi. Avlu adamlarla doluydu. Hem Milan aşiretinden hem de Alakan aşiretinden bir sürü insan vardı. "Kızım artık çok uzaklarda. İstersen selamını iletirim."

Karan kabullenmeyen bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmediğine eminim," dedi kalın sesiyle. "Onu hiçbir yerde bulamadığıma göre, çok yakınımda demektir. Başka yerde olsa çoktan bulmuştum çünkü."

"Ozan," diye seslendi babam. "Marin'in havalimanında çekilmiş olan fotoğraflarını göster. Karan Ağa'nın aklına başına geldi ama geç geldi. O pişman olana kadar Marin gözünü çoktan farklı bir ülkeden açmıştı."

Babamın çalışanı Ozan, Karan'a birkaç fotoğraf karesi uzattığında Karan eline gelen fotoğraflara baktı. Her bir kareyi dikkatle incelerken yüzünde oluşan ifade silindi. Geriye yalnızca pişmanlık kaldığında, yavaşça yutkundu. Çok pişmandı. Çok öfkeliydi de.

Dişlerini birbirine bastırdı. Fotoğrafları avucunun arasında tutarken vermemeye niyetliydi. Eğer ben yoksam; elinde yalnızca o fotoğraflar kalacaktı.

"Beni kendine düşman etme Mervan Ağa," dedi Karan öfke akan sesiyle. "Beni iki üç fotoğrafla mı kandıracaksın?"

"Sen onu bunu bırak da şu gönderdiğim kağıdı artık imzala Karan Ağa!" dedi babam büyük bir inatla. "Kızımdan boşanacaksın. Bu evlilik hiç gerçekleşmemeliydi!"

"Onu benden saklayamazsın," dedi Karan kararlı gözlerle. "Marin'i bulacağım, yerin yedi kat altına da gizlesen bulacağım. O benim karım. Vazgeçmiyorum. Hiçbir şekilde boşanmayacağım. Bunu da böyle bil."

Berivan pencere önünden beni sertçe çektiğinde neye uğradığımı şaşırılmışım. Bakışlarımı avludan ayıramıyordum. "Marin," dedi aceleyle. "Hemen in aşağıya. Bütün herkes avluda toplanmış. Bu katta hiç koruma yok. Sana kimse engel olamaz." Gülümseyerek bana baktı. "Git," dedi. "Git ve Karan'a burada olduğunu göster. Hadi güzelim."

Vakit kaybetmeden ayağıma ayakkabılarımı öylesine giydim ve odadan çıktım. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Bağcıklarımı bağlayamamışım bile. Düşmemek için çabalarken Karan'ı avludan çıkmadan yakalamam lazımdı. Bağırsam duyar mıydı beni?

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kalbim teklerken dudaklarım yükselen ateşimden kurumuştı. Yalpalayan adımlarla hızla yürürken birkaç koruma beni fark etmişti. Onların beni görmesiyle daha da geç olmadan, "Karan!" diye seslendim.

Herkes sesimi duymuştu. Babam bana sinirle bakarken korumalara beni işaret etti. Kafasını iki yana sallarken bunu yaptığım için bana kızılıyordu.

Karan, arkasını dönmüş gitmek üzereyken adımlarını durdurdu. Yavaşça bana doğru döndüğünde elaya vurgun gözleri direkt olarak beni buldu. İşte Karan Milan, işte Deniz Kızı'n burada...

﴿ BÖLÜM 23 ﴾

23. BÖLÜM “OYUN”

Karan Milan, yüreğimin sızısı olan adam; babamın kovmasına rağmen tekrar gelmişti. Benden vazgeçmeyeceğini, boşanmayacağını, nerede olursam olayım bulacağını söylemişti.

Aşiretimizin adamları bana doğru hamle yaptıklarında daha çok hızlandım. Sanki ben koştuğumda Karan benden uzaklaşıyordu. Avlu büyük de değildi. Açlığım, yorgunluğum, kırgınlığım gözümde her şeyi büyütmemi neden oluyordu.

"Jan," diye fısıldadım nefes nefese bir halde. "Dur! Gitme sakın! Konuşacağız!"

Karan bana doğru geldiği an, bağcığıma takıldım ve dengemi tam olarak sağlayamadım. Yere kapaklanmak üzereyken tutulduğumu hissettim. İki farklı kişi tarafından tutulduğumda ne olduğunu idrak edemedim.

İlk olarak babamı ve öfkeli olan gözlerini gördüm.

İkinci ise kocamı.

"Sakar..." diye mırıldanışıyla dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi Karan'ın.

"Sen ne hakla kızımı tutuyorsun?" diyerek anı mahveden babamla Karan'ın azıcık olan gülümsemesi de silindi. "Bırak kızımı! Ona yaptıklarını daha sineye çekmedim!"

Karan kaşlarını çatarak, "Mervan Ağa," dedi. "Sana saygımı bilirsin, beni bunu bozdurmak için zorlama."

Babam, onun varlığını reddederek bana doğru yöneldi. "Niye odandan çıkıyorsun Marin?" dedi hesap sorarcasına. "Neden benim sözümü dinlemiyorsun kızım sen?"

"Onunla konuşacağım," dedim baş gösteren inadımla. "Buna asla engel olamayacaksın. Konuşmak istiyorsam konu kapanmıştır."

Babam gözlerini kıstı. "Seni konaktan gönderen adamın lafını mı dinleyeceksin? Sana kocalık yapmayan, seni kabul etmeyen..." Babam da benim gibi Karan'ı lafıyla dövmeyi tercih etmişti.

Etraf kalabalıktı. Bu kadar kişi içinde ne babamı ne de kocamı bozmak istemiyordum. Diğerlerine doğru bakarak, "Herkes dağılsın," dedim. Hiç kimsenin kıpırdamamasıyla, "Dağılın!" diye tekrar bağırdım. Kimse lafımı yine dinlememişti. Babam ve Karan kendi adamlarına kafalarıyla işaret ettiğinde herkes el mahkum uzaklaştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Babam, "Kızımı bırak," dedi.

O diyene kadar Karan'ın beni sıkı sıkıya tuttuğunun farkında değildim. Yere düşmemem için tuttuğunu biliyordum lâkin hâlâ tuttuğundan bihaberdim.

"Ben kendi babamın lafını bile dinlemiyorum," dedi Karan anlam veremediğim nefretiyle. "Senin demenle bırakacak değilim, Mervan Ağa."

Babam, "Sana kızımı bırak dedim!" dedi.

Karan ise, "Yalnızca karımın lafını dinlerim," dedi.

İkisinin de kolumu tutan ellerini yavaşça tenimden ayırdım. Karan cidden öfkeliydi. Babam ondan daha öfkeliydi. Birinin bu iki adama su olması gerekiyordu. Lâkin bu kişi ben olmayacaktım. Yangına körükle gidecektim.

"İkinizin de karşımda konuşmaya hakkınız yok," diyerek araya girdim. "Ben konuşacağım." İkisine de sert bir bakış attım. "Siz dinleyeceksiniz."

Karan dişlerini sıktığında çenesi kasıldı. "Marin," dedi sert olmayan bir tonda. "Sen ağzını açmadan önce bırak baban konuşsun," diye devam ettiğinde kaşlarımı çattım. "Bize her şeyi teker teker anlatsın."

"Ne anlatacakmışım Karan Ağa?" dedi babam tehlikeli bir ifadeyle gözlerini kısarak.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi Karan kafasını hafifçe sallarken. "Nereye kadar saklayacağınızı düşünüyordunuz? Nereye kadar bunu sürdürecektiniz?"

Söylediklerinden dolayı anlamaz bir halde baktım. Kafamı hafifçe yatırdığımda, "Neyden bahsediyorsun?" diye sordum. "Ne saklamış babam?" Kalbim yine ağrımaya başlamıştı.

Ne Karan'ın ağzından tek kelime çıkmıştı ne de babamın. "Ne anlatacaksanız anlatın!" dedim.

Karan o an hiç beklemediğim bir şey yapıp elini bana doğru uzattı.

Babamın da benim de bakışlarım Karan'ın eline doğru düştü. Karan bana beklentiyle bakmaya başladığında, "Sana hiçbir şey anlatmayacak Marin," dedi. "Ben anlatacağım. Her şeyi hem de. Hiçbir yalan olmayacak."

Babama doğru baktım. Sıkıntıyla bir nefes savurdu. Az önceki dikbaşlılığı yerine omuzları çökmüştü. Neler oluyordu? Karan'ın bildiği benim bilmediğim ne vardı?

"Babam..." döküldü dudaklarımdan. "Karan, neyden bahsediyor? Anlat," dedim. "Anlat da bileyim." Babam sessiz kaldığında Karan sabırla elini havada tutmaya devam etti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Elimi tutarsan seni hiçbir zaman yanıltmayacağım," dedi Karan. "Her şeyi anlatacağım, Marin. Yeter ki tut elimden. Tut ve benimle gel."

Kararsız kalmıştım. Babam ağzını açmasa da bana gitme der gibi bakıyordu. Karan ise gel der gibi bakıyordu. Babamı bırakıp Karan'la mı gidecektim?

"Sessiz mi kalacaksın Mervan Ağa?" diye sordum babama doğru. "Bana gitme bile demeyecek misin?"

"Ne dersem diyeyim onunla gideceğini biliyorum Marin," dedi babam. En azından beni tanıyan bir babam vardı. "Seni durduramayacağımı biliyorum."

"Onu durdurabilirsin," diyen Karan oldu. "Gerçeği anlatarak onu durdurabilirsin Mervan Ağa."

"Sen karşımdan yıkıl," dedi babam. "Kızımı üzenin karşımda hükmü yoktur! Kızım eline silah alıp seni vurduğu an, her şey bitti! Git o Barzan Ağa'ya da aynen böyle söyle!"

"Çok istiyorsan, ebedi dostuna sen söyle Mervan Ağa. Zaten konuşuyorsunuzdur," dedi Karan sinirine hâkim olamazken. "Ben yaptığım hatamın farkındayım. Köpekler gibi de pişmanım! Ona kendimi affettirmeden de hiçbir yere gitmiyorum!"

"Başlamayın," dedim onların aksine sakın bir tonda. "Anlaşılan ortada bir şeyler dönüyor ve haberim yok..."

Karan'ın elinden tuttuğumda artık diyecek hiçbir şey kalmamıştı. Parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetlediğimde el ele tutuşmaya başladık. Babam ellerimize baktığında yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Bana seçim şansını bile bırakmadın Mervan Ağa." Söylediğim sözler son şeyler olurken yanından geçip giderek yürümeye başladık. Hiç hata yapmış gibi hissetmiyordum. Bunu yaptığımı da gram pişman olmayacaktım.

Babam arkamızdan bize bakakaldığında abim koşarak olduğumuz yere doğru gelmeye başladı. "Marin!" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Karan'a döndüğümde bana güven veren bir ifadeyle bakıyordu. Bu adam beni seviyordu. Gerçekten seviyordu. Bu denli sevmesine rağmen elimi tutmaya bile çekimser davranıyordu. Parmaklarımı hareket ettirdiğimde daha sıkı elinden tuttum.

"Niye gitmesine izin veriyorsun? Her şeyi öğrenecek!" Mahir arkamızdan babama bağırırsa da Berivan da onların yanına geçmişti. Konaktan dışarı çıktığımızda etraf adamla kaynıyordu. Karan hepsine işaret ettiğinde, arabalara doluştular. Sanki Milan konağına gitmek istemediğimi biliyormuş gibi beni kendi arabasına doğru yöneltti. Ona ayak uydurdum. Beni konaktan

Özge Naz – Düşler Ağdı

gönderdiğini hemen unutacak değildim fakat yüzüne de vurmuyacaktım. Şimdi o konaktan içeriye girmeye hazır değildim.

Benim için kapıyı açtı. Geçip koltuğa oturduğumda abimi gördüm. Kapı önüne çıkmıştı. Gitmemi istemiyor gibi bakıyordu. Ona buruk bir şekilde sorun yok dercesine baktım. Günlerdir benim için pervane olsa da ona hiçbir şekilde karşılık vermemiştim.

Karan sürücü koltuğuna geçtiğinde çok geçmeden arabayı çalıştırdı ve gürültülü bir şekilde konakların olduğu sokaktan son gazla çıktı. Biraz uzaklaşır uzaklaşmaz sırtımı koltuğa yasladım ve derin nefesler aldım. Ev hapsinde olmak beni mahvetmişti.

"Çok hata yaptım, Marin..."

Arabanın içine devrilen ses tüylerimi diken diken ettiğinde ona doğru yavaşça döndüm.

"Hayatımda hiç yapmadığım hataları, bu yaşımda yaptım. Hem de hiç yapmamam gereken kişiye yaptım. Hatalıyım hem de çok..."

Çehresini incelemeye başladım. Gözlerimin içine bakmaya yüzü yoktu. "Niye geldin Karan?" diye sordum sakinlikle. "Neden geldin? Her ne kadar her şeyi yanlış anlamış olsan da hem beni gönderip hem de neden her yerde aradın?"

"Yapamadım Marin," dedi ağıt yakan bir dille. "Yatsıya kadar bile yapamadım. Sabahı göremeyecek gibiydim. O avludan bir adım atamadım. Senin gittiğin yerde kaldım. Sen olmadan yukarıya çıkamadığımda sensiz yapacağımı anladım."

Kafamı iki yana salladım. "Hem pişman oluyorsun hem hata yapıyorsun. Ya hata yapma, ya da pişman olma Karan."

"Bütün dengemi bozuyorsun Marin," dediğinde arabanın hızını yavaşlattı. "Ben böyle bir adam değildim. Karşımda sen olunca kendimden geçiyorum. Mantığım devre dışı kalıyor."

Sessizliğimi koruduğumda Karan konuşmaya devam etti. "Yargısız infaz verdim." Direksiyonu tutuşu sertleşti. "Seni kaybetmek istemiyordum. Hatamı telafi etmek kendimi affettirmek istiyordum. Bu konuda bana yardımcı olmamakla beni güzel cezalandırdın. Ne yaparsam yapayım açık kapı bırakmıyordun. Bu da beni iyice hataya sürükledi. Yanımda konuşmayı başka yerde telefonla konuşman en başından beri hoşuma gitmiyordu. Huzursuz olduğun şeyler vardı çünkü belli ediyordun. Bu yüzden de yanımda konuşmanı istedim belki yardım ederim diye. Hepsini kendime yordum."

"Sana dememiştim," diyerek mırıldandım. "Söylediğim hiçbir şey seninle alakalı değildi."

"Artık benim hakkımda da iyi şeyler düşünmüyorsunuz..."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan," dedim kendini daha fazla kötü hissetmemesi için. "Senin yerinde olsam bir ihtimal ben de senin gibi düşünürdüm. Ben olayları yanlış anlama değil. Beni dinlememiş olmana kızdım. Ki hâlâ kızgınım da. Fakat kim olsa senin gibi düşünürdü."

Kafasını kabullenemeyen bir anlamda iki yana salladı. "Hayır," dedi sertçe. "Kimse benim gibi aptal olamaz, Marin. Seni nasıl elimle gönderdim ben? Elim kırılıydu da göndermeseydim!"

Direksiyona sertçe vurmasıyla, "Yapma," dedim. "Daha iyileşmedin. Kendine zarar veriyorsun, yapma bunu. Zaten yaralısın."

Uzanıp elinden tuttum ve kendine zarar vermesini engelledim. "Bırak Marin," dedi acı dolu bir sesle. "Bırak... Sana bunları yapmışken nasıl hâlâ şefkatle elimden tutabiliyorsun?"

"Elimden tut dedin Karan," dediğimde kirpiklerini bana kaldırdı. "Az önce tutup seninle gelmedim mi? Ben tuttuğum eli bırakmam. Ben bunları yapmana rağmen elinden tutuyorum çünkü seni anlayabilirim..."

Gözlerimin içine baktı. "Anlar mısınız?"

"Anlarım," dedim emin bir ifadeyle. "Bu saatten sonra anlarım." Çünkü beni sevdiğini ve her şeyi beni kaybetmemek için yaptığını biliyordum.

Arabayı durdurduğunda bizi yüksek bir tepeye getirmişti. "İnmek ister misin yoksa arabada mı konuşalım?" diye sormasıyla nefes alamadığımı fark ettim. Boğuluyor gibiydim. Bana anlatacağı bir şeyler vardı ve bunun için havaya ihtiyacım olacaktı.

"İnelim," deyip onun elini bıraktığımda kapıyı açtım. O arkaya doğru uzanırken eline mont alıp inmişti. Arabanın önüne geçtiğimizde beni tek koluyla kavradı ve kaportaya oturttu. Üstüme de montunu bırakınca içim ısınmıştı.

"Söyleyeceklerim seni üzebilir..."

"Alışkınım," diye mırıldandım. Bunu demek onu daha çok üzmişti. "Sorun değil. Sadece olan her neyse bilmek istiyorum."

"Aslında bunları benim sana söylemem doğru olmaz lâkin..."

"Artık anlatacak mısınız?"

İleriye doğru ilerledi. Soluklandı. "Sen üzgün olduğun için ben biraz hayatına burnumu soktum."

"Ne yaptın?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sizinkileri araştırdım..." Kaşlarını çattım. "Aslında zaten araştırıyordum. Seni nasıl bulamadığımı anlayamıyordum çünkü. Seni bir süredir arıyordum. Yeni değildi. Hiçbir şekilde bulamıyordum ve neden bulamadığımı anladım."

Hiçbir şey anlamıyordum. "Nedenmiş peki?"

"Marin," dediğinde bakışlarını yere indirdi. "Hakkında gizlilik kararı varmış."

İşlerin renginin değişmesiyle titredim. Bunun için ne hissetmem gerekiyordu? Hakkımda böyle bir kararın alındığını bile bilmiyordum. "Buna nasıl eriştiğini sormadan önce neden böyle bir karar alınmış ki?"

"İşte..." Ayağıyla yerdeki taşı itti. "Bütün her şeyi ortaya çıkartan da bu oldu." Kafasını kaldırdığında yavaşça yutkundu. "Seni babandan korumak için gizlilik kararı almışlar."

Beynimden vurulmuşa döndüm. "Ne?" Gözlerimin anlık olarak karardığını hissederken elimi arabaya yasladım. "Ne dedin sen? Ne dediğinin farkında mısın sen Karan?!"

"Neler yaşandığını her şeyiyle bilmiyorum fakat elime ulaşan dava sonuçlarıyla bu olay yıllar öncesine dayanıyor," diye yanıtladı. "Rasim Yılmaz kim?" diye sormasıyla tanıdık isimle bakakaldım.

"Dedem..." diye fısıldadım. "Rasim, annemin babası olur."

"Rasim Yılmaz babanın sana bakamadığını, seni silahlı ortamlara soktuğunu ve hayatını tehlikeye attığını öne sürerek babandan seni almışlar, Marin."

Her bir kelimesinde kalbim bıçakla kesiliyormuş gibi kanıyordu. "Böyle bir şey olamaz Karan..." Ağlamamak için zor duruyordum. "Neden böyle bir şey yapınlar ki?"

"Mahkeme kararlarını okudum. Her şey babanı suçlu gösteriyor. Derya Yılmaz da babanın aleyhine tanıklık yapmış. Senin elinde silahla kendini..." Sustu devamını getiremedi. "Baban bu yüzden bana karşı çok sinirliydi. Yıllar boyunca seni buralardan uzak tutup eline silahın değmesini istememiş. Buraya tekrar geldin ve eline silah aldın. Birini vurdun. Yüksek ihtimalle de aynı şeyleri yaşayacağından korktuğu için seni götürmek istedi."

Yutkunamadım. Boğazımda düğüm oluştu. "Abim bana öyle anlatmadı," dedim gözlerimden yaşlar akarırken. "Abim bana babamın kendini suçladığı için beni buradan uzaklaştırdığını söyledi."

"Mahir'le konuştum Marin, onun hiçbir şeyden haberi yok. Abinden de gizlemişler bu durumu. O da ne biliyorsa sana onu demiştir," dediğinde şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum. "O da küçükmüş. Abini de almak istemişler fakat onun için yeterli kanıt bulunamadığından babanla kalması kararlaştırılmış. Seni alabilmişler..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bunca yıl aslında mahkeme kararı olduğu için mi babam benden uzak durdu?" Nefes alamıyordum. Gözlerimden yaşlar sağanak gibi boşalıyordu. "Yalan olsun..." Boğazımda diken vardı sanki. "Babamı ilgisiz biri bileyim, ona yine kızgın ve sinirli olayım... Yalan olsun."

"Ağlama," dedi acıya acıya. "Ne olur ağlama."

"Nasıl ağlamayayım? Nasıl?!"

Yüzümü avuçladığında elinin tersiyle gözümdeki yaşları sildi. "Böyle yaparsan anlatmaya nasıl devam edeceğim?"

Sakinleşmek için kendimi sıktım. "Anlat," dedim inatla. "Sakın durma. Ağlamayacağım tamam."

Bana şüpheyle baksa da anlatmaya devam etti. "Baban seni bırakmak zorunda kalmış. Almak için çok itiraz etmiş ama karşı tarafın ellerinde güçlü kozlar olduğu için red yemiş. Senin baban yüzünden buruk olduğunun farkındaydım," dedi üzüntüyle. "Aranızdaki meseleyi böyle öğrenmek istemezdim. Ben sadece seni neden bulamadığımı anlamak istemişim..."

Teyzem aklıma geldi. Buralara gelmemi hiç istemezdi. Abimle birlikte o da buraya gelmişti. Hatta abim, ben değil teyzem istedi demişti. Diğer türlü beni yine Midyat'a getirmeyeceklerdi.

"O yüzden..." dedim bir şeyler rayına otururken. "O yüzden teyzem buraya beni getirdi. Babam vurulduğu için eğer ölürse beni son kez görsün diyeydi. Çünkü pişmandı. Diğer türlü kessen beni buraya getirmezdi..." Bayılacağımı hissettim. Fenalaşıyordum.

Aniden sustu ve bana korku dolu gözlerle baktı. "Marin?!" dedi.

"Karan-" Nefesim kesildi. Kendimi tutamayarak hıçkırarak ağlamaya başladım tekrardan. "Nefes ala...mıyorum-"

Bana endişeyle bakmaya başladığında yüzümü avuçlayan ellerini çekip hava almam için yarattı. Omzuma atmış olduğu montu indirerek, "Şşş," dedi. "Sakinleş..."

Yüzüme düşen saçları geriye iterken ağlamaktan şişen gözlerimle hiçbir şey göremiyordum. "Nefes al. Benimle birlikte al," dediğinde geçirmek üzere olduğum krizin eşliğinde bana yardımcı olmaya çalıştı. "Hadi Marin," dedi korkuyla. Nefes alamıyordum. Burnum ve boğazım tamamen kapanmış gibiydi. "Hadi, Deniz Kızı..."

Hadi, Deniz Kızı...

Bu cümle beni eskiye doğru sürükledi.

"Hadi, Deniz Kızı," dedi zihnimde saklı kalan ses. "Nefes al." Denizden çıkartılmışım. Hem de biri tarafından. Beni kendime getirmeye çalışıyordu. "Nefes al!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bu hatırladığım şeyin ne olduğunu çıkartmasam da dudaklarımın üzerinde sanki baskı hissetmiş gibiydi. Karan'ın sesinin aynısıydı.

Nefes alış verişlerim düzene girdiğinde her şeyi daha net görmeye başladım. Karan bana endişeyle bakıyordu. Elaya vurgun gözleri beni sakinleştirmekten öteye giderken derin nefesler aldım. "İşte böyle," dedi. "İyisin değil mi?"

Kafamı salladım. "İyiyim..."

"İyi olman lazım çünkü anlatacaklarım daha bitmedi."

Kaşlarım havalandı. "Daha ne anlatacaksın?"

"Bana öyle bakarsan anlatamam," dedi. Yavaşça yutkundüğümde kendimi toparlamaya çalıştım. "Hâlâ aynı bakıyorsun..."

"Bana biraz izin ver o zaman," diye mırıldandım. Her an ağlayacak gibiydim. Söylediklerini daha sindirememiştim. Babamla konuşmak istiyordum. Küçükken elime silah alıp kendimi öldürmek isteyişim babamla beni tamamen ayırmıştı. Bunu kullanarak dedemler beni babamdan almışlardı. Babamı suçlamışlardı ve babam ne kadar uğraşsa da beni alamamıştı.

Karan bana zaman tanımak için uzaklaşacağı sırada onu kolundan tuttum ve gitmesine izin vermedim. Onu kendime doğru çekip yüzümü göğsüne yasladığımda kollarımı bedenine sardım. Biraz böyle durmaya ihtiyacım vardı. Karan, gerilen bedeninin gevşemesiyle elini saçıma yerleştirdi ve yavaşça okşamaya başladı. Esen hafif rüzgârla dinginleşmeye çalıştım.

"Devam et..." dedim ondan ayrılmadan.

Saçlarımın üstüne dudağına bastırdıktan sonra, "Evlenmemiz..." dedi fakat devamını getiremedi.

Geriye çekilip ona beklentiyle bakmaya başladım. Bu durumun canını sıktığı belliydi. "Evlenmemiz?"

"Her şey babalarımızın bir oyunuymuş."

Kirpiklerimi kırarken, "Ne?" dedim şaşkınlıkla. Oyundu derken? Bugün daha neler öğrenecektim?

Kafasını hafifçe salladığında, "Evet," dedi. "Baban vurulmamış bile Marin." En az o da benim kadar şaşkındı.

Göğüs kafesim tekrar yükselirken söylediklerini zihnimden tekrar geçirdim. Babam vurulmamış bile. Onu yumrukladığımda hiçbir tepki vermemişti. Halbuki yaralıydı. Değil miymiş?

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Her şey seni buraya getirmek içinmiş," dediğinde ona inanmayan gözlerle baktım. "Tabii beni de. İkinin de amacı bizi buraya getirmek olduğu için töreyi öne sürerek evlenmemizi sağlamışlar."

"Böyle bir şeyi nasıl yaparlar?" dedim hayretle. "Kafayı mı yemişler?!"

"Babam hep ağa olmamı istiyordu," dedi Karan. "Asla olmayacağımı biliyordu. Bu yüzden kardeşimi bana koz olarak kullandı ve onun öleceğinden bahsetti. Gel ve hükmü boz yoksa kardeşini ölür dedi."

"Hadi senin ağa olmanı istiyorlardı, o yüzden buna neden olacak bir şey aradılar..." Anlamadığım yerler vardı. "Peki ya ben? Babam benim buraya gelmemi bile istemiyordu!"

"Öğrendiklerime göre hayatının tehlikede olmasıymış," diyerek açıkladı. Belirsiz bakışlarımdan sonra anlatmaya devam etti. "Bu mahkeme olayları da buna dahil. İki birbirini tetikleyen şeyler. Birini öğrenince diğerini de öğrendim. Baban eğer kendine bir şey olursa, seni koruyacak kimsenin olmamasından dolayı Milan aşiretinde kal diye..." Kaburgalarına ağrı saplanmıştı. Babam benden habersiz daha neler yapacaktı?

"Kardeşlerimiz de bu işin içine dahil mi?" diye sorduğumda dilim tutulmuş gibiydi. Hangi gerçeğe şaşıracağımı şaşırmıştım. "Yani onlar her şeyi biliyor mu? Onlar da mı bize oyun oynadı?!"

Kafasını ağır bir hareketle salladı. "Kaçırma mevzusu bile yokmuş Marin."

Hayal kırıklığıyla baktım. "Düşmanlık?"

"Yıllar önce bitmiş."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Babamın ve abimin oyunculğunu takdir etmeliydim. "Biz nasıl yedik bunu Karan? Nasıl böyle bir şey yaptık?"

"Yalnız..." dedi Karan kinayeli bir tonda. "İstemeyen bendim. Bana haber gönderip, oğlunuzu çağırın gelsin bu evlilik olacak, diyen sendin Marin."

"Bir deli kuyuya taş atar..." Alnımı kırıştırdım. "Bu evlilik olayını sen ne zaman öğrendin peki? Günlerdir bana nasıl söylemezsin?!"

"Çok yeni," dedi Karan. "Seni aramaya çıktuktan sonra öğrendim."

"Ne yapacağız Karan?" diye sordum belirsizlikle. Aklım karışmıştı. Ne hissedeceğimi dahi bilmiyordum. "Ne yapacağım? Nasıl davranacağım? Nasıl kabul edeceğim?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Eğer bana sorarsan, babanın hiçbir suçu yok Marin," dedi kalın çıkan bir sesle. "Babana kızgındım. O da seni benden götürdüğü içindi. Yoksa baban her şeyiyle haklı. Seni korumak istemesi, bunun için evlilik yaptırması ve küçüklüğünden beri verdiği mücadele..."

Ona sulanan gözlerimle baktım. "Ağlama sakın," dedi dayanamaz bir halde. "Ağlaman için söylemiyorum. Babanı bir erkek olarak anlayabiliyorum. Ki ben ona hesap sorarak öğrendim her şeyi..."

"Ne dedin?"

"Mahkeme kararına göre reşit olana kadar dedenlerle kalabilirmişsin," dedi. "Aklın ermeye başlayınca sana neden gerçekleri anlatmadığını, bir de seni reşit olduktan sonra neden almadığını sordum. Sonrası çorap söküğü gibi geldi."

Bu aklıma bile gelmemişti. Benim için her şey o kadar yeni ve aniydi ki, detaylıca düşünemiyordum bile. "Ne dedi peki?"

"Sana bunları söylerse hayatının zehir olacağını düşünmüş kendince. Çünkü on sekize kadar orada kalacağın için eğer gerçekleri bilirsen dedenlerle de yaşamak istemezmişsin ve yurtlarda da büyümeni istememiş." Derin bir nefes alıp verdi. "Reşit oluncaya kadar da Mervan Ağa'nın düşmanları arttığı için burası senin için çok tehlikeli bir hale gelmiş. Herkes seni öldü biliyormuş. Eğer yaşadığını bilirlerse seni öldürmek için peşine düşerlemiş ki haklı da. O yüzden sen yaşa diye reşit olunca da ağzını açmamış."

"Evlilik mevzusunu babam mı sana anlattı?"

"Evet," diyerek başladı. "Dün işte... Ona senin reşit mevzusunu sorunca seni koruyamadığımı ve anlaşmanın bozulduğunu söyledi. Ben de töre için evlendiğimizden dolayı onun bozulacağından bahsediyor sandım. Sonra yüzüme vurmak istercesine teker teker her şeyi açıkladı. Bu evliliği seni korumak için istemiş fakat konaktaki olayları öğrenince deliye dönmüş..."

"Nereden tutarsam tutayım elimde kalıyor..." Daldığımda bedenim titremeye başladı. Kimseyi görmek ve konuşmak istemiyordum. Herkese çok kızgındım. "Herkesten uzak kalmak istiyorum. Beni kimsenin bulamayacağı bir yere götürür müsün Karan?"

"Olur..." dediğinde beni kaportadan indirdi. "Ama öncesinde gitmemiz gereken bir yer var."

"Nereye gideceğiz?"

"Gidince görürsün."

Bir şey demeden arabaya bindiğimde yolculuğun geri kalanı sessiz geçmişti. Düşüncelerimle başa başa kalmak beni mahvetmişti. Son zamanlarımı düşündüm. Neyin içine düşmüştüm? Çoğuna da

Özge Naz - Düşler Ağdı

ben sebep olmuşum. Şimdi ise evliydim ve bir kocam vardı. Bunu istemeye itilsem de sonuç olarak bu gerçeği değıştirmiyordum.

Aradan bir saat kadar geçti. Araba yavaşladığında Karan, "Torpidoyu açsana," dedi. Dalgın bir şekilde dediğini yaptım ve torpidoyu açtım. Bir kâğıt bulunuyordu. Ne olduğuna bakmak için elime aldım. Evlilik sözleşmemiz yazıyordu. Kendimi güvenceye almıştım.

Karan el frenini çekerek arabayı tamamen durdurduğunda geldiğimiz yere baktım. Adliye binasının önündeydik. Bakışlarım ela gözlerine döndüğünde yüzüne beklentiyle bakmaya başladım.

"Neden geldik buraya?" diye sorduğumda bakışlarımı onun gözlerinden ayıramadım.

"Artık her şeyi biliyorsun," dediğinde onu onaylamak adına kafamı salladım. "Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Biliyorum," dedim kırgınlıkla. "Ailemiz evlenmemiz için bize oyun düzenlenmiş. Töre falan hikâyeymiş..."

"Ya benimle birlikte şimdi boşanma işlemlerini başlat Marin," dediğinde arkasında duran adliye binasını işaret etti. "Ya da bir daha bana bunun konusunu geçirme. Seçim senin."

﴿ BÖLÜM 24 ﴾

24. BÖLÜM “EV”

Henüz yeni öğrendiğim olayları sindirememişken bana bir seçenek sunulmuştu. Karan, bana beklentiyle bakarken öğrendiğim gerçekler beni boğmayı hedefliyor gibiydi.

Onunla boşanmak istiyor muydum?

Onunla evli kalmaya devam etmek istiyor muydum?

İlk defa karmaşık bir olayın içindeydim ve nasıl çıkacağım hakkımda tek bir fikrim yoktu. Üstelik kimse bana bu konuda yardımcı olmuyordu. Jan bile.

"Karan..." dedim ne diyeceğimi bilemez bir halde. "Şimdi bunun sırası değil."

Kafasını iki yana salladı. Kabullenmedi. "Sırası Marin," dedi. "Şimdi tam sırası. Ben her şeyi düzeltmek, kendimi sana affettirmek istiyorum ama sen beni boşamak için hazırda dururken nasıl yapacağım bunu?"

"O yalnızca bir güvence!" dedim kâğıdı işaret ederek. "En ufak bir şey de gidip boşanacak değilim! Üstelik bu sözleşme sadece benim değil senin de haklarını koruyor! İki taraflı!"

"Evet," dedi rahatsız olduğunu belli eden bir sesle. "Boşanırsak hiçbir hak iddia etmeyeceğine dair bir madde bulunuyor. Mal mülk umurumda mı sence benim?"

Kafamı geriye doğru yasladım ve başımın ağrısını geçirmek için bir yol aradım. Ağladığım için burnum ve genzim tıkanmış durumdaydı. "Bu olayların üstüne konuşmamız gereken konu bu olmamalıydı..."

"Marin," dedi elini yanağıma yerleştirerek. "Şu an nasıl durduğunu keşke benim gözümden kendini görebilsen. Nefret dolusun, herkese ve her şeye karşı. Haklısın da. Evlendiğin adamın sana yapmadığı kalmamışken bir de ailenin gerçekleri yüzüne tokat gibi vurdu. Söylemeyecektim, anlatmayacaktım ama gözlerinin içine baka baka nasıl yapacaktım?"

Eli yavaşça yanağıma okşamaya başladığında kirpiklerimi araladım. Bakışlarını ona çevirdiğimde bana güven veren elaya vurgun gözlerini gördüm. "Öğrendiğin gibi söyledin..." Kirpiklerimi indirdim. "Emin ol bu benim için çok şey ifade eder, Karan." Boğazımda kör bir düğüm oluştu.

Konuşmaya devam etmek için kuruyan dudaklarımı ıslattım. Öğrendiğim ağır bir gerçektir. "Babamın beni neden uzaklaştırdığını anlamakla geçti hayatım. Burnunun dibine geldim, bana

Özge Naz - Düşler Ağdı

mısın demedi... Onun aslında ne kadar yaralı ve çaresiz olduğunu anlamamışım. Ben annemi kaybettiğim gibi babamı da kaybettim sandım. Asıl hem karısını hem de kızını kaybeden babam olmuş. Uğraşmış, çabalamış diyorsun. Kendi yeğenlerini kızı gibi görerek avunmuş çünkü elinden kızını almışlar..."

"İkiniz için de çok zor," dediğinde sesi üzgün çıktı. Acıma ortaktı. "Bu saatten sonra yapacağınız yaralarınızı sarmak olur, Marin. Giden zamanı getiremezsiniz fakat o zamanları unutturacak yeni anılar yaratabilirsiniz."

"Baksana," dedim dudaklarım titrerken. "Söyle dedin, söyleyemedi bile Karan. Bana bağırıp çağırıp yüzüme gerçekleri vuramadı. Suçum yok, elimi kolumu bağladılar diyemedi!"

"Bir baba için kolay değil, Marin."

"Her neyse..." Yanağımı tutan ellerinin üstüne elimi yerleştirdim. "Sana uzaklaşmak istiyorum derken adliye binasına gitmek istediğimden bahsetmemiştim."

Oturduğu yerde gerindi. "Olmamız gereken yerdeyiz. Her şey yalandan ibaretmiş. Seni istemediğin hiçbir şeyi zorlamak istemiyorum. Pes ettiğimden değil, asla pes etmem. Bana mecbur olmanı istemiyorum sadece. Seni böyle gördükçe kahroluyorum. Anlamıyor musun?"

"Karan..."

"Marin..."

"Boşanalım."

Yüzü aniden dondu. Tenimde olan parmakları buz kestiğinde kanı çekilmiş gibiydi. Yutkunamadı bile.

Önüne döndüğünde anahtarı kontaktan çıkarttı ve yüzüne yerleşen ifadesizlikle hareketlendi. Arabadan inmek için hazırlık yapıyordu. Daha fazla ileri gitmeden, "Bunu mu duymak istiyorsun Karan?" diye sordum sert bir tonda. "Bunu mu istiyorsun?"

"Ben sen dışında hiçbir şey istemiyorum, Deniz Kızı," dedi genzinden gelen bir sesle. "Ben sana hiçbir zaman mecbur olmadım. Muhtaçtım."

Kelimeleri yüreğime titretti. "Senden aynı şeyi beklemek haksızlık fakat mecburluktan doğan bir evliliğe de mahkum olmanı istemiyorum."

"Her şeyi düzelteceğini söylemiştin," dedim kinayeli bir tonda. "Hiçbir şeyi düzeltmedin. Çabaladın, yalan yok. Tam her şey yoluna girecekken en başa tekrar döndük."

"Biliyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yüreğimin sızısı olduktan sonra senden boşanmamı nasıl bekliyorsun ki Karan?"

"Boşanmak istemiyor musun?"

"Bunları konuşmak için hiçbir şey yaşamadık. Ben asıl seni tanımadım, Karan. Beni o adamla tanıştırdı," dediğimde kasılan vücudu aniden gevşedi. "Tanıştır. O adamı tanıyayım. Bahsettikleri Karan Ağa kimmiş bileyim. Yüreğimin sızısı olmadan Karan kimmiş bileyim. Küçükken tanıdığım Jan şimdi kim olmuş bileyim. Zühre'nin abim abim diye ağladığı, Behiçe Hanım'ın kurban olduğum oğlum dediği adam kimmiş bileyim."

Bana doğru yaklaştığında yüzlerimiz birbirine yakınlaştı. Alnını alnıma yasladığında gözlerini kapattı. Onun kapatmasıyla ben de gözlerimi yumarken ikimiz de aynı anda yutkunduk.

"Marin..." dedi acı bir sesle. "Marin." Elleri ellerimi tuttu. Sözleşme kâğıdı yeri boylarken onu umursamadım. "Tanıyacak, tanışacaksın. Bir daha aynı hataları yapmayacağım. Etmeyorum yemin falan, sana hiçbir teminat vermiyorum. Yaşayarak göreceksin ve pişman olmayacaksın. Hiçbir şeyi unutma. Bana yardımcı olma. Yüzüme bile vur. Çünkü ben seni gerçek Karan'la tanıştıracam. Zaman ikimize de iyi gelecek."

"O zamana kadar benden kurtulmayı unut," diye fısıldadım.

"Kurtulmak mı?" dediğinde hafifçe geriye çekildi. Dilini damağına vurdu. "O nasıl laf öyle? Senden kurtulmak isteyen biri gibi mi duruyorum?! Duymamış olayım!"

Asla, asla öyle durmuyorsun ve bu benim içimi ısıtıyor Karan. Buz kalbim, hiç olmadığı kadar yanıyordu.

Benden tamamen ayrıldığında arabayı geri çalıştırdı ve adliyenin önünden ayrıldı. Yola çıktığımızda, omuzlarımın üstünden koca bir yük kalkmış gibiydi. Babama da kendime de zaman vermem gerekiyordu. Evlenmem için yaptığım oyun da beni korumak içindi. Aslında beni düşünüyordu. Çok kızgın olsam da kıyamıyordum.

Araba kısa süre sonra tekrar durduğunda bakışlarım Karan'ı buldu. "Arabada bekle," dediğinde kemerini açtı. "Yiyecek bir şeyler alıp geleceğim." Kafamı salladım. "Başka bir şey ister misin?"

"Eğer ağrı kesici bulabilirsen iyi olur..."

Arabadan inmeden önce bana yaklaşıp şakağımdan öptü. Böyle davranan ve bakan birine ister istemez bütün duvarların yıkılıyordu. Yirmi dakika kadar arabada tek başıma kaldığımda kendime bakmak için güneşliği indirdim ve aynadan çehremi inceledim. Yüzüm gözüm kıpkırmızıydı. Hastalıklı gibi gözüküyordum.

Kendi içimde savaştayken Karan geldi ve kucağıma bir paket bıraktı. "Gidene kadar karnını doyur, eve geçince direkt uyur biraz olsun toparlarsın."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Ona merakla baktım. "Ev?"

"Kendi evim," diye açıkladı. "Şehrin biraz dışında, küçük bir daire. Çok kullanmıyorum. Zamanında almıştım."

Gözlerim kısıldı. "Ben senin eve atabileceğin kızlardan değilim," diyerek alaya aldım.

"Öyle kızlardan değilsin," dediğinde bana iyice yaklaştı ve boynuma dudaklarımı bastırdı. "Yoksa ne amaçla gittiğimiz belli olurdu."

Onun yaptığı imayı fark ettiğimde yanaklarıma sıcaklık yükseldi. "Konağa gidebiliriz," dedim mızıkçılık yaparak. "Hem bizi merak etmişlerdir."

"Karımla sonunda baş başa olmak varken konağa gitmek mi?" Kafasını iki yana salladı. "Henüz o kadar delirmedim." Arabayı çalıştırdı ve direksiyonu çevirdi. Getirmiş olduğu yiyecek paketini açarken içeriye güzel kokular doldu. Gerçekten acıkmıştım.

Dürüm yaptırmıştı, aldığı içeceği ve dürümü büyük iştahla ortaya çıkardım. Her şey silikleşip yemeğe odaklandığımda birkaç ısırıktan sonra durdum. "Sen?" diye sordum. "Yemeyecek misin Karan?"

"Sonra yiyeceğim," dedi bakışlarını yoldan ayırmadan.

"Olmaz ama öyle..." dediğimde onu çok engellemeden elimdeki dürümü ona uzattım. "Beraber yiyelim. Isırsana." İstemiyormuş gibi baktığında tekrar dudaklarımı araladım. "Yoksa ben de yemeyeceğim."

"Sırf sen de ye diye yiyorum," diyerek dürümden bir ısırık aldı. Patates kızartması da başka bir paketteyken onu da çıkartıp hem ona hem de kendime yedirdim. İçeceklerimizi de içtikten sonra yol boyu karnımızı doyurmuştuk. Araba bir evin önünde durduğunda ikimiz de aşağıya indik. Karan bana yolu gösterirken onun peşine takıldım ve etrafı inceleye inceleye ilerledim. Özel korunaklı bir site içiydi.

Asansöre yöneldiğimizde, "Yaralı olmasaydın beni kucağında eve çıkartırdın," dedim. Anlamadığımı belli edecek şekilde baktığında devam ettim. "Hani yeni evli çift eve öyle girer ya..."

Bakışları aniden bana döndüğünde, "Şaka!" dedim. "Şaka yapıyorum Karan! Yaralıyken asla böyle bir şey yapmıyorsun!"

"Omzum hem iyileşsin hem de iyileşmesin istiyorum," dediğinde ona merakla baktım.

"Neden iyileşmesini istemiyorsun ki?"

"Senin bana bakıyor olman hoşuma gidiyor da ondan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Asansörden inince koridordan yürüdük ve önünde durduğumuz evin kapısını açtı. "Ev çok temiz değildir," dedi. "Berivan üniversite zamanında kolayca gidip gelmek için burada bir süre yaşamıştı. Onun eşyaları var. Kullanmadığım için almasını da istemedim."

"Sorun değil..." diyerek içeriye doğru yürüdüm. Tek istediğim duş ve sonra temiz bir uykuydu.

"Lavabo ileride sağda," demesiyle ilk olarak oraya girdim. Hızlıca elimi yüzümü yıkadıktan sonra çıktım. "Kendime çay yapacağım, bir şey istiyor musun güzelim?"

"Su istiyorum ama kendim alırım," dediğimde dalgın bir şekilde evin içinde yürüdüm. Bana iltifat etmesine alışık değildim. Midem kasılıyordu. Değişik hissediyordum. Onunla gerçekten baş başaydım. Karan bana mutfaktaki eşyaların yerini gösterdikten sonra kendine yapmış olduğu çayı içti. Koltuğa geçip oturmuş sessizliğe bırakmıştı kendimizi.

"Çayı çok mu seviyorsun?" diye sordum.

"Alışkanlık gibi bir şey," dedi. "Ne çayla ne çaysız..."

"Sigara da çok içiyorsun," dedim öğrendiğim kadarıyla. "Bir de alkol."

"Alkol çok tüketen biri değilim," dediğinde kolunu belime atıp beni kendine doğru çekti. Kendimi bir anda onun dizlerinin üstümde bulduğumda gözlerim irileşti. "Tükendiğimde içiyorum." Yüzlerimiz karşı karşıyayken odaklanmak zordu. Dikkatimi dudaklarından dökülenlere verdim. "Sigaraya var biraz."

Ellerimi boynuna yerleştirdiğimde omzuna yüklenmeyecek şekilde sarıldım. "Ne var?" diye sordum.

"Bağımlılığım," dediğinde dudakları dudaklarıma düştü. "Bir çaya, bir sigaraya, bir de sana müptelayım..."

Dudaklarım kenara kıvrıldığında gülümsemeden edemedim. "Çaya ve sigaraya bağımlılığımı gördüm. Henüz bana olanı görmek nasip olmadı."

"Göreceksin," dediğinde burnumun üstünden öptü. "Bileceksin." Burunlarımız birbirine sürttü. "Tadacaksın."

"Birbirimizi tanımaya başladığıma göre sana sormam gerekenler var," diye fısıldadım. Bana beklentiyle baktı. "Ne iş yaptığını merak ediyorum..."

"Bana ait olan mekânlar mevcut," diye yanıtladı ilgiyle. "Onların işletmeciliğini yapıyorum. Türkiye'de birçok şubem var."

Gözlerim kısıldı. "Sadece bu kadar mı?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bir de babamın ortak olduğu bir şirket var. Burada, Mardin'de... Mekânları devredip tamamen o şirketin başına geçmemi istiyor."

"Sen ne istiyorsun peki?"

"Sana kocalık dışında mı?"

Dışlerimi gösterecek kadar güldüm. "Pislik yapma, sana dair bir şeyleri merak ediyorum."

"Eğer burada yaşamaya devam edeceksem şirketin başına geçeceğim. Eğer burada olmazsam..."

"Niye burada olmayacaksın ki?"

"Sen burada olmak mı istiyorsun?"

Düşündüm. Öyle mi istiyordum? Öyle bir boşluktaydım ki, yarın ne yapacağımı bile bilmiyordum. Tüm hayatım yalandan ibaretti. "Ben burada hiç yaşamadım sayılır... Buraya hep özlem duymuştum. Şimdi ise..."

Kalbime ağırlar saplandı. "Bilmiyorum, Karan. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Şşş," dediğinde kollarını bana doladı ve kendine doğru tamamen yasladı. "Bildiğim kadarıyla üniversite mezunusun, mesleğini yapmak istemedin mi?"

"Okul hayatım çok tempolu geçti. Birinin elimden tutup beni kaldırması gerekiyordu. Mezun olduktan sonra biraz dinlenmek istemiştım. Stajımı tamamladıktan sonra işe hemen başlamadım." Cenk'in hayatına olan hasarı çok fazlaydı. "Bir şeyler eksik gibi. Beni bu mesleğe itecek tekrar isteğimi getirecek bir şey lazım."

"Sana her koşulda destek olurum," dedi yoğun bir ilgiyle. "Bana ne yapmak istediğini söylediğin sürece hep yanındayım."

"Burada kalmak istiyorum," dedim gerçek bir hissiyatla. İçime dolup taşan buydu. Bunu istiyordum. "Kendime yeni hobiler edinip gerçekten iyi hissedeceğim ve her gün severek gideceğim bir işim olsun istiyorum. Babamdan ve abimden çok uzak kalmadan günler geçirmek istiyorum. Burada bir hayat istiyorum Karan, çok mu şey istiyorum?"

"Asla," dedi Karan. "Sen ne istiyorsan o olacak. Burada kalmak istersen buradayım demektir."

"Mekânlarını devredecek misin?" diye sordum. "Eğer buradaysak, burada olan şirketin başına geçeceksin."

"Hayır devretmeyeceğim," dedi. Yüzünü boynuma gömmüş, soluklanıyordu. "İkisini bir arada götürmeye çalışacağım. Eğer kaldıramazsam mekânlar için kendime ortak alırım." Sesi huzursuz çıkarken konuşmaya devam etti. "Barzan Ağa tam kendine göre bir gelin seçmiş."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Geriye çekildiğimde yüzüne bakmaya başladım. "Neden öyle dedin?"

"Hiçbir şekilde şirketin başına geçmezdim de ondan. Eğer buradaysam, şirkete CEO olarak atanacaksam hepsini sen burada hayat kurmak istediğin için yapacağım. Sanki Barzan Ağa bunu biliyormuş gibi evlenmemiz için diretti."

"Kader," diye mırıldandım. "Ne olursa olsun kader bizi hep bir araya getirecekti Karan."

"Böyle kaderi seveyim ben..." Kısa bir sessizlikten sonra dudaklarını araladı. "Konakta yaşamak istiyor musun?"

"Sen?" diye sordum. Benim için birçok fedakarlık yapacaktı. Bu sefer o ne istiyorsa o olabilirdi. Karşı çıkmayacaktım.

"Her sabah Barzan Ağa'nın karşısına geçip ona rahatsızlık vermek hoşuma gidiyor. Bir de herkes orada yaşadığı için kontrol etmekte kolaylaşıyor. Mardin'de olup da konakta yaşamamak ikimiz için de zorlu olabilir. Hem sen kendi ailenden de çok uzak kalmazsın. İstedığın zaman çat kapı gidersin," dediğinde her şeyi rağmen beni de düşünüyor olmasına şaşırımdan edememiştim.

"Haklısın," dedim onu onaylayarak. "Gülnarin Hanım'ın bizi yan yana gördükçe kudurmasını zevkle izleyeceğim."

"O kudursun diye kullanılacak mıyım?"

"Saçmalama," dedim hızlıca. "Bu işte beraberiz. Beraber kudurtmamız lazım. Arada beni öpmene izin veririm."

Aniden kakhaha attığında ciddi olmadığının farkındaydı. "Benim sadece öpücükle duracağımı düşündüren ne? Hem Gülnarin bir öpücüğe kanmaz. Ona fazlası gerekiyor."

"Birbirimizi severek bunun fazlasını da veririz." Bunu söylememi beklemiyor olacak ki kaşları havalandı. Onu hayatımdan çıkartmaya niyetim yoktu. İkimiz de birbirimizi kolay kazanmamıştık ve bunca üzücü olaydan sonra onunla bir adım atmayı düşünüyordum. İkimiz de bunu hak ediyorduk.

"Sever misin?"

"Severim."

Elalarında ışık belirdiğinde ağzını açmasa da hoşuna gittiğinin farkına varmıştım. Beni kendine iyice çektiğinde dudakları boynumu buldu. Bacaklarını iki yanına açmış şekilde dizlerinde otururken sıcak nefesinin arasında, "Seni pişman etmeyeceğim," diye fısıldadı. "Çok güzel seveceğim seni. Seni sevmeyen herkese teşekkür edeceksin. Bana şans verecek olman beni delirtiyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ellerimi göğsüne yasladığımda kulağının altına buse kondurdum. Kalbimin hızı onu gördüğüm andan beri ritmini düşürmediğinde anın büyüyle ellerim kaslı vücudunda geziyordu. Parmaklarıma değen ıslaklık, aklıma omzunu getirirken ondan hızlıca ayrıldım.

"Gömleğin!" dedim korkuyla. "Karan gömleğin ıslanmış!" Endişe içerisinde gömleğine baktığımda parlayan kırmızı kor kendini belli ediyordu. İkimizin de bakışları gömleğindeydi. "Niye söylemiyorsun ki?!"

Elim eş zamanlı olarak düğmelerine gitmiş, çevik hareketlerle ilmekleri açmaya başlamıştım. "Çıkartalım şunu hemen."

Gömleğini teninden ayırırken bana karşı çıkmadı, yoğunlaşan bakışlarımla yarasını kontrol ettim. Sargısının altında hafif bir zedelenme olduğunu fark ettiğimde yarasının hiç iyileşmediğini gördüm.

Bacaklarının üzerinden indiğimde, "Hadi sen duşa gir sonra hemen uyuyacaksın." diye emir verir gibi konuştum. Daha fazla bu halde durmasını istemiyordum.

Kafasını iki yanına salladı, dilini dudaklarının üzerinde gezdirip kolumdan tuttuğunda beni tekrar kendine çekti. "Karan... Sinirlenmeye başlıyorum ama!" Yalancı bir sesle mırıldandığımda bana sarılmıştı. "Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum. Hiç ayrılmak istemiyorsun."

Bir süre sarılı halde kaldığımızda beni bırakmayacağı aşıkardı. Gözlerinden uyku akarken soluduğu kokum daha çok uykusunu getiriyor gibiydi. Üzerinden kalktığımda onu kolundan tuttum ve ayağa kaldırmaya çalıştım. Ama sadece çalıştım o kadar ağırdı ki olduğum yerde kaldım.

"Offf bu kadar kas yapacak ne vardı anlamıyorum. Bütün ülkedeki kızları etkilemeye yemin mi ettin, ne yaptın? Ülke az gelir sana, tüm dünyayı etkilemeye yemin etmiş gibisin!"

"Sadece birini etkilemeye yemin ettim, benim başım bağlı."

"Gel buraya." Onu tekrar çektiğimde bana karşı çıkmadı. "Evlendiğim ağa mı çocuk mu anlamıyorum ya, şımarık olduğu kesin de!"

Banyonun kapısını açıp oldukça modern, Karan'ın zevkine göre düzenlenmiş yere girdiğimizde onu küvete doğru iteledim. "Kıyafetinle mi duş alacağım?" diye sorduğunda üzerini işaret etmişti.

"Evet!" dedim sertçe aksini yapmamasının mümkünatı yoktu. "Tek başına gireceğin yok benim, benimle gireceğin için kıyafetle durmak zorundasın."

"Sen peki? Sen de kıyafetinle duracak mısın güzelim? Yoksa bu kural sadece benim için mi geçerli?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onu kale almadan sıcak suyu açtığımda küvetin dolmasını sağladım. Altındaki pantolonunu çıkardığında boxeri ile suyun içine kendini bırakmıştı. İyi ki utanma duygumu kapının ardına bırakmıştı.

"Sen de gireceksin." Kaçmama izin vermeden beni suyun içerisine çektiğinde iki kişinin ağırlığıyla su biraz dışarıya taşmıştı. Kıyafetlerimle baştan aşağıya ıslanmıştım.

"Ah! Buz gibi..." dedim soğuk bütün bedenimi dondurduğunda hızlıca musluğun ayarını değiştirdim ve ılımasını sağladım. "Su soğukmuş, resmen neden söylemiyorsun?" diye ona sinirli bir halde bakarken suyun seviyesini hissetmediği belliydi.

"Seninle ısınmak istiyorum."

Parmaklarını üzerimdeki bol gömleğin düğmelerine yerleştirip çıkarmak için yeltendiğinde onu hızlıca durdurdum. Kolumdaki morlukları saklayabilmek için uzun kollu gömlek giymiş altına ince askılı atlet giymiştim.

"Dur açma," dedim, hızlıca.

"Neden?" dedi, bakışları yüzümü incelediğinde utanmadığımı fark etmiş gibiydi. "Altında askılı var zaten."

Her türlü göreceği için ona karşı çıkmadım ve üzerimdeki gömlekten beni kurtardı. Biçimli kaşları aniden çatıldığında bakışları gözlerime tırmandı. "Bunlar nasıl oldu?" diye endişeyle sorarken parmaklarını yeşilden mora dönmek üzere olan lekelerde gezdirdi. "Kim yaptı sana bunu?"

Hiç olmadığı kadar öfkeliydi. Sessiz kalmamla, "Marin!" dedi. "Kolunda morluk falan yoktu! Hiçbir şeyin yoktu! Kim yaptı sana bunu?!"

"Anlatacağım," dedim.

"Marin çıldırtma beni, baban mı yaptı yoksa?" dediğinde beni bırakıp fevri hareketle küvetin içerisinden çıkacakken onu durdurdum. "Baban beni öldürmemekle çok yanlış yaptı! Sana dokunan ellerini kırmazsam en adi şerefsizim!"

"Hayır... dur!" dedim onu geri oturttuğumda. "Dinlemeden yargılama hemen! Şu dinlememe huyundan vazgeç!"

Anlık olarak duraksadı. "Hemen ne olduğunu söyle."

"Babam değil merdivenlerden düştüm," derken dediğim şeyden utanmış bakışlarımı kaçırmıştım.

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" Sert bir tavırla konuştuğunda Karan bana inanmamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yalan değil gerçekten! Bilerek kendimi merdivenlerden düşürdüm." Olayın üzerinden henüz çok geçmemişken çoğu zaman deliliğim tutuyordu. "Babam sana gittiğimi söylediği için beni eve kapattı. Evden çıkmak için kendime zarar-"

"Nasıl böyle bir şey yaparsın Marin?!" diye gürlediğinde irkildim.

"Önemli bir şey değildi," dedim onun aksine. "Sadece merdivenlerden kendimi attım. Sonra babam ne yapmaya çalıştığımı anladığı için beni dışarı çıkartmadı."

"Ne diye kaçmaya çalışıyordun? Bir şey mi oluyordu Marin?" Öfkeyle gözlerini kapattı. "Bak bana her şeyi anlat. Aklıma bambaşka şeyler geliyor."

"Sana gelecektim..."

"Bana mı gelmek istedin sen?" Beni kendine çektiğinde gözlerimde gördüğü doğrulukla bana inanmıştı. Dudaklarını kolumdaki morluğa sürttüğünde yavaşça öptü.

"Evet, senin aksine ben vazgeçmedim çünkü."

"Ben senden vazgeçemem Marin, sen benim vazgeçilmezimsin." Parmakları çenemi kavrarken başımızdan aşağıya dökülen su damlalarıyla yüzümüz ıslaktı. Alnımdan başlayıp yanaklarıma doğru burnuma çeneme buseler kondururken huylanmadan edemiyordum. "Ne ben senden gidebilirim ne de sen benden."

"Suyun altında da öpmezsin ya." Bu dediğime Karan aniden kahkaha atmıştı. Sesindeki hoş tınıyla birkaç kere gülmesini isterken neden güldüğünü anlamadığım için kaşlarını çatmıştım. "Neden güldün?"

"Hiç." Dudaklarını birbirine bastırıp gülmesini durdurdu. "Aynı seni ilk gördüğüm zaman gibisin."

"Bana ne zaman anlatacaksın?" diye sorduğumda onun hatırladığı ama benim asla hatırlamadığım ilk karşılaşmamızı merak ediyordum.

"Marin..." dedi gözlerinde beliren ışıkla. "Bundan yıllar önce bir etkinlik için yattaydık. Hiç hatırlamıyor musun?"

Düşüncelere daldığımda, "Abimle birlikte katılmıştım," dedim. "Öyle bir şeye katılmıştım. Mega yattı. Bir etkinlik vardı..." Aniden gözlerimi kapattım. "Karan sakın!" diye çığlık attım. "Hayır... Hayır! Böyle bir şey olamaz!"

"Anlaşılan hatırladın..."

O anlara doğru sürüklendim. *Abimin zoruyla Elfida ve ben bir etkinliğe katılmıştık. İş insanları, yatırımcılar, yeni projelerde bulunmak isteyenlerin dolu olduğu bir yattı. Abim aile şirketimiz*

Özge Naz – Düşler Ağdı

için burada bulunuyordu ve Elfida benim de gelmemi istemişti. Denizin ortasında olmak başımı döndürmüş midemi bulandırmıştı. Ayağıma giydiğim topuklu ayakkabı da bana yardımcı olmuyordu.

"Nereye kadar kaçacaksın Marin?" diye sordu Cenk. Onun varlığı beni rahatsız ediyordu. Üstelik sarhoş olmuştu ve başına bela arıyordu.

Abimin bizi görmemesi için uzaklaşmaya başladım. "Sana peşimden gelme dedim. Israrla geliyorsun. Herkesi başımıza toplamamızı istemiyorsan uzak dur benden!" Ona sesimi yükseltmemle aklı başına gelmiş gibiydi. Asla olmaz dediğim yerde karşılaşmamız normal değildi. Beni o kadar çok takip ediyordu ki, burada işi yoksa bile sırf ben varım diye gelmiş olabilirdi. Üstelik abimi de sevgilim sanmış, salak saçma konuşmuştu.

Tökezlememle birinin kolundan tutması bir olmuştu. Cenk'in olma ihtimaliyle hızla kendimi toparlarken belimde hissettiğim bedenle rahatsız oldum. "Sakar..."

Tanıdık olmayan sesle rahatlarırken Cenk'in olmamasına sevinmiştim. Denizin ortasındaydık ve bir süre onu çekmek zorunda kalmıştım. Abime söylersem kendini mahvedeceğini biliyordum. Rezil olmanın verdiği hisle başımı yerde tuttum. "İyi misin? Kötü gözüküyorsun."

Kolumu tutan parmaklarını ittiğimde, "İyiyim," dedim hızlıca. Midemin bulanması daha çok artmıştı. Ondan uzaklaşmamla yatın en uç noktasına ilerledim.

"Hadi ama bu kadar nazlı biri olduğumu bilmiyordum. Hem Elfida'yla konuştum. Yarın boş olduğunuzu söyledi. Bir şeyler yapalım," dediğinde ona iğrenerek baktım.

"Ben senden kurtulamayacak mıyım?!"

"Asla," dedi inatla. "Asla..." Aramızdaki mesafeyi sıfırladığında nefesini hissedecek kadar yakınlaştığında onu hızla ittim. O benden uzaklaşmamak için beni kolumdan tutmasıyla aramızda küçük bir arbede yaşandı. "Bana yar olmazsan, kimseye yar etmem seni, Marin!"

Beni itmesiyle kendimi alçakta olan korkuluğun acizliğine uğrayıp çılgınlıklarım arasında kendimi buz gibi suyun içerisinde buldum.

Denizin tuzlu suyu beni dalgalarının arasına aldı, dibe doğru çöktüğüm hissederken ne kadar çırpınırsam çırpınayım yukarıya çıkmak yerine daha çok dibe batıyordum. Nefessiz atlayışım ciğerlerimi zorladığında yuttuğum sular beni boğmaya istedi, ölümün soğukluğunu bütün hücrelerimde hissettim.

Belimden tutulup denizin yüzeyine çıkarıldığımı hissettiğimde bilincim kayıplara karışmıştı. Ciğerim patlayacak gibiydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hadi, Deniz Kızı." Boğuk gelen sesler bilincimi yerime getirmeye yetmiyordu. "Nefes al." Denizden çıkartılmışım. Hem de biri tarafından. Beni kendime getirmeye çalışıyordu. "Nefes al!"

"Nefes al!" dedi erkeksi ses. "Nefes al!"

Aynı ses tekrarladı. "Boğulmayacaksın... Boğulmayacaksın, hadi nefes al!"

Sert bir tadın dudaklarımın üzerindeki güçlü baskısını hissettim. Biri beni öpüyordu. Nefesini ciğerlerime üflüyordu. Midemden yükselen tuzlu sıvıyla uzandığım yerden hızlıca doğruldum ve yuttuğum suları kustum.

"Nasıl oldu?" diye sorduğunda sesi oldukça sert çıktı. "Nasıl düştün denize?!" Cenk... Cenk beni itmişti. Ağlamaya başladığımda denizin suyuyla gözlerimdeki yaşlar bir oldu. Nefesimin kesildiğini hissettim.

"Hem sakarsın hem Deniz Kızı'sın!"

Az önceki adam beni kurtarmış olmalıydı. "Sakar değilim ben..."

Beni hem üzen hem sevindiren bir anıdan hızla sıyrıldım. O anları zihnimden silmişim. Cenk'in bana yaptığı her şeyi unutmak istediğim için bunu da unutmuşum. Ona dair hiçbir şey hatırlamak istemezken kaderim olan adamı da silmişim. "Senin yüzünden abim beni bütün mekanlardan yasakladı!" Sesim olduğundan yüksek çıkarken kaşlarımı çatıp ona baktım. O günden sonra bir daha deniz üzerinde yüzen hiçbir şeye binmemişim. "Beni öpmüştün!"

"Suni teneffüs diyoruz biz ona Marin." Hoşnut bir ifadeyle dudaklar kenara kıvrıldı.

"Senin yüzünden dudaklarımda alkol tadı kaldığı için abim beni bütün mekanlardan yasakladı. Çok içip sarhoş olduğum için beni denize düştüm sandı ve asla inanmadı!"

"İyi yapmış o zaman, Mahir'i bir kere daha sevdim."

"Mahir Alakan'ın yaşağı bana işler mi sanıyorsun sen? Her yere yine girdim! Hatırlarsan senin mekanına bile sahte kimlikle girdim, ruhun duymadı!"

"O konuyu hiç açma Marin!" dedi Karan sertçe.

"Sen olmasaydın..." Cenk'ten nefret ediyordum. Bu işi tek başıma çözebilecek gibi değildim. "Kimse beni fark etmezdi..."

"Denize nasıl atladığımı bir ben bir Allah biliyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Konuyu değiştirmek için, "Yeter bu kadar duş faslı," dedim. "Hadi çıkıyorum. Sen de üzerindikileri çıkar güzelce duş al ve çık hemen. Çıkmadan önce sor üzerim müsait olmayabilir." Oturduğum küvetten ayağa kalktığımda üzerimden akan sularla kenara çıktım.

"Bunu demeseydin keşke içeriye dalasım geldi."

Parmaklarımı atletimin ucunu tuttuğunda beni izliyor olmasıyla, "şimdi arkanı dön!" diye bağırdım.

"Neden?"

"Islak ıslak içeriye gitmeyeceğim üzerimdekileri çıkartacağım."

"Hatırlıyorsan havluyla görmüştüm seni." İfadesi masum bir hale döndüğünde tekrar dudaklarını araladı. "Gözümü kapatsam?"

"Yok ya... dön hemen!" dedim sert bir tavırla ciddi olduğumu fark etmesi için.

Onun arkasını dönmesiyle üzerimdeki kıyafetlerimden kurtulduğumda çıplak bir şekilde çok durmadan üzerime havluyu sardım.

"Keşke arkamda da gözlerim olsa." Alaylı bir tınıyla konuştuğunda eğleniyor gibiydi.

"Gözünü oydurma bana Karan!" dedim, saçlarım içinde ayrı bir havlu alırken kıyafetleri kirli sepetine attım. "şimdi koşarak gidiyorum ve üzerimi giyiniyorum. Ben çağırana kadar çıkmıyorsun."

Hızlı adımlarla banyodan çıkmış kapıyı arkamdan kapatmıştım. Odaya geldiğimde kendime giyecek bir şeyler ayarladım. Üzerime Karan'ın kıyafetlerinden rahat bir şeyler giydiğimde onun için de kıyafet ayarlamış yatağın üzerine bırakmıştım. Su sesi eş zamanlı olarak kesilirken onun duyabileceği tonda, "Giyindim ben, gelebilirsin," dedim.

Kısa bir süre sonra banyodan beline sarmış olduğu siyah havluyla çıktığında bakışlarım arsızca onu süzmüştü. Saçlarından dökülen damlarla teninden aşağıya akan ıslaklık esmer tenini daha çok ortaya çıkarmıştı.

"Sana bunları ayarladım." Yatağın üzerindeki kıyafetleri işaret ettiğimde rahatça giyinebilmesi hem de banyoda işimi tamamlayabilmek için tekrar konuştum. "Saçlarımı kurutacağım."

Banyoya gideceğim zaman, "Çıkmadan önce sor üzerim müsait olmayabilir demeyeceğim istersen gelebilirsin." dedi. Arkam dönük olsa da güldüğünü hissedebiliyordum.

Araladığım kapıdan geçip, "şımarık ağa!" dedim ve kapıyı kapatarak kurutma makinesini ortaya çıkardım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Senin dilin her ağzımı açmadığım gün çok uzuyor budamak lazım onu," diye bağırdı.

Ona cevap vermeyip kurutma makinesi çalıştırdım ve uzun saçlarımı fazlaca vakit harcayarak kuruttuğumda güzel bir şekilde taramıştım. Banyodan çıktım ve geri odaya geldim, Karan yatağın üzerine oturmuş sargısını yeniliyordu.

"Şu yaran kapansa da artık sana vurabilsem, bu iş çok can sıkıcı olmaya başladı." Onun yanına geçip sargısına yardımcı olurken hareketleri durmuş bana bakmıştı.

"Beni daha kaç kere vuracaksın Marin?" Elaya vurgun gözleri beni keserken işlemime devam etmiştim. "Sana her baktığımda vuruluyor olmak reva değil mi bana?"

Reva Karan Ağa reva," dedim gıcık bir tonda. Ağa diye hitap etmemle yüzündeki ifade hızlıca değişti. "Artık uyusam olur mu?"

"Uyusam derken?" Kaşlarını çattı. "Uyuyacağız."

"Burada Gülnarin Hanım yok ve aynı odada kalmak zorunda değiliz," dedim sırf onun bu duruma tepkisini görmek için.

"Hemen çıkıyoruz ve Gülnarin'i de çağırıp konağa gidiyoruz. Madem öyle, benimle uyuma da göreyim. Sen yoksun diye gözüme uyku bile girmedi. Bana üzüleceğime bir de eziyet ediyorsun!"

Onun sinirlendiğini görünce gülmeden edemedim. "Şaka yapıyorum," dedim. "Seninle uyumak güzeldi. Tekrarlayabiliriz."

Bunu duyduğu gibi beni tek koluyla yakaladı ve kucağına doğru çekti. "Tekrarlamayacağız. Hep yapacağız," derken kendisiyle birlikte yatağa yatırdı. "Senin olmadığın yatakta uyuyamam artık." Başımı yastığa yerleştirdiğimde yanına uzandım. "Senin olmadığın yastığa baş koymak haram bana."

"Beni kollarının arasına alırsan her şey daha güzel olabilir," dediğimde ona istediği rahatlığı verdim. Bana yakın olmak istiyor fakat rahatsız olurum düşüncesiyle kendini tutuyordu. Onunla yakın olmaktan memnundum artık.

"Her zaman seve seve..." Kollarını bana doladığında erkeksi kokusuyla yüzümü ona gömdüm. "Sen iste yeter ki." Uyku ikimiz arasında mekik dokuyordu.

"Seni iyileştireceğim, yaralarını kapatacağım, nefesin olacağım Marin. Benimle iyileşecek; benim olacaksın. Bir olacağız."

﴿ BÖLÜM 25 ﴾

25. BÖLÜM “SÜRPRİZ”

Kalp atışlarımızın ardından duyulan tek şey telefon sesiydi.

Hem de bir süredir. Bir süredir telefon susmak bilmeden çalışıyordu ve ikimizin de bakmaya niyeti yoktu. "Karan..." diye mırıldandım. Sanki kurşun yarası olan Karan değil de bendim. Ona sarılı bir halde, uyumaya devam ederken kalkmamak için ısrarcıyım.

"Hı?" diye seslendi Karan. Ne kadar süre uyuduğumuzu bilmiyordum lâkin uyudukça uyuyasım geliyordu.

"Telefon," dedim cansız çıkan sesimle. "Bakmayacak mısınız?"

"Siktir et," dedi Karan boğuk bir tonda. "Sen yanımdasın, gerisi önemli değil."

Ona ayak uydurarak kesilen telefon sesiyle uyumaya devam ettim. Onunla ters düşerek değil süreci iyileştirerek kendini affettirsin istiyordum. Baş başa olmamız bize iyi gelecekti. Buna emindim.

Telefon tekrar çaldı.

Buna benim de telefonum eşlik etti.

"Kaçışımız yok sanırım," diye mırıldandım. "En fazla uzaklaşabiliyoruz."

Karan hiç beklemediğim bir şey yapıp yorgani üstümüze tamamen çekti ve uykusuna ara vermeden kulaklarımı kapattı. Ciddi anlamda kapatmıştı ve kapattıktan sonra bir şeyler mırıldandığını işitsem de boğukça konuştuğu için anlamamıştım.

"Karan..." dedim onun ellerini kulaklarımdan çekerek. "Uyanmamız lazım."

Pozisyonu hiç bozmadı. Hatta bacağımı tuttu ve kendisine doğru çekti. Temas bağımlısıydı bu adam!

"Karan Ağa!"

Yüzünü aniden buruşturdu ve benden uzaklaştı. Benden uzaklaşmasıyla yatakta doğruldum. Ölü gibiydim. Nasıl bu kadar çok uyumuştum? Yataktan hemen çıktığım gibi çalan telefonların yanına ilerledim. Önce Karan'ın telefonunu sonra kendi telefonumu bulduğumda arayanlara baktım. Babalarımız arıyordu. Ondan fazla çağrı vardı. İki telefonu da yanıtladım ve kulaklarıma yerleştirip dinlemeye başladım. "Çabuk neredeyseniz Milan konağına gelin!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bir şey dememe izin vermeden telefonu geri kapattıklarında odaya geçtim. Karan sanırım omzu ağrıdığı için pozisyon değiştirmişti. Onun yanına giderek başında durdum. "Çok mu ağrıyor?" Dizlerimin üstüne çöktüm. "Biraz ovalamamı ister misin? Kolunu tutuyorsun."

"Uyuştu sadece," diye mırıldandı. Uyuyunca çok masum birine dönüşüyordu. "Geçer şimdi." Gözlerini aralamadan konuşmaya devam etti. "Yanıma yat."

"Bizimkiler bizi konağa çağırıyor," dedim ona karşılık olarak. Elimi yanağına yerleştirdim ve yavaşça okşamaya başladım. "Kalkıp gitmemiz lazım."

"Ben onların yüzlerine bir daha bakmayız sanıyordum."

"Böyle hayat mı geçer? Ne yapacağız sonsuza kadar küs mü kalacağız?" diye sordum. "Her şeyi bizim için yapmışlar."

"Senin babanı bilmem ama benim babam benim için hiçbir şey yapmaz," diyerek yüzünü buruşturdu.

"Annen?" dedim. "Annenin bu olaylardan dolayı ne kadar perişan olduğunu düşünsene. Kadının tek istediği senin mutluluğun... Onu üzecek misin?"

Gözlerini araladığında kaşlarını çatarak baktı. "Marin sen benim zaaflarımı ne ara öğrendin?" Sert bir soluk aldı. "Hemen nasıl annemi işin içine katıyorsun?"

"Sadece tek istediği bizim mutluluğumuz olan kadını üzmem istemiyorum..." Dudaklarım büzüldü. "O hâlâ yaşıyorken mutlu etmeliyiz." Kirpiklerimi indirdim. "Benim annemin böyle bir şansı olmadı."

"Annem, senin de annen Marin," dedi Karan. "Onu öyle kabul etmen çok mutlu eder. Belki anne dersin diye ağzının içine bakıyor."

"Anneme daye diyordum..." İçim özlemlerle doldu. "Behiçe Hanım'a da zamanla anne diyebilirim."

"Tamam," dedi beni kollarının arasına çekerken. "Bu işi de çözdüğümüze göre babalarımız ne halleri varsa görebilir. Biz uyumaya devam edelim." Kucağına çıkmamla dudaklarımın arasında çılgınlık kaçtı.

"Neymiş dertleri öğrenelim," desem de beni dinlememişti. "Karan!"

"Karımla uyumaya çalışıyorum sessiz ol."

Eliyle ağzımı kapattığında hiç düşünmeden elini ısırardım. "Ah," diye acıyla karışık inledi. "Isırma Marin!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Eğer kalkmazsan daha çok ısıtırım," dediğimde vakit kaybetmeden ondan kurtuldum. "Hemen kalkıyorsun ve gidiyoruz!"

"Onlara nasıl davranacağız?"

Dudaklarımdan dökülen kelimelerle Karan bana doğru döndü. "Beni zorla yataktan kaldırdığın için düşünmüşsündür sandım." Sesi kinayeli çıkıyordu. "Onlar nasıl davranır bilemem ama ben senden şikayetleneceğim."

"O niyeymiş şımarık patron ağa bozuntusu?!"

"Beni yaralı yaralı yataktan kaldırdın. Hem doktor bir hafta yataktan çıkmayacaksın demişti."

"Yaralı bir halde at süren kimdi?" diyerek ona ters bir bakış attım.

"O sen ata binmiyorsun diyeydi."

"Evde yatıp dinlenmen gereken yerde günlerce beni arayan da sensin! Suçu sakın bana atma Karan Ağa!"

Arabayı durdurmasıyla konağın korumaları bize doğru yanaştı. Ev kalabalıktı ve iki konağında giriş kapısı açıktı. Bir curcuna olduğu belliydi. Neler olduğunu öğrenmek için ikimiz de arabadan aşağıya indik. Milan konağına doğru yürürken Karan yanımda olsa da mesafesini koruyordu.

"Hoş geldin hanımağam," dedi Emrullah. Ona başımla selam verdim. Kendi çok düzgün biriydi ve babama silah çekmesi dışında bana karşı hiç saygısızlık yapmamıştı.

Babam ve Barzan Ağa'yı avlunun ortasında gördüm. Gayet iyi bir şekilde konuşuyorlardı. İçeriye girmemizle konuşmayı kesip bize doğru döndüler. "Hoş gelmişsiniz," dedi Barzan Ağa. "Bir daha adım atmazsanız sanıyorduk."

"Buraya geldiysem gelinine dua et." Karan babasına soğuk bir tavırla konuştu.

"Gelin mi?" dedi Barzan Ağa. "Boşanma işlemlerini başlatmadınız mı?"

"Şimdilik—"

Karan'ın lafını kesen benim konuşmam oldu. "Boşanmayacağız," dedim keskin bir dille. Karan'ın bakışları hızla beni buldu. "Biz bu evliliği devam ettireceğiz. İsteddiğiniz oldu."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"O zaman kimsenin arasında küslük kalmayacak!" dedi Barzan Ağa. "Doğru karar verdiniz. Bizim tek istediğimiz sizin iyi olmanızdır. Başka hiçbir amacımız yoktur. Bu evlilik bizden çok size iyi gelecek!"

Barzan Ağa'nın bakışları oğluna döndüğünde, "Sen de elimi öp," dedi. "Karşında baban olduğunu da hiçbir zaman unutma."

Karan, kendine uzatılan ele baktı. "Karşımda değil de bir kerede yanımda ol, Barzan Ağa." Bakışlarını konak çalışanı Havin'e çevirdiğinde, "Annem nerede?" diye sordu.

"Mutfakta ağam," dedi Havin.

Karan tekrar bana döndüğünde, "Annemin yanına geçiyorum," dedi. Babasının da elini öpmeden yanımızdan ayrıldı. Barzan Ağa öfkelenildiğinde sertçe bastonunu kavradı ve ağzının içinde bir şeyler söyledi.

Babam bana doğru bir adım attı. "Kızım..." diye geldiğinde ona üzgün gözlerle baktım. "Gel seninle konuşalım."

Yavaşça yutkundum. "Artık her şeyi biliyorum babam..." Benim ağlayacağımı anladığında kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekti. "Keşke daha önce öğrenseydim."

"Seni büyüten insanları kötü bilme istedim," dedi. "Hayal kırıklığına uğrayacaktın. Bana zaten kızgındın Marin."

"Asıl kızmam gereken insanlar onlarmış!" dedim öfkeyle. "Bize bunların hesabını kim verecek baba? Kim giden zamanı karşılayacak?!"

"Kimse," dedi pişmanlıkla. "Kimse kızım. Sen benim yanımda olduğun sürece her şeyi telafi edeceğim."

"Edecek misin gerçekten?" diye sordum gözlerime yerleşen umutla.

"Edeceğim güzel kızım, edeceğim." Ona kollarımı doladığımda babam da aynı şekilde bana karşılık verdi. "Karan Ağa'ya kızsam da boşanmamana sevindim."

"Günlerdir boşanacaksınız diye ortalığı birbirine katan sen değil misin baba?"

"Eğer bir gün ben ölürsem sana hiçbir olmamasını sağlayacak adamın evindesin," dediğinde yüreğim burkuldu.

"Kötü bir şey olacakmış gibi konuşma..."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bunlar gerçekler," dedi yüzümü avuçladığında. "Sen ve Mahir benim tek varlıklarımısınız. Her şeyi ikiniz için yapıyorum, ikiniz için de yaşıyorum, Marin. Babanız bir gün olmasa da bile hiçbir zaman yıkılmayacaksınız."

"Yine de öyle konuşmanı istemiyorum baba," diyerek karşılık verdim. "Üstelik hem bu evliliğin altından sizin çıkmanız hem de bizi ayırmaya çalışmanız kabul edilebilir bir şey değil!"

"Sizin birbirinizin değerini anlayacağınız yoktu. Az ayrı kalın da bir daha asla ayrı düşmeyin diye böyle bir şey gerekliydi." Hafifçe gülümsediğinde karşımda özlem duyduğum babam vardı.

"Zaten aramızı düzeltmek çalışıyorduk! Beni buradan götürdüğün için sabahlara kadar ağladım ben!" diye bağırdım. Emrullah'ın bana baktığını gördüğümde sesimi alçalttım. "Bizi düşürdüğünüz hale bakın!"

"İkinizin de silkelmeniz gerekiyordu." Beni kendinden yavaşça ayırdı. "Sizin değerini anlayacağınız yoktu, bize başka çare tanımadınız."

Öfkeyle baktım. "Ona silah çektin sen!"

"Bu sana yapacağı en ufak hatanın ona ne getireceğinin göstergesiydi." Gözlerimin içine baktı. "Midyat'ta artık iki evin var. Milan ve Alakan aşireti her zaman senin emrinde. Rojda'yı da bir saate gönderirim. Yarın sabah kocanı da al, kahvaltıya gel. Ailecek yemek yiyelim."

bir zaman sonra

"Karan, henüz iyileşmedin işe gitmesen olmaz mı?"

Gömleğinin yakasından tutup yavaşça düzeltmeye başlarken kısıkça mırıldandım. O beni dikkatle izlerken ben de yeni traşladığı tenine ilgiyle bakıyordum. Omzu artık daha iyiydi ve bugün ilk iş günüydü. Şirketin başına geçmişti.

Onunla aramızdaki ilişki her geçen gün daha birbirine bağlanmaya başlamıştı. Gözlerimi açtığımda ilk onu görmek istediğimi, kapattığımda ise onun kollarında huzurla uyumak istediğimi biliyordum. Bunu sırf mecburiyetimizden değil gerçekten istediğimden istiyordum.

Gömleğinin kol düğmelerini kontrol ederken burnumun üzerine küçük bir buse kondurdu. "Günler önce başlamam lazımdı. Devir işlemleri gerçekleşti, kaçışım yok artık gitmeliyim. Bütün iş beni bekliyor."

Beni kendine çekip boynumu kapatan saçlarımı geriye ittiğinde ıslak dudaklarının yumuşak baskısını hissettim. "Akşam geç kalabilirim bu arada," diye ekledi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yemeği sensiz mi yiyeceğiz?" derken merakla baktım. Ona gerçekten çok alışmışım. O olaydan beri Karan beni üzecek hiçbir şey yapmamış tam aksine her geçen gün mutlu etmeyi başarmıştı. Ona ne kırgınlığım ne de kızgınlığım kalmıştı.

"Yemeğimi seninle yemek için yetişmeye çalışacağım."

"Aslında çıkışında seni arabamla alsam dışarıda yemek yesek çok güzel olurdu," dediğimde beni kendine çekip sırtımı göğsüne yasladı. "Bugün ilk iş günün ve sonrasında bir şeyler yapabiliriz."

"Asla hayır demem." Saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdı. "Kendimi ilk kez okula başlayacak gibi hissedeceğim. Niye böyle oldu ki?"

"Sonuç olarak Milan Holding bugün yeni patronlarıyla tanışacak. Üstünde büyük bir ağırlık var artık," dedim. "Yardım istersen kime geleceğini biliyorsun."

"Yardıma ihtiyacımız olmaz mı?" dedi aynadan bize bakarken. "İş çıkışı yemek yemeğe gittiğimizde bana yardımcı olabilirsin."

"Düşünmem lazım," diyerek alaya aldım. "Ajandamı kontrol etmeliyim. Malum yoğun bir insanım hem öyle herkesle yemeğe de çıkamam ben," dedim ve yan tarafına dönüp kafamı kaldırdığımda yüzüne baktım.

Kaşını havaya kaldırdı. "Bak sen. Ne yoğunluğun varmış?"

"Çiçek annesiyim?" dedim sorarcasına. Bu meslek bile değildi. "Çiçek büyötmeye başladım. Artık bir sürü çiçeklerim var. Hepsine bakmak ne kadar zor biliyor musun? Kimse benim kadar yoğun değildir."

"Bana ayıracağınız hiç vaktiniz yok mu?"

Kollarının arasında yüzüne karşı döndüğümde yanağına ıslak bir öpücük bıraktım. "İşe gitmekten vazgeçip dinlenirsen bütün günümü sana ayırabilirim." Onu evde bırakmanın yollarını arıyordum ama artık deneyeceğim başka yol kalmamıştı.

"Beni baştan çıkarma istersen Marin."

Ondan hızlıca ayrıldığımda odanın kapısına doğru bakışlarımı çevirdim. "Zühre çağırıyor galiba sende duydun mu? Hadi kahvaltıya geçelim." Hızlıca koşarak yanından uzaklaştım.

"Nereye kadar kaçacaksın bilmiyorum."

Odadan beraber çıktık. Taş merdivenlerden aşağıya indiğimizde Milan konağının yerlerini aldığını gördüm. Yanlarına ulaştığımızda Karan ve ben vakit kaybetmeden yerlerimize oturduk.

Barzan Ağa ekip tamamlandığında ilk lokmasını almadan önce, "Hayde afiyet olsun," dedi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yenge," diye seslendi Zühre. "Bakışlarımı ona çevirdim. "Seninle çarşıya gidelim mi? Kız kıza gidelim ama Zahir gıcığı gelmesin sonra başımı ağrıttınız deyip duruyor." Kahvaltısına devam ederken sevinçle konuştu.

"Kızım ağzımı açmadan oturuyorum. Ne diye laf atıyorsun bana?" Zahir kendine laf atıldığında hızlıca dahil olmuştu.

"Olur canım gideriz tabii," diyerek araya girdim. İkizler yine kavga etmek üzereydi. Zühre'ye baktığımda aldığı cevap karşısında sevinmişti.

Tabağımın kenarına özenle reçel sürülmüş ekmek parçası bırakıldığında dudaklarım kenara kıvrılmıştı. Aklıma onunla yatakta yaptığımız kahvaltı gelince gülümsedim. Büyük ihtimalle kendisi eliyle yedirmek istese de masadaki kalabalıktan dolayı yapmamıştı.

Karan, her sabah bana kahvaltıda reçel yedirmeyi ihmal etmiyordu.

Çatalımı kenara bırakıp koymuş olduğu ekmeği parmaklarımın arasına aldım. Küçük bir parça ısırduğmda onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Dudağımın kenarına bulaşan reçeli baş parmağımla silip ekmeği tamamen bitirmiştim.

"Teşekkür ederim Karan Bey, elinizle beslemenizin nedenini sorabilir miyim?" Sadece onun duyabileceği tonda konuştum.

"Çok yoğunsunuz ya çiçek annesi," dedi alaylı bir sesli. "Öğün atlamadığından emin olmaya çalışıyorum." Benim gibi kısık tonda konuşurken gülümsemem daha belirginleşti.

"Zühre ile dışarıya çıkacağız ya..." Gözlerimiz buluştuğunda konuşmaya devam ettim. "Bana şirketinin konumu atarsan belki küçük bir sürpriz yapabiliriz."

"Olur, kaçta gelirsiniz?" diye sordu Karan.

"Sen at, sürpriz olsun sana da."

Kahvaltı faslı bittikten sonra ortalık toparlanmış sabahın erken saatlerinde olmamızdan dolayı herkes kendi iş ayırımına dağılmıştı. Bana da bir iş verilmişti. Kocamı işe giderken uğurlamak!

"Sen beni her sabah böyle kapıda uğurlayacak mısın?" dedi Karan. Bakışlarındaki muzip ifade karşısında sert durmamı engellerken avlunun dışına doğru beraber yürüdük.

"Barzan Ağa kötü kötü bakar yoksa." Bunca zaman yapmamışlığımın bir nedeni vardı ama bundan sonra yapmamam için hiçbir neden yoktu. Bizim yüzlerimizdeki ifade onları etkiliyordu ve tek istedikleri bu evliliğin yolunda gitmesiydi.

"Bana hayırlı işler öpücüğü vermek istediğinden değil yani."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Çok beklersin Karan Ağa." Bakışlarımı etrafta gezdirdikten sonra kimsenin olmayışıyla kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım. Çekilmeden önce yanağını öptüğümde gözleri parlamış, elaları ışıdamıştı.

"Sen böyle yaparsan gitmem bak."

"İşime gelir, henüz iyileşmedin."

"Gelmeden haber verin Zühre'yle." Siyah aracına doğru ilerlerken kapısını açtı, binmeden önce bana baktı.

"Hayırdır, geliyorum diye şerefime kırmızı halı mı sereceksin?" diye sorduğumda dudaklarım kenara kıvrılmıştı.

"Gül serpmeyi düşünüyordum ama kırmızı halı da olur." Gülüşümle gülmeye başladığında aracın kapısını açık bırakıp yanıma tekrar geldi. Boynumu tekrar öpüp sonra gitmişti.

Yüzümde oluşan saf gülümsemeye konağın içine doğru ilerlerken en ufak olayda bile beni etkileyebiliyor olmasına şaşırıyordum. Benim aksime çok ayrıntıcı bir insandı Karan Milan. Ben ise hayatı daha çok düz yaşıyordum. Onu yakından tanımaya karar verdikten sonra karı kocalığın yanında sanki onunla flört ediyor gibiydim. O yüzden hissettiğim bütün duyguları iliklerimde hissediyordum.

Dalgın bir şekilde avludan geçip merdivenlere çıkmak üzereyken çardakta oturan Barzan Ağa'nın konuşmasıyla merdivenlerin ucunda durdum.

"Gelinim hele elinden bir kahve içelim," dedi keyifle.

Kafamı salladığımda, "Tabii Barzan Ağa, yapıp geliyorum hemen," dedim. Odama çıkmak yerine mutfağın yolunu tutmak üzereyken arkamdan sesledi.

"Sen yapasın ha, kızlar değil," demeyi unutmamıştı.

Mutfaktan içeriye girip çalışan kızlar dışında Rojda'yı gördüğümde hızlıca yanına ilerledim. Beni fark etmesiyle, "Buyurun hanımım," dedi.

"Rojda hemen kahve yapar mısın? Barzan Ağa kahve istiyor," diyerek endişeyle konuşmuştum.

"Baş üstüne hanımım, sadece bir tane mi?" Cezveyi ve kahveyi ayarlayıp fincan çıkarmak üzereyken sormuştu.

"Bir tane olsun," diye yanıtladım. "Tek oturuyor ben içmeyeceğim." Kahvenin pişmesini beklemeye koyuldum.

"Buyur hanımım, afiyet olsun." Rojda hazırladığı tepsiyi elime tutuşturdu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Eline sağlık canım," dedim ve vakit kaybetmeden mutfaktan dışarıya çıktım.

Kahve tepsisiyle çardağa ilerlediğimde beni gören Barzan aAğa oturuşunu değiştirdi. "Buyur Barzan ağa, afiyet olsun," diyerek önündeki sehpanın üzerine kahveyi ve su dolu bardağı bıraktım.

Yanımdan uzaklaştım, önüne koyulan kahve fincanını parmaklarının arasına aldı ve iştahlı bir şekilde ses çıkartarak içti. "Köpüğü de tam yerinde! Rojda kızım yapsa aynısı olurdu."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için zor dururken aksi bir şey söylemedim. Benim ayakta dikildiğimi fark ettiğinde karşısını işaret etti. "Geç otur bakalım," dedi Barzan Ağa. "Kocanı affettin mi?"

"Zaman her şeyin ilacıdır," dedim sakinlikle. "Eskisi gibi değiliz."

"Gördüğüm kadarıyla işe yaramış ikinizin de yüzünde gülücük eksik değil," dedi tavırlarımız gözlerden kaçmazken. "Sen ailene hiçbir şey anlatmasan da ben babandan hiçbir şey saklamam kızım. Sen benim kızımsın artık gelinden önce ben evlat olarak kabul ettim seni."

"Sağ olun Barzan Ağa."

"Babanla yaşımız geçiyor bizimde güzel gelinim," dedi kahvesini keyifle yudumlayarak. "Bir toruna hasret kaldık."

Duyduğum şeyle tükürüğüm boğazıma kaçtı ve aniden öksürüğe başladım. Öksürüklerim boğazımı yırtacak gibi olurken bu halime Barzan Ağa gülmüştü.

"Rojda!" diye seslendi. "Koş su getir hanımağana."

"İyi misin hanımım?" Rojda elinde bir bardak suyla yanımıza doğru koşarak geldiğinde endişe içerisinde bana baktı.

Uzatmış olduğu suyu alıp içerken kendime gelmişim. "İyiyim iyiyim," diye mırıldandım. "Ben bir Zühre'ye bakayım hazırlandıysa çikalım hemen." Barzan ağaya bakmadan hızlı adımlarla uzaklaştım.

Barzan Ağa ile oldukça kısa sohbetimizden sonra odama geçip hazırlandım. Evden çıktığımızda Zühre ile şehrin altını üstüne getirmiş çarşıda gezmediğimiz mağaza dükkan kalmamıştı. Yorulduğumuzu hissederken arabayı Milan şirketinin önüne park ettiğimde Zühre ile araçtan inmiştik.

"Abim seni böyle görünce bütün işi unutacak yenge," dedi Zühre. Beni baştan aşağıya alıcı gözle süzdüğünde kafasını salladı. "Çok güzel olmuşsun. Abimi öldürmek istiyorsan doğru yoldasın." Ona gülümsemekle yetindim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Şirket binasının olduğu yere girip güvenlikten geçince danışmana geçmiştik. Karan'ın normalde en üst katta odası bulunuyormuş ama şu an toplantısı olduğu için yedinci kattaymış. Toplantısının bitmek üzere olduğunun bilgisini verdikleri için asansöre ilerledik.

Açılan kapıda kendimizi içeriye attığımızda asansörde iki kişi daha vardı. "Çok yakışıklı biriymiş," diye konuştuklarında dikkatimi onlara verdim. "O toplantıdaki halleri neydi öyle? Özellikle genel müdüre sinirlenip *buranın patronu artık benim* dediği zamanki hali..." Bahsettikleri kişi Karan Milan'dı.

Zühre ile birbirimize baktığımızda bozuntuya vermemesi için kaşlarımı kaldırdım.

Diğer kadın, "Evli midir sence?" diye sordu.

"Elinde yüzük yoktu," dedi bir diğeri. Bu gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptığında diyecek bir şeyim kalmamıştı. "Öyle adamlar kolay kolay kimseyle evlenmez. Gönül eğlendirirler. Karan Bey de umarım o adamlardan biridir."

"Ben benimle gönül eğlendirmesine de razıyım," dediğinde kendi aralarında gülüştiler. Düşünceleri kötüydü. Kendilerini de küçük düşürmüşlerdi. Üstelik kocam hakkında böyle düşünceleri sinirlenmeme neden olmuştu.

Asansör durduğunda kadınlar inmek üzereyken, "Karan Bey öyle adamlardan değil," dememle bakışları bana doğru döndü. "Siz de öyle adamlar istemeyin. Yazık olur."

"Şirkette çalışan biri olmadığınızınza eminim," dedi kadınlardan biri. "Karan Bey'i gördünüz mü de konuşuyorsunuz? Herkes öyle bir adamla olmak ister."

"Tanışmadık," dediğimde elimi uzattım. "Marin Alakan Milan, ben. Kocamı ilk iş günü için ziyarete gelmiştim."

Kadınlar aniden birbirlerine baktığında, "Biz özür dileriz," dediler. "Evli olduğunu bilmiyorduk."

"Açıkçası evli olsa da sizi durduracağını düşünmüyorum, iyi günler," diyerek asansörün tuşuna tekrar bastım.

"Yenge," dedi Zühre. "Gözlerinden ateş çıkacak sandım!"

"Kendimi nasıl tuttum bilmiyorum ama saçlarını yolmak istemem normal mi?"

"Abimi mi kıskanıyorsun?" Bana şok olmuş gözlerle baktı. "Yani yakışıklı biri olduğu için buna alışman lazım."

"Beni sakinleştirecek bir şeyler söylemen gerekiyordu Zühre!" diyerek cırladım. "Daha da körüklemen değil!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kapı kapanınca saniyeler sonra yedinci katın kapısı açıldı ve tam çıkmak üzereyken içeriye girmek isteyen biriyle çarpıştım.

"Pardon," dedim ve hızlıca kenara çekildim. Sinirden gözümün önünü bile görmüyordum.

"Sorun değil," dedi erkek sesi. "Kapı açılınca dalan bendim. Benim hatam." Kendi kenara çekilince Zühre ile asansörden çıkmamıza müsaade etmişti.

"Yenge?" dedi aniden. Çok geçmeden, "Kıvırcık?" dedi. "Ne işiniz var burada?"

Bakışlarımı o an kaldırdığımda Mert'i gördüm. "Mert?" dedim onu görmeyi beklemediğim için. "Ne işin var burada?" Kaşlarımı çattım. "Yoksa sen de mi burada çalışıyorsun?"

"Karan'ı ilk iş gününde yalnız bırakmamak için gelmişim," dediğinde gülümsedim. İkisini dostluğunu seviyordum. Her koşulda birbirlerinin yanına geliyordu. Mert, askerliğini bitirir bitirmez yine yanına gelmişti ve o zaman bir kere daha görüşmüştük.

"İyi yapmışsın, nerede peki? Biz de ona uğramaya gelmiştik."

"Ben de onu arıyorum," dedikten sonra telefonuna baktı. "Odasında dediler yok. Çok karışık burası da. Bir de çalışanlar bir garip. Karan'ın herkesi çıkartması lazım."

"Bir de bana sor..." Onunla aynı fikirde olduğuma sevinmişim. "Yeni çalışanlarla yeni bir şema kurması gerekiyor. Az önce duyduğuma göre de genel müdürle kavga etmiş sanırım."

"İlk günden herkesi kendinden nefret ettirdi desene."

"Mert!" diye seslenen Karan'la üçümüzün de bakışları oraya doğru döndü. "Ee bulmuşsun işte, niye beni kaldırıyorsun?"

"Paşamı odasından çıkardık diye bizi dövecek," diyerek alaya aldı. "Gel gel, burada kimi buldum bak."

"Kim?" diye sorduğunda henüz beni ve Zühre'yi görememişti.

"Biz gelmiştik abi," dedi Zühre.

"Ne zaman geldiniz fıstığım?" dedi Karan. Arkadaşından bakışlarını çektiğinde Zühre ile benim aramda mekik dokudu. "Lan karım geliyor bana niye haber edilmiyor, bu nasıl şirket?!" diye devam ettiğinde alnında damarlar belirdi.

"Yeni geldik sayılır..." Onu kolundan tuttum ve gelmiş odaya doğru sürüklemeye başladım.

"Benimle gelsene."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Zühre ve Mert'i baş başa bıraktığımızda ikimiz odaya geçtik. Karan'ı bıraktığımda sinirden ayağımı sertçe yere vuruyordum. "Biz de bir eksiklik var..."

"Ne gibi?" Bakışları değişmişti.

Elimi kaldırıp parmaklarımı ona gösterdim. "Bu gibi."

"Haklısın," dediğinde yavaşça yutkundum. "Yüzüklerimiz yok."

"Asansörde senin evli olmadığın hakkında konuşuyorlardı." Dudaklarımı sinirle kapattım ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Elime bakarak mı anlamışlar bunu? Senden başka kimsenin yüzüne baktığım yok," dedi ve yanıma gelerek yüzümü avuçladı. "Yüzük için de bana biraz izin vermelisin."

Kaşlarımı çattım. "Ne izni?!"

"Öylesine yüzükler takacak değiliz Marin," dedi kalın çıkan sesiyle. "Yaptırmam gerekiyor. Hem de olacak bir şey değil."

Onun biraz daha yüzüksüz dolaşma fikri canımı sıkıyordu. Olay yüzük de değildi. "Sade bir alyans taksak..."

"İçini rahatlatırsa birazdan çıkar ve alırız."

"Bunu ilk evlendiğimiz haftalarda da demişlerdi. Ben çarşıdayken kadınlar hakkımda konuşuyordu."

Gerildiğini hissettim. "Sana bir şey mi dediler?"

"Dedikodular işte," diyerek omuz silktim. "Fakat bir an önce yüzük takmamız şart."

Beni kaldırıp masaya oturduğunda, "Buraya gelmene sevindim," dedi. "Bugün güzel olan tek şey sensin."

"İlk günün kötü geçmiş sanırım."

"Berbattı," dedi sert bir tonda. "Babamın neden şirketin başına geçmemi istediğini anladım. Herkeste bir rahatlık mevcut. İstanbul'daki merkeze güvenerek burayı baya boşlamışlar. Babama söylemeyeceğim ama buraya CEO olarak atanmam doğru bir karar oldu."

"Resmi olarak şımarık patron ağa bozuntusu oldun artık," dedim. "İstemeyerek yapmandan ziyade gerçekten severek yapacağına sevindim."

"Eğer her gün beni ziyaret edeceksen bu şirketi uçururum ben," dedi dudakları kenara kıvrılırken.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Motivasyona ihtiyacın varsa her zaman buradayım."

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Dikkatimi mi dağıtırsın yoksa toplar mısın bilmiyorum fakat her akşam eve gelmek için dakikaları sayacağım."

"Sanırım gerçekten karı koca olmaya başlıyoruz."

"Değil miydik?"

Kafamı iki yana salladım. "Sayılmazdık. Ama temellerini atmaya başladık. Bir şeyleri düzeltmemize ve tekrar ailemizle olmamızla seviniyorum fakat..."

"Fakat?"

"Sanki kötü bir şeyler olacakmış gibi hissediyorum."

"Şşş," diyerek alnını alnıma yasladı. "Bu şehir böyle. Burada hep kötü bir şeyler olur. Ne olursa olsun hep beraber olacağız. Önemli olan da bu."

Kapı beklenmedik şekilde açılırken Mert aniden öksürdü. İkimiz uzaklaştığımızda masadan indim. Karan sinirle arkasına döndüğünde, "Oğlum sen kapı tıklatmayı bilmiyor musun?!" dedi.

"Yok bilmiyorum kardeşim," dedi Mert içeriye Zühre'yle birlikte girerken. "Dağdan yeni indim. Teröristlerin inini timle birlikte gezerken kapı tıklatma lüksümüz yoktu. Direkt tarıyorduk."

"Bu da asker psikolojisinden çıkamadı bir türlü. Kardeşim bitti askerliğin, vatani görevini hayırlısıyla tamamladın. Bırak artık asker gibi davranmayı," dedi Karan sıkıntıyla.

"Mert abi hâlâ asker gibi mi davranıyor?" diye sordu Zühre hayret ederken.

"Arada emredersiniz komutanım deyip duruyor. Sabahın köründe kalkıp hadi uyanmadın mı diyor saat daha beş!" dedi Karan.

"Kocamı sabahları uyandırmaz mısın Mert?" dedim tatlı bir sinirle. "Ne zaman uyandırsan o gün çok sinirli oluyor."

"Kalkın siz de yenge," dedi Mert omuz silkerek. "Bu dünyaya uyumaya mı geldiniz? Hem Barzan Ağa'nın istekleri var. Bir an önce onları yapın da şu adam biraz yumuşasın. Diğer türlü sinirinden beni de dövecek!"

"Ne isteği varmış Barzan Ağa'nın?" diye sordum merakla.

Karan aniden, "Yok bir şey," dedi. "Her zamanki babam işte."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mert, Karan'a aldırmadan, "Torun," dedi. "Torun istiyoruz. Yapın da ortalıkta Junior Karan ve Junior Marin gezsin."

"Ben de kocam neden bu kadar sinirli diyorum..." Demek ki Mert, Karan'ı her uyandırdığında bu tartışmayı yaşıyorlardı ve günün geri kalanını öfkeli geçiriyordu. Onunla yanaktan öpmek dışında ileriye gitmemiştim.

"Az önce gelmeseydin belki temelleri atılırdı Mert," dedi Karan.

"Valla mı lan?" dedi Mert. Karan kafasını sallamakla yetindi. "Hay kafama sıçayım!"

"İşlerim bitti," dedi Karan konuyu değiştirmek istercesine. "Dışarıya çıkalım."

Karan'ın şirketinden çıktıktan sonra kafeye geçmiş uzun sohbetler sonrasında kendimizi akşam yemeği için eve zor atmıştık. Mert gün boyu bizi güldürmekten karnımızı ağrıtmıştı.

Akşam yemeği için hepimiz sofraya kurulmuşken Zühre çekingen bir tavırla dudaklarını araladı. "Abi..." dedi. "Annemi özledim ben." Gerçekten özlediği gözlerinden belliydi. Günlerdir durgundu zaten. İnsan annesini özlemez miydi? Kötü de olsa özlerdi. Anneydi sonuçta.

"Gülnarin Hanım olmayınca sofranın tuzu eksik gibi," dediğimde evdeki sessiz saadetin tek nedeni Gülnarin hanımın olmayıştıydı.

"Kızım başına bela mı arıyorsun sen?" dedi Barzan Ağa.

"Yok Barzan Ağa," diyerek duruşumu dikleştirdiğimde bakışlarımı ona çevirdim. "Zühre annemi özledim diyor. Ne yapacağız? Hasret mi bırakacaksınız?" Yanımda varlığını hissettiğim adamın elini destek almak istercesine sıktım. "Hem başıma bela alsam bile artık tek başıma uğraşmayacağımı biliyorum. Seve seve uğraşacağız."

"Karan Ağa gönderdiğine göre yine o çağırır. Kocan ne derse o," dedi Barzan Ağa.

Karan, kararlı bir sesle, "Gelmeyecek," dedi.

"Abi..." dedi Zahir. "Sana saygım büyük ama cidden çok uzadı. Bu konak herkesin olduğu kadar annemin de. Üstelik dayımlar annemi de rahat bırakmıyormuş. Her gün gidip görüyorum, o da üzgün."

"Karan abiniz karısını kıracağına kafasını kırsın bence, Zahir yarın akşam anneni al getir. Bence o da bizi çok özledi," dedim. Başıma bela alıyordum. Anne ve çocuklarımı ayırmak bana göre değildi. Dayanamıyordum.

"Marin..." dedi uyarır bir tonda Karan.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ne? Ne Marin?" dedim kızar gibi. "Sen yaptığın durumu düzelteceksin Karan! Öyle uzak tutarak olmaz! Herkes beni kabullenecek!"

"Canını sıkıp duracak," derken bakışları yüzümde geziyordu.

"Bana hiçbir şey yapamaz, yaptığını sanar sadece," diye mırıldandım.

Kısık bir sesle konuştu. "Duşta iki saat ağladığımı unutmadım."

"Ben Gülnarin Hanım için ağlamıyordum ki, ben Behiçe anne benim için çok endişelenince duygulanıp ağladım. Bu konakta bana kimse onun davrandığı gibi davranmadı. Annem gibiymiş davranıyordu ona dayanamadım ben," dedim kısık bir tonda. O da canım yandı diye ağladığımı sanmıştı herkes gibi.

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Behiçe anne mi dedin sen?"

"Evet," dedim emin bir tonda.

"De hayde yemeğe başlayalım ahali," dedi Barzan Ağa.

"Abi ne diyorsun?" diye sordu Zahir. "Yarın akşam getireyim mi annemi?" dedi. Endişe içerisinde abisinin yüzüne baktı.

"Yengen ne derse o Zahir," dedi Karan. Bakışları bana döndü. "Seni çağırttığına pişman edecek. Beni de seninle beraber pişman edecek."

Masanın altından elini tuttuğumda, "Sen varsın artık," dedim. "Beraberiz."

"Beraberiz," diyerek elimi destek olmak istercesine sıktı. "Beraberiz, güzelim."

Karan, Gülnarin Hanım'ın gelme meselesine morali bozulsa da bana karşı çıkmamak için kabul etmişti.

Kapıda duran adamlardan biri olan Emrullah masaya yaklaştığında bana doğru konuştu. "Hanımağam..." dedi.

"Buyur Emrullah bey," dedim.

"Kapıda bir kadın var. Sizi sorup duruyor, içeriye girmek istiyor ama size sormadan almak istemedim."

"Kim ki?" diye sorduğumda *bilmiyorum* der gibi kafasını iki yanına salladı. Masadakileri bekletmemek için, "Siz başlayın ben hemen bakıp geliyorum," dedim ve sandalyeden kalkıp uzaklaştım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kimmiş beni soran?" diye dış kapıyı açan adamlardan dışarıya baktım. Üzerime doğru birisi atladığında beklenmedik hareket karşısında dengemi kaybedecek gibi olmuş hızlıca toparlamıştım.

"Marin!" dedi tiz sesiyle. "Alakan aşiretinin tek kızı Marin Alakan!"

Ne olduğunu idrak edemezken tanıdık olan ses ve kokuyla yüreğime su serpilmiş gibiydi.

"Buralara gelip benden kurtulabileceğini mi sandın?" dedi canlı çıkan bir sesle. Onu çok özlemiştim.

"Elfida?!" diye bağırdım.

Onu görmeyi beklemediğim yüzümde belli olurken bana ışıldayan gözlerle bakıyordu.

"Sana sürpriz yaptım!" dedi heyecanla.

Elfida benden habersiz benim gelin geldiğim konağı bulmuş, söylediğinden daha erken gelerek bana sürpriz yapmıştı. Yanlış Elfidacığım asıl birazdan öğreneceklerin sana sürpriz olacaktı...

﴿ BÖLÜM 26 ﴾

26. BÖLÜM “GÖNÜL”

Elfida benden habersiz benim gelin geldiğim konağı bulmuş, söylediğinden daha erken gelerek bana sürpriz yapmıştı. Yanlış Elfidacığım asıl birazdan öğreneceklerin sana sürpriz olacaktı...

"İnanmıyorum sana! Beni nasıl buldun?" dediğimde sesimden dökülen şaşkınlık elle tutulur gibiydi.

"Mardin sandığım kadar karışık değilmiş, kime sorsam seni biliyor! Kızım bu kadar ünlü müydün sen?" dedi Elfida hayret içeren bir ifadeyle.

"Hani yarın gelecektin?" derken kaşlarımı çatmıştım. Bana yarın sabaha bilet aldığını söylemişti hatta onu ben almaya gidecektim. Bütün bu konuşmayı da bir hastanenin acilinde yapmayı planlıyordum çünkü Elfida kesinlikle bir kriz geçirecekti.

"Haspam." dedi bakışları beni alayla süzdüğünde özlediğim kelimesini çok geçmeden kullandı. "Sevineceği yerde bir de hesap soruyor. Biricik arkadaşıma sürpriz yapıyorum bir de hesap soruyor."

"Hayır canım çok şaşırdım ondan... yoksa çok sevindim." dedim durumu toparlamaya çalışırken şaşırdığım kadar da sevinmişim.

"Beni görünce betin benzin attı ruh görmüş gibi oldun!"

"Nasıl buldun burayı? Babamlarla mı görüştün? Teyzem mi söyledi sana?"

"Of sensizliğe dayanamadım dedim geleyim nasıl olsa sora sora Bağdat bulunmuş. Uçaktan indikten sonra merkeze geçtim. Dedim Alakan'ları tanıyor musunuz, evet dediler, ben onların kızı Marin Alakan'ı arıyorum dedim. Milan konağında olduğunu söylediler, artık burada mı yaşıyorsun? Kızım senin soyadın Alakan değil miydi?" dediğinde Elfida'nın çatlak biri olduğunu biliyordum da bu kadarda olacağını tahmin edemiyordum.

"Niye sana Marin Milan diyorlardı?" dedi benim sessizliğimin karşısında aklındaki senaryolara bir yenisi daha ekleniyordu. "Bana bak yoksa burada kendine sahte kimlik arayan birilerini mi buldun?"

"Önce bir nefes al... şöyle baya bir derin." dedim ona yaklaştığımda kolundan tuttum.

"Anlatacağım sana her şeyi sadece sakın olmanı istiyorum ve duyacaklarına asla çok fazla tepki verme."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin," diyen Karan'ın sesini işittim. "kapıda neden dikiliyorsun?" Bakışlarım yukarıya kalkarken Elfida da benimle beraber dönmüştü.

"Karan..." dedim sesim fısıltı gibi çıkarken.

"Marin... bu adam?" dedi Elfida. Aniden bana döndüğünde hareleri şaşkınlıkla genişledi. Karan Milan'ı tanımıştı. Taylan ve Cenk uzun uzun üstüne konuşmuştu. "Hadi canım sen de!"

Kulağıma doğru konuştuğunda bakışlarını Karan'dan ayırmıyordu. "Kızım bu adam gece kulübündeki adam değil mi? Mekanın sahibi? Cenk bana senin başının belada olduğunu söylemişti yoksa bu adamdan mı bahsediyordu?"

"Elfida..." dedim ortamdaki oluşmak üzere olan gerginliği azaltmak için. "Bu Karan Milan."

"Biliyorum kim olduğunu!" dedi Elfida.

"Karan bu da en yakın arkadaşım Elfida." derken ikisini birbirine tanıtmaya çalışıyordum. "İstanbuldan benim için gelmiş."

"Hoş geldin Elfida, memnun oldum," diyerek Karan nezaketen elini uzatmıştı. "Gelsenize içeriye neden kapıda duruyorsunuz?"

Ona uzatılan ele uzaylı görmüş gibi bakan Elfida yavaşça tuttu. Tepki vermeden elini sıktı ve bıraktı. "Ben de memnun oldum," dedi Elfida.

Dış kapıdan içeriye girdiğimizde Karan önden biz iki kız arkasından yürüdüğümüz sırada Barzan Ağa'nın sesi duyuldu.

"Yav de hayde! Yemekler soğuyor geçin sofraya," dedi kızgınlıkla. "Bu konakta yemekler neden vaktinde yenilmiyor?"

"Keşke kapatma tuşun olsa da seni kapatabilsem. Ama yok o yüzden sakın ol ve içeriye geç," dedim Elfida'nın kolunu tuttum.

Elfida meraklı gözlerle etrafa bakıyordu. "Mardin dedikleri kadar varmış... Bu konak ne kadar büyük!" Masaya kısa bir bakış attı. "Kim bu insanlar bütün mahalleyi yemeğe mi çağırdınız?" Kaşlarını çatıp sorduğunda bu kadar kalabalık masa beklemediği belliydi. Ki bu eksik haliydi.

"Kimsenin mahalleyi çağırdığı yok Elfida," dedim. "Hepsi bir aile. Üstelik olmayanlar da var." Herkesin teker teker kim olduğunu sormamasını umdum.

"İyi akşamlar tanrı misafiri kabul ediyor musunuz?" diyerek yemek faslını tatlı bir sesle böldü Elfida. "Ben Elfida, Marin'in İstanbul'dan çok yakın arkadaşım." Girdiği kabın şeklini alan bir sıvı gibiydi Elfida.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Oooo hoş gelmişsin kızım sefalar getirmişsin, burada boş bir sandalyemiz vardı. Buyur geç," dedi Barzan Ağa. Gülnarin Hanım'ın masadaki yerini işaret etti. "Tanrı misafirine kapımız her zaman açıktır. Biz de tam yemek yiyorduk, otur de hayde."

"Havin misafirimize tabak getir bakalım." Behiçe anne kenarda duran kızlara karşı. Bakışları ayakta dikilen Elfida'ya döndü. "Hoş geldin kızım, Marin'in misafiri bizim de misafirimiz olur. Afiyet olsun, sakın çekinme bizlerden."

Elfida geçip oturduğu üzerindeki yazlık ceketini çıkardı ve sandalyesine bıraktı. Uzunca olan masaya hoşnut bir ifadeyle göz gezdirdiğinde tabağını önüne çekti. "Yemekler harika gözüküyor, restorana gitsem bu kadar yöreselini bulamazdım."

"Aç kalmayasan ha bunlar İstanbul'un yemeklerine benzemez, beğenmediğin varsa yemek zorunda değilsin. Hemen bir şeyler yaptıralım sana." Ağa samimi bir şekilde yaklaştığında misafirperverliğini konuşturmaktan geri kalmıyordu.

"Yok efendim," dedi Elfida. "Ben de bunlara çok uzak sayılmam Adanalı'yım. Ellerinize sağlık, Marin senin elinin lezzeti de güzel sen mi yaptın yemekleri?" diye sorduğunda aramızda olan iki sandalye mesafeden bana baktı. Bakışları bir bana bir de habersiz olduğu kocamdaydı.

"Yok ben yapmadım, o kadar becerikli değilim. Evin çalışanları ve Behiçe Hanım yaptı," diye yanıtladığımda yemeklerden tabaklarıma doldurmaya başlamıştım.

"Mervan amca ile Mahir abiyi göremedim, Marin. Onlar nerede? Gelmeyecekler mi sofraya?" Elfida meraklı bir ifadeyle konağı kısaca taradı.

"Onlar kendi evinde Elfida..." dedim kuru bir sesle. Konu konuyu açmasına izin vermeden yakınında duran yemek tabağını işaret ettim. "Bak şu da çok güzel, bunu da tat mutlaka."

"Sen niye buradasın? Onlardan ayrı mı yaşıyorsun?" dedi Elfida ahiret sorularına başladığında neredeyse terlediğimi hissetmiştim. Üstelik daha hiçbir şey sormamış ve anlamamıştı.

Onu yanıtı bırakmam ne kadar doğruydu bilmiyorum ama konuştukça masadakilerin dikkati bize dönüyordu. "Zühreciğim tuzu uzatır mısınız?" diye mırıldandığımda en azından dikkatleri başka bir yere çekebilirdim.

"Buyur yenge," dedi Zühre. Tuzu uzattığında elinden alıp yemeğime az bir şey döktüm.

"Yenge derken?" dedi Elfida yüzüne bakmıyordum ama baksam afallamış bir ifade görecektim kesin.

Tabağımdaki yemekten bir kaşık alıp dudaklarıma araladığımda yemeğime devam ettim. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde, "Sanki biraz tuzsuz gibi geldi bana, sana da öyle geldi mi?" dedim Elfida'nın cevapsız kalan lafını yok etmek için.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan bir şeyler anlamış gibi bakarken kafasını olumsuz anlamda sallamakla yetindi.

Tuzluğu tutan elimi elinin arasına aldı ve parmaklarımı kenetlediğim tuzluktan yavaşça ayırdı. "Biraz daha öyle tutarsan elinde dağılacak." Elimi masanın altına indirdiğinde elimi kavradı ve sakinleşmeme yardımcı olmak için sıcak dokunuşlar uyguladı. "İyi gözüküyorsun, bir sorun var Marin?"

"Geleceğinden haberimiz yoktu kızım, Marin gelinim de bir şey söylemeyince-" Behiçe annenin gelinim demesiyle Elfida'nın içtiği su boğazında kalkmıştı.

Karan'ın elimi tutan elini bırakıp ayağa kalktım. Elfida'nın boğazına kaçan suyun etkisini giderebilmek için sırtını sıvazlarken, "Elfida!" dedim endişe içerisinde.

Öksürüklerinin arasında ellerimle hava yapmaya başladım, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Gel lavaboya gidelim. Elinizi yüzü yıka," derken masadakilerin garip bakışlarını üzerimizde hissediyordum.

"İzninizle." Öksürüğüyle boğuşan Elfida'yı yerinden kaldırdım ve zemin katta bulunan lavaboya doğru götürdüm. Biraz uzaklaştığımızda rahatça öksürdükçe kendine gelen Elfida bana ateş saçan gözlerle bakıyordu.

"MARİN!" O sesin ondan çıkması irkilmeme neden olurken kulağımı yırtacak kadar bağırıyordu.

"BANA HER ŞEYİ ŞİMDİ ANLATIYORSUN!"

"Lütfen sus bağırma Elfida...." dedim yalvaran bir sesle, onun bağırışını sadece Mardin değil çevre illerde çok rahatça duymuştu. "Böyle pat diye öğrenmeni istemezdim ama ben pat diye evlenince sende pat diye öğrensen iyi olacak..."

"Ne öğreneceğim Marin?" dedi sinirle. "Ne öğreneceğim? Senin bu adamın, bu insanların arasında ne işin var?!"

"Evlendim ben."

Dudaklarımdan dökülen kelimelerle beraber Elfida'nın yere bayılması bir olurken çıkan gürültülü sese ev halkı ayaklanmış, ben ayakta öylece kalakalmıştım.

"Yenge..." dedi Zahir koşar adımlarla geldiğinde bakışları ilk beni bulmuştu. Yerde yatan Elfida'yı fark etmemişti. "O ses neydi?"

"Zahir koş Emrullah'ı çağır," dedim yerdeki Elfida'nın bedenine eğilerek. "Arkadaşım bayıldı."

"Bayıldı mı?" dedi Zahir şaşkınlıkla. "Ne oldu yenge?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Telaş anında dünyanın en tepkisiz insanı oluyordum. Bedenim buz kesmişti. "Dur sen yenge," dedi. "Ben onu alırım." Zahir çevik bedeniyle Elfida'yı kucağına aldığıında zemin katta olan misafir odalarından birinin içerisine hızlıca taşıdı.

"Ne oluyor güzel kızım?" Behiçe anne yanımıza geldiğinde Zahir, Elfida'yı yatağa yatırmıştı.

"Elfida," dedim korkuyla. "Allah'ım neden hiçbir işim doğru düzgün gitmiyor ki!" Gözlerimin dolduğunu hissederken tekrar dudaklarımı araladım. "Ses ver bana!" Yüzünü avuçlamıştım. Onu sarsarken hala bayıldığıında inanamıyordum. "Duyuyor musun beni?"

"Dur yavrum kolonya dökelim," dedi Behiçe anne yanıma gelerek. "Kendine gelir şimdi." Kızlar hızlıca kolonya getirince Behiçe anne kolonyayı bileğine döküp koklattıktan sonra Elfida tepki vermeye başlamıştı.

Gözleri hafif açılır gibi olurken, "Ödümü kopardın ya insan bayılır mı?" dediğimde kendine gelmesi için zaman tanıdım.

"Biz sizi yalnız bırakalım kızım," dedi Behiçe anne Zahir ile odadan çıktığında. Karan'ın da hareketlendiğini görünce onun ne ara buraya geldiğini bilmiyordum. Garip bir ifadeyle bakıyordu. Bu durumdan hiç memnun olmamıştı.

O da çıkmak üzereyken, "Karan," diye seslendim. "Durur musun?"

"Seni dinliyorum," dedi önümde durarak. İlgili bakışlarını gözlerime çevirdi.

"Elfida'nın evliliğinden haberi yoktu," dedim kısık bir tonda. "Ona her şeyi anlatacağım, eğer bir sıkıntı çıkarırsa alttan alabilir misin?" diye mırıldandığıında stresli gözükteğüm aşıkardı.

"Sen iste yeter ki." Karan beni tutup kendine çektiğinde alınma dudaklarımı bastırdı ve güçlü bir öpücük bahşetti. Geriye çekildiğinde elaya vurgun gözleri arkaya düştü. "Arkadaşın bana kötü kötü baktığına göre kendine geldi sanırım."

"Onunla konuşayım," dediğimde kafasını sallayıp odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapattıktan derin bir nefes alıp verdim.

Arkama döndüğümde, "Elfida..." dedim ne diyeceğimi bilemez bir halde. "İyi misin?" Elfida'nın yanına doğru yavaş adımlarla ilerleyerek sancılı bir sürece girmiştım.

"Marin bana bunların rüya olduğunu söyle!" dedi uzandığı yerden doğrulduğunda saçlarını karıştırdı ve bana alık bir ifadeyle baktı. "Çok kötü bir kabustayım kesin!"

"Rüya değil..." dedim alt dudağıma dişlerimle işkence ederken konuya nasıl başlamam gerektiğini bilmiyordum. "Bak anlatacağım her şeyi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Oturduğu yerden ayaklandığında bileğimden kavradı, "Yürü polise gidiyoruz," dedi. "Seni burada esir tutuyorlar, beynini yıkamışlar! Sana dedim ben değil mi, töreye mi kurban gittin diye! Nasıl benden yardım istemezsin?" dediğinde oldukça endişeli gözüküyordu.

"Ne polisi saçmalama Elfida." dedim beni kolumdan tutup en yakın karakola götürmekte kararlıydı. "Kendi isteğimle evlendim ben."

"Bir de kendi isteğimle demez mi kızım sen kafayı mı yedin?" dedi şaşkınlıkla konuşurken dudaklarından dökülenlere kendisi bile inanmıyordu. "Aşiret bunlar aşiret ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Benimde bir aşiret kızı olduğumu unuttun galiba?" diye mırıldandığımda ona alaylı gözlerle baktım.

"Bana nasıl evleneceğini söylemezsin sen Marin!" dedi yüksek sesle bağırdı.

"Elfida... söyleyemedim," dedim onun aksine daha kısık bir sesle. "Babam... abim, teyzem hepsi karşı çıktı senin de haberin olsa sen de karşı çıkacaktın ve bir kişinin daha karşımda durmasını istemiyordum."

"Tabii ki de karşı çıkacaktım! Eğer haberim olsaydı bu evlilik asla gerçekleşmezdi!"

"O zaman söylemediğim için hiç pişman değilim Elfida."

"Bak Marin..." dedi bitmek bilmeyecek sitemlerine başlamak üzereyken lafını kestim.

"Dinle Elfida, olayların hepsini anlatacağım."

"Hiçbir şey dinlemeyeceğim!" dedi kalkmak için hamlede bulunduğu anda onu durdurdum. "Buradan gidiyoruz!"

"Bir daha asla anlatmam, inadımı biliyorsun. Eğer beni dinledikten sonra aynı durumda olursan sana engel olmayacağım ama öncesinde beni bir dinle." Ciddi bir tavırla konuşurken gözlerimde bunu doğruluyordu.

"Peki..." dedi pes ederek. "Anlat."

"Şimdi," dedim derin bir nefes aldığımda. "Eskiden abimin zoruyla bir etkinliğe gitmiştik hatırlıyor musun? O toplantıya doğru uzun bir yolculuk yapalım..." Olayların en başından başlamaya karar verdiğimde olay döngüsünü hiç bozmadan İstanbul'un en işlek mekanına gittiğimiz tatlı partinin getirisinden tutup şu ana kadar olan her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmıştım.

Elfida anlattıklarımı büyük bir sessizlikle dinlemiş, çenesi defalarca yere düşmüş, kaşları arşa kadar uzanmış, alnında çukur oluşana kadar çatmış ve yeri gelmiş gülmüştü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yani sen zorla evlenmedin tam aksine evlenmek için sen zorladın öyle mi?" dediğinde o kadar anlattığım şeyden aklına ilk olarak bu katılmış olmalıydı. Kafamı olumlu anlamda sallayıp onu onayladım.

"Aptal mısın kızım sen?" diye cırladı aniden.

"Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim yine olsa yine yaparım."

"Sana az önceki bakışını gördüm, o gece de öyle bakıyordu. Saf mısın kızım sen seni sevdiğini nasıl anlamadın?"

"O daha garip... çünkü o karşı kinlenmişim anlattığım gibi onu vurana kadar o bana ne kadar körse ben de ona kördüm." Artık içimde öyle bir duygu barınmıyordu. Daha farklı duygularım vardı. "Ama şimdi her şey daha açık, görebiliyorum. Evet beni seviyor. Hele babamın yaptıklarından sonra bundan kesinlikle emin oldum."

"Abi... sen neler yaşamışsın böyle!" dedi eliyle dudaklarını kapattığında kafasını inanmıyormuşçasına iki yanına salladı. "Kızım bundan kanallara dizi çıkar bak! Aynı hayatın onlarınki gibi ama seninki daha farklı. Ağa dövmeli falan sen bir değişiksin."

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordum söylediklerine aldırmayarak. "Polise gitmekte kararlı mısın?"

"Sindirmem zaman alacak ama anlayabiliyorum. Evet çok saçma ama kadermiş zaten. O adam seni yine bulacak ve sen yine bu konağa gelin gelecekmişsin. Sadece o kısımları atlayıp işi hızlandırmışsınız." Ona hak vermişim. "Karan seni gerçekten seviyor. Üstelik seni konaktan gönderdikten sonra yaptıkları... Bu bile onu affetmek ve aşık olmak için yeterli."

"Lütfen bütün bu olanları Milan aşiretine kesme, çok iyi insanlar hepsiyle tanışmanı istiyorum." Birazdan içeriye geri döndüğümüzde Elfida olay çıkaracakmış gibi duruyordu. Ne kadar süreliğine gelmişti bilmiyorum ama bu süreçte aynı evin içerisinde kalıp alışmasına yardımcı olmam gerekiyordu. Aynı şekilde kendimin de. "Zaten gitmene izin veremem. Bu konakta misafir edeceğim seni. Otellerde kalmanı istemiyorum, konak büyük sana da oda ayarlarım."

"Burada suit falan var mı?" dedi alay eden bir tınıyla. "Ben gelmişken en güzel yerde kalmak isterim!"

"Varsa da o oda Barzan Ağa'ya aittir," dedim. "Bu süreçte yanımda olmanı çok istemişim. Her şey seninle daha kolay olurdu. Elfida iyi ki geldin." Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım.

"Şimdi sen hanımağasın yani?" Elfida benden ayrıldığında baştan aşağıya süzdü. "Vay beeee!" Ona göz devirmekle yetinirken tekrar dudaklarını araladı. "Eee bende hanımağanın kız kardeşi olduğuma göre burada bir fiyakam olur mu?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Eh ayarlarınız bir şeyler." dedim oturduğum yerden ayağa kalktığımda kolundan tuttum ve onu da beraberimde kaldırdım. "Hadi gel çaya gidelim, herkesle tanış."

Odadan kısa sürede toparlanıp çıktık. Milan aşiretinin çardakta çay keyfi yaptığını gördüğümüzde Elfida ile beraber yanlarına doğru ilerledik. "Afiyet olsun, biz geldik," dediğim sırada Karan'ın bakışları beni buldu.

"Buyurun buyurun oturun hayde," dedi Barzan Ağa. Yüzünde gülücükler eksik olmuyordu. Bakışları sarı saçlı kadını buldu. "İyi misin kızım? Bir şey oldu sandık, korktuk vallahi! Hastaneye götürelim dedik ama."

"Bir şeyim yok bey amca," dedi Elfida. "Çok sağ olun. Yol yorgunluk uçak derken kaldıramadım."

"Sana hemen oda ayarlatır, dinlenirsin kızım," dedi Behiçe anne.

"Rahatsızlık vermeyeyim," dedi Elfida çekingen bir tavırla. Az önce suit oda isteyen bu kız değil miydi?

"Koskoca Milan konağına misafir gelmiş otele mi yerleştireceğiz?" dedi Barzan Ağa huysuzlanarak olaya dahil olurken. "Çok ayıp duymamış olayım. Odamız çok, seç beğen istediğine yerleş hanım kızım."

Karan'ın yanına geçip oturdum. İştahla çayını içiyordu. Kısa bir ara verip kolunu omzuma attı. "Ben oda istediğimde hiç bu kadar cömert olmamıştınız Barzan Ağa," dedim kiskanç bir ifadeyle. Herkes şaka yaptığının farkındaydı.

"O misafir kızım, sen bu evin hanımağasısın! Buradaki bütün odalar senin zaten," dedi Barzan Ağa hiç altta kalmazken.

"Sağ olun efendim," dedi Elfida. Ayakta dikilmeye son verip yanıma oturdu.

Havin elinde çay tepsisiyle yanımıza yaklaştığında kendi çayımı aldım ve önümdeki sehpanın üzerine bıraktım. Çay tepsisini Elfida'ya uzattığında, "Çay ister misiniz?" diye sordu. "Başka istediğiniz bir şey varsa yapabiliriz." Elfida bakışlarını tepside gezdirdikten sonra gözlerini Havin'e dikti.

"Ben sütü bol latte alabilir miyim?" diye sordu Elfida. İsteği karışısında şaşırmadan edemezken Havin duyduğu şeyle bakakalmıştı.

"Elfida burası kafe mi?" diye sorarken nazik olmayacak şekilde ona vurdum. "Sütlü latte seni!" Havin'i daha fazla bekletmeden tepside çay aldığımda, "Çaydan içer," dedim ve önüne çayı bıraktım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ne bileyim," dedi Elfida omuz silkerek. "Ben sorunca seçenek çok sandım! Hem konak değil mi burası şıp diye istediğinizin olması lazım." Kızaran yanaklarıyla kulağıma doğru fisıldadı.

"Konum Mardin Elfida... Madrid değil."

Karan hafifçe öksürdüğünde, "Marin, arkadaşın senin için buralara gelmiş. Böyle mi ağırılıyorsun güzelim?" diye sorduğunda yalancı bir ifadeyle dilini damağına vurdu. "Kızı dövmediğin kaldı. Ben sadece bana böylesin sanıyordum ama sen herkese aynısın."

"Bu kız böyle enişte," dedi Elfida. "Vurur da sever de."

"Ben vurma kısmında kaldım Elfida," dedi Karan hoşnut bir ifadeyle. "Henüz sevmek kısmını göremedim."

"Ben de yanınızdayım ya... Ben varken dedikodumu yapmaz mısınız?" diyerek araya girdim.

"Kötü bir şey mi dedik canım? Doğruyu söyledik!" dedi Elfida. Kimseye çaktırmadan dizine vurdu. "Ah!"

"Zahir," dedi Karan. "Sen bilirsin abiciğim, şimdi adamlar anlamaz. Elfida'ya kahve dükkanından istediği latteyi al da gel hemen." Karan, misafirperverliğini sonuna kadar göstermek isterken Zahir'e doğru konuştu.

Zahir oturduğu yerden kalktı. "Olur abi," dedi.

"Yok yok ben öylesine şey etmişim. Zahmet etmeyin lütfen," dedi Elfida. Bana doğru kötü bakışlar atarken utanmış gibiydi.

"Alırım hemen, yakında var zaten," dedi Zahir.

"Abisinin aslanı paketli olanlardan da almayı unutma. Kaldığı süre boyunca içmek isterse yakınında bulunsun," diye ekledi Karan.

"Enişte gerek yoktu valla, çok mahcup oldum," dedi Elfida. Bakışları beni bulduğunda, "Hanımağa diye geldik ama ağamız daha misafirpervermiş." deyip devam etti. "Sağ ol enişte. Sonunda istediğim o enişteyi buldum!"

Zahir abisinin talimatıyla dışarıya çıktığında bir süre sonra geri gelmiş elinde büyük boy kahve bardağını Elfida'ya vermişti. Uzun bir süre çaylar içilmiş muhabbetler edilmişti.

"Sütlü latte," diye seslendim Elfida'ya doğru. "Kahven bittiyse odana götürüyüm seni. Yol yorgunusun ya bayılma yine," deyip oturduğum yerden ayağına kalktım.

"Her şey için çok teşekkür ederim," dedi Elfida konak halkına balkon konuşması yaparken. "Yarın sabah görüşmek üzere. Hayırlı geceler herkese."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hayde dağılın sizde odalara." Barzan Ağa oturmaya devam edenleri gördüğünde onları da odalarına gönderdi.

Elfida ile ona ayarlanan misafir odasından içeriye girdik. Getirmiş olduğu bavulunun yanına ilerledi ve eşyalarını çıkarmaya başladı.

"Gerçekten çok sıcak insanlarmış Marin," diyerek başladı Elfida. Gerçekten sevmiş gözüküyordu. "Haklarında kötü düşünmem imkansız. Gözüm asla arkada kalmayacak."

"Sevindim."

"Kızım insan yalandan gitme yeni geldin der!"

"Gitmeyeceğini biliyorum ki Elfida, niye diyeyim?" diye konuştum. "Daha sen buradan flört yapacak, sonra ayrılacak, ağlayarak gideceksin. İşin çokok."

"Umarım birini bulurum," dedi. Yavaşça göz kırptı. "Zahir de fena sayılmamış."

"Sakın!" dedim. "Bu konaktan uzak dur!"

"Of tamam ya..." Masum bir şekilde baktı. "Ama yakışıklıymış. Daha önce hiç kıvrıcık saçlı biriyle flört etmedim." Ona kötü kötü bakmamla sustu.

Kendimi burada yalnız hissetmiyordum ama Elfida sayesinde tamamlanmış olacaktım.

Üzerini değişmiş geceliklerini giymişti. Kendini yatağa attığında, "Hadi git artık. Kocan beklemesin," dedi.

Yüzüm aniden soldu. "Ben beraber uyuruz sanmıştım," dedim. Onu gerçekten çok özlemiştim. Tek ve en yakın arkadaşım. Uzun süredir onu görmediğim için hasret gidermek istiyordum.

"Daha neler be!" dedi Elfida. "Eniştemi bana düşman mı edeceksin? Hadi canım naş naş." Kapıyı işaret etti ve örtünün altına girdi.

"Asıl seni aşirete vermek lazım, senden güzel hanımağa olur sütlü latte." Onun yanına yaklaşmış ve çatlayana kadar gıdıklamaya başlamıştım. Karnında dolaşan ellerimle bağarmamak için kendini zor tutarken gülüşleri odanın dışına çıkmıyordu.

"Dur dur!" dedi konuşmaya vakit bulunca. "Yeter tamam, ağlayacağım." Güçlkle benden kaçmayı başardığında gülüşleri kesilmişti. "Hadi Karan'ı daha fazla bekletme. Odana git uyuyacağım." Gözlerinden uyku akıyordu. Bir anda gözleri açıldığında aklına bir şey gelmiş yattığı yerden doğruldu ve kaşlarını çatıp bana baktı. "Bana bak siz evleneli bir süre olmuş. Eğer hamileysen şimdiden söyle, ikinci kere bayılmak istemiyorum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Saçmalama Elfida!" diyerek çıkıştım. "Sana aramız yeni düzeldi diyorum! Neler anlattım, hiç mi bir şey anlamadın!"

"He siz daha şey yapmadınız..." dediğinde aniden lafını bölmüştüm.

"Öpüşmedik bile!"

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Adamın üstüne nasıl atlamadın?!"

"Her şey çok aceleyle geldi. Şu an da neyiz onu bile bilmiyorum."

Kahkahası bütün odayı doldurdu. "Arkadaş olabilirsiniz öpüşmediğinize göre," dedi. "Resmi olarak evli olduğunun farkındasın değil mi? Ne olabilirsiniz Allah aşkına! Karı kocasınız!"

"Biz tersten ilerliyoruz," dedim bu duruma üzülmeyen edemezken. "Önce tanışır, sevgili olursun. İş ciddiye bindiğinde de evlenirsin. Biz de tam tersi oldu, önce evlendik sonra tanıştık."

"Karan bunca zaman iyi sabretmiş, delinin tekisin," derken sabır diliyor gibiydi. "Ya da dur, Deniz Kızı mı demeliyim?"

"Bak sakın onun yanında da deniz kızı falan deme," diye uyarmadan edememiştım. Karan, Elfida'yı henüz tanımadığı için dalga geçtiğini düşünebilirdi.

"Evliliği devam ettirmek istemişsiniz," dedi Elfida. "O seni seviyor. Sen de anladığım kadarıyla hoşlanmaya başlamışsın. Her ne kadar sevmiyorum desen de seviyorsun bence. Böyle birine kapılmaman imkansız."

"Yani..."

"Senden adım bekliyor Marin," dedi kelimelerin üstüne basa basa. "O sana yapabileceği her şeyi yapmış ve zamana bırakmış. Onu sevmeni ve karşılık vermeni istiyor. Tamam, yüzüne karşı Deniz Kızı en başından beri sendin diyememiş ama gönlünü kapalı tutarak sadık olduğunu fazlasıyla göstermiş. Karan Milan'ın böyle biri olduğunu bilmiyordum, adama bir de yürek sızısı diyorlar..."

"Ona öyle demelerinin nedeni ikinci adından dolayı."

"Diğer adı ne ki?"

"Jan," dedim. "Kürtçe'de yürek sızısı demek."

"Haaaa," dedi Elfida şaşırmadan edemezken. "Anlamlıymış." Konuya geri döndü. "Artık bir adım at. O sana koşacak. Aranızdaki bu belirsizliği gider. Ona karşı duvarlarını yık, Marin. Seni yeniden inşa edecek. İzin ver yeter ki. Bütün akşam sana olan bakışlarımı gördüm. İçi gidiyor resmen. Sonsuza kadar böyle yaşayamazsınız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Öyle mi dersin?"

"Hı hı," dedi Elfida esnerken. "Senin de istediğin bu. Anlıyorum gözlerinden. Kendine itiraf edemiyorsun."

"Kafamı iyice karıştırdın Elf!"

"Gidiyor musun yoksa seni kovayım mı?" Onunla daha fazla uğraşmadan yalnız bırakmak için odasından çıktım.

Gece yarısı olmak üzereydi, karanlık olan avlunun içinde yürüdüğüm sırada bedenimi ısıran soğuklukla kollarımı birbirine doladım. Dışlerim neredeyse birbirine çarpacak kadar soğuk olmuştu. Taş merdivenlere yöneldiğimde bakışlarım yerdeydi, gördüğüm bedenle adımlarım yavaşlamıştı.

"Ne yapıyorsun burada?" Merdivenlerin orta katında oturan Karan'ı gördüğümde ne yaptığını merak etmişim.

"Seni bekledim." dedi gecenin karanlığında bile elaya vurgun gözlerini gözlerime dikti. "Sensiz çıkmak istemedim."

"Benim hatam," diye fısıldadım. Elfida git dedikçe gitmemişim. Gerçekten beni beklemişti. Onu elinden tutup kaldırdığımda kolunu omzuma atmış beni kendine yaslamıştı. "Bekleyeceğini düşünemedim. Çok beklettim."

"Sorun değil," dedi yürümeye başladığımızda. "Seni sonsuza kadar bekleyebilirim."

Berber merdivenlerden çıkıp odamıza geçtiğimizde aklımı kurcalayan durumu ortaya çıkarmak istiyordum. Kapıyı arkamdan kapattım. Kolundan tutup bedenimi tamamen ona döndürdüğümde titrediğini hissettiğim bakışlarımı yüzüne tırmandırdım.

"Karan..."

Bakışları sorar gibi baktığında dilimi kaşıyan kelimeler dudaklarımın arasından dışarı döküldü. "Neden en başından beri beni sevdiğini söylemedin? Ağzından çıkacak kelimeye baktım ama sen hiç yüzüme karşı bir şey demedin. Gönlümdeki sensin diyemedin."

"Marin..." Bana doğru bir adım atmasıyla bir adım geriledim ve sırtım kapıya çarptı. Parmakları çenemi kavrayıp yukarıya kaldırdığında gözleri tam gözlerimin içine baktı. "Sana bunu söylemek değil, sana bunu hissettirmek istedim, Deniz Kızı."

"Hissediyorum," dedim keskin bir dille. "Hissettiğim şeyi duymak da istiyorum."

"Sırf bu yüzden bana yumuşamanı istemedim Marin," dedi sıcak nefesiyle. "Gönlümü kullanarak seni kendime aşık etmek istemiyorum. Seni yavaş yavaş sonsuzluğa doğru kendime bağlamak,

Özge Naz - Düşler Ağdı

sana bağlanmak istiyorum. Yüreğinin soğukluğunu yakmak, benim küllerimle doğmanı istiyorum. Bana izin ver, sana bunu bütün hücrelerinde hissettireyim." Gözlerine teslim olduğumda bunu en az onun kadar ben de istiyordum.

Çenemi kavrayan parmakları tenimi okşarken boşta kalan elini başımın yanına koyup yüzüme doğru eğildi. Sıcak nefesi tenimi gıdıklarken elaya vurgun bakışları dudaklarıma düştü. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğında, ıslaklığı kuruyan dudağıma nem verdikçe aldığım hazdan ona karşılık vermeye başladım. Oldukça yavaş ve tutkuyla öpüyordu beni. Alt dudağıma kavrayıp güçlü parmakları bel oyuntuma indirdiğinde beni iyice kavradı ve kendine bastırdı.

Karan Jan Milan, beni öpüyordu. Yüreğimin sızılarını almak istercesine yoğun bir şekilde öpüyordu.

Nefes nefese kaldığımızı hissederken güçlükle ayrıldığımızda soluklarımız birbirine karışıyordu. Kalbim onun ritmiyle bir olmuş, ilk kez ölecekmiş gibi atmıyordu. Gözlerimi kapatıp az bir mesafe bulunan dudaklarımız tekrar buluşurken ihtirasın yoğunluğu dudaklarımızdan kalbimize akıyordu.

Bu sefer onu öpen bendim. Uzun uzun öptüm onu. Çok hissederek ve çok bağlanarak.

Ayrılmak hiç bu kadar acı verici olmadığında alnını alnıma yasladı. Nefeslerimiz ciğerlerimizde idam ediyordu. Sakin olmak şu an en son istediğim şeydi. Kalbimin hep böyle çarpmasını, hep böyle nefessiz kalmak istiyordum. Kirpiklerimi aralamamakta ısrarcıyken ellerim onun ensesinde geziyordu.

"Senin derdin hiçbir zaman beni yakmak olmadı Karan Milan, senin derdin tek yanmamaktı." diye fısıldadım gecenin boşluğuna doğru.

"Ve ben seninle yanmak istiyorum."

﴿ BÖLÜM 27 ﴾

27. BÖLÜM “KART”

Tenimi gıdıklayan sıcak dokunuşlar hissederken, başımı yan tarafa doğru çevirdim ve bedenimi saran uykunun kollarından sıyrılmadan uyumaya devam ettim. Belimi saran güçlü parmaklar beni kendine daha çok çektiğinde sıcak nefes boynumu işgal ediyordu. Boynumdan yukarıya doğru tırmanan sıcaklık bir gelip bir gittiğinde güçlükle gözlerimi araladım.

Buğulu bakışlarımın arasına giren elaya vurgun gözlerle kendime geldiğimi hissederken dudaklarımı oynattım. "Karan..." diye fısıldadım pürüzlü bir sesle. Yanağımın üzerinde tekrar dudaklarımı hissederken sertçe öptü. Dudağımın kenarına da öpücük kondurdu. Rüya olduğunu sanıp hafif aralamış olduğum gözlerimi tekrar kapattığımda o beni öpmeye devam etti.

"Ne yapıyorsun?" dedim kuru çıkan sesimle. Beni öpüşünün rüya olmadığını fark edeli çok olmamıştı. Bedenimi tamamen ona döndürdüğümde bal gibi parlayan gözlerimi açtım.

"Uyandırma servisi," dedi boğuk çıkan sesiyle. Dağınık saçlarıyla bana bakarken dudakları kenara kıvrılmıştı. "Sana seni öpücüklere boğarak uyandıracığımı söylemiştim."

"Hiç böyle uyandırılmamıştım," dedim keyifle.

"Korkunç alarmını daha fazla duymak istemiyorum, onu duyup kalkınca tersinden kalkıyorsun."

"Bak ben buna alışırım her sabah isterim, haberin olsun da." Kısık çıkan sesimle yüzümde gülümseme belirirken onun dokunuşlarını hissetmek içimi ısıtmıştı.

"Her sabah..." dedi yüzüme eğildiğinde yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu. "Bu şekilde..." dediğinde burnumun üzerinden öptü. "Seve seve..." derken dudaklarıyla dudaklarımı buluşturdu. Yoğun öpüşünü karşılık verdiğimde nefes nefese kalmadan geri çekildi. "Uyandıracığım."

"Peki..." dedim yoğun bir tutkuyla. "Uyanmak istemediğimde alarmımı erteleyebiliyordum, seni erteleyebilecek miyim?" Hiçbir zaman alarmın ilk çalışında uyanamıyordum. Dört beş kere ertelemeden kalkan birisi değildim.

"Dokunuşlarıma rağmen gözlerini açmazsan uyanmak istemediğini anlarım, bu daha çok işime gelir çünkü sen her uyanmadığında seni daha çok öpeceğim demek oluyor bu." Yüzüne yakışan sıcak gülümsemesi belirdi. "Ama seni daha çok öpmem için mi uyumak isteyeceksin yoksa gerçekten mi uyumak isteyeceksin işte onu bilemeyeceğim."

"Benimle uğraşmayı seviyorsun değil mi?" derken onu omuzundan ittim ve aramızda mesafe oluşturdum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çok..."

"Kahvaltı için daha vaktimiz var mı?" derken üzerimdeki örtüyü kaldırdım ve yatağın içerisinde doğruldum. "Yoksa kocam tam vaktinde mi uyandırdı?"

"Biraz erken uyandırdım," dedi Karan pürüzlü bir sesle. "Senden daha erken kalktığım için uyuyor olmanı izlemek büyük bir zevk ama senin asi hallerinle uğraşmak daha zevkli."

Ayaklarımı yataktan sarkıtıp uyuşuk bir şekilde dolabın önüne geçtiğimde kendime birkaç parça kıyafet ayarladım. "Vaktimiz varsa ben hızlıca bir duşa giriyorum." Dolabın önünden ayrıldım.

"Bu bir davet mi?" Yatakta hala uzanıyorken kollarını başının altına koymuş yüzünde beliren ifadeyle bana bakıyordu.

"Anlamadım," derken kaşlarım çatılmıştı.

"Duşa gireceksin ya haber vermeni seninle girmem için davet olarak algıladım," deyip uzandığı yerden kalktı. "Geçen beraber girdiğimize göre yine girebiliriz."

"O sen girmediğin içindi!" dedim sert bir tavırla ne demek istediğini sonradan anlarken yanaklarıma kor bir alev yükselmişti. "Pislik yapma!"

"Sen yine de banyoda dikkat et de sakarlığın tutmasın," dedi keyifle. "Düşme sakın."

Banyonun kapısının önüne geldiğimde, "O bir kere olur," dedim.

"Umarım tekrar olur da içeri girmem için bahane olur." Sesinden eğlendiği belliydi.

"Kapıyı kilitlesem biraz zor girersin."

"Kapı benim için engel değil Marin, hâlâ öğrenemedin mi? Kırmam saniyelerimi almaz." Sesinden anladığımda kadarıyla oldukça ciddi duruyordu. Kapı onun için engel değildi birkaç kere kırmak zorunda kalmıştı.

"Bütün kapılara çelik kapı şart." Onun uzatmasına izin vermeden kendimi banyodan içeriye attım. Üzerimdeki kıyafetlerimden kurtuldum, küvetin içine girip ayarladığım sıcak suyla bedenimi buluşturdum. Çok fazla oyalanmadan sıcak bir duş aldım. Onun içeriye girmesine neden olacak hareketlerde bulunmazken vücudumu kurularayp kıyafetlerimi giydim. Saçlarımı tarayıp kuruttuktan sonra tamamen kendime geldiğimi hissederken buhar olmuş banyonun içerisinden çıktım.

Benden sonra Karan duşa girdi. O da bir süre sonra duştan çıktıktan sonra, "Suyu boşa harcadık," dedi. "Beraber girseydik vakit de kaybetmezdik."

"Başka zaman artık..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"En azından kapıları tamamen kapatmıyorsun," derken muzip bir tavırla baktı.

Teninden süzülen damlalara bakarken iç çektim. Belinde havluyla çıkmıştı. Bilerek yapıyordu. "Neden kapatayım ki? İkimiz de olgun ve ne istediğini bilen insanlarız. Elbet o günler de gelir."

"Hemen gelmesi için ne duası etmem gerekiyor?"

"Çok dua etmen gerekiyor çok."

İkimiz de hazırlandığımızda Karan takım elbise giymişti. İşe başladığından beri daha resmi kıyafetler giyiyordu. Kahvaltı için aşağıya inerken koridordan geçip merdivenlere yöneldiğimizde avludan sesler yükselmeye başlamıştı.

"Seninki hemen uyum sağlamış yerleşik hayata." Karan bakışlarıyla avludaki çardakta oturan Elfida'yı ve yanına aldığı ikizleri işaret etmişti.

"Öyledir o girdiği kabın şeklini alır." Onların iyi bir şekilde anlaştığına şahit olurken onlar Elfida'yı sevmiş, Elfida da onları sevmiş gözüküyordu. Elfida sıvı gibiydi, nereye koyarsan koy hemen adapte olur hiç yabancılik çekmezdi. Kendini çok çabuk sevdirebilir, benim aksime sıcakkanlıydı.

"Çabuk kabullendi durumu," dedi Karan böyle olmasını beklemezken. Çünkü dün ona sorun çıkartabilir demiştim Elfida için.

"Herkes gibi öyle olmak zorunda. İyiliğimi istiyor sadece ve benim iyi olacağımı anladı, kendi gözüyle de görmek için de bir süre daha buralarda kalacak. Elfida benim kız kardeşim gibi."

"Keşke hep burada, seninle birlikte kalabilse. O geldiğinden beri ayrı bir mutlusun."

"Keşke," diye yanıtladım. "Zahir... Zühre misafir gelince beni unuttunuz bakıyorum, yengenizin pabucu bu kadar çabuk mu atıldı?" dediğimde onların yanına çardağa doğru yaklaşmıştık. İkisi ortaya Elfida'yı almıştı, Elfida'nın elinde tuttuğu telefona büyük bir dikkatle bakıyordu. Beni duymamışlardı bile. "Siz diyorum ikizler..."

Telefondan yükselen sesleri işittiğimde gözlerim aniden irileşmiş, kendi sesimi duyarken daha fazla etrafa yayılmadan Elfida'nın elindeki telefonu hızlıca almıştım. Videonun devamını görmeden telefonu kilitlediğimde üçünün de bakışları aniden bana dönmüştü.

"Ya yenge tam heyecanlı yerindeydik, neden aldın telefonu!" dedi Zahir. "Sabahtan beri izliyoruz gülmekten karnımız ağrıdı." Konuşması kahkahaya dönerken videoyu çoktan izlediklerini anlamam uzun sürmemişti.

"İnanmıyorum sana Elfida!" dedim öfkeyle karışık. "Bu konakta benim bir havam var. bunu yok etmeye mi çalışıyorsun sen?" Gözlerimden adeta ateş çıkıyordu. Elfida suçundan dolayı bakışlarını yere dikmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan yanımıza geldiğinde olayı anlamadığı belli bakışlarıyla bana baktı. "Ne oldu?" diye sordu meraklı bir ifadeyle.

"Hiç... ne olabilir ki," dedim hızlıca olayı hiç açmak istemezken.

"Abi... yengem..." Zahir eliyle karnını tutarken konuşmaya çalışıyordu ama gülmekten konuşamıyordu.

"Zahir konuşursan gerçekten küserim," diyerek oldukça ciddi olduğumu fark edince elini ağzına götürdü ve fermuar varmışçasına kapattı.

"Söyleyin hadi, merak ettim," dedi Karan.

"Önemli bir şey değil canım," dedim ve Karan'ın koluna girip onlardan uzaklaştırmaya başladım. "Biz masaya geçelim, çocuklarla çocuk olmayalım."

"Canım mı?" derken biçimli kaşları havaya kalktı. Beni boş olan masaya yasladığında oturmama izin vermedi. "Bana canım deyip dikkatimi dağıtma, Marin." Ciddi bir tavıra büründü. "Ne vardı o telefonda?"

"Ya ne alakası var, sana canım diyemez miyim?" Video konusunu unutacak gibi durmuyordu. "İyi demem bundan sonra Karan Ağa!"

"Hay senin Karan Ağa'na!" dedi sinirle. "Bana ne zaman ağa demeyi bırakacaksın?!"

"Beni sinir etmediğin sürece demem, sinir edersen sana diyeceğim tek şey Karan Ağa olur!"

Yüzüme doğru eğildi ve sert bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Her ne varsa bu kadar gizlediğin, Zahir bana anlatmadan duramaz haberin olsun. Ya kendi isteğinle anlat ya da bir şekilde gelir kulağıma."

"Behiçe anne geliyor." Onu üzerimden iterek yanından ayrıldım ve mutfaktan çıkan Behiçe annenin elindeki tabakları kavradım.

"Yardım edeyim Behiçe anne..." dedim sıcak bir sesle. "Başka getirilecek var mı?"

"Sana kurban olayım," dedi Behiçe anne yüzümü avuçlayarak. "Sen otur, geri kalanını hazırlarlar. Yorma kendini, sonra Karan oğlum bize kızıyor."

Avlunun köşesindeki çardakta oturan ekibe doğru seslendim. "Çocuklar hadi gelin, kahvaltı hazır!" diye bağırdığımda sesimi duymalarıyla ayaklanmışlardı.

"Çocuk mu? Hepsi senin yaşında Marin." Karan yanıma geçip otururken bakışları üzerimdeydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hepsi benden küçük, az önce beyin yaşlarının çocuk olduğunu kanıtladılar... Elfida'yı öldüreceğim." Sinirim hiç azalmamıştı.

"Merak ediyorum seni bu kadar sinir eden şeyi."

"Sadece doğum günlerinden nefret ediyorum, sebebi de o video var. Bunu bilsen yeterli," dediğim sırada konak halkı masa etrafındaki yerlerini almaya başlamıştı.

"De hayde şöyle güzel kahvaltı yapak." Barzan Ağa masanın başındaki yerini aldığı anda bakışlarını Elfida'ya çevirdi. "İstanbullu kızım iyi uyudun mu?"

"Sağ olun Barzan amca çok iyi uyudum," dedi Elfida canlı çıkan sesiyle. "Buranın havası beni erkenden ayağa kaldırdı. Normalde öğleden önce gözümü açamam." Elfida, öğle ezanı okunmadan kalkan birisi değildi.

"Öyle öyle buranın havası farklıdır." dedi Barzan Ağa keyifli bir şekilde. "Sabah geziyordun. Etrafı beğendin mi, hanım kızım?"

"Zahir bana çevreyi gezdirdi çok sevdim, gezilecek görülecek yerler çok varmış," diye yanıtladı Elfida.

"Ne ara çıktınız siz?" dedim şaşkınlıkla ona bakarken. Elfida'nın erken kalkmasına ayrı bir şaşırılmış bir de gezmesine ayrı şaşırılmışım.

"Ohoo hanımağa kalkacak da misafir gezdirecek, üç kere turladık," dedi Elfida sitem edercesine. Zahir centilmenliğini aynı şekilde Elfida'ya da gösterdiği için sevinmişim.

"Baba yarım Divan ailesinin düğününe kim kim gideceğiz?" Zühre kahvaltısına devam ederken bakışlarını babasına çevirdi.

"Divan aşiretinin bize iyiliği çok dokundu kızım, hep beraber katılırsak daha iyi olacak. Adamlara ayıp olmasın. Hem ailecek görünelim bayadır böyle yerlere gitmiyoruz," dedi Barzan Ağa.

"Ne düğünü Zühre? Kimin düğünü?" diye sordum. Zühre birkaç gündür arkadaşıyla heyecanlı bir şekilde konuşup duruyordu. Büyük ihtimalle arkadaşının düğünüydü.

"Yenge hani sen bana elbise almıştın," diyerek hatırlatmaya çalıştı Zühre. "Berfin diye arkadaşımın düğünü olduğunu söylemişim. Onun düğünü var, çok büyük bir düğün olacak üç gün sürecek. Buradaki bir aşiretin oğluyla evleniyor."

"Yengen niye sana elbise aldı Zühre?" dedi Karan, bambaşka noktaya takılırken.

"Kendisi ödemek istedi..." dedi Zühre kaçık bir sesle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yengen niye ödedi Zühre?" diye sordu Karan. Bu zamana gittiğim bütün yerlerde Milan gelini olmama rağmen kendi paramı harcamıştım. Girdiğim çoğu yerde kimse ödememi kabul etmemiş, ısrarlarıma rağmen benden para almamışlardı. Zorlayışımı alanlarda olmuştu.

"Yengem tutturdu abi," dedi Zühre topu bana atarken. "Ben dedim Milan gelini olduğun için ödemene gerek yok diye ama ne kadar ısrar etsem de kendisi ödemek istedi." Söylediği şeyle pişman olurken yine de abisine açıklamakta geri kalmadı çünkü Karan fark ettiği şeyin peşini bırakmayacaktı.

"Hangi mağaza o?" dedi sert bir tavırla.

"Sana göre kıyafetler yok," diye konuya dahil olduğumda Zühre'yi daha fazla sıkıştırmasına izin vermedim.

Sert bakışlarını Zühre'nin üzerinden çekip aniden bana döndü. "Bunu yapmana gerek yoktu Marin," dedi sinirlendiği belli olurken. "Hiçbiri karşılıksız kalmıyor, ödemeleri sonradan yapıyor, karım olduğun için bu ailedeki herkes gibi sen de bunu yapmalısın."

"İyi ki seninle hiç alışverişe falan çıkmamışım Karan," derken tavrımı korudum. "Her şeyden önce babam ve abim Milan aşiretinin parasını kullanmama müsaade etmez."

"Saçmalama Marin," dedi Karan. "Düşmanın parası değil kocanın parasını kullanıyorsun. Boşuna mı çalışıyorum ben tabii ki de kullanacaksın."

"Ben de işe girdiğimde, ortaklaşa paralarımızı kullanabiliriz," diye mırıldandım. "Her neyse bunun için tartışmayacağım. Bi zde mi katılacağız?"

"Davet göndermişler katılmak zorundayız," dedi Karan soğuk bir şekilde. Önüne döndüğünde kahvaltısına devam etti.

"İyi tamam katılırız, giyecek bir şeyim yoktu..." dediğimde bakışlarımı çaprazımda oturan Elfida'ya çevirdim. "Elfida o zaman seninle çarşıya gidelim bugün kıyafet alalım."

"Ben götürürüm sizi," deyip çok geçmeden lafa atladı Karan.

"İşe geç mi kalacaksın Karan?" diye sordum. "Biz kendimiz gideriz."

"Beraber gideceğiz," dediğinde sesi kararlı çıktı.

"Nasıl bir şey giymemiz gerekiyor? Buraların düğününe yabancıyım yöresel kıyafet mi giyeceğiz Marin?" Elfida ağzındaki lokmasını çiğnedikten sonra merakla konuştu.

"Ben de bilmiyorum Elfida, bu konu da bize Zühre yardımcı olacak. Ben de ilk kez burada bir düğüne katılacağım," diye yanıtladım onu. Benim de çok yabancı olduğum bir konuydu. Burada

Özge Naz – Düşler Ağdı

bir düğüne daha önce katılmamıştım. Mahir abimle benim, düğün yerine sade bir nikahla geçirilirken cenaze gibi geçtiği için bana da uzaktı.

"Nasıl?" dedi Elfida şaşkınlıkla. "Senin düğününde nasıl yapıldıysa aynı şeyler giyilir çok farklı olacağını sanmıyorum."

Yutmak üzere olduğum lokmam boğazımdan aşağıya sertçe indiğinde ona bakakalmıştım. Yutkunduktan sonra istemsiz bir şekilde yüz ifadem değişmişti. "Düğün olmadı bizim," diyerek geçiştirdim. "O yüzden bilmiyorum."

"Ha doğru kambersiz düğün olmazdı," dedi Elfida durumu toparlamaya çalışarak. "Benim katılmadığım düğüne düğün demem zaten iyi yapmışsınız."

Tabağımın kenarına reçel sürülmüş ekmek bırakıldığında düşen yüzüm aniden düzelmişti. Karan Milan'ın bana her sabah özenle reçel sürdüğü ekmeği elime aldığımda küçük bir ısırık aldım.

"Ben de neden doymadım diye düşünüyordum, reçelli ekmek eksikmiş," diye sadece onun duyabileceği bir şekilde konuştum. Reçeli çok fazla bulaştırmadan ekmeği tamamen bitirdiğimde arkama yaslandım. "Doydum şimdi."

Kahvaltı faslı bittikten sonra dışarıya çıkmak için hazırlanmıştım. Hava yazın sonuna doğru olduğu için çok fazla sıcak olmamasıyla rahat bir şeyler giyindim. Kıyafet deneyeceğimiz için çıkarması ve giymesi kolay olsun yazlık bir elbise giymiştim. Kızlarla hazırlanmamız bittikten sonra Karan'ın siyah arabasına binmiş çarşıya doğru yol almıştık.

"Şurada dursana Karan abi," dedi Zühre öne doğru uzanarak mağazayı işaret etti. "Burada yengeme göre bir şeyler buluruz."

"İnelim biz o zaman," dedim. Elimi kemerin kilidine yerleştirdiğimde serbest bıraktım ve bakışlarımı Karan'a çevirdim. "Sana hayırlı işler. Kendini çok yorma sakın."

"Ben de sizinle geliyorum, Marin." Karan arabayı sağa kırdığında aynaları kontrol ederek park etti. Motoru kapattığında bizimle gelme konusunda hemfikir değildim.

"İşimiz uzun sürer bizim, şirkete geçseydin. Biz taksiyle dönerdik."

"Marin, ne yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyorum artık seni," dedi. Kahvaltıdaki olaydan kaçmayı çalıştığımı fark ettiğini belirtti. "Hadi güzelim, inelim arabadan."

Ona bir şey demeden arabadan indim. Elfida ve Zühre önden ilerlerken hızlı adımlarla yanlarına ulaştım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Zühre beni fark ettiğinde üzgün bir halde, "Yenge söyleme demiştin ama ben ağzımdan kaçırdım." dedi.

"Sorun değil canım," dedim. "Zaten geçen gittiğimiz mağaza bilgi vereceğini söylemişti. Her türlü öğrenecekti."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Vitrinde cansız mankenlerle dizili olan elbiselerin yanına ilerledi Elfida. "Şu pullu uzun elbiselerden mi giyeceğiz biz şimdi? Ayy çok heyecanlı ya hiç giymemiştım böyle fistan gibi," derken oldukça heyecanlı gözüküyordu.

"Yani giymek zorunda değilsin Elfida ama sen bilirsin. Giyen kesim kadar giymeyen kesimde olacak," dedi Zühre. "Zaten kadın ve erkek ayrı olacak. O yüzden rahat giyinebilirsiniz."

Kızlarla üç yere ayrıldığımızda birbirimize bir sürü elbise bulmuş üzerimize tutup elemiştik. Mağazanın bu saatte boş olması şaşırtıcıyken rahatça elbiselere bakmışım. Uzun elbiseden yana şansımı kullanırken genelde baktığım bu tarz modellerdi. Eleye eleye elimde kalan dört elbiseyle kabine doğru ilerledim.

"Ben kabine geçiyorum," dedim harıl harıl elbiselere bakan Elfida'ya doğru. Bana bir şey demeden kafasını sallamakla yetindi.

Kabine girdiğimde perdeyi sıkıca çekip kendimi içeriye attım ve elbiseleri askıya astım. Üzerimdeki elbiseyi çıkardım ve en çok dendiğim istediğim elbiseyi elime aldım. Siyah, oldukça asil duran, kaliteli bir kumaşla dikilmiş elbiseyi üzerime geçirdim. Yan tarafında derin bir yırtmacı vardı ve üzerime giydiğimde nereye geleceğini merak etmişim.

Elimi arkaya attığımda belime kadar inen fermuara ulaşamamışım. Fermuarı tekrar çekmeye çalıştığımda sıkıntıyla ofladım. Daha ilk elbiseden sıcak basmışken denemekten vazgeçmek üzereydim.

"Off bu kadar ters yerde olmak zorunda değilsin!" Dudaklarımın arasında homurdandım. Perdenin açılmasıyla kapanması bir olurken aynada takılan bakışlarımla şaşkınlıktan donakalmışım. "Karan!" dedim aniden.

"Yardıma ihtiyacın var gibi," dedi Karan dudakları kenara kıvrıldı.

Kaşlarımı çattığımda, "Ne yaptığını sanıyorsun sen çık hemen!" diye tersledim. "O kadar insan var, gören yanlış anlayacak!"

"Çalışanlar dışındaki herkesi çıkartmalarını söyledim."

"Yine de kardeşin burada!"

"Evliyiz biz Marin. Karıma yardımcı olmayacağım da kime yardımcı olacağım?" dedi Karan hatırlatmak istercesine. "Şimdi izin ver." Parmaklarını açıkta kalan sırtıma yerleştirdiğinde elektrik çarpmış gibi hissetmişim. Açık olan saçlarımı yukarıya topladığımda sıkışmasını engelledim. Belime kadar açık olan fermuara kolaylıkla ulaştı, aynadan onu izlerken dikkat kesilen bakışlarıyla gizli fermuarı yukarı doğru çekti.

"Dön bakalım," dediğinde elimden tutup etrafımda yavaşça döndürdü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sabit durup aynada kendime baktığımda bacağımdaki yırtmaç oldukça fazlaydı ve basenlerime kadar çıkıyordu. Belden tam oturmalıydı. Dar olan elbise üzerime oldukça yakışmıştı. V yaka dekoltesiyle elbise tamamlanırken başka bir zaman olsa asla kaçırmayacağım bir elbiseydi. "Beğenmedim bunu," derken giyebileceğim yer yok gibiydi. Alırsam sadece dolapta duracaktı.

"Ben çok beğendim." Karan bakışları aynadaki aksimdeyken beni dikkatle süzüyordu. "Senin için yapılmış gibi..."

Bana hayran bir şekilde bakarken yavaşça yutkundum. "Alıyım mı o zaman?"

Dudaklarını açıkta olan boynuma bastırdı. "Kesinlikle almalısın," dedi Karan, tok bir sesle.

Bedenimi ona döndürerek elaya vurgun gözlerine baktım. Öylece duruyor olmasına karşılık sesimi çıkarmasam burada kalacak gibiydi. "Çıkacak mısın? Diğerlerini de denemek istiyorum." dedim kısık bir sesle.

"Çıkmasam?" Masum bir ifadeyle baktığında alt dudağımlı dişledi.

"Hiç öyle bakma, çık Karan!"

"Giymene yardımcı olduğum gibi çıkartmana da yardımcı olayım o zaman." Beni kendine çektiğinde sırtımı göğsüne yasladı. Sırtıma dökülen saçlarını yana toplayıp önüme bıraktı. Enseme kadar çıkan fermuardan tuttu ve aşağıya doğru indirdi.

"Çok oyalanırsan bu sefer girdiğimde çıkmam ona göre." Beni kabinde tek bıraktı.

"Şımarık!" diye arkasından seslendim.

Aynı modelde olan diğer iki elbiseyi de derin dekolteden ve yırtmaçtan dolayı giymeden elediğimde son kalan yeşil elbiseyi askısından çıkardım. Saten, draje yaka dökümlü geliyordu. Beli saran kalçalarımından itibaren hafif bolluk vardı. İlk denediğim siyah elbiseden çok daha güzel yakışmıştı, o elbise daha güzel olsa da bunu daha iyi taşımış ve kendimi daha rahat hissetmişim.

İkisi arasında kalmışım.

Kabinden dışarıya çıktığımda gözlerim koltukta oturan can sıkıntısından ölmek üzere olan Karan çarpmıştı. Bakışları beni görmesiyle kalakaldığında yüzündeki can sıkıcı ifadenin yerini şaşkınlık almıştı.

"Yenge çok güzel olmuşsun," dedi Zühre parıldayan gözlerle bana bakarken.

"Ay Marin gerçekten çok beğendim, kesinlikle bunu almalısın." Elfida'ın da beğendiği belli oluyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sence nasıl Karan?" dedim etek kısmından tutup yanına doğru yürüdüm.

"Daha güzel olamazdın." Ayağa kalktığıında elimden tuttu ve aynanın karşısına götürdü. Onun kıskanç biri olduğunu biliyordum.

Kaşlarımı çattım. "Sen kimsin ve kıskançlıktan ölen kocama ne yaptın?"

"İstedğini giyebilirsin karıcığım," dedi Karan kinayeli bir sesle. "Kadın erkek ayrı olacağı için seni erkek sinek bile göremez." Burada çoğu düğün ayrı ayrı yapıyordu.

"Nasıl ya? Boşu boşuna mı alacağım o zaman?" diyerek ona takıldım. "Erkek sinekler için yas ilan edilsin!"

"Beğendiysen hemen alalım, müşterileri daha fazla dışarda tutmayalım." Karan çenesini çıplak omzuma yasladığında aynadan bana bakmaya devam etti. "Kaç beden üstündeki?"

"38 beden," dedim.

"Yuh Marin! Ben seni bıraktığıında 36 bedendin, nasıl bu kadar kilo aldın?" Elfida yanımızda belirdeğinde baştan aşağıya alıcı bir gözle süzdü beni.

"Kocam eliyle besliyor Elfida, almayı ne yapacaktım? Görürüm ben seni bir hafta sonra, buradaki yemekleri yemeden duramıyorsun." Sesim oldukça sitemkar çıkmıştı. Karan omzuma dudaklarımı bastırıp geri çekildiğinde kabine doğru yöneldim.

"Çıkartmak da sorun yaşarsan..." Karan perdeyi aralayıp tuttuğunda geçmem için açtı.

"Karan!" dedim kabine geçip perdeyi hızlıca yüzüne kapattım. Elbiseyi çıkarttığıında dikkatli bir şekilde askısına geri astım ve kendi elbisemi üzerime geçirdim. Denediğim sadece iki elbiseydi ve yorulmuştum. Sıcakta hiçbir şey yapılmıyordu.

Kabinden çıktığıında Karan'dan başka kimseyi göremeyince sordum. "Kızlar nerede?" dedim elimde alacağım elbiseyi tutarken.

"Araca geçtiler," dedi Karan.

"Neden? Bir şey almadılar mı?" diye sordum merak içerisinde.

"Aldılar sen çıkana kadar."

"Beklemeseydin keşke, geç sen arabaya ben kasaya geçeyim." Kasaya yönelirken Karan kolumdan tuttu ve beni durdurdu.

"Ödemesi yapıldı çoktan." Elimdeki elbiseyi aldı ve yanında duran mağaza çalışanına paketlemesi için verdi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yani kabindeyken ne yapıp edip ödedin mi?" derken mağaza çalışanı elbiseyi paketleyip uzattığında elinden aldım.

"Marin, bu konuyu konuşmamıza bile gerek yok." Sesi tersti. "Üstelik herkese Karan bana kart verdi demişsin. Ne kartı, benim niye haberim yok?"

"Kendi kredi kartım..." Bakışlarımı kaçırdım. "Kimse ödeme yaptırmıyordu ben de senin bana çıkarttığını söyledim. Aslında hep benim kartımdı."

"Merak ettiğim bir şey var," dedi Karan. "Yetmiş bin liralık alışverişinde ne aldın? Bir de taksit yaptırmışsın!" dediğinde irileşen gözlerimle ona baktım.

"Sana inanamıyorum gerçekten!" diyerek cırladım. "Her yere ne kadar ödeme yaptım onu mu araştırdın?!" Bu kadarını biliyor olması beni korkutmadı değildi.

"Soruma cevap alamadım."

"Ev eşyası almıştım," dedim. "Yatak odasına eklemek istediğim şeyler vardı."

"Eve eşya alıyorsun ve bana söylemiyor musun?"

Üzülüğünü fark ettiğimde, "Bu benim kendime aldığım şeyler," dedim. "Makyaj masasıydı. Biraz da ıvır zıvır. O yüzden söylemedim. Çünkü kendi istediğim şeylerdi."

"Çöp bile alacaksan haberim olsun Marin," dedi Karan hoşnut olmazken.

"Tamam haklısın," dedim ve uzanıp onu yanağından öptüm. "Senden bir şey sakladığımdan değil. Zaten söyleyecektim aklımdan çıkmış."

Mağazadan dışarıya çıktığımızda omuzumda asılı olan çantamı açtı ve ne olduğunu göremediğim bir şey bıraktı. "Şimdi bu kartı alıyorsun ve bu kart dışında başka hiçbir şey kullanmıyorsun, Marin. Madem kartla ödemek yapmak istiyorsan kullanacağın tek kart bu olacak. Onun dışında kimse senden başka bir şey kabul etmeyecek. Kartı kullanmayacaksan hesabıma yazacaklar. Keyfine kalmış."

"Şımarık ağa!" dedim ve kolunun altından ayrılıp arabasına doğru yürüdüm.

"O dilini bana budattırma Marin, seve seve yaparım." Peşimden gelirken beni tutarak kendine doğru çekti ve yanağımdan öptü.

Arabaya bindik, kısa geçen yolculukta Elfida ve Zühre koyu bir muhabbete daldıklarında Karan ve ben sessizce onları dinlemiştik. Konakla çarşı arasında çok mesafe yokken konağın önüne geldiğimizde araba durmuştu. Konağın yardımcı kızları eşyalara yardımcı olurken Zühre ve Elfida da inmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben şirkete dönüyorum şimdi," dedi Karan ben arabadan inmeden. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

"O zaman sana iyi işler," dedim ve yanağından öptüm. "Sevgilim."

"Ne dedin sen?" diye sordu Karan şaşkınlıkla. Bunu dememi asla bekleliyordu.

"İyi işler dedim..." Munzurca gülümsedim.

"Bir daha desene," dediğinde arabanın kapısını açtım ve aşağıya indim.

"Başka zamana artık," diyerek omuz silktim ve kapıyı kapattım.

Konaktan içeriye geçip odama doğru çıktığımda Elfida da ortalıkta gözükmüyordu. Büyük ihtimalle o da odasına geçmişti. Üzerimdekileri değiştirmek için odadan içeriye girdiğimde beni yatağın üzerinde duran paketler karşıladı. Sadece bir tane elbise almıştım, neden bu kadar çok paket olduğunu anlamadığım için paketlerin yanına gittim.

İlk açtığım pakette düğünde giyeceğim zümrüt yeşili elbise çıktı. İkinci pakette denediğim siyah yırtmaçlı elbise çıktı. Şaşkınlıkla bakarken diğer paketler beni meraklandırmıştı. Diğer paketleri de açtığımda farklı modellerde elbiseler çıkarırken Karan dokunduğum bütün elbiseleri almıştı. Bu adamla kesinlikle alışverişe çıkmamalıydım...

Hava tamamen karardığında akşam vakti olmuştu. Milan konağında herkes avluya dolmuş masanın etrafını donatmıştı. Elfida cıvıl cıvıl bir haldeyken yemeklere benim gibi iştahla bakıyordu. Zahir'in yeri boş, Zühre, Behiçe anne ve Delal hanım her zamanki yerlerindedi.

Karan işten yeni gelmişti, Direkt olarak sofraya oturmuştu. "Nasıl geçti günün?" diye sordum.

"Yorucuydu," dedi sakın bir tonda. "İşe alımlara başladık. Kurul yönetimini tekrar inşa ediyoruz. Senin nasıl geçti? Kocanı özledin mi?"

Sofrada herkes olduğu için ağzımın içinde, "Hı hı," dedim. "Tenimde olan dudaklarını daha çok..."

"Marin..." dedi Karan acı çeken bir ifadeyle. "Yapma güzelim. Yoksa ikimiz de yemek yemeyeceğiz."

"Bana uyar."

"Hayde Milan aşireti afiyet olsun." Barzan Ağa seslice besmele çektikten sonra önündeki çorbasına kaşık daldırdı. Onun başlamasıyla herkes hareketlenmişti. Bu durum başlarda bana garip gelse de artık tamamen alışmıştım.

Avlunun kapısı gürültüyle açıldığında herkesin bakışları dış kapıya doğru döndü.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yemeğe bensiz mi başlıyorsunuz Milan konağı?"

Gülnarin Hanım kulak tırmalayan sesle konuşurken felaket tellalı gibiydi. Yanında hiç görmediğim bir kızla beraber elinde tuttuğu bavulla avluya girdi, arkalarında Zahir belirdi. Annesini almaya gitmişti.

"Gülnarin Hanım geldi, yok mu bir hoş geldiniz?" dedi Gülnarin Hanım.

Elimde tuttuğum çorba dolu kaşığa baktığımda yavaşça yutkundum. Yemeklerim artık zehir mi olacaktı yoksa zıkkım mı hep beraber görecektik. Umarım beni, benimle beraber de Karan Milan'ı pişman etmezdi.

﴿ BÖLÜM 28 ﴾

28. BÖLÜM “ÇARPIŞMA”

Gülnarin Hanım, konağa tekrar gelmişti.

Masaya doğru yaklaşan Gülnarin Hanım'ın yüzünde fark ettiğim morluklar kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. Dudağının kenarında yara varken şiddet gördüğünü anlamamak aptallık olurdu. Kimin neden yediğini bilmesem de onu bu halde görmek beni oldukça üzmüştü.

Yanında küçük olduğu belli olan bir kız onun aksine daha rahat bir tavırla gelirken elinde tuttuğu bavulu Havin'e doğru uzattı ve almasını işaret etti. Konağa, konakta yaşayanlara yabancı olmadığı belliydi. Siyah kısa saçlı, üzerinde elbise varken saçlarının üzerine yarım şal atmıştı. Bakışları önce beni buldu sonra yanımda oturan adama döndüğünde aradığını bulmuş gibi gülümsedi.

"Hoş gelmişsen hoş gelmişsen son göz ağrım," dedi Barzan Ağa. Masada boş yer yokken yardımcı kızlar iki sandalye daha çekmiş yeni servis açmışlardı.

"Karan..." dedim kısık bir sesle onun duyabileceği bir tonda konuştuğumda bakışlarımı ona çevirdim. "Gülnarin Hanım'ın yüzü niye bu halde?"

"Bilmiyorum, Marin." Bakışlarını benden çekip kaşları çatık bir şekilde Gülnarin Hanım'a baktığında tekrar bana döndü. "Sorunlu bir abisi var, onun işi olabilir. Öğrenirim ben birazdan, Zahir'in haberi vardır."

"Yanında getirdiği kız kim?" diye sorarken ayakta bekleyen kızı işaret ettim. Tavırlı bir halde masadaki yerinin hazırlanmasını bekliyordu.

"Zilan, abisinin kızı." dedi Karan.

Önümdeki çorbamı bitirdiğimde sırtımı sandalyeye yasladım. Doymamıştım ama iştahım kaçmıştı. Gittiği yerde şiddet görmüş olması canımı sıkılmıştı. Bu olaydan kimsenin haberi yok gibiydi. Barzan ağa, "Yüzünün hali nedir?" diye sordu.

"Kapıya çarptım ağam," dedi Gülnarin Hanım.

"O kapıya bir de bizimkiler çarpsın bakalım. Demek ki anlaşılmayan bir şeyler var," dedi Barzan Ağa. Başıyla Emrullah'a işaret etti. "Seni böyle göndermemiştik biz!"

"Hiç göndermeseydiniz keşke ağam," dedi Gülnarin Hanım. "Demiştim ben size. Dinlemediniz beni."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Boşta gelmemişsen Gülnarin Hanım," dedi Barzan Ağa. İkisinin sofraya oturduğunu görünce bakışlarını genç kıza çevirmişti.

"Zilan'ın yeri benim yanımdır artık, bir süreliğe bana eşlik edecek Barzan ağam." dedi Gülnarin hanım.

"Zilan ben bu arada." Zilan kara bakışlarıyla benim ve Elifda'nın üzerinde gezinmişti. "Tanıdık olmayan yüzler görüyorum." Gözlerini kıstı. "Milan konağı da en son gördüğüm halinden baya uzak," derken sesi kinayeli çıkmıştı. Bakışları benim üzerimde durdu. "Sen misin bakayım?"

"Bu güzel gelinim Marin." dedi yanımda oturan Behiçe anne elimi sıktığında bana ilgiyle baktı.

"Güzel mi? Bu mu güzel? Siz güzel görmemişsiniz Milan konağı." Zilan bütün dikkatleri üzerine çektiğinde ona şaşkın bir halde baktım.

"İnsan kendisi nasılsa karşısındakini öyle görürmüş Zilan," dedim soğuk bir tonda. "Güzellik yarışmasındayız da haberim mi yok? Adım attığın konağa hanımağalık yapmaya geldim." Konuşmamla önce bir yüzü düştü sonra hemen toparlayarak Karan'ı odağına aldı.

"Karan ağam nasılsınız görüşmeyeli özlediniz mi beni?" dedi Zilan.

"Burnumda tüttüğünü söylemeyeceğim Zilan." dedi Karan yemeğine devam ederken bakışlarını kaldırmamıştı.

"Gidişinizden sonra bir daha buralara gelmezseniz sanıyordum ağam, sizi ne getirdi?"

Karan yemeğini bitirdiğinde arkasına doğru yaslandı. Elaya vurgun bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerimin içine bakıp, "Yanımda gördüğün bu güzel kadın getirdi beni buraya." dedi sıcak bir sesle.

"Haklısınız siz de ağam, isteyerek evlenmediniz. Mecburiyetten gelmişsiniz," dedi Zilan.

"En güzel mecburiyetim." dedi Karan gözleri gözlerime mühürlenmiş gibiyken bir an olsun ayırmadı.

"Hayırdır Gülnarin hanım bu kıızı elinden tutup ne diye buraya getirdin bakayım?" diye sordu Barzan ağa.

"Barzan ağam, abimgil Zilan'ı evlendirmek istiyorlar ama Zilan daha küçüktür bilirsiniz." Gülnarin hanım herkesin duyabileceği şekilde konuşmaya başladı. "Evleneceği adam kendisinden yaşça büyük olunca evlenmesine göz yumamadım ağam. Zilan daha on yedi yaşında."

"İyi iyi yapmışsın Gülnarin Hanım," dedi Barzan Ağa. "Madem artık bu konağın bir ferdi olacak, burada kaldığı sürece boyunca kimseye saygıda kusur etmeyecek. Konağıma laf söz

Özge Naz – Düşler Ağdı

getirmeyecek, konakta yerini bilecek. Kapımıza kadar gelen bir kızı geri çevirecek değiliz. Ondan sen sorumlusun bilesin." Barzan ağa isteklerini sıralarken Zilan'a karşı tavrını ortaya koymuştu.

"Sağ olun ağam." dedi Gülnarin hanım rahatlamış bir tavırla Zilan'a baktı. Zilan ise gülümsemişti.

Yemekten sonra çardağa geçtiğimizde çaylar içilmek üzere ev halkı toplanmıştı. Elfida ile yan yana otururken onun telefonundan çekildiği fotoğraflara bakıyor, hangisini sosyal medyada paylaşacağı konusunda yardımcı oluyordum. Karan yemekten sonra benimle biraz vakit geçirmiş sonrasında çaya katılmayıp işlerini toparlamak için çalışma odasına çekilmişti.

"Anne seni burada görmeyi özledim," dedi Zühre. Elinde çantayla geldiğinde Zahir de arkasında belirmişti. Zühre sandığımdan çok daha duygusal duygularını asla saklamayan birisiydi. Annesine sarıldı ve geri çekildi. "Ben Berfin'lere geçeceğim. Düğün için hazırlıklara yardımcı olmak için. Babam gecedен gitmeme izin vermişti. Zahir beni bırakacak. Sen de izin verirsen gidebilir miyim?"

Gülnarin Hanım kızını baştan aşağıya süzdüğünde zaten hazırlanmış olmasına kaşlarını çattı. "Ağamdan izin almışsın Zühre, dikkatli ol. Yarın düğünde görüşürüz." Umursamaz bir tavırla çayından içmeye devam etti.

Zahir ve Zühre avludan çıktıklarında bir süre sonra araba sesi gelirken ayrılmış olmalıydılar. Onları izlediğimi fark eden Gülnarin Hanım'ın bakışları bana çevrildi.

"Gelin hanım geldiğimden beri ağzını bıçak açmıyor nasılsın iyisin?" dedi Gülnarin Hanım. Bana laf atmadan sadece iki saat dayanabilmiş gibiydi. "Ben yokken iyi hanımağalık yapabildin mi bari?"

"Siz varken de hanımağayım Gülnarin Hanım, varlığınız yokluğunuz bir benim için," dedim canlı çıkan sesimle oturduğum yerde gerindim.

"Hele laflara hele ben yokken güncelleme gelmiş herhal." dedi Gülnarin hanım gülmeye başlayarak.

"Müsaadenizle, size afiyet olsun. Biz Elfida ile etrafı gezelim biraz." Elfida'ya kalkmasını işaret ettim ve kısa sürede yanlarından beraber ayrıldık. Karan'a sokakta yürüyeceğimizi söyleyen bir mesaj atmıştım. Avlunun dışına çıktığımızda hava gece yarısına doğru olduğu için biraz esiyordu. Peşimizden evin korumalarından biri uzak mesafeden bizi izliyordu.

"Kızım bu kadar kadın niye var evde? Kim kim bilmiyorum sana da soracağım vakit olmadı bir türlü." dedi Elfida merak içerisinde sordu. "O gelen kadın kimdi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Barzan Ağa'nın son karısı." Kollarımı göğsümde birleştirirken dar sokakta yürümeye devam ettim.

"NE!" diye cırladı aniden Elfida. Sesi sokağı inletecek kadar çok çıktığında arkamızdan gelen korumanın dikkati bize daha çok çekilmişti. "Son karısı derken kaç karısı var bu adamın! Bir tane neyine yetmemiş!"

"Durumlar karışık biraz," dedim. "Anlatayım sana..."

Anlattıklarımın Elfida şaşkınlığa uğradığında aldığı bilgilere kaldıracak gibi durmuyordu. Ben de ilk duyduğum zaman kolayca sindirememiştim.

"Şaka gibi," dedi Elfida yüzünden şaşkınlık silinmezken. "Gülnerin Hanım denen kadının sana olan bakışını gördüm, öldürecek gibi bakıyor."

"Bana çok fazla kinli, geldiğimden beri kavga ediyoruz."

"Annesinin gözü göz değil kızım dikkat et bak." diye uyardı Elfida endişeli bir şekilde.

"Her neyse..." dedim yolu konağa çevirirken. "Sabah erken uyanmamız lazım. Düğün var."

"Üç gün mü sürecek gerçekten?" dedi Elfida düğün için heyecanlı gözüküyordu.

"Üç gün üç geceymiş ama sadece ilk gün katılacakmışız o da kendimizi göstermek için." Sesimdeki umursamazlıkla onun aksine ben hiç heyecanlı değildim. Düğünün nasıl yapılacağıyla ilgili merakım vardı ama aşırı bir kalabalık olacağı için çekincem vardı.

"Anladım..." dedi Elfida düşünceli gözükürken. "Bu arada Marin, ben düğün konusunu ağzımdan kaçırınca yüzünün halini gördüm. Düğün olayı seni üzüyor mu?" diye sordu. Avluya girdiğimizde arkamızdan demir kapıyı kapattılar.

"Kimi üzmez ki Elfida? Kim düğünü, nişanı, kınası olmasın ister? Kaderim bu şekildeymiş, ilk zamanlar üzülmüştüm ama şimdi eskisi kadar üzülüyorum."

"Senin üzüldüğünü Karan da fark etti bu arada," dedi üzüntüyle. "Yüzünde pişmanlık var gibiydi. Bilmiyorum kaya gibi yüzü, ifadesini hiç belli etmiyor ama sana bakınca farklı bir insan oluyor."

"Ona da bir şey diyemiyorum sonuçta nasıl evlendiğimiz ortada."

"Boşansaydınız..."

"Aynı şeyleri tekrardan yaşamaya gücüm yok," dedim. Aklıma gelen düşünceyle onu kenara doğru çektim. "Günlerdir sana soracağım unutuyorum. Sen bana, Cenk senin başının belada olduğunu söyledin demiştin, Cenk benim hakkımda ne dedi sana?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bir şey demedi," dedi Elfida. "Sadece seni aramış ama konuşamamışsınız sanırım bu işin peşini bırakmayacağım dedi. Ben bir şey olmadığını İstanbul'dan temelli olarak ailesinin yanına taşındığını söyledim."

"Bu olayları anlatmadın değil mi?" dedim Cenk'in benim hakkımda hiçbir şey öğrenmesini istemezken. Ondan korkmuyordum ama sağı solu hiç belli olmayan birisiydi.

"Hayır bilmiyordum zaten buraya gelince de hiç konuşmadık. Bir sorun mu var?"

Kafamı iki yanıma salladım. "Tamam Cenk ile ilgili son konuşmamız bu, onun hakkında bir şey bilmek ya da duymak istemiyorum. Aynı şekilde o da bilmesin duymasın."

"Peki hanımağam siz nasıl isterseniz." Burada işittiği ağzıyı yapmaya çalışmış ama başaramamıştı.

"Giy uyu," dedim onu yanımdan gönderirken. "Sabaha gözlerin şiş bir halde uyanma. Düğünde kısmetin kapanmasın."

"Kızım buraya gelin falan gelmem ben." dedi Elfida gözlerinde beliren kararlılıkla ağzından çıkan kulağı duymuyor gibiydi.

"Büyük konuşma Elfida..." dediğimde onu odasına gönderdikten sonra yanından ayrıldım.

Mutfağa doğru ilerlediğimde kızlardan Karan için bir çay istemiştim. Havin kısa sürede çay doldurdu. Tepsi hazırlayıp bana uzattı. Ona teşekkür edip merdivenlerden yukarıya çıktım. Yorulmuş olmalıydı. Yemekten sonra kendini odaya kapattığı için çay da içememişti.

Odasının kapısına geldiğimde elimde tuttuğum tepsiye dikkat edip kapıyı açtım. "Çalışıyor musun sen hâlâ?" diye sorduğumda içeriye girdim ve arkamdan kapıyı kapattım. Başını önünde biriken kağıtlardan kaldırdığında beni görmesiyle gözleri parıldamıştı.

"Evet çalışıyorum," derken geriye doğru çekildi. "İncelemem gereken bir sürü evrak var." Elimden tepsiyi aldığında kenara koydu. "Zahmet etmeseydin keşke."

Beni kendine doğru çektiğinde ellerini belime yerleştirdi. "Ben yapmadım zaten zahmet olmadı, sen çaysız yapamazsın."

"Artık tek çaysız yapamıyorum," dediğinde yavaşça göz kırptı.

"Nedir bunlar?" dedim gördüğüm koyu pembe dosyalarla. "Davalık mı oldun yoksa?"

"Şirkete açılmış davalar ve şirketin açmış olduğu davalar..."

Dosyaları karıştırmaya başladım, mezun olduğum bölümden dolayı birçok bilgiye sahiptim. Hukuk Fakültesi mezunuydum. "Ne konuda takıldın ki?" diye sordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şirketin avukatı geçtiğimiz ay işten ayrılmış. Dışarıdan bir avukatla çalışıyoruz şu anda." Sıkıntılı bir şekilde baktı. Hem çok yorgun hem de uykuluydu. Ona yardımcı olmak istiyordum ama her şeyi halledeceğini söyleyip duruyordu.

"Ben Hukuk Fakültesi mezunuyum," diyerek ona baktım. "Biliyorsun değil mi?"

"Evet ama mesleğine devam etmiyorsun, Marin."

"Sabahtan beri bakıp hiçbir şey anlamadığına yemin edebilir ama kanıtlayamam Karan," dedim onun eline çay bardağını tutuşturdum. "Kalk ben oturacağım. Dosyalara biraz bakayım, en azından nasıl yol izlemen gerektiği hakkında bilgi verebilirim. Sen çayını iç."

Çayını bırakmadan, diğer eliyle beni kendine doğru çekti ve kucığına oturmamı sağladı. Sırtımı göğsüne yasladığında oturuşumdan rahatsız olmadım. Çayından bir yudum aldı. "Anladığım çok söylenemez," dedi. "Bak bakalım."

Önümdeki kağıtlara hazineymiş gibi bakarken kutu kalemlikten bir kalem aldım ve bir süredir ayrı olduğum konulara hızlıca daldım. Kağıtları detaylıca incelerken şirketlerinde çalışmadığım için anlamadığım bir çok konu vardı. Ona sorarak bilgi aldıkça yeni noktalar işaretledim.

"Bana bak kara para aklamıyorsunuz değil mi?"

Bana ters bir bakış attı. "Saçmalama."

Önümdeki kağıtları tamamen karıştırmıştım, okumadığım üzerini karalamadığım tek bir yer kalmazken Karan dikkatle beni dinliyor ve izliyordu. Kağıtları topladığımda dosyalara geri yerleştirdim ve dağıttığım her şeyi düzeltiltim.

"İyi neyse ki hapse girmiyorsun..." Hukuk alanımken bir şeylerle uğraşmak sevindirmişti. Yüzümü Karan'a çevirdiğimde kucığında olduğum için kollarımı boynuna doladım. "Bir an fakir olacağız diye korkmadım değil. Yoksa bu yüzden mi bana para harcatmıyorsun? Sen hapse girersen benim paramı mı yiyeceğiz?"

"Daha neler, Marin."

Başını boynuma yasladığında gözlerini kapatmıştı. "Uyumak istiyorum..." dedi yorgunluğu belli olan bir sesle.

"Odamıza götürürsen uyuyabiliriz, sevgilim."

"Bir daha söyle bakayım," dedi Karan, hoşnut bir ifadeyle.

"Sevgilim..." diye fısıldadım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Beni kucakladığında güçlü kollarının arasında dünyanın en hafif şeyiymişim gibi odaya taşıdı. Kapıdan geçip yatağın üzerine bıraktığında dolabından kıyafet aldı ve banyoya yöneldi. Onun banyoya girmesiyle hızlı bir hareketle ben de kıyafetlerimi değiştirdim. Birkaç dakika sonra Karan çıktığında dişlerimi fırçalamak için ben girmiştim. İşlerimi bitirip çıktım ve ışığı kapattıktan sonra kendimi yatağa bıraktım.

"Şu damladan gözüne damlatalım." Karan yan taraflarımızda bulunan gece lambasından kendi tarafını aydınlattığında uzandığı yerden tekrar doğruldu.

"Her gece damlatmayı ben unutuyorum sen nasıl unutmuyorsun?" diye sorduğumda şaşırılmamak elde değildi. Aklıma bile gelmiyordu ama o her gece unutmadan damlatıyordu.

"O da benim farkım. Sen yoğun olduğun için unutman normal. Çiçek annesi olmak kolay değil." Alay ettiği belli olurken başımı geriye yatırdığında gözlerime birer damla damlatmıştı.

"Üff çok yaktı bu sefer." Acı içerisinde mırıldanırken gözlerimi sıkıca kapattım ve birkaç dakika olan süremi beklemeye başladım. Damla damlatmaya başladığımdan beri gözlerim gün içerisinde hiç kurumuyordu.

"En kısa zamanda doktora gidelim. Yakmayan hangisi varsa ondan alalım." İlgili dolu bir sesle ışıkları tamamen kapattığında beni kendine çekmiş sarılmıştı.

Gözlerimi açtığımda ona doğru dönüp yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına küçük bir buse kondurdum. Geri çekilip başımı göğsüne yasladığımda ellerini belime koymuştu.

"İyi geceler öpücüğü mü bu?" Onu öpmemden hoşnut olmuştu.

"Beni çok düşünüyorsun ve bunu çok hoşuma gidiyor öpücüğüydü." Burnuma dolan hoş kokusuyla gözlerimi kapattığımda kollarının arasında hissettiğim güvenle kendimi uykuya teslim ettim.

"Bu ses ne?"

Uyanalı bir süre geçerken banyodan çıktım ve duyduğum seslere dikkat kesilmiştim. Karan, bilmiyorum dercesine kafasını salladığında üzerime sabahlığımı geçirip altında sıkışan saçlarımı dışarıya çıkarttım ve gelen sese doğru yöneldim.

Odadan çıkıp koridoru geçerek merdivenlerin başında durduğumda avluda gördüğüm manzarayla neye uğradığımı şaşırılmışım. Beni fark eden Elfida gelmemi işaret ettiğinde yüksek sesle sesini duyurabilmek için bağırmıştı. "Marin, orada duracağına gelsene halaya."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan yanımda belirirken irileşen bakışlarımı ona çevirdiğimde uyanıp uyanamadığımı anlayamamışım. Kollarını metal korkuluğa yasladığında balkondan aşağıya gülen bir yüzle baktı.

"Karan ben kabus mu görüyorum? Yoksa gerçekten avlunun içinde Elfida ile Zahir halay mı çekiyor?" dediğimde gözlerim gördüklerine inanamıyordu.

"Seninki kabın şeklini çok fazla almış galiba."

Yüksek sesli çalarak başımı şişiren halay müziğini kapatmak için aşağıya koşar adımlarla indiğimde telefonda yükselen sesi onların halayına aldırmadan kapattım. "Bütün Mardin'i halaya kaldırmaya yemin mi ettiniz? Sabah saat kaç haberiniz var mı?" diye cırladığımda sabah Karan Milan'ın sıcak öpücükleriyle uyanmış olmama rağmen etkisi çok sürmemişti.

"Ya tam öğrenmişim halay çekmesini neden kapatıyorsun?" dedi Elfida. Zahir'in kolundan ayrılmış yanıma gelerek elimden telefonunu hışımla almıştı. "Senin bu yengen çok gıcık Zahir, yani bir tane yengeniz var size de Marin gibi bir canlı düşmüş."

"Sen bana kurban ol be." Kollarımı göğsümde birleştirdiğimde Elfida'ya ters bir bakış attım.

Elfida yanımdan geçip gitti. Telefonundan gürültülü bir şekilde çıkan halay müziğini tekrar açtığına Zahir'in koluna girdi. "Biz devam edelim Zahirciğim," dedi gıcık bir tonda. Bilerek yapıyordu. "Ben bu halayı öğreneceğim koydum kafaya."

"Zahirciğim derken?" dedim kaşlarım havaya kalktığına ona şaşkınlıkla baktım.

"Aynı zamanda yengen çok kıskanç." Elfida'nın kurduğu samimiyet gözümde kaçmazken onunla uğraştığımın farkına varmıştı.

"Bu kıskançlık değil ama hadi seni utandırmayayım," dedim. Zahir'in büyük bir çabayla halay çekmeyi öğretmesini izlemeye koyuldum.

"Karan Ağa'm," diyerek seslendi Zilan. "Divan aşiretinin düğününde reyhani oynayacak mısınız?" Zilan, yukarı balkonda telefonuyla ilgilenen Karan'ın yanında belirmişti. Onun gibi o da kollarını demir korkuluğa yasladığında gözleriyle Karan'ı odağına almış ilgiyle izliyordu.

"Çok iyi bildiğim oyun değil Zilan oynamayacağım." Karan telefonunda baktığı her neyse dikkat kesilmiş bir şekilde gözlerini ayırmazken ağzının içinde mırıldanmıştı.

"Olsun ağam ben size yardımcı olurum, beraber olursak gösteririm bana bakarak yapabilirsiniz," dedi Zilan. Geldiğinden beri Karan'a olan bakışlarını fark etmemek imkansızdı. Hayran bir şekilde bakıyordu. Ben bile kocama öyle bakmıyordum.

Karan bir şey demeden telefonuyla ilgilenirken onun sessiz kalmasıyla Zilan tekrar konuştu. "Ne dersiniz ağam? Koskoca Karan ağa düğüne katılacak ve reyhani oynamayacak mı?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Oynamayacak Zilan," derken merdivenlerden yukarıya çıkarak Zilan'ın yanına geçtim. "Hem de ben istemiyorum diye oynayamayacak."

Zilan benim geldiğimi fark ettiğinde yüzü aniden düştü, şalını savurup bir şey demeden yanımızdan ayrıldı. Yaptığı tavırı anlam veremezken arkasından bakakalmıştım. "Sana niye oyun teklif ediyor?" diye sorduğumda kaşlarım istemsizce çatılmıştı.

"Bilmem dinlemiyordum, teklif mi etti?" dedi Karan elindeki telefonu kapatıp cebine attığında bakışlarını bana çevirdi.

"Oynamayı aklından bile geçirme!" dedim içimde beliren kızgınlıkla kocamın bir başkasıyla oyun oynayacak olması beni sinirlenmişti. "O gözünü bana oydurma Karan!"

"Niye sinirlendin?" diye sordu. "Cevap bile vermedim, Marin. Telefonumdan gelen maili okuyordum kulağım onda bile değildi!"

"Hani erkek kadın ayrı olacaktı, niye beraber oynamayı teklif ediyor?" diye sordum. Evin içinde birinin kocama böyle bakıyor olması canımı sıkıyordu. Çok kalabalık olan bir düğüne gidecektik ve Karan herkesçe tanındığı için düğünün gözdesi olacaktı.

"Oyun alanları genelde iki tarafın ortasında olur," diyerek açıkladı. "Oynamak isteyen çiftler için."

"Yani herkes birbirini görebiliyor," derken kesinlikle oturduğu yerden bile kalkmamalıydı. Erkekleri mağara kapatsak olmaz mıydı? Hem doğal yaşam alanlarına dönebilirlerdi.

"Büyük ihtimalle öyledir, tam bilmiyorum."

"Desene o zaman seninle bugün çok uğraşacağım!" Odaya doğru gitmek üzereyken beni belimden tutmuş gitmeme izin vermemişti. Karan yakışıklı bir adamdı, ona bakan bir sürü kadın olacaktı ve beni rahatsız hissettirmişti.

"Nereye böyle kaçır gibi?" Beni demir korkuluğa yasladığında hissettiğim yükseklik korkusuyla ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Beni mi kıskanıyorsun sen?"

"Hiç de bile ne alakası var?" Gözlerimden çıkan ateşi söndürmeye çalışıyordum ama nafileydi.

"Niye sinirlendin o zaman?"

"Birilerinin gözleriyle kocamı yiyecek olması rahatsız edemez mi?"

"En doğal hakkın, Marin." Yüzüme doğru yaklaştı ve sıcak nefesi tenime çarparken alnıma güçlü dudaklarını bastırdı. "Ama kocanın gözünü senden başkasını göremez, kocan senden başkasına yıllardır kör."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İkimiz de çok hazırlanmayalım. Hatta normal kıyafetlerimizle gideriz olur mu?" Ciddiyetimi korudum ve onu kolundan tutup çekiştirdiğimde hazırlanmak için odaya doğru sürükledim. "Sonuçta bizim düğünümüz değil, kimseye ayıp olmaz." Karan el mahkum kafasını sallamıştı.

Odaya geçince geniş dolabın önünde durdum. Karan'ın kıyafetlerinin asılı olduğu bölümü iki yana açtım ve takım elbiselerini karıştırdım. Oldukça kaliteli ve pahalı olduğu belli olan takım elbiselerden elime alıp baktım. Çoğunluğu koyu renklerden oluşuyordu. Yatağın üzerine dağıttım ve ona verdiklerimi giymeye başladı. Yaklaşık bir saatin sonunda üzgün bir şekilde kendimi yatağa bıraktım.

"Olmadı bu da..." Sıkıntıyla nefes verdiğimde onun üzerinde çok fazla yakışan takımına baktım. Kaç tane denettirmiştim bilmiyorum ama hepsi çok yakışıyordu.

"Marin bu artık giydiğim beşinci takım!" dedi en sonunda bıkarırken. "Ne yapmak istediğini söyle, yardımcı olayım."

"Çirkin olman gerekiyordu... Neden hepsi sana çok yakışıyor?"

"Kendime yakışmayan bir şey almıyorum, ondan olabilir mi?" Mantıklı olarak hiçbirimiz kendimize yakışmayan bir şey almıyorduk. Ama sorun şu ki adam ne giyse yakışıyordu.

"Hayır... üstünde bir şey yokken bile çok iyi gözüküyorsun kıyafetle alakası yok."

"Ha sen içindeki yakışıklı demek istiyorsun..." dedi muzip bir ifadeyle aynanın karşısında kendine bakarken dudaklarının kıvrıldığını fark ettim.

"Öylesin..." dedim. "Bu kadar yakışıklı olmak zorunda değilsin!"

"Başka takım giydirecek misin yoksa bu tamam mı?" Aynanın önünden ayrılıp üzerini düzelttiğinde bana doğru döndü.

"Tamam, bu olsun."

Onu giydirdikten sonra ben de giyinmek için Karan'ı odadan çıkarttım. Çok oyalanmadan yeşil elbiseyi üzerime geçirdim. Aynanın karşısına geçip kendime baktım. Siyah saçlarımı kalın bir şekilde maşalamış açık bir şekilde bırakmışım. Kapı tıklatıldığında, "Gelebilirsin hazırım," diye seslendim.

"Saçlarımı toptasana." Aynadaki gözlerimle buluşunla emir verircesine konuştu.

"Açık bırakmayı düşünüyordum," dediğimde kaşlarım çatılmıştı.

"Şimdilik topla."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ona karşılık vermeden saçlarımı ensemden tutup yukarıya doğru dağınık topuz yaparcasına topladığımda Karan arkamdan bana yaklaştı. Ellerini boynumda hissederken aynada ne yaptığına baktığımda gördüğüm şeyle bakışlarım boynuma düşmüştü. Bana kolye takması afallatırken parıldayan taşlar gözüme yansıma yapmıştı.

"Bu ne Karan?" dedim kayık yaka elbisemin üzerinde yerini alan kolyeye dokunduğumda oldukça pahalı bir şey olduğu belli oluyordu. Üzerinde sayamayacağım kadar pırlanta taşla ince olan gerdanlığa hayran bir şekilde bakıyordum.

"Sana aldım, boynun boş kalmasın." Kolyenin klipsini taktığında açıkta kalan boynuma dudaklarımı bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedim utandığımı hissederken yanaklarım beni ele vermek üzereydi. "Çok zarıfmiş."

"Zahir bunu beğenmedim, tekrar çekilelim," dedi Elfida. Düğüne doğru yola çıkmıştık. Karan'ın arabasında iddik. Arka koltukta Zahir'le oturan Elfida sayısız fotoğraflarından birini çekiliyordu.

"Kızım kolum ağrıdı, yengem bir tane çekiliyor beğenmese bile söylemiyor. Kaçınıcı fotoğraf oldu güzelsin işte, neyini beğenmedin?" Zahir fark etmeden Elfida'ya iltifat etti. Elfida duyduğu şeyle utanırken gözümünden kaçmamıştı.

"Ya saçıma baksana, o ne öyle takipçilerim gördüğü an takibi bırakacak. Hem sen niye çekiyorsun ver şu telefonu bana, ışığa karşı durmak lazım." dedi Elfida, Zahir'in elinden telefonu aldığımda beraber fotoğraf çekilmeye devam ettiler.

"Yeter bu kadar, geldik düğüne." Zahir telefonu kapattığında bıkmış olsa bile bunu Elfida'ya belli etmemeye çalışıyordu. İkisinin bu şekilde anlaşabiliyor olması yüzümü gülümsetiyordu.

Arabanın tamamen durmasıyla aşağıya indim ve kendi kapımı kapattığım. Karan'ın en yakın arkadaşı Mert'in bize doğru geldiğini gördüm.

"Deniz kıızı?" dedi beni gördüğü an konuştu.

"Mert?" dedim bakışlarının odağıyken aynı şekilde karşılık verdim.

"Marin?" dedi Elfida kaşları havaya kalkarken.

"Karan?" dedi Mert.

"Elfida?" dedim, ne oldu dercesine.

Zahir kendini ortaya attığında, "Ben de kendi adımlı söyleyeyim bari... Zahir?" diye konuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Deniz kızı derken?" dedi Elfida, Karan dışında birinin bu şekilde hitap etmesine şaşırmış gibiydi.

"Karan'ın deniz kızı işte yengem olur kendisi." dedi Mert, kötü bakışlara maruz kalırken mahcup bir şekilde konuştu.

"Bana deniz kızı deme demiştin, bu adam niye sana deniz kızı diyor?" dedi Elfida.

"Siz niye hepiniz yengeme deniz kızı diyorsunuz? Abi sen yengemi ilk gördüğün zamanda deniz kızı dedin ne oluyor?" dedi Zahir, burada her şeyden habersiz bir şekilde dururken abisini vurduğundan beri aramızdaki olayı bir türlü öğrenememişti.

"Ben Elfida, deniz kızının en yakın arkadaşı." dedi Elfida yüz ifadesini düzelttiğinde Mert'e doğru elini uzattı.

"Bende Mert, Karan'ın en yakın arkadaşı oluyorum." dedi Mert, efendi bir şekilde ceketinin önünü kapattı ve Elfida'nın elini sıkıp tanıştı.

"Zahir'in hiçbir şeyden haberi yok mu?" dedi Elfida, Zahir'in hiçbir şey anlamayan yüz ifadesini inceledi.

"Yok," dedim.

"Gel Zahir ben sana bütün olayı baştan anlatayım." dedi Elfida, Zahir'i alıp gittiğinde üçümüz kalmıştık.

"Sizi yan yana görmeye alışamayacağım sanırım." dedi Mert, Karan'la ikimize bakarken.

"Ben hala rüya sanıyorum kardeşim bazen gece uyanıp bakıyorum gerçek mi diye o masum yüzünü görüp rahatlıyorum." dedi Karan beni iyice yanına çekti. "Yoksa bende inanamıyorum."

"Seni gerçekten çok aradık yenge, o davetteki herkes kontrol edildi ama nasıl adın çıkmadı bilemedik."

"Ben oraya adımla katılmadım, abimin davetlisi olarak geldiğim için adım yazmıyordu bulamamanız çok normal." diye yanıtladım Mert'i.

"Marin, kızım gel seni görmek isteyenler var." dedi Behiçe anne bana doğru seslendiğinde bakışlarımı sesin geldiği yere doğru çevirdim. Başımı tamam anlamında salladığında önüme geri döndüm.

"Ben Behiçe annemin yanına geçeyim o zaman, sonra görüşürüz." dediğimde yanlarından ayrılmış beni bekleyen Behiçe annenin yanına doğru geçmiştim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Beni çevresindeki bütün kadınlara tanıttığında el öpmekten artık başım dönmeye başlamıştı. Behiçe anne tanıştırdıklarının akrabalarının ufacık bir kısmı olduğunu söylerken görünen kısım buzdağı değil bir avuç buz parçasıymış meğerse. Elfida ve Zühre oyun alanından bir saniye olsun ayrılmamışlar, herkes benim ne kadar zarif ağır başlı olduğumu konuşurken oyun oynamayı bilmediğim için kalkmadığımdan bihaberlerdi. Zahir ile Elfida bir ara halaya katılmışlardı.

Behiçe anne beni bir saniye olsun yanından ayırmazken sıcaktan bunaldığımı hissetmiş bir an önce günü tamamlamak istemişim. En son mezuniyette bu kadar kalabalığın arasında kalmıştım. Karan Milan'ı birkaç kere erkek topluluğu arasında görmüş koyu bir muhabbetin içerisinde yanından Mert ayrılmıyordu.

Kafama güneş geçtiğini hissederken ayağa kalkmamla hafiften sendelemiş sonra toparlamıştım. Hava alacağımı söyleyip Behiçe annenin yanından ayrılırken kadınlar kısmından çıkmak üzereyken bana seslenen tanıdık kişiyle omuzumun gerisinden ona doğru döndüm.

"Gelin hanım nereye düğün sarmadı sanırım." dedi Zilan üzerine yakıştığını düşündüğüm kıyafetiyle bana bakıyordu.

"Hava almaya geçiyorum Zilan, sen de gel istersen." dedim sıcak bir şekilde gülümserken aramızda yaş farkı olmasıyla ona dün ki hareketlerini gençliğine verip ters davranmak istemiyordum. Üstelik kolay bir hayatı yokken ona elimden geldiğince yardımcı olmak istiyordum.

"Yok ben oyun oynamaya geçiyorum. İnsanlar az oyun görsünler." dedi omuz silktiğinde ilgisiz bir tavırla konuştu Zilan. Onyediy yaşındaydı benden altı yaş küçüktü Zilan ama benden çok büyükmüş gibi davranıyordu.

"Tamam o zaman sana iyi oynamalar."

Önüme döndüğüm sırada dalgın bir şekilde yürümeye başladım. Ayağım, son anda gördüğüm kalın ve sayamadığım kadar çok olan kablolarla takıldığında yere doğru kapaklandım. Ses ve ışık sistemlerinin çalışması için her yer kablolarla doluydu ve dikkatsiz davranmıştım.

Yüzümün acıdığını hissederken kimsenin beni görmemesi için dua ettim. Rezil olmuşum. Çok kötü düşmüştüm ve dizim yanıyordu.

Tanıdık olmayan biri, "İyi misiniz?" diye endişeyle sordu.

"İyiyim," desem de iyi olmadığım aşikardı. Zaten başım dönüp duruyordu. Aşırı sıcaklamıştım.

"Yardım edeyim." Yabancı kişinin ellerini belimde ve kolumda hissederken bana destek olarak yerden kaldırdı. Yer yarılrsa da içine girseydim keşke.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Burnum..." dedim acı içerisinde kıvrılırken elimde yüzümü kapattım ve sırtımı duvar olduğunu düşündüğüm yere yasladım. Burnumun içerisinde sıcak sıvı hissettim, sarsıntıdan ve yoğun sıcaklıktan beynimin sıvısı akmıştı kesin. "Kanıyor galiba."

"Elinizi çekerseniz bakabilirim," dedi yabancı adam. "Buyurun mendil alın, kanamayı durdursun." Bulanık bakışlarımın arasında elinden mendili alıp burnuna tuttum.

"Gelin hanım!" dedi Zilan olduğunu bildiğim ses. Sakarlık benim diğer adımdı. Yerde bir şey olmasa bile takılır düşerdim fakat bu sefer kabloların acizliğine uğramıştım. Tam da bu olayın üstüne Zilan'ın gelmesi hiç iyi olmamıştı.

"Bu adam kim hele?" diye sordu Zilan. "Arın mıdır akrabası mıdır?"

Adam benim yerime konuşup, "Akraba değiliz," dedi.

"Bak sen bizim geline..." dedi Zilan. "Akraba bile olmayan adamla böyle yakın durmaya utanmıyor musun?"

"Hanımefendi yere düştü," diyerek açıkladı. "Üstelik sert bir şekilde de düştü. Ayağı takıldı."

"Sen bu kadının kim olduğunu bilmiyor musun be adam?" dedi Zilan hiddetle konuştu.

Adam, "Hayır," dedi. "Bilmem mi gerekiyor?"

"Koskoca Karan Milan'ın karısını tanımıyor musun sen? Ağanın karısına nasıl böyle hadsizce dokunabilirsin!" diye bağırды Zilan.

"Ben bilmiyordum... tanımıyorum kendisini," dedi yabancı adam.

"Zilan abartma istersen..." diye mırıldandığımda acıdan yandığı hissettiğim burnumdan elimi çektiğimde yaslandığım yerden ayrıldım. Başım öyle bir dönüyordu ki, sıcak geçtiğini düşünürken bir de sakarlığım iyice gözümü karartmıştı.

"Hanımefendi yardım etmemi ister misiniz?" dedi. Ayakta duramadığımı fark ederken yardımcı olmaya çalıştı. Başımı istemiyorum anlamında iki yanına salladım. "Oturun isterseniz."

"Marin!"

İşittiğim sesle birlikte arkama döndüm, elaya vurgun gözlere perde inmiş gibiydi. Karan Milan gelmişti.

Gözleri hiç iyi bakmıyordu.

﴿ BÖLÜM 29 ﴾

29. BÖLÜM “BUZ”

Gözleri hiç iyi bakmıyordu.

Hızlı adımlarla yanımıza geldi, aramızda olan kısa mesafeyi kapatırken sinirle soluyordu. Bakışları yabancı adamla benim aramda mekik dokudu.

"Ne oluyor burada?"

"Bir şey olduğu yok," dedim hızlıca dudaklarımı araladım. "Teşekkür ederim size de."

"Uzaklaş," dedi Karan, beni tutan adamın ellerini sertçe bedenimden ayırdı.

"Karan Ağa," dedi adam, hoşnutsuz bir tınıyla. "Karın olduğunu bilseydim zaten yaklaşmazdım."

"Bir daha seni onun yanında görmeyeceğim," dedi Karan tehditkar bir tavırla. "Toz ol!"

"Ağam adam karınızı tanımadığı gibi bir üstüne utanmadan dokunuyor, beline sarılıyor gelin hanım da bu durumdan hiç rahatsız değil!" dedi Zilan.

Dudaklarımı aralasan kusacak gibiydim o yüzden sıkı sıkıya kapattım ve yüzümü Karan'ın göğsüne yasladığımda hoş kokusunu burnuma doldurdum.

"Sana sormadım Zilan! Sen niye konuşuyorsun?" dedi azalmayan siniriyle herkesi yakmak istercesine. "Hem görüyorsun Marin'in halini, dikileceğine niye yardım etmiyorsun?"

"Bana niye kızılıyorsunuz ağam, karınıza dokunan elleri kırmanız gerekiyor. Ben gelmesem ne olacaktı kim bilir!" dedi Zilan aslında hiç gözüktüğü gibi biri olmazken yüzünün aksine kalbi çok kötüydü. "Gelin hanım adını çıkarmaya çok müsait."

"Doğru düzgün konuş Zilan," dedim yüzümün acısını umursamadan.

"Ya bir gören olsaydı ne olacaktı?" dedi Zilan. "Karan Ağa'nın karısı başka adamın kollarında diye laf çıkarsalar hoş mu olacaktı? Gelin hanım kendini milletin kollarına bırakmaya çok meraklı."

"Kim neyi görüyor Zilan! Canımı sıkma benim laflarına dikkat et!" dedi Karan, öyle sinirliydi ki yüzüne bakmaya korkuyordum.

"Ağam adamı görmedi-"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zilan ben karımın ağzından çıkana bakarım! Ben seni kovmadan sen kendin git, abiciğim." Karan, Zilan'ın daha fazla konuşmasına izin vermezken Zilan'ın hışımla gidişini işittim.

Ben karımın ağzından çıkana bakarım mı demişti? Zilan'ın ne yaptığının farkında olmuş olacak ki, dolduruşuna gelmemiş gördüğü manzara onu sinir etse de benden bir şey duymadan hüküm vermek istememişti. Karan sen nasıl bir adamsın?

"Marin," dedi sıcak bir tonda. "Konuşacak mısın benimle? Bak üstün başın da toz olmuş." Elimle yüzümü kapattığımda hissettiğim korkunç ağrı gitmeyecek gibiydi.

"Bakmaya kıyamadığım yüzüne mi bir şey mi oldu, niye yüzünü tutuyorsun?" Ellerini bileklerimde hissederken sıkıca kapattığım yüzümü açmaya çalışmıştı.

"Kaldır kafanı." Emir verircesine konuştuğunda benim kaldırmamı beklemeden parmaklarını çeneme yerleştirip gözlerini gözlerime dikmişti. Çatık olan kaşları daha da çatıldığında yüzümde gezinirken bir noktaya odaklanmıştı. "Burnun kanıyor. Mendili bana ver. Küçükken de düşer dizlerini kanatırdın hep, büyüyorsun bir yerlerini kanatmaktan hiç vazgeçmiyorsun."

Elimdeki mendili benden çekip alırken bakışları mendile takıldı. Aralı olan dudaklarıyla öylece dururken elindeki mendili sıkı sıkıya tuttu.

Bir şey demeden bileğimden kavrayıp beni peşinden sürüklemeye başladığında gözlerindeki ateşi gördüğüm için ona ayak uydurmaya çalıştım. Uzun elbisemin eteğinden kavrayıp topuklu ayakkabılarıma dikkat ederken o bana aldırmadan hızlı adımlar atıyordu.

"Dur... Karan dursana!" dedim uyarır bir şekilde. Buraya kadar yürüebildiğim için kendimi alkışlamak istiyordum. Sinirine yenik düşmemesi için ona karşı çıkmamıştım ama yürüyebilecek halde değildim.

Siyah arabasının kapısını açıp binmem için işaret etti. "Bin hemen arabaya." Niye böyle davrandığımı anlamadığım için bozulan dengemle ayakta durmaya çalışırken tekrar konuştu. "Marin," dedi tekrardan. "Arabaya bin!"

Derin bir nefes alıp açtığı kapıdan kendimi içeriye attığımda kapıyı yüzüme sertçe kapatmıştı. Sırtımı koltuğa yasladığımda kendime gelmeye çalıştım. Araba gölge bir alanda park edili olduğu için içerisi soğukken sıcağın altından ayrılabilirdiğim için rahatlamıştım.

"Ne oluyor Karan! Beni bu şekilde sürüklemenin nedeni ne?" dediğimde onu bu denli sinir eden şeyi anlamamıştım. Mendil hâlâ elindeydi.

Telefonunu cebinden çıkarttığımda bana bir şey demeden arama ekranına gelmiş, birini aramıştı. "Benim bulunduğum düğünde Sönmez aşiretinin ne işi var!" diye bağırdı. Sesi oldukça şiddetli çıkmıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ne demek haberiniz yoktu! Olacak! Puştlar karımın yanına kadar yaklaşmış!" dedi hiddetle.
"Karım diyorum lan karım!"

Olayın ne olduğunu az buçuk anlarken, onu ilk defa bu kadar zıvanadan çıkmış görüyordum.

"Sikerim ben böyle işi!" dediğinde direksiyona sert bir yumruk attı. "Araştır, dertleri neymiş öğren. Bu kadar yaklaştıklarına göre kesin bir şeyler planlıyorlar. Gözünüzü dört değil yedi açın!"

Telefonu hızlıca kapattığında, elindeki mendili avucunun arasında sıkıp arabanın penceresinden dışarıya fırlattı. "Karan?" dedim sorarcasına. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok, sen yaslan. Klimayı açıyorum rahatlarsın şimdi," dediğinde sinirli olmasına rağmen sakinlikle konuştu. Arabayı çalıştırıp yola koyulduğumuzda geriye yaslandım ve soğuk hava üflenmesiyle kendime gelmeye çalıştım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum arabanın içerisinde devrilen sükuneti bozduğumda bineli bir süre geçmiş Karan bir şey demeden sadece sinirle arabayı kullanıyordu.

"Hastaneye... geldik sayılır."

"Düğünü öylece terk ettik." Akşam olmasına az bir vakit kalmışken hava neredeyse kararmak üzereydi. "Elfida'yı almadık. Onu orada tek bıraktım." Elfida'yı kimseyi tanımadığı bir düğünün içerisinde bırakıp çıkmıştım. Hem de habersiz bir şekilde.

"Zahir'i ararım konağa getirir. Tek bırakmaz, en son beraberlerdi." Direksiyonu yavaşça kırıp arabanın hızını düşürdüğünde birkaç saniye sonra motoru durdurmuştu.

"Hadi in." Arabadan inmiş benim olduğum tarafa gelip kapımı açtığı anda elini uzattı. Bakışları yüzümdeyken, "Çok kötü mü düştün?" diye sordu.

"Evet," dedim. Onun elini tutup kendimi arabadan indirdiğimde başımın dönmesi bir olmuştu. Ona belli etmeden kapıyı kapattım ve derin bir nefes alıp verdim.

"Yürüyemeyecek gibiyse..."

"Yürürüm." Karan beni belimden tutmuştu.

"Yani deniz kızı olduğunu bilmesem inanırım ben bu lafına," dedi daha fazla yürümeme izin vermeden. Beni kucakladığında kollarımı boynuna dolayıp dönen başımdan dolayı gözlerimi kapattım.

Doktor, kontrolleri yaptıktan sonra aç karnına tahlil vermem gerektiğini söyleyerek çıkışımızı vermişti. Görünürde hiçbir şeyim yokmuş. Detaylı bir kontrol için tekrar çağırılmıştı. Vücut

Özge Naz - Düşler Ağdı

direncimin zayıf olduğunu söyleyerek birkaç vitamin ve takviye yazmıştı. Karan, sinirli olsa da hiç elimi bırakmamıştı.

"Güneşin altında bunaldıysan niye bana söylemiyorsun? Bayılana kadar öylece duracak mıydın Marin?" dedi çocuk azarlar gibi.

"Fark etmedim ki," dedim masum bir tavırla. "Ayağa kalktığıma bin pişman oldum zaten. Güneşin altında dursaydım daha az hasar alırdım." Yüzümün bazı kısımlarında yoğun bir ağrı varlığını sürdürüyordu.

"Gel çıkalım hastaneden, evde dinlen." Beni tekrar kucakladığında üzerimdeki elbiseye dikkat ederek sırtımdan ve bacaklarımdan kavrayıp arabaya taşıdı.

Kısa bir süre konağa geçtiğimizde tek istediğim biraz olsun dinlemekken hava tamamen kararmıştı. Akşam yemeği konakta yenilmemiş düğün yapılan yer tarafından verilen yemekten yenilmişti. Karan benimle birlikte hastanede olduğu için ikimiz de yemek yememiştik. Aç olmadığım için yemeyeceğimi söylediğimde Karan daha sonra yiyebileceğimizi söylemişti.

Konak halkı henüz gelmemişti, evde çalışanlar ev boşluğunda dip köşe temizlik yapmıştı, bütün konak çiçek gibi kokuyordu. Tam yatağa kendimi atıp kollarımı iki yanıma açtığımda yeni serilen nevresim takımının keyfini çıkartmak üzereydim ki uyarır tondaki sesini işittim.

"Öyle yatmayacaksın, üstünü çıkart."

"Sen çıkartsan keşke."

Önüme doğru gelip beni belimden tutarak kaldırdı, gözlerimin içine baktığında, "Emrin olur güzelim," dedi ve kayık yaka olan elbisemin omuzlarıma düşen askıyı iyice indirdi.

Saçlarımı omuzumun arkasına itti. Fermuarı indirmek için elini yanıma atıp fermuardan tutarken bakışlarımı gözlerinden çektim ve yere diktim. Yanaklarıma sıcaklık yükselirken kalbim teklemeye başlamıştı.

Fermuarı tamamen açıp elbisenin üzerime yaptığı baskıyı azalttığında parmaklarını boynuma doğru çıkardı. Çenemi kavrayıp baş parmağı yanağımı okşadığında yere düşen bakışlarımı kaldırdı. "Utanma benden Marin."

"Utanmıyorum..." diye fısıldadım gözlerine bakarken konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Niye yanakların kızardı o zaman?" dedi parmağı yanağımı okşamaya devam ettiğinde yavaşça yutkundum.

"Sıcaktadır." dedim kısık sesle bütün suçu Mardin'in kuru sıcağına atmaktan hiç çekinmedim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Hafifçe gülümsediğinde parmaklarını boynumdan çekti ve elaya vurgun gözlerini, gözlerimden bir saniye bile olsun ayırmadan üzerimdeki elbiseyi yavaş bir tınıyla çıkardı. Karşısında dantelli siyah iç çamaşırlarımla kaldığımda göğüs kafesim hızla yükseliyordu. Bana almış olduğu kolyeyi de rahat olmam için çıkartmıştı. O sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Kendime almış olduğum kıyafetlerimin olduğu tarafa geçtiğinde uzun bir süre kıyafetleri karıştırdı. "Hiç düzgün bir şey yok burada."

Hava yeni yeni karardığı için daha konak halkıyla çay içerdik büyük ihtimalle. O yüzden gecelik tarzı bir şey giymesem iyi olacaktı.

"Neyse bu biraz daha giyilebilir." Elinde tuttuğu elbiseyle yanıma geldi. Oversize olan yumuşak dokudaki elbisenin rahat olacağını düşündüğüm için onu seçtiğine sevinmişim. Başımдан geçirip kollarımı kendim geçirdiğimde ayağa kalktım ve elbiseyi giydim. Baştan aşağıya beni süzdüğünde, "Seninle en kısa zamanda alışverişe çıkalım," dedi. Getirdiği kıyafetten çok memnun olmuş gözüküyordu.

"Seninle alışverişe çıkmamaya yemin ettim ben," derken kıyafetin altında sıkışan saçlarımı dışarıya çıkarttım.

"O niye?"

"Geçen neye elimi sürdüysem almışsın! Üstelik hiçbirini giyecek yerim bile yok."

"Hepsi senin için yapılmış gibiydi, nasıl almayacaktım Marin?"

Ayağımdaki çıkartmadığım topuklu ayakkabılarımı Karan eğilip çıkarttığına ileriye doğru fırlattı. "Şimdi dinlen."

"Yüzüme bir şey olmuş mu?" dedim kendimi yatağa bıraktığımda yüzümü yavaş yavaş hissetmeye başlamıştım.

Karan bana yaklaşip yüzümü avuçladığında parmaklarını yavaşça tenimde gezdirdi. "Kızarmış sadece bir şey yok." dedi sıcak bir sesle. "Öpeyim de geçsin." Yüzüme iyice eğilip sıcaklığını hissettiğim dudaklarını bastırduğunda her yerimden öpmüştü.

"Geçti mi?" diye sorduğunda dudaklarım kenara kıvrılırken canım yanmaya devam etse de olumlu anlamda kafamı sallamakla yetindim.

"Buz hazırlayıp geliyorum. Sen uzan." Gözlerimi kapatıp yatakta dinlenmeye devam ederken midemdeki yanma hissi gitmiyordu.

Bir süre sonra Karan'ın geldiğini işittiğimde kapattığım gözlerimi tekrar araladım ve odanın içerisindeki varlığına bakındım. Elinde buz torbasıyla geldiğinde yatağa yaklaşmış ve yanıma

Özge Naz – Düşler Ağdı

oturmuştu. Burnumun üzerine değirdiğinde hissettiğim yakıcı soğuklukla yüzümü geri çekmiştim. Daha yavaş bir şekilde dokundururken yüzümün diğer kızarık kısımlarına koymuştu.

"Ben devam ederim işine bak sen Karan," dedim elini tuttuğumda buzu almak için kavradım.

"İşime bakıyorum zaten," dedi buzu bana vermediğinde elimi indirdi. "Benim işim sensin."

Bir süre tampon hareketlerle yüzüme buz koymuş, ağrı hissettiğim yerleri yakıcı buzla birlikte acısını azaltmıştı. Yüzümü hissetmeye başladığımda uyuşukluk gitmiş, dondurucu bir soğuk belirmişti. Yüzümü buzdan ayırdığımda, "Üşüdüm ben. Yüzüm dondu," diye mırıldandım.

"Isıtırım hemen." dedi elinde tuttuğu buzu kenara bıraktığında sıcak dudaklarını yanağıma bastırdı. Öpücüklerimi tüm yüzümden gezdiren dudaklarının sıcaklığı tenimdeki soğukluğu alaşığı etmişti.

"Kimdi o adam? Ne vardı mendilde bu kadar endişe ettin?" diye sordum. Onu çok sinirlendirmişti. Ne olduğunu merak ediyordum. Bir anda köpürmüştü.

"Önemli birisi değil, sadece senin karşına asla çıkmaması gereken birileriydi." dedi Karan, bana anlatmayacağını bakışlarından anladığım için üstelemedim. Sönmez aşireti her kimse Karan'ın sevmediği birileriydi, düşmanları olabilir miydi ki? Bunu ikizlere sormak için aklıma not ettim.

"Karan... sabah dedin ya yıllardır senden başkasına körüm diye." derken uzandığım yerden doğruldum ve gözlerimizi aynı hizaya getirdim. "O gün yatta beni gördükten sonra hayatında kimse olmadı mı?"

"Hayır olmadı." dediğinde gözlerini söylediklerini doğruluyordu.

"Peki gerçekten gece uyanıp bana mı bakıyorsun?"

"Gerçekten çoğu zaman olmasa da bazen rüya sanıp baktığım oluyor." dedi buğulaşan gözleriyle elalarını hiç bu kadar keskin görmemişim.

"Seni her geçen gün daha iyi tanıyorum Karan ve beni hep şaşırtıyorsun." dediğimde kollarımı boynuma doladım ve onu kendime yaklaştırdım.

Dudaklarını dudaklarımla buluşturduğunda boynundaki ellerim saçlarına doğru tırmanırken koyu saçlarının arasında parmaklarımı yavaş bir tınıyla gezdirdim. Alt dudağımla dudaklarının arasına alıp yoğun bir istekle ıslattığında aralanan dudaklarımla dillerimizi birleştirdi. Kalbim onun ritmiyle bir olmuş, dudaklarımızda atıyordu. Yoğun bir tutkuyla öpüşmemiz devam ederken buz tutmuş soğuk ellerini belime yerleştirdi. Bana aynı zamanda hem sıcaklık veriyordu hem de soğukluk veriyordu.

"Mar-"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hiii ben özür dilerim!" diye bir ses işittiğimizde ılık hızıyla birbirimizden ayrılırken ikimizde bakışları açık olan kapıya yönelmişti.

Elleriyle gözünü sıkıca kapatmış Elfida kapıda belirdiğinde gördüğü manzara karşısında olduğu yerde kalakalmıştı. "Hiçbir şey görmedim gerçekten! Bir an gözüme perde indi anlamadım ne olduğunu ama gerçekten görmedim öpüşüyor muydunuz?" dedi gözlerini açmamakta kararlıyken utançtan kendimi Karan'a yaslamışım.

"Gördüğümde değil gerçekten yani tahmin ettim öyle durduğunuza göre öpüşüyor olmalısınız!" dedi Elfida susması gerekirken daha çok konuşması Karan'ın gülmesine neden olmuştu.

"Ama görmedim gerçekten!"

"Hayır Elfida! Öpüşmüyorduk, Karan diş hekimi bilmiyor musun yoksa? Dişimi kontrol ediyordu." dedim alaylı bir şekilde konuştuğumda Karan'dan ayrıldım ve yataktan çıktığımda Elfida'nın yanına geçtim.

"Ne? Eniştem dişçi mi?" dedi Elfida şaşkınlığı sesine yansırken gözlerini açmış bana irileşen gözleriyle bakıyordu. Ben safsam Elfida kimi zaman benden daha saf oluyordu. "Nasıl ya? Bu adamın barı var, şirketi var, aşiret ağası bir de dişçi mi daha neler!"

"Off çık lütfen kapı diye bir şey koymuşlar buraya!" Onu kolundan tutup açık olan kapıdan dışarıya çıkardığımda utançtan yüzüne bile bakamıyordum. Elfida da utanmıştı ve utançtan saçmalıyordu. "Gelirim ben birazdan yanına."

Kapıyı kapatıp arkama döndüğümde Karan dudaklarını birbirine bastırmış hayran olduğum gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. "Gülme sakın!" diye uyardığımda yanına yaklaşmışım.

"Ee diş hekimiysen o zaman muayeneye devam edelim karıcığım." dediğinde beni hızlıca çekip yatağa yatırdı ve üzerime eğilirken ellerini karnıma koymasıyla huylanmaya başlamışım.

"Karan yapma gıdıklanıyorum gerçekten." dedim ellerini karnımdan çekmeye çalışırken gülüşlerim odanın içerisinde yankılanıyordu. O ise daha çok hoşnut olurken ellerini gezdirmeye devam ettiğinde çatlama üzereydim.

"O gülüşünü duymak için illa gıdıklamam mı lazım?"

"Gıdıklama lütfen çatlatacağım istediğin zaman gülerim." dedim kesik kesik konuşurken kelimeleri çıkartmakta zorlanıyordum.

"Her zaman gülmeni istiyorum Marin."

"Emriniz olur." Ellerini karnımdan çekmesiyle ondan kurtulurken hızlıca ayağa kalktım. Beyaz spor ayakkabılarımı dolaptan alıp ayağıma geçirdiğimde Karan'a döndüm. "Elfida tekrar basmadan gitsem iyi olacak, bu sefer kolay kurtulamayız."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben çalışma odasında olacağım, bir şey olursa seslenirsin." Benimle beraber o da odadan çıktığında çaprazda bulunan çalışma odasına doğru ilerledi.

"Kendini yorma," deyip yanından ayrılmıştım.

Merdivenlerden aşağıya inip saatin bir hayli geç olmasından dolayı etrafta kimseyi göremezken alt katta bulunan misafir odalarına doğru yöneldim. Elfida'nın odasından içeriye girdiğimde telefonuyla oynadığını gördüm.

"Süttü latte, düğünden dönebilmişsin."

"Kızım siz niye apar topar gittiniz? Bir şey oldu sandım!" Elfida bana endişeyle baktığında ona haber vermeyişim kızdırmış olmalıydı.

"Düğün bitmişti zaten sıcaktan biraz fenalaştım erken ayrılmak zorunda kaldık." Bütün olayı açıklamak yerine üstünkörü anlattım.

"Ne bileyim kızım, Zilan bir şeyler deyip duruyordu. Ben de korktum. Zühre de ona aldırma, abartmayı sever falan dese de görmeden içim rahat etmeyecekti." Hınzır bir şekilde gülmeye başladı. "Görmeseymişim keşke!"

"Of sus ya!"

"Sana ne göstereceğim..." Telefonunu çıkarttı ve ekranda beliren videoyu başlattığında açtığını izlemeye başladım. "Bunu doğu gezimdeki düğünden bir kesit diye paylaşım var nasıl?"

Elfida, Zühre, Zahir'i halayda yan yana bir şekilde oynarken gördüğümde ikizler oldukça güzel oynarken Elfida birazcık garip oynuyordu. "Elfida... sanki senin oynadığın halay diğerlerinden farklı gibi ha ne dersin?"

"Ya offf berbat oynuyorum, biliyorum! Zahir güzel oynadığımı söylemişti." Elfida sıkıntıyla ofladı.

"Bana baksana sen, geveli kaç gün oldu dilinden hiç Zahir düşmüyor. Hayırdır kızım biricik kaynımla çok yakın görüyorum sizi." diye konuştuğumda sesimdeki ima barizdi.

"Çok kafa dengi birisi aşırı komik ve sıcak kanlı!"

"Yani kaynım diye demiyorum öyle..." dediğimde Zahir ne kadar iyi birisiseyse onu bu dünyaya getiren kadın tam tersiydi. "Ama annesinin radarına sakın girme Elfida! Üzülmeni istemiyorum kadın biraz lafını esirgemiyor. Oğlunu çok seviyor ve kimseyi yavaştırmıyor mümkünse annesi varken mesafe koysan iyi olur."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Halay çekerken zaten annesi çağırđı onu ama gitmedi. Annesi bana sana baktığı gibi bakıyordu öldürecek gibi." dedi Elfida yüzü düştü ve aniden toparladı. "Bu arada Mert kim kızım, eniştenin öyle arkadaşları var da niye hiç demiyorsun?"

"Dur kuru kuru laf gitmiyor, sana bol sütlü latte kendime de türk kahvesi yapıp geliyorum hemen."

"Kahve ve sen mi?"

"Makine almıştım..."

Odadan çıktım ve mutfağa doğru ilerledim. Rojda ve Havin bana baktığında koyu bir sohbetin içerisindeyken benim gelmemle bölünmüştü.

"Hanımım ne istemiştiniz?" dedi Rojda. Oturduğu yerden kalkmak üzereyken kalkmasına izin vermedim.

"Bir şey istemedim Rojda, az bir işim var siz bana bakmayın." Aldığım kahve makinesini çıkarıp kendime türk kahvesi yaptım. Paketli kahveden Elfida'ya da yaptığımda tepsiye koymadan yakın mesafe olduğu için iki bardağı elime aldım.

"Afiyet olsun gelin hanım, bize yok mu?" dedi Zilan, çardakta oturduğunu gördüğümde gitmek üzereyken beni durdurmuştu. Düşünde olan olaydan dolayı ona aşırı sinirliydim. O ise hiçbir şey olmamış gibi gülüyordu.

"Mutfak orada Zilan," dedim ters bir tavırla. "Gördüğüm kadarıyla elin de var ayağın da istiyorsan yapabilirsin. Konağında çekinmene gerek yok." Gitmek üzereyken beni tekrar durdurdu.

"Dur gelin hanım, sen İstanbul'da yetişip geldin he?" dedi Zilan ayağa kalktığında avlunun ortasında yanıma geldi.

"Evet öyle Zilan hayırdır?"

"Burası İstanbul'a benzemez yalnız, kılığın kıyafetin bu konağa hiç layık değildir sen böyle mi hanımağa olacaksın?" Beni baştan aşağıya süzdüğünde kocamın kendi elleriyle giydirmiş olduğu kıyafetime uzun uzun baktı.

"Üzerimdeki kıyafetimi kocam kendi eliyle giydirdi sana ne oluyor Zilan?" dediğimde söylediğime pişman olurken Zilan'ın yüz ifadesi aniden düşmüştü.

"Ağamın da zevki hiç güzel değilmiş." Bana tiksindirici bir ifadeyle bakıyordu. "Seni nasıl koynuna aldı anlamıyorum valla."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Haddini bil diyeceğim ama geldiğinden beri sende görmediğim tek şey had!" dediğimde bedenimi tamamen ona döndürürken elimdeki bardakları kulpundan sıkıca tuttum.

"Bu konağın gelinisin ama elin adamlarına sarılmayı çok iyi biliyorsun sen gelin hanım!" Düğünde olan olayı kendi gözüyle görmemiş gibi başka bir şekilde lanse etmeye çalışıyordu.

"Zilan zaten o konuda sana çok sinirliyim, bütün olaya şahit olduğun halde düştüğümü değil adamın bana dokunduğunu sayıklayıp durdun. Karan'ı da doldurmaya çalıştın. Kendine gel!" diye bağırdığımda sesimin yüksek çıkmasını aldırmadım.

"Bana bak gelin hanım, Gülnarin halama neler yaptığını konaktan nasıl sürgün ettiğini biliyorum! Bu yaptığın yanına kâr mı kalacak sandın! Benden çok çekeceğin var gelin çok!" dedi Zilan ve asıl benimle olan derdini gün yüzüne çıkardı.

"Sen bana ne yapabilirsin ki Zilan? Kimsin sen? Ne hakla? Ne vasıfla!"

"Benim kim olduğumu çok yakında öğreneceksin gelin!" dedi şalını savurduğunda tam karşımda durdu. "Ağam hata etmiş seni kendine karı diye almış ama ikincisi bir hata olmayacak!"

"Laflarına dikkat et Zilan! Misafirsin diye ağzımı açmıyorum ama aklın varsa beni karşına almazsın çünkü bu konakta beni kendine düşman etmemen gereken tek kişiyim! Ben konağın tek geliniyim ve hep öyle olacak!" derken Zilan'a açmış olduğum bütün kapılar aniden kapanmıştı.

"Bugün Sönmez aşiretinden herifin birinin kollarına kolaylıkla atlamıştın oysaki!" dedi Zilan, söylediği aşiret ismine takıldığımda, Karan'ı sinir eden aşiretin ismini söylemişti.

"Onlar kim? Bahsettiğin aşireti tanımıyorum bile!" dedim sinirli bir tavırla.

"Kim olacak Milan aşiretini yok etmek isteyen düşmanlar!" dedi Zilan, kararan gözleriyle. "Gelin hanım ise kendini adamın kollarına atıyor! Söylesene belki de onların gönderdiği birisin bu konağa sızdın! Adamla çok yakındın belki Karan ağamı aldatıyorsun! Beni görünce çekildin hemen!"

"ZİLAN!" dedim elimde tuttuğum bardakları beton zemine parçalarcasına fırlattığımda çıplak bacaklarıma kadar sıcak kahve sıçramıştı. "Sen bana bunları nasıl söylüyorsun!"

"Marin ne oluyor burada?" dedi Elfida odası buraya çok yakınken sesleri duymuş koşa koşa gelmişti. Bakışları önce beni sonra Zilan'ı buldu. "Ne ayaksın kızım sen geldiğinden beri afralar tafralar uzak git!"

"Gelin hanımın avukatı da geldi çok geçmeden." dedi Zilan.

"Benim hakkımda konuşamazsın sen!" dedim haykırırcasına. Söylediği kelimeler kulaklarımda çarparken en az bir beton kadar olduğum yere çakılı kalmıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne biçim konuşuyorsun sen! Ağzını topla ağzını! Karşında bu konağın hanımağası var kendi dengin değil! Yaşın kaç başın kaç, ağzına nasıl bu lafları alabiliyorsun?" Elfida beni arkasına aldığıında bedenimin işittiği laflardan ötürü titrediğini hissettim.

"Gülnarin al şunu yeğenini şuradan elimden bir kaza çıkacak yoksa." Behiçe anne merdivenlerden hızla aşağıya indiğinde diğer merdivenlerden inen Gülnarin Hanım'a karşı konuştu.

"Zilan ne dedim ben sana! O eve mi dönmek istiyorsun?" dedi Gülnarin hanım, Zilan'ı kendisine çektiğinde benden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bırak hala bırak bu kadının ne olduğu ortada. Herkes göz yummuş ama ben göz yummam ağama yakışmıyor bu kadın." dedi Zilan hiddetle içinde biriktirdiği her neyse boyunu fazlasıyla aşıyordu.

"Karan'a Marin yakışmıyor da sen mi yakışıyorsun Zilan kuyruk acın ne senin kızım!?" dedi Elfida en az benim kadar o da sinirlenmişti.

"Sen ona aldırma güzel gelinim." dedi Behiçe anne beni kendine çekip sardığında zaten korkunç bir halde olan bünyem tamamen kendini salmıştı. Mide bulantım artmıştı. Midem çok kötü bulanıyordu.

"Güzel gelinim mi kullanılmış gelinim deyin siz ona bugün birinin kollarında-" derken Zilan'ın sesini kesen şey Karan Milan'ın Mardin'i inleyen gür sesi olmuştu.

"ZİLAN!"

Karan, Zilan'ın yanına çok kısa bir sürede ulaştığında bileğinden tutup öfkeye bürünen gözlerini gözlerine dikti. "Ne biçim konuşuyorsun sen ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye tısladığında o değil siniri konuşuyordu sanki.

"Yalan mı ağam? Bugün sen de kendi gözlerinle gördün!" dedi Zilan.

"Benim karım hakkında böyle konuşamazsın sen!" dedi Karan, öfkeye bürünen gözleriyle. "Seni ilgilendirmeyen konular hakkında sakın ağzını açma! Bu evde yaşıyorsun diye kendini de sakın bir şey sanma!"

"Olanı söylüyorum ben hakikat bu ağam." dedi Zilan ateşe yürüdüğünün farkında olmaksızın cesareti gözünü kör etmişti.

"Senin benim karıma uzanan dilini koparırım Zilan!" diye gür bir sesle bağırdı Karan.

"Belki de Marin Alakan, Sönmez aşiretinin eliyle koyduğu bir tuzaktır!" dedi Zilan, neyden bahsettiğini bilmez halde ona hayret verici bir ifadeyle baktım. "Gelin hanım ihanet etmeye pek müsait, bulduğu ilk fırsatta kendini Sönmez aşiretinin kollarına attı!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"O benim sevdiğim kadın!" dedi Karan ela gözlerinden geriye hiçbir şey kalmazken sert bakışlarıyla karşısına geçti. "Sevdiğim kadın uzanan dilin soluğunu keserim ben Zilan!"

Behiçe annenin kollarından ayrıldığında Karan'ın kolundan tuttum ve onu Zilan'dan uzak tutmaya çalıştım. Zilan'ın bileğini sıkıyordu. Yüzünü avuçlayıp bana çevirirken dudaklarımı araladım. "Karan lütfen bırak şunu!" dedim sakinliğini kaybettiğim sesimle konuşurken gözlerime bakmasına sağladım.

Bakışları beni bulduğunda sık kirpiklerini öfkeyle kapattı ve geri açtığımda derin bir nefes aldı. "Gözüm görmesin seni Zilan, tek bir kelime daha edersen aynı Karan'ı karşında görmezsin!" Karan ve Zilan'ı bıraktı.

"ZİLAN!"

Konakta bulunduğum süre boyunca ilk kez bu sesi duyduğumda sesin kime ait olduğuna bakmak için arkama doğru döndüm. Delal hanım, ağır adımlarla yanımıza geldiğinden duyduğum sesin ona ait olması beni şaşırtmıştı. Ben dahil herkes şaşkındı. Barzan ağanın ilk karısı geldiğinden beri ilk kez konuşuyordu.

"Karan ağa adamlığına yakıştırmadığı için sana o tokatı atmadı ama ben Karan ağa değilim!" dediğinde sağ elini kaldırıp Zilan'a sert bir tokat attığında olayın şokuyla herkes öylece kalmıştı. Zilan ağır tokatın etkisiyle yere doğru serilmişti başındaki şalı yüzüne düşmüştü.

"Her şeyden önce bu konağın en küçüğü sensin geldiğin yerden sana ne terbiye vermişler ne ahlak! Bu konakta olduğunuz sürece Gülnarin ve seni adam edecek tek kişi benim!" dedi kelimelerinde beliren hiddet gözlerindeki öfkeye karışıyordu.

"Herkes yerini bilecek bundan sonra! Bunca yıl ağzımı açmam için yalvardınız bundan sonra kapatmam için yalvaracaksınız!"

Karan Milan'la birbirimize baktığımızda kelimelerimiz değil gözlerimiz konuşuyordu.

﴿ BÖLÜM 30 ﴾

30. BÖLÜM “VURGUN”

"Herkes yerini bilecek bundan sonra! Bunca yıl ağzımı açmam için yalvardınız bundan sonra kapatmam için yalvaracaksınız!"

Karan Milan'la birbirimize baktığımızda kelimelerimiz değil gözlerimiz konuşuyordu.

Avlunun sürgülü demir kapısı gürültü bir şekilde açıldığında yanında onu koruyan adamlarıyla birlikte Barzan Ağa içeriye girmişti. Düğünden en son gelen kendisiydi. Keyifli bakışları hepimizin üzerinde gezdiğinde elindeki bastonu sertçe yere vurdu.

"Yav ne oluyor yine burada! Ağız tadıyla düğün görek dedik, konağa hemen geçmeye dedik, yokluğumda birbirinizi yemeye mi başladınız?" dedi Barzan Ağa çok yüksek çıkmayan sesiyle bakışlarını etrafta gezdirdi. Kimseden ses çıkmamıştı.

"Deyin hele ne oluyor!" Sessizliğimize ses olmak istercesine gür sesiyle bağırdı. Bastonuyla yerdeki cam kırıklarına vurdu. "Bu cam kırıkları nedir! Konağı başımıza mı yıkıyorsunuz!"

Etrafımdakilerinin bakışlarını üzerimde hissediyordum ben bir şey demeden hiçbiri konuşmayacaktı. "Ben kahve yapayım dedim beceremedim, bardak elimden düşüp kırıldı. Konak halkı da bana yardım ediyordu." Kısık çıkan sesle söylediğim kelimelerde tek doğru bardağı benim kırmamdı.

"Hep bir elden mi?" dedi Barzan Ağa inanmayan bir tonda. Bakışları bendeyken kaşlarını çatmıştı. İnanmamıştı tabii ki, inanmasını beklemek aptallık olurdu.

"Çok yardımseverler ya ağam hep bir elden." İmali bir sesle konuştu Behiçe anne.

Delal Hanım kırık camların üzerinden geçip yanıma geldiğinde koyu dehşet bakışları beni odağına aldı. Kolumu nazik bir tavırla tuttuğunda yüzüne sıcak bir gülümseme yerleştirdi.

"Gelin hanım sen benimle gel de, kahve nasıl yapılır taşınır öğreteyim ben sana!" dedi Delal Hanım. Sesini duymaya hala alışık değilken az önceki sert sesine nazaran oldukça naif bir şekilde konuştu.

"Delal sen konuşuyorsun!" dedi Barzan Ağa. Çatılı kaşları daha çok çatıldığında sesinde şaşkınlık yoktu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Konuşuyorum ağam konuşuyorum." Delal Hanım ılımlı bir sesle konuştuğunda yüzündeki gülüşü daha çok yayıldı. Barzan Ağa ve Delal Hanım hariç herkes birbirine şaşkınlıkla bakıyordu.

"Sonunda Delal, sesini onlarda duydu!" Barzan Ağa keyifle gülümsedi.

"O ne demek ağam?" dedi Behiçe anne.

"Delal sadece sizlerle konuşmuyordu demek! Bunca zaman sadece benimle konuşur, ağzından kelimeler sadece bana dökülürdü! Ben hariç herkese suskundu!" dedi Barzan Ağa. Bastonunu tekrar yere vurduğunda herkesin yüzü mümkünmüş gibi daha şaşkın bir hal aldı.

"Delal, doğru mu der ağam?" dedi Behiçe anne iri iri olan gözlerle baktı.

"Doğru der ağam! Suskunluğum buraya kadardı yetti artık! Ağzımı açmıyorum diye herkes yerini unutup yerimi almaya çalıştı! Barzan Ağa'nızdan sonra bu evin en büyüğü benim! Herkes önce haddini sonra yerini bilecek!" Delal Hanım dehşet bir ifadeli olan bakışları Gülnarin hanım ve Zilan üzerindediydi.

Kimseden çıt sesi çıkmıyordu.

"Yürü bakalım gelin hanım! İlk seninle sonra herkesle teker teker konuşacağım. Bu gece şafak sökene kadar bütün hesabımı göreceğim!" Delal hanım beni kendisiyle beraber yürüttüğünde arkamızda kalan konak halkına doğru konuştu.

Hiç çıkmadığım merdivenlerden yukarıya çıktığımda konağın batı tarafındaydım. Konak sandığımdan daha büyüktü ve hiç gitmediğim yerleri bile vardı. Benim yerim ise doğu tarafıydı. Ahşap kapıdan içeriye geçtiğimizde oturma grubu ve geniş bir yatak karşıladı beni.

"Geç otur. Odamda yabancılık çekmene lüzum yoktur gelin hanım," dedi Delal Hanım. Sesine alışsam iyi olacaktı yoksa her konuştuğumda ona irkilmış bir şekilde bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Delal hJanım..." dedim ne diyeceğimi bilemez halde kendimi koltuğa bıraktım.

Karşıma geçip ağır bir tavırla oturdu. "Dur gelin hanım, bunca zaman sen gelip benimle konuştun. Ağzımı açmasam bile yanıma gelip dert keder yandın. Mutlu olduğunda, üzgün olduğunda geldin anlattın. Beni diğerlerinden hiç ayırmadın şimdi sus da azıcık ben konuşayım." Onun sessizliğinde sürekli onunla konuşmuştum konakta sıkıldığım her vakit onun yanına geçmiş ve ağzıma gelen ne varsa anlatmıştım.

"Bunca zaman sustum da şimdi niye ağzımı açtın diyorsundur kendi kendine." Aklımı okuyabilmesi için yüzüme bakması yeterdi. "Sende beni görüyorum karşımda kendi gençliğimi görüyorum!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben de senin gibiydim buraya ilk geldiğim zamanlar kendimden önce herkesi düşünür biri bana laf etse de karşılık vermeden önce son ana kadar dururdum! Böyle yaptım, hep iyi oldum. Gördüğüm tek şey kötülük oldu!" Kaşları çatılırken gözleri beliren tek şey yaşanmışlıktı. "Sen aynı hatayı yapmayacaksın gelin! Sen iyisin diye karşıdaki kimse iyi olmuyor! Sen konağa hanımağa olmaya geldin hiç hanımağalık yaptığını görmedim!"

"Delal Hanım... benden önce Behiçe anne ondan önce de siz varsınız. Sizleri geçip hanımağa olamam ki!" diye karşı çıktığımda başım sıkışınca hanımağayım benim dediğim olur deyip duruyordum ama o sadece laftaydı.

"Olacaksın gelin hanım!" derken sert gözükiyordu. "Sen hanımağa olmadığın için senden kaç yaş küçük kız gelip seni ağzına sakız ediyor! Ama sen hiç meraklanmayasın Gülnarin ve Zilan'ı kendi ellerimle adam edeceğim. Sana bakmaya bile korkacaklar!"

Avluda bağırın kadınla şimdi karşımda oturan kadın arasında dağlar kadar fark vardı. Önce Zilan'a okkalı bir tokat atmış sonra laf etmişti. Kimi neyi savunuyordu bilmiyorum ama şu an karşımda oldukça iyi birisi gibi duruyordu.

"Dışarda kendine düşman aramayasın düşman evin içinde hem de iki tane!" diye devam ettiğinde baba konuşma hakkı tanımadı. "Benden bir can alana kadar kaynanam durmadı ya sen öleceksin dedi ya sen!" Delal hanımın koyu gözlerinde buğu belirdi. Sesinden acı akıyordu ve kelimelerine kan bulaşıyordu. "Karnımda bebeğim öldüğünde beş aylıktı! İnsan demediler can taşıyor demediler çünkü ben hanımağa olmadım! Olsaydım çocuğum yaşıyor olacaktı!"

Gözlerimin dolduğunu hissederken yavaşça yutkundum, söyledikleri canımı oldukça acıtmıştı. Onun neler yaşadığını az buz Behiçe anneden öğrenmiştim.

"Sen ben olma gelin hanım! Bundan sonra tavrını koy ortaya! Zilan'ın dediklerine aldırmayasın sana asla gölge düşürmesin!"

"Hiçbirine aldırmiyorum. Yuvamı yıkmak istiyor farkındayım... Ama izin vermeyeceğim."

"Sen iste Karan Ağa burada bir saniye bile durmaz! Buradasın diye burada," dedi Delal Hanım. "Siz de giderseniz bu koca başımıza yıkılır altında kalırız. Buranın yaşam sebebi ikinizsiniz yoksa önceden ölü gibiydi."

"Ben seviyorum burayı... buradaki herkesi. Buradan gitmeyi düşünmüyorum o kadar kolay değil!" derken kendimi ilk defa bir yere ait hissediyordum.

"İyi gelin hanım iyi, şimdi çık bakalım yanında olduğumu unutmayasın Behiçe kadar ben de annen sayılırım. Buradaki çocuklar benim de evlatlarımdır." Ayağa kalktığında elini omzuma koydu ve şefkatli bir şekilde sıvazladı.

"Ben çıkayım o zaman... size hayırlı geceler Delal Hanım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Delal Hanım'la konuşmam üzerinden günler geçmişti. Evde olmaktan sıkıldığım için Karan'a sarmış. gününü benimle geçirmesini söylemişim. Kahvaltıyı dışarıda yapacaktık ve beraber işe gidecektik.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin sevgilim?" Arabanın camından etrafı izlerken bakışlarımı oradan çekip sert çehresine diktim.

"Geldik zaten, inelim." Karan gözlerini bana çevirmeden arabayı sağa yanaştırdığında yavaşlayan motorla birlikte park etmişti. "Beğeneceğini düşündüğüm bir yere getirdim."

Arabanın kapısını kapattığımda gördüğüm manzaraya hayran bir şekilde bakmaktan kendimi alamıyordum. "Burası çok güzelmiş... neden daha önce getirmedin beni?" dedim.

"İstersen her sabah gelebiliriz." Kendi tarafından inip yanıma geldiğinde elimi ellerinin arasına aldığımda birbirine kenetledi. El ele tutuşuyor olmak garip hissettirse de sıcaklığıyla kendimi onda daha çok yaklaştırdım.

Sabah güneş doğmak üzereyken Karan Milan'ın muhteşem öpücükleriyle uyanmış, güzel bir şekilde hazırlanıp birlikte geçireceğimiz günün ilk adımlarında beni dışarıya kahvaltıya getirmişti. "Her sabah değil de arada gelelim çok beğendim. Konaktakilerle kahvaltı yapmayı hiçbir şeye değişmem ama arada kaçamak yapabiliriz." dedim yüzüme gülümseme yayıldığımda Karan gözlerini kaçırmadan beni izledi.

Arabayı park ettiğimiz yerden Mardin manzarasına ev sahipliği yapan eskiden bir konak olan artık insanların hizmetine açılmış yere doğru ilerledik.

"Hoş gelmişsiniz Karan Ağa'm sefalar getirmişsiniz," dedi kapıda bizi karşılayan adam Karan ile tokalaştı.

"Hoş bulduk Necmi, bize boş yer var mı?" dedi Karan.

"Olmaz mı ağam, her zamanki köşenizi ayarlıyorum hemen. Hanımağam siz de hoş geldiniz buyurun," dedi adam güler yüzüyle.

"Hoş buldum." diye mırıldandığımda bakışlarımı etrafta gezdirdim. Çok yoğun olmasa da sabahın erken saatlerinde masalar dolmak üzereydi.

İçeriye geçip merdivenlerden yukarıya çıktığımızda terasa gelmiştik. Karan elimi bırakmadan beni kendisiyle yönlendirdiğinde yanında ilerledim. Manzara buradan daha net bir şekilde belli olurken balkon tarafında köşeye ilerledik. Bütün Mardin manzarası ayağımızın altındaydı ve tepeye yükselen güneşle çok güzel bir manzara vardı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Ben manzaraya karşı yerimi alıp sırtımı terasın taş duvarına yaslariken Karan tam karşıma oturup manzarasına beni almıştı. Bizim haricimizde iki masa daha olduğunu görünce rahat olacağımız için sevinmişim.

"Oğlum, Karan Ağa'nızın masasını donatın hemen," dedi adam ilerde duran çalışanlara seslenerek. "Ağam her zamankinden mi?" dediğinde bakışları bize döndü.

"Menüye bakmak ister misin? Canının istediğinden söyleyelim." dedi Karan adama cevap vermeden önce bana sorduğunda kafamı iki yanına salladım.

"Sen daha önce ne yiyorsan aynısı olsun bakalım beğenecek miyim?" dedim ve arkama yaslandım.

"Her zamankinden."

Masayı donatmaya başlayan çalışanların bitirmesini beklerken alt dudağımı dişlemiş kemirmeye başladığımda stresten neredeyse dudağımı kanatacak kıvama gelmişim. Karan telefonuyla bir şeyler yapmış masanın hazırlanmasından sonra kapatıp kenara koymuştu. Hazırlanan masaya bakarken aç karnına laf edemeyeceğimi fark ettiğimde ağızımdan akan salyaları en aza indirip yavaşça yutkundum. Masa çok iyi gözükiyordu ve hangisinden başlayacağımı bilmiyordum.

Gözlerimdeki iştahlı ifadeyi fark ettiğinde benimle beraber yemeğe başladı. Kahvaltı için ağır şeyler bulursa da kendimi dizginlemeden ağızımın doluluğunda konuşmadan kahvaltımı yapmaya devam ettim. Bir yandan yiyecekler kaçacakmış gibi tabağıma koyarken bir yandan çatalımla ortada duran tabaklara saldırıyordum.

"Marin..." dedi Karan bir süre sonra yemeyi bırakmış beni izlemeye başlamıştı. "Güzelim biz seni konakta aç mı bırakıyoruz? Konakta bildiğim kadarıyla kıtlıkta yok."

Bakışlarımı tabaktan çekip ona kaldırdım. "Sen benim lokmalarını sayıyorsun Karan?" dedim yavaşça ağızıma tıktığım lokmaları yutkularak. Gözümün açlığında hız kesmeden kahvaltıya devam ettim. Birini yemezsem biri ağlayacaktı. Konaktakiyle çok bir farkı yoktu. Birkaç aperatif dışında Mardin'in yöresel yemeklerinden oluşuyordu.

"Aç ağızını." dedi Karan elinde tuttuğu reçel sürülmüş ekmeği bana uzattığında her sabah özenle sürüp tabağına bıraktığı ekmeği bu sefer kendi eliyle yedirecekti. Lafını tekrarlatmadan dudağımı araladığımda uzatılan ekmeği tek ısırıkta ağızıma aldım ve tadına ala ala çiğnedim.

"Bunu yemezsem doyduğumu hissetmiyorum Karan! Yavaş yavaş kendine bağımlı yapıyorsun beni!" dedim çiğnemeyi bitirdiğimde. "Hem sen neden hiç yemiyorsun da bana yediriyorsun? Reçelden yediğini hiç görmedim!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tatlıyla aram yok," dedi Karan. "Sen geldiğinden beri reçeli özellikle kendi tarafına koyduruyorsun. Sevdiğini bildiğim için yediriyorum sana." Ona şaşkınlıkla baktığımda yanında oturduğum için gözünden kaçmamış olmalıydı.

Reçel tabağını işaret ettiğimde, "Dene bence seveceksin." diye konuştum.

Karan bana uzanıp elini çeneme yerleştirdi ve baş parmağı dudağımın kenarında yavaşça gezdi. Geri çekildiğinde dudaklarıma bulaştırdığım reçeli silmiş olduğunu fark ettiğimde elini dudağına götürdü ve yaladı. "Sevdim..." dedi tok bir sesle. "Ama dudaklarından yersem."

Yapmış olduğu hareketle yanaklarımın kızardığını hissederken doymuş olmanın verdiği hisle sırtımı oturduğum koltuğa yasladım. Bir süre daha oturup çayımızı içtiğimizde manzarayı izlemiştim.

"Doyduysan kalkalım, şirkete geçelim."

Kahvaltı faslından sonra geldiğimiz yerden çıkıp tekrar aracına bindiğimizde yolculuğumuz başlamıştı. Kısa bir süre sonra daha önce gelmiş olduğum şirketin önünde dururken Karan aracı park etmişti. Onunla beraber bende indiğimde Karan ellerimizi kenetleyip beni şirketinden içeriye soktu.

"Hoş geldiniz Karan Bey." Kapıda duran güvenlik duruşunu değiştirip selamladı.

"Hoş bulduk." Karan güvenlikten geçip uzun geniş alanda ilerlerken çalışanların hepsini selamlamıştı. Asansöre bindiğimizde on beşinci kata çıkmaya başladık.

Danışma kısmında oturan kadın bizi gördüğünde ayaklandı ve elinde tuttuğu kağıtlarla yanımıza geldi.

"Günaydın Karan Bey, saat dokuzda olan toplantıyı teyit etmek istiyorlar. Takvimde bir değişiklik yok değil mi?" dedi sarışın olan kadın.

"Hayır yok Pınar," dedi Karan. "Dokuza kadar odamda olacağım. Mümkünse rahatsız etmeyin."

Adının Pınar olduğunu öğrendiğim kadın kafasını salladığında Karan beni odasına götürdü. İçeriye girdiğimizde beni bıraktı. Odasına göz gezdirdiğimde oldukça geniş bir odayla karşılaşmışım. Bu katta sadece bu odanın bulunmasıyla bütün katı olabildiğince odaya katmışlardı. Ferah güneş alan, siyah rengin ağır olduğu patron odasıym diye bağıırıyordu.

"Gel otur buraya." dedi siyah deri koltuğunu çekip oturmamı işaret etti.

"Sen nereye oturacaksın?" dedim yanına yaklaşip oturmamı beklediği koltuğa kendimi bıraktığımda yumuşak derinin rahatlığında sırtımı yasladım.

"Koltukta oturacağım," dedi Karan ileride duran koltuğu işaret ederek.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kendimi patron gibi hissederim ben böyle."

"Sen de patron oluyorsun zaten Marin." dedi saçlarımın üzerine dudaklarını bastırduğında geri çekildi ve tekrar konuştu. "Benim yetkim kadar senin de yetkin var, benim olan her şey aynı zamanda senin."

Kafamı kaldırıp ona baktığımda ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ne zaman başlayabilirim peki?" diye sorduğumda alay ettim. Mezun olduktan sonra hemen çalışma hayatına atılmak istememiştim. Okulum bitince stajımı tamamlamış, yüksek lisans için biraz ara vermiştim.

"Neye?"

"Çalışmaya... patronmuşum ya!" dedim kelimeleri dalgayla vurguladığımda sırf onunla evli olduğum için otomatik olarak patron koltuğuna tabii ki atanmak istemiyordum. Hakkımla bütün basamakları tırmanıp hak edersen koltuğa oturmak istiyordum.

"Dalgayı bırak," dediğinde laptopuna döndü. "İstedığın zaman gelebilirsin şirkete, burası senin de şirketin artık. Geldiğinde koltuk her zaman senin."

"O ne öyle çocuk sevindirir gibi!" dedim kızgın bir halde. "Senin şirketine kalmadım ben, yakında iş ilanlarına bakacağım haberin olsun."

"Çalışmak mı istiyorsun?" diye sorarken kaşları havalandı.

"Evet..." dedim. "Sıkıldım artık. Ruhsatım var, stajımı tamamlamıştım. Avukat olabilirim." Derin düşüncelere daldım. "Belki savcılık sınavına da girebilirim."

"Kafan karışık gibi," dediğinde ona hak verdim. "Önce ne olmak istediğine karar ver. Sonra iş ilanlarına bakarız. Bizim departmanda da şirket avukatı açığı mevcut."

"Hmmm." Düşüncelerimden hızlıca ayrıldım. "Demek şirkette açık bir pozisyon var."

"Evet. Seni yormayacağım ama bakmak istersen davalardan başlayabilirsin, ben toplantıdan önce son kez ihaleleri kontrol edeceğim," diyerek dolaptaki kapaklı dosyaları önüme bıraktı. "Yine fikir verirsen severek uygulamam. İşimden çok davalara bakıyorum." Yanımdan ayrılmak üzereyken telefonumun sesiyle durdu.

"Telefonum..." diye mırıldanıp çantamdan telefonu çıkarttığımda arayana baktım. "Biliyorsun yoğun bir insanım, bakmam gerekiyor."

Karan ve koltuğa geçip oturduğunda laptopunu açıp işine odaklanmaya başladı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Efendim Elfida?" dedim telefonu yanıtladığımda bakışlarım Karan'daydı.

"Çilek reçeli seni merak ettim," dedi tatlı bir sesle. "Konakta soğuk rüzgarlar esiyor, kendimi asmalı konak dizisinde gibi hissediyorum. Kahvaltıda da yoktunuz zaten panik oldum." Elfida endişeli çıkan sesiyle sabah evden erken çıktığımız için ona haber vermemiştim. Kahvaltıya katılmayacağımızı Karan kapıdaki adamlara söylediğinde evdekilere tavırlı olduğunu belli etmişti.

"İyiyim ben bir sorun yok canım, kocamla bir gün geçirmek istedim sadece." diye mırıldandım.

"Ay iyi o zaman sevindim canım, Zühre'yle öğlen çarşıya geçeceğiz işin yoksa sen de gelsene bizimle." dedi Elfida rahatlamış bir sesle konuştu.

"Duruma göre bakıp haber veririm olur mu?" dedim günü Karan'la geçirecektim ama birazdan ona söyleyeceklerimden benimle geçirmekte yine kararlı olur muydu bilmiyorum. O yüzden hemen kestirip atmadım. Telefonu kapatıp çantama koydum.

Cenk meselesi bir süredir aklımı karıştırıyordu. Karan bu durumu bilmiyordu. O gece mekanında kavga ettiği, sonra benim babamla gitmeme neden olan konuşmanın asıl başrolünün Cenk olduğunu bilmiyordu. Üstelik Cenk beni aramaya, araştırmaya devam ediyordu.

İçim daralmıştı. Ona bunca zaman söylememiştim.

Oturduğum koltuktan kalkıp yüksek binanın geniş camlarla kaplı penceresine doğru ilerlediğimde etrafı izledim. Burası daha merkezi alandı. Hiçbir şey yapmadığım için canım sıkılırken arkamı döndüm ve sessizce çalışan kocamın yanına ilerledim.

"Canımın sıkıldığını söylesem kızmazsın değil mi?" diye mırıldandığımda yanına oturmuş bakışlarımı ona dikmiştim.

"Pınar sana istersen şirketi gezdiresin."

"Olur... Ben çıkıyorum o zaman," dediğimde hiçbir şey yapmadan oturmaktansa kocamın şirketini gezmek daha cazip gelmişti. Kafasını salladığında onu odada bırakıp çıktım. Odaya yakın mesafede olan kişisel asistanı olduğunu tahmin ettiğim Pınar'ın yanına ilerledim.

"Pınar Hanım müsaitseniz bana şirketi gezdirebilir misiniz? Karan Bey'in biraz işi var da, o süreyi bu şekilde değerlendireyim boş boş oturmaktan sıkıldım." derken sıkıldığım yüzümden de okunuyordu. "Siz de müsaitseniz tabii."

"Tabii ki Marin Hanım, şuradan başlayalım." Pınar Hanım gülümseyerek oturduğu masasından kalktı ve yanıma geçtiğinde ileriye işaret etti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kendisinin oldukça sıcakkanlı olduğunu fark ettiğimde bana usanmadan bütün şirketi yukarıdan aşağıya doğru anlatmış her birimi teker teker gezdirerek çoğu kişiyle tanıştırmıştı. Asansörden yukarıya çıkarken aklımda gezinen konuyu gün yüzüne çıkarttım.

"Şirkette çalışmak için başvuruları nasıl alınıyorsunuz? İnternet üzerinden mi yoksa evrak yoluyla falan mı?"

"İlk olarak internet üzerinden başvuru alıyoruz, ne için sormuştunuz?" dedi Pınar Hanım bakışlarını bana çevirdiğinde ne diyeceğimi bilemez halde alt dudağımı dişledim.

Ne için sormuştum?

Kuzenim için!

"Kuzenim..." dedim kadına açık açık kocamın şirketine başvurmak istiyorum diyemediğim için yalan atmıştım. "İsmi Mahinev Aktuna." Yalan bir kere ağızdan çıktıktan sonra ardi kesilmiyordu. Ee sahte kimliğimi de öne sürdüm, gerek var mıydı gerçekten? Kendime kızmayı bırakıp dudaklarımı araladım. "Onun için soruyorum sanırım departmanda açık varmış." Kısa bir duraksadım. "Hukuk departmanı."

"Evet başvurularımız devam ediyoruz, Karan Bey başvuran adaylarla görüşme yapıyor ama henüz olumlu aday yok," dedi Pınar Hanım.

"Anladım... kuzenime söyleyeyim de başvursun şansını denesin bir belki olumlu olur." dedim ağzımın içinde mırıldanarak. İşe başlamak aklımdaydı ama acaba şansımı burada değil de başka şirketler de mi deneseydim ki?

"İsterseniz formu doldurun kendisiyle iletişime geçelim."

Ona heyecanla baktığımda, "Hmm olabilir aslında ne kadar erken o kadar iyi!" derken gözlerim parıldamıştı. "Yani haksızlık olmasın tabii diğer adaylara aynı şartlarda olsun lütfen."

Bana bir kağıt çıkardığında üzerinde bulunan bilgileri doldururken adım dışında her şeyim doğruydı. Mahinev Aktuna sen benim peşimi bıraksan da ben senin peşini bırakacak gibi değildim. Kağıdı ona uzattığımda, "Bu arada bu durum ikimiz arasında kalabilir mi? Karan Bey kuzenim diye ayrıcalık tanımasın, görüşmeye geldiğinde tanır zaten kendisini." Görüşmeye ben geleceğim için ee bir zahmet karısını tanırdı umarım.

"Olur Marin Hanım nasıl isterseniz."

"Teşekkürler Pınar Hanım geziniz için, şirketi çok beğendim." dedim ve yanından ayrıldığımda Karan'ın odasına uzun bir süre sonra tekrar girdim. Bir saat kadar oyalanmış olmalıydım.

Benim geldiğimi görünce kafasını kaldırıp bana baktı. "Çag içer misin?" diye sordu. Yanına geçmek üzereyken konuşmasıyla ayakta durmuştum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olur içerim."

"O zaman telefonda sıfırı tuşla ikimize çay söyle bakalım." Masanın üzerinde duran telefonu işaret ettiğinde adımlarımı oraya yönelttim.

"Beni buraya sana asistanlık yapmam için getirmedi değil mi?" diye mırıldandığımda alay içeren bir sesle konuştum.

"Senden olsa olsa patron olur aşağısı kesmez seni güzelim."

Ona aldırılmayıp masanın yanına geçtiğimde koltuğa oturdum ve köşede duran telefonu kaldırıp sıfırı tuşladığımda iki çay istemiştim. Pınar Hanım'ın anlatmasıyla şirket hakkında daha çok bilgi edinirken önümdeki dosyalar daha az yabancı gelmeye başlamıştı. Kapı tıklatıldığında Karan'a baktığımda bir şey dememişti. İçeriye girmelerini beklerken kimse girmemişti.

"Gel demezen gelmezler Marin." dedi Karan.

"Gelin lütfen." diye seslendiğimde benden asla patron olmayacağına kanaat getirmişt看. Sanırım asistanlık işini öğrensem iyi olacaktı kahve söylemekte hiç sorun yaşamamıştım.

İçeriye bir kadın girdiğinde bakışları önce beni sonra Karan'ı bulmuştu. Elindeki tepsiyle girdiğinde yakınında Karan bulunduğu için önce ona servis ederken yanından ayrılmadan konuştum. "İki çayı Karan Bey'in yanına bırakır mısınız?"

Kadın kafasını sallayıp çayları bıraktı. "Teşekkür ederim ellerinize sağlık." Oturduğum deri koltuktan kalkmış kocamın yanına doğru ilerlemiştim. Çay içerken konuyu açsam iyi olacaktı. Çayımdan bir yudum aldım.

"Çay içince biraz dingin biri oluyorsun."

"Öyle mi oluyormuşum?"

"Evet," diyerek onayladım. "Sakinleşiyorsun sanki."

Fırsat bu fırsattı. Cenk'i uzatmadan söyleyecektim. Hem nasıl demeliydim ki? 'Benim eski bir arkadaşım biraz kafayı bana takmış ama merak etme ben hallediyorum!' Eminim o da tek başıma halletmeye izin verecekti.

"İşin uzun sürer mi?" diye sordum.

"Uzun sürecek gibi duruyor, neden sordun?"

"Zühre ve Elfida alışverişe gideceklermiş de beni de çağırıyorlar."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yüzüme uzun uzun baktığımda bir süre düşünür gibi durdu. "Yani günümü seninle geçirmeyi düşünüyordum ama işlerim biraz uzayacak gibi gözüküyor. Gideceksen de işiniz bittiğinizde seni ben alacağım, ona göre plan yaparsınız."

"Zahmet etme, kızlarla dönerim ben."

"Seni akşam bir yere götüreceğim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Nereye götüreceksin?" diye sordum meraklı bir şekilde.

"Akşam gittiğimizde görürsün, ona göre bir şeyler al kendine istersen hazır alışverişe gidiyorsun."

"İkimiz mi olacağız sadece?" dediğimde aklımda Cenk meselesi vardı. Akşam tek olacaksak anlatmam için en uygun zamandı.

"Evet."

"Peki, gideyim o zaman. Ancak bulur hazırlanırım," derken ayağa kalktım. Masadan çantamı aldım. Ona yaklaştığımda kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına küçük bir buse kondurdum. Geri çekileceğim sırada izin vermeyip beni öpmeye başladığında tutkulu bir şekilde karşılık verdim. Onun dudaklarından ayrılmak zor olsa da şirketten ayrılıp çarşıda gezen kızların yanına gitmişim.

"Bence şunu dene, Marin yenge." Zühre elinde tuttuğu koyu lacivert saten elbiseyi bana gösterdiğinde renginin göz alıcılığını beğenmişim.

"Kabine koyalım bunu da." Elinden alıp kabine doğru bıraktım.

"Saçını da yaptırmamız lazım senin," dedi Elfida. "Ölmüş resmen saçların hiç mi bakım yapmıyorsun?"

"Saçmalama Elfida nesi var saçlarımın?"

"Korkunç! Buradan çıktıktan sonra hemen kuaföre gideceği. Eniştem sana nasıl vurulmuş anlamıyorum zaten seni gördüğünde sudan çıkmış balık gibiymişsin. O haline vurulan her türlü vurulur da..." diye başladığında hızlıca susturdum onu.

"Kes sesini!"

Saymadığım kadar elbise deneme sonucunda en son Zühre'nin getirmiş olduğu siyaha çalan koyu lacivert elbiseyi üzerime geçirdim. Kabinden dışarıya çıktığımda Zühre ve Elfida beğeniyle bana bakıyordu.

"Bence kesinlikle bu!" dedi Elfida.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yenge geçen abimi omzundan vurdun şimdi kalbinden mi vuracaksın?" dedi Zühre.

"Kızlar abartmayın..." derken dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalışıyordum. Vücudumu saran saten elbise degaje yakaydı, dizlerimin bir karış üstünde bitiyor ince askılı bir elbiseydi.

"Hemen alıyoruz bunu!" dedi Elfida ısrarla konuştu.

Derin bir nefes alıp verdiğimde rahatlamıştım. "Sonunda beğendiniz bir şeyler hava kararı nereyese!"

"Şimdi sıra ölü saçlarında."

"Kesin biçin şunun saçlarını bakım da olsun lütfen." dedi Elfida beni kuaför koltuğun oturttuğunda yanımıza gelen kadına adeta emirler yağdırıyordu.

"Hayır kesmeyin seviyorum ben saçlarımı." dedim üzüntüyle saçlarıma bakarken belime kadar sarkmasını seviyordum.

"Sen sus gelin hanım, kendini bize bırakıyorsun." dediğinde Elfida bana kötü kötü bakışlar atıyordu.

"Görümceniz mi?" dedi kadın Elfida'nın gitmesiyle konuştuğunda halime acımış gibiydi.

"Yok... görümcem arkada sessiz sessiz oturan. Bu baldız oluyor. Görümcemin yapmadığı görümceliği kendisi yapıyor." diye durumu açıkladığımda kadın sabır dilercesine baktı.

Saçlarımın az kırıkları alınmış, güzel bir bakım yapılmıştı. Üzerimi de değiştirip aynadan kendime baktığımda kendimi beğenmişim. En son ne zaman böyle hazırlandığımı hatırlamıyordum bile.

"Karan Bey geldi," dedi çalışan kadın. "Sizi bekliyor." Kızlarla vedalaştıktan sonra onlara teşekkür edip yanlarından ayrılmıştım. Ayağımdaki topuklulara dikkat edip peşinden ilerlediğimde kalbim hızlanmaya başlamıştı. Daha birkaç saat önce gördüğüm adam için niye bu kadar heyecanlanmıştım ki!

Arabasının kaputuna yaslanmış bir şekilde Karan'ı gördüğümde bakışları yerden yukarıya doğru tırmanırken gözlerimde durmuştu. Ayakta dikilmeyi bırakıp yanına yaklaştığımda o da yaslandığı yerden uzaklaşmış bana doğru gelmeye başlamıştı.

"Çok bekledin mi?" diye sorduğumda beni belimden tutmuş boynuma ıslak bir öpücük bırakmıştı. "Söylediğin saati bir hayli geçirdik."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Beklediğim her dakikaya değdi." Hafifçe geriye çekildi. "Zaten bu günü kabul etmiyorum. Benimle bir gün geçireceksin demiştim, tam olarak bir gün geçirmedik. Haberin olsun senden alacağım bir günüm daha var."

"Çok güzel olmuşsun..." dedi yoğunlaşan gözleriyle beni süzdüğünde âdem elması yavaşça hareket etti.

Simsiyah takım elbisesiyle onu gördüğümde akşam için hazırlanmış olması gözümden kaçmamıştı. Oldukça şık ve yakışıklı gözüküyordu. "Sen de çok yakışıklı olmuşsun. Hoş, her gün böylesin ya."

Arabaya geçtiğimizde karanlık yollardan ilerlerken kalbim deli gibi atıyordu. Karan elimi eline kenetlemiş, diğer eliyle hem direksiyonu tutuyor hem de vites atıyordu. Ona kesinlikle bir gün borcum vardı.

"Nereye gideceğiz?" Uzun süren sessiz geçen yolculuğun ardından konuştum.

"Az bir yolumuz kaldı," dedi. "Umarım acıkmışsındır."

"Acıkmak ne kelime... Kızlar akşama kadar pestilimi çıkardı. Oradan oraya koşturmaktan bayılacağım birazdan."

"İyi o zaman, geldik."

Arabayı park ettiğinde etrafa göz gezdirirken oldukça ıssız bir yer olduğunu görmüştüm. İleride ışıklandırılmış merdivenleri fark ettiğimde kapımı açıp dikkatli bir şekilde araçtan indim. Taş yapıda gece manzarasına ev sahipliği yapan bir restoranda gelmiştik.

"Çok yüksekmiş." dedim merdivenlere baktığımda gözüm korkmuştu. Karan elimden tutup beni merdivenlerden çıkarttı.

"Niye her yer karanlık?" diye sordum. Merdivenleri çıkmayı bitirdiğimde restoranın içi loş ışıkla aydınlatılmış onun dışında etrafta hiç ışık yoktu.

"Daha güzel oluyormuş böyle, yıldızlar daha net, Mardin'in manzarası daha güzel gözüküyormuş." dedi Karan.

"Kimse de yok burada, doğru yere mi geldik?"

"İkimiz olacağız sadece... çalışanlar olacak bir de."

Kaşlarım havaya kalkarken, "Burayı kapattırdım deme sakın." diye konuştum şaşkınlıkla. Sandalyemi çekip oturmamı sağladığında centilmen hareketinden dolayı yüzümdeki alık ifadeyi silip gülümsedim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kapattırdım." dedi benim aksime sakın çıkan sesiyle karşıma geçip oturdu ve ceketinin düğmesini açtı.

"Bugün özel bir gün falan mı bir şey mi kaçırdım ben?" derken bugünün tarihini aklıma getirmeye çalıştım. Karan'ın doğum gününü öğrenmişim bugün değildi, benim de doğum günüm değildi.

"Karımla akşam yemeği yemek için özel bir gün ihtiyacım yok."

Onu her geçen gün tanıdıkça beni şaşırtmaktan fazlasını yapıyordu. Tanıyalı çok kısa süre olmuştu ama nedense yıllardır tanıyor gibiydim. Yabancılık çekmiyordum, rol yapmıyordum, hislerimde gerçekçiydim. O da aynı şekildeydi bunu anlayabiliyordum.

Yemek servisi yapıldığında kıtlıktan çıkmış gibi davranmayıp her ne kadar aç olsam da daha nazik bir şekilde yemeğimi yemiştim. Ona sürekli bir şeyler anlatıp başını şişirmiş bu süreçte ise o beni dinlemeyi tercih etmişti. Gözlerindeki yoğun ifade kalbimi hızlandırıyor.

"Teşekkür ederim yemek oldukça güzeldi." dedim elimdeki çatal ve bıçağı bıraktığımda elime su bardağını alıp arkama yaslandım.

"Doymamış gibisin." dedi ilgili bakışları üzerimdeydi.

"Doydum..." diye mırıldandığımda bana inanmayan bakışları atarken tekrardan dudaklarımı araladım. "Gerçekten!"

Cenk olayı zihnimi bulandırıyor. Karnım kasılmıştı. Ona bunu anlatıp bugünü mahvetmek istemiyordum ama söylemem gerekiyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum." dedim elimdeki su bardağını masaya yavaşça bıraktığımda boğazımı temizledim. "Kendimi bunu söylemekte zorunlu hissetmiyorum tam aksine söylemek istediğim söylüyorum."

Bakışlarını kaldırdı ve gözlerimin içine baktığında kalbimin teklediğini hissettim. Neden bu kadar kasmıştım ki? O benim kocamdı bu durumu saklamak aptallık olurdu!

"Seni dinliyorum sevgilim."

"Şey..." diye mırıldandığımda Karan'ın masanın üzerinde telefonu çalmaya başladı. İkimizin de bakışları telefona düştüğünde derin bir nefes alıp verdim.

"Bunu açmak zorundayım güzelim." dedi masanın üzerinde duran telefonu alıp yanıtladı. "Evet Pınar?" dedi soğuk bir şekilde konuştuğunda bu saatte aranmak rahatsız etmiş olmalıydı. "Dün mü gelmiş... bir eksiği yok değil mi? Beğendin mi peki?" diye devam ettiğinde gülümsemeye başladı. "Ona ne şüphe... güzele ne yakışmaz." derken bakışları beni bulduğunda asistanıyla bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. "Tamam sana da iyi akşamlar."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kaşlarımı ne zaman çattığımı bilmediğimde dağılan kafamla ne konuştuklarını merak etmişim. Yanımda konuşması en azından içimi rahatlatırken onun yanında telefonla konuşmuyor oluşum oldukça rahatsız bir durum olduğunu fark etmişim. Güzele ne yakışmaz derken asistanı Pınar'a mı iltifat etmişti... beğendiği neydi? Aldığı cevap karşısında neden gülümsemişti acaba beğendiği için mi?

"Devam et, bir şey söylüyordun bölmek zorunda kaldım."

Bakışları sorar gibi baktığında kafamı toparlamaya çalıştığım sırada kendi kendime sessizce ağzımın içinde mırıldandım. "Ne diyordum ki... heh Cenk!"

"Cenk?" dedi Karan.

Aniden kaşlarımı çattım. "Cenk mi zihnimi mi okuyorsun sen?" derken irileşen gözlerle ona baktım.

"Cenk dedin ya Marin?"

"Sıcak oldu sanki," deyip kendime kızarken önümde bardaktan bir yudum suyu dudaklarımın arasına yolladım.

"Terasa çıkmak ister misin?"

Olumlu anlamda kafa salladım. "Bahsettiğin manzarayı daha yakından görmek isterim."

Masadan kalkıp terasa geçtiğimizde soğuk bir hava karşılamıştı beni. Mardin'in gündüzü ne kadar sıcaksa yüksek olan tepeleri bir o kadar soğuktu. Işıkların doldurduğu manzarayla ay tepedeyken şafak sökene kadar kendini izleten bir manzara vardı.

"İyi ki geldik, ikimiz için de güzel bir akşam oldu. Manzara tahmin ettiğimden daha güzel." Bir süredir izlediğim manzarada balkon kenarında kollarım mermere yaslıyken Karan arkadan bana sarılıyordu. Kafamı kaldırıp akşamları daha da koyulaşan elaya vurgun gözlerine baktım.

"Evet manzara çok güzel..." dedi kısık bir sesle terasa çıktığımızdan beri manzaraya gözü değmemişti bile. Bakışları sadece bendeydi.

"Bakmıyorsun bile." dediğimde sesim sitemkâr çıkmıştı.

"Sen varken başka manzara haram bana." Bunu demesine karşılık gülümsemekle yetindim.

"Bütün akşam boyunca ben konuştum... neredeyse hiç konuşmadın bir sorun var mı var?"

"Hayır yok ne gibi bir sorun olabilir ki?" dedi bana çok yaklaştığında yanağını yanağıma sürttü. "Sevdiğim kadın yanımda bana aşkla bakıyor, kollarımın arasında kokusunu doyasıya soluyabiliyorum. Kalbi benim için hızlanıyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan..." diye mırıldandığımda kalbim daha çok hızlanmıştı. Onun beni saran sıcak bedenine rağmen çarpan soğuk hava dişlerimin titremesine neden oluyordu.

"Sana bir şey anlatmam gerekiyor, bunun aramıza girmesini istemiyorum." dediğimde, az önce masadayken Cenk meselesine devam edememiştim. "Bunu gizlemek istemiyorum senden." Karan'ın konuşmasıyla cümlem yarıda kalmıştı.

"Üşüdün..." Titreyen bedenimi fark ettiğinde geriye çekildi. "Havanın bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim." Üzerindeki ceketini çıkartıp omuzlarıma bıraktı. "Giy şunu." dediğinde ona karşı çıkmadan kollarımı içine geçirdim ve bana büyük gelen ceketini giydim. Bedenimi ona döndürdüğüm yüzüme çarpan ıslaklıkla gözlerim aniden irileşmişti.

Karan, vurulmuştu.

Zihnim bunu algılayamıyordu.

Karan vurulmuştu!

Karan Milan'ın beyaz gömleği kanlarla kaplanmaya başladığında ikimizin de bakışları bedenine çevrilmişti. "KARAN!" diye haykırdığımda silah sesleri daha çok artmıştı. "Karan... vuruldun!" derken kaşlarını çatmış bedenine çarpan kurşunlarla beni kendine çekip kendisiyle beraber yere yatmamı sağlamıştı.

﴿ BÖLÜM 31 ﴾

31. BÖLÜM “İSTEME”

Karan Jan Milan vurulmuştu.

Üstelik bir kurşunla da değildi.

"Karan!" diye seslendim. "Karan! Lütfen ses ver!"

Beni kollarımın arasına alıp kurşunların hedefi olmaktan kurtardığında güçsüz bir sesle konuştu. "Şşş," dedi. "Sakin kafanı kaldırma."

"Karan... neler oluyor?" derken sesim de bedenim de korkudan zangır zangır titriyordu.

"Sakin ol tamam mı?" dedi kesik kesik bir nefesle.

Ona irileşen gözlerle baktım. "Sakin ol mu? Vuruldun sen, farkında mısın! Hem de defalarca!" dedim kendimi zorla ondan ayırdığımda duvarın dibine çöken bedenine baktım. "Karan!" diye seslendim gözleri kapanmıştı. Elimle yüzünü avuçladığımda, "Karan gözlerini aç!" dedim hızlıca.

Gözlerim buğulanmış onu görmem zorlaşıyordu. Gömleği delik deşik olmuş oluk oluk kanlar akıyordu.

"Karan lütfen bir şey söyle!" derken onu sarstığımda elime bulaşan kanları umursamadım. "Karan beni bırakma, aç gözlerini hadi!" Gözyaşlarım akmaya başladığında yanağımdan süzülen damlalar onun kanlı bedenine akıyordu.

"Daha seninle bir gün bile geçiremedim! Sana bir gün borcum var, bırakma beni!" diye fısıldadığımda etrafta yardım edecek birilerini aramıştım ama terasta kimse yoktu, restoranda sadece ikimiz vardık. Ayağa kalkacak gücü kendimde bulamamıştım bedenim kaskatı kesilmişti.

"Marin," dedi kısık çıkan sesiyle elaya vurgun gözlerini hafifçe araladı. "Bana verebileceğin bir ömrünün olduğunu söyledin. Bana ömrünü verecek misin?"

"Evet," dedim hızla. "Vereceğim lütfen beni bırakma!" Bedenim titriyordu, onun yanına çökülü bir haldeyken hıçkırıklarla ağlamam kesilmiyordu.

"Beni seviyor musun Marin?" diye fısıldadı Karan.

Kafamı olumlu anlamda salladığımda hızlıca dudaklarımı araladım. "Seni çok yeni buldum..." Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Çok yeni bulmuşken kaybedemem."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bu soruma cevap değildi, Marin."

"Kendime bile itiraf edemedim ki..." Hıçkırđım. "Elfida hep söylememi istedi ama yapamadım..."

Gözlerine baktım. "Seviyorum," diye fısıldadım. "Seni seviyorum, Karan." Haykırır gibi çıkan sesimle elaya vurgun gözleri hayata tutunmamı sağlıyordu.

"Beni sevdiğini duymam için vurulmam mı gerekiyordu Marin?"

Ellerimi boynuna yerleştirirken ona yalvarırcasına baktım. "Ölmeyeceksin değil mi? Ölme lütfen Karan!"

"Ölmeyeceğim..." dedi tok sesiyle sık kirpiklerini araladığında oturduğu yerde dikleşti. Gözleri gözlerimin içine baktığında hareleri koyulaştı. "Teklifimi kabul etmezsen ölebilirim."

"Ne..." dedim anlamaz bir halde. "Ne tek- teklifi?"

Kan bulanmış elini pantolonun cebine attı, cebinden çıkarttığı kutuyu bana doğru uzattığında kutunun kapağını açtı. Kutunun içerisine özenle yerleştirmiş parıldayan taşları görürken nutkum tutulmuş gibiydi.

"Benimle evlenir misin, Marin Alakan?"

"Sen... se-sen," dedim ağlamaktan kızaran gözlerimle kaşlarım aniden çatıldı. Neler olduğunu anlarken kalbim ağrımaya başladı, maraton koşmuşçasına atıyordu. "Bana bunu nasıl yaparsın?!"

Bedenimi titreten bütün korkunun yerini öfke almıştı. Bana evlenme teklifi etmişti! Hem de dünyanın en korkutucu olayıyla!

"Öleceksin sandım aptal hepsi oyun muydu?!" diye bağırdığımda omzuna sert bir yumruk geçirdim. "Aptal! Bunu bana nasıl yaparsın!" Ağlamam iyice şiddetlenirken Karan beni kollarının arasına almıştı.

"Sana her baktığımda defalarca vuruluyorum Marin, beni vurduğunda bile vuruldum sana. Teklif ederken vurulmazsam olmazdı."

"Nefret ediyorum senden Karan Ağa!" dediğimde kollarından ayrılmaya çalışsam da izin vermemişti. "Duydun mu beni nefret ediyorum!"

"Şşş etmiyorsun az önce sevdiğini söyledin," diye fısıldadı kulağıma doğru. Sakinleşmem için saçlarımı okşamaya başlamıştı.

"Ölüyorsun sandım! Gözün açık gitmesin diye sevdiğimi söyledim! Gözlerimin önünde kendini vurdurdun! Sen nasıl bir manyaksın!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

O sakinleşmemi beklerken ben daha kötü bir hale doğru evrildim. "Öl..öleceksin sandım!" dediğimde dudaklarımdan kopan hıçkırıkla ağlamaya devam ettim.

"Hay bana bu akli veren Mert'i, bunu uygulayan aklıma sokayım ben." Dişlerinin arasında tıslarken beni iyice kendinde çekti.

"Sakin ol güzelim," dedi sakinleştirici bir sesle. "Çelik yelek vardı üstümde vurdukları kan torbasıydı." Karan beni kendinden uzaklaştırdı. Kanlı gömleğini kaldırarak patlamış olan kan torbalarının altında çelik yeleğini gösterdiğinde korku bedenimi terk etmişti.

"Sana vuruldum bir kurşuna değil."

"O Mert'i gördüğüm yerde döveceğim!" dedim öfkeyle.

"Şimdi cevabımı bekliyorum, bana bir daha evet demeni istiyorum Marin," dedi Karan hoş bir tınıyla. "Seninle tekrardan evlenmek istiyorum. Basit bir nikahla kalmak değil de güzel bir düğün yapmak, yaşamadığın hiçbir şeyin olmamasını istiyorum."

Gözlerimin içine baktı.

"Benimle tekrardan evlenir misin, Marin?"

"Ben..." dediğimde ne diyeceğimi bilememiştim. "Ben..." Kelimeler boğazımda düğümlenmiş çözülmüyordu sanki. Kendimi toparlayıp kafamı sallamaya başladım. "Evet!" diye bağırdım. "Evet!"

Yüzümü kaplayan korku aniden silindiğinde mutluluğun nidası belirmişti. "Evet, evlenirim!"

Ayağa kalkıp bana sarıldığında güçlü kolları belimden sıkıca sarmış beni havaya kaldırmıştı. "Seni evet dediğin için asla pişman etmeyeceğim, Marin." Kulağıma sözleri bir yemin gibi aktı.

"Bütün bunlara gerek yoktu! Ne kadar korktum haberin var mı?" derken konuşmakta o kadar zorlanıyordum ki gözlerim gördüğü hiçbir şeyi algılayamıyordu.

"Beni vururken gözünü kırpmamıştın Marin, bu kadar korkacağını düşünmemiştim."

"Nereden çıktı bu teklif işi?" dedim sakinleşmeye çalışırken olayın şokunu atlatmaya başlamıştım.

"Bir süredir aklımdaydı güzelim, nikahtan beri elinde yüzük bile yoktu. Sana bu yüzüğü öylesine takmak istemedim. Unutulmaz bir an olsun istedim ömrün boyunca unutmazsın bu anı. Ne olursa olsun yüzüğü çıkarma Marin." Beni indirdiğinde elinde tuttuğu kutudan yüzüğü çıkardı ve titreyen parmaklarımı avucunun arasında aldığında yüzüğü olması gerektiği yere taktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Aslında senin kim olduğunu bildiğimden beri bu yüzük yapılıyordu fakat hemen olacak gibi değildi. Geçen de yüzük meselesi açınca geçiştirmek durumunda kaldım."

Kaşlarım havalandı. "Yani daha önce yaptırıyordun..."

"Evet..." Sıkıntılı bir nefes savurdu. "Yüzüğe baksana, Marin."

Ağlamaktan bir şey göremiyordum. Elimini tersiyle gözlerimdeki yaşları sildim ve kendime gelmeye çalıştım. Parmağımdaki yüzüğü incelerken vurgun yemiş gibi oldum. "Karan..." dedim hayret verici bir ifadeyle. "Ben bunu biliyorum..."

Karan önümde diz çöktü.

"Yıllar önce seninle yatta karşılaştığımda bu kolye boynundan kopup düştü, Marin."

"Dayem," dedim. *Annem*. "Annemin kolyesiydi!"

Kolye tam değildi ve bir yüzüğe dönüştürülmüştü.

Ona dolu olan gözlerimle baktığımda konuşmaya devam etti. "Senden düşen bu kolyeyi yıllarca boynumda sakladım. Bir gün sana verebilmek için..."

Göğüs kafesim hızla yükseldi. "Vermedin..."

"Veremedim," dedi üzgün bir sesle. "Beni vurduğunda kolye boynumdaydı ve kurşun ona da isabet etti, Marin." Gözlerimin içine baktı. "Sana vermeyi çok isterken kolye boynumda hasar aldı. Geri tamir edilemeyecek boyuttaydı ve her zaman taşıyabileceğin bir şeyde parçasını taşı istedim."

"Karan..." diye fısıldadığımda ağlamam daha da şiddetlendi. Ona daha çok sarıldığımda ikimiz de yere çökmüş vaziyetteydik. "Bu..." Konuşamadım.

"Üzgünüm Marin," dedi. "Gerçekten, sana sağ salim teslim etmeyi çok isterdim."

"Bu kolye seni korudu mu?" diye sordum olayları anlamak için. "Kurşun isabet ettiğine göre aynı zamanda seni korumuş olmalı."

"Kurşunun hasarını azalttı," diye yanıtladı. "Beni kurşun yemekten kurtarmadı ama yavaşlattı."

"Bu gördüğüm en güzel şey," derken elimi uzatıp yüzüğüme baktım. Okyanus renginde olan yuvarlak taşı gördüm, normal bir tek taştan oldukça uzaktı. "Balık kuyruğu var değil mi?" dedim yüzüğü büyük bir hayranlıkla incelerken parmağımı saran balık kuyruğu vardı. Bu kadar ince düşünmesi kalbimi durduracaktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet..." dedi. "Seni ilk gördüğümde bir deniz kızına benzemiştim." Beni kendinden yavaşça ayırdı. "Bu da alyanslarımız."

İkimiz de birbirimizin parmaklarına taktığımızda mutluluğum yüzümden okunuyordu. "Seni çok seviyorum Karan." Sevincim kelimelere sığmıyordu, bunu hem dilimle, hem kalbimle hissetsin istiyordum. "İyi ki benimlesin!"

"Seni, sana anlatmayacak kadar çok seviyorum, Marin." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Hissedeceksin, seni çok sevdiğimi her zaman hissedeceksin."

Dudakları dudaklarımı bulmak üzereyken, "Hayır..." diyerek durdum onu. "Evlenmeden olmaz!" Birkaç saat önce dudaklarını parçalayacakmış gibi öpen ben değilmişim gibi konuştum.

"Karıcığım," dedi kinayeli bir tonda. "Evliyiz ya zaten."

"Biraz daha sabret, düğüne kadar..." Gözlerimi kıstım. Bana böyle bir oyun oynamasının bir bedeli olmalıydı. "Hem beni ne zaman babamdan istemeye geleceksin?" Madem düğün yapacaktık o zaman diğer tüm adımlarda olmalıydı. "Evlilik teklifi aldığıma göre sırada isteme var."

"Güzelim... o kadarına gerek var mı?" diye sordu. "Düğün olacak zaten ama bütün adımlardan geçecek miyiz?" Bana öyle bir bakıyordu ki yelkenleri suya indirmek istiyordum ama cezasını çekmeliydi.

"İstemeyecek misin beni babamdan?" Alt dudağım büzüldü.

"Bakma öyle, tamam!" dedi sertçe. "Tamam, haber et babanlara yarın hemen istemeye geliyoruz."

"Ya babam beni sana vermezse?" diye sordum dalgayla. "Hem nereden biliyorsun vereceğini, belki vermeyecek?" Kollarımı göğsümde birleştirdiğimde ona ters bir bakış attım.

"Marin delirme istersen, biz zaten nikahlıyız!" dedi öfkeli bir dille. "Vermezse de alır giderim seni buralardan. İşime gelir."

"Beni şimdi babamlara bırak, her şey nasıl olması gerekiyorsa öyle olsun, değil mi hayatım?" Kollarımı boynuna doladığımda ona tutkulu bir şekilde bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Seni evet dediğine asla pişman etmeyeceğim ama sen dediğime pişman edeceksin gibi Marin," dedi bu durumdan hiç hoşnut olmazken.

"Yaaa sadece bir gün ayrı kalacağız. Gelip isteyeceksin zaten. Diğer işlemlerde hızlı olacak."

"Sadece bir gün..." dedi kararlı bir sesle. "Sadece bir gün ayrı kalırım senden."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Biliyor musun, daha geç olmadan eve gitmeliyim! Ağayla bu şekilde dışarıda görülmem yanlış anlaşılabilir, aşiret kızuyım ben! Mervan Ağa'yı tanımuyorsun galiba, öncekiler oyunmuş ama bu sefer gerçekten topuğuna sıkar!" Dehşet verici bir ifade yüzümde belirdiğinde alayla konuştu.

"Delisin sen..." dedi dudakları kenara kıvrıldı.

"Ama önce Milan konağına gidip birkaç eşyayı, Rojda'yı ve Elfida'yı almam lazım, sonra babamın konağına geçerim." Haber vermemiz gereken onlarca insan vardı. "Asıl merak ettiğim düğün konusunu duyan Milan ve Alakan konağının vereceği tepki!"

"Gidelim bakalım, bu habere en çok Barzan Ağa sevinecek zaten."

Karan ile rüya gibi geçen yemekten sonra arabaya geçtiğimizde aptal bir sırtıyla yüzüğüme bakmaktan kendimi alamıyordum. Benim için çok özeldi. Annemin yıllar önce kaybettiğim kolyesi olmasa da artık parmağımda taşıyacağım bir hatırası vardı.

Karan arabanın arkasında kanlı gömleğini değiştirdi ve kısa sürede yola koyulduk. Bir süre sonra yolun nasıl geçtiğini anlamamıştım. Konağın önüne geldiğimizde bizi gören korumalar sürgülü kapıyı açtıklarında üzerimdeki cekete iyice sarınıp kapıdan geçtim. Karan elimden tuttuğunda beraber avluya yürüdük, konak halkı avludaki çardaktaydı.

"Biz de yatmak üzereydik Karan Ağa! Sabah yoksunuz, akşam yoksunuz hayır olsun. Konağın yolunu bulabilmişsiniz!" dedi Barzan Ağa imalı bir şekilde. Oturduğu yerden ayağa kalktı ve karşımızda dikildi.

"Hayır hayır Barzan Ağa." Karan bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirdi ve ona beklentiyle bakan insanlara geri çevirdiğinde dudaklarını araladı. "Hazırlanın Milan konağı, o çok istediğiniz anlı şanlı düğün sonunda yapılacak."

Avluda olan konak halkı duyduklarına emin olamamış gibiydi. Hepsi birbirine baktığında Barzan Ağa'nın arkasından diğerleri de kalkmıştı. Gülnarin Hanım ve Zilan birbirine şaşkınlıkla bakarken gözleriyle konuşarak anlaşılıyor gibiydiler. En çok da ikisinin tepkisini merak etmişim.

"Ne dersin oğul sen?" dedi Barzan Ağa hayretle. Elindeki tuttuğu bastonu sertçe yere vurdu. "Ne düğünü?"

"Milan aşiretine yakışır şekilde düğününü yap," dedi Karan. "Önce beni, sonra Berivan'ı evlendireceksin. Peş peşe düğünler yapılacak." Sert bir tavırla konuştuğunda konak halkının şaşkın bakışları kalabalık seslere bürünmüştü.

Barzan Ağa'nın yüzünde keyifli bir gülümseme belirdiğinde avlunun ortasına doğru yürüdü. "Emrullah! Ahmet!" diye seslendi. "Çıkarın davulları, asın bayrakları! Milan konağında düğün olacak! Bu geceden itibaren Mardin düğüne kadar uyumayacak!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan... kurban olduğum oğlum. Düğün mü yapılacak gerçekten?" dedi Behiçe anne irileşmiş gözleriyle yanımıza geldiğinde Karan'ın söylediklerine hala inanmamıştı.

"Evet anne, düğünümüz olacak." dedi Karan. "Yarın Marin'i Alakan'lardan istemeye gideceğiz. Ona da hazırlanın şimdiden."

"Berivan da mı evlenecek yavrum?" diye sorduğunda mutluluğu gözünden okunuyordu.

"Evet. Onun da düğünü olacak," dedi keskin bir dille Karan. "Kardeşimin başı kel mi? Alakan konağına kolaya kaçmak yok! Onlar da kendi düğünlerini yapacaklar!"

"İsteme dedin? Marin kızımı isteyecek miyiz?" dedi Behiçe anne şaşkınlığa bir şaşkınlık daha eklenmişti.

"Kız evi naz eviymiş, beni istemezsen varmam sana dedi nazlı gelinin." dedi Karan dudakları kenara kıvrılırken bakışları beni bulmuştu.

"Kaçıralım Karan ağam o zaman." dedi Zahir alaylı bir şekilde konuştu.

"Beni gelip babamdan isteyeceksiniz Milan konağı, babam verirse akşamına kına ertesi güne düğün yapılacak." dedim kesin bir sesle konuştuğumda Gülnarin hanım bana ayıplayıcı bir tavırla bakıyordu. "Ben şimdilik gidiyorum, yokluğumda meydanı sakın boş bulmayın! " dedim iki düşmanıma sertçe baktım.

"Elfida sen de hazırlan, birkaç eşya al bu gece Alakan konağında kalacağız." derken Elfida da konak halkı kadar şaşkındı. Uykulu bir hali vardı uyumak üzere olduğu belliydi. Dili tutulmuş gibi duruyordu. Köşede olan biteni izleyen Rojda'ya döndüm. "Rojda sen de odamdan yarınlık için birkaç parça eşya alır mısın?" dediğimde Rojda hızlıca kafasını sallamış merdivenlere doğru yönelmişti.

"Hele gel kızım şöyle." dedi Barzan Ağa dağılan konak halkıyla birlikte beni çardağa doğru davet etti.

Yanına doğru yaklaştığımda karşısına oturdum. "Buyur Barzan Ağa

"Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsiniz kızım, düğün benim için çok önemliydi. Ne yaptıysam Karan oğlumun ikna edememiştim. Her şey aşiretimize yakışır şekilde yapılacağından şüphen olmasın." dedi Barzan Ağa bana minnetle baktı.

"Umarım aynı tavrı Berivan ve Mahir için de gösterirsiniz Barzan Ağa."

"Sen orasını hiç düşünme!" dedi. "Karan nasıl ikna oldu?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yere bakan yürek yakan oğlunuz ayarlamış her şeyi benim de haberim yoktu, istediğim bir şeydi ama ona hiç söylememiştim Barzan Ağa." Onlar kadar ben de habersizdim her şeyden. Kocamı ölecek sanmış birkaç dakika sonra evlilik teklifi almıştım.

"Ağa dediğini bir daha duymamış olayım kızım, ben senin babanım artık!" dedi Barzan Ağa oturduğu yerde göğsünü kabarttığına bana gülümsedi. "Hayde Alakan konağına son kez git bakalım!" derken keyfine diyecek yoktu. "Yarın kahveleri senin elinden içeceğiz ona göre! Sabaha kadar öğren o kahveleri!"

"Tamam kahveleri ben yapacağım yarın görüşmek üzere Barzan... baba." diye mırıldandığımda yanına ayrılıp gecenin bir yarısı telaşlı bir şekilde oradan oraya koşturan Milan konağını izledim. Zilan afra tafra yapıp odasına çıkmış, Gülnarin hanım başının ağrıdığını söyleyip odasına çekilmişti. En çok onlar sevinmişti bu duruma.

"Kızım... Marin'im geri bu konağa gelinlikle mi geleceksin sen şimdi?" dedi Behiçe hanım kapıdan çıkmak üzereyken beni durdurmuştu.

"Evet Behiçe anne."

Gelip bana sarıldığında kollarını sıkıca doladı. "Allah'ım o yüzünü hep böyle güldürsün, iyi ki oğluma zaman verdin de kestirip atmadın, güzel kızım. Senin sayende onun da yüzü gülüyor."

"Hanımım ben hazırladım eşyalarınızı, aşam kapıda sizi bekliyor." Rojda yanımıza gelirken Behiçe annenin sıcak kollarından zoraki de olsa ayrıldım. Bana ayarlamış olduğu çantalardan elime alırken yükünü hafiflettim.

"Ben şimdi gideyim Behiçe anne, yarın görüşürüz."

Hep beraber karşıya geçtiğimizde Alakan konağının henüz bir şeyden haberi yoktu.

"Beni çimdiklesene..." dedim kısık bir sesle. "Rüya değil bunlar değil mi? Bana evlenme teklifi ettin düğünümüz olacak! Şaka gibi..." derken zihnime çığ gibi düşen gerçeğe yüzümdeki gülümsemem aniden silinmişti. "Offf benim gelinliğim yok... bu kısa sürede nasıl bulacağım ki!" Ona üzgün bir ifadeyle baktığımda, "Biraz ertelese olmaz mı... bir ay kadar?" diye mırıldandım alt dudığım büzülürken.

"Bir ay senden ayrı kalamam," dedi Karan. "Teklif etmeden önce her şeyi ayarlamıştım. Merak etme kocan her şeyi düşündü."

"Nasıl?"

"Gelinliğin dün gelmiş, senin yerine ben seçmişim. Pınar'la yemekte onu konuşuyordum. Konağa gelirse görürsün sürprizi kalmaz diye ona kargolandı." dedi Karan. Kaşlarım havaya kalktığına yemekte Pınar'a iltifat ediyor zannetmişim bahsettikleri benmişim!

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Umarım zevkime güvenirsin karıcığım. Her şeyin hazır sadece bana tekrardan evet diyeceksin. Aslında düğün sana biraz sürpriz olacak gibi." dediğinde ona irileşen gözlerle bakakaldım.

"İnanmıyorum... ne zamandır planlıyordun bunu?" diye sordum.

"Bir süredir işte hiçbir şey için geç kalmadan düğün yapmayı istiyordum. Gelinlik bile giymedin nikahında, her şey olması gerektiği olacak." Ona inanamayan gözlerle bakarken karşımdaki adama daha ne kadar kapılacağımı bilemiyordum. Her şeyi ayarlamış olması beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Kesinlikle bozguna uğramıştım.

"İçim içime sığmıyor hiç böyle hissetmemiştim." dedim yüzümdeki aptal gülümseme bir türlü silinmiyordu.

"Benim de... Sen yoksun diye uyuyamam zaten." dedi Karan dudaklarını saçlarının üzerine bastırdı.

"Yaa uyumamazlık yapma sakın Karan! Yarın için dinç olman lazım babam vermez yoksa!" dedim kızgın bir sesle, kaşlarını çatarak.

"Marin kaçırma konusunu daha çok düşünmeye başladım," dedi Karan ona istemeden bahsettikçe babamların uğraşacağını düşündüğü için içi rahat değildi. Mervan Alakan'ı tanıyorsa babam kesinlikle uğraşacaktı, beni tanıyorsa buna asla izin vermezdim.

"Bu güç olsun o zaman sana..." diye fısıldadığımda kollarımı boynundan çekmeden uzun boyundan dolayı parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturduğumda yavaşça öperken Karan belimdeki parmaklarının baskısını arttırmıştı.

"Hani düğün olmadan olmazdı?" dedi Karan dudakları kenara kıvrılırken yüzlerimizin mesafesi çok ayrılmadan konuştu.

"Bana katlandığın için küçük bir jest, yoksa aynı karardayım!"

"Neyse ki nikahlı karımsın da yapmamam için hiçbir engel yok," diyerek beni tekrar öpmeye başladığında boynundaki parmaklarım ensesindeki saçlarıyla oynuyordu. Zor da olsa nefes nefese ayrıldığımızda kapı önünde olduğumuzu bir anlığına unutmuşum.

"Mervan Ağa topuğuna her an sıkabilir. Bu gece gerçekten vurulmak istemiyorsan bir an önce gitsen iyi olacak." dedim kollarımı ondan çektim. "İyi geceler hayatım."

"İyi geceler güzelim." Kapıya yaslanıp bana baktığında içeriye girmemi beklemişti.

Demir kapıdan içeriye girerken daha önce defalarca kaçmaya çalıştığım koruma beni gördüğünde başıyla selamladı. Adama üzgün bir ifadeyle baktığımda ona çektiğim için içten içe kendime kızdım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin!" dedi babam. Beni görmesiyle birlikte avlunun ortasında ayakta uyuklayan Elfida ve şaşkınlığını üstünden atamayan Rojda'nın yanından ayrılıp bana doğru geldi. "Neler oluyor? Gece gece niye Elfida ve Rojda toplanıp geldiniz?"

"Sana bir haberim var," dedim.

"Bir şey mi oldu kızım? Kızlar da bir şey demiyor, ağızlarını bıçak açmadı! Hayırdır?" Babam endişeli bir şekilde konuştuğunda hem habersiz hem de gecenin bir körü gelmemden dolayı anlam verememişti.

"Onlar olayın şokunu atlatamadı baba çok görmüyorum."

"Baba... ne bu bağırış gecenin bir körü avluda ne yapıyorsunuz?" Mahir abim gürültüyle merdivenlerden indiğinde üzerinde pijamaları vardı.

"Marin güzelim niye geldin sen?" Berivan abimin arkasında belirdiğinde hızlıca ikisi de yanıma gelmişti.

"Biriniz hoş geldin demeyecek misiniz?" dedim kızgınlıkla sesim yüksek çıkmıştı. "Yani başkasının ailesi olsa kızına sarılır hoş geldin der bunlar beni kapıdan içeriye almayacak."

"Hayır kızım hoş geldin tabii de elinde eşyalarını da yanında görünce şaşırdım." dedi babam.

"Herkes uyandığında göre başlayabilirim." Alakan konağına göz gezdirdiğimde Milan konağının yanında çekirdek aile kalıyordu. Derin bir nefes alıp verdim. "Yarın Milan konağı kız istemeye gelecek hazırlanın."

"Kimi!" diye bağırdı babam. "Kimi istiyorlar?"

"Beni baba kimi isteyebilirler, başka kızın mı var yoksa?" dedim kaşlarım havada sorarken dudaklarım kenara kıvrılmıştı.

"Yok..." dedi şaşkınlıkla. "Neler oluyor Marin anlatsana! Lafı ağzından cımbızla mı almam lazım."

"Karan ile yapmadığımız düğünü yapacağız!" dedim büyük bir heyecanla. "Her şey usulüne uygun olsun diye yarın beni istemeye gelecekler. Hazırlansanız iyi ederseniz. Alakanlar'ın kızı evleniyor Mervan Ağa!"

"Marin güzelim çok sevindim..." dedi Berivan bana gelip sarıldı.

"Abisinin gülü... buradan beyaz gelinliğiyle çıkacaksın tam bize yakışır şekilde!" derken Mahir abim, Berivan yengemle sarılır bir haldeyken geniş kollarını açıp ikimizi kollarının arasına almıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onların sarılmasına karşılık verdiğimde dudaklarımı araladım. "Bir haberim daha var..."

"Nedir?"

"Karan, bizim evliliğimizden sonra sizin de düğününüzün yapılması gerektiğini söyledi. Çifte düğünümüz var..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Berivan. Hızla abime baktı. "Mahir?"

"Bir süredir Karan'la bu durumu konuşuyorduk," dedi Mahir abim. "Yapacağız." Herkesin mutlu olmasıyla daha çok sevindim.

"Hazırlıklara başlayın derhal! Kimseye uyku yok!" dedi babam herkesin duyabileceği şekilde bağırdı.

"Yarın mı gelecekler isteme için?" diye sordu Berivan.

"Evet."

"Baba verecek miyiz Marin'i? Karan ağayla uğraşalım biraz." dedi Mahir abim bulduğu fırsatı kaçırmak istemezken yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi.

"Birkaç kere gelip gitsinler bakalım kız evi naz evi madem istemeye geliyorlar hemen vermeyelim." dedi babam göğsünü kabarttığında bakışları benim üzereydi.

"Bence de bizden kız almak öyle kolay değil." dedi Mahir abim.

"Sakın!" dedim Mahir abimden ayrıldığımda ikisine doğru konuştum. "Sakın kocamla uğraşmayın karşınızda beni bulursunuz! İsteyecek sorun çıkarmadan vereceksin baba yoksa kaçırım."

"Mervan amca senin bu kızın harbi deli!" dedi Elfida uykulu gözlerle ayakta uyumaya devam ederken sonunda ağzını açabilmişti. Onu kolundan tutup odama çıkarttığımda kısa süreli kaldığım odama beraber geçtik.

"Madem burada olacağız seninle uyuyabilirim Marin Alakan!" dedi Elfida uykusu açılmış bir halde dururken üzerindeki pijamalarıyla konaktan konağa geçmişti.

"Haspam geçen uyuyalım dediğimde senin yerin kocanın yanın deyip duruyordu ne oldu?" dedim tek kaşımı havaya kaldırdığımda Mardin'e geldiği ilk gün onunla yatmak istemiştim ama hanımefendi beni yanında yatırmamıştı.

"Kocan yok şimdi ben varım beraber uyuyacağız! Eskiden olduğu gibi!" dedi Elfida.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Elfida çok mutluyum!" diye kendimi yatağa attığımda bakışlarımı tavana dikmişim. Hızlıca yattığım yerden kalktım. "Teyzem... onu da aramam lazım onu da istiyorum. Güzel anlarımda onu da görmek istiyorum." derken telefonumu aramaya başlamışım. Teyzemle kısa bir şekilde konuşup kapattığımda tüm detayları yarın geldiğinde konuşmak istediğimi söylemiş acilen Mardin'e çağırılmışım.

"Nasıl oldu karar verdiniz düğüne?" dedi Elfida telefon konuşmamdan sonra sorularını sıralamak için bekliyordu.

"Karan bana evlilik teklifi etti!" dedim parmağımın ağırlığına alışmadığım yüzüğü ona doğru uzattım. "Yüzük almış bana, bayadır planlıyormuş düğün işini gelinliğimi bile almış!"

Elfida elimi tuttuğunda parmağımın takılı olan yüzüğüme hayranlıkla baktı. "Yuh... yüzük çok güzel!"

"Evet... sabahı zor edeceğim galiba hiç uyuyasım yok!"

Sadece birkaç dakikalığına gözlerimi dinlendirmek için kapatmışım ve bir daha açamamışım. Elfida'nın tiz sesi kulaklarımı tırmalarken yatakta oradan oraya dönüyordum uyanmamak için.

"Marin kalk hemen! Kızım istemeye gelecekler seni kalksana!"

"Çok uykum var beş dakika daha..." diye mırıldandım yüzümü yastığa daha çok göndüm.

"Ya sana sabaha kadar oturmamalım dedim değil mi? Kahve diye tutturup durdun! Kızım bir saate geleceklermiş haber etmişler bütün aşireti toplamışlar üstelik." dedi Elfida beni sarstığında üzerimdeki örtüyü alıp çekti ama hiçbir güç beni kaldıramazdı.

"Kalk hemen Karan Ağa konağa senin için kuaför bile yollamış. Hepimiz saçımızı başımızı yaptırdık seni bekliyorlar." Elfida ara ara gelip beni çimdikliyor dürtüyordu ama bana mısın demeyip uykuya devam ediyordum.

"Teyzesinin bir tanesi Marin'im..." diye bir ses işittiğimde Derya teyzemin sesini duymamla hemen yataktan doğruldum. Bu yaşa kadar beni Derya teyzem getirmişti. Annemin yerine anne olmuştu bana.

"Teyzem... ne zaman geldin sen?" dedim onu yanımda görmemle kollarımı hızlıca doladım. Tanıdık kokusunu içime çektim. "Çok özledim teyzem seni."

"Ah güzelim ah. Teyzen sana hiç kıyabilir mi?" dedi saçlarımı okşayıp yanağımdan öptüğünde sıcak bir şekilde baktı. Onunla kötü bir şekilde ayrılmıştık bana o gece kaç demiş kaderime razı gelmemi istememişti. "Haydi teyzem sen hazırlan çok geç kalacaksın yoksa."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Önce seninle konuşacaklarım var. Babama neler yaptığımızı biliyorum..." Kırgın bir şekilde baktım. "Özellikle de dedemin..."

"Marin..."

"Ben konuşacağım teyze," dedim. "Sen dinleyeceksin." Derya teyzem bana karşı çıkmamış, bağırıp çağırmamı dinlemişti. Dedemin nasıl inatçı biri olduğunu biliyordum. Uzun uzun konuşmuş, babamdan helallik de istemiş ama babam yanaşmamıştı. O da onun bileceği işti. Teyzemin bir suçu yoktu ve bunca zaman beni büyütmesinden dolayı ona küs kalamazdım. Babam da bunu istemiyordu.

Bakışlarım odanın içindeki saati gördüğünde irileşen gözlerle homurdandım. "Offf geç kaldım!"

Hızlıca bir duş almış bayılmamak için ayaküstü kahvaltı yapmış evdeki telaşa az da olsa yardım da bulunmuştum. Berivan ve Elfida sayesinde bütün işlerimi hallederken Behiçe anne benim için kendi isteğiyle isteme için elbise alıp göndermişti. Giyecek hiçbir şeyimin olmadığını bile onun elbise göndermesiyle fark etmiştim. Hızır gibi yetişmesiyle üzerime geçirmiştim, odamdaki aynanın karşısında otururken saçlarımı yaptırıyordum.

"Lütfen makyaj ve saç abartı olmasın..." diye kadına yalvarırcasına baktığımda en son istediğim şey kuaför faciasıydı. Her ne kadar kendim yapmak istesem de Elfida'nın ikazlarıyla kendimi kuaförlere teslim etmiştim. "Akşam kına için de mi siz geleceksiniz?"

"Evet doğal şeyler yapacağız gelin hanım güzelliğinizi kapatmayacağız hiç merak etmeyin," deyip gülümsemesiyle güvenmekten başka çarem yoktu. Makyajım ve saçım istediğim gibi olurken ağır bir şeyler yapılmadan kendi tarzımın dışına çıkılmamıştı.

"Kahve... kahveyi tutturmam lazım." dedim hala deneme kahveler yaparken konak halkına ikram ediyordum çöpe atmamak için. Gecedden beri kaç bardak içirdiğimi bilmiyorum ama fazla kafeinden konak halkı hiç uyumamıştı.

"Kaç kişiler Rojda dışarıyı sayabiliyor musun?" derken birkaç kızla mutfakta duruyordum. Kalbimin titreyişi bana hiç yardımcı olmazken dudaklarımı dişlemekten daha makyaj yaptırılı çok olmadan dudağımdaki ruj silinmişti.

"Daha Barzan ağamgil gelmedi hanımım ama şu an aşiretler yüz kişiden fazla yüzden sonra saymayı bıraktım."

Ona inanamayan bir halde baktığımda, "Yüz kişi mi! Bizim avlu o kadar büyük mü?" dedim takılmam gereken nokta kesinlikle bu değildi.

"Dama falan çıkanlar da var hanımım. Milan aşireti kız istemeye geliyor, bu herkesin yıllardır merakla beklediği olaydı. Dua edin bütün Mardin gelmesin." Rojda çok normal bir olaymış gibi konuşuyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben o kadar kişiye nasıl kahve yapacağım?" diye hayıflandığımda sırtımı duvara yasladım. Keşke isteme diye tutturmasaydım. Nereden bilecektim başıma patlayacağı. "Sabaha kadar kahveyi öğreneceğim diye uyku uyumadım ben!"

"Konak halkına yapsanız yeterli hanımım geri kalanlarına gerek yok." dedi Rojda yüreğime su serperken biraz olsun rahatlamıştım.

Silah sesleri işitirken Mardin'e geldiğim ilk gün bunlara alışmam gerektiğini defalarca söylemişlerdi. Davul ve zurna sesleri devamında gelirken zılgıt sesleri kulaklarımı tırmalıyordu.

"Marin... Karan abimler konağa giriş yaptı." dedi Berivan mutfaktan içeriye girdiğinde heyecanlı bir şekilde yanıma gelmişti. Peşinden Elfida da içeriye girdiğinde bütün kızlar mutfakta duruyorduk. Mutfakta durmanın en iyi yanı avluyu tam görebilmektir.

"Evet belli oluyor..." dedim dışarıdan gürültüyle giriş yapan Milan aşiretinin sesi hala geliyordu. "Ben çıkacak mıyım?" diye sordum onları karşılamam gerekiyor muydu bilmiyordum. Babam ben çağırmadığım sürece sakın gelme demişti.

"Hayır çıkma az nazlan güzelim kahve dağıttığında görsünler seni." dedi Berivan ailesine dost mu düşman mı bilmezken onun bu hallerini çok tatlı buluyordum.

"Sanki hiç görmediler Berivan sen de..." dedim mutfağın avluya bakan penceresine doğru yanaşım.

"Hoş gelmişsiniz Barzan ağa!" dedi babam göğsünü gere gere konuştuğunda avlunun ortasına özel bir masa kurulmuştu.

"Hoş bulduk Mervan ağa!" dedi Barzan ağa hiç altta kalmazken aynı tonda konuştu. "Sebebi ziyaretimiz bellidir herhal."

"Bilmem dün Marin bir şeyler mırıldanıyordu çok dinlediğim söylenemez!" dedi babam hiç ilgili gözüküyordu sanki misafirlğe gelmişler gibi davranıyordu.

"Ya baba..." dedim özellikle ona böyle davranmamasını söylediğim halde tersini yapıyordu.

"Kızına düşkünlüğünü biliyoruz Mervan ağa nazlanma şimdi!" dedi Barzan baba. "Karan ağa senden daha düşkündür kızına, dün oğlumdan işin aslını öğrendim sende öğrensen iyi olacak! Sen ne kadar kızını gizlesen de oğlum senin kızına yıllar önce vurulmuş zaten!"

Duyduklarımın gözlerim irileşirken devamında gelen konuşmaları duyamayacak kadar Barzan babanın söylediklerinde takılmıştım.

"Marin, babam ne diyor?" dedi Berivan benim gibi o da takılmış olmalıydı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan her şeyi anlatmış mı yani..." diye kendi kendime mırıldanırken bütün olan biteni anlatmasına şaşırılmışım. Ailesine açıklamıştı beni en başından beri sevdiğini.

Berivan'ın beklentiyle bakan bakışlarına döndüğümde dudaklarımı araladım. "Karan sana Deniz Kızı'nı anlatmış ya... o Deniz Kızı bendim Berivan."

"Onlar berdel olmasa bile birbirlerini her türlü bulacakmış zaten!" diye devam ediyordu Barzan baba. "Berdel ikisini bir araya getirmiştir. Şimdi ise mecburiyetten değil de gerçekten kaderleri olduğu için Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızın Marin'i oğlum Karan'a istiyorum."

"Kahvelerimizi içelim önce cevabımızı ondan sonra vereceğiz Barzan ağa." dedi babam kalbim yerinden çıkmak üzereyken birkaç saniye sonra sesimi duymuştum. "Marin!"

"Hanımım, Karan Ağa'mla birlikte on üç tane kahve yapılacak." dedi Rojda masada oturanları hızlıca saydığında bana döndü.

"Marin ben sana bardakları dizeyim sen hızlıca kahveleri yap." dedi Elfida bana yardım etmek isterken.

"Ya neden aşiretler için büyük kahve makinesi yok! Hepsini tek tek cezvede mi yapacağım şimdi of!" diye hayıflandığımda yapmaktan başka çarem yoktu. Artık yapmasını öğrendiğim kahveleri özenle pişirip bardaklara paylaştığımda derin bir nefes alıp verdim.

Elfida elinde tuzla gelince ona genişleyen harelerimle baktım. "Elfida hayır, tuz falan atmayacağım!" derken Karan'a kıyamadığımı fark edeli çok olmamıştı.

"Kızım adettendir ne tuzu zaten tuzla beraber bir sürü şey atacağız." dedi ne kadar durdurmaya çalışsamda kahvelerim soğumaması için ona yenik düşmüştüm. "Acı da koyalım," dedi pul biber bulup hiç acımadan döktü. "Çamaşır suyuna ne dersiniz?"

"Saçmalama! O kadar değil!" dedim bağırarak.

"Bak sakın kahvesini karıştırma onunkini en son ver." dedi tepsiyi elime tutuşturduğunda en son Karan'a vereceğim için onun kahvesini en arkaya yerleştirmiştim.

"Offf tamam ya. Ellerim titriyor." dedim ellerimle beraber bütün bedenimde titrerken elimdeki tepside bundan nasibini alıyordu. "Bari biriniz su bardaklarını arkamdan getirin."

"Ben getiririm güzelim sen önden ilerle." dedi Berivan kendi ailesinin yanına benimle çıkması içimi daha çok rahatlatıyordu.

Ben önden Berivan arkamdan gelirken dişlediğim dudaklarımı serbest bırakıp sakin olmak için kendimi zorladım. Elimdeki kahve tepsisine odaklanıp kimsenin yüzüne bakmadan önce kendi babama sonra Barzan baya uzatıp bütün Milan ve Alakan asil halkına dağıtmıştım. Karan'ın

Özge Naz – Düşler Ağdı

önüne gelip bakışlarımı kaldırdığımda dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzanıp kahvesini aldığımda göz kırptı. Ah canım kocacağım o içeceğin kahve var ya zehir yanında daha tatlıdır.

"Geç otur kızım." dedi babam kahve dağıtımı bitirdiğimde yanını işaret etti. Ben babamın yanına otururken Berivan'da benim boşta kalan yanına geçmişti.

"Barzan babanın dediklerini duymuşsundur doğru mu diyor? Karan /ğa ile önceden tanışıyor muydunuz?" diye bana soru yönelttiğinde benimde ağzımdan duymak istemiş olmalıydı.

"Doğru diyor baba, İstanbul'da karşılaşmıştık." dedim olanları onaylarken herkes servis ettiğim kahvesinden içmeye başlamıştı. Berivan arkamdan suları dağıttığında kahvesini bitiren suyuna geçerken Karan'ın olduğu tarafta su hiç yoktu.

"Berivan niye abine su bardağından vermedin?" dedim koluna yavaşça dokunurken kızgın çıkan sesimle sadece onun duyabileceği bir tonda konuştum.

"Ona koymadık. Acılı tuzlu kahveyi içsin su arasın dursun biraz." dedi Berivan acımasız bir tonda konuştuğunda bu kızın ailesine düşman olduğunu daha çok düşünüyordum.

"El birliğiyle kocamın canına mı kast ediyorsunuz siz?"

Karan daha fazla soğutmadan kahveyi tek bir yudumda bitirdiğinde üzgün bir halde ona baktım. Yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadığında ona şaşırmadan edememiştim. Değil onu içmek koklasam kusardım kesin ama o hiç sorunsuzca içmişti. Zavallı kocacağım merak etme bu ilk ve sondu.

"Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızın Marin'i oğlum Karan'a istiyorum." dedi Barzan baba.

"Çocuklar birbirini görmüş sevmiş," dedi babam. Bakışları bana döndü. "Bu durumda bize çok da laf düşmez."

"Doğru dersin," dedi Barzan baba.

"Kahveler de içildiğinde göre... Ben kızımı vermem o yüzden oğlum Karan'ı kızım Marin'e alıyorum." dedi babam Karan'ın kahvesini bitirmesiyle konuştuğunda nefesini tutan bütün halk derin bir nefes savurmuştu.

"Hele şükür. Eh biraz uğraştırırsın sanmıştık Mervan ağa sandığımdan kolay oldu." dedi Barzan baba rahatlamış bir ifadeyle konuştu.

"Bana kalsa uğraştırırdım da Marin karşınıza beni alırsınız deyince kızımdan korkmadım değil. Marin'in iki gün ayrı kaldığında neler yaptığını bilmesem aha Karan oğlumu çok uğraştırırdım da kızıma üzüldüğümünden." dediğinde ona inanamayan gözlerle bakarken koluna yavaşça dokunup sıktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Akşama kınamıza bekleriz Barzan Ağa," diye devam etti babam. "Kına bizim avluda olacak. Erkek kadın ayrı olacak. Ona göre gelirsiniz. Düğün için de gelini çıkardıktan sonra sizin avluya geçeriz."

"Düğün konakta olmayacak, Milan çiftliğinde olacak, Marin oraya gelin gelecek." Karan'ın bakışlarını üzerimde hissederken kaldırıp bakmamıştım.

Milan çiftliğine mi gelin gelecektim! Ne hayal ettiysem olacak mıydı? Daha neler...

İki aşiret isteme sonrasında ayrıldığında havanın kararmasıyla birlikte bizim tarafta heyecan yükselmişti. Tekrar bir kuaför macerasından sonra kına gecem için tamamen hazırdım. Kızlarla kendi aramızda bize ayrılan tarafta durduğumuzda Elfida beni herkesin ortasına zorla oturtmuştu.

"Bana bak Marin ağlamadan kalkmayacaksın buradan." dedi Elfida.

Gelenek ve göreneklerimize hiç bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum. Boşuna demiyorum beni bırakın Elfida'yı alın tam hanımağa olacak kadın! Bir Milan'ı ben kaptığıma göre bir başka Milan vardı onu alabilirdi canım arkadaşım.

"Ağlamak zorunda mıyım?" diye mırıldanırken ağlayasım varsa da zorlandığım için artık o da yoktu.

"Kızım baba evinden ayrılıyorsun bari biraz yalandan göz yaşı dök." dedi Elfida çemkirir gibi konuştu.

"Elfida babam beni evinden ayırdığında aklım başındaydı. O zaman çok ağlamışım kesin. Babamın evinden kaçınıcı ayrılışım bilmiyorum artık." dedim bıkkın bir sesle.

"Teyzesinin bir tanesi. Keşke annende bugünleri görebilseydi. Yukarıdan seni izliyorsa çok mutludur kesin. Geldiğimden beri yüzünde güller açıyor, bıraktığım gibi değilsin." dedi teyzem beni kollarına sardığında ağlamayacağım tutturan ben teyzemin tek lafıyla hıçkırıklara boğulmuştum.

"Teyze..." derken sesim o kadar kısık çıkmıştı ki beni duyduğuna emin bile değildim.

"Şşş ağlama yavrum ağlaman için demedim." dedi Selma teyzem yüzümü ellerinin arasına aldı ve akan yaşlarımı sildi. "Kalbi güzel, kendi güzel Marin'im."

"Gel ağlamayacaksın bu gece, senin gecen bugün güle oynaya gideceksin olması gerektiği gibi."

Teyzem beni oturduğum yerde sürükleyerek kaldırdığında oynamaya başlayan Elfida Zühre Berivan ve çok yakından tanımadığım ama akrabam olduğunu bildiğim bir sürü kızın arasına başı kesilmiş tavuk gibi fırlattı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bekarlık sultanlıkmiş gel külahıma anlat!" diye Elfida kulağıma doğru bağırdığında açılan müzikten sesi daha yüksek çıkıyordu. Bildiğim bir şarkı olduğunu fark ettiğimde devamını ben getirdim. "İçim buruk biraz arkadaşlar... ayrılıyorum sizden!" Son bekar gecemmiş gibi eğlenmeye başlamıştım. "Dolaşırken mekan mekan beni ararsınız evden!"

"Kınayı yakmışlar geline hazırlanmış gidiyor evine!" dedi Zühre beni kendine çektiğinde şarkıya o devam etmişti. "Ağlıyor bakmayın yüzüne!"

"Kaynana! Gelin elini açmıyor!" dedi teyzem oynama faslı bittiğinde artık ayakta duramayacağımı fark ederken son damlasına kadar eğlenmişim.

"Teyze ne açmaması açıyorum işte!" dedim ellerimi işaret ettiğinde neden Behiçe anneye öyle bağırdığımı anlamamıştım.

"Kızım sussana ya altın koyacak eline o şekilde kına yakılacak!" dedi teyzem hızla elimi geri kapattığında sıkı sıkı tuttu.

"Kına yakmasak olmaz mı?" dedim üzgün bir şekilde bakarken kınanın kokusunu maalesef sevmiyordum.

"Yakıyormuş gibi yapalım bari ama eline altını koyacak." dedi teyzem inatla altına taktığında elime koyulan her altın neyse gidip eline tutuşturacaktım.

Behiçe anne yanıma geldiğinde etrafımdaki kadınlar zılgıt çekmeye başlamıştı. "Eh gelinime külçe külçe altın koysam yine az gelir ama şimdilik bununla idare etsin." dedi Behiçe anne elimi kolaylıkla açtığında avucumun büyüklüğünde bir altın bıraktı. Hızını alamayıp bileklerime altın taktı. Boynuma da bir sürü çeşit çeşit altın geçirdiğinde bir ara fenalık geçireceğimi sanmıştım.

Kına gecem tamamen sonlandığında herkes dağılmış Alakan tarafında eğlence faslı son bulmuştu. Artık bir cesetten ibaret olduğumu hissederken üzerimdeki kıyafetlerden kurtulmadan gömülmek istemişim. Kızlarla o kadar çok eğlenmiştik ki düşündüğümde daha güzel geçmişti.

Zühre abisinin kapıda beni beklediğini söylediğinde ölmek üzereyken tekrar canlanmış yürümeye mecali olmayan ben koşar adımlarla avludan geçiyordum. Babamın bana baktığını fark ettiğimde daha yavaş adımlarla geçtim ve konağın dışına geçtim.

"Marin..." dedi Karan beni gördüğünde yorgun bakan gözleri parıldamıştı. Elaya vurgun gözlerine uzun uzun bakmayı özlemişim.

"Karan beni kaçırman için hala geç değil. Kaçabilir miyiz?" dedim dudaklarım dışa kıvrılırken kollarımı hızlıca boynuna doladım.

"Beni bu kadar çok özleyeceğini bilmiyordum Marin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seni özlediğimi de nereden çıkardın?" dedim yalancı bir bakış atarken. O kadar belli ettiğimin farkında değildim. "Sadece eve gidip uyumak istiyorum çok yoruldum."

Saçlarımı omuzumun gerisine attığında başını boynuma yasladı ve sıcak nefesini yavaşça tenime soludu. "Seni uyumak için kaçırısam mı acaba?" dedi boğuk bir sesle. "Sabah geri bırakırım."

"Uyumadın değil mi dün gece?" diye sorduğumda başını yasladığı yerde birkaç dakika daha dursa uyuyacak gibiydi.

"Hayır uyuyamadım." dedi dudaklarını ısıttığı boynuma bastırdı. "Bu gece uyuyamayacağım kesin."

Onu boynumdan kaldırıp bal rengi irislerimi buğulu elalarına diktiğimde elinden tuttum.

"Gelsene uyuyalım o zaman bu gece de uykusuz kalmana dayanmam." dediğimde sonuçta nikahlı kocam olduğundan bunu yapmak için kimseden izin almamıza gerek yoktu.

"Enişte!" dedi Elfida'nın tiz sesi. Yanımıza geldiğinde bakışları ikimizin arasında mekik dokudu. Karan'da durduğunda, "Senin ne işin var burada?" dedi sert bir tavırla. Elfida sıvı olduğu için girdiği kabin şeklini alıyordu, kız tarafında olduğu için erkek tarafına karşı çıkabilirdi. Yoksa dün erkek tarafında olduğunda eniştesine karşı kedi gibiydi.

"Karımı görmeye geldim Elfida, görüş saati bitti mi yoksa?" dedi Karan.

"Ya düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir birkaç saat daha dayananın sabaha hiçbir şey kalmadı!" dedi Elfida. Gece yarısını çoktan geçmiş düğüne sayılı saatle kalmıştı. "Kızım gel sen de hiç mi görmedin kocanı? Bir dakikaya konakta ol küçük hanım!" dediğinde Elfida alay eden bir sesle konuştu.

"Geliyorum bekle."

Karan'a yaklaştığımda ellerimi boynuna yerleştirip onu kendime çekip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Nefesim boynunu işgal ediyordu. "Bu gece uyusan iyi olur Karan ağa!" diye fısıldadım. "Çünkü yarın gece uyuyacağımızı hiç sanmıyorum."

Yanaklarıma kor bir alev yükseldiğinde dudaklarımı boynuna bastırdım ve dudaklarının kıvrıldığını fark ettiğimde gözlerine bakmadan yanından ayrıldım. İçeriye girdiğimde Elfida benimle beraber yürüdü ve tek istediğim düğünümde bir sorun olmadan istediğim gibi ilerlemesiydi.

"Düğün var yarın düğün! Marin Alakan'ın düğünü!"

﴿ BÖLÜM 32 ﴾

32. BÖLÜM “DÜĞÜN”

"Çok heyecanlıyım..." diye mırıldandığımda uyandığımdan beri sayıkladığım tek şey buydu. Dünyada tek evlenen insan benmişim gibi davranmaktan kendimi alamıyordum. Bu defterin kapandığını düşünürken aslında hiç açmamışım. Benim dışımda birisi benim için çabalıyor, bana değer veriyor, beni düşünüyordu. Bu sayfaları Karan Jan Milan'la birlikte açacaktım.

Yüreğimin sızısı, yüreğimin ilk ve son aşkı olmak üzereydi.

"Kalbim duracak sanki!"

"Sakin ol... sakın ol! Bak ben daha çok panik oluyorum." dedi Elfida. Berivan ile ikisi heyecanımı bastırmaya çalışıyorlardı ama daha çok yükselttiklerinin farkında değillerdi.

"Marin yenge... ben geldim." diyen Zühre odanın içerisinde girdiğinde aniden gülümsemiştim. Bu iki kızdan daha sessiz olan Zühre'nin gelmesine sevinmişim.

"Zühreciğim hoş geldin." dedim kapının eşiğinden geçtiğinden artık kız kardeşim gibi olan kızını sıcak bir tavırla kucakladım.

"Ablacığım gelmene sevindim." dedi Berivan da kardeşini görünce benim gibi sıkıca sardı.

"Eşyalarını getirdim yenge erkek tarafıyım ama bugün tüm gün yanında olmak istiyorum." dedi Zühre düğün için erkenden kalkmış hazırlanmış Alakan konağına gelmişti.

"Kızlar... iyi ki yanımdasınız ne kadar teşekkür etsem az!" dedim minnetle karşımdaki kızlara bakarken tek başıma kıydığım nikahımla düğünümde yanımda bir sürü insan vardı.

"Yani düğün abimin düğünü ama bizim tarafımız belli güzelim!" dedi Berivan sıcak bir tavırla konuştu. Yengemden öte bana süreçte çok güzel arkadaşlık etmişti. Abime beni onunla daha önce tanıştırmadığı için çok kızgındım. Milan konağı çocuklarını gerçekten çok güzel yetiştirmişti. Her biri farklı özelliklerde olsa da tek ortak yanları sıcak ve samimi olmalarıydı.

Kapı tıklatıldı. "Hanımım gelebilir miyim?" dedi Havin'in sesini işittiğimde içeriye girmesini söyledim. Elinde bir sürü eşyalarla gördüğümde yanına doğru gittim. "Bunları Karan ağam benimle savdı. İçinde gelinliğiniz varmış." dedi. Beyaz kılıfla korunan gelinliği elime aldığımda avuçlarımın arasından alınmasıyla bir olmuştu. Kaşlarını çatıp Elfida'ya döndüm.

"Dur hemen açmayalım bir şey olmasın. Saçların makyajın tamamlansın en son giyersin." dedi askılı kılıfı alıp yüksek olan giysi dolabının dışında astı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çatlarım ben Elfida! Ya boyuma posuma göre değilse! Ben deliyim bu benden daha deli gelinin görmediği gelinlik mi olurmuş!" dedim hayretler içerisinde konuşurken Karan'ın yaptığı kesinlikle çılgınlıktı.

"Tam sana göre..." dedi Elfida gelip güven verircesine ellerimi tuttuğunda gözlerindeki ifadeyi anlayamamıştım. "Ben biraz farkında olmadan yardım etmiş olabilirim!"

"Ne? Nasıl?" dedim çatık olan kaşlarım iyice çatıldı.

"Bana senin boyunu kilonu bedenini her şeyini sordu eniştem! Tam sana göre dikildi özel olarak..." dediğinde irileşen gözlerle ona bakarken kaşlarım hayret verici bir ifadeye yukarıya kalkmıştı. Gelinlik konusunda Elfida'dan mı yardım almıştı yani?

"Elfida, o sana beni sorarken nasıl koşa koşa gelip bana yetiştirmezsin!" dedim şaşkınlığım sesime de yansımıştı.

"Benim saf anıma denk geldi galiba, bir şeyler alacağını anlamıştım gerçekten sürpriz olsun diye söylemedim ama gelinlik hiç aklıma gelmedi!"

"Offf o zaman hemen hazırlanayım giymek için sabırsızlanıyorum." dedim odadan çıktığımda heyecanın ve sıcak havanın beni bunaltmasıyla kendimi duşa atmış hazırlanmaya başlamıştım. Güzel ılık bir banyo yapmış ıslak saçlarımla evin içerisinde gezinirken odama gelen kuaförleri de daha fazla bekletmemek için saç ve makyaj için yerimi almıştım.

Üzerimdeki beyaz saten sabahlığın kuşaklarını bağlayıp sandalyeye kendimi bıraktığımda biri saçlarıma yardıma gelirken diğer bir kadın makyaj malzemelerini çıkartmaya başlamıştı. "Makyaj çok ağır olmasın lütfen... zaten çok sıcak hala alışık değilim buranın havasına." dedim ısrarla geldiklerinden beri tek söylediğim buydu. Makyajın sıcaktan akacağını bildiğim için yoğun kapaticılarla yapılan porselen makyajı da istemiyordum.

"Siz gözlerinizi kapatın kendinize bize bırakın." dediğinde kafamı sallayıp başımı sandalyeye yaslarken saçlarımda hissettiğim rahatlatıcı parmaklarla uyumamak elde değildi. Gözlerimi kapatmış yüzümde ve saçlarımda dokunuşlar hissederken kısa da bir şekerleme yapmıştım.

"Nasıl?" diye naif bir ses işittim. "Eğer beğenmediğiniz en ufak bir nokta varsa hiç sorun etmeyin vaktimiz bol hemen değiştirebiliriz."

Gözlerimi usulca açtığımda aynadaki yansıma bakarken gözlerim ışıldamıştı. Saçlarım açık uçlara doğru doğal dalgalar yapılmıştı. İnce salaş bir örgü yapılıp önüme düşmesi engellenen iki tutam saçların örgüsüne ince taşlarla yapılmış taç eşlik ediyordu. Siyah gür saçlarım ilk kez bu kadar hoşuma gitmişti. Yüzümde makyajda cildimdeki ton eşitsizliği giderilmiş şarap rengi rujla tamamlanmıştı. Meğer ben makyaj yapmayı beceremediğim için kendimi makyajla beğenmiyordum yoksa şu an aşırı güzel duruyordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Marin yenge çok iyi olmuş!" Zühre beni gördüğü an yanıma gelmişti. Hayran bir şekilde bakarken, "Tamam, gelinsin. Seni zaten alan almış yenge. Bari bizi gölgede bırakma!" dedi.

"Elinize sağlık... saçım da makyajım da harika olmuş." Aynada kendime bakmaktan alamıyordum.

Saçım makyajım tamamlandığında rahat bir nefes alıp verirken Zühre'ye döndüm. "Elfida ve Berivan'ı çağırır mısın Zühre? Şu gelinliği giyeyim artık kalp krizi geçireceğim birazdan giymeden ölmek istemiyorum!"

Elfida elinde gelinlikle gelirken benden saklamaya çalıştığı başka yere götürmüştü. göstermemekte kararlıydı. Beni gördüğünde, "Titriyorsun Marin!" dedi Elfida.

"Niye acaba her gün evlenmediğim için olabilir mi?" derken elinden kılıfında duran gelinliği aldım ve odama geri geçtim. Kızlar kapıda beni beklerken gelinliği yatağın üzerine serdim ve kılıfın fermuarını aşağıya indirdim. Ellerim o kadar titriyordu ki bugünü atlatırsam başka bir şey istemiyordum.

Gelinlik üstü ince işlemelerden oluşuyor korse gibi beli tam kavrayan omuzlara doğru çıkan küçük taşlarla ince askısı vardı. Alt etek kısmı beyaz göz alıcı bir satenle donatılmıştı. Hafif balık formunda olsa da kalçadan itibaren bollaşıyordu. Kabarık bir gelinlik değildi. Zarif her kızın hayallerini süsleyebilecek bir gelinlikti ve ilk görüşte aşık olmuşum.

Kendimi içinde görmekte sabırsızlanırken üzerimdeki saten geceliğimi çıkardım ve gelinliğin arkasındaki ipleri çözüp üzerime geçirdim. Arkamda bolluk oluşunca korse kısmında bulunan ipleri birinin sıkması ve bağlaması gerekiyordu.

"Kızlar biriniz gelir misiniz? İpleri bağlanması için yardıma ihtiyacım var." diye odanın dışında bekleyen biricik nedimelerime seslendim.

Arkamı dönüp beklediğimde odanın kapısı açılmıştı. "Görümcen olarak ben geleyim," dedi Berivan içeriye girdiğinde bütün ilmekleri tek tek sıkıp bağladığında gülmeden duramıyordu. "Hemen öyle kolayca açamasın. Biraz sabırlı olmayı öğrensin canım abiciğim."

Berivan'ın yardımıyla giyindiğimde belime tam oturan gelinlikle aynadan kendime baktım. O kadar güzel duruyordum ki... aynada gördüğüm kadın ben değildim sanki. Nikahtaki Marin'le şimdiki Marin arasında dünyalar kadar fark vardı. "Hazırım..." dedim kızları içeriye davet ederken. "Gelebilirsiniz gözlerinizi kapatın ama!"

"Nasılım?" dedim etrafımda dikkatlice döndüğümde ilk defa beyaz rengi kendime yakıştırmıştım.

"İnanmıyorum Marin bu sen misin?" dedi Elfida ilk kez gördüğü bir kıyafetle şaşkınlıkla bakarken o da benim kadar şaşkındı. Elbise giymeyi seven biri idim ama cüretkar tarzda

Özge Naz – Düşler Ağdı

elbiseleri hep Elfida'nın zoruyla ya giymiş ya da giymemiştim. Eh gelinlikle de görünce şaşırması normaldi.

"Aynada ben de kendimi tanıyamadım ama benim, evet!"

"Karan abimi görüyor musun sen aldığı gelinliğe bak çok güzel!" dedi Zühre gelinliği en ince ayrıntısına kadar incelerken beğenmiş gibi gözüküyordu. "Marin yenge benim yengemsin diye demiyorum ama nasıl güzel olmuşsun. Masallarda anlatılan prensesler gibisin."

"Marin gerçekten çok güzel olmuşsun! Gelinlik tam sana göre." dedi Berivan. "Sen de beğendin mi güzelim gelinliğini?"

"Asla tahmin edemezdim böyle bir şey olduğunu hayal ettiğimden daha güzel!"

"Erkek tarafı geldi hanımım." dedi Rojda odaya geldiğinde beğeniyle süzdü beni. "Hanımağam peri kızı gibi duruyorsunuz. Çok güzel olmuşsunuz."

"Teşekkür ederim Rojda..." diye mırıldandım.

"Peri kızı değil o deniz kızı." dediğinde Elfida hepimiz birbirimize bakıp gülmüştük.

"Teyzesinin bir tanesi..." derken içeriye Derya teyzem girdiğinde gözleri dolmuş ağlamaya başlamıştı. "Gelin olmuş yuvandan gidiyorsun."

"Yaaa teyze ağlama sakın." dedim kollarımı ona dolarken teyzemin gözyaşları o kadar şiddetliydi ki gelinliğimi ıslatıyordu. Bakışlarım diğer hıçkırıklara boğulan kişiye döndüğünde irileşen gözlerle baktım. "Elfida... sen yapma bari!"

"Bak erkek tarafı hiç ağlamıyor bir göbek atmadıkları kaldı! Yani beni alıyorlar diye demiyorum ama sevinmeleri lazım zaten!" dedim dalga geçer gibi konuştuğumda ağlamamak için zor duruyordum.

"Ağlatmayın sakın kızımı! Yüzünde gülücüklerle çıkacak Alakan konağından!" dedi babam beni teyzemden ayırdığında herkese sert bir bakış attı. "Mahir oğlum kardeşinin duvağını sen ört abilik vazifeni yerine getir."

Berivan, Mahir abimin eline duvağımı verdiğinde beyaz dantel işlemeli duvağı abim başımın üzerine dikkatli bir şekilde örttü. Bakışlarım onu izlediğinde o kadar sert duruyordu ki onu ilk kez bu kadar sert görüyordum belki de. Sert mizacı olan birisi değildi ama sert durmasının nedeni kendini sıkmasıydı.

"Sen de ağlamayacaksın değil mi abi?" diye mırıldandığımda yüzümü kaplayan duvaktan dolayı sesim boğuk çıkmıştı.

"Eğer konuşursan ağlarım Marin o yüzden sus." dedi sert bir tavırla.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Mahir abi... biliyorum hiç yakın olmadık hep gölgen üzerimdeydi bulutumdun sen benim seni çok seviyorum! İyi ki benim abimsin bunu bilmeni istiyorum." dedim duvağı ucunu tutan ellerini tuttuğumda bana bakmasını sağladım.

"Gider ayak ağlatma beni Marin, ne olursa olsun bir bulut olarak üzerinde olacağım senin. Sen her zaman benim küçük kardeşim olarak kalacaksın." dedi Mahir abim örtmüş olduğu duvağı geri kaldırdığında alnımdan öptü ve geri kapatmadan önce gözlerimin içine baktı. "Yüzün asla yere düşmesin sen her şeyden önce Alakan'sın."

"Gel babasının güzeli, Milan aşireti seni bekliyor." dedi babam duygular anlar nefret ettiğini belli ederken beni kolumdan tutup kendine çevirdi. Dışardaki sesler o kadar yoğundu ki kendi sesimizi bile duyamıyorduk. Silah sesleri asla kesilmiyor, zılgıtlara davul zurna eşlik ediyordu.

"Sen konuşma yapmayacak mısın baba?" dedim kollarından tuttuğumdan duvağın altından ona baktım.

"Yaparsam seni gönderemeyeceğimden korkuyorum kızım." dediğinde alt dudağım büzülürken kolunu tutan parmaklarımın baskını arttırdım. Yüzümü ona gömdüğümde, "Şşş ağlamak yok, güleceksin!" dedi gözümde yaş düşmesine izin vermeden konuştu.

"Şimdi çıkıyoruz ve olman gereken yere gidiyorsun." dedi babam koluma girdiğinde beni dış kapıya doğru yöneltti.

Arkama döndüğümde bakışları yerde olan abime baktığımda ona doğru konuştum. "Mahir abi... sen de diğer koluma gir. Sensiz olmaz!" dediğinde kafasını yerden kaldırıp yüzüne zorla yerleştirdiği gülümsemeye yanına geldi. Bir koluma babam, bir koluma abim girdiğinde yavaş adımlarla evin içerisinden çıktık.

Bayılacağımı düşündüğüm sırada kolumdaki iki adamdan destek alırken etrafta gözlerimi gezdirdim. Benim çıkışımla birlikte etraftaki sesler daha çok arttığında avlunun dışında adım atılacak alan yoktu. Kenarlarda bir sürü insan ellerinde silahlarla duruyordu. Etrafa saçılan güllerle nereye bakacağımı şaşırıyordum. Avlunun tam ortasında ise kocam duruyordu.

Adımlarımız ona doğruyken Karan dik duruşuyla siyah takım elbisesiyle tam karşımdaydı. Onu nikahta gördüğümde daha farklıydı. Yüzü gülüyordu. Bana, benim için gülüyordu. O kadar yakışıklı duruyordu ki onun benim olduğuna inanmakta zorluk çekiyordum.

"Bundan sonrası sende evladım." dedi babam ılımlı bir sesle Karan'ın karşısında durduğumuzda kollarımı benden çekti.

"Canın artık canımdır Mervan baba." dedi Karan tok sesiyle babamın elinden öptü ve sarıldılar.

"Onu gözünden sakın," dedi babam. "Gözün gibi değil göz bebeğin gibi bak. O bana Deniz'in emaneti, emanete en güzel şekilde sahip çık, Karan."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Göz bebeğim olacak Mervan baba," dedi Karan.

"Kardeşimi ancak sana emanet edebilirdik," dedi Mahir abim.

"Mahir," dedi Karan diğer bir kolumda duran adama doğru.

"Karan." derken abim ikisi de sarıldığında abim beni bırakmıştı. Babam ve abim yanımdan uzaklaştığında avlunun ortasında ikimiz kalmıştık.

"Güzelim." dedi Karan sesinin ilk defa titrediğine şahit oluyordum. Ellerimi tuttu ve sıcak ellerine kenetledi.

"Hayal ettiğimden daha güzelsin Marin." dedi elaya vurgun gözleri bana hayranlıkla bakıyordu. Gözleri öyle yoğun bakıyordu ki sadece bana bakmasını istiyordum. "Gelinliği ilk gördüğümde içinde seni hayal etmişim. Bu kadar güzel olabileceğini düşünmemişim."

Yanıma geçtiğinde koluma girdi ve avlunun dışına doğru beraber yürümeye başladık. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Üzerimde görmek için çok sabırsızlandım! Kendim alsam bu kadar olurmuş. Çok beğendim Karan." dedim heyecanlı bir sesle mırıldandım.

"Ben de çıkarmak için sabırsızlanıyorum Marin." dedi boğuk bir sesle yanaklarımı kızartacak kadar edepsizce bakmıştı bana.

"Yürüyebilecek misin, Deniz Kızı? Yoksa kucağımda götüreyim seni?" Karan heyecanımı fark ettiğinde bedenim istemsizce titriyordu.

"Kolunda yürümeyi tercih ederim, binden fazla insan var burada!" derken bakışlarımı etrafta gezdirdim. Gerçekten çok kalabalıktı.

"Arabaya geçelim rahatlırsın biraz."

Milan çiftliğine gidecektik. Düğün orada olacaktı.

Avludan çıkıp dış kapıya geçtiğimizde dar olan sokakta hava alınacak kadar alan yoktu. Demir kapının önünde Karan'ın arabasını gördüğümde hemen içine girmek istemişim.

"Yenge... buyur." dedi Mert arka koltuğun kapısını açtığında geçmem için işaret etti. Üzerine giymiş olduğu şık takımıyla ceketinden tutarken sağdıç olarak oldukça iyi gözükiyordu. Karan gelinliğimin kuyruğuna yardım edip arabaya binmemi sağladığında kısa bir süre sonra ikisi de araca yerleşmişti.

"Mert seninle görülecek bir hesabımız var." dedim sert bir tavırla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Anlamadım yenge?" dedi direksiyonun başına geçtiğinde dikiz aynasından bana baktı.

"Aklın varsa kocama bir daha fikir sunmazsın!" dedim içimde öfke belirdiğinde sesime de yansıyor. Gözlerimi görebilseydi ateş çıktığını fark edebilirdi. "Senin eşin olacak kadına acıyorum! Ölüm döşeğinde evlilik teklifi de neyin nesi oluyor Mert?"

Mert neyden bahsettiğimi anladığında bedenini baka doğru çevirdi. Karan'ın güldüğünü işitirken Mert mahcup bir ifadeyle bakıyordu. "Yenge yemin ederim benim bir suçum yok, Karan bana seni öyle anlatınca dedim aksiyonu çok seviyor galiba böyle yaparsan asla unutmaz bu teklifi!"

"Evet asla unutmayacağım!" dedim sertçe. O hali bir türlü aklımdan gitmiyordu. "Hafızamı unutsam bile böyle bir şeyi unutacağımı sanmıyorum Mert teşekkür etmeliyim güzel fikrin için."

"Fena mı yenge işte çocuklarınıza anlatacağız bol bol anınız olmuş oldu! Hem klişe bir teklif değildi oldukça marjinal..." diye mırıldandığında Mert bakışlarını Karan'a çevirdiğinde yalvaran gözlerle baktı.

"Bence de güzelim, çocuklarımız merakla dinleyecek." dedi Karan.

"Çocuklarımız?" dedim bedenimi ona çevirdiğimde çoğul konuşmasına takılmıştım. Yani bir sürü çocuk... ikimizden olan...

"İkimizin çocukları..." diye yanıtladı Karan.

Hayali bile güzeldi!

"Yenge seninle gelecek var mı?" dedi Mert arabayı çalıştığında dar sokaktaki kalabalık dağıldığında çıkabilmemiz için yol açılmıştı.

"Elfida..." dedim bakışlarımı arabanın camından dışarıya çevirdiğimde mırıldandım. "Ağlaması bittiyse yanımda o gelecekti."

Arabaya yaklaşan Elfida'yı gördüğümde son anda almış olduğu abiyesiyle koştura koştura geliyordu. Elfida çok güzel olmuştu ve kendine tekrar tekrar baktıran bir kızdı.

"Kızım kambersiz düğün olur mu? Beni niye beklemiyorsun ay bir de nedime olacağım beni almadan gidecekti!" dedi patlamaya hazır bomba gibi arabanın ön koltuğuna kendini attığında derin bir nefes alıp verdi. "Selam Mert!" derken bakışlarıyla Mert'i uzun uzun süzdü. "Damat gibi olmuşsun bu ne yakışıklılık?" Elfida avını bekleyen avcı gibi radarına giren ceylanı hiç kaçırmamıştı. Elfida'nın anlattığına göre geçen katıldığımız düğünde baya yakın arkadaş olmuşlardı.

"Selam Elfida, ben damat olduysam gelin sen olursun artık!" dedi Mert alay içeren bir sesle konuştuğunda neye uğradığımı şaşırılmıştım. Yavaş mı olsan acaba Mert. Elfida avcıysa Mert'in av olmaya hiç niyeti yoktu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Seslice öksürüp varlığımızı belli etmeye çalıştığım da Elfida'ya doğru döndüm. "Elfida bu kadar sümüklü bir kız olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bu kadar duygusuz olduğunu bilmiyorum Marin! Ne kınada ağladın ne baba evinden ayrılışında!"

"Benim yerime siz ağladınız valla baktım ağlayanım var dedim ağlamayayım ben ağlayınca kocam çok üzülüyor kocam üzülmesin." dediğimde Karan'ın yanaklarına ellerimi yerleştirdim ve sever gibi yaptım.

"O dün evlilik teklifi alırken çok ağladı, gözyaşı kalmamıştır." dedi Karan.

"Sen dua et intikamı bir kenara bıraktım! Yoksa bunun karşılığı çok kötü olurdu Karan!" dedim kızgınlıkla. "Bana bunu yaşattığına inanamıyorum!"

Dudaklarını şakağıma bastırduğunda, "Beni bu kadar çok sevdiğini bilmiyorum *jina min*." dedi sıcak bir sesle.

"Jina min?" diye sordum.

"Karım demek," dedi Karan.

Ona şaşkınlıkla bakakaldığımda duvağın varlığına şükrettim. "Çiftliği merak ediyorum nasıl oldu acaba?" diye sorduğumda peşimizden gelen yoğun bir trafiğe neden olan araçlarla çiftliğe az bir yol kalmıştı.

"Konuyu değiştirme de senden hızlısı yok." dedi ne yaptığımı fark ettiğinde yüzüme vurmaktan çekinmedi. Diyorum ya biz gerçekten birbirimize benziyorduk. "Bizimkiler kısa sürede deli gibi uğraştı umarım düğün yerimizi beğenirsin."

"Beğeneceğime eminim, orayı zaten çok seviyorum her haline kabulüm." dedim arkama yaslandığımda duvağımı kaldırdım ve düğün yerimizi görmek için sabırsızlanmaya başlamıştım. Kısa bir yolculuğun ardından Milan çiftliğine geldiğimizde büyük alanın insanlarla kaydığını gördüm. Araba çiftlikten içeriye girdiğinde etrafı incelediğimde daha girişinden çok beğenmişim. Kır düğünü gibi olmuştu. Mardin'in kuru bej tonuna beyaz tüller eşlik ediyordu.

Karan yardım edip arabadan inmemi sağladığında koluma girmişti. Davul zurna seslerini artık daha çok işitirken an itibariyle düğünüm başlamıştı. Geçit gibi yaptıkları alanda Karan'la birlikte yürüdüğümüzde hayran bir şekilde etrafıma bakıyordum.

"Her yer çok güzel gözüküyor... tam bir kır düğünü olmuş." dedim her şeyden beklediğimden o kadar güzel ilerliyordu ki kendi dilimle nazar değdireceğim için çok korkuyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Davul zurnalar kesildiğinde slow bir müzik araya girmişti. Çiftliğin kırsal alanına masalar kurulmuş, tören alanına gibi kısımlar yapılmıştı. Tanıdık tanımadık çok insan vardı. Herkes bize beğeniyle bakıyor, insanların yüzünde seçebildiğim tek şey mutluluktu.

"İlk dansımıza hazır mısın güzelim?" dedi Karan.

Kafamı olumlu anlamda salladığımda elaya vurgun gözlerine heyecanla baktım. Elfida ağırlık yapmasın diye duvağımı çıkardığı için daha rahat hissediyordum kendimi. "Senin kollarında olacaksam her şeye hazırım Karan Milan." diye konuştuğumda onun beni sarmasına izin verdim.

Güçlü parmaklarını belimde hissederken diğer eliyle avucumu kavramıştı. Bedenlerimiz arasında mesafe olmadığında rüzgar geçmeyecek kadar beni kendine yaklaştırmıştı. Dansa dair hiçbir şey bilmiyordum. Tamamen kendimi ona bıraktım ve elaya vurgun gözlerinden gözlerimi bir anlığına olsun ayırmadım.

"Seni evet dediğine bir an olsun bile pişman etmeyeceğim Marin, kollarımın arasında olduğun sürece yüzün hep böyle gülecek."

"Nasıl bir adamsın sen anlamıyorum seni Karan." dedim bedenlerimiz ahenk içerisinde dans ederken anın büyüüne kapılıp gidiyordum. "Elaya vurgun gözlerin yalnızca bana böyle baksın."

"Bu gözler sadece sana bakacak, Marin."

"Heyecanımı atamadım bir türlü." diye mırıldandığımda, kalbim hızla inip kalkıyordu.

"Ben alacağım senin heyecanını, sen hiç merak etme," dediğinde çarpık bir şekilde gülümsedi Karan.

Dans sonrası insanlardan gelen davetleri kabul ederken masa masa gezmek yerine konuklar bizim yanımıza geliyor ve tebrik ediyordu. Barzan babanın ve Mervan babamın keyfine değecek yoktu. Özellikle öğrendiklerinden sonra bize daha farklı bakıyorlardı. Behiçe anne açlığa dayanamadığını bildiği için beni mutfağa çağırmış düğün için verilecek yemekten öncesinden yediriyordu.

"Gelin hanım gelebilir miyim?"

"Zilan?" dedim şaşkınlıkla mutfaktan içeriye girdiğinde bana doğru yaklaştı. "Düğünümde seni görmeyi beklemiyordum. Gelmezsin sanmıştım."

"O nasıl söz öyle koskoca Milan aşiretinin oğlu Karan ağa evleniyor. Düğüne katılmak bir şeref." dedi garip bir ifadeyle ona baktığımda birkaç gündür görmediğim için gözüme farklı gelmişti.

"Ne için gelmiştin, hayırlı olsun Allah bir yastıkta kocatsın diyecek gibi durmuyorsun." dedim önümdeki tabağı iterken ona baktım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bak gelin hanım, sen benden yaşça büyüsun. Ben senin gibi yetiştirilmedim hayatlarımız arasında uçurumlar var. Geldiğimden beri izliyorum seni ağama yakışmıyor konusunda haksızlık etmişim. Sana olan bakışımı gördüm ağam seni seviyor belli ki. Benim tek istediğim Milan konağında kalmak... ağam beni göndermek istedi. Beni gönderecek misiniz?" dedi zeytin rengi gözleri hüznü belirlediğinde söylediklerinde ciddi dursa da ona inanasım gelmiyordu.

"Ben ağanın sözünün üstüne söz söylemiyorum artık Zilan." dedim keskin bir sesle. Karan'ın konak huzuru için istemediğini biliyordum ama hemen göndereceğinden haberim yoktu. "Ağam ne derse odur. Size göre de benim sözümün geçerliliği olduğunu sanmıyorum zira hanım ağa olmama şiddetle karşısınız."

"Yapma gelin hanım. Ağam senin sözünü dinler bir şey desen diye dudaklarından dökülen kelimelere bakıyor. Eğer kalmazsam konaktan başka gidecek yerim yok babamın eline düşmek istemiyorum. Okulumu okuyup buralardan gitmek istiyorum" Ona dikkatle baktım. Küçük bir kızdı ve beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu. "Gül'narin halamda beni o yüzden getirdi. Babamı tanımıyorsunuz." dedi ona bir şey demediğim için konuşmaya devam etti. "Ben dediklerimde hata ettim, büyüğüsün beni affetsen olmaz mı gelin hanım?"

"Ağamla konuşurum ama çabalamam sen o hakkı kaybettin Zilan." dediğimde söylediklerimle yapacaklarım çelişecekti. En başından beri konağa muhtaç olduklarını biliyordum ve bundan dolayı Karan'la kavga etmişim. Bana gelip af dilediğine göre gerçekten kötü bir hayatı olmalıydı.

"Marin, bir sorun mu var?" Karan beni Zilan ile birlikte mutfakta görünce sert bir tavırla konuştu. Bakışları Zilan'ın üzerindeydi ve hiç iyi bakmıyordu.

"Hayır yok hayatım," dedim sorun olmadığını belli edercesine gülümsedim. Zilan başını eğip mutfaktan çıktı.

"Nikah başlayacak geçelim o zaman."

"Nikah tekrar mı kısılacak? Nikahı tekrardan yapmayız sanıyordum." derken ayağa kalkmış mutfaktan beraber çıkmıştık.

"O zaman zorla evet demiştik güzelim, gerçek nikah olmayacak hem nikah memurumuzu tanıyorsun zaten."

Bakışlarımı kırsal alanda gezdirirken hazırlanmış nikah masasında üzerinde cübbeli birini gördüğümde sarı saçlarından hemen tanıyabilmişim. "Mert!"

Yanına yaklaştığımızda Mert gülümser bir halde bana baktı. "Marin hanım, sahte ölümlü evlenme teklif fikrimi beğenmediniz ama umarım sahte nikah töreni fikrimi beğenirsiniz." dedi masayı gösterdiğinde oturmamızı işaret etti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Seninle ilk tanıştığımnda, bu nikah tekrar olacak ben de nikah memuru olacağım derken lafın gelişi söyledin sanıyordum," dedim.

"Ben söylediklerini yapan bir adamım yenge," dedi Mert.

"Duvağını örtelim Marin." dedi Elfida yanıma geldiğinde duvağını yüzüme örttü.

Masaya yerleştiğimizde kalabalık alkışlamaya başlamıştı. İçimi kemiren heyecan duygusu tekrar kendini gösterirken Karan sakinleştirmek istercesine elimi tutmuş avuçlarının arasına almıştı.

Benim şahidim Elfida idi. Karan'ın şahidi ise çocukluk arkadaşı burada yaşayan en az Mert kadar yakın arkadaşı olan Tufan'dı. Tufan ile düğünden önce tanışmıştım, evliydi ve karısıyla birlikte gelmişti.

"Evlenmek için kurumumuza başvurmuşsunuz, karşımızda Milan aşiretinin ağası olunca hemen kıyalım nikahı sevenleri daha fazla ayırmayalım dedik. Ağa yani durun diyemedik." dedi Mert alaycı tavrıyla konukları güldürmüştü.

"Mert, uzatma abiciğim istersen." dedi Karan uyarıcı bir tonda kısık sesle konuştu.

"Pekala pekala, uzatmayalım dediğim gibi sevenleri ayırmayalım." dediğinde Mert oturduğu yerde dikleşti ve bakışlarını bana çevirdi. "Siz Mervan Alakan kızı Marin Alakan, iyi günde kötü günde hastalıkta sağlıkta ölüm sizi ayırmıncaya denk Karan Milan'ı eşin olarak kabul ediyor musun?"

Parmaklarımı saran elleri daha güçlü sıktım. "EVET!"

Alkış sonrasında oluşan sessizlikte Mert tekrar konuştu. "Siz Barzan Milan oğlu Karan Milan, iyi günde kötü günde hastalıkta sağlıkta ölüm sizi ayırmıncaya denk Marin Alakan'ı eşin olarak kabul ediyor musun?"

"EVET!"

"Şahitlerimize soralım bir de... Elfida hanım siz de şahitlik ediyor musunuz?"

"Eveet!"

"Tufan bey, siz de şahitlik ediyor musunuz?"

"Evet."

Tufan heyecandan olsa gerek çok düz bir şekilde konuşmuştu. Onun bu haline çoğumuz gülmüştük.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben de Mardin belediyesinin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum." dedi Mert bizden daha heyecanlı duruyordu. "Gelini öpebilirsin Karan Milan!"

Karan beni yavaşça kendine çevirdiğinde nikahımda hayal ettiğim an şimdi gerçekleşiyordu. Eğer senaryomuz o ilk an beni masada tek bırakmayıp bu şekilde devam etseydi bundan sonra yaşayacaklarımız ona göre olurdu. Sanki beni ilk kez görüyormuş, yer de gökte aradığı deniz kızını şimdi karşısında ilk kez görüyormuş gibi hissettim. Duvağımı kaldırdı ve bal rengi gözlerimde bir süre oyalandı. Dudaklarının güçlü baskısını alnımda hissettiğimde gözlerimi yavaşça kapattım.

Nikahımız bittiğinde Mert'e bunu ayarladığı için teşekkür ettim. Sonrasında ise sayısız fotoğraf çekilmiş, kullandığım bütün sosyal medyalarımnda evlendiğimi resmen ilan etmişim! Telefonumdaki bildirimler tavan yapmış, gören bütün arkadaşlarım büyük bir şoka uğramıştı onlarla sonra uğraşmaya karar verip anın tadını çıkarmışım.

"De hayde halaya!" dedi Barzan babam. Yanına ikizleri alıp, onlara Elfida ve Mert eşlik ederken halaya durmuşlardı. Sonrasında Mert, Zahir göbek atmaya başlamıştı.

"Lan oğlum öyle değil bak böyle kıvırtılır!" dedi Mert, Zahir'e nasıl yapılacağını gösteriyordu. Karan'la ikimiz birbirimize bakıp sabır diliyorduk sadece.

Düğün tamamen sonlandığında Milan ve Alakan aşiretiyle vedalaşmış çiftlikte tamamen tek başımıza kalmıştık. Karan da sona kalan arkadaşlarıyla vedalaşırken arkasında bekliyordum. Onları da yolcu ettiğinde bana doğru yürümeye başladı. Yanıma gelip omzuma dökülen saçlarımı geriye doğru attı.

"Umarım uykunu güzelce almışsındır." dedi kulağıma doğru sıcak nefesiyle fısıldadı. "Bu gece seni uyutursam bana da Karan Milan demesinler!"

﴿ BÖLÜM 33 ﴾

33. BÖLÜM

“İKİ YÜREK TEK BEDEN”

"Umarım uykunu güzelce almışsındır." dedi kulağıma doğru sıcak nefesiyle fısıldadı. "Bu gece seni uyutursam bana da Karan Milan demesinler!"

Kalbimin hızlandığını hissederken bedenim buz kesmişti adeta. Onun elaya vurgun gözlerine bakmadan gelinliğini elime kavrayıp eve doğru adımlarımı yönelttim. Kendimi hazır hissettiğim gece için çok daha fazla heyecanlanmışım. İki gündür yaşadığım heyecan meğer hiçbir şeymiş. Şu an hissettiğim duygular o kadar karıştı ki kalbim kan değil kor pompalıyordu sanki.

"Nereye Marin?" dedi Karan boğuk bir sesle. İnce bileğimden kavradığında bakışlarım yerdeyken hissettiğim duygular arasında en yoğun olanı utançtı. Utanıyordum çünkü kesin bir şekilde onu istiyordum artık. Bakışlarının yoğunluğunda onunda beni istediğini biliyordum.

"Eve..." diye fısıldadım.

"Kaçar gibi gidiyorsun Marin." derken sesi oldukça alaylı çıkmıştı.

"Gelinliğim daha fazla mahvolmasın, kurbanı seveceğim diye batırdım biraz kıyamıyorum mahvolmasın." derken gelinliğin saten etek ucunu bakışlarımla işaret ettim. Biraz çimen lekeleri ve kuru toprağa bulanmıştı.

"Kurban?"

"Off Zahir ya, kuzu işte adı kurban olarak koymuştu öyle de kaldı. Kuzuyu seviyordum."

"Oynamak için bol bol vaktin olacak güzelim." dedi Karan. "Balayımız burada olacak eğer istersen ömrümüzün sonuna kadar burada da kalabiliriz."

"Gerçekten mi?" dediğimde bakışlarımı gözlerine kaldırdım.

"Gerçekten."

Burası o kadar güzeldi ki, ömrümün sonuna kadar burada yaşayabilirdim. Konağı da seviyordum ama buranın açık alan olması, ağaçlarla çevrilmesi, sevilmesi gereken bir sürü hayvan vardı. Konak ise sadece konaktı ve konağı güzel yapan manzarasıydı. "Konak... şirket peki? Burası çok uzak nasıl yapacağız?"

"Senin olduğun her yer cennet bana," dedi sıcak parmakları çenemi kavradığında baş parmağıyla tenimi okşadı. "Sadece burası değil istediğin her yerde yaşayabiliriz bana sen olsan yeter."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Dudaklarım kenara kıvrıldığında, "Bana da senin olman yetecek." diye mırıldandım.

"Şimdi odamıza çikalım o zaman." dediğinde dudaklarımın arasında kaçan çığlıkla birlikte beni havalandırıp kucağına kaslı kollarının arasına almıştı.

"Karan... yürüyebilirim." dedim düşmemek için hızlıca kollarımı boynuna doladım. Parmaklarım ensesindeki saçlarında ulaştığında yavaşça arasında gezdirdim. Bundan hoşlandığını biliyordum.

"Üç kat beni taşımayacaksın değil mi?" derken evden içeriye girmiş merdivenlere doğru yönelmiştik. Karan'ı vurduğumda merdivenlerden inemediği aklıma gelmişti. Merdivenler hem dik hem de çok yüksekti.

İki kat merdiveni çıktığımızda Karan duraksadı. "Ağırlaşmışsın Marin." dedi soluk soluğa kalmış gibi duruyordu. "Ben seni bir gün görmedim uyukum gelmedi, sen kendini yemeğe mi vurdun?"

"Ya sen bana ne demek istiyorsun? Kilolu muyum ben?" dediğimde omzuna elimin tersiyle vurduğumda gülmeye başlamıştı. Hiçbir şey olmamı gibi merdivenlere devam ettiğinde alay ettiğini anlamam uzun sürmemişti. "Üzerimde gelinlik var görmüyor musun? Ağırlaşırım tabii!"

"Hafifleteceğim seni." dedi Karan ayağıyla kapıyı itip açtığında beni yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

Odada ki farklılıkları gördüğümde beğeniyle etrafı izledim. "Oda değişmiş..."

"Biraz değişikliğe ihtiyacı vardı." dedi aynanın karşısına geçtiğinde üzerindeki siyah ceketi çıkarttı.

"Bir süre burada olacağımızı düşünürsek güzel olmuş."

Yataktan doğrulduğumda ayağımdaki yüksek topuklulardan kurtulmak istedim ilk önce. Gelinliği biraz yukarıya doğru sıyırdım. Eğilip bileğimi saran ince tokalı kemeri açtığım da ikisinden de kurtulup pencerenin önünde duran koltuğun dibine bıraktım. Saçlarımdaki ağırlık yapan tokaları çıkardığımda özenle yapılan taşlarla süslenen örgülü tacı da bozdum. Kafamı yere eğip saçlarımı karıştırdım ve rahatladığımı hissettim.

Sıra üzerimde ikinci bir deri gibi tenimi tamamen saran gelinlikteyken bakışlarım Karan'a kaydığında beni izlediğini fark ettim. Ela gözlerindeki yoğunluk kalbimin hızını arttırırken bakışlarımı kaçırardım. Elimi omuzumdaki ince askılara koyduğumda bunları omuzumdan düşürsem bile korse yapısından dolayı tenimden ayrılmayacaktı. Gelinlik sırttan bağlamalıydı ve biri ipleri çözmeden asla üzerimden çıkartamazdım.

"Karan," dedim kendimden emin bir halde.

"Söyle jina min."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yavaşça yutkunduğumda titrediğini hissettiğim gözlerimi elalarına çevirdim. "Gelinliğin arkasını açabilir misin?" diye sorduğumda sıcaklık bedenimde yükseliyordu. Bu gece kesinlikle yanacaktık. Tek istediğim kül olmamaktı.

"Bir an hiç demeyeceksin sandım." dedi Karan Milan rahatlayan bir tavırla bana yaklaştı.

Yatağın kenarında sırtımı ona döndüğümde tüylerim diken diken olmuştu. Ben daha şimdiden böylesem gecenin ilerleyen saatlerini düşünemiyordum. Yatağın diğer tarafı yavaşça çökerken Karan arkama geçmişti. Ellerini belimde hissederken ağır hareketlerle yukarıya tırmandı. Omuzumdan aşağıya dökülen uzun saçlarımı yana attığında sırtımı kendine sundu.

Saçlarımın açıkta kalan boşlukta sıcak dudaklarını bastırduğunda oturduğum yerde aniden dikleştim. Beklenmedik öpücüğüyle için huylanmadan edememiştim. Parmaklarını ilmiklerde hissederken düğümü çözmeye çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra dudaklarından bir küfür savruldu.

Sırtımda gezinen elleri aniden durdu. "Buna kim gemici düğümü attı Marin?" dedi kaya gibi bir sesle sertçe konuştu.

"Berivan yardım etmişti..." diye fısıldadım.

"İnsan düşmanına yapmaz bunu!"

Dilini damağına vurduğunda cık sesi çıkardı. Sabırsız parmaklarını tekrar sırtımda gezdiğinde düğümlerle uğraşmaya devam etti. Dakikalar geçmişti, tek bir ilmik bile açamamıştı çünkü gelinlik hala aynı darlıkta üst bedenimi sarıyordu.

"Kör düğüm lan bu!" dediğinde Karan sinirlenmişti. Nefeslerini sertçe alıp veriyor, burnundan soluyordu. Siniri her geçen dakika daha da artarken kendine sövüyordu. Sabırsızdı hem de çok fazla. Açamadığı her saniye daha ıstıraplı bir hale bürünüyordu. "Lan fermuarlı gelinlik almayan aklıma sokayım ben!"

"Abartmasan mı sadece birkaç düğüm."

"Birkaç düğüm mü?"

"Benim için onları çözmeyecek misin?"

"Berivan gözüme sakın gözükmesin Marin sakın!"

Derin sesli bir nefes alıp verdi. Ellerini bedenimden çektiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Açamamıştı. Tek bir ilmiği bile açamamıştı. Kolumun altından kalçama kadar uzanan otuz kadar bağcık vardı.

"Marin yavrum gelinliği beğendin mi?" dedi sakinliğini korumaya çalışan bir sesle ılımlı bir tavırla konuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Çok beğendim Karan, çok güzel bir sürpriz oldu benim için." Sesim tokluğunu yitirmiş gece gibi sessiz çıkıyordu. Berivan'a çok kızmıştı, bilerek yapmıştı abisini çok sevdiği için uğraşmak istemiş olmalıydı ama büyük ihtimalle bu kadar sinirleneceğini tahmin etmiyordu kesin.

"Anladım güzelim." dedi öldürücü bir sakinlikle konuştuğunda oturduğum yerde kıpırdandım. Sıcak parmakları sırtımda korsenin başladığı yere yerleştirdi. "Peki... birazdan yapacağım şey için bana kızar mısın?"

"Ne yapacaksın?" diye sorduğumda ne demek istediğini anlamamıştım.

"Bunu..." dediği an ellerini yerleştirdiği iki yerden sertçe tutup çekti. Gelinliğin yırtılma sesi duvarlara çarparken sırtım tamamen açıkta kalırken tenimi soğukluk kapladı. Üst bedenimi saran darlık aniden bollaşmış beni esaretinden kurtarmıştı.

Karan Milan gelinliğini yırtmıştı!

"Üzülme sakın, aynısından diktiririz. Başka türlü çıkartamazdık."

Gelinliğin bollaşmasıyla omuzumda olan askılara rağmen kollarımı göğsümde birleştirerek daha fazla açılmasına izin vermedim. Çıplak kalan tenimde yakıcı parmaklarını deştiğinde elektrik çarpmış hissi yaratmıştı. Bedenim kaskatı kesilirken her dokunuşunda sıcaklık basıyordu.

"Hayır üzülmedim..." dedim yüzümü ona çevirdiğimde heyecanımı bastırmaya çalıştım. "Sorun değil! Sonuçta fazlasıyla iş gördü gelinlik görevini tamamlamıştı. Bunu ömrüm boyunca saklayabilirim bir başka diktirmeye gerek yok sevgilim."

Kafasını salladığında önümde kavuşturduğum kollarıma bakışları düştü. Bir kuş gibi titrediğimi fark ettiğinde elaya vurgun gözleri buğu belirmişti. Oturduğu yerden kalktığında onunla beraber kalkarken Berivan'ın bana hazırlamış olduğu kıyafetlerin yanına ilerledim.

Her ne kadar almamakta ısrar etsem de Berivan yeminler etmiş küçük bir düğün hediyesi olarak kabul etmemi etmezsem ölümünü görmeme kadar getirmişti olayı. Vermiş olduğu paketin içerisinde ne olduğunu az buz tahmin edebiliyordum. Paketi elime aldım ve banyoya doğru yöneldiğimde arkama dönmeden konuştum.

"Ben üzerimi değiştireyim."

Hızlı adımlarla vakit kaybetmeden kendimi banyonun içerisine attığımda paketi lavabonun üzerine bıraktım. Üzerimdeki yırtılmış olan gelinliğini tenimden sıyırdığımda yıkanması için kirli sepetine katlayıp bıraktım. Paketin içerisinde gözüken saten kumaşı çekip çıkardığımda beyaz olan kumaşı elime aldım. Yumuşak dokusuyla rahatlık hissi verirken oldukça kısa bir şey olduğu fark etmiştim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yuh... Berivan!" diye tısladığımda elimde tuttuğum gecelik demeye bin şahit kıyafet parçasına baktım. Bu benim hiç bir tarafımı kapatmazdı! Neredeyse normal tişört boyutundan çok az uzundu. Paketin içindekileri tamamen boşalttığımda gördüklerimle gözlerim irileşirken yanaklarım kızarmaya başlamıştı.

Jartiyer... Uzun bir süre bakıştığında giyip giymeme konusunda kararsızdım. Kendi geceliklerim daha usturupluydu ve bu kadar uçuk bir şeyi giymeye çok utanıyordum. Banyonun dışına az önce çıkartmış olduğum gelinlikle tekrar çıkmam ve dolabımdan başka gecelikler almam abes kaçardı. Karan zaten dokunuşlarından huylandığım için kendini geri çekmişti.

Elimi yüzümü buz gibi soğuk suyla yıkadım ve kendime gelmeye çalıştım. İç çamaşırlarımı tamamen çıkartıp görüncemin benim için vermiş olduğu düğün hediyesini giymeye başladım. Dizlerimin üstünde dantelle biten beyaz transparan çorabı uzun bacaklarımdan geçirdim. İç çamaşırı demeye dilimin varmadığı kenarları ince ipten oluşan özel bölge tarafı tül kumaşlı parçayı giydim ve kenarlarını bel oyuntumdan biraz yukarıya çektim. İç çamaşırından sarkan askıların mandallarını çorapla birleştirip jartiyeri tamamladım. İçerisine sutyen koymayı gerek görmeyen görüncemin kulağının uğuldamasını sağlarken tişört boyutunda olan beyaz saten geceliği de giydiğimde hazırdım.

Aynadan kendime baktığımda saçlarımı tarama gereksinimi duyarken onu da aradan çıkarıp dolgun saçlarımı güzelce tarayıp hoş bir görüntü yarattım. Saçlarımı ön taraflarından iki tutam göğsümün üzerine bıraktım ve dekolte üstü biraz kapattım. Gecelik sutyen olmamasına rağmen dolgun göğüslerimi güzelce sardığında belimden oturuyor kalçalarım doğru hafif açılıyordu. Altımdaki takım tül kumaştan oluştuğu için üzerini az bir şey saten gecelik kapatıyordu. Üstümdeki gerçekten çok kısaydı.

Derin bir nefesi ciğerlerime doldurduğumda artık çıkmam gerektiğini biliyordum. Nefesimi dışarıya savurdum ve hiç bitmeyecek geceye adımladım. Titreyen ellerimi kapının kulpuna yerleştirdim ve onun için hazırlandığım adamın karşısına çıkmak için sabırsızlanırken kapıyı kendime çektim.

bundan
sonrası
+18'dir,
rahatsız
olacaklar
lütfen
okumasın!

İçimde başlayan arzuya kendimi teslim ettiğimde banyodan çıktım ve loş ışığın kapladığı odada bakışlarım Karan'ı buldu. Beyaz gömleği hala üzerinde, üstten birkaç düğme açılmış bronz teni gözler önündeydi. Kravatını tamamen çözmüş boynunda asılı duruyordu. Bakışlarını bana çevirmediğinde yatağın önünde oturmaya devam etti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İşim bitti benim sen de geçeceksen..." dedim fısıltı gibi çıkan sesle mırıldandığımda sesimin titrememesi için çabalamıştım.

"Geçmeyeceğim." dedi elaya vurgun bakışlarını bana çevirmemekte ısrarcıydı. Çünkü az önceki titreyişimle hazır olmadığımı düşünmüş olmalıydı. Hiç bu kadar kendimi hazır hissetmemiştim.

Yatağın ucunda oturmasını fırsat bilip alt dudağımı acımasızca dişledim. Cesaretli olmalıydım. O benim kocamdı ve utanmamı gerektiren hiçbir şey yoktu. Hızla inip kalkan göğsüm kaburgalarımın baskı yaparken alt tarafımda yoğun bir sızı kendini belli etti. Tatlı işkenceydi ve o bana dokunmadan son bulmayacaktı.

Karşısına geçip heyecandan titreyen bedenimi sakinleştirip ona doğru adımladım. Tam önüne geçip bana değmeyen bakışlarının arasında bacağımı iki yanına açıp bacaklarının üzerine yerleştirdiğimde kucağına kendimi bıraktım. "Karan..." diye yoğun bir tutkuyla adını fısıldadığımda elaya vurgun gözleri direkt olarak gözlerimi bulmuştu.

"Güzelim..." dedi yavaşça yutkunduğunda sesi kısık çıkmıştı. "Kendini hazır hisset-"

"Hissediyorum, kendimi hazır hissediyorum Karan." dedim hızlıca daha fazla konuşmasına izin vermeden cesaretimin kaybolmasını istemedim.

Çorabın açıkta bıraktığı çıplak bacaklarımda kumaş pantolonun varlığını hissederken sıcaklığım onun sıcaklığına karışıyordu. Sert parmaklarımı bel oyuntuma yerleştirirken saten kumaşın üzerinden belimi kavradı. Kollarımı boynuna doladığımda yoğun bakışlarına mahkum kesildim.

"Ruhumla bir olmak istiyor musun Marin?" dedi boğuk sesiyle ela gözlerinde hareleri koyulaştığında loş ışığın altında o kadar tutkulu duruyordu ki onun duygusundan cesaret alabiliyordum.

"Seninle olmak..." dedim boynuna doladığım parmaklarımla yukarıya doğru tırmandım ve yumuşak koyu saçlarını nazik olmayacak şekilde çekiştirdim. "Senin ruhunla olmak istiyorum Karan."

"Artık tamamen birbirimizin olacağız Marin." dedi Karan ılık bir sesle. "İlkim olacaksın, sonum olacaksın."

"Benim de Karan," diye fısıldadım. "Benim de ilkim ve sonum olacaksın."

Belimdeki parmaklarının baskısı arttığında beni kendine doğru çekip göğsümün göğsüne çarpmasına neden oldu. Kalçalarımın doğru inen parmaklarıyla bedeninin sıcaklığını hissedecek kadar beni kendine bastırdı. Altımdaki ince kumaştan onun pantolonunun altındaki sertliği fark ettiğimde boğazımdan aşağıya sert bir yumru indi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Aramızda mesafe yarattığında kalçalarımın tutup beni kucağından kaldırırken tek bacağına oturttu. Bacağının sertliğini bacak aramda hissederken kalçalarımın gezinen elleri bacaklarıma doğru indi. Ayak bileğimden yukarıya doğru ıstırap içerisinde tırmanan parmaklarının ucunda sanki kor bir alev vardı ve her dokunuşunda beni ateşle yakıyordu. Baldırımın dolanan elleri basenlerime çıktığında kumaşın üzerinden parmaklarını sürmüştü. Saten geceliğın altından kalçalarıma ulaşması hiç zor olmazken oturuşumdan dolayı tamamen yukarıya sıyrılmıştı.

"Benim için mi giyindin böyle?" dedi gözlerindeki tutku iyice yoğunlaşmış aramızdaki ihtiras elle tutulur değerdydi. Bakışları hoyrat ve sabırsızlık akıyordu.

"Hı hı..." derken sesim kısık çıkmıştı.

"Boşuna giyinmişsin Marin..." derken beni beğeniyle süzdüğünde boyun çıktısındaki sertlik hareket etti. Alt dudağında dilini gezdirdi ve dudakları kenara kıvrıldı. "Görür görmez teninden sökeceğimi hesaba katmadın mı güzelim?"

Biraz önce soğuk suyla kırbaçladığım yanaklarım çok geçmeden ısındığında damarlarımın arasında kan değil kor akıyordu sanki. Bir elini kalçamdan ayırdı ve boynuma getirdi. Göğsüme dökülen uzun dalgalı saçlarımı omuzumun gerisine iteledi ve sakladığım kendimi gözlerine serdi. Bakışları boynumdan aşağıya indikçe derin olan dekoltemle göğüslerimle durdu.

Gözleri ilgiyle beni izlediğinde, "Çok güzelsin." diye dudaklarından kelimeler döküldüğünde sıcak nefesi tenime çarptı. Bedenimde kıvranan yangınla bacağının üzerinde kıprandığımda kurduğunu hissettiğim dudaklarımı dilimle ıslattım.

Karan'ın ıslattığım dudaklarıma bakışları kayarken susuzluğumu gidermek istercesine dudaklarıma kapandı. Alt dudağımı kavrarken araladığım dudaklarıma çok geçmeden karşılık vermiş öpüşmeye başlamışım. Hafif ıslak olan dudaklarım onun sıcak dudaklarının arasında erirken dilini dilimle buluşturdu. Dilini içeriye itip hükmünü sürdürürken sert parmakları bedenime keşfe çıkıyordu. Kalçalarımı sıkın elleriyle ona iyice sürünürken altımda varlığı devam eden tatlı sızının uyarılmasıyla dudaklarının arasında boğukça inlememe neden oldu.

Nefes nefese dudaklarımız ayrıldığında susuzluğum gitmiş değil gibiydi. İnleyişimden yanaklarım allaştı. Utancım gün yüzüne çıktı. İkimizde birbirimize aç duygularla bakarken gece yarısı bile olmayan vakitte sabahın hiç olmamasını diliyor gibiydik.

"Kendimi ne kadar tutabilirim bilmiyorum Marin." dedi Karan, ses tonu bile beni titretiyordu. "Hayalimdin, şimdi hayatımsın. Bu gece hayatımı seninle yaşamak istiyorum."

"Kendini tutmanı istemiyorum Karan." derken gömleğinin yakalarında kalan kravatı avucumun arasına aldım ve koparırcasına boynundan çektim. Kendini gösteren utancımı geri plana ittiğimde bu gece ona taşın heyecanımı tutkumun ve aşkımın yanında cesareti peşinden sürükledim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Seninle sınırlarımı göreceğim. Canını yakarsam beni uyar. Canını acıtmak istemiyorum ilk gecedен değil."

"Canımı yakmayacağını biliyorum..."

Kendimi tamamen ona bıraktığımda beni kalın kollarının arasına alıp havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline doladığımda vücudumu ona yapıştırmış onun himayesi altına girmiştim. Sırtım sert yüzeyle buluşurken soğuk duvara değdi. Beni duvarla kendi arasına aldığımda kendimi iyice ona bastırıp yükseldim. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda az öncekinden daha hırçın bir şekilde beni öperken hırpalarcasına dişledi. Araladığım dudaklarımın davetiyle dilini içeriye ittiğinde dişlerimi aşır dilime değdi. Çölde kalmış gibi dudaklarımı emerken bacaklarımın arasındaki sertlik kendini belli ettiğinde kavramak istercesine bastırdım.

Karnımın altındaki yoğun sıvı içimden bir sıvı olup aktığında daha fazlasını istediğimi biliyordum. Henüz çok başında olmamıza rağmen onu isteyen ıslaklığımla şehvetle öpüşmeye devam ettim. Kalplerimizin yakınlığı birbirine kanat çırpıyordu. Erkekliği pantolonunu zorlarken kalçalarımın tutup kendine sürttü. Kumaşların varlığı rahatsız etmeye başlamıştı. Dudaklarımın hoyratça dişlenmesiyle, "Ah!" diye inerken Karan dolgun dudaklarını ayırdı.

Sırtım sert duvardan ayrılırken hızını almayıp ısırıldığı acısını geçirmek için dudağımı nazikçe emdi. Beni yavaşça yatağa bıraktığında sırtımdaki elleri belime doğru inerken ona doladığım bacaklarımı rahat bıraktım. Soğuk çarşafın tenime dokunmasıyla irkildiğim geceliğim yukarıya sıyrılmıştı.

Beni tamamen yatırıp saçlarım yatağın üzerine dağılırken üzerime bacaklarımı zeminle buluşturup iki bacağımın arasına tek dizini yerleştirdi ve dizinin üzerinden bana doğru eğildi.

Hafif kirli sakalları gerdanımı gıdıklarken huylanmamla kıkırdamıştım. "Boynun..." dedi sıcak nefesi tenimi işgal ederken derince soluyordu. Islak dudaklarını bastırduğunda sertçe dişledi. "Bir saniye bile ayrılmak istemiyorum. Tenine bırakacağım izlerden sen sorumlusun Marin." Boynumun her tarafını diliyle ıslatırken dudağıyla emiyordu. Her bir dokunuşunda bacaklarımı birbirine bastırmak istiyordum ama onun dizi buna izin vermiyordu. "Senin en büyük suçun bu kadar çekici olman. Hoş bir kokuya sahip olman."

Her bir dokunuşunda kasılırken parmaklarım altımdaki çarşafı kavırıyordu. "Sana ait..." dedim, çok sevdiği kokum tamamen ona aitti. "Sadece sen soluyabilirsin Karan Milan."

"Bu kokuyu benden bir başkası alırsa onun soluğunu keserim ben."

Dudakları boynumdan aşağıya ıslata ıslata indiğinde dekoltemin üzerinde durdu. Dudağını açıkta kalan göğüs arama bastırduğunda göğüs kafesim sertçe yükseldi. Dudaklarında diken vardı ve her dokunuşunda tenime saplanıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Senin bu kokuna can veririm..." dedi kafasını kaldırıp bana baktığında kesilen soluğumla dudağımı dişledim. Gözlerimdeki bal renginin yerini alaz almış, alev alev yanıyordum. Bakışlarını tekrar göğüslerime düşürürken ona uyarılan bedenim gözlerinden kaçmamıştı. Baş parmağımı saten kumaşın üzerinde gezdirip belirgin olan uçlarıma dokundu.

"Sertleşmiş." dedi tıslar gibi konuştuğunda göğüs uçlarını parmaklarının arasına aldı ve yavaşça sıktı. Utancım yüzeye çıkmak isterken onu dizginlemek için çarşafı daha çok sıktım. Göğüslerimi kavradı ve yoğunluğuyla kaburgalarını önce çıkardı. Kumaşı tenimden sökmek istemesine çektiğinde göğüsüm biraz daha açılmış uçları neredeyse gözükecekti. Avuçlarının arasındaki dolgunluğu sertçe sıktı. Bakışları sabırsızdı.

Omuzlarımda olan ince saten askıları tırmandığında ağır hareketle kavradı. Yutkunuşuyla adem elması hareket ederken kalbimin hızı daha da artmıştı. Bir askımı indirdiğinde koluma doğru düşürdü. Diğerini de çok geçmeden indirirken çarşafı sıkan ellerimi ellerinin arasına aldı. Tek elini iki bileğime sıkıca doladığında başımın üstüne kenetleyip nefeslerimin hızlanmasını sağladı. Aldığım soluklar derin olurken göğüslerim daha çok kalkıyordu.

Beyaz kumaşı yırtarcasına aşağıya indirdiğinde göğüslerimi ortaya çıkartırken ince tüylerim diken diken olmuştu. Harelerine damlayan siyahlık bir gece gibi karardığında büyük bir iştahla dolgunluğa baktı.

"Siktir ben bir aydır bunları mı kaçırdım!" dedi arsızca dudaklarından kaçan küfürle elini sağ göğsüme yerleştirdi. Kıyafet olmadan çıplaklığa ilk kez dokunmasıyla belim gerilirken elinin sıcaklığı tenimde yuva bulmuştu.

"Sikeyim çok güzel bunlar."

"Ya Karan!" dedim içimdeki utanç duygusuyla kavga ederken başımın üzerinde duran ellerimi kelepçelediği elinden kurtarmak istemesine kıpırdadım. Onun arsız bakışlarının gezdiği göğüslerimi kapatmak istemişim.

"Şşş saklamayacaksın benden!"

Bileklerimi rahat bıraktığında iki eliyle göğüslerimi avuçladı. Yukarıya doğru hareket ettirirken bedenimi kavuran yangından dekoltemden aşağıya ter damlası süzüldü. Sertleşen göğüslerim onun elleri arasında okşanırken hayranlıkla bakıyordu.

"Boşuna başımı yastığa koyuyormuşum ben." dedi sıklaşan nefeslerinin arasında konuşurken her bir zerremi aklına kazıyor gibiydi. "Göğüslerin daha yumuşak."

"Ah!" diye dudaklarımdan kaçan inlemeyle başımı geriye attığımda dokunuşu beni titretmişti. Dilinin baskısı devam ederken göğsümde kuru tek bir yer bırakmamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Avucuma sığmıyor." dedi tıslar gibi konuşurken dudaklarının arasına alıp emmeye başladığında dişlerini hissedebiliyordum. Dili öyle ustaca hareket ediyordu ki altımdaki sızlanma şiddetleniyordu. Belim geriliyor, omurgalarımın akan sıcak terler yatağı ıslatıyordu. Dilinin arasında döndürüyor hem sıkıyor hem de dünyanın en narin şeyiymiş gibi davranıyordu.

Göğüs ucumu dişlediğinde, "Karan!" dedim acı bir inlemeyle haykırdım. Ellerimi gür saçlarının arasına daldırduğumda çekiştirdim. "Acıttın..." diye mırıldanırken ne zaman kapattığımı fark etmediğim gözlerimi açtım. Yaptığı sızıyı yok etmek istercesine dil darbelerine devam ederken iliğimi sömürene kadar dudaklarını ayırmadı.

Tadı damağında kalmış gibi ayrılamazken küçük ısırıklarıyla inlememi tutamadığımda dudakları kenara kıvrılıyordu. O her ısırduğunda saçlarını çekiyordum. Göğüs aramdan aşağıya doğru inerken karnıma kadar sıyırdığı geceliği göbeğimin üzerini kapatıyordu. Dirseklerime kadar düşen askıları kollarımdan tamamen çıkarttığımda kumaşı kavradı ve kalçama kadar sıyırdı. Kalçamı kaldırıp yatakla vücudum arasında boşluk oluşturduğumda geceliği tamamen indirip bacaklarımdan sökercesine çıkarttı ve fırlattı.

Yatakta biraz daha aşağıya kaydığında üzerime tekrar eğilip ellerini bel oyuntuma yerleştirdi. Karnıma dudaklarını bastırduğunda belim yay gibi gerilmişti. Göbek deliğime kadar öperek indiğinde her dokunuşunda kendimden geçiyordum. Kasığıma geldiğinde çarşafı sıkarken soluğum kesilmiş gibi karnımı içime çekmiştim.

"Bu gece şafak sökse bile uyumayacağız Marin." dedi nefesi kadınlığıma dökülürken sıcaklığı kamçılıyordu. Nefesi tül kumaşın üzerinden tenime çarpıyordu. Nefeslerim öyle sıklaşmıştı ki maraton koşsam bu denli soluk soluğa kalamazdım.

"Birbirimizin olacağız," dedi.

Onu onaylarcasına baktım. "Birbirimizin olacağız."

Dudaklarını özel bölgemi kaplamakta çok işe yaramayan ince kumaşa değdirdiğinde öleceğimi hissederken tırnaklarımı çarşafa geçirip bir pençe gibi kavramıştım. Dudaklarımı birbirine bastırduğumda ağızımın içinde inlememi kestim. Bacağımın iç kısmına buse kondurduğunda titremiştim. Basenlerimin üzerine dizime doğru güçlü baskısını hissettire hissettire ilerledi. Jartiyeri askısından söktüğünde sol bacağımdaki dizlerimin bir karış üstünde olan beyaz çoraptan tuttu. Ağır hareketlerle çıkardığında bana ıstırap vermek istiyor gibiydi. Diğer çorabı da özenle tenimden sıyırdığında onu hayranlıkla izliyordum. Alnına dökülen dağınık saçları hafif ıslanmış, çehresinden akan şehvet gözlerini ihtirasa boğuyordu.

Kemikli parmaklarına işlettiği dövmeleleriyle bacaklarımı tutarken her bir yukarıya çıkışında bir öpücük bahşediyordu bana. Bacağımın iç kısmında durdu. Ellerini iç çamaşırımın kenarına yerleştirdiğinde tenimi kaynatan sıcaklığı alt bölgemdeki sızıyı şiddetlendirdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karanlığa yüz tutan siyah saçları bir gece gibi parlamış, elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu. Bakışları tülün saklayamadığı kadınlığımdan çekti ve aşağıdan bana baktı. "Tenin beni istiyor ve karşı koyamıyorum," dedi boğuk çıkan sesiyle.

"Karşı koyma sevgilim," dedim. "Senin için yandığımı görmüyor musun?" Nefes nefese mırıldandım.

Aldığı cevapla birlikte tülün üzerinden kadınlığımı kavradı. Boydan boya keşfe çıkarken karnım kasılıyor kalçamı yatağa daha çok bastırıyordum. Karnımda kozalarını yırtıp dışarıya çıkan kelebeklerin varlığını hissederken ihtiras rüzgarıyla kanat çırpıyorlar. Parmaklarını altıma doğru sürerken oluşan ıslaklık teniyle buluştu.

"Kapatma gözlerini." Emir verircesine konuştuğunda ona karşı çıkmadan uysal bir şekilde gözlerimi aralayıp elaya vurgun gözlerini odağıma aldım. "O güzel gözlerini kaçırma benden."

İç çamaşırımın kenarlarına asıldığında ortadan ikiye bir kağıt gibi ayırdı. Gözlerim iri iri olurken dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. "Karan... onu da yırtmasaydın!"

"Seni görmemi engelleyen her şeyi kül edeceğim bu gece."

Yırtmış olduğu ince tülü yatağın dışına attığında ellerini kalçama yerleştirdi ve beni kendine doğru çekti. Kıvrımlı kirpiklerinin arasında kadınlığıma bakarken ikimizde aynı anda yutkunduk. Yüzünü yaklaştırdığında ona inanamayan gözlerle bakarken titremiştim. Çıplaklığa dudaklarını bastırdı. Küçük buseler kondurduğunda delireceğimi sanmıştım.

Utanma duygum bir kutuya kilitlenmiş, içimdeki şehvet ortaya çıkmıştı. Karan ıslak dilini dokundurduğunda başımı geriye attım. Dili önce yavaşça dokundu, tümüyle yaladı ve ağzına aldığı anda susamışçasına emmeye başladı. Benim ıslaklığım ona ıslaklığıyla bir oldu. "Ahh," diye inlediğimde kafamı geriye atarken sesim onu hoşnut etmişti. Bir eli bacağıma sararken boşta kalan eli göğsümü yakalamıştı.

Dudaklarımı ısırırken inlemelerimi kendi ağzıma döküyordum, karnımdaki ağrı altımı zorluyordu ve her dil darbesinde zevke geliyordum.

"Jan..." diye fısıldadım.

Hareketleri yavaşladı. "Jan!"

"Siktir," dedi Karan. "Bir daha söylesene."

"Jan..."

"Sen bu ismi söyleyince hiç nefret etmiyorum," dedi. "Bu gece adım dudaklarından dökülsün. Kasma kendini o sesini duymak istiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan!" dedim dudaklarımdan kopan çığlık duvara çarptığında odada yankılanmıştı. Dokunuşları bana işkence gibiydi, gözüm kararıyor bedenim onun için titriyordu. Daha fazlasını istiyordu. Dili üst tepeme darbeler vururken ellerimi saçlarına yerleştirdim.

Bedenim tamamen gerilmişti. İçimde bir volkan kaynıyordu ve dışarıya doğru püskürtülmek istiyordu. "Karan..." dedim dişlerimin arasında parmaklarımdan altındaki gece karası saçlarını bana verdiği zevkten okşadığımda üst zirveye ulaştıkça saçlarını çekmekten kendimi alamıyordum.

"Beni böyle bile getirebilirsin Marin."

"Ah!"

Onun çıplak bölgeme çarpan sesleri odada yankılarken boğuk sesini işittim. "Marin, her şeyinle çok güzelsin."

"Karan... Ah!" dedim içimde bir dalga infilak ettiğinde sarsıldım. Bedenim zangır zangır titriyordu ve bu daha başlangıçtı. Ellerim saçlarından aşağıya inerken gömleğinin yakalarından tutup kendime doğru çektim. Cehennem sıcaklığıyla kavrulan dudaklarımı ihtiyaçla onun dudaklarıyla buluşturdum.

Geriye çekildiğimde açık olan gömleğinden açılmamış düğmelerine saldırdım. Parmaklarım büyük bir sabırsızlıkla ilmikleri çözerken dayanamayacağımı sanmıştım. Bronz tenini ortaya çıkartırken nazik olmayacak şekilde gömleği yakalarından tuttum ve geniş kaslı omuzlarından sıyırdım. Karan gömleğini yardımımıla çıkardığında elleri pantolonuna düşmüştü. Ellerimi titrekçe kemerine yerleştirdiğimde bakışlarımı kaldırıp ona baktım.

"O ellerin çok hareket etmesin!"

"Ben yapmak istiyorum..." diye mırıldandığımda bedenimi devralan cesaretle kemerinin tokasını çözdüm. Düğmesini açtığımda Karan pür dikkat beni izliyordu. Özenle çalışılmış karın kasları derin soluk aldıkça hareket ediyordu. Elim adonislerine değdikçe hareketlerim yavaşlıyordu. Nefesim tenine çarpıyordu. Fermuarını aşağıya indirdim ve pantolonunu çektiğimde siyah boxeri karşıladı beni. Şişkinliğini fark ettiğimde kafamı kaldırdım.

"Korkma yemez yavrum." dedi tok bir sesle konuştu. Elimi kumaşın üzerine koyduğumda taştan daha sert olan erkekliğini hissettim. Patlamaya hazır bir bomba gibi duruyordu. Gözümü korkutmuştu ama beni korkutmamıştı. Tam aksine daha heyecanlanmıştı.

"Hisset..." dedi avucunun altında elimi oynatırken boxerının altında büyüklüğünü anlamaya çalışıyordum ama bu haliyle bile göz doldurucuydu. Ben dokundukça daha da büyüdüğünü hissediyordum. "Birazdan içinde kıvrınacak, kavrayacaksın onu."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Elimin hakimiyetini devralıp onun bana yaptığı gibi tatlı bir işkenceye başladım. Sıcaktı, iriydi, derisinin altındaki damarları avucumda hissedebiliyordum, görmek için sabırsızlanmışım. "Dokunduğunda böyleyse..."

Küçük kalan parmaklarımla dokunuşlara devam ederken bakışlarımı ela gözlerinden ayırmıyordum. Gözleri daha da koyulaşmış, beni hissetmek daha farklı hazlar vermişti. Yeşil bakışlarında siyah noktalar belirdi. "İşte böyle yavrum."

Kumaşın üzerinden tırnaklarımı batırduğmda, "Yavaş... Marin!" diye hırladı Karan. "Kendimi zor durduruyorum." dediğinde ellerimi çekti ve pantolonunu çıkardığında odanın bir köşesine attı ve kemerin tok sesi yankılandı. Üzerinde hiçbir şey kalmayana kadar çıkardığında bakışlarımı gözlerinden ayıramamışım.

"Neden durduruyorsun Karan?" Gece yarısı bile olmamıştı. Sabaha kadar saatlerimiz vardı ve ben ilk dakikalardan cayır cayır yandığımı hissediyordum. "Durmanı istemiyorum, seni içimde hissetmek istiyorum."

"Böyle konuşmaya devam edersen dizginleyemem ben kendimi."

Beni yatağa yasladığında kaslı vücudunu manzarama alırken bronz teninde boncuk boncuk olan terlerle tabiri caizse arsızca süzmekten kendimi alamamışım. Dövmeleri ilk kez net bir şekilde karşımdayken her birinin hikayesini merak etmişim. Pürüzsüz teni dokun beni diye bağırırken bakışlarım aşağıya doğru süzüldü. Seslice yutkunmama neden olan erkekliği göbeğine kadar uzanırken belirgin olan damarıyla sert ve dik duruyordu.

Bana doğru iyice yaklaşıp bacaklarımı araladığında ona davetkar bir tavırla baktım. Eli kadınlığımda gezdiğinde yavaşça okşadı. Dokunduğu her yer harlı bir ateşti. İkimizde ateştik. Bizi söndürecek bir şey yoktu.

İri erkekliğini ellerinin arasına aldı boydan boya avucunun arasında gel git yaptı. Onu izlediğimde beni kalçalarımından tutup kendine çekti. Erkekliğini girişime getirdiğinde gözlerimde beklentiyle baktım. Hizalamış bir halde dururken kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Sırt kasları geriliyor, alnından aşağıya ter akıyordu.

"Hadi..." dedim sabırsız bir tavırla erkekliği kadınlığımanın girişine yerleştirdiğinde ıslaklığa yavaşça sürttü. Bu onu daha çok istemem neden olurken içimdeki yangını daha körükleyecek tek şey oydu. Fokurdamaya başlayan volkanın dağılması lazımdı. "Beni daha çok yakabilecek misin Karan?"

"Ah," dedi erkeksi bir sesle. "Şöyle konuşma Marin, beni çıldırtma... Çıldırtma."

"İki yürek, tek beden olalım, Jan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gözlerini gözlerimden ayırma güzelim." Ellerini belime yerleştirdi ve beni kendine çektiğinde aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Bakışlarım elalarına kilitlenmiş gibiydi.

"Yavaş olacağım," dedi Karan. "Çok yavaş. Anın tadını beraber çıkaracağız."

Kadınlığımın girişine hizalandı. Elleri ellerimi yakaladı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Dudaklarımı dudaklarıyla buluştururken içime girmesi bir olmuştu. Kalın erkekliği hızlıca girmesiyle duvarıma çarptığında içimden bir sızı aktı. Bedenimdeki bütün kaslarım sızıyla kasıldığında beni öpen dudaklarının arasında inerken tırnaklarımı hissettiğim acıdan ötürü sırtına geçirmiştım. Kadınlığımda bir yakarış kopmuş tutkuyla kavramıştım.

"Ah!" dedim soluk soluğa dudaklarından ayrılırken nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. "Karan..." dedim acıyla mırıldandığımda bakışlarım aşağıya düşerken erkekliğinin sadece bir kısmının girdiğini gördüğümde kafamı omzuna yerleştirdim ve soluklandım.

"Nazik olacağım..." dedi kendini bana biraz daha ittiğinde omuzuna iyice asıldım ve bütün acımı oradan çıkarmama engel olamadım. İçimde daha çok sızı dökülürken az öncekinin on katı acıyla kıvrılırken derin nefesler aldım. "Canını yakamam canının yanmasına dayanamam..."

Sırtımdan aşağıya bir ter damlası süzüldü. "Karan..." Nefes nefese acım geçmeye kaybolmaya başlarken zorlukla konuştum. Hareket etmesi gerekiyordu ama o canım yanacak diye kısıtlıyordu kendini. Kendimi kastığımda onu iyice içime çektim ve yerine davet ettim.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu.

İçim hoş oldu. Beni daha ne kadar yükseğe taşıyabilirdi bilmiyordum lakin kendimi çok iyi hissediyordum. "İyiyim," dedim. "Daha iyi olmamıştım, Jan."

"Yeni başlıyoruz..." dedi Karan.

"Karan... hadi!" Soluklarım boynuna dökülürken kulağına doğru fısıldayışım bir haykırıştı. Gel gitlerini hissederken iriliğinde kasılmama neden oluyordu ve ben kasıldıkça o daha yavaşlıyordu.

"Karan!" dedim uzun dakikaları kovaladığımızda bedenim onu tamamen kabullenmiş onun hükmediciliği karşısında sırtım soğuk çarşafa değerken üzerime doğru eğilmişti.

"Söyle bebeğim."

Kıvranırlarımız sonrasında geleceğimi hissederken bacaklarım istemsizce titriyordu ve duvarlarıma çarpan hareketlerinde zirveye ulaşmak üzereydim. "Hızlı!"

"Ne istediğini söyle o güzel ağzından duyayım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Daha hızlı ol sevgilim!" Pazularını sıkan parmaklarını tırnaklarını geçirdiğimde pürüzsüz teninden aşağıya doğru indirdim. "Hızlı..." diye yalvardığımda her konuşmamla hızını arttırıyordu ve bana istediğini veriyordu.

"Hızlan lütfen!"

"Sana ölürüm ben," dedi Karan. "Sana ölürüm. Her şeyimsin, Marin." Başını geriye attı. Boynundan terler akıyordu. "Her şeyim!"

"Ah... Karan!" İçimde kopan fırtına dışarıya süzülürken kadınlığımdan bir sıvı aktı. Gözlerim karardığında etrafımda dolanan bir sürü yıldız bana yaşadığım zevki doruklarda hissetmemi sağlamıştı. Bedenim titreyerek sarsılırken Karan beni kaslı kollarının arasına almıştı. Yerinde kasıldığında hızlı hareketleriyle solukları kesilirken onunda geldiğini anlamıştım.

"Marin... siktir! Ah!" Alnından dökülen boncuk terlerle sarıldığında erkekliğinden patlayan lavlar içimi yakmış sıcaklığını hapsedmemi sağlamıştı. Dudaklarına kapandığında nefes nefese öperken yerini korumaya devam etti. Alnını alnıma yasladığında elaya vurgun gözleriyle dudakları kenara kıvrılırken gülümsemişti.

"Bu bir..." dedi Karan Milan. Gece yarısına az bir vakit kalmışken ilki atlattığımızda daha devamının geleceğini biliyordum. Bedenimdeki yanma hissi onu arzulamaya devam ederken kendime doğru çektim ve ilerleyen saatlerde bedenlerimiz konuştu.

"Seninle kendimi keşfedeceğim," dedi Karan, sıcak bir sesle. "Seninle öğrenmek istediğim o kadar şey var ki, tenine bırakmak istediğim çok iz var." derken kalçamı avuçlayıp sıkıyordu.

Tutkuyla harmanlanan bedenlerimiz arasında sırtım göğsüne yaslıyken boynumu saran parmaklarıyla çenesi şakağımıydı. Diğer eli göğüslerimi sararken kaçınıcı birbirimize gelişimizdi bilmiyordum. İsimlerimiz haykırmamızla kendimi bıraktığımızda Karan uzanıp alnımdan öptü ve doyumsuz bir şekilde baktığında devam etmek istediği belliydi.

"Güneş doğmak üzere..." dedim nefes nefese onun kucağındaiken içeriye sızmakta olan güneş gözlerimi kısımama neden olmuştu. Kalçalarından tutup beni kaldırırken içimde gelip gitmeye devam etti. Tenlerimizin birbirine çarpma sesleri kesilmek bilmiyordu.

"Doyamıyorum ben sana..." dedi boğuk sesiyle göğsümü dudaklarının arasına alırken ıslatmadığı tek bir hücrem kalmamıştı.

Bir sıcaklık daha bacak aramdan akıp giderken onun damarlarına doğru sızlanmıştı. Nefesim ciğerlerimde idam ederken belim yay gibi gerilmişti.

Dudaklarının arasına parmağını ittiğinde, dilimle kavramış yavaşça ıslatmıştım. Onun bana yaptığı tatlı işkencelerden dolayı dişlerimi parmağına acımadan bastırdım. "Isırma Marin!" dedi Karan, yakıcı bir sesle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

İri erkekliği tenimden ayrılırken kendimi zorlukla kucağından kaldırdım. Onun dokunuşları karşısında kendimi tutamazken zevke gelip yine tekrar kendimi onun kucağında buluyordum. Yatak odası sayısız çığlığıma şahit olmuştu.

"Çıldırıyorsun beni Marin!"

Kendimi hiç soğutmadığımız çarşafa bıraktığımda yüz üstü bir şekilde uzandım. Karan'ın yanına yattığını hissederken nefeslerimizi düzene sokmaya çalışıyorduk. Kalbimiz kan değil kor pompalıyor, terlerimiz çıplak bedenlerimizde buluşuyordu.

"Biliyorum çok yoruldun güzelim." dedi çıplak sırtıma dudaklarını bastırduğında yavaşça öptü. Kollarını bedenime sararken beni kendine çekip kucağına aldı. "Duşa girelim sonra hemen uyuyacağız."

Kafamı sallamakla yetindiğimde beni banyoya taşımasına izin verirken birkaç saniye sonra banyonun içerisine girmiştik. Beni küvetin içerisine bıraktığında bacaklarımı kendime çekerken onunda geçebilmesi için yer açtım. Üzerimdeki tatlı yorgunlukla sırtımı soğuk fayansa yasladığımda Karan yanına geçmiş küvetin içi dolması için sıcak suyu açmıştı. Suyun şiddetiyle birlikte içerisine köpürmesi için toplardan bıraktığımda hoş bir koku yayılmıştı.

"Kucağıma gel." dedi Karan. Ona garip bir ifadeyle bakarken hiç inmediğim kucağına yabancıymış gibi bakmaktan kendimi alamamıştım. "Yavrum gelsene."

Göğüslerime kadar çıkan köpüklü suyla birlikte kucağına geçtiğimde beni iyice kendine çekti. Tenime yavaşça dokunurken sırtımı kaslı göğsüne yasladı. Kollarımın altından karnıma sarıldığında suyun içerisinde tamamen gömüldüğümde rahatlamıştım.

"Ağrın var mı?" diye sordu.

"Dayanılmayacak gibi değil." dedim canlı çıkan bir sesle konuşurken altımda dolanan sızı beni başta çok yakmıştı ama gecenin ilerleyen saatlerinde azalmıştı. Tekrar uyanınca kesinlikle yataktan çıkamayacağımı biliyordum.

"Ağrı kesicin olacağım güzelim merak etme." dediğinde dudaklarımda bir gülümseme peydah oldu.

"Duşumu sensiz almayacağım bundan sonra." derken oldukça ciddi bir tavırla konuştu.

Elimi kenarda duran banyo setine uzatırken içerisinden lifi aldım. Karan elimden hızlıca lifi aldığımda duş jelinden döktü. Ona yasladığım bedenimde lifi yavaşça gezdirirken dudaklarının kızarttığı yerlerde sürdü.

"Seni ben yıkayacağım. Bundan sonra bensiz duş almak istemeyeceksin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kolumu kaldıracak halimin olmamasıyla suyun altında kasılırken lifi tenimde iyice köpürttü. "Bırak kendini bana." diye fısıldadı. Hiç sesimi çıkarmadan gözlerimi kapatırken böyle bir an bulmuşken asla kaçıramazdım.

Bütün tenimi yavaşça keselediğinde altımda hareketlendi. Gözlerimi açarken şampuana uzandığını gördüğümde geri kapattım. Saçlarımın üzerinde parmakları gezerken diplerime uyguladı baskıyla olduğum yerde iyice mayışmışım. Saatlerce başıma masaj yapsa gıkım çıkmazdı. Parmak uçları saç tellerimi uyarırken şampuanı tamamen köpürttü.

"Immh." dedim ağzımın içinde hoşnut bir ifadeyle ben bile saçımı uzun diye bu kadar uğraşmazken onun bu denli uğraşması hoşuma gitmişti.

"Dudaklarını kopartma bana Marin! Bilerek mi yapıyorsun güzelim?" dedi Karan sertçe konuştuğunda gözlerimi araladım.

"Neyi?"

"İnliyorsun!"

Arkamı dönüp ona inanamayan gözlerle bakarken sanki sabaha hiç kadar hiç inlememiş gibi baktım. O da ilk kez duyuyormuş gibi bakarken gözlerinde hareleri yoğunlaşmıştı.

"İnlemiyorum... saçıma dokunuyorsun ve rahatlıyorum. Masaj yapıyorsun sanki hoşuma gitti."

"Biraz daha durursak bu sefer akşama kadar buradan çıkartmam seni." derken dudakları kenara kıvrılmıştı. Saçlarımı duruladığında beni tamamen kendi elleriyle duş aldırılmıştı. "Kalk güzelim sen çık hemen giyin."

Gecenin sonunda söken şafakla birlikte kendimizi banyoya attığımızda akşam vaktine kadarda burada geçirme fikrinden hızlıca kaçmak için daha fazla oyalanmadan banyodan çıktım. Aydınlanan odayla alt dudağımı dişleyip odanın haline bakarken sarındığım havluya dikkat edip etrafı hızlıca topladım. Yırtılan kıyafetleri savrulan eşyalar dağılan yatak derken her şeyi üstün körü halletmişim. Karan çıkmadan yatağı da tamamen değiştirdiğimde kendi üzerimi çoktan giymişim. Karan'a da kıyafet ayarladığımda koltuğun üzerine bıraktım.

İçeriye güneşin vurmasıyla perdeleri kapattığımda yeni uyuyacağımız için rahatsız olmak istememişim. Karan banyodan çıktığında bakışlarım ona kayarken elimde tuttuğum perdeyle kalakalmışım.

Islak dağınık koyu renkli saçlarından bronz tenine damlalar akıyor altına sarmış olduğu neredeyse düşmekte olan havluyla duruyordu. Hiç görmemiş gibi baktığımı fark ederken gözüme çarpan kıyafetleriyle bakışlarımı zorla kaçırdım.

"Sana bunları ayarladım." derken koltuğun üzerindeki kıyafetleri işaret ettim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yanıma doğru yaklaşıp arkamdan bana sarılırken erkeksi hoş kokusu burnuma dolmuştu. "Ah Marin rüya gibi bir geceydi." diye fısıldadı.

"Benim için de..." derken uyanmak istemediğim bir rüyaydı.

Saçlarından akan sular tenime değerken soğuklukla aniden irkildim. "Üzerini giyin ıslattın hep beni."

"Hangi anlamda güzelim?"

"Karan!" dedim uyarır bir tonda kızgınlıkla bakarken yanından ayrıldım ve kendimi yeni sermiş olduğum çarşafın rahatlatıcı kokusuyla yatağa bıraktım. Aradan birkaç dakika sonra yatağın diğer tarafı çökerken Karan'da yerini almıştı.

"Uyuyabiliriz artık." dedi yorgun çıkan bir sesle konuştu. Beni kendine çekip güçlü kolları karnımdaki yerini alırken sıkıca sarıldı. Yanağıma dudaklarını bastırdı ve sertçe öptü. "Çok güzelsin Marin'im..."

"En güzel gecelerimden biriydi," dediğimde hareketlendi.

"Başka hangi gecen güzeldi?"

"Seninle uyuduğum ilk gece."

"Bundan sonra uykular hep haram olacak, bu rüya gibi gece sonraki olacakların fragmanıydı güzelim."

"Ne!" diye çığlık attığımda harelerim şaşkınlıkla genişlemişti.

"Ne ya, her şey yeni başlıyor karıcığım." dedi Karan büyük bir ciddiyetle.

"Bu gece sadece tek beden olmadık. Tek ruh olduk. Artık ruhlarımız bir..." Sesi kulaklarıma dökülürken bunun hoşuma gittiğini fark etmişim. Bu gece tamamen birbirimizin olmuşuk ve sadece bedenlerimiz değil ruhlarımızda birleşmişti. Ruhlarıma bir kelepçe takılmış bizi sonsuza kadar birbirine kenetlemişti. "Bana aitsin, benim karımsın, benim hayatımsın. Her şeyimsin, Marin."

"Seninim..." dedim onu onayladığımda ruhumun yangını hep onun için yanacaktı. Susuzluğumda dudakları ıslatacak, yangını söndürmek yerine körükleyecekti. Bir değil her bir gece ruhlarımız birbirine tutkuyla bağlanacaktı. "Senin benim olduğun gibi."

"Seninim güzelim."

﴿ BÖLÜM 34 ﴾

34. BÖLÜM “İNCİ”

Bir mumun sıvısı damlatılmış gibi kirpiklerimi kaldırmakta zorluk yaşarken burnuma dolan hoş kokuyla yüzümü iyice sürttüm ve uyumaya devam ettim. Bedenime çöken yorgunluğun esiriyken kolumu kaldıracak halim yoktu. Kollarımı doladığım bedenim düzensiz nefes alışverişleriyle kocamın uyanık olduğunu fark ettiğimde güçlkle gözlerimi araladım. Kafamı kaldırıp bakışlarımı çevirdiğimde elalarıyla buluştum.

"Günaydın..."

"Gün şimdi aydı." dedi yüzümü avuçlayan elleriyle yaklaşp burnumun üzerinden öptü.

"Yine mi uyamadın sen?" Geri çekildiğinde saatten haberim olmadığı için ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama çok az uyumuş gibi hissediyordum. Karan'ın yüz ifadesi yeni uyanmadığımı belli ederken gözlerindeki buğulara ince kırmızı damarlar eşlik ediyordu. Saçları dağınmıktı.

"Uyumadım."

"Neden?" derken kaşlarımı çatmıştım. Koyu renkli perdeler sayesinde içeriye gün ışığı düşmezken odanın içerisi hafif aydınlatılmıştı. Uyuduğumuzda saat sabah yediye geliyordu.

"Sen yanımdayken seni izlemekten uyuyamıyorum."

"Ben olmayınca da uyuyamıyorsun ne yapacağız biz seninle?" Yüz üstü ona doğru dönerken ellerimi çıplak göğsüne yerleştirdim. Doğruduğumda yüzüne yaklaşp çenesine küçük bir buse kondurdum. "Artık yanımdayım sevgilim, hep baş ucunda olacağım kokum hep sana bir nefes kadar yakınında olacak."

"Bunu bilmek bile insana yaşam nedeni veriyor." dediğinde dudakları kenara kıvrılırken uzanıp hayran olduğum gülüşünden öptüm.

"Ağrın var mı?" diye sordu.

Atımdaki ağrıyı onun sormasıyla fark ettiğimde geriye çekilip başımı yastığa koydum. "Biraz..."

"Beni durdurmalıydın Marin, çok acıyor mu canın?" dedi endişeli bir sesle. "Kahretsin dayanamadım."

"Çok ağrımıyor. Hissettiğim ağrı bana acı vermiyor sızlıyor sadece." derken hissettiğim ağrının keskinliği yoğun olsa da ona söylememeyi tercih ettim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ağrı kesici olacaktır mutlaka hemen iç." dedi Karan. Elini örtünün altından karnıma yerleştirdiğinde saten geceliğime dokundu. Sıcak parmakları içeriye sızıp tenime değdiğinde huylanmamla birlikte kıpırdandım. "İçene kadar biraz azaltabilirim ama."

Parmakları aşağıya doğru giderken elini tutup durdurduğumda, "Dur... lütfen!" diye mırıldandım.

"Birkaç saat önce hiç dur demiyordun Marin."

"Keser misin sesini..." derken dün gece kutuya kilitlediğim utanç duygum kilitli kaldığı yerden kurtulmuştu. Yanaklarım ısınırken ellerini benden uzaklaştırdım.

"Utanmıyorsun değil mi?"

"Utanmıyorum..." dedim ses tonum aksini iddia ediyordu. Dün o kadar cesaretli olmasaydım bir daha asla olamazdım. Sınırımı aşmam gerekiyordu ve aşmıştım.

"Görmediğim yerin kalmadı Marin, hissetmediğim, dokunmadığım yerin kalmadı. Ve ben hala doymuş hissetmiyorum tam aksine daha çok istiyorum seni." dedi boğuk çıkan bir sesle. "Utanma benden Marin."

Sırtımı yasladığım yerden kaldırıp onu omuzlarından geriye iterken bacaklarımı iki yana açıp ata biner gibi karnına oturmuşum. Beklenmedik hareketimle Karan'ın yeşil haneleri genişlerken ellerimi çıplak göğsüne yerleştirdim. Pürüzsüz teninde aşağıya doğru sürttüğüm parmak uçlarımla dövmeleminin üzerinden geçerken gri eşofmanın üstünde duran siyah boxerında durdum.

"Yavaş... güzelim!" dedi Karan.

"Utanmıyorum işte." derken dudaklarım kenara kıvrılmıştı.

Gece gözümü boyayan tutku olmadan teninde bakışlarımı gezdirirken omzunda olan ize parmaklarımı sürttüm. "Bunu ben yaptım değil mi?"

"Bedenime daha güzel iz bırakamazdın."

"Karan!" dedim bakışlarım pazularından omuzlarına doğru çıkarken gördüğüm ince kırmızı çiziklerle dudaklarım şaşkınlıktan aralanmıştı. "Omuzların çok kötü olmuş!"

Parmaklarımı çıplak tenine yavaşça dokundururken alt dudağımı dişledim. Dokunmamıştım bildiğin tenini pençelerimle yırtmış, ince derin yarıklar açmıştım. "Acıyor mu? Kanatmışım hep..."

"Sanat eserin... aldığın zevkin izleri." dedi boğuk çıkan sesiyle. "Her gece tırnaklarımı kazı tenime."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Dudaklarımı tırnak izlerimin olduğu yere bastırmak için hareketlendiğimde ellerimi başının iki yanına yastığının üzerine koydum ve bedenine doğru yaklaştırdım. Kalçalarımın altında sertleşen varlığını hissederken Karan yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni durdurdu. "Marin sabaha kadar kaç kere birbirimizin olduğunu saymadım." Ela gözlerine bakıyor olmak azap çekiyormuş gibi hissettiriyordu. Yanağımdaki sıcaklık yükseldi ve yanaklarımın allaşmasını sağladı. "Ama hemen tekrar yapamayız." derken kararlı duruyordu. Bedeninin bana yapmış olduğu darbeler henüz tazeydi. "Canımı daha fazla acıtmak istemiyorum."

Bakışlarımı ondan kaçırdığımda nefeslerim ciğerlerimde idam ediyormuş gibi olmuştu. "Hemen kızırsın yanakların..." dedi.

Başının yanındaki elimi kaldırıp şifonyerin üzerinde duran telefonu elime aldığımda üzerinden kalktım ve sıcaklığı gitmemiş çarşafa kendimi bıraktım. "Saate bakacaktım sadece!" dedim telefonunu işaret ederken. "Sen ne sanmıştın ki?"

"Diğer tarafta gördüğüm kadarıyla senin de telefonun var, odanın içerisinde de duvarda asılı kocaman bir saat." dedi gülmek için zor duruyordu. "Üzerime çıkmanı benim saatime bakmana yoramadım, benim hatam."

"Senin telefonundan bakmak istedim!" dedim ciddi bir tavırla telefonunun tuşuna basıp ekranı aydınlatığımda saate bakmıştım. İrileşen gözlerimle şaşkınlıkla, "İnanmıyorum sadece üç saat mi uyuduk?" dedim.

Saatin altındaki fotoğrafı görmemle şaşkınlığım daha çok arttığında ana ekrana dikkat kesilmiştim. Tanıdık simayla alnımın ortasında derin bir çukur oluşacak kadar kaşlarımı çatıp Karan'ın ela gözlerini buldum.

"Senin ekranında neden bu fotoğraf var?"

"Ne oldu beğenmedin mi?"

"Benim bu?" dediğimde kucağımda kuzuyla olan fotoğrafım boydan boya ana ekranını kaplıyordu. Doğal halimle habersiz çekilen bir fotoğrafın onun ekranında görmek oldukça şaşırtmıştı beni. Saçlarım açık yanağıma yasladığım birkaç haftalık kuzuyu bağrıma bastırmış dizlerimin üzerindeydim.

"Ya kim olacaktı?"

"Bu fotoğrafın sende ne işi var ki?"

"Zühre fıstığım çekmiş o gönderdi."

Telefonun ekranı karardığında tekrar açtım ve orta tuşa bastığımda şifreli olduğunu görmemle bakışlarımı ona çevirdim. Ne için baktığımı anlamış olacak ki uzanıp şifresini girdi. Sayıları

Özge Naz – Düşler Ağdı

aklımda kazıdığımında açılan ekranla derin bir gezintiye çıktım. Fotoğraflar kısmına hızlıca girip aralarında dolaşırken kendime ait birkaç fotoğraf daha bulmuştum. Zühre ile çekildiğim selfieler ve onun telefonundan çekilmiş olduğum bütün fotoğraflar Karan Milan'ın telefonundaydı. Garip bir şekilde hoşuma gittiğinde onun fotoğraflarında gezerken uykuya doğru tekrar çekildiğimi hissediyordum.

"Biraz daha uyuyabilir miyiz?" diye sorduğumda telefonunu kapatıp kendi tarafıma bıraktığımda yatağın içine iyice girdim. Sadece üç saatlik uykuyla duruyordum ve iki gündür uyku düzenim tamamen bozulmuştu.

"Uyuyalım güzelim, dinlenmen lazım zaten."

"Bu sefer sende uyu!"

Başımı yastıktan kaldırıp göğüslerime yasladığında ellerini belime yerleştirdi. "Burada yatarsam olur." dedi yüzünü saten geceliğin açıkta kalan tenime gömdüğünde hafif kirli olan sakallarını sürttü. "Yastıktan daha yumuşak."

"Uyu sevgilim, uyu." dedim kalbimin teklemesiyle kalp atışlarım onun yüzünde atarken çenemi saçlarının üzerine yerleştirdim. Parmaklarımı saçlarına daldırdığımda gözlerimi kapatıp beni kendine çeken uykuya teslim ettim.

"Güzelim uyan hadi."

Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama yüzüm yastığa tamamen gömülüyken kumaş tenimi tahriş ediyordu. Kendimi daha çok dinç hissederken tatlı gelen uyku galip geliyor gözlerimi açmama izin vermiyordu. Kocamın bana seslenişini duyarken üzerime örtüyü daha çok çektim.

"Karan..." diye fısıldadım. "Uyanmak istemiyorum."

"Seni daha çok öpmem için mi diyorsun bunu?" derken omuzumda ıslak dudaklarını hissettim. "Hadi kalk artık."

Burnuma dolan kokular onun kokusunu bastırırken başımı yastıktan kaldırdım ve duruşumu düzelttiğimde her tarafıma dağılan saçlarımla doğruldum. "Ne kokuyor?" derken yüzüme düşen saçlarımı geriye çektim ve etrafımızı kısık bir gözle süzdüm.

Kucağıma konulan tepsiye baktığımda hazırlanmış olan kahvaltıya bakarken hafif aralı olan gözlerim tamamen açılmıştı. "Kahvaltı yapacağız güzelim."

Kaşlarım havaya kalkarken, "Kahvaltı mı hazırladın sen?" diye sorduğumda büyük bir iştahla hazırlanan yiyeceklere bakıyordum. Geniş tepsinin içerisinde donatılan yiyeceklere yutkunduğumda acıktığımı hissetmişim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Evet, karım kahvaltısız duramaz." Yanıma o da geçip yerleştğinde güzel rüya devam ediyordu. "Kahvaltı için biraz geç kaldık ama olsun. Soğutmadan ye hadi ağrın için ilaç da buldum sana, aç karnına içme."

Yüzümde beliren gülümsemeyle ona bakarken uzanıp yanağına sulu bir öpücük bıraktım. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadıktan sonra geri gelmişim. Sırtımı yatağa yasladığımda tepsideki yiyeceklere başlarken keyfim oldukça yerindeydi. Her şey istediğim gibi ilerliyordu ve ben kesinlikle bu güzel rüyadan uyanmak istemiyordum.

İlaça baktığımda iki farklı renk görmemle birlikte sordum. "İki ilaç ne için?" diye sordum.

"Bu ağrı kesici," dedi beyaz renkli hapi işaret etti. "Bu da ertesi gün hapi mi ne diyorlar, eğer kullanmak istersen diye ondanda aldırırım."

"Ha," dedim şaşkın bir ifadeyle. "Çocuk istemiyor musun? Yani hiç konuşmadık seninle bu konuları... Ne düşündüğümü açıkça duymak isterim."

"Çocuk çok güzel bir şey Marin, hele ki senin bir kadından olması apayrı bir şey. Bir bebeğimizin olmasını çok isterim güzelim." diye konuştuğunda gözlerinin içi parlamaya başlamıştı. "Kendini hazır hissetmiyorsan anlarım, çocuk istiyorum diye kullanmamazlık yapma sakın. Sadece güzel bir duygu olduğunu seninle birlikte bunu tatmayı çok istiyorum Marin'im."

Onunla aynı fikirde olduğum için yüzümde gülümseme belirdi. "Ben de çok isterim Karan, o yüzden kullanmak istemiyorum. Beni düşünüp aldırman ince bir davranış."

"Seni kucağımda bebeğimle görmek için her şeyi yaparım." dedi Karan mutlu olduğunu belli eden bir sesle. "Eğer bu tabloyu görmemi sağlarsan da dünyanın en mutlu adamı olurum. Seninle olan her şey çok güzel."

Karan tatlıyı çok sevmediği için peyniri dilim ekmeğe sürdüğümde ona doğru uzattım. "Bu sefer de benden olsun."

"Sen benim ekmeğim olmadan doymazsın." dediğinde reçeli ekmeğe sürüp verdiği açlıkla yedim. Birbirimizin karnını doyurmaktan tepsideki özenle hazırlanan kahvaltıyı tamamen bitirmiştik.

Onunla güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra tamamen dinç bir hale gelirken düğün yorgunluğunu üzerimden atmışım. Çiftlikte çalışanlara izin verildiği için kahvaltıyı Karan hazırladığı için bulaşıkları da ben halletmişim. Hava henüz kararmamıştı ama birkaç saate akşam olacaktı.

Eflida, İstanbul'a geri dönmüştü. Teyzem'le beraber geri gitmişlerdi. Bana İstanbul'a döndüğüne dair mesaj atmış, biraz onunla konuşmuştum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Akşam yemeği konusunda kararsız kalırken onunla evde baş başa yiyeceğim ilk akşam yemeği olduğu için çok abartmadan ki beceremeyeceğimden değil güzel bir şeyler yapmak istiyordum. Aklıma gelen tariflerle malzemeleri tezgaha dizerken ilk önce kocamın çok sevdiği içli köfteden yapacaktım. Eksik malzeme olmaması için son kez kontrol ederken hazırlıklara başlamıştım.

Kalbinden, omzundan vurduğuma göre sıra midesiydi!

Sınırlarımı zorlamadan pilav ve çorba yapmakta ezberimde olduğu için onları da menüye ekledim. Mutfakta hiçbir şeyin yerini bildiğim için sıkıntıyla oflayıp en ufak bir şeyi bile uzun uğraşlar sonucunda buluyordum. Kimsenin yardımı olmadan tek başıma mutfakta olmak iyi hissettirmişti diğer türlü yardımcı kızların bakışları arasında bir şeyler yapmak oldukça zordu. Bu yüzden konakta mutfağa girsem bile rahat hissetmiyordum.

Salata malzemelerini çıkartıp kesme tahtasında doğrarken işimi bitirdikten sonra kalan iki yemeğe başlayacaktım.

Boynuma dökülen sıcak nefesle birlikte arkamda hissettiğim beden güçlü ellerini ince belime yerleştirdi. Elimdeki bıçağın hareketlerini kestiğimde sırtımı ona yasladım. Dudaklarını boynuma bastırıp kokumu derince soludu. Çenesini omzuma yerleştirdi.

"Ne yapıyormuş benim karım?" dedi tok sesiyle Karan.

"Yemeğe başlamıştım." diye mırıldandığımda domatesi kesmeye devam ettim.

"Ne yapacaksın?"

"Sürpriz olsun." dedim beklentileri arşa çıkarmak istercesine. Yapabildiklerim kısıtlıydı.

Dudakları kenara kıvrıldığında, "Aç kalmayız değil mi?" dedi alay eden bir tonda konuştu.

"Karan!" dedim aniden kaşlarını çattığımda dirseğimi sertçe karnına geçirdim. "Lafını afiyetle yediririm ama sana!"

"Kızınca çok güzel oluyorsun hep seni kızdırasım geliyor. Asi hallerine bayılıyorum Marin."

"Aç bırakırım seni aç! Canımı sıkma istersen Karan ağa! Çiftlikte benden başka kimse yok. Bana kaldın." Bana falan kalmamıştı. Onun yemek yapabildiğini biliyordum ama o benim yapamadığını bilmiyordu. Bu akşam öğrenecekti.

"Neyse ki yemek yapmayı biliyorum güzelim, korkma ben seni aç bırakmam." dedi yüzünü boynuma tekrar gömdüğünde salatayı bırakıp ellerimi tezgaha yasladım. Belimdeki parmakları kalçalarımaya doğru giderken yavaşça sıktı. Parmak uçlarımda yükselirken kendimi ona yasladım. "Dolgunluğunu kaybetmemen için elimle beslerim gerekirse."

"O yüzden her gün ekmek yediriyorsun değil mi? Anlamalıydım! Çıkarıcı seni..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seyis olmadığı için atlara bakmam lazım. Yardıma ihtiyacın olursa çağır karıcığım." dediğinde parmaklarını tenimden ayırdığında uzaklaştı.

"Çok beklersin Karan!" derken mutfaktan çıkmadan arkasından seslendim.

Bütün işlerimi tamamlamış masayı tamamen hazır bir hale getirmiştım. İki kişi olacağımız için salatayı ortamıza alırken tabakları yanlarına bırakıp geniş masanın baş ucuna karşılıklı yer ayarladım. Karan çiftliğin işleriyle ilgilenmiş sonrasında duşa girmişti. Masaya oturup onu beklediğimde eksik olmaması için gözden geçiriyordum. Tuzun, su bardağın yerini ayarlarken Karan içeriye gelmişti.

"Bu sana yaptığım ilk yemektir, umarım beğenirsin." dedim yüzümde sıcak bir gülümseme yayıldı.

"Her şey çok güzel gözüküyor." dedi gözleri ışıltılar bir halde sofraya baktı. "Gizli gizli çalışanları falan çağırıp yardım almadın değil mi?"

Kaşlarını çattığımda, "Ya Karan!" dedim kızgınlıkla. Kollarımı göğüslerimde birleştirip sırtımı sandalyeye yasladım. Burnumdan solar bir halde dudaklarımı araladım. "Bu ilk ve sondu! Bir daha sana yemek yapmayacağım." Soğumasın diye kapaklı servis tabağına aldığım içli köfteyi gördüğümde, "Hem bunu da alıyorum yemeyeceksin!" dedim ve kavuşturduğum kollarımı çözüp ondan uzaklaştırıp masanın ucuna ittim.

"O neydi?" dediği sırada sandalyesine oturdu.

"Senin için yapmıştım ama tek bir lokma bile yedirmeyeceğim. O hakkını kaybettin." derken çorba tenceresini yanıma çekip tabaklarımı servis ettiğimde yüzüne bakmadan konuştum. "Diğerlerini yiyebilirsin açlıktan ölme diye o da."

"Tamam tamam parlama hemen." dedi gülüşlerinin arasında.

Sinirli bir halde tek bir lokma bile almadan kaşığımy çorba dolu tabakta gezdirirken Karan çorbasını içmişti. Pilavdan tabağına koyup ona uzattığımda bakışları üzerimde geziyordu. O tabağını yarılacağında yediklerinden memnun gözükürken sinirim yavaş yavaş geçiyordu.

"Sen yemeyecek misin?" dedi bakışlarını bana kaldırdı.

"Sinirimin geçmesini bekliyordum." Ona bakmadan konuştum. "Yiyebilirim şimdi." dediğimde kaşığımyla soğuttuğum çorbayı doldurup ağzıma götürdüm. Yememle çıkarmam bir olurken kenarda duran peçeteden alıp hızlıca ağzımı kapattım.

"Offf ne katmışım bunun içine?" derken neredeyse ağlayacak kıvama gelmişim. Çorbanın tadı böyleyse henüz tadına bakmadığım pilav aklıma geldi. "Diğerleri!" Karan'ın tabağındaki

Özge Naz – Düşler Ağdı

pilavdan bir kaşık alıp tadına baktım sonra salataya baktığımda rahatlamış bir ifadeyle arkama yaslandım. "Oh tamam şükür sadece çorba öyleymiş..."

Karan'ın ses etmeden çorbasını bitirmesinden dolayı ona garip bir ifadeyle baktım. "Karan çok kötü olmuş... neden içtin?"

Su bardağını dudaklarına götürüp içti. "Kahveden tatlıydı en azından, ellerine sağlık," deyip göz kırptı.

Kenara itili halde duran içli köfte dolu servis tabağını ona doğru koydum. "Sen seviyorsun diye yapmıştım. Canımı sıktığın için yedirmeyecektim ama çorba çok kötü olmuş. O yüzden yiyebilirsin."

"Değişik bir tat denemiş olduk." dedi üzülüğümü fark ettiğinde dalgaya vurmuştu. "Bakayım ne yapmıştın..." Kapağı kaldırdığında gördüğü köftelerle yüzünde sırıtış belirdi. "Benim için mi?"

"Senin için." dedim rahatlıkla konuştum. En azından onun tadından emin olmak için defalarca baktığımdan iyi olduğunu biliyordum. "Sen iste her zaman yaparım. Sanırım sadece bunu güzel yapabiliyorum."

"Öyle deme güzelim yaptığın pilava haksızlık olur." Tabağına içli köftelerden koydu ve tadını alarak yemeye başladı. "Her öğün yesem bıkmam." dedi. "Sen yaparsan ama."

Tadı kötü çorbamı ağlayarak çöpe döktüğümde masayı tamamen kaldırmış bulaşığı az olmasından dolayı hemen halletmiştim. Hava tamamen kararmış, soğukluk aşağıya çökmüş esen rüzgar ağaçların arasında dolaşıyordu. Bahçeye geçmek için kapıya çıktığımda gördüğüm manzarayla kapının eşliğinde kalakalmıştım.

"Karan!" dedim korku dolu bir sesle bağırırken gözlerimi gördüğüm şeyden alamıyordum.

"Karan acil buraya gel!"

Gece vaktinde okyanusun dibindeki inci gibi parlıyordu. Heybetli bedeniyle karşımda dikilirken gözlerini beni takip ediyordu. Bembeyaz tüyelerine eşlik eden hafif küllü kumrala dönen yelleriyle oldukça görkemliydi.

"Karan burada at var! Hem de başı boş..." dediğimde hareketsiz kalmıştım. Sanki en ufak bir hareketimle üzerime atlayacak ve peşimden son sürat koşacaktı. Büyük gözleri bana bakarken uzun çenesini sertçe kaldırıp yellerini geriye attı. "Ve bana çok kötü bakıyor!"

"Çiftlikte atın olması çok normal değil mi güzelim?" dedi Karan içerden çıkıp yanıma geldi.

"Niye karabasan görmüş gibi bağırıyorsun?"

"Buranın atı değil bu ondan bağılıyor olabilir miyim acaba?" diye bağırarak konuştum. At geriye çekildiğinde iki kişinin varlığı rahatsız etmiş gibiydi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Korkutma yavrum atı, ürkmüş baya titriyor hayvancağız." dedi boğuk bir sesle Karan.

"Ya ben? Ben titremiyor muyum?" Bacaklarım öyle bir titriyordu ki havanın soğukluğu ve korkum bir olmuş bedenimi sarsıyordu.

"Boynunda bir şey var." dedi Karan dikkatimi oraya çekmemi sağladığında işaret etti. "İsmi künyesi falan varsa nerenin olduğu belli olur."

"Kedi köpek mi bu tasmayla gezecek? Karşımdaki at!" dediğimde korkudan ağlamamak için zor duruyordum. Normalde atlardan korkmuyordum ki Milan'ların atlarını seviyordum da. Bu at bir anda karşıma çıkması ve bağlı olmaması ne yapacağını kestiremediğimden beni korkutuyordu.

"Hem olsa bile atın ismini öğrenip ne yapacaksın? Ata mı fısıldayacağız?"

"İkiletme lafımı Marin. Git bak sen ata, ben ağıla bir bakayım bizimkiler ne durumda."

Ona irileşen gözlerle bakarken kafamı olumsuz anlamda iki yanıma salladım. "Yaklaşmam ben ona bağlı değil..."

"Isırmaz güzelim hadi."

"Nasıl emin olabiliyorsun Karan Ağa? Isırmazsa bile tekme atabilir."

"Marin, önüne yem olarak seni atmamı istemiyorsan kendi ayaklarına git."

"Offf bir şeye de zorlama!" diye hayıflandığımda Karan'ın ısrarcı bakışlarıyla ata dudaklarımı dışa kıvrıp üzgün bir şekilde bakış attım. "Cici at sakın ol tamam mı..."

Birkaç adım ilerleyip ellerimi güvenli bir şekilde gösterirken ona zarar vermeyeceğimi belli ettim. "Boynuna bakacağım sadece..." derken başından sarkan kayışlardan tuttum ve başını bana doğru çevirdim. Elimi yeline koyup yüzüne doğru okşadığımda at benimle beraber uysallaşmıştı. "Aferin böyle sakın ol beni de korkutma sakın."

Kayışından boyuna sarkan beyaz kartı aldığımda üzerindeki seslice okudum. "Marin Milan'ın atıdır." Dudaklarımdan dökülen kelimelere inanamazken yazılan yazıyı defalarca okuyup tekrar ettim.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Kimin atı kimi?"

"Senin atın." dedi Karan Milan.

"Be-benim atım mı?" Kekelediğimde bunun olduğuna inanamıyordum. Üzerinde benim olduğu yazıyordu. Ne gördüğümü ne duyduğumu algılayabiliyordum. "Benim atım mı var?"

"Artık var, sana aldım." dedi Karan. "Sabah gösterecektim ama seyisin yokluğunda çıkmış yerinden sahibisiyle tanışmak için sabırsızlanmış olmalı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İnanmıyorum..." diye fısıldadım. "Atım var... benim de atım var!"

Hızlıca kollarımı boynuna doladığımda yanağına sayısız öpücük bahşediyordum. "Çok teşekkür ederim çok çok çok teşekkür ederim Karan." dedim öpücüklerimin arasında konuşurken yerimde zıplamıştım.

"Benim misin sen?" dedim bembeyaz dolunay gibi parlayan atı kayışından tutup kendime çektim. Hiç kişnememiş olması ona yaklaşmak kolaylık sağlamıştı. "Gel buraya...." Yanağına ona sürttüğümde sıcaklığını hissetmesini sağladım. İlk karşılaştığımdaki korku tamamen kaybolurken atı ürkütmeden temas kuruyordum.

"Çok güzel bir şey bu... bembeyaz."

"İsim koyacak mısın?" diye sordu.

Kafamı salladığımda, "Evet!" dedim eş zamanlı olarak. Onu gördüğüm ilk an söylediğim kelimeler zihnimde dolandığında ismine karar vermiştim. "İlk gördüğümde inci gibi parlıyordu. Okyanusun dibinde bir inci tanesi gibi... İnci onun adı."

"İnci'm."

Binmek için sabırsızlanırken heyecanla Karan'a doğru döndüm. Yüzünde gülen ifadeyle mutluluğuma ortak oluyordu. "Yarın yarış yapar mıyız?"

"Yaparız güzelim."

Onun yanına geçip kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarıyla buluşturduğumda minnet dolu bir duyguyla öptüm. Dudaklarımdan kalbine akan duygularımınla sarhoş oluyor gibiydim. Mutluydum ve bu onun sayesindeydi.

"Sen mükemmel birisin Karan Milan!" dedim haykırırcasına. "Ve ben bu mükemmel adamı seviyorum."

Kapının önünde olan bir diğer paketi fark ettiğimde fevri hareketle ona doğru adımladım. Karan bana ikinci hediye almıştı sanırım. Paketi elime alıp bir kutu olduğunu anladığımda üzerindeki kırmızı kabını sıyırdım. Karan, atımla ilgileniyordu. Ona doğru dönüp paketi gösterdiğimde kapağını kaldırdım ve ona işaret ettim.

"Sıra ikinci hediye mi?" diye gülümseyerek sorduğumda Karan bakışlarını bana çevirdi. "Bunu daha çok merak ettim." dediğim sırada Karan'ın kaşları çatılmıştı.

Kutunun içerisinde, Karan ve benim düğünden çekilmiş fotoğrafım vardı. İkimiz yan yana duruyor etrafa gülümseyen bir suratla bakıyorduk. Üzerinden kanlar akıyordu ve benim beyaz gelinliğim tamamen kan içerisindeydi. Kalbimde bir kurşun izi varken aynı izden Karan'da da vardı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan elimden fotoğrafı aldığıında burnundan solumaya başlamıştı. "Sikeyim," diye tısladığında elindeki fotoğraftan kan olmasını umursamadan parçalamaya başladı. Kalp atışlarım arşa çıkmıştı.

"Karan..." diye mırıldandığıında kalbim dudaklarıında atıyordu. "Üzerinde Sönmez aşireti hediyesidir yazıyor... Bu ne demek oluyor?"

"Şşşş sakın ol," dedi Karan, yanıma doğru geldiğinde elindeki kanı pantolonuna sürdü. "Korkulacak hiçbir şey yok. Puştlar oyun oynuyor."

"Ka-kandı, o." dedim, midemin bulandığını hissederken sıcaklık bedenimde yükselmişti. "Gerçek kandı kokusunu burnumda, bize ne demeye çalışıyorlar kim bunlar Karan! Bunlar nasıl düşman?"

"Bilmen gereken bir şey değil Marin, oyun oynamayı seven pezevenkleri teki. Bize hiçbir şey yapamazlar. Senin kılına dahi zarar veremezler. Buna asla izin vermem." derken gözlerimin içerisine yemin edercesine baktı.

"Her kim yapıyorsa bunun cezasını vereceğim, senin bu denli korkmana kim sebep oluyorsa uğruna yok ederim bebeğim. Titreme hadi..." diye beni kollarının arasında sardığında bedenimi ona bıraktım.

"Aferin benim güzel karıma." dedi, kendime geldiğimi hissederken kulağıma fısıldadı. "Ben nefes aldığım sürece senin nefes alman için her şeyi yaparım bunu sakın unutma."

Kötü şeylerin olacağı içime doğmuştu ama dudaklarıından dökülmemiş sadece onunla güzel geçen balayımın tadını çıkarmaya odaklanmak istedim.

﴿ BÖLÜM 35 ﴾

35. BÖLÜM “KAVGA”

"Hadi ama Karan ağa!" diye bağırdım omuzumun gerisinden kısa bir kondurarak alaylı bir sesle konuştum. "Yarıştta bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Önüme dönüp kayışlardan daha sıkı tuttuğumda kendime doğru çekip atın hızını azalttım. Kırsal alanda koştururken ayaklarımı koyduğum yere iyice bastım. Ağaçların az olduğu çiftlikten uzak bir bölgedeydik. Güzel atımla o kadar güzel bağ kurmuştum ki sabahları uyandığımda koşa koşa ağıla gidip onu besliyor, tarıyor, gezdiriyordum.

"Asil seninkini ezip geçerde üzölmeyin diye ağırdan alıyoruz." dedi Karan atıyla birlikte yan tarafımda belirdeğinde hiç hoşnut durmuyordu.

"Şşt oğlum sakın!" dedi Karan kızgın bir tavırla kayışları sertçe çektiğinde İnci'nin yönünü hızlıca değiştirdim.

Asil ve İnci asla anlaşılamayan iki attı. Aynı ağılın içinde huysuzlandıkları için mecburen ayırmak zorunda kalmıştık. Yan yana gelmiyorlardı. İlk başta birbirlerini görmeyecek şekilde koyduğumuzda kokularını algılamasıyla huysuzlanmaları devam etti. Seyisin olaya el atmasıyla birbirlerinden tamamen ayrı duruyorlardı.

"Ne yapacağız biz bunlarla?" dedim bacağımlı kaldırıp kendimi attan indirdiğimde ağaca dizginleri bağladım. "Seninki yemin etti ne yaptı bu kadar kızımı kızdırdı asla tahammöllerini yok birbirine."

Karan da uzak mesafedeki ağaca atını bağladıdeğinde bana doğru adımlar atarken ortada buluştuk.

"Yani Asil bana ilk geldiğimde de tavır yapmıştı. Atının huyunu bilmesem kızım yabancılıyor diyeceğimde sorunun kimde olduğu belli."

Omuzumdaki çantayı yere bıraktığımda içerisinden örtüyü çıkardım. Kırmızı kareli örtüyü yere serdiğimde vakit kaybetmeden üzerine otururken Karan da yanıma geçmişti.

"Bak sen." dedi dirseklerini zemine yasladıdeğinde bacaklarını uzattı. "Bu evde herkesin atı var, Asil tek başına yaşayan at değil. Diğerleriyle hiçbir sorunu yok. Seninki oğlumu baştan çıkarmaya çalışıyorsa bilemeyeceğim."

"Sen benim kızıma ne demek istiyorsun!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Beni tutup kendine çektiğinde sırtımın zemine değmesini sağladı. Başımın altına kolunu yerleştirdiğinde omzuna yasladı. "Hiçbir şey," dedi Karan. "Sadece sahibi gibi dayanılmaz bir kokusu varsa oğluma acıyorum."

Düğünden beri dört gün geçmiş ve dört gündür çiftlikte güzel günler geçiriyorduk. Dün atlarla gezmeye çıktığımızda bu güzel yeri keşfetmiş sabah tekrar gelmek için ısrar etmişim.

"Karan..." dedim günlerdir içimi kemiren düşünceleri sonunda dışarı çıkarmak için adım attım. Bakışları beni bulduğunda dikkatini bana verdi. "Şu düşmanlar... Sönmez aşireti meselesi ne oldu? Çiftliğe kadar gelip hediye bırakmışlar içim hiç rahat değil."

"Korumaları arttırdım güzelim, böyle bir şey asla tekrarlanmayacak."

"Ne istiyor bu adamlar, niye düşmanlar?" diye sordum sıkıntı içerisinde.

"Yıllardır olan şeyler. Merak etmeni gerektirecek hiçbir durum yok, kocan her şeyi hallediyor. Onlar hakkında artık konuşmak istemiyorum." dedi Karan, güven verircesine. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Saçlarımın üzerinde dudaklarını hissettim.

Kendi kendime kuruntu yapıyordum büyük ihtimalle. Başka şeyler düşünmeye başladığımda diğer merak ettiğim şeylere ağırlık verdim.

"Baksana..." dedim dirseklerimin üzerine doğrulduğum bakışlarımı ela gözlerine diktim. "Beni ilk gördüğünde ne düşünmüştün? Yani bana görür görmez aşık olduğunu sanmıyorum hem ilk görüşte aşk çok uçuk..."

"Evet, bu aşk görüşte aşk değildi. Sadece..." dediğinde uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sadece o davette benim gibi canı sıkılan birini görmek dikkatimi çekmişti. Öylece somurtuyor hiçbir şey yapmıyordun senin yaşlıların insanların peşinde koşuyorken sen oraya ait olmadığını belli ediyordun. Her bir ifadeni zihnime kazıyacak kadar uzun bir süre izledim."

"Tahmin edebiliyorum o an nasıl gözüktüğümü," derken o an hiç güzel değilimdir kesin.

"Kımıldamıyordun bile, öylece denizi izliyordun. Sonra gitmek istediğinde yere düşecekken tuttum seni. İlk o an dokunmuştum sana. O an yakınlıktan saçlarının kokusunu alabilmişim. Etki bıraktığını kabul ediyorum. Denize düşüşün seni oradan çıkartışım ve o güzel dudaklarına dokunuşum..." Elleri boynumu bulduğunda parmaklarını dudağımda gezdirdi. "Her şeyden ondan sonra başladı, rüyalarım girirdi. Bir daha kurtulamadım senden."

"Gerçekten rüyalarına mı girdim?"

Kafasını olumlu anlamda salladı. "Denizdeydin her seferinde boğuluyorsun ve ben seni kurtarıyorum. Denize girsen bile tuzlu melteme rağmen kokunu alabiliyordum. İlk başlarda güzeldi ama bir sonra can sıkıcı olmaya başlamıştı çünkü seni kurtaramamaya başladım. Hep

Özge Naz – Düşler Ağdı

aynı rüya değildi, deniz vardı sen vardın ben vardım ama hep aynı sonla bitmiyordu. Sonu kötü bitiyordu Marin... ve bu beni deli ediyordu."

"Bu kötü olmalı..."

"Kabus," dedi. Kısa bir es verdi. "Bir de annenın olan kolyesi... Bende kaldı. Bu yüzden seni bulmak istedim, dedim belki bir kere daha görürsem kurtulurum bu durumdan. Aylar sonra davete katılanların listesine ulaşmam zor olmadı zaten herkesin katılabildiği bir organizasyon değildi. Ama bulamadım seni, hiçbir iz bile yoktu."

"Abim ve babamın kesin kuralı... Beni sürekli gizliyorlardı."

"Delirdiğimi düşündüm bir sene hiç durmadan kim olduğunu öğrenmek istedim ama elimde koca bir sıfır vardı. Mert yanımda olmasaydı eğer gerçekten hayalden ibaret olacağını düşünmeye başlamıştım."

"İlaç kullandığını söylemiştin," dedim. "Seni ilaç kullanırken görmedim hiç Karan."

Kafasını salladı. "Kabuslardan kullanmaya başlamıştım. Artık kullanmıyorum."

Kaşlarını havalandı. "Neden? Neden kullanmıyorsun Karan?"

"İlacım yanımda da ondan..."

"Berivan ve Mahir'in düğünü için heyecanlıyım," dedim gülümseyerek. "Onların da artık mutlu olmasına çok seviyorum."

"İki ailede gözünü toruna dikti," dedi Karan bu durumdan hoşnut olmazken. "Sürekli bunun imasını yapıp duracaklar hazır mısınız?"

"Hayır..."

"Çocuğumuzun olmasını çok isterim Marin," dediğinde elini karnıma yerleştirdi. "Babama inat çok iyi baba olmak istiyorum."

"Çok iyi bir baba olacaksın."

"Çocuklarımla benim gibi kaderi olmaması için her şeyi yapacağım."

"Sana inancım tam," dedim hissettiğim güvenle. "Biz birbirimizin kaderiyiz ve çocuklarımıza da en iyi kaderi vereceğiz."

Uzandı, dudaklarımı dudaklarıyla buluşturduğunda ıslak sıcaklığını yoğunca hissettirdi. Gözlerimi kapatıp ona karşılık verdiğimde dayanılmaz tutku belirdi. Geriye çekildi ve gözlerimin içine baktığında dudaklarını araladı. "Kaderimsin Marin Milan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hanımım..." diye bir ses işittiğimde adımlarımı durdurup arkama doğru döndüğümde küçük bir kızla karşılaştım. Kızın burnundan akan kanlarla neye uğradığımı şaşırırken elimdeki poşetleri bırakıp yanına doğru ilerledim.

Nefes nefese bir halde durduğunda ellerini dizine koydu ve derin nefesler almaya başladı. Saçı başı dağılmış, üzerindeki kıyafetler toz toprağa bürünmüş bir halde hıçkırarak ağlıyordu. "İyi misin?"

"Hanımağam," dedi nefes nefese. "Ne olur yardım edin bana."

"Ne oldu sana ne bu halin?" dedim endişeli bir halde baktığımda elimi omzuna koydum ve destek olmaya çalıştım.

Balayımız biteli bir buçuk hafta olmuş Milan konağına dönüş yapmıştık. Berivan ve Mahir'in düğünü de çok güzel bir şekilde olmuştu. Üç gün üç gece süren düğün bütün Midyat tarafından konuşulmuştu. Sorunsuz bir şekilde hallolmasıyla hepimiz huzura ermiştik.

Konağın gözüme batan kısımlarını düzeltmek için alışveriş yapmaya gelmişim çarşıya. Sabah geldiğim yerden öğlene doğru çıkmak üzereyken kendimi o kadar çok kaptırmıştım ki bir arabanın arkasını tamamen doldurmuşum. Karan tek gitmemem için yanımda Emrullah beyi ve Rojda'yı zorla dikmişti. Onlarla beraber alışverişi tamamlamış bir şekilde elimizde poşetlerle az ilere duran arabaya dönüyorduk ta ki bu küçük kız durdurana kadar.

Emrullah bey ne olduğunu anlamak istercesine bakışlarını genç kıza diktiğinde kızın bakışları beni buldu. Çekimsiz bir ifadeyle bana doğru yaklaştığında, "Babam." dedi. "Babam beni öldürecek hanımağam."

"Nereye kaçtığını sanıyorsun he!" dedi orta yaşlarda bir adam sokaktan aniden fırladığında kıza doğru hücum etti. "Gel lan buraya! Elimden kurtulacağın mı sandın?"

"Dur bakalım orada!" dedim kızın arkama aldığımda Emrullah bey adamın önüne geçmişti. "Bu kızın sen mi bu hale getirdin?"

Çarşının ortasında etrafımıza herkes toplanırken küçük kızın bedeni arkamda tir tir titriyordu. İnsanlar bağışmaya dikkat kesilmiş, esnaf kapıya çıkmıştı.

"He ben bu hale getirdim!" dedi öfkeli halde burnundan soluyordu. Bana doğru tekrar uzandığında Emrullah bey siper olmuştu. "Ayşe canımı sıkma benim gel buraya derhal!"

"Niye dövdün bu kızın?"

"Sana ne lan sana ne! Kızım değil mi ister döverim ister satarım." diye hırladı adeta. Kıza doğru ataklar yapıyordu ama başarısızdı. Orta boylarda hafif kilolu bir adamdı. "Ona okula

Özge Naz – Düşler Ağdı

gitmeyeceksin dedim sözümü dinlemedi! Görücü geldi adamlara surat yaptı kaçirttı bu küçük beyinli! Öldürcem onu bana yükten başka bir şey değil!"

Zihniyeti karşısında kaskatı kesilirken suratına öylece bakakalmıştım. Kız daha ilkokula anca gidiyordur. Görücü getirmiş, okuldan almış ve üstüne şiddet uygulamıştı. Aynı anda o kadar çok suç işlemişti ki, bu adam elini kolunu sallayarak çarşıda geziyordu.

"Böyle yaparak bir yere varamazsın!" dedim sinirden köpüren bir halde bağıarak konuştum. "Doğru düzgün konuşalım seninle." Adının Ayşe olduğunu öğrendiğim kızı arkamdan çektiğinde bakışlarımı Rojda'ya çevirdim. "Rojda sen kızla arabaya geçin. Uzak durun."

"Şimdi bana kim olduğunu söyle." derken adamın yanına yaklaşmıştım. Emrullah beye bırakmasını işaret ettiğimde adam güçlü kollardan kurtulmuş üstünü başını düzeltmişti.

"Berber Hamit derler bana. Berberim var şu iki sokak ötede."

"Bu kızla alıp veremediğin ne? Küçük daha insan elini kaldırmaya korkar nasıl acımasızca dövdün?" dedim içim yanarken kızın o suratını unutmak mümkün değildi.

"Okula gidip erkeklerle fındırdeşiyor anası kılıklı oruspuluk yapıyor, okuldan almama rağmen lafımı çiğneyip okula gitmiş bugün küçük beyinli!"

"Kızın hakkında doğru konuş! Bu dövmen için bir neden değil. Okula gidiyor diye gurur duymalı ve sevinmelisin!"

"Sana ne lan!" dedi gürlereyrek bana doğru yürüdüğünde ondan uzaklaşmadım. Sinirim öyle bir kat sayıya ulaşmıştı ki insan bedenine bürünüp onu dövebilirdi. "Sen kimsin de kızım la benim arama giriyorsun!"

"Hoop ağır ol! Bu kadının kılına zarar gelirse Mardin'e gömeriz seni berber Hamit!" dedi Emrullah bey adamı tam dibime geldiğinde tuttu. Silahını çıkarıp doğrulttuğunda orta yaşlı adam silahı görmesiyle dumura uğramıştı. Gözlerinde korku belirmişti.

"Hanımağam," diyerek araya girdi Emrullah. "Karan ağamı çağıracağım bunun laftan anlayacağı yok," diye devam etti.

"Kimseyi çağırma Emrullah bey! Ben kendim halledeceğim. O silahı geri yerine sok!" dedim ciddi bir tavırla. Onu silahla falan korkutmayacaktım. Bu adamın laftan anlaması lazımdı. Korkuyla yapılacak iş değildi. "Elin o telefon giderse hanımağa tarafından kovulursun! Sen çekil aradan bana hiçbir şey yapamaz!"

"Hanımağam," dedi sertçe Emrullah. "Bunu kabul edemem ağam mahveder beni!"

"Ağan yok burada hanımağa var! Ben ne dersem o olur Emrullah bey! Bırak adamı ve çekil aradan!" dedim ısrarla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Orta yaşlı adamın kızı rahat bırakmayacağına emindim. Bir şekilde alıp gidecek onu öldüresiye dövecek belki de öldürecekti.

"O kızı indir arabadan saklayamazsın onu! Bak karı sana da elimi kaldırmak istemiyorum canımı sıkma benim!"

"Kaldırsana lan!" dedim hiddetle. "O elini kırıp cebine koymuyor muyum! Karşında küçük kızın yok senin, onun gücü sana yetmemiş ama benim yeter!"

"Sen kaşındın var ya." dedi eli saçımı bulduğunda sol elimi yumruk yapıp gözünün tam ortasına geçirdim. Benim dilimden konuşmayacaktı. O zaman onun dilinden konuşacaktık. Bacak arasına geçirdiğim tekmeye iki büküm olurken hıncımı alamayıp kafasında bulunan az saçlarından tuttum ve kısa boyuyla yere sermeyi başardığımda karnına bacaklarımı bastırdım.

"Çek o tırnakları aşüfte karı!" dedi yüzünü tırmalayan parmaklarımı kendinden kurtarmaya çalışıyordu. Bana hareket etmesiyle sinirim daha da artıyordu ama o kızın yüzünü gördükçe içimdeki sinir daha körükleniyordu.

"Ben bana dediğin laflarını sineye çekerimde kızına yaptıklarını sineye çekmem berber Hamit!" dedim tırnaklarımı avucuma bastırılmış, parmaklarımın kemiğini ortaya çıkartırken artık onunla küçük yumruklarım konuşuyordu. Gözüm kör olmuş gibiydi.

"Çık lan üstümden! Kimsin sen! Alın şunu benden!"

"Kim miyim ben?" Sesim öyle bir yüksek çıkıyordu ki bütün çarşı inliyordu. Yumruklarım adamın suratına her indiğinde elim acıyordu ama umursamadım.

"Marin Alakan Milan!"

Ne sinirim kalmıştı ne stresim. Adamı dövmüştüm. Evet cidden adamı dövmüştüm. Derin soluklar alarak adamın üstünden kalktığımda yerde yüzünü tutuyordu. Kalkacak halde değildi. Sadece saçımı çekmekle yetinmişti.

"Ne bakıyorsunuz?" dedim gözüme inen perde çekildiğinde etraftaki kalabalığı yeni yeni fark ediyordum. Herkes ağzını eliyle kapatmış bana şaşkınlıkla bakıyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. "Bu adam kızını döverken de öylece izlediniz mi? Bu adam kadar sizlerde suçlusunuz!"

"Emrullah bey polisi ara hemen!" derken bakışlarım arkaya düşmüştü. Emrullah bey irileşmiş gözlerle bana bakıyordu. Neye şaşkınca baktığını anlamasamda karşısında ağasını vuran kadın duruyordu. Anlamıyorum beni ne sanıyorlardı ki?

"Ne bakıyorsun ara polisi! Tutuklasınlar şunu kızı öldürmeden durmayacak bu şerefsiz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Esnaftan birkaç kişi adamın başına toplandığında yerden kalkmamasını sağladılar. Adamı tanıdıkları için kızarken bana tek kelime dahi etmiyorlardı. Çok kısa bir süre sonra olaya polis intikal ettiğinde etraftaki kuru kalabalık dağıtılmıştı.

"Şikayetçiyim ben bu karıdan!" dedi polis memuru onu yerden kaldırırken bulduğu güçle birlikte dili çözülmüştü. "Beni dövdü üstelik hiçbir suçum yoktu!"

"Lan asıl ben senden şikayetçiyim!" dedim parmağımı ona sallarken. Aramıza giren polis memuruna ikimize paravan olurken burnumdan soluyarak beni tutan polise döndüm. "Kızını zorla evlendirmeye kalkmış üstelik reşit değil, okulundan alıkoymuş. Kızın yüzünü tanınmayacak hale getirene kadar dövmüş. Suçlu bu adam."

"Tutuklayın adamı." dedi polis memuru adamı benden uzaklaştırdığında yanına gelen memurlara doğru konuştu. Adamı kolları arkada bir şekilde kelepçelediklerinden derin bir nefes alıp vermişim.

Emrullah bey olayı polislere aktarırken birkaç kişi de Rojda ve Ayşe'nin yanına geçip ayaküstü ifadelerini alıyordu. Sinirden yerimde kuduruyor hala deli gibi titriyordum.

"Marin hanım, Barzan ağanın geliniymişsiniz." dedi kalın sesli üzeri sivil bir halde polis olduğunu anladığım adam yanıma geldi.

"Evet."

"Sizin de karakola gelip ifade vermeniz gerekiyor."

"Neden?" diye sordum. Aslında bugün çok önemli işim vardı yetişmem her geçen dakika daha zorlaşıyordu. Karan Milan'ın şirketinde iş görüşmem vardı. Sadece bir iki saatim kalmış olmalıydı. Karakola gidersem onu kaçırıp, çarşıda olan bu olayın herkesin bu durumdan haberdar olması çok uzun sürmezdi.

"Zorluk çıkarmayın bizimle gelmeniz gerekiyor. Beyefendi sizden şikayetçi."

"O şikayetçi olacak konumda değil polis bey!" dedim hiddet içerisinde. Hem suçlu hem güçlü. Daha neler! Zaten yapan değil de hep engelleyen suçlu oluyordu. İnsanlar bu yüzden sessiz kalıyordu başlarının ağrıyacağını düşündükleri için hiçbir olaya müdahale etmek istemiyorlardı.

"Burada kaç kişi var görüyor musunuz? Herkes olaya şahit oldu." dediğimde etraftaki herkesi işaret ettim. "Biriniz bu adama dokunduğumu gördü mü?" diye bağırdığımda herkesin bakışları beni bulurken kimseden çıt çıkmamıştı.

"Gördünüz mü? Ben o adama dokunmadım."

Adam gülmeye başladığında elindeki dosyaları kıvrırdı. Sabahtan akşama kadar benim gibi deli çok gördüğü için duruma alışık olmalıydı. "Dedikleriniz doğruysa adamın aleyhine karşı tanıklık

Özge Naz – Düşler Ağdı

ve ifade vermeniz için en kısa sürede karakola bekliyoruz Marin hanım. O zamana kadar beyefendi nezaretimizde misafir olarak kalacak. Karan beyle bekliyoruz sizi."

"Bu kızın hali ne olacak?" dedim endişeli bir sesle Ayşe'yi bir başka araca yerleştirirken görmüştüm.

"Ekipten arkadaşlarımız yardımcı olacaklar merak etmeyin devletin koruması altına alınacaklar."

Kafamı salladığımda umarım babası olacak o şerefsiz bir daha hiçbir şekilde elini süremezdi. Sadece Ayşe değil Ayşe gibi binlerce kız vardı. Ayşe o dayağı yediği halde kimse bir şey dememişti. Beni nasıl tanıdı nereden tanıyordu bilmiyorum ama iyi ki durdurmuştu beni.

"Hanım ağam geçelim mi konağa?" dedi Rojda.

"Geçelim Rojda geçelim."

"Az önce gördükleriniz kimsenin kulağına gitmesin!" dedim Rojda ve Emrullah beye baktığımda etraftaki insanlardan çoktan kulaklarına gittiğini düşündüm. Umarım kimse beni tanımıyordur da sorun çıkmadan şu iş görüşmesine gidebilirdim. "Çarşıda olan çarşıda kalır. Ona göre."

Evet, hayaller Las Vegas; hayatlar çarşıydı.

Sonrasında hızlıca konağa geçtiğimde konak ahalisinden kimse evde yoktu. Herkes bir yere dağılmış ortam sessizdi. Saat dörtte iş görüşmem vardı ve bir hafta önce aranmış iş görüşmesi için davet edilmişim. Karan'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Balayından sonra aynı tempoda işine dönmüş konak ve şirket arasında mekik dokuyordu. Yoğun çalışıyordu.

Aynada kendime baktığımda siyah arkası yırtmaçlı kalem etek, üzerimde şık bir bluz vardı. Ayağıma yeni aldığım siyah stiletto'ları geçirdiğimde hazır bir şekildeydim. Koluma çantamı takıp bir haftadır deli gibi hazırladığım dosyalarımı elime alıp sunum içinde belleği unutmadım.

Az önce adamı hırpalayan kesinlikle ben değildim. Ruh halim hızlıca değişmiş, kendimi iş görüşmesine giden aksiyonsuz birine bürümüştüm.

Taş merdivenlerden aşağıya inerken Gülnarin hanım avludan geçtiği sırada bakışları beni buldu. Baştan aşağıya süzerken yüzündeki ifadeden kıyafetlerimden memnun olmadığını belli etmişti.

"Hayırdır gelin hanım böyle süslenip püslenip nereye kaçıyorsunuz?" dedi tiz sesiyle konuştuğunda beni incelemeyi devam ediyordu. Bana laf soktuğunda göre kulağına çarşıdaki olay gitmemişi.

Merdivenlerden dikkatle indikten sonra karşısına dururken saçlarımı omuzumun gerisinden umursamaz bir tavırla ittim. "Kocamın yanına gidiyorum Gülnarin hanım, bir sorun mu vardı?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yok canım ne olabilir, öylesine şey etmişim." dedi Gülnarin hanım omuz silkerek yüzümdeki ciddi ifadeyi gördüğünde her ne diyecekse geri vazgeçmişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm Gülnarin hanım," dedim ve yanından geçip gittiğimde arkamdan beni izlediğini biliyordum.

Hızlı adımlarla ilk görüşmesine geç kalmamak için aracıma bindiğimde Karan'ın şirketinin yolunu tuttum. Kısa bir süre sonra şirketin otoparkına aracı park edip aşağıya indiğimde heyecanlanmaya başlamıştım. Karan kesinlikle kızacaktı, bunu biliyordum. Onu sinir etmek hoşuma gidiyordu bunu da biliyordum.

Çarşıdaki olaya daha çok kızacaktı.

Şirketten içeriye girip güvenlik başıyla selam verdiğinde beni tanıdığını biliyordum. Şirkette birkaç kişi dışında kimse Karan'ın eşi olduğunu bilmiyordu.

"Merhaba Pınar hanım," dedim en üst kata ulaşmış katta bulunan tek odanın biraz ilerisinde oturan Karan'ın asistanına doğru konuştum.

"Merhaba Marin hanım hoş geldiniz... Karan bey için mi gelmişsiniz?" dedi beni görmesiyle yorgun olmasına rağmen yüzüne gülümseme yerleştirdi. Başka kim için gelebilirdim bilemiyordum ama sorusunu yanıtsız bırakmak istemedim.

"Evet, odasında mı?"

"Odasında şu an ama birazdan on dakikaya görüşmesi başlayacaktı..." dediğinde kafamı sallayıp odasına doğru yöneldim. Kapısını tıklatıp birkaç saniye sonra ses gelmeden kapıyı araladım.

On dakika içerisinde bana bağırıp çağırabilir, sonra iş görüşmesine başlayabilirdik. Erken geldiğim iyi olmuştu. Tabii olayı öğrenmediyse.

Karan masasının başında oturuyor önündeki laptopuna odaklanmış bir halde dururken elinde tuttuğu bardağı dudağına götürdü ve bir yudum aldı. Kafasını gelene bakmak için bile çevirmemesi kaşlarıma çatmama neden olurken bu kadar yoğun bir şekilde çalışması canımı sıkıyordu. İşkolikti kesinlikle akşam eve gelse bile birkaç saat çalışma odasında durup çalışmaya devam ediyordu. Ben burada çalışsam herhalde kapının önünden biri geçse adım sesine dikkat kesilirdim.

Kısa bir süre kapının yanında dururken beni fark etmesi bekledim. Gelen kişinin ses çıkarmaması dikkatini çekmiş olacak ki kafasını kaldırdı ve bakışlarını bana çevirdi.

"Marin?" dedi bilgisayardan zor sıyırdığı bakışları beni bulduğu gibi çatılmıştı.

Oturduğu yerden ayağa kalktığı anda beni görmeyi beklemediği aşıkardı. "Güzelim ne işin var burada?" dedi şaşkınlıkla aramızdaki mesafeyi kapattı ve elaya vurgun gözlerini gözlerime dikti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hoş geldin yok mu Karan ağa?"

"Hoş geldin karıcığım." dedi boğuk sesle. Sert parmaklarını belim oyuntuma yerleştirip beni kendine çektiğinde yanağıma dudaklarını bastırdı. Aşağıya inen dudakları saçlarımın kapattığı boynumu bulurken geriye iteledi sıcak dudaklarıyla ıslattı. "Sen geç otur." dedi geriye çekildi.

Yanında durduğum kapıyı açtığında, "Pınar." diye seslendi.

"Buyurun Karan bey?"

"İş görüşmesi için gelecek kişinin CV'sini getirir misin görüşmeden önce kontrol edeyim dünden bakacaktım kaldı öyle toplantılardan vaktim olmadı."

"Hemen hazırlayıp getiriyorum Karan bey."

İleriye masanın önünde bulunan karşılıklı koltuğa adımladığımda konuya nasıl gireceğimi bilememiştim. Mardin'in kuru sıcak havasına bir de benim heyecanım eşlik ederken daha çekilmez oluyordu.

"Seni görmek güzel oldu."

Masanın önünde durup ona döndüğümde elaya vurgun bakışlarındaki buğu dikkatimi çekmişti. Masasındaki üç tane kahve bardağı vardı üçünün de ona ait olduğu belliydi. Çünkü yarım bırakmıştı, Karan kahvesini hiç tam bitirmiyordu. "Yorgun gözüküyorsun, canın sıkkın gibi." diye mırıldandığımda iş görüşmesine gelmek için daha iyi bir zaman olamazdı. Canı daha çok sıkılacaktı. Olayları öğrenirse ne yapacağını kestiremiyordum. "Bir şey mi oldu?" diye sordum ağzını aramak için.

"Sabahtan beri toplantıdaydım, biraz kötü geçti ondan yorulдум."

Rahatlamış bir ifadeyle nefes aldığımda en azından öğrenmediği için sevinmişim. Benden duyması çok daha iyi olacaktı. Zaten haberi olsa her şeyi bırakıp yanıma gelirdi ona ne şüphe.

Dudaklarımı aralayıp konuya girecekken kapı tıklatılmıştı. "Gel." diye seslendi Karan.

Kapı açılıp içeriye Pınar hanım girdiğinde elindeki kağıtları işaret etti. "Masanıza CV'yi bırakıyorum Karan bey."

Karan bir şey demek yerine kafasını salladığında Pınar hanım masaya kağıtları bırakmıştı. Bakışlarım kağıtların üzerindeyken benim bilgilerimle dolu olduğunu gördüm. Okuduğum okullar yapmış olduğum stajlar ve mesleğim üzerine aldığım sertifikalarla dolu özgeçmişim masanın üzerinde Karan'ın incelemesi için duruyordu.

"Sürprizini neye borçluyum?" dedi Karan. Bana doğru yaklaştığında üzerime yürümesiyle bir adım geriledim. Bakışları vücudumda gezdiğinde ellerini iki yanıma koydu ve kalçamı masaya

Özge Naz - Düşler Ağdı

yasladığımda beni masa ile kendi arasına aldı. Parmaklarını masadan ayırıp kalçamın üzerinden belime doğru tırmandırırken dudakları arsızca kenara kıvrıldı.

"Aklımı çalmaya mı geldin?"

Bu mesafe, bu yakınlık, gözlerindeki bu yoğunluk konuşmam için tam zamanıydı. Elimini arkaya doğru yerleştirip biraz önce Pınar hanımın bıraktığı özgeçmişimin yazılı olduğu kağıdı bulurken avucumun arasına aldım.

"İş almaya geldim." dedim kuru bir sesle, el hareketlerine keskin bakışlarımla bakarken yavaşça yutkundum.

"İş?" dedi sorarcasına bir şey anlamadığını belli eden bakışları yüzümde gezdi. Kaşları çatılmış, yumuşak çehresinin yerini sertlik almıştı.

"Özgeçmişim burada." derken elimde tuttuğum kağıdı anlamsız bakışları arasında ona doğru uzattım. Bal rengi irislerimin parıldadığını hissederken kalbim teklemişti.

"Hukuk departmanınızdaki açık pozisyon için başvurmuştum. İnsan kaynakları tarafından görüşmeye çağırıldım. Görüşmeye başlayalım mı Karan bey?"

﴿ BÖLÜM 36 ﴾

36. BÖLÜM “GÖRÜŞME”

"Hukuk departmanınızdaki açık pozisyon için başvurmuştum. İnsan kaynakları tarafından görüşmeye çağırıldım. Görüşmeye başlayalım mı Karan bey?"

Çatılı kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattı. Ela gözlerinin buğusunun yerini koyuluk aldı. Bana inanamayan bir tavırla bakarken nefes almayı unutmuş gibiydim. Çenesinin kasıldığını fark ettiğimde kendime geçmiş olsun dileklerinde bulundum.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi sert bir tavırla. Söylediklerimi duymuş ama anlayamamış gibiydi. Bir adım gerilediğinde tenini tenimden ayırdığında aramıza mesafe koydu. "Bir daha söyle bakayım yanlış mı anlamışım ben?"

"İş görüşmesi için geldim, görüşme yapacağın kişi benim." dedim daha canlı çıkan bir sesle konuştuğumda aşağıya düşen omuzlarımı kaldırdım.

"Buraya başvuruyorsun ve bana söyleme gereği bile duymuyor musun?" derken elalarına koyu bir kırmızı renk damladı. Yorgun gözlerinde kırmızı damarları daha belirgin hale geldiğinde öfkeden çok hayal kırıklığı görmüştüm.

"Kızmakta haklısın..." dedim konuşmama devam etmeden gür sesi odada yankılandı.

"Nasıl iş bu ya? Sen başvuruyorsun ve niye benim haberim olmuyor!" dedi kendi kendine konuşuyor gibiydi. Birkaç adım attığında masadan uzaklaştı ve eli gömleğini bulduğunda ilk iki düğmesini açtı. "Lan karım şirketime başvuruyor ve ben görüşmeye gelince mi öğreniyorum bunu?"

"Fark etmemen çok normal..." derken hışımla yanıma gelmiş elimdeki kağıdı çekip almıştı. Üzerindeki yazıları okuduktan sonra kaşları yukarıya kalkmıştı.

"Mahinev Aktuna?" dedi sorgulayan bakışlarını bana çevirdi. Evet ben ve benim sahte ismim. Peşimi bıraksa bile ben bırakmayacağımı söylemiştim.

"Departmandaki açığı değerlendirmek istedim. İsmimi değiştirip diğer bütün bilgileri doğru bir şekilde doldurdum oradaki bilgiler tamamen bana ait. Sırf karın olduğum için çağrılmak istemedim o yüzden adımları farklı yazmayı uygun gördüm. İlginizi çekmiş olmalıyım ki görüşmeye çağırıldım." dediğimde kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

"Bu yaptığın saçmalık Marin!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Aksini söyleyen yoktu zaten. Evet baştan sona saçmalıktı. Onun beni anlamasını beklemiyordum. Bunu habersiz yaparak bu hakkı kaybetmişim. Çalışmak istiyordum, şirketini fazlaca araştırmışım ve yükselmekte olan bir şirketti. Hiç bilmediğim bir şehirde bilmediğim bir yerde çalışmaktansa onun şirketinde çalışmak mantıklı geliyordu.

"Evet saçmalık, sana pozisyonda beni değerlendirebilir misin mi diyecektim? Beni işe al kocacığım mı?" dedim alaylı bir tavırla konuştuğumda Karan daha çok sinirlenmişti.

"Şu an ne yapıyorsun ya Marin?"

"Bu yüzden ilk başta sana söylemek yerine karın olarak değil de normal bir aday olarak değerlendirmeni istiyorum torpil olmadan."

"Unut bunu!" dedi öfkesi azalmamış bir halde. O çalışmama karşı değildi bunu bana defalarca söylemişti. O ondan bir şeyler gizlenmesine ve habersiz iş yapılmasından karşıydı. "Bana söylemedin bile! Böyle bir fikrinin olduğunu, istediğini bahsetme gereği bile duymadın."

"Aslında çaktırmadan söyledim... şirketin tarafından aranmışım bir hafta önce çalışma odasında hatırlarsan iş arıyorum demiştim ama sen hemen kestirip attın. Benim zaten patron olduğumu söyledin!" dedim yüksek çıkan sesime aldırmadan konuştum. Adımlarımı ona doğru attığımda sinir akan bedeninin karşısında durdum. Alt dudağımı dışarıya sarkıttığımda bu ifademden nefret ediyordu. Bakışları bir anlığına dudaklarıma düştü.

"Ben patron olmak istemiyorum Karan! Ben okuduğum bölümden mesleğimi yapmak istiyorum."

"Marin çalışmak istiyor musun gerçekten?"

Kafamı salladığımda, "Evet! İstiyorum." dedim parıldayan gözlerle ona baktım.

"Koltuğun zaten senin olduğunu söylemişim."

Ellerimi kaldırıp tırnak işareti yaparken, "Geldiğimde." dedim kelimeye vurgu yaparken.

Yüzüne yerleştirdiği ifadeyi asla aşamamışım. Az önce yaptığım yelkenleri suya indirdiğini sandığım tatlı halim bile umurunda olmamıştı. Kızgın olmasını anlıyordum onun yerinde ben olsam bende kızardım.

"Beni değerlendirecek misiniz Karan bey? Yoksa şansımı başka şirketlerde mi denenemi isterseniz?" dedim soğuk bir sesle inatçılığımı bırakmamakta kararlıyken o da kararlı duruyordu.

"Değerlendirmeyeceğim." dedi aynı soğuklukla konuştuğunda neredeyse üşüdüğümü hissettim. "Başka yerde çalışmayı aklından bile geçirme Marin!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne var biliyor musun? Zaten buraya gelmem hataydı Karan ağa!" dediğim sırada masanın önünde bulunan koltuklara yürüdüm. Eşyalarımı elime aldığımda çantamı koluma taktım. Hazırlanmış olduğum kağıtları parçalarcasına avuçlarımın arasına alırken onun yanına tekrar gittim. "Senin şirketin varken başka yerde çalışmak yanlış olur diye düşünmüştüm ama bunu sen istedin buraya kalmadım ben!"

Yanımdan geçip gideceğim sırada bileğimden kavradı. Yüzüne bile bakmadan parmaklarına kelepçelediği kolumu ondan kurtardığımda kapıya yaklaşırken gür çıkan sesini işittim.

"Marin!" dedi sertliği azalmayan sesle konuştu.

"Değerlendirmeyeceğim derken seni ben değerlendirmeyeceğim. Madem gerçekten çalışmak istiyorsun. Kocan olarak benimle görüşme yapman doğru olmaz." dedi Karan Milan sözleriyle daha fazla adım atmamı engellediğinde bedenimi ona çevirdim.

Ona dudaklarımı birbirine bastırıp baktığımda ağzımın içinde yanaklarımı ısırdım. Zafer gülüşümü bile ağız tadıyla yapamıyordum. Yapamayacağım kadar sinirliydi çünkü.

"Seni direkt patron yapmamın sebebi hakkın olduğu içindi. Benim olan her şey aynı zamanda senin, sana bunu kaç kerede daha söyleyeceğim?"

Umursamaz bir tavırla omuz silktilim. "Ne zaman değerlendirmeye alınırım peki?" dedim heyecanlı bir şekilde sorduğumda yanına tekrar gelmişim.

"Pınar!" diye seslendi Karan.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında, "Buyurun Karan bey?" dedi Pınar hanım.

"İnsan kaynaklarını ve hukuk departmanı beş dakika sonra toplantı odasında toplansın acil olduğunu belirt." dedi Karan. Pınar kafasını olumlu anlamda sallayıp odadan çıktığında kapıyı kapattı.

Karan Milan'ın elaya vurgun bakışları gözlerimi bulduğunda sert çehresini bozmadan konuştu.

"Madem bu kadar istiyorsun, oradaki yirmi kişilik ekibe seni işe almaları için bir neden sun Marin!" dedi meydan okurcasına konuştuğunda tilkilerim zihnimi doldurmaya başlamıştı.

"Hepsinin seni tanıdığını zannetmiyorum normal bir aday olarak değerlendirmek istiyorsan beş dakika sonra herkesi etkilersen iyi olur. Yoksa bu koltuk dışında başka bir yeri unut!"

"Neyse ki hazırlıklı gelmişim." dedim asla altta kalmazken o bunu istemese bile zaten gerekli ekibi kendimi etkilemek için güzel bir sunum hazırlanmış şirketle ilgili geniş bir rapor yazmışım. "Bir haftadır boşuna çalışma odanızda değildim. Emin ol bu iş için biçilmiş bir kaftanım Karan bey! Sabahları işe beraber gitmeye alışsanız iyi olacak yoksa aksi takdirde sizin için bir işkence olacak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ah Deniz Kızı ah..."

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdığımda gözlerinin içine alay içeren bir tınıyla baktım. "Toplantı odasına geçelim mi Karan bey?"

"Önden buyurun Marin hanım," dedi Karan.

Asansöre bindiğimizde Karan bana öfkeye bürünen gözleriyle bakmaya devam ediyordu. Tamam bunu atlatmış sayılırdım. Günün ikinci olayı için biraz zaman versem iyi olacaktı. Kocamın kalp krizi geçirerek ölmesini istemiyordum.

Dört kat aşağıya inip geniş bir toplantı odasına geçtiğimizde odanın içerisi az aydınlatılmıştı. Ortası boş, u şeklini alan masada oturanlar duvarda olan projeksiyona göre konumlanmıştı. İçeriye girdiğim an bakışlarım bana bakan gözlerde gezerken sıcaklığın bastığını hissettim.

En son üniversitede dersim için sunum yapmıştım ve bunun üzerinden baya bir zaman geçmişti. Son bir nefes aldığımda aralanan dudaklarımla konuşmaya kendimi tanıtlamakla başlamış sonrasında beni pürdikkat izleyen yirmi kişilik ekibe neden burada olduğumu anlatmıştım.

Devamında bir saat süren bir sunum açtığımda arada uyukladıklarını gördüğüm insanlarla ani yükselen sesimle kendilerine getirmiş, beni dinlemelerini sağlamıştım. Sunduğum davaları uzun anlatırken ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordum ama en az iki saat bu odanın içerisinde olduğumu tahmin ediyordum.

Karan ise ifadesiz bir şekilde beni dinlemişti.

Derin bir nefes almak duraksadığımda bana şaşkınlıkla bakan gözleri görmüştüm. Bakışlarım kısa bir anlığa Karan'a döndüğünde parmaklarını masaya koymuş yavaşça hareket ettiriyordu. Bana hala kızgındı. Haklıydı. Az önce onu açık bir şekilde tehdit etmiştim.

Toplantı neredeyse bitmişti.

Kocamın şirketi olmasa kesinlikle bu kadar rahat olmazdım sanırım. Bakışlarım Karan'a kaydığında dudakları kenara kıvrılır gibi olmuş ama hemen düzeltmişti kendini.

"Karan bey söylemek, eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Ben saf dışıyım Aylin hanım, o yüzden değerlendirmeyi kendi aranızda yapmalısınız. Sunum için teşekkürler, sonucu bana bildirirsiniz." dedi Karan oturduğu yerden kalktığında bakışları bana değmeden toplantı odasından çıkmıştı.

Masaya dağıttığım eşyalarımı aceleyle toplayıp birazını çantama sıkıştırdım. Birkaç evrakı da elime aldığımda, "Sanırım benden bu kadar, vakit ayırıp dinlediğiniz için teşekkür ederim." dedim beni izleyen bakışlara doğru. "Değerlendirme sonucunu bekliyor olacağım. İyi günler."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Odadan çıktıktan sonra asansörün kapısının kapandığını görünce ona yetişemediğim için adımlarımı yavaşlattım ve yeniden asansör çağırdım. Gelen asansörler en üst kata çıktığımda açılan kapıdan çıktım ve odasına girmek üzere olan kocamı gördüm.

"Karan Milan!" diye seslendim arkasından. Sesimi duymamla birlikte eli kapının kulpunda dururken omuzunun gerisinden bana baktı.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda kapının önüne gelmiştim. "Seni bir daha çalışma odasına sokmayacağım Marin!" dedi hiddetle. Sunumda kullandığım çoğu bilgiler şirketin gizli bilgilerini de içeriyordu ve ben bunu kullanmaktan asla çekinmemiştim. O bilgiler kolayca ulaşılabilecek gibi değildi, bir haftalık emeğim vardı.

"Kendi çalışma odamın hazırlıklarına başlasam iyi olacak..." diye mırıldandığımda bakışlarımı ona kaldırdığımda alt dudağımı dişledim.

"Beni sinir etmek hoşuna gidiyor değil mi?"

"Niye sinirlendiğini anlamıyorum..." derken sorum aslında hangisine daha çok sinirlendin demekti aslında. "Kötü bir amacım yoktu! Şirketin hakkında her şeyi öğrendim evet ama bunu gidip başka şirketlere satacak değilim!"

Gözlerim kısıldı.

"Almazsanız beni tabii..." diye devam ettiğimde gözlerinin içine baktım.

"Şaka! Gerçekten! Odana geçelim mi? Bize bakıyorlar..." dedim kapıyı açıp içeriye geçtiğimde onun öfkeli bakışlarından kurtulmaya çalıştım. Kocamın şirketini batırıp fakir kalmak tabii ki de istemiyordum stajdan biriktirdiğim param ve babamın yüklü miktarda yatırdığı para bizi anca birkaç ay idare ederdi.

"Bana kızma lütfen... sadece şansımı denemek istedim. Kabul edilmeyi beklemiyorum."

Karan hiçbir şey demeden masasının yanına geçip sandalyeye oturduğunda gümüş renkli laptopunu açtı ve dikkatle incelemeye başladı. Benimle konuşmayacak kadar tavırlıydı.

Ayakta dikilmeyi bırakıp yanına ilerlediğimde arkasından kollarımı boynuna doladım. Dudağımı kulağının altına bastırdığımda bedeni kasılmıştı. "Gerçekten küsecek misin bana?" diye fısıldadım.

Sandalyesini döndürüp bedenini bana çevirdiğinde geriye çekildim. Kendimi arkamda olan masaya yasladığımda ona yukarıdan bakarken ellerini iki yanıma koydu. Benim ayakta olup onun oturmasına rağmen boylarımız arasında çok mesafe yoktu. Alçakta kalıyordu.

"Çocuk muyum ben Marin ne küsmesi?" dedi Karan. "Sinirliyim çünkü benden düşünceni bile gizlemen hoşuma gitmiyor. Başvurduğunu, çağrıldığımı söylemedin. Çalışma odasında canının

Özge Naz – Düşler Ağdı

sıkıldığını söylediğin için durdurduğu sandım, bu durumda bana yalan söylemiş oluyorsun. Görüşmeye hazırlandığını bile söylemedin! Ne yapacaktım engel mi olacaktım sana?" dedi hiddetle konuştuğunda öfkeli bakışlarından bakışlarımı kaçırdım.

Yutkundum. Sonuna kadar haklıydı. "Tamam özür dilerim sevgilim haklısın yalan söylemiş oldum ama gerçekten kötü bir amacım yoktu." diye mırıldandığımda kirpiklerimi kaldırdım. Elaya vurgun gözleri aynı ifadeyle baktığında, "Bakma öyle... kendimi affettireceğim sana söz!" dedim.

"Nasıl affettireceksin?"

"Bu gece benimle çalışma odasında buluşursan affettirebilirim." Kızacağını bildiğim için aynı hafta içerisinde onun için küçük bir şey hazırlamıştım. Umarım bu telafi ederdi.

"İyi umarım başarısın Marin."

Günün ilk şoku bittiğine göre ikincisini birisinden duymadan benden duysa iyi olacaktı. Telefonu birkaç kere çalmış ama açmadan meşgule atmıştı. Benimle ilgili miydi bilmiyorum ama kulağına bu saate kadar gitmemesi mucizeydi. İki saat boyunca toplantı odasında olması duymasını engellemişti. Zaman artık benim için daralmıştı.

"İşin var mı? Beraber bir yere gidebilir miyiz?" dedim sıkıntılı bir şekilde mırıldandım. İfademe damlayan bilinmezlikle konuşurken bu duruma bir şey demeyeceğini umuyordum. Anlatınca bana hak verecekti. "Tek gitmek istemiyorum."

"Olur nereye gideceğiz?"

"Imm.." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yaparken sorun yoktu ama söylerken büyük sorun vardı. "Şey... anlaşılan sana haber daha gitmemiş..."

Çarşıdakiler zaten tavrım karşısında dut yemiş bülbüle dönmüştü. Rojda bana hiç karşı çıkmıyordu, Emrullah bey de el mahkum susmuştu.

İşkence çekiyormuş gibi davranmayı bırakıp dudaklarımı araladım. "Karakola gideceğiz hayatım."

Kaşları havaya kalktı. "Karakol?"

"İfade vermem bir konu var da..." derken devamını getirememiş gür sesi odada yankılanmış konuşmamı engellemişti.

"Ne ifadesi Marin?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Berber Hamit'le küçük bir münakaşaya girmiş olabilirim." dedim elimi saçlarıma attığımda yavaşça karıştırdım. O anki rahatlama hissi hiçbir şeyde yoktu. Yaptığımda pişman değildim. "Şikayetçi oldu da benden."

"Berber Hamit mi? Ne alaka?" dedi her şeyden bihaber konuşuyordu. Biçimli kaşları normale döndüğünde aklına bir şey gelmiş aniden çattı. "Sana bir şey mi yaptı yoksa? Ne oldu?"

"Yolda anlatırım, çıkarım mı?"

"Hemen anlat!" dedi Karan.

"Adamı biraz hırpalamış olabilirim... ama gerçekten biraz hırpaladım ve sonuna kadar ben haklıydım!" dediğimde alt dudağımı dişlerken kanatana kadar rahat bırakmamıştım. Karan bana şok olmuş bir ifadeyle bakarken söylediklerime inanamıyor gibiydi. "Hak etti şerefsiz!"

"Yürü Marin yürü!" dedi bir hışımla ayağa kalktığında kırıvatını bollaştırmış gömleğinin düğmelerini biraz daha açmıştı. Bugün sinir etme kotamı doldurmuşum.

Hızlıca şirketten çıktığımızda karakola geçmiş işlerimizi halletmiştik. Ayşe ile ilgili bir sürü olay öğrenmem beni daha çok üzerken babasıyla karşı karşıya gelmediğim için sevinmişim. Annesi geçen sene vefat etmiş, iki küçük kardeşi daha varmış ve onlara hem ablalık hem annelik yapıyormuş. Neyse ki üç kardeşte devlet koruması altına alınmıştı. Karan süreçle birebir ilgilenmiş, birkaç yeri daha aradığında işi sağlama bağlamıştı. Avukat ayarlamış, adam ceza almadan kurtulsa bile çocuklarına yaklaşamayacaktı.

İşlerimizi bitirdikten sonra konağa döndüğümüzde Karan aracı park etmiş avluya doğru ilerliyorduk. Şirketten sonra anca bir araya gelebildiğimiz için konuyla ilgili henüz bana bir şey dememişti.

"Bu biraz hırpalamış halin miydi?" dedi Karan adamı gördüğünden beri ilk kez konuşuyordu.

"Evet," diye mırıldandım.

"Ben bir kurşunla kurtulduğuma şükredeyim o zaman." dedi alay içeren bir tavırla konuştuğunda ona gözlerimi devirmekle yetindim.

Konağın önünde beni kendine çekip durdurduğunda bakışlarını bakışlarıma dikti ve ciddi bir tavıra büründü. "Marin bir daha sakın benden habersiz böyle bir şey yapma, sana orada bir şey olsaydı ne olacaktı? Emrullah'ı bile karıştırmamışsın olaya. Adamı seni koruması için diktim başına senin adamı koruman için dikmedim." dedi sertçe konuştuğunda gözlerinden ateş çıkıyordu. "Bir sorun varsa beraber çözeceğiz, dövülecek adam varsa ben döverim sen elini kana bulamayacaksın! Anladın mı?"

Yüzüne öylece baktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Anladın mı dedim?" dedi sessiz kalmama karşılık tekrar konuştu.

"Anladım..."

Uzanıp alnından öptüğünde, "Aferin benim karıma. Yaptığın güzel bir şeydi benim karımdanda bu beklenirdi." dedi Karan.

Elimden tutup avlunun içerisine girdiğimizde akşam çoktan olduğu için konak halkı çardaktaki yerini almış çay keyfi yapıyordu. Kadro eksiksiz bir şekilde çaylarını yudumlarken Barzan baba geldiğimizi görmüştü.

"Çaya yetiştiniz." dedi Barzan baba.

Behiçe anne koltuklarda olan boşluğu işaret etti. "Gelin oturun kızım yemeği sızsiz yedik çayı sızsiz içmek bari." dedi sevecen bir tavırla konuştu. Yemek vakti karakolda olduğumuz için Karan bize tost yaptırmış onu yiyerek geçiştirmişti.

"Olur oturalım." dediğimde ikimizde otururken önümüze dumanı üzerinde tüten çay bardakların bırakılmıştı.

"Yenge eline koluna sağlık." dedi Zahir.

"Ne için Zahirciğim?" dediğimde ona anlamayan bir halde baktım.

"Berber Hamit'i dövmüşsün ya!" dedi Zahir.

Zahire'e şaşkınlıkla baktığımda herkesin bakışları bana dönmüştü. Duyulmaması imkansızdı zaten. Duyulduğuna şaşırıyordum.

"Ne yaptın ne yaptın sen gelin hanım?" dedi Gülnarin hanım. "Adam mı dövdün sen?"

"He ana adamı dövmüş bütün Mardin yengemin yumruklarını konuşuyor. Elini öpeceğim yengemin helal olsun!" dedi Zahir gülerek konuştuğunda Barzan ağa kahkaha atmıştı.

"Abov deme." dedi Gülnarin hanım beyaz şalını ağzına götürüp kapattı ve bana ayıplayıcı bir tavırla bakmış. "Adam dövüldüğü nerede görülmüş!"

Kaşlarım derin bir çukur oluşturacak kadar çatıldığında beni yine sinir etmeyi başarmıştı.

"Adamın kızını dövmesi görülmüş ama benim adamı dövmem görülmemiş mi Gülnarin hanım?" dedim kızgınlıkla.

"Anam ben bu gelini anlamadım gitti. Başımıza eşkıya oldu hele. Kocasını vurur elin adamlarını döver! Hanım ağasın sen bu hallere girmene gerek yoktur Milan aşiretinin gelinisin. Ne diye milletin aile mevzularına karışıyorsun sen?" dedi hızını alamayan bir şekilde konuşurken elini dizine vuruyordu. Sadece ben değil herkes ona kızgınlıkla bakıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Siz niye Zilan'ı ailesinden koparıp buraya getirdiniz Gülnarin hanım? Bize söylediğinizden başka bir nedeniniz mi var yoksa?" dedim sorgular bir tavırla konuştuğumda Zilan'ı eve getirdiği zamanki haliyle şu anki hali fazlasıyla çelişiyordu.

"Zilan benim yeğenimdir! Kendinden otuz yaş büyük birisiyle evlendirecek kadar aklımı yitirmedim he!"

"O kız? O kız da bir annenin evladı değil mi? Zilan'ın yarı yaşı kadardı! Dövmedim zaten! Kızı korudum sadece. Siz dayak görmemişsiniz. Kocam olsaydı orada dayak nasıl atılmış bütün Mardin şahit olurdu." dedim.

"Sen ne diye gelin halinle karışyorsun? Bunlar ağanın yapacağı işler senin değil!"

"Zahir annen bize işimizi öğreteceğine söyle odasına çıksın." dedi Karan, iki adım ötesinde duran Gülnarin hanımın yüzüne bakmadan kardeşine doğru konuştu.

"Yav sana ne oluyor Gülnarin, sen hanımağa değilsin. Bu kız, hanımağadır. Herkesin kendine göre yöntemi vardır. Halkını koruyup kollamayı öğreniyor işte. Buna sen karışamazsın." dedi Delal hanım çay bardağını seslice bıraktığında bakışlarının hedefi Gülnarin hanımdı. Çok geçmeden yukarıya tavırla çıktığında söylenmeye devam ediyordu.

Çay vakti Zahir'in yapmış olduğu esprilerle geçerken sessiz kalmayı tercih etmiştim. Herkes odalarına dağıldığında Karan'ı ortalıkta görememişim. Odaya geçmiş üzerimdekilerden kurtulmuş daha rahat bir şeyler giymiştim. Evin büyük olması da kötüydü, kaybolmak kaçınılmazdı. Mutfağa geçmiş kendime su almışım. Tekrar yukarıya çıktığımda yatak odasına bakmış ama Karan'ı burada göremeyince çalışma odasına yönelmişim.

Çalışma odasının kapısını açıp içeriye gireceğim sırada Karan'ı içeride görmüştüm. Onu burada görmeyi beklemediğim için kaşlarım havaya kalkmıştı. "Burada mıydın? Seni arıyordum ben de..." dedim içeriye geçip arkamdan kapıyı kapattım.

"Çalışma odasında buluş dedin, beni nerede arıyordun Marin?"

"Hemen burada olacağını tahmin etmemiştim!" dedim daha gece yarısı olmamıştı. Bir an önce kendimi affettirmek istediğim için gece yarısını beklemeden çalışma odasına çağıracaktım ama o çoktan gelmişti.

"Karımı bekletmek istemedim."

Ona gülümsediğimde masaya ilerledim. Çiftlikten sonra buranın dağınıklığına el atmış, düzenli bir hale getirmiştim. Hazırladığım dosyaları ona göstermek için masanın üzerine koymuştum ama Karan dağınık çalışmayı sevdiği için evrakları tekrar dağıtmış dosyam en altlarda kalmıştı. Kağıtları ayırıp düzenlerken Karan yanıma gelmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ee nasıl affettirmeyi düşünüyorsun güzelim?" dedi boğuk sesiyle bakışları üzerimdeydi. Önüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdığında asi saçlarımı benden uzaklaştırdı. Onun sorusuna karşılık vermeden dikkatimi verdiğim raporları karıştırmamaya çalışıyordum.

Ensemde sıcak nefesinin yakıcılığını hissederken arkama geçmiş saçlarımı çekip kendine sunduğu boynuma dudaklarını dokundurmuştu. Kalbim teklemeye başladığında dağılan dikkatimle elimde tuttuğum kağıtları masaya geri bıraktım. Onun ise öpücükleri aşağıya doğru yol almış, ıslaklığı düz bir çizgide ilerliyordu.

Dokunuşlarından huylanmadan edemezken yüzümü ona dönüp kalçamı masaya yasladığımda kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun Karan?" dedim kısık bir sesle konuştuğumda yavaşça yutkunmuşum.

"Yardımcı oluyorum."

"Ne?" diye sordum sıcaklık basmış, beni boğmak üzereydi. Afallamış gibi bakarken dokunuşlarının sıcaklığı beni yakıyordu aynı zamanda.

Dudaklarını benden ayırdığında, "Affettirmene tabii ki!" dedi sitemkâr bir sesle nefesi tenime çarparken konuştu.

Ellerimi göğsüne yerleştirdiğimde hafifçe geriye doğru ittim. "Onu ima etmemiştim... ya öyle bir şey yapmayacaktım!" dedim yanaklarıma yükselen kor alev kendini belli ederken içimde başlayan tatlı sızlanmayı geri plana itmeye çalıştım.

Utanan bakışlarımı ondan çekip masaya çevirdim. Kağıtları ileriye doğru itip düşmelerine aldırmadan dosyayı en alttan çıkarttığımda ona doğru uzattım.

"Davalı olduğun firmalar... nasıl bir yol izlemen gerektiğiyle alakalı notlar almıştım. Onu verecektim sana! Bir haftadır onu hazırlıyordum. Şirketin kendini savunmasında yardımcı olabilir," dedim almasını beklemeden eline tutuşturduğumda hızlı bir şekilde odadan çıkmak istesem de tepkisini görmek için duracaktım. Masadaki eşyaları itip açtığım yere oturdum.

Buğulu bakışları afallamıştı. "Bakayım..." dedi dövmeli parmakları dosyayı karıştırmaya başlamıştı. Az ilerisinde bulunan dolaba yürüyüp kendini yasladı ve dikkat kesilen gözleriyle her bir sayfayı inceledi.

Uzun bir süre sonra incelemeyi bitirdiğinde yanıma doğru geldi ve tam önümde durdu. "Bunun için uğraştın mı?"

"Evet," dedim ifadesini incelemeye çalışıyordum ama çelik gibi durduğu için ne düşündüğünü anlamıyordum. "Birkaç gündür bunun için uykusuz kalmış olabilirim."

Sessiz kaldı ve tekrar dava dosyalarına baktı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Affettin mi?" derken elim gömleğinin yakalarına gitmişti. Boyunun benden uzun olmasından dolayı kafamı yukarıya diktiğimde gözlerinin içine baktım. "Bir daha olmayacak söz. Girme demezsen odana girmem karıştırmayacağım hiçbir şeyi! Sözümü tuttuğumu biliyorsun Karan!"

"Affetmez miyim? Bütün yorgunluğumu aldın şu an güzelim." dedi Karan elinde tuttuğu dosyayı masaya bıraktı. Bir elini belime yerleştirip diğerini çeneme yerleştirdiğinde uzanıp alnımdan öptü. "Ne yaptığının farkında değilsin ama büyük bir savunma var şu an elimde. Hem de karım sayesinde."

Rahatladığımı hissederken yüzümde sıcak bir gülümseme belirmişti. "O zaman rahatça uyuyabiliriz değil mi sevgilim?" dedim onunda yorgun olduğunu bildiğim için güzel bir teklif sunmuştum.

Kafasını olumsuz anlamda iki yanına salladı. Bacaklarımı aralayıp bedenini yerleştirdiğinde ellerini bacaklarıma yerleştirdi. Beni tutup kendine çektiğinde bacaklarımı beline dolamış, aramızdaki mesafeyi sıfıra indirmişti.

"Üzgünüm güzel karım, bu gece de uykusuz kalacaksın..."

﴿ BÖLÜM 37 ﴾

37. BÖLÜM “KABUS”

Güneşin yeni doğmasıyla birlikte yatak odamın kapısı çalınarak zorla da olsa gözlerimi aralamış, artık uyanmakta çok zorluk çekmediğim saatlere farklı biri tarafından uyandırılmamdan dolayı yataktan homurdanarak kalkmışım.

Gelen kişinin Havin olduğu gördüğümde günler önce sipariş ettiğim çiçeklerin geldiğini haber etmişti. Getiren kişiler benim imzam olmadan teslim etmeyeceklerini söyledikleri için söylene söylene üzerimi giyinmiş uyumaya devam eden kocamın yanağından öpüp onu uyandırmadan odadan çıkmışım.

Karan Milan, işlerin yoğunluğundan çalışma odasında sabaha kadar çalışmıştı. Gözünü birkaç saat önce kapattığını bildiğim için kahvaltıya kaldırmamış, işe de öğlene doğru gideceği için dinlenmesini istemişim.

Çiçekleri teslim aldıktan sonra konak halkıyla birlikte kahvaltımı yapmışım. Karan normalde Mardin halkına sabah namazını kaldırmak istercesine erkenden kalktığı için bu saate kadar uyuması bile mucizeydi. Bu da kocamın çok yorulduğuna bir işaretti. Merak etme kocacığım işe başladığımda bütün yorgunluğunu seve seve alacağım! Tabi alınırsam... alınmazsam da yirmidokuz harfî kaplayan planlarım vardı. A planı işe yaramazsa B planını hemen devreye sokacaktım şimdilik beklemekteydim.

Yatak odama çıktığımda kapıyı seslice açıp içeriye girdiğimde bu kadar ses çıkardığım için kendime kızdım. Karan hala uyuyordu. Sessiz adımlarla yanına gidip yatağın boş tarafına geçtiğimde yüzüne baktım. Koyu renkli saçları alınına dağılmış, biçimli kaşları çatılı bir halde uyuyordu. Benim yastığıma doğru yatmış yüzünün yarısı yastığa gömülüydü. Dudakları aralıydı ve duymayacağım kadar bir şeyler mırıldanıyordu.

Ellerimi saçlarının arasına geçirdiğimde yavaşça geriye doğru yatırıp alnından uzaklaştırdım. Alnında ter damlacıkları vardı. Üzeri çıplak bir şekilde uyuyordu. Buna rağmen neden bu kadar sıcakladığını anlamamışım. "Karan..." diye fısıldadım.

Dudaklarımı yanaklarına bastırıp hafif dokunuşlarla öptüm. Narince öperken şakağına doğru tırmanmış her bir adımda buse konduruyordum. Normalde en ufak hareketime uykusu aralan kocam şu an deliksiz bir şekilde uyumaya devam ediyordu.

"Şşş uyansana!" dedim öpmeme rağmen gözünü açmadığı için ellerimi omuzlarına koyup hafifçe sarstım. "Bana bak seni daha çok öpeyim diye mi uyumuş numarası yapıyorsun?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Deniz kıızı..." dedi kısık bir sesle. Kaşları çatıldığında tenimin altındaki bedeni kasıldığını fark etmişim. Kasları gerildi ve kafasını iyice yastığa gömdüğünde nefes alışverişleri sıklaşmıştı.

"Uyan hadi ne mırıldanıyorsun?" derken ağzının içinde bir şeyler diyordu ama benim duyamayacağım şekilde konuşuyordu. Göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu.

"Gitme." dedi kuru çıkan sesiyle fısıldadı. "Hayır... hayır."

Alnındaki terleri daha çok arttığında sinirli yüzü üzgün bir hale döndü. Endişe içerisinde yüzünü avuçladığımda kulağına doğru seslendim. "Kabus görüyorsun Karan..."

"Uyan."

"Deniz kıızı..."

"Karan Milan!" diye bağırdığımda kirpiklerini aralayıp gözünü açması bir olmuştu.

Çevik bir hareketle yataktan kalkıp yüzünde bulunan ellerimi çekip sırtımı soğuk çarşafa yasladığında üzerime çıktı. Bunlar saniyeler içerisinde olurken irileşen gözlerle ona baktığımda beni iyice yatağa bastırdı. Kemikli parmakları boynumu bulurken sıkıca sardığında burnundan soluyordu. Kızarmış gözleriyle elalarını göremezken koyulaşan bakışlarıyla sinirle bakıyordu. Uyanmıştı ama uyanmamış gibiydi. Boynumdaki parmaklarının baskısını arttırırken ellerimi bileğine yerleştirdim gözlerinin içine baktım.

"Ben-benim." dedim fısıltılı çıkan bir sesle. "Sakin ol benim."

Boynumdaki parmaklarının kemiğini hissedecek kadar sıkıldığında gözünün önüne perde inmiş gibiydi. "Karan..." diye mırıldandım nefesimin kesildiğini sandığımda boğazıma oturan yumruyla soluk alamamışım.

"Marin?"

"Bır-akacak mısın?" dedim bileğine tırnaklarımı bastırırken gözlerinin beni görmediğini fark edeli çok olmamıştı. Tenini tenimden ayırmaya çalışıyordum ama nafileydi. "Boğulacağım!" diye dişlerimin arasında tıslarken içimde gezinen bütün nefesi tüketmişim.

"Siktir." dedi dudaklarından savurduğu küfürle ellerini hızlıca boynumdan çekti ve kendini benden uzaklaştırdı. Yana doğru dönüp öksürdüğümde göğüs kafesim hızla yükselirken bütün nefesimi kesmişti. Birkaç öksürük sonrası derin soluklar alıp boğazımı tahriş edecek kadar hava girdiğimde kendime gelmişim.

Kendimi yatağa tekrar bıraktığımda yan bir şekilde yattığım için aşağıya saçlarım dökülürken Karan bakışlarımın arasına girmişti. Ellerini saçlarının arasında daldırılmış kafasını iki yanına sallıyordu. Bakışları beni bulduğunda hızla üzerime çöktü.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Acıttım mı bebeğim?" diye sorduğunda sesi oldukça üzgün çıkmıştı. Elini boynuma sürttüğünde nabzım artmış, bütün sıcaklık oradayken yutkundum. Kafamı olumsuz anlamda iki yanıma salladım. "İsteyerek olmadı... Canını acıtmak istemezdim ne yaptığının farkında değilim... İstemedim oldu." Tüy gibi hafifçe dokunduğunda kızarttığını düşündüğüm yerleri okşuyordu. Eğilip dudaklarını bastırduğunda bunu birkaç kere daha tekrarladı. "Özür dilerim gerçekten kendimde değilim."

"Kabus görüyordun iyi misin?" dedim endişe içerisinde konuşurken elimi yanağına koyup gözlerime bakmasını sağladım. Konuşmamla birlikte alnında kalın bir damar belirlediğinde kötü bir şey demişim gibi baktı bana.

"Boğuluyordun! Sikeyim!" dedi hırslayan bir sesle konuştu. Sırtını yatağın başlığına yasladığında gözlerini kapattı ve yumruk olan elini yatağa vurdu. "Boğuluyordun... yine yine!"

Rüyasında her ne gördüyse hayra alamet değilken onu bu kadar perişan eden şey gördüğü kabustu. Bana beni gördüğünü söylemişti. İyi ya da kötü, bir sürü senaryoda beni görüyordu. Rüyalarıma girip beni deli eden kızsın sen demişti. Onu deli ediyordum. Kendimi kötü hissederken o gün katıldığım organizasyonda denize düşmeseydim onda hiç böyle bir etki yaratmayacaktım belki de.

Denize düştüm, yılanı değil ona sarıldım. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Kucağına geçip kollarımı ona doladığımda ellerim saçlarını bulmuş oynamaya başlamıştı. "Tamam bak bir sorun yok buradayım... seninleyim sadece rüyaydı gerçek değildi."

Kollarımı tamamen sardım ve başını omzuma yasladığımda boyun girintime kendini bıraktı. Nefesleri düzenleşene kadar bir süre öylece durdu. Kasılan bedeni gevşemiş kendine gelmişti. Sıcak nefesi boynumu kamçılarken şakağına dudaklarımı bastırdım.

"Ne gördün rüyanda öyle?" dedim boğuluyordun dediğine göre yine denizde olmalıydık. Adama nasıl bir travma yarattıysam rüyalarında bile bırakmıyordum onu.

"Hiç." dedi düz bir sesle.

"İlaç kullanmaya devam etmek ister misin?" diye sordum. "Kabus gördüğün için ilaç kullanıyordun fakat bırakmıştın. Acaba devam mı etsen Karan?"

Bunu demem onu üzmüş olacak ki, "Bu sefer ben de seninle gelirim, beraber doktora gideriz," dedim.

"Bilmiyorum..." Gözlerini kapattı. "Sana bunu yapmamalıydım."

"Jan," dedim kafasında kurmaması için. "Kendinde bile değildin. Bunu için sakın kendini suçlama. Hem bir şey olmadı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Haklısın," dediğinde gözlerini araladı. "Bir daha bir şey olmayacağını garantisini veremem. Doktora gidelim ve belki ilaca tekrar devam ederim."

Onu yanağından öptüm. "Seni seviyorum." Başını okşadım. "Kalk hadi."

Başını omzumdan kaldırdığında bana sinirle baktı ve dudaklarını tekrar araladı. "Bir daha kulağımın dibinde Karan Milan diye bağırma Marin."

"Uyanmıyordun..." diye mırılandım. Dudağımın kenarını dişlediğimde gülmek için kendini zor tuttum. Biri ben uyurken kulağımın dibinde öyle bağırma iki dakika sonra selası okunurdu büyük ihtimalle. Kabus gören adama bir de bağırarak uyandırmaya çalışmak tam benlik hareketi.

"Yavrum ben seni böyle mi uyandırıyorum? İnsan güzel güzel uyandırır hani nerede benim öpücüğüm?" dedi ılımlı bir sesle üzgün bir tavır takındı.

"Off denemedim mi sanıyorsun?" dedim. "Ne yaptıysam uyanmadın, bağırmakta buldum çareyi."

Elleri belimi bulduğunda tişörtümün içine hızlıca soktu. Parmakları yukarıya doğru tırmanırken huylanmama birlikte kasılmışım. Dudakları susuz kalmış gibi dudaklarıma yapıştığında ellerimi göğsüne yasladım. Aralanan dudakları ona yol açarken alt dudağımı kendine kenetledi. Diliyle ıslattığı dudaklarını narince öperken bana güzel duygular bahşediyordu.

Hızla yükselen göğüs kafesimle geriye çekildiğimde dudakları dudaklarıma sürterken nefes nefese mırılandım. "İşe geç kalacaksın!"

"Patron olduğumu unutuyorsun galiba."

"Evet unutuyorum," dedim kaşlarımı çattım. "O kadar çok yoğun çalışıyorsun ki çalışanların yerine de sen çalışıyorsun galiba. Al beni işte yükün hafifler."

Dudakları kenara kıvrıldı. "Seni senin şirketine mi alayım Marin?" dedi dalga geçer gibi. "Her neyse bir ara şirkete gel de şu imza işlerini halledelim kurulda senin de adın yazmalı. Hisselerin yarısı artık senin olacak karıcığım."

Tam bir şey demek üzereyken, "Dur sen ağzını açmadan seni konuşamayacak hale getireyim de güzel dudaklarından beni sinir edecek laflar dökülmesin." demeye kalmadan tişörtümün altındaki elleri karnımda gezinirken gıdıklamaya başlamıştı.

Ona karşı çıkamadan gülüşlerim odanın içerisinde yankılanırken ellerini benden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama gülmekten yapamıyordum. Gülmekten çatlama ramak kalıp bana acıyıp rahat bıraktığında koşar adımlarla yatak odasından çıkmışım.

Savaştan çıkmış gibi olan saçlarımı düzelterip merdivenlerden aşağıya indiğimde dikmemi bekleyen çiçeklerimin yanına ilerledim. Konağın toprak rengine biraz renklilik katsın diye bir

Özge Naz – Düşler Ağdı

sürü canlı çiçek sipariş etmişim günlerdir bekliyordum ve bu sabah gelmişti. Konağın yardımcı kızlarıyla birlikte taş yapının dip kenarlarına çiçekleri ayarlamaya başlamışım. Paketler halinde gelen çiçekleri renklerine göre uzun saksılara dikeyor, toprağı görünmeyecek kadar çiçeklerle dolunca soluk gördüğüm yerlere yerleştiriyordum.

Konağın batı tarafına yani Karan ile ikimize ait olan konağın kısmına çıkan taş merdivenlerinde renklenmesini istediğim için kucağıma doldurduğum küçük saksıları merdivenlerin her bir katına dizmeye başladım. Şu an hepsi yeni filizlenmişti, sarmaşık çiçeğı olduğu için korkuluktan aşağıya doğru uzayıp gittiğinde çok güzel gözükecekti.

"Bak burada kim var..." diyen Zahir'in sesini işittiğimde merdivenin en üst basamağındaiken omuzumun gerisinden bakışlarımı ona çevirdim.

"Çilek reçeli!" dedi telefonda gelen tanıdık sesi duyduğumda kaşlarımı çatmışım. "Ne yapıyor o?"

"Çiçek dikeyor." dedi Zahir, elindeki telefonu benden çekip dizdiğim çiçekleri gösterirken gözünü telefonda ayırmıyordu.

Basamakları hızlı hızlı inerken Zahir'in yanına gittiğimde, "Zahir?" dedim şaşkınlıkla. "Elfida mı o görüntülü konuştuğun?"

"Evet yenge?"

"Siz hayırdır yengesinin gülü?" diye sorduğumda sesimdeki ve bakışlarımdaki ima barizdi.

"Eee yenge Elfida konağı özlemişte ona etrafı gösteriyordum." dedi bocalarcasına konuştuğunda elini ensesine attı ve masum bir ifadeyle baktı.

"Yaaa demek konağı özlemiş, bak sen." dedim Zahir'de istediğim yanıtı alamayacağımı anladığımda, "Ver sen bakayım şu telefonu." deyip elindeki telefonu aldım ve Zahir'in yanından hızlı adımlarla uzaklaştım.

"Kızım Elfida konağı mı özledin Zahir'i mi?" derken telefonu yukarıya kaldırmış kendimi gösterirken aynı zamanda Elfida'ya bakıyordum.

"Ne ima ediyorsan hiç hoş değil Marin!" dedi Elfida kulaklarına kadar kızardığını fark ettiğimde sanırım artık eltimin kim olacağını biliyordum.

"Burada kayınbiraderimin hayatı söz konusu! Varsa bir şey bilelim!" dedim kızır gibi konuşurken ciddi kalmaya çalışıyordum ama hiç beceremiyordum.

"Off saçmalıyorsun şu an!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kızım gittiğinden beri günde birkaç kere ya mesaj atıyorsun ya atmıyorsun her gün arayan Elfida ne hikmetse mesaj atmayı bile çok görüyor." derken sesim oldukça sitemkar çıkmıştı. Mardin'e ilk geldiğimde telefonum yoktu sonrasında yeni telefon almış Elfida gelene kadar saatlerce telefonda konuşmuştuk. O zamanlara nazaran daha az konuşuyorduk.

"Şey ben Zahir'den alıyordum haberleri ondan bir de evlisiniz falan çok rahatsız etmek istemiyorum seni."

"Bahaneye bakar mısın? Evliymişim! Kızım ben kınada avazım çıktığı kadar şarkı söylemedim mi? Mekan mekan gezerken beni ararsınız evden diye alacağın olsun!" diye kızdığımında Elfida daha çok kızarmış bakışlarını benden kaçırmıştı. Elfida tarafından telefonun suratıma kapanması an meselesiydi. "Ben bu konağın ilk İstanbullu geliniysem Elfida, sen ikinci olacaksın benden söylemesi! Sana büyük konuşma demiştim!"

"Yenge alabilir miyim telefonu şarjı bitecekti kapanmasın bir anda Elfida'nın suratına." dedi Zahir bana doğru gelirken seslenmişti. İnce düşünmesi gözümden kaçmazken birileri çoktan abayı yakmış gözüküyordu.

"Al Zahir al," dedim telefonu eline bıraktığımda ikimizi de ekranda gözükecek şekilde Zahir'in yanına geçtim ve parmak uçlarımda yükselirken kıvrıkcık saçlarını tepesinden karıştırdım. "Gezmeye bekleriz Elfidacığım o zamana kadar Zahir'e gözüm gibi bakacağımdan hiç şüphelen olmasın."

"Ya yenge..." dedi Zahir kapanan telefonla bana üzgünce baktı. Benim konuşmam son olurken Zahir'in telefonunun şarjı Elfida cevap veremeden bitmişti.

"Sus Zahir sakın yenge deme bana!" diye çemkirdim. "Yengenim ben senin bir şey varsa ilk gelip bana anlatman lazım!"

"Ben de karımın sesi niye kulağımda çınıyor diyorum." Karan merdivenlerden aşağıya inerken ikimizin de bakışları oraya doğru dönmüştü. "Bağırıyormuş meğerse."

Üzerine giymiş olduğu koyu lacivert takımıyla baştan aşağıya süzmeme neden olurken kaslı bedenini saran gömleğinin üzerine ceketini geçirdi. Her adım atışında hareket eden kaslarıyla muhteşem vücudunu izlemek manzara izlemekten daha keyifliydi. Saçlarının dağınıklığını parmakları geçirip geriye ittiğinde bakışları bendeydi. Rüzgarın esmesiyle birlikte kendimi bir film sahnesinde hissetmekten geri alamazken Zahir'in sesiyle kendime gelmem saliseleri bulmuştu.

"Yenge ağzını kapat ağzını. Salyaların akacak."

"ZAHİR!" diye bağırımla Zahir güler bir halde kendi odasının bulunduğu tarafa koşarak ilerlerken hızlıca gözden kaybolmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yine neye sinirlendin sen yavrum?" dedi Karan Milan, adımları önümde durduğunda ceketini düzeltti.

"Hiç..." dedim başımı yana yatırıp derince bir nefes verdiğimde onu hızlıca geçiştirdim ve aklımı kurcalayan soruyu gün yüzüne çıkardım. "Baksana Zahir sana her şeyi anlatıyor mu?"

"Evet, her şeyini anlatır."

"Sevgilisi var mı biliyor musun?"

"Bildiğim kadarıyla yok, neden?"

"Hiiiç öylesine."

"Ne işler karıştıyorsun sen?" dedi dudakları kenara kıvrıldığında yavaşça göz kırptı.

Tatlı bir edayla koluna girdiğimde dikmiş olduğumuz çiçekleri ona doğru gösterdim. "Güzel olmuş mu burası? Bir sürü daha çiçek dikeceğim konak çok soluk duruyor havası değişsin!"

"Boşuna dikmişsin güzelim, çiçekler seni görünce solup gidecek."

"Solmasınlar!" dedim alt dudağım büzülürken üzgünce baktım. Gözüm gibi bakacaktım solmalarına asla izin vermezdim. "Tekrar dikerim, bıkmadan usanmadan."

Karan bedenini tamamen bana döndürdüğünde yüzümü avuçlarının arasına aldı. Büzmüş olduğum dudağımın üzerinden öptü. "Ben de seni öperim bıkmadan usanmadan." dedi.

"Bu sabah senden önce kalktım zaten Karan! O güzel öpücüklerden beni mahrum ettiler!"

"Sen harbi ben uyandırmazsam daha bir sinirli oluyorsun Marin," dedi alaylı bir şekilde konuştu.

"Alırım ben şimdi senin sinirini." diye devam ettiğinde baş parmağı tenimi okşarken burnumun üzerine buse kondurdu. Yanaklarıma sırasıyla dudaklarını bastırırken aşağıya doğru incekken duyduğum sesle birlikte avluda olduğumuzu unutmuştum. Karan'ı hızlıca ittim.

"Marin abla bunlar son paket nereye dikeceğiz?" dedi Zilan. Bakışları Karan'ın üzerindeyken çekimsiz bir tavırla konuştu. Evet düğünden sonra Zilan bana abla diyor, beni abla olarak gördüğünü söylemişti. O zamandan beri ne bir şey demiş ne de yanlış bir harekette bulunmuştu. Bu demek değildi ki ona güveniyorum asla güvenmiyordum. İnsanın bu denli değişmesi sadece göz boyamaktı. Konak halkına oynadığının farkındaydım ama o nasıl oynuyorsa ben de oynayacaktım.

Elinde tuttuğu çiçek dolu kasayı bana gösterirken konağın diğer köşesini işaret ettim. "Bunları da şu köşeye dikelim Zilan. Orası da renklensin biraz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Zilan'ın yanımdan uzaklaşmasıyla bakışlarımı Karan'a çevirdim. "Şirketten bana dönmediler bu olumsuz demek mi oluyor?" diye sorduğumda içim içimi yerken dışarıya çok meraklı olduğumu yansıtmadım.

"Sonucun bana gelmedi, değerlendirme aşamasındadır."

"Ya bir güzellik yapıp hızlandıramaz mısın?" dedim içimde tutamadığım heyecan dışarıya çıkmak istiyordu. "Görüşmeyi yapalı haftalar geçti çatlayacağım!"

"Ne oldu Marin? Torpil istemiyorum diyen sen değil miydin? Herkese kaç sürede dönülüyorsa sana da aynı olacak ayrımcılık yok. Bunu özellikle vurguladığımı hatırlıyorum."

Berber avlunun dışına doğru yürürken çelik kapıya yaklaştığımızda adımlarımı yavaşlattım. "Off iyi tamam ya, sadece önümü kapatıyorsunuz! Başka yerlere başvursam çoktan alınmış çalışıyordum bile. Neyse başka yerlere baksam iyi olacak."

"Marin biz seninle ne konuştuk?" dedi Karan kaşlarını çattığında ciddi bir tavıra büründü.

"Ne konuştuk hayatım? En son ben çalışacağımı söylemiştim, onun üzerine laf söylediğini hatırlamıyorum."

"Ah Deniz Kızı ah."

Kapının önüne gelmemizle, "Hadi kocacığım sana iyi işler." dedim ve az ötemizde duran bakışları yerde olan Emrullah beyden dolayı öpmekten vazgeçmiştim.

"Akşama yemeğe geç kalma oğul! Önemli misafirler gelecek!" dedi Barzan babam avlunun ortasında oğluna doğru seslenirken bakışları bizdeydi.

Karan kafasını sallamakla yetindiğinde yanağımdan öpüp çıkınca arabasına doğru ilerlemesini izledim. Arabaya binmeden önce bana tekrar bakmıştı. Aracının sesi konağı geçip giderken içeriye geçmiştim.

"Kim geliyor Barzan baba?" dedim yanından geçip gitmekteyken akşama misafirin kim olduğunu merak etmiştim.

"Önemli işte! Akşam herkes sofrada olsun!" dedi avluda bulunan kalabalığa doğru döndü. "Hazırlıklara başlayın yav! Güzel yemek istiyorum akşama önemli kişilerdir ha!"

Hava tamamen kararmış akşam vakti olmuştu. Odada hazırlanırken aynada kendime bakıyordum. Üzerime giymiş olduğum koyu yeşil efil efil olan elbisemin kendi kumaşından olan kemerini bağlarken odanın kapısı açılmıştı. Karan açtığı kapıda beni görürken aynadaki yansımamı odağına aldı. Beni baştan aşağıya süzmesiyle kaşlarını çatmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayırdır? Bir yere mi davetlisiniz Marin hanım?" dedi arkama geçtiğinde açık saçıklarımın arasında ezber bildiği boynumu bulup dudaklarını bastırırken ellerini karnımın altına dolamıştı.

"Milan aşiretinden Barzan ağanın akşam yemeğine davetliyim."

Başımı boynumdan çekip aynadaki bana baktığında gözlerimiz buluştu. Elaya vurgun gözleri koyulaşırken, "Misafir için mi hazırlandın böyle?" diye sordu.

"Hayır."

"İnanayım mı buna?"

Omzumu umursamaz bir tavırla silktim. "Keyfin bilir Karan."

"Beğenmedim ben değiştir üstünü." dedi ellerini bedenimden ayırdığında ters bir bakış attı.

"Neyini beğenmedin ki? Yeni almıştım..." dedim aynada kendime bakarken çok yakıştırmıştım ama onun demesiyle gözümde daha farklı gelmeye başlamıştı.

Dolabın önüne geçtiğinde kapakları iki yana açtı ve bir şeyler aradıktan kısa bir süre sonra yatağın üzerine kıyafet bıraktı. Bıraktığı kıyafetlerin benim olduğunu görünce kaşlarını çatıp ona baktım.

"Bunları giy." dedi beni üşütecek kadar soğuk bir sesle konuştu.

Koyduğu kıyafetleri elime alıp baktığımda kadife pijamalarımın olduğunu görmemle birlikte çatılan kaşlarım daha çok çatıldı. "Pijama bunlar! Misafirin yanına pijamayla mı çıkacağım?"

"Hani misafirler için hazırlanmamıştın Marin?"

Kulağıma çarpan kelimeleriyle yüzüm aniden bozardığında alt dudağımı dişledim.

"Hanımağayım ben bir kere! İnsanların karşısına pijamayla çıkacak değilim!" dedim yüz ifademi hızlıca düzelttim.

"Marin..." dedi kuru bir sesle. "Güzelsin zaten daha da güzel olup delirtme beni."

"Biraz daha delireceksin Karan!" derken bal rengi harelerim genişlemişti.

"Amacın o değil mi Marin, beni delirtmek istiyorsun. Delireyim ki sabaha kadar uyumayalım..." dedi. "Çok güzel olmuşsun. Bu kadar güzel olman suç olduğu için gece cezanı vermeliyim o zaman. Üzerindeki çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"Yırtmak dedin galiba?" dedim, imalı bir sesle. Karan üstümdeki kıyafetleri normal bir şekilde çıkartamıyordu. Yırtıyordu!

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zevkle yırtacağım."

Berber hazırlanıp odadan çıktık.

Konak halkı masadaki yerlerini aldığıında herkes kendi arasında koyu bir muhabbete dalmış özenli hazırlanmış sofranın başında bekliyordu. Barzan babam yemeğe davetli olduğunu söylediği için hepimizi bayram sabahı havasına sokmuştu. Misafir geleceği için zaten özenli giyinen konak daha bir güzel giyinmişti.

Karan'la atışmamızdan sonra istediğimi elbiseyi giyip gelmişim. Yeşil, beli kemerli dizlerimin biraz üstünde kısa kolluydu. Karan arada onaylamayan bakışlar atıyor masadan hiçbir şekilde kalkmamı söylüyordu. Sadece kafamı sallamakla yetiniyordum yoksa kalkıp üzerimdekini zorla çıkartacak bir tavırdıydı.

"Yemeğe başlayalım mı ağam? Allah rızası için şu de hayde afiyet olsun lafını de de başlayak." dedi Zahir elinde tuttuğu çatal kaşıkla tabağının kenarına sabırsızca vururken ağız suyu aktıran yemeklere bakmaktan kendini alamıyordu. Barzan baba afiyet olsun demeden kimse başlamadığı için hepimiz onun ağzından çıkacak lafı bekliyorduk.

"Açlıktan ölüyorum." diye ekledi Zahir.

"Zahir sen az önce ekmek arası dürüm yapıp yemiyor muydun?" dedi Zühre irileşen gözlerle ikinize baktı.

"Kızım o az önceydi onu çoktan erittim ben. Açım aç." dedi Zahir, abisi kadar olmasa da o da fit bir vücuda sahip uzun boyluydu.

"Bir gün hepimizi yiyecek diye korkmuyor değilim." derken Zühre gülmeye başlamıştı.

"Aynı yengesi." diyen Karan Milan olurken hızlıca dirseğimi karnına vurmuş acımadan geçirmişim. "Ah," dedi acı içerisinde inlediğinde beklenmedik vurmamla gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Masadaki herkes ona dönerken suçsuz bir tavır takındım.

Ona vuran ben değilmişim bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde endişelenmiş gibi baktım. "Bir şey mi oldu hayatım?" dedim yalancı bir sesle elimi yanağına koyduğunda baş parmağımı elmacık kemiğine sürttüm. "Sen de mi acıktın yoksa?"

"Başlamadan doydum ben yavrum dayağını yedim." dedi dudaklarını kenara kıvrıldığıında hoşuma giden gülümsemesini gözler önüne serdi.

"Yav dur hele misafirlerimiz gelmedi!" dedi Barzan baba Zahir'in kaçırmaya çalıştığı yaprak sarmasıyla aniden bağırmişti.

"Kim bunlar ağam? Niye önemli bu kadar?" dedi Behiçe anne meraklı bir ifadeyle sorduğunda hepimizin dili olmuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Şu bizim yıllardır satılmayan arsa için geldiler. Kesin alıcılarmış. Ben de öyle kuru kuru konuşmak istemedim. Yemeğe davet ettim. Gelirler şimdi."

"Geldiler galiba ağam."

"Heh gelmişler bunlardır kesin ben bakayım." dedi Barzan baba masadan kalktığında karşılamak için dış kapıya doğru ilerledi.

Karan'ın elini belimde hissederken beni kendine doğru çekmiş sıcak nefesini saçlarımın üzerinde gezerken kulağıma fısıldadı. "Marin akşama tatlı olarak seni yesem nasıl olur?"

Duyduklarımın dudaklarım şaşkınlıktan aralanırken gözlerim irileşmişti. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ne ima ettiğini anladığımda yanaklarımda kor bir sıcaklık yükseldi.

"Sen dayak istiyorsun galiba?"

"Seni istiyorum."

Barzan babamın masada olmayışını fırsat bilip diğerlerinden sevgisini saklamazken dudaklarını şakağıma bastırdı. Masada kalan diğer konak halkı bu halimize artık alıştığı için utanma gereği duymuyordum. Belimdeki eli karnıma doğru gelirken huylandığımı bilmeme rağmen bunu yapıyordu. Kimseye zayıf noktanızı göstermemeliydiniz bu kişi kocanız olsa bile! Kıkırdamaya başladığımda kendimi tutamamıştım. Beni iyice kendine çekmesiyle duyduğum sesle birlikte ellerini benden uzaklaştırdım.

"Yav nerede kaldınız hele hoş gelmişseniz. Buyurun buyurun."

"Misafirler gelmiş rahat..." dediğim sırada gülen bakışlarımı ondan çekip masaya oturmak üzere olan kişilere çevirdiğimde cümlem yarıda kesilmişti. Yüzümdeki gülümseme aniden silinirken sertçe yutkundum ve lafımı tamamladım. "...dur."

Bakışlarım tanıdık mavi gözlerle buluştu. Bakışlarının zaten bende olduğunu fark ettiğimde kaburgalarımda bir ağrı belirdi. Kocamın kollarının arasında duran bedenim kaskatı kesilmişti. Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimiz birbirine takıldı ve zaman benim için yavaşlamaktan öte durmuştu.

Cenk!

Karşımdaki adam Cenk'ten başka birisi değildi.

Uyanmak için çabaladım; açık olan gözlerimi tekrar tekrar açmaya çalıştığımda uyanık olduğuma inanmak istemiyordum. Kabus görmüyordum. Bu bir rüya değildi.

Asıl kabus şimdi başlıyordu.

﴿ BÖLÜM 38 ﴾

38. BÖLÜM “MİSAFİR”

Cenk!

Karşımdaki adam Cenk'ten başka birisi değildi.

Uyanmak için çabaladım; açık olan gözlerimi tekrar tekrar açmaya çalıştığım da uyanık olduğuma inanmak istemiyordum. Kabus görmüyordum. Bu bir rüya değildi.

Asıl kabus şimdi başlıyordu.

Sarı saçlarıyla masmavi gözleriyle üzerinde alışık olmadığım belki de hayatımda ilk defa gördüğüm takım elbisesiyle karşımda dikilirken gözlerim gördüklerini algılayamıyordum. Bu işin peşini bırakmayacağını söyleyen adam buradaydı. Evlenip geldiğim konağın içerisine misafir olarak gelmişti. Ben kötü bir kabustaydım ve uyanamıyordum.

"Buralar biraz karışık geldi Barzan bey, anca bulabildik." dedi Cenk bakışlarını zoraki de olsa benden çektiğinde Barzan babama doğru konuştu.

Yanımdaki bedene bakışlarım kaydığında onunda gözleri beni bulmuştu. Göksel. Cenk Akman'ın kız kardeşi Göksel. Abisi gibi olan mavi renkli gözleriyle bana hayretler içerisinde bakıyordu. Bir bana bir de yanımdaki kocama bakıyordu. Üçümüz birbirimize bakıyor gördüklerimize inanamıyorduk. Onlar buraya bilerek gelmişti, nereye geldiklerini kime geldiklerini biliyor gibiydiler. Her şeyden habersiz olan bendim. Ben ve kocam.

Hayatımı değiştiren gecede, doğum gününe zorla katıldığım arkadaşım Göksel de buradaydı. Cenk'in kız kardeşiydi. O gece her ne olduysa hiçbir şekilde peşimi bırakmıyordu. O gece kimi gördüysem peşimden sürüklemiştim. Ayağıma geçirilen pranga değildi o geceydi. Kurtulamıyordum!

"Sizi aldırayım dedim ama kendiniz gelmekte ısrar ettiniz." dedi Barzan baba.

"Çok bekletmedik değil mi?" dedi Göksel yüz ifadesini toparladığında ona merakla bakan masadaki gözlere sıcak bir gülümseme gönderdi.

"Bizde sofraya yeni oturmuştuk. Gelin hayde sofraya geçelim."

"Merhaba afiyet olsun herkese." dedi Cenk, efendi bir tavır takınıp herkesle göz göze geldiğinde ceketinden tutup sandalyeye yerleşti. Karan'ın tam çaprazına oturdu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sizi tanıştırmaya bir türlü vakit bulamadım yoğunluktan denk gelemediniz. Bu benim oğlum Karan kendisi Mardin'in bilinen ve sayılan ağasıdır." dedi Barzan baba masadaki yerini alırken eliyle büyük oğlunu işaret etti.

Cenk'in ifadesinin anlamak o kadar zordu ki yüzüne yerleştirdiği maskeden ifadesini seçemiyordum. Cenk solak olduğu için sol elini uzattığında, "Memnun oldum Karan bey, ben Cenk Akman. Adınız çokça duyulmakta, gerek İstanbul'da gerek buralarda." dedi ılımlı bir sesle.

Bana Karan'ı anlatan ilk kişi oydu. O gece, yürek sızısından bahsetmişti.

Derin bir nefes alıp verdim. Nefesimi ne zamandır tutuyordum bilmiyorum. Kapıdan içeriye girili sadece birkaç dakika olmuştu ve ben bu gecenin şimdiden bitmesi için yalvarabilirdim.

"Memnun oldum Cenk bey, hoş geldiniz." dedi Karan aynı ifadesizlikle uzatılan eli boş bırakmayıp sıkıca kavradı. Cenk'in bakışları Karan'ın eline dövmeli parmaklarının arasında parlayan alyansa düşmüştü.

"Yanımdaki hanımefendi Göksel asistanım olur." derken Cenk kız kardeşini asistanı olarak tanıtmaya anlam veremezken bozuntuya vermedim. Göksel kafasıyla selam verdiğinde Karan da aynı şekilde yanıt verdi.

Cenk'in delici mavi bakışları bana çevrildiğinde aradığını bulmuş gibi bakıyordu. Dudakları kenara kıvrıldı, samimilikten uzak bir tavrı vardı yüzünde. "Hanımefendi..." diye başladığında onun bakışlarının bende olduğunu fark eden Karan hızlıca konuştu.

"Eşim, Marin Milan." dedi Karan.

"Eşiniz demek... Sizinle tanışmakta şeref Marin hanım." dediğinde Cenk imali bakışları üzerimdeyken beni tanıyıormuş gibi davranıyordu. Neden böyle bir şey yapmıştı ki?

"Bunlarda sırasıyla kızım Zühre, oğlum Zahir....." Barzan baba masadaki kalabalığı tek tek anlatırken Göksel ve Cenk'i herkesle tanıştıyordu. "Buranın yemeklerini umarım beğenirsiniz. De hayde afiyet olsun herkese soğutmadan yiyelim."

"Beğeneceğimize eminim." dedi Göksel.

Sıcak çorbalar servis yapılmaya başladığında havanın soğukluğundan mı yoksa yaşadığım olayın şaşkınlığından mı elim titremeye başlamıştı. Kaşığı sıkıca kavradım ve konağın yardımcı kızları bütün servisi bitirdiğinde ağır hareketlerle yemeğe odaklandım. İkisi de üniversiteden arkadaşım. Cenk bir sınıf üstümdü. Beni tanıyıormuş gibi davranmışlardı bu benim için iyi mi kötü mü onu bile kestiremiyordum.

Cenk beni korkutacak kadar takıntılı herifin tekiydi. Buraya kadar geldiğine göre bu işin peşini asla bırakmayacaktı. Karan'dan bu durumu gizlemiştim. Anlatacaktım ama anlatamamıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sonrasında ise şu ana kadar tamamen unutmuştum çünkü Cenk'in hayatımdan tamamen çıkartabildiğimi sanmışım.

Sadece sanmışım, onun hayatımdan çıkmaya niyeti yoktu.

"Eviniz çok hoşuma gitti. Böyle dizilerdeki gibi buradaki en büyük ev sizin gibi duruyor." Göksel etrafı dikkatlice izlerken her bir noktayı aklına kazıyor gibiydi. Ortamdaki sessizliği dağıtmak için ortaya attığı laf gibi duruyordu daha çok.

"Manzarasını görün bir de, burayı güzel yapan manzarasıdır." diyen Zühre sevecen tavrıyla konuştu.

"Görmek isteriz. Bir süre buradayız ne de olsa vaktimiz bol görmeden gitmeyiz." dedi Cenk bakışlarını üzerimde hissederken çorba tabağından kafamı kaldırmadım.

Karan Milan çorbasını bitirdiğinde sırtını sandalyesine yasladı ve rahat bir tavır takındığında odağına tabağını bitirmek üzere olan Cenk'i aldı.

"Bu aralar yoğun olduğum için konuyla pek ilgilenemedim Cenk bey, bize ait olan bir arsa için gelmişsiniz. Satın almakta çok ısrarcıymışsınız." derken Karan'ın çehresi çelik kadar sertti.

"Lütfen Cenk de, bey denmesinden haz etmiyorum." dedi Cenk iki genç adamın arasında soğukluk buz dağında yokken ısıtmak için samimiyetle konuştu.

Küçük kasedeki çorbayı işkence etmeyi bırakıp arkama yasladığımda bakışlarımı Cenk'e çevirdim. Onunda mavi bakışları beni bulurken dudaklarını araladı. "Burada bir saklı cennet varmış."

"Evet," dedi Göksel. "Saklı bir cennet."

"Yatırım için yer kovalıyordum. Arkadaşlarımdan güzel mirasın burada olduğunu haberini aldım. Gelip kendi gözlerimle görmek istedim." dedi gözleri meydan okuyor gibiydi. Neye kime bilmiyorum ama bakışlarındaki ifadeyi algılamamak imkansızdı.

"Görebildin mi peki?" diye sordu Karan.

"Evet." dedi Cenk.

"Nasıldı, miras olacak kadar güzel mi? Saklı olacak kadar cennet mi?"

"Gelmeye degecek kadar özel."

Yutkundum. Kalbimin hızlandığını hissederken kalbimi hızlandıran şey Cenk'in gözlerimin içine bakıp döktüğü kelimeler değildi. Karan Milan'ın yumruk yaptığı eliydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onu hemen masadan kaldırıp her şeyi anlatmak istiyordum. Cenk'in eski bir arkadaşım olduğu, beni takıntılı bir hale getirdiğini aramızdaki hiçbir şeyi gizlemeden anlatmak istiyordum. Bir şekilde masadan kaldırmalı ona şimdi anlatmalıydım.

Cenk bir oyun oynuyordu. Bu apaçık ortadaydı.

"Sadece bunun için kalkıp gelmiş olamazsın Cenk." dedi Karan yüzündeki ifade hiç iyi değildi. Çok sert duruyordu ve ilk kez birine karşı bu şekilde durduğuna şahit oluyordum. "Asıl nedenini söyle."

"Çalıştığım şirketi temsilen buradayım. Alanı çok beğendim, yanlış ellere düşmeden almak istiyorum doğru değerlendirilirse şirketime getirisi çok olacak." dedi Cenk. Her kelimesinde bakışlarını benden ayıramazken gözlerimi ondan çektim aramızdaki bu bakışmayı sabırsızca izleyen Karan'a çevirdim.

"Alıcı çok, kendi arkadaşına bile satmadım." derken Karan'ın bakışları sadece Cenk'in mavi gözlerindeydi. "Sana neden satalım Cenk?"

"Yapacağımız teklife hayır diyemeyeceğiniz için bize satacaksınız." Kendinden emin bir halde konuşuyordu Cenk. Özgüveni oldukça yüksek bir insandı. Sarışın olmasıyla yakışıklı bir adamdı. Gülüşüyle insanı kendine baktırabiliyordu, bunu kullanmaktan çekinen birisi değildi.

"Beni sorup soruşturan Cenk sensin değil mi? Neden araştırıyorsun beni?" dedi Karan Milan masanın ortasına bir bomba bıraktığında ben dahil herkesin bakışları aniden ona dönmüştü. Masada yoğun bir sessizlik olurken ilk kez sessizlikten sağır olacağımı sandım.

Cenk, Karan Milan'ı mı araştırıyordu? Daha neler...

Onu geçtim Karan'ın nasıl haberi olmuştu ki?

Gözlerimi Cenk'e çevirdiğimde yüzünde gördüğüm ifade beni daha fazlasıyla şaşırtmıştı. Bunu beklemediği belliydi, gafil avlanmıştı. Kumral teninin hafif bozardığına şahit oldum. Bakışları bir bana bir de Karan'a döndü.

"Ben..." dedi ve duraksadığında yutkundü. "Evet Karan bey araştırdım sizi. Arsa sizin adınıza kayıtlı gözüktüğü için kim olduğunuzu öğrenmek istedim."

Güzel toparlamıştı. Ben olsam inanırdım buna ama Karan hiç inanmış durmuyordu.

"Gelmeden önce beni arsa için araştırdığını varsayarsam, teklifine ihtiyacımız olmadığını görmüş olursun. Babam sadece bakılacak alanları azaltmak istiyor bu yüzden elinden çıkartmaya kararlı. Yaşlandı ve gözü arkada kalmasını istemiyor. Neyse ki ben hala yaşıyorum ve satmayı düşünmüyorum." Karan emin bir şekilde konuştuğundan sonra Barzan babam sessiz bir şekilde iki

Özge Naz – Düşler Ağdı

gencin sohbetini dinliyordu. Masada ikisinden başka kimse konuşmuyor, tabak çatal sesleri yok denecek kadar azdı.

"Buralara kadar boşuna zahmet etmişsiniz." diye ekledi Karan.

"A-ma ama neden?" dedi Cenk, istediğini alamayıyla sendelerken girmeye çalıştığı sohbet başlamadan bitmiş gibiydi. Yemeğin henüz çok başındaydık ama herkes şimdiden doymuştu.

"Çabuk reddettiniz," diyerek araya girdi Göksel.

"Teklifi bile duymadınız Karan bey? Size sunacağımız teklif oldukça yüksek hayır diyemeyeceğinizi umuyordum. Mardin'de ki bütün arsaları satın alacak güçteki bir meblağdan bahsediyorum." Cenk üzerindeki siyah ceketin düğmesini açtığı anda terlemiş gözüküyordu. İstedığı gibi ilerlemiyordu. Ne bekliyordu bilmiyordum ama planı doğru yolda değildi.

"O zaman neden Mardin'deki bütün arsaları satın alıp bizim arsayı rahat bırakmıyorsun Cenk?" diye sorduğunda Karan kaya gibi bir sesle konuştu. "Sana asıl nedeni söyle dedim onu bile söylemedin."

"Karan bey..." dedi Göksel abisinin çıkmaza girdiğini fark etmesiyle yüzüne yerleştirdiği sahte gülümsemesiyle olaya dahil oldu. "Şirketimizden bahsetmedik. Amerika merkezli Capital yatırım şirketleri Türkiye'nin her bölgesinden değerleri arsaları kendi bünyesine katıp alanları dünyaya açmak istiyor. Sizin arsanızda ısrarcı olmamızın nedeni saklı cennet olması. Her tarafı açık ulaşımı kolay insanların gözbebeği olabilir. Terk edilmiş, alanı kendimize katarsak Türkiye'nin ekonomisine de çok katkısı olacak. Turizm için çok uygun."

"Kimse saklı cennetini öylece elinden çıkarmaz Göksel Hanım."

"Haklısınız ama-" derken Göksel'in lafı Karan tarafından kesilmişti.

"Yemeğe devam edebiliriz. Yemek masasında iş konuşulmasını sevmem."

Karan soğuk bakışlarını ondan çektiğinde önündeki tabağına döndü. Tabağının biraz ötesinde duran beyaz tabağını gördüğünde yüzümü odağına aldı. Hızla yükselen göğsüme sakin olmasını söylerken şu an en çok istediğim şey yok olmaktı. Aniden yer yarılrsa ve içine girsem asla çıkmasam her şey yoluna girecekti sanki.

"Hiçbir şey yemedin sevgilim." dedi sıcak sesle yüzündeki sertliği ilgili bakışları bertaraf ederken gözlerim onu takip etti. Sesi kısık değildi Cenk'in bizi çok rahat duyduğuna emindim.

"Sen bunu seviyorsun," derken servis tabağına özenle dizilmiş sarmalardan alıp tabağıma bıraktığında masada olan herkesi bırakıp ona sıcak bir gülümseme yolladım. Altı yedi tane yaprak sarmasını tabağıma doldurduğunda, "Bu tabak bitecek." dedi Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Oturduğum yerde dikleşip ona doğru yaklaştığımda sadece onun duyabileceği tonda konuştum. "Sonra ağırlaşmışsın Marin de!"

"Seni taşıyacak kadar kaslarım var, merak etme." Karan yavaşça göz kırptı.

Midemin bulandığı hissederken yaşadığım stres önce başıma sonra mideme vurmuş olmalıydı. Başımdaki keskin ağrıyla yemeğe odaklanmak oldukça zordu. Çatalımı kavrayıp tabağımdaki sarmadan aldığımda yavaşça yemeğe başladım.

Havadan sudan konuşulduktan sonra arada Karan'a kaçamak bakışlar atıyordum ama bana bakmıyordu. Cenk ters bir şey yapmadan ona her şeyi anlatmam lazımdı. Cenk'in bakışları benden ayrılmıyordu. Az önce dediklerini Karan umarım yanlış anlamamıştır.

Karan'ın elini tutup yavaşça sıktım. Bakışları bana düştüğünde hızlıca dudaklarımı araladım. "Yemeğini yediysen kalkabilir miyiz? Konuşmam gereken bir şeyler var."

Kaşlarını çattı aralanan dudaklarıyla tam bir şey demek üzereyken Cenk'in sesiyle bakışlarını ona çevirdi.

"Yemek için teşekkürler ellerinize sağlık."

"Çardağa geçelim çayımızı içerken şöyle erkek erkeğe bir konuşalım." dedi Barzan baba oturduğu sandalyeden kalktığında avlunun köşesinde duran çardağı işaret etti.

"Daha fazla rahatsızlık vermeyelim Barzan bey, kalkalım biz." dedi Cenk yüzünde sahte bir gülümseme vardı.

"Yav olur mu öyle şey, her şeyden önce tanrı misafirisiniz geçin hadi itiraz istemiyorum." dedi Barzan baba. Cenk sandalyeden kalktı. Barzan babam Göksel'in yanında durduğunda, "Hanım kızım sen de güzel gelinimin yanına geç etrafı gezdirsin sana." dedi.

Avuçlarımın arasında duran eli sıkı sıkıya tutarken kalp atışlarım hızlanmıştı. "Birazdan gelirim senin yanına konuşuruz olur mu?" dedi Karan fısıltı bir sesle kulağıma doğru konuştu. "Biraz daha masada durursak birileri yumruklarımın tadına bakacak. Sen mümkünse ortalıkta gözükmeye. Boşuna hazırlanmamışsın misafirimiz gözünü senden alamadı."

"Karan..."

"Kalk." dedi sert bir tavırla.

Ona irileşen gözlerle bakarken elimi hızlıca elinin arasından çektim ve bedenimi yasladığım sandalyeden hışımla kalktım. Cenk'in bakışlarını fark etmemek imkansızdı ve Karan Milan bu durumdan fazlasıyla rahatsız olmuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Göksel'i yanına alıp yemek masasından uzaklaşırken Cenk önde Karan arkasında yürüyor, çardağa doğru ilerliyorlardı. Çardağı görmeyecek taraflarda yürürken kendime sakin olmamı söyledim. Cenk konuşuydu çoktan konuşurdu.

"Buralar çok güzelmiş Marin hanım." dedi Göksel dalga geçer gibi konuştuğunda ona öfkeye bürünen gözlerle baktım.

"Bana bak Göksel bırak şu asistan ayaklarını!" diye tısladım dişlerimin arasında. Sesimin tonuna dikkat ederken sinirlenmeden edememiştim. "Ne işiniz var burada?"

Adımlarımı durduğumda Göksel'in karşısına geçtim ve gözlerinin içine baktım. "Abin seni niye asistanı olarak tanıttı?"

"Abimin asistanıyım da ondan Marin!" dedi Göksel en az benim kadar sinirliiyken oynadığı oyuna hızlıca son vermişti. "Evleniyorsun ve bize haber bile vermiyorsun! Bu kadar mıydı arkadaşlığımız? Evlendiğini sosyal medya hesabından mı görecektik?"

"Eşim sürpriz yapmak istemiş, düğün bana da sürpriz oldu. Kimseyi çağırmadım Göksel." Evet söylediklerim yalan değildi. Düğün bana da sürpriz olmuş çok yakınım dışında kimseyi davet edememiştim. İki gün içerisinde düğün olurken kimi davet etmekle uğraşabilirdim ki?

"Doğum gününe katıldığında bir sevgilin bile yoktu! Bu kadar kısa sürede nasıl birini buldunda evlendin anlamıyorum! Şimdi evlisin." derken Göksel bakışları parmaklarımda takılı olan yüzüklerdeydi.

"Bir sevgilim olsa bile bunu söylemeyeceğimi bilecek kadar tanımıyorsun beni Göksel." dedim kızgınlıkla. Göksel sadece okuldan arkadaşım çok yakın arkadaşım bile değildi. En yakın arkadaşım Elfida'yken ondan başka kimseyle bu kadar yakın değildim. Benim aşiret kızı olduğumu bilen kimse yoktu hayatımda. Mardinli olduğumu bile bilmiyorlardı.

"Neden beni tanımıyormuş gibi davrandınız?" diye sordum. Yaptıkları saçmalıklı! İlk karşılaştığımız an şoktan dolayı donup kalmasaydım onları karşılayıp tanıdığımı belli etmem gerekiyordu. İşler daha çıkılmaza girmişti.

"Apar topar şehri terk ettin tek bir şey demeden, bizi tamamen sildiğini düşündük."

"Madem öyle neden geldiniz?"

"Arsa için." derken sesi aksini iddia ediyordu.

"Hanımım çay getirmiştim size." dedi Havin avlunun kör noktasında dururken elindeki çay tepsisiyle yanımıza geldi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Teşekkür ederim Havin, elinize sağlık." deyip tepside bir bardak çayı alırken midem bulantım daha çok artmış gibi hissediyordum. Tir tir titriyordum ama bu olacıklardan mı yoksa giydiğim elbisenin açıklığından mıydı bilmiyordum.

"Teşekkürler."

"Hanımağam bunu da Karan ağam yolladı size üzerine örtün üşümesin dedi." Havin'e şaşkınlıkla bakarken koluna atmış olduğu şalı işaret etti.

Kalın şala hazine bulmuş gibi sevinirken çayı kenara bıraktığımda Havin'in kolundan şalı aldım ve omuzlarıma örttüm. "Teşekkür ettiğimi iletirsen çok sevinirim Havin."

Havin uzaklaştıktan sonra Göksel'in memnun olmayan bakışlarını gördüğümde karşıma geçti. Beni baştan aşağıya uzun uzun süzdü.

"Gerçekten yeni hayatın bu mu?" dedi sesindeki ifade yüzüyle eş değerd. "Prensesler gibi yetişen sen buraya mı layıksın?"

"Abine mi layıktım Göksel? Neye layık olup olmadığıma sen mi karar veriyorsun?"

"Abimin seni nasıl sevdiğini biliyorum tamam sen sevmiyor olabilirsin ama abim seni gerçekten seviyordu Marin emin ol sana çok güzel hayatlar yaşatabilirdi." dedi Göksel üzgün olduğu belli olurken bunları hala nasıl diyebiliyordu anlamıyorum. Abisinin yaptığı baskıya en çok o şahitti. Kesin olarak istemediğimi biliyordu. Abisini bu yüzden defalarca karşısına almıştı.

"Bilmediğim bir şey söyle Göksel! Neden geldiniz buraya? Arsayı falan boş ver şimdi niye geldiniz?" dedim masadaki konuşmalardan dolayı arsa için geldiklerine inanmıyordum. Arsa tamamen bahaneydi. Her şeyden habersiz kocam bile inanmamışken benim inanmam aptallık olurdu.

"İnanmayabilirsin ama gerçekten arsa için geldik. Çalıştığımız şirket bize arsayı buldu ve araştırdığımızda Karan Milan'a ait olduğunu gördük. Karan Milan'ı zaten tanıyorduk, ben seninle evlendiğini duyunca şaşırmadım değil hatta büyük bir şok yaşadım."

"Neden?"

"Neden mi? Siz ne alaka Marin? Evlendiğin adam Karan Milan farkında mısın sen?" dedi hayretler içerisinde mırıldandı. "Adama yürek sızısı diyorlar!"

Sinirim katlanarak artarken benim bilmediğim onların bildiğini ne olabilir diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Karan Jan Milan benim kocamdı, evlendiğim adamdı, mecburiyetimdi sonrasında seve seve evlilik teklifine evet dediğim adamdı. Bunlar dışında birisi olamazdı.

"Göksel hanım hazırsanız çıkalım mı?" diyen Cenk bize doğru gelmekteydi, korku içimde dalgalanmış beni defalarca kıyıya vurmuştu. Onunla karşı karşıya gelmek istemiyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Her neyse mutluluklar Marin, sadece benimle iletişimini koparmanı istemiyorum. Abimle konuşmamakta haklısın. Bunu asla çok görmüyorum ben de olsam ben de konuşmam, yüzüne bile bakmam. Ama seni seviyorum okul yıllarımız güzeldi bunun hatrına beni silmeni istemiyorum." Göksel yüzünde sıcak bir gülümseme varken kaskatı kesilen bedenime sıkıca sarılmış benden bir karşılık alamamıştı.

Cenk yanımıza geldiğinde, avlunun dış kapısına yakın duruyorduk. "Bizi biraz yalnız bırakır mısın Göksel?" dedi masadaki tavrından sıyrılmış, karşımnda her zaman bildiğim Cenk vardı.

"Arabadayım ben abi." dedi Göksel dış kapıdan ilerlediğinde birkaç saniye sonra çıkmıştı.

"Marin hanım," dedi Cenk kardeşinden çok farklı bir yüze sahip değildi. Gözleri gördüklerine inanamıyor gibiydi. Mavi renge sahip gözleri bana kızgınlıkla bakıyordu üstelik hakkı olmadan.

"Cenk bey?" dedim soğuk bir sesle bizim olduğumuz taraf kör bir nokta olduğu için ona edeceğim iki çift lafı edip kocamın yanına koşar adımlarla gidecek her şeyi anlatacaktım.

"Gerçekten evlendiğine inanamıyorum Marin Alakan!"

"Milan!" dedim kaşlarımı çatıp sertçe mırıldandım. "Marin Milan."

"Seni en son gördüğüm gece mekanında o adamın nasıl tehlikeli biri olduğunu anlatmıştım. Seni aylar sonra gördüğümde ise aynı adamın kollarındasın. Üstelik onunla evlenmişsin, o zaman onu tanımadığına çok emindim halbuki." dedi Cenk.

Üzerime attığım şala daha çok sarındım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sen Karan Milan'ı nereden tanıyorsun Cenk? Gördüğüm kadarıyla o seni tanımıyor. Bana neden uzak dur diyorsun? O gece de demiştin! Niye kocamı araştırıyorsun?"

"Evlendiğin adamı hâlâ tanımıyorsun yani." dedi şaşkınlıkla. "Tam Marin'den beklenecek hareketler. Beni dinleseydin kiminle evleneceğini bilirdin. Tabii bu şehir bu konak... hepsi bir oyunun parçası değilse. Gerçek bir evlilik olduğunu düşünmüyorum. Söylesene apar topar buraya gelecek ve evlenecek ne oldu? Üstelik tanımadığın bir adamla!" derken Cenk gözlerindeki tanınmışlıktan çok uzak bir ifade vardı. Zihni ona kesinlikle oyun oynuyordu. Takıntı ettiği biriyle kafasında bir senaryo kuruyordu. Buranın Mardin ve törelerin hala geçerli olduğundan bihaberdi sanırım.

"Ben seni ne zamandan beri dinliyorum Cenk? Hayatımdan çıkmanı yıllar önce söylemiştim! Ne yapıp ne yapmadığım neden hala senin umurunda? Seni arkadaş olarak bile istemediğimi daha kaç kere söylemem gerekiyor?" dedim kaya gibi sert bir tavırla. "Lütfen sorun çıkarmadan Mardin'i terk et Cenk. Beni karşına sakın alma. Artık içimde sana karşı saygı bile kalmadı."

"Ben zaten başka bir Marin görüyorum, benim aşık olduğum Marin değilsin. O benim korumamı bekler, her şeyini bana anlatır, onu sevip sahip çıkmamı isterdi." dedi Cenk.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafamı kabullenmeyen anlamda iki yanına salladım. "Yaptığım her hareketi çok yanlış yorumlamışsın Cenk gerçekten çok üzgünüm. Ben hiçbir zaman sana karşı böyle birisi olmadım!" derken gözlerim bunu doğruluyordu. Aramızda hep bir mesafe vardı, ondan hiçbir beklentim olmamıştı. Gülüşüne gülmemiş, sevgisine saygıyla yaklaşmışım.

Bana doğru bir adım attı. "Şimdilik gidiyorum ama senden gitmiyorum Marin bunu bil. Bu evlilik bütün bu olanlar bir yanıştan ibaret olmalı. Yanlış bir adamla evlisin! O adamın gerçekten kim olduğunu bile bilmiyorsun senin gibi bir kızla nasıl evlenir anlamıyorum ama bütün içine sürüklendiğin her şeyin yanlış olduğunu kanıtlayacağım ve kanıtlamadan da hiçbir yere gitmiyorum!" dedi ısrarcı bir tavırla. Başıma daha çok bela olacaktı bu aşıkardı.

"Kocam seni tanımıyor bile sen nereden tanıyorsun onu?"

"Sen kocanı tanıyor musun?"

"Elbette!" diye tısladım dişlerimin arasında. Bunu bana sorması saçmalıktı. Karan Jan Milan'ın benim bilmediğim nasıl bir yönü olabilirdi ki? Kocam ağaydı! Şirketi vardı! Sahip olduğu mekanları vardı ona dair en ince ayrıntıyı bile biliyordum.

"Ma-"

"Ne var biliyor musun çok bile uzattık! Çık artık hayatımdan çık! Seni gerçekten hayatımda görmek istemiyorum Cenk Akman. Kocamın kim olduğu beni ilgilendirir. Benim ailemden uzak dur! Kardeşin Göksel ve sen bir daha girmemek üzere hayatımdan çıktınız. Konuşmamız bitti." dedim ve onun çıkmasını beklemeden demir kapıyı açıp çıkmasını işaret ettim. Dışarıda motoru çalışan araba duruyor onu bekliyordu.

"Marin!"

Karan'ın gür çıkan sesi avluda yankılanarak kulağıma çarptığında hızlıca arkamı döndüm. Ağır adımlarla bize doğru gelirken burnundan soluyordu. Bakışları bana teğet geçip yanımda duran Cenk'i bulduğunda yüzündeki çelik ifade aynıydı.

"Yolu mu bulamadın? On dakika önce çıkman gerekiyordu."

"Marin hanım sağ olsun yolu gösteriyordu." derken Cenk gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Tanıştığımıza sevindim, Karan Milan. Tekrar görüşmek üzere bu sefer sizi etkileyeceğime eminim."

"Tekrar görüşeceğimize eminim Cenk Akman."

Cenk daha fazla uzatmadan bana son bir bakış atıp dışarıya çıktığında arkasından demir kapıyı kapattım. Karan'a bakmaya korkuyordum. Bana ortalıkta gözükme demiş burada Cenk'le çene

Özge Naz - Düşler Ağdı

çalmıştım. Ve sanırım bu on dakika sürmüştü. On dakika ortalıkta yoktum. Neresinden tutarsam tutayım elimde kalıyordu.

"Karan ağam gelen misafirler çıktı mı?" diye koşa koşa geldi Zilan.

"Şimdi çıktılar Zilan." dedi Karan.

"Telefon unutmuşlar araçları uzaklaşmadan ben hemen koşup vereyim." dedi Zilan kapatmış olduğum kapıyı tekrar açtığında dışarıya çıktı.

"Şalı düşürmüşsün Marin." dedi Karan sesi bedenimi titretecek kadar soğuktu. Ayaklarımın ucunda duran şalı eğilip yerden aldı ve avuçlarının arasında sıktı.

"Fark etmemişim." diye mırıldandım.

Bakışlarımı yerden kaldırıp yüzüne çevirdiğimde büyük bir ifadesizlikle bana bakıyordu. Bu duruşu karşısında yutkundüğümde boğazımdan aşağıya sert bir yumru indi. Başımdaki ağrı şiddetlenmiş, midemin bulantısı daha çok artmıştı. Stres, paniğin bana verdiği en büyük etki ruhsal durumumu etkilemesiydi ve şu an hiç sağlıklı düşünemiyordum.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı Marin?" dedi Karan zihnimde yaratılan dalgaların şiddetini arttıracak kadar sertçe konuştu. Elaya vurgun gözleri sadece vurgundu.

Son kez soluyormuşçasına büyük bir nefes doldurdum ciğerlerime. Kalbimin hızı attığında bu gece aramızda tek bir yalan bile dolanmayacak kadar her şeyi açık açık anlatacaktım.

Lâkin, Karan Milan sakince dinleyecek miydi bilmiyordum.

"Herifin sana olan bakışlarını görmemek için kör olmak gerekiyor. Cenk Akman'ı nereden tanıdığından başlayalım mı?"

﴿ BÖLÜM 39 ﴾

39. BÖLÜM “SIR”

"Herifin sana olan bakışlarını görmemek için kör olmak gerekiyor. Cenk Akman'ı nereden tanıdığından başlayalım mı?"

Gördüğüm rüyadan aniden düşüp sıçrayıp uyanmış gibi hissediyordum. Kocamın fark ettiği detayı masada bulunan diğer konak halkı fark etmiş miydi bilmiyordum. Eğer Karan tanışıklığımızı anladiysa neden hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı onu da bilmiyordum.

Gece daha çok uzundu ve zihnimde gece gibi karartıp sakladığım anıları ilk kez gün yüzüne çıkartacaktım.

"Şey..." diye mırıldandığımda sabırsız olduğunu sesi belli etti.

"Ney Marin ney?" dedi çenesi kasıldığında sabırsız bir tavırla bana doğru bir adım attığında aramızdaki mesafeyi tamamen sıfıra indirdi. "Adamın sana bakan gözlerini oymamak için zor durdum bütün akşam ney Marin!"

Nereden başlamalıydım? O böyle bu kadar sinirliyken eğer olayların en başından başlarsam birini öldürecek kadar gözü kararmış gibiydi. Mantıklı olan onun bildiği taraftan anlatıp olayın iç yüzünü en sona bırakmaktı. O zamana kadar cesaretimi toplamış olabilirdim belki.

"Bak önce beni dinleyeceksin tamam mı?" dedim gözlerinin içine baktığımda beni gerçekten dinleyip dinlemeyeceğini anlamaya çalıştım ama hiç dinleyecek gibi durmuyordu. En başından anlatamazdım.

"Zaten o herifin suratını dağıtmadıysam seni dinlemek istediğimden Marin ve lafin dolanmasına hiç sabrım kalmadı."

"Odamıza çıkalım mı?" dedim avluda dikilmeyi bırakıp ortalıkta gözükmeyen konak ahalisinin bütün konuşmamıza şahit olmasını istemiyordum. Karan'ın bağırıp çağıracağı aşıkardı. En azından kendi tarafımıza olursak kimse onun sesini duymazdı. "Soğuk oldu sanki biraz üşüdüm ben burada konuşmayalım."

Baştan aşağıya beni dikkatle süzdü. Giymemem için ısrar ettiği yeşil elbisem üzerimdeyken onaylamayan bakışlar attı. "Hava bu kadar soğukken böyle giyinirsen üşürsün tabii."

Onun her lafına karşılık vermemem gerektiğini aklıma not ettiğimde ters bir laf edip daha fazla sinir etmek istemiyordum. Çünkü bu gece o haklıydı. Cenk buraya gelene kadar, onunla beraber aylar geçirmişken anlatmak için bir sürü zamanım vardı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Geniş avluyu aşip çiçeklerle renklendirdiğim taş merdivenden yukarıya çıktığımızda kısa bir sürede odaya gelmiştik. Karan elinde tuttuğu şalı yatağa fırlattığında arkasından kapıyı kapattı ve bedenini kapıya yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Evet seni dinliyorum."

Ayakta dikilmeyip kendimi yatağa oturttuğumda bakışlarımı ona kaldırdım. Nereden başlayacağım konusunda hala emin değildim ama en azından fark ettiği detaydan balıklama girebilirdim. "Şimdi... Cenk ve Göksel'i tanıyorum."

"Onu anladım zaten gördüğün an neye uğradığını şaşırдың." dedi Karan soğuk bir sesle ikiliyi görünce şoka girmiş yüz ifademi seçmesi çok zor olmasa gerekti.

"İkisi de üniversiteden arkadaşım, neden beni tanıımıyormuş gibi davrandılar bilmiyorum. İkisi de kardeş bu arada. O an ikisini de ayak uydurmak zorunda kaldım." dedim masada olan en büyük saçmalık bu olmalıydı kesinlikle. Bakışlarındaki imalarla beni tanıımıyormuş gibi yapmaları bana göz dağı vereceklerini zannetmeleriydi.

"Tamam ikisi de hep arkadaşındı öyle değil mi?"

"Öyleydi ben ikisini de hayatımdan çıkartana kadar."

"Neden görünce stres yaptın peki?"

"Çünkü ikisini de burada görmeyi beklemiyordum."

"Cenk arkadaş olduğunuzu biliyor mu? Onun arkadaş tanımı biraz farklı sanırım." dedi Karan bunu sırf Cenk'in bakışlarından dolayı diyorsa Cenk ve benim bütün olaylar patlak vermeden önce olan arkadaşlığımızı görmemesi çok iyi olmuştu.

"Merak etme senin manken Merveyle sarmaş dolaş olan arkadaşlığınız gibi bir arkadaşlığım yok." dedim, içimde bir yerlerde beni bırakmayan ona lafı çarpmaktan asla geri kalmıyordu. Sonuçta basına boy boy fotoğrafları serilen ben değildim. Bunu sonsuza kadar kullanabilirdim.

"Şimdi konuyu nasıl oraya getirdin Marin? Konumuz Cenk ve sana olan bakışları." dedi. Yaslandığı yerden ayrıldığında önüme geçti. Elini çeneme yerleştirip kaldırdığında elaya vurgun gözleri altın gibi parlayan gözlerime dikti. Bir şey arıyor gibiydi.

"Hâlâ anlatmadığın bir şeyler ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor Marin." dediğinde Karan'ın gözümün içine bunu diyor olması beni kısa sürede çözdüğünü işaret ediyordu. İlk zamanlar onunla yüz yüze gelmeden hiç sohbete girmeden beni çözmüştü zaten ilk şokumu orada yaşadığım işin şu an çok şaşırılmamıştım.

Çenemi kavrayan parmaklarını avucumun arasında alıp iki elini de sıkıca tuttum. "Bak anlatacağım ama çok sinirli duruyorsun, oturmanı ve beni sakince dinlemeni istiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Hiçbir şey anlatmayıp ona sinirlisin demem onu daha çok sinir ediyor olmalıydı ki hışımla ellerini çekti benden. "Sinirliyim tabii ki Marin! Nasıl sakin olmamı istersin benden? Herifin hal ve hareketleri normal mi? Benim konağında, benim masamda, benim karımın gözünün içine bakıyor!" derken asıl olayları öğrense ne yapar diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Sadece bir bakıştan bu kadar zıvanadan çıkan adama nasıl her şeyi anlatabilirdim ki? Her şeyi hem de!

"Tamam... normal değildi. Her şeyi bu gece anlatacağım zaten." dediğimde bunu aslında kendim için diyordum. Kendime telkin veriyordum. "Çiftliğe ilk gittiğimizde, sen yaralıydın telefonum ısrarla çalmıştı sen açmıştın. Hatırlıyor musun?"

"Evet puştun teki seni özlediğini sayıp duruyordu."

"İşte o arayan kişi Cenk'ti." dedim alt dudacağımı dişledim. O gün bile çok kudurmuştu. Gerçek anlamda kudurmuştu.

"Herifin niye geldiği belli zaten sikeyim! Anlamıştım ben zaten bir bok olduğu belliydi."

"Hemen parlama." dedim odanın içerisinde volta atan bedeni başımı döndürürken onun gibi bende sakin kalamıyordum. "Arsa için gelmişler Göksel'le konuştum başka bir şey için değil." derken bu dediğime ben bile inanmıyordum. Yani Göksel böyle diyordu.

"Ne arsası! Allah'ın bile unuttuğu arsadan saklı cennet diye bahsediyor her konuştuğunda gözünün içine baka baka konuştu Marin salak mı var karşında?" dedi öfkeye bürünen gözleriyle sinirle soludu. Bronz teni kırmızılaşmış, alnında damar belirmişken daha bunun hiçbir şey olduğunu biliyordum.

"Bak bilmiyorum sevgilim, Göksel abisi için bana yalan söyleyeceğini zannetmiyorum. İşin aslını bilemem belki benim için gelmediler. Gerçekten şirket için olabilir bilmiyorum mantıklı düşünemiyorum sadece." derken aklımdaki senaryoların hepsi benim için gelmiş olmalarına çıkıyordu. "Seni niye araştırdıklarını da anlamadım arsa için araştırmışlardır."

"Herif beni herkese sorup soruşturuyormuş siktiğimin arsası için mi soruşturuyor sence?"

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım.

"O herifle arkadaşlık dışında bir ilişkiniz oldu mu?" dediğinde misafir geldiğinden beri düşündüğü tek detay bu olmalıydı. Aklını kemiren onu bu kadar deli eden belki de. "Benden gizleme sakın Marin! Eskiden ne olduğu inan umurumda değil ama o herifin bakışları bakış değil!"

Cenk'le arkadaşlık ilişkimde hiç olmasaydı keşke. Hayatıma hiç girmemiş; hiç tanışmamış olmayı dilerdim. Ben çıkarttığımda çabucak çıkan biri bu kadar ısrarcı biri olmasaydı keşke.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Cevap ver bana Marin!" dedi büyük bir sabırsızlıkla ondan kaçırdığım bakışlarımla tek bir noktaya odaklanmışken bağırmasıyla oturduğum irkilmişim.

"Olmadı... onu hep abim olarak gördüm. Benim için sadece arkadaşı fazlası olmadı hiçbir zaman." dedim açık bir şekilde konuştuğumda bana inanmasını umdum. "Ama o beni öyle görmek istemiyordu."

"Sikerim ben böyle işi ya!" dedi dudaklarından savurduğu küfürle elini ensesine yerleştirdiğinde sinirinin katlandığını belli etti. "Bunu bana nasıl söylemezsin Marin! Böyle bir şey nasıl saklayabilirsin benden?"

Senden ve herkesten sakladığım sadece bu değildi Karan Milan. Bu kadar sabırsız ve öfkeli olursan sana hiçbir şeyi anlatamazdım ben. Bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Adam peşini bırakmamış işi bahane edip buraya kadar gelmiş!"

"Onu görmeyi ben de beklemiyordum ki!"

"Ne zamandır bu durum böyle? Niye senin peşini bırakmıyor it herif! Evli olduğun halde nasıl karşına çıkıp gözünün içine bakabiliyor!" dediğinde ona cevabını hemen vermek istesem de yapamadım. Zamanı vardı bunları sindirirse o şekilde anlatacaktım.

Karan odada dönerken durdu ve yatağa tekme attı. Sinirini akıtmak istiyordu ama eli kolu bağlı gibiydi. "Lan yemin ediyorum nasıl adamın suratını dağıtmadım ben! Niye anladığım an onu o masaya gömmedim ki!"

Ellerini sinirle saçlarının arasında geçirdi ve çenesine doğru alan elleri kirli sakallarında oyalandı. Bedenini tamamen bana çevirdiğinde yüzüme baktı.

"Ne zamandır peşindeydi? Yeni mi?"

"Değil... üniversitenin ikinci senesinden beri üç dört senedir." diye mırıldandım. "Ama mezun olduktan sonra onunla hiç iletişime geçmedim. Ona hiçbir zaman umut vermedim. Sadece kaçtığımı ulaşılmaz olduğumu düşündü!"

"Arıyordu ama seni, emin misin iletişiminizin olmadığına?" diye sorduğunda bana inanmayan gözlerle bakıyordu. Ela gözleri koyulaşmıştı. Vurgunluğundan eser yoktu. Öfkeyle bakıyordu bana. "Bana hiç konuşmadığınızı söyleyebilir misin?"

"Benim onunla hiçbir iletişimim yoktu," dedim cansız çıkan bir sesle. Midem bulanmaya devam ediyordu.

"Evli olduğunu biliyor muydu?" derken buna niye takıldığımı anlamamıştım. Adamın gözü dönmüş gözü! Evli bekar dul olmam umurunda mı sanıyordu! Karşısındaki adamı çok hafife

Özge Naz – Düşler Ağdı

alıyordu. Evliliğime sahte demiş adam, ona sırf inat uğruna evlendiğimi söylemiş adam, evliliğimi kabul etmiyordu. Evlenmem umurunun kıyısının köşesinde bile değildi.

"LAFIMI İKİLETME!"

"Bana bağırmaya devam edersen seninle konuşmayacağım," dedim kararlı bir sesle.

Gözlerini kısa bir anlığına kapattı ve tekrar açtığına daha sakin bir sesle sordu. "Evli olduğumu biliyor muydu?"

"Bilmiyordu. Sen telefonumu açıp konuşunca bir ilişkimiz olduğunu anlamış ama evli olduğumuzdan haberi yoktu." derken Göksel'in sosyal medyadan mı öğrenecektik dediği aklıma gelmişti. "Sonradan öğrenmişler... sosyal medyada paylaştığım düğün fotoğraflardan."

"Niye gizledin en başında?" dedi aklına yatmayan bir şeyler vardı çünkü her şeyi anlatmamıştım. Anlatmamıştım çünkü sorguya çektiği sorularından fırsat bulamıyordum. Kendimi bir küçük bir masada başımda yanıp sönen bozuk ampülle etrafımda zır dönen polis tarafından sorguya alınmış gibi hissediyordum. "Amacın neydi? Buraya gelmesini sağlamak mı?"

"Hiçbir şeyi bilip bilmeden bana böyle bir şey söyleyemezsin Karan! O zaman hiç kimse bilmiyordu evli olduğumu. Onunla sadece bir kere konuştum o da evlendikten sonraydı. Evlenmeden önce ise en son senin mekanında gördüm. Uzun bir zamandır görmüyordum."

"Benim mekanımda karşılaştınız demek..."

"Evet," dedim. "Ona kesin olarak hayatımdan çıkarttığımı söyledim. Beni bir daha aramamasını yeni bir hayatımın olduğunu uzak durması gerektiğini söyledim. Sonra bir daha aramadı kabullendiğini düşündüm." diye devam ettiğimde sakin olan bana karşı çok öfkeliydi.

"Kabullenmiş gözüküyor!" diye bağırıldı.

"Sana konuştuğumuzu söyleyecektim gerçekten!" dedim ona daha önce anlatsaydım nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Daha sakin bir kafayla, daha az sinirli olduğu sırada kendimi daha iyi hissettiğim zamanda neden anlatmamıştım ki? Kendimi çok kötü hissediyordum ve bu konuşmayı bitirememekten korkuyordum.

"Niye söylemedin ki bana?" dedi hayal kırıklığıyla. "Niye Marin, niye?"

Ondan hiçbir şeyi saklamayacaktım. Bunları bitirip asıl konuya gelmek için sabırsızlanıyordum ama o çok sabırsızdı. "Yemin ederim gizlemek istemedim senden. Baş başa yemek yemeğe çıktığımızda anlatacaktım. O gün evlenme teklifi etmiştin bana, anlatamadım sonrasında kaldı öyle unuttum aklıma bile gelmedi çünkü ben onu hayatımdan çıkartabildiğimi sandığım için onu tamamen sildim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Evlenme teklifi edene kadar neredeydin Marin? Seni o gün gözümün önünden bile ayırmadım ben. Anlatmak için neyi bekliyordun vahiy gelmesini mi?" dedi haklı olarak konuştuğunda sesi daha ılımlıydı.

"Yemekte anlatacaktım ama her şeyi yanlış anlamandan korktum beceremedim beni yanlış anlamanı istemedim. Hava almak için terasa çıktığımızda gerisini sen biliyorsun." dediğimde dudağıma işkence etmeye başladım.

"Şimdi daha mı iyi oldu?"

"Geleceğini tahmin edemezdim! Nerede bilebilirim ki? Geleceği göremiyorum Karan! Onu hayatımdan çıkartalı yıllar oluyor. Kendim halledebilirim sandım ilk başta sana anlatmamamın nedeni buydu. Sonra konuşunca sana anlatacaktım çünkü başıma bela almak istemiyordum ama buraya kadar geleceğini de hiç düşünmedim!" dedim sesim sonlara doğru kısılırken boğazımı temizledim.

"Siktiğimin herifi..." diye homurdandı. "Seni rahatsız ediyordu ve sen bana söylemiyorsun bile Marin!"

"Sana söyleseydim ne değişecekti! Gelmesini engelleyebilir miyin? Ne yapabilirdin? Bağırıp çağırmaktan başka ne yapabilirdin?"

"Eğer gerçekten onu etrafında istemiyorsan Marin seninle aynı ülkede aynı havayı solumamasını sağlardım! Asla bir daha karşına çıkamazdı!" Durdu ve kafasını iki yanına salladı. "Ama senin bunu istediğini zannetmiyorum çünkü bana söylemedin. Sen seni takıntı hale getiren herifi kocandan gizledin."

Hatalı olduğumu kabul ediyordum ama ondan gizlemeyi düşünmedim.

"Nereye kadar gizleyecektin? Yıllardır peşini bırakmayan adam aniden bırakacak mı sanmıştın?" dedi sorgusuna devam eden Karan Milan. "Lan ben seni gördüğüm andan beri bırakmadım! Köpekler gibi seni aradım adını soyadını bilmeden! Herifin elinin altındaymışsın bırakır mı!"

"Bırakmak zorunda... onu istemediğimi yüzünü bile görmek istemediğimi beni hayatından çıkartmasını yüzüne karşı söyledim."

"Dur bir dakika..." dedi geniş odamızın içinde dolanmayı bıraktı. Yüzündeki sert ifadesinin yerini bilinmezlik aldığı anda elaya vurgun gözleri beni buldu. "Sen, beni kurtar ondan diye telefonda konuşuyordun... telefondaki her kimse ona istemediğini yüzünü bile görmek istemiyorum aramızda bağ olduğunu sanıyor deyip durdun o zaman. Ben kendimi mahvettim bunları benim için diyorsun sanmıştım."

"Sana o zamanda olayın seninle alakalı olmadığını söylemiştim, Karan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Cenk puştundan bahsediyordun değil mi?" diye sorduğunda kafamı olumlu anlamda sallamakla yetindim. "Bana o zaman bile söylemedin sen! Senin yüzünden senden vazgeçtim ben! O puştun yüzünden karımı elimle gönderdim!"

"Beni dinlemedin ki!" Tıpkı onun gibi bağırdım. "Beni dinlemedin. Senin en büyük sorunun bu! Dinlememek!"

"Bana niye söylemedin Marin sen? Niye gizledin benden? Kocan değil miyim ben senin nasıl söylemezsin bana! Her şeyi yanlış anlamıştım!"

"Söyleyecektim... açıklamaya çalıştım yanlış anladığını söyleyip durdum ama beni dinlemedin! Her şeyi anlatmak istedim ama babam hiçbir şekilde göndermedi beni. Yanlışını hemen daha fazla geç olmadan düzeltmek istedim." Hep aynı şeyleri tekrar ediyormuş gibi hissediyordum. "Beni elinle göndermek yerine dinleseydin keşke! Merdivenlerden kendimi yere atmaz türlü türlü saçmalıklara başvuramazdım!" diye bağırdım.

"Bana söylemediğin başka bir şey varsa," dedi derin bir soluk alırken. "Söyle Marin!"

"Cenk..."

"Onun adını ağzını alma!"

"Mekanında beni gördüğün akşam, kavga ettiğin Taylan'ın kuzeni. Beni gördüğün an duraksamıştın, yumruk etmiştin..." Yutkundum. "Sana vuran Cenk'ti."

Bana daha fazla hayal kırıklığıyla bırakamazdı. "Ve biz bu adamı evimizde ağırlayıp elimizle yemek yedirdik öyle mi?" Odanın içinde adım atmaya başladı. "Kızmayayım, bağırılmayayım diyorum ama nasıl tepki vermeme bekliyorsun Marin?!"

Hiçbir şey kafasına oturmuyor gibiydi. "Sen benden neyi gizlediğinin farkında mısın?!"

"Ben böyle olsun istemedim."

"Ben istemediğim şeyler olunca bana böyle yaklaşmıyorsun!" Sinirden damarları belirginleşmişti. "Ben şimdi sana nasıl davranacağım? Ne yapacağım? Ne diyeceğim? Kalbini kırmadan seninle nasıl konuşacağım Marin!"

"Özür dilerim..." Gözlerim doldu. "Özür dilerim, Karan. Gerçekten özür dilerim. Ne desen haklısın."

Yanımdan geçip gittiğinde odanın kapısını açtığı sırada kolundan tuttum. "Dur Karan..."

Duracak gibi değildi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Jan," diye fısıldadım. "Gitme dur!" dedim içimdeki cesaretin kırıntısı tamamen yok olmak üzereyken ona daha hiçbir şeyi anlatamamıştım. Giderse gece gibi kara zihnime sakladığım anılarım bir daha asla gün yüzüne çıkmayabilir benimle ölüme kadar giderdi. "Lütfen!"

"Bırak!" diye bağırdığında titreyen kirpiklerimle ona baktığımda kafamı iki yanına salladım.

"Beni dinleyecektin hani?"

"Dinleyecek hal kaldı mı bende Marin? Bıraktın mı?!"

"Sana hâlâ hiçbir şeyi anlatmadım. Asıl gerçekleri bilmiyorsun, Jan."

"Hava almam lazım." Geçiştirir gibi konuştuğunda bütün konuşmanın bunlardan ibaret olduğunu sanıyordu. "Sigara içeceğim. Diğer türlü yalnızca kalp kıracağız."

"Benim de anlatmam lazım!"

Onu pençe gibi saran parmaklarımı kendinden ayırdığında açtığı kapıdan hızlıca çıkıp gitti. Başımın döndüğünü hissederken panik bedenimi tamamen ele geçirmişti. Elimi duvara yasladığımda aldığım destekle birlikte kendime gelmeye çalıştım ama nafileydi. Midemin bulanması bana hiç yardımcı olmazken ayakta duracak gibi değildim.

Yatağın ucuna adımlayıp kendimi bıraktığımda nefesim boğazımda idam ediyordu sanki. Sofrada yemiş olduğum yemekleri tadı dilime kadar vardığında kaynayan midemin asidi boğazımdan yukarıya tırmandı. Hızlı adımlarla odanın içerisinde bulunan banyoya doğru ilerleyip kapının kulpunu sertçe kavradım. Elimle ağzımı kapatırken açtığım kapıyla kendimi zar zor içeriye atarken klozetin önüne geçip içimdeki boşaltmaya başladım.

Sayısız öğürmemle birlikte içimde tek bir sıvı kalmayana kadar kusarken bedenim zangır zangır titriyordu. Ellerimi dayadığım beyaz mermerden çekip sifona bastığımda öleceğimi sanmıştım. Dizlerimin üzerine oturduğum için kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. Kesinlikle hasta olmuşum ve hastalığım çok ağır geçiyordu. Üşütmüştüm Karan defalarca ince giyindiğimi en sonunda hasta olacağımı olursamda hesabını soracağını söyleyip durmuştu. Kaçınılmaz sondu.

Tekrar mide bulantısıyla önünden ayrılmadığım klozetin başında kusmaya devam ederken sarı sıvı dışında bir şey çıkartamamıştım. Sifona tekrar bastığımda geriye çekildim ve saçlarımı arkama attım. Yanaklarımı ıslatan yaşlarla tahriş olan boğazımdan dolayı canımın acıdığını hissederken daha fazla dayanamayıp kendimi yere bıraktım.

Alt bölgede korkunç bir ağrı hissederken bedenim kasılmış saplanan ağrıyla birlikte acı içerisinde mırıldandım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Dudaklarımı aralayıp birine seslenmek istediğim sırada bilincim beni terk etmeye başlamıştı. Yatak odamın banyosunda soğuk fayansın üstünde bayılırken tek istediğim bensiz uyuyamayan Karan'ın bir an önce gelip beni fark etmesiydi.

﴿ BÖLÜM 40 ﴾

40. BÖLÜM “SIR”

Bedenimi ısırın soğukluk gözlerimi açmama neden olurken yüzüme çarpan kör edici beyaz ışık buna engel oluyordu. Dudaklarımı aralayıp bir şeyler demek istediğimde sessiz kelimeler dökülürken elimle yüzümü kapatıp beni rahatsız eden ışığın altından kendimi kurtardım. Yan tarafıma dönüp araladığım gözlerimle etrafıma bakarken kendimi en son bıraktığım yerde buldum.

Yatak odamın banyosunda soğuk fayansın üzerinde yatıyordum.

Gözlerimi kapatıp açtığımda aynı yerde olduğumu görürken yaşadıklarımın rüya olmadığına emin oldum. En son Karan'ın adını sayıklaya sayıklaya bayılmışım. Ruhumu teslim ettiğim sandığım vakitte hissettiğim acıyla yerde kıvrılır bir halde kalakalmışım. Gözümü açtığımda burada olmayı kesinlikle beklemiyordum. Ne bekliyordum ki? Film mi çeviriyoruz burada? Kimse benim için telaşlanmamış, arayıp sormamış ne halde olduğum kimsenin umurunda olmamıştı. Ve gördüğüm kadarıyla kimsenin ruhu bile duymamıştı.

Nasıl ya! Kimse beni burada bulmamış mıydı?

Halbuki bayılmadan önce türlü türlü senaryo gelmişti aklıma. Karan beni öylece tek bıraktıktan sonra uyumak için geri geldiğinde beni odada da bulamayışıyla deli olmuş, banyonun zeminde savrulup kalan bedenimi görmesiyle beni bıraktığına pişman olacaktı! Apar topar hastaneye götürmüş sabırsızlıkla gözümü açmamı bekleyip açtığımda ise üzgün olduğunu belli eden sözleriyle beni bıraktığı için pişman olduğunu sayıklayacaktı. Hadi ama kitaplarda böyle okumuştum ben!

Yaşadığım hayal kırıklığıyla birlikte arka planla cam kırılma seslerini sadece ben işitirken zoraki de olsa kendimi yerde kaldırdım. Bedenim tir tir titriyorken dişlerimin birbirine çarpması başımdaki ağrıyı daha çekilmez kılıyordu.

Birkaç adım atıp aynanın karşısına geçmek için ilerlerken diz kapağımı klozete çarpmış olduğum için hafif topalladım. Bayılmadan önce hissettiğim korkunç ağrı buradan geliyor olmalıydı. Aynanın karşısında ölüden hallice aksimle karşılaştığımda ağlamamak için zor durdum. Bal rengi irislerim tamamen kızarmış, saçlarım büyük bir savaştan mağlup ayrılmış dudaklarım stresten ısıracağım diye çürük vişneye dönmüş ağlayacağım diye burnum kıpkırmızı kalmıştı. Bakışlarımı ölü gelinden çektim. Soğuk suyu açıp yüzüme çarptığımda kendime gelmeye çalıştım ama nafileydi.

Nasıl ya? Karan bütün gece odaya gelmemiş miydi?

Özge Naz - Düşler Ağdı

Üzerimde hala aynı kıyafetlerle dururken düzeltmekte başarılı olamadığım tipimle banyodan çıktım. Bakışlarım pencereye dönerken havanın hala karanlık olduğunu fark etmişim. Saatin kaç olduğunu bilmemekle birlikte vakit kaybetmeden odadan çıkarken adımlarım oldukça yavaştı. Koridoru geçip merdivenlere yöneldiğimde konak gecenin bir körü olması nedeniyle ölüm sessizliğini koruyordu.

Avluda gördüğüm bedenle birlikte adımlarımı hızlandırıp gözden kaybolmaması için adını seslendim.

"Havin!"

Havin beni görmesiyle olduğu yerde durup bana döndü. İlgiyle baktığında elinde tuttuğu çamaşır sepetiyle yanıma gelmemi bekledi.

"Herkes nerede?" diye sordum. Bu saatte kocamın nerede olduğunu sormak saçma olacağı ve dedikoduya mahal vereceği için isim vermeden üstünkörü sordum. Şu an en son istediğim şey konak dedikodusuydu.

"Yemin ediyorum konak o kadar büyük ki başıma bir şey gelse kimse duyamazmış beni oracıkta can vermişim." diye mırıldana mırıldana merdivenleri bitirdiğimde Havin'in yanına geçtim.

"Hanımağalarım odalarına çekildi. Barzan ağam terasta oturuyor. Zühre ve Zahir'i yemekten sonra görmedim. Karan ağam daha yeni mutfaka girdi, hanımım."

İstediğim bilgiyi aldığım için kafamı sallamakla yetinirken alnımın ortasındaki çekilmez ağrı kendini belli etti. "Bana ağrı kesici bulabilir misin?" diye sordum yüzümü buruşturduğumda kuruyan dilimle kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

"İyi misiniz gelin hanım kötü gözüküyorsunuz." dedi Havin endişeyle konuştuğunda elindeki sepeti daha sıkı kavradı.

"İyiyim sadece başım ağrıyor o da mideme vurdu. Üşüttüm galiba sıcak bir şeyler içersem iyi olacak. Ağrı kesici varsa getirir misin?" dedim az önce ölmüş geri gelmiş gibi hissettiğimden bahsetmeyip daha fazla endişelendirmek istememişim.

"Olacaktı hanımım hemen getireyim."

"Mutfakta olacağım ben oraya getirir misin?"

"Tabii hanımım."

Batı tarafından ilerleyip mutfağın olduğu kısma ilerlerken gecenin ilerleyen saatlerinde olduğunu anladım. Kaç saat geçmişti bilmiyorum ama ben en azından gözümü açtığımda sabah olur diye tahmin ediyordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

İçeriye girmek üzereyken Zilan'ın sesini işitmemle adımlarımı durdurdum. "Ağam yarın İstanbul'a mı gidiyor musunuz?" diye sordu. Cilveli çıkan sesiyle ağam diye hitap ettiğinin kim olduğunu anlamak zor değildi. Asıl takılmam gereken konu Karan'ın neden İstanbul'a gittiği ve neden benim haberimin olmadığıydı! Of her şey daha çıkmaza sürüklenemezdi ya!

"Evet." dedi düz bir sesle. Zilan duvarla konuşuyordu sanki.

"İş için mi gezmeye mi gideceksiniz?" diye sorduğunda bunu neden merak ettiğini anlamamıştım. Gezmeye gitse sen de mi gitmek isteyeceksin he Zilan? Bu kıza asla güvenemiyordum asla. Diken üstünde durmama neden oluyordu. Kavga ettiğimiz gece hemen nasıl yanında damlamış anlamıyorum fırsat kolluyor sanki.

"İş için Zilan. Gezmeye vaktim yok." dedi derin dondurucu konuştu. Sana ayrı sinirliyim zaten! Hem beni dinlemeden hem de beni tek bırakıp gittin! Öldüğümü sandım haberin bile olmadı alacağın olsun benden!

"Anladım ağam, haklısınız aynı konaktayız ama yüzünüze hasret kalıyoruz çok çalışıyorsunuz vallahi." dedi Zilan ağasına gözü gibi baktığı için yoğunluktan göremeyişiyile üzölmüş olmalıydı.

Kuruyan ve tahriş olan boğazımın acısına dayanamayıp onları dinlemeyi bırakıp mutfaktan içeriye girdim. Karan benim geldiğimi anlamış gibi kafasını kaldırmazken mutfakta bulunan masada oturuyordu. Benim olduğum tarafa bakmadı. Nefes alışverişlerinin sıklaştığını fark ederken bana hala sinirli olduğu belliydi. O kadar saate rağmen soğumadıysan sana diyeceğim hiçbir şey yoktu Karan ağa!

Zaten beni dinlemeden odadan gittiği için kafasını duvarlara sürterek kıvılcım çıkartmak istiyordum. Aşırı sinirliydim sinirden elim ayağım titriyordu bütün gece odaya gelmediği gibi orada bayılıp kalmıştım tek başıma.

"Hanımağam bir şey mi istemiştin?" dedi Rojda büyük mutfağın bir köşesinde dururken beni görmesiyle hareketlendi.

"Yok Rojda su alacağım sadece." dedim sadece fazla oyalanmamak için sıcak bir şeyler içmeyi sonraya bırakmıştım. Zira burada olmamdan memnun olmayan insanlar vardı. Rojda su dolu sürahiye ilerlerken onu durdurdum. "Alırım ben zahmet etme."

Derin bir nefes alıp verirken aldığım yoğun koku midemin kalkmasına neden olurken suya gitmek üzereyken yolumu değiştirip mutfakta bulunan pencereye ilerledim. "Ne kokuyor burası?" diye mırıldanırken pencereyi açtım ve havanın içeriye dolup yoğun kokuyu savurmasını sağladım.

"Kahve." dedi Zilan. "Ağama kahve yapacağım da o kokuyor paketini yeni açtım Marin abla."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kaşlarım havaya kalktığında açık pencerenin önünde durup temiz havayı solurken bakışlarımı Zilan'a çevirdim. "Sen? Ağana kahve mi yapıyorsun Zilan?" derken sesime şaşkınlık yansıdı. Saçlarını açmış, başında her zaman duran şalı yoktu. Tek bir yana toplayıp güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

"He niye şaşırdın?" dedi elinde tuttuğu paketten bakışlarımı çekip bana doğru baktı.

"Sen kendine suyu bile çalışanlardan istiyorsun da ağana hizmet ediyor olman şaşırttı. İncilerine dikkat et düşmesin." dedim yüzümde beliren gülümsemeyle dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ağam kahve isteyince yapayım hemen dedim. Mutfakta kimse yoktu beklemesine gönlüm el vermedi." dedi Zilan fırsat kolluyordum bunca zaman bundan daha iyi vakit bulamazdım demek istemiş gibiydi. Mutfakta çalışan beş kişiye rağmen kimseyi bulamaması da ayrı bir noktaydı.

"Kahven ağam." dedi kahve fincanını tutup Karan'a doğru uzattığında gözlerinin içine bakıyordu ama kocamın bakışları ben dahil kimseye teğet geçmiyordu.

Aldığı fincanla birlikte ayağa kalktığında, "Çalışma odasında olacağım." dedi Karan buzulları aratmayan bir sesle bunu bana demek istediğini anlamıştım.

Midemin tekrar yukarıya doğru yükseldiğini hissederken çok kahve tüketmeyen birisi olarak aldığım değişik kokunun beni niye bu kadar etkilediğini anlamamıştım. Zaten iyi hissetmiyordum üzerine bir de bu baskın koku gelince midem daha çok bulanmıştı. "Çok ağır kokuyor ne kahvesi bu?"

"Dibek kahvesi yazıyordu paketin üstünde..." dedi Zilan. Elimi ağzıma götürdüğüm sırada pencerenin önünden hızlıca ayrılırken, "Sen iyi misin Marin abla?" diye sorduğunda Zilan görmüş olduğu ifadeyle yalan olmadığını hissettiğim endişeyle konuştu.

Mutfaktan koşar adımlarla çıkarken elimi ağzıma siper edip kusmamak için çabalarken çarptığım bedene aldırmayıp zemin katta bulunan buraya en yakın misafir banyosuna doğru uçtum. Açtığım kapıyla birlikte ışığı bile yakmadan klozetin önüne geçerken içimden taşıp gelen bütün iğrenç şeyleri dışarıya savurmuşum.

Önüme düşen asi saçlarım geriye doğru çekilip rahatça kusmam için bana yol açılırken sırtımda hissettiğim ellerle birlikte öğürmeye devam ettim. Kaynayan sıvıları dışarı çıkarmayı bitirip geriye çekilirken bütün kanım çekilmiş gibiydi. Dudaklarımın peçeteyle silindiğini fark ettiğimde bir başkası sifona basmış yapmakta gücü bulamadığımı benim yerime yapmıştı.

"İyi misin?" dedi Karan az önceki soğukluğuna nazaran endişeyle konuşurken bakışları ilgiyle üzerimdeydi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Gi-git." dedim hıçkılmaktan konuşamazken onu kendimden uzaklaştırıp yere doğru tamamen oturdum. Sırtımı fayansa yaslayıp bacaklarımı kendime çekip üzerimdeki elbiseye aldırmadan yüzümü bacağıma yasladığımda ağlamam daha çok şiddetlenmişti.

"Şşş ağlama." derken ellerini saçlarımın üzerinde hissederken yavaşça okşadı. Diğer eli yüzümü kavradığında gizlediğim yüzümü kendine çevirmek istedi ama ona izin vermedim.

"Bak bana, Marin kaldır kafanı." dedi Karan zorlamayla yüzümü kaldırdığında eli yanaklarımda gezdi. Puslanan gözlerimle onun yüzünü göremezken iç çekerek ağlamaya devam ettim.

"İyi değilsin sen." dedi korku dolu bir sesle bana daha çok yaklaştığımda burnuma kahve kokusu doldu. "Ne oldu neyin var?"

"Mid-" diye konuşmaya kalmadan tekrar klozete doğru fırlayıp kustuğumda aldığım koku burnumun direğini sızlatacak kadar keskindi.

"Rojda," diye bağırdı Karan. "Emrullah'a söyle aracımı çıkarsın hemen."

Kusmam bittiğinde Karan peçeteyle ağzımı silip beni büyük zahmetten kurtardı. "Kahve... kahve kokuyor hâlâ." dedim onu kendimden uzaklaştırdım ve önüme düşen saçlarımı geriye ittim. "Midemi daha çok bulandırıyor."

"Bana çarptığın için üzerime döktüm bütün kahveyi ondan üstümde kokuyordur." diye yanıtladığında beni mutfaktan çıkarken çarptığım kişinin o olduğunu anlamam uzun sürmemiştir.

"Çık şuradan kusmamı izlemeni istemiyorum." diye fısıldadım kuru bir sesle.

"Saçmalama Marin."

"Gelmedin..." dedim fısıltılı bir sesle mırıldanırken derin nefesler almaya çalıştım.

"Ne?" dedi anlamaz bir halde.

"Gözümü açtığımda yerde yatıyordum aynı şekilde yerde buldum kendimi gelirsin diye bekledim. Gelip beni bulur kaldırırsın sandım ama sen gelmedin!" derken ağlayarak öfke içerisinde konuştum.

"Nereye gelmedim? Neyden bahsediyorsun Marin?"

"Çık! Tek bırak beni." dedim sinirim daha çok artmıştı. "Nasıl odadan gittiysen yine git ve beni yalnız bırak."

"Niye gittiğimi biliyorsun Marin. Hava almam lazımdı." dedi Karan. "Başlamayalım yine."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Başlarsam ne olur? Kahvene geç mi kalırsın? Kahve keyfini böldüm Karan ağa çok pardon!" diye bağırdım.

"İyi değilsin sen ateşinde var, hastalandın kesin. Kalk hemen hastaneye gidiyoruz." dedi ince bileğimden kavradığında beni ayağa kaldırmaya çalıştı.

Onu itip kolumu sertçe çektiğimde vakit kaybetmeden kollarımı göğsümde birleştirdim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Marin!" dedi. "Hastalandığının farkında değil misin? Kalk hemen gidiyoruz!"

"Su istiyorum ben." dedim damağımın tamamen kurumasına rağmen istediğim su değildi. Gitmesiydi. Gözlerimdeki yaşları silip manzaramı daha netleştirirken üzerindeki beyaz gömleğinin kahveye bulandığını gördüm. Kafasını dışarıya uzatıp su için birine seslenmeden önce tekrar konuştum.

"Sen getir."

Ağzının içinde mırıldanıp ayağa kalktığında banyodan çıktıktan birkaç saniye sonra uzanıp hemen kapıyı kapatmış ve arkasından kilitlemişim.

"Ya ben korkumdan yemek yemedim yemek! İç organlarımı çıkartacağım şimdi. Kus kus bitmiyor ya!" diye söylendiğimde aynanın karşısına geçip yüzümü yıkadıktan sonra kendime baktım.

Kapının kulpu yavaşça aşağıya indi. Açılmadığını fark edince Karan birkaç kere daha denedi ve açılmadığını fark edince kapıya sertçe vurdu. "Kapıyı niye kilitledin?" dedi sabır dileyen sesiyle ben o ve kapı arasında bitiremediğimiz bir ilişkimiz vardı. "Kızım var ya bana şu konağın bütün kapılarını söktürtme Marin!" diye devam ettiğinde adeta hırlıyordu.

"Git buradan." dedim aynadaki kendime bakarken artık delirdiğime kanaat getirmiştim. Psikolojim zaten hiçbir zaman iyi değildi. Normal düşünen birisi değildim. Şey ben galiba gerçekten deliydim. Bu deliyle uğraşmak zorunda olan kocam vardı. İstemeseymiş beni babamdan kim onu vuran kadını ister ki? O da biraz deli galiba. "Odada tek bıraktığın gibi yine tek bırak beni. Öleceğimi sandım ruhun duymadı ruhun!"

"Marin..." dedi kapı arkasından. "Aç güzelim hadi!"

"Sabaha cesedimle karşılaşsaydın keşke! Beni öyle bıraktığına pişman olurdun belki Karan ağa." dedim sinirle suyu açıp öylece mermeri izlerken musluktan akan su mermere çarpmadan söylediklerime pişman olmuşum.

"O nasıl laf öyle? Ağzından çıkanı kulağın duysun! Delirtme bak beni!" dedi Karan kapıyı yumruklarıyla tekledi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Aç şunu hemen."

"Niye gözümü ben kendim açtım ya? Gelip senin beni bulman gerekiyordu! Filmlerde böyle oluyordu!" diye hayıflandığımda kendimi orada bulmak beni çok üzmüştü. Gelir sanmıştım, hemen çıktıktan sonra kendini kötü hissedip gelir sanmıştım. "O kadar saat boşuna mı kaldım ben buz gibi fayansın üzerinde!"

"Oradan bana bağıрма," dedi Karan. "Aç da yüzüme karşı bağır. Kırdırma bana kapıyı!"

"Neredeydin? Niye gelmedin o kadar saat!"

"Güzelim ne saçmalıyorsun sen?" dedi boğuk sesiyle kapının arkasında sakince konuştu. "Odadan çıkmalı en fazla onbeş dakika oluyor neyden bahsediyorsun? Hava almak istediğimi söylemiştim. Sensiz uyuyamadığımı biliyorsun en fazla bir saat sonra gelirdim yanına. Neye içlendin sen bu kadar anlamıyorum."

Duyduklarımınla birlikte şaşırmadan edemezken aynadaki aksime doğru konuştum. "Onbeş dakika mı? Onbeş dakikalığına mı bayılmışım yani... içim mi geçti acaba sanki bayılmış gibiydim." diye mırıldandım. "En son bayıldığımda onbeş saat gözümü açmamış insanım ben bu sefer ki niye onbeş dakika sürdü?"

Karan kapıyı kırmadan kendim kilidi açtığımda ona boşa sinirlendiğimi anlamıştım. Onbeş dakika bayılıp kalmıştım ama ben yine onu beklemiştim. Gitmemesi gerekiyordu! Ne olursa olsun beni öyle bırakıp gitmemesi gerekiyordu.

Yere çöktüğümde sırtımı tekrar soğuk fayansa yaslarken Karan içeriye girmiş arkasından kapıyı kapatmıştı. "Bensiz uyuyamaz dedim gelir beni ben banyoda yatarken bulur dedim gelmedin! Gelmedin Karan gelmedin."

"Şşşş ağlama tamam. Ağlama." dedi onun demesiyle ağladığımı fark ederken umursamaz bir tavırla omuz silktim.

"Ya bana bir şey olsaydı? Ya odaya geri geldiğinde cansız bedenimle karşılaşsaydın iyi mi olacaktı?"

"Marin! Saçma saçma konuşup benim canımı sıkma!"

"Saçma saçma mı? Arkanda bıraktığın karın banyoda kusup kusup olduğu yere bayıldı Karan!" diye bağırdım.

Hareleri korkuyla genişlediğinde, "Ne dedin sen? Bayıldın mı?" dedi endişe içerisinde.

"Ya kalırsın işte öyle!" dedim gözümdeki yaşları elimin tersiyle sildim.

"Beni yine dinlemedin. YİNE DİNLEMEDİN!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Öfkeliydim ve seni kırmak istemiyorum," dedi

"Hep aynı şeyi yapıyorsun! Umurumda değil artık! Her şeyi anlatacağım sana!" dedim kesin bir kararlılıkla konuşurken misafir banyosunda zemine çökülü bir halde olmamı düşünecek durumda değildim. Burada şimdi her şeyi anlatacak ve kurtulacaktım.

"Marin..." dedi Karan perişan bir sesle adımı söylediğinde kafamı kaldırıp ona baktım.

"KAPA O ÇENENİ VE DİNLE BENİ!" diye bağırdığımda artık hiçbir şeye takatim kalmamıştı.

"Babam gelip beni götürmeden önce telefonda konuştuğum Elfida idi telefon numaramı verdiği için ona kızıyordum. O gün duyduklarının hepsini Cenk için dedim hiçbirini sana dememiştim. Sonra Cenk aradı beni seninle evli olduğumu bilmiyordu. Buraya kadar olan kısmı odada anlatmıştım zaten." derken cümlelerimi toparlamaya çalışıyordum.

Karan karşıma geçip oturduğunda o da benim gibi sırtını fayansa yasladı. Sesini çıkarmadan beni dinleyecekti. Bedenini saran beyaz gömleğine bakışlarım takıldığında üzerine dökmüş olduğum kahvenin canını yakıp yapmadığımı bile soramamıştım ona. Daha sonra sormak için aklıma not ettim. Bakışlarımı kaldırdım ve elaya vurgun gözlerinden destek aldım.

"Bu işin peşini bırakmayacağımı söylemişti. Bırakmamış ki gelmiş buraya kadar. Senin yanlış adam olduğunu söyleyip durdu. Kapıda konuştum onunla evliliğin sahte olduğunu senin gerçekte kim olduğunu bile bilmediğimi iddia edip durdu. Senin gibi bir adam benimle olamazmış. Yanlış adammışsın çünkü sen! Bu işin peşini yine bırakmayacak kanıtlayacağı şeyler varmış bu demek oluyor ki Cenk'ten kurtulamayacağım. Çünkü elinde kozu var bunu ikimize karşı kullanabilir."

"Gü-" derken lafını kestim.

"Hayır... sus asıl olayı anlatmadım hâlâ çünkü bunu kimseye anlatamadım. Gizlememin, kendi başıma çözmeye çalışmamın en büyük nedeni de buydu." dediğimde bakışlarımı ondan kaçırdım ve bacaklarımı kendime çekip kollarımı sardım.

"Seninle arama kimsenin girmesini istemiyorum Karan. Sen yanımdasın sen kocamsın benim! Senden gizlemek hataydı yaptığım doğru bir şey değildi. Beni dinleyecek misin?" diye sorduğumda yavaşça yutkundum ve gözlerinin içine ıslak gözlerle baktım.

"Dinleyeceğim," dedi. "Dinleyeceğim Marin." dediğinde yaslandığın yerden kalktı ve bana doğru yaklaştı. Dizlerime elini koyduğunda sıcaklığını hissettirirken parmaklarımızı birbirine kilitledi. Kalbimin ağrısından bacağımın acısını bile unutmuşum.

"O zaman iyi dinle Karan Milan..." diye fısıldadım. Derin bir nefes aldığımda kaburgalarımındaki ağrıyla nefesim kesilmişti. Dudağımı dişledim ve bunu yapabileceğimi hatırlattım. "Anlatacağım sana sadece sana, bu gece her şeyi anlatacağımı söyledim kendime. Zihnimde kilitli bir kutuya koymuştum ama artık kilidi açıp ortaya çıkarma vakti."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan ellerini benden çektiğinde olayın ne olduğunu anlamış gibi dehşet bir yüz ifadesine büründü. Kaşlarını aniden çattı. Zihninden bir şimşek çakmış gibi sabahtan beri anlatmak istediğimi yeni fark etmiş gibiydi. Elaya vurgun gözlerini gözlerimden çekti ve beyaz fayansa çevirdiğinde dudaklarını birbirine bastırdı.

Koyulaşan ela gözlerini ıslak gözlerime çevirdiğinde parmakları yüzümü avuçladı. Baş parmağı tenimi okşadığında güven vermek istiyordu. Yutkundu. Bu öyle bir yutkunuştı ki dudaklarından dökülecek kelimelerin ağırlığında boğazından aşmamış adem elması sertçe hareket etmişti.

"Marin sana istemediğin bir şey mi yaptı? Bu yüzden mi korkuyorsun o heriften?"

"Şey..." dediğimde hemen anlamasını beklemiyordum. Afalladığımda yüzümü indirdiğimde kendime sakin olmamı söyledim. Kalp atışlarım hızlanmış, vücudumdaki sıcaklık daha çok artmıştı. Hem üşüyor hem yanıyordum. Araf gibiydi, cennet ve cehennemın ortasında kalmıştım.

"Anlatmak zorunda değilsin." dedi Karan. "Eğer sana ne yaptığını bilirse aynıısını ona yapabilirim. Acı çektirmeden öldürmeyeceğim o iti."

"Anlatacağım." dedim nefes alıp göğsümü şişirdiğimde bir çırpıda dökecektim kelimeleri. Gözlerine bakarsam daha çabuk dökülürdü belki. Kafamı kaldırdığımda bakışlarımı buluşturdum.

"Onda fotoğraf ve videolarım var." dedim hızlıca. "Uygunsuz bir şekilde... beni onlarla tehdit etti. İçeğeime-"

"Tamam devam etme." dedi Karan konuşmama izin vermezken onun için birkaç kelime yeterli olmuştu. Kaşları çatılmıştı, gözlerinde gördüğüm ifadeyi seçememiştim. Dudakları aralı ve titriyordu. Birkaç kelime benim için yeterli değildi.

"Hayır her şeyi anlatacağım atlamadan eksiksiz."

Kaldığım yerden devam ederken soluksuz konuşmaya başladım. "Bir gün... üniversite son senelerinde notlar bahanesiyle eve çağırdı beni. Dedim ya onu abi olarak görüyorum diye hiç kötü bir şey yapacağını düşünmemiştim evet ilgisi vardı ama kim sevdiğini incitmek ister ki? O sevmiyordu zaten takıntılı bir hale getirmişti beni. İçmek istediğini söyledi ben kabul etmedim ona eşlik etmedim kendisi içti onun evinde olduğumuz için sorun etmedim zaten Göksel'le yaşıyordu. İçeğeime uyku ilacı katmış, gözümü açtığımda üstüm başım giyinikti. Bana bir şey yapıp yapmadığından emin olamadım. Ona sordum, soracak halde değildim. Şikayetçi olmak istedim ama beni bir gün boyunca eve hapsetti. Alkollüydü hem de ayakta durmayacak kadar normal düşünmüyordu. Hiçbir şey yapmadığını söyledi inanmadım ona. Sadece elinde koz olmasını istemiş, bu yüzden bir sürü fotoğraf ve videomu çekmiş yarı çıplak fotoğraflarım onun için senetti. Kardeşi Göksel gelince onun sayesinde kurtuldum ve bir daha onu görmedim. Kimse... kimse bilmiyor bunu. Kimseye anlatamadım. Hiçbir şey hatırlamıyordum baygındım tamamen. Evde tuttuğu sürece boyunca da ayık kafada değildim. Onu kızdırdım hem de çok

Özge Naz – Düşler Ağdı

fazla bana çektiği fotoğrafları ve videoları gösterdi. Kendimi kaybetmiş gibiydim. Alkollü değildim zaten hayatımda hiç kullanmadım. İçecekteki her neyse ondan dolayı iyi değildim. Eğer elinde teminat olursa onu hiçbir zaman bırakmayacağını söyledi. Ona mecbur kalırmışım."

Durdum. Sesim kısılmıştı. Belki kusmaktan tahriş olan boğazımdan belki ağlamaktan boğuklaşan sesimden. Belki de yaşadıklarımın ağırlığından. Soluklandım ve başlamışken bitirmeyi kafaya koyduğum için dudaklarımı tekrar araladım.

"Babam ya da abimin kulağına gitmesini göze aldım öldürürlerdi zaten onu asla yaşatmazlardı. Onu bıraktım ona boyun eğmedim beni elinde oynatmasına izin vermedim kozlarına aldırmadım dağıtırsa dağıtsın isterse bütün dünyaya sersin gerçekten umurumda olmadı. Sadece bir beden anladın mı? Herkeste var! Korkmadım! Şikayetçi olmak için elimde hiçbir kanıtım yoktu. Benden defalarca af diledi alkollü olduğu için yaptığını söyledi dağıtmayacağını sildiğini söyledi ne yaptığını hatırlamadığını iddia etti. Ben de hatırlamıyordum zaten. Bir daha onu uzun bir zaman görmedim. Hiç yaşanmamış hiç olmamış gibi davrandım. Hayatımdan tamamen sildim o iki günü yaşanmamış saydım o da aynı şekilde. Bundan dolayı en başında anlatmak istemedim çünkü eğer onu kızdıracak bir şey yaparsam elindeki kozu kullanabilir her şeyi mahvederdi mantıklı davranmak istemedim ama başarısız oldum her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

Yemek masasında gözlerindeki ima bunu doğruluyordu işte. Bana böyle bakmasının nedeni, aldığı cesaret bundan dolayıydı. Elinde koz vardı. Gözümün içine rahatça bakabileceği kozu vardı.

"Ona boyun eğmedikçe aşk sandığı saplantısına karşılık vermeyince beni iyice takıntılı hale getirdi. Hani seninle ilk karşılaştığımda denize düşmüştüm ya... Beni iten Cenk'ti," derken gözlerinin içine baktım. "Eğer sen beni kurtarmasaydın..."

"Marin..." dedi şaşkınlıkla.

"Şimdi artık her şeyi biliyorsun," dedim. Kaburgalarımın baskı yapan ağrı uçup gittiğinde zihnimin en karanlık köşelerine terk ettiğim gerçekliği anlatmakla hafiflemiş hissediyordum.

"Ağlama güzelim ağlama tek bir gözyaşına kendim dahil herkesi yakarım ağlama sakın. Bunun için ağlama." dedi Karan çaresiz bir sesle. "O piçe ödeteceğim bunu tamam mı? Sana yaptığı her şeyin karşılığını alacak. Ben varım artık yanında nefesin kadar yakınımla sana..."

Gözyaşlarımı silip bana güven verircesine baktı. Bana sarılmak istediğinde kahve kokusundan dolayı kafamı iki yanıma salladım ve istemediğimi belli ettim. Bakışlarım gömleğindeyken niye sarılmadığımı anlamıştı.

"Uyumak istiyorum. Uykum geldi benim." dedim kızarmış gözlerim acımaya başladığında, dudaklarım şişmişti. Işık hızıyla konuyu değiştirdiğimde kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Bedenime yorgunluk çökmüştü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ateşin var cayır cayır yanıyorsun iyi değilsin, hastaneye gideceğiz. Bayılmışsın zaten seni öyle bırakmamalıydım!"

"Gitmek istemiyorum sadece uyumak istiyorum. Lütfen ısrar etme gerçekten gitmek istemiyorum. Psikolojik olmalı kolay şeyler değildi hatırlayınca iyice kötü oldum bedenim bu şekilde tepki veriyor olabilir." diye fısıldadım. "Lütfen."

Titreyen bedenimi kucağına alacaktı ama midemin tekrar bulanması an meselesiydi. "Artık kahveden ve kokusundan nefret ediyorum. Hep gördüğümde aklıma kustüğüm gelecek iğrenç."

Karan üzerindeki gömleği sökercesine çıkardığında kahve bulanmış gömleğinden kurtuldu. Çıplak tenini gözlerime sererken gözlerim dövmelelerine kaymıştı. Aklımı dağıtmaya yardımcı olurken kahve kokusundan uzaklaştırdım kendimi.

"Yine kusacak gibi duruyorsun. Gel buraya." dedi beni kucakladığında kollarımda onu saracak gücü kendimde bulamayışımla canım yok gibi havalandığımı hissettim. Misafir banyosundan çıkıp avluya geçtiğimizde kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Yüzümü boynuna gömdüğüme boynunda cennet vadeden kokusunu içime çektim.

"Oğlum bu ne hal böyle?" diyen endişeyle konuşan Behiçe annemin sesini işittim. "Ne oldu kızım?"

"Anne, Emrullah'a söyle hemen doktoru alıp gelsin çabuk olsun." dedi Karan lafı dolandırmadan konuştu.

Kısa bir süre sonra merdivenleri geçip kendi katımıza geldiğimizde beni odanın içerisinde sokmuş kollarının arasında soğuk çarşafa bırakmıştı. Üşüyen bedenimin daha fazla titremesine izin vermeden kendimi yatağın içine atarken Karan'ın sesini işittim.

"Girme yatağın içine üzerini değiştireceğim."

Üzerimdeki dar elbisemin etek ucundan tutulup bedenimden sıyrıldığını hissederken ona yardımcı olamamıştım. İç çamaşırlarımla kalırken soğukluk daha çok nüfuz etmişti. Sıcak elleri çıplak dizimin üstünde durdu. Hareketlerini kestiğinde, "Dizine ne oldu?" diye sordu.

"Bayılıp düşerken bacağımı vurdum."

Yumuşak bir baskı hissettiğimde dizimden öptüğünü anlamıştım. Yumuşak kadifelerin bedenimi sarmasıyla rahatlarırken Karan beni tekrar yatağa bıraktı. Yatağın sol tarafına geçip yuvarlanıp üzerime örtüyü çektim.

"Üstünü örtme ateşin daha çok yükselecek."

"Üşüyorum ama." diye mırıldandım. Yaptığım her harekete bir şey demesine sinirlenirken gözlerimi kapattım ve kendimi uykuya bıraktım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Gözlerimi açtığımda aralanan dudaklarımla bütün kanım emilmiş gibi hissetmekten kendimi alamazken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Karan..." diye fısıldadım.

"Buradayım güzelim söyle."

"Su."

Şifonyerin üzerindeki sürahidem bardağa su doldurduktan sonra kalkmama yardımcı olurken bardağı dudığıma dayadı. Suyu iştahla içip bir bardak daha verdiğinde canlanmış gibiydim. Sonunda birimizin aklına oraya sürahiyle su koymak gelmişti.

Karan yatağın kenarında yatan benim başucuma koymuş sandalyede oturuyorken odanın içerisini loş ışık aydınlatıyordu. Perdeler çekiliydi. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama bu sefer gerçekten uyuduğumun dinç olduğumun farkındaydım.

"Gelmedi mi doktor?"

"Doktor çoktan geldi gitti, o sıra yarı baygındın sen." dedi Karan. "Üşütmüşsün Marin! Ben sana ne demiştim, hasta olacaksın demedim mi? O kıyafetlerinin hepsini çöpe atmazsam bana da Karan Milan demesinler!"

"Caz yapma." derken sert çıkışından dolayı yüzümü buruşturdum. Başım hala ağrıyordu. Sesi beynime cızırtı yapıyordu sanki.

"Ne dedin ne dedin?"

"Hiç... hiçbir şey demedim."

"Aferin benim güzel karıma." dedi bana yaklaştığında saçlarımı yüzümden çektiğinde dudaklarımı alnıma bastırdı. "Ateşin düşmüş biraz. Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz daha kendimde hissediyorum." diye yanıtladığımda onun neden sandalyede oturduğunu anlamamıştım. "Niye uyumadın sen? Bütün gece orada başımda mı durdun?"

"Benim tarafımda yatıyorsun Marin kaldırmaya kıyamadım. Ateşini kontrol etmem lazımdı. Uyku girmede zaten gözüme."

Kaşlarımı çattım. "Senin benim mi var? Yatsaydın ya şu tarafa bomboş duruyor!" derken her zaman yattığım yeri işaret ettim.

"Tersime geliyor yatamıyorum. Uyandıysan kay yana." dediğinde ona irileşen gözlerle bakarken gerçekten yatağın solu diye tutturmasını beklemiyordum. Yana kaydığımında kendi tarafıma

Özge Naz - Düşler Ağdı

geçtim ve bedenime çarpan soğuklukla ürperirken ona kötü kötü baktım. Resmen ısıttığım yere yatmıştı!

Burnuma dolan hoş kokuyla, "Ne kokuyorsun sen böyle?" diye sordum.

"Duş aldım."

"Çok hoş kokuyorsun." derken hafif sakal kaplı çenesine sürttüğümde losyonunun kokusunu burnuma doldurdum.

"Beğendin mi?"

"Hı hı."

"Şimdi sarılabılır misin bana?"

"Ne?" dedim anlamaz bir halde.

"Kahve koktuğum için sarılmamıştın şimdi kahve kokmuyorsam sarılır mısın bana?"

"Aptal." derken kaşlarım çatılmıştı. "Bunun için duş mu aldın?"

"Evet."

"Sarılayım o zaman. Suyumuzu boşuna tüketmiş olma sevgilim." dediğimde kollarımı boynuma doladığımda kucağına doğru çıktım ve yatağın soğuk tarafından ayrıldım.

Boynuna sarıldığımda parmaklarım ensesindeki saçlarını bulurken karıştırmaya başladım. Başımı boynunun girintisine gömdüğümde düzenli nefeslerimle tenini ısıttım.

"İstanbul'a mı gideceksin? Zilan'la konuşurken duydum." diye sorduğumda aklımı çelip duran meselesi ortaya çıkardım.

"Acil işim çıkmıştı ama gitmeyeceğim ertelettim. Seni bu halde bırakıp hiçbir yere gidemem değil şehir değiştirmek farklı odada bile duramam."

"Gitseydin..." dedim fısıltılı bir sesle. "Acilse sorun değil. İyiyim ben."

"Ne olursa olsun ne yaparsan yap seni arkamda öylece bırakmayacağım Marin. Seni banyoda öylece yerde yatar halde görseydim kahrolurdum." derken ellerini belime doladığında beni biraz daha yukarıya çekti. Parmakları tenimde tüy dokunuşuyla geziyordu.

"Asla arkamda bırakmayacağım gelmemelik yapmayacağım seni bekletmeyeceğim güzelim söz veriyorum sana." dediğinde saçlarımın üzerinden öptüğünde söylediklerine mühür basmış

Özge Naz – Düşler Ağdı

gibiydi. "Sakin bir daha ölümden bahsetme sakın Marin! O dilinden bir daha öyle laflar dökülürse seni konuşamayacak hele getiririm dilini koparttırma bana."

Alnımdan öptü.

"Ve o puştı sakın düşünme, senin yaşadığın yıllarda huzurla yaşamasına asla izin vermeyeceğim. Senin için çok zor olmalı bunu tahmin bile edemem ama bana anlattığın için kendini bana açtığın için teşekkür ederim sevgilim."

"Ona bir şey yapmayacaksın." diye mırıldandım. Altımdaki bedeninin kasıldığını fark ettiğimde dudaklarımı tekrar araladım.

"Onun cezası ölmek olmayacak hayır bu kadar basit değil. Cenk o gün birçok suç işledi. Beni istediğim dışında alıkoydu, eve hapsetti, bana zorla dokundu, benden faydalandı ve daha bir sürü şey. Dosyası fazlasıyla kabarık." dediğimde onun ölmesini isteseydim bunu Alakan aşiretine fısıldamam yeterli olurdu. Ölmeyecekti. Ölüm kurtuluştı. "Sen yanımdasın, benimle birlikte olursan ondan şikayetçi olacağım. İçim anca böyle rahat eder. Suçsuz kalmayacaktır cezasını her türlü çekecektir."

"Yavrum ülkenin durumu belli değil mi? Cezasını alacağına inanıyor musun?"

Başımı yasladığım yerden kaldırdım ve gözlerinin için bakarak konuştum. "Bir gün bile hapiste kalması bana yeterli olur. Bunu ondan korkmadığımı anlatsın istiyorum. Böyle yaparak kimseyi susturamayacağını anlaması lazım. Belki ben dışımda birçok kişiye yapıyordu. Eğer ben susmayı konuşursam diğerlerine de cesaret olur çoklu suçlamalardan cezasını alır."

"Yanımdayım, yanında olacağım her adımı birlikte atacağız. Önce ben hesabımı göreceğim sonra dediğin gibi yapacağız." dedi Karan kendi yönteminden de vazgeçmeyeceği belliydi. "Sen çok güçlüsün... Sandığımdan daha çok güçlüsün Marin."

Burnumun üzerinden öptü, aşağıya doğru inerken nefesi boynumu kamçılادığında durdu.

"İyi ki sen kaderimsin."

﴿ BÖLÜM 41 ﴾

41. BÖLÜM “ALİŞVERİŞ”

"Niye kaşlarını çattın?"

Dudaklarımı aralayıp uzun zamandır süren sessizliğimi bozduğumda manzarama aldığım Karan'ı izlemeye devam ettim. Bir anda kaşlarını çatmış ekranda her neye bakıyorsa ifadesi değişmişti. Yaklaşık bir saattir çalışma odasında harıl harıl çalışan kocamı izliyor, her bir hareketini hafızama kazıyordum.

Kahvaltıdan sonra ikizlerle takılmış onların hızına yetişemeyip diktiğim çiçeklerle ilgilenmişim. Sabah çok erken saatte kalktığımız için bir gün bana üç gün gibi geliyordu. Konaktaki herkesi elimden geçirip benden bıktırmış soluğu kocamın yanında almıştım. İnsanın evli olması güzel bir şeydi, ne yaparsan yap seni çekecek nazına oynayacak hayat arkadaşının olması çok güzel bir duyguydu.

"Marin..." dedi Karan. Bakışlarını önündeki laptoptan ayırdığında çatılan biçimli kaşları düzelmişti. Elaya vurgun gözleri beni buldu. "Sana bir şey diyeceğim ama sakın üzülme tamam mı?"

Telefonuma gelen bildirim sesi odanın içerisinde yankılandığında masanın üzerinde duran telefonu elime aldım. Dağılan dikkatimle gelen bildirim baktığımda, telefonuma yüklü mail uygulamasından geldiğini görünce vakit kaybetmeden açtım.

"Dur lafını unutma!" dedim bakışlarını üzerimde hissederken telefon ekranına odaklanmıştım. "Mail gelmiş önemli olabilir buna bakayım hemen."

Bildirime basıp uygulamanın açılmasını beklerken sabırsızlanmıştım. Mailime bir şey geliyorsa kesinlikle önemliydi ve es geçemezdim. Açılan okunmamış maile tıklayıp hızlıca okudum.

"Milan holding iş başvurunuz sonuçlanmıştır..." diye dışımdan okurken aniden durmuşum. Bakışlarımı Karan'a kaldırdığımda yüzümde dehşet verici bir ifade belirdi. Maile tekrar dönüp tekrar tekrar okurken algılayamamıştım.

"OLUMSUZ MU!" dedim bağırarak sesimle Karan yüzünü buruşturmuş neredeyse kulağını kapatacak kıvama gelmişti.

Oturduğum yerden hışımla kalkarken telefonumu masaya fırlattım. "Gerçekten mi? Üstelik sizi açık açık tehdit etmeme rağmen beni almadınız yani? Nasıl ya! Nasıl almazsınız!"

"Bağırma güzelim," dedi Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İnanmıyorum size! Tek kurtuluşunuz bendim benden başka kimse o analizleri yapamazdı! Siz var ya bunca zaman şansa yükselmişsiniz size söyleyeyim ihaleleri nasıl aldınız anlamıyorum anlattıklarına çalışanların hiçbir şey bilmiyormuş gibi baktı!" diye inanamaz bir halde konuşurken Karan oturduğu yerden kalkmış karşıma geçmişti.

"İhaleleri çalışanlar değil de ben alıyorum ondan almış olabilir miyiz?" dedi Karan yüzü düştüğünde ona laf ettiğimin farkında değildim. Kocamın şirketiydi ve beni almamışlardı. Demek ki yeterli profilin olmayınca patronun karısı olmanda bir şeye yaramıyordu.

"Beni almadınız beni! Beni nasıl almazsınız ya?" derken sinirden kuduruyordum. Çok dokunmuştu hem de öyle böyle değil. "Kimi aldınız? Beni almayıp kimi almış olabilirsiniz!"

"Sakin olacak mısın?" dedi Karan büyük bir sakinlikle.

"HAYIR!"

Ellerini yanaklarıma koyup beni kendine çekerken dudaklarını dudaklarıma mühürlemiş daha fazla konuşmama izin vermemişti. Beklenmedik hareketiyle ona karşılık veremeyip öylece kalırken Karan beni öpmeye devam etmişti. Alt dudağımı dudaklarının arasına alıp tatlı işkence uygularken sertçe çekti. Hissettiğim acıyla birlikte boğukça inlediğimde geriye çekildi.

"Sus yoksa konuşamayacak hale getiririm seni." dediğinde Karan sert bir tavırla konuştu.

"Ama-"

Dudaklarıma tekrar kapanıp beni kaldırdığında hızlıca bacaklarımı ona doladım. Beni çevirip masanın üzerine üzerine oturduğunda kalçamı yasladığım yerden ona yükseldim. Dokunuşunu tutkuya boğulurken dudaklarımı aralayıp ona izin verdiğimde aynı zamanda karşılık verdim. Sıcaklığının arasında eriyip giderken dillerimiz birbirine karışıyor duvarlarımıza çarpıyordu. Dudağımın acısını şifa olmak istercesine emdiğinde nefessiz kalacağım sırada dudaklarımdan ayrıldım.

"Bütün gün bunu yapabilirim." dedi elaya vurgun gözleri koyulaştığında içimde bir şeyler duran Marin bütün gün yapmasını istiyordu.

Ona kaşlarını çatıp baktığımda konuşmaktan vazgeçip beklenti içerisinde durdum. "Şimdi beni dinle. Deneyimin yeterli olmadığını için alınmadın. Her adayımıza nasıl davranıyorsak sana da aynısı yapıldı isteğin üzerine. Hiçbir şekilde karışmadım bana kalsa seni mülakata sokmadan bile alırdım. Pozisyon hâlâ boş görüşmelerimiz devam ediyor. Sen kendini bana kanıtladın zaten boş ver onlar kaybetti seni." dedi oldukça ciddi bir tavırla.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Onlar kaybetti seni derken? Şirketin patronu zaten oydu! İstese beni alırdı ama alırdı ama alırdı. Tamam bunu ben istemişim zaten hiçbir şekilde karışmayacaktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şirketin patronu sensin farkındasın değil mi? Beni sende kaybetmiş oldun! Seni patron ağa bozuntusu senin işine geldi zaten!" dediğimde sesim üzgün çıkmıştı. Gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım. "İnsan çaktırmadan karım bu alın işe der! Siz iki saat çektiniz ben yedi gün yirmidört saat çekiyorum acıyın patronunuza da alın işe kurtarın beni diyemedin mi? Yazıklar olsun..." diye devam ederken beline doladığım bacaklarımı yavaşça çözmüştüm. Karan aynı pozisyonda bacaklarımın arasında dururken bu mesafede çok fazla cırlayamıyordum.

"Bitti mi?"

"BİTMEDİ!"

"Bilmem farkında mısın ama kurulda adının yazmasına tek imzana bakar niye bu kadar uzatıyorsun anlamıyorum." dedi Karan. "Çalışmak istiyorsun biliyorum tek yapman gereken gelip imza atmak."

"Kurulda adım yazınca ne olacak?"

"Her şeyi yapma yetkin olacak. Hisselerin yarısı senin olacak. Benim kadar seninde söz hakkın olacak."

"Her şeyi yapma yetkim olacak demek..." diye kendi kendime mırıldandığımda Karan Milan kadar şirkette sözüm olacaksa her şeyi yapabilirdim. Ne yapacağım belliydi zaten. Patron olamazdım, patron olmam için önümde yıllarım vardı. Ben o pozisyonu istiyordum. "Güzel..." dedim dudaklarım kenara kıvrıldığında sıcak bir şekilde gülümsedim. "İşte şimdi ilgimi çekti."

"Ne zaman atıyoruz imzaları?" dedim sabırsız bir ifadeyle sorduğumda Karan hemen kabul etmeme şaşırılmış gibiydi.

"Ayarlamalar bir haftayı bulur."

"Şimdi istiyorum! Hemen o imzayı atmam lazım kocacığım lütfen." derken ona yalvaran gözlerle yavru bir kediymişim baktım. Sert çehresi bakışım karşısında daha çok kaşlarını çatmasına neden olduğunda çenesi kasıldı. "Benim kaybedecek bir günüm yok! Beni kendi istekleriyle almadıklarına bin pişman olacaklar."

"Pişman mı olacaklar?" Kaşlarını çattı. "Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor, Marin."

"Patron olarak içeriye girdiğimde yüz ifadelerini görmek için sabırsızlanıyorum..." dedim yüzümde beliren gülümsemeye beni almayan insan kaynakları çalışanlarının ilk gördükleri andaki tepkiyi kafamda hayal ettim. Şok olacaklardı hem de çok fazla.

"Senin derdin patron olmak falan değil. Ne geçiyor aklından?" diye sorduğunda yüzümdeki sinsî gülümsemeyi anında yakalamış gözlerimin içine bakmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Görürsün Karan, görürsün." derken gizemli bir tonda konuşurken yüz ifademi değiştirmiştim. Telefonuma yeni bir mesaj sesi gelmesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Zühre mesaj atmıştı. Benimle birlikte alışveriş yapmaya gelemeyeceğini söylüyordu.

"Niye suratın tekrardan asıldı?" diye sordu Karan. Onun konuşmasıyla telefonda başımı kaldırdım.

"Zühre'yle dışarıya çıkacaktık. Çiçek ve ev eşyaları için ama dersi uzayacakmış..." dedim. "Tek başıma gitmek istemiyordum. Sıkıcı geçiyor."

"Ee beraber gidelim," dediğinde gözlerim parladı.

Onu çalıştığı aklıma dank edince gözlerimdeki ışık geri söndü. "Ama çalışıyorsun..."

"Bugün evden çalışacaktım zaten," dedi Karan. "Karımın sıkılmasına izin verecek değilim. Hazırlan beraber çıkalım."

Kıyafet de almam lazımdı ve Karan kıyafet konusunda çok fazla kıskançlık yapan bir adamdı. "Aslında bir anda gidesim kaçtı. Sen çalış sevgilim."

Gözleri kısıldığında, "Aklından ne geçirdiğini biliyorum," dedi. "Beraber gidelim. Hem yırtacağım şeylere önceden bakmak hoşuma gider."

"Hayır gelmene gerek yok kocacığım hiç zahmet etme." dedim.

"Karımı yalnız bırakmayacağım."

"Hele bir alacaklarıma karış..."

"Ben öyle biri miyim Marin?" dedi sesi aksini iddia ederken. "Hem benim karım nerede nasıl giyineceğini iyi biliyor." Kolundaki saatine baktı. "Üç saat sonra yurtdışıyla toplantım başlayacak. O zamana kadar gidip gelelim."

Milan konağından ayrıldığımızda Karan'ın yüksek aracına geçmiş kısa bir yolculuk sonrasında çarşı dedikleri büyük caddeye gelmiştik. Karan'la birlikte önde yürürken arkamızda iki koruma eşlik ediyordu bize. Araçların geçmediği alana ağaya ayrıcalık yapıp aracın geçişine izin verilmiş ilk gördüğümüz mağazaya girmiştik.

Biraz dolaşmış kafama göre bir şeyler bakmıştım.

"Bu nasıl?" diye sordum elimde tuttuğum önü detaylı siyah mini eteği gösterdiğimde ona beklentiyle baktım.

"Altına pantolon giyeceksen olur." dedi Karan düz bir sesle konuştuğunda ona inanmayan gözlerle baktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne! Etek bu zaten altına çoraptan başka ne giyebilirim?"

"Etek mi? Bu etekse diğerleri ne Marin? Bundan olsa olsa elbezi olur o kadar küçük bir kumaş parçası!" dediğinde sert tavrını korudu.

"Ya bak deneyeyim bi' o kadar kısa olmadığını görürsün." dedim o kadar kısa olmadığını kanıtlamak içindi. Bacaklarım uzundu, belki etek normalden bir tık kısa olacaktı ama abarttığı kadar yoktu.

"Dene bakalım."

Hızlıca kabine girip üstümdekileri çıkarttım ve beğenmiş olduğum eteği giydim. Tamam... Etek çok güzeldi! Fakat kısaydı. Gerçekten kısaydı. Karan tatile gideceğimizi söyleyip duruyordu, belki orada giyebilirdim. Kabinden çıkmadan üstümü geri değiştirdim. Elime eteği alıp çıktığımda ise Karan merakla bana baktı.

"Ee hani giymemişsin," dedi.

"Giydim, çok güzel oldu."

Kaşlarını çattı. "Ben niye görmedim peki?"

Ona doğru yaklaştığımda kimsenin olmamasıyla uzanıp yanağından öptüm. "Sürpriz olsun sevgilim."

"Kesin çok kısaydı ve beni çıldırtmamak için hemen geri çıkardın değil mi?"

"Bunu yırtmana izin verebilirim," dediğimde gözleri ay gibi parladı.

"Alıyoruz."

Bu mağazadan kendime istediğim tarzda başka bir şeyler bulamazken dudaklarımı büzdüm. Daha çok lüks koleksiyonlara yer vermiş küçük parçaların fiyatları beş haneli sayılardan başlıyordu. Eteği alıp paket yaptırdıktan sonra Karan sıkıldığını belli eden tavırlar sergiliyordu.

"Hadi başka mağazaya." dedim koluna girip onu çektiğimde çalışanlara kolaylık dileyip oradan çıkmıştık. Tarihin korunduğu caddede yürümeye devam ederken Karan mağazalara bakıyor aklına yatanı girmeye planlıyordu.

"Buraya girelim." dedi Karan gözüne kestirdiği mağazaya önden girdiğinde arkasından ilerledim. İçeriye girdiğim mağazayla gözlerim büyümüş halde bakarken daha girer girmez beğendiğim özel parçalar olmuştu. Hoşnut bir ses çıkardığımda Karan bana doğru dönmüş sonra arkamızdan gelen korumalara yönelmişti.

"Emrullah kapattırın mağazayı hanım ağanız bugün buradan çıkamayacak gibi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Emredersiniz ağam."

"Sen otur sevgilim. Şimdiden yorulma işim çok benim," dedim onu beyaz koltuklara yönelttiğimde köşeye geçmesini sağladım. Kabine yakın kısımdı ve giydiklerimi ona çok rahatça gösterebilecektim.

"Marin sakın almayacağım şeyleri giyme, bana zorla aldırılmak zorunda kalma." dedi imalı bakışlarıyla göz dağı vermişti.

"Beni hiç tanımamışsın, asla yapmam öyle bir şey."

"Seni çok iyi tanıdığım için diyorum Marin."

Ben kendime olabilecekleri ve tarzıma göre bulduğum bütün parçaları seçerken Karan önce ön eleme yapmış hiç kabine bile girdirmemişti. Neyse ki çalışanlara kocamın kenara bıraktıklarını denemeden alacağımızı söylemiş önden paketlettirmiştim kocamın haberi olmadan. Onun seçtiklerini kabine astırıp içeriye gireceğim sırada Karan'ın sesini duydum.

"Yardıma ihtiyacın olursa çağırman yeterli."

İçeriye girdiğimde aynı renk ve kumaştan olan pantolon ve ceket takımı giymiş içine sade beyaz bir bluz giymiştim. Aynada kendimi bakarken yaşımdan daha büyük dururken aynadaki görüntümü beğenmiş hafif bir ağırlık gelmişti. Ayağıma giydiğim stiletto ile daha güzel bir hava katarken bu gibi kombinlere dolabımda daha çok yer vermeliydim.

Kabinden çıktığımda koltuklarda oturmuş elindeki telefonuna odaklanmış bir şekilde duran Karan'ın yanına geçtiğimde beni fark etmesiyle kafasını kaldırdı. "Bence güzel oldu." diye mırıldandım etrafta çevreli aynalara dönerken o da beni süzmüştü.

"Bence de." dedi ve beni beğendiğini belli eden bakışlar attı.

İçeriye geçip üzerimdekileri dikkatle çıkarttığımda bir başka kombine geçtim. Dizlerimin biraz üzerinde biten uçları geniş pliseli, uzun kollu v yaka siyah bir elbise giydim. İçerisinde rahat hissederken kumaşına rağmen çok sıkıydı.

Kabinden çıktığımda Karan'ın bakışları beni buldu. "Alıyoruz."

Ona inanmayan gözlerle bakarken hiç ağzımı açmadan içimden hayret ettim. Yontulmamış odun sandığım kadar mağara adamı değildi. Bu elbiseden cesaret alıp diğer bir elbiseyi üzerime geçirdim. Fiti oldukça dar, bütün kıvrımlarımı ortaya çıkarmıştı. Kayık yaka, kısa bir koyu mavi bir elbiseydi.

"Buna ne diyorsun?" dedim karşısına tekrar geçerken etrafımda döndüm.

"İdare eder," dedi hoşnut olmayan bir sesle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kaşlarımı çattığımda, "İdare eder mi? Yani yalandan iltifat et bari." diye mırıldandığımda bakışlarından memnun olmadığını belli ediyordu.

"İçindeki zaten güzel yavrum, dışındakinden bahsediyorum ben."

Derin v yaka bluz ve etek kombini yaptığımda tekrar karşısına çıktım. "Peki bu?"

Bakışları direkt olarak üst bölgemde takıldığımda gerdanımı işaret etti. "Bu ne hava almaları için mi bu kadar açık? Kapanmıyor mu bunun önü?"

Ona göz devirip üzerime baktığımda kendi bakış açımdan göğüslerimi çok rahatça görmüştüm. Bluzun omuzlarından tutup biraz geriye çektiğimde dekolte hafifçe kapanmıştı. "Tamam biraz derinmiş dekoltesi ama yine de gideri var."

"Olmaz bebeğim." dedi Karan. "Sana bakarken aklım orada kalmasın."

En çok beğendiğim elbiseyi en sona bıraktığımda şarap rengi özel bir koleksiyona ait parçayı üzerime hızlıca geçirdim. Dizlerimin bir iki karış üzerinde bitiyor, belden aşağısı tamamen dar kesimdi. Yumuşak kumaşıyla rahat hissettirirken aynayla bakışmayı kesip dışarıya çıktım. "Bunu çok beğendim." dedim etrafımda döndüm ve bakışlarımı onunla buluşturup beklentiyle baktım. "Sen?" derken çıkar çıkmaz bir şey dememesiyle ifadesini incelediğimde kaşlarını çatmıştı. "Beğenmedin..." diye mırıldandım.

"Hadi ama güzel bir elbise." dedim beğendiğim gözlerimden okunuyordu.

"İş için değil ama çıkartmak için güzelmiş." dediğinde dudakları kenara kıvrılmış göz kırpmıştı. Ona alt dudağımı dışa kıvrırıp bakarken dudaklarımı aralamadan gözlerimle konuştum.

"Bana gel," dedi Karan, tok bir sesle. Adımlarımı ona atıp aramızdaki mesafeyi kapattığımda ellerini belime yerleştirdi. "Sen zaten nerede ne giyip giymeyeceğini bilen bir kadınsın, alıyoruz ama bunu kesinlikle yırtacağım Marin."

Gülen bir yüz ifadesiyle onun yanağına öpücük kondurdum. En azından nasıl biri olduğumun farkındaydı. Kabine tekrar geçtiğimde üzerime az öncekilere nazaran aynı tarzda bir elbise giydim. Dışarıya çıktığımda Karan'ın bakışları beni buldu.

Bakışlarını bana hayralıkla dikip, "Mağazanın hepsini paketlettirsek mi? Hepsi senin için yapılmış gibi ve hepsini almak istiyorum." dedi Karan.

"Kocacığım madem öyle neden denettirerek vakit kaybettiyorsun bana! Hepsini paket yaptırırım!" dedim, dalga geçerek. Etrafımda döndüğümde aynada kendime baktım.

Ayağa kalktığımda çok pahalı bir markadan sadece sınırlı sayıda olan elbiseyi askıdan aldı ve bana uzattı. "Bunu da dene, üstünde görmek istiyorum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bu son artık başka bir şey denemek istemiyorum." dedim ve elinden aldığımında kabine ilerledim. Sayısız kıyafet denemiştım ve artık başım dönmeye başlamıştı. Onun isteği üzerine giydiğim kıyafetle kabinden çıktığımında tam karşımda bulunan koltuklarda onu görememiştım.

"Karan?" diye seslendiğimde özel alandan çıkarken onu mağazanın diğer tarafında sırtı dönük bir şekilde gördüm. Yanına gittiğim sırada sesini duymamla adımlarını yavaşlatırken telefonla konuştuğunu anlamıştım.

"Nasıl ortalıkta olmaz? Yer yarılıp içine girecek hali yok! Öyleyse bile girip çıkartacaksınız Ercan!" dedi tıslar gibi telefondaki her kimse karşıсында olsa sesiyle bile öldürecek kadar tehlikeli çıkmıştı.

"Bahane istemiyorum Ercan! O herifi istiyorum, hem de hemen. Olaya ben el atarsam dünyanın bir ucuna da gitseniz o dahil hiçbirinizi yaşatmam."

Kaşlarımı çatıp duyduğum sesiyle tüyerim diken diken olurken birkaç adım geriledim. Bahsettiği kişinin Cenk olma ihtimali yüksek olduğu için dinlemeye devam ettim. Kimi istiyordu bilmiyorum ama birkaç gündür konakta sürekli telefonla konuşuyor emirler yağdırıyordu.

"Haber bekliyorum, sadece bir saatin var Ercan sadece bir saat daha fazla süren olmayacak. Tek bir kılına bile zarar vermeyeceksiniz, seve seve ben yapacağım. Gece dediğim saatte depoda buluşuruz."

Bir saatin var dediğine göre bu gece depoya gidecek olmalıydı. Depo dediği yer neresiydi bilmiyordum ama hiç normal bir yer olmadığını tahmin edebiliyordum. Kaburgalarımında ağrı hissederken içimi korkunç bir his kapladı ve bütün bedenimi sardı.

"Ka-" Bana dönmesiyle lafi yarıda kalmıştı. Gözleri gözlerimde dururken telefonu kulağından indirmeden önce, "Kapat." dedi sertçe.

Yüz ifademi aniden donuklaştıırıp çenemi kaldırdım. Sonuçta dinlemiştım ve yakalanmıştım. "Bir sorun mu var Karan?" diye sorduğumda ne kadar ifademi düz tutmaya çalışsam da gözlerimde korktuğum belli oluyordu.

"Hayır yok güzelim." dedi Karan soğuk bir sesle. Adımlarını bana doğru attı ve bakışları üzerime bile değmeden belimden tutup beni çektiğinde saçlarımın üzerinden öptü.

"Bunu da alalım, daha fazla yakışamazdı." derken daha çok geçiştirmek için diyor gibiydi.

"Alacağımı aldım çıkabilir miyiz?" dedim içimi kaplayan ürpertiyle bütün moralim yerle bir olmuş gibiydi. Yüzümün düştüğünü o da fark etmiş ama konuyu kapatmak istercesine bir şey dememişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olur, araç kapının önünde zaten eşyaları araca yerleştirirler. Üzerini değiştir bekliyorum seni burada." derken onunda benden çok farkı yoktu. Telefon konuşmasından sonra aniden değişmiş sert çehresiyle korkutucu duruyordu. Üzerimi bir çırpıda değiştirmiştim.

Neyden bahsettiklerini anlamamıştım ama hiç iyi şeyler olmayacağı belliydi. O günden sonra Cenk konusunu bir daha açmamıştık, Karan'ın tanıdığı polis sayesinde şikayetçi olmuş bütün işlemleri ülkenin bilinen bir avukatına devretmiştik. Bekleme sürecine girdiğimiz için davanın ne zaman olacağı henüz kesin değildi. Cenk Akman tarafından bir atak gelmemişti.

"Mobilyalara başka zamanda bakabiliriz," dediğimde kafasını iki yana salladı.

"Çıkmışken onu da halledelim." Düz sesle konuşması beni üzmeden edemiyordu. Sorun her neyse anlatmayacağı aşıkardı. Onun söylemesini bekleyecektim.

Mağazaya girdiğimizde ikimiz de dalgın bir şekilde yürüyorduk. Karan'ın durmasıyla duraksadığımda etrafımdaki hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Zihnim doluydu ve bütün hevesim gitmişti.

"Beşik mi bakıyorsunuz?"

Çalışana döndüğümüzde, "Hayır," dedim. Sonra neyin önünde durduğumuzu fark edince yüzümdeki ifade silindi.

"Karan..." dedim sevinçle. Gördüğüm beşik çok güzeldi. Toz pembe bir tülü vardı ve kız çocuğu için yapılmıştı. "Çok güzel değil mi?"

Beni kendine doğru çektiğinde kulağıma doğru, "Bu çocuk istiyorum demek mi?" diye fısıldadı.

"Neden olmasın ki..." diye mırıldandım. Beşiği görmek bana çok güzel hayaller kurdurmuştu. "Küçük bir Karan'a hayır demem!"

"Bence küçük bir Marin'imiz olsun," dedi gözleri gülerken. "Senin gibi güzel bir kızımız olsun."

"Bir gün çocuğumuz olur mu?"

Kaşlarını çattı. "Bizi bir de durduran ne?" dedi. "Bir sürü çocuğumuz olacak..." İkimizin de modu yerine geldiğinde çocukla ilgili olan bütün eşyalara kendimizi bakarken bulmuştuk. Henüz bir çocuğumuz olmadığı için sadece çiçek için raflardan sipariş etmiş mobilyacıdan da çıkmıştık. Alışverişi tamamen bitirmiştik.

Arabaya geçtiğimizde alışveriş yorgunluğundan arka koltukta kendimi Karan Milan'ın kucağına bırakmış bir süre uyumuştum.

Akşamı o kadar geç etmiş, normalde bir günüm üç gün gibi uzun geçerken bugün neredeyse geçen her dakika bir yıla eşit gibi azap dolu geçmişti. Konağa geçtikten sonra Karan kendini

Özge Naz – Düşler Ağdı

çalışma odasına kapatmış onu rahatsız etmemiştim. Akşam yemeği yenmiş sonrasında bedenimi terk etmeyen korkuyla elinden tutmuş yatağa girene kadar bırakmamıştım. Bırakırsam gidecekti.

Yüreğime bir ateş düşmüş, kor beni yakmış, kül olmuşum.

Şimdi ise yatağın içerisinde uyuyormuş gibi yapıyordum. Karan bana arkadan sarılmış eli karnımın üzerindeyken kemikli parmaklarını sıkı sıkıya kavramıştım. Uyumuyordu. Nefesleri düzenli değildi, benim uyumamı bekliyordu. Bu süreçte korkunun esiri olduğum için kalp atışlarım ve soluklarım eş zamanlı hareket ediyor ritimli gidiyordu.

Karan neredeyse parmaklarıma kelepçelediğim ellerini benden ayırdı. Yavaş hareketlerle benden uzaklaşırken uzanıp yanağıma okşadı ve saçlarımin üzerinden öpüp çekildi. Yataktan kalktığına emin olurken kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Karan..." diye fısıldadım aniden ona doğru dönerken.

Yatağın az ilerisinde çıplak üstüne siyah gömleğini geçiriyordu ve benim kalkmamla birlikte hareketleri durmuştu. "Marin? Uyumadın mı sen?" dedi boğuk sesiyle şaşkınlıkla konuştu.

"Uyumadım... uyuyamadım." dedim ondan gerçeği saklamazken bana bir şey demeden gidecek olması sıkılan canımı daha çok sıkmişti. Gömleğini üzerine giymeyi bıraktı ve üzerinden çıkardı.

"Gitme lütfen." derken sesim gece gibi sessiz çıkmıştı.

Biçimli kaşları havaya kalktı, "Nereye?" dedi.

"Her nereye gidiyorsan."

"Su içmeye gidiyordum." dedi Karan elaya vurgun bakışları odanın içerisi gibi karardı.

Bakışlarımı ondan çekip yanında şifonyerin üzerinde bulunan su dolu sürahiyi işaret ettim.

"Burada duran sürahinin içindeki tuzlu su mu onu niye içmiyorsun?" Ona inanamayan bir halde bakarken yalanı hızlıca boynuna dolanmıştı. Çenesi kasıldı ve sessiz kaldı.

"Yalan söyleme bana Karan, mağazadayken telefonla konuşmanın birazını duydum."

"İşim var."

"Gitmeni istemiyorum." dediğimde yataktan çıktım ve önüne geçtiğimde kollarımı çıplak tenine doladım. Kalbimdeki ağrı daha şiddetlenmiş içimdeki kötü his beni boğmaya başlamıştı.

"Lütfen lütfen içimde kötü bir his var lütfen gitme."

"Gitmem gerekiyor Marin, söz sen uyanmadan geri geleceğim." derken beni kendisinden uzaklaştırmayıp kaskatı kesilen bedeniyle durdu. Kulağıma doğru konuşmasıyla titrediğimi

Özge Naz – Düşler Ağdı

hissederken ona daha çok sarıldım. Çıplak tenine sıcak nefesimi döktüğümde neredeyse ağlayacaktım.

Kafamı iki yanına salladım. "Hayır gerekmiyor."

"Küçük bir kız çocuğu gibi davranma Marin. Bir şey olmayacak, işim var sadece. En fazla bir saat sürer." dediğinde ses tonu mesafeli geliyordu. Ona sarılısam bile sanki aramızda uçurumlar varmış gibiydi.

"Beni de götür o zaman. Madem küçük bir kız gibi davranıyorum götür beni öyle olmadığımı kanıtlayayım."

"Saçmalama."

"Gitmeyeceksin, gitmeni istemiyorum." dedim onu öldürecek kadar çok sarıldığımda bizi ancak ameliyatla ayırabilirdi. Kendimi tamamen kilitlemiş gitmesine hiçbir şekilde izin vermeyecektim. "En son böyle hissettiğimde aynı gece başıma gelmeyen kalkmamıştı. Kalbim ağrıyor sanki birinin avuçlarının arasında acımadan sıkıyor. Lütfen gitme."

Kafamı geriye doğru attığımda bakışlarımı ona kaldırdım ve elaya vurgun gözlerinin içine baktım. "Bana gitmeyeceğini söyle." diye fısıldadığımda dolu dolu olan gözlerle ağlamamak için zor durdum. Kaburgalarındaki baskı daha çok arttı.

"Duyamadım?"

"Tamam." dedi Karan.

"Ne tamam?" diye sordum.

"Gitmeyeceğim tamam."

Ona inanmayan gözlerle bakarken, "Yemin et?" dedim.

"Yemin ederim."

Karan Milan'ın yeminine çok sadık olmadığına şahit olduğum için içimden inanmak gelmiyordu. "Allah çarpsın ki de?"

"Marin." dedi Karan uyarır bir tonda konuştuğunda elleri belimi buldu ve beni kendine çekip kucakladı. Havalanmamla birlikte yatağa doğru ilerlemişti. Sırtım henüz soğumayan çarşafa değdiğinde beni kendisiyle birlikte yatırdı. "Uyuyalım hadi."

"Uyumamı bekleyip gideceksen uyumayacağım haberin olsun." dedim şu an mutfağa gidip kupa bardaklarla sayısız kahve içesim vardı ama kahveye hala midem bulanıyordu. Onun bu odadan

Özge Naz - Düşler Ağdı

çıkmayacağına emin olsam şimdi koşa koşa gidip konakta bulunan bütün araçların lastiklerini patlatasım vardı. Geri geldiğimde bulmayacağımdan korkuyordum.

"Gitmeyeceğim dediysem gitmeyeceğim söz verdim." diye konuştuğunda güven verircesine baktığında ona inanmak istedim. Beni kendine çekip sardığında göğsümü göğsüme yasladı. Kollarımı tamamen dolandığımda şafak sökene kadar gözlerimi bir anlığına olsun kapatmayacaktım.

"Sabah gözümü açtığımda seni yatakta bulamazsam konağı geldiğinde yerinde bulamazsın ona göre."

Gerçekten dediğim gibi asla uyumamış, gözüme bir damla uyku girmemişti. Lâkin ben öyle sanarken aniden sıçrayıp uyandığımda ne zaman uyuduğumu bilmemekle birlikte kollarımın arasındaki bedenden destek almak istemiştim. Boşlukla karşılaştığımda gözlerimi hızlıca açarken gün çoktan doğmuş içeriği güneş ışığı yakıyordu.

Yatakta tek başıma oluşumla birlikte bakışlarım odada gezdi. "Karan?" diye seslendiğimde banyonun ışığını kapalı olduğunu fark etsem bile içeriye pat diye dalmıştım. Burayı da boş görürken kapıyı sertçe kapatmış nerede olabileceğini aklıma getirmeye çalıştım. Üzerime aldırmadan odadan çıkıp çalışma odasına geçtiğimde kimseyi görememişim. Uykulu bir halde oradan oraya savruluyor gibiydim.

"Karan sakın bunu yapmış olma sana gitme demiştim!"

Odaya tekrar geçip telefonumu bulduğumda vakit kaybetmeden son aramalardan ismine tıklayıp aradığımda sesi hoparlöre aldım. Aynı zamanda üzerimi değiştirmeye başladım. Aradığımız kişiye ulaşamıyor sesini duyduğumda sanki duymamış gibi tekrar arayıp alt dudağımı dişledim. Bütün çağrılarım aynı yanıtı alırken sinirden tamamen gözüm dönmüş telefonu duvara fırlatmıştım.

"Aç şu telefonu aç!" diye bağırdığımda tamamen kendimi kaybetmişim. Bana yalan söylemişti. Hem gideceğini söylememiş hem de gitmeyeceğim deyip gözlerimi kapatmamla gitmişti. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki neredeyse kalp krizi geçirecektim. "İnanmıyorum sana Karan ağa!"

Üzerimi elime geçen ilk kıyafetlerden giyip odadan çıktığımda saçım başım berbat bir haldeydi. Bedenimin titremesiyle neredeyse bacaklarım tutmuyor gibiydi. İçimdeki kötü his hala gitmemiş benimleydi ve gidecek gibi değildi. Merdivenlere yöneldiğimde avlunun orta yerinde duran Zahir'i görmüş onun biraz ilerisinde geniş avlunun yarısını kaplayan siyah giyimli adamları görmüştüm. Sayamayacağım kadar çoklardı.

"Zahir..." dedim endişe içerisinde. "Niye bu kadar adam avluda?"

Zahir'in yüzündeki ifadeyi gördüğümde kötü bir şeyler olduğunu hemen anlamıştım. Bakışları gözlerimde geziyor aralanan dudaklarından kelimeler dışarıya çıkmıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan ortalıkta yok nerede abin?" derken cevabımı almak istediğim tek şey buydu. "Bana gitmeyeceğini söylemişti gitti bana yalan söyledi!" dedim kendi kendime mırıldanırken.

"Yenge dur bi' bak sakın ol önce tamam mı?" dedi Zahir kolumdan tutarken beni uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ölen adamlardan birinin adı Ercan, ağam." dedi tanıdık olmayan bir ses işittiğimde Zahir'in beni tutan parmaklarını tenimden hışımla ayırdım. Duyduğum isimle olduğum yerde çakılı kalmıştım.

"Ercan mı?" diye sordum adımlarımı kalabalık adamlara doğru atarken dün Karan'ın telefonda konuştuğu kişinin adı Ercan'dı. Ölen adamlardan biri derken?

"Barzan ağam, depodakilerin çoğu tanınmayacak halde zor teşhis ettik. İlk teşhis edilen Ercan. O da bacağındaki takılı platinden tanındı." dedi bir başkası başı öne eğik konuşuyordu.

"Karan ağanız?" dedi Barzan baba sesindeki ton kalbime hançer saplanmasına neden olmuştu.

"Ölü sayısı çok ağam gün doğumuyla birlikte teşhis ediliyor. Haber yok Karan ağamdan."

Duyduklarıma inanamazken kulaklarım uğulduluyor, bedenim beni taşıyamıyordu. Göğüs kafesim hızla yükseliyor, nefesim ciğerimde idam ediyordu. Kabustu, kesinlikle kabus görüyordum ve ben uyanamıyordum.

"Ne oluyor burada? Hemen biriniz açıklayın." dedim ortalarına geçtiğimde Barzan babamın bakışları bana çevrilmiş diğer herkes bana bakmaya başlamıştı.

"Karan ağama ait depolardan birinde patlama meydana geldi hanım ağam. Ağamda içerideydi. Yangın hala devam ediyor."

Lakin aynı yangın yüreğimde başlamış, dünden beri beni bırakmayan hisle birlikte daha çok korlanmıştı.

﴿ BÖLÜM 42 ﴾

42. BÖLÜM “DEPO”

Patlama meydana geldi.

Yangın hala devam ediyor.

Aşam da içerideydi.

Zihnimde tekrar edilen cümleler bunlardı. Bacaklarım beni taşıyamamış beton avluya çöktüğümde bakışlarım tek bir noktaya odaklanmıştı. Birileri bir şeyler diyor sadece kulağıma uğultu olarak geliyordu. Gözlerim puslandığında yanağımı ıslatmaya başlayan damlalarla kendimden geçmiş gibi ağlarken dilimde beni yaralayan kelimeler dökülüyordu.

"Ona yalvardım... ona yalvardım."

"Hissettim ben." dedim acı bir sesle dudaklarımdan kopan yakarıyla kelimelerim boşluğa döküldü. "Kötü bir şey olacağını hissetmişim."

"Yenge ne olur, dur." Zahir konuşuyor fakat ona cevap veremiyordum.

"Gitme demiştim! Beni dinlemedi. Beni dinlemedi..."

Uçurumdan aşağıya düşüyormuş gibi hissettiğimde gözlerim hızla açılmış, gerçek sandığım olayların döngüsünden acıyla koparılmıştım. Sık kirpiklerim aralanırken yüzüme çarpan ışığa yüzümü buruşturduğumda başımda keskin bir ağrı belirdi. Bakışlarım etrafımda gezerken neler olduğunu kestiremeyecek kadar zihnim yerinde değildi. Bir aracın içerisinde hareket halindeyken boğazımdaki kurulukla dudaklarımı araladım.

Kafamı yasladığım yerden kaldırırken en son neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bakışlarımın arasına giren Karan Milan'la göz göze geldiğimde kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Aramızda mesafe yok denecek kadar az, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Kafamı hızlıca iki yanına salladım ve gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda aynı şekilde aynı yakınlıkta bana bakıyordu.

Tanıdık bir aracın içerisindeydim, arkası tamamen alışveriş poşetleri ve kutularıyla dolu bir haldeydi. Hatta o kadar dolmuş ki arka koltuğun yarısı da kurdele takılı özenle paketlenmiş kutularla doluydu.

Ve Karan Milan'ın kucağında arka koltukta oturuyordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Elimi ne ara kaldırdım, ona ne ara okkalı bir tokat attım bilmiyorum ama sesi öyle şiddetliydi ki gürültülü motorun sesine rağmen arabanın içerisinde şiddetle yankılanmıştı. Avucumun içi yanmıştı adeta. Tokadımın etkisiyle başı yana savrulmuş, gözleri koyulaşırken çenesi kasılmıştı.

Araba aniden kulak tırmalayıcı bir sesle fren yaparken, Karan'ın kaşları daha çok çatılmıştı. Bakışlarımı onun elaya vurgun gözlerinden çekip öne doğru çevirdiğimde tanıdık olan iki korumaya baktım. Biri direksiyonun başında diğeri sürücü koltuğunda oturuyordu. İkisinin de bakışları bendeyken benim gibi onlarda ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ağalarına tokat attığım için bana öldürecek gibi bakıyorlardı.

"Dönün önünüze." dedi Karan sert bir tavırla adamlara doğru konuştuğunda ikisi de kaşları çatık bana bakıyordu. "Dönün lan." diye devam ettiğinde korumalar önüne döndüğünde saniyeler içerisinde duran araç tekrar çalışmıştı.

"Umarım o tokadı atman için geçerli bir sebebin vardır Marin yoksa seni çok pis yapacağım." dedi Karan. Uyuşan bedenimi hareket ettirip kıpırdandım. Kucağından inmek istesem de buna izin vermeyip beni kendine hapsetmişti.

Yanağındaki kızarıklıktan gözümü alamazken alt dudağımı dişledim. Ona cevap vermeden önce zihnimi toparlamalı bilincimi bıraktığım yerden almalıydım. Aynı korumalar, alışveriş poşetleri, Karan'ın lüks yüksek aracı...

Güneşin yeryüzünü aydınlattığı vakit olmasıyla birlikte üzerime baktım, üstümdeki kıyafetlerim alışverişe çıktığımız günle aynı kıyafetti. Karan'la alışveriş yapmış, deli gibi yorgunluktan ölmek üzereydim. Dönüş yolunda onun kucağına geçmiş yorgunluktan içim geçip biraz uyumuştum. Evet uyumuştum ama sonrasında bir sürü olay olmuştu. Akşam yemeği hazırlıkları, çay vakti, yatak odamıza geçiş hiç uyumamam, Karan'a yalvarışlarım. Bunlar yaşanmamış mıydı? Rüya mıydı?

"Bana yalan söyledin..." diye fısıldadım pürüzlü bir sesle. "Gitme diye yalvardım sana, gitmeyeceğim dedin ama sabah uyandığımda yoktun! Bana yalan söyledin Karan!"

"Bunu rüyanda saçma sapan şeyler gördüğün için mi diyorsun?" Son haftalardır değişen duygularımın yoğunluğunda onun sabrının sınıdığının farkındaydım. Dudaklarım aralanıp bir şey demeyişimle takıldığım konu hakkında tekrar konuştu. "Nereye gitmişim?"

Telefon konuşmasından beri içimde yeşeren kötü his iyice büyümüştü. Buna sevinmem lazımdı... gece olmamış Karan henüz depoya gitmemiş ve depo patlamamıştı! Karan orada değildi. Ölüp ölmediğini bile öğrenememiş aldığım acı haberle avluya çökmüş aynı çöküşle uçurumdan düşmüş gibi sıçrayarak uyanmıştım. Odaklanmam gerekiyordu, içime doğmuş rüyamda geleceği görmüş olabilir miydim? Altıncı hissim hep kuvvetli olmuştu ve hiç saçma sapan rüyalar görmez çok nadir rüya görürdüm.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Eski sevgiline." dedim cansız çıkan sesimle hızlıca bir yalan uydurduğumda rüyamın birebir aynısı olmasını istemiyordum. O her türlü gidecekti. Rüyam buna işaretledi, ne olursa olsun bu gece depoya gidecekti. Ona engel olamayacaktım. Bu kaderdi, kaderi ne olursa olsun değiştiremiyordun. "Şey... bir kadın vardı eski sevgilinmiş aramızda seçim yapman gerekiyordu ve sen karını seçmedin Karan ağa. Beni bırakıp ona gittin. Ben de çok sinirlendim ağlıyordum sonra uyandım seni görünce kendime hakim olamadım hala rüyada sandım."

Kaşları havaya kalktı. Saniyeler içerisinde söylediğim yalan hiç inandırıcı durmasa da adı üstünde rüyaydı. Her türlü saçmalığı görebilirdim değil mi? Lakin onun öleceğini gördüğüm bir saçmalık değildi, bunu iliklerime kadar hissetmişim çok gerçekçiydi. O da benimle ilgili rüyalar görüyordu; bu sefer ben görmüş olabilir miydim?

Elaya vurgun gözleri ifadesizce baktı. "Bu mu yani?"

"Hı hı." dediğimde uzanıp yanağına dudaklarımı bastırduğumda kollarımı boynuna doladım. "Çok acıttım mı?"

"Bunun hesabını çok başka soracağım Marin, acımadı ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim acıtacağım güzelim." diye kulağıma doğru fısıldadığında neyi ima ettiğini anlamış yanaklarıma sıcaklık yükselmişti.

Bazen her zaman doğruyu söylemek yetmiyordu işte, ona kötü bir şeyler olacağını söylesem de bana inanmayıp gitmişti. Rüya olduğunu anlamam lazımdı, gece odada yalvardığım Karan değildi o gibiydi ama ondan çok uzaktı.

Zaman su misali akmış, rüyam birebir olmamıştı, olması fazlasıyla fantastik olur delirmeme neden olurdu. Akşamı bir şekilde geçirmiş içimi kemiren duygularla Karan'dan uzak kalmıştım. Bütün akşam ne olduğumu sorup durmuştu onun bana mağaza da yaptığı gibi geçiştirmekle yetinmişim.

Yine uyuyor numarası yaptığım vakit gelmişti. Bir ara onun uyduğunu sanmıştım ama cesaret edip dönüp bakmamıştım. Her zamanki gibi yüzü saçlarıma gömülü nefesi boynumu gıdıklıyor, elleri karnımı sarıyordu. Kendini benden uzaklaştırdı. Beni yine öptü ve yataktan vakit kaybetmeden kalktı. Gözlerimi hiç açmadım. Uyumaya devam ettim. Kabus şimdi başlıyordu.

Ne kadar süre geçmişti bilmiyorum ama dar sokağı geçen arabasının gürültülü sesini işitip gözlerimi açtım ve yataktan kalktım. Bu sefer küçük bir kız gibi davranmayacaktım. Eşyalarımı uyumadan önce odaya erken gelip ayarlamıştım o yüzden oyalanmadan üzerimi giyinmişim, Karan'ın telefonuyla kendi telefonumu eşleştirmiş konumunu izleyecektim.

Odadan sessizce çıktım bir hayalet misali konağı geçip kahyaya aracımı hava alsın bahanesiyle dışarıya çıkarttırmış sokağın sonuna bıraktırmıştım. Hiç de sorgulamamış benim deli olduğumu düşünmüştü büyük ihtimalle. Korumalarla küçük bir saklambaç oynadıktan sonra sokağa çıktığımda koşu koşu arabaya geçtim. Arabaya girdiğimde telefonumu çıkardım ve Karan'ın

Özge Naz – Düşler Ağdı

konumunu kontrol ettim. Aramıza biraz mesafe koymak için ilerlemesini bekledim. Konumunu açık açık görebildiğim için peşine takılmayacak dikkatini çekmeyecektim.

Gece üç olmak üzereydi, yola çıkmış adım adım konumunu takip ederken o yaklaşık yarım saattir aynı konumda duruyordu. İleride tamamen karanlık ama araçların farlarıyla aydınlatılmış bir alan gördüm. Depo dediği yer burası olmalıydı. Dağlık alan, hiçbir yaşam belirtisi olmayan tamamen çelik bir yapıdan konteyner gibiydi. Aracın farlarını kapattım, etraf siyah passat marka araba kaynıyordu.

Arabadan indim ve ben tehlikeliyim diye bağırarak alana doğru ilerledim. Konteynıra yaklaştığımda küçük demir parmaklık bulunan penceresinin yanına geçtim. Kafamı uzatıp baktığımda gördüğüm manzarayla gözlerim irileşmişti.

Cenk Akman eli kolu bağlı bir şekilde sandalyeye oturtulmuştu.

Tam karşısında ise Karan Jan Milan vardı.

Tahmin ettiğim gibi telefonda Cenk'ten bahsediyordu.

Yan profillerini gördüğümde hızlıca geriye çekildim. Kalbim teklemeye başladığında ağrı tekrar gün yüzüne çıkmış beni boğmaya başlamıştı. Alan büyüktü, depo dedikleri yerin içerisi çok büyüktü. Birkaç paslanmış makine görmüştüm ama ne olduğunu anlamamıştım. Sırtımı metal duvara yasladım.

"Beni nereden tanıdığını hala söylemedin Cenk Akman, sana sabrım hiç kalmadı." Karan'ın sesini işittiğimde ses tonu oldukça sabırsız çıkıyordu.

"Şirket sayesinde araştırdım seni tanımıyorum."

"Bana yalan söyleme!" dedi Karan öfkeyle. "Her şeyimi biliyorsun her şeyimi! Kimsin sen Cenk! Bu kadar bilgiyi neden topladın?"

"Beni neden sabahtan beri burada tutuyorsun? Kollarımı çöz adam akıllı konuşalım. Bu şekilde sana hiçbir şey söylemem." dedi Cenk büyük bir rahatlıkla konuşuyordu.

"Neyse ki kardeşin Göksel senin kadar salak değil Cenk. Akıllı bir kardeşin varmış, selam yollamak ister misin?" dedi Karan az önceki öfkesinden hızlıca sıyrılmış sesi alaylı çıkıyordu. Göksel mi? Karan'ın Göksel ile ne gibi derdi olabilirdi?

"Oruspu çocuğu! Onu da mı kaçırdın lan!" Harelerim daha genişlemiş olduğum yerde çivilenmiş hareket edememiştim.

"Ben insanları kendi isteği dışında asla alıkoymam Cenk, sadece misafir ederim. Göksel de çok kısa süreliğine misafirimdi. Beni tanıdığına emin misin?" dedi Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seni öldüreceğim duydun mu! Bittin sen Karan Milan bittin!"

"Olur denersin şansını." derken Karan çok rahat konuşuyordu. Uzanıp pencereden içeriye tekrar baktığımda Karan sandalyede oturan Cenk'e daha çok yaklaşmış üzerine çökmüştü. Elindeki silahı alınma dayadığında birkaç kere vurdu. "Şimdi asıl konumuza gelelim, beni tanıyorsun çünkü düşmanıma çalışıyordun değil mi?"

Cenk'in sessiz kalmasıyla Karan tekrar konuştu. "O kadar çok var ki... isim konusunda da hiç iyi değilim. Kim olduğu konusunda sen yardımcı ol Cenk."

"Aytekin Sönmez, Mardin'in en güçlü aşiretinden yer altı dünyasının bilenen babası." dedi Cenk bakışları silahtaydı. Sesi dibi gözükmeyen su gibi tehlikeliydi. "Onun adamıydım seni oradan tanıyorum evet. İşin başına geçtiğimde seni araştırmam gerekiyordu. Piyasaya yeni geçip bütün işleri alt üst ettin çünkü. Aytekin abime çok büyük yanlışlar yaptın işimize çomak soktun hem de defalarca. Beni, seni öldürmem için tuttu."

Kulağıma değen kelimeler beni şaşkınlığa uğrattırken duyduklarıma inanamıyordum. Cenk korkusuz bir şekilde konuşuyor, Karan'ın gözlerinin içine intikam almak istercesine bakıyordu. Cenk, kocamı öldürmek istiyordu!

"Peki neden öldürmedin? Ben bu işlere gireli beş seneyi geçiyor Cenk neyi bekliyordun?" dedi Karan soğuk bir sesle konuştuğunda bir ruhsuz gibiydi. Az önce biri kiralık katil tutulduğunu söylemiş ama Karan hiçbir tepki vermemişti. Yüzünde tek bir mimik oynamamış çehresi bir çelikti.

"On kilometre ötene bile kimseyi yaklaştırmıyorsun çünkü şerefsiz. Altına yollamadığım kadın, önüne atmadığım yem kurmadığım tuzak yapmadığım suikast kalmadı. Hiçbiri isabet etmedi, şanslı piçin önde gidenisin. Hep bir adım öndeydin Karan Milan." dedi Cenk tükürürcesine kelimeleri savururken oturduğu sandalyede kıpırdandı. Elleri ayakları bağlı olmasa şimdi Karan'ı öldürmeye teşebbüs edecek kadar kinli bakıyordu. O gerçekten normal birisi değildi. O tanıdığım Cenk değildi ve ben onu hiç tanımamıştım.

"Söylediklerini iltifat olarak kabul ediyorum." dedi Karan ruhsuz çıkan sesiyle tüylerimi diken diken etmişti. Bir an önce o dahil herkesi buradan çıkartmam lazımdı. Bir şekilde cehenneme dönecekti nasıl olurdu bilmiyorum ama rüyamdaki gibi bir patlama gerçekleşecekti. Rüyayı boşuna görmemiştim bunu hissedebiliyordum.

Bakışlarımı karanlık bölgede gezdirirken kimsenin olmayışıyla ilerledim. Sesleri duyamayışımla alanda yürürken deponun girişini arıyordum. Park edilmiş araçların arkasından geçip ilerlediğimde hafif aralı demir kapıyı gördüm.

İçeriye gireceğim sırada Karan'ın konuşmasıyla dururken sesine kulak kabartıp durdum. "Son çare olarak kendi öz kardeşin Göksel'i mi buldun?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kaşlarımı çattığımda dediğinden bir şey anlamamıştım. Göksel de Karan Milan'ı tanıyordu. Hem de çok yakından tanıdığı belliydi. "Benim mekanımda basit bir doğum günü partisi ayağına kız kardeşinle ilgimi çekecek, bitmek bilmeyen ısrarlarınızla mekan sahibini de kutlamaya davet edip yanlış bir gece mi geçirecektin? Arsayı da bahane ederek konağıma kadar geliyorsun yine aynı amaç için! O kadar mı gözü dönmüştü puşt!" dediğinde Karan elinde tuttuğu silahın kabzasını Cenk'in şakağına doğru acımadan geçirdi. Metalin tene çarpma sesi yankılandığında geriye çekildim.

Göksel'in doğum günü partisi tamamen bir düzmededen mi ibaretti! Asla katılmak istemediğim bir parti de zorla bulunmuş kocamı öldürmek isteyen insanlarla bir araya gelmişim! O gün kocamla karşılaşmış, kaderime giden yolda başıma gelmeyen kalmamıştı. Göksel doğum günü kızı tavırlarıyla mekan sahibi Karan Milan'ın aklını mı çecelekti yani? Nasıl bir döngüydü bu... nereden tutsam elimde kalıyordu!

"Ama hesaba katmadığın bir şey vardı..." dedi Karan.

"Marin." diye tamamladı onu Cenk.

"Onun adını ağzına alma!" diye kükrediğini işittim. Onları iyi görebilmek için kapıya daha çok yanaştığımda Karan'ın elindeki silahın emniyet sesi tok bir şekilde yankılandı. "Onun adını bir daha ağzına alırsan bütün kurşunu ağzına dizerim."

"Benim için değerli mücevher... eğer konağına gelip seni öldürmediysem sırf onun içindi. Senin nasıl pislik bir adam olduğunu ona kanıtladığımda bana koşa koşa gelecek seni öldürmem için yalvaracaktı." dedi Cenk beni daha çok şaşırtmaya başladığında ondan deli gibi korktuğumu fark ettim. Bana kanıtlayacağı bir şeyler vardı; aslında bana hiçbir şey kanıtlamayacaktı beni dolduracaktı.

"Peki ben nasıl pislik bir adammışım Cenk?" dedi Karan sabırsız bir sesle. "Ya da dur senin nasıl pislik bir adam olduğundan bahsedelim. Bir sürü genç kızın aralarında reşit bile olmayanların özel fotoğraf ve videoları olan pedofili sapkın herifin tekisin. Gençleri uyuşturucuya bağımlı eden okullarda ve mekanlarda dolaşan sana bağılı adamların var. Kendini Mardin'in kralı zanneden Aytekin denen yer altı dünyasının gelmiş geçmiş en büyük pezevenğine kendi öz kardeşini defalarca kiralamış, altına sunmuş birisin ki bunlar sadece bilinenler... bilinmeyen nelerin var?"

Karan, Cenk'e karanlık bir yüz ifadesiyle baktığında Cenk sanki onun ağzından çıkanlardan gurur duyuyor gibi göğsünü kabartmış oturduğu yerde diklenmişti.

Cenk bunları gerçekten yapmış mıydı? Pislğin tekiydi... bunca zaman canım gerçekten emanet yaşamışım! Göksel bana abimin asistanıyım demişti bunların bir şirkette çalışmadığına artık emin oldum. Bunlar abi kardeş normal işlerin içerisinde değillerdi! Göksel'e üzülmişüm büyük ihtimalle her şeyi zoraki bir şekilde abisinin yüzünden yapmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Aytekin abim gelip bulacak beni. Her şeyden haberi var, seni öldürmesi an meselesi. Onun sayesinde bugünlere geldim. Ağalık senin görevin değildi, onundu sen elinin tersiyle ittiğin ağalığa geri oturmaman gerekiyordu!"

"Ben senden önce kıytırık Aytekin abinle zaten konuştum. Senin için çok güzel şeyler söyledi. Eğer ben seni öldürmezsem bunu seve seve yapacağını söyledi."

"Bana dokunamazsın." dedi Cenk açık teniyle çenesini dikleştirdiğinde daha çok meydan okuyor gibiydi. Tam aksine dokunmasını istiyor onu kışkırtacak bir şeyler yapacak gibiydi.

"Neden?"

"Bana dokunamazsın çünkü elimde karına ait özel şeylerim var. Burnumdan tek bir damla gelsin her yere sererim, karın artık sadece sana özel olmaz."

Karan Milan sanki direktif almış gibi elindeki silahı beline yerleştirdi. İki eliyle Cenk'in yakasından tuttuğunda yüzünün tam ortasına kafasını geçirdiğinde içim sızlamıştı. Cenk'e acıdığımın değil kocama acıdığımındı. Hızını alamayıp geriye doğru sendeleyeni Cenk'i tekrar tutup kaldırdığında yumruklamaya başlamış iri kemikli parmaklarının sesi depoda yankı yapıyordu.

Karan gözü dönmüş halde onu döverken elimle ağzımı kapatmış çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bütün bedenim titriyor, gözlerim gördükleriyle sarsıntı geçiriyordu. Karan soluk soluğa geri çekildi. "Tüh sadece burnun kanamadı, kaşını da patlattım. Büyük ihtimalle iç kanamada geçiriyorsun." dedi Karan umursamaz bir tavırla.

"Yürek sızısı... Marin'i senin eline bırakmayacağım." Cenk tükürdü. "Yarım kalan işi Aytekin abim tamamlayacak."

"On tane... on tane kopyasını çıkarmışsın."

"Hiçbirini bulamazsın," diye acıyla inledi Cenk.

"Buraya gelin biriniz," dedi Karan deponun içerisinde olan siyah giyimli adamlara doğru konuştu. "Kayıt tuşuna basan on parmağının tırnaklarını teker teker sökün."

"Sadece on tane mi sanıyorsun Karan Milan?" dedi Cenk oturduğu yerde huysuzlanırken gözlerinde korku yoktu. "Sayamayacağım kadar çok."

Elinde kerpeten olduğunu düşündüğüm aletle onlara yaklaşan adamla Cenk daha çok huysuzlanmıştı. Karan geriye çekildiğinde izleyebileceğimden emin değildim. Kapıdan çok uzaklaşmadan yönümü değiştirdiğimde gözlerimi kapattım. "Ahh!" dedi Cenk acı dolu inlemesiyle bütün bölgeyi titretirken kulaklarımı kapatıp bu işkenceyi daha fazla duymak

Özge Naz - Düşler Ağdı

istememedim ama nafileydi çığlıkları çok yüksekti. Bağırışları kesildiğinde ellerimi kulaklarımdan çektim.

"Hoşuna gitti mi çektiğim fotoğraflar?" dedi Cenk inleyen bir sesle mırıldandı.

"Nasıl beğendin mi?" diye devam ettiğinde gözlerimin dolmuştu. "Altımda kıvrılırken attığı çığlıkları o güzel pürüzsüz te-"

Onun sesini kesen Karan'ın acımadan geçirdiği tekmeleri olurken Cenk'i gözleri kapanana kadar dövmüştü. "Seni öldürmeyeceğim çünkü karıma söz verdim. Karıma verdiğim sözden asla dönmem. Sen cezayı çekeceksin asla kurtulamayacaksın. Her gün beni öldürün diye yalvaracaksınız."

Cenk gülmeye başladığında kahrkahası yankılandı. "Marin'in bir aptallık yapıp anlatacağını biliyordum. Beni görünce titremekten bir hal oldu. İşimi sağlama aldım, beni gelip bulacağını biliyordum Karan Milan hazırlıklıydım seni bekliyordum."

Kafamın üzerinde hissettiğim soğuk metalle birlikte emniyet kilidinin açılması bir olmuştu. Biri kafama silah dayamıştı. "Sesini çıkartırsan seni öldürürüm." dedi yabancı ses kolumu tutmasıyla beni çekiştirmeye başladığında titrek bir nefes aldım. Beni kolumdan tutup çekmeye çalıştığında paslanmış demir kapıya tırnaklarımı geçirdim.

"Sorun çıkarma benimle geliyorsun." dedi erkeksi sert ses saçlarımı eline dolamış beni çekmeye başlamıştı.

"Kimsin?" dedim kısık bir sesle.

"Asıl sen kimsin be kadın! Ne işin var burada ağam seni öldürür."

Evet, ağam beni kesinlikle öldürecekti. Ama ağanı patlama olmadan önce kurtarmam lazımdı. Sonra beni öldürmesi için seve seve izin verecektim.

"Kötü bir amacım yok, lütfen bırak beni." diye mırıldandığımda ona yüzümü dönmek istemiştim ama başımın üzerindeki ağır metal izin vermiyordu.

"Her şeye şahit oldun, son duanı etsen iyi olacak!" dedi soğuk metali saçlarımdan üzerine iyice sürttü.

"Ağanızın karısıyım ben Marin Milan. Bırak beni hemen." dedim sert bir tavırla konuştuğumda vakit kalmamış gibi hissediyordum. İçimdeki kötü his beni hala terk etmemişti. Her geçen dakika daha çok şiddetleniyor kaburgalarımın baskı yapıyordu. Nefesim kesiliyordu. Nefesim oradaydı, aramızda mesafe vardı. Koşsam silahtan önce gidebilir miydim? Kurşun mu hızlıydı yoksa ben mi? Bunu öğrenemeyecektim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bende ağamın çocuğuyum. Maytap geçme benimle şuracıkta öldürürüm seni!" dedi alay içeren bir sesle benim dalga geçtiğimi düşünmüştü. Kapının önünden baya uzaklaştırmıştı.

"Dalga geçmiyorum! Gerçeği söylüyorum ağanızı hemen buraya çağır!" dedim aynı sertlikle taviz vermedim. "Burada kaç kişi var? İçeride altı adam gördüm. Toplam kaç kişi var burada... burası bu gece patlayacak ağanızın, hepinizin burayı terk edip hemen çıkması lazım."

"Kes sesini ve yürü derhal."

"KARAN!" diye bağırdım boğazımı tahriş edecek kadar yüksek bir sesle.

"Lan karı!" dedi eliyle ağzımı kapattığında kafama sert bir darbeyle vurdu. Keskin bir acı başımın üzerinde yerini alırken ellerimle dudaklarımın üzerindeki elleri çekmeye çalıştım. Dişlerimi avuç içine geçirirken ağzından dökülen küfürle elini benden çekmişti.

Dudaklarımı tekrar araladım ve avazımın çıktığı kadar bağırdım. "Karan!"

Hareketlenme oldu. Etrafta duran araçların ışıkları daha çok artmıştı. Siyah passat araçlardan adamların indiğini görünce hepsi benim olduğum tarafa hücum etmeye başladı. Bu kadar adamın burada ne yaptığını anlamasam da şu an bunu düşünecek değildim. Kulak tırmalayıcı bir ses geceyi yardı, demir kapı gürültüyle açıldığında içeriden birilerini ayak seslerini duydum. "Siktir..." diye Karan'ın sesini yakınımda işittiğimde arkamdan geldiğini hissedebiliyordum.

"Marin?"

Ses tonu öyle yoğun çıkmıştı ki, beni görmesine rağmen burada olduğuma inanamıyor gibiydi.

"Bırak beni!" dedim kolumdan sıkı sıkıya tutan adama doğru.

"Lan karıma silah mı çekiyorsun sen Ercan!" Kolumu tutan eller tenimden sökülürken Karan beni kendine çekmiş arkasına almıştı. Kaskatı kesilen bedenimle ilk kez bir silahın namlusunun hedefi olurken bunun çok kötü bir his olduğuna kanaat getirmiştim.

Silahın emniyeti kapanırken, "Ağam ilk kez görüyorum kendisini dışarıyı kontrol etmeye çıktığımda kapıdan gizlice izlediğini gördüm karınız olduğuna bilmiyordum." dedi adam mahcup bir sesle başını yere eğdi.

"Kaybol! Herifin yanına geç devamını getir."

Bakışlarımı Karan'ın gece gibi kararar tehlikeli dolu gözlerine çevirdim. "Karan herkesi çıkar buradan. Lütfen ölecekler çıkart herkesi." diye mırıldandım yalvaran bir sesle.

"SENİN NE İŞİN VAR BURADA!"

Bağırışı sertti, demir yanında yumuşak kalırdı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Burası bu gece cehenneme dönecek!" dedim sesim oldukça çaresiz çıkmıştı. "Lütfen bana inan Karan. Beni dinlemedin, bana söz verdin ama yerine getirmedi Karan! Bu sefer dinle beni hadi! Herkesi çıkartmalıyız." derken bana şaşırmış gözlerle bakıyor deli olduğumu düşünüyordu. "Sorgulama lütfen sadece beni dinle! Herkesi uzaklaştır buradan hem de hemen!"

"Ne saçmalıyorsun Marin? Yine rüyada ne gördün? Gecenin bu saatinde yatakta olman gerekiyordu!" dedi soğukkanlılıkla konuştuğunda gözleri bana inanmıyordu.

"Senin de... senin de yatakta olman gerekiyordu Karan!" diye mırıldandığımda dudaklarımı endişeyle dişledim ve kendimi dizginlemeye çalıştım inatlaşmaya vakit yoktu. "İkimizde olmamız gereken yerde değiliz."

Kaburgalarımın bir kıyamet başladığında, "Kötü şeyler gördüm... bak çok kötü şeyler olacak lütfen inan bana!" dedim titrek çıkan sesimle.

"Buraya nasıl geldin sen? Kim getirdi buraya seni!" dedi Karan dudaklarımdan dökülen kelimeler bir kulağından giriyor diğerinden çıkıyordu. Kelimelerim ona ulaşmıyor, parlayan dolunayın altında söylediklerimi dinlemiyordu.

Elaya vurgun gözlerinde keskin hareketleri irileşmiş haldeydi. Aramızda mesafe olmamasına rağmen bakışları mesafeliydi.

"Her şeyi anlatacağım vakit yok, dediğimi yap! Delirmişim gibi bakma bana lütfen." Bana bakmaya devam ediyor, burnundan soluyan bir halde çelik kadar sert yüzünde ona ulaşmam imkansız gibiydi.

"HERKESİ GÖNDER BURADAN!" diye bağırdım.

Kemikli parmaklarını sinirle saçlarının içinden geçirdi ve öfkeye bürünen gözleriyle bana sert bir bakış attı. Beni kapının dışında bırakıp içeriye doğru yöneldi.

"Boşaltın burayı hemen!" dedi Karan deponun içerisinde bağırdı. "Uzaklaşın herkese haber edin tek araç kalmasın." Onun peşinden ilerleyip içeriye girdiğimde yerde cansız bir şekilde yatan Cenk'e doğru adımladım. Karan'ın yanından geçerken sesini duydum.

"Umarım mantıklı bir açıklaman vardır Marin!"

"Marin..." dedi Cenk kısık bir sesle mırıldandı. Yüzü tanınmayacak halde, kor damlayan kan gölünün içerisinde yüzüyordu. Bana doğru baktı, bakışları ayaklarımdan yukarıya doğru tırmandı. İstirap çekiyormuş gibiydi. "Yaklaşma."

Deniz mavisinden kor kırmızıya dönmüş gözleriyle bulduğumda, "Seni aşağılık piç kurusu!" diye tısladım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin çık buradan hemen..." Ses duyulmayacak kadar kısıktı. Dudaklarımı araladı bir şeyler demek istiyordu. "Bomba..." dedi Cenk. "Bomba aktif edildi."

"Ne... ne?" dedim korku içerisinde. "Ne bombası!"

"Yine seni hesaba katamadım özür dilerim yaptığım her şey için özür dilerim sen diğerleri gibi değildin beni affet Marin!" dedi Cenk cansız çıkan sesiyle bir yakarış kopardı.

"Cenk..." dedim fısıltıyla.

"Uzaklaş buradan! Patlayacağım şimdi saniyeler kaldı beş dakika önce aktif edildi! Ölmene izin veremem Marin, seni öldüremeyecek kadar çok seviyorum çık hemen!" dedi Cenk.

"Ne diyorsun lan sen?" dedi Karan. Bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirdiğinde artık saçmalıyormuşum gibi bakmıyordu.

İçime doğan, rüyama giren olacaktı.

Cenk yüzünün her bir noktasından kan kusarken dudakları kenara kıvrılmış gülmeye başlamıştı. Bedeninden kor dökülüyor, sesi kordandı. Bu gece herkesi yakmaya yemin etmişti, hesaba katmadığı ben hariç. Yüzünde acı bir gülümsemeyle buruk bir kahkaha attı. "Bu sefer ben bir adım öndeydim Karan Milan, bana vurduğun an üzerimdeki bombayı aktif ettin. Operasyon başarıyla tamamlandı, bu sefer gerçekten öleceksin."

"Üzerime kurulu bombayı bile fark etmedi aptallar! Bir dahakine adamlarına işi teslim etme Karan Milan, her zaman yaptığın gibi kendin yap yoksa yanarsın. Kime ne anlatıyorsam... bir daha asla hata yapamayacaksın zaten yanıp kül olacaksın benimle birlikte..." Cenk'in gözleri usulca kapandığında ruhu bedeninden kanat çırpmış gibi cansız kalmıştı.

"Patlayacağız..." dedim kafamı iki yanıma sallarken her şey dakikalar içerisinde gerçekleşmişti. Deponun ortasında duran Cenk'i öylece bırakacak iç hesaplaşmamı sonra yapacaktım. Adımlarım gerilerken sert bir bedene çarptım. Hızlıca arkama döndüğümde elaya vurgun gözleriyle karşılaştım.

"Karan..." dedim ölüm vadeden bir sesle.

"Marin..." dedi yaşam vadeden bir sesle.

Dövmeli parmakları, ince parmaklarımı yakaladığında kendine kenetledi. Gözlerimin içine son kez bakıyormuş gibiydi. Ölümün soğuk hissi avuçlarımız arasında kaynayıp ısındı.

"KOŞ!"

Bildiğim bir şey varsa rüyamdaki gibi davranıp onun gitmesine engel olmaya çalışsaydım o gerçekten ölmüş olacaktı. Şimdi ise kaderimizde varsa ölüm, beraber ölecektik. El ele,

Özge Naz - Düşler Ağdı

birbirimizin gözüne içine bakıp ölüme kucak açmış, tabanlarımızda yakan acıyla koşmaya başlamıştık.

Ölmeyecektik belki ama ağır yara alacak, beraber kanayacak, kabuk bağlayacak; beraber kabuk atacaktık. Onun kollarının arasında ölüm bile güzeldi.

﴿ BÖLÜM 43 ﴾

43. BÖLÜM “HAFTALAR SONRA”

"Ağam!"

Duyduğum gürültülü sesler beni kendime getirirken kirpiklerimi titrek hareketle araladım. Simsiyah zifiri karanlık gecede yıldızlara uzanmaya çalışan kor kızıl gözlerime yansıma yaptığında havaya yükselen kan kızılı dumanlar etrafa yaydığı is kokusuyla ciğerlerimi dağladı. Burnumun diğerini sızlatan yanık kokuları nefes almamı zorlaştırırken göğüs kafesim sıkışmış, ölümün kıyısında son nefesimi soluyor gibiydim.

"Karan ağam!"

Sesler boğukça geliyor, kulağımın üzerine kat kat katman kapatılmış gibi etraftaki hiçbir şeyi net duyamıyordum. Gür sesler çokça çıkıyor, yoğun duman kadar kalabalık sesler vardı. Zihnimin kenarında bir yangın başlamıştı, tamamen külden ibaret olana kadar bilincimi yerine getirmem lazımdı ama zorlukla araladığım gözlerimle yapabildiğim tek şey boşluğa bakıyordum.

Kırmızıdan turuncuya dönen alevlerin çıktığı yerden çok uzak değildim. Bakışlarımın arasında cayır cayır yanmaya devam ediyor, patlayan bombalarla artçıları devam ediyordu. Patlamanın şiddeti henüz bitmemişti. Ne kadar süreliğine bayılmışım bilmiyorum ama gözümün alabildiği her yer alevlerin esiri olmuş semaya doğru uzanmıştı.

"Ambulansı arayın derhal yaralılar var!" dedi yabancı ses.

Geç... geç kalmıştık. Karan'a herkesi çıkartması gerektiğini söyledikten sonra depoyu üçümüz hariç herkes boşaltmıştı ama deponun etrafında duran adamlar çok uzaklaşmamıştı. Bizim gibi.

Vücudumun üzerine beton dökülmüş gibi hareketsiz kalırken boynumu dahi oynatamıyor sadece kirpiklerimi hareket ettirebiliyordum. Gözümde akan yaş şakağımdan saçlarıma doğru damlıyor oradan toprak zemine düşüyordu. Kafamı kaldırıp neler olduğuna bakmak istiyordum ama felçli gibi hiçbir şey yapamıyordum. Burnumdan soluğuma dolan isli kokunun tadı içimde gezerken dudaklarımı araladım. Patlamıştı. Depo gerçekten patlamıştı.

Üstelik içinden biz çıkamadan patlamıştı.

Ayak tabanlarımız yanana kadar deponun orta yerinden çıkışa koşmaya başladığımızı hatırlıyorum. Karan parmaklarımı parmaklarına kenetleyip beni sürüklercesine çıkartmaya çalıştığında uzun bacalarına yetişememiş onu da kendimle beraber yavaşlatmıştım. Paslı demir kapıya vardığımız an Karan vaktimizin olmadığını anladığında beni kucaklamış ileriye kapının dışına doğru küçük bir taşmışım gibi fırlatmıştı. Onun ne yaptığını anlayamamış savrulan

Özge Naz - Düşler Ağdı

bedenimle sırt üstü düşmeye ramak kala saliseler içerisinde kıyamet kopmuştu. Mekan havaya doğru büyük bir alev topuyla uçtuğunda Karan'ın akıbetini görememiştim.

Beni kurtarmıştı.

Şu an bilincim yerinde olduğuna göre tek parça olup olmadığını bilemez halde kurtulduğuma emin olmuştum.

Vücudumdaki dayanılmaz acıyı umursayacak gibi değildim. En son hatırladığım şiddetli bir alev topunun hepimizi uzağa doğru savurması her şeyin alevden ibaret olmasıydı.

Karan Jan Milan en az hasarla beni kurtarmıştı.

Yürek sızım, yüreğim beni kurtarmıştı.

Aralı dudaklarımla damağımdaki is tadına rağmen dilimi oynattım. "Kar-" diyebilirdim sadece. Devamını getirmeye soluğum yetmemişti. İs kokusu ciğerlerimden yukarıya tırmanıyordu. İrislerim ışıl ışıl, beynimin içerisinde zonklamanın yanında parıldamaya devam ediyordu.

Zeminin şiddetle titrediğini hissederken bir alev topu daha gecenin karanlığına doğru yükselmişti. Yoğun bir duman etrafı kaplarken bir başka patlamanın şiddetinden kulağım sağır olmuş sesler duyamayacağım kadar uzaktan geliyordu.

"Araçlardan uzaklaşın hepsi teker teker patlıyor!"

"Milan konağına haber edin."

"Karan ağam yok ortalıkta!"

"Yardım..." dedim dudaklarımdan dökülen kelime boşluğa savruldu. Acıya acıya konuşurken aralanan dudaklarımda arasında dilim damağıma yapışmış hareket ettirmek oldukça zordu.

"Edin..."

"Her tarafa dağılın! Bakılmadık tek bir nokta bırakmayın."

Kendimi zorlayıp ismini kelama çevirdiğimde patlamalar devam ederken bilincim beni terk etmeye başlamıştı.

"Karan..." dedim son nefesimle karaya vuran bir deniz kızı gibi okyanustan uzaklaştığım için bedenim cansızlaşmıştı.

Sarsıldığımı hissederken sırtımdaki keskin acı beni kendime getirmeye başlamış mühür damlatılmış gibi olan göz kapağımı kaldırdım. Hareket halinde olduğumu hissederken bakış açım giren uzun floresan lambalar hızlıca sıra sıra geçiyor başımı döndürüyordu. Bakışlarım

Özge Naz – Düşler Ağdı

kayarken manzarama yabancı bir suret belirdi. Yüzüme doğru iyice yakınlaştığında bulanıklaşan bakışlarım daha canlanmıştı.

"Marin hanım duyuyor musunuz beni?" dedi ince tiz sesli bir kadın.

Bir sedyenin üzerinde olduğumu anladığımda dar bir koridordan içeriye hızlıca geçmiş gözümün açıldığından beri kör edici bir ışıkla ilerlemiştim. "Marin hanım?"

Başım arkaya doğru yatırılı boynumda hissettiğim ağırlıkla boyunluk takılıydı. Dudaklarımın ve burnumun üzerinde ağır bir baskıyla temiz hava solutuluyordum. Nefes alıp verme işlemini ben yapmaya başladığımda ağzıma takılı aletten boğulacağımı sandım.

"Olay nedir yaralıların durumunu hemen biriniz özet geçin." diye güçlü bir ses işittim yakınlarımda.

Açık olan gözlerim biri tarafından daha geniş açılmış, tutulan ışıkla kör olduğumu sanmıştım. Gözlerimi tekrar kapatmış kendime gelmeye çalışmıştım.

"Patlama meydana gelmiş, üçü ağır ikisi hafif beş yaralı mevcut. Buraya gelene kadar ilk müdahaleleri yapıldı."

"Ölü?"

"Parçalara ayrılan insan bedenleri var, bir kişiye mi ait birkaç kişiye mi belli değil. Olay yeri inceleme ekipleri devam ediyor." dedi bir başka ses.

"Hasta yirmilerinde bilinci yerinde gözlerini açabiliyor, yanıtlara cevap vermiyor şiddetli patlamaya bağlı olarak geçici ya da kalıcı sağırılık meydana gelmiş olabilir. Açık yarası bulunmuyor zedelenme mevcut kaza sonucu iç kanama belirtileri gösteriyor." dedi başımda duran kadın vücuduma değen soğukluklarla uyarılırken üzerimdeki kıyafetler çıkartmaya başlamışlardı.

"Tomografiye yönlendirin hızlıca. Sonrasında bütün tetkikleri yapın hadi hadi oyalanmayın." dedi güçlü çıkan ses aceleyle konuştuğunda başımdaki kalabalık ayrılmıştı.

"Karan..." diye fısıldadım bedenimin uyuşukluğu gitmeye başladığında tenimi yavaş yavaş hissediyordum. Tek istediğim onun ne durumda olduğunu öğrenmekti. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum. Çıkabilmiş miydi görememiştim. Kapının eşiğinde beni ileriye itmiş sırtım zemine değmeden patlama gerçekleşmiş bütün mekan havaya uçmuştu. Savrulmuştum.

"Sizi duyamıyorum daha yüksek sesle konuşun." dedi yüzüme eğilen kadın.

"Üç ambulans daha yanaşıyor, diğerlerini karşılayın."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bulduğum aydınlık alanın içerisinde kuru bir kalabalık vardı. Ağzıma takılan maskeden alabildiğim soluklar ciğerlerimi temizlerken gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Erkek hastayı hemen buraya alın durumu ağır, iki kişi benimle gelsin."

Boynumda takılı olan boyunluğa rağmen hareket etmeye çalıştım. Kafamı kaldırmak istediğimde ense kökümdeki keskin ağrıdan yapamamış bakışlarım tekrar tavana dikilmişti. Kalabalığın hararetli çalışmaları devam ediyordu. Tekerleğin zemine yaptığı sesler kulak tırmalarken yanıma biri getirilmişti.

"Hastanın durumu nedir?" dedi aynı güçlü ses.

"Hasta yirmilerinde bilinci kapalı ilk müdahale ambulansla yapıldı gelirken kalbi bir kere durdu....." devamını dinleyemedim.

Bakışlarımı yana çevirdiğimde beyaz sedyenin üzerine yatırılmış bedeni gördüğümde harelerim genişlemişti. Bacaklarını saran siyah pantolonunu makasla kesmeye başlamışlar, düğmeleri iliğinden sökülmüş gömleğiyle çıplak göğsüne uzun kablolu aletler takmaya başlamışlardı. Titreyen bakışlarım yukarıya tırmandığında yüzünü görmek istemiş ama başında duran insanlardan görememişim. Parmağına bir alet takılmış kolu cansız bir şekilde aşağıya sarkıyordu.

Onu gördüğümde aldığım güçle birlikte ağızımdaki maskeyi çıkartıp bağırdım. "KARAN!"

Uzandığım yerden kendimi zorla kaldırıp yanına gitmek istemişim ama birisi bana engel olmuş omuzlarımdan geriye bastırmıştı. Bakışlarımı ondan çekemezken yüzü bakış açıma girdiğinde bütün bedenim titremişti. Alnında bir yaraktan kanlar akmış, yüzünde çizikler bulunuyordu. Kandan ve yaralardan yüzü tanınmayacak haldeydi. Boynundaki boyunluktan başı geriye doğru yatırılıyordu. Çok... çok kötü bir haldeydi.

"Beni duyabiliyor musunuz?" dedi başımdaki kadın beni yatakta zor zapt ederken ondan kurtulmaya çalışıyordum. "Beni duyabiliyorsanız lütfen hareket etmeyin."

Makine sesleri yükselip odanın içerisinde devrilirken kaderimle benim arama perde çekilmişti. Baş ağrıtıcı sesler duraksız ötmeye başladığında odanın içerisine koştura koştura birileri girmişti. Kalbim hızla duvarlarına çarparken sesler onun olduğu taraftan geliyordu.

"Hastanın kalbi durdu acil destek!" dedi yüksek sesle biri. "Herkesi burada istiyorum! Hastayı kaybediyoruz acil desteğe ihtiyacım var."

Beni tutan kadın beni serbest bıraktığında o dahil alanın içerisindeki herkes koşuşturmaya başladı. Kendimi zorlayıp ayaklarımı yere sarkıttığımda çekilen perdeye doğru adım atmak istedim. Dönen başımla perdeden tutarken gözlerim kararmıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Beyin ölümü gerçekleşti..." dedi güçlü çıkan ses. "Ölüm saati 04:56."

"Diğer hastalarla ilgilenin hemen bu gece başka ölüm istemiyorum."

Kafamı hızlıca iki yanına salladım. Gözyaşlarım dur durak bilemeden akarken duyduklarına inanamıyordum. Nefes alamıyor, çılgınlıklarım sessizliğe gömülüyordu. Hayır böyle bir şey olamazdı. Ölemezdi... ölmemeliydi. Bacaklarım beni taşıyamayıp yere yığılırken perde aralanmıştı. "Karan!" diye bağırdım. "Karan Milan'sın sen ölemezsin!"

"Hanımefendi kalkmamamız gerekiyordu!" dedi aralanan perdeyle beni görüp yanına gelen kadın sertçe bağırdı. "Ne yapıyorsunuz? Yaralısınız lütfen uzanın."

"Bır-bırakma beni Karan!"

"Hastayı yatırın." Güçlü kollar yığıldığım yerden beni kaldırıp yatağa yatırdığında hissizleşen ellerimle engel olmaya çalıştım.

"Kocam o benim! Ölemez!" diye bağırdım can havliyle ellerinden kurtulmaya çalışıyordum ama hem kollarımdan hem ayaklarımdan tutmuşlardı. "Yanına gideceğim bırakın beni lütfen!"

"Sakinleştirici yapın."

"Karan..."

Ve işte o an bir kez daha anlamıştım. Kaderi değiştiremiyordun, erteleyebiliyordun ama asla kaçamıyordun.

haftalar sonra

Avuçlarımdan arasına aldığım kuru toprağı sanki onun her bir zerresini hissetmek için sıktım. Soğuk toprak parmaklarımı aşındırıp lekelediğinde yavaşça altına doğru sürttüm. Sarılmak istediğin bedene yeri geliyor bir avuç toprağına kul oluyor, toprağına sarılıyordun. Bir mezar taşının başında aynı soyadı taşıdığın kişinin toprağın altına gömülen bedeniyle aramızda sadece ölüm kalım vardı. Fiziksel olarak buradaydım mezarının başında dikiliyordum ama mental olarak yoğun bakımdaydım.

"Seninle yaşayacağım çok günüm olmalıydı..." dedim başıma atmış olduğum siyah şal açık saçlarımdan üzerinden kaymak üzereyken düzeltmek için çabalamadım. "Ağlayacağımız... güleceğimiz."

"Ağladığını görmedim ama gülüşünü unutmam mümkün değil." derken hiç aklımdan çıkmayan gülümsemesi gözlerimin önünde belirdi. "Dudaklarının kıvrılışını kakkahaya dönüşen o hoş tını... kulaklarımda çınlıyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Toprağı avuçladım. Gözlerimden yaşlar toprağa dökülüyordu.

"Bir daha görmek için nelerimi vermezdim."

Derin bir iç çektim. Toprak kokuyordu artık.

"O kadar kısa bir zaman geçirdik ki seninle büyümeyi seninle yaşlanmayı isterdim. Senin yaşlılığını merak ettim şimdi. Babamın yaşındayken nasıl olacağımı..."

Hıçkırmama engel olamadım.

"Biliyorum izliyorsun beni babam hep bu dünyadan göçüp gidenlerin yukarıdan bizi izlediğini söylerdi..." dediğimde dudaklarım kenara kıvrıldı. "Gittiğin yerde izliyorsun beni değil mi?"

"Ağlamamı da istemiyorsundur şimdi sen." Siyah gözlüğümün altından akıp giden yaşlar yanaklarımı ıslattı. Gözlüğü çıkarttığımda elimin tersiyle yavaşça gözlerimi sildim ve tekrar yerleştirdim. Derin bir nefes alıp verdiğimde, "Tamam ağlamayacağım." diye mırıldandım.

"Sen gittiğinde küçücükmişüm meğerse." derken yokluğunu bu denli iliklerime kadar hissedeceğimi hesaba katmamıştım. Girmiş ve çıkmıştı hiç olmamış gibi. "Yaşım kaç olursa olsun beni bırakıp gittiğin yaşta olacağım."

"Ve hep senin bebeğin olarak kalacağım."

Elimde tuttuğu küçük çiçekleri paketlerinden çıkartıp eşelediğim toprağın arasına gömdüm. Üzerine yanımda duran şişeden su döktüğümde yerine alışmasını sağladım. İlk geldiğimde kapkara olan toprak her gelişimle daha çok renklenmişti. Toprak zemine yapılan baskıyla birinin bana yaklaştığını hissederken yüzümü diğer tarafa çevirip gizledim.

"Yenge hadi gidelim." dedi Zahir arkamdan seslendiğinde birkaç adım mesafe vardı. "Mezarlık kalabalıklaşıyor, tehlikeli olabilir."

"Geliyorum Zahir." dedim yüzümü ondan saklarken boğuk bir sesle mırıldandım. Yerde duran çiçekleri yukarıya kaldırıp mermerin üzerine koydum. "Dikeceğim birkaç çiçek kaldı."

Ellerimle toprakta küçük boşluklar açıp boş kalan yerlere son çiçekleri yerleştirdim. Konakta çiçek diktiğim zaman Karan'a gösterdiğimde bana *boşuna dikiyorsun seni görünce solup gidecekler* demişti. Gözlerimden yaşlar damla damla dökülürken ellerim titredi. "Boşuna dikiyorum değil mi... beni görünce solup gidecekler zaten Karan bana öyle demişti."

Sanki onu öpüyormuş gibi dudaklarımı soğuk mermer taşının üzerine bastırduğumda yanağımı sürttüm. "Benim güzel anneciğim, seni çok ihmal ettim. Yirmi yıldır yanına hiç gelemedim beni affet. Yine geleceğim artık hep geleceğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Şişedeki suyu bitirdiğimde ellerimi çırpıtım ve kuru topraktan temizledim. Başımdaki şalı düzelttiğimde daha fazla oyalanmadan ayağa kalktım. Mezarlığın dışında duran siyah araçlara doğru yöneldiğimde zemine dikkat edip ilerleyip alandan çıktım.

Korumalar beni görünce başlarını öne eğince Zahir yanıma geldi. Başımdaki şalı ve gözlüğümü çıkarttığımda elimin arasına aldım. Zahir koyu bakışlarıyla yüzüme odaklanmış incelemeye başlamıştı.

"Yine mi ağladın sen yenge?" dedi Zahir sitemkar bir sesle konuştu.

"Haftalardır yaptığım başka bir şey var mı Zahir?"

"Bak Barzan ağam yüzünü yine o halde görürse bana kızacak. Götürme mezarlığa dedi yine ne yapıp edip herkesten gizli getirdim başımı belaya sokuyorsun sen yenge."

"Bir şey demeye cesareti varsa gelip bana desin." dediğimde geldiğim aracın arka koltuğun kapısını açtığımda kendimi attım. Elimdeki yanıma bıraktığımda açık olan kapıda Zahir belirmiş binmeden önce hazırda bekleyen korumalara doğru konuştu.

"Siz önden ilerleyin etrafi kolaçan edin." dedi Zahir. "Arkamızda bir araç gelsin, önde iki araç olsun."

"Tabi Zahir ağam emrin olur."

Zahir de benimle birlikte arka koltuğa geçtiğinde sırtımı koltuğa yaslayıp hafif yan döndüm. "Aıştın mı ağalığa? Görüldüğü gibi miymiş?" diye sorduğumda bakışlarım hafif kıvrık olan saçlarında takıldı. Gömleğinin açıkta kalan kısmında göğsünden omuza doğru çıkan siyah çizimli dövmesi öne çıkmıştı.

"Eski hayatımı özlüyorum yenge, abimin niye böyle bir yükü istemediğini anladım kısa sürede." dedi Zahir sıkıntıyla mırıldandı. Bakışlarını kızardığını hissettiğim bal rengi irislerime çevirdi. "Ne zaman geleceksin konağa?"

"Benim konakta bir işim yok Zahir, onun için oradaydım. O olmadığına göre orada olmamın bir anlamı yok." dedim yine aynı konuyu açtığı için kızarken önüme döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Yenge saçmalama sen Milan aşiretinin hanım ağasısın. Seni yerin her zaman konak." derken sesi öfkeli geliyordu.

"Kan davası çıkmasını istemiyorsan zorlama Zahir." Bakışlarımı yola çevirip dağlık alanı izlemeye başladım. Alt dudağım titrediğinde dişledim ve sakin olmaya çalışsamda nafileydi. "Cenazeden sonra apar topar toplanan aşiretler töre hükmüyle ağalığı sana verdiğinde annen yüz ifadesini görmedim mi sanıyorsun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yenge..."

"Cenazeye saygısından zılgıt çekmedi ama odasına çekilip göbek attığına adımın Marin olduğu kadar eminim. Gelirsem kan çıkar kan!" dedim dişlerimin arasında mırıldandım.

Derin bir nefes alıp verdiğiinde Zahir benden daha çok öfkelenmişti. O da en az abisi kadar zoraki bir şekilde ağa olmuş mecbur bırakılmıştı. "İyi sen bilirsin yenge, her ne kadar ben ağa olsam da tek hanım ağa sensin. Bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Sessiz kaldığımda Zahir daha fazla üstelememiş yolcuğumuzun sükunet içerisinde geçmesini sağlamıştı. Bozkır alandan çıkıp şehirin içine geçtiğimizde son hızda ilerleyen araç yavaşlamış şehirin hızından düşüşe ayak uydurmuştu.

"Şimdi şirkete mi geçeceksin?" diye sordu.

"Evet."

"Patron oluyorsun demek, hanım ağalık kadar onu da iyi yapacağına eminim yenge."

Buruk bir gülümseme yerleşti yüzüme. "Göreceğiz, hanım ağalığı yaptığım söylenemez ama patronluğu becereceğimi düşünüyorum... iş başa düşünce mecbur kalınca her şeyi yapıyor insan." dedim kelimeler sanki cımbızla çıkıyordu dudaklarımın arasından.

Araba Milan holding şirketinin önünde durduğunda korumalardan biri indi. Dört araç peş peşe durduğunda ben açamıyormuşum gibi korumalardan biri olduğum tarafın kapısını açtı. Alışamadığım tavıra gözlerimi devirdiğimde bir ayağımı dışarıya attığımda çıkmak üzereyken Zahir'in sesini duydum.

"Akşama yine yanına geliriz yenge."

Kafamı salladığımda, "Tamam Zahir, hadi görüşürüz." dedim ve açılan kapıdan indim. Şirketin önüne doğru geçtiğimde benimle beraber yürüyen koruma kapıyı açıp işaret etti.

"Buyurun hanım ağam."

"İşim en fazla bir saat sürer," dedim kapıda duran adamlara doğru. Üç kişilerdi belki daha fazlalardı ama sürekli gördüğüm üç kişi vardı. Yakınımda duruyorlar, etten duvar oluşturuyorlardı.

"Biz şirketin etrafını kontrol altına alacağız hanımım, siz rahatınıza bakın." dedi kapıyı açan kişiye başımı salladığımda güvenliğe doğru adımladım.

Omuzumun gerisinden arkama döndüğümde, "İşim bitince haber ederim." dedim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Barzan babam o olaydan sonra başıma üç koruma dikmiş, altına özel bir şöför tahsis etmişti. Diken üstünde duruyor bütün olayı benden öğrenmek zorunda kaldığında ona o geceye dair her şeyi açık açık tek bir detayını bile gizlemeden anlatmışım. Çok kötü şeyler olacak demişti, anlattığımda dediği tek şey bu olmuştu. Aytekin Sönmez denen adamın Mardin'in ağası Karan Milan'ın canını almak istediğini bütün Mardin öğrenmişti. Olaylardan uzak tutmaya çalışsa da kötü şeyler olduğunu Zahir'den ve Zühre'den öğreniyordum. Konakta aynı şekilde kuş uçurtulmuyordu.

Kapıdan içeriye geçip danışmaya elimdeki eşyalarımı teslim ettiğimde az ileri de orta boylarda babam yaşlarında bir adam bana doğru adımladı. Yüzüne sıcak bir gülümseme yerleştirdiğinde elini sıkmam için uzattı.

"Merhaba Marin hanım, Vural ben genel müdür yardımcısı telefonda sürekli irtibat halindeydim sizinle." dedi gür bir sesle.

"Merhaba Vural bey, yüz yüze de tanıştığımıza sevindim sonunda bir araya gelebildik." dedim aynı sıcaklığı veremediğimde uzattığı elini sıkarak yetindim.

"Hızlıca işlemlere başlayalım mı?" diye sordu.

"Fazla vaktim yok lütfen..."

Yolu işaret ettiğinde ben önden o bir adım geriden gelirken asansöre geçmiş bastığı kata saniyeler içerisinde çıkarken daha önce hiç gelmediğim bir kata gelmiştik.

Asansörden çıkıp katta bulunan camlı kapıdan geçtiğimizde düzenli bir ofisin içerisine gelmiş, gördüğüm masaya doğru adımlamıştık. "Kısa sürede halletmeye çalıştık normalde işlemler bir hafta sürüyor, devir işlemleri kolay olmadı. Acil statüsünde olduğumuz için öncelik tanındı. Süreci siz gelmeden önce hızlandırmış herkesin imzasını almıştım, sadece sizin imzanız kaldı." dedi Vural bey oturmam için koltuğu işaret ettiğinde vakit kaybetmeden yerleşmişim. Kendisi de karşıma geçtiğinde bir kitap kalınlığında değerli bir evrak çıkardı önümüze koydu.

Kendime her şeyin yoluna girmesi gerektiğini hatırlattığımda titrek bir nefes aldım. Stres yapmamam gerekiyordu, stres bana yaramıyordu. "Şirketin başında birinin durmasına maalesef ihtiyaç var. Keşke onu dinleyip daha önce başa geçseydim ama bu şekilde olması gerekiyormuş. Bütün süreci onsuz tamamlayacağız." dedim yavaşça yutkundüğümde boğazımdan aşıya yumru inmemişti.

Vural beyin gösterdiği yerleri imzalamaya başladığımda kaç sayfa yer imzalamıştım bilmiyorum. Artık bir süre sonra imza olmaktan çıkmış bileğim ağrıyaya başlamış kalem tutamayacak hale gelmişim. Son sayfayı gördüğümde ağlamak için bekleyen yaşlarım akmamak kendini zor tutmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tamamdır hayırlı olsun Marin hanım." dedi Vural bey. Elini tekrar uzattığında dostane bir tavırla bana baktı. "Yeni görevlerinizde başarılar dilerim."

"Teşekkür ederim Vural bey." dediğimde elini sıkmış ayağa kalkmışım. Üzerime giymiş olduğum oldukça basic elbisemle cenazeyi andırıyordum. Siyah saçlarım iki yanına dökülmüş sabah gözümü açtığımda zoraki bir şekilde taramış hiç uğraşmamışım. Onunla özenle aldığım kıyafetlere dokunmak içimden gelmemişti. O görmeyecekse giymenin bir anlamı yoktu.

"Karşılama alanına geçelim mi?" dedi Vural bey. Yeni patronlarını görmeleri için şirket çalışanları seminer odasında toplamışlar adıma küçük bir organizasyon düzenlenmişti. Bir şey yapmayacak sadece insanların bana aşına olması için gezecek taşınacaktım. "Küçük bir konuşma yapmanızı rica edeceğim genel bilgilendirme hakkında. Çalışanların krizi yönetebilmesi adına buna ihtiyaç var."

Kaşlarımı havaya kaldırdığımda beklenmedik olay için şaşırmışım. "Şimdi mi?" diye mırıldandığımda küçük bir konuşmadan kastının ne olduğunu anlayamamışım.

"Şimdi."

"Tamam... hazırlıksız yakalandım ama sorun değil yapabilirim sanırım." dedim içimdeki sıkıntıyı dışarıya savurmadığımda konuşma bekliyorlarsa yapmaktan başka çarem yoktu.

Beraber odadan çıktığımızda asansöre binmiş eksili katlara inmiş geniş bir alana doğru ilerlemiştik. Şirket çalışanları bizim geldiğimizi görünce kalabalık ses gitgide azalmış yüzlerce insanın bakışlarını üzerimde hissetmişim. Çoğu fısır fısır konuşmaya başlamış, genel müdür yardımcısının yanındaki beni baştan aşağıya süzüyorlardı.

Yarım saat kadar çalışanların tebriğini almış, hakkımda hayırlısı dilenmiş, tanımadığım insanlarla isimlerini aklımda tutamayacağımı bilsemde tanışmışım. Kürsü gibi olan alana çıktığımda heyecandan elim ayağım birbirine karışmış okulda özel günler için şiiir okuyacak ilkokul çocuğu gibi kendimi hissetmekten alamamışım.

Mikrofona yaklaşmadan önce sesimin iyi çıkması için boğazımı temizledim ve dudaklarımı araladım. "Öncelikle merhaba, çoğunuz beni tanıyorsunuzdur. Bugün itibariyle işe başlamış bulunmaktayım. Adım, Marin Alakan Milan."

Duraksadım. Güçlü olmak zorundaydım.

"Biliyorsunuz ki yaşadığım acı olaydan beri henüz toparlanabilmiş değilim. Şirketin benim acımın geçmesini bekleyecek ne yazık ki vakti yok. Sancılı bir süreçten geçiyoruz. Bundan en çokta etkilenen Milan holding oldu." Olay sonrasında şirketin hisseleri büyük bir düşüş yaşamış bütün gazeteler haberler şirketin ne zaman iflas bayrağını çekeceği hakkında iddiaya girmeye başlamıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Gördüğüm yüzlerce göz titrememe neden olurken kürseye ellerimi yasladım ve tırnaklarımı geçirdim. Şu an tek istediğim elaya vurgun gözlerin beni burada bir yerde izlemesi ve varlığıyla bakışlarıyla destek olmasıydı. Lakin yoktu.

"Sizler için acele alınmış bir karar olacak. Süreç bunca zamandır nasıl ilerliyorsa aynı düzende devam edecektir. Bundan bir şüpheniz olmasın, değişiklikler olacak ama köklü değişiklikler olmayacaktır."

Şirkete başlamadan önce ilk giriş anım için türlü türlü senaryo kurmuştum kafamda. Herkesin şaşırın gözleri beni kibirle süzecekti. Şu anki senaryoda çok farklı değildi.

"CEO yetkime dayanarak hukuk departmanında açıkta olan müdür pozisyona kendimi atıyorum." dediğimde kalabalığın arasında şaşkınlığın nidası yükseldi. Bakışlar irileşmiş kaşlar çatılmıştı.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim, benimle çalışacağımız için hepinize bol şans dilerim."

Son sözümle birlikte kürsüden indiğimde sıcaklık basmış stresten bayılacağımı sanmıştım. Seminer gibi olan alandan çıktığımda biri arkamdan seslenmişti.

"Marin hanım... durur musunuz?"

Arkama döndüğümde karşılaştığım yabancı adama kaşlarımı çatmıştım. "Buyurun?"

Üzerindeki lacivert takımıyla benim yaşlarımda olduğu belliydi. Elini uzattığında, "Serkan ben Marin hanım, bundan sonraki süreçte sizin kişisel asistanınızım. Sabahtan beri sizi arıyorum. Sonunda bulabildim. Karşılamayı ben yapacaktım ama Vural bey benden önce davranmış sanırım." dedi sevecen bir tavırla konuştu.

Elimi alınma vurduğumda, "Ah evet, ben unuttum gerçekten affedersiniz Serkan bey. Dün Vural bey söylemişti sizi asistanım olarak atadığını ama tamamen aklımdan çıkmış." diye mırıldandım mahcup bir ifadeyle.

"Hiç sorun değil." dedi Serkan en az benim kadar stresli ve heyecanlı duruyordu. "Bana Serkan deseniz de olur, sürekli iletişim halinde olacağız zaten sürekli bey demekle uğraşmayın Marin hanım."

"Pekala, Serkan sen nasıl istersen."

Serkan'la bu şekilde tanışmış, daha sonrasında odama çıkmış bir yarım saat bana genel konular hakkında bilgi vermişti. Odamın önünde kendine ait bankosu buluyordu. Vural bey işe alışana kadar benim odamda çalışmasını önermiş karşı çıkmamıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Şirkete başlayalı bir haftayı geri de bırakmış, geçen yedi gün beni ve zihnimi oldukça meşgul ederken sabahın ilk saatlerinde masama kurulmuş laptopumun önündeki yerimi almıştım. Kapı tıklatıldığında, "Gel." diye seslenmemle kapı açılmıştı.

Serkan belirdiğinde, "Marin hanım gelebilir miyim?" diye sordu.

Kafamı salladığımda, "Buyur Serkan. Ben de seni çağıracaktım." dedim ve gözlerimi maillerde gezdirmeye başladım.

"Toplantı öncesi üzerinden geçmemiz gereken birkaç nokta var, erken geldiğiniz için kahvaltı yaparız diye düşündüm."

"Çok iyi düşünmüşsün..." dedim bana uzattığı kese kağıdını aldığımda diğer elinde tuttuğu bardaktan yayılan koku burnumun diğerini sızlatmasıyla tekrar konuştum. "... kahve mi o?"

"Evet" demesiyle kalkan midemle son hızda tuvalete doğru koşmuş kabinden içeriye girdiğimde klozete kendimi zor atmıştım. Birkaç kere öğürdükten sonra içimi tamamen boşalttığımda kalkmış elimi yüzümü yıkayıp odaya geri gelmiştim.

"İyi misiniz?" dedi Serkan beni gördüğünde ayağa kalktı.

"İyiyim... iyiyim." diye mırıldandım. "Kahve kokusuna gelemiyorum."

"Bilmiyordum ben kusura bakmayın Marin hanım." dedi mahcup bir ifadeyle.

"Yok sorun değil." dediğim sırada telefonum çalmaya başlamıştı. "Telefonum, hemen bakayım kaldığımız yerden devam edelim."

"Efendim Mert?" dedim yanıtladığımda arayan kişi Karan Milan'ın en yakın arkadaşıydı.

"Müjdemo isterim." dedi Mert heyecanlı bir sesle direkt olarak konuşmuştu.

"Yoksa..." dedim cümlemin devamını getiremeden kelimelerim düğümlenmişti. Kalbim hızlanmaya başladığında bedenim karıncalanmıştı.

"Evet, Karan Milan gözlerini açtı!"

"Ne?!" diye çığlık attım.

"Yoğun bakımdan çıktı sonunda kardeşim." dedi Mert bağırarak konuştuğunda neredeyse kalbimin duracağını sanmıştım. Gözlerimden yaşlar akarken mutluluktan ağlayacak kıvama gelmiştim. "Şimdi normal odaya alıyorlar ilk sana haber vermek istedim. Çabuk gel bekletme kocanı. İlk seni görmek ister. Deniz kızı deniz kızı diye tutturur kesin."

Dudaklarımı zorlukla araladığımda, "İnanmıyorum Mert sana! Gerçekten mi?" diye sordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet."

"Yemin et? Bak senin şu şakalarından biri değil demi?"

"Kız valla ekmek Kur'an çarpsın iki gözüm önüme aksın ki! Kızım böyle bir şeyin şakası olur mu?"

"Off mutluluktan ne dediğimi biliyor muyum ben!" derken aynı zamanda toplanmaya başlamış Serkan'ın meraklı bakışları arasında çantamı koluma takmıştım.

"Yanında kimse yok şimdi, o yüzden ben giriyorum kendine gelmeye başlamıştır doktorları darlamasın." dedi Mert.

"Sen herkese haber et. Geliyorum hemen." dedim ve telefonu hızlıca kapattım. Saniyeler içerisinde odadan çıkmış, şirketten çıkmam dakikalarımı almazken Serkan'a durumu özet geçmiş bugün olan bütün planlarımı iptal etmesini sağlamıştım.

Şirketten nasıl çıktım, etrafımı saran korumalarla temkinli bir şekilde hastaneye nasıl geldim bilmiyordum. İçim içime sığıyordu. Karan sonunda gözlerini açmıştı.

Üç hafta... tam üç hafta boyunca yoğun bakımda kalmıştı. Günler boyunca yoğun bakım kapısından ayrılmamış hiçbir şey yememiş içmemiş defalarca baygınlık geçirmiştim. Doktorlar yaşamasının bir mucize olduğunu söyleyip durmuşlardı. Patlamadan sağ kurtulması mümkün değilken ölümün eşiğinden son anda dönmüştü. Her gün özel izinle yanına girmiş onu elimden geldiğince bir saniye olsun yalnız bırakmamıştım.

Cenk'in bedeninden geriye külü bile kalmamış, siyah bir poşete konulan uzuvlarıyla cenazesi İstanbul'a gönderilmişti öğrendiğim kadarıyla. İki kişi ölmüştü sadece. Cenk ve Karan'ın yakın koruması Ercüment.

Patlamanın olduğu gece de kalbi duran Ercüment'ti ben çok sonradan öğrenmiştim.

Karan'ın ambulansla kalbi bir kere durmuştu.

O gece patlamadan ikimizde sağ kurtulmuştuk. Ben hafif yaralı, kocam ağır yaralıydı. 04:56 gece vefat eden kişi diğer ağır yaralı hastaydı. Karan'ın yakın koruması o gece maalesef hayatını kaybetmiş, tek kaybımız o olmuştu. Karan ise yaşama tutunmuş bizi bırakmamıştı, beni bırakmamıştı.

Sedyenin üzerinde gördüğüm hali gözümün önünden hiç gitmiyordu. Her gün yoğun bakıma girip yaralarıyla tek tek ilgilenmişim iyileşene kadar merhem olmuşum. Beni duymayacağını bilsem de hiç susmamış bir şeyler anlatmıştım. Dün gece zar zor aldığım izinle çiftliğe geçmeden önce yanına girmiş, solgun bedenini doya doya bakmıştım.

Omun yokluğunda ben şirketin başına geçmiş, Zahir geçici olarak ağalığa terfi etmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Danışmadan aldığım bilgiyle odadan içeriye girdiğimde gözüm ilk Mert'i bulmuştu. Sonrasında ileride yatakta sırtı yatak başlığına yaslı Karan Milan'ı bulduğunda gözümünden akan yaşların engel olamamıştım. Bugün nöbet sırası Mert'teydi. Benim yoğun bakım kapısından ayrılmayışılarım Barzan babam en sonda her gün bir kişi duracak şekilde plan yapmış beni uzaklaştırmayı başarmıştı.

"Karan..." dedim fısıltı bir sesle.

Yorgun gözüküyordu. Gözaltları hafif çökmüş, saçları dağınıktı. Yüzündeki yaralar tamamen iyileşmiş, açık hiçbir yarası kalmamıştı. Vücudunda birkaç pürüzü vardı onun dışında çok iyiydi. Elaya vurgun gözlerinde durduğumda yanına koşmuş nasıl durumda olduğuna aldırmadan kollarımı ona dolamıştım.

"Şükürler olsun sonunda açtın gözünü." diye mırıldandığımda dudaklarımdan yakıcı bir nefes döküldü.

"Çok korktum Karan... çok korktum."

"Kokunu bir daha alamayacağım diye..." dediğimde boynundan derin bir soluk almış ciğerlerime derince doldurmuştu. "Sıcak tenine dokunmayacağım diye..." Parmaklarımı çıplak sırtına hafifçe sürttüm ve sıcaklığını hissettim. "Aşık olduğum elaya vurgun gözlerine bir daha bakamayacağım diye..." Kafamı kaldırdığımda gözlerinin içine bakmıştım.

"Bir daha seni öpemeyeceğim diye çok korktum." Dudaklarımı büyük bir tutkuyla dudaklarına bastırdım. Sanki ilk kez dokunuyormuş gibi narince bastırırken dilimde kurumuş dudaklarını ıslatmış nemlenmesini sağlamıştım. Alt dudağını dudaklarımın arasında alıp ihtirasla öperken nefesim soluğumda kesilene kadar ayrılmamıştım.

"En çokta sesini duyamayacağım için korktum." dedim bir şey demesini beklerken sükûnetini bozmamış bana düz bir ifadeyle bakmıştı. "Sesini özledim seni özledim. Buradasın artık bizimlesin, benimlesin. Sensizlik ölüm gibiydi."

Geriye çekildiğimde Karan çatık kaşlarıyla bana bakarken aramıza mesafe koyduğunda ona anlamayan gözlerle baktım. Bakışlarını benden çekip arkama doğru düşürdüğünde Mert'e baktı.

"Mert kardeşim..." dedi kısık boğuk bir sesle uzun zamandır konuşmadığı için sesi pürüzlü çıkmıştı. Bakışları kısa bir anlığına beni bulduğunda gözleriyle işaret etti.

"Bu güzel kadın kim?"

﴿ BÖLÜM 44 ﴾

44. BÖLÜM “HAFIZA”

"Bu güzel kadın kim?"

Solgun dudaklarının arasından çıkan kelimeler beni beynimden vurulmuşa döndürürken bozguna uğramıştım. Zihnime bir darbe yapıldığında bedenim kaskatı kesilmiş bakışlarım aniden donuklanmış bütün kanım çekilmişti.

Karan Milan'ı ilk önce bir patlamada olduğunun haberini almıştım. Gözümü açtığımda rüyadan ibaret olduğunu yaşadığımı görmüş bunun bir işaret olduğunu sanıp onu kurtarmaya çalışmıştım. Beraber ölüme kucak açmıştık. Patlama sonrasında hastaneye getirilirken Karan'ın kalbi durmuştu, ağır yaralı bir haldeydi. Korumasıyla birlikte getirildiğinde yan tarafındaki Ercüment'i görmeyip onun öldüğünü sanmış bir kere daha kaybetmiştim. Karan yoğun bakıma alınmış hepimize bir umut daha dolmuştu. Şimdi ise hayata gözlerini tekrar açmıştı. O ölmemişti, yaşıyordu.

Lakin bana bu denli bakan elaya vurgun gözleri beni öldürebilirdi.

Şaşkınlıkla aralı dudaklarımdan, "Ne?" döküldü.

Kaşlarım sertçe çatıldığında, "Ne demek bu güzel kadın kim?" dedim anlamaz bir halde mırıldandım. "Benim Marin... deniz kızı... güzelin... karın... her şeyin hani?"

Gözyaşlarım bile onun soğukluğu karşısında donmuştu. Elaya vurgun gözleri beni bulduğunda kaşlarını çatmış teninin sıcaklığına rağmen buz gibi olmuştum. Son hızda atan kalbimin sıkıştığını hissederken nefesim ciğerimde idam etmişti.

"Kimmişsin sen?" dedi Karan Milan. "Neyim neyim?"

Yataktan bir hışımla kalktığımda Karan'ın bana bu şekilde bakması ve ağzından çıkan kelimelerle aklıma ilk olarak travma sonrası hafıza kaybına uğradığı gelmişti. Patlamanın etkisiyle böyle bir şey olabilir miydi bilmiyorum beynim bir anlığına çalışmayı durdurmuş gibiydi. Doktor her şeye hazırlıklı olun demişti.

"Ne diyor Mert?" dedim kısık bir sesle, bakışlarımdaki korkuyla bedenimi kaplayan endişeyle mırıldandım. "Bu kim derken?"

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Bana sakın hafızasını falan kaybetti deme!" diye bağırdığımda Karan çıkan yüksek sesimden dolayı yüzünü buruşturmuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Mert yanıma gelip kolumdan tuttuğunda beni kendine çevirmiş gözleri ilgiyle yüzümde gezmişti. "Bak doktor gelince açıklama yapacaktır tamam mı? Yenge lütfen sakın ol." dedi öldürücü bir sakinlikle.

"Son yıllarını hatırlamıyor, yani üniversite zamanında olduğunu sanıyor. Biz beraber Kanada'da okuduk. En son o zamanı hatırlıyor. Ağalığı, girdiği işleri, İstanbul'a gittiğini hiçbir şeyi hatırlamıyor." diye devam ettiğinde Mert en az benim kadar şaşkıncı, şaşkınlığı sesine yansımış söylediklerine o bile inanmıyordu.

Başımın döndüğünü midemin altüst olduğunu hissederken gözlerim kısa bir anlığına kararmıştı. Mert beni tuttuğunda onun kollarından destek alırken derin nefesler almaya çalıştım. Sinir stres yapmamam gerekiyordu. Sakin olmalıydım sadece kendimi perişan ederdim.

"Yo... yo böyle bir şey olamaz." dedim kafamı iki yanıma salladığımda kabul etmediğimi belirttim.

"Olamaz değil mi?" dediğimde ıslak bakışlarımı hasret kaldığım elaya vurgun gözlerine çevirdiğimde vurgunluğundan geriye bir şey kalmamış sadece soluk bir yeşille buluşmuştum. "Karan lütfen bana öyle bakma, beni unutmuş olamazsın!"

"Beni unutmadığını söyle lütfen... bunu kaldıramam bu kadar şeyin üstüne kaldıramam sevgilim lütfen." derken yanına geçmiş yüzünü ellerimin arasına almış özlemle tuttuğum yüzünü odağıma almıştım. Biçimli kaşları çatılmış, yüzündeki hafif çizikler çenesini kasmayla hareket etmişti.

Sıcak parmaklarımı yanağına yavaşça dokunduğumda tenini bütün hücrelerimde hissedecek kadar sürttüm. "Sana dokunuşumu..." dedim yanaklarımdan yaşlar akarken yüzüm kendi gözyaşıyla yıkanıyor. "Sana bakışımı..." Her bir zerresini aklıma kazıdığım avucumun içi gibi bildiğim yüzünde karış karış gezdim. "Seni öpüşümü..." dediğimde tuzlu meltem gibi olan dudaklarımı onunla birleştirdiğimde öpmeye başlamıştım. Dudaklarım dudaklarına işkence yaparken Karan kaskatı kesilen bedeniyle bana karşı çıkmamış onu doyasıya öpmeme izin vermişti. Bir ara araladığı dudaklarıyla dilimi diliyle birleştiren bana karşılık verdiğini sanmış ama beni kendinden uzaklaştırmıştı.

"Bana yüzünü ve kokunu unutmam mümkün değil demiştin! Unuttun mu?"

"Mert... kardeşim şu kadını al başımdan." dedi Karan buruşturduğu yüzüyle bakışları bende değilken sırtını yatağa yasladı. Yüzünü cama doğru Mert'in olduğu tarafa tamamen döndüğünde benden uzaklaştı. "Tek gecelik mi falan mı? Ne ayak bu kadın?"

"Yapma," dedim. "Yapma Karan..."

"Niye beni öpüp duruyor?" diye sordu sert bir tavırla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tanıştırayım abiciğim kendisi nikahlı karın olur. Hatta inanır mısın iki kere nikah yaptınız ikinci nikahınızı ben kıydım." dedi Mert alaylı bir tavırla konuştu.

"Saçmalama amına koyayım biriyle evlenecek kadar kafayı yemedim." dedi Karan.

"Jan," diye fısıldadım. Hiçbir tepki vermedi.

"Doktoru çağır çıkmak istiyorum, benim burada olmamam gerekiyor niye burada bu halde olduğumu hatırlamıyorum." diye devam etti Karan soğuk sert bir tavırla konuştuğuna bana garip bakıyordu. Yanında duran çekmeceliğin üzerine yöneldi. Not defteri ve kalemi eline aldığında ne olduğunu anlamamış bakışlarımı ondan çekip Mert'e çevirmiştim.

"Gerçekten unutmuş mu hafızasını?" diye sordum duyduklarına gördüklerime hala inanamazken kendimi komada hissetmiş bütün bunların beynimin bana oynadığı bir oyun sanmışım. Kesin bitkisel hayattaydım, Mardin'e hiç gelmemiş, evlenmemiş, kocamla birlikte ölümden dönmemiş şimdi ise hafızasını kaybetmemişti.

Kaderim biri tarafından son hız sayfalarca kalemi tükenmeden yazıyor asla dur durak bilmiyordu. Lütfen dur, yazmaya devam etme! Kaldıramıyorum artık bana bunu yapma!

"Üzgünüm yenge... maalesef söylediklerine göre öyle gözüküyor." dedi Mert gözleri de üzgün olduğunu belli ederken sesi benim gibi perişan geliyordu. "Doktor şimdi tekrar gelecek acil hasta varmış ona geçti gelince onunla tekrar konuşalım."

"Böyle bir şey olamaz!"

Kafamı iki yanına salladığımda saçlarım beni takip ederken Mert beni yüzümden avuçladı, bakışlarımı ona çevirdiğimde kaşlarını havaya kaldırdı. Çenemden tutup yüzümü Karan'a doğru çevirdiğinde elinde tuttuğu kağıda bakmamı sağlamıştı.

"Yapacak bir şey yok yenge, hafızasının geri gelmesi için dua edeceğiz. Sabırlı olmamız lazım tamam mı?"

Bakışlarım net olmadığı için ne gösterdiğini ilk başta anlamamışım. Puslanan gözlerimi silip aramızdaki mesafeden ne yazdığını okuyamazken birkaç adım attım ve Karan'ın yatağına doğru yanaşım. Gözlerimi biraz kısıp ne yazdığını okumaya başladım.

“ Odanın bir yerinde dinleme cihazı var, dinleniyoruz. Hastanede tehlikedeyiz, bana ayak uydur.
Her şeyi hatırlıyorum seni unutmam mümkün değil DENİZ KIZI! ”

El yazısıyla yazdığı yazıyı defalarca okumuş aklıma kazıyacak kadar bütün harflerde gezinmişim. O kadar uzun süre afallayıp bakmışım ki Karan en sonunda yorulan elleriyle kağıdı yavaşça indirmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"NE!" diye bağırdığım an Karan uzanıp dudaklarımın üzerini eliyle kapatmış diğer eliyle hızlıca sus işareti yapmıştı.

Bütün hücrelerim sarsılırken kendimi uçurumdan aşağıya düşmüş son anda biri tarafından tutulmuş gibi hissediyordum. Beynim çalışmayı bıraktı, hiçbir şey anlayamadım dudaklarımın arasından kopan çığlıkla ne olduğu kestiremedim birkaç dakika. Derin bir nefes aldığımında beynime giden havayla kendime gelmeye çalıştım.

Karan rol yapıyordu.

Hafızasını kaybetmemişti.

Elaya vurgun gözleri hep bildiğim hale döndü.

Dudaklarıma mühür gibi kapanan elinin üzerine elimi yerleştirdiğimde yavaşça aşağıya indirdim ve avucumun arasına alıp sıkıca kavradım. Birileri bizi dinliyordu... bunun kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Karan'ın düşmanı onun canına kast eden Aytekin Sönmez'in işi olmalıydı.

"Ne ne yani... beni öylece unutmuş olamazsın Karan bize bunu yapamazsın..." diye mırıldandığımda içimin rahatlamasıyla hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştım. Beni unutmamıştı, bizi hatırlıyordu. Bir hasar almamıştı. Kalbim rahatlamış, kasılan bedenim gevşemişti.

"Hatırlamadığım bir şeyi unutamam." dedi Karan soğuk bir sesle yüzü çelik kadar sertken iliklerime kadar titrediğimi hissettim. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptuğunda deli gibi ağlıyordum. Karan çatılı kaşlarıyla gözleri ağlamamı istemediğini belli ederken kendimi tutamıyordum. "Demek ki bende yeteri kadar iz yapmamışsın."

Bakışlarını benden çekip elindeki not defterinden yeni bir sayfa açtı. Hızlıca bir şeyler yazmaya başladığında güçsüz parmaklarının arasında korku dalga dalga içimde yayıldı. Güvende değildik. Burası hiç güvenli değildi.

"Başımda ağlayıp duracak mısın böyle?" dedi Karan aynı zamanda yazmaya devam ederken sarsılarak ağlamamdan dolayı sitemkar bir ifadeyle konuştu. "Ben ağlayan kızları da hiç sevmem seni nasıl buldum anlamıyorum. Boşuna unutmamışım seni."

Yazmayı bitirdiğinde kağıdı göreceğim şekilde havaya kaldırdı.

“ Aytekin denen şerefsizin adamları burada, uyandığımı şimşek hızıyla duymuşlar. Yarı baygınken konuşmalarını duydum. Hızlıca aklıma böyle bir yol geldi, özür dilerim lütfen affet beni sana öyle davranmak sana bunu yaşatmak istemezdim gerçekçi olması gerekiyordu. ”

Yazdıklarını büyük dikkat içerisinde okuduğumda burnumu seslice çekerken aynı zamanda kafamı olumlu anlamda salladım. Bunu bana söylemeyebilirdi. Bu oyuna tek başına devam edip

Özge Naz – Düşler Ağdı

beni deli edebilirdi ama Karan Milan benim odadan içeriye gireli beş dakika bile olmazken gerçeği benimle paylaşmıştı.

Biraz daha bir yabancı gibi davransaydı dayanabileceğimi zannetmiyordum.

"Mert sustur şunu..." dedi Karan yüksek sesle bakışlarının hedefi Mert'ti. Bakışları sonra bana döndü. "Tamam bak beraber geçirdiğimiz gece her ne yaşadıysak oldu bitti tamam mı? Sana bazı vaatler vermiş olabilirim olayın etkisiyle ama tek seferlikti aramızda hiçbir şey olamaz."

"Ne saçmalıyorsun sen, karınım ben senin karın!" dedim onu ayak uydurdum.

Yeni bir sayfa açtığında elindeki kalemi bırakmadan tekrardan bir şeyler karalamaya başladı. Bilmiyorum sabah haberi alır almaz şirketten çıkıp buraya geleli otuz kırk dakika olmuştu ama bu kadar kısa sürede nasıl bu olayı kurgulamıştı anlamıyorum. Üstelik gözünü yeni açmış, neler olduğundan habersiz duyduğu seslerden tehlikeli anlamış geri püskürtmeye çalışmıştı.

O hep bir adım öndeydi.

Karan Milan'dı o.

"Herkes karım olmayı ister güzelim. Henüz kimseye nasip olmadı." dedi Karan dudakları kenara kıvrıldığında özlediğim gülümsemesi buruk bir halde belirdi. "Bir dahakine daha az bağırmanı yatağıma alacağım. Geçirdiğimiz geceyi hatırlamıyorum ama eminim yatakta da sesin güzeldir."

"Bir şeyler hatırlaman lazım... kokum yüzüm hiç mi tanıdık gelmiyor?" diye sordum titrek bir sesle mırıldandığımda yazmayı bitirmesini bekliyordum ama güçsüz olduğu için el hareketleri oldukça yavaştı. Sabır içerisinde beklediğimde sık kirpiklerinin altından bana baktığında göz kırptı.

"Bir şey hatırlıyorum galiba..." dediğinde Karan durdu ve kısa bir an düşünür gibi yapıp konuşmasına devam etti. "Koca bir hiçlik hatırlıyorum sana dair."

Dudaklarından dökülen kelimelerle bedenimi soğukluk kaplıyor üşüyordum, gözlerine baktığımda ise geri ısınyordum. Korkunç bir döngüydü bu.

"Doktoru çağır Mert, neler olduğunu anlamak istiyorum. Bıktım bu saçmalıktan." dedi Karan sabırsız bir sesle. "Ne patlamasından bahsediyordunuz? Neresi patladı? Niye bu haldeyim lan ben?"

Mert, Karan'ın bir yanına ben bir yanına oturuyor halde dururken ikimizde dudaklarımızı kemirir bir halde dişlerken endişeli duruyorduk. Karan yaşadıklarına rağmen oldukça soğukkanlı sanki gerçekten hafızasını kaybetmiş hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi duruyordu.

Yazma işini tamamladığında ikimizin de okuyabileceği bir şekilde kağıdı kaldırdı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

“ Kendimi öldürme planı için çok geç, ortalıkta olmam gözükmem gereken bir sürü mesele var bir kaçak gibi yaşamak aptallık olur. Hafızamı kaybedersem bu onu biraz yavaşlatacak, siz geçmişimin çoğunu unuttuğumu herkese yayın. Onunla husumetim İstanbul'a gittiğimden beri başladı, beş altı seneyi unutmüş deyin mümkünse. Milan aşireti gerçeği bilmeyecek. Bir süre sadece ikiniz bileceksiniz tamam mı? ”

Bakışlarım Mert'e doğru döndüğünde bu döngünün içerisinde olup olmak konusunda benim gibi kararsız duruyordu. Sadece ikimizin bilmesi Karan aklında ne tür plan yaptıysa riske düşmesini engelleyecekti. Ölüm haberinin yayılma durumu hafıza kaybetme durumdan daha korkutucuydu. İyi ki bu yola başvurmamıştı. Yoksa beni de gömmek zorunda kalacaklardı. Her şey daha karışık bir hale bürünür çıkmaza sürüklenirdik hep beraber.

Karan defteri indirdiğinde parmaklarını fevrice hareket ettirip bir şeyler yazdı.

“ Susmayın öyle konuşanıza! ”

Mert hızlıca oturduğu yataktan ayağa kalktı. "Birader gelecek şimdi doktor. Sen sakin ol kendini yorma çok fazla hareket etmemeni söyledi doktor. Hemen çıkmayı unut zaten en az bir hafta daha hastanedesin."

"Mert... kocam bana bir yabancıymışım gibi bakıyor." diye mırıldandım. Karan kalemi eline almış yazmaya başlamıştı. Bakışlarımı hastane odasının içerisinde gezdirdim. Dinleme cihazı denilen şey nasıl bir şeydi bilmiyorum ama iyi gizlenmiş olabilirdi. Burası özel bir odaydı, odanın içerisinde bir oda daha bir de tuvalet vardı.

"Seni nasıl unuttu yenge bende anlamadım." dedi Mert. Odanın içerisinde volta atıyordu. Uykusuzdu. Nöbet sırası onda olduğu için sabaha kadar gözüne uyku girmemiş olmalıydı. "Yani hepimizi unuttur kendini unuttur seni unutmaz sanıyordum."

Karan'ın bakışları Mert'i buldu. Mert ona baktığını anlamış gibi hemen kafasını kaldırdığında yanına doğru adımladı. Kağıdı ona doğru uzattığında bakışlarımı yazdıklarında gezdirdim.

“ Mert güvenli bir hastane bul, naklimi hemen gerçekleştirin. Burada durmam her geçen saniye daha risk demek. Marin'e bu eziyeti daha fazla çektiremem, başka bir güvenli hastaneye alınırsam rol yapmamıza gerek kalmaz. Sadece bir süre numara yapacağım iyileşene kadar o şerefsiz tehlike olmadığını anlayınca yuvasından çıkacaktır. ”

Mert kafasını olumlu anlamda salladığında telefonu cebinden çıkarmış bir şeyler yapmaya başlamıştı. Karan yazılarıyla doldurduğu sayfayı atlayıp yeni bir sayfa açtığında kalemini hareket ettirdi. Her şey dakikalar içerisinde gerçekleşiyordu. Aynı anda hem konuşuyor, ağlıyor durumu kabullenmiyor hem de defter sayesinde iletişime geçiyorduk.

“ Seni seviyorum güzelim. Çok iyi görünüyorsun, hep böyle güçlü ol. ”

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yazdıklarını okuduktan sonra gülümsemeye başlamıştım. Dudaklarımı aralayıp, "Bende seni seviyorum." diye oynattığımda sesim hiç çıkmamış sadece ağzım hareket etmişti.

Karan beni kendine çekip dudağını alnıma yaslamış uzunca öpmüştü. Bu hissi o kadar çok özlemiştim ki, dudakları hep alnımda kalsın kuru sıcaklığı alın yazım gibi silinmesin istedim. Dudakları alnımdan yanağıma düştüğünde gözyaşlarının yıkadığı yanakları teker teker öptü. Kalbimin ısınmasıyla içim hoş olurken ondan ayrılmak istememişim.

"Başımda konuşup duracak mısınız?" dedi Karan geriye çekildi. "Kızı dışarıya çıkart, görmek istemiyorum bir de onu çekemem başım ağrıyor zaten." dediğinde gerçekten başının ağrıyıp ağrımadığını merak etmiş ama soramamışım.

Defterdeki kağıtları ses çıkartmadan kopardığında katlayıp bana verdi. Avuçlarımın arasına alıp sıkıştırdım.

Mert yatağın etrafından dolandı. "Yenge ağlama hadi gel hava alalım Karan yalnız kalsın biraz..." dedi Mert beni kolumdan tutup dış kapıyı işaret ettiğinde oturduğum yerden kaldırdı. Kapının olduğu dar alana ilerlediğimizde açılan kapıyla bakışlarımı oraya takılmış adımlarımız durmuştu. "Heh Milan aşireti de cümbür cemaat tam kadro geldi."

Odaya ilk Behiçe anne girdiğinde arkasında ikizleri Zühre ve Zahir'i görürken Behiçe annenin bakışları yüzümde durdu. "Güzel kızım... niye ağlıyorsun bak ne güzel oğlum uyandı artık dökme gözyaşlarını daha fazla." dedi sıcak bir tavırla konuştuğunda bana sarılmıştı. Beni de kendisiyle beraber odanın içine doğru tekrar ilerletirken yürüdüğüm yolları geri gittim.

"Anne... çok kötü şeyler oldu. Karan iyi değil." dedim dudaklarım titrediğinde bir an gerçek olduğuna inanmış gibiydim.

"Ne dersin sen kızım? Nesi var Karan'ımın?" dedi endişeyle bakışlarımı benden çekip yatakta yatan olan doğru çevirdi.

"Niye benim anneme anne diyorsun sen?" dedi Karan. Onun bu sert çıkışı karşısında Behiçe anne kaşlarını çatığında adımlarını hızlıca yanına attı. Karan öfkeli bakışlarını benden çekip annesine çevirdiğinde, "Kim bu kadın?" diye sordu.

"O ne demek öyle kurban olduğum oğlum?" dediğinde Behiçe anne oğlunun elinden tutmuş saçlarını düzeltmeye başlamıştı. "Kendisi karın ya Marin."

"Vay benim kral abim gözünü açmış..." dedi Zahir içeriye girdi.

"Zahir..." dedi Karan şaşkın bir tavır bakındığında ikizlere çevirdi. "Zühre." dediğinde evin ikizlerine diğerine çevirdi. "Ne kadar büyümüşsünüz ikizler! Bacağım kadar boyunuz vardı lan ne oldu size?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sesi hayretler içerisinde çıkıyor yüzüne takındığı tavır sayesinde garip bakışların hedefi oluyordu Karan. Onun oldukça zeki olduğunu düşünmüştüm. Sanırım ben olsam o an oyun icabı beş altı yıl kayıp hafızamla insanların dış görüşünü aklıma gelmezdi. Ama o bu noktayı kaçırmamış sanki onları en son çocuk halleri aklında kalmış gibi davranmıştı. Çok inandırıcı duruyordu.

"Üç hafta görüşmedik abi abartmıyor musun biraz?" dedi Zahir. Üç hafta Zahir'e kabir azabı gibi gelmişti abisine mi üzülsün, olaylara mı, düşmanlara mı yoksa mecburi olarak geçtiği ağalığa şaşıp kalmıştı. Gözümün önünde yaşlanmış konağın bütün yükünü sırtlanmıştı. Sanırım en çokta abisinin yokluğuna o üzülmüştü.

Karan'ın yakın koruması Ercüment'in taziyesi Milan konağında yapılmış cenazeyi aşiret üstlenmişti. Cenaze sonrasında taziye için gelen aşiret töre hükmüyle ağalığı Zahir'e verdiğinde Zahir mecbur kabul etmiş meydana boş bırakmamıştı.

"Hani Berivan nerede? İki numara yok mu?" dedi Karan. "İlk onun gelmesi lazımdı uykuya mı daldı yoksa yine?"

"Berivan kocasıyla birlikte İstanbul'a gitti, haberi var hemen uçağa atlayıp gelecek oğlum merak etme." dedi Behiçe anne.

"Kocasını mı? Berivan evlendi mi?" dedi Karan sertçe kaşlarını çatı. "Kiminle? Benim niye haberim yok?"

"İlk göz ağrım kendine gelebilmişsin." dedi en son Barzan babam içeriye girdiğinde elinde bastonundan destek alıp ağırlığıyla içeriye girdi. Yüzü üç haftadan beri ilk kez gülüyordu. Bakışları Zahir'e döndüğünde ona doğru konuştu. "Zahir hemen adamlara haber et adak adamıştım kurbanlar kesilsin isimsiz hayır adına dağıtılsın bütün köylere."

"Allah'ım seni bana bağışladı ya ne yapsam az." diye devam etti Barzan baba.

"Öncelikle sakın olmanızı isteyeceğim. Karan patlama sırasında beynine büyük bir darbe almış. Doktor sizden önce gelmişti muayenesini yaptı sağlığı yerinde lakin..." dedi Mert ve durdu soluklandı. "Son beş altı yılımı hatırlamıyor. Kendini üniversitede sanıyor."

"Ne!" dedi Zühre.

"Ne dersin sen Mert oğul!" dedi Behiçe anne feryat figan bir halde eliyle ağzını kapatmıştı. "Aman Allahım! Gerçek mi diyon oğlum sen?"

"Yok amına koyayım o kadar da değil." dedi Zahir büyük bir şaşkınlıkla ağzından küfür kaçırdığında Barzan babamın öfkeye bürünen bakışları ona doğru oklar atmıştı. Zahir başını eğip yüzünü başka yere çevirdiğinde ağzının içinde mırıldandı. "Özür dilerim Barzan ağam ağzımdan kaçtı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mert üzgün bir tavırla bütün olan biteni doğrulamak adına başını salladı. "Doktor yormayın, geçmişini kurcalamayın beynine zaman verin dedi. Gelir şimdi tekrardan uğrayacağımı hasta yakınlarını bilgilendireceğini söylemişti. Yormayalım ağamızı."

"Abov, nasıl hatırlamazsın oğul!" dedi Behiçe anne bir yakarış kopardı. "Nasıl olmuş olabilir oğlum zaten ölümden döndü bir de üstüne bu mu gelecekti başımıza!"

"Behiçe anne, adamlar onu bulduğunda patlamak üzere olan bir aracın yanındaymış. Patlama etkisiyle uçtuğunda arabaya çarpmış olabilir orada kafasına hasar almıştır." dedi Zahir.

"Seni hatırlıyorum annem yetmez mi? Boş ver başkalarını." dedi Karan annesini rahatlatmak istercesine konuştuğunda Behiçe anne daha telaş olmuştu.

"Kurban olduğum oğlum... Karan'ım." dedi Behiçe anne oğluna sarıldığında dikkatlice kollarının arasına aldı. "Allah'ım sana şükürler olsun yaşıyor nefes alıyorsun ya bu bile yeter. Hatırlayacaksın her şeyi anlatacağız sana sen hiç merak etmeyesin."

Barzan baba yatağın ucuna geçip oturdu. "Oğlumun üzerine gitme Behiçe," dedi sakinlikle. Elini örtünün üzerinden Karan'ın bacağına dokunup yavaşça sıktı. "İyi misin Karan oğlum, ağrın sızın var mı? Bu hastane çok kalabalık, seni bir de burası yormasın."

"İyiyim baba sağ ol, uyumak istiyorum sadece." dedi Karan. Büyük ihtimalle uyumak değil yalnız kalıp düşünmek istiyordu.

"Uyumak mı? Üç haftadır uyuyorsun ya abi daha nerene uyuyacan nasıl özledim seni." dedi Zühre. "Abim... ağam... çok korktuk sana bir şey olacak diye." Gözyaşları akmaya başladığında konağın en çok duygularını dışına vuramı oydu. "Yengem olmasaydı belki de yaşamıyor olacaktın."

"Ne yengesi Zühre? Benim bildiğim kadarıyla senin bir yengen yoktu. Hiçbir şey hatırlamıyorum zaten gözümü bir açtım Kanada'dan buraya gelmişim." dedi Karan bakışları ifadesizdi.

"Gel yenge kalabalık olmasın biz çıkalım." dedi Mert koluna girdi.

Kafamı iki yanına salladım. "Onu bırakamam Mert..." dedim fısıltı gibi bir sesle mırıldandım. "Beni hatırlamıyor ama onsuz bir saniye duramam."

"Ben seni hatırlamıyorum onu ne yapacağız?" dediğinde Karan sinirlenmiş gözükiyordu.

"Hatırlayacaksın Karan ağa!" derken sesim yüksek çıkmıştı. "Seni bu sefer beyninden vurdurturma bana! Olan aklında gider!"

"Gel yenge zorluk çıkarma." dedi Mert ve o sıra odanın kapısı tıklatıp açıldığında içeriye beyaz önlüklü iki kişi ve bir hemşire girmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hah! Doktor bey de geldi şimdi." dedi Barzan baba yönünü değiştirmişti. "Oğlum hatırlamıyorum deyip duruyor doktor bey bu ne saçmalaktır böyle?"

"Hastamız konuşmaya başladı mı?" dedi eli beyaz önlüğün cebinde olan orta yaşlardaki doktor bey konuşmuştu. Behiçe annem ve Barzan babam yanından uzaklaştığında doktor Karan'ın yanına geçmiş gözlerine ışık tutmuştu. "Konuşamadığı için kalem kağıt vermiş, yazarak anlaştık kendisiyle. Konuşuyorsa çok iyi, hemen tekrar geniş kapsamlı bir muayene edelim."

"Lütfen bir kişi kalacak şekilde dışarıya alabilir miyiz? Bu kadar kalabalık hasta için çok zararlı." dedi hemşire.

"Mert kalsın benimle." dedi Karan. "İyiyim anneciğim siz şimdi çıkın, sonra gelirsiniz zaten."

"Gel kızım gel, azıcık toparlasın ayağa kalksın hele ben vururum kafasına hatırlar hemen seni, sen hiç canını sıkmayasın." dedi Barzan babam.

Odadan çıktıktan sonra saatler boyunca Karan'a birkaç tetkik ve geniş kapsamlı bir muayene yapılmıştı. Asistanım Serkan ile konuşmuş şirketin genel durum hakkında bilgi almış çok uzatmadan konuşmuşum. Karan'ın hafızasının çoğunu kaybettiği çok kısa sürede bütün Mardin'e yayılmıştı.

Sabahtan beri hiçbir şey yemediğim ve sabahın erken saatinde kustuğum için midem kazınıyordu. Behiçe anneye kafeteryaya ineceğimi söylemiş Karan'ın bulunduğu kattaki yoğun kalabalıktan ayrılmıştım. Bir yere bayılmak istemiyordum güçlü olmam lazımdı en çokta onun için. Haftalardır süre gelen mide bulantım, kokulara hassasiyetim duygularımın tavan yapması derken aklıma tek bir konuyu çağırıyordu.

Hamile olabilir miydim?

Reglim gecikmişti, stresten olduğunu düşünmüştüm ama hepsi aynı yere çıkıyordu. Hastaneye geldiğimde istemediğim halde gerek olmadığını söylememe rağmen bir sürü tahlil yapılmıştı. Neden orada bir şey çıkmamıştı? Hamile olsaydım ilk bunu söylemeleri gerekiyordu. Olmayabilirdim.

Durumumuz böyleyken bir bebeğin düşüncesi beni panik ediyordu. Haftalardır aklımdaydı ama cesaret edip hamilelik testi yaptıramamıştım. Bunu Karan'sız öğrenmek istemedim. Hastanenin içerisindeydim ama güvende olmadığımız için bu hastanede bir şey yapmayacaktım. Yarına kadar Karan çok daha güvenli bir hastaneye nakli yapılacak işlemleri tamamlanacaktı. Bir gün daha bekleyebilirdim.

"Buyurun." dedi yabancı sesin varlığıyla bakış açımın uzatılan mendil geldiğinde gözyaşlarımın ne zaman aktığını bile bilmiyordum. Artık her şeye ağlayabiliyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gerek yoktu." dedim kafamı kaldırıp mendil uzatan kişinin yüzüne baktım. Benden yaşça büyük bir adamdı. Otuzlarında olmalı, dinç birisiydi.

"Lütfen alın." dedi tekrar uzattığında bakışlarında ısrar vardı.

Dudaklarım kenara kıvrıldığında, "Teşekkür ederim..." diye mırıldandım ve elinden aldım.

"Hatırlayıp üzüleceğinize, unutun da yüzünüz gülsün. Yoksa çok kan dökülür." dedi yabancı adam gür sesiyle gözlerimin içine bakarak konuştu.

Dudaklarımdan, "Ne?" döküldüğünde anlamayan bir ifadeyle ona baktım.

"Yenge!" diyen Zahir'in sesini işittim.

"Tekrar görüşeceğiz." Arkasını dönüp gitmesiyle etrafına siyah giyimli adamlar eşlik etmiş benden uzaklaşmıştı.

"Ne saçmalıyorsunuz siz?" diye bağırdığımda sesimi duymuş ama dönmemişti. Unutun yüzünüz gülsün ne demek oluyordu?

Yanıma gelen Zahir elini beline attığında, "Lan şerefsiz!" diye bağırdı.

"Zahir... dur ne oluyor?"

"Pezevenge bak eli kolunu sallaya sallaya girmiş içeriye. Niye korumaları atlatıyorsun yenge bunu bir daha sakın yapma! Bu konudaki tavrımın farklı olmasını istemiyorsan tekrarlama sakın." dedi Zahir kızgın gözlerle öfkeyle konuştu.

"Anlamıyorum kimseyi atlatmadım..." diye mırıldandım. Atlatmamıştım kimseyi aşağıya kafeteryaya ineceğimi söylemiş inmişim herkesin de haberi vardı.

"Mendil aldığın adam ağalığa yıllardır gözü olan Aytekin Sönmez'di."

Elimde dünyanın en iğrenç şeyi varmış gibi beyaz mendil iğreti bakışlarım arasında kayıp giderken vurgun yediğimi hissetmişim. Yaptığı gözdağı olmalıydı, yanıma kadar gelmişti. Adamı tanımıyordum ki üstüne gülümsemiştim. Kocamın katiline teşekkür etmişim az önce. Karan'ı bir an önce buradan çıkarmamız gerekiyordu. Milan aşiretini kökten silmek isteyen bir adam vardı.

Aytekin Sönmez'in bilmediği bir şey vardı; hatırlamak yavaşlatır; unutmak hızlandırır.

Karan Milan çok doğru bir hamle yapmıştı.

﴿ BÖLÜM 45 ﴾

45. BÖLÜM “HASTANE”

"Yürek sızısı?"

Titrek çıkan sesimle birlikte korumaların kapıda dizildiği hastane odasından içeriye girmiştım. Elimdeki çantaları yere bırakıp hızlı adamlarla yatağına ulaştığımda bakışlarını bana kaldırmıştı. Elaya vurgun gözleri beni bulduğunda güçlü kollarını açmış beni kendine çekmişti.

"Güzelim." dedi Karan sıcak dudaklarını şakağıma bastırdı. "Geldin sonunda."

Üç saat süren yolculuğumdan sonra Karan'ın yeni nakil olduğu hastaneye gelebilmişim. Mert şehir dışında yüksek güvenli bir hastane bulmuş, helikopter ile nakli gerçekleştirilmişti. İkimiz ayrı bir şekilde yolculuk yapıp Karan'ın hafızasını kaybetme planını riske atmamıştık. Hastanede sadece ikimiz olacak ona refakat eden ben olacak; Milan konağından kimse olmayacaktı. Konaktakiler durumu garipse de Karan'ı yaraladığımda nasıl onunla aynı odaya koymuşlarsa aynı şekilde olması gerektiğini söylemiş ikna etmişim.

"Geldim... sana geldim." Yanağımy göğsüne sürttüğümde kokusunu içime çektim. "Buradasın... benimlesin şükürler olsun Karan!" dedim hasretle içeren bir sesle. "Çok özledim seni. Gözünü açmana sevinemedim bile."

"Geçti güzelim her şey geçti." dedi Karan boğuk sesiyle saçlarımı okşadığında dudaklarını başımın üstüne bastırıp öylece durdu.

"Beni bırakacaksın sandım her şeyin çok geç olduğunu sandım." dedim beline sardığım kollarımı tenini tenimle bir yapmak istercesine daha sıkı sarıldım. "İlk geldiğim an çıkartmalıydım sizi oradan hata yaptım." Göz yaşlarım damla damla akmaya başladığında onun üzerindeki tişörtünü ıslatmaya başlamıştı.

"Bunu bir daha sakın yapma Karan! Eğer beni kucaklayıp ileriye itmeyip beraber koşsaydık bu kadar ağır hasar almazdın. Beni kurtarmak için kendin arkada kaldın. Ya ölseydin? Nasıl yaşayacaktım? Öleceksek beraber öleceğiz yalnız değil!"

"Ne olursa olsun önceliğim her zaman sen olacaksın Marin." dediğinde beni kendinden ayırdı ve iri elleri yüzümü avuçladığında elaya vurgun gözleri bal rengi gözlerime ihtilal yapmaya başladı. "Senin için ölürüm de öldürürüm de asla düşünmem bile."

"Hayır," diye fısıldadım. "Ben benim için ölmeni istemiyorum Karan benim için yaşamamı istiyorum ne olursa yaşat kendini yoksa seni beni tek bıraktığın için asla affetmem."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yanağımı ısıtan parmakları gözyaşlarımı sildiğinde, "Şşş geçti bak ikimize de bir şey olmadı ağlamayı istemiyorum daha fazla." dedi.

"Ya olsaydı?" dediğimde burnumu çekmiş ıslak gözlerimle alt dudağımı dışa doğru çıkartmışım.

"Olmadı."

"Ya-"

"Marin!"

Kollarımı ona tekrar doladığımda yüzümü boynuna gömdüm. "Soğuk tenine dokunmak çok zordu..." dedim fısıltıyla. "Beni görmeyen kapalı gözlerine bakmak." Boyun girintisine daha çok yerleştim. "Bir kelime çıkmayan dudağını öpmek... beni duymayan kulaklarına bir şeyler anlatmak benim için çok zordu."

Geriye çekildiğimde gözlerinin içine baktım. "Bana üç hafta borçlusun Karan Milan, senden alacağım üç hafta var. Sensizlik çok zordu." Ona bu denli nasıl bağlandım bilmiyordum. Hayatımda ilk defa bir erkeği bu kadar yakınımaya almak zorunda kalmış sonsuzluğa doğru bağlanmışım. Kör düğümdü; asla çözülmeyecekti.

"Borcum olsun güzelim sana yaşatacağım güzel bir ömür varken haftaların lafı bile olmaz." dedi Karan. Duraksadığında aniden kaşlarını çatmıştı. "O gece orada ne yapıyordun Marin? Nasıl geldin nereden anladın patlamanın olacağını? O gece konakta olman gerekiyordu!"

"Alışverişe gittiğimizde dönüş yolunda uyumuştum ya ben o sıra çok kötü bir kabus gördüm. Sana tokat atmışım hatta..." diye mırıldandım.

"Elinin izi duruyor hala."

"Ya hani acımamıştı?"

"Eğer gerçekten hafızamı unutsaydım en çokta bunun acısını almayı unutacağım için üzülürdüm." dedi Karan dudakları kenara kıvrıldı.

"Pislik!" dedim kızar gibi. "Her neyse... telefonla konuşmandan sonra bilinç altıma girmiş olmalı. Rüyamda depoya gideceğini gördüm. Sana yalvardım gitmedin ama sabah uyandığında yoktun. Avluya indiğimde yirmiye yakın adam vardı. Patlama olmuş ve sen içeride kalmışsın, rüyamda gerçekten öldün." Çok gerçekçi bir rüyaydı. Ağlayarak uyanacak kadar kötüydü.

"Gerçeğe döndüğümde ise seni durduramayacağımı anladım bana gidiyorum bile demedin Karan! Sessizce uyamamı bekledin ve çıktın. Kötü bir şeyler olacağını hissettim o gece bir şey olacaktı. Telefonunu istemişim senden telefonlarımızı eşleştirmiştim ve konumundan buldum seni. Oraya geldiğimde çok geçti zaten konuşmalarımızın çoğunu duydum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

O gece bir sürü gerçek öğrenmiştim. Bir zamanlar arkadaş sıfatında olan bir insanın nasıl iğrenç biri olduğunu öğrenmiş kiralık katil olduğunu duymuştum. Üstelik bütün bunlar kendi ağzından dökülmüştü. "Seni şimdi yormak istemiyorum sevgilim. Seni tanıdığımından öncesi beni ilgilendirmiyor ama eğer bu yaşından sonra eskiler karşımıza çıkacaksa bana her şeyi anlatmanı istiyorum." dediğimde Karan'ın benden gizlediği işleri olduğunu artık biliyordum.

"Anlatılacak şeyler değil bebeğim, anlayabileceğin mevzular değil."

"Sen anlat bi' ona ben karar veririm."

"Bir gün, bir gün belki anlatırım. Ama o gün bugün değil." dedi Karan. "Sadece şunu bilmeni istiyorum, o işlerin adamı artık değilim. Evlendiğim gün bırakma kararı aldım. Çünkü bunca zaman tek başımaydım, birini himayeme aldığımında korumam zorlaşır karımı bana koz kullanabilirler seninle canımı acıtabilirlerdi."

Duyduklarım karşısında dudaklarım istemsizce aralanmış kaşlarım önce havaya kalkmış, indiğinde ise hızlıca çatılmıştı.

"Nikah kıyıldıktan sonra İstanbul'a geri gelmişim, dört günlüğüne o zaman ne bağım varsa kopardım hemen kopamıyorsun ama elini ayağını çekince zamanla unutuluyorsun." dedi Karan.

"Yani artık mafya falan değilsin?" diye sordum. Ona ne demem gerektiğini bile bilmiyordum o gece konuşulanlara göre yer altı mevzusu deyince insanın aklına tek seçenek mafya geliyordu.

"Mafya ne kızım? Çok film izliyorsun galiba sen. Bu öyle şeyler değil mafya kadar basit bir mevzu değil hafif kalır."

Kaşlarım havaya kalktığımda, "Mafyanın üstü de mi var?" diye sorarken sesimdeki şaşkınlık barizdi.

"Var, kocan oydu ama boş ver artık, aklını bulandırmaya gerek yok. Sadece kocanım başka bir kimliğim yok."

"Ağasın?"

"Zahir ağalığa terfi etmiş, o yüzden şimdilik ağa değilim." dedi Karan zoraki olduğu ağalıkta şu an üzerinde koca bir yük kalkmış gibi duruyordu. Zahir olmaya devam etse asla sesini çıkarmazdı ama töre tekrar hükümlerle Karan'ı ağa yapacaktı.

"Bana aitsin ne güzel... sadece benimsin." dediğimde uzanıp dudağımı çenesine bastırduğım küçük bir buse kondurdum.

"Niye bu kadar geciktiniz?" diye sordu Karan. O büyük ihtimalle helikopterler geldiği için saatler öncesinden gelmiş beni beklemişti. Beni buraya Mert kendi aracıyla bize eşlik eden korumalarla getirmiş tehlike olmaması için içeriye girmeden geri gitmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Biz senin gibi helikopterle gelmedik Karan! Aracımızın hızı 200 basıyordu uçamadık kusura bakma!" diye hayıflandığımda Karan'ın yüzünde gülümseme belirdi.

"İsteseydin sana özel jet tahsis ederdim."

"Seninle uçamadıktan sonra ne yapayım jeti." dediğimde eğer böyle bir imkanımız varsa sonuna kadar kullanmak isterdim. "Ama madem tahsis edebiliyorsun bu hakkımı başka zaman kullanmak istiyorum!"

"İstemem yan cebime koy."

"Hiçte bile sevgilim..." dediğimde tam onu öpecekken dudaklarımız buluşmadan kapı tıklatılmış geriye çekilmek zorunda kalmıştım.

Ayağa kalkıp yatağın üstünden uzaklaşırken Karan'ın baş ucuna geçmiş gelen kişiye bakmıştım. İçeriye kapıda duran koruma girmiş başıyla selam verdikten sonra, "Karan ağam hemşire hanım gelmek istiyor kontrol ettik temiz müsait misin?" demişti.

"Gelsin." dedi Karan.

Koruma kafasını sallamakla yetinip geri çekildiğinde birkaç saniye sonra içeriye bir kadın girmişti. Üzerinde açık yeşil üniformasıyla alımlı bir kadın girdiğinde bakışları direkt olarak yatakta olan kocamı buldu.

"Karan bey, nasıl hissediyorsunuz?" dedi ince tiz sesiyle gözleri parlıyordu. Elinde getirmiş olduğu malzemeleri çekmeceliğin üzerine bıraktığında bir dosyanın kapağını açıp üzerine bir şeyler karaladı.

"Daha iyiyim." dedi Karan canlı çıkan bir sesle elaya vurgun hareleri keskinen yüzünün solukluğuna rağmen oldukça iyi duruyordu.

"Bünyeniz henüz çok zayıf kolay şeyler atlatmadınız, yeni gözlerinizi açtınız vücudunuzun normale dönmesi için zaman tanımanız gerekmektedir. Serum takacağım hem gücünüz yerine gelecek hem de ağrılarınız hafifleyecek." dedi hemşire bir doktor edası davranışlarıyla işini sevdiği belli ederken bakışları kısa bir anlığına bana düşmüş sonra çekmeceliğin üzerine bıraktığı malzemelere yönelmişti. Pamuğu alıp bir sıvıyla ıslattığında gülümseyen yüzüyle Karan'a döndü.

"Elinizi uzatın Karan bey," dediğinde Karan aldığı direktifle elini uzatırken hemşirenin ilgili bakışları beni bulunca sönüyor Karan'ı görünce parlıyor olması kaşlarını çatmama neden olmuştu.

Karan'ın elini avucunun arasına aldı ve sahiplenici bir tavırla tutarken parmaklarını elinin üzerine sürdüğünde irileşen gözlerle ona baktım. Hemşire bakışlarını kaldırıp, "Dövmeniz ne kadar hoş, anka kuşu değil mi?" diye sordu sesi daha çok incelmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet." dedi Karan.

Benden birkaç yaş büyük olduğu belli olan hemşirenin kocamın elini bırakmadığını gördüğümde içimdeki kıskançlık duygusu yırtıcı bir hayvan gibi dışa çıkmıştı. Üstelik okşuyordu! Daha neler be!

Karan Milan'ın biraz gideri vardı. Tamam tamam düzeltiyorum çok fazla gideri vardı. Kendine tekrar tekrar baktırarak kadar bakanın da dibi düşecek kadar yakışıklı bir adamdı. Çekiciydi, arzulanmama ihtimali yoktu. Ama bunu şimdi yıkmam lazımdı! Karizmasının sarsılması lazımdı...

Hemşirenin tuttuğu elini çekip aldığımda kızıl bir aleve dönen bakışlarım sönecek gibi değildi. Sesimi normal bir sakinlikte tuttum ve Karan'ın avucumun arasına aldığı elini sıkı sıkıya tutarken boşta kalan diğer elimle saçını okşadım.

"Korkma tamam mı? Ben yanıdayım sadece küçük bir iğne."

"Korkuyor musunuz?" dedi hemşire şaşkınlığı yüzünden belli oluyordu. İfadesi aniden değişmiş, tuhaf bir duygu belirmişti. Şefkat duymuştu... Acımaman gerekiyordu!

"Evet, baya korkuyor hem de. Yani kalıbına bakan kurşuna kafa atar zanneder ama işte küçücük bir iğne korkutuyor." dedim bakışlarım hemşirenin ilgili bakışlarının üzerindeyken Karan elimi sıkıştı.

"Marin..." dedi uyarıcı bir tonda konuştuğunda devam etmememi söylüyordu.

"Elim çok hafiftir ama isterseniz elimden tutabilirsiniz." dedi hemşire adeta beni beynimden vurulmuşa döndürmüştü.

"Olur, madem korkuyormuşum..." dedi Karan keyifli bir o kadar da imali bir sesle konuştuğunda bal renginden aleve dönen bakışlarımın hedefi olurken ona inanamayan gözlerle baktım.

"Ben tutarım siz işinizi yapın." dedim buz gibi bir sesle burnumda soluyorken hemşire elimde pamuğu sürmüş ağır hareketlerle dikkatle iğneyi sokup serumu bağladığında üzerine beyaz bant takmıştı.

"Ne kadar süre takılı olacak serum?" diye sordum.

"Bir saat sürer, Karan beyle özel olarak ilgileneceğiz hiç endişeniz olmasın." dediğinde ondan şüphemin olmadığı belli oluyordu zaten. Özel olarak özellikle senin ilgileneceğinde bariz ortadaydı. İşini o kadar yavaş yapmıştı ki ilgili bakışlarını bir an olsun düşürmeden durma vaktini uzatmıştı. Çekmeceliğin üzerindeki peçeteye uzanıp bir tane aldığımda hemşireye uzattım.

"İster misiniz?" dedim ısrarlı bakışlarla elimde tuttuğum peçeteyi işaret ettim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kaşlarını çattığında, "Pardon ne için?" dedi.

"Kocama bakmaktan ağzınızın suyu aktı da silmek isterseniz belki."

Beyaz teninde yüzü aniden kızarmaya başladığında getirmiş olduğu malzemeleri geri toplarken kafasını kaldırmadan konuştu. "Geçmiş olsun Karan bey, iki saat sonra sırtınız için pansumana gelirim."

Karan dudaklarını birbirine bastırıyor hoşuna giden durumun keyfini çıkartıyordu. "Görüşürüz..." dedi uzanıp hemşirenin yakasına baktığında bakışlarını bana çevirdi ve konuştu. "...Selin."

Hemşire adını Karan'ın ağzından duymasıyla gülümseyip odadan çıktığında tuttuğum elini hızlıca bıraktım.

"Bana bak Karan tekrar komaya girmek istemiyorsan rahat dur!" dedim sert bir tavırla bütün bedenimi kıskançlık sarıp sarmaladığında ismini söylemesiyle adeta daha çok kudurmuştum.

"Sen başlattın ben senin oyununa uydum. Kendi kazdığın kuyuya kendin düştün karıcığım." dedi Karan.

"Devam ettirmeyebilirdin! Karizman çizilsin diye yaptım kadın kan görmüş pirana gibi saldırdı hemen!"

"Seni uyardım."

Çalan telefonumun sesi odanın içerisinde yankılanırken yanımda getirmiş olduğum üç büyük ve bir küçük çantaların yanına ilerledim. Hastanede Karan'ın tedavisi üç gün sürecek, müşahede altında tutulacaktı. Hem onun için hem de kendim için kıyafetler getirmiş aynı zamanda şirketten acil durum izini aldığım için yanımda şirket laptopumu da getirmiş burada çalışacaktım.

"Telefonum... bunu açmalıyım." dediğimde çantamdan telefonu almış, az önceki yapmış olduğu nispeti aklıma kazıdığımında bunun acısını alacağım günlerde gelecekti. Şimdilik susuyordum Karan şimdilik... seni kudurtmayan ne olsun. Pencerenin önüne geçtiğimde onun delici bakışlarını sırtımda hissediyordum.

"Efendim Serkan?" dedim asistanımın aradığını gördüğümde vakit kaybetmeden çağrısını yanıtlamıştım. Telefon üzerinden iletişim halinde kalacak o şirketten ben buradan işlere devam edecektik.

"Marin hanım biliyorum izinlisiniz ama acil bir şey olursa arayın demiştiniz." dedi Serkan telaşlı bir sesle.

"Evet... ne oldu Serkan?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Acaba üreticinin birine yanlış mail göndermiş olabilir misiniz?" dedi Serkan. "Mailinize erişemediğim için kontrol edemiyorum ama üretici beni aradı sanırım yanlış dosya gitmiş bunu bahane ettikleri içinde bir gün ek süre istiyorlar."

"Eyvah... yapmışımdır ben kesin." dediğimde elimle alınma vurdum. Dudağımı dişlediğimde yaptığım hatadan dolayı endişelenmeye başlamıştım. Çantaların yanına tekrar giderken odada bulunan koltuğa telefonu bırakıp sesi hoparlöre aldım ve seslendim. "Hatta kal Serkan laptopumu yanıma almıştım hemen kontrol edeceğim."

"Size ilettim maili tekrardan, dosyaları salı raporları klasörüne koymuştum sizin bilgisayarınızda."

Hızlıca laptop çantamdan uzay grisi laptopumu çıkartmış koltuğa geçtiğimde açılmasını beklerken dişlerimle dudağıma eziyet ediyordum. Açılan laptopla Serkan'ın dediği klasörü ve gelen mailleri kontrol etmişim.

"Evet, üretici haklı yanlış dosyayı iletmişim. Ben doğrusunu iletiyorum şimdi ek süre olmayacak. Maili iki gün önce göndermişim, ilk attığım an neden dönüş yapılmamış? Şimdi mi dönüş yapıyorlar?" diye sordum hatta duran Serkan'a doğru.

"Beni yarım saat önce aradılar."

"Tamam Serkan. Bir saat içinde dönüşünüzü bekliyorum yoksa teklifi başka bir yere çekmemiz gerekiyor diye yazıyorum senin şimdilik bir şey yapmana gerek yok fiyat gelirse gerekli ekibe iletirsin."

"Tamamdır Marin hanım görüşmek üzere."

"Görüşürüz..." dediğimde beni izleyen gözlere bakışlarımı çevirmiş aynı onun yaptığı gibi bakıp konuşmaya devam etmişim. "...Serkan."

Telefonu ve laptopu kapattığımda Karan'ın hiçbir şeyden haberi olmadığı için bu durumu lehime çevirebilirdim ama kocamı çok özlediğim ve bu haldeyken kıyamadığım için bir şey yapmayacaktım.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı yavrum?"

"Bilmem var mı?" diye sorduğumda oturduğum yerden kalktım ve umursamaz bir tavırla ona baktım.

"Başlaman için üç saniye var."

Yatağın ucuna geçip oturduğumda onu karşıma aldım. Büyük ihtimalle zihninin yorulmaması için üç hafta boyunca ve kayıp olan altı yılı ile ilgili bir şey anlatmamışlardı. Üç haftayı birebir

Özge Naz - Düşler Ağdı

yaşadığım için iş başa düşünüyordu. "O zaman iyi dinle, her şey senin yoğun bakıma girmenle başladı sevgilim....."

Bu şekilde başlayıp patlamanın olduğu geceden itibaren üç hafta boyunca olan bütün her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmış tek bir noktayı bile atlamamıştım.

"Bunu asla kabul edemem Marin!" dedi Karan sert bir tavırla. "Serkan asistanın falan olmayacak!"

"Ya o kadar şey anlattım buna mı takıldın?" dedim hayret eden bir sesle konuştuğumda takılması gereken o kadar konu varken cımbızla laf çekmişti. "Bence takılman gereken konu CEO yetkimle kendimi UYGUN GÖRÜLMEDİĞİM pozisyona atamam olmalıydı."

"Kim sana Serkan'ı atadı?" dedi aynı konuda bozuk plak gibi takılı kalırken.

"Vural bey..."

"O adama bunun hesabını soracağım."

"Abartmıyor musun? Serkan çok iyi biri baya sevdim bir hafta oldu çalışmaya başlayalı ve baya uyum sağladık birbirimize."

"Daha bir hafta olmuş nasıl hemen sevdin? Serkan en kıl olduğum çalışmam ben gittiğimde alınmış şirkete kesin bir itlik yapıp sevdirdi kendini." dedi Karan öfkeli duruyordu. "Kabul etmiyorum ben şirkete geçtiğim ilk an başka birini atayacağım."

"Hatırlatmam da fayda var o zaman, her şey yarıya yarıya olduğu için pozisyon değişikliği için benim onayım ve imzam gerekiyor. Bunu yapmayacağıma göre alışsan iyi olur."

"Marin sinir etme bak beni," dedi Karan.

Komadan çıkıp gözünü açalı bir iki gün bile olmamıştı ama ona kalsa şimdi gidip işim başına geçecek kovacak gibi duruyordu. Yatağın ucundan kalktığımda başına geçtim. Az bir kısmı bitmiş olan serum kanına işlemesiyle bakışları baygın duruyordu.

"Uykun var galiba uyu sen sevgilim. Ben baş ucunda olacağım." dediğimde kaşlarını çatmıştı. Dudaklarını aralayıp bir şey diyecekken izin vermemiş küçük bir buse kondurmuştum. Elimi saçlarına daldırıp geriye doğru yatırdım. "Hadi... dinlen ve kendine gel yoksa şirket benim elime kalacak ağılık Zahir'e kalacak. İkimizde perişan durumdayız hemen iyileş sensiz olmuyor."

Serum takılı olmayan elinden tuttuğumda aynı zamanda diğer elimle saçlarını okşuyordum. Sert çehresi aynı kalırken dakikalar sonra gözlerini kapatmış uyumaya başlamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Günlerdir aklımda olan konuyu gün yüzüne çıkarttığımda içimi kemiren duygularla odanın dışına çıktım. Korumalar başta izin vermemiş sonra tahlil yaptırmam gerektiğini söyleyince iki kişiyle birlikte aşağıya inmişim.

Hamilesem neden patlama sonrası hastanenin yaptığı sayısız tahlillerle ortaya çıkmamıştı ki?

"Test sonucunuz çıktı Marin hanım," dedi açılan kapıda beni bulan bakışlara kafamı kaldırdığımda yarım saat önce yaptırmış olduğum test sonucunu kapı önündeki koltuklarla oturup bekliyordum.

İçeriye geçip kadın doğum uzmanı olan az önce tanıştığım kadının masasının önündeki sandalyeye oturacağım zaman kendisi kalkmış ve perdenin arkasını işaret etmişti.

"Sonucu paylaşmadan önce ultrasona alabilir miyiz sizi?"

"Şey... bunu eşim olmadan öğrenmek istemiyordum ama kendisi şu an bu hastanede tedavi görüyor. Yormak istemedim kendisini odada uyuyor yalnız bırakmak istemiyorum hemen öğrenebilsem çok iyi olacak." dedim neden sonucu söylemeden direkt ultrasona almak istemişti anlayamamıştım.

"Tabii nasıl isterseniz... siz yerleşin karnınızı açın aynı zamanda açıklayacağım durumu." derken ona uymuş siyah deri sedyeye uzandığımda tişörtümün ucundan kaldırmıştım. Soğuk bir jelin sürülmesiyle irkildiğimde saniyeler sonra bir alet karnımın alt bölgelerinde gezmişti.

"Öncelikle bu testi üç hafta önce yaptırmışsınız bunu hasta kayıt geçmişinden görüntüledim. Sanırım o zaman bir şey dememişler konu hakkında bilgilendirilmemişsiniz."

"Evet bir kaza geçirdim ondan öncesinde üşütüp hasta olmuştum o zamandan beri bazı durumlara hassasiyetim var. Hasta olduğum gün ağır bir kahve kokusu vardı o günden beri kahve kokusunu alsam kusmama engel olamıyorum. Duygularım tavan yapıyor çoğu zaman... ama hastaneye geldiğimde bütün testler yapıldı hamile olsam bana söylerlerdi değil mi?" diye sordüğümde sonucun ne olduğunu deli gibi merak ediyordum.

"Hamile değilsiniz... bu belirtileri yaşamamızın sebebi yumurtalığınızda kist olması."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Hangisine şaşıracağımı şaşırılmıştım. Hamile değildim, kendimi olacağıma günlerdir çok inandırmış hep ona göre davranıyor ona göre dikkat ediyordum. Kistim vardı, teyzeminde olduğunu hatırlıyordum ama tedavi görmüş iyileşmişti.

"Endişe etmeyin lütfen, kist hamilelikle çok karıştırılıyor. Belirtiler birebir aynıdır. Bakın..." dedi doktor hanım ve ekranda parmağıyla bir noktayı işaret etti. "Oldukça küçük bir kist erken tanı sayesinde ilaçla atacağız zamanla adet görmenizle akıp gidecek. Bu durum hamile olmanıza engel değil. Kist dışında hiçbir sağlık sorunuz bulunmuyor size yazacağım ilaçları düzenli kullanıp kontrole gelerseniz aylar içerisinde kistten kurtulabilirsiniz."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Öğrendiğim gerçekte doktorun odasından nasıl çıkmıştım bilmiyorum. Bir bebeğimin olmasını istiyor muydum onu da bilmiyorum. Doktora olay örgüsünü anlattığımda kaza sırasında eğer hamile olsaymışım düşürme ihtimalim çok yüksek olurmuş. Kahve kokusu içinde o gün hasta olduğum için tiksinti olabileceğini söylemişti. Kist için beni rahatlatmıştı. Bana birkaç ilaç yazmış tekrar kontrole gelmemi söylediğinde burada yaşamadığımı açıklamıştım. Benimle birlikte gelen korumalara dışarıya çıkmam tehlikeli olacağı için reçeteyi verdiğimde ilaçları almalarını rica etmiş odaya geri dönmüştüm.

"Neredeydin?" diyen Karan'ın sesini işittiğimde ruh gibi içeriye girip dalgın bir halde bakışlarım yerdeyken onun uyandığını fark etmemiştim bile. "Hani başucumda duracaktın? Gözümü açtığımda Selin vardı."

"Selin mi!" dedim üzerimdeki dalgınlığı hızlıca attığımda onun hemen uyanacağını düşünmemiştim ama pansuman için uyandırmış olmalıydı. "Hemen koş koş arkamdan içeriye mi girmiş fırsatçı!"

"Parlama hemen güzelim," dedi Karan. Bakışları yüzümde gezdiğinde kaşlarını çattı. "Niye kadın doğum bölümüne gittin?"

"Sen bunu nereden öğrendin?"

"Korumalar?" dedi sorarcasına. Sessiz kalınca devam etti. "Eee niye gittin?"

"Şey..." dedim alt dudağımı dişlerken yanına geçip yatağına kenarına oturdum. "Ben son haftalardır birkaç kere kusmuşum korunmadığımız için hamile olduğumu düşünmüştüm ama değilmişim."

Önce şaşırdı sonra derin düşüncelere daldığında birkaç dakika sessiz kaldı. Bakışlarını bana tekrar kaldırdığında elini çeneme yerleştirdi. "Niye üzgünsün bu kadar? Niye kusuyormuşsun, başka bir şey mi var yoksa?"

"Kist varmış..." dediğimde Karan'ın yüzünü endişe kapladı. "Endişelenme önemli bir şey değilmiş, ilaçla geçiyormuş erken tanı olduğu için hiçbir sorun teşkil etmiyor bir ayda tedavi ediliyormuş."

Üzerindeki örtüyü kaldırdığında, "Doktorunla görüşmek istiyorum." derken kalkmak için yeltendiğinde onu durdurdum.

"Henüz iyileşmedin ayağa kalkmamalısın, bugün dinlen yarın uğrarız olur mu?" dedim onu geri çekip yatırdığımda üzerini tekrar örttüm. "İlaç reçetesini kapıdaki korumalara verdim alıp gelecekler hemen başlayacağım."

"Tek bir doktorla olmaz başka hastanelere gideceğiz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olur tamam."

Telefonum tekrar çalarken en son bıraktığım yerden alırken arayan kişinin ismini okudum. Barzan babam arıyordu. Çağırımı yanıtladığımda bakışlarımı Karan'a çevirdim.

"Efendim baba?"

"Gelin kızım, sesin soluğun çıkmadı oğul nasıl iyi mi? Canını sıkıyor mu?" diye sorduğunda dudaklarım kenara kıvrılmıştı. Benim Karan'la kalmamı istememişler çok üzüleceğimi düşünmüşler izin vermemişlerdi. Oyundan haberleri yoktu.

"İyi Barzan baba daha iyi toparlıyor yavaş yavaş, aynı işte en son gördüğünüz gibi kabullenmiyor durumu." derken alt dudağımı dişlemiştim.

"Olsun olsun kabullenmesin eşek sıpası toparlasın biraz gücü yerine gelsin gerekirse bir daha vurursun."

"Yok Barzan baba o bir kere olur, kulak asmiyorum şimdilik hatırlayınca alırım ben acısını hiç canınızı sıkmayın herkese çok selam söyle."

"Oldu görüşmek üzere kendine iyi bakasın de hayde gelin kızım kapatıyorum." dedi ve kapatmış konuşmayı sonlandırmıştı.

"Ne diyor babam?" dedi Karan.

"Hiç öyle durumunu sordu." dediğim sırada odanın kapısı tıklatılmıştı. İçeriye korumalardan birisi elinde poşetlerle girdiğinde elindeki işaret etti.

"Karan ağam istediklerinizi getirdim." dedi ve bana doğru döndüğünde küçük poşeti uzattı. "Hanım ağam bunlarda sizin."

"Bunlar nedir?" dedim büyük poşetlere baktığımda ne olduğunu anlamamıştım.

"Yemek istetti ağam," dedi ve masanın üzerine bıraktı.

"Hataya yer yok Ahmet ona göre gözünüzü dört açın, bu kapıdan hanım ağanız dışında kimseyi almayın onu da bir daha asla çıkartmayın ne olursa olsun." dedi Karan sertçe konuştu.

"Ne? Neden?" dedim hızlıca beni çıkartmamasına anlam verememişim.

"Benden habersiz gittin çünkü." dedi Karan. Ona uyduğunu söyleyecektim ama uzatmadım bu bir bahane olabilir altında başka bir neden olabilirdi.

"Hemşire doktor gelirse ağam?" diye sordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bugün kontroller yapıldı daha gelen olmayacak."

Adının Ahmet olduğunu öğrendiğim koruma kafasını sallayıp dışarıya çıktığında diğerlerinin yanına gitmiş olmalıydı. Beş kişi vardı, her kata adam koymuşlar aynı zamanda hastanenin çevresi de korunuyordu.

"Yemek saatine daha vardı." dedim Karan uyurken hasta bakıcısı gelmiş bana detaylıca bilgiler vermişti.

"Hastane güvenli olsa da gözüm kapalı güvenemem yemek servisini istemedim."

"Bak eğer bir şey varsa ve bana söylemiyorsan..." dediğimde beni lafiyla susturmuştu.

"Hayır hiçbir sıkıntı yok, o pezevenk yanına gelmiş zaten kendini gösterdi tekrar bir atağı olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum onu."

"Nereden tanıyorsun onu? Sana hastanedeki olayı anlattığımda da sessiz kaldın. Sessizliğin korkutuyor beni." dedim adamın yanıma kadar gelmiş olması olayın şokuyla anlamamıştım ama sonrasında çok korkutmuştu. Karan ise hiçbir şey dememişti. Korumaları ben atlatmamışım zaten, korumaları tuzağa düşürüp benden uzaklaştırmıştı Aytekin denen herifin adamları. Böylelikle Aytekin yanıma gelmişti.

"Ben dostumu yakın düşmanımı daha yakın tutarım."

"Sana hayran olmamak imkansız Karan Milan." diye mırıldandığımda görüldüğünden çok daha fazlasıydı.

Getirilen yemek paketlerini teker teker açtığımda ilk önce kağıt tabakta olan çorbayı aldım. "Çorbanı soğutmayalım," dedim tekli koltuğu yanına daha yaklaştırıp oturdum.

"Film izleyelim mi?" dedim yemeklerimizi çoktan yemiş, duvara takılı geniş televizyonda kanallar arasında geziyordum. Karan patlamadan hasar alan telefonundan kurtarabildiklerini kurtarmakla uğraşiyor benim telefonuma aktarıyordu. "Televizyonda kayıtlı filmler var."

"Olur, senden gözümü alabilirsem izlerim arkada ses olsun diye açabilirsin."

Gece yarısı olmak üzereyken film izlerken rahat bir pozisyon almak için oturduğum koltuktan kalktım ve hasta bakıcısının bana tarif ettiği şekilde koltuğu yatar bir pozisyona getirmeye çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Karan.

Doğrulduğumda, "Koltuğu açıyordum." dedim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Açma yanıma gel." derken yatağın soluna doğru kaymış sağını bana işaret etmişti. "Boşuna mı geniş yataklı odayı istedim. Seninle uyuyacağım."

"Üstümü değiştirip geliyorum hemen." dediğimde haftalar geçmişti onunla beraber aynı yatakta yatmayalı ve güven veren kollarının arasında olmayalı. Odanın içerisinde bulunan tualete çantadan aldığım eşofmanlarımla girdiğimde işlerimi hızlıca halledip dakikalar sonrasında çıkmıştım.

"Sen de geçecek misin? Eğer yürüyemezsen koluna girip yardım edebilirim." dedim ihtiyacı olup olmadığını sormak için.

"Sel-"

"SAKIN!" diye susturdum aniden. "Hele bir o hemşire bozuntusunun adını ağzına al, yüzümü zor görürsün Karan!"

Karan ani çıkışım karşısında aniden kaşlarını çattı. "Selami sen odada olmadığın için yürümem de bana yardım etti girmeyeceğim diyecektim." dedi buz gibi bir sesle.

"Yalan söyleme! Selami kim hemen nasıl isim uydurdun?" dedim inanmayan bir halde bas baya hemşire Selin'le ilgili bir şey diyecek canımı sıkacaktı.

"SELAMİ."

Karan'ın seslenmesinden sonra odanın kapısı açıldığında kapıda duran korumalardan biri içeriye girdi. Kafasını yere eğip, "Buyur ağam?" dedi saygılı bir şekilde.

"Hanım ağam tanıyıyormuş seni kendini tanıt."

"Hanım ağam, adım Selami. Nusaybin'liyim altı yıldır Milan aşiretinde çalışıyorum..." Odanın ortasında dikilen bana karşı konuştuğunda kafasını kaldırdı. "Şimdi ağam şey edince ne diyeceğimi bilemedim."

"Memnum oldum Selami bey." dedim mahcup bir şekilde konuşurken yanaklarım kızarmış etrafımdan alevler çıkıyordu. Kendi ateşimde yanmıştım.

"Gidebilirsin Selami, seni de buraya kadar yordum." dedi Karan aynı soğuklukla.

"Estağfirullah ağam." dedi başıyla selam verdikten sonra geri odadan çıktı. Onun arkasından odanın ayarlı olan ışığını kısıp loş bir ortam yarattığımda içeriye hafif sarı ışık aydınlatıyordu. Ona bağırdığım için kendime kızarken suçlu bir hisle elime kumandayı alıp yanına doğru geçmiş bana açtığı yere yerleşmişim.

Beni kendine çekip başımın altına kolunu koyduğunda kulağıma doğru yaklaştı. "Bir daha sakın beni kendinle tehdit etme Marin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yanlış anladım, özür dile-"

"Dileme," diye konuştuğunda dudağımı şakağıma bastırdı. "Sinirlenince daha ateşli oluyorsun. Seni kıskandırmaya çalışacak kadar karakersiz değilim ama kıskanman da hoşuma gidiyor."

Daha çok kızardığımı hissederken aynı zamanda filmler arasında geziyordum. Gördüğüm filmle aniden konuştum. "İnanmıyorum Yedinci Hayat bu filmi izlemeye bir türlü fırsat bulamamıştım!" dedim heyecanla. Bakışlarımı onun ela gözlerine çevirdim. "İleri gelecekte sadece tek çocuk dünyaya getirebiliyorlarmış ve yediz doğmuş! Yedi tane düşünebiliyor musun? Tek çocuk kuralından dolayı yediz kardeşleri ölmemesi için dedeleri hepsini bir karaktere bürünüyor. Kendi isimlerini günlerden almışlar. Pazartesi isimli kardeşleri kayboluyor konusu baya değişik bilim kurgu çok severim." diye konuştuğumda beni dikkatle dinlemişti. "Lütfen bunu izleyelim lütfen lütfen!"

"Olur izleyelim." dediğinde beni kırmadığı için uzanıp yanağından öptüm.

Filmi başlatmış çeyreğini bitirmişken, "Bak eğer ağrın sizin varsa söyle hemen ağrı kesici yaptırabilirim." dedim rahatsız olsa bile söylemeyecekti büyük ihtimalle.

"İlacım yanımda benim."

Onun bunu demesine sessiz kalıp izlemeye devam ettim. İzlediğimiz filmde gördüğüm sahneyle birlikte kaşlarımı çattım. "Ya niye böyle yaptı ki şimdi?" diye sordum Karan'a doğru.

"Hı?"

Kısılan gözlerimi geniş ekrandan çekip ona baktığımda bakışlarının zaten bende olduğunu anlamam uzun sürmemişti. "İzlemiyorsun..."

"İzliyorum." dedi Karan.

"Madem izliyorsun ne oldu o zaman en son?" dedim zaten filme başlamadan önce gözümü senden alabilirsem izlerim demişti ama hiç izlememişti.

Elaya vurgun bakışlarını benden çekip televizyona çevirdi. "Kendi günü olmamasına rağmen evden gizlice çıkıp kaykay yapmaya gittiğinde parmağını kopardı." dediğinde ekranda eli sargılı bir halde kız ağlıyordu dedesi çıktığı için kızıyordu. "Aynı karaktere büründükleri için biri hepsini etkiliyor altı kardeşininde aynı parmağını koparacak."

Onu demesinden sonra filmin devamında aynısı olurken kaşlarımı çattım. "Ama bu daha olmamıştı! Sen..." dedim uykulu bir halde ona baktım. "İzledin bunu daha önce?"

"Evet."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ya neden söylemiyorsun başka bir şey izlerdik." diye hayıflandığımda filmin ortasına gelmemize rağmen beni ağır bir uyku bastırmişti.

"Sen heyecanlı heyecanlı anlatınca söylemek istemedim yavrum." diye yanıtladığımda beni kafamı olumlu anlamda sallamıştım.

"Gözlerin kapanıyor..." dedi Karan. "Uyu hadi."

"Film bitmedi ama." dedim kısık bir sesle. Gözümü kırpamak için bile kapatsam aniden uykuya dalacaktım.

"Ben sana anlatacağım." Beni kendine daha çok çektiğinde tarı oturur pozisyondan düzeltip başımı göğsüne yaslamıştı. "Uyu sevgilim."

Kollarımı ona doladığımda hoş kokusu burnuma dolarken hissettiğim huzurla birlikte gözlerimi kapatmıştım. Yaralı olabilirdik; bir hastane odasının köşesinde olabilirdik, yanımda Karan Milan olduktan sonra zaman mekan fark etmeksizin evimdeymişim gibi hissediyordum.

"Bebeğim..." diye adımı sayısız kere işitemle birlikte boynumda ıslak dudaklar hissederken huylanışımla gözlerimi hafifçe araladım. Hastane odasında üçüncü günün sabahına gözlerimi açarken haftalardır mahrum kaldığım uyandırma servisimin tadını çıkardım.

Dudakları boynumdan yukarıya kulağımın altına kadar ilerledi. Her kulağıma gelişinde boğuk çıkan sesiyle bana sesleniyor uyanmayışımla aynı işlemi tekrarlıyordu.

"Senin beni uyandırmanı nasıl özlemişim anlatamam Karan." derken gözlerimi tamamen açmış yüzüme beliren gülümseme belirmişti. Karan artık tamamen toparlanmış, almış olduğu tedaviler sayesinde eski gücüne kavuşmuştu. Doktor bir hafta durması gerektiğini söylese de kabul etmemiş iyi olduğuna kanıtlamıştı. Bugün taburcu edilecekti.

"Başka ne özledin?" dedi Karan dudakları alayla kenara kıvrıldı. İri ellerini geceliğimin içinden sızıp tenimi bulduğunda parmakları karış karış gezdi. "Ya da dur en çok hangisini özledin? Duş mu çalışma odası mı?"

Onu hızlıca üzerimden ittiğimde yanaklarıma kor bir sıcaklık yükselmişti. "Ya aklın fikrin şeyde."

"Neyde?"

Kırmızıdan daha kırmızı olduğumu hissederken yatakta yana dönmüş yüzümü ondan gizlemeye çalıştım ama nafiyleydi. "Hemen alev alsın yanakların."

"Dikkat et yakar seni de." derken yüzümü yastığa gömdüğüm için sesim boğuk çıkmıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben ateşinde yanmayı çoktan göze aldım güzelim."

Üzerimdeki örtüyü çekip aldı. "Hadi kalk artık uçağımız bekliyor." dedi Karan.

Yatakta doğrulduğumda, "Uçağımız derken?" dediğimde anlamayan bir şekilde baktım. Ayrı ayrı gideriz diye düşünmüştüm.

"Sana borcum üç hafta vardı, tam zamanı." dedi Karan. "Şirket bensiz üç hafta idare etmiş, üç hafta daha sensiz idare etsinler. Zahir de takılsın biraz ağalıkta Gülnarin hevesini alsın. Bir daha bu fırsat hiçbirimize gelmez."

Ona hala garip bakışlar atarken ne demek istediğini anlamamıştım.

"Baş başa dünyanın bir ucunda üç hafta rüya gibi günlere var mısınız?" diye sorduğunda harelerim genişlemişti.

"Ne bu ikinci balayı mı?" dedim heyecanlı bir şekilde beklenmedik teklifi karşısında sevinmeden edememişim. Baş başa sadece ikimiz dünyanın bir ucunda!

"Seninle her günüm balayı zaten."

"Varım o zaman Karan Milan." dedim heyecanlı bir tonda konuşurken elaya vurgun gözlerinin içine baktım. "Seninle her şeye varım."

﴿ BÖLÜM 46 ﴾

46. BÖLÜM “TATİL”

"İnanmıyorum sana." diye mırıldandığımda geniş alanda gördüğüm tek uçağa şaşkınlıkla baktım. "Gerçekten özel jetle mi gideceğiz?"

Hastaneden çıkalı saatler olmuş bulunduğumuz şehirdeki havalimanına geldiğimizde Milan soyismi sayesinde kontrol işlemlerden hızlıca geçerken bineceğimiz uçağın yanına gelmiştik. Orta uzunluktaki uçak pistin ortasında sadece bizi bekliyordu.

"Evet," dedi Karan tok sesiyle konuştuğunda ellerimiz birbirine kenetli halde az mesafede duran uçağa doğru adımlıyorduk. "Neden şaşırdın sevgilim?"

"Karan Milan madem böyle şeylerin vardı neden daha önce demiyorsun!" diye hayıflandığımda onun bu denli zengin olduğundan bihaberdim.

"Ayağını yerden kesmeyi seviyorum ama uçakla değil güzelim." dedi ve göz kırptı. Kocama gözlerini açtıktan sonra güncelleme gelmiş gibiydi bilmiyorum belki imalarından üç hafta kadarlık uzak kaldığım için mi bilmiyorum ama her lafının altında bir ima vardı sanki. Ya da ben çok özlediğim için her lafında ima arıyordum.

"Hastaneden çıkar çıkmaz buraya geldik... yanımızda hiç kıyafet yok nasıl yapacağız?" diye sordum. Yanımızda birkaç parça eşofman tarzı rahat kıyafetler almış hastane için bir de dönüş için almıştım onlarda şu an üzerimizdeydi.

"Gittiğimiz yerden alırız." dedi Karan rahat bir tavırla konuştu. İşte zenginlik böyle bir şeydi demek ki... kocam sayesinde bende öğreniyordum.

"Seninle alışverişe çıkma konusunda hâlâ aynı karardayım." dedim hem kıskançlığımdan hiçbir şey aldırılmamasına hem de aldıklarının çok gereksiz pahalı olmasından dolayı çıkmak istemiyordum.

"Neyse ki ben aynı kararda değilim Marin geçelim hadi ve yirmi saatlik yolculuğumuza başlayalım." dediğinde Karan uçağa çıkan merdivenlere beni yönelttiğinde elimi bırakıp önden çıkmamı sağladı. Arkamda bir kat aşağımdan gelirken elini belime koymuştu.

Uçağın girişinde duran güler yüzlü hostes bizi görmesiyle içeriyi işaret etmiş aynı zamanda konuşmuştu. "Hoş geldiniz Marin hanım, Karan bey." dedi ince ses tonuyla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hoş bulduk," derken Karan'la aynı anda konuşmuş içeriye doğru kapı eşiğinden geçmiştik. İçeriden siyah takım elbiseli bir adam yanımıza geldiğinde Karan ile tokalaşmış bana başıyla selam vermişti. "Durum nedir? Diğer uçak kalktı mı?" diye sordu Karan.

"Bir sorun yok temiz. Kalkışlar aynı saatte yapılacak patron, konuştuğumuz gibi."

"Tamam inince telefonların sinyallerini göndermeyi unutmayınız. Hafta boyunca acil bir şey olmadıkça rahatsız etmeyin."

"İyi uçuşlar patron." dedi takım elbiseli adam uçaktan aşağıya geri indi. İçeriye koltuklara geçeceğimiz sırada tanıdık sesle olduğumuz yerde durmuş arkamıza dönmüştük.

"Ağam bizde gelseydik seninle Barzan ağam tek gönderdiğimizizi duyarsa vurur bizi." dedi adının Selami olduğunu öğrendiğim koruma uçağın kapısında duruyordu.

"Siz Kanada'ya gidecekseniz Selami, ben ordaymışım gibi davranın başka bir şey yapmanıza gerek yok haberleri olmayacak." dedi Karan sertçe konuştuğunda her ne çeviriyorsa bihaber dinliyordum.

"Peki ağam sen nasıl istersen." dedi Selami başıyla selam verdikten sonra uçaktan geri inmiş kapılar kapatılmıştı. Karşılıklı olan beyaz geniş koltuklara geçtiğimizde ortamında kare bir masa vardı. İkişer karşılıklı koltuk pencere kenarlarında, ortada koridor geçiyor az ileri de uzun koltuk vardı. Yatak şeklini olan uzun koltuklardan iki tane vardı. Onun ilerisinde tuvalet bulunuyordu. Neredeyse bir odalı daire gibiydi.

"Ne işler karıştırıyorsun sen Karan?" diye sorduğumda Karan'ın ela bakışları yuvarlak pencereden dışarıya bakıyordu. Oldukça düşünceli duruyordu.

Bakışlarını pencereden çekip bana doğru çevirdi. "Hafızası kayıp Karan, Kanada'ya uçuyor, her şeyi hatırlayan Karan güzel karısıyla Bali'ye uçuyor."

"Neden Kanada'daymış gibi davranacaksın?" dediğimde az önce konuşmaya az bir şeyde olsa anlam verebilmişim.

"Hafızam kayıp olduğuna göre burada bir işim yok, soluğu orada almam lazım." dedi Karan. "Aytekin pezevenği benim orada olduğumu duyunca yanıma uğramak isteyecek Mardin'de yanıma yaklaşmıyor çünkü aşiret dahil kimse izin vermiyor. Arayıp dursun biraz. Bende karımla güzel vakitler geçireceğim."

Yani hafızası kayıptı o yüzden dediği gibi burada değilde orada durması gerekiyordu. Evli olduğu içinde yanında beni de götürmek zorundaydı. Tek gitme planı saçmalık olurdu zaten. Bir şey demek için dudaklarımı araladığım sırada geri kapatmış Karan'ın çalan telefonu henüz kalkmayan uçağın içerisine devrilmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Efendim anne?" diye yanıtladı telefonu. Bakışları beni bulduğunda kaşlarını hafifçe çatmıştı.

"Evet gelin kızınızda benimle Kanada'ya geliyor." dedi sertçe konuştuğunda rol mü yapıyordu anlayamamıştım. "Uçağımız kalkacak ondan kapatmıştır telefonunu."

"Hayır kendisi tutturdu, bırakmam seni diyor. Beni kendine tekrar aşık edecekmiş ben de dene şansını madem öyle dedim. Yanımda götürüyorum." dediğinde ona irileşen gözlerle bakarken bu oyunu başıma daha ne kadar bela olacaktı bilmiyordum. "Yani bunun için mi aradınız? Üvey oğlunuzsam söyleyin, valla üzülmem. Üvey evlat muamelesi görüyorum. Babamdan da senden de... tamam üzmemeye çalışırım görüşürüz." dediğinde üzgün bir halde konuşmuştu.

"Ne diyor Behiçe anne?"

"Seni merak etmiş Milan konağı, yoğun bakımdan yeni çıkıp hafızasını kaybeden sensin ya nasıl kızımız diye soruyorlar." derken gülmek için dudaklarını birbirine bastırdım ama çok başarılı olamamıştım. Karan güldüğümü görünce daha çok morali bozulmuş gibiydi.

"Yaa beni mi kıskandın sen?" dedim oturduğum yerden kemerlerimi bağlamadığım için rahatça kalkarken perdeler kapalı olduğu için bacaklarının üzerine oturdum. Kollarımı ona doladığımda kirpiklerimin altından baktım. Karan ellerini belime yerleştirdiğinde beni kendine çekti.

"Evliliğimizin başındaki gibi olursun diye korkuyorlar, biliyorsun mutluluğumuz onların mutluluğu."

Uzanıp şakağıma dudaklarını bastırduğunda bacaklarının üzerine kıpırdanmamla Karan geri çekildi.

"Rahat dur yavrum. Yirmi saatlik yolculuğumuzu böyle geçirmek istersen bana göre hava hoş."

Doladığım kollarımı çözerken, "Yerime geçsem iyi olacak." dediğimde kucağından inmiş yerime geçip kemerlerimi bağlamıştım. Bakışlarımı pencereye çevirdiğimde uzun yolculuğun bir an önce bitmesini diledim.

Uyumuş uyanmış, bir daha uzun yolculuk yapmamaya defalarca yeminler etmiş bir de bunun dönüşü olacağını düşünerek kendimi içten içe bitirmiştım. Karan'la oynamadığımız oyun yapmadığımız aktivite kalmamış en sonda beni tek başıma bırakmıştı. Karan rahatça yolculuğunu geçirmiş, uyumak için arkaya geçtiğinde bir ara beni çağırmış kötü bir halde olduğumu görüp tek uyumak zorunda kalmıştı. Hostesle can sıkıntısında arkadaş olmuş, pilotun başını şişirmiştım uçak hakkında çok gereksiz bilgiler öğrenmişim.

Uçaktan indiğimizde neredeyse yeri öpecekken Karan buna izin vermeyip beni tatile getirip getireceğine daha ilk andan pişman olmuş gibiydi. Tek dediği şey, ne diye ülkem cennet gibi yerlerinden faydalanmayıp elin ülkesine gidiyorsak dediğiydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Otelimize gitmeden önce yol üzerinde durmuş kıyafet alabilmemiz için bir butiğine girmiştım. Karan'a ve kendime bir şeyler bakarken çok oyalanmadan bizi idare edecek kıyafetler alıyordum. Geldiğimiz yer tropikal iklime sahipti ben ne kadar açık şeyler alıyorsam Karan da o kadar kapalı şeyler alıyordu. Ben sıcak olacağını söylüyor o iklime güvenilmeyeceğini soğuk olacağını söylüyordu.

"O ney Marin?" dedi Karan tek başıma gezdiğim sırada yanıma gelmiş çatışı kaşlarıyla bana bakmıştı.

"Ne ne?"

"Elindeki sarı şey." dediğinde bakışlarım elimde tuttuğum sarı bikiniye düştüğünde havada olan kaşlarım inmişti.

"Haa, bikini ne olabilir?" diye konuştuğumda askısından tutup kaldırmış ona doğru göstermişim. Üçgen model fitilli kumaştı. Göğüs ortasında ince ipin üzerinde metal detayı vardı ve altı kenarlardan üstü boyundan iple bağlanıyordu.

"Alma onu beğenmedim."

"Neden? Çok güzel sarı rengi çok severim."

"İpli şeylere fobim var artık alma karıcığım." dedi Karan neyden bahsettiğini anladığımda kardeşi Berivan ona hayatının en büyük sabrını yaşatmıştı o gece. Güzel gelinliğim artık sadece bir anyıdı. Kör düğüm ipleri açamayan kocam yırtmıştı!

"Alacağım ben çok beğendim."

"Üzerine bir şey giyeceksin değil mi?"

"Evet mont da alacağım böyle giyilmez bu!" dedim kızgın bir sesle konuşurken ciddi olup olmadığını anlayamamışım. "Lütfen şaka yaptığını söyle, sana arabada kal demiştım Karan!"

Çenesini omzuma yasladığında kulağıma doğru fısıldadı. "Seve seve koparacağım."

"Utanınca yanaklarında böyle oluyor, bu rengini de al hazır almışken." dedi aynı bikininin ateş kırmızısı rengini de uzattığında kucağıma bırakmıştı. Bir saat kadar butiğin içerisinde tatil ve ihtiyaçlarımız için alışveriş yaptığımızda yine bize eşlik eden korumalar sayesinde arabaya taşımış otele doğru yol almıştık.

Oteli kat kat bir yer beklerken tam aksine küçük bir kasabadan oluşan blok evlere gelmiştik. Evler ağaçların arasında adanın etrafını kaplayan denizi tamamen görecek şekildeydi. Evler lüksten tamamen uzak, Bali'in bütün değerlerini taşıyor oldukça otantikti. Araçtan indikten sonra hızlıca kendi yerimize geçtiğimizde eşyaları bırakmış evi keşfe çıkmıştım. Oturma odası ve yatak odası bulunuyor, oturma odasında amerikan mutfağı içine almıştı. Yatak odasından

Özge Naz - Düşler Ağdı

dışarıya açılan geniş sürgülü kapıyı geçince büyük bir havuz vardı, kenarda ise jakuzi ayrıca konulmuştu. Çalışanlar her yeri detaylıca anlatmış göstermişti.

"Odamız çok güzelmiş... manzarası harika sanki havuzla deniz bir gibi!" diye hayran bir şekilde konuştuğumda Karan peşimden geliyordu. Yirmi saatlik yolculuğa tamamen değmiş gibi hissederken onunda dediği gibi rüya gibi günler geçecekti. Havuzun kenarındaki taşın üzerinde dikkatle yürüyüp geçerken aşağıda olan kumsala baktım. Kum kirli beyaz, su açık maviydi ileriye doğru koyulaşıyordu. Havuz insanı olmadığım için bir an önce kendimi denizin dalgalarıyla buluşturmak istemiştim.

Karan yanımda belirirken hızlıca ona döndüm. "Denize hemen girebilir miyiz? Güneş tam tepede yol yorgunluğumuzu denizde atarız gelince dinleniriz güneşi kaçırmayalım."

"Seni denize girdirmemeyi düşünüyorum Marin," dedi kısıkça. "Düyamda hiç iyi şeyler görmedim."

"Yüzmeyi çok iyi biliyorum küçükken teyzem havuza yazdırmıştı rüyanda her ne görüyorsan gerçekleşecek diye bir şey yok."

"Seninki gerçekleşti ama?" dedi haklı olarak.

"Kendimi de kötü hissediyordum o gün içime doğmuştu sanki rüyada görünce olmayacağına ihtimal veremedim. Eğer birini gerçekten seviyorsan bir şeyler olacağını anlayabiliyor hissedebiliyorsun Karan." dediğimde ona kalsa hiç kumsala bile ayak değdirmeyecek gibi duruyordu ama bunun üstüne gitmemiz lazım ona bir şey olmayacağını göstermem lazımdı. "Hadi gel hazırlanıp çıkalım hemen, hem soğuk bir şeyler içelim çok sıcakmış burası sıcaktan bayılacağım."

Onu kolundan tutup yatak odamıza geri getirdiğimde aldığımız kıyafetleri paketlerinden çıkarmıştım. Havanın yüksek sıcaklığında plajda rahat edebilmek için ince kimonoyu ve çok beğenerek aldığım sarı bikinimi elime aldım.

Karan bir şey demeden banyoya ilerlediğinde üzerimdeki kıyafetlerimi çıkartıp yeni aldığım bikiniyi ayarladım. Giymeden önce hiç açılmaması için kör düğümler attığımda üst tarafını arkadan bağlamış altını kenarlardan sıkıca bağlamıştım. Üzerimi giydiğimde en son boynumdan bağladıktan sonra beyaz renkli kimonoyu üzerime geçirdim.

Karan banyodan çıktıktan sonra üzerini değiştirmeye başlamış kendine aldığı siyah mavi desenli deniz şortunu giyiyordu. Aynanın karşısına geçip onu izlemeyi kestiğimde saçlarımı denizde mahvolmaması için balık sırtı örmeye başladım.

Saçlarımı örüp uçlarını toka ile bağladığım sırada Karan arkamda belirmiş açık olan boynuma başını yaslamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çıkmasak mı?" diye sorduğunda aynadaki yansımamıza baktım. Elleri karnımı bulduğunda parmakları kimononun bitişine doğru ilerledi. "Hararetini alırım ben senin."

"Sen beni daha çok yakarsın Karan." dedim yutkunduğumda dokunuşlarına biraz daha devam etse odadan hiç çıkamayacaktık. "Geliyor musun tek mi gideyim?"

"Seni bu halde? Oraya? Tek göndereceğim?" diye tane tane konuştuğunda bana hayretler içerisinde baktı.

Yüzümü ona dönüp yanağından öptüğümde, "O zaman iniyoruz kocacığım!" dedim ve yanından ayrıldım. Plaj için hazırladığım çantada gözlüklerimizi güneş kremi havluları yerleştirirken Karan'ın konuşmasıyla bakışlarımı ona çevirdim.

"Yedek kıyafet al."

"O niye?"

"Sen al." diye konuştuğunda üstelemeden fazladan kıyafetleri de geniş kol çantasının içerisine yerleştirdim. Beraber evden çıktığımızda güneşin yeryüzünde kendini en çok hissettirdiği vakitte gözlüklerimizi takmış tam turist bir gibiydik.

"Şuraya geçelim." dedi Karan bakışlarıyla işaret etti. Otele ait plaj olmasından dolayı çok fazla kimse yoktu. Küçük bir ahşap veranda yapılmış, beyaz tüllerle çevrelenmişti. Bu şekilde onlarca yer yapılmış özel alanlardı. Hasır şemsiyenin altına konulan kenarı tüllerle donatılmış iki şezlonga ilerlediğimizde ayağımızdaki terliklere değen sıcak kumlar terlik olmasına rağmen yakacak düzeydeydi.

Üzerine minder konulmuş ahşap şezlonga geldiğimizde havlularımızı da üstüne serdim ve kendimi hızlıca attım. "Çok sıcak değil mi?" derken üzerimdeki kimonayı Karan'ın beni izleyen bakışları arasında üzerimden sıyırdım.

"Baya sıcakmış, Mardin bunun yanında hiçbir şeymiş." dedi oda giymiş olduğu tişörtü çıkarttığına yaslandı ve kolunu başının altına koydu.

Tüllerin için verdiği kadarıyla güneş gören yere doğru şezlongumu ittiğimde Karan'ın yanına daha çok yaklaşmışım. Yüz üstü yattığımda ellerimi başımın altına koydum ve denizden önce güneş banyosu yapmak istedim.

"Güneşin altına yatmasana yavrum. Sonra yandım diye bütün gece ağlarsın bak benden söylemesi."

Başımı onun olduğu tarafa doğru çevirdiğimde, "Ya bir kere gelmişim yanacağım tabii ki! Senin kadar bronz olmadan ayrılmayacağım buradan!" dedim boğuk çıkan sesimle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben yine az ağlaman için güneş kremi süreyim sırf kulak sağlığı için. Sabaha kadar ağlayacaksın çünkü lafımı dinleme sen benim." dedi çocuk azarlar gibi. Dakikalar sonra kapak açılma sesi duyduğumda sırtıma dökülen örgülü saçımı yana itmiş Karan'ın nemli parmakları omuzumda gezmeye başladı.

Omuzlarımdan aşağıya indikçe ezbere bildiği yerleri karış karış gezdi. "Kocamsın diye demiyorum Karan, senin gibisi yok bu dünyada. Tekmişsin onu da ben almışım." diye mırıldandığımda parmaklarının baskısıyla daha çok rahatlarırken aynı zamanda masaj yapmayı ihmal etmiyordu. "Biraz daha yaparsan ben burada uyurum ama."

"Uyu da gezme ortalıkta."

"İşine gelir senin de."

"Hmm." diye mırıldandığımda her dokunuşunda hücrelerimde rahatlama hissederken dudaklarımdan hoşnut sesler dökülüyordu. "Ellerin dert görmesin kocacığım." dedim fısıltılı bir sesle. "Çok iyi."

"Ağzına sahip çık Marin!" dediğinde vücudumda gezinen ellerini aniden çektiğinde yattığım yerden sinirle doğruldum.

"Of niye durdun ya ne güzel yapıyordun işte." dedim homurdanarak şezlongumu düzelterip yarı oturur pozisyona getirirken sırtımı yasladım ve bacaklarımı kendime çektim. Sıcağın yoğunluğu azalması gerekirken daha çok artıyordu. "Keşke dolaptaki buzlu suları yanımıza getirseydik... neyse tekrar gelişimizde bir tane daha çanta ayarlarınız yanımıza yiyecek içecekte getiririz."

Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde kaşları çatık sinirli bir halde oturduğunu gördüğümde bana bir şey dememiş ayaklanmıştı. "Nereye?" dedim verandadan çıkmak üzereyken.

"İçecek bir şeyler alacağım ben gelene kadar ayrılma buradan." dedi Karan. "Beraber girelim denize."

Kafamı salladığımda otel çalışanları gezilecek yerlerin broşürlerini vermiş kumsalda bulduğum vakitte incelemek için çantama atmıştım. Onu yerinden çıkartıp kendimize gezi rotası oluşturmak için incelediğim sırada bakışlarımın arasına içi küp buz dolu limonlu uzun kristal bardak gelmişti.

"Çabuk geldin." derken elimi uzatıp bardağı almak için kafamı kaldırırken karşımdaki kişinin Karan olmayışını görmemle elimi geri çekmiş adamın yüzüne anlamsız bir ifadeyle bakmıştım.

"Almaz mısınız?" dedi İngiliz aksanına sahip yabancı adam. İngilizce bildiğim için ne dediğini anladığımda ona kaşlarımı çatıp baktım. Sarışın olmasına rağmen buranın güneşinden fazlasıyla faydalanmasıyla teni bronzdu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hayır, teşekkürler." diye yanıtladığımda önümdeki broşüre tekrar döndüm. Ben kim olursa olsun elinden içecek bir şey almayı yıllar oluyordu. Vücudumda hafif bir titreme hissederken derin bir nefes aldım ve yabancıнын varlığını umursamadım.

"Hadi ama tek oturunca tanışmak istedim al lütfen. Elim boş gelmek istemedim. Ben Carlos." dedi verandanın kenarından dolanmış Karan'ın yerine geçip oturmuştu.

"Tek değilim, tanışmak için doğru insan değilim."

"Şu an teksin ama?"

"Eşim yanımda gelecek şimdi, gördüğün gibi yüzüğümde var." dedim elimi kaldırıp iki yüzüğümü gösterdim.

"Kötü bir amaç için gelmedim evet görüyorum yüzüğünde var bu tanışmamız için engel mi?"

"Seni durdurması gerekiyor." dedim onun kadar güzel konuşamıyordum ama telaffuzum doğrudu.

"Dilimi güzel konuşuyorsun, nerelisin? Ben Londra'da yaşıyorum buraya iş stresini atmak için geldim."

"Sanki söylesem bileceksin." diye Türkçe konuştum kendi kendime.

"Bana küfür etmedin değil mi ne dediğini anlamadım. Ülkedeki kızlar hep böyle mi? En azından nereli olduğunu söyle o kızlardan uzak durayım."

Türk kızların yabancı damat adaylarının önüne kesmemek ve ülkemi güzel tanıtmak adına cevapsız bırakmadım. "Türk'üm."

"Marmaris?"

"Evet, oralyım." dedim uzatmadan yabancılar Türkiye'yi Muğla'dan ibaret sanıyordu.

"İlk gördüğüm an anlamalıydım Türk kızları çok güzel."

Verandanın ilerisinde üstü çıplak gözünde siyah gözlükle bana ait olan adamı gördüğümde, "Hah eşimde geldi işte." dedim elimi kana bulamamı istemeyen kocama bir kurtarıcı nidasıyla baktım. "Gelsene hayatım."

"Hayırdır?" dedi Karan Türkçe konuştuğunda elindeki bardakları küçük masaya bıraktı. Gözlüğünü de aynı sakinlikle çıkardı. Çatık kaşları daha çok çatılmış, bakışları kısa bir anlığına bende gezmiş sonrasında İngiliz olduğu belli olan sarışın adama çevirmişti.

"Eşinizle güzel vakit geçiriyorduk dostum sende katılana."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Vaktini hastanede geçirmek ister misin?" dedi Karan beni şaşırtacak kadar güzel bir aksanla konuştuğunda Kanada'da yaşamış olmasının avantajını kullanmıştı. Ben ise hazırlıkta öğrendiğim birazda kendi çabamla yabancı dizilerle geliştirdiğim dilimle konuşuyordum.

"Anlamadım?" dedi Carlos.

"Bende öyle düşünmüştüm." dediğinde Karan adamı ensesinden kavrayıp kaldırdı. Verandanın dışına doğru çevirerek yüzünün ortasına kafa attığında ağızından çığlık kaçmıştı.

"Karan!" dedim oturduğum yerden kalkarken yanına geçmiş adamdan uzaklaştırmıştım.

"Kalk siktir git şuradan puşt," Puşt kelimesi hariç her şeyi ingilizce konuştuğunda darbe alıp yere yığılan adama tekrar hücum edecekmiş gibi duruyordu.

"Dostum bu kadar kaba olmana gerek yoktu. Burnumu kırdın!" diye yakındığında adam aniden gülmeye başlamıştı. "Güzellik senin için burnumun kanamasına değirdi."

"Puşt!" diye Karan tekrar bir hamle yapmak isterken kolundan tuttum ve karşısına geçtim.

"Karan dur tamam lütfen." dedim yalvaran gözlerle ona bakarken kalbim ağzıma gelmiş etrafta kimsenin olmamasından dolayı onu kimse Karan'ın elinden alamazdı. Karan bakışları bana değmezken beni çekip arkasına aldığından kolunu bırakmadım.

"Sakin ol dostum gidiyorum." dedi Carlos güler bir halde ayağa kalktığında üzerindeki kumları çırptı ve Karan'ın görmediği sırada bana göz kırptı.

"İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor." dedi öfke içerisinde konuştu. "Bırak Marin!" diye devam ettiğinde pençe gibi saran parmaklarımı korkuyla geri çektim ve sezlonga sıkıntıyla geri oturdum.

"İç şunu sonra kalkacağız." dedi getirmiş olduğu içeceği birini bana doğru uzattı. Elinden alıp susuzluğumu gidermek için pipetle büyük bir yudum aldım. İçinde siyah toplar vardı. Tekrar tekrar içerken pipeti dişledim ve bakışlarımı onun sert çehresine kaldırdım.

"Denize girecektik hani?" diye sorduğumda en az onun kadar bende sinirliydim. Bu kadar sert davranmasına gerek yoktu. Üstelik hiçbir şey yapmadan odaya geri çıkartacaktı. Ayağıma su bile değmemişti. "İlk günden zehir etmesen olmuyor!"

"Denize girmeyeceğiz mi dedim?"

"Kalkacağız dedin?" dedim hazır bir cevapla. "Zehir oldu zaten günümüz."

"Ben mi zehir ediyorum? Puşt yanına gelmiş oturuyor yavşıyor sana o zehir etmiyor ben mi ediyorum Marin? Gözüyle yedi seni gözüyle, üç gün yemek yemese acıkmaz!" dedi hiddetle bağırdığında denizdeki balıklar büyük ihtimalle korkup kumun altına girmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Adama kafa attın!"

"Eee?" dedi her gün yapmış olduğu bir aktivite gibi konuştu. "Karımla iyi güzel vakit geçirmeler mi demeliydin?"

"İnanamıyorum sana." dediğimde içeceği tamamen bitirdiğimde sertçe yere bıraktım ve ayağa kalkıp uzaklaşacağım sırada kolumdan tuttu.

"Nereye?"

"Odaya!" diye bağırdığımda beni çekip kucağına düşmeme neden olmuştu. Bağırışımla birlikte beni kendine çekerken hafifçe yaslanmamı sağlamıştı.

"Hayır odaya çıkmayacağız," dedi bakışları vücudumda arsızca dolaştı. "Bir de odaya bu halde mi çıkacaksın? Giy şunu üstüne." diye devam ettiğinde çıkarmış olduğum kimonayı bana fırlattı. Sinirle soluyup üstünden kalktığımda kimonayı üzerime geçirirken Karan eşyalarımızı topluyordu. Plaj çantasını elinden alıp koluma taktığımda yürümeye başlamış sahil boyu ilerlemiştik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum meraklı olmama rağmen meraksız gözükmeye çalıştım.

"Yat kiralamıştım, denize açılacağız." dediğinde ona irileşen gözlerle baktım. Harelerime damlayan koyulukla pişman olduğumu hissederken konuşmaya devam etti. "Deniz kızsın sen kıyıda yüzemezsin diye düşünmüştüm."

"O yüzden mi kalkalım dedin?" dedim daha ılımlı bir şekilde konuşurken yine yanlış anladığım için içten içe kendime kızdım.

"Evet." Karan iskelede elimden tutup bana yardım etmiş iki katlı yata geçmemi sağlamıştı.

"Kimsenin olmadığı yerlere açılalım." dedi Karan birkaç kelime konuşmasına rağmen beni hayran bırakan İngilizcesiyle orta yaşlarda olan yatta bizi karşılayan adama doğru konuştu.

Yat açılmaya başlamış Karan beni elimden tutup yürütürken ön güverteye gelmiş minderlerin üzerine oturmuştuk. Sessiz geçen yolculukta dalgaların şiddetli çarpma sesiyle çalışan motor sesleri arasında uzun bir süre ilerledik.

"Tatil... jet... yat... sıradakini merak ediyorum." dedim heyecanlı bir şekilde. "Şımartıyorsun beni Karan."

"Şımartıyor muyum? Haşa zehirdir o, şımartmak olsa duramazsın." dedi aynı siniri üzerindeyken minderlere uzanmış ama gergin gözüktüyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ya tamam etmiyorsun edemezsin ki..." dedim yanına yaklaştığımda yüzünü bana doğru çevirdiğimde parmaklarını şakaklarında gezdirdim. "Çatma kaşlarını öyle hadi gel denize girelim yeteri kadar açıldık bence." derken iskele oldukça uzakta duruyordu.

"Tamam, kaptanla konuşup geliyorum." dedi ayağa kalktığımda geriye çekildim.

Üzerimdeki kimonayı etek ucundan tutup çıkartırken Karan kaptan ile konuşuyordu. "Burada durabiliriz." diyen sesini işittim. Kaptan yata bağlı olan şişme botu çalıştırıyordu. "Üç saat..." dediğinde bakışları beni buldu, gözlerimiz kesiştiğinde konuşmasına devam etti. "Hayır altı yedi saat sonra gelebilirsin."

Kaptan anlayamayacağım kadar kısık ve farklı aksanla konuşurken Karan'la uzun bir süre konuştu ve bir şeyler gösterdi. Kaptan bota geçip bindiğinde yattan uzaklaşırken bana doğru gelen Karan'a kaşlarını çatıp baktım.

"Kaptansız yatta mı duracağız?"

"Evet," dedi Karan dudakları kısa bir anlığına kenara kıvrıldı. Adımlarını hızlandırırken, "Girmeyi düşünmüyorsun galiba." diye konuşmasıyla beni kendisiyle beraber denize attığında kollarının arasında denizin dalgalarına karışmışım.

Buz gibi bir soğukluk bütün bedenimi kapladığında sert düşüşümle dalgalar tenime çarpmıştı. Nefessiz atlayışımı burnumdan ve ağızımdan dolan sularla birlikte dibe çöktüğüm denizin dibinden yukarıya tekrar çıkarken yüzeye çıkmamla öksürdüm.

"Karan!" diye bağırırken aynı anda öksürüyor elimle yüzümü siliyor bir yandan onu yumrukluyordum. "Bunu neden yaptın!"

"Uçağa bindiğimizden beri deniz deniz diye tutturuyordun sana kalsa yatın kenarına oturacaksın akşama kadar hızlıca alıştırdım seni."

"Su yuttum!" dedim öksürüklerimin arasında mideme dolan tuzlu su korkunç bir bulantı bahşetti.

"O zaman gerçekten su yuttuğun için suni teneffüs yapmışım Marin, şimdi hiç su yuttum deme öpmeyeceğim seni."

"Bir şey diyeceğim çok derinmiş burası." dedim ilk kez bu kadar bir derinlik hissederken az önce atlayışımı birlikte dibe yaklaşmamıştım bile. Kollarımı onun boynuna dolayıp bacaklarımı hızlıca belime sardım. Denizin içindeki canlıların varlığını ve kıyıdan uzaklaştıkça koyulaşan denizle korkmuşum. "Bırakma bak sakın beni."

"Hani biliyordun yüzmeyi teyzen kursa yazdırmıştı."

"Biliyorum ama alışmam lazım biraz. Dibini göremediğim yer korkutuyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ah deniz kızı ah."

Denizde ilk başta onu bırakmadan beraber yüzmüş daha sonrasında ayağıma hiçbir şey değmemesiyle denizde yaşayan canlıların varlığı unutup kollarımı kaldıramayana kadar yüzmüştüm. Karan ben alıştıktan sonra denizden çıkmış beni izlemeyi tercih etmişti. Onu kurumasına rağmen defalarca ıslatmış beni boğmakla tehdit edene kadar rahat durmamıştım.

Yatın kenarındaki ince çelik merdivene yöneldiğimde üzerimden akan sularla birlikte merdivenleri tırmanırken Karan'ın bakışları beni buldu. "Çabuk sıklıdın bakıyorum."

"Yorulduğum, deniz insanı çabuk yoruyor." derken Karan havluyu bana uzatıp dolanmamı sağlamıştı. Vücuduma çarpan rüzgarla tenimdeki ıslaklık buluşunca titremeye başlamıştım.

"Biraz daha yorulmaya ne dersin?"

bu
emojiden
sonrası
+18'dir
rahatsız
olacaklar
lütfen
okumasınlar
tekrar
bir
uyarı
koyacağım
sonrasını
okuyabilirsiniz

Üzerimden akan damlalara aldırmadan ellerimi onun çıplak göğsüne yerleştirdiğimde parmak uçlarımda yükselirken sarıldığım havlu yere düşmüştü. Dudaklarına uzanıp dudaklarımı buluştururken defalarca öpsem de usanmayacağım dudaklarına ağılıkla yapıştım. Alt dudağımı kendime kenetleyip saçlarımdan damlayan tuzlu suların aramızdan sızmasına izin vermeyecek kadar mesafeyi sıfırlamıştım. Onun kuru dudaklarını tamamen ıslatıp aralan dudaklarımla dillerimiz birleştiğinde nefes nefese kalana kadar devam ettim.

"Bu yeterli bir cevap sanırım." dedim geriye çekildiğimde soluk soluğa soğuk nefesim dudaklarına dökülürken az mesafeden fısıldadım.

Karan hem fiziki hem ruhsal aldığı cevapla beni kendine çektiğinde güçlü kollarıyla kucakladı. Bacaklarımı beline sarıp göğsümü yasladığımda elleri ıslak vücudumu sıkıca kavradı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İslağım," dedim tenimden süzölen damlalardan dolayı konuştum. "Rahatsız etmeyecek mi seni?"

"Duşa seninle boşuna mı giriyorum kızım ıslak seviyorum ben."

Elini yanağıma yerleştirip beni kendine çektiğinde kafamı yan yatırıp dudakları boynumu buldu. Onu kendime daha çok bastırıp sıcak teninde kendine yuva bulurken alt bölgemde çoktan tatlı bir sızı belirmiş vücudumda sıcaklık yükselmişti.

"İçeriye geçelim." dedim fısıltılı bir sesle onu kesmek istemezken açık alanda olduğumuz için kendimi rahat hissedememiştim. Kafasını sallamakla yetinip koyulaşan gözleriyle beni yatın iç kısmına sokarken zorlamadan bir odanın içerisinde sokmuş sırtımı soğuk bir çarşafı buluşturmuştu.

"Sen aslında bana ilk gördüğünde vurulmadın," dedim bacaklarımı ondan ayırdığımda bedenini kendi arama alırken Karan üzerime eğilmişti. Ellerini iki yanına koymuştu. Parmaklarını yüzünde gezdirirken harelerime damlayan koyulukla fısıltıyla konuştum. "Sen ben denize düşünce vuruldun."

"Evet..." dedi Karan boğuk çıkan sesiyle. "Öpme isteğı uyandıran ıslak dudakların," derken dudağıımı vişne çürüğü yapacak kadar emmeye başlamıştı. Dudaklarımı bırakıp küçük buseler kondurup çeneme ilerledi oradan boynuma doğru yol aldı. "Tuzlu melteme rağmen güzel kokun..." Boynumdan dekolteme ağır hareketlerle ilerlerken göğüs kafesim yükselmiş nefesim boğazımda takılı kalmıştı. Dudakları göğüs arama dokunduğunda su damlacıklarını dudaklarıyla kuruttu.

"Neyse ki başka bikiniler almıştık sana." dedi elaya vurgun gözlerinin keskinliğinde bikinimin göğüs kısmından tutup iki yana çektiğinde bedenimi saran esaretten beni kurtarmıştı.

"Karan bunu çok sevmiştim!" dedim bikinimin göğüs kısmındaki ince ipten çabucak kopardığında tenimden hızlıca söküp atmıştı. "Koparmasaydın keşke."

"İnadına aldın yavrum sana ipli bir şey alma demiştim. Aldığın her şeyi çıkartma hayali kuruyorum." Dilinin her bir darbesinde karnım kasılırken açıkta kalan göğüslerimi ellerinin arasına almıştı. Hem parmaklarıyla hem de diliyle acı ve zevk verirken kafasını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu.

"Kırmızıyı görmek için sabırsızlanıyorum."

Dişlerini kıpkırmızı olan göğüs ucumu kavradığında acımasızca ısırılmıştı. "Ah," diye inlediğimde parmaklarım benimle ıslanan çarşafı sıkıya sıkıya tutuyordu. Onun dokunuşlarıyla gözlerimi kapatırken bacaklarımı birbirine bastırmak istesem de onun varlığıyla yapamıyordum.

"Gözlerini kapatma." dedi emir verircesine.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Göğüslerimin her tarafında kendinden izler bırakıp doğrulduğunda beni de kendisiyle birlikte kaldırmıştı. Benden daha yukarıda dururken kafamı kaldırıp ona baktım. Eli çenemi bulduğunda baş parmağını dudağımın üzerinde yavaşça gezdirdi. "Aç ağzını."

Dudaklarımı aralayıp parmağının girmesine izin verirken iri teni dilimle buluşmuş ıslatmaya başlamıştım. Dilim elinin her tarafında gezerken onu daha çok hapsetmiş içeriye almıştım. "Aferin güzelim." dedi Karan hoşnut bir ifadeyle. Göğüs ucumu dişlediği için dişlerimin arasındaki parmağını ısırduğumda Karan acıyla inlemişti. "Isırma Marin!"

"Isırırım..."

"Elime böyle yapan..."

"Hadi..." dedim sabırsız bir tavırla alt bölgemdeki yangının yükselmesiyle kavrulduğumu hissederken alt bedenini saran deniz şortuna uzandım. Lastik kısmına tırnaklarımı batırıp aşağıya indirdiğimde boxerıyla kalmasını sağladım. Karan boxerını da çıkardığında iri erkekliği gözlerimi doyururken alt dudağımı dişleyip karnına uzanan sertliğine baktım.

Karşımda tamamen çıplak kalmasıyla onu arsızca süzerken yutkunuşumla ona tutku dolu bakışlar attım. Dövmelerinin altındaki bronz teni bana dokun diye bağıyordu.

Beni yatırıp bikinimin altını da hayvani duygularıyla birlikte söküp attığında parmakları sıcak yuvamı buldu. Kadınlığım üst tepesinden okşamaya başlayıp aşağıya doğru sızarken içimden akan sıvılarla parmaklarının hareketi hızlanmıştı. Daha çok eğilip dudaklarını değdirdiğinde güçlü baskıyla belim yay gibi gerilmişti. Parmaklarım koyu saçlarını avuçladığında yavaşça çekiştirdim.

Dudakları emmeye başlamış içimden akan sıvıların çarşafa değmesine izin vermeden dil darbelerine devam ediyordu. Sıcak nefesi beni yakıyor benim yangınım onunla buluşuyordu. "Karan!" diye inlediğimde titreyen bedenimle yaptığı tatlı işkence zevke dönerken bakışlarını bana kaldırdı. Ellerini bacaklarıma yerleştirip beni kendine çektiğinde dudakları beni kül edene kadar durmamıştı.

Kalçamı kaldırdığımda başım geriye düşmüş ıslak saçlarım sıcaklığımız arasında kurumuştu. "Ahh," dedim gözlerim karardığında yangının dışı savrulmak üzereydi.

"Bana gel," dedi hem diliyle hem sesiyle tahrik ederken. "Gel bebeğim."

İçimden çıkan volkanın lavları etrafa dağıldığında titreyen vücudum aniden kasılmıştı. Karan beni kucağına alıp öpmeye başladığında aynı açlıkla karşılık verdim. Eridiğimi hissederken ellerim göğüslerinde gezdiriyordu.

"Özledim seni, çok özledim Karan." dedim onu omuzlarından ittiğimde yatağa yaslanmasını sağladım. Bacaklarımı iki yana açıp kasiğine oturduğumda erkekliğinin sertliği kadınlığıma

Özge Naz – Düşler Ağdı

çarparken hafifçe kıpırdadım. Kalçalarımı saran parmaklarıyla beni daha çok bastırdı. "Her bir zerreni, çok özledim."

"Benim özlemimin tarifi yok," dediğinde boynuma dudaklarına bastırdı. "Güzel karım benim. Marin'im."

"Bana dokunmanı..." dedim boğuk sesle nefes nefese. "Seni hissetmeyi..." dediğimde ona sürtündüğümde ikimizin de ıslaklığı birbirine karıştı. "İçimde olmanı..." dedim daha fazla dayanamadığımı hissederken hırlarcasına konuştum. "Seni istiyorum, Jan."

"Siktir," diye inledi. "Bana Jan demen..."

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordum.

"Ağzından sevmediğim adım bile güzel geliyor."

Parmaklarının arasına aldığı iri erkekliğini yavaşça gel git yaptı avucunun arasında. Girişime deşirdiğinde titredim. Ucunu boydan boya yavaş yavaş sürerken nefeslerim daha çok artmış ikimizin de sesi nefeslerimiz olmuştu. İçime girmesiyle bakışlarımı buluşurken dudaklarımızı kavuşturmuş mabedimde yerini alırken kasılan bedenimle onu sıkıca kavramıştım.

Yavaşça dolduğumu içimde gel gitler yaparken hissettiğim tatlı sızıyla Karan alt dudağını dişlemişti. "Çok sıkıyım, siktir." diye hırladığında benim gibi o da kendini kasiyordu. "Al beni bebeğim, hisset."

İçime tamamen girdiğinde duvarlarımda kalın damarlarını hissederken erkekliği içimde büyümüştü. Onun kucağında beni kaldırdıkça tenlerimiz birbirine çarpıyor, denizin dalgaları seslerimize karışıyordu. Hareketleri beni çıldırtacak kadar yavaştı. "Hızlan Karan... daha hızlı ol. Bana gerçek Karan Milan'ı göster." diye tısladığımda Karan gözüne inen perdeyle beni kucağından indirmiş sırtımı yatağa yaslamıştı. Bacaklarımı omuzuna çektiğinde dokunuşları hızlanırken, "Ah! Karan!" diye iniltim odanın içerisinde yankılandı.

"Marin..." diye hırladığında iri cüsseyle kendini bana bıraktığında ikimizin de yüzünde gülümseme belirdi aynı anda gelmiştik.

Odanın içerisindeki yakarışlarım, tenimden tenine yangın hiç sönmeden defalarca birbirimizin olurken saatler birbirini devirmiş içime sayamadığım kadar sıcaklığı bırakmıştı.

"Formundan hiçbir şey kaybetmemişsin Karan." dedim kısık bir sesle tükendiğimi hissederken çarşafın altında yüzümü göğsüne yasladım.

"Güzelim ölmedik uyuduk sadece aynı kocanı." dedi dudaklarını saçlarımin üzerine bastırdı. "Gündüzü gece yaptık her şey yeni başlıyor. İyi ki altı saat daha uzattık, geceyi sabah yapacağız daha."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yedi günü çoktan devirmiş, tatilimizin ilk bir haftasını dolu dolu geçirmiştik. Doyasıya gezmiş, uykularımız genelde çok kısa olmuş, günün tadını son ana kadar çıkarmıştık.

"Karan," dedim heyecanla banyodan çıkmasıyla ona koşup hızlıca sarıldığımda kollarımı boynuna doladım. "Çok beğendim kocacığım teşekkür ederim görünce çok mutlu oldum."

Belimden tutup sarılmama karşılık verdiğinde, "Ne için anlamadım Marin?" dedi Karan ifadesiz bir sesle.

"Çiçekler... için?" dedim geriye çekildiğimde sabah gözümü açtıktan kısa bir süre sonra Karan kahvaltıdan önce duş alacağını söylemiş banyoya geçmişti. Dakikalar önce evin kapısı çalmış vakit kaybetmeden açtığımda karşımda genç bir çocuk belirmişti. Çat pat ingilizcesiyle adımı doğru söyleyememiş bana bir çiçek geldiğini belirtmişti. Her türden çiçeğin olduğu büyük buketi sevinçle aldığımda içeriye geçmiştim.

"Çiçekler?" dedi Karan sorarcasına.

"Kapıyı biri çaldı çiçek gönderdi bana olduğunu söyledi..." dediğimde az önce teslim aldığım çiçekleri bıraktığım yerden alıp kucakladım. "Burada işte."

Kaşlarını aniden çattı. "Ben böyle bir şey göndermedim Marin."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Sen göndermediysen kim gönderdi?"

"Sana soralım Marin kim gönderdi?" dedi Karan elimdeki çiçeklere parçalayacakmış gibi baktığında yatağın üzerine geri bıraktım. "Lan kim benim karıma çiçek göndermeye cüret ediyor!"

"Ben... bilmiyorum." diye mırıldandım. "Not bırakmış olmalılar."

Fevri hareketle buketin içerisinde çiçekleri karıştırıp aradığım beyaz kartı elime aldım. Beyaz kısmında hiçbir şey yazmazken arka tarafına çevirdim. Elime bulaşan ıslaklıkla kırmızı yoğunluğa iğreti bir ifadeyle baktım. "Bu kırmızı şey..." dedim kartı aldığımda gibi hızlıca geri fırlattım. "Kan mı bu!"

Aklıma gelen ilk ismi dudaklarımdan döktüm.

"Aytekin Sönmez!"

﴿ BÖLÜM 47 ﴾

47. BÖLÜM “BUKET”

"Aytekin Sönmez!"

Bana unutulmuyorsa kan döküleceğini söylemişti. Karan unutmamıştı göre sıra kan dökme vakti olmalıydı. Kanlı not bulunan çiçek göndermiş, kocamdan geldi sanıp kabul etmişim. Yine ölüme bilmeden kucak açmışım.

"Hayır, o pezevenk olamaz." dedi Karan burnundan dolar bir halde dururken kemikli parmaklarını saçlarından geçirdi ve sinirle karıştırdı.

"Kartta kan var, Aytekin bana kan dökülür demişti nasıl o olamaz?" diye haykırdığımda vücudum titremeye başlamıştı. Üstelik o olayların üzerinden çok geçmemişti yaralarımız henüz tazeydi. Ölümün kuru soğukluğunu ensemden hissediyordum. Tam her şeyden kurtulmuş ve uzaklaşmış derken tekrar kendimi ölümün kollarında bulmuşum.

"Bizi artık hiçbir şekilde bulamazsın imkansız!" dedi Karan sertçe. "Kartta ismi mi yazıyor nasıl vardın bu kaniya?"

Kafamı olumsuz anlamda iki yanına salladım. "Kanı görünce korkudan geri bıraktım bakamadım."

Karan ayakucuma düşen kan bulanmış notu yerden aldı. İki tarafını da fevri hareketlerle kontrol ettiğinde avuçlarının arasında sıkıştırdı ve yumruk yaptı.

"Hiçbir şey yazmıyor." diye tısladı.

"Karan... ya oysa?" dedim vücudum gibi sesimde titremeye başlamıştı. Kalbim tekliyor, göğüs kafesimi zorluyordu. Bulduğumuz ülkenin sıcaklığına rağmen tenimi kuru bir soğukluk kaplamıştı ve titrememe neden olmuştu. "Bana kan dökülür demişti, ondan başka kim böyle bir şey yapabilir?"

Karan yanına gelip aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Elindeki notu avuçlarının arasından fırlattı ve eline bulaşan kanı bacağındaki siyah pantolonuna sürttü. Yüzümü avuçlayıp beni tuttuğunda gözlerimin içine baktı. "Güzelim... o pezevenk artık oyun oynayamayacak halde bu onun işi değil." dediğinde beni arkamdaki yatağa yavaşça oturttu ve dizlerimin önüne çöktü. "Titreme... titreme güzelim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Korkuyorum... daha yeni kurtulduk daha yeni ölümden döndük Karan! Kurtulamadık mı yoksa?" diye mırıldandığımda yüzümü ona yaslayıp bana sarılmasını sağladım. Ellerimi beline dolayıp iyice ona sinerken gözyaşlarım akmak üzereydi.

"Şşş o değil diyorsam o değil." dedi korkutucu bir sakinlikle kulağıma doğru fısıldadı. Güçlü kollarının arasında güveni hissederken tekleyen kalbimin hızını yavaşlatacak sıcaklığına asıldım. "Korkma sakın ben yanında olduğum sürece hiçbir şeyden korkma. Buna izin vermem Marin."

"Onun olmadığına nasıl emin olabiliyorsun?"

"Aytekin Sönmez cezaevinde öldü." diye konuştu Karan. "Tutuklu yargılanıyordu ve öldürüldü."

"NE!" dedim bağırarak. Hızlıca ondan ayrıldığımda bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Nasıl? Nasıl oldu bu?"

"Depoda kameralar vardı. Orası öylesine bir yer değildi. Yeterli kanıt yoktu onu hiçbir şekilde tutuklamıyorlardı. Cenk denen puşt her şeyi orada itiraf etti. Yeterli kayıtlar alınmış her şey saniyesinde kayıt oluyordu zaten." diye aynı sakinlikle konuştuğunda harelerimin genişlediğini hissettim.

Karan elini yanağıma yerleştirdiğinde yavaşça okşadı. "Sen haklıydın Marin, sen ben susmazsam kimse susmaz herkese cesaret olur demiştin. Öyle de oldu. Önce Cenk'e şikayetler geldi sonra onun başına o pezevenge. Üzerine bombalı saldırı olunca kaçacak yeri kalmadı. Ben yoğun bakıma alındığım için her şeyin şifresi bendeydi o yüzden kamera kayıtlarına ve diğer delillere ulaşamadılar. Onun oyalamam lazımdı ve istediğim zamanı elde ettim."

Karan'a Cenk hakkında her şeyi anlattığımda bana destek çıkmış onunla birlikte tanıdığı polis arkadaşına gidip şikayetçi olmuştuk. Dava açılmıştı. Cenk'ten bu konuda bir karşılık gelmezken çok geçmeden Karan ile tekrar karşılaşmışlardı. Demek ki hakkında açılan suçlamayla birlikte birilerine daha ses olmuş Cenk her ne yaptıysa hakkındaki suçlama artmıştı.

"Karisını unutan bize neler yapmaz demiştir. Hafıza kaybı Kanada planı derken kafası dağıldı ve ülkeden çıkamadan enselendi." dediğinde Karan rahatlıkla gülümsemişti. "O ve onun tüm adamları eğer o puştta yaşasaydı o da cezasını alacaktı. Sana her şeyi bıraktığımı artık o işlerin adamı olmadığımı söylemiştim Marin, benim meselem değil artık devletin meselesiydi."

Derin bir nefes aldım. Ağlamamak için zor duruyordum.

"Ama tek düşmanı ben değilmişim, içeriye girmesini fırsat bilip öldürmüşler."

Ona şaşkınlıkla baktığımda bu kadar rahat bir şekilde konuşması kalbimin hızını arttırmıştı. Aytekin Sönmez gerçekten hayatımızdan çıkmış mıydı? Artık bize bela olmayacak mıydı? Karan bu kadar rahatken ben neden olamıyordum? Öldürüldü dedi... bunda onun işi olup olmadığını

Özge Naz – Düşler Ağdı

bilemediğim için rahat değildim sanırım. Evet birisi onun canına defalarca kast etmişti. Karşılığını vermiş olabilirdi ama o benim kocamdı. Yapabilir miydi?

"Bakma bana öyle benim hiçbir alakam yok! Katil falan değilim." dedi Karan ona inanamayan bir şekilde bakmaya devam ederken gözlerindeki ifadeyi hemen seçebilmişti. "Ona yapacağım çok şey vardı ama ölüm bunların arasında yoktu. Husumetim onu öldürmekle bitmezdi; yaptıklarının aynısını yaparak bitirebilirdim. Ben yaptırsaydım yemin ediyorum sana Mardin'in orta yerine asardım, yapanında eline koluna sağlık az bile yapmışlar bazı insanlar gerçekten ölmeyi hak ediyor."

Yanağında gezinen elini tutup parmaklarımın arasına aldığımda ona güven verircesine baktım. İçimde oluşan kuşku ve şüpheler başlamadan biterken onu öldürseydi bile buna hakkının olabileceğini düşünmüştüm.

"O adamı durdurduk peki ya aşireti bağlı olduğu aşiret duracak mı?" diye sorduğumda Cenk belası bitmişken çok geçmeden Aytekin belası gelmişti. Şimdi başka bir düşmanlığa takatim kalmamıştı. Yeter artık diye bağırarak istesem de çığlıklarım sessizliğe gömülmüştü.

"Onun bağlı olduğu bir aşiret falan yok, bana düşman olmasının nedeni onun Mardin'de her yerden her şeyden ilişkisini kesip kovmamdı."

"Hiçbir şey anlamıyorum," diye fısıldadım. Bu adam kimdi, niye düşmandı, kocamla ne alıp veremediği vardı bilmiyordum. Tek anladığım hiçbir şey anlamadığımdı.

Karan dizlerimin önünden kalktığında yatağa yanıma geçip oturdu. "Bundan beş sene önce babam kalp krizi geçirdi. Onun kaldıramayacağını sağ çıkamayacağını söylediler ve beni apar topar başa koyarak ağa olmamı istediler. Hiçbir şey bilmiyorum Kanada'dan yeni gelmişim, lise zamanım buralarda geçti o zamanlar babamın yanında durup ağzımı hiç açmıyordum saygıdan ötürü. Çömezdim yani, o herif o zaman kıl olmuştu genç adamın ağa olduğu nerede görülmüş ben geçeceğim başa dedi izin vermediler. Tam yirmi kişi öldü Marin, gözlerimin önünde hem de sekiz kişi Milan aşiretindendi. İlk o zaman birinin can verişine şahit olmuştum çok kötüydü."

Elaya vurgun gözlerinde buğu belirlediğinde anlattığı her kelimeyi şimdi tekrar yaşıyormuş gibiydi. Onu ilk kez bu halde görürken dikkat kesildiğim yüzünde hüzün ve acı belirmişti. Yirmili yaşlarının başında, yaşlıları istediği gibi gezip tozarken o töre ve aşiretle uğraşıyordu. Gözlerinin önünde birileri öldürüyor ve sanki çok normal bir şeymiş gibi davranıyorlar... onun için gerçekten acı verici olmalıydı.

Karşımdaki Karan Milan değil de yaşayamadığı gençliği idi.

"Ağalığa devam ettiğim her geçen gün iyice kuduruyordu, aramızda onunla yedi yaş vardı. Ben senin abinim ben varken sana düşmez diyordu. Her gün kapıya birinin ölüsünü bırakıyor, aşiret aynı şekilde karşılığını veriyordu. Durmayacaktı, oturana kadar durmayacaktı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Durdu ve gözlerinin buğulandığına şahit oldum. Tekrar devam etti.

"Bir gün ona teklifle gittim, ağaymışım ya orta yolu bulmam gerekiyormuş ağalığımı yaptım. Ağalığı bırakacağımı söyledim ama onunda oturmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Amacı ağalık değildi, bütün pis işlerini rahatça yapmak için bir anahtardı. Beni hayatımdaki herkesle tehdit etti, hem de çok kötü bir şekilde. Onu kovdum ağalığı bırakmadan önce Mardin'de tek bir soluk almamasını sağladım. Onu da kendimle beraber İstanbul'a sürgün ettim. Tek dediği şey ağalığa otursam bütün Milan aşiretini yer yüzünden silmek olacığıydı." dedi Karan.

"Orta yolu bulsak da bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum, girdiği işleri öğrendim büyümemesi güçlenmemesi için düşmanlarıyla çalıştım. Güçlenirse halkı bununla tehdit eder zoraki bir şekilde ağalığa geçerdi. Uyuşturucu, silah kaçakçılığı, insan ticareti... sayamadığım kadar pis işler. Ne yaparsa yapsın hep baltaladım, o yapamadıkça ben güçlendim. Asla kötü bir şey yapmadım, hiçbir zaman onlardan olmadım yemin ederim ki Marin. Olduğum kişi geldiğim yer onun üstüydü o kendini mafya sanıyordu ama onunda üstü vardı ve ben izin vermediğim sürece hiçbir işini yapamıyordu benden hiçbir zaman izin alamadı. Beni görmüyor durmuyor ve bilmiyordu. Aytekin bana çalıştığını bile bilmiyordu. Demiştin ya dostunu yakın düşmanını daha yakın tut diye, o elimin altındaydı. Belki de o puştun beni öldürmeme nedeni buydu çünkü her şeyini biliyordum."

"Ama biri tekrar ağalığa oturmama neden oldu..." dedi acı veren bir sesle mırıldandı. Bütün bunların arkasında hep bir şeylerin olduğunu biliyordum ama bütün bunlara ben neden olmak istemiyordum. Ama içimden bir ses bütün bunlara benim neden olduğumu fısıldıyordu.

Derin bir nefes alıp verdiğiğinde kaslı göğsü genişledi ve konuşmasına devam etti. "Berivan güzel kardeşim... evlenecekti sevmediği biriyle. Ağa olmadığım için söz hakkım yoktu. Babam hükmü vermiş evlenmesini istedi başka da bir şey demedi. Berivan içmeden yemeden kesildi bir deri bir kemik kaldı. Babamın dediği tek şey ise mecbur kaldım demektir. Neye mecbur kaldıysa kızına acımadı, Berivan yalvardı bana evlenmek istemediğini söyledi. Mahir'le kaçmalarına yardım ettim. İkisini de öldü gösterecek dünyanın bir ucunda yaşayacaklardı. Sadece bir hafta dayandılar, aşklarını yaşamak yerine ölmeyi seçti iki aptalda ama ölmelerine asla izin vermeyecektim bir şekilde yaşatacaktım nasıl olurdu bilmiyorum ama yaşayacaklardı."

Bunu bana Zahir ve Zühre'de anlatmıştı. Karan kendisinin ölme seçeneğini bile sunmuş ama hiçbir şekilde kardeşi ve eniştesinin ölmesine izin vermemişti. Berdel olması imkansızdı çünkü Alakan aşiretinin verecek bir kızı yoktu. Karan berdeli kesinlikle istemiyordu, bunu sunmamıştı zaten. Berdel olursa Karan buraya tekrar gelecek ve ağa olmak zorunda kalacaktı.

"Sonra sen geldin Alakan aşiretinin herkesten sakladığı kızı..." Bakışlarını bana kaldırdığında elaya vurgun gözlerindeki buğular silindi ve keskinleşti. "Ölüm hükmünü bozup berdel yerine gelince Mardin'e tekrar gelmek zorunda kaldım ağa oldum. Ve o pezevenk tekrar alarm durumuna geçti bana ne olursa olsun oturma dedi ve ben yine oturdum yapacağı belliydi Milan aşiretini kökten temizleyecekti."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kilit nokta burasıydı işte, korktuğum duymaktan kaçtığım nokta burasıydı. Karan'ın bana en başından bu denli kötü davranması istememesi ağalığa oturmamaktı. Ağalığa oturmasıyla aralarındaki anlaşma bozulmuştu. "Şimdi anlıyorum... bundan dolayı sinirliydin hep bana! Bütün bunlar benim yüzümden oldu! Ben kimseyi kurtarmamışım... tam aksine hepimizi intihara sürüklemişim!" diye konuştuğumda yüzüm dehşet verici bir ifadeye büründü.

"Kahretsin! O gün babam vurulduğunda o hastane de susmalıydım... ağzımı hiç açmamam gerekiyordu sen zaten herkesi yaşatacaktın... bana o yüzden her şeyi mahvettin deyip duruyordun." dediğimde zihnim bundan aylar önceki olaylara doğru derinlere daldı. Karan ağalığı istemediği gibi beni de istememişti.

"Hayır Marin, sana bunları kendini suçlaman için anlatmadım. Olayın iç yüzünü öğrenmen için anlattım. Anlattığım hiçbir şey seninle alakalı değil, o adam hep aynı boktu. Senin berdeli kabul etmenle bir şey değişmedi, sadece süreç hızlandı."

Onun bir kalbinin bile olmadığını düşünmüş, iki yüzlü olduğunu sanmıştım. Herkes ondan yere bakan yürek yakan ağa diye bahsederken bana taş kesilmişti. Çünkü ben her şeyi berbat etmiştim. Karan'ın korkaklığına vermiş onunda hep tersleşmiştim. O bana kötü davrandıkça ben daha kötü davranmıştım. "Sana kinlendim ve seni vurdum... ben neler yapmışım böyle?" diye mırıldandığımda kollarımı dizime yasladım ve öne doğru eğildim.

"Öyle düşünme Marin, bilemezdin böyle şeylerin olacağını nereden bilebilirdin? Kimse bilmiyor zaten bu o ve benim aramdaydı. Ağalığı bıraktığım için babam bana düşman oldu tekrar ağalığa gelene kadar konuşmadı bile benimle. Bana bir kere bile niye bıraktığımı bile sormadı, sorsaydı söyledim herkesi kurtarmak için bıraktığımı söyledim ama sormadı bende anlatmadım hiçbir zaman."

Barzan babamın ona bu denli davranmasının nedeni de buydu demek ki. Adamın oğlunu vurduğunda beni neredeyse alıp başının üstüne koyacaktı. Benim kadar o da oğluna kinlenmişti ve alamadığı hırsını onun yerine ben almıştım. O yüzden ben hatalı olsam bile oğlunun yanında durmamıştı. Çocukluk yaptığını düşünmüş, kafasının dikine gittiğini sanmıştı... benim gibi.

"Karan..." dedim fısıltıyla ona doğru döndüğümde kollarımı boynuna doladım. "Çok özür dilerim, seni vurduğum için çok özür dilerim. Bilmiyordum gerçekten her şey üst üste geldi yemin diye tutturdu yemin diye tutturdum çok özür dilerim."

"Marin niye özür diliyorsun? Sana özür dile diye mi anlattım!" dedi sert bir tavırla. "Sen kendince doğru olanı yaptın ve yeminini tuttun. Ben sinirime yenik düşüp içimdeki yangını sana eziyet ederek söndürebileceğimi sandım. Aslında o gün yüzüne baksaymışım sönüp gidecekmiş zaten hatalı olan bendim sen değil."

Geriye çekildiğimde alnımı alnına yasladım ve nefeslerimiz birbirine karışırken soluğum tenine döküldü. "Keşke daha önce anlatsaydın bana! Keşke her şeyi en başından anlatsaydın..." diye mırıldandım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Şimdi anlattım ve bu konular bir daha açılmamak üzere kapandı. Olan oldu artık bütün bunlar geçmişten ibaret. Sen benim geleceğimsin bundan sonra geleceğime bakarım ben."

"Ne güzel kadersin sen, hem vurduğum hem vurulduğum." derken kelimelerim dudaklarına çarpıyordu.

"Şimdi bana izin ver ve karıma çiçek göndermeye cesaret edeni Allah'ına kavuşturayım." dedi Karan az önceki ifadesinden aniden sıyrıldığında çelik gibi olan çehresini geri bürünmüştü.

Aytekin Sönmez hayatımıza bir daha girmemek üzere çıktığında göre kanlı not gönderecek tek bir kişi vardı. O da bir hafta önce kadar senin için burnumun kanamasına değerdı diyen yabancı adam.

"Carlos..." dedim aklıma ondan başka biri gelmezken. Burada olduğumuza göre onun dışında kimse olmazdı. "Carlos olabilir."

"Carlos kim?"

"Şu ilk geldiğimiz gün plajda yanıma gelen adam ismi Carlos'tu o olabilir. Burnunu kırmıştın ya, ondan dolayı kanlı mesaj göndermiş olabilir."

"Tamam, bir daha kimsenin karısına çiçek gönderemeyecek hale getireyim yoksa sinirimi atamayacağım." dedi Karan gitmek üzere yataktan kalktığında bileğinden tuttum.

"Boş versene..." dedim gözlerimin koyulaştığını hissederken yavaşça yutkundum. "Ben başka bir yol biliyorum."

Karan'ı kendime çektiğimde bana karşı çıkmazken saatler boyu yataktan çıkmamış gitmesine engel olmuştum. Vücudumuzdaki terler birbirine karışıp tutkuya boğulduğumuzda akşam olana kadar beraber yanmış ve sönmüştük.

Sonrasında ise Karan karakolluk olana kadar Carlos'u dövmüş şikayetçi olmasıyla sabaha kadar nezarete kalmıştı. Karan Milan bildiğim gibiydi. Bir şey yapacaksa yapıyordu durduracak bir şey yoktu.

Tahmin ettiğim gibi de çiçek Carlos'tan gelmişti.

"Karan..." diye mırıldandığımda kirpiklerimi ona indirdim ve elaya vurgun gözlerini odağıma aldım. "Sevgilim."

İki hafta sonrasında rüya gibi olan Bali tatilimizden dönmüş, yirmi saatlik uçak yolculuğumuzdan sonra güzel memleketimin öpülesi topraklarına adım atmıştık. Mardin sınırlarına gelmiş, bizi karşılayan korumalarla birlikte Milan konağına yolculuk ediyorduk. Bu

Özge Naz – Düşler Ağdı

seferki uçak yolculuğu daha farklı geçerken Karan ilkinin acemiliğini atmama izin vermiş ikinciye aynı acemiliği yapmama izin vermemişti. Geniş yüksek aracın arka koltuğunda oturuyor, Karan uykusu geldiği için dizlerime yatmış ara ara uyumuştur.

"Söyle güzelim."

"Her şey o kadar güzeldi ki sana ne kadar teşekkür etsem az." dedim minnet dolu bir ifadeyle konuştuğumda gözlerim bunu doğruluyordu. "Bana güzel anılar vereceğini söylemiştin fazlasını bile verdin ama asla eksik değildi, her geçen gün bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama her geçen gün sana daha çok aşık oluyorum Karan."

"Masal gibi günler geçirdim seninle."

"Sadece bir zamanımız değil, her günümüz böyle olacak güzelim." dedi Karan, saçlarında dolaşan elimden tutup dudaklarına götürdüğünde küçük bir buse bıraktı. "Sen bana geldiğin gün her şeyi düzeltereğime yemin etmiştim. Her şeyden dönerim bu yeminimden dönmem Marin."

"Yaktım," dedi kor kokan bir sesle. Parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde elimin üstünü tekrar öptü. "Yandın," Yutkunduğunda adem elması yavaşça hareket etti. "Ama en çokta yandım Marin, sana yandım. Sana seni bilmeden yaktım; yakmak istedim."

Gözlerinin içine baktığımda konuşmaya devam etti.

"Her günümüz yarınımıza bir başlangıç olacak ama asla o günlere geri dönmeyecek."

"Beni yaktın," derken onu onaylamıştım. "Yandım, harlandım, söndüm; kül oldum. Birinde kül olduğunda bir başkasını ısıtamazsın yolum hep sana çıkacak hep sana geleceğim, Karan." dedim fısıltıyla. "Ve dilimden düşmeyen tek şey seni sevdiğimi söylemek olacak."

Bacaklarımın üzerinden kafasını kaldırdığında göz hizama geldi. Eli çenemi bulduğunda yavaşça kavradı ve bana yaklaştığında gözlerimi kapatmıştım. Kapanan gözlerimle dudaklarını kirpiklerimde hissettiğimde gözlerimden öpmüştü. İçim kıpır kıpır olurken Karan kulağıma doğru fısıldadı.

"Sevgilimin gözleri bal, yüreği kor."

Dudaklarım kenara kıvrıldığında açılan gözlerimle elaya vurgun gözlerini buluşturdum. "Hâlâ aynı şarkı da mı takılı kaldın?" diye sordum, günde en az yirmi kere bu şarkıyı dinliyordu. Yatta yakıcı güneşin altında uzanırken Karan bana bir şarkı dinleteceğini söylemişti. Meraklanmış hemen dinlemek istemişim. Karan şarkıyı açmış hiçbir şey demeden sessizce dinlemişim. İlk dinlediğimde bir anlam verememişim ama sonra şarkıyı tekrar açıp kulağıma fısıldayarak söylediğinde çok etkilenmişim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben bu şarkıyı seni tanımadan öncede dinliyordum yavrum. Seni tanıdıktan sonra anlam kazanmaya başladı bende. Kurtulamam artık."

"Bendeki seni anlatıyor." dedi Karan.

"Ya... demek öyle." diye mırıldandım. "Ama bendeki seni anlatacak henüz bir şarkı yapılmadı Karan."

"Bak sen."

"Milan konağına geldik ağam." diyen korumayla birlikte ikimizde kendimizi düzeltirken konağın dar taşlı sokağına girmiştik.

Araç tamamen durduktan sonra konak kapısının vazgeçilmezi olan Emrullah bey aynı yerinde dururken diğer adamlar hızlı adımlarla gelmiş kapıları açmıştı. Açan kişiye gülümseyip aşağıya indiğimde Karan'ın kendi tarafından inip yanıma doğru gelmesini bekledim.

Onu beklediğim sırada avlunun açık olan dış kapısından biri koşar adımlar çıkıp kocama doğru ilerlediğinde ne olduğunu anlayamamıştım.

"Karan hoş geldin!" dedi ince tiz sesli birisi kollarını hızlıca Karan'ın boynuna doladığında kelimenin tam anlamıyla üstüne atlamıştı. İrileşen bakışlarım onları takip ederken kaşlarım çatılmıştı.

"Günlerdir seni bekliyorum," diye devam etti. "Patlama olmuş kaza geçirmiş ve hafızanı kaybetmişsin. Duyunca çok üzölüp hemen geldim."

Bejna Karahan buradaydı.

Konağa ilk gelin geldiğim zaman o da buradaydı ve sonra yaşadığı yere geri dönmüştü. Karan'ı seviyordu. Gülnarin hanımın yeğenydi.

"Bejna?" dedi Karan, görmeyi beklemediği gözlerinden ve sesinden belli olurken benim gibi o da kaşlarını çatmıştı.

"Gelsene herkes seni bekliyor." dediğinde bir şey demesine izin vermeden elinden tutup götürürken dış kapıya yöneldiler. İndiğim araç kapısında öylece dururken kendimi ağır çekimde ilerleyen dört beş kameranın farklı açısından çekilen hint dizisindeymiş gibi hissetmekten alamamıştım.

Karan'ın bakışları kısa bir anlığına beni bulduktan sonra önüne dönmüş demir kapıdan içeriye girmişti.

Konak halkı geldiğimiz için avlunun ortasında kalabalık bir şekilde duruyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan ağa günlerdir telefonumuzu açmıyorsun misafirimiz öylece seni bekliyordu. Görmeden gitmeyeceğim diye tutturdu konağımızda misafir ediyoruz kaç gündür sonunda gelebildin." dedi Barzan babam karşımızda durduğunda Karan'ın yanına geçmiştim.

"Hayırdır ağam yeğenimin yanıma misafirliğe gelmesi sorun mu teşkil etti?" Gülnarin hanım kinayeli bir tavırla konuştu.

"Yoo onu nerenden çıkardın Gülnarin?" dedi Barzan baba.

"Evliliğini, son zamanlarımı kısacası hiçbir şeyi hatırlamıyormuşsun Karan," dedi Bejna. "Beni unutmamana sevindim."

Şimdi ne yapacaktık?

Yalana devam mı edecektik?

"Evet, henüz çok bir şey hatırlamıyor Karan," diyerek araya girdim. "Seni görmeyi beklemiyorduk Bejna."

Karşı karşıya birbirimizin gözlerinin içine baktığımız sırada Zilan yanımıza gelmiş ortamında durmuştu.

"Karan ağam," dedi Zilan. "Sen peki hatırlamazsın ama ablam Bejna bir zamanlar senin güzelindi." diye devam ettiğinde şaşkınlık dalga dalga yayıldı, duyduğumdan emin olmak istedim. Bir zamanlar ağamın güzeliydi ne demek oluyordu?

Gülnarin hanım, Zilan ve ablası Bejna bu durumu fırsata çevirmeye gelmişlerdi. Karan'ın hafıza kayıplığı en çok onlara yarayacaktı...

Düşman sayım iki iken artık üç olmuştu.

﴿ BÖLÜM 48 ﴾

48. BÖLÜM “BEJNA”

Üç düşmanım olmuştu artık. *Üç düşman.*

Elfida'nın dediği gibi kendimi asmalı konak dizisinde hissederken her gün gözümü yeni bir olaya açıyordum sanki. Biri bitiyor çok geçmeden bir yenisi daha ekleniyor öncekini aratıyordu. Bejna'nın varlığıyla Zilan'a şükredecektim sanırım çünkü kardeşinden aldığım sinyallerin on katını alıyordum.

Karan bana doğru adımladığında tam dibimde durdu ve kemikli parmakları bel oyuntuma yerleştirip beni kendine çekti. Aramızda ince rüzgarın bir geçmemesini sağlayacak kadar yakınlaştırdı.

"Evet, eşimle birlikte bir kaza geçirdim ama buraya kadar boşuna gelmişsin Bejna mesaj atman yeterli olurdu," dedi Karan sakın bir sesle. "Hiçbir şey unuttuğum yok, her şeyi hatırlıyorum ki hafızamı yitirsem bile güzel karımı gördüğüm ilk an tekrar vurulurdum zaten."

Barzan ağa elindeki bastonunu sertçe yere vurdu. "Hiçbir şey unuttuğumda yok ne demek Karan ağa maytap mı geçiyorsun sen bizle?"

"Hep sen mi oyun oynayacaksın Barzan ağa." dedi Karan imali bir sesle konuştu.

"Neler diyorsun kurban olduğum oğlum? Hafızanı kaybetmedin yani?" dedi Behiçe anne.

"Hayır kaybetmedim anne." diye konuştuğunda Karan, etrafımızdaki bir sürü çift gözler ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Kaybetmediğimi Marin biliyordu. Ondan bunu saklamadım sonra öğrenseydi çok üzülürdü kıyamadım sevgili karıma."

Ona gülümseyerek baktığımda bunu benden saklamadığı için ayrı bir mutlu oluyordum. Benden saklasaydı ve çok sonra öğrenseydim gerçekten çok üzülürdüm. Bunu yapması bile ona defalarca kez aşık olmama neden oluyordu.

"Karan abime bak sen buna en çok Zahir sevinecek ağalığı geri alacağın için." dedi Zühre sevinçle konuştu. "Hemen yazayım da gelsin köylere gezmeye gitmişti."

"Sen sus Zühre sana ne oluyor kızım acelesi yok öğrenir herhal." dedi Gülnarin hanım kızına karşı kaşlarını çatıp baktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şimdi odamıza geçip dinlenmek istiyoruz yol yorgunuyuz. Akşam yemeğe kadar mümkünse rahatsız etmeyin." dedi Karan ve beni de kendisiyle birlikte yürüttüğünde konak halkının şaşkınlığın nidaları daha çok yükselmişti.

"Karan!" dedi henüz aşına olamadığım tiz sesi duymamızla çiçeklerle döşediğim merdivenlere yönelmeden adımlarımız durmuştu.

Karan beni bırakmadan omuzunun gerisinden bakış kondurdu. Bende tamamen bedenimi döndürdüğümde Bejna'nın bakışları bana düşmüş sonra tekrar Karan'ı bulmuştu.

"Konuşsaydık biraz..."

"Dinlenmek istediğimi söyledim Bejna, sonra konuşuruz," dedi ve önüne tekrar döndü. Bana doğru döndüğünde, "Hadi güzelim arabada uyuyamadım zaten. Odamıza geçelim." diye devam etti.

Ona bir şey demeden merdivenlere yöneldiğimizde konaktaki çiçeklerde bakışlarımı gezdirdim. Neredeyse onbeş gün boyunca yoktük ve hepsi çok iyi duruyordu. Rojda özellikle ilgileneneğini söylemişti. Odaya geçtiğimizde Karan benden ayrılıp geniş odanın ortasına ilerledi. Az önceki yüz ifadesinden sıyrılmış düşünceli bir hale bürünmüştü.

Elini pantolonun cebine attı ve telefonu çıkardığında ekranın yandığını gördüm. Çağırıp yanıtlayıp kulağına götürdüğünde pencerenin önüne geçti. "Efendim Mert?"

"Evet konağa geldik şimdi." dedi Karan. Uçağa binmeden önce konuşmuştuk en son onunla inince arayacağımızı söylemiştik ama ikimizde unutmuştuk. "Olur akşam yemeğe gelin ikinizde misafir çok siz de eksik kalmayın hadi görüşürüz."

Dolaptan rahat kıyafetler alıp yatağın üzerine bıraktım. Bedenimi saran kıyafetlerimi çıkarttığım sırada Karan'da koyu lacivert gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. İçeriye gireli dakikalar olmuştu ama konuyla ilgili bir şey demediğinden dolayı konuyu ben açtım.

"Bejna'nın gelmesinden hoşlanmadım," diye mırıldandım. "Niye sürekli olarak geliyor ki?"

"Bejna bu konakta büyüdü," dedi Karan. "Arada sırada gelir gider."

Bacağımı saran pantolonunu teninden ayırıp gömleğinin üstüne bıraktığında bana doğru yaklaştı. Sinirden gözüm seğiriyordu ama o kadar sakin kalmamda kesinlikle normal değildi. Sadece Karan'ın dinlemek ona göre bir şeyler demek istiyordum.

"Her geldiğinde senin böyle üstüne atlar mı?"

"Bebeğim..." dedi Karan ılık bir sesle konuştuğunda elleri yüzümü avuçlandı ve başımı yukarıya doğru kaldırdı. "Yaptığı yanlıştı ama uzun bir zamandır görüşmediğimiz için heyecanlanmış olabilir."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bunca zaman gelmeyip hafızanın yokluğunda gelmesi normal mi peki? Direkt görür görmez hemen hatırlamadığını öne sürdü." diye sorduğunda Karan kaşlarını çatmıştı.

"Herkes ayağa kalkmış durumda. Onun gelmesine şaşırmadım," diye yanıtladı. "Üstelik dediğim gibi gelmesini kimse yadırgamaz."

Tek kaşımı kaldırdım. "O niyeymiş?" Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bir zamanlar *güzelin* olan kadını mı savunacaksın bana? Hem nereden senin güzelin oluyor?"

"O benim gözümde Zühre'den Berivan'dan hiçbir farkı yok. Kardeşlerime nasıl değer veriyorsam ona da aynı şekilde değer veriyorum. Zilan ve Bejna'nın sorunlu bir babası var, çok cahil bir herif. Kızlarını döven okutmayan bir adam. Zilan ne yaşadysa bundan yıllar önce aynısını Bejna'da yaşadı. Babam görmüş bir gün dayak yediğini alıp getirtti konağa Milan aşiretine bağlı olacağını okutacağını söyledi. Bir yıl bizimle yaşadı liseyi beraber okuduk benden iki yaş küçük. Okulunu kazandı ve şehir dışına gitti. Şu an doktor oldu. Bizimkiler kendi kızından ayırmadı herkes Bejna'yı çok sever o yüzden hareketini yanlış anlamamışlardır."

Anlattıklarının hangi birine takılacağımı şaşırdığım sırada çatılı olan kaşlarımı rahat bıraktım. Konak konak değil Gülnarin hanım ve yeğenlerini koruma derneği gibiydi. Kötü bir hayatları vardı olayı her tarafından düşünmek gerekiyordu, sonuçta Barzan babamın karısının yeğenleriydi çok uzak bir akraba değildi onun için. Şiddet görmüşler evlenmek zorunda kalmışlar okutulmamışlardı. Babamda olsa aynısını yapardı. Bunu düşündüğüm için kendimi kötü hissetsem de üçünden de hiç iyi enerjiler almıyordum erkekler bu konu da zayıftı. Milan konağı Zilan'ı sevmiyordu ilk başta ama şimdi hiçbir sorun olmadığı için sevip sayıyordu. Bejna, kardeşi gibi olmadığı için onu daha çok seviyor olabilirlerdi. İyi düşünmem ve fevri hareketler yapmamam gerekiyordu yoksa karşımdaki kötüyse bile kötü konumuna ben düşebilirdim.

"Peki," dedim sadece. Bunu demiş olmam beni şaşırtsa da Karan da benim kadar şaşırmıştı. Şu an bağırıp çağırمام olay çıkarmam saçmalık olurdu. Kardeş gibilermiş, Bejna'nın gözünde bu durum her ne kadar böyle olmasa da Karan'ın gözünde bunu görebiliyordum.

"Bu kadar mı?" dedi Karan çenemi tutan parmaklarını indirdi.

"Bu kadar..." dedim kısık bir sesle. "Ama ola ki sende gördüğüm duyguların aynısını Bejna'da görmezsem ikinizin de benden çekeceği var ona göre Karan! Asla şimdi ki anlayışlı Marin olmam bunu böyle bil! En ufak bir imasını bakışını lafını yakalarsam yemin olsun elimden bir kaza çıkar."

"Oh korktum karıma bir şey oldu sandım. Fabrika ayarlarına döndürecektim yoksa seni." dediğinde Karan dudakları kenara kıvrılmıştı. Dudaklarının saçımın üzerine bastırdı. "Bejna ile konuşup Zilan'ı yanına almasını söyleyeceğim. Zilan'ın yaptıklarını sana olan davranışlarını hala unutmadım, aynı konakta yaşamaktan kesinlikle rahat değilim. Senin de içinin rahat olmadığını biliyorum. Sadece az daha dayan bir iki güne ikisi de gitmiş olurlar, akşam yemekte konuyu açacağım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafamı olumlu anlamda salladığımda Karan yüz ifademi dikkatle inceledi. "Bir sorun yok değil mi? Aklında bir soru işareti kalmadıysa duşa gireceğim."

"Yok," dedim tonlarca olmasına rağmen cevabını bir başka Milan'dan alacaktım. "Gir sen yorgunsun zaten."

Karan yüzümde belli olan ifadeyi daha fazla eşelemeyip banyoya yöneldiğinde dakikalar sonra su sesi gelmeye başlamıştı. Üzerime kısa kollu bir tişört geçirdiğimde örülü saçlarımı açtım. Bali çok sıcak olduğu için sürekli örmekte buluyordum çareyi. Saçlarım rahatladığında kendimi de rahatlatmak için yatağa bıraktım. Sürekli hareket halinde olmak başımı döndürmüştü.

Banyonun kapısı açıldığında içeriden dışarıya buhar tabakası yükseldi. Bakışlarım Karan'ın beline havlu sarılı bedenini incelediğinde dakikalarca gözlerimi alamamıştım. Üzerini giyinip çok vakit kaybetmeden yatağa girdi.

"Hadi uyuyalım biraz." dedi Karan beni kendine çektiğinde yüzünü saçlarımın arasına gömmüştü. "Akşama Mert ve kardeşi Uygur gelecek yemeğe yorucu bir akşam olacak kesin."

"Uykum yok..."

"Uyuturum ben şimdi seni," dediğinde iyice kollarının arasına aldı. "Uyu bebeğim uyu..."

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Uyu bebeğim, koynumda uyu..."

Sesi uykumu getirmişti. "Uyu bebeğim..."

Uyu bebeğim uyu.

Uyu bebeğim, koynumda uyu.

Geceler varmasın sabaha...

Odamız gökyüzü, yatağımız bulut olsun.

Gözlerimi kapatıp sesimi çıkarmadığımda ne kadar uyumaya çalışsamda imkansızdı. Karan'ın nefes alışverişleri düzenli bir hale geldiğinde beni saran kollarından ayrılmaya çalışmam biraz zor olsa da en sonda homurdanıp beni bırakmıştı. Onu yanağından öpüp üzerini örttüm. Yataktan çıktım ve asıl ilgilenmem gereken konu için Barzan babamı bulmam lazımdı. Üzerimdeki kıyafetleri değiştirip güzel bir elbise giydiğimde odadan çıktım.

Avluya geçtiğimde konak halkı kadınlarını Bejna'nın etrafında çardakta oturduğunu gördüm. Gülüş sesleri avluda yankılanıyordu. Yukarıda terasta ise Barzan baba tek başına oturuyordu. Mutfağa girip elime tepside iki çay aldığımda iki kat yukarıya çıktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Barzan baba, çay getirmiştim müsaitsen içelim mi?" dedim ona doğru yaklaştığımda bakışları Mardin'in soluk tonlu manzarasındaydı.

"Helal be kızım. Ben de şimdi çay isteyecektim tam zamanında geldin." dedi Barzan baba yüzündeki gülümsemeye elimden tepsiyi aldı ve masaya bıraktı.

"Afiyet olsun baba."

"Demek bize oyun oynadınız he." dedi elindeki bardağı karnına yasladı ve keyifli bir halde konuştu. "Hazır herkesi kandırmışken işi gücü de bırakalım kaçalım bu topraklardan dediniz."

"Kaçmadık... Karan o olaydan sonra uzaklaşmak istedi biraz, kaçamıyoruz ki mümkün mü en fazla uzaklaşıyorsun."

"Aferin oğluma iyi yapmış, yola geliyor."

"Baba zaten Karan hep yolundaymış ki..." dediğimde çayımdan bir yudum aldım ve masaya bıraktım. "Bana bazı şeyler anlattı, ağalığı bırakmak zorunda kaldığından bahsetti. Bakın bunları benim anlatmam yanlış ama hiçbir zaman babası olarak yanında durmamışsınız üzerine yükü atıp kaçmış bırakınca da düşman kesilmişsiniz." derken yaşlı gözlerinde buğu belirmiş bakışlarını benden çekip soluk evlere tekrar dikmişti.

"Berivan'ı bir başkasıyla evlendirme nedenim Karan'ı buraya ait olduğu topraklara getirmeye çalışmamdı. Gelip bana karşı çıkmasını bekledim ama yapmadı daha kötüsünü yapıp kardeşinin düğünden iki gün önce kaçmasına yardım etti. Sinirlendim bende hem ağalığı kabul etmiyor hem de ağasına karşı çıkıyordu. Aşireti topladım ve hükümü öne sürdüm. Gelecek ve verdiğim ölüm hükmünü ağalığı alıp bozacaktı. Gelmedi ama gelecekti bir şekilde. Kim kızının ölmesine göz yumar ki? Berivan'ın her şeyden haberi vardı bana yalvardı yapmayalım dedi abim bu şekilde gelmez dedi dinletemedi bana sonra sen berdeli kabul edince gelmekten başka çaresi yoktu. Gerçekten kızımın ölmesini istesem o an o dakika kabul eder miydim?"

"Oyun içinde oyun resmen..." dedim biri bana Marin sen doğmadın aslında bütün bunlar şakaydı dese asla gıkım çıkmazdı sanırım. "Karan'ı çok kızdırdınız."

"Kızmaz mı... Karan köpürdü yıktı dağıttı inetti her yeri. Sevdiği olduğunu söyledi. Seni asla kabul etmeyeceğini bütün sinirini senden çıkartacağını buraya getirdiğimize bin pişman edeceğini söyleyip durdu. Yaptı da, yüzüne bile bakmadı eşek sıpası. Ben yüzünü görünce yumuşayacağını biliyordum ona da dedim görünce kıyamazsın öyle kıza. O da yemin etmişti önceden madem öyle asla bakmayacağım dedi. Nikaha kadar görmedi seni tanışmak istemedi. Nikahtan sonra avluda da inadına yemin etti işte. Evet hepsi benim yüzümden belki ama bir gün göçüp gidersem gözüm arkada kalmasını istemiyordum, onu o yüzden gençliğinde oturtmak istedim. Senin gibi cesaretli karısı varken asla sırtı yere gelmezdi, gördüğüm ilk an anladım zaten. O buraların tek ağası olacak sen de hanım ağası olacaksın."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Her şey çok karışık olsa da şimdi daha iyi anlıyorum Barzan baba. Herkesin kendine göre haklı olduğu konularda var haksız olduğu konularda. Neresinden tutarsak tutalım elimizde kalıyor..." dedim ısrarlı bakışlarımla gözlerinin içine baktım. "Karan, görüldüğünden daha çok yaralı görüldüğünden daha çok yalnız. Koskoca konağın içinde hiçlikte gibi. Yükü ağır ama sesini çıkarmıyor her şeyi tek başına sırtlıyor. Gerçek duygularınızı dışa yansıtın artık."

Kafasını salladığında derin düşüncelere dalmıştı. "Haklısın gelin kızım haklısın, bir konuda da haksız olsan ya her şeyde haklısın."

Kafamı aşağıya çardağa çevirdiğimde Zühre'nin Bejna ile yakınlığına hasetlenmeden edememişim. Normalde gelince hemen yanıma koşar neler yaptık diye sorar sanmış ona çektiğim fotoğrafları göstermek istemişim ama hiç yanıma bile gelmemişti.

"Bejna..." dedim bakışlarımı çardakta oturan kalabalıktan çekmezken Barzan babama doğru konuştum. "Uzun süreli mi geldi?"

"Beş gündür burada gelene git artık demek bize yakışmak kızım. Çok duracağını sanmıyorum ama içinin rahat olmadığı konu varsa söylersen bakarız çaresine."

"Hiç öylesine sordum, misafir sonuçta ne kadar kalabilir ki?" dedim sanki ömürlük gelmiş gibi bir havası vardı. Karan'ın dediği gibi herkes onu çok seviyor gibi gözüküyordu. Behiçe annem bile sevgiyle bakıyordu. Zilan'dan farklı olduğu belliydi.

"Çok kalmaz merak etmeyesin koskoca doktor hanım oldu Bejna kızım gider bir iki güne işi gücü var."

"Umarım..."

Çaylarımız bittiğinde tazeleyeceğimi söylesemde Barzan babam bir daha içmeyeceğini belirttiği için tepsiyi alıp aşağıya inmişim. Tepsiyi mutfağa bırakmış odaya doğru çıkarken Bejna'nın tiz sesini duydum.

"Gelin hanım nasılsın? Konuşamadık bir türlü."

Adımlarımı onlara yönelttiğimde bugün menüde birimizin helvası olmaması için dua ettim. Yüzüme gülümseme bile kondurmadım ve yanlarına geçtim.

"Gel yengeciğim yorgunsundur diye rahatsız etmemiştim seni... bende diyorum yengem niye kararmış meğerse Bali'ye gitmiş! Kanada soğuk şimdi nerenin güneşi yaktı bu kadar seni?" dedi Zühre beni kolumdan tutup çektiğinde sıkıca sarılmıştı. Bu kıza da en fazla iki dakika küs kalabiliyordum sarılınca hemen eriyip gidiyordum.

"Aşk güneşi mi yaktı sizi bu kadar çifte kumrular?" diye devam ettiğinde ona gülümsemişim.

"Ne kaynatıyordunuz bakayım?" derken meraklı olmayan bir ifadeyle konuştum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ya Marin yenge Bejna ablam son girdiği ameliyatı anlatıyordu kendisi Ankara'da doktor." dedi Zühre.

"Maşallah Bejna elimizde büyüdü, Milan konağına yakışır bir şekilde okudu doktor olup çıktı." diyen Behiçe anne olurken Gülnarin hanım gururla göğsünü kabarttı kendi çocuğuymuş gibi.

"Behiçe anne ayıp ediyorsun sanki biz okumamışız gibi..." diyerek araya girdi Zühre. "Psikoloji okuyoruz ama hiç havasını atmıyoruz."

"Zühre kızım sen mezun olduğunda ilk ananı tedavi et deli ananla uğraşmaktan canımız çıktı."

"O ne demek öyle Behiçe sen bana deli dersin?" dedi Gülnarin hanım elini karnına yerleştirdi.

"Halacığım Behiçe teyze tabii ki öyle demek istemedi hani sen biraz çatlaksın ya ondan demiştir." dedi Bejna tatlı bir edayla ortamı yumuşatmaya çalıştı. Bejna'nın bakışları film izler gibi atışmayı izleyen bana düştü. "Eee gelin hanım sen neler yapıyorsun? En son çalışmıyordun."

"Zilandan ve Gülnarin hanımdan yeterli bilgileri almışsındır Bejna ama yine de sorduysan cevapsız bırakmak olmaz. Milan şirketinde işe başladım." dediğimde büyük ihtimalle zihninde kocadan torpilli diye laf dolanıp duruyordu.

Kömür bakışları anlamsız bir ifadeye büründü. "Ne demek istediğini anlamadım Marin ama güzelmiş." dedi Bejna. "Karan'ın yanında çalışmak konusunda aynı fikirde değilim güzel değildir, fazla kıskanç."

"Evet öyle çok kıskanç..." dedim bildiğim bir şey varsa ben Karan'dan daha kıskançtım ama gerçekten damarım basılırsa bunu ortaya çıkarırdım. Öyle her şeyi kıskanan birisi değilim ama kıskanırsam tam kıskanırdım. "Bali de yaptıklarıyla neredeyse çıldıracaktım! Bir gece nezarethanede kaldı adamın birini döveceğim diye öldürüyordu az kalsın çok kıskanç."

"İnanmıyorum Karan abime bak sen! Yapar valla beklerim ben abimden konu sen olunca sınır tanımıyor Marin yenge."

"Öyle konu ben olunca kocamın gözü kimseyi görmüyor." diye mırıldandım lafım Bejna'yaydı ama bakışlarım onda değildi.

"Yenge siz şimdi ne güzel fotoğraflar çekilmişsinizdir hep beraber bakalım." dediğinde neredeyse Zühre'nin alnından öpecektim. Telefonumu çıkartıp bütün fotoğraflarımızı tek tek iki saat boyunca anlata anlata gösterirken Gülnarin hanım ve Bejna altıncı fotoğrafta kalkıp gitmişlerdi. Tüm fotoğraflar bittiğinde ise neredeyse akşam olmuştu. Zühre'ye Bejna'yı sorduğumda hava tamamen kararına kadar öve öve anlatmış bitirememişti. Öğrendiğim kadarıyla da Berivan'ın çok yakın arkadaşymış. Konaktaki herkes Bejna'yı çok seviyordu bu bir gerçektir.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Acaba ben mi kuruntu yapıyorum diye düşünmekten kendimi alamıyordum ama gözü kesinlikle göz değildi. Bunu sadece ben görüyor olamazdım. Rojda'ya da sorduğumda iyi biri gördüğüm kadarıyla demişti. Öyle miydi acaba?

Yemekler hazırlanmış Mert ve kardeşinin gelmesini beklediğimiz sırada avlunun dış kapısı açılmıştı. İçeriye Mert girdiğinde yanında ilkokul çağında olduğu belli olan küçük bir erkek çocuğu girmişti.

"Mert hoş geldiniz..." dedim ona doğru yaklaştığımda kollarımı sarıp sıkıca sarıldım. Mert aynı şekilde karşılık verdiğinde geriye çekilip yanında çocuğa döndüm. Abisi gibi kumral olan saçlarını karıştırdım. "Sen de hoş geldin ufaklık."

"Oha..." dedi yaşı on kadar ya var ya yok olan çocuk. "Abi konakta bu kadar güzel kız varmış niye demiyorsun! Daha önce gelirdik."

"Yavaş Uygur yavaş!" dedi Karan kaşlarını çatıp.

"Kimi beğendin oğul? Söyle de saklayalım kızımızı senden." dedi Behiçe anne. O da peşimizden misafiri karşılamaya gelmişti.

Uygur yanıma gelip elimi tuttuğunda, "Bu güzelliği tabii ki de! Daha güzelini görmedim. Ben Uygur senin ismin ne güzellik?" dedi ve beni şaşırtan bir şekilde elimi nazik bir hareketle öptü. Benden en az on yaş küçük çocuğun yaptığı hareketle neredeyse bayılacaktım. Bu yaştaki birinden beklenmeyecek hareketti.

"Benim başım bağlı Uygurcuğum... adım Marin." dedim sıcak bir şekilde gülümsedim.

"Herkesin dilinden düşürmediği güzel Marin... başın bağlı demek çok üzuldüm şu an." dedi Uygur ve nazikçe elimi bıraktı.

"Üzülme canım kader böyleymiş." dedim yalancı bir sesle.

"Abi niye daha önce getirmiyorsun beni kaçırırdım kızını."

"Kimi kaçırıyorsun lan sen velet! Koparırım dilini sana geri yediririm nereden öğreniyorsun bu lafları abisi kılıklı." dedi Karan. Uygur onun hırlamasıyla abisinin yanına geçti. Mert kardeşine gülmeye başladığında Karan sinirli duruyordu.

"Küçük çocuk... düzgün konuşsana korkutacaksın Karan." derken dirseğimle hafifçe karnına vurdum.

"Sen de ne diye canımlı cicimli konuşuyorsun!" dedi kısık bir sesle. "Bana bile bir kere Karancuğum demedin!"

Gözlerim irileştiğinde, "Yuh abartma istersen." diye mırıldandım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yemeğe geçelim haydi geçin içeriye." dedi Behiçe anne.

"Ben bu güzelliğin yanına oturmak istiyorum." dedi Uygur yanıma geldi. "Oturabilir miyim hanımefendi?"

"Yanım dolu ama çaprazıma oturabilirsin."

"Küçük müçük demeyeceğim döveceğim şimdi." dedi Karan.

"Hoş geldin Mert." dedi Zühre güzel giyinmiş olması gözümünden kaçmazken ayrıca başka bir şeyde gözümünden kaçmamıştı. Heyecanlı bir şekilde şalını düzeltmiş kıvrıkcık saçlarını az geriye itmişti.

"Hoş buldum kıvrıkcık." dedi Mert bakışlarını Zühre'den alamıyordu.

"Kıvrıkcık ne Mert ya şu ithamdan nefret ettiğimi söylemişim sana!" dedi Zühre sitemkar bir sesle kaşlarını hafifçe çattı.

"Mert ne Zühre, abin o senin saygılı ol biraz yaşıtın değil." dedi Karan. Onunda bunu fark etmiş olmasıyla bakışlarını Mert ve Zühre de gezmişti.

"Mert abi bir daha kıvrıkcık demeşsen sevinirim." derken Zühre acı bir şekilde mırıldandı.

Mert'in çenesi kasılmış kaşlarını çatmıştı. Zühre ise elini boynuna atmış alerji olmuş gibi kaşmıştı.

Masaya doğru geçtiğimizde Barzan babam her zamanki yerini almış masaya yaklaşan bizde yerlerimizi vakit kaybetmeden almıştık.

"Karan ağamı hanginiz sinir ettiniz?" dedi Bejna, bakışlarının odağı Karan iken onun konuşmasıyla yüzümü Karan'a çevirdim. Kaşlarını çatmıştı sert çehresi her zamanki gibiydi.

"Kimse etmedi, kendi kendine sinir olmayı çok seviyor." dedim hangi olaya takıldığını bilmeksizin konuştum. Zühre'nin abi dememesine mi yoksa Uygur'ın tatlı hareketlerine mi bilemedim.

"Benim tanıdığım Karan'sa kesin bir şeye fena sinir oldu." dedi Bejna ortalığı karıştırmak için bekleyen fırsatçılar gibiydi. Kaostan beslendiğini belli ediyordu. Bu gece masada kaos çok olacaktı kesinlikle aç kalkmayacaksın Bejna ben eminim!

"Neşse ki Karan'ı hiç tanıımıyorsun, tanıdığını sanıyorsun sadece." diye mırıldanırken herkesin rahatça duyabileceği bir şekilde konuştum.

"Hayde hayde bismillah çekinde başlayalım yemeğimize." dedi Barzan baba çorba kasesine kaşğını dalırdı. "De hayde afiyet olsun."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yemeğin ilk adımı sessiz geçerken Uygur ara sıra kaçamak bakışlar atıyor Karan'ı görmesiyle geri çekiliyordu. Yardımcılar çorba kaselerini alıp diğer yemeklere geçtiği sorada Bejna'nın bakışları odağında bir türlü çekemediği Karan'da oyalanırken dudaklarını araladı.

"Karan hâlâ çorbanı içtikten sonra yemeğe ara veriyorsun hiç değişmemişsin." dedi Bejna. Saçını kulağının arkasına ittiğinde sıcak bir şekilde gülümsedi. "Yine en sevdiğin çorba benim çorbam mı?"

"Senin çorban?" dedim şaşkınlıkla konuşurken kelimelerim dudaklarımdan istemsizce dökülmüştü.

"Domates çorbası Karan çok sever."

"Nereden senin oluyor senin keşfin mi domates çorbası?" dedim ters bir şekilde. "Markette paketini iki liraya satıyorlar hazır her yerde bulunabilir çorba."

"Yani benim yaptığım demek istemiştin Marin." dedi Bejna sakın bir tonda konuştu. "Biliyorum markette satıldığını."

"Karımın yemeklerinden sonra başka yemek yiyelim gelmiyor," dedi Karan ortamda farkında olunan gerginliği azaltmak için konuşmuş gibiydi. "Keşke hep o yapsa da yesem."

Gözlerimi kıstım. "Onu tanımadığını söylemiştim Bejna, en sevdiği çorba domates değil büyük ihtimalle yaptığın için kalbin kırılmasın diye beğendiğini söylemiştir. Karan en çok Behiçe annemin yaptığı mercimek çorbasını sever."

Konuşmam sonucuyla kimsede ses çıkmazken söylediklerimi kafamda tarttığımda hiçte yanlış bir şey söylemediğimden emin olmuşum.

"Üç haftada en çok Zahir'i özledim, keşke o da sofrada olsaydı. O olmayınca tuz eksik gibi." diye konuştum.

"Ya evet, Zahir bir haftadır güldürmekten yemek yedirmedi bize şimdi o olmayınca sofranın tadı yok." dedi Bejna lafıma atladıktan sonra bakışlarını tekrar Karan'a çevirdi. "Karan ağama ayıp olmasın ama Zahir'e ağalık baya yakıştı."

"Olmaz sen merak etme." dedim kendimi tutamazken dudağımı dişlerimle ezdim.

"Yenge beni hiç mi özlemedin?" dedi Mert.

"Özlemez olur muyum Mert! Özellikle korkunç şakalarını." derken yüzümde dehşet verici bir ifade belirdi. Zühre kaşlarını çatmış Mert'e bakıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin, beni önceden tanısaydın özler miydin? Ben sanki seni bir gün görmesem özleyecekmiş gibiyim." dedi Uygur kızları tavlama sanatı hakkında kitap yazsa yok satar gibiydi. "Mert abi yanında gelebilir miyiz?"

Karan masada bulunan köftelerinin yarısını Uygur'ın tabağına döktü. "Al abiciğim sen tabağına bıraktıklarımı ye de büyü seni döveceğim yaşa çabuk gel."

"Yaa sen çok tatlısın Uygur, önceden tanısaydım en çok seni özlerdim." dedim elimi yumuşak saçına daldırdım ve yavaşça karıştırdım. Uygur, Karan'a dil çıkardığında Karan ağzının içinde sessizce sabır diledi.

"Evlü evine köylü köyüne, ne zaman gidersin Bejna hanım." dedi Delal hanım az ve öz konuşmasıyla lafı ortaya bomba gibi bırakmıştı. Bazen eski haline döndüğünü düşünüyordum ama o gereksiz hiçbir laf kullanmıyordu. Sanırım suskunluğu boyunca en çok boş laf yapmamayı öğrenmişti.

"Delal hanım, Barzan eniştem istediğim kadar kalabilirsin dediği için henüz bir plan yapmadım." dedi Bejna tatlı bir edayla konuştu.

"Bejna..." dedi Karan.

Bejna kirpiklerini kırparak baktı.

"Efendim Karan."

"Zilan buralarda mutlu değil. Kardeşinle aran nasıl bilmiyorum ama onu yalnız bıraktığının farkında mısın?" dedi Karan. Sanırım bana bahsettiği konuyu açacaktı. "Halası akrabası olarak biz buradayız ama hiçbir şey asıl ailenin yerini tutmaz. Seninle birlikte o da Ankara'ya yerleşsin geldiğinden beri nasıl her şeyini karşılıyorsak gittiğinde de aynı olacağından emin olabilirsiniz onun yeri sizin yanın."

Bejna'nın yüzündeki ifade üçyüz altmış derece değişmişti. Böyle bir şey beklemediği yüzünden okunuyordu. "Kardeşim o benim tabii yeri benim yanıma ama ben burada mutlu olduğumu sanıyordum." Yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti.

"Zilan yanlış bir şey mi yaptı?" derken ses tonundan her şeyden haberi varmış gibiydi.

"Zilan'ın kendisi yanlış Bejna hanım." dedi Delal hanım sert bir tavırla. "Sofranın tadı kaçmasın ama yaşına başına bakmadan saygısızlığı çok oldu sustuk sineye çektik. Karan oğul doğru der, yeri yanındır. Halasının bulunduğu konak değildir. Tutup getirmiş ağzımızı açmadık karşı çıkmadık ama Zilan unutulacak yutulacak şeyler yapmamıştır bilesin."

"Kime saygısızlık yaptı?" diye sordu Bejna.

"Hanım ağasına."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hangisine Delal hanım?"

"Bu konağın bir tane hanım ağası var Bejna, o da *karım*." dedi Karan.

Bejna'nın bakışları kardeşini buldu. "Zilan..."

"Abla..." dedi Zilan. Gülnarin hanım iki yeğenine bakarken üçünün birbirine çok benzediğini fark ettim. Simsiyah gözler kaşlar ve saçlardı. Kızlar gerçekten halalarına çekermiş.

"Gel biz seninle odana gidelim ablacığım." dedi Bejna. Sanki cevap vermemek için kaçmak için bahane bulmuş gibiydi. "Afiyet olsun size."

Onların kalkmasıyla masada sessizlik oluşurken kısa bir süre sonra yemekler yenmişti. Masa toparlanmasında yardımcı olduktan sonra geniş olan çardağa çay vakti için hazırlık yapılıyordu.

"Marin, terasa çıkalım." dedi Karan yemekten beri içinde kurt varmış gibi dururken en sonda çardağa geçmeden beni çağırmişti. Kafamı salladığımda iki kat yukarıya çıkarken Karan arkamdan geliyordu.

Terasa geçip ışıklı manzaraya gözlerimi kısarken adımlarımı durdurmuşum. Karan birkaç adım mesafemde duruyordu.

"Marin bu masadaki tavrın ne? Niye ters ters cevaplar veriyorsun? Bejna'ya bu kadar kaba olmana gerek yok." dedi Karan kolumu sıkıca tuttuğunda beni kendine doğru çekti. Bakışlarım yüzüne tırmandığında elaya vurgun gözlerinde öfke belirmişti. "Kendi arkadaşına bile böylesin."

"Sorduğu soruları duymadın galiba! Güzel cevaplanacak yanı mı var?" diye tıslarcasına konuştuğumda en az onun kadar bende öfkeye bürünmüştüm. Hiçbir şey bile yapmadığım halde bana böyle diyor olması kırılmama neden olduğunda gözlerimin ışığı sönmüştü.

"Bak güzelim sen en ufak bir imasını bakışını lafını yakalarsam elimden kaza çıkar dedin ama öyle bir şey yapmıyor gördüğüm kadarıyla sana ters bir şeyler desin de kavga çıkartsam diye uğraşıyorsun." dediğinde Karan ona hayretler içerisinde bakakalmışım. "Bunu yapma Marin, sen böyle birisi değilsin."

"Saçmalıyorsun şu an... daha ne yapabilir ya daha ne yapabilir? Bejna konusunda bu kadar kör olma! Sırf hafıza kayıplığını fırsat bilip gelmiş, senin her şeyini tanıyor ayağına yatıyor! Bunu görmüyor musun? Bu kadar mı körsün!" diye bağırdığımda bütün konağın sesimle çalkalandığını biliyordum ama bunu aldırmadım. Şu an bana yaptığı resmen haksızlıktı!

"Bak o öyle bir şey yapacak biri değil Marin, onun nasıl biri olduğunu bilecek kadar çok iyi tanıyorum ama sen biraz fazla kıskançlık yapıyorsun bunu yapma!" dedi Karan. Bunu demiş olmasına şaşırmadan edememişim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bunu bana sen mi söylüyorsun Karan ağa? Ben mi kıskançlık yapıyorum? Küçük çocuğu bile kıskanan sen mi bunu söylüyor? Plajda yanıma gelen yabancı için kafa atan sen mi söylüyor? Çiçek gönderdi diye öldürmekten beter eden sen mi? Daha bir sürü kıskançlığın! Ya görmüyor musun masadaki hallerini aaaa hala aynı mısın Karan aaaa kim sinir etti Karan ağamı aaaaa benim tanıdığım Karan! Normal mi sence bunlar? Hiç mi yanlış anlamıyorsun? Birazcık bile mi!" dedim kızgınlıkla.

"Bana onun Cenk'ten bir farkı olduğunu söyle yemin ederim atarım kendimi şuradan! Ki şu an senin yerinde ben olsam Bejna'nın yerinde bir başka erkek olsa iki dakika dayanamayacağını da çok iyi biliyorum. Sana yapılmasını istemediğin bir şeyi sakın bir başkasına yapma Karan ağa özellikle de karına!"

"O puştun adını ağzına alma!"

"Çok güzel..." diye gülererek mırıldandım. "Gerçekten çok güzel o kadar şey anlatıyorum sen cimbızla laf çekiyorsun her zamanki gibi."

"Marin, güzel karım bak gerçekten Bejna kıskanman gereken birisi değil. Asla olamaz da. Gerçekten kardeşlerimden ayırmadım hiçbir zaman."

"Karan... sen öylesin hadi o peki? O seni öyle mi görüyor sanıyorsun? Ben bıktım ama senin arkadaş gibi gözükene ama asla öyle olmayan kadın arkadaşlarından. Merve Bejnası hepsi aynı kapıya çıkıyor daha kaçını karşıma çıkaracaksın? Gerçekten bıktım... sana imasını görürsem elimden bir kaza çıkar dedim bunu gerçekten yaparım ki görüyorum zaten o gözleri hiç iyi bakmıyor bu bile yeterli!"

Karan bir şey demeden terasın ucuna doğru ilerlediğinde peşinden ilerledim ve karşısına geçtim. "Bak ben senin gibi hırlamıyorum. Bana seni dinlemediğimi söylemiştin, dinledim seni. Ama görüyorum ki içime düşen kuruntu yanlış değil boş yere yapılan bir kıskançlık değil." Bakışları manzarayı izlerken parmaklarımı yanağına yerleştirip başımı bana doğru çevirdim. "Sadece düşün, hafızanı kaybettiğini duymuş ve gelmiş olabileceğini düşün bunu fırsata çevirebilir mi? Yapabilir mi yapamaz mı buna sen karar ver çünkü ben o kızı tanımıyorum."

"Lan oğlum niye bağırsunuz? Bütün konak sizi dinliyoruz elimizde çekirdek çay görüntü yok ama ses var o da yetiyor." dedi Mert elinde bir avuç çekirdekle geldiğinde çitleye çitleye merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

"Dizimizin bugün ki bölümü yengen ve kıskançlıkları."

"Karan!" diye bağırdım. "Dalga mı geçiyorsun bir de!"

Mert yanımıza geldiğinde ikimizin ortasında durdu. Bakışlarımı ona kaldırdığımda uzun boyundan dolayı kafamı geriye yatırmıştım. "Bak Mert, sen arkadaşın gibi gözü KÖR birisi değilsin altı aydır tanıyorum bu kısa sürede çok yakın arkadaşım oldun. Şimdi bana tarafsız olup

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bejna'nın Karan'a karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilir misin? Bakışları davranışları olsun, masada hiç gözüne çarpan bir şey oldu mu?"

"Valla ne yalan söyleyeyim gözü göz değil yenge." dedi Mert.

"Kes lan yalabalıktan yalan söyleme." dedi Karan.

"Hiç iyi bakmıyor abiciğim şimdi yalan yok, yemekte bir şey olsa da Karan bana baksın diye yemek yemedi kız fırsat kolladı."

"Tamam Mert... yeterli bence." dedim daha fazla uzatmasına izin vermedim. "Şimdi kulağı da SAĞIR olur söylediklerini duymaz. Biz seninle çaya inelim düşünsün hafıza kaybılığında bir anda konağa damlası NORMAL değil. Sonuçta burada büyümüş bir kıza arada sırada onu okutan yetiştiren insanları arar sorar gelirdi değil mi?"

Karan kaşlarını çatığında derin düşüncelere daldı. Mert koluma girdiğinde beni ilerletti.

"Gel yengelerin en güzeli, elinde silah falan yok değil mi vurursun sen şimdi beni huyuna gitmem lazım." dediğinde Mert merdivenleri inmeye başlamıştı.

"Birini vurmam için silaha ihtiyacım yok Mert. Dilim yetiyor Allah'a şükür!"

"Bana baksana sen..." dedim az önceki olaydan kafamı dağıtmam lazımdı yoksa çok kötü patlayacaktım. "Benim gözümde kaçmaz. Neden Zühre sana abi deyince gerilip durdun? Hatta Karan'ın zorla dedirtmesiyle daha bir gerildin. Seninle şirkette ilk karşılaştığımızda da bir garipsemiştin."

Gözlerimi kıstığımda, "Hayırdır yengesinin gülü?" dememle birlikte Mert elinde çitlediği çekirdeği dudaklarından uzaklaştırıp öksürmeye başlamıştı.

"Helal helal." dedim sırtına yavaşça vururken. "Çekirdek kaçtı galiba boğazına."

"Ben biraz hava alacağım." dedi Mert kumral teni kızardığında neredeyse otuz yaşında olmak üzere olan adamın bu denli bozarmasının tek bir nedeni vardı. Gerçekten en yakın arkadaşının kardeşine aşık olmuş olamazdı değil miydi? Yapma be Mert, Karan öldürürdü seni. O sağ çıkarsa Zahir asla sağ çıkarmazdı.

"Zühre'ye söyleyeyim de su getirsin sana." diye çok uzaklaşmadan arkasından seslendim.

Az ileride bulunan ışıklarla aydınlatılmış çardağa ilerlediğimde bakışlarım direkt Zühre'yi bulmuştu. "Zühre sana zahmet Mert'e su götürür müsün boğazına çekirdek kaçmış öksürüp duruyordu." dedim hızlıca.

Zühre telaşla oturduğu yerden ayağa kalktı. Yüzündeki ifade değişip yerini endişe aldığı anda vakit kaybetmeden dudaklarını araladı. "Ne! Bir şeyi var mı Mert'in?" diye sordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hemen gitmezsen olacak Zühre." dedim üzgün bir sesle. Zühre koşar adımlarla mutfağa geçtiğinde kısa bir süre elinde bir bardak suyla geri çıkmış Mert'in yanına doğru ilerlemişti. Bari bu konakta birileri mutlu olsun artık biz beceremiyorduk.

"Marin ben suyu nereden alabilirim? Susadım da." dedi Uygur utana sıkıla yanıma geldiğinde mahcup bir ifadeyle konuştu. Dudaklarım kenara kıvrıldığında yavaşça gülümsedim.

"Sen otur burada ben sana getireyim Uygur." dedim onun kalkmasına izin vermeyip ben yerime oturmadan ilerledim. Adımları mutfağa doğru yönelttim ve büyük bir bardağa su doldurup aldığımda hızlıca geri çıktım. Alt kattaki odaların birinden ses duymamla birlikte olduğum yere çakılı kalırken duyduğum sese dikkat kesildim.

"Hadi ama Karan seni özlediğimi biliyorsun. Bu hasret sence de çok uzun sürmedi mi?" dedi ince tiz sesiyle Bejna. Sesi oldukça cilveli geliyordu. "Sen de beni özledin biliyorum üstelik bunu bana iki gün önce sen söyledin! Seni sevdiğimi senin beni sevdiğini herkes anlıyor zaten neden gizliyoruz anlamıyorum! Artık herkes öğrensın bıktım bu saklambaç oyunundan."

Duyduklarımla elimdeki cam bardak kayıp giderken beton zemine sertçe çakıldı. Etrafa dağılan cam parçalarıyla sular üzerime sıçradı. Duyduklarım beni bozguna uğrattırken zihnimde Bejna'nın sözleri defalarca yankılandı. Kırılan bardakla birlikte odanın içerisinde hareketle olurken kalbimin neredeyse duracağını sandım.

﴿ BÖLÜM 49 ﴾

49. BÖLÜM “OYUN”

"Hadi ama Karan seni özlediğimi biliyorsun. Bu hasret sence de çok uzun sürmedi mi?" dedi ince tiz sesiyle Bejna. Sesi oldukça cilveli geliyordu. "Sen de beni özledin biliyorum üstelik bunu bana iki gün önce sen söyledin! Seni sevdiğimi senin beni sevdiğini herkes anlıyor zaten neden gizliyoruz anlamıyorum! Artık herkes öğrensın bıktım bu saklambaç oyunundan."

Duyduklarımın elimdeki cam bardak kayıp giderken beton zemine sertçe çakıldı. Etrafa dağılan cam parçalarıyla sular üzerime sıçradı. Duyduklarım beni bozguna uğrattırken zihnimde Bejna'nın sözleri defalarca yankılandı. Kırılan bardakla birlikte odanın içerisinde hareketle olurken kalbimin neredeyse duracağını sandım.

Tuz ve buz. Elimden kayıp giden bardak gibi bende tuz buz olmuşum. Yara aldığımı hissetmiş biri acımadan yarama tuz bastırmış gibiydi, kuru bir buz ise zihnimi dağlamıştı.

"Marin!"

Aşına olduğum kalın gür sesi duymamla birlikte bakışlarım omuzumdan geriye düştüğünde Karan'ı en son bıraktığım yerde terasta koşar adımlarla merdivenden inerken görmüştüm. Bardağın kırılma sesi bütün konakta yankılarken o da duymuş olmalıydı. Karan önünde durduğum odanın içerisinde değildi.

Karşısında durduğum odanın kapısı yavaşça açıldı. İçeriden Bejna çıktığında yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. Bakışları baştan aşağıya beni süzdü ve alayla baktı.

"Neden böyle bir şey yaptın?" dediğimde dudaklarımdan dökülen kelimeler benden bağımsız çıkıyordu. Vücudum titriyor, üzerime çarpan suyun ıslaklığından değil yaşadığım olayın şokundaydı.

"Ne yapmışım Marin?" dedi Bejna. Bakışları ne yaptığının farkındaydı lakin kelimeleri aksini söylüyordu. Büyük bir şeyler çeviriyordu.

"Karan dedin..."

Kaşlarını çattı ve "Ne?" dedi.

"Buradan geçiyordum ve sen bilerek kocamın adını söyledin!" diye tıslarcasına konuştuğumda ne duyduğumdan oldukça emindim. Zilan ortalıkta yoktu odanın içerisinde belki o da vardı. Karan ortalıkta yoktu, plan yapılmıştı ve uygulanmıştı. Bilerek yapmıştı bunu nasıl hesaplamıştı

Özge Naz – Düşler Ağdı

bilmiyorum ama duymamı sağlayacak şekilde yüksek sesle konuşmuş Karan'la ilgili bir şeyler söylemişti. Amacı neydi beni kışkırtmak mı?

"Ne demek istediğini anlamıyorum Marin, uykusuz gözükiyorsun iyi misin?" dedi Bejna ince ses tonuyla konuştuğunda sesindeki ifadesizlik beni bile şaşırtacak cinstendi. Zilan gibi değildi, o kardeşinden çok daha kötüydü. "Yol yorgunusun istersen sana ilaç verebilirim yanımda var."

"Has..." *Siktir!*

"Marin iyi misin kızım?" diye Behiçe annemin sesini işittiğimde bakışlarımı arkaya çevirdim. Karan terasın üç katından aşağıya avluya inmiş, bize doğru geliyordu. Behiçe anne ve diğerleri çardağın orada ayaklanmış bana bakıyordu.

"İyiyim anne bardak düştü sadece kalkmayın siz bir şey yok." diye seslendim sesimden bir şey olmadığı belli oluyordu ama bakışlarım titriyordu.

"Her ne duyduysan yanlış anladın sanırım." dediğinde Bejna az önce yüksek bir sesle konuşmasına rağmen duyduklarımın yanlış olduğunu iddia ediyordu.

"Hayır Bejna ben ne duyduğumu çok iyi biliyorum ama beni tanımadığın için bu ucuz numaraların işe yaracağını sanıyorsun." dedim canlı çıkan sesimle. "Sana bir şey diyeyim mi? Zilan da çok çabaladı, inan hem de çok çabaladı belki de hala çabalıyor. Her ne yapmaya çalışıyorsanız asla oyununuza gelmeyeceğim o kadar kolay değil."

"Anlamıyorum bana neden böyle bir şey diyorsun..."

"Evet anlamıyorsun planlarının evliliğimi bozamayacağını anlamıyorsun ama merak etme sen boşa çabalarırken anlamamı sağlayacağım."

"Güzelim iyi misin bir şey oldu mu?" dedi Karan dakikalar içerisinde yüksek kattan aşağıya inmiş geniş avluyu aşip yanıma doğru gelmişti. Bejna ile benim arama geçtiğinde tam karşımda durdu. "Elinden mi kaydı?"

"Ben..." dediğim sırada bakışlarım yere düştü. Büyük bardağın tamamı etrafıma saçıldığında büyük ve küçük cam parçaları ayak uçlarımda duruyordu. Islanan ayakkabılarımla bir adım geriye attığımda Karan omuzlarımdan tuttu.

"Dur dur... sakın hareket etme ayağına cam batmasın." dedi Karan az önceki öfkesi tamamen sönmüş bir şekilde konuşmasına rağmen elaya vurgun gözlerinde alevler devam ediyordu. Yere eğildi ve ayakkabımın üzerine gelen cam kırıklarını aldı. Onun eğilmesiyle birlikte bakışlarımın arasına Bejna girdiğinde yüzündeki ifadeyi seçebilmişim. Hasetlik.

Onun eğilmesine karşılık bakışlarımı Bejna'dan ayıramadan bende eğildiğimde Karan kafasını bana kaldırdı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin dokunma sen elini kesersin şimdi." dedi Karan yere dokunmama bile izin vermeden elimden tuttu ve beni geri kaldırdı.

"Ben yardım edeyim Karan," dedi Bejna yoğun duygulu çıkan sesiyle onun yanına çöktü. Alt tarafı bir bardaktı ama bütün konak seferber olacaktı sanırım.

Karan bakışlarını benden ayırmadan, "Dokunma sen sakın çöp kovası getireceğim dağılmasın etrafa." dediğinde elimi bırakıp ilerledi. Onun gitmesiyle birlikte Bejna ile tek başıma kalırken yerde cam kırığı topluyor numarası yapan Bejna'nın hareketlerine dikkat kesildim.

Elini yanlışlıkla kesip canı acıyan kız rolüne büründüğünde şefkat mi dileyecekti acaba? Yapacak göz vardı sanki.

Eline bir parça büyük kırık cam aldığı anda ayağa kalktı. Düşündüğümü yapması için sanırım Karan'ın gelmesini bekliyordu. Ona bir adım yanına yaklaştığımda kolundan tuttum. Kömür karası bakışlarını ağır hareketlerle bana kaldırdı. Kolundaki ellerim aşağıya doğru indiğinde avuçlarının arasında dikkatle tuttuğu cam kırığına ellerimi kapattım. Parmaklarını tutup sıkarken avuçlarındaki camın ona batmasını sağladığımda gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"Ah... ne yapıyorsun sen!" dedi Bejna kısık bir sesle.

"Elimi kestin Marin!"

"Bırak!" dedi acı içerisinde mırıldandığında kirpikleri titredi. Diğer eliyle elimi itmeye çalıştığı anda baskıyı daha çok arttırdım. "Bırak diyorum sana!"

"Bir dahakine elinin kesiğiyle kalmazsın Bejna. Soluğunu keserim senin soluğunu! Benimle sakın uğraşmaya kalkma!" diye soluyarak konuştuğumda elini hızlıca bıraktım ve avuçlarında ezdiğim cam kırıkları yere saçıldı. Dolan gözlerle bana bakarken merhamet duygumu yemek masasında terk ettiğimde içimin hiç sızlamadığını fark ettim. Avuçlarından kanlar sicim sicim avlunun zeminine damladı.

"Elini mi kestin! Sana dokunma demiştin!" dedi Karan çok vakit kaybetmeden elinde çöp kovasıyla yanımıza gelmişti. Kovayı yere bırakırken bakışları kan damlalarında durmuştu. Ellerimi tutup kendine çevirdiğinde yüzünde endişe belirmişti. Bakışlarını yerdeki kandan çekerken tertemiz olan avuçlarını gördüğünde kirpiklerini yüzüme kaldırdı.

"Ben değil, Bejna." dedim soğuk bir sesle. "Öyle yardım etmek için yanıp tutuşursa olacağı bu."

Karan aniden bakışlarını benden çekip omuzunun gerisinden Bejna'ya çevirdiğinde bakışları eline düşmüştü. Bejna hafif kanayan eli titrerken Karan'ın ona bakmasıyla yüzünde ağlak bir ifade belirdi.

"Önemli de-"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onun sözünü kesmesine neden olan Karan'ın bakışlarını ondan çekip bana çevirmesiydi. Bejna kendisine sırt dönülmesiyle cümlesi hayalleri gibi havada kalmıştı. Harlı bir alev misali yanan bal rengi harelerime döşenen elalar dudaklarını araladı.

"Marin ne diye inadına kırık camların üstüne basıyorsun?" dediğinde Karan ona kaşlarını çatıp baktım. Bakışlarım yere düşerken ayağım altında ezilen kırıkları umursamadığım gibi duruşumu da bozmadım. "Kucağıma almam için yapıyorsan amacına ulaştın." diye kısık sesle konuştuğunda beni avlunun ortasında herkesin gözü önünde kucaklamıştı. Gözlerim irileştiğinde ona karşı çıkamamıştım bile.

"Dur," dedim hızlıca. "Uygar'a su götürüyordum. Çocuk susamıştı."

Elinde malzemelerle avludaki kırıkları temizlemek için ara odalardan çıkan Havin bizi görmesiyle duraksadı.

"Havin ortalığı hemen temizletin başka birisi daha yaralanmasın, Uygar'a da su götürün. Misafirle neden hanım ağanız ilgileniyor hani hanım ağanızın eli sıcak sudan soğuk suya sokulmayacaktı?" dedi sesindeki güçlü sertlikle. "Niye benim karımın elinde bardak kırılıyor?"

"Ağam-" demesine kalmadan Karan lafını bıçak gibi kesmişti.

"Sakin tekrarlamayın."

Yüzümde oluşan tuhaf ifadeyle zihnimin temiz bir suya batırılan mürekkep gibi yavaş yavaş koyulaştığını hissettiğimde bakışlarımı Karan'a çevirdim. Kaşlarını çatmış beni kendisiyle birlikte merdivenlere yönelttiğinde konağın çiçeklerin yoğun tarafına geçmiştik. Kısa bir süre sonra odaya geçmeden önce duraksadı.

"Ayakkabılarını çıkarsana altında cam kırıkları varsa odaya dağılmasın yalın ayak geziyorsun." dedi Karan.

Ona karşı çıkmadan mantıklı hareketine sessiz kaldım. Onun kucağında uzanıp ayakkabılarımı teker teker çıkardım ve yere düşürüp odanın dışına bıraktım. Odaya geçtiğimizde beni yatağın üzerine yavaşça bıraktı ve kollarını tenimden ayırdı.

"Ne oldu Marin?" dedi Karan tuhaf bakışlarımı hedefiyken ona niye böyle baktığımı çözememiş gibiydi.

"Asıl sana ne oldu Karan? En son esip gürlüyordun Bejna da Bejna diye niye koşa koşa geldin yanıma damladın bir anda?" dedim öfkem henüz tazeyken ses tonumdan belli oluyordu.

"Sana bir şey oldu sandım."

"Evet oldu!" dedim sertçe. "Kocam bana kıskançlık yapıyorsun abartıyorsun deyip duruyor. Bundan başka ne olabilir?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sinirlisin."

"Evet kıskanıyorum seni, annenin babanın çocuğu değilse etrafında olan herkesi kıskanacağım çünkü sen benimsin anladın mı! Elin adamı kıskanmıyorum seni kıskanıyorum ya seni! KOCAMI!" diye gürlediğimde konağın bir köşesinde olduğumuz için ses tonuma aldırmadım.

"Marin..."

"Sus Karan! Ben konuşacağım." derken konuşmasına izin vermedim. "Bu seferki kıskançlık değil, bu seferki öylesine bir şey değil. Sırf Bejna için bana ettiğin laflara bakar mısın? Bejna'ya öyle davranmayı hak etmiyor ama senden laf duymayı, senin bana bu davranışlarını hak ediyor muyum?"

"Marin fevri davrandığının farkındayım." dedi Karan gözlerinde buğu belirlediğinde terastaki davranışından pişman olmuş gibi hali vardı.

"Davranırsın tabii! Değerline laf söyledik çünkü!"

"Konuşulmuyor seninle dinlemiyorsun beni. İkimizde şu an oldukça gerginiz." Yataktan uzaklaştı ve odanın içerisinde volta attı. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Sakinleşelim öyle konuşalım, kalbini kırmak istemiyorum Marin."

"Sağ ol ya, terastaki hareketlerinle hiç kırmamıştın. Biraz daha kır al kullan senin nasıl olsa, sonuçta iyileştirmek varken kırmayı seçmene şaşırmıyorum."

"Marin..." dedi kalın çıkan bir sesle. "Canımı sıkma güzelim."

"Sanki sı-" Karan bana hızlı adımlarla yaklaşıp dudaklarımın üzerine kapandığında konuşmama izin vermemişti. Ona karşılık vermeden ısrarlı dudaklarına yanıtız kalırken dili yavaşça dudaklarımın üzerinde gezdi. Uzun bir süre oyalandıktan sonra karşılık alamayıyla geri çekildi.

"Beni öyle hiçbir şey olmamış gibi öpemezsin sen!"

"Öperim," dedi dudaklarımız arasında çok mesafe yokken nefesi tenime düşüyordu. "Beni dinlemezsen dinleyene kadar öperim."

"Bak güzelim... bebeğim ters davrandım biliyorum ne desen haklısın. Bejna benim annemin babamın çocuğu değil onu korumam saçmaydı. Hareketleri dışarıdan bakınca biraz farklı duruyor ama Bejna hep öyle bir kız sana farklı gelmiş olabilir farkındaysan bir yanlışı olsa bizimkiler senden önce konuşurdu bunu yapmasına asla izin vermezlerdi."

Yüzüne öylece baktım.

"Evet ben kıskanç köpeğin tekiyim konu sen olunca deli oluyorum insanlıktan çıkıyorum. Ama sen öyle olma güzelim," dediğinde nefesi tenimi kamçılarken bakışlarını bakışlarımdan ayırmadı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sana Bejna'yı kardeşim gibi gördüğümü söyledim eğer bunca zaman boyunca onun gözünde farklı bir ima görseydim anında ilişigimi keserdim. Benim ağzım yokmuş gibi masada sen benim yerime cevap verip durdun. Bana konuşma hakkı tanıdın mı? Lafı ağzına çakmasını ben bilmiyorum muyum he Marin?" dedi Karan kararan bakışlarıyla sık kirpiklerinin altından baktı.

"Sanki ona pas verecekmişim gibi masada beni konuşturmadın bile. İzin verseydin ben zaten ona gerekli cevabı güzelce terslemeden verirdim. Onu ilgilendirmeyen çok konu vardı haklısın... kızmakta terslemekte çok haklısın. Belki de o artık benim tanıdığım Bejna bile değil. Eğer canını sıkkan bir konu varsa boşuna değildir."

"Var..." dedim, hızlıca. "Var Karan... kuruntu değil artık buna emin oldum bir an önce gitmelerini istiyorum. Zilan'ın da onu da yarın akşam yemekte görmek istemiyorum."

"Tamam rahatsız olacağını en başından düşünmeliydim benim hatam... ben sadece kalacakları süre boyunca arkadaş olursunuz diye düşünmüştüm. Yalnızsın Zühre dışında kimse yok, Elvida İstanbul da tanıdığın çok kişi yok her zaman yanında olamıyorum güzelim." dedi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Belki de sen haklısın hep olduğun gibi. Gelme amacı boşuna değildir. Bunu düşüneneğim o gözle hiç bakmamıştım en son istediğim şey oynadığım oyunun seni yaralayacak olması buna asla izin vermem Marin."

"Düşün, gerçekten düşün Karan. Ben davranışlarımı hak edecek bir şey yapmadığıma eminim. Sen onu tanıyabilirsin ama ben tanımıyorum o yüzden tavırlarım kendimce doğruydu." dediğim sırada Karan'ın telefon sesi kısa bir melodiyle odanın içerisinde yankılandı. Cebinden çıkartıp yanan ekranda bakışlarını kısaca gezdirdi.

"Mert'ler gidiyormuş, onu haber vermiş gel uğurlamaya geçelim ayıp olmasın o kadar bizim için geldiler ilgilenemedik bir türlü." diye konuştuğunda sıkıntılı gözüküyordu.

"Üzerim ıslak kaldı değiştireyim." dedim bardaktaki suyun çoğunluğu üzerimdeki elbiseye dökülmüştü. Yataktan kalktım ve dolabın önüne adımladım.

Karan'ın bakışlarının bana döndüğünü fark ettiğimde gözlerinin içine baktım. Elbisemin etek ucundan tutup yukarıya doğru sıyırdığımda hareketlerim oldukça yavaştı. Göğüslerime kadar donuk bir halde açarken karnımı istemsizce içime çekmişim. Tamamen kaldırıp saçlarımdan çekip kurtardığımda iç çamaşırlarımla kalırken vücuduma soğukluk çarptı. Onun etkisiyle daha dik dururken arkamı dönüp dolaptan rahat bir kıyafet alırken vakit kaybetmeden üzerime geçirmişim. Karan'ın defalarca kez yutkunuşu odanın içerisinde tok bir sesle yankılanmıştı.

"Az kalsın unuttuyordum..." dedim telaşlı bir sesle mırıldanırken Karan'ın kıyafetlerinin bulunduğu kısma geçtim. "Sana birkaç parça eşya ayarlayayım."

"Ne için?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Biraz bu konaktan uzaklaşmaya ihtiyacın var." dedim yüzümü ona dönmezken üçer parça kıyafetlerinden alıp yatağa bıraktım.

"O ne demek Marin?"

"Şu demek oluyor Karan ağa," derken dolaptan aldığım küçük el çantasına eşyaları rastgele yerleştirdim. "Mert ve Uygarcığım giderken sende onlarla beraber gidiyorsun demek."

"Neden onlarla gidiyormuşum?" dediğinde sesinde şaşkınlığın tınısı vardı.

"Bu gece bensiz uyuyacaksın Karan ağa!" Bakışlarımı kaldırdım ve öfkeyle gözlerinin içine baktım. "Belki birkaç gece, belki birkaç hafta!"

Aniden kaşlarını çattığında, "Bana ceza mı veriyorsun sen?" dedi Karan.

"Ceza demeyelim, ceza olsaydı tavrım çok farklı olurdu. Beni bir başkası için kırmayı göze alırsan neler olabileceğini görmem için fragman diyelim biz ona." diye onu düzeltirken kıyafetlerini katlamaya devam ettim.

"Sensiz uyuyamadığımı biliyorsun bebeğim." dedi Karan yanıma yaklaştığında aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Elini çeneme yerleştirdiğinde başımı kendi yüzüne kaldırdı. "Kokunun olmadığı başka bir yerde uyuyamam, eğer gerçekten öfkeliysen ve bu yüzden benimle uyumak istemiyorsan anlarım sesimi bile çıkarmam bak şurada uyurum ben."

Gözlerinin gösterdiği yere baktığımda koltuğu görmemle kafamı iki yanıma salladım. "Hayır koltukta uyumayacaksın."

"Misafir odalarına geçeyim?"

"Fırsatçılara fırsat verecek göz var mı bende? Elimle Bejna'nın odasına koyayım istersen?" dedim tıslarcasına dişlerimin arasında mırıldandım. "Hiçbir şekilde bu konağın içerisine olmayacaksın Karan ağa! Dosdoğru arkadaşına gidiyorsun ve onlarda kalıyorsun başka hiçbir yerde kalmayacaksın. Ben gel diyene kadar da gelmeyeceksin!"

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" derken üzgün bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sen elin kızı için beni karşına alırsan çok daha kötülerini de yaparım. Bana beni kendinle tehdit etme demiştin ya tehdit etmem ben gerçekten yaparım."

"Marin..."

Küçük el çantasını ona uzattım. "Eşyaların, yeterli olur sanırım. İdare etmeye çalış." dediğimde çantayı benden almadığı için eline bıraktım. Odadaki terlikleri ayağıma geçirdim ve kolundan tuttum. "Hadi gel."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Odadan çıktığımızda onu kolundan sürükler bir halde götürürken ayakları gitmek istemiyor gibi ağır adımlar atıyordu. Merdivenlerin başına geldiğimizde avludaki kuru kalabalığı gördüm. Aklımı kurcalayan soruyu gün yüzüne çıkarmak için tam zamanıydı yoksa onu görmediğim süre boyunca beni rahatsız edip duracaktı.

"Neden Bejna elini kestiğinde bu kadar ilgisiz durdun?" diye sorduğumda tuttuğum kolunu bırakmış onun yanında dururken kollarımı birbirine dolamıştım.

"Senin olduğun yerde başka ilgim olamaz Marin, bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Elini kesti ama..." dedim mırıldanarak alt dudağımı dişlediğimde biraz daha konuşsam kendi yaptığımı itiraf edecektim.

"Doktor değil mi baksın çaresine Marin, koskoca kız ağlayacak hali yok küçük bir şeydir."

Eğer biraz daha konuşursak onu göndermekten vazgeçecektim o yüzden cevap vermeyip sessiz kaldım. Az önceki konuşmaları içimi rahatlatmıştı. En azından söylediklerimi düşünecekti. Bana hak vermişti. Benim için bu denli telaşlanması yumuşamama neden olurken biraz ayrı kalmamız ikimizde iyi olacağı için bunu ona belli etmedim. Zihnini toparlamaya ihtiyacı vardı.

"Marin ben gidiyorum." dedi Uygur ufak boyuyla yanıma geldi. "Seninle başka bir zaman başka bir yerde vakit geçirebilir miyim güzellik?"

"Neden olmasın Uygarcığım, seninle vakit geçirmekten keyif alırım." dediğimde kumral parlak saçlarını karıştırdım. Bunu yapmam onunda hoşuna giderken yüzünü hafifçe buruşturdu.

"Acaba Karan ağayı size versek seni alsak nasıl olur?" diye sorduğumda Uygur'ın gözleri ay gibi parlamış ve genişlemişti.

"Oluuuur." dedi tatlı bir halde.

Karan, beline zor yetişen Uygur'ı yanına çektiğinde benden uzaklaştırdı. "Lan velet yürü düş önüme gidiyoruz hadi." dedi sert bir tavırla.

"Sen nereye gidiyorsun kurban olduğum oğlum?" dedi Behiçe anne yanımıza geldiğinde Karan'ın elindeki çantaya bakışları takılmıştı.

"Misafirlige gidiyor anne, Mert öyle ağamı ağırlayacağım deyip duruyordu. Kalsın biraz üç hafta göremeyince çok özlemiş bir üç hafta hasret gidersinler." dediğimde Karan'ın kaşları havaya kalkmış bana hayretler içerisinde bakmıştı.

"Sabah ve akşam yemek için tam saatinde gelersin, ne erken ne geç." dedim bakışlarımı ondan çektim ve bir adım ilerledim.

"Öpücük yok mu?" diye sordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan elini belime yerleştirip beni kendine çekecekken kafamı geriye çektim. "Sen değil," dedim aynı soğuklukla. "Uygarcığım sana dedim öpücük yok mu?"

"Oha olmaz mı!" dedi ve yanıma geldiğinde Karan'ın onu kafes gibi tutan kolundan kurtulmuştu. Bana doğru uzanmaya çalıştığında eğilip yanaklarımı ıslakça öptüm. O da aynı şekilde öperken Karan'ın kararlı bakışları kale bile almadım. Onu geçip Mert'in yanına giderken hırslayan sesini işittim.

"Marin..."

"Yine bekleriz Mert her zaman getir Uygur'ı çok sevdim." dedim Mert'e sarıldığımda ses tonumu alçalttım. "Bana bak ne yaparsa bana yazıyorsun tamam mı? Her dakikasından haberim olacak zaten sürekli mesajlaşırsınız. Sakın bir yere falan gitmesine izin verme vururum ikinizi de."

Mert geri çekildiğinde korku dolu gözlerle bakarken ciddi olduğumu görüp yavaşça yutkunmuştu. Göz kırpıp ilerlediğinde arkamı dönmüş Behiçe annemle birlikte içeriye geçmiştim. Yaptıklarım Karan'ın iyiliği içindi. Biraz ayrı kalırsa değerimi anlayacak bundan sonra söylediğim her kelime onun bir senet değeri olacaktı.

Konak halkına iyi geceler dedikten sonra odama geçtiğimde kapıyı kilitledim ve Mardin manzarasına eşlik eden odamda tek başıma kaldım. Üç düşmana kendimi tek başıma bırakmam ne doğrudu bilmiyorum ama şimdi geri çekilirsem bir daha hiç karşılarında duramazdım. Bejna büyük oynayacaktı ee haliyle bende küçük oynayan birisi değildim.

Sabahı zor etmiş, gözümü defalarca açmış karnımı saran sıcak ellerini varlığını en derinlerimde hissetmiştim. Ben bu denli uyuyamadıysam o hiç uyuyamamıştı kesin. Kendimi zoraki bir halde kaldırdığımda banyoya girip sıcak bir duş almış üzerimi giyinmiştim. Odanın kapısının kilidini açıp dışarıya çıktığımda merdivenleri inip mutfağa geçtim.

"Kolay gelsin hanımlar." dedim mutfaktaki kalabalıkta konağın yarı kadınları buradayken görmek istemediğim şahsiyette buradaydı. Bejna elini sarmış kesme tahtasında bir şeyler doğruyordu.

"Uyanmışsın kızım," dedi Behiçe anne sıcak bir şekilde gülümsedi. "Barzan ağa bu sabah kahvaltayı terasta yapmak istedi havalar iyice kış olmadan tadını çıkaralım diye düşünmüş. İstersen üstüne kalın bir şey alıp gel kızım."

Ona kafamı sallamakla yetindiğimde sonra almak için aklıma not ettim.

"Behiçe teyze, Barzan eniştem salatalık sevmediği için doğramıyorum." dedi Bejna kinayeli bir sesle konuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hala unutmamışsın Bejna kaç yıl oldu burada yaşamayalı, konağın bir kızı da sensin zaten." dediğinde Behiçe anne kaşlarını istemsizce çatılmıştı. Yardımcılarla birlikte sofra hazırlandığında terasa geçmiş herkes yerlerini almıştı. Zilan ve Bejna ortalıkta yoktu.

"Yav nerede kaldı bu oğlan." dedi Barzan baba.

"Gelir şimdi..." dediğimde terasta sokağa bakmış ama ondan iz görememişim. "Ben üzerime bir şey alıp geleyim soğukmuş baya." diye devam ettiğimde Behiçe anne kafasını sallamıştı.

Oradan ayrılıp aşağıya indiğimde avluya kısa sürede geçmişim. Kendi tarafıma ilerlerken açık olan odanın kapısından sesler gelmeye başlamıştı.

"Babam her gün arıyor tehdit ediyor beni, ne zaman hanım ağa olacakmışım diye sorup duruyor. Biraz daha eline geçerli bir şey vermezsek Milan konağına gelip her şeyi anlatacağını söyledi." diyen Bejna'nın sesini işittiğimde dün ki yaşadığım şokun üzerine bu üstüme defalarca bomba yağdırmış gibi hissettirmişti.

"Oyalarız babamı onu takma şimdilik." dedi Zilan.

"Hani hafızasını kaybetmişti Zilan! Boşuna mı geldim ben buraya?" dedi Bejna sertçe konuştu. Kaşlarını havaya kalktığında bütün dikkatim onun kısık çıkan sesine kesildi. "Karan her şeyi hatırlıyor baksana bunca zaman ne diye kaldın konakta kızım sen?"

"Nereden bilebilirdim oyun yaptığını ağamın? Yine en azından kalmana izin verdi, vermeyebilirdi. Bu sürede nasıl yapıyorsan yap temelli kalmaya bak konakta bıktım ben buradan!" dedi Zilan tıslar gibi konuşurken sesini alçak tutmaya çalışıyordu.

"Var aklımda birkaç plan... biri suya düştü hafızasını unutması ayağına onunla sevgili olduğumu öne sürecektir evliliğini zedeleyecektim ama olmadı. Karan zaten kıyamıyor bana ağıma çabuk düşecek." dedi Bejna.

Hiç görüldüğü gibi biri olmadığı ilk gördüğüm an anlamışım. Bu konakta yaşayan insanlar gerçekten kördü! Biliyordum işte, gelme amacı kesinlikle boşuna değildi. Bunları birine anlatsam kimse bana inanmazdı...

Karan inanırdı. Bana dün gece hak vermişti. Başta fevri davranmış ona zaman verince beni anlamıştı. Bir tek ona anlatabilirdim.

"Gelin hanım ne yapıyorsun burada?" dedi Bejna, odadan ne zaman çıktıklarını daldığım düşüncelerden fark etmemişken onları dinlerken beni yakalamıştı. Uzaklaşmadığım için bozuntuya vermedim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hiç öylesine hanım ağa olduğum konağımda geziyordum bir şey mi vardı Bejna?" dedim ve yüzümdeki ifadeyi hızlıca düzeltiltim. Adımlarımı odama çıkan merdivenlere yönelttim. Basamakları tırmanmış merdivenlerin başındayken Bejna beni sesiyle durdurdu.

"Baksana Marin..." dedi Bejna.

"Sen beni kıskanıyorsun değil mi?" diye konuştuğunda bedenimi ona çevirdim. Basamakları tırmanmış birkaç basamak vardı aramızda. "O gözlerin bana öyle kıskançlıkla bakıyor ki... hele bir de konaktakiler beni sevdiği için içten içe ölüyorsun özellikle Karan'ın bana olan şefkati."

"Herkes senin ne olduğunu öğrenecek az kaldı!" dedi Bejna hiddetle.

Ona kaşlarımı çattım. "Neymişim ben? Senin gibi evli bir adamı ayartmaya çalışan kadın mıyım?" diye tısladım. "Senin amacının ne olduğunu biliyorum Bejna! Kocamdan uzak dur! Bu konaktan uzak dur! Kardeşini de al ve bir an önce git!"

Avlunun sürgülü demir kapısı yavaşça açıldığında Karan Milan'ı gördüm. Hızlı adımlarla iniyor iri cüssesiyle fevri davranıyordu.

İçeriye giren Karan'ı gördüğümde bakışlarımı ondan çekip Bejna'ya diktim. "Kocamda geliyor zaten şimdi senin gerçek yüzünü öğrenecek!"

"Tam zamanı..." dedi Bejna ve yüzünde sinsî bir gülüş belirdi. "Kocanda dahil herkes senin gerçek yüzünü öğrenecek."

Bejna kendini merdivenlerden aşağıya bıraktığında dudaklarının arasından Mardin'i inletecek kadar yüksek bir çığlık koştı. Aynı çığlık bende de koparken dudaklarımı ellerimle kapatmış merdivenlerden yuvarlanışını irileşen gözlerle izlemiştim. Kaç basamak yuvarlanmıştı bilmiyorum ama merdivene özenle dizdiğim bütün çiçeklerim onunla beraber yuvarlanmış üzerine düşmüştü.

"Bejna!" dedim yaşadığım olayın şokundan sıyrılamazken toprak kaplı merdivenlerden aşağıya koşar adımlarla indim. "Bejna iyi misin?"

Onu tutup kaldırmak isterken Bejna beni hızlıca ve oldukça sertçe itti. "Uzak dur benden bilerek yaptın! Beni merdivenlerden ittin, üstelik hiçbir şey yapmamıştım sana Marin ne kötülüğümü gördün tek istediğim seninle konuşmaktı!" diye bağırırken herkesi başımıza toplamıştı.

"NE?" dedim yüksek sesle. "Ne saçmalıyorsun sana dokunmadım bile!"

"Sen ittin beni!" dedi Bejna yattığı yerde gözyaşları dökerken bedeni felç kalmış gibi hareket dahi edemiyordu. Bakışlarım yüksek merdivenden yukarıdan aşağıya inerken ondan uzaklaşmıştım. Bu kadar psikopat bir insan olacağını düşünmemiştim. Kendini resmen

Özge Naz – Düşler Ağdı

merdivenlerden aşağıya itmişti. Tamam bunu bende yapmıştım ama ben üç dört basamak kala yapmıştım. Bu kadın gerçekten doktor muydu? Deliydi bu!

"Marin?" dedi Karan tok bir sesle. Bakışlarımı merdivenden çekip Karan'a çevirdiğimde elaya vurgun gözleri kararmıştı. "Ne diyor Bejna?"

Yavaşça yutkundum. "Karan saçmalıyor..." diye fısıldadım. Karan'a elimden bir kaza çıkacak diye yemin etmişim az önce değil mi? Asıl saçmalayan bendim!

"Karan... karın olacak bu kadın beni merdivenlerden itti üstelik ona hiçbir şey yapmadım saçma saçma laflar etti seni sevdiğimi iddia etti seni abim gibi gördüğümü biliyorsun Karan, bu kadın deli! Evlendiğin kadın bu mu cidden? Canıma kast etti!"

Herkes başımıza toplanmıştı. Bütün konak etrafımızdaydı. Bejna, ona çömelen Karan'a sarılmış yerde yığılan bedeniyle sarsılarak ağlıyordu. Behiçe anne bana inanmayan bir halde bakıyordu. Zühre şaşırmış, herkes en az onun kadar şaşkındı. Gülnarin hanım ve Zilan şallarını ağzına kapatmış bıyık altından gülümsüyordu. Barzan babam ise bana hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Marin?" dedi Karan, bakışlarımı ona çevirdiğimde gözleri ne elaydı ne vurgundu. Sadece bakıyordu.

﴿ BÖLÜM 50 ﴾

50. BÖLÜM “ÇİÇEK”

"Marin?" dedi Karan, bakışlarımı ona çevirdiğimde gözleri ne elaydı ne vurgundu. Sadece bakıyordu.

Bakışları farklı değildi; şaşkınlı lakin şaşkınlığı bunun beni yapabileceğimden kaynaklanmıyordu. Onu tanıyordum, yüz ifadesinden neler olabileceğini anlayabilecek kadar iyi tanıyordum. O da beni tanıyordu ağzımı bile açmasam ben yapmadım desem bana inanacaktı.

Karan Milan'dı o, deniz kızına hiç kıyabilir miydi?

Henüz duyduklarımı hazmedememiştim. Zilan ve Bejna'nın konuşmalarını işitmiş beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ne olduğunu anlayamamış tam kavradığım sırada Bejna'ya yakalanmışım. Onları dinlediğimi fark etmişlerdi. Birine anlatmam lazımdı. Karan'ı evden gönderdiğim için pişmanlık hissederken tam o sıra Karan, Milan konağına giriş yapmıştı. Biraz hızlı davranıp onu hemen çağırabilseydim Karan olaylara gözüyle şahit olabilirdi.

Ona kuruntularımın boşa olmadığını anlatamadan üzerime tekrar kumpas kurulmuştu. Ve bu ilk oyunu olmayacaktı.

Milan konağı halkının beklentili bakışları üzerimde geziyordu. Dudaklarım araladım lakin kelimeler dökülecek miydi bilmiyorum. Birinin suçsuz yere suçlanması oldukça kötüyken kendini açıklayamamak daha kötüydü.

"Ben..." dedim fısıltıyla yutkunuşum acıya davetti. Lal olduğumu hissettim dilimde bir düğüm oluşmuştu sanki. "Ben..."

Zorlukla tekrar yutkundum, konuşamıyor oluşumun tek nedeni şaşkınlığımdan kaynaklanıyordu. Herkes ağzımdan çıkacak kelimelere odaklanmış olayı benden duymak istiyor gibilerdi. Her şey saniyeler içerisinde olmuştu. O kadar kısa sürede olmuştu ki şaşkınlık, korku dalga dalga yayılıyordu üzerime doğru beni boğuyordu.

"Ben yapmadım bakın nasıl gözüktüğünün farkındayım ama onu ben itmedim." derken sesimin titremesine engel olamamışım.

"Sen itmediysen beni cinler periler mi itti Marin! Bas baya ittin beni işte üstelik hiçbir suçum yoktu! Boş boş laflar ettin ve kendi kendine sinirlenince ittin sana hiçbir şey demedim." dedi Bejna gözleri dolu dolu hıçkırarak ağlarken kelimeleri zorlukla dışarıya savuruyordu. "Sadece seninle konuşmak istemişim! Karşılığını böyle aldığıma inanamıyorum..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seni itmem için bir sürü nedenim olsa da itmedim Bejna! Bilerek yaptın, şu an bana ve herkese iğrenç bir oyun oynuyorsun senin oyunlarına gelmeyeceğim o kadar kolay değil!"

"Oyun mu? Sen çok dizi film izlemiştirsin galiba Marin! Kocanı, abim gibi gördüğüm adamı sevdiğimi iddia ettin!" dedi Bejna timsah gözyaşlarıyla konuşmaya devam etti. "Geldiğinden beri seninle konuşmaya çalıştım ama sen bana tek iyi bir kelime bile etmedin. Yemekte saygımı bozmamak için ağzımı açmadım ama yaptığın hiçbir davranışı hak etmedim ben bu kıskançlık değil başka bir şey gözün dönmüş senin!"

Konuşmama izin vermeden kendimi açıklama hakkım Bejna'nın tekrar yüksek çıkan sesiyle elimden alınmıştı. Herkesin bakışları ona düştü. Eli ayağını bulduğunda yavaşça dokundu ve sanki elektrik çarpmış gibi elini geri çekti.

"Canım çok yanıyor Karan..." dedi Bejna acıklı çıkan sesiyle Karan'ın kollarından tutarken gözlerinden yaşlar sicim sicim akıyordu. "Onu görmek istemiyorum hastaneye götür beni."

"Gelin hanım bir açıklama bekliyoruz senden bu da neyin nesi!" dedi Barzan baba elindeki bastonu sertçe yere vurduğunda istemsizce irkilmişim. Beton zeminden yankı yapan ses beni kendime getirirken hızla dudaklarımı araladım.

"Barzan baba yemin ederim ben itmedim onu! Kendi kendini bilerek bıraktı..." dedim canlı tutmaya çalıştığım sesimle yaşlar gözlerimi zorluyordu. Akmaması için kendimi sıktığımda yüzümde acı belirdi. "Bejna sandığımız gibi birisi değil! Konuşmalarını duydum ikisinin... Zilan'ın gelme amacı bile farklı! Gülnarin hanım ve yeğenleri gerçekten kötü insanlar bir şeyler planlamışlar ve onu uyguluyorlar tuzak bunlar!"

"Üstümü iyilik sağlık neler dersin sen gelin!" dedi Gülnarin hanım yeğeninin yanından kalkıp bana doğru geldi. "Yeğenimin canına kast edip bir de iftira mı atıyorsun sen he!"

"Bana inanmak zorundasınız, ben yapmadım."

"Bak güzel gelinim Marin'im... canını sıkacak laf mı söyledi. Ters bir şey mi dedi sana he kızım? Ondan mı ittin? Bak anlarınız sinirle yapmış olabilirsin." dedi Behiçe anne beni tuttuğunda kendine doğru çevirdi. Sesi ılımlı geliyor bakışları olan bitene inanmıyor gibiydi.

"YAPMADIM!" dedim bütün avluyu inleyen bir sesle avazımın çıktığı kadar bağırdım. "KEŞKE YAPSAYMIŞIM AMA BEN YAPMADIM! İTMEDİM ONU!"

"Sana Karan ağa bile inanmıyor biz mi inanacağız kötü gelin! Geldiğinden beri başımızdan tek bir olay eksilmedi! Bu konağa adım attığından beri olaysız bir günümüz yok ben demiştim ama bu kız Milan aşiretine layık değil demiştim!" dedi Gülnarin hanım boğazına kadar kıpkırmızı olmuşken öfkeyle konuşuyordu.

Bakışlarım Karan Milan'a düştüğünde ela gözlerine damlayan koyulukla bana baktı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Dayanamıyordum.

Gözlerimden yaşlar akarken bugün kim gözyaşıma sebep olduysa asla affetmeyecektim. Asla.

Dayanamadığımı o da anlamış olacak ki Bejna'nın onu tutan kollarından kurtuldu. Hızlıca ayağa kalktı ve Gülnarin hanımın karşısına dikildi. "Ne diyorsun lan sen!" dedi Karan sertçe gürlüncesine konuştu. Alnında derin çukurlar oluşacak kadar kaşlarını sertçe çattı. Burnundan soluyor iri cüssesi hızla inip kalkıyordu. "İnanmıyor da ne demek sana mı inanacağım Gülnarin! Benim ağzımdan öyle bir laf çıkmadan nasıl hüküm verirsin sen o lafları söyleyen dilini koparırım."

"Yok bir de inan bu kötü geline!" dedi Gülnarin hanım. "Gözün kör galiba Karan ağa olan biteni anlamıyor musun! Karın olacak o kadın yalan söylüyor!"

"GÜLNARİN!" diye kükredi Karan, sesi avlunun içerisinde yankılandı. Gülnarin hanımın karşısına geçtiğinde Zühre'de abisiyle annesinin arasında durmuştu. "Marin hakkında tek bir kelime daha edersen gerçekten çok kötü şeyler olacak!"

Zühre annesiyle birlikte kenara geçti. Behiçe anne ve Barzan baba ifadesizlikle izlerken duygularını en yoğun yaşayan Zühre'ydi. Ondan karşı bana bir atak gelmemişti ama bu durumdayken bana inanacağını sanmıyordum. Ben sadece gelindim, bu konağa gelmiş berdel ile gerçekleştirilmiş bir evlilikti. Bir tarafta annesi bir tarafta kuzenleri vardı. Olayı gördüğü ilk andan beri sessiz kalmıştı ama sessizliği beni nedense korkutuyordu. Umarım beni yanıltırdı.

Karan sinirle avlunun içerisinde volta atmaya başladığında belirgin olan damarlarıyla patlamak üzere olan bir bomba gibiydi. Dakikalar değil saniyeleri kalmış gibi birinin onu durduracak kablosunu kesmek istiyordu. Yanlış kabloyu kesecek olan bendim.

Zilan benden kısa boyuyla cılız bedenini hareket ettirdi. Simsiyah kaşlarını çatıp karşıma geçtiğinde ablasıyla bir olan kömür gözlerini bana dikti.

"Bir de hanım ağa olacak başımıza! Bir gün Karan ağamı vurur! Bir gün elin adamı döver! Ne istedin benim ablamdan!" dedi Zilan hanım bana doğru atak yaptığında olduğum yere kalakalmıştım. "Sana diyorum gelin! Halam demişti size bu kadın ağama layık değil diye dinletemedi hiçbirinize! Kardeş gibi büyüdüğü ablamı kıskanacak ne vardı?"

"Ondan uzak duracaksın Zilan!" dedi Karan, hesaplayamadığım kadar kısa sürede yanımıza geldiğinde beni bileğimden tutup çekmiş kendi arkasına almıştı. "Karıma dokunmaya hele bir cesaret et gömerim seni buraya cesedini çıkartamazlar."

Zilan bakışlarını benden çekip karşısında kendinden fazlasıyla uzun olan adama doğru yavaşça tırmandırdı. Karan'ın yüz ifadesindeki sertliği gördüğünde bir adım geriledi. Gözlerinin titreyişine şahit olduğumda ondan korktuğunu anlamam uzun sürmemişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ağam görmüyor musun ne yaptığını!" dedi Zilan ince sesiyle bağırdı.

Karan, Zilan'ı kolundan tuttu ve sarstığında, "Ne yapmış lan ne yapmış?" diye gürledi.

"Bejna ablamı merdivenlerden itmiş! Daha ne yapacak!"

"Gözünle gördün mü?" dedi Karan. "Benden sonra geldin sen nerede gördün ittiğini nasıl gördün de bu şekilde konuşabiliyorsun sen?"

"İtmediyse bu kız niye yerde o zaman ağam! Dün masadaki hareketlerini görmedin mi? Gözünden ateş çıkıyordu adeta ablamın ona karşı tek bir yanlışı oldu mu? İlla görmem mi gerekiyor, ben ablama güveniyorum yalan söyleyecek değil."

"Bejna yalan söylemeyecek ama benim karım mı yalan söyleyecek Zilan!" dedi Karan. Ona irileşen gözlerle baktığımda dudaklarından dökülen kelimeler beni afallatmıştı. Karan benim yalan söylemediğime inanıyor muydu? İnanmalıydı, ben onun karısıydım bana koşulsuz şartsız inanmalı ve güvenmeliydi.

"Ah," diye acı feryat dolu bir ses çıktı Bejna'dan. Yere düştüğünden dakikalar aşınmamışken aynı şekilde uzanmaya devam ediyordu. "Elim..." diye inlemeye devam ederken herkesin dikkati ona kesilmişti.

Bejna'nın dün kesmiş olduğum eli kanyordu. Zemine akan kanlarıyla avucunu sıkımişti.

"Abla..." dedi Zilan, Karan'ın onu sıkı sıkıya tutan ellerinden ayrıldı ve ablasının yanına hızlıca çöktü. Bejna'nın sıkı sıkıya kapalı tuttuğu elini yavaşça açtı. "Dur saksının kırılan parçası eline girmiş."

Zilan'ın konuşmasıyla bakışlarım arkama düştüğünde merdivenleri kaplayan topraklara baktım. Özenle diktiğim çiçeklerimin tamamı saksılardan dökülmüştü. Çiçeklerim kopmuş, soluk taş merdiven toprakla bütün olmuş kapkaraydı. Tamamen dağılmıştı basamaklara dizdiğim bir tane sağlam çiçek kalmamıştı. Saksıların bazıları kırılmıştı.

"Ya of en sevdiğim çiçeğimdi!" dedim bana yakında olan kırık saksıya baktığımda içimin acıdığını hissettim. Güneşten tam yararlanmaları için bir gün boyunca güneşin en iyi düştüğü yeri gözlemlemiştim. Hepsi farklı koşullarda bakılması gereken hepsinin ayrı bakımı vardı. Her gün özenle su verdiğim, topraklarını kontrol ettiğim güzel çiçeklerimdi. Büyüdüklerinde o kadar güzel olacaktı ki, hiçbirinin büyüdüğünü görememiş merdiveni sadece renklendirmekle kalmıştı.

"Gitti bütün çiçeklerim..." diye mırıldandığımda üzerime atılan iftiradan oynanan oyundan daha çok can acıtmıştı. Hepsi canım gibiydi ve canım çok yanıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çiçeğin he!" dedi hiddetle çıkan Zilan'ın sesiyle bakışlarımı merdivenden çektim. "Sen çiçek düşünüyorsun benim ablamın canı patlıcan galiba!" diye devam ettiğinde Zilan bakış açımaya girmişti.

"Sen şimdi görürsün!" dediğinde konağın taş duvarlarının dibindeki uzun saksılara doğru koştu. Bütün çiçekleri yolmaya başladığında bana dokunamayacağı için çiçeklerime dokunuyordu.

Onun yanına gittiğimde çiçeklerimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Bırak çiçeklerimi!" diye bağırdığımda Zilan'ı sertçe ittim. "Onlara, benim olana dokunamazsın sen!"

Çiçekleri kucakladığımda ondan uzaklaştırdım. Onun uzağına bir yere koyduğumda, şekilleri bozulup toprağından çıkanları hızlıca düzeltiltim. Elime bulaşan toprağı üzerime sildiğimde yükselen göğüs kafesimle sakin olmaya çalıştım.

"Bunları bende diktim!" dedi Zilan hırsı gözlerini bürürken. "Sana yardım edeceğime elim kopsaydı keşke!"

"Zilan iyilikten yardım etmediğini hepimiz biliyoruz! Göz boyamak için yardım ediyordun Marin yengeme sen denizde kalsak bir bardak su vermezsin Zilan!" diyen kişi Zühre olduğunda bakışlarımı kaldırıp ona çevirdim. "Senin ne olduğunu bilmesek inanırız da ne olduğunu biliyoruz Allah'tan!"

"Bizim tarafımızda olman gerekiyor Zühre! Hadi ben yalan söylüyorum da annen de mi yalan söylüyor? Ona da mı inanmıyorsun nasıl bir kız oldun sen!" dedi Zilan nefretini kusarken bundan nasibini Zühre de almıştı.

"Zilan senin karışmaman gerekiyor! En küçük sensin burada ne olduysa olmuş açılmasın o ağzın!" dedi Zühre.

"İnanamıyorum sana Zühre... biz seninle aynı kaptan yemek yedik kardeşime nasıl böyle davranırsın?" dedi Bejna hayal kırıklığıyla bakarken kendi öz kuzeni tarafından ihanete uğramış gibi duruyordu.

"Kardeşin bizden saygılı kaybedeli çok oluyor Bejna abla, ona istediğim gibi davranırım. Konu Marin yengemse her zaman onu seçerim ne olursa olsun!" dediğinde Zühre'ye koşup sarılmak istesem de bunu yapamamıştım. Olduğum yerde öylece kalırken konak halkı birbirine girmişti.

"Kardeşim bilmiştim seni! Seni Zilan'dan hiç ayırmadım Zühre yazıklar olsun sana yengem dediğin kadına baksana bana ne yaptı!" dedi Bejna gözlerindeki öfkeyle bağırırken uzandığı yerden doğrulmaya çalıştığımda kardeşi Zilan onu görmüş koşa koşa yanına gelmişti. Bejna'yı yerden kimse kaldıramamıştı. Düştüğü gibi kalmıştı.

Zühre annesine su içirirken Gülnarin hanım kendine gelmeye çalışıyordu. Herkes etrafımızdaydı. Evin çalışanları bize korkuyla bakıyordu. Onlarla beraber kendimi de bir filmin en heyecanlı

Özge Naz – Düşler Ağdı

sahnesindeymiş gibi hissetmekten alamamıştım. Başrolü ben olduğum filmin en kötü sahnesindeydim belki de.

"Ah ayağım..." diye inledi Bejna acı içerisinde dudaklarından dökülen kelimelerle onun gerçekten kötü bir halde olup olmadığını anlayamamıştım. Rolünü o kadar iyi oynuyordu ki ben bile onu bir ara ittiğime inanacaktım. "Kırıldı galiba hastaneye gitmemiz lazım çok kötü olacak."

Bejna doktor olmanın verdiği özgüvenle kendine göz ucuyla yaptığı muayene durumunun kötü olduğunu belli etmişti. Onu taşıyabilecek tek kişi varken herkesin bakışları Karan Milan'a düşmüştü. Karan ise hiç oralı durmuyordu olan bitene sessizce bakmaya devam ediyordu. Zühre'nin sessizliğinden bir şey çıkmamıştı ama onun sessizliğinden kesinlikle bir şey çıkacaktı.

Bakışları hiç iyi değildi.

Benim için mi yoksa bir başkası için işte onu bilmiyordum.

"Karan ağam yardım etsene!" dedi Zilan en sonunda ağasından yardım dilendiğinde Karan gece gibi kararın bakışlarını onlara çevirmişti. "Ne biçim ağasın sen gelip yardım etmen gerekiyor öylece bakman değil!"

Karan Milan'dan bir yardım atağı gelmeyince Behiçe anne bende olduğunu düşündüğünü yufka yüreğiyle onlara doğru yöneldi.

"Bejna dur hareket etmeyesin." dedi Behiçe anne onun yanına gittiğinde kime inanacağını şaşırılmış gibiydi. Karşısında konağında bir süre misafir etmiş, yemeğinden yemiş, Barzan babamın salatalık sevmediğine kadar her şeylerini bilen bir kız vardı. Diğerleri ise oğlunu gözünü kırpmadan silahla vuran geliniydi.

"Hepinizin içi rahat olsun." dedim konak halkında bakışlarımı gezdirdim. "Benim içim çok rahat çünkü ben hiçbir şey yapmadım."

"Hem suçlusun hem güçlü." dedi Gülnarın hanım kendine gelmesiyle dili de çok çabuk çözülmüştü. "Bir de içimiz rahat olacaktı! He içimiz çok rahat kötü gelin bu konakta sana inanacak tek insan yok!"

"Ben yapmadım." derken bakışlarım Delal hanımı aramış ama bulamamıştı. O yoktu, onun sert tokadı yoktu. İkisine de çok ihtiyacım vardı. "Herkes benim yapmadığıma inanacak er ya da geç ama inanacaklar!"

"Kocana mı güveniyorsun sen he!"

"Allah'a güveniyorum ben! Beni görüyor, duyuyor her şeye de şahit! Beni sizin gibi insanlarla sınıyor." diye mırıldandığımda derin bir nefes alıp verdim. "Sonra kocama güvenirim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sessizliğinden yüz buluyorsunuz ama sizin yerinizde olsam onun bu sessizliğine asla güvenmezdim!"

Karan beni yanıltmayacaktı; biliyordum.

"Eğer bu konakta bana güvenecek tek bir kişi varsa o da Karan ağanızdır." Titreyen kirpiklerim onu bulduğunda Karan'ın bakışlarının zaten bende olduğunu gördüm. Elaya vurgun gözleri keskinleşen hareketleriyle bana bakıyordu. Yüzündeki sertlikten ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bakışları boş değildi; derin düşüncelerin içerisinde boğulmuş gibiydi.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, düşünmesi için hiçbirimizin zamanı olmamıştı.

Kor bir kuyuya atılmış birinin bizi kurtarmasını bekliyorduk.

"Karan Milan!" dedim güçsüz çıkan bir sesle. "Bir şey desene! Marin yapmaz desene!"

"Dur Karan," dedi Bejna. Duruşunu bozmadan kömür bakışlarını kocama kaldırdı yüzünü odağına aldı. "Sen hiç ağzını açıp boş yere karım yapmaz nidalarına girme."

"Zilan ablacığım telefonunu ver. Herkes bu kadının gerçek yüzünü şimdi görsün!"

Ona donuk bir ifadeyle baktığımda aklında dolanan kurnaz tilkilerinin neler çevirdiğini anlamaya çalışmış ama başarılı olamamıştım. Zilan cebinden çıkarıp uzanıp telefonu ablasına verdiğinde Bejna yavaş hareketlerle kısa bir süre uğraşmış sonrasında telefonunun ekranını herkesin göreceği şekilde kaldırmıştı.

Ekranı gördüğüm görüntü dün gece Bejna'nın eline kırık cam bardağını acımasızca avucuna bastırmamdı.

Bejna ekrana dokunduğunda yansıyan video oynamaya başlamış. Karan'ın yanımdan ayrılışıyla öfkeli bakışlarımı Bejna'nın üzerinden çekmiyordum. Dün gece ne olduğuyla birebir ekrandan kendimi izlemiştim. Bejna'nın elini kesişim, onun acıyla inlemesi, bana bırak diye yalvarması.

Karşımdaki kişi öyle bir şeydi ki, şeytan kalkıp koltuğunu ona bırakacak düzeyde bir kötülüğe sahipti. Her şey planlanmıştı. Dün ki masadaki hareketleri, beni kışkırtmaya çalışması bulduğu ilk fırsatı eline geçen kozu kullanmıştı. Her şeyi şimdi daha iyi anlıyordum. Ben bu durumda eksilerdeydim.

Herkesin bakışları biten videoyla birlikte beni buldu. Yutkunduğumda alt dudağımı dişledim ve hızlanan kalbimle bana bakan çift gözlerde yavaşça gezindim.

"Evet," diye mırıldandım. "Ne gördüyseniz doğru. Bejna'nın elini acımadan kestim. Bunu yaptığım için asla da pişman değilim çünkü hak etmişti."

"Bir de utanmadan kabul ediyor," dedi Gülnarin hanım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ama beni dinlemek zorundasınız, Bejna benimle oyun oynuyor. Bilerek yaptı. Bir insan neden bunu videoya alsın zaten burada bir saçmalık yok mu? Her şey onların kurgulaması ben sadece oyunumu oynadım!"

Barzan babam sıkıntıyla ofladığında ileriye doğru birkaç adım attı. Zühre merdivenlere oturmuş bakışlarını yere dikmiş üzgün gözüküyordu. Behiçe anne eliyle ağzını kapatmış şaşkınlıkla bakıyordu.

Onlara kızamıyordum bile. Her şey benim aleyhimeydi. Beni kurtaracak hiçbir şey yoktu. Bütün oklar beni işaret ediyordu suçlu olduğumu iddia ediyordu.

Zahir ziyarete gittiği köyden henüz gelmemişti. Delal hanım rahatsız olduğu için sabah kahvaltıya kalkmamış konağın bir ucundaki odasında her şeyden habersiz duruyordu.

"Benim diyecek hiçbir şeyim yoktur! Görüyorsunuz işte! Yeğenim misafirlige geliyor başına gelmeyen kalmıyor yazıklar olsun size Milan konağı yazıklar olsun." dedi Gülnarin hanım yeğenin yanına çöktüğünde yavaşça başını okşadı. "Senin arkanda halan var korkmayasın Bejna. Ben yeğenime kefilim hiçbir suçu olmadığı belli. Gelininizin kimsesi yok tek başına geldiği konağa hanım ağa bile olamaz bu saatten sonra layık değildir!"

"Bana inanacaksınız Milan konağı!" dedim yüksek çıkan sesimle. "Ben bu konağın tek hanım ağasıyım! Hanım ağanız ne derse doğrudur sözüne güvenmek zorundasınız! HEPİNİZ!"

Karan yanıma geldiğinde beni bileğimden yakalamış avlunun orta yerinden duran bedenimi peşinden sürüklemeye başlamıştı. Zemin katta bulunan boş odaların birine hızlıca soktuğunda zoraki adımlarımla birlikte ona eşlik etmeye çalışmışım. Odaya girdiğimizde kolumu bırakmadan kapıyı kapattı. Beni kendine çektiğinde ona sessizliğinden dolayı sinirle bakarken onun çehresinden sertlik akıyordu. Sık kirpiklerinin altındaki elaları yüzümde gezdi.

"Marin..." dedi Karan bana karşı olan uzun süren suskunluğunu sonunda bozmuştu. Eli yüzümü avuçladığında baş parmağını yavaşça tenime sürttü. "Sana zorunda olduğum için değil gözlerine baktığında yalan söylemediğini bilecek kadar iyi tanıdığım için inanıyorum ben sana."

Ona büyük bir minnetle baktım.

"Sen benim deniz kızısın, senin gözyaşın inci; sesin büyüleyici, sözün senettir."

"İnanıyor musun bana?" diye sorduğumda irileşen bakışlarımla gözlerim dolu dolu olmuştu. Parıldayan bakışlarını onun çehresini takip ederken sertliği azalmıştı. "Gerçekten inanıyor musun Karan Milan?"

"Sana inanmadığım gün beni kalbimden tekrar vur Marin Milan," dedi Karan elaya vurgun gözleri gözlerime takıldığında bana ilgiyle baktı. "Ama bu sefer ıskalamadığma ve kalbimin seni gördüğüm ilk andaki gibi gerçekten durduğuna emin ol."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bana inanıyorsun..." dediğimde başımı göğsüme yaslayıp huzur veren kokusunu içime doldurup soluğumun geçtiği yerlerde çiçekler açmasını sağladım.

"İnanıyorum."

"Yalan söylemiyorum Karan gerçekten ona dokunmadım," diye fısıldadım. "Ters bir laf bile etmedim. Odama çıkıyordum beni kendisi durdurdu. Senin geldiğini görünce de kendini merdivenlerden bilerek bıraktı. O artık bildiğiniz gibi biri değil, belki hiç değildi ama senin değerini hak edecek birisi asla değil bana güven."

"Sen yalan söylemezsin," dedi Karan kor dökülen bir sesle. Dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettiğimde yavaşça bastırdı. Sıcaklığı saçlarımda gezinirken ısınmışım. "Sana güveniyorum Marin'im. Sana hep güvenirim her zamanda güveneceğim sen benim kalbimsin."

"Jan," diye fısıldadım. "Seni gerçekten canımdan çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Marin," dedi. Geriye çekildiğinde, "Avluya geçelim," dedi. Karan elimden tutup beni zorla soktuğu odadan dışarıya çıkartmadan adımlarımı yere çiviledim ve olduğum yerde kaldım.

"Niye sustun?" diye sordum kırgınlığının belli olduğu bir sesle. "Bana en başından inanıyorsan niye sustun?"

"Bunu sana söylememe gerek bile yok Marin," dedi Karan. "Ne olursa olsun sana güveneceğimi inanacağımı zaten biliyor olman lazım şüpheye bile düşmem asla."

Kaşlarımı çattım.

"Ama her şeye niye sustuğumu soruyorsan, ne kadar saçmalayacaklarını görmek istedim. Oynadığı oyunun ne olduğunu anlamaya çalıştım ve anladım da. Neyi kurguladıysa bunun bende işe yaramayacağını hesaba katamadılar çünkü ben her zaman seni seçerim. Her zaman."

Karan'la odanın dışına çıktığımızda Karan elimi bırakmadan beni kendisiyle birlikte avlunun ortasına ilerletti.

Bizim çıktığımızı gören Barzan babam aramızdaki mesafeyi kapatıp bana doğru geldiğinde tam karşımda durdu. Elindeki bastonunu parmaklarının arasında dolaştırdı. Yere sürttüğünde kafasını aşağıya yukarıya salladı.

"Doğru dersin kızım," dedi Barzan baba. "Sen ne dersen doğrusundur. Yaptıysan vardır bir bildiğin, yapmadım dersin de inanırız sana."

"Barzan enişte bunu nasıl söyleyebilirsin ben yalancı mıyım! Size kanıt bile gösterdim! Nasıl bu kadına inanırsınız!" dedi Bejna acı içerisinde kıvrılırken.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ağam buna rağmen inanıyorsan sana da diyecek sözüm yoktur!" dedi Gülnarin hanım.
"Yazıklar olsun sizin gibi insanlara!"

"Asıl size yazıklar olsun! Bu insanlar size konaklarını açmış! Himayeleri altına alıp okutmuş ölümden kurtarmış! Sizin yaptığınız reva mı? Hiç mi utanmıyor musun?" diye bağırdığımda boğazımın yırtılacağını sanmışım. Tahriş olan boğazıma aldırmadan üçünün karşısında sert bir tavırla durmaya devam ettim. "Benim konağında bana oyun oynayabileceğini nasıl sanabilirsiniz? Siz bu cesareti nereden buluyorsunuz!"

"Ne sanmıştın Bejna?" diye sorduğumda sesimdeki yükseklik azalmış korkutucu bir tona bürünmüştü. "Merdivenden düşersin bütün konak bana düşman olur mu sandın? Yoksa kocamın direkt sana koşu koşu gelip yardım edeceğini mi sandın? Neydi amacın ha Bejna herkes buradayken anlat!"

"Sen kafayı yemişsin..." dedi Bejna bana iğrenir gibi bakıyordu. "Sen gerçekten delisin, yaptıklarının hiçbir mantıklı açıklaması yok. Kocanı vuruyorsun benim elimi kesiyor üstelik merdivenden aşağıya acımadan yuvarlıyorsun. Senin kapatılman gerekiyor! Bunun için okulunu okumama gerek yok, kim görse senin deli olduğunu düşünür!"

"Gelin ama sen çok oluyorsun var ya nasıl böyle bir şey diyorsun? Bu kız senden kaç yaş büyük doktor akli başında kendini merdivenlerden niye itsin?"

"Sen kes sesini Gülnarin." dedi Karan gürlendiğinde Gülnarin hanım irkilmişti.

"Karan hastaneye götürsene beni." dedi Bejna yalvaran gözlerle son kozlarını oynuyordu. Bir çıkış yolu arıyor gibiydi. Kötü düştüğü için hiçbir yere kımlıdayamıyordu. Ona kendisinden başka kimse yardım edemeyecekti. Kendisi bile yardımcı olamazdı artık çok geçti. "Bana değil de karının lafına mı güveniyorsun o kadar video gösterdim!"

"Senin niye lafına güveneyim ki Bejna? Sen kimsin?" dedi Karan. "Sen buraya gerçekten niye geldin Bejna? Amacın neydi?"

"Ne-ne amacım olabilir Karan... ben seni merak ettim." dedim Bejna afalladığında Karan'dan böyle bir atak beklemiyor gibiydi. "Karın mı aklına sokuyor bunları! Beni itti diyorum ya itti hiç mi sözüme güvenmiyorsun! Aynı kaptan yemek yedik okula gittik seninle hiç mi tanımadın beni?"

"Ayağın takılmış olabilir başın dönmüş olabilir. Marin itti sanmışsındır." dediğinde Behiçe anne olayın farklı bir tarafından bakmaya çalışıyordu. Sesinde her zaman olan yumuşaklık yoktu. Bejna'ya güvenmiyor gibiydi. Onda da bir şüphe oluşmuştu. "Marin kolay kolay yapacak birisi değil kızım. Sana itti gibi gelmiştir."

"Sen babam kalp krizi geçirdiğinde bile gelmemiş insansın nasıl hafızamın kayıplığın da gelesin mi tuttu?" diye sordu Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Beni tanıyorsun Karan ben öyle şeyler yapmam." diye mırıldandı Bejna bakışlarını hızlıca kaçırmıştı.

"Seni tanımıyormuşum Bejna, öyle sanmışım seni hiç tanımamışız."

Gürültülü bir ses işittiğimde dikkatim sesin geldiği yere çekilmişti. Zilan benim odamın olduğu balkon tarafa çıkmış yukarıya koyduğum büyük saksıları tek tek aşağıya fırlatıyordu.

"Ya ben onu annem için dikmiştim!" diye bağırdığımda merdivenlere çıkacağım zaman güçlü kollar tarafından tutulurken gözlerimden yaşlar vakit kaybetmeden akmaya başlamıştı. "Nasıl o çiçeğime dokunursun sen!"

"Çiçeklerimi mahvettiler..." diye hıçkırarak ağladığımda Karan'ın sıcak nefesini boynumda hissettim.

"Şşş ağlama," dedi kısık sesle. "Söz veriyorum bütün toprakları tek tek yedireceğim ona söz veriyorum ağlama güzelim."

"Neler oluyor burada!" diyen sesle birlikte avlunun dış demir kapı sürgüsü gürültüyle açılırken kulak tırmalayıcı bir ses yayılmıştı.

"Niye yengemin sesi aşağıdaki köyden geliyor?" dedi Zahir içeriye girerken arkasından gelen korumalarla birlikte diğer iki kişiyi de görmüştüm. "Gelir gelmez ne istediniz kadından?"

"Ulan ne olmuş burada! Savaş mı çıktı aşiretler birbirine mi girdi ne oldu?" dedi Mert, beline zor yetişen erkek kardeşi Uygur'la birlikte içeriye girdi. Bakışları etrafta gezerken şaşkınlıkla bakıyordu. Her yer birbirine girmiş bütün konak halkı avludaydı. Cehennemden önceki son durak olan mahşer alanı gibiydi.

"Marin!" dedi Uygur koşar adımlarla bana doğru geldi.

"Uygarcığım."

"Sen ağladın mı Marin!" dedi Uygur üzgün bir sesle. "Kim ağlattı seni?"

"Yok ağlamadım ben, yanaklarım kurumuş bende onları ıslattım." derken elimin tersiyle yanaklarımı fevri hareketle sildim.

"Ama neden ki, su tutsaydın o zaman güzellik!"

Ona yarım bir ağızla gülümsediğimde ellerimi uzatıp saçlarını yavaşça karıştırdım. Yüzünü hafifçe buruşturduğunda kirpiklerimi kaldırdım. "Rojda sen Uygur'ı alıp salona götür müsün televizyona baksın birazdan gelelim biz yanına."

"Tabi hanım ağam." dedi Rojda. Elini Uygur'a uzattı. "Hadi gel biz televizyona bakalım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zahir..." dedim yanımıza geldiğini gördüğümde adını söyledim hızlıca. "Mert." derken bakışlarım onu da bulurken Karan beni bırakmıştı. Adımlarımı onlara doğru aramızdaki mesafeyi sıfırladım.

"Bejna kendini merdivenlerden aşağıya itti benim yaptığımı söylüyor ona dokunmadım bile!" dedim hayretler içerisinde konuşurken ikisininde kaşları havaya kalkmıştı. "Beni tanıyorsunuz ben asla öyle bir şey yapmam!"

"Yapmazsın yenge." dedi Zahir sert bir tavırla bakışlarımı benden çekip arkamda duran insanlarla gezdi.

"Sen niye Bejna'yı itesin ki?" dedi Mert dudakları kenara kıvrıldığında yüzünde alaycı bir tavır belirmişti. "İtse itse Bejna seni iter. Genelde öyle olur ya kötü karakter iyi karakteri konağın merdivenlerinden yuvarlar üstelik işe bak iyi karakter hamile olur."

"Lan kes dizi mi çeviriyoruz burada!" diye gürledi Karan.

Arkama döndüğümde Gülnarin hanıma baktım. Onun yanına ilerleyip tam karşısında durduğumda bakışlarımdaki meydan okuma barizdi. "Ne oldu Gülnarin hanım?" diye başladığımda sesim oldukça soğuk çıkmıştı. "Bu konakta bana inanacak tek bir insan tanesi yoktu hani?"

"Benim itmediğimi görmedikleri halde herkes bana inandı! Allah büyük ya, benim itmediğimin kanıtı ortaya çıkınca siz ne yapacaksınız?"

Emrullah bey başını öne eğip yanımıza geldiğinde, "Karan ağam af buyur gelebilir miyim?" diye sordu. Bakışlarını yerde tutuyor hafifçe yukarıya bakıyordu. Gözlerinin hedefi yerde hala yarı oturur pozisyonda olan Bejna'daydı.

"Gel Emrullah gel."

"Ağam sabahtan beri aha bu kadın ne zaman doğruyu söyleyecek diye bekliyorum ama olacak iş değil." diye konuştuğunda ona inanamayan bir halde baktım. Emrullah bey, sıkıntı içerisinde konuşurken benim suçsuz olduğumu görmüş olması içime su serpmişti. "Ben şahidim ağam, sana kapıyı açtıktan sonra Ahmet'le konuştuğunuz için siz göremediniz ağam arkamı döndüğümde gördüm bu kadın kendini bilerek aşağıya attı."

Herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi.

"Eğer hanım ağam yapsaydı öncesinde zaten kavga dövüş olurdu bütün konak toplanırdı başına. Hanım ağam kendi tarafına çıkıyordu çıkmadan durdurdu. Sonra sizi görmesiyle düştü." derken yarı yerde olan bakışları beni buldu. "Hanımağam sizi gördüğünde yüzü gülmüştü sizin geldiğini görse böyle bir şey yapar mı üstelik herkesin gözünün önünde!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan kafasını olumlu anlamda salladığında çenesi kasılırken bakışlarında yoğun bir öfke belirdi. "Ben zaten karımın yapmayacağını biliyordum." dedi kendinden emin bir şekilde konuştu. "Ama karıma değil de konağın hanım ağasına değil de bir başkasına inanan diğerlerine kanıtlamak için çıkartın kamera kayıtlarını karımın videosunu çektikleri gibi bir de biz izleyelim, Bejna kendini nasıl itmiş oyunculuk performansına bakalım."

"He ne dersin Bejna?" diye sorduğunda Karan'ın gözleri bakışlarıyla bile öldürecek kıvama gelmişti.

"Karan..." diye fısıldadığında Bejna halası ve kardeşine yutkunarak bakmıştı.

"Kes Bejna." dedi sert bir tavırla. "Senin konuşmaya hakkın yok yeteri kadar konuştun. Artık oynadığın oyunlar konuşacak sen susacaksın."

"Sen dahil seninle olan kim varsa herkes ortaya çıkacak."

"Marin..." dedi elaya vurgun gözleri beni buldu. "Kocana niye geç kaldın diye sormayacak mısın?"

Anlamaz bir ifadeyle bakarken, "Ne?" döküldü dudaklarımdan.

Karan kaşlarını kaldırdı. "Kahvaltıya tam saatinde gel dedin ama ben geç kaldım niye geç kaldığımı sormadın." dediğinde ona dün gece dediklerim aklıma gelmişti. Ona yemek saatine asla geç kalmamasını söylemiş ne erken ne geç gelmesini söylemişim ama Karan geç kalmıştı.

"Karan..." diye mırıldandığımda neden bir anda böyle bir şey dediğini anlamasam da ona uyup devam ettim. "Niye geç kaldın?"

"Konağımıza aldığımız, Milan aşireti himayesi altına kızların babasının yanına uğradım. Sohbetimiz oldukça uzun sürdü vaktinde geledim karıcığım affet. Kendisini kahvaltıya davet ettim sonuçta kızları buradaysa babalarını görmek isterler değil mi?"

Üç düşman birbirine bakakaldı.

"Emrullah git söyle gelsin içeriye." dedi Karan. "Bakalım neler anlatacak bize."

Üçü de yavaşça yutkundu.

"Bütün kapıları kilitleyin, tek bir kuş dahi uçurtmayacaksınız. Bugün kimse konağın dışına adımını atamayacak!" diye eklediğinde onu belki de hayatımda ilk kez bu kadar sert görüyordum.

Her ne olursa hiç iyi şeyler olmayacaktı.

﴿ BÖLÜM 51 ﴾

51. BÖLÜM “ACI”

"Bütün kapıları kilitleyin, tek bir kuş dahi uçurtmayacaksınız. Bugün kimse konağın dışına adımını atamayacak!" diye eklediğinde onu belki de hayatımda ilk kez bu kadar sert görüyordum.

Her ne olacaksa hiç iyi şeyler olmayacaktı.

Emrullah bey başıyla onayladıktan sonra yanımdan uzaklaştığında Barzan babam elinde tuttuğu bastonuyla birkaç adım ilerledi. Gülnarin hanım ne yapacağını bilmez halde uzaklaştı. Zilan ablasının yanında dururken hızlıca ayağa kalkmıştı.

"Zahir kaldır kuzenini yerden çardağa götürün." dedi Karan sıkıntıyla konuştu.

"Neler oluyor Karan?" diye sorduğumda bakışlarım yüzünde gezdi. İfadesiz durmasıyla hiçbir anlam verememiştim. "Sen biliyor musun? Babası mı anlattı her şeyi?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır anlatmadı gelmesi için iki saat dil döktüm, beni öldüreceksiniz yaşatmazsınız deyip durdu ölmeyeceğinin yeminini alıp geldi yoksa gelmeyecekti puşt ama kötü şeyler olacağı belli."

Bana doğru yaklaştığında aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Dudaklarını saçlarımın üzerine bastığında gözlerimi kapatmış yüzümü göğsüne yaslamıştı. "Her ne olursa olsun beraber bunu da atlatacağız, her şeye hazırlıklı olmalıyız kaldıramayacağımız şeyler olabilir güzelim."

"Sen yanımda olduktan sonra kaldıramayacağım hiçbir şey yok sevgilim." diye mırıldandığımda dudaklarım kenara kıvrılmıştı. Beni kendinden çok ayırmadan beyazlarla döşenmiş çardağa ilerlettiğinde içimi kaplayan kötü his kaldıramayacağımı söylüyordu.

"İşte benim bebeğim," dediğinde saçlarımın üzerinde tekrar dudaklarını hissettim.

"Ağam bizi nasıl babamla karşı karşıya getirirsin sen?" dedi Zilan koltuklara oturmadan karşımıza geçtiğinde önümüzde durdu "Bize neler yaptığını bilmez misin?"

Karan beni koltuğa oturttuğunda kendisi oturmadan Zilan'ın karşısına geçti. Öfkeye bürünen bakışlarıyla alnında oluşan derin çukurlarla kaşları çatılmıştı. Onlara karşı hiçbir tahammülü kalmamıştı. Bakışlarıyla bile yok edecek düzeydeydi.

"Babanızla niye karşı karşıya gelmek istemiyorsun Zilan?" dedi sert bir tavırla Karan, sesindeki toklukla bir betonu kıracak kadar sertti. "Babanız öyle bize ulaşmaya çalışıyormuş."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kaşlarım havaya kalktığında bu durumdan habersiz olduğum için şaşırılmışım. Karan'ın bakışları baş köşeye geçen babasını buldu. "Senin haberin var mıydı baba? Bedirhan neden bizimle konuşmak istiyordu?"

"Hayır yok oğul, Bedirhan bunca zaman hiç karşıma çıkmadı. Çıksaydı derdi neymiş öğrenirdik." dedi Barzan baba bastonunu kenara bıraktığında bacağını kendine çekti ve kolunu dizine yasladı.

"Çıkmadı çünkü kızları Milan konağının bulunduğu sokağa girmesini yasaklamış." dedi Karan soğuk bir sesle konuştuğunda bakışlarını önce iki kardeşte sonra Gülnarin hanıma çevirmişti. "Ya da Gülnarin mi demeliyim?"

"Kendi öz kardeşimi neden yasaklayayım Karan ağa?" dedi Gülnarin hanım elleri karnında hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. "Zahir son olan olaydan sonra gözümüze gözükme dediydi ondan gelmemiştir buralara."

"Zahir?" dedi Karan.

"Abi en son annemi gönderdiğinde Bedirhan dayım annemi dövmüştü. Ben de onu dövmüştüm nasıl kadına el kaldırırsın hele benim anneme diye ondan tekme tokat giriştim. Sonra da benim gözüme gözükme dedim. Ama bir derdi sıkıntısı varsa ya seni ya babamı bulurdu illa." diye yanıtladığında Zahir uzun boyuyla birlikte kendini çardağın kirişine yasladı.

"Sonuçta kim olursa olsun kapımız açık." dedi eklediğinde Zahir onun biraz uzağında Mert durmuştu. Mert bana göz kırptığında kafasını salladı.

"Ağam... Bedirhan'ı getirdim." dedi Emrullah bey, artık ona daha farklı gözle bakarken olayın şaşkınlığından ona sarılmamak için zor durmuştum. O görmese bile bana herkes arka çıkmış sözüme güvenmişlerdi. Onun şahitliğiyle birlikte herkesin içindeki şüphe tamamen silinmişti. O anki durumda bana Karan dışında kimse inanmayacak sanmışım ama beni şaşırtarak herkes inanmıştı.

"Barzan ağam," dedi adının Bedirhan olduğunu öğrendiğim yaşlı adam hızlı adımlarla gelip Barzan babamın önüne eğilip elinden öpmek tuttu.

"İstemez Bedirhan." dedi Barzan baba onunla birlikte eğilirken öpmesine izin vermedi.

"Karan ağam," diye aynı şekilde ona da yaklaştığında Karan'da izin vermeyip adamın omuzuna elini koyup durdurdu.

"Geç buyur Bedirhan kızlarımı özledim deyip duruyordun hasret giderin biraz." dedi Karan diğer çardağa yönelttiğinde onunla birlikte ilerledi.

"Ne yüzle geliyorsun sen buraya!" diyen Zilan'ın sesini işitirken bakışlarım arkaya düşmüştü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zilan karşında baban var saygılı olasın." diye seslendi Bedirhan bey sert bir tavırla.

"Ağam bizi babama mı göndereceksiniz?" derken Zilan gözlerinde korku yoktu ama sesi konuşurken titremiştı.

"Niye babaevine gitmek istemiyorsun Zilan?"

"Bizi dövüyor..."

"Haşa ağam elimi hiç kaldırmadım." dedi Bedirhan bey.

"Bejna'yı dövdüğünü kendi gözlerimle gördüm Bedirhan elimi kaldırmam da ne demek oluyor! Ağana yalan konuşma!" diye oturduğu yerden seslendi Barzan baba.

"Ağam ben Zilan'a hiç elimi kaldırmadım küçüktür fenadır ama dövmedim, Bejna'ya vurduğrudur ama boş yere değil aklı başına gelsin diye vurmuşum ikinci tokadı atamadan sen görüp çekip aldın kızı benden yıllar önce." dedi Bedirhan bey eğdiği başını kaldırıp Barzan babama doğru baktı.

"Ne olursa olsun kadın kısmına el kalmaz!"

"Doğru dersin ağam..."

Zahir durduğu yerden ayrılıp dayısının yakasına yapıştı. Açık renkli gözleri koyulaşırken ten rengi de kızardığında sinirle soludu. "Doğru dersin de annems nasıl el kaldırdın lan! Hadi Bejna hak etmişti diyelim susalım annemin ne suçu günaha vardı!"

"Zahir yeğenim o gün sana da dedim konuşmama izin vermedin pata küte vurdun bana anlamadan dinlemeden sen bu gidişle biraz zor ağa olursun Karan ağama boşuna ağa olsun diye tuturmuyorlar."

"Lan dayı." diye gömleğinin yakalarından tutup ileriye doğru itti. Zahir oldukça sinirli gözüküyordu. Neredeyse babası yaşında olan bir adamdı ama hiç acıması yoktu.

"Zahir geç oğlum yerine." dedi Barzan baba yanlarına geldiğinde ikisini ayırdı. Daha doğrusu Zahir'i çekip aldı karşısındaki adam bir karşılık vermemişti.

"Neyse ne abi ne derdin varsa söyle de çek git kızları rahat bırak." dedi Gülnarin hanım.

"Ağam Gülnarin'e el kaldıran ben değilim ki sizdiniz." dedi Bedirhan bey kırışan yakalarını düzelttiğinde birkaç adım geriye gitti. "Karan ağam Gülnarin'i göndermiş, geldi eve başımızın üzerine. Çarşıya gideceğim dedi göndermedim tutturdu beni bırak beni bırak diye zar zor gitti geri geldiğinde eli yüzü yaraydı. Ne olduğunu sordum sen çarşıya gittiği için dövdürmüşsün Gülnarin bana öyle söyledi aha Zilan'da şahittir."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Gülnarin hanım irileşen gözleriyle öne doğru atıldığında, "Ağam vallahi yalan söylüyor, beni dövdü." diye çığırdı bir anda.

"Zilan sen ne dersin?" dedi Barzan baba kesin hüküm vermeden bir de ona sordu.

"Babam dövdü..." dediğinde Zilan bakışlarını kaçırıldı ve oturduğu yerdeki koltuğa tırnaklarını bastırdı.

"Yalan der ağam!" dedi Bedirhan bey. "Anasını çağırın sorun! Hadi ben yalan söylerim karımı tanırırsınız yalan söyler mi?"

"Kızı kendisinden otuz yaş büyük biriyle evlendireceksin diye Gülnarin yanında almış getirmiş." diye konuştuğunda Barzan babam bir şeylerin yanlış olduğunun farkındaydı ama olayı hepimiz kavrayamadığı için dinlemekle yetiniyorduk.

"Barzan ağam Zilan daha on altı yaşında."

"On yedi." dedi Zilan babasını düzelitti.

"Neyse ne!" dedi Bedirhan bey umursamaz bir tavırla. "Zilan'ı benim yaşındaki adama nasıl veririm. Zilan'ı bütün Mardin tanır onu alacak adam daha anasının karnından çıkmadı herkes ne fena olduğunu biliyor korkuyorlar ondan. Biliyorsunuz lafını esirgemez para versem bile üzerine almazlar."

Bedirhan beye şaşırarak baktığımda dedikleri konusunda ona hak vermeden edememiştim. Zilan'ı alacak insan başına iş açardı gerçekten de.

"Gülnarin alıp götüreceğim dedi götürdü Zahir de vardı yanında karşı çıkamadık. Zilanda dünden razıymış bavulunu çoktan hazırlamış anası arkasından bir hafta ağlayıp durdu ne telefon açtı ne geldi."

İşte şimdi düğümler bir bir çözülüyordu. İçimi kemiren ihtimallerim doğruluğunda boğazımda bir düğüm oluşturdu. Zilan'ın gelme amacının başlarda bize söyledikleri gibi olduğunu sanmış sonraki olaylardan sonra bunların gerçekliğinden şüphe etmişim.

"Durun durun..." dedim ortalık daha karışacakken olaya dahil oldum. "Yani siz Gülnarin hanımı dövmediniz, eve geldiğinde dayak yemiş halde buldunuz ve size Barzan ağanın dövdürdüğünü mü söyledi?"

"He hanımım," dedi Bedirhan bey. "Ben ağam yapmaz dedim sonuçta kıza tek bir tokat attım diye elimden çekip alan niye kendi karısını dövsün. Üstelik Milan aşiretinin kadınlara verdiği değeri bütün Mardin biliyor haklı ya da haksız tek bir kötü laf söylemezler."

"Zilan'ı evlendirme olayı da yok?" dedim sorarcasına.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yok hanımım dediğim gibi Zilan'ı isteyen olmadı hadi Bejna'yı isteyen çoktu ama varmak istemedi bende karışmadım zaten o da Ankara da yaşıyordu ne anasını bildi ne atasını gitti bizden."

"Gülnerin hanım burada siz laf düşüyor." derken bakışlarımı ona çevirmiştim.

"Anne doğru mu diyor dayım!" dedi Zahir annesinin üzerine yürüdüğünde siniri daha çok artmıştı. "Böyle bir şey yokken laf mı çıkardın ortaya!"

Barzan babam oturduğu yerden kalktığına eline bastonunu aldı. Üzerindeki gömleğinin yakalarını açtığına sıkıntı bastığı belliydi. Gözlerinde buğu belirirken son eşinin karşısında durdu. "Gülnerin derhal bir açıklama yap ve bu saçmalığın ne olduğunu söyle!"

"Ağam ben..." dediğinde Gülnerin hanım hiç iyi gözüküyordu. Yeğenlerine kaçamak bakışlar atıyordu ama bakışları yerdeyken bunu pek yapamıyordu.

"Niye böyle bir oyun oynadınız ana?" dedi Zühre annesinin karşısına geçtiğinde babasının sağ tarafında durdu.

"Oyun değil..." diye ağzının içerisinde mırıldandı Gülnerin hanım.

Behiçe annem perişan bir halde geldiğinde gözlerinden ateşler çıkıyordu. "Gülnerin bunu da mı yaptın bize!" derken bağıışıyla konağı inletmişti.

"Sabah kahvaltıya başlamadan önce Bejna babam gelip her şeyi anlatacak demişti." dedim herkesin karşısında durduğumda bakışlarımın hedefi kızların babası Bedirhan beydeydi. "Bence sadece bunlar değil. Ne anlatacaktınız bize? Gülnerin hanım ve Zilan'a asla güvenmediğim için az çok bunların oyun kurmaca olduğunu tahmin edebiliyordum. Hepsinin yalandan ibaret olduğunu değil ama konakta kalması konağa sızması yerleşmesi için bir bahaneye ihtiyaç vardı başta inanmışım sonra yaşanan olaylarla Zilan'ın mağduriyetinin gerçek olmadığını anlamam uzun sürmedi."

Zilan ve Bejna birbirlerine bakarken oturdukları yere iyice sindiler. Korktukları her hallerinden belli oluyordu. Bakışları yerde ikisi de dudaklarını ısıırıyordu. Yaşına başına bakmadan kimseye saygısı olamayan Zilan o kadar suskundu ki gören farklı düşünürdü.

"Gülnerin hanım Milan aşiretinin en çok önem verdiği konuyla kalpleri yaraladı ve reşit bile olmayan bir kızın babası tarafından otuz yaş büyük biriyle evlendirileceği öne sürüldü dayak yediği iddia edildi ki Gülnerin hanımın yüzü de bir haldeydi kimse sorgulamadan yargılamadan inandı. Sonuçta Barzan ağanın karısı kim onu sorgulayabilir ki üstelik buna benzer bir olay daha önce olmuş."

Derin bir nefes alıp devam ettim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bejna sen mi anlatacaksın asıl olayları yoksa babanın ağzından mı dinleyelim?" dediğimde Bejna'ya doğru konuşmuş bakışlarımı ona çevirmiştım. Konakta büyük bir sessizlik olurken kuş dahi kanat çırpıyordu. Herkes Bejna'nın ağzından çıkacak kelimelere odaklanmışken o ise sessizliğine bir süre daha devam etti.

Ağır hareketlerle yere diktiği bakışlarını kaldırdı. Onun karşısında duran herkeste tek tek gezindiğinde en son bende durdu.

"Marin bak tamam bazı olaylar olmuş olabilir ama inan başka bir şey yok. Evet konağın sana düşman olmasını sağlamak için merdivenden kendimi bilerek bıraktım sadece bu kadardı babamın dedikleri de doğrudur. Konağa gelme amacım Karan içindi. Okul için gidince burada durmanın anlamı olmayacağı için okulu kazanıp gittim."

"Özür dilerim..." diye kısık bir sesle mırıldanırken kömür karası gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Hepinizden."

"Sadece bu kadardı derken o kadar çok şey varmış gibi konuşuyorsun ki..." dedim ve avazımın çıktığı kadar bağırdım. "ANLAT HEMEN!"

"Bejna..." dediğimde onun yanına yaklaşıp elimi saçlarına doladım. "Bejna!" diye tekrar ederken elim saç diplerinde gezerken sıkıca tuttum ve kendime çektim. "Geldiğinden beri kocama sırtlan gibi atlamandan bu yana yaptıkların giderek katlandı ve elimden bir kaza çıkmaması için kendimi zor tutuyorum!"

Yüzüne karşı bağırdım. "Bu kadar insanın önünde her şeyi anlat!"

Bejna siyah saçlarını tuttuğum elimi tuttuğunda gözlerinden yaşlar akararak bana baktı. İğrenerek ona bakarken hışımla geriye ittim ve elimi ondan çektim.

"Zilan..." derken adımlarımı ona çevirmiştım. "Ah Zilan ah." İlk kez onu bu kadar sessiz görüyordum. Başka zaman olsa asla susmaz ortalığı birbirine katardı. "Niye susuyorsun kızım sen! Ağzı kapanmayan her şeye lafı olan sen değil misin! Geldiğinden beri ne namusumu bıraktın ne başka bir şeyimi her şeyimi sorgulayıp durdun! Buraya gelme amacı hep farklıydı! Ne tür bir oyun oynuyorsunuz siz!"

Babalarına doğru döndüm.

"Sen dökül!" dedim, Bedirhan beye doğru konuştum.

"Hanım ağam... ben anlatamam anlatırsam hiçbirimizi yaşatmazsınız."

"Anlat!" diye bağırdım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hepsi bu üç şeytanın başının altından çıktı." dedi bakışlarını kaldırmadan kendi canı kanından olan üç kişiyi işaret etti. "Ben Bejna'ya yalvardım onlara bulaşma ağadır uçuk hayallere kapılma diye. Onu dövme nedenimde oydu!"

"Niye dövdün?" diye sordum. "Madem bu olaylar Bejna'nın ilk konağa geldiği yıldan başlıyor oradan başla anlatmaya!"

"Bejna ile Karan ağam aynı okulla giderlerdi. Bejna okumuyordu derslerden kalıyordu gitme nedeni de ağamdı zaten. Akıllı bir karış havada okumuyor diye kızdıydım sonra Gülnarin aklına girdi onu hanım ağa yapacağını söyledi. Beni de böyle kandırdılar. Sonuçta herkes kızının hanım ağa olmasını ister değil mi?" derken bakışlarını yerden kaldırmış bana dikmişti. Bejna konağın hanım ağası olacağım diye adamı kandırıyorsa onunda işine gelmiş olmalıydı.

"Başta istemedim sonuçta öz olmasa da akraba sayılırlardı. Ağamın ben yan gözle dahi bakmayacağına emindim de kızımdan emin olamıyordum. Tutturdu hanım ağa olacağım o konağa gelin gideceğim diye yapma etme sil o hayalleri dedim sen göreceksin dedi bana ağır laflar etti bende bastım tokadı. O sıra Gülnarin ile siz gelmiştiniz Barzan ağam sonra beni dinlemeden alıp götürdünüz kızını. Gülnarin de sus payı olarak bana üzerindeki arsayı verdi. Bende sustum."

Zilan donmuş bir halde babasının söylediklerini dinlerken Bejna ağlamaya devam ediyordu. Gülnarin hanım ise kafasını yerden kaldırmıyor şalını bir ucuyla oynuyordu. Üzerlerinde ölüm sessizliği vardı.

"Okulları bitince ağam buralardan gavur ülkesine gitmiş okul okumak için. Bejna'yı geri çağırdım gel dedim gelmedi kaçtı gitti buralardan doktor olmuş. Hiç inanmadım ya neyse dedim bari Milan aşiretinden uzak dursun da ne yaparsa yapsın öyle illallah ettirdi benden çünkü duyarsanız konağa gelme amacını hepimizi ipe dizediniz."

"Gerisini bunlar anlatsam ağam benden bu kadar." dedi Bedirhan bey başını tekrar yere eğdiğinde ellerini önünde mahcup bir ifadeyle birleştirdi. "Gerisini anlatmaya benim dilimde yüreğimde varmıyor. Evladım demeye utanıyorum ikisine de."

"Bejna..." dedi Behiçe anne duydukları onu dumura uğratmıştı ama asıl duyacaklarından daha çok korkuyor gibiydi. "Sen akıllı kızdın kimse gibi değildin hadi bak ne bok yediyseniz anlat!"

"Lan daha başka ne amacınız olabilir konuşun!" dedi Karan olayları şaşkınlıkla dinlediğinde yüzündeki hayal kırıklığını fazlasıyla belli oluyordu. Şu yaşına kadar olan her şeyden nefret etmiş gibiydi onu buraya kadar her şeyden ama karşısındakilere öyle bir nefretle bakıyordu ki kilometrelerce öteden hissediliyordu.

"KONUŞ!"

"Karan..." dedi Bejna.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Siz bana sınav olarak mı gönderildiniz!"

"Gülনারin kesin şu saçmalığı da konuşun!" dedi Barzan babam oğullarından daha kötü bir haldeydi. Yanına hızlı adımlarla ilerlediğimde kolundan tuttu.

"Baba sen gel şöyle otur." Bir şey demesine izin vermeden onu çardağın kenarına yönelttiğimde köşeye oturttu. Sıcak basmış gibi yakasını açarken duyduklarını kaldırmamıştı.

"Tam yirmi tane kamera takılı bu konakta!" diye bağırdı Karan. "Tam yirmi!"

"Zilan, odanın kapısına takılı kamerayı göremeyecek kadar kör müsün abiciğim sen?" dedi Karan. "Bütün konuşmaların illaki kayıt altına alınmıştır." diye devam ettiğinde Zilan yere dikmiş olduğu bakışlarını aniden kaldırdı. Gözlerinin büyüdüğüne şahit olurken şaşkınlığı elle tutulur değerdeydi. "Korkma odanı görmüyor avluyu çekiyor ama odanın içerisinde ne konuştuysan duyuluyor seni boşuna odaya koydurtmadım ben!"

Ona irileşen gözlerle baktığımda Karan, Zilan'ın geldiği ilk gece sadece bir odada kalacağını söylemiş başka hiçbir odada kalmasını istememişti. Gülনারin hanım her ne kadar kendi katında kendi kısımdaki odalarda kalmasını istese de Karan buna izin vermemişti. Demek ki bu yüzden istememişti.

"Gel benimle." dedi Karan elimden tuttuğunda ona karşı çıkmadan ayak uydurdum. Ellerini elime kenetlerken avlunun dışına doğru bulunan küçük bir odaya ilerledik. Buranın korumalar için dinlenme gözlemele yeri olduğunu biliyordum. İçeriye girdiğimizde Karan önde geçti. Dört adam bizi görünce ayaklandığında baş selamı verdiler.

"Kamera kayıtları hazır ağam," dedi Emrullah bey. Konu artık benim onu merdivenden itmenden çıktığı için o kayıtlara bakılmayacaktı bile.

"Emrullah çıkın siz buradan ben bakacağım hepsine."

Karan'ın konuşmasıyla hepsi dışarıya çıktığında üç monitörün dizili olduğu masaya doğru ilerledi. Monitördeki ekranda sadece bütün dışarıyı gören kameraların görüntüsü vardı. Avlunun giriş kısmında izleniyordu onun dışındakiler sadece kayıt altına alınıyor canlı olarak izlenmiyordu.

"Ayakta dikilmeyeceksin buraya gel bebeğim." dediğinde onun çoktan oturmuş klavyede bir şeyler yaparken bana seslenmesiyle daldığım düşüncelerimden ayrıldım. Dizlerini işaret ederken bana açtığı yere geçip oturdum.

"Karan korkuyorum... neler olabilir?"

"Bilmiyorum ama beni de korkutuyor Marin." dedi Karan çenesini omzuma yasladığında kalp atışlarını sırtımda çok rahatlıkla hissediyordum. "Düşmanı hep dışarıda aradım evin içindeymiş meğer."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sabah bir şeyler konuşurken duydum o saatten mi bakalım?"

"Kayıtlar bir yıl tutuluyor... senin konağa ilk geldiğinden günden beri bakamayız. Günlerimizi alır. Bejna'nın geldiği günden beri bakalım." diye fikir sunduğunda kafamı olumlu anlamda salladım.

"Altı..." dedi kendi kendine. "Altı gün önce gelmiş."

Karan masaüstü ekranındaki dosyalardan tarihlerine göre kayıt olmuş belgeleri çıkarttı. Bugünden altı gün öncesine gittiğinde yirmidört saat boyunca yapılan video kaydını çıkarttı. Ekranı yansıyan görüntüde Zilan'ın odasının önündeki kamerada boş olan avlu gözüküyordu. Kayıtları hızlıca sardı Bejna'nın konağa gelişi, Milan halkının karşılayışı, Gülnarin hanımın zılgıt çekmesi neredeyse davul zurna çaldırarak olması hızlı hızlı geçmişti. Öğlene doğru geldiğinde Zilan ve Bejna odaya girmişti.

"*Ne zaman gelecek bunlar? Karan, Barzan eniştemin bile telefonunu açmıyor!*" dedi Bejna, görüntü avluyu yansıtıyordu ama uzaktan gelen sesle birlikte Karan'ın dediği gibi odanın içerisinde ne konuşuyorsa duyuluyordu.

"*Aptalsın gerçekten bunca zaman hiç mi o kızı konaktan sürecekle bir şey bulamadın!*"

"*Yok ne yapayım yok! Odasını hep kilitliyor, çalışma odaları hep kilitli sel verip sır vermiyor. Halamda ne kadar uğraştıysa anahtar falan bulamadı.*" dedi Zilan. "*Bundan aylar önce bir adamla kadın geldi İstanbullular belli adam gelin ağaya bir bakıyor görsen kesin tanıyordun ağam yanlış anlamasın diye sesini çıkartmadı bulursak ondan buluruz bir şey.*"

"*Biri geliyor kes sesini konuşmayalım daha fazla gelmelerini bekleyeceğiz mecbur!*" dedi Bejna sonrasında odadan çıktıklarında yüzlerinde güller açıyordu. Görüntüleri hızlıca sardığında göze çarpan bir şey görememiştik.

"Geldiğimiz gün akşam yemekte gitmişlerdi ya o zamanı açsana Karan." dediğimde yemekten kalktıktan sonra ne konuştuklarını merak etmişim. Bejna kardeşini kaldırmış gel seninle bir konuşalım deyip yemekten ayrılmışlardı. O zaman herkesin gözünde öyle bir profile sahipti ki el üstünde tutulacakken hızla zemine çarpmıştı.

"*Ağzını açmayan Delal bile o kızın karşısında ağzını açıyor!*" diyen Bejna'nın sesini işittiğimizde Karan kaydı yavaşlattı ve duyduğumuz sesteki sonrasını dinlemeye devam ettik. "*Ne var bunda anlamıyorum! Kadını nasıl konuşurmuş baksana!*"

"*Kızım Delal bana herkesin içinde bir tokat attı yerden kalkamadım aptal kadın ilk onu öldüreceğim.*" dedi Zilan öfkeyle bağırdı.

"*Az bile olmuş sana o çeneni kapalı tutsaydın bu kadar saçmalığa girişmezdik.*" dedi Bejna aynı kızgınlıkla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gerçekten salaksın Zilan boşuna halam kendini zorla dövürmüş. Bunca zaman hiçbir şey bulamaman saçmalık. Daha bugün geldiler ben bile bir sürü şey buldum Karan'ın aşkından gözü kör olmuş konu kıskançlık olunca gözü kör oluyormuş."

Kaşlarım havaya kalktığında dudaklarımı araladım. "Gerçekten babaları dövmemiş Gülnarin hanımı adam doğru diyormuş." diye mırıldandığımda Karan omuzumda duran başını hafifçe salladı.

"Denemedim mi sanıyorsun? Gittiğimiz düğünde demediğim atmadığım uydurmadığım laf kalmadı ağam karımda karım deyip durdu. Çok güveniyor ona." dedi Zilan.

Sonraki konuşmalarda hiçbir şey bulamazken ikisi odadan çıkmış karşıdaki misafir odasına yani Bejna'nın odasına geçmişlerdi.

Bu sabahaki zamana geldiğimizde ekrana benim görüntüm girmişti. Uyanmış kendi tarafımdan çıkmış mutfağa doğru ilerlediğim gözüküyordu. Karan oraları hızlıca geçerken benim avlunun kenarında dikildiğim kısma gelmişti. Merdivenlerden itilme iftirasına uğramadan önce onların konuşmalarını dinliyordum. Kamerada kendimi görmek garip hissettirse de bozuntuya vermedim.

"Babam her gün arıyor tehdit ediyor beni ne zaman hanım ağa olacaktım diye sorup duruyor. Biraz daha eline geçerli bir şey vermezsek gelip her şeyi anlatacağını söyledi." dedi Bejna.

"Oyalarız babamı onu takma şimdilik."

"Hani hafızasını kaybetmişti Zilan! Boşuna mı geldim ben buraya?" diye konuştu Bejna. "Karan her şeyi hatırlıyor baksana bunca zaman ne diye kaldın konakta?"

"Nereden bilebilirdim oyun yaptığını ağamın? Yine en azından kalmana izin verdi, vermeyebilirdi. Bu sürede nasıl yapıyorsan yap temelli kalmaya bak konakta bıktım ben buradan!"

"Var aklımda birkaç plan... biri suya düştü hafızasını unutması ayağına onunla sevgili olduğumu öne sürecektim evliliğini zedeleyecektim ama olmadı. Karan zaten kıyamıyor bana ağıma çabuk düşecek." derken benim donmuş bir halde avluda kalışımı sesler gelmeye devam ediyordu. Duyduklarım beni şaşkınlığa uğratmış avlunun kenarına kalakalmıştım. Karan'ım konakta olmayışıyla kendimi güvensiz hissederken neler yapmam gerektiğini düşünüyordum o sıra.

"Sen dün sabah odada dediğin hapi içirdin mi?" dedi Zilan. Bu konuşmayı orada duymamıştım. Büyük ihtimalle uğradığım şaşkınlıkla kendi düşüncelerimde boğuluyordum.

"İçti içti, bir sıkıntı çıkarmadı." dedi Bejna. "İçmese gece terasta öyle bağırır mıydı karısına? Kontrol edemedi kendisini amacına bu kadar çabuk ulaşacağını düşünmemiştim, bir sonraki yarın veririz onun etkisi iki gün sürüyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Dur sabaha gelelim ne hapından bahsediyor ben bunu odanın önünde duymadım." derken kaşlarım istemsizce çatılmıştı.

Karan biraz sonra dün sabahın kayıtlarını açtığında ekranda kalabalık konak halkı çıkmıştı. Karan'ın elini tutup avluya sürükleyen Karan arkasını dönmüş bana bakıyordu. Ağlak bir ifadeyle kendimi görürken kaşlarım iyice çatılmıştı. Dışarıdan kendimi görmek çok kötü hissettirirken bu en son takılmam gereken şeydi. İleriye sarıp odalarımıza geçişimiz sonra Bejna ve Zilan'ın odaya girmesiyle durdurmuştu.

"*Bak sana anlattığım gibi bunları yemeklere at, Karan'ın duygularını değiştirecek baya.*" dedi Bejna, sesini duymamızla aynı yerden dinlemeye devam ettik. Görüntü boş avluyu çekiyor, içeriden gelen sesler kameraya yanıyordu.

"*Bu ne be mavi mavi.*" dedi Zilan sesi kısık çıkıyordu.

"*Akşam yemekte Marin'i sinir edersen Karan ona kesin kızacak araları bozulursa Marin konaktan gider gururluymuş ya lafa gelmez basıp gider babaevine. Hemen etki ediyor öncesinde su ile içse baya etki edecek öncesinde içirirsek yemekte kendini tutamaz kontrollü davranamayacak.*"

"*Yoldan geldilerse kesin ilaç isteyecekler ikisi de içerse dengelerini baya bozdururuz hafızasını kaybetmemiş hatırlıyormuş madem her şeyi unuttururuz.*" diye devam ettiğinde şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı.

"Sen içtin..." dedim düne doğru yolculuk yaptığımda beynimde şimşekler çakmıştı. Karan yorgunluktan hemen uyumuştum ben uyuyamayıp odadan çıkıp Barzan babamla konuşmuş sonra konak halkıyla vakit geçirmiştim. Karan uyanıp beni göremeyişiyle hızlıca yanıma gelmişti. Başının ağrıdığını söylemiş hatta ona biraz masaj bile yapmıştım.

"Başım ağrıyor dedin ve sana ilaç getirdiler Karan..." derken sesimdeki tınıda şaşkınlık barizdi. Karan'ın çardakta başına masaj yaparken Bejna gelmişti iyi bir ağrı kesicinin yanında olduğunu söylemişti ve hemen getirmiş içirmişti. Birkaç saat sonra Mert ve kardeşi Uygur gelmişti.

"O yüzden bana öyle saçma sapan davrandın kontrol edemiyordun kendini!" derken şaşkınlığımı hala koruyamıyordum. Yemekten önce Uygur'ın tatlı hareketlerine bile sinirlenmiş daha masaya oturmadan önce köpürmüştü. Hatta Bejna kim sinir etti ağamı diye dalga bile geçmişti. Sonra benim Bejna ile çekişmemde ara sıra bana bakmış kaşlarını çatıp durmuştu. Beni terasa çıkarmış en sonda patlamıştı.

"Sikeyim..." diye tısladı Karan.

"*Bak bunu sadece Marin'in tabağına koy.*" derken durduğumuz kaydı tekrar oynatmış Bejna'nın sesini duymuştuk.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İyi misin kızım bunu zaten halam geldiğinden beri koyuyormuş doğum kontrol hapi bu. İlk başta her gün çarşafı kontrol ediyordu baktı olacak gibi değil son çare hap koymaya başladı zamanla kısır ediyor..."

"İyi yapıyorsunuz," dedi Bejna. "Çocuk olursa işimiz zor."

"Çocuk olmazsa hanım ağa da olmaz." dedi Zilan kahkaha attı. "Kuma gelir artık o da sen olursun ablacığım."

Kalbimin neredeyse durduğunu hissederken vücudumu yoğun bir sıcaklık kaplamıştı. "Ne..." diye fısıltı döküldü dudaklarımın arasından. "Bunu nasıl yapabilirler?"

"Çok ağır bir hap duygularını tavan edecek çok zor yürüttüm bunu psikiyatriden son kutu dikkatli kullanın."

"Bak abla... halam bunu içire içire kız zaten ağamı vurdu. Kafayı yediniz siz iyice bununla iş yürümez direkt öldürün daha iyi." dedi Zilan kısık bir sesle. Duymak için daha yakınlaştım. Karan'da aynı zamanda ses seviyesini yükseltmişti. "O kadar hissizleştirmiş ki halam buna kuma geliyor diye oyun oynadığında ağzını açıp bir şey dememiş. O gün iki doz vermiş sonrasında ağamı vurmuş."

"Kızım kim İstanbul'dan Mardin'e gelir kafayı biz değil Marin yiyecek siz yemeklerine katın başka bir şey yapmayın. İyice dengesizleşecek kafayı yedi sanacaklar zehirden haberleri olmayacak."

"Biz de İstanbul'a gitmeye çalışıyoruz bu da Mardin'e gelmek için tutuşmuş aptal bu kız kim gelir taştan köy gibi yere."

"Salak mısın Karan olduktan sonra insanın gitmeyeceği yer yok." dedi Bejna. "İyi içtiğinden emin olun devam edin aylardır yaptığınız gibi yavaş yavaş öldürecek zaten o zamana kadar ne kadar soğutursak iyi belki ölmeden bu konağa gelin gelirim."

"Abla zehirle olacak iş değil bak, gel vazgeçelim çok etki etmemiştir belki. Birini öldürmek o kadar kolay değil."

"Kes sesini Zilan! Bu konakta Mardin de sığıntı gibi yaşamak istemiyorsan dediklerimi en başından beri nasıl yapıyorsanız aynısını yapmaya devam edin." derken acımasızca konuşuyordu Bejna. "Marin ölecek Karan bana kalacak bu kadar basit!"

Odadan çıkmalarıyla konuşmaları kesilirken ekrandaki görüntüde avlunun açısı kalmıştı. Buz kestiğimi hissederken bütün hücrelerim donmuş gibiydi. Beynim çalışmayı durdurmuştu. Bunların nedeni bana verdiği haplardan mıydı yoksa gerçekten şoka mı girmiştim onu bile bilmiyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ölü gibiydim.

Ya da ölecektim.

Ama ölüme ramak kaldığımı artık biliyordum.

Evliliğimin altıncı ayı neredeyse bitmek üzereyken korunmadığımız için defalarca hamile olabileceğimi düşünmüş ve hayal etmişim. Hepsi boşaymış... ben hamile kalamazmışım çünkü birileri benim yerime benim hayatıma karar vermiş çocuk sahibi olmamı engellemişti.

En son doktora gittiğim haftalar önce kadardı, Bali tatili öncesinde hamile olduğumu düşünmüştüm. İki aydır buralardan uzaktım. Karan yoğun bakıma girdiği için kapısından ayrılmamış konaktan hiçbir şey yemeyip içmemişim. Çiftlikte genelde kendime göre bir şeyler yiyip duruyordum. Peki ya öncesi... öncesinde her şeyden yiyip içiyordum. Doktor kontrolünde çocuk doğuramayacağıma dair bir şey çıkmamıştı. Kistim vardı, ilaçlarımı almaya devam ediyordum. Günler sonra tekrar randevu almıştım buraya en yakın hastaneden. Bu konuyu bu şekilde geçsem desem...

Zehir?

Beni zehirliyorlarmış!

Hem ruhsal hem fiziksel.

"Marin..." diye fısıldadı Karan.

"Karan." dedim tok bir sesle. Sırtımın yaslı olduğu göğsünde kalp atışlarını tenimde rahatlıkla hissediyordum. Hızı artmış bir maraton koşusu yapmış kadar sertçe tekliyordu. Benim kalbim atmayı durduralı çok olmuştu.

"Bu... bu nasıl olabilir?"

Kelimeler benden bağımsız çıkıyordu. Hissizdim, hissim yoktu nedendi bilmiyorum ya da ne kadar zamandır böyleydin bilmiyordum. Bunu fark ettiğim için yoksa hep böyle olduğum için mi? Kocamı yemin ettiğim için mi vurdum yoksa kafayı yediğim için mi? Hangisiydi? Hangisi gerçekliğimdi?

"Karan," dedim fısıltıyla sessiz kalmasına karşılık tekrar adını mırıldandım.

"Bir şey de lütfen yanlış duydun de." derken zihnim bana bütün duyduğumun gerçek olduğunu fısıldıyordu. "Beni mi öldürmeye çalışıyorlarmış?"

Anlamıyordum.

"Zehir dediler... yediğim içtiğim şeylerde zehir mi varmış?" diye sordum, kanım donmuş gibiydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin..."

Durdu, sesi kısıldı. Çok kısıktı.

"Sen..." dedi lâkin devamı gelmedi.

Omzuma başını yasladığında birkaç dakika öyle kaldı. Elleri belimi aşır karnımı sardığında beni iyice kendine yasladı. Derin bir soluk aldığını hissettim. Duyduklarımız çok ağırdı. Duymuştuk fakat kulağımızdan içeriye girmemiş beynimize işlenmemiştir.

Altı aydır her gün öleceğim günü bekleyen insanlar vardı. Ölmem için gün sayan, beni içten içe zehirleyen zehirlerkende aynı zamanda beni yaşamaya bağlayacak olabilecek bütün ihtimalleri bir bir yok eden insanlar vardı. Üç kişilerdi. Üçü için üç kurşun yeter miydi? Hangi cehennem kabul edecekti onları? Onlarla aynı yere mi gidecektim? Onları öldürürsem bu dünyadan bir pislik mi silinecekti yoksa ben katil mi olacaktım?

"Beni sakın affetme Marin," dedi Karan, yavaşça yutkunduğunda boğazındaki yumru zorlukla aşağıya inmişti. "Beni asla affetme, ben kendimi asla affetmeyeceğim."

"Jan..."

"Nasıl fark etmem nasıl!" dediğinde elini masaya vurduğunda korkuyla irkildim. "Konağımın içindeki düşmanları nasıl fark etmem lan ben? Bütün bunların olmasına nasıl izin veririm?"

"Karan... bu kadar ileri gitmişler mi gerçekten?" dedin kısık sesle. Sesimin gücü kalmamıştı. "Ben ölece-"

Karan'ın elleri dudaklarıma kapandığında beni çekip göğsüne yasladı. "Şşşş," dedi titrek bir sesle. "Sakın sakın bunu söyleme! O güzel dudaklarından bu kelime dökülmesin sakın. Böyle bir şey asla olmayacak! Buna izin veremem benden gidemezsin."

"Zehirlemişler beni..."

"Hayır..." diye fısıldadı Karan. "Hayır izin veremem. Ne senden bir şeyler çalmalarına ne başka bir şeye asla izin vermem."

Yanaklarımın üzerine sıcak bir damla değdi. Damla damla akan yaşlar hissettiğimde gözlerimden yaşlar akıyordu. Hissettiğim yaşlar bana ait değildi.

Karan Milan ağlıyordu.

Beni iyice kendine bastırıp ve iç çeke çeke sessizce ağladı.

"Nasıl kıydılar sana..." dedi Karan boğuk bir sesle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Nasıl kıydılar benim bakmaya kıyamadığım sevgilime."

"Yapma," dedim.

"Söz veriyorum sana sevgilim," dedi yutkundu. "Hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum sana andım olsun içindeki zehiri gerekirse çıkartmak ben içeceğim ama sana hiçbir şey olmayacak."

"Panzehirin ben olacağım."

Uyuşmuş gibiydim. Kocam hıçkıra hıçkıra ağlamış ben onun gözyaşlarını silmiştim.

Karan ile birlikte çıktığımız yerden avluya doğru ilerlerken ayaklarıma pranga takılmış gibi bir ağırlık vardı ve yürümemi zorlaştırıyordu. Parmaklarımin arasındaki eller buz kesmişti. Donuktum, o da en az benim kadar donuktu. Bronz teni kızarmış, elaya vurgun gözlerinde kırmızı ince damarları belirginleşmişti. Sinirli değildi; yıkılmıştı.

Yıkılmıştık.

"Karan oğlum neler oluyor?" dedi Behiçe anne ilk bizi fark ettiğinde hızlı adımlarla yanımıza geldi. Yüzümdeki hissizlikle birlikte kirpiklerim dahi kıpırdamazken bakışlarını benden çekip kurban olduğu oğluna çevirdi. Karan'ın yüzündeki ifadeyi görmek onu bozguna uğratmıştı.

"Anne..." diye acıyla fısıldadı Karan, dolgun dudakları hafifçe titriyordu. Kendini tutamıyordu. Duyduklarının ağırlığı omuzlarına çökmüş iri cüssesi ilk kez bu kadar eğik duruyordu. Dayanamayacaktı. Elimin arasında eli titredi.

Elimi bırakmadan Karan avlunun beton zeminine dizlerinin üzerine çöktüğünde prangaya tutsak kalmış bedenim öylece kalakalmıştı. Elimin arasındaki eli düşerken Karan kendini bıraktığında Behiçe anne fevri hareketle oğlunu kollarının arasına alıp sarmalamıştı. "Anne..." dedi tekrardan Karan, küçükken ağladığında ilk annesini sayıklaması gibi sayıklıyordu.

"Kurban olduğum..." dedi Behiçe anne parmaklarını oğlunun saçlarının arasında geçirdiğinde yavaşça geriye attı. Karan yüzünü annesinin omzuna yasladığında avlunun ortasında herkesin içinde hıçkırıklara boğularak ağlamaya başlamıştı.

"Nasıl dağ gibi adamı yıktınız iblisler!" diye bağırdı Behiçe anne kollarının arasındaki koca adamın bu denli bir hale gelmesi onu fazlasıyla yıkmıştı.

"Ne oldu yavrum anlat hele!"

Ağlamaya devam etti Karan.

"Kızım sen bir şey söyle... neler oluyor?" dedi bakışları bana tırmandığında heykel gibi hiçbir şey yapmadan demeden dikiliyor olmam durumu iyice çıkmaza sokuyordu. "Ne yapmış bu pislikler neler yapmışlar!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan ağam..." dedi Zühre koşarak geldiğinde yere çöktü. Şalı arkaya düşüp kıvrıkcık saçları tamamen serbest kalırken kollarını abisine doladı. "Abiciğim ağlama n'olur ağlama."

İkimizin de cevap vermeye niyeti yoktu.

"Marin yenge durmasana öyle!" dedi Zühre.

"Lan siz benim abimi ağlatacak kadar ne yaptınız!" dedi Zahir belinden çıkartmış olduğu silahı annesinin yanında duran iki kıza doğru yöneltti. Bejna yavaşça yutkunduğunda Zahir'in kararan gözlerine korkuyla baktı. Zilan en az benim kadar duygusuz dururken bakışlarını ona yardım edebileceğini düşündüğü halasına çevirdi.

"KONUŞSANIZA!" diye inletti ortalığı Zahir.

"Sen anlat dayı bunların yaptığı pislği!" dediğinde silahın namlusu kızların babası Bedirhan beyi bulduğunda adımlarını ona yöneltti. Aralarındaki mesafeyi kapatıp silahı alnına dayadı.

"Ağam ben dedim söylemeye dilim varmıyor benim söyleyemem ben," dedi Bedirhan bey olayın çoğunu anlatmış asıl bilmemiz gereken kısmını bir türlü anlatamamıştı. Kimsenin dili varmamıştı söylemeye, konağa dizili olan kameralar sayesinde her şeyi öğrenmiştik. Nasıl diyeceklerdi ki?

"Canımı bağışlamayacağınızı da biliyorum ama bu evlat gibi görünen şeytanları da yaşatmayın."

Bedirhan beyin konuşmasıyla Zahir ve Mert ikisi de silahlarına sarılmıştı. Barzan babam ayağa kalktığında ağır adımlarla Karan'ın yanına geldi.

"De söyle oğlum hadi, söyle de gözümü kırpmadan alayım şunların canını." dediğinde Barzan baba, oğluna acıyla baktı.

"O bir çiçekmiş ve her geçen gün sararıp soluyormuş. Su verdiğimi sanıyordum güneşi yeteri kadar aldığı sanıyordum onu canlı tuttuğumu sanıyordum." Durdu ve bakışları beni buldu.

"Ölüyormuş meğerse... hem de gözlerimin önünde günden güne. Bakamamışım ben ona baktığımı sanmışım." diye Karan boğuk bir sesle güçlkle konuştu.

"Ne diyorsun oğul anlamıyorum..." dedi Behiçe anne.

"Marin'immin ruhsal sağlığını bozacak ilaçlar vermiş, çocuğu olmasın diye haplar vermiş Gülnarin." dedi Karan. Herkesin bakışları beni buldu. Beni ya da ölmek üzere olan bedenimi. Zühre ve Behiçe annemin dudaklarından çığlık koptu. Bir feryat yankılandı avlunun içerisinde soğuk betona çarptı oradan kulaklarıma ulaştı.

"Her ne veriyorlarsa yavaş yavaş öldürüyormuş Bejna ona ilaçlar vermiş yemeklerine katıyorlarmış bu ikisi Bejna ne derse onu yapıyorlarmış..."

"Ne?" dedi Behiçe anne.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karımı zehirliyorlarmış... benim karımı." diye devam etti Karan.

"Elimin altında gözlerimin önünde aynı yastığa baş koyduğum halde hiç fark etmemişim... ben nasıl bir adamım?" dedi dizlerinin üzerinde çökülü bir haldeyken derman kalmayan ellerini yere vurdu. "Nasıl bir kocayım ben?"

"Abi..." dedi Zahir duyduklarıyla şok olmuştu.

"Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun? Dayanamam ben buna o kadar güçlü değilim."

Zühre olduğu yere otururken hıçkırıklara boğularak ağlamaya başlamıştı. Zahir'in elinde iki silah vardı biri Bejna'ya doğrultulmuştu, biri Zilan'a. Mert ise Gülnarin hanım ile kardeşi Bedirhan'a doğru tutmuştu. Behiçe anne Karan'ın ayağa kalkmasıyla yerde dururken Barzan babam ona sarılmıştı. İkisi de ağlıyordu. Bugün ilk kez ben hariç benim dışımda birileri ağlıyordu. Bejna'nın verdiği haplar ilk kez işe yaramıştı.

"Ne kadar zehirlediniz?" diye bağırdı Karan, Bejna'ya doğru. "Sorduğum her soruya anında cevap vereceksin!"

"Çok..." dediğinde Karan, Bejna'nın saçlarına yapışıp onu arkaya yasladı. "Çok değil Karan yemin ederim çok küçük dozları, öldürmez bile. Kanına bile karışmamıştır yoksa şimdiye yaşamazdı."

"Ne zamandır devam ettiniz?"

"Bil-bilmiyorum."

"NE ZAMAN!"

"Aralıklarla oldu, sürekli değildi. Direkt olarak solumadı yemeklerle sularla aldı. Bilmiyorum uzun zamandır..." dedi fısıltıyla Bejna. "Hesaplamadım ama aylardır, hemen öldüren bir şey değil gerçekten. İlacın yan etkisi yavaş ölüm, yasaklı bir ilaç."

"Tedavisi?"

"Yo-yok."

"Lan Bejna!" diye hırladı Karan. "Bana olumsuz bir cevap vermeyeceksin!"

"Ölmez... götür onu buradan. Tedavisine başlanır. Zehri atarlar kalıcı hasar meydana gelebilir bilmiyorum tek bildiğim yavaş yavaş öldürdüğü!"

"Sende yavaş yavaş öleceksin Bejna, ona ne verdiysen aynısının on katını her gün her öğün elimle içireceğim sana."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan'ın simsiyah olan bakışları Zilan'a döndü. "Sende aynı şekilde! Sen artı olarak toprakta yiyeceksin!"

"Ağam kurban olayım affet bizi." dedi Gülnarin hanım onun ilk kez ağladığını görünce kapkara gözlerinden timsah gözyaşları akıyordu. Karan'ın ona doğru yaklaşmasıyla ayaklarına doğru kapanmıştı. "Pişmanım ağam lütfen acı bana."

"Hadi sana acıdım, diğerleri..." dedi Karan, bakışlarıyla aynı kanı canından olan akrabalarını işaret etti. "Diğerlerini de acımam için yalvaracak mısın bana?"

"Bana ne onlardan!" dedi Gülnarin hanım, bir kere daha bizi şaşkınlığa uğratmıştı. "Her şey Bejna'nın başının altından çıktı o ne derse onu yaptım. Ne anlarım ben haptan doktor olan o!"

"Ona zarar verecek hiçbir şey olmadı bak yaşıyor hala!"

İçimde kaynayan lavlar damarlarımdan akarken dışarıya taşmak için sabırsızlanıyordu. Ayağımdaki prangalardan kurtulurken adımlarımı kocamın ayaklarına kapanmış canı yalvaran Gülnarin hanıma doğru attım.

"Yaşıyorum, üzgünüm Gülnarin hanım hâlâ yaşadığım için." derken kolundan tutup onu güçlükle ayağa kaldırdım. "Ama ölmeden önce tek yapmak istediğim bir şey var izin verirseniz bu dünyadan geçmeden önce yapacağım."

"Bunca zaman yaptığımız her şeyinize sustuğum için size değil asıl bana yazıklar olsun!" derken elimi kaldırdım ve yanağına çok sert bir tokat attım. Tekrar vuruşumla avucumun içi sızlamıştı. "Her bana laf atışınızda ağzınıza aynen böyle çakmam lazımdı. Ne yaşıyorsunuz ne önemliydi ne insanlığınız! İğrençsiniz, gözü dönmüş pisliğin tekisiniz!"

"Ben ölsem bile sen asla bu konağın kapısına bile geçemeyecek, konağın önünde çöp kutusu bile olamayacaksın Bejna sen!" derken ona doğru yöneldiğimde Zahir silahını indirmişti. Bejna'nın yüzüne tokatlar atarken aynı zamanda tekmeliyordum. Onu saatlerce dövsem asla soğuyacak gibi değildim. Bejna karşılık bile vermiyordu.

"Bok gibi olan zihniyetini düzeltmeye çalıştığım her güne lanet olsun Zilan! Sen her şeyi hak ediyorsun!" Aynı hızla Zilan'a da saldırdığımda kimse bana karşı çıkmamıştı. Dakikalarca dövdüğümde sinirle geriye çekildim. Dağılan saçımınla başımla geri geri adımlar atarken saçlarımı düzelttim. Soluk soluğa kalmış bir halde yükselen göğüs kafesimle uzaklaştım.

"Hiçbiriniz yaşamayacak!" dedi Karan büyük bir kararlılıkla. "Bunu bilip duyan gören kim varsa, kim ortaksa hiçbirinizi yaşatmayacağım."

Herkes sessizleşti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tek bir nefes dahi solumayacaklar!" dediğinde sesindeki ölümün kuru soğukluğu beni bile üşütmüştü. "Ağa değil miyim lan ben hükmü sadece ben veririm! Lan benim karıma bunları yapanlara nefes almak haram!"

Ölüm sessizliği vardı.

"HEPSİNİZ ÖLECEKSİNİZ!"

Karan konuştuğu kimseden ses çıkmıyordu.

"Ne plandıysanız aynısını yaşayarak öleceksiniz! Size kolay bir ölüm olmayacak!"

"Gidin derhal biriniz herkesi toplayın," dedi Barzan babam. "Delal'i de çağırın bütün aşiret herkes on dakika içerisinde burada olacak!"

Uzaktan bizi izleyen Havin yukarıya doğru koştuğunda hızlıca uzaklaştı. Korumalar etrafa dağıldığında avlunun içerisinde kuru bir kalabalık oluştu. Hiçbir şey düşünecek halde değildim. Göğüs kafesimin içerisinde bir kalp değil de pompa vardı ve tek işlevi kan pompalamaktı onun dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

"İbreti alem olsun diye herkes bunların öleceğini görecek!"

"Marin görmeyecek," dedi Karan. Bakışları bende değilken diğerlerine doğru konuştu. "O şahit olmayacak, ona bunu yaşamayacak götürün onu buradan onun olmadığı yerde olacak."

"Kocasının can alışına şahit olmayacak hiçbir zaman."

"Ağam..." dedi ince sesiyle Havin'in yakarışı avlunun içerisinde yankılandı. "Barzan ağam!"

Az önce koşar adımlarla çıkmış olduğu merdivenleri aynı hızda inerken başına taktığı şalı yeri boylamıştı. Bacaklarını saran uzun eteğini tutup gelirken merdivenleri atlaya atlaya indi. Barzan babamın karşısına geçtiğinde kolundan tuttu.

"Ne oldu Havin?" diye sordu Barzan babam.

"Ağam..."

"Dur soluklan hele."

"Delal hanım, ağam..." diye soluk soluğa fısıldadı. "Uyanmıyor, nabızı atmıyor ağam, Delal hanım ölmüş!"

Avlunun orta yerine bir yangın düştüğünde, ruhu kanat olup uçanlarla kimsesizce, sessizce göçler meydana gelmişti. Acı soluduk, acı gördük, acı yaşadık.

﴿ BÖLÜM 52 ﴾

52. BÖLÜM “KOR”

"Delal hanım, ağam..." diye soluk soluğa fısıldadı. "Uyanmıyor, nabzı atmıyor ağam, Delal hanım ölmüş!"

Avlunun orta yerine bir yangın düştüğünde, ruhu kanat olup uçanlarla kimsesizce, sessizce göçler meydana gelmişti. Acı soluduk, acı gördük, acı yaşadık.

Kulağıma çarpan kelimeler yankı yaparken duyduklarım beni şaşkınlığa uğraşmıştı. Sadece beni değil, avlunun içerisinde bulunan yirmiden fazla insanın yüzündeki tek ifade şaşkınlıktı. Havin apar topar indiği merdivenlerden yüreğimizi dağlayan dudaklarından döktüğünden beri bozguna uğramış gibiydik. Tek kelime dökülmeyen dudaklarımız şaşkınlıkla aralanmış birbirimize aynı ifadeyle bakıyorduk.

"Delal hanım..." dedim cılız bir sesle, rüya gibi geçen üç haftanın acısı sanki bir bir çıkıyordu. Mutluluk haram gibi kocamla baş başa geçirdiğim güzel günlerden sonra çok geçmeden geçirdiğimiz her gün boğazımızdan aşağıya inmeden bir bir sıralanmıştı. Daha sindirememiştik bile.

"İki gündür hastaydı... bu nasıl olabilir?"

"Delal anne hasta mıydı?" diye sordu Karan.

"Hastaydı..." dedim kuru çıkan bir sesle. Boğazıma oturan yumru konuşmamı engelliyordu. "Ölmemiştir... ölmemiştir değil mi?"

"Sakin ol Marin," dedi Karan.

"Ölemez!" derken kafamı hızlıca iki yanına salladım. Bacaklarım beni taşımakta zorluk yaşarken olduğum yere yığılırken dizlerim beton zemine sertçe çarptı. "Hayır hayır ölemez!"

Karan yanıma gelip yere benimle birlikte çöktü. Beni kollarının arasına aldığında kendine yasladı. "Şşş sakin ol sakin ol bebeğim bakacağız tamam mı?" dedi büyük bir soğukkanlılıkla konuştuğunda soğukluğu karşısında titrediğimi hissettim. "Bayılmış olabilir başka bir şey olmuş olabilir görmedik henüz, emin değiliz bakacağız."

"Ölmesin... ölmesin." diye fısıldadığımda gözlerim acışmaya başlamıştı. "Karan lütfen Delal hanım ölmemiş olsun."

"Biriniz çıkın bakın hemen!" dedi Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Baba!" dedi Zühre ince sesiyle bağırdığında sesi oldukça telaşlı çıkıyordu. "Baba!"

Karan'ın kollarının arasında yüzüm onun göğsüne yaslı olduğu için ne olup bittiğini göremezken Karan'ın hareketlenmişim. Sıcak parmakları saçlarımın üzerinde geziyor, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Beni rahatlatacak hiçbir şey yoktu. Öyle bir duruma gelmişim ki, her şey yetersiz kalıyordu.

"Bunu senden istemeye hakkım yok ama güçlü ol, Marin." diye fısıldadı kulağıma. Sesi öyle kısık çıkmıştı ki, zorlukla konuşuyordu. "Sen düşersen ben de düşerim."

Kafamı salladığımda yavaşça yutkundum. Kollarını benden ayırdığında uzanıp alnımdan öptü. Ayağa kalkıp beni de kaldırırken ondan her anlamda destek aldım. Kuru kalabalığa doğru ilerleyip Barzan babamın fenalaştığını görünce hızlı adımlarla ilerlediğimde yanına ulaştım.

"Dur gömleğini açalım." dedim, etrafındakiler panikten bir şey yapamazken benim bütün duygularım çekilmiş gibiydi. Çevik hareketlerle gömleğinin düğmelerini yarısına kadar açtım. "Lütfen sakinleş baba,"

"Ağam sakin olasın." dedi Behiçe anne, elindeki suyu uzattığında içmesinde yardımcı oldu. "Ağanızın ilaçlarını getirin."

"Ambulansı arayın derhal!"

"Delal..." diye mırıldandı Barzan babam. Perişan bir halde duruyordu. Birileri ambulansı aramış, olayı aktarmaya çalışıyordu. Zühre babasının fenalaşmasına mı yansın, annesi ve annesinin akrabasının yaptıklarına mı, ona annesinden daha çok annelik yapan Delal hanımın ölmüş olmasına mı derken yerde hıçkırıklarla ağlıyordu. Mert başında duruyor onu sakinleştirmeye çalıştırıyordu. Zahir elinde tuttuğu silahın birini dayısına diğer birini iki kuzenine tutuyordu. Az ötelinde ise Gülnarin hanım suçlu edasıyla duruyordu.

Karan ne yapacağını, neye bakacağını, hangi biriyle uğraşacağını şaşırmış; ben kendimi ise her anlamda yok saymışım.

Burası mahşer değildi. Mahşerde önceki son duraktı. Henüz mahşere gelememiştik ama bu durak böyleyse mahşeri düşünemiyordum.

"Nasıl olur lan bu?" dedi Zahir.

"Emrullah herkesi topla, bunların başına dik ellerini gözlerini bağlayın, nefes almak dışında hiçbir şey yapmayacaklar!" derken Karan kısa sürede topladığı zihniyle etrafa emirler yağdırmaya başlamıştı. "Kim gitti Delal anneme bakmaya niye kimse gelmiyor?"

"Karan..." dedi Bejna. "Yemin ederim Delal hanımla benim bir alakam yok, ona hiçbir şey yapmadım. Ölümünü benden bilmeyin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sana nasıl inanmamı beklersin Bejna?" Karan, Bejan'nın önüne geçtiğinde kırmızılaşan gözleriyle baktı. "Yapmadım diyeceksin bende öylece inanacak mıyım? Üstelik size daha bir şey dememişken nasıl bu konu hakkında konuşabiliyorsun sen?"

"Tek bir rahatsızlığı olmayan dağ gibi kadın nasıl bir anda ölmüş olabilir!"

"Eceli gel-"

"Lan ne eceli ne eceli çıldırtmayın beni! Azrailcilik oynayan karımın canını vaktinden önce almaya çalışan siz değilmiş gibi konuşma sakın!" diye bağırdığında karşısında duran Bejna olduğu yere sinmişti.

Korumalardan birkaç kişi elinde eşyalarla geldi. Kızların babası olan Bedirhan beyi yere zorla diz çökerek oturtular. Gözlerini bez parçasıyla bağladıklarında ellerini ve ayaklarını çok geçmeden bağlamışlardı. Aynı işlemi Zilan'a yaparken Gülnarin hanım ve Bejna korku dolu gözlerle izliyordu.

"İnan lütfen hiçbir şey yapmadım, o kadının ne acılar gördüğünü hepimiz biliyoruz. Bunu ona yapmam!" dedi Bejna, son çırpınışlarını yapıyordu.

"Annemi bağlamayın!" dedi Zahir, silahını ortadan kaldırmışken bakışlarını annesinden ayırmadan konuştu.

"Zahir..." dedi Karan, ne yapacağını bilmez haldeyken her şey üstüne geliyordu.

"Söyle bağlamasınlar."

"Bağlamayın." diye Karan emrettiğinde adamlar onu bağlamayı bırakmıştı. "Zahir o zaman anneden gözünü sakın ayırma bir şey olursa senden bilirim!"

"Abi ne olacak annemgile." diyen Zühre olurken yerde beton zeminin üzerinde aynı pozisyonda ağlıyordu. "Annem de ölecek mi?"

"Seninle bunu konuşmayacağım Zühre." Karan kardeşinin yanına çöktüğünde alnına düşüp onu rahatsız eden kıvrıkcık saçlarını geriye iteledi. "Bunları yaşamayı istemezdim üzgünüm fıstığım."

"Şimdi bunların sırası değil," dediğimde herkesin bakışları bana düşmüştü. "Ambulans gelene kadar geç kalırız ölmüş mü gerçekten?"

"Bilmiyoruz kızım," dedi Behiçe hanım.

"Bejna!" dedim onu bağlamak üzereyken Bejna huysuzluk çıkardığı için ona karşı zor kullanıyordu. Benim konuşmamla birlikte iki koruma durduğunda adımlarımı ona doğru attım. "Doktorsun sen! Delal hanıma ambulans gelene kadar bakmalısın!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Barzan babam, onu tutan Behiçe annemi ittiğinde ayağa kalktı. "Doktorluğu batsın!" diye hırladığında gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzünü gülen bir halde bildiğim adam ilk kez bu kadar perişan görüyordum. "Dokunmayacak Delal'ime! Katil bunlar!"

"Baba... şu an ihtiyacımız olan şey yaşayıp yaşamadığını öğrenmemiz. Bunu bir tek Bejna bilebilir! İlk yardım yapması gerekiyor onun dışında yapılan bütün müdahaleler yanlış olabilir!"

"Marin haklı." dedi Bejna, bulduğu fırsatı kullanmaktan çekinmemiştir. Doktor olduğuna göre onun mesleki bilgisine bu durumda ihtiyacımız vardı. "Tamam Karan götürün beni Delal hanıma, ben bakacağım ambulans gelene kadar gecikmeyelim."

Karan'ın bakışları bana düştüğünde onu onaylamak için kafamı hafifçe salladım. Yeri geliyor dünyanın kötü insanına bile muhtaç kalıyorduk. Delal hanımın yaşama ihtimali varsa bunu yapmaktan başka çaremiz yoktu.

"Yanlış bir hareketinde kafana sıkırım Bejna!" dedi Karan onun yanına geçtiğinde adamların birinden silahı eline aldı. "Yürü," dediğinde üzerindeki bluzundan tutup kaldırdı. "Biriniz gelin." diye yanında ip gibi dizilmiş korumalara doğru konuştuğunda vakit kaybetmeden avludan çıktılar.

Zühre, Mert'in desteğiyle ayağa kalktığı anda annesinin karşısına geçti. "Anne sen bunları nasıl yapabildin?" diye konuştuğunda sesi titriyordu. "Hiç mi düşünmedin bizi?"

"Zühre kızım siz ananızı hiç mi tanımadınız?" dedi Gülnarin hanım rahat bir tavırla konuştuğunda diğerlerine nazaran daha iyi gözüküyordu. Az önce korkudan titriyorken Zahir'in ona dokundurtmasından güç almış olmalı ki daha canlı duruyordu. "Ben öyle şeyler yapar mıyım?"

"Anne bu yaptıkların ne o zaman! Abimin dedikleri de neler oluyor! Siz yengemi mi zehirlediniz? Çocuğu olmasın kısır kalsın diye haplar mı verdiniz? Nasıl insanlar oldunuz siz canilik bu!"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Gülnarin hanım.

"Nasıl bir evladın anasından tiksinesine sebep olursunuz!" diye devam ettiğinde Zühre yaşadıklarının acısı yüzüne gölge düşürüyordu. Mert'le ikimiz bir aile dramının içerisinde kendimizi uzak tutmaya çalışmıştık. Bakışlarımız buluştuğunda bana doğru yaklaşmaya başladı.

"Ben ne yaptıysam kendim için değil sizin için yaptım Zühre! Zahir için yaptım!"

Zahir sinirli bir tavırla ellerini saçlarından geçirdi. "Anne senden kim böyle bir şey istedi! Sen başımıza katil mi olacaktın?" dedi sakinliğini korumakta oldukça zorlanıyordu. Annesi dışındakilere patlamış, karşısındaki annesi olduğu için bir şey yapamıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Anana katil demeyesin Zahir! Bana katil derseniz sizin ananız olmam!" diye bağırdığında Gülnarin hanım, oğlunu da kaybetmiş gözüküyordu. Zahir ve Zühre bir kenara geçtiğinde Zahir gözünü annesinden ayırmadan kardeşine sarıldı.

"Yenge sen iyi misin?" dedi Mert, uzun boyuyla kafamı kaldırmak zorunda kalırken tam önümde durdu.

"İyi değilim Mert hiç iyi değilim." İyi kelimesi ve ben artık yan yana gelmemesi gereken yasaklı kelimeler gibiydi. Kavuşmamız imkansızdı. Dudaklarımdan iyiyim kelimesinin dökülmesi artık haramdı.

Kolunu bana doladığında ruh gibi duran bedenime ruh olmaya çalıştı. "Bunlarda geçecek yengelerin bir tanesi," dedi sıcak bir sesle. "Gün gelecek hiç hatırlamayacaksın bile."

"Mert..." diye fısıldadığımda yüzüm ona gömülü olduğu için sesim boğuk çıkmıştı. "Geçecek değil mi..."

"Geçecek ya," dedi Mert. "Daha kötü şakalarımı görmediniz."

"Ölmek istemiyorum, Mert." derken gözümünden yaş akmayacak kadar ölüden halliceydim. Gömülmeyi unutulmuş gibi hissediyordum, toprağım atılmamış, tabutum açık kalmıştı. "Ben daha hiçbir şey yaşamadım ki..."

"Kızım sussana ağzından yel alsın, öyle şey denir mi?" dedi kızgınlıkla.

"Ölecekmişim." dedim, vaktim belli değildi ama sonumun nasıl olacağını biliyordum. "Zehirlemişler beni."

"Ölmeyeceksin."

"Ya siz birbirinize sarılıyorsunuz da bana niye söylemiyorsunuz!" diyen erkek sesiyle birlikte belimde hissettiğim ellerle geriye çekildim. "Alacağın olsun abi!"

"Uygar..." diye fısıldadım.

"Marin bana da sarıl!" dedi Uygar kafasını geriye yatırıp bana baktığında dudakları dışa kıvrıldı. Koşa koşa gelmiş bir halde soluğu yanımızda almıştı.

"Mert sen Zühre'ye bak, o daha kötü bir halde." diye onu Zühre'nin yanına postaladığımda en azından bu durumdayken bir arada olmalarını istemişim.

"Uygar sana süt getiriyordum neden kaçtın odadan!" derken Rojda da aynı hızla merdivenlerden inmiş salonun olduğu taraftan koşa koşa gelmişti. Bakışları beni bulduğunda dudaklarını araladı. "Hanım ağam valla beni oyaladı başından savdı bir yolunu bulup kaçmış yoksa gözümü ayırmıyordum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tamam Rojda..."

"Geleceğim dedin gelmedin Marin!" dedi Uygur, üzgün gözükiyordu.

"Gelemedim." dedim mahcup bir ifadeyle ona baktığımda bana küskün bir tavır takındı.

"Uygurcığım kaç yaşındasın sen?"

"Dokuz."

"Ben de yirmi dört yaşındayım." diye konuştuğumda yere eğilip onun boyuna geldim. "İkisini toplarsan kaç ediyor?"

"Otuz üç yapar!" dedi, heyecanla. Açık kumral saçlarını alnına düşerken ellerimle geriye yatırdım. "Ya sen beni çocuk mu sanıyorsun Marin? Bunu bebek bile bilir..."

"Sen koca adamsın ne çocuğu?" Dudaklarım kenara kıvrıldığında ona yavaşça gülümsedim.

"Şimdi otuz üç yaptığına göre, Rojda ablanla tekrar gideceksin ve otuz üç dakika sonra görüşeceğiz tamam mı?"

"Off otuz üç çokmuş ya! Neden bir yaşında değilsin on dakika sonra görüşürdük..."

"Hadi koca adamsın sen, centilmen gibi davran ve Rojda ablana da sorun çıkarma bu sefer gerçekten geleceğim."

"Öpersen giderim." dedi irileşen gözlerle bana baktı. "Öpmezsen gitmem." dediğinde yüz ifadesi hızlıca değişip soğuk tavrını korudu. Yüzüme yaklaştığında kulağıma doğru fısıldadı. "Hem Karan ağa da yok ortalıkta beni bir sürü öp!" dedi kısık tutmaya çalıştığı bir sesle konuştu. "Beni zaten bizdeyken sabaha kadar dövdü..."

"Yalan atma Uygur." diye bağırdı Mert arkamızdan.

Uygur ona seslenen abisine doğru döndüğünde sinirle baktı. "Ya sen beni oradan nasıl duydun!"

"Vurdu mu gerçekten sana?" derken kaşlarım çatılırken Uygur'ı kendime çevirdiğimde gözlerinin içine baktım. Bakışları beni bulduğunda ustaca hareketle gözlerini doldurmuştu.

"Senin için kavga ettik!" dedi Uygur. "O kazandı," dediğinde ağzının içerisinde homurdanmıştı.

"Korkma ben bilerek yenildim."

Mert, Zühre'yle birlikte yanımıza geldiğinde dizlerimin üzerinden ayağa kalktım. Uygur abisine sinirle bakarken Mert aynı tavırla kardeşine bakıyordu.

"Uygur, kıvırcık ablanı da al yanına. Biz çağırmadan sakın içeriden çıkmayın abiciğim." dedi Mert, kardeşinin elini alıp Zühre'nin elinden tutturdu. Onun bu tavrına dudaklarım istemsizce kıvrılmıştı. "Zühre onu yanından ayırma."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Mert beni çocuk gibi içeriye mi kapatacaksınız!" dedi Zühre kaşlarını çatığında alnında derin çukurlar oluşmuştu.

"İyi gözüküyorsun Zühre, biraz uzak kalsan senin için daha iyi olacak." dedi Mert, en az Karan kadar olaylara soğukkanlı durmaya çalışıyordu. Sert mizacı olan birisi değildi fakat şu an olabildiği kadar olmaya çalışıyordu. Onun konuşmasıyla Zühre dudaklarını aralayacakken tekrar konuşup aralamasına izin vermedi. "Hayır hiç açma ağzını kardeşimi al ve içeriye geçin."

Zühre bir şey demeden elini tuttuğu Uygur ile yanına geçen Rojda da onlara eşlik ederken içeriye doğru geçmek için taş merdivenlere yöneldiler. Diğer köşedeki merdivende hareketlilik olurken bakışlarım oraya döndü. Karan, çıkarttığı gibi aynı pozisyonda Bejna'yı getirirken arkasından korumada geliyordu.

"Karan?" dedim, ağzından çıkacak kelimeler beni korkuturken ona yaklaşıp mesafeyi kapattım. Nefesimi tutmuş bir halde korkuyla gözlerinin içine baktım.

"Yaşıyor..." dedi Karan, yüzündeki rahatlatan ifadeyle konuştuğunda derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. Kaburgalarımın üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. "Delal annem yaşıyor."

"Delal..." dedi Barzan baba.

"Nabzı çok zayıflamış, neredeyse ölçülmeyecek halde. Bejna ilk müdahaleyi yaptı, zehirlenmiş dediğine göre." dedi Karan herkesin duyabileceği tonda konuşurken çoğu kişiden şaşkınlık nidaları yükselmişti. "Ama şükür yaşıyor."

"Şükür..." diye mırıldandığımda yüzüme düşen saçları geriye ittim. Yüreğime serpilen suyla birlikte rahatlarırken en azından Delal hanımı kaybetmemiştik. Güçlü bir kadındı, görüp görebileceğim en güçlü kadındı. Onun gibi bir insanı kaybetmek istemiyordum. Ondan öğreneceğim çok şey vardı.

Ambulans siren sesleri eş zamanlı olarak sokağı inletirken mavi kırmızı yanan ışıklarla birlikte konağın açık renkli duvarlarına yansıma yaptı. Avlunun geniş kapıları hızlıca iki yana açılırken üç ambulans içeriye girmişti. Yardımcıların göstermesiyle Delal hanımın odasına çıkan sağlık ekibi işlemlere başlarken bir ekipte fenalaşan Barzan babamın yanına gelmişti.

Korumalar etten duvar ördüğü için konağın bir köşesinde duran çardağın içerisindeki eli kolu bağlı insanları gizlemişlerdi.

"Ağam sende geç zorluk çıkarma hayde." dedi Behiçe anne.

"Olmaz!" dedi Barzan babam, gelen ekibin yaptığı müdahaleyle daha iyi gözükürken gömleğini tekrar giymeye başlamıştı. "Tansiyonum düşmüştür bir şeyim yok!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Siz bakmayın ona, ambulansa bindirin." dedi Karan, onu ikna etmeye çalışan sağlık ekibine doğru konuştu. Barzan baba istemediğini defalarca sert bir dille belli ederken Karan sabır çekip babasının yanına gitti. "Geç baba zorluk çıkarma. Burada şimdilik bir iş yok."

"Behiçe sen Delal'le geç hastaneye yalnız bırakmayasın." dedi Barzan babam bastonunu eline alırken ayağa kalktı. Evlatlarının onu hastaneye götürme çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. "Havin'i de alın yanınıza bizde arkanızdan geleceğiz."

Delal hanım sedyenin üzerinde avluya geldiğinde bakışlarım ona düşmüştü. Yüzünün yarısı kanlarla doluydu. Sedyeye her tarafından bağlanmış, dört kişi tarafından ambulansa götürülüyordu. Karan, zehirlenmiş olduğunu söylemişti. Bejna bunu neye dayanarak söylemişti bilmiyorum ama Delal hanım çok kötü gözüküyordu.

Beni zehirlemek isterlerken yanlışlıkla Delal hanım mı zehirlenmişti?

Yoksa kasten mi yapılmıştı?

Delal hanımın bütün bu olup bitenden haberi var mıydı?

Sorularımın cevaplarını alabilmek için giden ambulanslarla birlikte konağın geniş avlusunda daha az kişi kalırken diğer çardağa doğru ilerledim. Korumalar geçmem izin yer açtıklarında Gülnarin hanım yukarıya koltuklarda rahat bir tavırla otururken Bejna, Zilan ve babaları Bedirhan bey diz çökmüş bir halde gözleri kapalı kolları arkadan bağlı duruyordu.

"Şimdi teker teker konuşun!"

"Hanım ağanıza cevap verin!" dedi Barzan babam bana destek çıktığında benden daha sert davranmıştı. "Hanginiz yaptı bunu?"

"Ağam yemin olsun ben bir şey yapmadım. Delal'i sevmem etmem ama canına da kıymam!" dedi Gülnarin hanım ilk konuşan o olmuştu.

"Sen karımın canına göz koymuşsun ya Delal annemin canı mı umurunda olacak?" dedi Karan öfkesi tekrar gün yüzüne çıkarken olaylara karşısı buz gibi duruşu anında eriyip gitmişti.

"Konuşun yoksa andım olsun vururum sizi." dedi Zahir, belindeki silahları çok geçmeden yeniden çıkardığında silahın namlusunu onu görmeyen kişilere doğru yöneltti. "Delal anamın hiçbir şeyi yoktu, ne bir hastalığı ne bir kırgınlığı." diye konuştuğunda bizim yokluğumuzda konakta o olduğuna göre her şeyden haberi var olmalıydı. "Bu kesin sizin başımızın altından çıktı."

"Üç kadar sayıyorum." dedi Zahir. Tavrı ciddi duruyordu. Blöf yapmıyordu. Onları gerçekten vuracaktı. "Bir..." dediğinde silahın emniyetini açtı. "İki..."

"Ben yaptım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Herkesin bakışları konuşan kişiye düştüğünde şaşkınlığın nidası avluda yankılandı. İnanamayan bir halde önce ona sonra birbirimize baktığımızda duyduğumuzu hemen algılayamadık.

"Ne?" dedi Zahir.

"Ben yaptım, onu ben öldürmek istedim." diye lafını tekrar yenilediğinde sesinde hiçbir pişmanlık yoktu.

"Ne dersin sen Zilan!" dedi Barzan babam.

"Bana herkesin içinde tokat atmıştı, o zamandan beri kinliyim ona ölmesini istedim!"

"Sana tokat attı diye mi yaptın?" diye soran Karan olurken zihnim Delal hanımın uzun yıllar sonra dilinin tutkunluğunu çözdüğü güne gitti. Benim için herkesin ortasında tokat atmıştı.

"Sadece o değil..." dedi Zilan tok bir sesle. "Ama nefret etmemin kinlenmemin sebebi odur. Eğer ablam bu konağa gelin gelecekse buna gelin ağadan sonra karşı çıkacak tek kişi Delal olacaktı. Bize engel olacaktı."

"Onu öldüreceğim derken gerçekten öldürmekten bahsediyormuş..." diye mırıldandığımda, izlediğimiz kamera kayıtlarında öldüreceğinden bahsettiği aklıma gelmişti.

"Bunu nasıl yaptın Zilan?" diye sordu Bejna, gözleri kapalı olduğu için pozisyonunu bozmadan konuştu. "Zehiri ona mı verdin sen! Kadın zehirlenmiş aptal bunu sen mi yaptın!"

"Marin için verdiği ilaçları onun yemeğine koyuyordum." dedi Zilan, bir katil edasıyla konuştuğunda onun karşısında tüylerim diken diken olmuştu. "Şu zehir olanları."

"Gelin ağa zaten doğum yapamayınca sürgün edilecekti. Üzerine her türlü kuma gelirdi. Hemen ölmesine gerek yoktu." dedi aynı soğukkanlıkla. "Kısır olsun diye hapları Gülnarin halam veriyordu. Zehir olan ilaçlar bendeydi."

"Sizin harbi aklınız yok!" dedi Karan çardağın ahşap kısmına sertçe tekme attı. "Lan akli kıt, Marin hiç çocuk doğurmasın asla çocuğumuz olmasın onun üzerine kuma denen saçmalığı getirecek olan ne? Bunun düşüncesi bile olamaz!"

"Töre bunu isteyecekti..." dedi Zilan.

"Çocuğumuz olmuyor diye nasıl başka birini getireceğimi sanarsınız lan siz! Bunu yapacağıma, izin vereceğime nasıl inandınız kızım siz?"

"Ağam sen iste ya da isteme töre-"

"Siktirtme töreni!" diye bağırdığında avluda sesi yankılandı. "Böyle bir şey asla olamaz!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Zehirlediğiniz Delal anamsa yengemde zehir yok mu şimdi?" diye sordu Zahir. Asıl odaklanmamız gereken konu buyken bütün dikkatimiz buna çekilmişti.

"Sen konuş Bejna!" dedi Karan uzun süren sessizliği bozmuştu.

"Ben-ben bilmiyorum." dedi Bejna kekeleymeden edememişti. "Burada değildim, ilaçları Zilan'a ulaştıran babamdı. Yemeklere Zilan ya da halam koyuyordu."

"Yalan söyleme Bejna! Benim zehirle bir işim olmaz! Ben gebe kalmasın diye hap koyuyordum bana başka ilaç vermediniz!" dedi Gülnarin hanım kendini hızlıca korumuştı.

"Zilan karıma hiç zehir yedirdin mi?" dedi Karan, Zilan'ın yanına yaklaştığında onu sertçe sarstı. "Vücuduna tek bir damla zehir girdi mi?"

"CEVAP VER!"

"Onu böyle konuşturamazsın." diye konuştuğunda Bejna, olanlardan ve olacıklardan kardeşinin aksine fazlasıyla korkuyordu. "Zilan, Delal hanım ölmek üzereydi kaç dozaj verdin sen?"

"Haftalık ver dediğini günlük yediriordum." dedi Zilan. "Bana tokat atmayacaktı. Geber-"

"Baba!" diye bağırarak Karan olurken her şey saniyeler içerisinde gerçekleşmişti.

Barzan babam, elindeki bastonunun başındaki hayvan işlemeli figürün içinden çıkarmış olduğu bıçağı Zilan'ın boynuna tek bir saniye düşünmeden saplamıştı. Şah damarından aldığı beklenmedik darbeye etrafa kanlar sıçrarken gözlerimi kapatmıştım.

"Sen gebereceksin Zilan!" diye kükredi Barzan bab. "Bu kapıdan içeriye girdiğin güne lanet olsun! Bu konaktan ilk senin cesedin çıkacak!"

"Bakma..." diye fısıldayışını hissettim Karan'ın. Beni kendine çekip Zilan'ın can çekişen bedeninden uzaklaştırdığında etrafımda dönmüştü. "Bakma o tarafa."

"O temiz zihninden hemen gördüklerini sil." dedi, gördüklerime rağmen sesi ılımlı geliyordu. "Bir şey olmadı tamam mı?"

"Öldü-Öldü..."

"Barzan ağayı uzaklaştırın oradan hemen!" dedi Karan beni arkasına aldığı anda her ne oluyorsa babasını durdurmaya çalışmıştı. Görememiştım ama Zilan'ın bedeninden sızan kanlar burnumun direğini sızlatmıştı. Karan benden uzaklaştı.

"Zilan cevap ver hemen, ona zehir verdin mi?" diye sesini işittiğimde ona doğru dönerken Zilan'ın yanına çökmüştü. "Sadece Delal anneme mi yedirdin yoksa ikisine de mi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İ-ç..iç-"

"Ölme!" dedi Karan haykırırcasına. Boynuna aldığı darbelerden kanlar sızıyordu. "Ölme sakın." diye devam etti. "Daha yaşattıklarını yaşamadın ölmeyeceksin. Sana ölüm yok Zilan! Bu kadar kolay ölmeyeceksin."

"Bejna!" dediğinde onu çekip kardeşine yaklaştırdı. Bejna ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Karan onun gözündeki bandı çıkardığında Bejna gördüğü olay karşısında şoka girmişti. "Yaşat kardeşini!"

"Durma öyle yaşat şunu!"

"Aç gözünü Zilan!" dedi gözlerini kapatan bandı çekip attı. "Onu da zehirledin mi?"

"Öl-öldü mü?" diye sorduğumda Karan'ın bakışları beni buldu. Benim yanıma tekrar gelip beni kendine yasladığında elindeki kanlarla bana dokunmamıştı. Sadece önüme geçmiş görmeme izin vermemişti.

"Yaşatın şunu!" diye bağırdığında Karan beni bırakıp yerdeki bedene doğru ilerledi.

"Ölmeyecek, ona ölüm yok!"

"Bana cevap ver!" dedi, başına eğildiği bedeninin kafasından tutup kendine doğru kaldırırken kayıp giden gözleri odağına aldı. Elleri kan akan bölgeye tampon yaparken teninden akıp giden kora boyanmış kanları durdurmaya çalıştı.

"Yaşayacaksın," derken kemiksi parmaklarının altındaki bedeninin ruhu kanat çırpma üzereyken son demlerini oynuyordu. "Bütün bunları cevabını, hesabını vermeden gitmeyeceksin. Konuş benimle, zehir hakkındaki her şeyi hemen anlat!"

"Bunu nasıl yaparsın!" dedi Karan acı verici bir sesle konuştuğunda elaya vurgun bakışlarını yukarıya kaldırdı. Onu bulan gözlerde hiçbir pişmanlık belirtisi göstermezken Karan kafasını iki yanına kabullenemeyen bir ifadeyle salladı. "Hiçbir şey öğrenemedim ondan! Daha yaptıklarının cezasını çekmedi! Ölümü bu kadar kolayca olmayacaktı nasıl yaparsın bunu!"

"Öldü..." dedi Mert, kısık sesiyle sert durmaya çalışıyordu. Yere eğildi ve arkadaşının kanlarla kaplı ellerini tuttu. Onu tutup uzaklaştırmaya çalıştığında Karan hiç kımıldamadan yaşamı artık solumayan bedeni yaşattırmaya çalıştıyordu lâkin nafileydi. "Bırak onu öldü artık."

"Karan..." dedi Bejna donmuş bir halde duruyordu. "Kardeşim öldü." dedi kalbimi yakan bir sesle. "Zilan öldü."

"Zilan!" diye bağırdı Karan. "Bana cevap vermedi! Ölmeyecek!"

"Marin'imın çiçeklerinin topraklarını yedirmediğim ona! Ölmek yok sana..."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan..." dedi Mert, onu omuzlarından tuttu ve sertçe itti. "Öldü, bırak abiciğim hadi gel."

Bu öyle bir sınavdaki, kimsenin sağ çıkamayacağı gibi sonucunu da kimse öğrenmeyecek gibiydi.

"Bunların hepsi senin yüzünden oldu Gülnarin!" dedi Bedirhan bey, gözleri kapalı olduğu için bütün olaya kulaklarıyla şahit oluyordu. "Kızım senin yüzünden öldü, boş hayallerle onları sen doldurdun hepsi senin yüzünden oldu."

"Ah Zilan'ım..." dedi Bedirhan bey feryat eden bir sesle. "Küçük kızım..." diye ağlamaya başladığında dudaklarını birbirine bastırdım. "Allah seni bildiği gibi yapsın Gülnarin, iki cihanda da elim yakanda olacak gün yüzü görmeyesin."

"Herkesi uzaklaştırın buradan." dedi Barzan baba, yüreği soğumuş gözüküyordu. "Konakta kimse kalmasın hak ettiğini buldu."

"Abi ne yapacağız?" dedi Zahir yerde kanlar içerisinde yatan bedenden gözlerini alamıyordu. Sesini alçak tutmaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum, şu an tek düşüneceğim şey Marin." dedi Karan elini kardeşinin omzuna koydu. Kafasını iki yana salladığında gözlerini kapattı ve eliyle iki kaşının ortasını sıktı. "Zilan o olaydan sonra Delal anneme vermeye başladıysa aralarda Marin'e bile veriyorsa..." derken bakışları beni bulurken onları duyabildiğimi fark etmesiyle cümlesine devam etmemiştir. "Her neyse ben halledeceğim her şeyi."

Zahir'in yanından ayrıлып etrafta dolaşan adamlarına seslendi. "Burayı temizletin, kaldırın hemen bana da bez getirin."

"Geri kalan üçünü Tahran'a götürün. Hiçbir şey yapmayacaksınız ölmeyecekler Delal annem ve Marin ne yaşattılarsa on katını yaşamadan ölmeyecekler aynı ülkenin sınırında nefes almayacaklar." dedi Karan büyük bir kararlılıkla konuştuğunda birkaç kişinin şaşıracağı yüzünden okunuyordu.

"Annem peki?" diye sorduğunda Zahir yüzündeki ifadeden ne hissettiğini anlamak zordu. Bilmiyorum sanırım bu durumda ne Zahir'in ne de Zühre'nin yerinde olmak istemezdim. Seçme hakkım olsa hiç bu konağın sınırları içerisinde birinin yerinde olmak ister miydim onu da bilmiyordum.

"Onlardan bir farkı yok, üzgünüm Zahir." dedi Karan, gözlerinin içine bakan kardeşinin gözlerine bakmadan soğukkanlılıkla konuştu. Ona verilen bezle elindeki kanları silmeye başladı.

"Barzan ağam beni de mi öldüreceksiniz?" dedi Gülnarin hanım ağlamaktan beter olurken kısılan sesiyle zorlukla mırıldandığında olduğu yerden kalkmaya çalıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kes sesini Gülnarin!" dedi Barzan babam hiddetle. "Bizim hiçbir şeyimiz değilsin artık , boşuyorum seni. Boş ol boş ol boş ol." diye döktüğü kelimelerle evliliğini bir çırpıda hükümsüz hale getirdi. "Bundan sonra sana ne olduğun umurunda değil. Cezan neyse çekeceksin."

"Tahran'a araç hazırlatın, ayrı ayrı araçlarda gidecekler birbirleriyle iletişime geçmeyecekler hiçbir şekilde. Gözleri elleri bağlı olacak nefes almak dışında hiçbir şey yapmayacaklar. Oraya vardıklarında karşılayacaklar sonrasına hiçbiriniz karışmayacaksınız." dedi Karan karşısında ondan fazla duran adamlara konuşurken yolun sonuna artık gelinmişti.

"Beni öldüremezsin Karan!" dedi Bejna çığlık çığığa bağırduğunda kapalı olan gözleriyle huysuzlandı. "O ilaçlara dair her şeyi biliyorum. Beni göndermezsen karını bir tek ben yaşatabilirim."

"Senin hiçbir şeyine ihtiyacım yok Bejna!" diye hırladı Karan. "Karıma hiçbir şey olmayacak, amacınıza ulaşamayacaksınız bu dünyadaki tek doktor sen olsan da asla senden yardım almayacağım boşuna nefesini tüketme."

"Öldür o zaman beni bütün bunları ben yaptım!" derken dudaklarından güçlü bir hıçkırık koptu. "Neden yaşatıyorsun beni!" diye bağırma devam ettiğinde tiz sesi avluda yankılandı. "Kardeşimi öldürdünüz beni de öldürün lütfen öldürün."

"Özellikle Bejna'ya iyi bakın tek bir hareket dahi yaptırmayacaksınız kendisini öldürmesine engel olacaksınız en çok Bejna yaşayacak." dedi Karan acımasız bir tavırla konuşurken onun bu tarafı tüylerini diken diken edece kadar korkutucu duruyordu.

"Zahir, Zühre'yi de çağır vedalaşın ana kılıklı şeytanla." dedi Barzan babam. Onu bastonsuz bir halde görürken normal bir halde yürümeye devam ediyordu. Ben bunca zaman yürümesinde aksama olduğunu sanıp güç olması için baston kullanıyor sanmıştım hep. Yanılmışım, emanetiymiş. "Bu onu son görüşünüz olacak."

"Hastaneye geçeceğiz Delal'in durumundan haberimiz yok, hazırlanan hadi."

"Aracıma hazırlatın, biz önden gideceğiz hastaneye." dedi Karan.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma geçtiğinde tertemiz yaptığı elleriyle yüzümü avuçladı. Dudaklarını burnumun üzerine yavaşça dokundu. Dokunuşu öyle narindi ki, bir çiçeğe zarar vermemek için çabalıyor gibiydi. Soldurmak, yıpratmak istemiyordu.

"Bebeğim..." dedi ılık bir sesle, yüreğime çarpan dokunuşları kalbimin ritmini değiştirirken titremeye başlamıştım. Dudakları yanaklarımı bulduğunda sürtmesiyle ıslak öpücükler bıraktı. "Güzelim."

Kolumdan aşağıya inen parmakları elimi bulduğunda birbirine yavaşça kenetledi, "Gel otur biraz." dedi birkaç adım ötemizde olan çardağa doğru ilerletti. Ona karşı çıkmadan beraber

Özge Naz - Düşler Ağdı

çardağa geçtiğimizde oturdu ve beni yanına çekti. "Bir şey söyle," dediğinde yanağını yanağıma bastırdı. Sesi direkt olarak kulağıma dolarken sıcak nefesi tenimi ısıtıyordu. "Sesini duymaya ihtiyacım var."

"Sadece..." diye fısıldadım. "Sadece bir an önce bitmesini istiyorum." Güçlkle yutkunduğumda bugünün tarihinin zihnimden silinmesi istemiştim. Bugün öyle bir gündü ki üzerinden yıllar geçse de izi hep üzerimde kalacaktı. Öğlen bile olmamıştı daha, gün bitmek bilmiyordu. Dakikalar saatler gibi geçiyordu, her yeni bir saatte başımıza gelmeyen kalmıyordu.

"Bitsin ve kurtulalım."

"Şimdi en yakın hastaneye gidip şu zehir meselesine baktıracağız tamam mı?"

"Bana verilip verilmediğini bile öğrenemedik..." derken Zilan'ın o hali aklımdan çıkabilecek gibi değildi. Gözümü kapattığım an boynundan akan kanlar gözlerimin önünde defalarca oynatılıyordu. "Verdiyse çok zamanım yok gibi Delal hanım da etki etti bana etki edecektir. Ölmem yakındır."

"Kes sesini!" diye hırladı Karan. "Sakın bir daha böyle bir şey söyleme Marin!" Benden ayrıldığında elaya vurgun gözleri gözlerimi odağına aldı. "Patlamadan sonra hastanede kalmışsın kaç gün, ben yoğun bakımdan çıktıktan sonra tahliye edildiğim hastanede seni tekrar bütün işlemlere sokturmuşum hatırlasana orada mutlaka bir şeyler çıkardı bebeğim, sana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum sana."

Uyuşmuş olan beynim onun konuşmasıyla yavaş yavaş açılırken söylediklerinde doğruluk payı vardı. İki kere hastaneye yatmışım, biri patlamadan sonra biri Karan gözlerini açtıktan sonra. Yüzlerce tahlil yapılmıştı. Birinden mutlaka bir şey çıkardı. Buraya kadar haklıydı. Lâkin Bejna hemen etki etmeyeceğini söyledi, Zilan bana geç vermeye başlamış olabilir belki bugün ilk kez verdi bunların hepsi Zilan'la birlikte sırta kadem basmıştı.

"Hadi vakit kaybetmeden gidelim hemen hastaneye bir dakika daha duramayız." dedi Karan. Ayağa kalktığında sabırsızca bana baktı. Elimden tutup beni çektiğinde çiviyle yere çakılmaktan farksızken olduğum yerden kıvıldamadım. "Kalk bebeğim hadi."

"Karan..." dedim kısık bir sesle. Gözlerimi elaya vurgun gözlerinden ayırmadım. "Beni öpsene."

Biçimli kaşları havaya kalktığına bana bir süre öylece bakakaldı. Havada duran kaşları normal halini alırken vakit kaybetmeden çatmıştı.

"Bakma öyle öp ve her şeyin düzeleceğini hissettir." derken titreyen bir halde konuştum. "Benim inancım gidiyor."

Yanıma tekrar oturduğunda aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Elimi yüzümü avuçladığında başımı hafif yan yatırıp dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırduğunda güçlü dokunuşu tenimdeki yerini

Özge Naz – Düşler Ağdı

buldu. Diğer elini boynuma koyarken beni iyice kendine çekti. Alt dudağımı kendine hapsettiğinde aralanan dudaklarımla dili dilimle buluşurken ıslaklığımız bir olmuştu.

Veda busesiydi.

Bunun onun bilmesine gerek yoktu.

"Yaşatacağım seni," dedi yemin eder gibi kelimeleeri dudaklarından döküldü. "Senin için yaşayacağım." derken kendine yemin ediyor gibiydi. "Seninle yaşayacağım."

"Ölemezsin, benden gidemezsin." dedi nefes nefese bir halde geri çekilirken dudaklarımdan çok ayrılmadı. "Biz sadece bedenlerimizle değil, ruhlarımızla da bağlıyız birbirimize." Sıcak nefesi ıslak dudaklarıma baskı yaparken kurutmuştu. "Seni benden ölüm bile ayıramaz, Marin."

"Çünkü ben seni ruhumla seviyorum."

Beni tekrar öpmeye başladığında ona yoğun bir duyguyla karşılık verirken içimde gizlediğim kilitli bir kutuya bıraktığım bütün sancılarım dışarıya savruldu. Kırılan kilitlerle özgür kalan acılarım bedenimdeki yerini bulurken beni esir altına almaya başladı. Dudaklarının tenimdeki varlığına şükredip onunla öpüşmeye devam ederken hareketlerim yavaşlamıştı. Zaman durmuştu, benim için.

Çünkü ben en fazla bu kadar güçlü kalabilmişim, onun için.

"Ağlama..." dediğinde Karan onun konuşmasıyla gözlerimi açarken alnını alnıma yasladı. Gözleri kapalı bir halde benim gibi nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

"Ağlamıyorum ki."

"Dudaklarımı ıslatan ne o zaman?" diye sorduğunda sık kirpiklerinin altındaki gözlerini usulca araladı. Bakışları gözlerimde gezdiğinde bir ıslaklık görememişti. Saniyeler içerisinde bakışları dudaklarıma düştüğünde hızlıca geriye çekildi.

"Siktir..." dedi gördüğü manzara karşısında ağzından küfür savrulmuştu. "Burnun kanıyor..."

Titreyen elimi dudaklarımın üzerine getirdiğimde ıslaklığın üzerine dokundum. Elimi gözlerimin hizasına kaldırdığımda kor kızılı kan bakış açımaya girmişti. Vücudumdaki keskin sancılar bir volkan edasıyla patlarken damarlarımın arasında gezindi. Bedenim acıya kesildiğinde elimin tersiyle burnumu sildim.

"Bir şey olmayacak..." dedi Karan oturduğum yerde hakimiyetim ellerimin arasında kayıp giderken beni kucaklamıştı. Yere düşmeme beni ilk gördüğü andan beri izin vermezken kendine yasladı. Siyah saçlarım başımın altından sarktığına etrafımdaki her şeyler yavaşlamıştı.

"Bir şey olmayacak."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Marin!" dedi korkuyla. "Cevap ver bana!"

"Marin!" Elinin baskısını yanaklarımda hissederken beni kendime getirmeye çalıştığında boğuklaşan sesiyle kulağım işitme yetisini kaybetmeden önce son kez sesini duydu.

"Güzelim kapatma gözlerini hadi cevap ver!"

Zorlukla gözlerimi araladığımda, "Karan..." diye adını söyledim.

Bilincim tamamen gitmeden önce avlunun kapısından içeriye giren Alakan aşiretinden babam ve abim Mahir'i gördüğümde nefesim soluğumda idam etmişti. Hiçbir şey bitmemişti.

Her şey yeni başlıyordu.

﴿ BÖLÜM 53 ﴾

53. BÖLÜM “UYU BEBEĞİM”

"Karan..." dedi kısık bir sesle Marin, ellerim ellerine kenetli bir halde dururken onu kaldırmaya çalışmışım ama oturduğu yerden kıınıldamadı. Bakışları bakışlarıma mühürlenmiş halde dururken kiraz rengi dudaklarını yavaşça araladı. "Beni öpsene."

Konuşmasıyla birlikte ona bir süre bakakalırken bir anda neden böyle dediğini anlamamışım. Kaşlarım istemsizce havalandığında, gözlerindeki ifadeyi anımsayamamışım. Daha önce görmediğim duyguyu barındıran bakışlarında tek istediğini onu öpmem olması kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

"Bakma öyle öp ve her şeyin düzeleceğini hissettir." dedi, sessiz kalmama karşılık tekrar konuştuğunda sesi de bedeniyle birlikte titremeye başlamıştı. "Benim inancım gidiyor."

Yanıdaki yerime tekrar oturduğumda onu kendime çekip bedenini bedenime yasladım. Elimi yüzüne yerleştirip baş parmağım yanağını avuçladığında kendini bana bıraktı. Dudaklarına susuz kalmışçasına yapıştığında dolgunluğunu dudaklarımın arasına aldım. Alt dudağını hafif dişlerken titrekçe atan nabzını dudaklarımın üzerinde hissettim. Dilimi içeriye itip onu tamamen kendime hapsederken belinden tutup onu iyice kendime çektim.

Beni bırakmak istemiyormuş gibi öpüşmeye devam etti.

"Yaşatacağım seni," dedim, kelimelerinden yemin akıyordu. "Senin için yaşayacağım." dedim kendimden emin bir halde. "Seninle yaşayacağım."

"Ölemezsin, benden gidemezsin." derken nefes nefese geriye çekildiğimde yüzümüz aynı yakınlıktaydı. "Biz sadece bedenlerimizle değil, ruhlarımızla da bağlıyız birbirimize." Aralı dudaklarımdan dökülen nefes ıslattığım dudaklarına çarpıyor, çarpan yerler kuruyordu. "Seni benden ölüm bile ayıramaz, Marin."

"Çünkü ben seni ruhumla seviyorum."

Dudakları tamamen kurumadan onu tekrar öpmeye devam ettiğimde çiçeğim hiçbir zaman susuz kalmayacaktı. Dilimden akan ıslaklık hep onu canlı tutacaktı. Kuruyup gitmeyecek, yaprakları solmayacak, kokusu hep aynı kalacaktı. Benim çiçeğimdi o, benim güzel çiçeğim. Toprağıma çiçek; denizime kız, kaderime kaderdi. Her şeyimdi.

Alnımı alnına yasladığımda dudaklarımız arasında ince bir rüzgar dolandı. Dudaklarıma değen sıcak ıslaklıkla birlikte yanaklarından yaşlar akmaya başlamış olmalıydı. "Ağlama..." diye fısıldadığımda gözlerim kapalı duruyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ağlamıyorum ki." dedi cılız bir sesle.

"Dudaklarımı ıslatan ne o zaman?" dediğimde kapalı olan gözlerimi aralarken katran karasının arasından sızan bal rengi gözlerini odağıma aldım. Kirpikleri kuru, gözleri yaşsızdı. Bakışlarını aşağıya düştüğünde kor kızılı kanları görmemle birlikte kalbim teklemişti.

"Siktir..." diye boğuk bir sesle mırıldandığımda hızlıca geriye çekildim. "Burnun kanıyor..."

Marin de burnunun kanadığını fark etmemiş olacak ki elini dudağının üzerine getirip yavaşça dokundu. Bakışları kor kızılı kanla lekelenen eline düştüğünde hareleri keskinleşmişti. Bakışlarını kısıtığında elinin tersiyle burnumu sildi.

"Bir şey olmayacak..." dedim kendi kendime konuştuğumda kaburgalarım kalbime baskı yapmıştı. Bakışlarını bana tırmandırduğunda altın serpiştirilmiş gözleri kayıp giderken bedeni de daha fazla dayanamamıştı. Onu tutup kollarımın arasına vakit kaybetmeden aldığımda kendime yasladım. "Bir şey olmayacak."

"Marin!" dedim, kapanan gözleriyle telaşlanırken iliklerime kadar korku bedenimi esir almaya başlamıştı. "Cevap ver bana!"

Çenesinden tutup onu yavaşça sarstığımda gözlerinin açılmasını bekledim lâkin kapanan gözleriyle öylece kaldı. "Marin!" diye bağırdığımda boş avluda sesim yankılandı.

"Güzelim kapatma gözlerini hadi cevap ver!"

Dokunuşlarıma tepki olarak hafifçe gözlerini araladığında, titreyen kirpiklerle bana baktı. Karşımda gördüğüm enkaz kollarımın arasında dağılmaya başladığında yüreğimde yoğun bir parçalanma meydana geldi. "Karan..." dedi kısık çıkan sesiyle bakışları yana düştüğünde burnundan kanlar gelmeye devam etti.

Burnundan akan kor kızıl sıvı dudaklarının üzerinden oradan çenesine dökülürken ince ince sızdı. "Marin!" dedim, feryat eden bir sesle gözleri tamamen kapandığında tenini hissizlik kapladı.

Başını koluma yaslayıp diğer kolumu bacaklarından geçirip onu kucakladığımda kendime yasladım. Her onu kucaklayışında boynuma dolanan kolları bu sefer cansız bir şekilde aşağıya sarkıyordu.

"KARAN AĞA!"

Duyduğum tanıdık sesle birlikte güzelimden koparamadığım bakışlarımı karşıma çevirdiğimde Mervan babam ve Mahir önümde belirmişti. Elinde tuttıkları silahlarla, yüzlerinde beliren öfkeyle bana bakıyorlardı. Kollarımda duran enkazı gördükleri an havaya doğru ise üç el ateş

Özge Naz - Düşler Ağdı

etti. Avluda yankılanan ses kuşların kanat çırpmasına neden olurken taşıdığım bedenim ruhunun kanat çarpması an meselesiydi.

"Nerede o soysuzlar!" dedi Mervan baba, yüksek çıkan sesiyle boş betonarme avluyu inletti. "O kansızları çıkartın ortaya!"

Marin'i dikkatle tutup Alakan'lara doğru yaklaştığımda avlunun dış kapısında duran Emrullah'a bağırdım. "Arabayı çalıştırın hemen!"

Mervan baba önümde durup karşıma geçtiğinde bakışlarımı kollarımda duran kızına çevirmeden bana dikti. Bana öyle bir öfkeyle bakıyordu ki bakışlarıyla bile öldürecek nitelikteydi, canın artık canımdır dediğim kadın can çekişiyordu.

"Benim kızıma ne oldu Karan ağa!" dedi hiddetle. Öfkeli gözlerinde takılı kalırken ona bu durumu nasıl açıklayabileceğimi bilemedim. Gözünden sakındığın kızın zehirlendi mi diyecektim? Bunu onun yüzüne nasıl söyleyecektim ki? Beynim işlevini yitirmiş gibi dururken ölümcül bir zehrin varlığı beni kendime getirmeye yetmişti.

"Duydukların yalan de bana!" diye devam ettiğinde onun her şeyden haberi olduğunu anlamam uzun sürmemişti. "Kızımın gelin geldiği konak mezarı olmayacak de!"

Mahir yanıma gelip, "Ne oldu lan kardeşime!" dediğinde kardeşinin kanlarla kaplı tenine acı içerisinde baktı. Onu kollarımdan almak için yeltendiğinde almasına izin vermeden koşar adımlarla yanlarından geçtim.

"Mervan baba..." dedim, önüme geçmesine karşılık gitmeme izin vermemişti. "Vaktimiz yok, açın şu kapıyı!" diye bağırdığımda durumun ciddiyetini kavrayıp arabanın arka kapısını geçmem için açtı. Marin'i yavaşça koltuğa bıraktığımda kullanacak durumda olmadığım için omuzumun gerisinden arkama döndüm.

"Arabayı çalıştır Mahir!"

Mahir ve Mervan babam ön koltuklarda yerlerini alırken araca geçip Marin'in yüzünü dizlerimin üzerine çektim. Baygın, bilinci kapalı bir şekilde duruyordu. Mahir vakit kaybetmeden aracı çalıştırdı ve dar sokakta yükselen gazla ilerledi.

"Hadi..." diye fısıldadım, yüzünü ellerimin arasına aldığımında yavaşça ona doğru eğildim. "Kendine gel Marin, hadi."

"Hızlı ol!"

"Bunlar nasıl oldu lan nasıl oldu?!" dedi Mervan baba, aracın ön tarafına yumruk yaptığı eliyle sertçe vurdu. "Koskoca Karan ağa bütün bu olup bitene nasıl izin verir!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Haklısın... haklısın baba ama anlatacağım her şeyi tamam mı?" derken kafamı güzelimden çekip önde öfkenin tamamen esiri olan yaşlı adama çevirdim. "Şimdi vakit yok." diye devam ettiğim sırada duyduğum boğuk çıkan sesle birlikte bakışlarım bacaklarımın üzerinde duran bedene düştü.

"Marin!" dedim, korkunun dalga dalga hissedildiği bir sesle bağırdığımda önde duranlarında bakışları arkaya bir anlığına düşmüştü.

"Sikeyim!" diye küfür savurdum. Dudaklarının arasından kanlar oluk oluk akarken nefes alamadığını belli eden sesler çıkardı. Kanlar dudaklarından taşmış, dizlerime doğru akarken bütün bedenim buz kesmişti.

"Boğuluyor..." Sesimin kısıklığında zihnime sürekli işkence eden rüyalar gözlerimin önünde belirdi. Denizden farklı olarak kendi kanında boğuluyordu. "Boğuluyorsun!"

Onu hızlıca yan çevirdiğimde soluk borusunu tıkayan kanların rahatça dışarıya akmasını sağladım. Elimle kanları silerken pozisyonunu bozmadan onu tıkanmadan uzak tutmaya çalıştım.

"Bebeğim beni bırakma!" dedim güçsüz bir sesle. "Beni sensizlikle cezalandırma, bana bunu yapma Marin. Benden gidemezsin. Ölme lütfen, sevgilim ölme."

"BENDEN GİTME!"

Gözlerimin önünde, kucağımda kendi kanında boğulmak üzereydi. Kan kusuyordu. Benim karıma kan kusturmuşlardı. Benim kollarımda kor kızıl kan kusmuştu. Dudaklarından dökülen kanları titreyen elimlerime temizledim.

"Dayan dayan..." dedim, beni duymuyor olmasına rağmen onun konuşmaktan geri kalmadım. "Güzelim dayan!"

"Ölmeyeceksin Marin. Şimdi değil lütfen bırakma beni."

"Mahir daha hızlı sür siktiğimin arabasını!" diye bağırdım. Mahir korna çalarak hızlı gitmeye çalışıyordu ama yeterli değildi.

"Benim kızımı zehirlemişler lan!" dedi Mervan baba. "Benim kızımı!" diye lafını yeniledi. "Lan ben hepinizi sürmez miyim!" derken kızının haline bakmaya korkuyordu. "Topunuzu yok etmez miyim!"

"Marin aç gözleri güzelim hadi." dedim, son çırpınışlarımla bir ihtimal onu kendine getirmeye çalışıyordum. Komaya girme durumuyla tekrardan kanında boğulmaması için yan bir şekilde yatırmaya devam ettim. "Bırakma beni sakın."

"Ölmeyeceksin tamam mı?" derken büyük bir kararlılıkla konuştum. "Buna izin vermeyeceğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mahir arabayı hastanenin acil giriş kapısına kadar getirdiğinde son anda frene şiddetle basarak durdu. Mervan babam hızlıca inip kapıyı açtığında Marin'i kucağıma alıp araçtan indirdim. Mahir önümde geçip yolu açarken otomatik kapının aralanmasını sağladı. Beyazın hakim olduğu kısıma girdiğimizde Mahir inleyen bir sesle bağırdı.

"Sedye getirin!"

Beyaz önlü iki kişi sedyeyle birlikte geldiğinde Marin'i yavaşça yatırdım. Elini bırakmadan onu yerleştirdiğimde sağlık çalışanları yardım etmişti. "Hastanın neyi var?" dedi, çalışanlardan biri.

"Burnundan ve ağzından kan gelmeye başladı. Bilmiyorum her şey bir anda oldu kollarımda bayıldı!"

"Zehir..." dedim, zehir gibi çıkan bir sesle. "Zehirlendi."

"Zehir mi?" diye beni yenilediğinde kafamı onaylamak adına salladım. Sedyeyle yürüttüklerinde Marin'in beni hissedebilmesi için elimi bir saniye olsun ayırmadım. Tenim teninden ayrılmayacaktı, hiçbir zaman ayrılmayacaktı.

"Acil kod bildiriyorum," dedi, orta yaşlarda olan kadın. Telsiz gibi bir alete konuştu. "Mavi kodlu hasta gelmiştir,"

"Beyefendi siz burada kalıyorsunuz." dedi sürgülü kapının önüne geldiğimizde yakasındaki kartı okutmuştu. Kapı iki yana açıldığında güzelimin yattığı sedyeyle ilerletecekken durdurdu. "Buradan ileriye geçemezsiniz hastanın elini bırakın."

"Hayır bırakamam onu!"

"Bu şekilde hastaya müdahale edemeyiz!" dedi, orta yaşlı kadın. "Lütfen zorluk çıkartmayınız."

"Karım o benim!" diye bağırdığımda kafamı olumsuz anlamda iki yanıma salladım. "Karımı bırakamam."

"Beyefendi lütfen."

"Ona bir şey olmasın..." diye acı içerisinde fısıldadım. "Bırakamam."

"Buraya gel Karan ağa!" dedi Mervan baba, Marin'i tutan elimi çekmeye çalıştı. Beni itmesiyle Marin'i sıkı sıkıya tutan ellerimden onunda bedeni bana doğru gelmişti. "Bırak kızımı!"

"Mahir çek şunu!" dedi, kendisi başarılı olamayınca az ötemizde şok geçirmekte olan oğluna doğru konuştu.

"KARAN!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zorluk çıkarma Karan!" dedi Mahir. Babasından daha yumuşak olmasa da gözlerindeki kırgınlıkla bana baktı. "Kardeşimin ölmesini istemiyorsan bırak!"

Ölmeyecekti. Ölemezdi. Marin ölmeyecekti, o hariç herkes ölebilirdi buna bende dahil ama o ölmeyecekti. Elimi hızlıca çektiğimde onu açık olan kapıdan içeriye hızlıca götürmeye başladılar. Kapı yüzüme kapandığında sert bir tekme attım.

"Karan sakinleş!" dedi Mahir, yanıma geldiğinde beni kolumdan tuttu. "Bu şekilde bir yere varamazsın!"

"Bakamadım ona..." derken bu gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıyordu. "Koruyamadım onu."

"Kollarımın arasında can veriyordu." Her gün aynı yastığa baş koyduğum kadın, yüzümü saçına gömdüğüm kokusunda uyuduğum kadın günden güne ölüyormuş. Benimse hiçbir şeyden haberim yoktu. "Benim yüzümden! Hepsi benim yüzümden oldu kendimi asla affetmeyeceğim asla."

"Kendine zarar veriyorsun Karan!" derken Mahir önüme geçtiğinde ne zamandır yumrukladığımı bilmediğim duvarla benim aramda durdu. Elim havada kalırken beni geriye doğru sertçe itti.

"Daha ne kadar zarar alabilirim Mahir!" diye bağırdım. "Karımın halini görmedin mi? Benim karım lan benim! Görmedin mi?"

"Kan kustu benim karım!" Duvarı tekmeleyip yumruklama izin vermediği için kapı önünde duran sandalyelere yöneldiğimde darbelerim daha çok şiddetlenmişti. "Benim güzelime kan kusturdular!"

"Karan Milan'ın karısına kollarımın arasında kan kusturdular!"

"Hastane içerisinde böyle davranamazsınız!" diye bir ses duyduğumda tekmelerime ara vermeden devam ettim. "Lütfen dışarıya çıkın!" dedi aynı kişi. "Güvenlik! Derhal bu adamı dışarıya atın!"

Üniformalı üç kişi tarafından tutulduğumda beni karşı çıkamayacak hale kısa bir süre getirdiler. Acilin dış kapısına doğru götürdüklerinde, "Zor kullanmak durumunda bırakmayın bizi." dedi içlerinden birisi.

"Bırakın lan beni!" diye bağırışlarım kâr etmemiş, beni acilin dışına çıkarmışlardı.

Soğuk hava tenime çarptığında derin bir nefes aldım. Göğüs kafesim yükselirken soluğumdan geçen nefesler haram gibiydi. O bu haldeyken hiçbir şey yapmıyor olmak yüreğimi dağılıyordu.

Kamera kayıtlarını izlediğimizde dizlerimin üzerinde otururken ki az önce dizlerimin üzerine yatan hali arasında dağlar kadar fark vardı. İkisi de benim karımdı, biri içine kan ağlayan biri dışına kan ağlayan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ne zaman? Ne zamandır böyleydi? İlk aldığı lokmanın hangisi zehirdi? Gözlerimin önünde miydi yoksa ben yanındayken mi olmuştu? Nasıl olmuştu bütün bunlar?

Bedeni bir kuş gibi titredi, öylece kalakalmıştı. Benim gözyaşlarım durdurak bilmeyip akarken onun gözünden tek bir damla akmamıştı. Benim güzelime neler yapmışlardı böyle? Bakmaya kıyamadığım yüzüne, dokunmaya kıyamadığım tenine nasıl bu kadar acımasız olmuşlardı?

Bir bakışıyla karşısında eriordun... hiç kıyılır mıydı benim güzelime?

"Nereye sakladınız onları?" dedi Mervan baba oğluyla birlikte peşimden geldiğinde onlarda dışarıya çıkmıştı. "Aşirete haber salıp niye ortadan kaldırdınız bir anda!"

"Cevap ver lan bana!" dedi alnımın ortasına soğuk namlunun ucunu dayadı. Öldürmekte kararlı bakıyordu. İlk kez böyle bakmıyordu, bu ifadesini daha öncede görmüştüm yabancı değildim. "Vururum seni Karan ağa!"

"Beni vurmakla mı korkutuyorsun Mervan ağa!" dedim, gözlerimde bunu doğruluyordu. "Benim yüreğim yanıyor vurulmak koyar mı sanıyorsun sen!"

"Nerede o kansız köpekler?"

"Yoldalar..." dedim, büyük ihtimalle Mardin'in sınırına çoktan çıkmışlardı.

"Ne yolundalar! Nereye gidiyorlar?"

"Cehenneme." diye mırıldandığımda dudaklarım istemsizce kenara kıvrılmıştı. "Ölmeden kabir azabı çekmeye gidiyorlar."

"Hepsini geberteceğim!" dedi, öfkesini benim gibi kontrol edemiyordu. "Soylarında soplarında kim varsa hepsini öldüreceğim! Andım olsun hiçbirini yaşatmayacağım."

"Ölmeyecekler!" dedim aynı öfkeyle karşılık verirken ben ölsem bile onlar yaşamaya devam edecekti. Ölüm bir kurtuluştu; onların hiçbiri kurtulmayacaktı. Bunda kararlıydım, ne olursa olsun bu yoldan dönmeyecektim. Kim göz yumduysa, kim bu işin içindeyse kanları son damlasına kadar akacak, akarken de canlı duracaklardı.

"Ne demek lan ölmeyecekler!" dedi Mervan baba. Kızını öyle görmek onu tamamen çöktürmüştü. Ondan hiçbir farkım yoktu. Ona baktığımda aynaya bakıyormuş gibi hissediyordum. "Katliama Milan aşiretinden başlatma Karan ağa ilk seni gebertirim!"

"Baba indir silahını." dedi Mahir, alnımda tetiği çekilmek üzere duran bir silah vardı. "Karşındaki kızının kocası!"

"Karısı ölene kadar hiçbir şeyden haberi olmayan kocası."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Öfken gözünü bürümesin Mervan ağam, indir silahını." dedi Mahir ılımlı sesiyle öfkeyi yok etmeye çalışıyordu. "Vurursan öldürürsün Karan ağayı ve şu an çok istediği şey ölmek."

"Karısını öyle görmektense ölmeyi tercih eder." derken babasının kolundan tutmuştu. "İNDİR BABA!"

Mervan ağayı durduracak hiçbir şey yoktu. Kızı yaşasa da yaşamasa da beni öldürecekti bu aşıkardı. Marin'imın vücuduna sızan zehir tek bir damla kalmaya kadar ölmeyi düşünmüyordum.

"Onu yaşatmadan ölmeyeceğim," dedim tok bir sesle, kesinleşen ela bakışlarımı koyu gözlerinden ayırmadım. "Sözüm olsun sana Mervan baba, yaşadığına emin olduktan sonra beni öldürmen için geleceğim."

Silahını yavaşça indirdiğinde emniyetini kapattı. Elini arkasına götürüp beline yerleştirdiğinde bana aynı ifadeyle bakmaya devam etti.

"Mervan ağa!"

Babamın sesini duymamla birlikte bakışlarım Mervan babamın arkasına odaklanmıştı. Onlarda arkasını döndüğünde Mervan babamın alnında beliren damarlar daha çok kabarmıştı.

"Ağaların ağası, emanet ettiğim kızı asla koruyamayan Barzan ağa!"

"Bir kendi kızına bak bir benim kızıma!" dedi Mervan baba, ağzından çıkan kelimeleri beni kurşunluyordu. Bedenimde tek bir iz bile yoktu lâkin ruhum delik deşikti. "Biz seninle böyle mi anlaştık Barzan ağa!"

"Benim kızım kan kusarken senin kızın gebe olduğu için kusuyor!" diye devam ettiğinde kaşlarım havaya kalkmıştı.

Berivan hamile miydi? Kardeşimle ilişkim öyle bir hale gelmişti ki, onun hamile olduğundan haberim bile yoktu. Nasıl olduğunu bile bilmiyordum. Aynı annenin çocukları olmamıza rağmen tamamen düşman kesilmiştik birbirimize.

"Aralarındaki farkı görüyor musun! Alakan ve Milan aşiretinin arasındaki farkı görüyor musun Barzan ağa!"

"Ne desen haklısın..." dedi babam, başı yerde eğili bir haldeyken kafasını kaldıracak gücü kendinde bulamıyordu. "Bilemedik Mervan ağa..." derken acıya acıya konuşuyordu. "Bilemedik."

"Bilecektiniz!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Niye zehirlediler benim kızımı?" dedi Mervan baba, bakışlarıyla beraber bedenini bana çevirdiğinde gömleğimin yakalarına hızlıca yapıştı. "Kim o Bejna denen köpek! Neyindi senin? Ne istedi lan benim kızımından!"

"Hani benim kızım emin ellerdeydi? Hani biz en doğru kararı vermiştik!"

"Milan aşiretine bağlı olan bir kızdı Mervan ağa. Biz büyüttük." dedi babam benim sessiz kalmama karşılık sözü o almıştı. "Düşman yetiştirmişiz kendi ellerimizle koynumuzda yılan beslemişiz."

"Barzan ağa!" dedi Mahir, babama olan nefreti hiç soğumazken kaynayan öfkesiyle bakıyordu. "Milan aşiretinden olmayan insanın konakta yeri ne? Marin'in olduğu yerde başka hiç kimsenin olmaması gerekiyordu!"

"Kim verecek bunun hesabını? Benim kardeşim can çekişirken kim verecek bunun hesabını?"

"Ben vereceğim Mahir," dediğimde Mervan babamın gömleğimin yakalarına asılı olan ellerini çektim. "Hatalı olan benim, karısına sahip çıkamayan, koruyamayan; hiçbir şeyden haberi olmayan, fark edemeyen benim."

"Ah Karan ağa ah!" dedi Mervan baba. "Nereye götürüyorsun o kansızları! Kaç kişilermiş? Kaç kişi buna cesaret etmiş!"

"Dört." dedim, soğuk bir sesle. "Birini babam hata etti canını önceden aldı. Diğerleri hata olmayacak. Karıma ne yaşattılarsa misliyle yaşamadan ölmeyecekler."

"Bu aşiret davası değil, kan davası hiç olmayacak!" derken çehremden akan sertlik sesime yansımıştı. "Bu canımın meselesi. Konu can olunca hele ki bu benim karımsa ne olacağını hepimiz çok iyi biliyorsunuz. Ağanıza karşı çıkmayıp hiçbiriniz karışmayacaksınız. Geri kalanlara ne yapıyorsanız yapın, üç kişi benim!"

Lafımın üzerine laf söylemelerine izin vermeden akamı dönüp ilerlediğim Mahir'in sesini işittim.

"Nereye?" diye sordu.

"Karımın yanına!"

Elimi cebime attığımda telefonu çıkardım. Kanlı olan ellerimle parmak izim çalışmayacağı için şifreyi tuşlayıp açtığımda Tahran'a giden ekibin başındaki Ercan'ı aradım.

Kısa bir süre telefon çaldıktan sonra yanıtlanmış, hişirtili sesler gelmeye başlamıştı. "Benim, Karan."

"Buyur Karan ağam."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Neredesiniz?"

"Sınıra ulaştık sayılır ağam." dedi Ercan.

Birazdan yapılacaklar, bütün hayat boyunca yaşayacaklarının kesiti bile değildi. Ne noktası olabilirdi, ne virgülü. Yaşayacaklarının yanında hiçbir şey olacaktı.

"Çekin kenara araçları, kan kusturun hepsine." dediğimde yolculuk hiç duraklatmadan olacaktı ama Marin'in o haliyle dayanabilecek gibi değildim. "Bayılmayacaklar, boğulmayacaklar, bilinçleri gitmeyecek! Kanlarında yüzdürün sakın acımayın! Her dökülen kanın tadını alacaklar beyinlerine akıtın hepsinin. Sonra yola devam edin, Massoud'a paketleri canlı kanlı bir şekilde teslim edin."

"Emrin olur ağam."

Telefonu kapattıktan sonra acilin diğer kapısından içeriye girdiğimde Marin'i aldıkları özel bölgenin kapısına tekrar geçtim.

"Acile gelen hastanın yakını sizsiniz değil mi?" diye bana seslenen kişiye baktığımda ilk girişte bizi karşılayanlardan biri olduğunu görmüştüm.

Kafamı salladığımda, "Evet benim." dedim. "Karımın durumu nasıl?"

"Doktor bey birazdan açıklama yapmak için gelecek müdahale henüz bitmedi. Hastanın kan grubuna ve bilgilerine ihtiyacımız var." dediğinde beni bankoya doğru yönlendirdi. İki sayfalık kağıdı önüme bıraktığında beraberinde kalemde bırakmıştı. Marin'in kanı bulanmış ellerime bakışlarım düştüğünde yanımda duran genç kızın bakışları da elime düştü.

"Buyurun kullanabilirsiniz." dedi bankonun üzerinde olan ıslak mendil paketini işaret etti. Onu onaylayıp, ıslak mendilden aldığımda ağır hareketlerle parmaklarımdaki kanı sildim. Mendili pantolonumun cebine sıkıştırdığımda kağıtta olan bilgileri hızlıca doldurdum ve kıza geri teslim ettim.

Bir süre sonra kapının önüne geçip beklediğimde asıl ıstırap şimdi başlamıştı. Hiçbir hareketlilik yoktu, ne gelen vardı ne giden. İçeride nasıl bir durumda olduğunu bile bilmiyordum. "Niye kimse çıkmıyor!"

"Böyle yaparak bir yere varamazsın Karan." dedi Mahir, az ötemde duvara çökülü bir şekilde duruyordu. Mervan babam ve babam mesafeli duruyor, arada diğerleri gidip gelmişlerdi.

"Ne halde olduğunu bile bilmiyorum Mahir," dedim belirsiz bir halde. "Bu çok boktan bir durum."

"Marin'i tanımıyor musun? Çok güçlü o." dedi Mahir. "Hepimizden daha çok. Dayanacaktır, hemen pes edecek biri değil."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Etti..." dedim kısık bir sesle. "Kollarımda pes etti. Beni bıraktı."

İsteyerek yapmamıştı. Onu pes etmeye zorlamışlardı. Başarısız olacaklardı. Küçük bedeniyle göğüs germediği hiçbir şey yoktu birkaç damla zehir mi onu yıkacaktı? Onu yıkacak hiçbir şey yoktu.

"Güçlü ol Karan, güçlü ol."

Delal annemde aynı hastaneye getirilmişti. Hastanenin diğer kanadında işlemleri yapıyordu. O daha önce geldiği için durumunda netlik vardı. Delal annemin test sonuçları çıkmış, içeriği belli olmayan toksik maddeden zehirlenme mevcuttu. Antikor verilerek durumunun iyiye gitmesi hedefleniyordu.

Marin'in yaklaşık bir saat önce girmiş olduğu sürgülü kapı iki yana açıldığında doktor olduğunu düşündüğüm kişi dışarıya çıkmıştı. Ağzını kapatan maskesini açtığı sırada karşısında durdum.

"Nasıl karımın durumu? İyi mi?" dedim fevri bir hareketle. "Görmek istiyorum."

"Sakin olun lütfen hemen görmeniz mümkün değil." dedi soğukkanlı bir tavırla konuştu. "Bünyesi normalden çok daha zayıf. Buraya kadar gelmiş olabilmesi bile mucize. Sonuçlar çıkmak üzeredir, bu halde olmasının asıl sebebinin öğreneceğiz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Her şeye hazırlıklı olun, solunum yolunu çok zor açtık. İç kanama mevcut. Zehir kanına karıştıysa tedavisi çok zor olacaktır."

Diğer kapıdan birisi çıktığında, "Hocam sonuçlar geldi." dedi.

"Getir,"

Doktor ona ulaşan kağıtları uzun uzadıya incelediğinde yüzünde tek bir ifade belirmemişti. Bir sürü değerlerin bulunduğu kağıtlara göz atarken hiçbir şey anlamayışımla sabırsızca yüzüne baktım.

"Maalesef," dedi doktor soğuk bir sesle. "Toksik madde kanında bulunuyor. Tedavisinin yapılması için ağız yoluyla alınan zehrin bulunması gerekiyor. Hastadan parça alınacak, kontrol edilecek fakat zehir türü elimizde direkt bulunursa sonuç daha hızlı ilerler. Bizim alacağımız parçaların test sonuçları bir haftayı bulur bu da hasta için ölüm riski demek o kadar dayanamayacağı--"

Doktorun lafını kesen çıkmış olduğu kapıdan yükselen sesle olmuştu. Makinelerin yüksek çıkan sesleri koridorda yankılanırken koşar adımlarla içeriye giderken peşinden ilerlemiş kapanan kapıyla dışarıda kalmıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne oluyor lan!"

"Marin!"

"Dışarı!" dedi farklı üniformalı biri.

Kısa bir vakit sonra aynı doktor dışarıya çıktığında az öncekine nazaran yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Bakın hastanın bünyesi maalesef çok kötü bir durumda. Zehirin yayılımını durdurmamız için bile yeterli zamanı yok."

"Hastayı uyutmak zorundayız. Şu an elimizden bir tek bu geliyor, uyandığında ise ne olacağını bilmiyoruz organları iflas edebilir hiç uyanmayabilir bütün her şeyi göze almanız lazım." dediğinde normal bir şey diyormuş gibi konuşması mesleğine olan soğukkanlılığını belli ediyordu. "Ama şu an tek yapabileceğimiz uyumasını sağlamak. Uyanık kalırsa zehir daha çok yayılacak ve sağlam hücresi kalmayana kadar durmayacak."

"Yasal varisi bu duruma karar vermesi gerekiyor..." dedi doktor, bakışları beni bulduğunda konuşmasına devam etti. "Karan bey, eşi olduğuna göre buna siz karar vereceksiniz."

"İki türlü de ölüm bu!" dedi Mervan baba hiddetle karşı çıktı. "Bu nasıl seçenek doktor bey!"

"Kızımı yaşatacaksınız!" diye bağırdı.

"Uyutun." dedim vakit kaybetmeden dudaklarımı araladığımda yaşadığım donukluktan zorlukla sıyrıldım. "Daha kötüleşmeden uyutun."

"Buna sen karar veremezsin Karan ağa!" dedi Mervan baba bana doğru adımladı. "Duymadın mı doktorun dediklerini! Uyanamayabilirmiş buna rağmen nasıl uyutulmasını seçebilirsin?"

"Uyanık kalırsa daha kötü olacak Mervan baba, panzehir yok, zehrin ne olduğunu bile bilmiyoruz! Uyanık olmaması gerekiyor!"

"Kocası ben olduğuma göre kararım belli." dedim soğukkanlılığımı korumaya çalıştığımda yüreğimdaki kor şiddetlenmişti. "Uyutun."

"Başka türlü yaşatamayacağız çünkü."

Kendini yalnız hissetme Marin bebeğim. Ruhum hep yanında olacak. Yalnız değilsin, ruhumu seninle hisset o seni hiç bırakmayacak.

"Karımı göreceğim." dedim yoğun bakım kapısının önündeki bankoya geldiğimde soğuk bir tavırla konuşmuştum. Beni burada görmeye o kadar alışmışlardı ki, göreceğim kişinin ismini söylememe gerek yoktu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Daha bu sabah gördünüz Karan bey." dedi sarı saçları olan kadın bıkkın bir ifadeyle konuştu.

"Yani?"

"Yani göremezsiniz."

"Özel iznim var, görmek istiyorum." dedim, sesim en az yüzüm kadar sertti. "Ya kendiniz alın ya da ben girmesini bilirim."

Sıkıntılı bir nefesi seslice verdiğiğinde bana kızgınlıkla baktı. Vazgeçmeyeceğimi anladığında geçmemi işaret etti. Dakikalar sonra hazırlandıktan sonra yoğun bakım kapısından içeriye girmiştım. Üzerime geçirdiğim kıyafetlerle Marin'in yanına ilerledim.

"Güzelim..." dedim, iyi tutmaya çalıştığım sesimle güçlü bir halde konuştum. "Ben geldim."

Yanına geçtiğimde buz gibi olan ellerini elimin arasına aldım ve dudağımı götürüp küçük bir buse kondurdum. Elini yanağıma sürttüğümde dokunmasını sevdiğim sakallarımında gezdirdim.

"Çok güzel gözükyorsun." diye fısıldadım. "Bu sabahta güzeldin ama akşamları ayrı bir fenasın Marin"

"Bu haldeyken bile etkiliyorsun bebeğim."

"Ne görüyorsun acaba şu an?" derken elini bırakmadan diğer elimle saçlarına dokundum. "Ben komadayken hiçlikte gibiydim." Öyle bir boşluktu ki onun o boşlukta olmasını istememiştım. Korkutucuydu, o korkardı kesin. "Sen hiçlikte olma tamam mı? Vakit buldukça yanına geleceğim, hep yanında olacağım."

"Bana veda öpücüğü verdin, Marin." dediğimde, yüksek çıkan makine seslerinin arasında pürüzlü bir sesle konuştum. "Acının o kadar büyük olmasına rağmen o ana kadar dayanmak için zorladın kendini. Biliyordun değil mi?"

"Biliyordun..." derken bakışlarım elimin arasındaki soğuk eline düştü. Yavaşça okşadığımda avucumun arasındaki yangını ona akıtıp ısıtmak istemiştım. Teni buz gibiydi, bu öyle bir soğukluktu ki zemheri olsa bu kadar olurdu. "Hiçbir şeyin düzelmeyeceğini biliyordun. Her şey için çok geç kaldığımızı biliyordun ve beni son kez öpmeden gitmek istemedin. Bunu bana nasıl yapabildin?"

"O an ağladığımı sanmıştım," Kor kelimeler dilimden akıp giderken, ağlamasından ne kadar nefret etsem de o an ağlamış olmasını dilemişim. "Ağlıyormuşsun..." dedim, görmeyi özlediğim yürek yangını olan gözlerine baktığımda esaretle karşılaştım. "İçin kan ağlıyormuş bebeğim, o kadar kan ağlıyormuş ki dışına taşmış artık."

"Yaşa diye canımı verebilecekken yaşa diye seni uyutma kararı almak ne kadar zor biliyor musun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen bensiz üç hafta geçirmişsin, benim sensiz üçüncü günüm." dediğimde, günüm sadece gecedен oluşuyordu. Onun yokluğunda yıldızım bile yoktu gökyüzünde her şey zifiri karanlıktı. "Nasıl dayandın sevgilim? Nasıl dayandın o kadar zaman?"

"Ben sensizliğe dayanamıyorum."

"Uyu bebeğim," diye fısıldadığımda yüzüne yakınlığımdan sıcak nefesim tenine damladı. Uzanıp kuru dudaklarımı alına bastırdım ve uzun bir süre öyle bekledim. "Bir çaresini bulana kadar uyanmaman gerekiyor. Sakın uyanma. Kaderin seni yaşatmanın bir yolunu bulacak."

Makine sesleri ötmeye başladığında hızlıca geriye çekildim. "Ne-ne oluyor?"

Odanın kapısı gürültüyle açıldığında içeriye iki kişi girmişti. Beni uzaklaştırdıklarında Marin'in soluk tenine yaklaşmışlar üzerindeki kablolarla bir şeyler yapmaya çalışmışlardı.

"Dışarıya çıkın lütfen hastaya müdahale etmemiz gerekiyor." dedi erkek çalışan beni yataktan uzaklaştırdığında perdeyi çekti ve onu görmemi engelledi. "Hasta yakınına dışarıya alın!" dedi dışarıya doğru bağırdığında birkaç kişi daha gelmiş beni tutmuşlardı. "Zorluk çıkarmayın Karan bey."

"Ne oldu?" dedi Mahir, benim gibi o da kapının önünden bir saniye olsun ayrılmazken arkasından Mervan babam belirmişti. "Bu sesler ne?"

"Bilmiyorum..." diye fısıldadığımda bakışlarımı buğulu camdan ayırmadım.

Makine sesleri kesildikten sonra içeriden doktor çıktığında bakışları direkt beni ve günlerdir uykusuz kalmaktan kan çanağına dönmüş gözlerimi buldu.

"Karıma ne oldu? Durumu nedir?" dediğimde sabrımın son demi bile kalmamıştı artık. "N'olur bana olumsuz tek bir şey söylemeyin andım olsun yakarım burayı."

"Öncelikle sakın olmanızı isteyeceğim." dedi, ifadesiz bir halde baktı. "Bakın bunun zor olduğunu anlayabiliyorum bunu aktarmak bizim içinde çok sancılı ama..."

"Ama?"

"Üzgünüm Karan bey," dedi kor dökülen kelimeler yüreğime düştüğünde ilk kez bir kelimenin beni kanatışına şahit olmuşum. "Biz elimizden geleni yaptık..."

Bizi kader birleştirmişti, bizi bir ölüm ayıramazdı. Sen gittiğinde bende geleceğim güzel karıcığım. Hikayemiz hiçbir zaman yarım kalmayacak, sana söz veriyorum.

Onu hiç aklımla sevmedim, gün gelir aklımlı unuturum diye. Onu hiç kalbimle de sevmedim, gün gelir kalbim durur. Ben onu hep ruhumla sevdim; ruhum ne unuttur ne de durur.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Beden ölür, ruhumla bekliyorum artık seni deniz kızı.

Allah der ki: "Kimi benden çok seversen, onu senden alırım." ve ekler: "Onsuz yaşayamam deme, seni onsuz da yaşatırım." ve mevsim geçer, gölge veren ağaçların dalları kurur, sabır taşar, canından saydığın yar bile bir gün el olur... Aklın şaşar, dostun düşmana dönüşür, düşman kalkar dost olur, öyle garip bir dünya...

Olmaz dediğin ne varsa hepsi olur...

Düşmem dersin düşersin, şaşmam dersin şaşarsın.

En garibi de budur ya... Öldüm der durur, yine de yaşarsın...

Mevlana

﴿ BÖLÜM 54 ﴾

54. BÖLÜM “ZEHİR”

"Karıma ne oldu? Durumu nedir?" dediğimde sabrımın son demi bile kalmamıştı artık. "N'olur bana olumsuz tek bir şey söylemeyin andım olsun yakarım burayı."

"Öncelikle sakın olmanızı isteyeceğim." dedi, ifadesiz bir halde baktı. "Bakın bunun zor olduğunu anlayabiliyorum bunu aktarmak bizim içinde çok sancılı ama..."

"Ama?"

"Üzgünüm Karan bey," dedi kor dökülen kelimeler yüreğime düştüğünde ilk kez bir kelimenin beni kanatışına şahit olmuştum. "Biz elimizden geleni yaptık..."

Bizi kader birleştirmişti, bizi bir ölüm ayıramazdı. Sen gittiğinde bende geleceğim güzel karıcığım. Hikayemiz hiçbir zaman yarım kalmayacak, sana söz veriyorum.

Onu hiç aklımla sevmedim, gün gelir aklımı unuturum diye. Onu hiç kalbimle de sevmedim, gün gelir kalbim durur. Ben onu hep ruhumla sevdim; ruhum ne unutur ne de durur.

Beden ölür, ruhumla bekliyorum artık seni deniz kızı.

Doktor birkaç adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kısalttığında çatılan kaşlarımla gözlerimi ondan ayırmadım. Kötü bir şeyler diyeceği belliydi, olumsuz konuşacaktı ve canımı fazlasıyla sıkacaktı. Konuşmaya devam etmesini beklediğim sırada bütün dikkatim ağzından çıkacak olan kelimelere odaklanmıştı.

"Delal hanıma uygulanan tedavi yöntemi Marin hanımda ne yazık ki başarılı sonuç vermiyor." diye devam ettiğinde gözlerim kısılmıştı. Başıma saplanan ağrı, günlerdir açık kalan zihnimde bir şimşek gibi çaktığında duyacağım kelimeler daha da çok şiddetlendirecekti.

"Bünyeleri farklı olduğu için tedaviye Marin hanım cevap vermiyor. Delal hanımın zehire daha çok maruz kalmasına rağmen antidotlar sayesinde sürecinin iyileşmesini sağladık. Marin hanımda ise hiçbir etkisi yok, zehire daha farklı bir şekilde maruz kalmış olmalı. Ağız yoluyla aldığına emin miyiz?"

Bakışlarımı birkaç saniyeliğine yere diktiğimde, yorgun düşen zihnimde söylediklerini tarttım. Nasıl farklı bir şekilde maruz kalmış olabilirdi ki? İzlediğim kamera kayıtlarında sadece yemeklerden bahsediyorlardı. Marin'in hastaneye yattığı saatten beri bir şeyler bulabilmek için kamera kayıtlarını baştan sona izlemeye başlamıştım. Tek dedikleri şey yemeklerdi. Yemeklerinden almıştı bu zehiri.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karıma bunu yapan kişi intihar etti." derken bakışlarım az ileride bulunan babama düşmüştü. Eceli babam olmuştu, bunu asla yapmaması gerekiyordu. Hoş yapmasa bile Zilan'ın iyilik olsun konuşacağını da sanmıyordum ama bir şekilde konuşturmayı bulabilirdim. "Nasıl maruz kaldığımı bilmiyoruz ama dediklerine göre yemeklerine vermişler."

Doktor kafasını salladığında, "Anlıyorum..." dedi ağır hareketlerle.

"Marin hanım bir sonraki atağı maalesef kaldıramayacak kadar zayıf durumda." dedi doktor bey cümlesine devam ettiğinde kalbimin sıkıştığını hissettim. "Uyutmak bile çözüm değil bu saatten sonra, yarını çıkacağını ne yazık ki garantisi yok. Zehiri öğrenmeliyiz, öğrenmeliyiz ve panzehir için hızlıca çalışmalara başlayalım."

"Yani zamanınız kalmadı mı diyorsunuz?" dedim, tek kelimeyi bile algılayacak gücümde takatimde kalmamıştı.

"Maalesef artık hiç zamanımız yok." dedi doktor. Gözündeki gözlüğünü çıkarttığı anda beyaz önlüğünün cebine yerleştirdi. "Bitkisel hayata girerse sonuçlarının ne olacağını biliyorsunuz ve bunun geri dönüşü olmayacağını da."

"Bana olumsuz konuşma!" diye konuştuğumda sesimin yüksek çıkmasına engel olamamıştım.

"Doktor olayları daha iyi aktar!" dedi Mervan babam doktorun karşına dikildiğinden benden daha sinirli duruyordu. Konu kızıysa kimseye acıması ve tahammülü yoktu. "Kızımın canı elinizde oyuncak değil."

"Karan ağa!" diye seslendi babam. Bakışlarımı ona çevirmeden doktorla bakışmaya devam ettim. "Mervan ağa!" dedi aynı tonla bağırdı. "Sakin olun hele!"

"Güvenliği çağırın." dedi doktor yanında olan hemşerilere doğru konuştu. Personeller güvenliği çağırdığında kısa bir süre sonra beş güvenlik kata akın etmişti. "Hasta yakınlarını derhal dışarıya alın!"

"Buradan hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdım.

"Girişiniz yasaklanacak!" dedi doktor. Mervan babamın ve benim sert tavrımdan dolayı bunun tekrarlanmasına izin vermeyecek gibi duruyordu. Hastane güvenliği bize doğru yaklaştığında etrafımı çevrelemişti. "Hiçbir şekilde içeriye almayın."

"Buna siz mi karar vereceksiniz?"

"Yönetim kurulu tavrınıza bu şekilde cevap verecektir Karan bey. Başhekim olduğumu unutmayın." dedi haklı olarak. Yönetim kurulunda kimler olduğunu bilmiyor olmalı ki böyle konuşmuştu. Hastanenin başhekimiydi ve özel rica ile Delal annem ve Marin'le kendisi

Özge Naz – Düşler Ağdı

İlgileniyordu. Alanında en iyi doktor olduğu için şu an ondan başka çaremiz yoktu. Delal annem şu an iyi durumdaysa onun sayesindeydi.

"Genel kurula bak bir bakayım kimin adı soyadı yazıyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Karşında çalıştığın hastanenin yeni sahibi duruyor." dediğimde harelerinin genişlediğine şahit olmuşum. İfadesiz çehresinde şaşkınlık belirlediğinde kaşlarını kaldırdı. "Ben olsam patronuma bu şekilde davranmazdım."

Marin hastaneye yatırıldığında birkaç saat sonra uyutulması gerektiğine karar verilmişti. Onsuz bir saniye bile geçiremediğimi fark edeli çok olmamıştı. Onsuz uyuyamıyor, onu öpmeden güne başlayamıyordum. Onu görmemem demem ölmekle eş değerdı ve onu görmem bu durumda tamamen imkansızdı.

Prosedürlerin böyle olması gerektiğini sadece ziyaret vakitlerinde en fazla onbeş dakika görebileceğimi söylemişlerdi. Bunu kabul etmedim ve prosedürü kendime göre yazdırmak için hastanenin sahibine ortalık teklif ettim. Paranın yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Ederinden fazla verdiğim parayla bu hastane artık Milan holdingine aitti. Onunla arama siktiğimin ziyaret vakitleri giremezdi. Bu sayede istediğim her vakit görebiliyordum çünkü kendime özel izin çıkarmıştım.

"Şimdi patronun olarak sana sadece tek bir iş veriyorum o da karımı yaşatmak!" dedim sert bir tavırla.

"Pekala Karan bey, açıkçası hastaneye bir anda ortak olan kimliği belirsiz işadamınının siz olduğunuzu bilmiyordum." dedi doktor yüz ifadesi hızlıca değişmişti.

Marin ve Delal annem en iyi şekilde bakılması için odalar ayarlamış, özel olarak çalışanlar tahsis edilmesin sağlamıştım. Tek istediğim iyi olmalarıydı ve bu olana kadar yapacağım her şey bana göre mübahtı.

"İşinize dönün." dediğimde soğuk bakışlarım güvenliklerde ve personellerde gezdi. Herkes şaşkın gözüküyordu, bizimkilerin haberi yoktu. Mert biliyordu sadece bu durumu kimseye söylememiştim. Arkamı dönüp gittiğim sırada annemin sesini duydum.

"Karan nereye oğlum?"

"Karan!" dedi babam.

"Abi..." diye peşimden gelip Zahir kolumu tuttuğunda bakışlarım kolumu pençe gibi saran ellerine düştü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bırak Zahir!" diye bağırdığım sırada kolumu sertçe çekmiş onun güçlü ellerinin arasından kurtarmıştım. Bir şey yapacağımı sanmışlar beni durdurmaya çalışmışlardı ama hiçbiri beni tanımıyordu. Elim kolum bağılıydı. Hiçbir şey yapamıyordum. Onu uyutmaktan başka.

Kalabalığın bulunduğu katın sonuna doğru ilerlediğimde yangın merdivenlere geçtim ve Marin'in bulunduğu odadan çok uzaklaşmadan diğerleriyle mesafe koydum.

Telefonu cebimden çıkartıp neredeyse her saat başı arayıp bilgi aldığım, son aramalarımın tamamen onla dolu olan isime tıkladım. Arama tuşuna bastığımda çalan telefonun yanıtlanmasıyla konuştum. "Massoud." dedim, hızlıca. "Son durum ne?"

"Aynı patron, dil çözülüyor." dedi Massoud hafif çatpat olan türkçesiyle konuştuğunda sesi hışırtılı geliyordu. Bildiğim kadarıyla dağın birindeydi ve telefonun çekmesi için yukarı tepelere çıkıyordu.

"Hastaneye götür, yuttuğu dilini tedavi ettir ve konuştur Massoud!"

Bejna konuşmamak için dilini yutmuştu. Bunu gerçekten yapmıştı. Öyle bir kişiliğe bürünmüştü ki, ne zehir ne panzehir hakkında tek bir kelime etmemek için eli kolu bağlı olduğundan çareyi dilini yutmakta bulmuştu. O tanıdığım Bejna değildi, hiç olmamıştı. Öyle usta bir karaktermiş ki bu yaşına kadar tanıdığım bütün karakersizleri unutturmuş listenin en başına yükselmişti. Kendini öldürmek için sayısız yollara başvurmuştu. Yemek yemiyor, su içmiyor ölüm orucuna girmişti.

"Hastaneye gitse de konuşacak gibi durmuyor." dedi Massoud. "Bu kadar çetin ceviz ne gördüm ne duydum kendi işimden tiksindirdi resmen dilini yuttu kaltak."

"Eline kalem kağıt ver, yazsın eğer on dakika içinde bana zehirin ne olduğunu söylemezse benim geleceğimi ilet. Senin kadarda nazik olmayacağımı söyle!"

"Tamam patron," dediğinde telefonu kapatmıştı.

Marin'i bırakıp asla gidemezdim ama Bejna'nın benden deli gibi korktuğunu artık biliyordum. Babası Bedirhan ölmek için yalvarıyor, Gülnarin'in ondan farkı yoktu. Bejna ise ölmek için dakikalar sayıyordu.

"Ne oldu Zahir?" dedim, telefon çağrım tam kapandığı sırada ekrana yeni bir çağrı düşmüştü. Vakit kaybetmeden yanıtladığımda arayanın kardeşim olduğunu görmüştüm. Büyük ihtimalle beni başka yerde sanıyordu.

"Abi, Tufan abi geldi seni aramış ama ulaşamamış acil gel seni bekliyoruz." dedi Zahir, sıkıntılı bir nefes verdiğinde yangın merdivenlerinden hızlıca çıktım ve koridora doğru ilerledim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Geliyorum hemen." dedim, telefonu kapatıp cebime tekrar yerleştirdim. Odalara doğru adımladığımda aynı kalabalığı görmediğim için rahatlamıştım.

"Tufan?" dedim yanına yaklaşıp tokalaştığımda aynı şekilde karşılık verdi. Tufan, komiserdi ve yakın arkadaşlarımdan biriydi nikah şahidim olmuştu. Aytekin Sönmez davasında onunla birlik olmuş, hapise atırılmasını sağlamıştım. Bu sayede komiser olarak terfi etmişti.

"Karan kardeşim." dedi sıcak bir sesle konuştuğunda yarım ağızla burukça gülümsedi. "Seni bekliyordum bende."

"Çıktı mı sonuçlar?" diye sorduğumda alacağım cevaptan ister istemez korkmuştım. Tufan bize ait olan üç konak, bir bağ ve çiftlik evlerinde olay yeri inceleme yapılmasını sağlamış zehire dair bir şeyler bulmak için girişmişti. Bu iş tamamen gizli kapaklı yapılıyordu. İlk gün bütün her yer aranmış alınan bütün deliller test için gönderilmişti didik didik aranmadık numune alınmadık yer kalmamıştı. Zilan ölü, Bejna yeminli; babaları ve Gülnarin her şeyden habersiz olduğu için iş başa düşmüştü.

"İlk aldığımız deliller sonuç verdi..." dedi Tufan bakışları bende gezdiğinde gözlerimi odağına aldı. "Sizin ana konağınızda, bakmamı istediğin odalarda yasaklı ilaçlar bulmuştuk. Bunlar zaten psikolojik haplar, uyuşturucuyla neredeyse aynı. Yükseliş ve dibe çöküş, bütün duyguları son seviyede yaşama etkisi bu yönde. Bu ilacın bünyesini zayıflattığını düşünüyöruz, raporlar bu şekilde."

Kafamı salladığımda, "Bundan bana da vermişlerdi, bütün duygularım tavan yapmıştı. Etkisini az çok biliyorum." diye konuştum. Bali tatili sonrası yirmi saati aşkın uçak yolculuğundan sonra bir de havalimanı ve konağa geliş süreci zorlu olmuştu. Uyuyamamış, baş ağrısıyla kalktığım için ilaç almak istemiştim. Bejna tarafından verilen ilaç sandığım gibi ağrı kesici değildi tam aksine ağrı arttırıcıydı.

O gün öyle duygu değişimleri yaşamıştım ki, bütün duyguları anda hissediyor ve yaşıyordum dakikalar sonra büyük bir çöküş yaşıyordum. Yok yere Marin'e bile bağırmıştım, ona sert davranmış hak etmeyeceği şeyler yaşatmıştım. Yaptığım hatanın farkına varmış o sıra Marin elinden bardak düşürmüştü. Ne hissedeceğimi şaşırdığım için konağın yıllardır çalışanı Havin'e bile ters davranmıştım haksız yere.

Odaya geçtiğimizde Marin bana karşı tavrını korumuştu, duygularım tavan olduğu için hissettiğim yoğunluk onu kavganın ortasında öpmeme bile neden olmuştu. O an her şeyi unutup bedenini arzulamak diğer günlere nazaran daha zorluydu. Korkunç bir şeydi, tek bir hap bile böyle yapıyorsa Marin'in yaşadığı duyguları anlamam imkansızdı.

"Zehiri tespit ettik, kardeşim bunu nasıl söylerim inan bilmiyorum..." dedi Tufan sıkıntılı bir şekilde konuştu. "Zilan dediğiniz kişinin odasında altı şişe bulundu. Sadece bir tanesi yarısına kadar dolu geri kalanı bitmiş haldeydi içinde tek bir damla bile yoktu. Toksik maddenin türü tespit edildi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Derin bir nefes alıp verdiğimde dilini yutan Bejna'nın bilgilerine gerek kalmadığı için içten içe rahatlamıştım. Kendini değerli sanacak, ona muhtaç olduğumu düşünecekti. Hiçbir şey bilmediğine emindim, ilk başta onu konuşturduğumda bana doğruları söylemiş sonraki bağırıp çağırmamla yalan konuşmuştu.

"Odanızda bulunan sürahideki suyun içerisinde bulundu."

"Su mu..." dedim şaşkınlıkla. "Onu Marin için koydurmuştum... sürekli gece uyanıp mutfağa iniyordu, inmesin yakınında bulunsun demiştim. Kendi tarafında duruyordu. İçip içmediğimi hatırlamıyorum o kesinlikle içmiştir."

"Su taze, bayat değildi. Yeni damlatılmış olmalı." dedi Tufan.

"Tatilden geldik... konakta değildik uzun bir süre. Belki geldiğimiz gün konulmuş olabilir bilmiyorum gece içmiştir ben yanında değildim..." diye konuştuğumda Marin'in beni konaktan sürgün etmesiyle o gece onsuз kalmıştım. Sabaha kadar uyuyamamıştım düşünmekten. Onun ne yaptığından habersizdim, içmiş olması yüksek ihtimaldi.

"Tufan oğlum sen ne arıyorsun burada?" dedi annem, babamla birlikte yanımıza doğru gelmişti. Arkalarından Mervan babam ve Mahir'de gelmişti.

"Barzan amca." dedi Tufan ikisini başıyla selamladı. "Behiçe teyze, geçmiş olsun tekrardan."

"Tufan bize ait yerleri inceletiyordu. Şu zehir meselesi için." dedim olayı kısaca açıkladığımda onların meraklı bakışlarını gidermek istedim. "Devam et sen Tufan, başka nelerde çıktı?"

"İki farklı reçel kavanozunda yoğun miktarda bulundu. Reçelin yapı gereği içine ne katılırsa katılsın tatlılaşıyor biliyorsundur, en kötü yoğun kokulu zehir konulsa bile içinde kaybolur gider asla belli olmaz onun dışında başka hiçbir maddede zehir bulunmadı. Anlık olarak yemeklere katıldıysa onu artık bilemeyeceğiz."

"Reçel mi?" diye sorduğumda beynimden vurulmuşa dönmüştüm.

"Allah'ın belaları!" dedi annem feryat eden bir sesle, kenarda bulunan sandalyeye çöktüğünde eliyle dizine vurdu. "Allah kahretsin onları... vay başımıza gelen..."

"Marin'immin her gün yediği reçellere zehir koymuşlar! Allah'ım bu nasıl canilik bu nasıl insanlık!" diye devam ettiğinde ağlamaya başlamıştı.

"Siktir... siktir!" dedim dudaklarımdan küfür kaçmasını umursamazken bakışlarım eş zamanlı olarak kararmıştı. "Bu doğru olamaz..."

"Nasıl olur... nasıl olur lan?" derken ense kökümde keskin bir ağrı belirdi. Gözlerimi kıstığımda kirpiklerim titremişti. "Ben yedirdim... her gün her sabah ben yedirdim." diye konuştuğumda

Özge Naz - Düşler Ağdı

ağzımdan çıkan kelimeler şaşkınlıkla dökülüyordu. "Kendi elimle..." dediğimde ona her sabah yedirişim gözlerimin önünde belirdi. "Kendi elimle kendi karımı zehirlemişim!"

"Nasıl yaparım lan ben bunu?"

"Bu ne demek oluyor Karan ağa!" dedi Mervan babam öfkeye bürünen gözleriyle bana baktığında kasılan çenesiyle karşıma geçti.

"Özür dilerim..." diye fısıldadım "Özür dilerim Mervan baba." Kafamı iki yanına salladığımda duyduklarımı kabullenmiş değildim. "Onun bu halde olmasının sebebi benim!" Bunu nasıl yapabildiğim... özenle kendi ellerimle ben yedirmiştım. "Ona her sabah zehir yediren benim!"

"Ben yapmışım..." Dudaklarımdan kelimeler benden bağımsız dökülüyordu. "Benim yüzümden oldu."

Her sabah çok sevdiği reçellerden bir dilim yedirmeden masadan kaldırmıyordum. Belki de kahvaltının en güzel yanı ona bir şeyler yedirebiliyor olmaktı. Hoşuna gidiyordu... hem de çok fazla. Ona uzattığımda dudakları beni sarhoş eden bir tınıyla kenara kıvrılıyordu. Heyecanlı sanki daha önce hiç yememiş gibi iştahla yiyordu. Reçel dudağının kenarına damlıyor ne kadar dudaklarımla dokunup onu dilimle silmek istesem de masada herkesle beraber olduğumuz için kendisinin silmesine izin veriyordum.

Ben yedirmiştım ona tatlı diye yedirdiğim şey *zehirdi*.

"Öldür beni!" dediğimde belimdeki silahı çıkartıp Mervan babamın eline tutuşturdum. Soğuk metali avuçlarının arasına bıraktığımda bana doğru çevirdim. Silahı alnıma dayayıp tetiğe ellerini yerleştirirken gözlerimin önünden ona yedirişim silinmiyordu.

Ona afiyetle zehiri ben yedirdim.

"Bunu ona yapan benim, vur beni hadi."

"Karan kendine gel!" dedi Mahir duygusuz bir şekilde konuştuğunda aramızda en donuk kişi oydu. Duygularını gizlemekte o kadar ustaydı ki, onu tanıdığımdan beri en çok kıskandığım huyu buydu. Ben hiçbir zaman öyle bir adam olmamıştı. Neysem oydum.

"Hiçbiriniz karışmayacaksınız!" diye bağırdım.

"Ölmeyeceksin!" dedi Mervan babam, halbuki beni daha önce iki kere öldürmek istemişti.

"Öldüreceksin Mervan ağa! Beni sen öldüreceksin!"

"Niye öldüreyim lan seni niye?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kendi elimle zehir yedirdim." dedim buz gibi bir sesle. "Kızının bu halde olmasının nedeni benim."

"Son duanı et o zaman Karan ağa!"

Gözlerimi usulca kapattığımda siyah perdeye düşen sahnelerden kurtulmak istemiştim lâkin ona sayısızca yedirdiğim ekmek dilimlerinin görüntüleri bakış açımı esir aldı. Bana kirazı sevdiren dudaklarına bulanık gül reçeli ve çilek reçelinin varlığına lanet ettim.

Mervan babam parmaklarının ucunda duran silahın emniyeti açtı. Namlunun soğuk metali alnımdaki yerini alırken derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. Gözlerimin önünde defalarca oynatılan silinmeyen sahneler sonsuzluğa doğru yol açacaktı. Ölümünden korkmuyordum. Ölümünden hiç korkmamıştım.

"Aptal adamın tekisin!" dedi Mervan babam silahı indirip açtığı emniyeti tekrar kapatırken benden uzaklaştırdı. Gözlerimi araladığımda en az benim kadar yıkılmış olan yüz ifadesiyle karşılaştım.

"Senin ölmene ihtiyacım yok Karan ağa! Saçma sapan konuşmayı bırak! Ölü bir işime yaramaz bana canlı lazımsın!" dedi Mervan baba. "Kızının sana ihtiyacı var, senin de ona ikinizde yaşayacaksınız."

"Bu çok ağır..." dediğimde başımı ağır hareketlerle salladım. "Bu gerçek çok ağır."

"Yaşayacaksın!"

"Söz ver bana Mervan ağa!" dedim kolundan tuttuğumda bakışlarımı koyu bakışlarına diktim. "Ona bir şey olursa..."

"Olmayacak!" dedi hiddetle.

"Bana söz ver!" dedim kendimden emin bir şekilde. "Eğer ona bir şey olursa beni öldüreceksin!" dediğimde bunun zaten aksi düşünülemezdi. "Onsuz yaşayamam!"

"Karan, kardeşim bak günlerdir uyumuyorsun. Yemek yemiyorsun, böyle devam edersen ölüp gideceksin zaten." dedi Mahir. Aynı soğuklukla konuşurken günlerdir kardeşinin duruma tek bir yaş bile düşürmemişti. Mervan babamın ağlayışına defalarca şahit olmuşum. O da kardeşi gibi içine ağlıyordu.

"Zamanı kalmadı..." diye fısıldadım. "Ölmesini istemiyorum Mahir. O ölürse onsuz yaşayamam."

"Ben bununla nasıl yaşayacağım?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bağırmaktan dolayı boğazım tahriş olurken acı içerisinde çıkan sesim beyazın hakim olduğu koridorda yankılandı. Böyle bir şey olamazdı. Bu gerçekle yaşayamazdım. Kendimi hep güçlü birisi olarak gördüm. Onun karşısında dünyanın en güçsüz adamıydım.

"Yaşayacaksın!" dedi Mervan babam karşımda durduğunda omuzuma sertçe yumruğunu geçirdi. Eğik olan omuzlarım ondan gelen darbeye hafifçe geriye sendeledi. Yıkılamıyordum, yıkılan birini tekrar tekrar yıkamazdınız. "Yaşamak zorundasın Karan ağa! Yaşa ki bütün bunların hesabını sor! Kızımın akan tek bir damla kanını yerde bırakma!"

"Yaşayamam..." dedim, aldığım her nefes zehirdi. Ben yanmıştım, kül olmuşum. Küllerimin tekrar tutuşturulması artık imkansızdı.

"Oğlum kurban olduğum..." dedi annem bana doğru adımladığında kollarını ağır hareketlerle bana dolamıştı. Bedeninden gelen anne sıcaklığı soğuk tenimde yuva bile bulamamıştı. "Harap etme kendini."

"Kaderimizde bu da varmış oğlum böyle olması gerekiyormuş." dedi sıcak bir sesle bu saatten sonra buz tutan yüreğimi bile ısıtamazdı. "Bizimde yüreğimize ateş düştü, düşmez mi hiç nasıl düşmesin?"

"Kaderim olsun istedim, kaderinin sonu oldum." dedim buz gibi çıkan sesimle dudaklarımdan dökülen kelimeler zihnimi baltalıyordu. "Benimde kaderim onunla son bulacak, bana ondan başka kader yazılmadı."

"Onun için yaşayacaksın."

"Onun yokluğunda sadece hayatta kalmış olurum," dediğimde karaya çalan gözlerim boşluğa bakıyordu. Acının emareleri bedenime keskin darbeler bırakmıştı. "Yaşamış olmam."

Mervan babam üzerime doğru yürüdüğünde gömleğimin yakalarından beni tuttu. Koyu bakışları gözlerimi delerken alınının ortasında kalın bir damar belirmişti. "Kızım ölmüş gibi davranma!"

"Baba sakın ol." dedi Mahir.

"Çekil kenara Mahir."

"Olan oldu artık! Bundan sonra önümüze bakacağız!" dedi Mervan baba. "Seni ayağımın altına almıyorsam kızıma olan sevdanı bildiğimden! Yoksa şimdiye defalarca öldürmüştüm seni."

"Öldür beni. Neyi bekliyorsun Mervan ağa neyi, kızının ölmesini mi?" diye konuştuğumda ölüm kelimesini dudaklarımdan bu kadar kolayca çıkartıyor olmama sona geldiğimizdendi. Sona çok yaklaşmıştık ve eğer bu olursa bu anı görmek istediğimden bile emin değildim. "Bunu ona yapan benim! Ölmeyi baştan hak ediyorum!"

"Toparlan ve kendine gel!" dedi sinir akan sesiyle. "Şu an kızım hala nefes alıyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Cihazlar sayesinde..."

"Biliyor muydun yedirdiğin yemeklerde zehir olduğunu?" dediğinde gözleri kan çanağıydı. Keşke bilseydim, keşke daha önce fark edebilseydim, keşke... Keşkelerim o kadar çoktu ki tekrar asla olmayacaktı. "Biliyor muydun dedim sana!"

"Cevap ver Karan ağa!"

"Bilmiyordum." diye yanıtladım.

"O zaman kapa o çeneni! Kendini suçlamayı bırak!"

"Günlerdir uyumuyorsun abi sağlıklı düşünemiyorsun." dedi Zahir yanıma geldiğinde gözlerimin içine bana acıyarak baktı. "Yıpratma kendini daha fazla."

"Zahir, o konağı yakın." dedim, kor bir sesle. "O konaktan geriye tek bir kül bile kalmayacak!" Cayır cayır yüreğimi yaktıkları gibi yanıp gidecekti. "O pisliklerin sızdığı, her yere bulaştırdığı zehirden geriye tek bir şey kalmayacak. Geldiğimde o konağı yanmış bir halde görmezsem hepinizi yakarım!"

"Ne dersin sen oğlum?" dedi annem.

Bakışlarımı ona çevirmeden Zahir'e bakmaya devam ettiğimde, "Ateşe verin o konağı!" diye bağırdım.

"Koskoca konak nasıl ateşe veririz!" dedi annem.

"Bir tane mi konağınız var anne delirtmeyin beni! Üç tane konağınız var, orası konak değil artık orası hiçbir insana yaşam olamaz bundan sonra." diye bağırdığımda sesim koridorda yankılanmıştı. Katta uyuyan güzelim dışında kimse yoktu. Rahatsız olabilecek kimse yoktu.

"Sakin ol oğlum bağırma."

"Zahir ne duruyorsun git!"

"Abi..."

"Sen yapmazsan ben yaparım ve sadece o konağı yakmam!" dediğimde Mervan babamın elinde duran silahı kavradım. Gömleğimi kaldırıp belime tekrar yerleştirdim. "Bütün Mardin'i ateşe vereceğim!"

Zahir ve Mahir önüme geçtiklerini ikisi de koluma sarılmıştı. Beni tutup gitmeme engel olurken bunu yapacağını bildikleri için hiçbir şekilde izin vermeyeceklerdi.

"Bırak!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sakinleştirici vurdurun şuna!" dedi babam sessizliğini korurken en sonunda mühürlü olduğunu düşündüğüm ağzını açmıştı.

"İstemiyorum!"

"Karan!" dedi Mervan babam yanıma gelip elini boynuma doladığında yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bak biliyorum çok zor bir süreçten geçiyorsun. Benim kızım olduğu kadar senin de karın. İstesem onu alır giderim ömrün boyunca göremezsın onu. Öldü gösteririm ölü bilirsin, yaşadığından asla ruhun duymaz. Bunca yıldır ben bunu yaptım yine yaparım. Ama yapmıyorum ona kıysam sana kıyamıyorum oğlum.Çok acı çekiyorsun çok fazla. Erkek adamın kaldıramayacağından çok fazla. Eziyet etme kendine."

"Baba görmüyor musun halini ölüyor..."

"Görüyorum görüyorum canımdan can gidiyor, görüyorum." dedi kısık sesle. "Allah ne yazarsa o olur, ben onu alıp şatolara kapatsam bile ufacık iğneyle bile ölür. Kendini suçlamayı bırak artık. Ben suçlamıyorum kızgını, kırgını, çok öfkeliyim ama suçlu da sen değilsin evladım."

"Gözünü açtığında seni böyle görmesini istemiyorsan kendini toparla." Kafamı olumsuz anlamda iki yanıma salladım. Beni kendine çektiğinde bir baba edasıyla sarılırken kafamı omzuna bıraktım. "Güçlü olmak zorundasın. O yıkıldığında sende yıkıldın ama sen yıkılırsın herkesin de seninle beraber yıkılacağımı hesaba katmadın." dedi kulağıma fısıldayan bir halde konuştu.

"Sikeyim!" diye tısladığımda kolumda hissettiğim iğnenin varlığıyla geri çekilmek istemiştim ama Mervan babamın beni tutan kolları buna izin vermemişti. "Uyuşturulmak istemiyorum."

"Oğlum günlerdir uyumuyorsun, uyuman gerekiyor. Kurban olduğum yığılıp kalacaksın bir yere." dedi annem.

"Uyumak istemiyorum. Onu yalnız bırakamam..." derken konuşmalarımın yavaşladığını hissederken bütün dünyam ayaklarımın altından çekiliyor gibi olmuştu. "Panzehir..."

"Ben ilgileneceğim oğlum merak etme sen." dedi Mervan babam soğukluktan uzak bir şekilde konuştu. "Senin dinlenmen gerekiyor, dinlen ve kendine gel. Marin seni böyle görmesin."

"Marin..." diye fısıldadığımda koluma saplanan iğnenin kanıma yayılmasıyla gözlerim çok geçmeden kapanmıştı.

Saatler sonra gözlerimi açtığımda beyazlarla döşenmiş bir odanın içerisinde bulmuşum kendimi. Ne kadar süre geçmişti bilmiyorum ama bilincimin daha iyi olduğunu kendimi daha zinde bir halde hissetmişim. Koluma takılan serumu hızlıca sökmüş, üzerime başımı aldırmadan soluğu Marin'inim uyutulduğu kapının önünde almışım.

"Karan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Duyduğum sesle birlikte bakışlarımı önünde dikildiğim camlı bölgeden ayırırken ince sesin geldiği yere doğru çevirdim. Saçları en son gördüğüm halinden bir hayli kısa, soluk teni renkli, daha canlı bir şekilde karşımda duruyordu.

"Berivan?"

"Bana çok geç söylediler zamanında yanında olamadım affet beni." dedi yanıma gelip ince kollarını bana doladığında yüzünü göğsüme gömmüştü. Gözyaşları gömleğime değerken ağladığını anlamam uzun sürmemişti. "Bunlar nasıl olur aklım almıyor, duyunca çok üzüldüm. Marin'e bunu nasıl yapabilmişler nasıl kıymışlar!"

"Geldin sonuçta..." diye mırıldandığımda aynı konuları bir de ona aktarmak istememiştim. Geçştirip, "Nasılsın?" diye sordum. İyi gözüküyordu. Bıraktığım gibi değildi. Çok daha iyi duruyordu, hep bildiğim Berivan gibiydi.

"İyi olacağım." dedi ince sesiyle. "İyi olacağız abi."

Bakışlarımı camlı bölgeye çevirdiğinde Marin'in uyuyan bedenini odağına aldı. Dudakları titrediğinde yavaşça dişledi. "Durumu nasıl?"

"Her saat daha kötüye gidiyor." derken yutkunuşum ölüme davetti. "Zehir bulundu panzehir yapılıyor şu an. Bir an önce tedavisine başlanmasını bekliyoruz."

"Otursana." dedim, hamile olduğunu öğrendiğim için ayakta durmasını istememiştim. Onu çekip koltuklara yönelttiğimde karşısına bende geçtim.

"Bütün bunlar nasıl olmuş? Nasıl gözleri dönmüş böyle?"

"Bilmiyorum... bilmiyorum Berivan." Durdum ve derin bir nefes alıp verdim. "Tek bildiğim onu yaşatmadığım, soldurduğum..." Bakışlarımı yere diktiğimde tek bir noktada kaldım. "Çiçeklerde ölmüş..." diye fısıldadığımda bakışlarımı yerden kaldırmadım. "Ama o ölmesin. Ben ölürüm, kururum onun yerine. Sararıp solmasın."

"Senin sevgin yaşatacak onu abi." dedi Berivan, yanıma yaklaştığında elini omzuma yerleştirdi ve yavaşça sıktı. "Duamız, sabrımız onu yaşatacak."

"Allah büyük, derdi veren Allah dermanı da veriyor."

"Derdimde aynı dermanımda." dedim acı soluyan bir sesle. Bakışlarımı yerden kaldırdığımda benimle aynı renk gözlerine diktim. "İyileşse bile ne olacağını bilmiyorum, nasıl bakacağım yüzüne? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranacağım? Delik deşik bir halde nasıl kanamadan duracağım Berivan nasıl!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"İyileşeceksiniz." dedi Berivan emin bir şekilde. "Zor şeyler yaşadınız, hiçbiri kolay değil. Bunlar sizi güçlü tutacak. Daha çok bağlanacak, daha çok düğümleneceksiniz. Ayakta kalacaksınız."

"Kolay değil..." diye mırıldandım. "Kendi elimle zehir yedirmişim her sabah."

"Öyle de seviyordu ki, gözümün içine bakıyordu bazen. Unutmuyordum hiçbir zaman onunda unutmasını istemiyordum bilerek oyalanıyordum bekliyor mu acaba diye. Hemen gözümün içine bakardı. Önce sürüşümü izler sonra ona yedirişimi." dediğimde dudaklarım buruk bir halde kenara kıvrıldı.

"Doymam diyordu, reçelli ekmeğini yemeden doyamıyorum beni kendine bağımlı ediyorsun demişti." Acıya acıya gülümsediğimde çenemi sıktım ve başımı yukarıya kaldırdım. "Uyuşturucu gibi sızmışım, hücrelerine dağılmış, kanına kadar karışmışım. Kendimi ona bağımlı etmek istemiştım ama bu şekilde değil."

"Ben nasıl bundan sonra ona bir şey yedireceğim? Nasıl cesaret edeceğim?" dedim korku dolu bir sesle. Kendimden sakındığım, kendimden önce onu düşündüğün her an ve her şeyde ona bir daha dokunabilir miydi bilmiyordum bile.

"Bazen insan sevince sevdiğinin elinden zehir bile yemek istiyor."

Elimi karnına götürüp yavaşça dokunduğumda, parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Berivan beklenmedik hareketim karşısında şaşırırken tepkisiz bir halde kaldı.

"Şimdi burada benim yeğenim mi var?" diye sorduğumda ona kalsa çocuk doğana kadar söyleyecek birisi değildi. İnatçıydı çok fazla. Umarım yeğenim ne annesine ne babasına çekerdi. Umarım yeğenim, halası ve dayısına çekerdi.

"Evet..." diye mırıldandı kısık bir sesle. "Hamileyim abi." Çekingen bir tavırla elimin üzerine elini koydu. "Üç aylık, üç aydır bizimle."

"Biliyorum beni affetmeyeceksin, babamla oyun oynadığımız için bana çok kızgınsın. Babamı bende hala affetmedim ama seninle de böyle olmak istemiyorum abi daha fazla küslük istemiyorum." dedi Berivan elimi tuttuğunda bana sıkıca sarıldı. Gözyaşları daha da şiddetlenirken ellerimi sırtında gezdirdim.

"Sana nasıl küs kalabilirim ki Berivan?" dedim kulağına fısıldar bir halde. "Kardeşe küsülür mü hiç?"

"Güzel kardeşim benim." diye fısıldadığımda dudaklarımı alnına bastırdım.

"Sizinde bir canınız olacak." dedi Berivan geriye çekildiğinde gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve gülümseyen bir halde baktı. "Hamileler hissedebiliyormuş, ben hissediyorum olacak."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Olamaz."

"Neden?"

"Marin'in çocuğu olmaması için kısır edici haplar vermişler. Şu ertesini gün haplarından yemeklere koymuşlar."

"Ne?" dediğinde kaşları havaya kalkmıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum..." diye devam ettiğinde yüzünde beliren tek ifade şaşkınlıktı. Kaşları aniden çatılmıştı ve şaşkınlığı silinirken hüzün belirmişti. "Kesin mi peki?"

"Değil," dedim tok bir sesle. "Şu an önceliğimiz zehir olduğu için o meseleye daha bakamadık. Üstelik uyutuluyor doktorla görüştüm, fiziki muayene olması gerekiyormuş tahlille anlaşılabilir bir durum değilmiş."

"Eğer öyleyse bile... Marin bunu kaldırır mı bilmiyorum." derken derdimin üzerine daha ne kadar dert eklenecekti bilmiyordum. "Sandığımdan çok güçlü ama bir insanı hangi darbenin yakacağını bilemeyiz. Psikolojik haplarda verilmiş, bu kadar tepkisiz olması kendi ruh halimi yoksa hapların yarattığı kişiliğimi öyle onu da bilmiyorum. Sonuçta ruhsal durumu tamamen temizlenecek, yaşadıklarının ağırlığı çok sonra çıkacak yüzleşmesine daha var ve hiç yüzleşmesini istemiyorum."

"Bu kadar karamsar olma." dedi ılık çıkan sesiyle. "Her şeyin tedavisi var, ölümden geri kalan her şeyin bir çözümü var abi."

"Öyle..."

"Babamı da affet Berivan," dedim tavrımı korumaya devam ettim. "Ben affettim onu, sende affet. Milan aşiretinin Alakan aşiretine ihtiyacı var. Bu süreci hep beraber atlatacağız."

"Sen nasıl istersen abi, affetmek kolay."

"Marin iyileşsin başka bir şey istemiyorum. Son çok büyük bir aile olacağız."

"Ortak!"

Mert'in sesini duymamla birlikte bakışlarım koridordan içeriye süzülen iri cüssesine düştü. Sarsak adımlarla üzerindeki takım elbisesiyle bize doğru geldi.

"Ortak mı?" dedi Berivan. "Eski günlerdeki gibi yine ortak mı oldunuz siz?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Şirketin başına iki patron geçemeyince üçüncüyü aldım." dedim durumu açıklamak adına.
"Mert artık ortağımız."

Tek ilgim ve odağım Marin'ken başka hiçbir şeyle uğraşmak istemediğimden Mert'ten şirket için yardım istemiştim. Daha önce İstanbul'da beraber ortak olmuştuk, ilk kurduğumuz şirketi de beraber yönetmiştik. Onun yurtdışına çıkması ve benim yeraltı meselelerim için yollarımız ayrılmıştı.

"Şirket lanetli mi kardeşim bak öyleyse söyle sigortamı yaptırayım." dedi Mert gevşek bir tavırla gerginliği azaltmak için konuştu. "Başına kim geçerse komaya giriyor."

"Kes lan sesini."

"Neyse artık şirketin bünyesinde bir hastane var. El hastanelere gitmeyiz bizde mekanımız belli her dakika buradayım." dedi Mert.

"Karan abim, abilerin abisi." dedi Zühre, Zahir'le birlikte geldiklerinde bana sarılmıştı. "Daha iyi gözükiyorsun abi."

"Zühre, Delal annem nasıl?" diye sordum. Zühre daha çok Delal annemle ilgileniyordu onun yanından ayrılmıyordu.

"Gözünü açtı, odaya aldılar daha iyi durumu antikorlar onda işe yaradı bünyesi daha güçlü olduğu iyi reaksiyon gösteriyor."

"Umarım bir an önce toparlanır. Onunla da hiç ilgilenemedim birazdan ziyaretine giderim."

"Karan bey buradasınız." dedi doktor aynı zamanda hastanenin başhekimi olan adam bize doğru geldiğinde oturduğum yerden ayağa kalktım. Mahir ve Mervan babamla koştura koştura gelmişlerdi. "Bizde sizi arıyorduk, burada olacağınızı bilmeliydik, benim hatam."

"Bir gelişme mi var?" diye sordum.

"Evet var..." dedi, yüzünde beliren ifadeyle kaşlarımı çattım. "Çalışmalar sonuç verdi."

"Na-nasıl?"

"Zehiri detaylıca araştırınca öğrendik, Amerikadaki doktor dostlarım sağ olsun sonucuna hızlı ulaşabildik." dedi doktor. "Marin hanım zehirle temas etmiş!"

Duyduklarımın dudaklarımdan, "Ne?" döküldü. "Kanına karıştığını söylemişsiniz?"

"Evet değerler bu şekilde gösteriyordu kanında eser miktarda bulunuyor, antikorlara bu yüzden cevap vermiyordu çünkü sadece kanında değildi. Bu zehir türü bilindik bir şey değil kaç yıllık meslek hayatımda ilk kez böylesini görüyorum." dedi doktor. "Tene nüfuz ediyormuş, Marin

Özge Naz – Düşler Ağdı

hanımı da olan buymuş. Tenine temas ettiği için bu halde. Bedeni çöküyor çünkü etkiyi dışarıdan alıyor, biz içeriden müdahaleye etmeye çalıştık yanlış tedavi sonucu oldu."

"Bize sonucu söyle doktor!" dedi Mervan babam fevri bir hareketle. "Laf kalabalığının sırası değil! Kızım iyileşecek mi?"

"Yani ne demek istiyorsunuz?" diye sorduğumda beynim uyuşmuş gibiydi. Güzelim... bebeğim... karım iyileşecek miydi? Umudumun tamamen tükendiğini hissederken umut mu doğmuştu bize?

"Uyandıracacağız." dedi doktor. "Önce panzehir tedavisi uygulayacağız ve sonra bekleyeceğiz."

"Uyuması gerektiğini söylemişsiniz! Çocuk oyuncuğımı bu!" dedi Mervan babam.

"Bakın Mervan bey, sabırsızlığınızı anlıyorum. Hastanın iyileşmesi için tek çaremiz budur." dedi doktor. "Önümüzdeki saatler çok önemli. Bunu bilin..."

Marin, güzel karım uyanacak mıydı? Bana geri gelecek miydi? Allah'ım lütfen, karım yaşasın...

Doktor'un söylediklerinden sonra neredeyse kırk sekiz saat geçmişti. Marin'den hiçbir haber yoktu. Birazdan onu görmek için odaya gidecektim. Ayakta durmaya halim yoktu fakat o gözünü açar da göremezsem diye iki gündür uyku uymuyordum.

Uzun süren hazırlıklar sonrasında kaldığı odaya girdim. Makinelere tamamen ayırmışlardı. Şu an uyutulmuyor, kendiliğinden bilinci tamamen kapalı baygındı. İçinde ve dışında dolaşan zehir hücrelerine dağılmak için vakit kolluyordu. Tedavi uygulanmıştı fakat Marin bir türlü cevap vermiyordu.

"Güzelim..." dedim kısık bir sesle. "Güzel karım."

Elini yavaşça kavradım. "Sana her gece uyu bebeğim derdim ama uyan bebeğim. Uyan, sana çok ihtiyacım var görmüyor musun Marin? Ne olur uyan!"

Başımı göğsüne yasladım. Teni buz gibiydi. Nasıl soğuk olmasındı?

Gözlerimin önüne kan kusmuştu. Ben ölsem bunu unutmazdım.

Dudaklarımı yanağına bastırdım. Tıpkı onu her sabah uyandırdığım gibi uyandırmaya çalıştım. Teninde karış karış gezen dudaklarımla gözümde yaşlar akıyordu.

Kollarımın arasındaki bedeni yavaşça titredi, teninin kasıldığını yavaşça kıpırdadı. Kalbimin teklediğini hissettim. Usulca sık kirpikleri oynadığında dudaklarım kenara kıvrıldı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Göz kapaklarını araladığında yürek yangını olan gözleri ortaya çıktı. Ağır hareketlerle açarken bedeni kıpırdamış ve titremişti. Bakışları beni bulduğunda onu ilk zaman gördüğüm gibi bana baktı.

Kuru dudaklarını araladı ve büyülü bir sesle konuştu.

"Karan Milan?"

﴿ BÖLÜM 55 ﴾

55. BÖLÜM “KÜL”

Hissiz olan en kuytu köşelerimde hareketlenme oldu. Bedenim yetisini kazanmaya başladı. Gözlerime bir mumun kendi sıvısı damlatılmış gibi mühürlü bir halde dururken karanlığın esaretinden kurtulamayacağımı sandım.

Ölmüş müydüm?

Karanlığın nedeni ölüm müydü? Niye bu kadar karanlıktı? Bunu daha öncede yaşadım, aynıysı oluyordu. Terk edilmişim, kimsesizdim, yapayalnızdım, karanlıktaydım. Kurtulamıyordum. Bağırıyordum lakin dudaklarımdan tek bir çığlık dökülmüyordu. Beni kimse duymuyordu.

Bütün acıları, kederlerim, üzüntülerim tenimden akmış, beni terk etmiş gibi hafiflemişim. Hissettiğim ağrı bana acı vermiyordu. Bedenim büyük bir yükten kurtulmuştu. Omuzlarımlın aşağıya çökmesine neden olan kambur sancı yok olmuştu. Neyden kurtulmuşum bilmiyorum ama bana acı veren ağrıların prangaları çözülmüştü.

Tenimin üzerinde gezinen soğukluk kendini hissettirdi, bir gelip bir gidiyordu. Islaktı. Buz olduğunu düşündüğüm şey yanaklarımda gezmeye devam etti. Dudaklarıma dokunup aşağıya doğru düz bir çizgide ilerledi. Boynumda atmadığımı düşündüğüm nabzımın üzerinde durduğunda soğuk bir nefes çarptı.

"Ne olur uyan."

Kulağıma ilişen sesin gücüyle birlikte parmaklarımlı oynattım. Tanıdık bir sestı, daha önce de duymuşum. Çok uzun bir zaman önce değildi. Zaman kavramını kaybetmişim, o da beni terk etmişti ne kadar süredir bu haldeydim bilmiyorum ama saatler önce bu sesi yine duymuşum. O zamanda sesine tutunmak istesem de yapamamışım.

Kirpiklerimi oynattığımda onunla beraber bütün bedenimde hareketlenmiş titremeye başlamıştı. Parmaklarımlı hissedebiliyordum artık.

Gözlerimi açmak için çabaladığımda dudaklarımda eş zamanlı olarak aralanmıştı. Kirpiklerim kalktı, göz kapağımlı yukarıya çekildiğinde uyuşmuş bedenimle bunları ben yapmıyordum. Tepki verebiliyordum. Gözlerimi tamamen açtığımda bulanık bakışlarımda suret belirdi. Kirpiklerimi birkaç kere kapatıp açtığımda bakışlarımlı netleşmişti.

Her bir santimetre karesini ezberlediğim çehre bakışlarımlın arasında girdiğinde kalbimin teklemişti. Elaya vurgun bakışları, bakışlarımda takılı kaldı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yürek sızısı, ağlıyordu.

"Karan Milan?"

Dudaklarımdan dökülen kelimelerle sesimin sonunda çıkabildiği için sevinmeden edememiştim. Bir süredir sesimi çıkarmaya çalışıyordum, çılgınlık atıyordum dilim lal kesilmiş gibi tek bir harf akılmıyordu. Onun adını soyadını söyleyebilmişim.

Kirpikleri ıslaktı, gözlerinde uykusuz olduğunu belli eden kırmızı damarları belirgindi, dudakları mosmor alt dolgunluğu titriyordu.

"Benimlesin..." dedi, boğuk sesiyle Karan. Aramızdaki kısa mesafeyi tamamen kapatıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Bana yine geldin..." diye devam ettiğinde soğuk dudaklarını çok uzaklaştırmadan konuştu. "Sen bana hep geleceksin çünkü ben senden hiç gidemeyeceğim."

"Karan..." diye fısıldadığımda rüyada olup olmadığımı anlayamamışım. Dişlerim birbirine çarptı. Loş, karanlığın hakim olduğu bir ortamdaydık.

"Ne-ne oldu bana?"

"Şşş yorma kendini," dedi, hareket etmene izin vermediği gibi konuşmama da izin vermezken meraklı bakışlarını etrafta dolandı. Bir hastane odasıydı. Çalışan makine sesleriyle beyazın yoğun olduğu koca bir yatak vardı.

"Doktor!" diye bağırdı. "Biriniz hemen gelin!"

Odanın kapısı açılır açılmaz birileri girdi.

"Karımla ilgilenin hemen." dedi Karan, sert bir tavırla. Geriye çekilip beni bıraktığında, kaskatı kesilen vücuduyla olduğu yerde sendeledi.

"Karan!" dedim pürüzlü bir sesle.

Elimi tutan ellerini bırakmasıyla, "Karan!" dedim tekrardan.

"Geçmiş olsun Marin hanım uyandınız, elimi takip edin." dedi doktor bey. Bakışlarımı zorla Karan'dan çekip burnumun az ötesinde duran işaret parmağını takip etti. Gözlerime ışık tutulmasıyla kör olduğumu sanarken gözbebeklerim birkaç saniye kendine gelememişti.

Etrafımı üç kişi sardığında beni tutup başka bir yatağa, sedyenin üzerine taşıdılar. Onlara karşı çıkamadan vücudumu düzelttiklerinde iki yanımdaki sedyenin korumasını kaldırdılar.

"Günlerdir uyutuluyorsunuz," dedi, kızıl saçlı hemşire hanım. Bakışlarımı Karan'ın olduğu tarafa çevirdiğimde bir başka hemşirelerin onunla ilgilendiğini gördüm. Başımı kaldırmak üzereyken, "Hareket etmeyin." diye beni uyardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Doktor bey, sertçe konuştu. "Karan bey size diyorum!"

"Ben iyiyim." dedi Karan, sesi iyi olmadığını belli ediyordu. Bunu sadece ben anlayabilmişim. "Karımla ilgilenin."

"Hastayı normal odaya alın, antikor tedavisine devam edeceğiz." dedi doktor bey, başımda duran çalışanlara doğru konuştu.

Sedyeyi döndürüp hareket ettiklerinde, bakış açımdan Karan'ın bedeni kaybolmuştu. Diğer tarafıma döndüğümde bakışlarımız kısa bir anlığına buluştu. "Karan!"

Üzerindeki gömleğinin düğmeleri açılmış, vücuduna bir şeyler takmışlardı. Bana doğru atak yapmasıyla kablolar izin vermezken göğsündekileri çekip bana yaklaştı. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapattığında elimden tuttu. Buz tutmuş gibiydim. Tamamen buzdu. Parmaklarımın arasında buz kütlesi vardı.

"İyisin..." dedi nefes nefese bir halde. "İyi olacaksın tamam mı?" dedi, Karan. Dudaklarımı alnıma bastırdığında geriye çekildi. Diğer eliyle yanağımı hafifçe okşadı. "Beni düşünme."

Ona cevap vermeden sedyeyi hareket ettirmeleriyle bulunduğumuz odadan dışarıya çıkartıldım. Beyaz ışıklar gözüme işkence yaparken hafifçe kıstım. Titriyordum, zangır zangır titriyordum.

"Allah'ım seni bize bağışladı güzel kızım." diye Behiçe annemin sesini işittiğimde diğer tarafımda belirmişti. Gözlerimi açıp ona baktığımda yüz ifadesi kaşlarımı çatmama neden olmuştu. "Çok şükür."

"Anne..." dedim, en son hatırladığım avluda olduğumdu. Avluda aldığım acı haberse Delal hanımın zehirlenmesiydi. "Delal hanım nasıl?"

"İyi kızım çok iyi o da ikinize de bir şey olmadı."

"Prensesim..." dedi babam acı dolan bir sesle. Diğer tarafıma o geçerken aynı zamanda sedyemi dur durak bilmeden götürüyorlardı.

"Babacığım." Sanki uzun zamandır onu görmüyordum. Ne kadar süredir bu haldeydim? Babamı en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum. En az Behiçe annem kadar o da perişan duruyordu. "Ne oldu bana? Niye hepiniz bu haldesiniz?"

"Lütfen hastanın başından ayrılın." dedi, kızıl saçlı hemşire. "Bu kadar kalabalık onun için risk demek, henüz tam iyileşmiş sayılmaz. Vücudu çok zayıf dışarıdan gelebilecek olan etkileri kaldırarak kadar güçlü değil."

"Kızım iyi misin? Kendine gelmişsin!" diyen Barzan baba olurken kendimi mahşer gününde gibi hissetmekten geri alamamışım. Hayatıma giren bütün insanlar iki yanımda beliriyor ve kayboluyordu. "Şükürler olsun,"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İyiyim Barzan baba." Hafiflemiştim, bütün sancılarım, acılarım kanatlanıp uçmuştu. Acım vardı, neremin acıdığımlı bile kestiremiyordum. Bütün bedenim buz tutmuştu.

"Allah razı olsun sizden doktor bey." dedi Barzan babam. Beni bir odaya aldıklarına aynı ekip beni takip etmişti. "Gelin kızım sayenizde kendine geldi!"

"İşimizi yaptık Barzan bey." dedi aynı gözlüklü doktor bey, yanımda dururken bakışları odadaki kalabalıkta gezindi. "Hastanın durumunun kötüleşmesini istemiyorsanız lütfen dışarıya çıkınız."

Doktorun konuşmasıyla babam elimi bırakırken Behiçe annem ve Barzan babamda odadan çıkmışlardı. Ölmemişim, yaşıyordum fakat onların yüzündeki ifade ölüm var gibiydi. Doktor yanında olan ekibe anlamadığım terimler söylerken dikkatle dinlemişler, söylediklerini yapmaya başlamışlardı. Doktor tekrar bir muayene etikten sonra odadan çıkmıştı.

"Ağrılarınız olacaktır, serumlar sayesinde hafifletmeye çalışacağız." dedi kızıl saçlı kadın. "Acil durum için butonu kullanın hızlıca geleceğiz."

"Geçmiş olsun Marin hanım."

"Tamam..." dediğimde, vakit kaybetmeden odadan çıkmışlardı. Bedenime bağlanan kablolar, parmağımın ucundaki alet ve koluma takıla serumla ölüden halliceydim.

Karan'ın odanın dışından gelen sesini işittim. Sesini alçak tutmaya çalışıyordu. Ne dediğini anlayamıyordum ama aynı zamanda diğerlerinde sesi geliyordu. Pozisyonumu bozmadan onun gelmesini bekledim. Hemşirenin ağrınız olacak demesinden sonra vücuduma ağrılar sağlanmıştı. Etrafımda ötüp duran sesler canımı sıkarken bir bilinmezliğin içerisindeydim.

Kimse gelmiyordu.

Zihnimde dönüp duran en son hatırladığım avluda Karan'ın kollarının arasına yığıldığımdı. Burnum kanamıştı, sonrası bende yoktu. Sonra ne olmuştu? Sonrasını soracak kimsemde yoktu. Niye kimse gelmiyordu?

"Berivan?" dedim, odanın kapısı yavaşça açılırken içeriye giren kişiyle birlikte kaşlarım havaya kalkmıştı. Onun gelmesini beklemediğim için şaşkınlığım sesime de yansırken bozuntuya vermeden yarım bir ağızla gülümsedim.

"Marin," dedi ince sesiyle parlayan gözlerle baktı. Üzerine giyinmiş olduğu koruyucu kıyafetlerle bana doğru yaklaşmıştı. Tetkikler için makinelere hâlâ bağlı olduğum için pozisyonumu çok bozmadan kafamı ona kaldırdım. "Çok korktuk sana bir şey olacak diye."

"Olmadı..." diye mırıldandığımda kuruyan dudaklarımı ıslatmak istemişim ama boğazımda kuru olduğu için dilimi dudaklarıma gezdirmekle yetindim. "Diğer herkes nasıl? Seslerini duyuyorum dışarıdalar sanırım ama görüşmem yasakmış."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çok mutlular." dedi Berivan, yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Bünyen çok zayıf olduğu için mikrop kapma ihtimaliyle kimseyle görüşmemen gerekiyor o yüzden yasak."

"Karan nerede?" diye sordum vakit kaybetmeden. Onu gelmesini beklerken Berivan geldiği için şaşırmışım. Madem tek bir kişiyle görüşme hakkım vardı onunla görüşmem daha iyi olurdu. Berivan'ı görmekte güzeldi fakat gözümü açtığımda Karan'ı gördüğüm gibi devamında da o olsaydı keşke. "Sesini duyuyorum neden gelmiyor?"

"Gelir birazdan."

"Bir şey mi oldu?" dedim. Yüzlerindeki ifade korkutucuydu. Ben iyiydim, yani doktor zor kısmı atlattığımı söylemişti. "Delal hanıma mı bir şey oldu? Herkes çok kötü gözüküyor."

"Yok o da sağlığına kavuştu, müşahede altında tutulacak yine de. Bir sorun yok, çok şükür ikinizde iyisiniz atlattınız her şey daha iyiye gidecek."

Kafamı salladım. "Karan'ı çağırır mısın Berivan? Onu görmek istiyorum."

"Tamam güzelim," dedi Berivan, elimi yavaşça sıktığında parmağımın ucunda takılı olan alete çok baskı yapmadan yavaşça okşadı. Bir abla edasıyla sarıp sarmaladıktan kısa bir süre sonra odadan çıktı.

Odanın içerisinde bulunan saate gözüm takıldığında akrep yelkovanı kovalamış, kuyruğunda taşıdığı zehiri içirmek için çabalamıştı. Saatler geçmişti, dakikalar aşınmıştı, saniyelerden geriye bir şey kalmamıştı. Uzun bir süre olmuştu. Berivan odadan çıkalı saatler olmuştu.

Karan Milan gelmemişti. Odanın kapısının arkasında olduğunu bildiğim bedeniyle içeriye girmemişti. Beni uyandırmış, sonrasında gelmemişti.

Neden gelmiyordu?

Ona bir şey mi olmuştu?

Hemşirenin acil durum butonuna basın dediği için bakışlarım oraya düştü. Bana bir şey olacağını düşünürse içeriye girer miydi? Aklıma kötü şeyler geliyordu ve o her içeriye girmeyişinde daha kötü oluyordum. Düşünmedim, öyle kısa bir andı ki acil durum butonuna bastım. Şiddetli bir ses yükseldi, etrafımdaki makinelerde sesler eş zamanlı olarak yükseldi çünkü çıkan ses beni korkuturken kalp atışlarımda artmıştı.

"Neyiniz var Marin hanım?" diyen sesle birlikte ne zaman kapattığımı bilmediğimi gözlerimi yavaşça araladım. Etrafımda dört kişiyi gördüğümde hiçbirinin bedeni Karan'a ait değildi.

"Değerlerini kontrol edin hemen." dedi doktor bey. Yanıma geldiğinde gözlerime ışık tutmasıyla içimden lanet ederken dışardan bozuntuya vermedim. "Marin hanım sorun nedir?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kocam nerede?" diye sordum, boğazımdaki pürüz yutkunmama neden olmuştu.

"Bakın kimseyi görmemeniz gerekiyor."

"Kimseyi görmemem gerekiyorsa neden görüncem içeriye girdi?" diye sorduğumda kaşlarım aniden çatılmıştı. "Burada bir saçmalık yok mu?"

"Niye siz buradasınız?" dedim, bakışlarım diğerlerinde gezmişti. "Bu kadar kişinin odada ne işi var? Kimseyi görmemem konusunda emin misiniz?"

Üzerimdeki örtüyü kenara çektiğimde kalkmak için yeltendim. "Bakın Marin hanım." dedi, doktor bey. Ayaklarımı zorlukla dışarıya bıraktığımda omuzlarımdan geri yatağa bırakılmışım. "Lütfen geri yatın."

Sırtıma saplanan ağrıyla, "Ah," diye dişlerimin arasında inlediğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Huysuzlanmak istemiyorum ama yaptığım tam olarak huysuzluktu. "Yatmak istemiyorum! Günlerdir yatıyormuşum zaten!"

"Karan!" diye bağırdığımda açık olan kapıdan dışarıya sesim taşmış olmalıydı.

"Kocanızı görmek için mi acil durum butonuna bastınız?"

"Evet!"

"Bakın personelleri bu şekilde gereksiz yere meşgul etmeyiniz lütfen acil bir durum olduğunu sandık."

"Benim için acil bir durum!"

"Hocam boşuna laf döküyorsunuz, Karan beyden bir farkının olacağını düşündüren neydi acaba? Al birini vur ötekine. Gerçekten tam birbirlerini bulmuşlar!" dedi beni odaya ilk aldıklarında gördüğüm orta yaşlarında olan kadın. "Hastaneyi başımıza yıkacaklar!"

Onları boş verip tekrar kalkmaya çalıştığımda iki kişi yanıma geçmiş beni durdurmuştu. "Eğer rahat durmazsanız sakinleştirici yapmak durumunda kalacağız."

"İstemiyorum sakinleştirici falan." diye bağırdım. Uyuduğumda bir daha uyanacağım sandım. Ne kadar bağırsam bağırayım kimse beni duymamış, gözlerimi açamamışım. Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Uyumak istemiyorum!"

"Günler sonra uyanıyorsunuz dinlenmeniz gereken yerde bu tarz hareketler sergilemeye devam ederseniz sakinleştirici yapacağız. Vücudunuz çok zayıf, ayağa kalkmadan yere yığılıp bayılırsınız ve şu an en son istediğimiz şey bilincinizin kapalı olması."

"İstemiyorum!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sakinleştirici yapın." dedi doktor bey beni es geçip sıkıntılı bir halde yanında duran çalışanlara doğru konuştu. Kollarımdan tutup beni yatağa sabitlediklerinde bacaklarımı oynattım.

"Doktor," dedi Karan. Bakışlarım hızla kapıya doğru döndüğünde nefes nefese kalmış bir halde pervaza yaslanmıştı. Onu görmemle birlikte kalbimin ısındığını hissederken derin bir nefes alıp verdim.

"Onun sakinleştiricisi benim."

"Karan?" diye mırıldandığımda beni tutan ellerden hızla ayrılmıştım. Yataktan kalkıp ona sarılmak istesem de bunu yapamamış olduğum yerde kalakalmıştım.

"Karan bey, dinlenmeniz gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum."

"Dinlenmek istemediğimi söylediğimi hatırlıyorum." dedi Karan.

"Gerekirse yatağa bağlayın demiştim!" dedi doktor bey, sinirle az ötesinde duran hemşireye döndü. "Ömrüm hayatım boyunca bu kadar sorunlu bir hasta yakını görmedim!"

"Hocam hatta kalkmasın diye bayılttık tıp şokta şu an." dedi genç kız. "Yapa yapa bağışıklık kazanmış olmalı."

"İki saat önce odaya girmek istediğinde izin vermeyip bayılttığıma emindim halbuki." diye kendi kendine mırıldandığında mahcup bir ifadeyle başını yere eğdi.

"Stajyere enjeksiyon verirsen olacağı bu." dedi kızıl saçlı hemşire ağzının içerisinde homurdandı. Hastanede değildik sanırım.

Burası bir tımarhaneydi! Evet evet kesinlikle öyleydi. Ben en sonunda tamamen delirmiş buraya kapatmakta çareyi bulmuş olmalılardı.

Neden tımarhane olduğunu da biliyordum. Karan Milan büyük ihtimalle bütün çalışanları bezdirmiş sert davranışlarıyla hepsini deli etmiş olmalıydı. Tavırları bu yüzdendi.

"Her neyse..." dedi doktor bey, bakışlarını bana çevirdi. "Marin hanım, zor bir süreçten geçeceksiniz lütfen bir de siz zorlaştırmayınız. Zehirlenmişsiniz, tekrar tahlilleriniz yapılacak. Önümüzdeki yirmi dört saat bizim için çok kritik on iki saat boyunca da uyumamanız gerekiyor."

"Zilan bana yedirmiş mi zehirden?" dediğimde kaşlarım havaya kalkmış, kapının orada duran Karan'a dönmüştü. Bakışları bende değildi. Yere bakıyordu. Ona baktığımı bilmesine rağmen kaldırmamış söylediğimi onaylamakla yetinmişti.

"Sadece oral yoldan almakla kalmamışsınız aynı zamanda da temas etmişsiniz. Bu yüzden tedaviniz hemen bulunamadı. Kanınızdaki zehir temizlense bile tedavilere cevap vermiyordunuz." dedi doktor bey.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şimdilik durumunuzu gözlemleyeceğiz."

"Karan beyin kolundan söküp geldiği serumu da takın," dedi doktor bey. "İkinize de geçmiş olsun."

Doktor ve hemşireler odadan çıktığında Karan geçmeleri için kenara çekilmişti. Kapıyı kapattığında aynı yerde dururken üzerinde kuru kıyafetler vardı. Elinin üzerinde serum açılmış damar yolu vardı.

"Karan?" dedim, kısık bir sesle.

"Marin?"

"Niye orada duruyorsun?" diye sorduğumda bedeniyle birlikte bakışlarını da bana çevirmişti. "Kalkamıyorum zaten gelsene hayatım."

Koltuğu yatağıma doğru çektiğinde yanıma yaklaştı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp, elimden tuttuğunda aynı soğukluk tenindeydi. Hareketleri oldukça yavaştı, saçları dağınıktı, durumu kötü gözüküyordu. Ne olmuştu benim kocama?

"İyi misin, neyin var sevgilim halin kötü gözüküyor." diye sorduğumda bakışlarımı endişeyle gözlerine tırmandırdım.

"Ah güzelim..." diye fısıldadı. "Nasıl iyi olmam? Sen gözünü açarsında ben nasıl iyi olmam?"

"Karan neredeydin?" dedim, meraklı bir tonla konuştuğumda bakışlarım ilgiyle onda gezdi. "Saatlerdir seni bekliyorum."

"Geldim sevgilim, geldim." dedi, elaya vurgun bakışları gözlerimde durdu. "Sadece günlerdir uyanmanı beklediğim için biraz zayıf düştüm. Hiçbir şeyim yok."

Gözlerimi ilk açtığımda hali kötü duruyordu. Sonrasında sesini duymuş ama buraya yanıma gelmemişti.

"Karan... buz gibisin." derken, elim elini avuçladı. Tenim onun aksine daha sıcaktı. "Üşüyor musun?"

"Üşüyordum ama artık ısındım." dedi boğuk bir sesle, elimi kendine çektiğinde dudaklarını bastırdı. "Gözlerindeki yangından mahrum kalınca üşümemek elde değil."

"Neden hiç uyumadın?"

"Gözünü açtığında ilk beni gör istedim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Beni uyandırma zevkini bir başkasına vermek istemedin yani." diye konuştuğumda dudaklarım kenara kıvrılmıştı.

"Asla..." dedi, avucumun içindeki yangına dudaklarını bastırdı. "Sen öpücüklerim olmadan kolay kolay uyanmazsın."

Uyku halinde olurken yaşadığım o korkunç döngülerde etrafımda olup biten çoğu şeyi duymuştum. "Seni duydum!"

"Beni duydun mu?" diye sorduğunda kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Boşluktaydım... her yer zifiri karanlıktı. Sesler geliyordu ama çok boğuktu. Zaman geçtikçe senin sesinin olduğunu anladım. Kısıktı, anlaşılmazdı." dedim, bedenimi ürperti kapladı. Bir daha asla o döngüye girmek istemiyordum. Kimsesiz kalmış gibiydim, terk edilmişim, boşluktaydım. "Benimle konuşuyordun... cevap vermek istediğimde yapamadım gözlerimi açmaya çalıştım olmadı. Kelimelerini seçebildim, sesin ninni gibi geliyordu uyumamı söylüyordun ama ben uyumak istemiyordum, Karan. Tepki vermeye çalıştım olmadı, yapamadım çok korkutucuydu." diye devam ettiğimde gözlerim acışmaya başlamıştı. Dolduğunu hissederken akması için kendimi zorladım.

"Şşş..." dedi Karan, çenemi kavradığında soğuk parmaklarını yanağımda hafifçe gezdirdi. "Geçti, açtın artık gözünü bir daha olmayacak."

"Yanıma gelsene." dedim tok bir sesle, güçlkle onun omuzlarından tuttuğumda kendime doğru çektim. "Benimle ısınmanı istiyorum sevgilim."

"Ağrın var mı?" dedi, yanıma geçtiğinde kabloları dikkat edip yanıma kıvrıldı. Kolunu başımın altına yasladığında bedenimi kendine bastırdı. Bedenimden yayılan sıcaklık onda yuva buluyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Elim..." derken bakışlarımla beyaz sargıyı işaret ettim. "Serumdan acıyor biraz."

Şakağıma dudaklarını bastırduğında bir süre öylece kaldı. Gözlerimi kapatıp onun kokusuyla huzuru solurken kendimi tekrardan güvende hissettim. O olduğu sürece nerede olduğumla ilgileniyordum, o varsa yanımda bana her yer yuvaydı.

"Keşke sana dokunuşumla bütün acılarımı kendime geçirebilsem." dedi Karan acı içeren bir sesle ıstırap çekiyormuş gibi konuşuyordu. Parmakları serumun takılı olduğu elimin üzerinde rahatlatmak için gezmeye başladı. "Zehirini kendime akıtabilsem..." dedi fısıltılı bir sesle. "Seni iyi edebilsem."

"İyi etmediğini nereden biliyorsun?" diye sorduğumda bakışlarını elaya vurgun gözlerine çevirdim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Acı çekiyorsun ve ben hiçbir şey yapmıyorum bu çok sikik bir durum."

"Öyle konuşma..." dedim kaşlarımı çatıp. "Varlığın yetiyor, Karan. İyi olmam için tek bir bakışın bile yetiyor."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum..." diye konuştuğumda her şeyden haberi olan bir tek o olabilirdi. "En son avludaydık babamların geldiğini hatırlıyorum, sonrası tamamen karanlık."

"Kollarımın arasında bayıldım..." dedi Karan. Bakışlarını benden çektiğinde birbirine kenetli duran ellerimize düştü. "Senin hep denizde boğulacağımı sanmıştım." diye devam ettiğinde sesindeki endişe bütün bedenimi kapladı. "Sen kendi kanında boğuluyordun Marin."

Onun ne durumda olduğunu anlamam imkansızdı.

"O an denizde boğulmanı istedim."

"Karan..."

"Daha az acı çekersin diye deniz boğulmanı istedim. Bunu istedim düşünebiliyor musun? Belki bir ihtimal yine kurtarabilirdim. Dudaklarımdan sana nefes aktarıp soluk almanı sağlar, seni denizde boğulmaktan kurtarabilirdim." dedi Karan. "Seni kurtarmam için daha kaç kere daha boğulacaksın bilmiyorum ama dayanamıyorum artık."

"Bir şey olmadı bak, yine kollarının arasındayım."

"Evet, kollarımın arasındasın." dedi alaylı bir tonda. "Can çekişir bir halde."

"Karan." diye vurgulayıp konuştuğumda çatılı olan kaşlarım daha çok çatılmıştı. "İyiyim gerçekten bir şeyim yok."

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun Marin, söyleme yakışmıyor o güzel dudaklarına."

"Herkesin o hali neydi zombi gibilerdi!" dedim, konuyu dağıtmak istercesine. Yüzündeki ifadeden her şeyden kendini suçladığı belliydi. Gözlerimin içine bakmaya korkuyordu. Elimi tutarken çekiniyordu, beni öperken can çekişiyor gibiydi.

"Behiçe annem çok kötü duruyordu."

"Hepsi sakinleştiricilerle ayakta duruyor ruh gibiler." dediğinde hangi birimizin haline üzüleceğimi şaşırmıştım. "Annem seni de duyunca fenalaştı, babamda aynı şekilde neredeyse ikinci bir kalp krizi geçiriyordu. Hastaneye seni zor yetiştirdiğimizde olay çıkardığım için beni dışarıya aldılar. Babamda gelmişti ben onları bırakıp içeriye girdiğimde kötü olmuş Mahir yanındaymış o sıra hastanedeydik de daha kötü olmadılar."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Her şey üst üste geldi..." dedi aynı duyguları taşıdığımız bir sesle. "İyisin..." dedi dudaklarını tekrar şakağıma bastırdı. Oradan saçıma doğru yol aldı. "İyisin bundan ötesi yok."

"Delal hanım nasıl oldu? O temas etmiş mi zehirle?"

"Hayır etmemiş, o hastaneye geldiği gün daha kötü olmadan müdahale ettiler. Odaya alındı yine hastanede kalıyor, tamamen iyileşmeden çıkmayacak. O da seni sorup duruyor öyle."

"Her şeyden haberi oldu mu?" diye sordum.

"Anlattım tüm olan biteni." dedi Karan. "Kaldıramaz diye anlatmak istemedim ama çok zorladı sütümü helal etmem deyince anlatmak zorunda kaldım."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktığında, "Delal hanım süt annen mi?" dedim.

"Evet," dedi kafasıyla da onayladı. "Ben doğmadan önce çocuğu olacaktım ama kaybedince doğum gerçekleşmedi. Annem onun üzüntüsüne süten kesilince Delal annem beslemiş beni."

"Bilmiyordum..." dedim şaşkınlıkla mırıldandım. "Hiç kimseyi ayırmıyor ama sana olan şefkati ayırdı demek ki bu yüzdenmiş."

"Nasıl tedavi bulundu?" diye sorduğumda Karan'ın sorguya çekiyormuş gibiydim. Neler olup bittiğini anlamak istiyordum. Zihnim bomboş bir dehlizdi. "Bejna her şeyi anlattı mı?"

"O pislüğünün adını ağzına alma." dedi sert bir tavırla. Vücudunun kasıldığını fark ettim. "Hiçbir şey anlatmadı, her türlü öleceğini biliyordu. Anlatmayıp ölmeyi seçti. O kadar kolay mı? Ölmesine hiçbir şekilde izin vermedim."

"Son çareyi dilini yutmakta buldu. Biliyorsun dil yutulunca soluğun tıkanır ve dakikalar içerisinde ölürsün. Aptal onu denedi defalarca, en sonda dilini uyuşturdum kullanamaması için kolay bir ölüm olmayacak ona." **sakın denemeyiniz**

"Tufan'ı tanıyorsun." dediğinde onu onaylamak için kafamı salladım. "Ondan yardım aldım, olay yeri incelemeye bize ait olan bütün yerler arandı. Kardeşinin odasında bulunmuş şişeler, o şekilde ortaya çıktı. Günlerimizi aldı ama sonunda bulduk. Bizimlesin artık."

Odanın kapısı tıklatıldığında Karan yattığı yerden toparlandı. Kolunu benden çektiğinde hafif oturur pozisyona geldi. "Gel," diye seslendi.

"Yenge geçmiş olsun." dedi Zahir, telaşlı bir şekilde içeriye girdi kapıdan çok uzaklaşmadan bakışları abisini buldu. "Görüşme yasak biliyorum ama abi acil gelsene Tufan abi geldi."

Karan kafasını sallayıp kaşlarını çatar bir halde yarı oturur pozisyonda olduğu yataktan kalktı ve Zahir'in yanına gitti. Kapının eşiğine Zahirle beraber geçtiğinde kapıyı hafifçe araladı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Dostum kusura bakma buraya gelmek durumunda kaldım ihbardan dönüyordum telefonda anlatmak istemedim geçerken uğrayayım dedim."

"Sorun değil, iyi yapmışsın." dediğinde bakışları kısa bir anlığına bana düştü. "İçeriye almak isterdim ama ziyaretçi yasak, Marin'in yanından da ayrılamam burada konuşsak iyi olur."

"Yenge nasıl?" diye sordu Tufan.

"Daha iyi olacak," dedi Karan. "Nedir son durum? Neler buldun?"

"Konakta onlarla ortak olan biri varmış, zehirin bu kadar bulaşmasına neden olan kişiyi ortaya çıkardık. İfadeleri aldığımızda uyuşmayan bazı şeyler vardı ve devamında her şey çorap söküğü gibi geldi. Zehirin nasıl temas ettiğini onun sayesinde öğrendik. Nerelere bulaştırdıklarına inanamazsın Karan, orayı kül etmekle en doğru kararı verdin." dedi Tufan.

Konakta Milan aşiretine ihanet eden birisi mi vardı?

Kimdi?

Kül etmekle derken ne demek istemişti?

﴿ BÖLÜM 56 ﴾

56. BÖLÜM “İHANET”

Konakta Milan aşiretine ihanet eden birisi mi vardı?

Kimdi?

Kül etmekle derken ne demek istemişti?

Karan'ın bakışları bana döndüğünde bakışlarımı buluşmuştu. Duyduklarımı algılaması için zihnime süre verdiğimde yeni uyanmanın etkisiyle yanlış anlamak istemiyordum. Tufan'ın dediklerini tekrar tekrar düşünürken dağılan zihnim hemen toparlanacak gibi değildi.

Bize bunu kim yapabilirdi ki? Gülnarin hanım ve yeğenlerinin aklına uyup kim bu kötülüğü gözümün içine baka baka yapabilirdi?

Çalışanlar mıydı yoksa? Yirmiye yakın kişi çalışıyordu... Korumalar? Hangisiydi, hangi biri cesaret etmişti buna?

Ne dilime varıyordu ne zihnime yoksa Milan soy isimli birisi miydi? Hayır... böyle bir şey imkansızdı. Hızlıca düşüncelerimden kovduğumda Milan soy isimli birinin böyle bir şey yapmayacağına emindim. Gülnarin hanım hiçbir zaman Milan soy ismini taşımamıştı. Onu bunun dışında tutuyordum.

"Bir dakika..." dedi Karan, aynı benim gibi bakışlarında buğu belirlediğinde karşısında duran Tufan'a doğru yavaşça döndü. "Yanlış anlamadım değil mi?" dediğinde soğuktan dolayı düşünceleri buz tutmuş olmalıydı. İkimizin de yeni bir olayı kaldırmaya ne gücü kalmıştı ne takati. "Konakta onlarla olan biri daha varmış derken?"

"Evet," dedi Tufan kısık çıkan sesiyle. "Kamera kayıtlarında gözden kaçırmışız çünkü kimsenin şüphelenmeyeceği biri her şey normal gözüküyor, kameraya yansıyan kısa konuşması sayesinde anladık."

"Nasıl olur lan böyle bir şey?" derken Karan dişlerinin arasında adeta tıslamıştı. Eli yumruk olurken yanındaki kapının pervazına yumruğunu dayadı. Yumruğunu geçirmemişti ama geçirmek için zor tutuyordu kendini.

"Olmuş, o kadar olandan sonra insan şaşırıyor da. Örgütlenmişler baya." dedi Tufan. Tufan, Karan'ın sahte nikahımızda nikah şahidi olmuştu. Şimdi ise olayları çözmeye çalışan komiserdi. Gerçekten nereden nereyeydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Nerede şu an siz mi tutukladınız?" dedi Karan.

"Hayır tutuklu değil," dedi Tufan. "İtiraf edecek gibi durmuyor. Şans ondan yana, mahkeme onu haklı görür dava düşebilir. Ben yapmadım derse, sadece kısa bir süreliğine tutuklayabiliriz. Kamera kayıtlarında çok küçük bir noktada var, biraz önseziyle işi çözdük çünkü mantıklı gelmeyen şeyler vardı."

"Buraya gelmemin sebebi de bu, yoksa çoktan tutuklar cezaevine göndertirdim biliyorsun kardeşim."

"Tamam," dedi Karan, eş zamanlı olarak kafasını ağır hareketle salladı. "Birazdan yanınıza geleceğim, konuşuruz."

Tufan'ın açık olan kapıdan koridorun diğer tarafına doğru uzaklaştığını görürken Karan'da içeriye girmek üzereyken Zahir kapı da belirmişti.

"Abi, ondan öncesinde Havin istediklerini getirdi. Aşağıda bekliyor alayım mı yukarıya? Adamlar kontrol ters bir şey yok." dedi Zahir. Havin neden gelmişti bilmiyorum ama onu bile kontrol etmeden ve Karan'ın izni olmadan içeriye almıyorlarsa sıkıntı büyüktü demek ki.

Ben uyurken neler olmuştu bilmiyorum. Hiç iyi şeylerin olmadığı belliydi. Kalbimin deli gibi teklemesiyle makinelerin hızı atarken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Çağır gelsin," dedi Karan, sert bir tavırla. "Sabahtan beri onu bekliyorum anca mı gelmiş?"

"Anca abi," dedi Zahir daha ılımlı bir sesle konuştuğunda abisine kızar gibi baktı. "Biliyorsun ortalık savaş alanına döndü. Kızın ne suçu var?"

Karan bir şey demeyip gitmesini işaret ettiğinde Zahir bana dönüp başıyla selam verip gülümsedi. Ona aynı şekilde karşılık verdiğimde Karan kısa bir süre sonra kapıyı kapatmıştı. Bana doğru yaklaştığında gözlerimiz aynı duyguya eşlik ediyordu.

"Karan ne oluyor?" diye sorduğumda sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Ne olmuyor ki Marin, ne olmuyor!" dediğinde sıkıntıyla nefes alıp verdi. Koltuğa geçip oturduğunda ellerini saçlarının arasından geçirdi. Yüzünü eliyle kapattığında dirseklerini dizlerine yasladı ve öne doğru eğildi. "Konakta hainimiz eksikti o da oldu tam oldu."

"Birileri onlara mı yardım ediyormuş?"

"Birisi." dedi Karan beni düzelttiğinde o kadar kişi içinden birinin kim olduğunu merak etmiştim. "Yardım ediyormuş, evet."

"Kim peki?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tufan söylemedi." derken geriye doğru yasladı. Kafasını olumsuz anlamda iki yanına sallarken gözlerinden ateş çıkıyordu. "Tahminim umarım doğru değildir, yoksa çok kötü olacak."

"Kim?" diye sorduğumda merak duygum iyice kabarmıştı. Şimdi Tufan'ı içeriye çağırıp kim olduğunu öğrenmek istiyordum. "Kimden şüpheleniyorsun?"

"Göreceksin birazdan."

Karan oturduğu yerden kalktığında yanıma doğru geldi. Yatağın kenarına oturduğunda üzerime doğru yavaşça eğildi. Elini uzatıp yanağımı avuçladığında baş parmağının sıcaklığı tenimin üzerinde gezinmeye başladı. Duydukları onu o kadar sinirlendirmişti ki, soğuk sudan buz kesen bedeni patlamak üzere olan volkan gibi kaynamıştı.

"Bana beş dakika ver." dedi Karan. "Beş dakika yanından ayrılacağım." derken gözleri gözlerimden ayrılmak istemiyor gibiydi. "Sonrasında seni iyileşene kadar hiç bırakmayacağım."

"Ne için?" dediğimde kaşlarım çatılmıştı. "Ne yapacaksın?"

"Tufan'la konuşup kim olduğunu öğreneceğim. O kişi her kimse emin olmam lazım."

"Sonra?"

"Bir daha kimse böyle bir şey cesaret etmeyecek çünkü asıl zehirlerden kurtulmuş olacağız." derken uzanıp burnumun üzerine küçük bir buse kondurdu. Islak dudağını yanağıma bastırduğunda boynuma doğru azap dolu bir tınıyla ilerledi. "Sonra yanına geleceğim bir şey yapmayacağım şu an sen bu durumdayken başka bir şeyle uğraşamam."

"Beş dakika sürsün, fazlasını istemiyorum Karan. Artık bir şeylerle biz uğraşmayalım, dertsiz tasasız yaşayalım istiyorum sadece."

"Derdini de, tasanı da alacağım."

Güç bulduğum ellerimle onu gömleğinin yakalarından tutup kendime çektiğimde dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bunu bekliyormuş gibi beni karşıladığında dudağımı kendine hapsetti. Hem yumuşak hem de sertçe öpüyordu. Dudakları hırpalarcasına davranırken dillerimiz bir o kadar nazikti. Yanağımdaki eli boynuma doğru düşerken neredeyse kuruyan saçlarımın üzerinden kavrayıp beni iyice kendine bastırdı. Aramızdan tek bir hava baloncuğu geçmezken nefes nefese geriye çekildim.

"Beş dakika..." dedi Karan, soluk soluğa bir halde mırıldandı. Dilini dudağının üzerinde gezdirip onda kalan ıslaklığı tattı. "Gözünü saatten ayırma, beş dakikayı geçerse ne yaparsan hakkındır sesimi çıkarmayacağım cezayı seve seve çekeceğim."

"Beş dakika çoktan başladı yalnız..." dediğimde dudaklarım kenara kıvrılmıştı. Karan uzanıp gülüşümden öptüğünde bir anlığına bütün her şeyden feragat etmek istemiş anın tadını çıkarmak

Özge Naz - Düşler Ağdı

istemıştim. Onun benden uzaklaşmasına izin vermezken gömleğinin yakalarında duran parmaklarım boynuna çıktığından ensesinden kendime çektim. Çok geçmeden tekrar öpüşmeye başladım.

"Sen..." dedi, nefesi ıslak dudaklarıma dökülüyordu. "Çok..." Konuşmasına izin vermeden ensesindeki saçlarıyla oynadığımda onun bana hep yaptığı gibi dudaklarımla lafını kestim. "Fenasın, Marin."

"Dört dakika yirmi altı saniyen kaldı." dedim, ondan tamamen ayrıldığımda sırtımı demir başlığa yasladım. "Cezanı düşünmeye başlasam iyi olacak."

Karan hoşnut bir halde yataktan kalktığında kapıya doğru yürüdü. Bu kapıdan çıktıktan sonra yine aynı surat ifadesini taşımasını istesem de bu neredeyse imkansızdı. Gülüşümümü, gülüşünü çalan sadece dört kişi değildi. Beş kişiydi ve beşincinin kim olduğunu bilmiyorduk.

Kapıyı açtığında çıkmak üzereyken kapıda Zahir belirdi.

"Abi, geldi Havin."

"Havin," dedi Karan. "Saatler önce gelmen gerekiyordu."

"Karan ağam vallahi dediğiniz saatte gelecektim, Emrullah abi acelesi yoktur şu işi de bitirip öyle geçelim hastaneye dediği için kaldım öyle." dedi Havin, kendisini göremiyordum ama sesini çok rahatlıkla duymuştum. Endişeyle konuşmuştu. "Hanım ağam nasıl oldu? Günlerdir etmediğimiz dua kalmadı kendine gelmiş he mi?"

"Bir daha olmasın, Havin. Tek çalışan Emrullah değil, diğer adamlara söyleseydin getirirdin seni. Üstelik acil dediğimi hatırlıyorum buna rağmen bu kadar saat geç gelmen doğru değil." dedi Karan. Havin'le ne alıp veremediğimi vardı bilmiyorum ama geçende kıza haksız yere kızmıştı. Farkında olmadan çok sert davranıyordu. "Hanımağan oda da getirdiklerini içeriye bırak."

"Zahir sende geç içeriye, hiçbir şekilde uyumaması gerekiyor. Sakın uyutma yengeni konuşur bol bol." dedi Karan, kardeşine dönüp konuştuğunda yüzündeki ifadeyi değiştirmede. Bakışları omuzunun gerisinden bana çevirdiğinde, "Çok seviyor konuşmayı zaten." dedi ve ekledi. "Ben geleceğim."

Zahir kafasını salladığında kıvrıcık saçları alnına dökülmüştü. Havin de onun yanında ilerlerken birkaç adım atıp orada durdu. Havin onu geçip odanın diğer köşesinde olan koltuğun üzerine elinde getirdiği eşyaları bıraktı.

"Yenge?" dedi Zahir, buruk bir gülümsemeyle bana baktığında en az abisinin kadar onunda yüzünde aynı ifadeden vardı. Bütün bunların sebebi en başından beri annesiyken aramızdaki

Özge Naz - Düşler Ağdı

soğukluk elle tutulur değerdeydi. Zahir bu durumdayken, Zühre'nin bana olacak tavrı beni korkutuyordu. O daha duygusaldı ve asla duygularını saklamıyordu.

"Zahir," diye mırıldandığımda bakışlarımı gözlerinde sabitledim. "Vebalı değilim niye orada duruyorsun?"

"Tövbe de yenge. Doktor bünyenin zayıf olduğunu, mikrop kapabilir müşahede altında olması gerekiyor dediği için yaklaşsam daha doğru olur üstüm başımda temiz değil."

"Harbi..." dedim, burnumun diğerini sızlatan kokunun ne olduğunu anlamak için derince soludum. "Ne kokuyorsun sen?"

"İs," dedi Zahir. "İs kokuyorum üstüme sinmiş, kıyafetlerim artık yok olduğu için değiştiremedim."

"Hanımağam, Allah sizi bize bağışladı." dediğinde Havin, elindeki işi bırakıp bakışlarını bana doğru çevirdi. Yüzünde eksik etmediği gülümsemesiyle baktığında aynı şekilde karşılık verdim. Rojda'dan sonra en çok sevdiğim çalışan oydu. Çalışan olarak görmüyordum hiçbirini. Hepsi Milan konağının bir ferdiydi herkeste öyle görüyordu.

"Sen ne getirdin Havin?" diye sorduğumda çıkardığı paketlere baktım.

"Ağam sizin için çarşıdan yeni kıyafetler aldırdı. Hepsi paketli, hiç açılmadı kimse de dokunmadı." dedi Havin. Ağasının neden böyle bir şey yaptığını anlamasam da ona bakmaya devam ettim. "Bir görseniz Rojda'yı kendinize geldiğinizi öğrenince bir göbek atmadığı kaldı."

"Rojda nerede Havin?" diye sorduğumda Milan konağı halkının çoğunu ilk uyandığım zaman görmüştüm. Rojda'yı da birazdan hastanede görürsem asla şaşırırmazdım. Çok üzülmüştür kesin bu kadar başıma gelen olaya. Sürekli demiştir ben demiştim hanımağama diye yakınıp durmuştur.

"Yeni konakta işleri hallediyor."

Kaşlarım havaya kalktığımda, "Yeni konak derken?" diye mırıldandığımda bakışlarım Havin ve Zahir arasında gidip geldi. Yeni konak... kül etmekle en doğru kararı verdin... is kokan Zahir... neler oluyordu?

Bakışlarım odanın içerisindeki saate düştüğünde Karan'ın istediği beş dakika neredeyse bitmek üzereydi. Yarım dakika zamanı kalmıştı ve henüz içeriye girmemişti. Aklım onda kalırken odadakilere dikkatimi veremiyordum.

"Uzun hikaye yenge..." dedi Zahir. Ne kadar uzun olabileceğini sormak üzereyken Zahir konuşmama izin vermeden kendisi tekrar konuştu.

"Yenge bu arada-"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onun lafını kesen gürültüyle açılan odanın kapısı olurken, açılmanın şiddetiyle kağı sertçe duvara çarptı. Çıkan sestten hepimiz korkmadan edemezken olduğumuz yerden sıçradık. Bakışlarımız eş zamanlı olarak kapıya döndüğünde gördüğümüz kişiyle kaşlarımız yukarıya doğru tırmandı.

"ZAHİR!"

Karan Milan kükrercesine içeriye girmesiyle Zahir'e doğru yürüdüğünde elinde tuttuğu silahla birlikte çok öfkeli duruyordu. Gözlerinde gördüğüm ifade yüreğimi ağzıma getirirken bakışlarım duvardaki saate düştü.

Beş dakikası bitmeden içeriye girmişti. Zamanın artık önemli olmadığı vakte gelmiştik. Bu kapıdan çıkarken aynı ifadeyle içeriye girmeyeceğini tahmin etmişim ama bu denli gelebileceğini hiç tahmin etmemişim.

Çok öfkeliydi.

İhanetin öfkesiydi.

"Sen benim kardeşim olamazsın!" dedi Karan, hiddetle gür çıkan sesiyle odanın içerisinde bağırdığında elinde tuttuğu silahı kardeşinin kafasına dayadı. "Bize bunu yapmış olamazsın!"

"Abi..." dedi titrek bir sesle. Bakışları benim gibi irileşmişti. "Kafama neden silah dayadın Karan ağa?"

"Sendin..." dedi Karan, sert çehresinden hayal kırıklığı akarken çenesini sıktı. Kasılan çenesiyle kendini zorlarken boynunda ve alnından damarlar belirmişti. "Bize ihanet eden, onlarla birlik olan sendin. Bana ihanet ettin sen! Kardeş demedin, aynı babanın kanını taşıyoruz demedin kanımıza zehir bulaştırdın."

"Sen yengeni zehirledin." diye devam etti Karan. "Benim karımı zehirledin, onun ölmesini istedin! Niye lan niye? Bu kadın size ne yaptı? Bunları hak edecek ne yaptı? Sırf karım olduğu için Milan aşiretinin hanım ağası olduğu için nasıl birinin canını almaya kalkarsın sen?"

"Kardeş değilsin sen!" dedi aynı öfkeyle bağırdı. Elindeki silahı daha sert bir şekilde kafasına dayadığında kıvrıkcık saçlarının üzerine yerleştirdi. "Benim kardeşim olamazsın, benim kardeşim canımı benden almaya çalışmaz!"

"Senin hep masum olduğunu düşünmüştüm, duyunca bile yapmaz dedim! Ne olursa olsun yapmaz, zorla yaptırmışlardır dedim. Kendin yapmışsın, kendi ellerinle benim karımı zehirlemişsin!" dediğinde gözlerinde harlı bir alev belirdi.

"Asıl zehir senmişsin, kardeşim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Zahir'in anlamsız bakışları beni bulurken endişe içerisinde ona baktım. Yavaşça yutkunduğumda boğazımdan aşağıya sert bir yumru indi. Karan'ın dudaklarından dökülen her bir kelime kulağıma çarpmıştı lâkin kulağımdan içeriye girememişti. Algılama yetimi kaybetmişim evet, evet kesinlikle öyle olmuştu.

"Nasıl yaptın lan bunu?" dediğinde sesinden yayılan öfkeyi iliklerimde hissettim. "Nasıl yaparsın Zahir sen böyle bir şeyi!"

Havin en az benim kadar şaşkıncıken elinde tuttuğu poşetle odanın ortasında öylece kalakalmıştı. Ne bir adım atabiliyordu ne de nefes alıyordu. Nefesini tutmuş korku dolu gözlerle olan biteni izliyordu. Benim gibi.

"Lan sen benim kardeşimdin!" dedi Karan. Üzgün gözüktüyordu, hem de çok fazla üzgün gözüktüyordu. "O dört şeytanın aklına uyup nasıl yengeni zehirlesin? Bana bunu nasıl yaptın Zahir sen!"

"Abi..." dedi Zahir kısık çıkan bir sesle. Konuşmakta güçlük yaşıyordu. Yüzünde görebildiğim ve seçebildiğim tek ifade şaşkınlıktı.

"Abi deme bana lan!"

"Karan!" dedim, korku dolu bir sesle en sonunda dilimden bir şey dökebildiğim için kendimi alkışlamak istedim. Bakışları bana değmezken elinde tuttuğu silahtan ayırmıyordu. Gözleri daha çok kızarmış, altında kalın damarlar belirmişti. "Karan dur!"

Gözlerini kırpmadan öldürecekti.

Kendi kardeşini gözlerini kırpmadan öldürecekti.

Yataktan kalkabilmek için kendimi zorladığımda, içimde dolaşan bütün zehirlere beni bu hale getiren her şeye lanet okumaya başladım. Öyle bir haldeydim ki, bir adım bile atmadan yeri boylayacağım kesindi. Makineler daha yüksek ses çıkarmadan parmağıma takılı olan mandalı çekip attım. Göğüslerime takılı olan kabloları çözerken Karan'ın sesiyle bakışlarım ona döndü.

"Kalkma sakın Marin!"

"Diz çok Zahir!" dedi Karan, hiddetle bağırdığında kardeşinin omuzlarından tuttu. "Senin bu odadan cesedin çıkacak!"

"Abi ne-"

"Kes sesini ve diz çök!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Zahir, daha fazla onu bağırtmadan yere doğru yavaşça eğildiğinde dizlerinin üzerine çöktü. Arkasına dönmeye korkuyor gibiydi. Karşımda yirmiiki yaşında olan bir adam yoktu, küçücük bir çocuk var gibiydi

Onu gerçekten şimdi öldürecekti. Öyle bir şeydi ki, ne tepki verebiliyordum ne olanı biteni anlayabiliyordum. Damarlarıma akan serumun etkisinden olsa gerek hiçbir şey yapamayacağımı hissediyordum. Kendimi zorlarken bana bağlı olan her şeyi çözdüm. Yataktan destek alıp kalktığımda Karan'ın öfkeyle tamamen kör olan gözleri beni görmemişti.

"Kapat gözünü Marin!" diye bağırdı.

"Karan saçmalıyorsun!" dedim güçlkle. Yatağında kenarından tutup onlara doğru ilerlediğimde derin nefesleri ciğerlerime doldurdum. Göğüs kafesim sertçe yükseliyordu. Beni şu an sakinleştirecek hiçbir şey yoktu ve bayılacak gibi hissediyordum. "Zahir böyle bir şey asla yapmaz! Yanlış anlaşılma olmuştur, yalan söylemişlerdir. Suçu ona yıkmışlardır."

"Karışma Marin!"

"Kardeşlerin asla böyle bir şey yapmaz! Kendin dedin, aynı kandansınız her ne kadar annelerinin de kanını taşıyalar da onlar Milan! Milan olan böyle bir şey yapmaz!"

"Sana kapat gözünü dedim!"

"Kapatmayacağım!" diye bağırdığımda sesim duvarlardan bana çarpmıştı. "Saçmalıyorsun şu an! İndir o silahını! Hastanede olduğumuzun farkında mısınız?" dediğimde onun için şu an yer mekan önemli değildi. Yediği ihanet önemliydi. "Onun konuşmasına izin vermeden bunu yapacak mısınız gerçekten?"

"Karan kardeşin o senin!"

"Benim kardeşim değil o!" dedi Karan, elaya vurgun bakışlarını birini vurmak için odaklanmışken bana bakmıyordu. "Benim kardeşim böyle bir şey yapamaz!"

"Neydi lan amacın?" diye devam ettiğinde kendi bile söylediklerine inanmıyor gibiydi. "Ağalık zaten sendeydi, nasıl zor bir şey olduğunu kendi gözünle gör hevesini al diye biraz daha kalmana izin verdim! Ben en başından istememiştim! Büyüğüm diye çekmediğim dert çekmediğim çile kalmadı lan! Ben mi istedim Zahir?"

"Abi..."

"Bana seçim hakkı tanıdılar mı sanıyorsun sen?"

"Düşündüğün gibi değil!" dedi Zahir. Onu ilk kez böyle görürken, büyük bir çıkmazın içindeydi ve tek dayanağı olduğunu söylediği abisi onu kurtaracak gibi değildi. Sonsuza kadar o çıkmazın içinde kalmasına neden olacaktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Son duanı et Zahir."

"KARAN!" diye bağırdım. Onu durduracak bir şeyler bulmam lazımdı. Kardeşine söz hakkı dahi tanımıyordu. Gördüğü, duyduğu neydi bilmiyorum ama onu tamamen yok etmişti. Ona olan bütün köprülerim yanıp kül olmuştu.

"Hani ben hiçbir zaman can alışına şahit olmayacaktım! Böyle dememiş miydin? Şimdi ne değişti?"

"O kardeşimden ihaneti yemeden önceydi!"

"Abi..." dedi Zahir, can çekişen bir sesle.

Karan Milan büyük bir soğukkanlılıkla silahın tetiğine bastı.

Gözlerim istemsizce kapandığında duyduğum sestem sağır olduğumu sanmıştım. Öyle boğuk bir ses çıkmıştı ki, varla yok arası bir sesle silahın patlama sesi kulağıma ilişmemişti bile.

Gözlerimi açmaya korkuyordum.

"Ağam dur..." dedi Havin. Onun seslenmesiyle gözlerimi titrekçe araladım. Havin'in elinde tuttuğu poşet yeri boyladığında beyaz kaplı zemine düştü. "Ağam kurbanın olayım dur!"

"Zahir değildi," diye devam ettiğinde bakışlarım yüzüne tırmanırken ağlayan gözlerini buldu. "Bendim, size ihanet eden bendim ağam."

Ne? Ne diyordu Havin?

"Zahir ağamın hiçbir suçu yok kurbanın olayım indir silahını kardeşinin canını alma ağam."

Ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarıya verirken akabinde derin bir nefes alıp zorladığım ciğerlerime rahatlık sağladım. Yatağın kenarına bedenimi yasladığımda bakışlarımı yere çevirirken kaburgalarımın üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

Gözümle görsem ne Zahir Milan'ın ne de Zühre Milan'ın böyle bir şey yapacağına ihtimal dahi vermezdim. Yapmazlardı... onlar bu toptrağın en masum insanlarıydı.

"Senin olduğunu zaten biliyordum Havin," dedi Karan, yüz ifadesi aniden değiştiğinde tavrı tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. Zahir'in kıvrıkcık saçlarına dayadığı silahı geri çekerken az önce tetiğine bastığı silah tamamen boştu. Boş bir tık sesi yankılanmıştı. "Demek bize ihanet ettin!"

"KARAN MİLAN SEN NE YAPTIĞINI SANIYORSUN!" dedim yüksek çıkan sesimle boğazım tahriş olmuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Buna gerek var mıydı? Kardeşine silah dayadın! Gerek var mıydı böyle bir şeye!" dediğimde, Zahir'den tek bir kelime çıkmıyordu. "Konuşturmayı deneseydin ya! Hemen itiraf etti!"

"Bana gelene kadar kaç kişi konuştu onunla Marin!" dedi Karan. Silahı tamamen ortadan kaldırdığında ona kızgınlıkla baktım. "Hiçbir şekilde itiraf etmedi, başka bir yolu yoktu. Sevdiğini kaybetme korkusuyla anlattı yoksa anlatmayacaktı!"

Sevdiği mi?

Zahir'in yerde şoka girmiş bedeni öylece dururken adımlarımı ona atarken bedenime saplanan ağrıları umursamadım. Yanına çöktüğümde, kollarımı ona dolayıp burnumu dağılayan yoğun is kokusuna aldirmeden sıkıca sarıldım. Zahir kaskatı kesilen bedeniyle dururken tek bir mimik dahi oynamadı yüzünde. Bedeni tepkisiz kalırken ona sarılmaya devam ettim.

"Senin hayalin neydi?" diye sordu Karan. "Zahir'le evlenip Gülnarin'in gözde gelini mi olacaktın? Gülnarin'in gelinim olacak kızda bulunması gereken özellikler diye liste hazırlayıp bütün Mardin'e haber dağıtmış insan! Gülnarin seni Zahir'e alır mı sanıyordun sen? Buna mı kandın sen Havin!"

Havin, Zahir'i mi seviyordu? Konak konak değil, dizilere konu olan hayatlara sahipti resmen! Nasıl bir konaktı böyle? Havin'in aşkı beni zehirlemeye yol açacak kadar saplantılı mıydı? Kesinlikle saplantıydı... masum bir aşk kimseyi zehirlemezdi. Masum bir aşk kimsenin aşkına zarar vermez yok etmeye çalışmazdı.

"Ağam..." diye mırıldandığında seslice yutkundü. "Bana söz verdi..."

"Ne sözü?!" dedi Zahir.

"Gülnarin hanım eğer Bejna'nın dediklerini yaparsam beni Zahir'e alacağını söyledi."

"Ne?" dedi Zahir şaşkınlıkla.

"Ne ya," dedi Karan, dalga geçer gibi. "Havin meğersem küçük kardeşim Zahir'e yanılmış hem de öyle böyle değil. Kafayı yiyecek, ona ev olan konağa ihanet edecek kadar saplantılı bir şekilde aşıkılmış!"

"Affedin ağam... kalbime söz geçiremedim."

"Ulan entrikaya gel..." dedi Zahir, sesine yansıyan şaşkınlığın tınısıyla beni kendinden yavaşça ayırdı. "Ne?" diye devam ettiğinde olaydan bir türlü çıkamamıştı. "Ne yani..."

"Havin..." dedi Karan, tehditkâr bir sesle. "Nasıl kandın nasıl uydun sen onlara, Havin?"

"Aklımı çeldiler ağam."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Mecbur bile kalmadın değil mi Havin?" dedi kızgınlıkla, hayal kırıklığı aynı tondaydı.
"Gözümüzün içine baka baka yaptın bunu!"

"Allah senin belanı bile vermesin Havin!" dedim, ona doğru döndüğümde diyecek hiçbir şey bulamıyordum. "Sana gülümsediğim her güne lanet olsun! Ne dedin ben sana gülümserken ne geçti aklından? Rahmetli de güzel gülüyor muydu diyecektin arkamdan ne diyecektin Havin!"

"Yorma kendini Marin." dedi Karan. Yanıma gelip beni kucakladığında yerden kaldırdı. Yatağa yavaşça bıraktığında ona aynı kızgınlıkla bakmaya devam ettim. "Sana kalkma dedim değil mi? Gözünün önünde kimsenin canını almayacağım, bir kere sözümü dinle kalkma diyorsam kalkma."

Beni bırakıp yerde dizlerinin üzerine çökmüş bir halde duran kardeşinin yanına gitti. Onu tutup kaldırdığında iri kollarının arasına aldı. "Özür dilerim kardeşim."

"Abi..." dedi Zahir titreyen bir sesle. Onun yerinde bir başkası olsa gözyaşları sel olmuştu kesin ama o put kesilmiş gibi duruyordu. "Kalbime iniyordu az kalsın!"

"Seni böyle bir şeyle suçlamak istemezdim, gözümle görsem bile inanmam asla. Haber verecek vaktim olmadı. Ondan şimdi emin olmam lazımdı." dedi Karan. "İnsanın zaafını kullanınca yapamayacağı bir şey yokmuş gerçekten."

"Ah Karan ağa ah!" dedi Zahir, geriye çekilen abisinin omzuna sert bir yumruk geçirdi. "Ulan öteki tarafa gittim geldim! Nasıl bir oyun bu böyle? Ben bunun hesabını alırım ama senden Karan ağa!"

Bakışlarını sarsılarak ağlayan Havin'e çevirdi. "Havin bize nasıl ihanet edersin sen!"

"Şimdi sırası değil, Zahir." derken kendine gelmekte olan kardeşini durdurdu. "Götür onu buradan, Marin'den uzak tutalım. Kapıda Tufan eşlik edecek ben paketi daha sonra canlı kanlı bir biçimde teslim alacağım."

"Lan sen Havin'in seni sevdiğini nasıl anlamazsın bunca zaman?"

"Bana diyene bak!" dedi Zahir. "Sen Bejna pisliğini çok anladın sanki! Abimizin yolundan ilerliyoruz işte n'aparsın!"

"Hadi çıkın."

"Mert'le birlik olup bana yaptığın bu oyunun intikamını alacağım ona göre! Göreceğim o zaman seni!" diye devam ettiğinde Zahir, ona büyük ihtimalle hepimiz kadar travma kalacaktı bu durum. En azından Zahir değildi, ihanet eden o olmadığı için Havin'in çıkmasına üzülememiştim bile.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Konuş Zahirciğim arkadayım ben senin." diye mırıldandığımda sırtımı yatağa yasladığımda biraz daha doğruldum. "Hatta arkada değilim yanımdayım. Bir de abin benimle dalga geçiyordu. Yengen ve kıskançlıkları diye! Gördük kıskançlığı!"

"Ölüyordum be!"

Karan'ın kötü olan ifadesi daha kötü olurken aniden kelimeleri düşünmeden dışarıya savuran dilimi ısırđım. Zaten kendini suçluyordu. O gece de duygularının değişmesi için hap içmişken benimle bile isteye kavga etmemişti. Normal düşünememiş biriken duygularımı dışarıya vurmuştu. Onun bir suçu yoktu. Her şeyden habersizdi.

"Ölmedim ama..." diye konuştuğumda durumu toparlamaya çalıştım. "Öyle kolay kolay ölmeyeceğim!"

"Siz çıkın Zahir." dedi Karan, yutkunduğunda adem elması yavaşça hareket etti. "Tufan ne yapacağını biliyor. Getirdiklerini de kendisi alsın götürsün siz dokunmayın sakın, zehirlemiş olabilir."

"Ulan Havin!" dediğinde Zahir hala inanamıyor gibiydi. "Topla şunları hemen." derken Havin kalkıp hemen toplamaya başlamıştı. "Havin sen benden kaç yaş küçüksün, bir kere yan gözle bakmadım sana abilik yaptığımı sandık karşılığını böyle mi verdin sen?"

"Zahir ağam..."

"Kes sesini yürü!" dedi Zahir kabaran öfkesiyle gözleri alev almıştı. "Dua et hastanedeyiz var ya, yoksa andım olsun şurada öldürmüştüm senin doktorların yemini var direkt kurtarır seni diye öldürmüyorum!"

İkisi odadan çıktığında gözlerimi kapattığımda kendimi rahatlatmaya çalıştım. Ne kadar süre böyle durmuştum bilmiyorum ama kapanan kapıyla birlikte gözlerimi hızlıca açarken bakışlarım Karan'ı aramıştı. Geniş odanın içerisinde kısa bir tura bindiğimde kimseyi görememiştim.

"Karan?" diye seslendiğimde cevap alamayışım ile kalkmak isterken yatağın kenarında duran çekmeceliğin üzerindeki kağıt dikkatimi çekmişti. Alıp hızlıca okuduğumda beynime kan sıçramıştı. Tekrar tekrar okurken bütün algılama yetim yok olmuştu.

'Özür dilerim Marin, beni affetmeni istemiyorum. Ben hiç affetmeyeceğim.'

Bana not bırakıp gitmiş miydi?

Ne notuydu bu? İntihar notu mu? Veda notu mu? Her şeyi düzelterceğine dair not muydu? Ne notuydu bu kağıt?

Karan Milan ne saçmalıyordu!

﴿ BÖLÜM 57 ﴾

57. BÖLÜM “NOT”

Bana not bırakıp gitmiş miydi?

Ne notuydu bu? İntihar notu mu? Veda notu mu? Her şeyi düzelterceğine dair not muydu? Ne notuydu bu kağıt?

Karan Milan ne saçmalıyordu!

Kaburgalarımın altında kalp atışlarım hızlandığında, bir maraton koşusundaymışım gibi hissetmekten kendimi alamamıştım. Şu an makinelere bağlı olsaydım, acil bir durum sanıp koşu odaya gelebilirlerdi. Kalbim duracak kadar hızlı atıyor son çırpınışlarını yaşıyor gibiydi. Bedenimin titremeye başladığında, tenimi kaplayan soğukluk onun olmayışından kaynaklanıyordu.

"İnanamıyorum sana!" diye fısıldadığımda parmaklarımın arasında tuttuğum kağıt parçası titredi. Kucağımın üzerine düştüğünde elimle yüzümü kapatırken göz pınarlarımı zorlayan yaşlar firar etmeye başlamıştı. "Gerçekten bana bunu yaptın mı?"

"Niye her şeyin iyi olması gerekirken daha da kötüleşiyor ya niye!" diye bağırdığımda dudaklarımdan bir hıçkırık kopmuştu. "Ne günah işledim anlamıyorum ki! Nasıl bir lanet var üzerimde bir türlü kurtulamıyorum!"

"Kiminle konuşuyorsun sen?"

Duyduğum sesle birlikte bakışlarımı kaldırdığımda kızaran gözlerimi kısık odanın içerisinde duran bedene baktım. "Karan?" dediğimde kaşlarım çatılırken buğulaşan gözlerimi elimin tersiyle sildim. Bakışlarımız buluştuğunda kaşları çatılırken yanıma vakit kaybetmeden geldi.

"Niye ağlıyorsun sen?" derken yüzümü avuçlayıp kendine doğru kaldırdı. "İyi misin güzelim bir yerin mi acıyor? Ağrın mı var yoksa?" Göz yaşlarımı sildiğinde, "Dur dur ağlama doktoru çağıracağım hemen." dedi endişe içerisinde.

Kollarımı ona doladığımda yüzümü boynunun girintisine yerleştirdim. "Gitme Karan." diye fısıldadığımda sesim ağlamamdan dolayı pürüzlü çıkmıştı.

"Beni bırakma." dedim, titrekçe. "En çok sana ihtiyacım varken beni bırakma."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Onu nereden çıkardın Marin?" dedi ses tonundaki endişe henüz tazeydi. Elleri sırtımda gezinirken hastane önlüğünün açıkta bıraktığı kısımda parmakları çıplak tenime değiyordu. "Seni bırakacağımı nasıl düşünürsün bebeğim?"

Geriyeye çekildiğimde ağlamaktan akan burnumu sesli bir şekilde çektim. "Bu ne?" dediğimde kucağımda olan nota baktım. "Bu lanet not ne o zaman?"

"Ne notu?" diye sordu Karan.

Bakışlarım kucağımda hiçbir şeyin olmayışıyla daha çok çatılırken etrafıma kısa bir tura bindirdim. Kağıt parçasından geriye hiçbir şey yoktu. Yanlarımı tekrar kağıdı bulmak için kontrol ederken sinirle fırlatmış olmalıydım.

"Ne notu Marin?" diye lafını yeniledi.

"Buradaydı..." dedim bakışlarım not kağıdını arıyordu. "Şimdi okudum!" dediğimde yanımda duran çekmeceliğin üzerini işaret ettim. "Buraya bırakmışsın! Özür dilediğini kendini affetmeyeceğini yazmışsın!"

"Yere mi düştü, nerede not?" diye sordu. Bilmiyorum dercesine baktığımda yatağın kenarından aşağıya baktım. Sinirle fırlattıysam buralarda bir yerlerde olmalıydı. Çok uzağa gitmiş olamazdı.

"Dur kalkma ben bakayım etrafına." dedi Karan. Benimle beraber etrafı kontrol ettiğinde olduğu tarafta bir şey bulamamıştı. Diğer tarafa geçip baktığında gözlerini aradığını bulamayıp bakışlarını bana kaldırdı.

"Yok mu?"

"Yok," dedi, anlamaz bir ifadeyle bana baktı. "Yazmadım ben öyle bir şey."

"Elimi yüzümü yıkayacağımı söyleyip yanından iki dakikalığına ayrıldım, nereye gidebilirim?"

"Duymadım... ne zaman dedin?" diye sorduğumda harelerim şaşkınlıkla genişlemişti, bana böyle bir şey dediğini hatırlamıyordum. Gözümü kapattım, birkaç dakikalığına nefesimi düzene sokmak istemişim. Duyduğum kapı sesiyle birlikte hızla aralamış Karan'ı aramıştım. Bulamayışımla kalkmak isterken notu görmüştüm.

"Biraz önce, Zahir çıktıktan sonra." dediğinde bana olan endişesi daha çok artmıştı. "Gözlerin kapalıydı kafanı salladın hatta."

"İyi değilim ben..." dedim kısık bir sesle mırıldandığımda kafamı iki yanına salladım. Açık saçlarım iki yanına dökülürken beni takip etti. "Kafayı yedim! En sonunda bu da oldu işte kafayı yedim! Bejna beni delirteceğini söylemişti bu da oldu işte!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır..." dedi Karan, gözlerimden yaşlar akıp yanaklarımı ıslatırken beni tuttu. "Hayır öyle bir şey olmadı,"

"Sakin ol sevgilim. Titriyorsun, titreme."

"Nefes al..." dediğinde beni tutarken kendime getirmeye çalışıyordu. Onun konuşmasıyla nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Göğüs kafesim sıkışıyor, soluğum boğazımda kesiliyordu. Çenemden tutup kafamı yukarıya kaldırdığında saçlarımı geriye iteledi. "Hadi güzelim, gözlerime bak. Bana bak. Kapatma o güzel gözlerini hadi."

Titreyen kirpiklerimi araladığımda elaya vurgun gözlerini odağıma aldım. "İşte böyle, sakin ol." diye fısıldadığında yanağımdaki elleri tenimi okşadı.

"Sakin ol..." dedi rahatlatıcı bir sesle. "Delirmedin tamam mı? Başka bir şey olmuştur. Uyumaman gerekiyordu uyumuş rüya görmüş olabilir misin?"

"Uyumadım!" derken sesimin yüksek çıkmasına engel olamamıştım. Rüya değildi, emindim elimde aldım hissettim notu. Dokundum, okudum, sonra ağlamaya başladım ama uyanmadım uyanıktım çünkü. "Gerçektir, oldu az önce oldu rüya değildi!"

"Kahretsin!" diye dişlerinin arasında tısladı. "Yanımdan ayrılmamam gerekiyordu!"

"Özür diledin... beni affetme ben hiç affetmeyeceğim yazmışsın!" dedim, notta yazılanları söylediğimde Karan'ın gözlerinde acı belirdi.

"Bak bunu defalarca söyledim Marin, evet kendimi affetmeyeceğim." dedi Karan biçimli kaşları sertçe çatılmıştı. "Ama sen uyuyordun o sıra, bunları sana uyurken söylüyordum beni affetmeni istemediğimi dile getirdim. Uyutulduğunda beni duyabildiğini söyledin, bilinç altında kalmış olabilir o şekilde aklında kalmıştır. Seni notla falan terk etmedim!"

"Beni terk ettin sen, senin el yazındı senin sözlerindi!"

"Bak," dedi Karan. "Buradayım, gitmedim. Senden gidemem Marin." Titreyen parmaklarını avuçladığında elimi yüzüne yerleştirdi. "Dokun bana, hissediyorsun beni değil mi? Buradayım, yanındayım güzelim. Delirmedin kafayı falan yemedin, seninleyim." dediğinde beni kollarının arasına aldığımda sıkıca sardı. Dudaklarını saçlarımın üzerinde hissederken kalbimin hızı biraz olsun yavaşlamıştı. Burnuma dolan sert kokusunu içime çekerken rahatlamaya çalıştım.

"Marin hanım?" diye açılan kapıyla içeriye doktor bey girmişti. "Bu sefer kimi görmek için bastınız butona?"

"Delirdim ben!" diye bağırdığımda Karan benden uzaklaşmıştı. Yatağın kenarından kalktığımda hastane çalışanlarının yanına gelmesine izin verdi. "Kafayı yedim!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Serumu çıkarmışsınız, size bağlı olan bütün makineleri çıkarmışsınız? Amacınız iyileşmek değilse doğru yoldasınız Marin hanım."

"Solunum yolunu kontrol edin," dedi yanında gelen önlüklü çalışanlara doğru. "Neyiniz var ne oldu?"

"Olmayan şeyler görüyor..."

"Ne gibi şeyler?" dedi doktor, endişeli bir tavırla konuştu. Bakışları beni bulduğunda dudaklarını tekrar araladı. "Marin hanım siz anlatır mısınız?"

Titreyen bakışlarımı doktor beye çevirdim. Gözlüğünün altından önünde tuttuğu kağıtlara bakıyordu. Akan burnumu çektikten sonra kısık bir sesle konuşmaya başladım. "Not vardı şimdi burada, aldım okudum. Uyumuyordum, rüya değildi uyanıktım ve bunların hepsini yaşadım... sonra not yok oldu! Sanki hiç olmamış gibi... delirdim değil mi?"

"Hayır, delirmediniz." dedi doktor bey elindeki kalemle kağıda bir şeyler yazdığında bakışlarını bana kaldırdı. "Halüsinasyon görmeniz bu tip vakalarda çok normal. Maalesef Delal hanımda aynı durumdan muzdarip, bebeğini anne karnındayken vefat etmiş ve kendisi hala yaşadığını iddia ediyor. Onun yanında odanın içinde olduğunu söyledi, oda da hemşire dışında kimse yoktu. Zehirin yan etkileri bunlar, üstelik psikolojik haplar almışsınız vücudunuza toksit maddelerden arınması için zaman tanımanız gerekiyor."

"Bak gördün mü..." dedi Karan yatıştırıcı bir sesle.

"Serumunuza ayrı ilaç katacağız, merak etmeyin sakinleştirici değil."

"Tekrarlayacak mı peki? Sanrı görmeleri ne kadar sürecek?" diye sordu Karan. Sesindeki endişe elle tutulur değerdedi. Zaten deliydim, bir tescillenmediğim kalmıştı.

"Henüz yeni uyandırıldı, zehirden tamamen arınmış değil. Bünyesi dediğim gibi çok zayıf. Zihni oyun oynamaya devam edebilir. Gerçeklikte tutmanız sizin işiniz olacak Karan bey bu süreçte hiçbir şekilde yanından ayrılmayın. Zühre hanım da aynı şekilde Delal hanıma yardımcı oluyor."

"Ayrılmayacağım."

"Ertesi güne daha iyi olacaksınız, başka bir şey olursa farklı bir şekilde müdahale etmemiz gerekebilir. Yirmi dört saat bizim için önemli şimdilik yapacaklarımız bunlar." dediğinde doktorun asistanları beni tekrar kablolarla bağladı. Serum da çok geçmeden bağladıklarında vücuduma ağrılar yükselmeye başlamıştı. "Geçmiş olsun."

Karan yanıma gelip oturduğunda, "Halüsinasyon görmüşsün sadece." dedi. Elimi elinin arasına aldı. Canımı acıtan serumun etrafında tüy dokunuşlarıyla parmaklarını gezdirdi. "Rahatça uzan hadi, normalmiş bunlar."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"O an mıydı yoksa tüm yaşadıklarım mı..." diye mırıldandım. "Hangisi halüsinasyondu?" Bakışlarımı Karan'a çevirdim. "Havin ve Zahir buradaydı, Havin bize ihanet etmiş değil mi? Kardeşinin kafasına silah dayadın! Sonra Zahir'le beraber çıktılar bunları kafamda kurmadım değil mi?"

"Hayır kurmadın, bunların hepsi gerçekleşti. Sadece gittiğimi sandığın not kısmı zihninin sana oynadığı bir oyundu. Böyle bir şey olamaz, seni nasıl bırakabilirim?"

"Bırakmayacaksın değil mi?"

"Hayır güzelim." dedi tok bir sesle. "En fazla bu kadar uzak kalabilirim sana, bu odadan çıksam bile kapı da dururum. Kalbimden gitmedin yıllarca, aklımdan çıkmadın, sana bu kadar yakınken benim teninden nasıl ayrı durabilir?"

"İyileştikten sonra?" diye sorduğumda yüzündeki ifadeyi inceledim. Dudakları aralanmış ama kelimeler dökülmemişti. "Beni iyileştirene kadar duracak sonra gidecek gibi bir halin var."

"Susuyorsun..." dedim sessiz kalmasına karşılık. "Bazen keşke seni bu kadar iyi tanımasam diyorum."

"Kendini suçladığını görmüyor muyum sanıyorsun?" derken uzanıp elimi yanağına yerleştirdim. "Dokunurken bile korkuyorsun! Dudağını dudağımdan ayırmayan sen beni öpmedin bile ben öpmeden! Fark etmiyor muyum? Seni tanıyorum Karan, içten içe acı çekiyorsun değil mi? Zahir de aynı şekilde, yüzüme bile bakmadı! Zühre? Onu hiç görmedim bile... diğerleri yaparken yüzüme gülüyordu pişkin pişkin öleceğim günü sayıyorlarmış. Siz niye yüzüme bakmaya korkuyorsunuz onların hiçbiri korkmadı çekinmedi, hiçbir suçu günahı olmayan siz niye bakmıyorsunuz?"

"Hatam çok, Marin." dediğinde yanağımdaki elimin üstüne elini yerleştirdi. "Hiçbiri yenilir yutulur gibi değil. Her şeye gözü açık olan ben, bir adım önde olan ben, sana gelince kör oluyorum adımlara geriden başlıyorum. Galip olmam gereken mağlup oluyorum, çünkü konu sensin anlıyor musun?"

"Kendini suçluyorsun..."

"Evet kendimi suçluyorum." dedi kaşları aniden çatıldı. "Nasıl suçlamam ki? Bütün bunlar benim karım olduğun başına gelmedi mi? Milan aşiretinin hanım ağası olduğun için gelmedi mi? Ben seni en başından yaraladım Marin, yaralarını kapatmaya çalıştıkça bir yenisi daha eklendi günden güne."

Durdu ve derin bir nefes alıp savurdu.

"Yarana bant bile olamadım, bandına yara oldum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yanağımdaki elini indirdi. Bakışlarını benden kaçırdığında boşluğa odaklanmıştı. "Sen az önce ölüyordum dedin. Benim kitabımda benim kadını bu cümleyi kuramaz, kurmamalı ama sen kurdun Marin, kurdun çünkü ölüyordun hem de kollarımın arasında bunun benim için ne kadar ağır olduğunu tahmin edemezsin."

"Sen benimle bir ömüre evet dememişsin, sen ölmeye evet demişsin ben fark edememişim." diye devam ettiğinde, onun bu kadar yaralı olduğunun farkında değildim.

"Ben en başında kimse ölmesin diye evet dedim Karan Milan," dedim, cılız kollarımı boynuna doladığımda sırtımı yasladığım yerden onun desteğiyle kalktım. "Sonra güzel bir adam tanıdım... yere bakan yürek yakanmış. Elaya vurgun gözleri, gözlerimi dağlar bana bakmaya bile kıyamazmış. Dudaklarından seviyorum kelimesi dökülme bile bunu iliklerine kadar hissettirebilen bir adam. Ben ona evet dedim, ben onunla her şeye evet dedim." Bakışlarım koyulaşan gözlerinden bir saniye olsun ayrılmazken derinleşen bakışmamızı sürdürdüm. "Beni evet dediğime hiç pişman etmeyeceğini söyledin, hiç pişman olmadım olamam da."

"Çünkü benim seninle her günüm yeni bir başlangıç." diye fısıldadığımda buna emindim. Her sabah gözümü onunla açarken bana yeni bir gün veriyordu. Bana her şeyi unutturmayacağını ama hatırlamayacak kadar çok anı vereceğini söylemişti. Öyle de olmuştu. Ettiği yeminler bana söylediklerini bile zihnim silmişti, o kadar güzel sözcükler söylüyordu ki bana unutmamak imkansızdı.

"Keşke her şeye yeniden başlayabilsek güzelim, işte o zaman hayatına hiç girmezdim."

Elaya vurgun gözlerindeki burukluk yüreğimi dağlıyordu. Kaburgalarımda bir sızı, bakışlarında gördüğüm yoğun duygularla daha da şiddetleniyordu.

"Bunu yapma..." dedim pürüzlü bir sesle konuştuğumda yavaşça yutkundum. "Ne kendine ne bana."

"Sana acı veriyorum, geriye dönüp baktığımda mutlu olduğun içten güldüğün an sayısı beşi geçmiyor Marin." dedi Karan, alnını alnıma yasladığında gözlerini kapattı. Nefesi tenime çarpıyorken sıcaklığında ısındım. "Yirmi üç yıldır burnu bile kanamayan sen, gözlerimin önünde kan kustun ölümden döndün. Elimden gelse kendimi senden koparıp atarım, yapamıyorum. Bütün bunlar yaşanmamış olacaksa hayatımdan çıkartırdım seni sırf yaşa diye."

"Beni yaşatmak için hayatından çıkartma Karan Milan, benim yaşamım sensin; artık seninleyim."

"Benimlesin..." dedi alnıma sıcak dudaklarını bastırdı. "Seninleyim."

"Şimdi uzan," dediğinde beni geriye doğru yavaşça yatırdı. Üzerimdeki sıyrılan hastane kıyafetini düzeltti. Üzerime ince örtüyü çekti. "Bende yanına uzanacağım. Uyumak yok, doktoru duydun, tamamen iyileşeceksin. İyileştireceğim seni."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Beni rahat bir şekilde yatırdığında yanıma uzandı. Ben sırt üstü bir şekilde yatarken o yan dönüp bedenini bana çevirmişti. Kolunu başının altına yerleştirdiğinde ilgili bakışları yüzümü odağına aldı. Elini saçlarıma yerleştirip yavaşça oynamaya başladığında parmaklarının arasına doladı.

"Gitmek istiyorum." dedim, daha uyanalı birkaç saat olmuşken burada daha fazla durmak istemiyordum. Rahat değildim, kendi kıyafetlerim yoktu, o da rahat gözükmüyordu. "Eve gidelim, evimize gidelim. Kendimi burada boğuluyormuş gibi hissediyorum. Kalmak istemiyorum."

"Gideceğiz, en azından yirmi dört buradayız sonra gideceğiz. O zamana kadar işlerde hallolmuş olur."

"Havin'in bize bunu yaptığına inanamıyorum hainliği kabul edilebilir değil, yapma amacı bile tamamen saçmalık. Aşk olduğunu sanmıyorum, Zahir'i seviyormuş demek ki." Başımı kabullenemeyen bir ifadeyle iki yanıma salladım. "Olanların hiçbirine inanamıyorum. Zehire nasıl dokunmuşum peki? Havin her şeyi anlatacak mı dersin?"

"Konuşmaktan başka çaresi yok, diğerlerine ne olduğunu biliyor haberi var. Canını biraz seviyorsa konuşur." dedi sert bir tavrıyla. "Çiçeklere en son ne zaman dokundun Marin?"

"O kara gün." dedim, zihnim oraya doğru çekilirken çoğuna dokunmuşum. Tatilden döndüğümüz için hiçbirleriyle ilgilenemediğim için gelir gelmez bakmışım. Ertesi gün Bejna merdivenlerden yuvarlanınca daha çok dokunmuşum. "Zilan çiçeklerimi tekmelediğinde ondan kurtarmak için birkaç saksıyı kucaklamışım. Yere dökülenleri almışım. Annem için diktiklerimi..."

"Zehiri o gün çiçeklere dökmüş olmalılar onun odasından boş şişeler çıktı... o sayede dokunmuş olmalısın."

"Yemeklere katmışlar bir de."

"Evet," dedi Karan, sıkıntılı bir şekilde. "Çoğu şeyde varmış..."

"Çiçeklerime dökmüşler yani..." diye mırıldandığımda hepsini çöpe atmak benim için oldukça zor olacaktı. Özenle dikip büyüttüğüm çiçeklerim artık zehirden ibaretti. "Çiçeklerimden ne istediniz ya of Zilan demek o yüzden bilerek saldırıyordu sırf dokunayım diye sende beni tutmuştun!"

"Odamızdaki sürahi de bile varmış." derken saçımınla oynayan parmakları çenemi kavradı. Baş parmağını dudağımın üzerine yerleştirdiğinde üzerinde gezdirdi. "Mert'lerde kaldığım gece hiç sudan içtin mi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır..." dedim. "Biliyorsun su senin tarafında duruyor ve ben almak için uzandığımda sende uyanıyordun. Bana sen veriyordun sen olmayınca kalkıp almaya üşendim alışmışım senin doldurup vermene. İçmedim hiç."

"Şu yüzüne sürdüğün şeyler var ya."

"Makyaj malzemelerim mi? O kadarda değildir!"

"Evet o şeylerde de varmış."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktığımda şaşırmadan edememiştim. Tenim buz kesmiş, tüylerim diken diken olmuştu. Sürülmedik yer bırakmamışlardı kesin. "Nasıl kurtulacağız bu kadar zehirli şeylerden? Orası yanıp kül olsa bile kurtulamayız!"

Karan'ın dudakları kenara kıvrıldı. "Allah'ın sevgili kuluymuş şansa bak ki, konakta yangın çıktı." dediğinde ona anlamaz bir ifadeyle baktım.

"Ne dedin?"

"Konakta yangın çıktı."

"Ne? Nasıl olur bu?" dedim, aniden endişeyle. Yanlış duymamıştım. Konakta, konağımızda yangın çıkmıştı. "Birine bir şey oldu mu? Yaralı var mı?"

"Sakin ol." dedi Karan, beni şaşırtacak kadar büyük bir sakinlikle konuştu. Benim aksime hiç endişelenmiş gözükmüyordu. "Bir şey olmadı. Elektrik arızasından kaynaklanma yangın çıkınca müdahale edilemeden yangın her yeri sarmış. Konak boştu."

"Nasıl konak boştu? Elli kişi yaşıyor o konakta!"

"İşte şanslıymışız demek ki, kimsenin burnu bile kanamadı. Ama tamamen kül olmuş, yangın çok geç fark edildi. Artık bir konağımız yok."

"Konaksız mı kaldık yani?"

Kafasını olumlu anlamda salladığında yalancı bir sesle konuştu. "Konaksız kaldık, Marin."

"Bizde Alakan'lar konağına geçeriz. Orası daha ferah hepimizi alır üç kişi yaşıyor sadece çok yazık onlara da." dedim ince tonda konuştuğumda parıldayan bakışlarımı gözlerinin içine diktim. Yani temelli onlara geçmesek de en azından bir süreliğine misafir olabilirdik. Üstelik çok heyecanlı olurdu. Alakan'lar ve Milanlar aynı masada yemek yiyecekti. Hayali bile imkânsız!

"Senin ağzın neler diyor öyle..." dedi alt dudağını dişlediğinde parmağını boylu boyunca dudaklarımda gezdirmeye devam etti. "İki tane daha konağımız var büyük olana konağa

Özge Naz – Düşler Ağdı

geçiyoruz. Her şey sıfırdan alınıp dizilecek tamamen yeni olacak. Konaktan hiçbir şey kurtarılmadı içinde ne varsa kül oldu."

"Demek o yüzden yeni konak diyorlardı..." dedim kendi kendime mırıldandım. Havin ve Zahir konuştuklarında yeni konaktan bahsetmişlerdi. Şimdi daha iyi anlıyordum. Konağımız yanmıştı! Bütün güzel manzaraya sahiplik yapan, soluk bir renge sahip, her bir köşesinde ayrı bir anımın olduğu koskoca konak. Artık yoktu. "Üzıldüm..."

"Üzülme." dedi Karan. "Daha iyi bir amaca hizmet edecek artık."

"Nasıl?"

"Yerine okul yapılacak, yeteri kadar yer kalırsa bir de yurt düşündük. Köylerde yaşayan çocuklar için okula gidip gelmek zor oluyor, yurtlarda kalırlar okuldan mahrum olmazlar tamamen eğitim için yeni bir yer olacak. Şu an konaktan geriye hiçbir şey kalmayana kadar yıkım işlemlerine başladılar."

"Gerçekten mi?" dediğimde gözlerimdeki parıltı daha çok artık harelerim keskinleşmişti. "Bu çok güzel bir şey!" diye devam ettiğimde onun bu düşüncesi karşısında kalbim daha çok ısınmıştı. Uyuyalı dört gün olmuştu ve bu kadar kısa sürede nasıl bunları planlamıştı bilmiyordum. O çok farklıydı. Karan Milan çok farklıydı. Kalbim sıcaklığı karşısında eriyip gidiyordu.

"Neredeyse yandı diye sevineceğim."

"Sevin bebeğim. Sevin." dedi ve uzanıp şakağıma dudaklarını bastırdı. "Sana kötülükten başka bir şey katmadı, yeni yerin aynı olmasına izin vermeyeceğim orada hiç ağlamayacaksın tek bir gözyaşın dahi dökülmeyecek."

Ona bu konuda hak vermiştim. Geriye dönüp baktığımda kötülükten başka bir şey katmamıştı. Çiftlikte çok güzel anılarım olmuştu, ağladığımı hiç hatırlamıyordum. Konakta o kadar çok ağlamıştım ki güldüğüm zamanı bile hatırlamıyordum. Gülnarin hanım, Zilan, Bejna, Cenk, o kadar çok insan kapıdan içeriye girmişti ki hepsi bana zarar vermek için var olmuştu.

"Şey..." dedim, derdim bitmezken bir yenisine davetiye çıkıyordu. Zehirin yanında, benim doğurganlığımı da yok etmek içinde çabalamışlardı. Doğum kontrol hapı aklımın ucundan bile geçmezken kocamdan çocuğumun olmaması için önümde hiçbir engel yok sanıyordum. Varmış, benim yerime seçim yapıp çocuğumun oluşmasına engel olmuşlardı. "Ben uyutulduğumda kadın doğum doktorları öncesinde bir şey dediler mi?"

"Ne gibi?"

"Şu hap meselesinden çocuğum olmaması için çabalamışlar ya."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan neyden bahsettiğimi anladığımda yüz ifadesi değişmişti. "Muayeneyle belli olabilirmiş yine tahlil falan yapıldı değerlerinde çok farklı bir şey çıkmadı. Bende konuştum uzman doktorla, kanamalarının nasıl olduğunu sordu biliyorsun her ay altı gün senden uzak durmak benim için işkence." dediğinde dudakları kenara kıvrıldı.

"Kaldı ki dokuz ay senden uzak duracağım." derken alay edercesine konuşuyordu. "Zaten söyledim ben doktoruna, çocuk istemiyoruz."

"İstiyorduk Karan!" dedim. "Daha geçen mobilyalara baktık!"

"Hem Uygur'ı evlatlık alırız belki, götünden ayrılacak gibi durmuyor çocuğumuz olsun da bir işe yarasan bari. Seni de çok sevdi, büyütme derdimiz de olmaz yetişip gelmiş tam yaşında." dedi Karan, ciddi olmadığını biliyordum. Sadece bir başka ihtimallerinin olmasına karşılık kendini hazırlıyordu. Beni hazırlıyordu.

"Mert seve seve bağışlar bize."

"Ya güldürme..." dedim, kahkahalarım odanın içerisinde yankılanırken gülmemi bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. "Uygur'ın benimle farklı hayalleri var, çocuğum olmak istediğini hiç sanmıyorum."

"Başlatma hayaline, dayaklık velet."

Elimi tutup karnıma yerleştirdiğimde hafifçe bastırdım. Bakışlarımı ona kaldırdığımda, gözlerinin içine baktım. "Bizden bir parça olsun istemez misin?" diye sorduğumda bir anda ciddileşmişim. İsteddiğini biliyordum. Dediğim gibi kendini diğer bir ihtimale de hazırlıyordu. Kendini ve beni kırmak istemiyordu.

"İstemem." dedi soğuk bir sesle. "O ne öyle gece uykularımızı zehir edip duracak, götünde bezle etrafta gezecek, iki de bir sana anne anne diyecek benim canımı sıkacak istemiyorum."

"Seni kimseyle paylaşamam."

"Bizden bir parça ama..." diye mırıldandığımda kendine ördüğü duvarını yıkmama izin vermiyordu.

"Düşünsene..." dedi, karnımdaki eli yukarıya doğru tırmandığımda göğüslerimin üzerine durdu. Sol göğsümü avuçladığında yavaşça acıtmadan sıktı. "Göğüslerine ben değil o dokunacak. Dokunmamı sevdiğini biliyorum yavrum, özellikle de dişlememi benim yerime o mu emecek yani?"

Yanaklarımın kızardığını hissederken, "Pislikleşme..." dedim, onun dokunmasıyla sertleştiğini hissettiğim tenimden ellerini uzaklaştırdım.

"Daha neler buna izin vermem."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sonra karnın büyüyecek..." dedi elini tekrar karnıma yerleştirdi. Okşamaya başladığında bütün karnımda sıcak parmaklarını hissettim. "Giydiğin hiçbir şey olmayacak, seni tekmeleyip duracak. Hormonlarını bozacak, ağlayıp duracaksın. Doğum yaparken çekmediği acı kalmayacak, doğum anında ellerini tutarken bana küfür edip duracaksın onu içine koyduğum için beni öldürmekten beter edeceksin."

Dudaklarından dökülen her bir kelimedede gözlerinin içi gülüyordu. Ördüğü duvarının arkasında öyle bir hayal dünyası vardı ki, ona ulaşmamı istemiyordu. Eğer ki, o kötü insanlar amaçlarına ulaşırsa şimdi söylediklerinin bir anlamı olacaktı. Eğer amaçlarına ulaşmadıysa bana şimdi bunları söylemenin bir anlamı yoktu.

Üzülmemi istemiyordu, üzülmemi istemiyorken bile öyle üzülüyordu ki üzülmemek elde değildi. Bu yükü sadece bende taşıyordum, o da benimle beraber sırtlamıştı. Sırtlayacaktı.

"Bence sende istemezsin." dedi aynı soğuklukla konuştuğunda heyecanlı duran tavrımı engellemek istiyordu. Boşuna heveslenmemi belki de.

"Bence sen ne istediğimi biliyorsun sevgilim ama her şey gibi onunda bir zamanı var. Eğer onlar amacına ulaşamadıysa, çocuk doğurmam için hiçbir engel yoksa doğru bir zamanda, içimde bebeğimizin can alacağını hissediyorum sende hissedeceksin."

"Benim gibi adamdan çocuk istemezsin Marin, daha seni koruyamıyorum. Daha sana bakamıyorum. Bunun için doğru bir adam olduğumu düşünmüyorum." diye konuştuğunda sırtını yatağa yaslayıp kolunu başının altına yerleştirdi. Bakışlarını beyaz tavana diktiğinde bir süre öylece durdu ve boşluğu izledi.

"Anlatırken bile gözlerinin içi gülüyor, bir bebeğimizin olmasını sende istiyorsun."

"Benim bir bebeğim var zaten." dedi Karan. "Bebeğim..." diye boğuk sesiyle fısıldadığında uzanıp boynuma ıslak dudaklarını bastırdı. Yukarıya doğru düz bir çizgide ilerlerken şakağıma kadar geldi. "İkinciye ihtiyacım yok."

"Eğer çocuğum olmaz diye bunları diyorsan seni çok pis yaparım Karan!"

"Senin çok iyi bir baba olacağını biliyorum." dedim, kendimden emin bir şekilde. "Baba olmayı hak ediyorsun Karan, herkes kadar belki herkesten daha çok. O yüzden boş konuşmayı kes, sonucundan olumsuz olmasından korkuyorsun ki bende korkuyorum. Eğer kaderimizde bu da varsa, sen yanımda olduktan sonra kabulleneceğim, kabulleneceğiz. Tıp gelişti, her şeyin çaresi var. Hiçbir şey bitmiş değil, biz birlikte olduktan sonra gerisinin bir önemi yok sevgilim."

Beni kendine çektiğinde göğsüne yatırdı. "Benden bile güçlüsün, çok güçlüsün hem de, Marin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olmak zorundayım." derken kendimi ona bıraktım. "Olmak zorundayız, Karan. Bu sen değilsin, toparla kendini. Seni bu halde görmek istemiyorum. Ben gerçek Karan Milan'ı görmek istiyorum artık bana onu göster."

"O duygusuz Mahir nerede?" diye sorduğumda kaşlarım istemsizce çatılmıştı. "Kardeşi miyim yoldan geçen vatandaşın biri miyim belli değil. Abi olacak bir de, seni vurup kendine getirememiş ya yazıklar olsun ona da saatler olmuş gözümü açalı yanıma bile gelmedi."

"O da kendini suçluyor belki de en çok o kendini suçluyor, kapı da duruyor. Hiç ayrılmadı. Kızma ona da. Mahir'i tanımıyor musun? Sessiz sakın, duygusunu asla belli etmeyen beton duvar herifin teki."

"Çağır sana," dedim, ondan ayrıldığımda sırtımı yatağa yasladım. Derin bir nefes alıp verdiğimde kendini suçlamayan birilerinin olup olmadığını düşünmüştüm. "Gelsin, uzak uzak durmasın."

"Tamam," dediğinde yataktan kalktı. Birkaç saniye sonra odanın kapısına ilerlediğinde kapıyı açtı. Bakışları birini bulduğunda kısık sesle bir şeyler söylemişti.

"MARİN!"

Duyduğum ince tiz ses hastanede yankılanırken eş zamanlı olarak Karan'ın geriye savrulan bedeni bir olmuştu. İçeriye uzun koyu kahve saçlarıyla giren kızla birlikte dudaklarımı ısırduğumda boğazımdan aşağıya sert bir yumru indi.

"Elfida?" diye mırıldandığımda yüzündeki ifade hiç iyi durmuyordu.

"Ne oldu kızım sana? Ne bu halin? Ben seni böyle mi bıraktım!" diye bağırdığında sağır olacağımı sanmıştım. "Kimse bir şey anlatmadı hastaneye kaldırıldığımı söyledi. İlk uçakla geldim. Nasıl bana söylemezsiniz!"

"Afrika'dan nasıl geldiğimi bir ben bir Allah biliyor Marin, ne oldu sana?" dedi Elfida, endişeyle konuştuğunda bana korkuyla bakıyordu. Afrika seyahatine çıkmıştı en son konuştuğumuzda yaklaşık bir aydır safarideydi.

"Hiçbir şeyden haberin yok mu?" diye sorduğumda, Zahir'in ona anlatmış olabileceğini ummuştum ama bu durumda konuşmamış olmalıydılar.

"YOK!" dedi Elfida, tiz sesiyle. "HEMEN ANLAT!"

"Karan?" diye seslendiğimde, Karan kapıya çarpan bedeniyle aynı halde duruyordu. Ona yalvaran gözlerle baktım. "Beni tekrar uyutur musunuz sevgilim?"

﴿ BÖLÜM 58 ﴾

58. BÖLÜM “ELFİDA”

"Karan?" diye seslendiğimde, Karan kapıya çarpan bedeniyle aynı halde duruyordu. Ona yalvaran gözlerle baktım. "Beni tekrar uyutur musunuz sevgilim?"

Lise yıllarında başlayan arkadaşlığım kardeşliğe dönüştüğünde, Elfida ile çok küçüktük. Yaş olarak değil belki ama hayata dair henüz bir şey bilmeyen, hayatı okuldan ibaret sanan iki kızdık. Güzel bir kızdı, okul yıllarında hep popüler olan ortama girdiği an fark edilen güzel kızlardandı. Hayır bende onun yanında takılan ezik kız falan değildim, biz iki arkadaş birbirimizin zıttı olsak da ortamlarda hep adımızdan söz ettirir illa bir kendimizden bir iz bırakırdık. O belki sesiyle, ben belki sessizliğimle. Elfida bir insanın sahip olması gereken arkadaşıtı. Her şeye çözümü olan, derdine ortak olan, eğlenmeyi bilen bir kızdı.

Şehirlerimiz ayrılrsa bile yaşamlarımız iki farklı yola girse bile mesafeler aramıza girmemişti. Her gün konuşuyor, birbirimizden hep haberimiz vardı. En son tatilden döndüğümüzde ona birkaç fotoğraf atmış, sonrasında konuşmamıştım. O zamandan beri benden haberi yoktu. Telefon elimde sürekli gezen birisi olmadığım için acil bir şey olduğunda bana Zahir'le haber gönderiyordu. Haberleri Zahir'den alabileceğini düşünmüştüm, sanırım Zahir içinde bunları anlatmak zor olacaktı başka bir şeyler söylemiş olmalıydı.

Elfida'nın olanlara ve olaylara tepkisini merak ettiğim kadar korkuyordum da. Bana ne zaman teyze olacağım diye her gün mesaj atan kıza sanırım hiçbir zaman olamayacaksın diyecektim ki?

Zilan'ı gördüğü ilk andan beri sevmemişti, dikkat et, yüzme verme sakın diye sürekli tembihlemişti. Hatta bana yatak odamı kilitlemem gerektiğini söyleyen bile Elfida'ydı. Hangi birini nasıl anlatacaktım ki?

Ben bile hazmedememişken...

Karan kurtarıcı edasıyla Elfida'nın yanına geldiğinde ona sarıldı. Elfida aynı şekilde karşılık verdiğiinde Karan'ın bakışları gözlerimi bulurken bana göz kırptı. "Hoş geldin, Elfida." dedi Karan, soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Haberim yoktu geleceğinden, bilseydim karşılardım seni."

"Hoş mu geldim! Ya ne hoş geldini enişte!" dedi Elfida kızgınlıkla, Karan'dan ayrıldığıında bakışlarını hızlıca bana döndürdü. "Benim kız kardeşim niye bu halde? Ne oldu bu kıza?"

"Hesap sormayı kessen de sarılsak mı acaba Elfida?" diye konuştuğumda kollarımı iki yanına açmıştım. Elfida bana doğru adımladığında kollarını hızlıca bana doladı. Uzun bir sarılma sonucu zorla birbirimizden ayrıldığıımızda Elfida yatağın kenarına oturdu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zahir konakta yangın çıktığını söyledi. Sanırım telefonunda orada kalmış ve her şeyiniz yanıp kül olmuş. Bu yüzden telefonlarıma cevap vermiyormuşsun. Yangından dolayı mı bir şey oldu sana?" dediğinde gözleri hastane önlüğünün açığa bıraktığı tenimde gezdi. Yanık izi ya da ona benzer bir şey arıyordu.

Kafamı iki yanına salladım. "Yok değil, yangın çıktığında ben konakta değildim. Ama evet, konakta yangın çıkmış benimde yeni haberim oldu sayılır. Uyutuluyormuşum kaç gündür yeni kendime geldim."

"Elfida." dedi Karan, yatağın diğer tarafına geçtiğinde koltuğuna oturdu. "Marin henüz iyileşmiş değil, doktoru dinlenmesi gerektiğini söyledi. Seni buraya Zahir mi getirdi?"

"Hayır!" dedi Elfida sert bir tavırla. "Zahir günlerdir konuşmuyor benimle! Bir şeyler olmuş ve kimse bana bir şey anlatmıyor. Benimle uğraşmaktan geri kalmayan Mahir abi bile beni görünce ağzını açıp bir şey demedi. Mervan amca bitmiş bir halde. Neler oluyor Karan anlatacak mısınız artık?"

"Bak," dedim sakın bir sesle. Elini tuttuğumda bana bakmasını sağladım. "Duyacaklarını seni çok üzecek ve kıracak. Seni senden çok daha iyi tanıyorum Elfida. Bunun biletini kimseye kesmeyeceğine bana söz verebilir misin?"

"Ne saçmalıyorsun sen ne sözü ya!" dedi Elfida. "Her ne olduysa bundan herkes sorumlu! Tabii ki keseceğim! Seni ölüm döşeklerinde sürün diye mi kendi elimle gelin ettim!"

Bakışlarımı kısa bir anlığına Karan'a çevirdiğimde tek bir noktaya odaklanmış bir halde duruyordu. "Elfida... onlardan bildiğin türden bir şey değil. Kimseyi suçlamana izin veremem. Herkes çok yaralı, herkesin yarası derin. Kapatmaya çalışıyoruz. Tekrardan deşmeye değil."

"Anlatacak mısınız artık!" diye bağırdı Elfida.

"Söz ver." dedim, ısrarlı bakışlarımı bakışlarına sabitledim.

Omuz silktiğinde, "Veremem, ne olduğunu bilmiyorum çünkü." dedi haklı olarak.

"Tamam o zaman, bende anlatmam ben anlatmadığım sürece kimsede anlatmayacak sana." dediğimde geriye çekilip sırtımı yastığa yasladım. Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde, "Televizyonu açar mısın sevgilim, televizyon izlemek istiyorum kumanda senin tarafında." dedim ve çenemle kumandayı işaret ettim.

"Offf!" dedi Elfida. "Tamam söz veriyorum, kimseye bir şey demeyeceğim. Eğer eksiksiz her şeyi anlattırsan zaten gereksiz yere kimseye suç bulmam beni tanıımıyormuş gibi davranma. Hak edene hak ettiğini veririm bunu esirgemeyeceğimi bil."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan sen biraz peçete uzatır mısın sana zahmet." dediğimde oturduğum yerde biraz daha dikleştım. "İyi ki hastanedeyiz de acil bir durum olursa hemen müdahale edecekler o konuda rahatım. Elimini biri acil durum butonunda duracak zaten."

"Her şey bundan yıllar önce, Barzan babamın Milan konağına kötü bir hayattan kurtardığını sandığını bir kızla başlamış....."

Elfida henüz ilk cümlemin dudaklarımdan dökülmesiyle gözleri dolu dolu olurken hıçkırıklara boğulup ağlamaya başlamıştı. Ki daha hiçbir şeyi anlatmamış, Bejna'nın ve babasının kurduğu yardıma muhtaç kız rolünü anlatmışım. Düzmece olduğunu bilmiyordu, boşuna ağlamıştı herkes gibi.

Olayları sıra örgüsünü bozmadan anlattıkça Elfida ağlıyor, Karan bir yandan peçete takviyesi yapıyordu. Ben ise yediğim serumdan put kesilmiş bir halde her şeyi bir solukta anlatmaya çalışıyor araya kimseyi karıştırmıyordum. Karan ise sessizce dinliyor, arada onaylamakla yetiniyordu.

"Nasıl olur ya böyle bir şey?" dedi Elfida, artık gözünde gözyaşı kalmazken Mardin'i sular altında bırakacak kadar ağlamıştı. "Nasıl olur aklım almıyor! İnsanlar gerçekten bu kadar kötü mü? Bu kadar nasıl kötülemişler? Duymak istemiyorum daha fazla çok acı!"

"Yarısına bile gelmemişim..." diye mırıldandım, daha beni zehirlediklerinden ve doğum kontrol hapları olayına gelememişim. Bejna'nın konağına geldiği ana bile gelmemişim.

"Bunu bir daha anlatamam Elfida, sözümü kesmeden dinle."

"İyi gözüküyorsun." dedim, onu tuttuğumda bedeni şiddetli bir şekilde titredi. "Şimdilik duyduklarımı sindir."

"Çok... çok acı." dedi soluk soluğa bir halde. "Benim kız kardeşime neler yapmışlar böyle? Allahsız bunlar!"

Ve Elfida çok geçmeden bayılmıştı.

Evet, yine pat diye bütün her şeyi tek bir solukta söyledikten sonra yere yığıldı. Soğuk bir tavırla bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde aralı olan dudaklarının arasında küfür mırıldandı. Dakikalar içerisinde içeriye Zahir'le birlikte hemşireler girdiğinde bayılan Elfida'yı kendine getirmeye çalışmışlardı.

"Yenge ne oldu?" diye sordu Zahir, endişeli bir halde.

"Elfida bildiğimiz gibi... bayıldı."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Odanın içerisinde koltuğa geçtiğinde, odadaki serumlu sayımız iki olmuştu. Yarı baygın bir halde Zahir yanında dururken, Karan benim yanımda duruyordu. Her şeyi tekrar tekrar duymak ona da acı verirken bakışlarını benden kaçıyordu.

"Mahir'i çağırır mısın Karan, onunla konuşacaktım yarım kaldı." dedim, hastaneden çıkmadan önce herkesle tek tek görüşmeyi kafayı koymuş, hastaneden çıktıktan sonra her şeyi arkamızda bırakacaktık. "Herkes gelsin hatta Alakan, Milan'dan kim varsa içeriye girsin."

"Çağırıyorum güzelim." dedi, Karan. Yanımdan ayrıldığında odanın dışına çıktı. Kapıyı kapatıp birkaç dakika sonra yanında iki kişiyle birlikte geldi. Mahir abim ve Berivan geldiğinde çekingen bir tavırla içeriye girdiler. Arkalarından Barzan babam, Zühre, Behiçe annem, babam girdiğinde sanırım başka kimse kalmamıştı.

"Marin nasıl oldun?" dedi Berivan naif bir sesle konuştuğunda yanıma gelip elimden tuttu. Yüzü ay ışığı gibi parlıyordu. "Daha iyi misin güzelim?"

"İyiyim Berivan," dediğimde bakışlarımı abime çevirdim. "Abim iyi değil galiba. Yanıma zorla geldiğini bu kadar belli etme bari."

"O nasıl söz Marin." dedi abim yanıma geldiğinde saçlarımın üzerine dudaklarını dokundurdu.

"Sen iyi ol, sen iyi olursan bende iyi olurum. Dinlenmen gerektiğin için rahatsız etmek istemedik, yoksa başından ayrılmam abisinin bir tanesi."

"Şimdi size de aynı nidaları okumak istemiyorum. Tek seferde konuşacağım, hiçbiriniz beni kesmeyin dikkatle dinleyin." dedim, derin bir nefes alıp verdim. "Hiçbir şey için kimse kendini suçlamasın, kader böyleymiş deyip geçmeyeceğim. Ama Milan konağına kim gelin gelirse gelsin başının bunu geleceği uzun yıllar önce belliymiş." Bakışlarımı Berivan ve Mahir abimin olduğu tarafa çevirdim. "Benim bu konağa gelişim ise her ne kadar sizin sayenizde hızlansa da..." dediğimde durup Karan'ın elinden tuttum. "Bu adam beni bir daha görüşünde zaten bırakmayacaktı. Benim kaderim ne olursa olsun bu adamın yoluyla kesişiyormuş. Yaşadıklarımız kolay değil ama atlatılmayacak da değil. Bazıları rahatsız oluyor diye güneş doğmaktan vazgeçmiyorsa, bende yaşamaktan yaşatmaktan vazgeçmeyeceğim. Hepimiz atlatacağız, Alakan ve Milan aşireti olarak hepsinin üstesinden geleceğiz. Çünkü biz büyük bir aileyiz."

"Heyt be kimin gelini!" dedi Barzan babam kırılgan bir sesle gözlerinin dolduğuna şahit olmuşum.

"Sen olduktan sonra bizi kimse yıkamaz güzel gelinim. Senin kalbin bizden büyük dünyadan büyük, benim yüreğime kimse dokunamaz ama sen ilk andan dokunmuşsun. Allah seni başımızdan hiç eksik etmesin."

"Haklısın kardeşim biz büyük bir aileyiz ve daha da büyüyeceğiz," dedi abim, yavaşça gülümsedi. Berivan'ın karnına iri ellerini yerleştirdi. Çenesini omzuna yasladığında bakışlarını bana kaldırdı. "Bu güzel haberi benden duy o zaman. Hala oluyorsun."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"NE!" diye bağırdığımda harelerim şaşkınlıkla irileşti. Berivan hamileydi. Bu çok güzel bir haberdı. Berivan'ın karnına dokunduğumda, "Burada yeğenim mi var şimdi?" derken onu hissetmek için parmaklarımı gezdirdim.

"Aynı tepkiyi Karan abimde vermişti. Evet, bir canımız var." dedi Berivan sıcak bir gülümsemeye.

"Hala mı oluyorum ben! Aynı zamanda yenge! Ne yani ben baba tarafımı olacağım? Of! Bu kötü oldu..." derken yüzüm aniden düşmüştü. "Teyze olsam olmaz mıydı ya!"

"Böyle bir tepki beklemiyordum kızım senden, baba tarafında olunca ne oluyor halanlar kötü mü yani?" diye sorduğunda babam ne demek istediğini anlamamış söylediğime kırılmış gözükiyordu. Kimse baba tarafını sevmezdi ki! Baba tarafından babası dışında birilerini seven var mıydı acaba...

Dila halam korkunç biriydi. Diğer halalarımı çok sevmesem de Dila halam gibi değillerdi.

"Yok baba ondan demedim..." dedim kısık bir sesle. "Çok güzel bir haber bu! Buraya gelin taze ebeveynler sizi!" diye konuştuğumda kollarımı açmışım. İkisi de geldiğinde sıkıca sarılırken sonrasında saatler boyu Berivan'la bebek hakkında konuşmuşuk.

Herkes odadan çıktıktan sonra saatler geçmişti. Karan yanıma uzandığında yorgunluktan uyuyakalmıştı. Başını göğsüme yaslamıştı, elleri belime dolanmış o şekilde uyuyakalmıştı. Çok yorgun ve bitkin gözükiyordu. Onu uyandırmamaya dikkat edip üzerini örtmüş rahatça uyuyabilmesi için ellerimle saçlarını okşamışım. Doktor uyumamam gerektiğini söylediği için uykumda olmazken hiç uyumamış öylece tavanı izliyordum. Saçma sapan şeyler görürken delirmeme ramak kalmıştı. Kimseyi rahatsız etmek istemediğim için sessiz kalmışım, tek bir noktaya kendimi sabitleyince hiçbir şey görmüyordum. Bakışlarımı etrafta gezdirince bazı nesnelere gözümde büyüyordu.

"Siktir!" diye yattığı yerden sıçradı Karan. Göğsümün üzerinden kalktığında kendine gelmeye çalıştı. Doğruduğunda bakışlarını hızlıca bana çevirdi. "Uyudum mu ben?"

"Uyudun..." diye mırıldandığımda uzanıp dağılan saçlarını düzelttiğimde geriye yatırdım. "Hep sen mi uyurken izleyeceksin Karan sevgilim! Birazda ben izleyeyim."

"Sikeyim uyumamam gerekiyordu!" dedi kızgınlıkla. "Çok mu uyudum saat kaç?"

"Bir saat anca oldu sanırım..." dedim, odanın içerisinde saate bakıp konuştum. "Çok yorgunsun Karan, uykum yok zaten benim uyumam endişe etme sen dinlen biraz günlerdir uyumamışsın zaten."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır uyumayacağım." dedi hızlıca kendini topladı. Uyumamakta direteceği belliydi. İyi ki uyuyakaldığında çıtımı bile çıkarmayıp olduğum yerde tek bir hareket dahi etmemiştim. Yoksa uyanacak hiç dinlenmeyecekti. "Sen iyi misin? Ağrın sızın var mı?"

"İyiym sadece..." dediğimde alt dudağımı dişlerimin arasına alıp işkence etmeye başladım. "Ben yine halüsinasyon görüyorum."

"Ne? Nasıl?"

"Elfida'yla Zahir'in birbirine sarılarak uyuduklarını gördüm! Üstelik öyle böyle değil baya baya samimi bir şekilde. Düşünebiliyor musun? İkisi sarılıyordu uyuyakaldıkları çok belliydi. Çok gerçekçiydi... yine!"

Karan bakışlarını benden çevirip omuzunun gerisine baktığında yavaşça yutkundu. "Marin." dedi ifadesiz bir tonda. "O halüsinasyondan bende görüyorum galiba güzelim."

"Ne?" dedim, odanın içerisindeki koltuğa onunla birlikte baktığımda şaşkınlıkla konuştum. "Benim gördüğümü sende görüyor musun?"

"Evet, hayal görmüyorsun. Gerçekten oluyor bu." dedi, bakışlarını zorlukla onlardan ayırdığında elaya vurgun gözlerini bana çevirdi. "Karımı emanet ettiğim insanlara bak benden sonra vakit kaybetmeden uyumuşlar!"

"Bırak..." dedim, kalkmak üzereyken kolundan tuttum. "Uyusunlar. Çok tatlı değiller mi?"

Zahir koltuğun arkasında yatıyor, önünde Elfida vardı. Elfida yere düşecek gibi yatıyordu. Zahir ise onu karnından tutmuş düşmemesi için kendine yaslamıştı. Elfida'nın uzun koyu kahverengi saçları Zahir'in yüzüne dağılırken ikisi de mışıl mışık uyuyordu. O kadar güzel bir görüntüydü ki, gülümsemeden edemiyordum.

Sanrı görmemişim, bunlar gerçekten birbirine sarılarak uyuyordu!

"Aralarında bir şey var mı dersin? Elfida'nın ağzını arıyorum ama asla bir şey söylemiyor bana! Zahir de onun gibi..."

"Bilmiyorum." dedi Karan sertçe. "Aralarında bir şey varsa da çok gizli kalacağını sanmıyorum bu saatten sonra sonuçta birazdan gözlerini açıp abisi ve yengesinin yanında bu halde olmasının hesabını vermek zorunda."

"Onun yanında dağ gibi yengesi var!" dedim, aniden. Karan karşı çıkmak için hazırda bekliyor gibiydi. "Üstelik diğeri de en yakın arkadaşım. Ben aralarında bir şey olsun isterim. Elfida, Zahir'den bir yaş büyük. Zahir ondan çok daha olgun birisi, akli havada değil, ciddi. Elfida'nın tam zıttı. Boşuna dememişler zıt kutuplar birbirini çeker diye çok yaklaşıyorlar..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sonuçta küçük değiller..." diye devam ettim. "Yani Berivan evlendi bak. Zühre'nin de yakında sevgilisi olursa şaşırma kocacığım ben karın olarak seni şimdiden bu durumlara alıştırayım."

"Olamaz öyle bir şey! Zühre daha küçük!" diye tısladı.

"Yuh küçülsün de cebime girsin, benden bir yaş küçük. Bak ben evliyim, onun sevgilisi olmuş çok mu?"

"Bana göre küçükler daha, yaşları kaç olursa olsun abileriysem bana hep küçük gelecekler."

Harelerim parıldamaya başladığında ona üzgün bir şekilde baktım. Alt dudağım dışa kıvrılırken ona dokunacağım bir yüz ifadesi yüzüme yerleştirdim. "Hem ben artık hep beraber tatile gidelim gezelim beraber takılalım istiyorum. Mert de biraz kendini açarsa..."

"Mert kendini açamaz."

"Neden?" diye sordum.

"Mert iki sene önce nişanlıydı." dedi Karan. "Nişanlısı aldattı. Kalbi hala kırık, hayatına kolayca birini alacağını sanmıyorum. Bu kadar gevşekliği, her şeye alaya vurması, komikliğini biraz ona bağlıyorum. Önceden çok böyle birisi değildi, daha ciddiydi. Yine içinde vardı ama bu kadar salmamıştı hiç. Kolay kolayda kimseyi almaz."

"Belki de çoktan almıştır?" dedim, Zühre'ye olan bakışlarını görmemek için kör olmak lazımdı. Belki yeni değildir, kendine bile açıklayamadığı şeyler olmuştur. İçine gömmüş olabilir ama artık çıkma vaktiydi.

"Bilemem o kadarını, kapalı biraz o konuda." dedi umutsuz bir sesle. "Benden uzak dursun da ne yapıyorsa yapsın gevşek."

"Sevmediğin ot başında bitirmiş sevgilim sen yine de çok büyük konuşma da."

"O ne demek?" dedi, anlamaz bir ifadeyle bana baktı. Çok yakında anlayacaksın kocacığım ben inanıyorum. Umarım anladığında yer yerinden oynamazdı!

"Hiç..." dedim, umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Mert işte, senden ayrılamaz kolay kolay."

"Ayrılmayacak zaten, Mert artık üçüncü ortağımız."

Kaşlarım yukarıya tırmandığında ona şaşkınlıkla baktım. "Artık beraber mi çalışacağız?"

"Evet, şu an şirketi tamamen o yönetiyor. Önceden olduğu gibi onunla tekrar ortak oldum." dedi Karan. Mert'le çalışmak oldukça eğlenceli olacaktı. Bakışları yanıma düştüğünde kaşlarını hafifçe çattı. "Serumun bitmiş." dedi. "Hemşireyi çağırayım, on iki saat çoktan doldu. Sonra biraz hava almak için çıkalım canın sıkılmıştır odanın içerisinde."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olur..." dediğimde dakikalar sonra hemşire gelmişti. Odanın içerisinde bakışları ilk olarak taze çiftimize düştüğünde o da gülümsemeden edememişti. Sessiz olmaya özen göstererek serumu çıkarmak ve gezebileceğimi söylemişti.

"Şunu giy, Elfida'nınmış." dedi Karan, hırkayı bana uzattığında ona kaşlarımı çatıp baktım. Nereden bulmuştu bilmiyorum ama bir dakika gidip geleceğim demişti. Elinde hırkayla gelmesini beklemiyordum. "Bünyen zayıf hala, hasta olma bir de. Soğuktur."

"Kime laf anlatıyorsam." dediğinde, uzattığı hırkayı geri çekti. Yanımda daha çok gelip üzerime giydirmeye başladı. Kendi eliyle giydirdikten sonra saçlarımı dışarıya çıkarmıştı. Alnımdan öpüp elimden tuttuğunda yürümeyi bilmiyormuşum gibi yürütmeye başlamıştı.

Kafamı iki yanına salladığımda içimi hüznün kaplamıştı.

Bir de çocuk istemiyorum diyordu! Bal gibi de istiyordun da ağzını açamıyordun sırf üzülme diyeyim diye.

"Karan..." dedim uzun bir süre dışarıda gezdikten sonra odamıza geçmeden önce adımlarımı durdurdum. "Nöbetçi doktor falan varsa şu diğer konuya bakalım mı? Vakit kaybetmek istemiyorum."

O da adımlarını durdurduğunda bedenini bana doğru çevirdi. Üzerime zorla giydirmiş olduğu hırkanın önlerini çekiştirdiğinde bakışlarını bana düşürdü. "Kendini hazır hissediyor musun? Daha iyileşmedin bile."

"En azından bir yerden başlayalım." diye konuştuğumda sessizliğe bürünüp başını sallamakla yetinmişti. Saatler süren işlemlerden sonra uzman doktorun kapısının önünde beklemeye başlamıştık. Elfida ve Zahir'den bir iz yokken büyük ihtimalle uyanıp utanıp gitmiş olmalıydılar. Nöbetçi bir doktor bulduğumuzda kendisinin alanında uzman olduğunu öğrenmek içimi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Sayısız muayene ve tetkik sonucunda sonuçların çıkması için biraz zaman vermemiz gerektiğini söylemişlerdi. Kosa süreceğini söylemiş, istersek içeride bekleyeceğimizi söylemişlerdi onun yerine dışarı da durmak daha iyi olacağı için kapıda sancılı bir süreç başlamıştı.

"Marin," dedi Karan, yanımdaki koltuğa oturduğunda elimden tuttu.

Doktor çok sancılı bir sürecin olacağını defalarca söylemişti. Eğer engelleyici bir şeyler varsa, almam gereken ilaçlar tedavilerin her seferinde zorlayıcı olacağından bahsetmişti.

"Eğer bunları yapmak istemezsen seni anlarım, seni kimse hiçbir şeye zorlayamaz." dedi büyük bir kararlılıkla. Doktor ilk anlattığında yıpratıcı bir süreç olacağını söylediğinde Karan karşı çıkmıştı. "Çocuk konusundaki düşüncelerimi biliyorsun."

"Seni bu kadar korkutan ne, Karan?" diye sordum, bakışlarım ifadesini dikkatle izledi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Senin üzülmen." dedi, durup derin bir nefes aldı. "Üzülecek olman," diye soluğunu verdiğinde sıkıntıyla konuştu.

"Bak..." dedi, elimi yanağıma yerleştirdi. "Olumsuz olursa neler olacağını az çok tahmin edebiliyorum. Şimdi değilse bile bir yıla kalmaz üzerine olacak baskıları düşünmek bile istemiyorum. Milan konağı sana tek bir laf edemez öyle insanlar değiller bizimkileri benden daha iyi tanıyorsun, beni endişelendiren dışarı... Mardin. Biri sussa diğeri susmaz sustururum ama ben, bu konuda sana kimse bir şey diyemez olur da kulağına ilişen bir şey olur canın sıkılır işte ona dayanamam."

"Eksik olduğumu söyleyecekler..." dediğimde dudaklarım kenara kıvrılırken yüzümde gülümseme peydah oldu. "Kadınlığının tam olmadığını yarı kadın olduğumu. Kusurlu olduğumu değil mi?" diye konuştuğumda dudaklarımdan dökülenlerden nefret etmişim. "Çok saçma... Gülnarin hanım iki çocuk doğurmuş ama gel gör ki, dünyanın en kötü insanı, çocuklarına karşı annelik yaptığını bile bir gün olsun görmedim. Dışarıdan gören annelerini Behiçe anne sanır. Şimdi o kadın olmuş olacak ama ben olamayacak mıyım sırf çocuğum olmuyor diye?"

"Deme öyle..." dedi, Karan acı dolu bir sesle. Parmağını yanağıma yavaşça okşadı. "Öyle olmadığını biliyorsun. Eksik falan değilsin kendini sakın eksik hissetme."

"Kusursuzsun... her şeyinle."

"Bilmediğim bir şey söyle." dedim, kusursuz demesinin üzerine dalgaya vururcasına daha çok gülümsedim. "Sadece... ne demek istediğini anlıyorum sevgilim. Evet, tahmin edebiliyorum olacakları. Yapacakları baskılarının nasıl bir boyuta varacağını biliyorum. Yüzüme karşı demeseler bile arkamdan diyeceklerdir. Kimsenin ağzı torba değil ki büzesin."

"İki seneye kalmaz bile." dedim, aylar sonra olacakları az buz tahmin edebiliyordum. Yanağımdaki elini indirdiğimde bakışlarım yere düşmüştü. Dudaklarım titrerken yavaşça dişlerimin arasında aldım. "Milan aşiretinden bir bebek haberi gelmeyince kuma diye tutturacaklar."

"Hayır böyle bir şey asla olmayacak."

"Töreyi bilmiyorsun sanki." dediğimde sırtımı koltuğa yasladığımda bacaklarımı kendime çektim. Başım, omuzlarıma binen yükün ağırlığında yere çevrildiğinde zemindeki bana boş gelen deseni inceledim.

"Ağa ben olduğuma göre töre de hüküm de benim Marin." dedi Karan, sert bir tavırla. "Bu saçmalık hakkında daha fazla konuşma."

Parmakları çenemi kavradığında kendine doğru çevirip yukarıya kaldırdı. Gözlerinde yoğun bir öfke belirdiğinde, bana kızgınlıkla baktı. "Sana da kimse hiçbir şey diyemeyecek. Boktan bir sebep yüzünden bir daha sakın yüzünü yere eğme!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Diyeceklerini ikimizde biliyoruz. Kendimizi kandırmaya gerek yok, Karan. Kaderim bu şekilde yazılmışsa olumsuzsa bütün Mardin öğrenene kadar birkaç ayım var sonra herkesin dilinde gezer durur o zamana kadar bende alışmış olurum."

"Demeyecekler dediysem demeyecekler, gerekirse torba olmayan ağızlarını büzerim konuşamayacak hale getiririm." dediğinde sesindeki sertlik bütün düşüncelerime balta vuruyordu. "Buna asla izin vermem. Benden kaynaklandığını söyleyeceğim herkese. Herkeste öyle bilecek."

"Ne?" döküldü dilimden. "Bunu yapamazsın! Bu... bu daha kötü olmaz mı?" derken kaşlarım çatıldığında ne demek istediğini algılamaya çalıştım. Kendinin mi kısır olduğunu söyleyecekti? Daha neler!

"Sonuçta kadının '*kusurlu*' olmasına alışık bu millet, erkeğin '*kusurlu*' olması..." dedim şaşkınlıkla ve yoğun bir kızgınlıkla. "Kadınlığıma laf edecekler peki ya sen? Senin adamlığına bırakmazlar! Erkek adam olmadığını söyleyecekler gururunu yerle yeksan mı edeceksin üstelik olmadığın halde?"

"Sikerim gururunu." diye sertçe konuştu. "Eğer sana tek bir laf söylettirirsem işte o zaman adam olmam!"

"Karan..." dedim sıkıntı içerisinde. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum böyle bir şeyi söylemeni senden isteyemem."

"Neyse ki sana fikrini sormadım güzelim." dedi Karan. Her gün bir yönünü daha keşfederken ona artık inanamıyordum. Karşımdaki kocam olduğunu iddia eden Karan Milan, hayal ürünü olabilir miydi? Gerçek olamazdı. Gerçekte böyle olmazdı değil mi?

Lâkin gerçektir. Karan Milan her şeyiyle gerçektir.

"Hadi gel, odamıza geçelim film izleyelim vaktimizi bu şekilde değerlendirelim. Sonuç çıkınca bilgi verirler burada durmayalım." dedi, elimden tuttuğunda beni kaldırmak istercesine çekti.

"Sen ve film izlemek?" dedim, kaşlarım havaya kalktığında şaşırmadan edememiştim. "Kıyamet mi kopacak acaba?"

"Neden öyle dedin?"

"Bütün izlediğimiz filmlerde filmi hiç izlediğini görmedim de!" dedim. "Sırf susmam için film açıyorsun değil mi? Hem carlamadığım için başın ağrıyıyor hem de beni izlemek için sana fırsat doğuyor."

"Film izlemek dışında başka şeylerde biliyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet... bildiğini biliyorum." dediğimde yanaklarıma sıcaklık yükselmişti. "Bir kere bile açtığımız filmi bitirmedik hepsi yarım kaldı!"

"Devamını seninle çekmek daha eğlenceli, her filmin sonu yatağımızda bitiyor daha ne isterim?" derken bakışları yanaklarımda gezmişti. "Hemen kızarsın yanakların."

Uzanıp yanağıma dişini geçirdiğinde sert bir şekilde ısırıldı. "Ah!" dedim acı içerisinde inlediğimde hızlıca onu ittim. "Acıttım! O nasıl ısırılmak ya! Of daha da kızaracak kesin."

"Marin hanım doktor hanım sizi bekliyor." derken önünde durduğumuz kapı açılırken Karan ile bakışlarımı açılan kapıya doğru çevrilmişti. Kızarıklık yanağımdaki sululuğu elimin tersiyle sildiğimde kafamı sallayıp ayağa kalktım. Odanın içerisinde girdiğimde doktora ait olan bir sürü belgeyle donatılmış odanın içerisinde bakışlarımı gezdirdim.

"Marin hanım nasılsınız?" dedi doktor hanım sevecen bir tavırla konuştu.

"İyiyim Burçin hanım siz nasılsınız?"

"İyi olmaya çalışıyoruz." dedi aynı sevecenlikle. "Sonuçlarınız geldi." dedi, elinde tuttuğu kağıtları masanın önüne doğru bıraktı. "İlk zamanda dediğim gibi bu tip durumlar zaman alan şeyler. Oturmak ister misiniz?"

"Sonucu hemen öğrenebilir miyiz?" diye sorduğumda fazlasıyla heyecanlı gözük müştüm.

"Ayakta kalmayın, lütfen oturun."

"Oturalım..." dedim, oturmadığımızı kapının girişinde ayakta dikildiğimizi onun demesiyle fark etmiştim. Karan'la yan yana ilerlediğimizde önündeki geniş koltuğa yerleştik.

"Titriyorsun Marin." dedi Karan, kulağıma doğru fısıldar bir tonda konuştu. "Sakin ol bebeğim. Kendini iyi hissetmiyorsan sonra geliriz hava almak ister misin?"

"İy-iyiyim." dedim, kekeleyemeden edemezken kalbim kan değil kor pompalamaya başlamıştı. "Geciktirmenin bir anlamı yok."

"Sonuç?" diye tekrar sorduğumda sabırsızlığım arşa tırmanmıştı. Terlediğimi hissederken Karan'ın elimi tutan parmaklarını daha sıktım. Dövmelerine tırnağımı geçirdiğimi fark ettiğimde yaptığım baskıyı azalttım.

Doktor hanım kafasını salladı. "Maalesef..."

﴿ BÖLÜM 59 ﴾

59. BÖLÜM “SEVDA”

Doktor hanım kafasını salladı. "Maalesef..."

Kalbim kan değil kor pompalamaya başladığından beri nefesimi tutmuş bir şekilde duruyordum. Doktorun ağzından çıkan kelimeyle tek kaşım havaya kalktı. Başını olumsuz anlamda sallaması bütün olumsuzlukları düşünmeme neden olurken kalbimin sıkıştığını hissettim.

Tuttuğum nefesi dışarıya savurdum. "Maalesef derken?" diye sorduğum.

"Kistinizde büyüme bulunuyor, bunun için hızlıca tedaviye başlamamız gerekiyor."

Kaşlarım eş zamanlı olarak çatılırken, olumsuz anlamda konuşmasının nedeni yumurtalıklarında bulunan kistimden dolayıldı. Devamında olabilecek konuşmalarında olumsuz olma ihtimali varken buradan konuşmaya başladığı için doktor hanıma ayak uydurdum. Kist için tedavi görüyordum zaten.

"Ben bunun için ilaç kullanıyordum..." dedim, tedaviye başlamamız gerektiğini söylediği için tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım. "Yani tedaviye başlamıştım, tedavi derken ne demek istiyorsunuz, Burçin hanım? İlaçlarımı düzenli olarak kullanıyorum, bir önceki doktorum ilaçla düzeleceğini söylemişti."

Oturduğu koltukta geriye doğru yaslandı. Önündeki kağıtları kenara ayırınca, ellerini önde birleştirip bakışlarını bana kaldırdı. "Bana açık olup her şeyinizi anlattığınız için teşekkür ederim öncelikle, genelde hastalar olay örgülerini açıklamak istemiyor ya da gizlediği şeyler oluyor. Yaşadıklarınız oldukça zor, üstelik zehirlenme geçirmişsiniz. Tam iyileşmiş sayılmazsınız bile." dedi, ılık bir sesle konuştuğunda sesinin tınısındaki yaşanmışlığın acısını iliklerimde hissettim.

Doğru bir tedavi olması için bütün yaşadığım her şeyi doktor hanıma detaylıca anlatmıştım. Doktor hasta arasındaki mahremiyete güvenerek bir çekincem olmadığı için kendimi rahat hissetmeme rağmen Karan'ın yardımıyla olayları doğruca aktarmıştım. Karan, doktorla daha önce görüştüğü için konulardan az çok bilgisi vardı.

"Kullandığımız ilaçlar aldığımız toksit madde ile geçersiz sayılmış olabilir. Yani size verildiğini söylediğiniz kendi istediğiniz dışında aldığınız doğum kontrol hapları aynı dönemde denk geldiyse etkisi olmayacaktır. Sizinle özel olarak ilgilenen baş hekimimizle konuştum, toksit madde ile ilgili yeterli bilgileri aldım. Belki bunun etkisi olarak büyüme gerçekleşmiş olabilir. Hastaneden çıkışınız yapılmadan önce küçük bir operasyonla aynı gün içerisinde genel anesteziye kisti almalıyız. Şimdilik size hiçbir zararı olmasa bile ileride olmayacağını garanti yok."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kötülüğün tohumları ekilmiş, ben sulamama rağmen büyüyüp etrafımda filizleniyordu. Üstelik çiçek açıyor, her açılan çiçekte bana bir sorun daha çıkıyordu. Kökünden kazısam bile tekrar tekrar çıkacaktı. Çünkü kaderime dikilen nifak tohumlarıydı.

"Bir bu eksikti..." diye kendi kendime mırıldandığımda öne doğru eğilip dirseklerimi dizime dayadım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken derin nefesler alıp vermeye başladım. Karan'ın tenimde duran ellerinin kasıldığını hissederken onunda hoşuna gitmemiş duruyordu.

"Baş hekimimizle konuşup ameliyat için yeterli şartları sağlarsanız hemen yapmak isterim." dedi doktor hanım.

"Nasıl bir ameliyat olacak?" dedi Karan, benim ağzımdan bir şey çıkmazken benim yerime konuşmuştu. "Ağrılı mı? Kaç gün hastanede kalması gerekecek?"

Tek bir saniye bile daha hastanede durmak istemiyordum. Öyle bir boğuculuktuk, hiç çıkamayacak gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Hayatım boyunca girmedığım kadar hastanede durmuştum. Bu benim için bile fazlasıydı, ömrüm boyunca hastaneye girmesem anca paklanırdım temizlenir hissediyordum kendimi.

"Ağrısız bir ameliyat, bir saat sürecek ve isterse aynı gün içerisinde hastaneden çıkış yapabilir. Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok basit bir operasyon." dediğinde bizdeki elle tutulur olan endişeyi en aza indirmeye çalışıyor gibiydi. Bizi şu an sakinleştirecek hiçbir şey yoktu.

Geriye doğru kalktığımda sırtıma binen yüklerden kamburlaştığını düşündüğüm sırtımı doğrulttum. Elim istemsiz olarak karnıma gittiğinde Karan'ın bakışları saniyesinde oraya düşmüştü. Buğulaştığını gördüğüm elaya vurgun gözleri, gözlerime tırmandığında yüzümde durdu. Ona yaslandığımda, ellerimizi birbirine kilitledim. Ciğerlerime matem dolu bir hava solduğumda asıl konuya dönüş yaptım.

"Peki asıl konu?" dedim kısık bir tonda, neden burada olduğumuzu hatırlatmak istercesine. "Çocuk sahibi olabilecek miyim?" diye sorduğumda sesim titremişti. Korku dalga dalga yayılırken, bu sorunun cevabının beni bu kadar korkuttuğunu sorana kadar bilmiyordum.

Karan'ın iki gündür olan endişesini şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Korktuğu, endişelendiği kadar varmış.

"Asıl burada olmanız gereken konuya dönebiliriz." dedi doktor hanım sıcak ifadesiyle, odaya girdiğimizden beri belki günün yorgunluğundan kaynaklı ıstırap dolu bir yavaşlık vardı üzerinde. Çok görmüyordum, akşam saatleri olmuşken sabahtan bunaya bir dolu insanla karşılaşmış olmalıydı.

"Çocuk sahibi olmanız için hiçbir sorun bulunmuyor. Gayet sağlıklısınız Marin hanım." dedi, ağzından çıkan kelimelerinin soğukluğunda yüreğime su serpilmişti. Kaburgalarımın üzerinde büyük bir yük kalkmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Çocuğum olabilirdi. Çocuğum olacaktı.

Benim Karan Milan'la bir canım olabilirdi.

"Doğum kontrol haplarına isteğiniz dışında maruz kalmışsınız, bundan dolayı gebelik gerçekleşmemiş olabilir dediğim gibi toksit maddede bunu engellemiş olabilir haplar geçersiz olmuştur. Hapların kısır edici etkisi oldukça düşüktür tamamen sıfır değil ama çok düşük. Doğum kontrol hapları uzun süre kullanmaktan yumurtalıktaki doğurganlığı azaltabilir, bu uzun yıllar sonucu olur. Kısa süreyle vücudunuz aldığı için hiçbir sorun teşkil etmeyecek test sonuçlarınız gayet iyi gözüküyor." diye açıklamaya devam ettiğinde sıkışan kalbim yavaş yavaş açılmaya başlamıştı.

"Çocuk sahibi olmak istiyorsanız, bundan sonrası size kalmış bir şey. Korunmadığımız sürece hamile kalma oranınız oldukça yüksek."

Bedenimin istemsizce titremeye başladığında, göz pınarlarımı zorlayan yaşlar birer birer akmaya başlamıştı. Hiç bu kadar dolu olduğumu bilmezken, sarsılarak ağladığımda gözlerimden yaş değil acılarım akıyordu. Bedenimi saran kabus gibi acılar teker teker döküldüğünde zihnim yer ve mekanı unutmuştu. Karan beni kendine çekip yüzümü göğsüne yasladığında sıcak parmaklarının baskısı saçlarımın üzerinde gezindi.

"Şşş ağlama sevgilim." diye fısıldadı, teni gibi sesi de sımsıcakken bedeni kaskatı duruyordu. Onun içinde oldukça zorken, beni de sakinleştirmekten geri kalmıyordu. "Hiçbir sorun yokmuş, düşündüğümüz gibi değilmiş birtanem."

"Çıkmak istiyorum." dedim, aynı kısık tonda yüzüm göğsünde gömülü bir halde mırıldandım. Bedenim bir kuş gibi titriyordu.

"Başka bir şey yoksa çıkabilir miyiz Burçin hanım?" dedi Karan, bir olayı daha kaldıracak gibi değilken güçlkle konuştu.

"Hiçbir sorunumuz yok. Tekrardan geçmiş olsun, asistanım operasyon için sizinle iletişim halinde olacak."

Beni kucakladığında ona karşı çıkmazken ağlamaktan kızaran yüzümü boynunun girintisine yasladım. Teninden yükselen hoş koku burnuma dolarken ciğerlerime çekip aklımı dağıtmaya çalıştım. Asistanın açtığı kapıdan dışarıya çıktığımızda beyazın hakim olduğu koridora geçip Karan kendiyile birlikte beni de sandalyeye bıraktı.

"İyisin..." dedi boğuk çıkan sesiyle. Beni kendine daha çok çektiğinde hastanenin koridorunda olduğumuzu umursamadan kollarımı boynuna doladım. Kucağına daha çok çıktığında üzerimdeki hastane önlüğü yukarıya doğru sıyrılmıştı. "İyi olacaksın." derken beni rahatlatmak istercesine parmakları tenimde dolaşmaya devam etti. "İyi olacağız."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ağlama," dedi Karan, emredercesine. Burnumu seslice çektiğimizde ağlamamı durduramıyordum. Bütün kasılan kaslarım, kendimi sıkımla bir anda gevşeyince ağlamadan edememiştim. "Hadi bebeğim ağlama."

"Sinirim boşaldı sadece." dedim, üzerindeki gömleğinin çoğunluğunun ıslandığını fark ettiğimde yavaşça geriye çekildim. "İyiyim." dedim, onu onaylamak istercesine. "İyi olacağım." diye devam ettiğimde tamamen çekilmeden önce kendimi sakladığım boynuna ıslak dudaklarımı bastırdım. "İyi olacağız sevgilim."

"Gözünden inci akıtmanı istemiyorum artık." dedi, bakışlarımız buluştuğunda benden söz almak istiyor gibiydi. Eliyle gözyaşlarımı sildiğinde uzanıp gözlerimin alt kısmını öptü. "Bundan sonra ağlamayı yasaklıyorum."

"Sondu." dedim, yemin gibi akan bir sesle. Başımın da eş zamanlı olarak onayladım. "Gerçekten, sondu. Ağlamayacağım bundan sonra."

"Sırf sen üzülme diye."

"Ah sen ağladığında yüreğime olanları bir bilsen, hiç akıtır mısın o gözyaşlarını?"

Bakışlarım karnıma düştüğünde ellerimi önüme getirerek tırnaklarımla oynamaya başladım. Burnumu bir kere daha çektiğimde bakışlarımı karnımdan ayırmadan dudaklarımı araladım. "Bizim bir çocuğumuz olabilecekmış." dedim, inanamaz bir halde. "Hamile kalabilirmişim, burada bir can taşıyabilirmişim."

"Çok güzel bir şey değil mi?" dediğimde bakışlarımı karnımdan çekip buğulaşan elaya vurgun gözlerine kaldırdım.

Dudakları kenara kıvrıldığında buruk bir şekilde gülümsedi. İri eli karnımı bulduğunda, avuçlarının sıcaklığını üzerimdeki kumaş rağmen rahatlıkla hissedebilmişim. Titreyen ellerimi ellerini üzerine yerleştirdiğimde ondan destek aldım.

"Seninle olan her şey çok güzel, deniz kızı."

"Zamanı geldiğinde bizimde olacak, bir can atacak burada." dedim onunla beraber karnımı okşamaya başladım. Ellerin desteğiyle, kendimi ona bıraktığımda kollarının arasında iyice küçüldüm. "Seninle benim, bir bebeğim olacak. Senden benden bir parça. İkimizin bebeği olacak."

"Küçük Marin..." diye mırıldandım. Zihnime düşen küçük çocuklarla birlikte dudaklarım istemsizce kenara kıvrılmıştı.. "Belki küçük bir Karan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Küçük bir Marin için çalışmalara hemen başlayabiliriz güzelim. Seni çoğaltmak lazım." dedi, gülümser bir halde konuştuğunda onunda rahatlamasıyla ben daha çok rahatlamışım. "Senden bir sürü olabilir, senin gibi güzel kızlarımız."

"Küçük Karan'lar için emin değilim. Benden bir tane bu dünyaya yeter de artar bile."

"Ne yani..." dedim yaslandığım göğsünden kalktığımda ıslak bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Senin gibi zeki..." Elimi yanağına yerleştirdiğimde kısa sakallarında gezdirdim. "Yakışıklı..." derken tutku dolu bir şekilde baktım. "Her şeyi tutku dolu olan güzel adamın çoğaltılmaması gerekiyor?"

"Bence senden bir sürü olabilir. Biz kadınlar erkeklerden yıllardır çok çekiyoruz. Senin gibi güzel adamlar hiç yok, bir tane varmış onu da ben almışım. Çok olmalı ki, kadınlar, kadınlarımız artık yaşasın."

"Zamanı geldiğinde göreceğiz." dedi Karan. Eğilip burnumun üzerinden öptü. "Karan'ımız mı olacak Marin'imiz mi? Benim oyum Marin'den yana."

Dudaklarım kulağıma varana denk kenara çekildiğinde gülümsemeden edemiyordum. Hayali, düşüncesi bile çok güzelken gerçekleştiğinde ikimizin de havalara uçacağı aşikardı.

"Seni seviyorum Karan." dedim boğuk çıkan bir sesle. Uzanıp dudağına buse kondurdum. "Çok seviyorum hem de."

"Bende sevgilim." dediğinde aynı şekilde dudağımdan öpüp bir süre öyle durdu. "Bende güzel karım. Bende seni çok seviyorum."

"Yarın akşam evimizde olmak istiyorum. Bıktım artık hastane görmek istemiyorum uzun bir süre." dedim, sıkıldığım sesimden bile belli olurken perişan bir halde ona baktım. Hastaneye dair hiçbir şey görmek istemiyordum. Kusacaktım neredeyse o derece bir sıkıntı basmıştı.

"Tamam, sabah şu kist mevsusunu halledip öğlene taburcu olmanı sağlayacağım. Şimdi odana gidelim ve dinlen biraz." dedi Karan.

Bir şey demeden sessiz kalırken onu başımla onaylamakla yetindim. Üzerinden kalkmadan bedenim titremeye devam ederken beni kucağında taşımasına izin verdim. Asansöre geçtiğimizde ona yardım etmek için tuşlara bastığımda çok geçmeden bulunduğumuz kata asansör gelmiş vakit kaybetmeden içeriye geçmiştik. Dakikalar sonra en üst katlara dinlendiğim odaya geçtiğimizde hafif aralı olan kapıdan içeriye geçtik.

"Sonunda geldiniz!" dedi Elfida, elinde tuttuğu kaşığı dudaklarına götürdüğünde boğuk bir sesle mırıldandı. Oturduğu yerden ayağa kalktığında elindeki kaşığı masanın üzerine bıraktı. "Anons yapacaktım birazdan hastane de kaçak var diye!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Zahir'le ikisi, hiçbir şey olmamış gibi bize bakarken Karan beni yatağın üzerine bıraktı. Odanın içerisinde bulunan masada bir sürü yemek çeşidi görünürken yemek yediklerini anlamam çok uzun sürmemişti. Odanın içerisinde sıra gecesi yapsalar şaşırırmazdım. Sonuçta ikisi de halay çekmiş insanlardı.

"Ne oldu Elfida?" diye sordum, fevri hareketine karşılık bir şey oldu sanmıştım.

"Açsınızdır diye yemek aldırmiştık soğudu neredeyse, doktorunla konuştum. Şu ana kadar bir şey olmadığı için yemek yemeye başlayabilirmişsin." dedi Elfida, bir anne edasıyla konuştuğunda paketli olan poşetleri işaret etti. "Biz siz gelene kadar başlayalım dedik, açlıktan bir kere daha bayılacaktım yoksa Marin."

"Bunun için mi yaygara kopardın?" dediğimde gözlerimi devirmiştim. "Bizde siz rahatça uyuyun diye odadan çıkmıştık halbuki bizi aradığınızı bilmiyorduk!"

Zahir ve Elfida yemek üzere oldukları lokmalar boğazlarında kaldığını belli edercesine öksürmeye başladıklarında kahkaham odanın içerisinde yankılandı. Zahir, Elfida'ya su doldurup uzattığında bir yandan sırtına vuruyordu. Zahir de aynı şekilde öksürmeye devam ediyordu. Yaparken sorun yoktu ben söyleyince neden sorun olmuştu ki!

Utandınız tabii...

"Helal helal." dedim, gülmemi bastıramazken zorlukla konuştum. "İkinizi de helal." diye devam ettiğimde bir şey dememiş gibi davrandım. "Bizsiz yerseniz boğazınızda kalır işte."

İkisinde öksürme faslı sona erdiğinde kızaran yüzlerle birbirlerine dahi bakamıyorlardı. Kaçamak bakışlar atarken önlerindeki tabakla ilgilendiler. Elfida yanıma gelirken Karan'ın sert bakışlarını görünce bakışlarını hızlıca ondan kaçırmış bana çevirmişti.

"Bunlarda sizin." dedi, elinde tuttuğu paketleri yanıma bıraktı. "Çorba çok sıcak dikkat et."

Ona kafa salladığımda yanımdaki yemek servisi için olan masayı kendime doğru çektim. Kör düğüm atılmış poşeti açamazken Karan yanıma gelmişti. Elimden alıp poşetleri açmaya başladı.

"Gücün henüz yerine gelmedi, Marin. Kendin yiyebileceğin gibi değilsin. Titriyorsun hâlâ." dedi, ilgili bir şekilde konuştu. Bütün paketleri açıp yiyecekleri dışarıya çıkardı. Karton tabaktaki çorbayı kapağını açıp ayrıca kenara koydu.

"Sen yedir o zaman, sevgilim."

Karan ona dünyanın en kötü şeyini demişim gibi hızlıca bakışlarını bana çevirdiğinde kaşlarını çattı. Yanlış bir demiş gibi hissederken aynı şekilde anlamaz bir halde kaşlarımı çattım.

"Elfida sen yediysen yardımcı olur musun Marin'e?" dedi Karan, Elfida'ya doğru konuştu. "Benim Zahir'le işim var, o sırada onu halledeyim siz yemeğinizi yiyin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Elfida başını olumlu anlamda salladığında, "Olur, yediririm ben." dedi sevecen bir tavırla. Oturduğu yerden kalkıp yanıma doğru geldi.

"Nereye?" diye sordum.

"İşim var güzelim," dedi Karan. Tabakların hepsini açıp, özenli bir şekilde tepsiye yerleştirdiğinde önüme bıraktı. "Sen soğutmadan ye hadi."

"Sen?"

"Gelince yiyeceğim bende."

Çatılı olan kaşlarım daha çok çatılmıştı. "Soğuyacak ama."

Bakışlarını Zahir' doğru çevirdi. "Gel abiciğim."

Zahir kafasını sallayıp oturduğu yerden kalktığı anda abisiyle birlikte vakit kaybetmeden odadan çıktı. Elfida yanıma geçip Karan'ın bıraktığı tepsiyi önüne aldı. Çatal kaşık paketini açtığı anda dumanı tüten çorbayı karıştırdı.

"Ee Elfida biricik arkadaşına açıklamak istediğin bir şey var mı?" diye sorduğumda bana hâlâ bir şey demiyor oluşu kırılıyordu. Üstelik kıldığının farkında bile değildi. Ona defalarca Zahir'le ilgili bir şeyler sormuş sel verip sır vermemişti.

"Yok..." dedi, umursamaz bir tavırla. "Ne olabilir ki?"

Kaşlarım havaya kalktığı anda, "Zahir ve sen konusunda hiçbir şey mi yok?" dedim ısrarlı bakışlarımı üzerinden çekmedim.

"Yok."

"Yani seni tanımasam herkesle bu kadar kolayca uyuyacağımı söyleyeceğim."

"Uyuyakalmışız, abartılacak bir şey yok bence." dedi ve omuz silkti. Tabaktan bana çorba içirmeye başladığında üfleyip içeriyordu. Onun bu haline gülmeden edemezken aklım Karan'da kalmıştı.

"Marin," dedi Elfida, gözleri parıldamaya başladığında sıkıntılı bir nefes verdi. Çorbayı tepsiye bırakıp kaşığı içine bıraktığında yavaşça karıştırdı. "Sana bir şey diyeceğim. Bunu söylemezsem rahat edemeyeceğim."

"Bunları bana Zahir anlattı, olayların hepsini sende bilmiyorsun ama bilmen gerektiğini düşünüyorum." dedi üzgün bir tonda konuşması kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Onun bildiği benim bilmediğim ne olmuş olabilirdi ki? Bir şey demeyip dinlemeye devam ettim. "Hele az önceki olandan dolayı kesinlikle bilmelisin yoksa bu ömür boyu yara kalıp gidecek."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Konakta yangın falan çıkmamış."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Nasıl yani birisi falan mı kundaklamış?"

Olayın biri bitmeden biri başlıyordu resmen. Ona şaşkınlıkla baktığımda Elfida bakışlarını bana kaldırdı. Çorbaya yaptığı işkenceye son verip hareketlerini durdurdu.

"Sayılır..." dedi, kısık bir sesle. "Karan kendisi yaktırmış konağı. Tamamen kül ettirmiş. Hem içinde hiç iyi bir anın olmayıp neredeyse sana mezar olacağı için hem de yatak odana kadar her yere zehir bulaştığı için."

Karan Milan, kendisi mi yakmıştı konağı? Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi ki? Koskoca konaktı! Bana yalan söylemişti... yangın çıkmamıştı. Kendisi yakmıştı.

"Bunu nasıl yapabilir?" dedim, aynı şaşkınlıkla mırıldandım.

"Adamın yüreği yanmış, konak yanmış çok mu?"

"Bir de..." dedi, Elfida. Bir başka felaketin daha habercisi gibiydi. "Duyunca ben çok üzüldüm. Büyük ihtimalle sana o yüzden yemek yedirmeyip benden rica etti. Karan sana reçelli ekmeğe yedirdiyordu ya, hatta dalga bile geçmişim seninle sizde kaldığım sırada eliyle besliyordu. Diğerlerinin de gözünden kaçmamış olacak ki, sana özel yaptırdığı reçelin içine de zehir koymuşlar."

Beynimden vurulmuşa döndüğümü hissederken tüylerim diken diken olmuştu. Her sabah yediğim reçellerde zehir mi vardı... tamam yediğim çoğu şeyde zehir vardı ama bu benim yediğim reçeldi! Karan Milan'ın benim için özel olarak yaptırdığı reçeller! Kendi eliyle yedirdiği, reçelli ekmeği olmadan karnımın doymadı reçel!

"Ne?" diye tek kelime döküldü dudaklarımdan. "Gerçekten mi?"

"Evet, zaten kendini suçluyormuş bunları duyunca kendini öldürsün diye Mervan amcaya yalvarmış. Zor durdurmuşlar, yıkılmış tamamen. Yani bence senin de bilmeye hakkın var diye düşündüm, anlatacağımı zannetmiyorum ama bilmelisin birbirinizin yarasını sadece siz sarabilirsiniz." dediğinde Elfida, her şeyi daha iyi anlamıştım.

"Seni çok seviyor, bunu görmemek imkansız. Bu aşk değil. Buna aşk diyemem, buna aşk dersem onun sevdasına haksızlık etmiş olurum. Bu hale geldiğin için ilk onu suçlayacaktım ama öğrendiklerimden sonra belki de aralarında en suçsuzu o ve senden sonra en yaralısı o. Sadece bilmeni istedim, seni yaşatmak istersen kendi elleriyle günden güne öldürdüğünün ağırlığından tek başına kalkamayacak çünkü."

Elfida konuşmasından sonra gözleri dolmuş bir halde bana bakmayı kesip önündeki çorba tabağına çevirdi. İçinde dolaştırdığı kaşığı doldurunca bana doğru uzattı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafamı iki yanına salladım. "Yemeyeceğim daha fazla."

"Hayır, ye şunları bak eniştem gelir yemediğini görürse bana kızar sonra adamla papaz etme beni." dedi Elfida. "Son lokmalar zaten aç ağzını."

Ona karşı çıkmayıp, dediğine hak vererek dudaklarımı araladım. Yemediğimi görünce daha çok üzülecekti. İki kaşık sonra çorba tamamen bittiğinde diğer tabakları açmasına izin vermedim. Karan o yüzden sen yedir dediğimde bana cin görmüş gibi bakmıştı demek ki.

"Ben lavaboya geçiyorum, bir şey olursa seslenirsin." dedi Elfida, boş tabakları topladığında hızlıca çöpe atmış sonrasında odanın içerisindeki kapıya ilerlemişti.

Ayağa kalkıp yemek yemenin vermiş olduğu güçle birlikte kendime gelmiş gibi hissederken odanın dışına çıktım. Açtığım kapıda dışarıda Zahir ve Karan'ı koridordaki sandalyede oturuyor bir halde görmüştüm. Açmış olduğum kapıya bakışlarını çevirdiğinde beni görmeyi beklemediklerini belli etmişlerdi. Konuşmayı aniden kesmişlerdi.

"Karan?" dedim, bakışlarımın hedefiyken ona doğru konuştum. "Neden orada duruyorsunuz?"

"İçeriye geliyorduk bizde şimdi." dedi, oturduğu yerden ayağa kalktı. "Yedin mi yemeğini güzelim?"

"Yedim," derken bana yaklaşmasıyla elinden tutup içeriye doğru çektim. "Sende ye hadi, benden bir farkın yok zaten. Ne uyuyorsun ne yemek yiyorsun. Birimiz çıkıyoruz hastaneden birimiz yatıyor ben iyileşeceğim sen yataklara düşeceksin bu seferde."

"Yani hastalıkta sağlıkta dedikte bu kadarda demedik be, birazda sağlıkta olalım değil mi kocacığım?" dediğimde yalandan gülümsedim. İçi kan ağlıyordu, benim gibi.

"Haklısın."

İçeriye geçtiğimizde Zahir yarım saat önce kalkmış olduğu masaya geri oturmuştu. Yarıda bıraktığı yemeğine hızlıca gömülürken hedefimi ona doğrulttum. Elfida'dan bir şey alamıyorsam, Zahir'den kesinlikle alırdım bence.

"Ee Zahir ne zaman istiyorsun bizim kızını?" diye sordum.

Zahir, yutmak üzere olduğu lokmayı olduğu gibi geri çıkarttığında öksürmeye başlamıştı. Daha az önce ölmek üzereyken ikincisi çok geçmeden gelmişti. Benden kurtuluş yoktu, bunu ne o, ne de Elfida biliyordu.

"Yenge sende bir şey demek için yememi içmemi mi bekliyorsun?" dedi Zahir, öksürükleri kesildiğinde çıkan kargaşadan içeriye Elfida gelmişti. Bakışları korkuyla bizde gezerken Zahir'le kaş göz yaparak konuşmaya çalıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Zahir senin yemediğin içmediğin zaman mı var?" dedim, diğer günlerden bir farkı olmazken. "Ne zaman görsem seni ağzın boş durmuyor ki! Yemeği çok seviyorsun biliyorum yani Elfida da yemek konusunda çok becerikli değil, neyse artık sen yaparsın o yer aç kalmaz geçinirsiniz bir şekilde."

"Haksızlık ediyorsun yenge," dedi Zahir, elindeki peçeteyle ağzını sildi. "Geçen yaptığı yemek baya güzeldi."

"Zahir!" diye cırladı Elfida.

"Ne dedim ki ben şimdi?" dedi Zahir, alık bir ifadeyle bakışlarını Elfida'ya çevirdi. Yüzünü endişe kaplamıştı. Elfida ise kızgınlıkla ona bakıyordu. "Kötü bir şey mi dedim Elfida?"

"Hiçbir şey dememen gerekiyordu!"

"Ne!" dedim, dudağımdan küçük bir çığlık kaçmıştı. "Siz..." dedim, olayı daha yeni anlamamla birlikte Elfida Zahir'in ne dediğini çoktan anlamış ben çok geç anlamıştım. "Siz buluştunuz! Buluşmuşsunuz!"

"Sen İstanbul'a mı gittin Elfida'nın yanına?"

Elfida, Zahir'i öldürecek gibi bakıyordu. "Allah'ın bildiğini kuldan saklamayayım şimdi." dedi Zahir. "Evet, İstanbul'da işim vardı. Abimin işleri işte, o yüzden gitmiştim o sıra Elfida ile görüştüm."

"Ha Elfida için değil yani..." dedim, ikisini de daha fazla utandırmak istemezken. "Anladım, doğrudur o yüzden gitmişsinizdir, gitmişken de denk gelmişsinizdir kesin. Koskoca İstanbul kesin karşılaşmışsınızdır. Yoksa bile isteye bulaşacak değilsiniz."

Elfida ve Zahir oturdukları yere daha çok sindiklerinde onların aralarında henüz bir şey olmadıklarını anlamıştım. Flört ediyor olabilirlerdi. İkisi de açılmamış gibiydi ama birbirlerinden hoşlandıkları barizdi.

Karan hiçbir şey yapmadan öylece dururken onun yerine soğumak üzere olan çorba tabağını dışarıya çıkarttım. Bana hazırladığı gibi ona da hazırladığımda, tepsiyi kendi kucağıma bıraktım. Çorbadan bir kaşık alıp ona uzattığımda kaşlarını çatıp bana öylece baktı.

"Aç ağzını!" dedim, dejavu yaşıyormuş gibi hissediyordum. Dudaklarını aralamayıp öylece durmaya devam ederken tekrar konuştum.

"Aşkım açsana ağzını!"

Karan sonunda dudaklarını araladığında kaşığı aralı yerden itip çorbadan içmesini sağladım. "Ya bayılıp kalacaksın bir yerde en sonunda onu mu istiyorsun?" dediğimde oldukça sinirli gözüktüyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Neyse biz çıkalım," dedi Zahir, Elfida ile birlikte kalkmışlardı. "Sabah geliriz tekrardan burada biraz daha yemek var acıktıkça yersiniz abi."

"Konağa geçin siz Zahir, Delal annem taburcu edilmiş zaten. Bizde yarın çıkacağız. Tekrar gidip gelmeyin. Konakta görüşürüz." dedi Karan.

Elfida yanına gelip beni öptüğünde sarılıp vedalaşmıştık. Barzan babamın ısrarları sonucunda yeni konağa geçip orada kalacak, Zahir'le ikisi birlikte gidecekti. Kısa bir süre sonra odadan çıktıklarında Karan'a çorbasını tamamen içirmiştim.

"Bu halde bile bana yemek yediriyorsun ya Marin, sana diyecek bir şey bulamıyorum bazen." derken bana sert bir tavırla bakıyordu. Elimden kaşığı aldığı anda tepsiye zorla bıraktırdı.

"Bana söylemediğin şeyler her neyse, bunların aramıza girmesine izin verme Karan." dedim, duyduklarımın üzerinden çok geçmeden hemen dışarıya akıtmıştım.

"Dilim bile varmıyor söylemeye..." dedi, soğuk bir sesle. "Ağır şeyler... çok ağır nasıl yüzüne karşı diyebilirim?"

"Kimsenin yıkamadığı seni bile yıkan bir gerçek değil mi?" dedim, koyulaşan gözlerimi gözlerinden ayırmadan konuştum. Kafasını sallamakla yetindiğinde sessiz kalmaya devam etti.

"Ama bilmiyordun. Bilemezdin ki." dedim, onun soğuk çıkan sesine karşılık sesim sıcacıktı. "Bilsen senin benden önce o zehiri yiyeceğini biliyorum. Sadece..."

"Ben eski Karan Milan'ımı istiyorum." derken bakışlarım bunu doğruluyordu. "Beni ondan mahrum etme."

"Kendimi affetmemi bekleme benden."

"Kendini neden affetmiyorsun ki? Niye affetmiyorsun? Kendinle savaşmayı bırak artık, affetmek zorundasın bununla yaşayamazsın Karan."

"Doymadım ben," dedim, ömrünün sonuna kadar benimle aynı sofraya oturmayacak bir hali vardı. Bana hiçbir şey yedirmeyecek, elinden tek bir lokma dahi hazırlayıp vermeyecekti. Bunu kırmam lazımdı. "Azıcık gücüm vardı onu da harcadım sana."

"Sen yedir," dediğimde yerde olan bakışlarını bana çevirdi. "Yedirmezsen aç kalırım kimse de yok zaten."

"Güzelim..." dedi, acı çeken bir halde.

"Açım!" dedim sertçe. "Aç mı bırakacaksın beni?" diye sorduğumda alt dudağım dışa kıvrılmıştı. "Karına bunu yapacak mısın yani?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ona doğru yaklaştım.

"Zehirledin beni, Karan."

Kollarımı boynuna doladığımda dudağımı dudaklarıyla buluşturdum. Susuz kalmış gibi onu öpmeye başladığımda çok geçmeden bana karşılık vermişti. Yoğun bir şekilde öptüğünde, ağır hareketlerle dudaklarımı ıslattı.

"Öyle bir zehir ki, beni delirtti de diriltti de."

Alnımı alnına yasladığımda nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. "Kanıma karıştın, içimde dolaştın. Damarlarıma aktın, ağır ağır kalbime doğru yol aldın. Ben hiç böyle zehirlenmek istememiştim. Damarlarımda dolaşan senin zehirin..."

"Sevdan bir zehir ve ben kana kana içeceğim." diye fısıldadığımda, nefesim onun tenine dökülüyordu. "Sen beni sadece sevdanla zehirledin."

"Bu kadar güzel konuşma," dedi Karan, elaya vurgun gözleri koyulaşmıştı. "Dudaklarını yırtasım geliyor. Tam burada..."

"Şimdi değil..." dedi kendini toparlayıp. "Şimdi yemeğini yiyeceksin, on ikiden sonra bir şey yemek içmek yok. Sabaha ameliyatını ayarlattırdım. Değerlerin iyi olursa öğlen konağa geçeceğiz istediğin gibi akşam evimizde olacağız."

"Her şeyi arkamızda bırakacağız değil mi?"

"Evet, Marin." dedi beni onayladığında. "Her şeyi." diye devam etti. "Her günümüzün yeni bir başlangıç olduğunu söylemiştin. Yeni yuvamızda, her şeye sıfırdan başlayacağız."

Bana diğer tabaklardaki yemekleri hazırladığında, ikimizin ortasına tepsiyi bıraktı. Bir yandan kendisi yerden iki kere bana yediriyordu. Onun bunu yapmasına sevinirken dışarıdan hiçbir şey belli etmedim. Evet bu çok ağır bir şeydi. Beni farkında olmadan zehirlemişti. Ben farkında olsam bile onun elinden zehir yerdim, çünkü onun elinden her şey tatlıydı. Ölüm bile.

"Daha fazla yemeyeceğim. Çatlayacağım." dedim, karnımın davul gibi şiştiğini hissederken bu kadar ısrar ettiğim için kendime kızdım.

"Hayır, bitecek hepsi." dedi Karan. "Aç ağzını."

Kafamı hızlıca iki yanına sallayıp geriye çekildim. "İki beden genişledim! Karnıma baksana daha nereme yiyeceğim. Gerçekten doydum, Karan."

"Aç ağzını dedim!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Son," dedim, uzattığı kaşığı dudaklarımın arasına aldım. Çiğnemeye devam ederken bir yandan konuştum. "Daha yemeyeceğim."

"Ağzın doluyken konuşma."

Ona omuz silktiğimde tamamen geriye çekildim. Karan yediklerimizi kaldırdığında ortalığı Elfida'dan daha hızlı ve temiz bir şekilde toplamıştı. Kısa bir süre yanıma geldiğinde üzerindeki gömleğini çıkarttı.

"Uyuyalım artık sevgilim." dedim, yatağın içine girdiğimde onu kendime doğru çektim. "Sabaha her şey çok daha iyi olacak. Çünkü senin kollarında uyanacağım."

"Uyuyalım bebeğim." dedi, beni kollarının arasına aldığı sırta göğsüne yasladı. Önüne düşen saçlarını geriye çekip açıkta kalan boynuma dudaklarını bastırdı. Elini omuzumdan koluma oradan belime geldiğinde parmaklarını karnıma yerleştirdi.

"Baş döndürücü kokun beni sarhoş ediyor." dedi fısıltılı bir sesle. "Benden başkası kokunu alacak diye ödüm kopuyor. Çok güzel kokuyorsun, Marin'im."

"Sen banasın."

"Öyleyim..." dedim, onu onaylamak istercesine. Gözlerim kapanırken sesim mırıltılı çıkıyordu. Kolumu kaldıracak halim yokken, uykuya tamamen kendimi bırakmadan aklımı kurcalayan diğer konuyu gün yüzüne çıkarttım. "Konağı nasıl yaktırdın Karan?"

"Uğruna bütün Mardin'i kül ederim, Marin." dedi Karan. "Kendimi de beraberinde. Bir saniye olsun düşünmem bile."

Gözlerimi kapattığımda onun güven veren kollarının arasına kendimi bıraktım. Yer, zaman yine fark etmiyordu. Onun kolları beni sarıyorsa her yer bana cennetti; her yer bana evdi. Yeter ki o olsundu.

Ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi açarken, beyaz ışıklar harelerimi dağılayacak kadar keskindi. Rahatsız olduğumu belli ederken açtığım gözlerimi geri kapattım. Boğazım kupkuruydu. Tenimde öyle bir sıcaklık vardı ki, bütün düşüncelerim buz tutmuştu. Hareket halindeydim. Ne olduğunu kestiremiyordum.

"Bir yerin acıyor mu güzelim?" diyen bir ses işittiğimde, ses oldukça tok çıkmıştı. Duyduğum erkeksi sese karşılık hafifçe gözlerimi açıp kıstım.

"Acı mı..." dedim, kuru bir sesle. "Acı bizim ikinci adımız!"

"Nesi var?" dedi aynı ses. Sesi endişeli geliyordu. "Doktor hiçbir şey olmayacağını söylemişti!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sakin olun Karan bey," dedi, ince tiz çıkan bir başka ses. "Eşiniz narkozun etkisinde, birkaç dakikaya kendine gelmiş olur."

Gözlerim tamamen açıldığında, manzara giren çehreyi odağıma aldım. "Yakışıklı..." diye mırıldandım.

"Doktor mu bu adam?" dedim, beni uyandırmaya çalışan kadına doğru. Dakikalar önce beni sarsarak uyandırmış, hastane de olduğumu ameliyattan çıktığımı söylemişti. "Hastan olayım tedavi et beni."

"Bu adam beni ameliyat etsin!" diye bağırdım. Sesim öyle yüksek çıkmıştı ki, beni bile rahatsız etmişti. Etrafımda gülüş sesleri artmıştı.

"Böyle doktorumuz vardı da biz mi hasta olmadık!" derken sesim yankılanmıştı. "

"Güzelim sessiz ol biraz." dedi, yakışıklı adam bana ithafen konuştuğunda elimi tutmuştu.

Kaldıramadığım başımı kaldırmaya çalıştığımda başarısız olmuşum. "Güzelin miyim gerçekten?" dedim, güler bir şekilde.

"Ne zaman kendine gelecek?" diye sordu.

"Odaya alındığında bilinci yerine gelmiş olur."

"Adım ne benim?" diye sordum, kendime dair en ufak bir şeyi hatırlamıyordum. Zihnim büyük bir boşluğun içerisindeydi.

"Marin." dedi ince ses. "Marin Alakan Milan."

"Mari... ney?" diye bağırdım. "O ne ya marine edilmiş et gibi!" derken üzgün bir tavırla konuştum. "Başka isim istiyorum! Değiştirin hemen."

"Senin adın ne?" diye seslendim karşımda bana endişeyle bakan adama doğru. "Beni bununla soslayın! Beni bununla marine edin! Bundan güzel sos olurmuş, yiyebiliyor muyuz seni? Bir kere yiyeyim ne olur!"

"Bebeğim sus artık, marine değilsin adın Marin!" dedi elimi tutan adam.

"Marine edeceklermiş beni öyle dediler bana, yeni doğmuşum ben." dedim, güçsüz çıkan bir sesle.

"Sen iyi ki alkol kullanmıyorsun!" dedi, sert çehreye sahip yakışıklı adam. "Bunu bildiğim iyi oldu sana asla içki falan yok! Narkozdan böyle yapan sarhoş olunca ne yapar düşünmek bile istemiyorum!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Uyuyacağım ben." dedim, umursamaz bir tavırla. Başımı zorlukla yanıma çevirdiğimde kollarımı birbirine doladım. "Çok soğukmuş burası buzdolabına mı koydunuz beni?" derken gözlerimi kapatmış kendimi tekrar uykuya bırakmışım.

"Kaç saat beklersem marine olurmuşum, ne zaman pişireceksiniz beni?" diye sorarken bilincim yavaş yavaş kapanıyordu. "Buzdolabına mı koyacaksınız şimdi beni? Koymayın beni buzdolabına çok soğuk lütfen."

Uzun bir süre sonra gözlerimi açtığımda, bilindik bir odanın içerisinde kendimi bulurken saniyeler sonra odanın kapısı açılmış içeriye Karan Milan girmişti. Öfkesi gözlerini kızartmış bir halde bana doğru adımladığında, sinirden alınındaki damarları belirmişti.

"Bu sefer neye sinirlendin sen?" dedim, bakışlarım dikkatle üzerindeyken aramızdaki mesafeyi hızlıca kapattı.

"İyi misin sen?" dedi, ona sorduğum soruyu es geçti. "Ağrın sızın var mı? Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Ben iyiyim..." dedim, kendimi iyi hissediyordum çünkü ağrı kesicilerinde etkisinde hiçbir şey hissetmiyordum. "Sen neye sinirlendin bu kadar?"

"Zahir'e!" dedi yüksek çıkan bir sesle bağırdı.

"Zahir mi?" diye sorduğumda öfkeli hali beni bile korkutmuştu. "Zahir sana ne yapmış olabilir ki?"

"Zahir'in eline düşmeyecektin Marin!" dedi Karan, aynı sertlikle. "Eline çok büyük bir koz verdin."

"O ne demek?" dedim, anlamaz bir halde ona baktım.

"Narkozlu halinle saçma sapan konuşup durdun tam bir saat seni kimse susturamadı!"

"Yapmam öyle bir şey!" dedim, ameliyat öncesini çok iyi hatırlıyordum. Hiçbir sorun çıkmadan bayılmışım, gözlerimi açtığımda ise buradaydım. Arada hiçbir şey olmamıştı.

"Zahir her saniyesini videoya almış, yapıp yapmadığını görürsün sevgilim."

"Ne!" diye cırladım. "Silsin hemen onu!"

"Öldürsen silmez." dedi Karan. Umutsuz bir halde bana baktığında kafasını olumsuz anlamda iki yanına salladı. "Çok geç."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne demiş olabilirim ki?"

"Marine edilmiş etten mi başlasam yoksa buzdolabına girmemek için ısrar etmeden mi bilemiyorum ya da dur beni herkesin içinde öpmeye çalışmadan mı?"

Kaşlarım yukarıya tırmandığında şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı. "Saçmalıyorsun şu an!"

"Ben değil, saçmalayan sendin!"

"Yer yarılıp içine girebiliyor muyum?" diye sorduğumda elimle yüzümü kapatmışım. Öyle bir utanç kol geziyordu ki kolumda hemen tam şu anda dünyanın yok olması lazımdı. Sabah ameliyat öncesin Milan ve Alakan aşireti gelmeyin desek de gelmişlerdi. Herkes o halimi görmüş olmalıydı!

"Bütün hastane seni tanıyor artık Marin... Marine edilmiş et mi demeliyim yoksa?"

"Yoksa..." dediğimde eskiden kalan anım travma yaratmış bilinç altımda kalmış olmalıydı.

"Kendi adıma Marine mi dedim! Hayır bunu yapmış olamam! Of!"

"Konağa gitme konusunda kararlı mısın?"

"Hayır..." dedim, yalvaran gözlerle ona baktım. Ne konağı bu odanın dışına adım atamazdım utancımından. Yanaklarım cayır cayır yanıyordu. "Gitmeyelim lütfen!"

"Onun için de çok geç." dedi Karan. "Doktorun şimdi çıkabileceğimizi söyledi. Araç hazır aşağıda bizi bekliyor."

"Allah'ım yok et dünyayı! Bu rezillik çok büyük!" dediğimde kendimi yok etmek istiyordum.

"Demek o yüzden herkes bana gülüyordu!"

"Hadi gel," dedi, bana yeni alınmış kıyafetleri giymem için yardım etmeye başladı. "Yeni başlangıcımızın ilk günün sabahına bu kadar keyifleneceğimi hiç düşünmemiştim."

"Zahir'i öldüreceğim!" diye tısladım dişlerimin arasında.

"Büyük ihtimalle konağa projeksiyon yansıtıp bütün videonu Mardin'e izletiyordur. Özür dilerim Marin bebeğim, ne kadar dövsem de silmedi. Yıllardır bu anını kolluyormuş şerefsiz. Çok eğlenecekler güzelim çok."

﴿ BÖLÜM 60 ﴾

60. BÖLÜM “CİNSİYET”

"Karan," dedim kadife gibi çıkan bir sesle, başımı yasladığım yerden kaldırdığımda elaya vurgun gözlerinin derinliğine doğru baktım. Alt dudağımı dışarıya çıkardığımda yanağımda beni terk etmeyen kor gibi olan kızarıkla ona bakmaya devam ettim. "Ben şimdi uyuyor numarası yapsam sen beni kucağında odamıza götürsen olur mu aşkım?"

Dudakları yavaşça kıvrılmaya başladığında ne demek istediğimi hızlıca anlamış olacak ki gülmüştü. Muhteşem gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldığına kaşlarımı çattım. Tok bir kakhaha attığında elimi kaldırıp hafifçe omzuna vurdum.

"Ya gülme!" derken dudağım daha çok büzülmüştü. Karan başını geriye atmış dudaklarını birbirine bastırıyordu. Hastaneden çıkmış, arabaya geçmiş arka koltukta oturuyor, yeni konağıma doğru yolculuk yapıyorduk. Dar sokaklardan geçmeye başladığımız için yaklaştığımızı hissediyordum.

"Of!" diye sıkıntılı bir nefes verdim. "Lütfen, bak yirmi kişinin karşısına hiçbir şey olmamış gibi çıkamam! Herkes oradaydı diyorsun, utancımın küçülüp gideceğim."

"Ne yapacaksın Marin, sonsuza kadar odaya mı hapsedileceksin?" dedi Karan, mantıklı bir şekilde konuştu. "Kuleye kapan tam olsun!"

"En azından unutulana kadar çıkmam!" dedim, üzgün bir halde. Kafasını yasladığı yerden kaldırıp bana baktı. "Hadi bak ne istersen yaparım, uyur bir halde yürüyemem! Kimseye görünmeden odaya çıkmam imkansız! Anca uyuyor gibi yaparsam beni kollarında sen çıkartırsın odamıza."

"Olmaz," dedi Karan. "Milan aşireti, Berivan ve Mahir'in bebek haberi için yemek veriyor. Katılmamak imkansız. Barzan ağayla uğraştırma beni. Ben izin versem bile o izin vermez."

"Ya başka günü mü bulamamış! Altı ay var yeğenimin doğmasına benim hastaneden çıktığım günü mü beklemiş kutlama yapmak için?" dediğimde zihnimin derinliklerinde başka çıkış yolları arıyordum. Ona gözlerim parıldayan bir halde baktım. "Karım çok yorgun ameliyattan yeni çıktı, biraz dinlenmesi lazım diyemez misin hiç?"

Kafasını olumsuz anlamda iki yanına salladı.

"Birazcık bile mi?"

"Azıcık?" diye sorduğumda, aynı şekilde başını sallayarak yanıt verdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Mahir ve Berivan üzülür, sen olmadan olmaz."

"Herkes mi oradaydı peki?" diye sordum. Narkozun etkisinde olduğum kısım zihnimde hiç yaşanmamış gibiydi. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Bayıtılmadan önce ondan geriye doğru saydığımı hatırlıyorum sonrasında gözümü odada açmışım.

"Herkes oradaydı güzelim." dedi Karan. "Delal annem hariç Alakan ve Milanlardan kimi tanıyorsan oradaydı." diye devam etti. "İyi yönünden bak Mert yoktu, yoksa daha kötü olurdu bir de onu dövmekle uğraşamazdım."

"Ama gelecek değil mi?"

"Gelecek, geldiye çoktan videonu izletmişlerdir."

"Bence siz abartıyorsunuz!" dediğimde bakışlarımı ondan çekip yola doğru çevirdim. Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı cama yasladığımda arabanın sarsıntısıyla başım da titremişti. "O kadar saçmalamış olamam!"

"O kadar saçmaladın," dedi, kolunu omzuma koyduğunda beni kendine çekince başım göğsüne düşmüştü. "Mahir'in seni neden bütün mekanlardan yasakladığını çok iyi anlıyorum ne hale gelebileceğini tahmin etmiş ki yasaklamış. Senin kesinlikle kafanın güzelleşmemesi lazım."

Kafamı kaldırıp hafif kirli sakallı çenesini gördüğümde kafamı geriye doğru biraz daha yatırdım. Gözlerimi kıstığımda, "Bence sen alkol almam için beni kışkırtıyorsun!" diye mırıldandım.

"Yok sana alkol falan! Değil alkol almak aynı ortamda bulunmak bile yasak sana!"

Kısık gözlerimi ona meydan okurcasına daha da kıstım. Kendisinin İstanbul'da mekanı vardı. Daha önce sahte kimlikle girdiğim, ruhunun bile duymadığı ki buna biricik abim Mahir'de dahil olan mekana sahip adam bana alkolü yasaklıyordu! Birinden kurtuldum derken biri başlamıştı. Unuttukları bir şey vardı, ben yeri geldiğinde ne Alakan oluyordum ne Milan. Ben bazen Marin bile olmuyordum.

Tekrarlanması yakındı!

"Görürsün sen!" dedim, ciddi bir tavırla. Bana yapılmamasını söyledikleri her şeyi yapmayı yemin etmiş gibi bir halim vardı. Sırf alacağım birkaç miktar alkolden kafamın güzelleşmeyeceğini ona kanıtlamak için şimdi Mardin'de bulunan bana en yakın bara gidesim vardı ama yapmayacaktım. Bu hakkımı başka zamana çok güzel bir şekilde kullanacaktım.

"Bunu sakın inada bindirme Marin!" dediğinde artık her şey için çok geç olduğunu ona söylemek istesem de yapmadım. İnada bindirmiştım, sana bu süreçte kolaylıklar diliyordum kocacığım çünkü senin bu karın kesinlikle alkol kullanacaktı. "Rüyanda görürsün ancak!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yolculuğun daha sakin geçmesi için ona bir şey demeyip onaylamak adına kafamı salladığımda kısa bir süre sonra ikimizde sükunete bürünmüştük.

"Ağam geldik." dedi, eş zamanlı olarak aracın hızı da yavaşladığında kafamı kaldırıp arabayı süren kişiye bile bakmamıştım utancımдан.

"Karan..." dedim, son çırpınışlarımda belki bir umut beni kimseye göstermeden odaya çıkartır ve olay tamamen unutulmadan çıkartmazdı.

"Hadi sevgilim yeni konağımıza ilk adımı atalım." dedi Karan, büyük bir acımasızlıkla konuştu. Motoru tamamen duran araçta korumalar aşağıya inmiş iki yanımızdaki kapıları açmıştı.

"Bana bunu yaptığınıza inanamıyorum!" diye hayıflandığımda açılan kapıdan kendimi dikkatle dışarıya attım. Ağrım sızım yoktu, ağrı kesicilerden hiçbir şey hissetmiyordum zaten. Ameliyat sandığımdan kolay geçmiş, diş çektirmekten daha hafif bir işlemdi. Karan kendi tarafından inip yanına geldi. Elimden tuttuğunda beni yeni konağıma doğru yöneltti.

"Bende inanamıyorum, Marin. İçime bebek koy diye bağırıp durmasaydın keşke. Sesin hâlâ kulağımda çınıyor." dedi Karan kulağıma fısıltılı bir sesle. Ona irileşen gözlerle baktığımda şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı. Attığım adımlar durunca aynı şekilde onunda adımları benimle beraber durdu.

"Hayır... hayır... hayır, olmadı değil mi böyle bir şey?" derken utanç duygum bütün bedenimi ele geçirmişti. "Hayır olamaz! Beni sinir etmek için diyorsun!"

"Bunlar iyi taraflarıydı. Konuştuklarımız nasıl bilinç altında kalmışsa bana seni çoğaltmalıyız diye ağlayıp durdun. Kendimi nesli tükenmekte olan çiftleşmeyi bekleyen canlı gibi hissetmeme neden oldun. Benden bir bebeğimizin olmasını bu kadar çok istediğini bilmiyordum sevgilim. Diğer yaptıklarından bahsetmek bile istemiyorum."

"Bütün bunlar olurken beni tekrar bayıltamadınız mı? Ya karının rezil olmasına nasıl izin verirsin sen?" dedim kısık çıkan bir sesle dişlerimin arasında tıslarcasına konuştum.

"En sonunda susman için ağzını kapattım elimi ısırдың, Marin!"

Kafamı kabullenemeyen bir ifadeyle iki yanına salladım. "Başka ne dedim? En azından neyle dalga geçeceklerini bileyim." dedim üzgün bir tonda.

"Bu duydukların yeterde artar sana. Kıpkırmızı kesildin zaten, diğerlerini hiç duymasan daha iyi güzelim."

"Çok kötüsünüz, resmen hasta halimle durumumdan faydalanıp kendinize eğlence çıkarmışsınız."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bebeğim ben ne yaptım?" dedi Karan, ellerim yüzümü avuçladığında kafamı yukarıya doğru kaldırdı. Bakışlarımız buluştuğunda dudaklarını tekrar araladı. "Hastanenin çevresinde tam üç tur peşinden koşturdu puşt en sonunda yakaladım dövdüm yine de silmedi!"

"Ya of!"

"Üzülme hadi geçelim," dedi, elini omuzuma attığında beni kendine çekti. Aramızdaki mesafe tamamen sıfırlandığında yürümeye başladık. "Kimse yoktur şimdi herkes koşturuyor yemek için ama sonrası olacaklar için söz veremiyorum. Keyfini yerine getireceğim ben senin."

Eski yere göre daha geniş sokağı olan kaldırımdan ilerlerken görkemli bir şekilde duran yapıya baktım. Girişinde bulunan hayvan figürleri farklı bir hava katarken etrafı izlemekten kendimi alamamıştım.

"Hanım ağam hoş gelmişsiniz." dedi Emrullah bey, kapının dışında her zamanki yerinde dururken ilk önce beni selamladı. Önünde durduğu kapıyı tamamen açtığında geçmem için işaret etti. "Çok geçmiş olsun, buyurun."

"Hoş buldum Emrullah bey, sağ olun." dedim, gülümseyerek.

"Burası ne böyle?" dedim hülyalı bir halde girdiğimiz avlunun içerisinde geniş alanda alabildiğince göz gezdirdim. Önceki nazarın daha aydınlık bir yerd. Dört ayrı merdiven vardı hepsi farklı yerlere çıkıyordu. "Ben diğer konağa büyük diyordum burası saray yavrusu!"

"Önceden burada bütün Milan aşireti yaşıyordu, babamın bütün akrabası buradaydı. Küçükken bizde burada hep beraber yaşıyorduk, zamanla anlaşmazlıklar olunca bütün aşiret dağıldı herkes kendi konağına geçti." diye açıkladı Karan. Bakışlarımı ona çevirmeden etrafta gezdirmeye devam ederken kafamı olumlu anlamda salladım. "Artık biz aile olacağımız için burayı biz dolduracağız."

"Avluda kimse yok? Herkes nerede?" dedim, dakikalar sonra fark ettiğim sessizlikle birlikte Emrullah bey dışında ne çalışan görmüştüm ne de ev ahalisinden birilerini.

"Hazırlıklarla uğraşıyorlardır, sana etrafı gezdireyim." dediğinde beni avlunun ortasına ilerletti. "Sonra odamıza çıkıp duş alalım, kendimize geliriz aşağıya öyle inelim o sıra her şey tamam olur."

"Alt taraf yine konuklar için olacak," dedi. Üç oda vardı gördüğüm kadarıyla, mutfak yine odalar kısmından ayrı bir yerdeydi. "Henüz boş olan odalar var eşyasız zamanla doldurulacak."

"Buranın manzarasını daha çok seveceğine eminim." derken merdivenlerden yukarıya çıkmaya başlamıştık. Bir kat yukarıya çıktığımızda kurulu masalar ve çardaklar vardı. Aynı zamanda yaz bahçesi olurken bir tarafı da kış bahçesi gibiydi. İleriye doğru adımladığımızda manzara

Özge Naz – Düşler Ağdı

ayaklarımızın altında serilmişti. Günün öğle saati olmasıyla tepeye varan güneş bulutlardan vakit buldukça kendini hissettiriyordu. Karan arkadan bana sarıldığında çenesini omzuma yerleştirdi.

"Güneşin batışını izleyebilmen için batı kısmını bize ayırttım önceki yerde güneşin doğuşu içeriye direkt vurunca rahatsız olup kalkıp perdeleri kapatıyordun."

Başımı yana çevirip elaya vurgun gözlerini odağıma aldığımda gülüşüm derin bir şekilde yüzüme yayıldı. "Bana dair her şeyi biliyorsun değil mi?" dedim, gözlerinin içine baktığımda yeşilleri keskinleşmişti.

"Her şeyi demeyelim de aklıma kazdığım ezbere bildiğim çok şeyin var." dedi Karan. Kimsenin etrafta olmayışıyla ona doğru döndüğümde ellerimi boynuna yerleştirdim. Uzun boyundan dolayı parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bana karşılık vermeye başladığında dudaklarım aralanmış, öpüşmemiş yoğun bir tutkunun esiri olmuştu. Sırtımdaki elleri aşağıya doğru azap dolu bir tınıyla ilerlediğinde belimden tutup beni kendine çekti.

Nefessiz kaldığımı hissederken istemeyerekte olsa geri çekildim. Dudağımın üzerinde kalan ıslaklığı dilimle bir kere daha ıslattığımda nefeslerimi düzene soktum. "En çok kendi yerimizi merak ediyorum." dediğimde terastan aşağıya inen merdivenlere yöneldim.

"Zühre ve Rojda düzeni yaptı," dedi Karan. "Eğer istemediğin beğenmediğin bir şey olursa değiştirirsin. Sen çıkana kadar her şeyin hazır olmasını istediğim için biraz aceleye geldi."

"İkisinin eli değdiyse güzel olmuştur kesin." dedim, emin bir halde. Önceki konakta da her şey istediğim gibiydi, defalarca değiştirebileceğimi söylemişlerdi o halini beğendiğim için çok büyük değişiklikler yapmamıştım.

Çift kapılı alana geldiğimizde içeriye geçmiştik. Uzun bir merdivenlerden çıkmış, sol yapıp kendi tarafımıza gelmiştik. Bir başka kapının önüne gelince Karan, kapıyı açıp içeriyi gösterdi. "Burası çalışma odamız, senin içinde ayrı alan yaptırıldı. Artık benim tarafımı işgal etmezsin Marin." dediğinde onun çalışma odasını talan ettiğime bu kadar sıkıldığını bilmiyordum. Aslında beni her defasında çalışma odasında görmesiyle sen yine burada mısın diye sorduğunda yüzüme kalmaya devam ediyordum.

"Ben kesin yine senin tarafından çıkmayacağım." dediğimde genişçe gülümsedim. Koridoru geçince bir başka odanın önüne geldiğimizde kapıyı açtı.

Gördüğüm manzarayla kaşlarım havaya kalkmıştı. "Salon?" dedim, şaşkınlıkla. "Zaten salonumuz vardı, bize ayrı alan mı yapıldı?" Duvardan duvara büyük bir televizyon vardı, önünde geniş bir koltuk az eşya ile çok ferah bir alan yapılmıştı. Önceki yerde tek bir yerde salon vardı o da hep beraber avlu da, çardakta, terasta oturmuyorsak orada oturuyorduk. Çok nadir oturduğumuz oluyordu, burada yazı yaşadığım için henüz kış tam olarak gelmiş sayılmazdı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Daha çok film gecelerimiz için alan diyelim güzelim, ikimizde sevmediğimiz için yatak odasına televizyon koydurmadım." diye açıkladı. "Yine akşam oturmak istersen bizimkilerle otururuz, oturmak istemediğinde burayı kullanırız gelen giden olursa ağırlamak istediğin kişileri burada ağırlayabilirsin."

Kaşlarım daha çok havaya kalkmıştı. "Bu kadar ince düşünmen..." diye mırıldandığımda şaşırmadan edememişim. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüğü belli oluyordu. "Diyecek bir şey bulamıyorum. Öyle lal ediyorsun beni, Karan."

"Gel sevgilim," dedi, bileğimden çekip beni götürdü. "Sana asıl sürprizimi görmelisin."

Ahşap kapının önüne geldiğimizde Karan kapıyı açmıştı. Geçmem için işaret ettiğinde bileğimi bırakmıştı. Açtığı yerden içeriye girdiğimde odayı görmemle birlikte gözlerimden kalpler çıkmıştı.

"İnanmıyorum..." dedim düşündüğümde daha güzel olması beni afallatmıştı. Zühre'nin kendi odasını da bildiğim için elinin buraya da değmesi güzel olmuştu. "Burası bizim odamız mı?"

"Bizim değil, Zahir'in odası. Sinirlisin ya yıkıp dağıtmak istersin diye düşündüm." dediğinde alaya vurdu. "Kimin odası olabilir sevgilim, bizim tabii ki."

"Çok güzel olmuş burası... diğer odalar boşuna yapılmış ben buradan çıkmam ki!" dedim ve koşar adımlarla kendimi yatağa bıraktım. Saçlarım yatağa dağılırken kollarımı iki yanına açtım. Yeni serilmiş yatak takımının keyfini çıkartırken Karan gelip önümde durmuştu.

"Çıkmamak konusunda sana katılıyorum bebeğim." dedi Karan. Bir bacağını bacağımın arasına koyup üzerime eğildiğinde burnumun üzerinden öptü. Bel oyuntuma yerleştirdiği iri elleriyle beni kavrayıp bedenimi yataktan kaldırdı.

Karan odanın içerisindeki diğer kapıya yöneldiğinde açtığı kapıda banyo olduğunu görmüştüm. İçeriye girmişti onun yokluğunda diğer kısma geçtim.

"Giyinme odamız bile var!" dedim, odanın içerisinde bir alan daha varken az kıyafetlerin asılı olduğu cam bölmeli dolaplar gözüme çarpmıştı. "Oh be artık çok daha fazla kıyafet alabileceğim!"

"Şimdi balkonumuza çıkalım sürprizim orada." dedi Karan, banyodan çıktığında yanıma geldi. Heyecanlandığımı hissederken ben sürpriz diye bahsettiği olayın buraya kadar gördüğüm şeyler sanmışım. Bir başka sürpriz mi beni bekliyordu? Kalbim sertçe teklediğinde arkama geçti. "Gözlerini kapatalım önce." derken iki eliyle gözlerimi kapatmıştı.

Onun yönlendirmesiyle yürüdüğümde, odanın içinde bulunan az önce gördüğüm balkona doğru ilerledim. Sürgülü cam kapıdan geçtiğimde tenime soğukluk çarpmıştı. Farklı bir zemine basmamla tamamen dışarıya çıktığımı hissederken Karan çok geçmeden gözlerimi açmıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan!" dedim, gördüğüm mavilik gözlerime yansıma yaparken gözlerimi birkaç kere kapatıp açtım. "Bu ne?"

"Oradan neye benziyor Marin?"

"Havuz!" dediğimde sesimdeki şaşkınlık elle tutulur değerdeydi. "Havuz mu yaptırdın?"

"Okyanusu getiremedim sana ama havuzla idare edeceksin deniz kızı."

"Bu..." diye mırıldandım. Bakışlarımı havuzdan, havuzun gördüğü manzaradan ayıramıyordum. Önü açık iki yanı kapalıydı. Gündüz bu haldeyken, gece ışıklandırma ile çok daha güzel olacağı belliydi. "Bu çok özel."

"Sen nasıl bir şeysin Karan Milan?" dediğimde hızlıca ona döndüm ve kucağına atladım. Bacaklarımı beline doladığımda Karan beni çevik bir hareketle sarmış yukarıya doğru kaldırmıştı. "Nasıl bir adamsın sen?"

"Sende kendini bulan bir adam." dedi ve dudaklarına bir öpücük bahşetti. "Senin için yanıp tutuşan bir adam." dediğinde tekrar öptü. "Senin için her şeyi yapabilecek bir adam."

"Daha beni kendine ne kadar aşık edeceksin? Seni daha ne kadar sevebilirim bilmiyorum ama alıp içime saklayasım var sanki ne yaparsam yapayım sana karşılığını veremeyecekmişim gibi hissediyorum. Öyle bir adamsın ki, her bir zerrem senin için yanıp tutuşuyor." diye fısıldadım. Korlaşan bakışlarımı kapattığımda dudağına uzandım. "Dilim lal olsa bile sana söyleyeceğim tek şey, seni sevdiğim olacak. Seni seviyorum Karan Milan."

"Biliyorum güzel karım." dedi aynı fısıltıyla. "Ruhunu hissedebiliyorum, ruhun ruhuma mühürlendi, hiçbir şey ve hiç kimse bu büyüü bozamaz."

"Şimdi sıcak bir duş alalım ve hazırlanalım. Yorucu bir gün olacak." dediğinde beni kucağından yavaşça indirdi.

"Odamızdan çıkmayabiliriz..." dedim, birazdan olacakları düşününce bu odanın dışına çıkmak istemiyordum. Zahir kesinlikle bana acımayacaktı çünkü tam olarak Elfida gibiydi. Buldukları fırsatı kullanmaktan çekinmeyen yapıları vardı. Ona yoğunlaşan gözlerle baktım. "İstersen duştan."

"Marin!" dedi Karan, sertçe. "Benim aklımı böyle çelemezsin demeyeceğim güzelim çelebilsin."

"Küvetteki su soğumasın," diye devam ettiğinde siyah gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. "Başka zaman soğutana kadar çıkmayız. Doktorun dediklerini duydun, kırk sekiz saat geçmeden ilişki yasak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Üzerimdeki kazağın etek ucundan tutup çıkardığımda sütyenimle kalmıştım. Altımdaki eşofmanı da bir çırpıda çıkardığımda yere attığım kıyafetlerimi topladım. Kucaklayıp banyoya ilerlediğimde Karan'da iç çamaşırı kalana kadar üzerindeki çıkarmış arkamdan geliyordu.

"O zaman üzuldüm senin adına kocacığım." diye yalancı bir sesle konuştuğumda banyoya girmiştim. İç çamaşırlarımı çıkartıp yarısı dolmuş küvetin içerisine kendimi bıraktım.

Seslice yutkunduğuna şahit oldum. "Senin bu fenalığınla ne yapacağım bilmiyorum." dedi ve vakit kaybetmeden o da suyun içerisine girmişti. Su biraz daha yükseldiğinde boynuma kadar kendimi soktum.

"Hoşuna gidiyor biliyorum."

"Fazlasıyla." dedi, beni onaylamak adına. "Benden ayrı kaldığın her günün acısını alacağım senden. Sana demiştim, sana hep diyorum. Sözün olsun sana Marin."

Elime şampuanın kutusunu aldığımda dökmek üzereyken Karan'ın konuşmasıyla durdum. "Benim yapmamı ister misin?" dedi sıcak bir sesle.

"Soruyor musun bir de?" dediğimde kutudan onun eline döktüm. "Buna hayır demem için kafayı yemiş olmam lazım, henüz kafayı yemedim sevgilim."

Gülümsedi. Onun gülümsemesiyle daha çok gülümsedim.

"Her şeyi özellikle geniş yaptırmış gibisin." derken doldurmuş olduğu sıcak suyun içerisine kenarda duran kiraz kokulu sabunlardan damlattım. Onunla birlikte daha çok köpürdüğünde Karan uzanıp suyu kapattı.

"Biraz öyle oldu," dedi, saçlarımı şampuanlamaya başladığında kendimi ona yaslayıp anın tadını çıkarttım. "Seni yere göğe sığdıramam çünkü."

Yarım saat kadar banyoda oyalandıktan sonra rahatlamış bir halde duştan çıkmıştım. Doktor duş almamda bir sakınca olmadığını söylediğini için günlerdir hastane de olmanın verdiği kokuşmuşlukla bir gün boyunca suyun içerisinde dursam anca paklanırdım. Rojda'nın bana idare etmem için almış olduğu kıyafetlerden yemek için en uygununu seçtim. Dizlerimin üzerinde biten, altı firfırlı beli kuşaklı gül kuru renginde olan elbiseyi üzerime geçirdim. Saçlarımı kurutup doğal haline bıraktığımda, makyaj malzemesi olmadığı için tenimi de doğal bırakmıştım. Çok ölü gibi durduğum için yanaklarımı kendince sıkıp kızartıp hafif pembeleştirdim.

"Ne yapıyorsun sen?" diye konuştuğunda aynanın karşısında oturan bana garip bir ifadeyle baktı.

"Makyaj malzemelerim yok, yüzüm kireç gibi duruyor. Biraz renk vermeye çalıştım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yanıma gelip yanağıma dudağını bastırduğında öpeceğini sandığım sırada dişlerini geçirip ısırılmıştı. "Ah! N'apıyorsun Karan!" diye acı içerisinde inlediğimde hızlıca diğer yanağıma da ısırılmıştı.

"Şimdi daha güzel oldu renk geldi biraz."

"Yamyam mısın sen ya!" dedim hissettiğim acıyla birlikte yanaklarımı ovuşturdum. "Acıdı!"

Karan beyaz gömlek, siyah pantolon giydiğinde her zamanki gibi yakışıklı olmuştu. Beraber odamızdan çıktığımızda seslerin geldiği yere doğru ilerledik. Avluya geniş bir masa hazırlanmış herkes arı gibi çalışıyordu.

"Yengeciğim..." dedi Zühre, koşar adımlarla bana geldiğinde kollarını hızlıca doladı.

"Zühre!" Kollarımı ona sarıp sıkı bir şekilde karşılık verdiğimde onu kucakladım.

"Gelemedim hiç yanına, uyurken geldim ama kaç kere. Sonra Delal anam biraz kötüye gidince onun yanından hiç ayrılmadım yoksa gelirdim. Kızmadın değil mi bana?" dedi, üzgün bir tavırla konuştu.

"Ya sana nasıl kızabilirim ben Zühre?" dedim, ondan ayrıldığımda. "Hiç sorun değil canım benim, bak evimizdeyiz hepimiz sağlıklıyız artık en önemlisi bu."

"Odanı beğendin mi?" dedi Zühre, heyecanla. "Dekorasyona pinterensten bakıp yaptım! Benim odamdan daha güzel oldu valla!"

"Daha güzel olamazdı, ellerinize sağlık. İyi ki varsın Zühre çok uğraştığın belli emeğini ödeyemem."

"Hanım ağam," diyen mahcup sesi işittiğimde Zühre'nin arkasında Rojda belirmişti.

"Rojdacığım!" dedim ona sarıldığımda çekingen bir tavırla duruyordu. "Çok özledim seni!"

"Bende sizi özledim hanım ağam! En çok köpüksüz kahvelerinizi özledim."

"O konuda kimse senin eline su dökemez Rojda," dedim gülmek için zor dururken. "Hem makine varken neden kendinizi yoruyorsunuz hâlâ anlamıyorum üstelik gidip makine bile almıştım sırf yorulmayın diye yine de elde yapmaya devam ettiniz!"

"Hanım ağam affedin beni! Havin'i bilemedim, ben onu arkadaş bellemişim buralarda. Kötü olduğunu bilmiyordum, bazen işleri onunla paylaşıyorduk bilseydim sizin tarafınıza hiç almazdım ben onu." dedi gözleri dolduğunda şalının ucuyla oynamaya başladı. "Havin'in hainliğinden beni de suçlarsınız diye çok korktum. Sizin bütün işleriniz bendeydi, her şeyinizi ben bilir ben yapardım. Mervan ağam bana kefil oldu, Rojda yapmaz dedi Allah razı olsun Mervan ağamdan. Karan ağama yalvardım işi bırakmak için bıraktırmadı bana. Ne yapsalar

Özge Naz – Düşler Ağdı

haklılardı hanımım onlardan da Allah razı gelsin bana inanıp güvendiler yüzlerini kara çıkarmadım."

"Hepsi geçti Rojda, olanla ölmüşe çare yok. Önümüze bakacağız. Ne olursa olsun bende kefilim sana her zaman. Sende benim kardeşim sayılırsın, hiçbir zaman yardımcı olarak görmedim seni."

"Sağ olun hanım ağam iyi ki varsınız," dedi ilk gördüğüm halinden daha rahatlamış bir tavıra bürünmüştü. "Ben mutfağa geçeyim."

"Ooooo." dedi duymaktan korktuğum ses. "Doktor bey ameliyattan çıkmış sonunda. Hastanız ayaklanmış, iyi geçti ameliyat galiba."

Zahir kahkaha atmamak için zor dururken bakışlarını bana çevirdi. Ona kaşlarını çatıp baktığımda yüzümden ona karşı en ufak bir yumuşama belirmemişti. Neyden bahsettiğini bilmediğim için onu cevapsız bıraktığımda bahsi geçen hastanın ben olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Hasta bensem doktor kimdi?

"Kes uzatma Zahir, güldün eğlendin bitti. Sabah ki dayağın yarım kaldı, devamını isteme benden." dedi Karan sert bir tavırla. "Telefonlarımızı hazırladın mı?"

"Hazırdı abi getireyim hemen."

Zahir'im alaycı bakışlarını es geçip hızlıca yanlarından ayrıldığımda avludaki masada oturan sırtı bana dönük olan Delal hanımı gördüm. Koşarak yanına gittiğimde kollarımı boynuna dolamıştım.

"Delal hanım." dedim, onu arkadan bir anda sarılmam şaşırttığımda korku dolu gözlerle bana baktı. Beni gördüğü an gözleri parlayınca korkusu hızlıca silinmişti.

"Gelin hanım."

"Çok korktum size bir şey oldu diye. Bana bir kere daha çok güçlü olduğunuzu kanıtladınız."

"Sende öylesin gelin ağa sende!" dedi Delal hanım, buruk bir şekilde gülümsedi. Eski konak ona defalarca mezar olmuştu ama hiç gömülmemişti. Bir canını gömmüştü bu çok acı vericiydi.

"Sende çok güçlüsün. Güçlü dur ki kimse bir daha böyle bir cesaret edemesin!"

"Doğrusunuz Delal hanım." derken bakışlarım avlu kapısından içeriye gelen babalarımı gördüm.

"Babam..." dedim, Delal hanımın yanından ayrılıp onları karşıladığımda sıkıca sarılmıştım. Babam saçlarının üzerinden öptüğünde kollarıyla beni sardı. "Hoş geldin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Prensesim," diye karşılık verdiğinde, bana endişeyle bakıyordu. Beni her şeyden sakınmaya çalışmıştı. Tek bir gözyaşımı dahi akıtmamak istersen gözyaşlarımda boğuluyor olduğumdan bihabersiz değildi artık. Ona sıcak bir şekilde gülümsediğimde her şeyin iyi olacağını belirtmek istedim, başını ne demek istediğimi anlamış gibi sallamıştı.

"Konağın neşesi, konağın çiçeği hoş gelmişsen." dedi Barzan babam. Babamdan ayrılıp onun yanına geçtiğimde hürmetten elini çeneme koyup sonra alınma götürmüştüm. Beni kendine çekip sarıldı.

"De hayde buyur otur, baş köşeye geç Mervan ağa." dedi Barzan babam, kendi yerini babama gösterdi. Babam hoşnut bir ifadeyle geçip oturduğunda halinden memnun gözükiyordu.

"Güzel kızım benim, çok iyi gözükiyorsun maşallah nazarlardan sakladım Allah'ım seni." dedi Behiçe annem. Saçlarını okşayıp anne şefkatini bana gösterdi.

"Sağ ol Behiçe anne."

Karan yanımıza gelip bana siyah bir telefon uzattı. "Yeni telefonun, öncekinde olanları kurtarabildikleri kadar kurtarmışlar." derken almam için işaret etti. Onunla birlikte çardağa geçtiğimizde babamlar uzun masaya oturmuştu. Telefonu alıp karıştırırken nelerin olup olmadığına bakıyordum. Yedekli dosyalardan fotoğraflarımın hepsi vardı, uygulamalarım olduğu gibi yüklüydü. Tek fark telefonumun rengi değişmişti. Sosyal medya hesaplarımda gezerken Karan'ın konuşmasıyla bakışlarımı ona çevirdim.

"Bu ne?" diye sordu.

"Ne ne?"

"Mert niye sana böyle bir şey yazmış?" dediğinde, bakışları benim telefonumdaydı. Bir süredir açmadığım için bir sürü bildirim ekrana düşerken Mert'in instagram hesabından bana bir sürü kalpler yağmıştı. Fotoğraflarıma yorumlar düşerken Karan telefonumu elimden aldı ve yazılanlara baktı. Onunla birlikte bende baktığımda garip bir şey görememiştim.

"İltifat etmiş ne var ki bunda?"

Karan bana bir şey demeyip uygulamadan çıkıp rehberine girdi. Mert'in adına girip aradığında uzun bir süre çalmıştı. Kapatıp tekrar aradığında Mert aramaya cevap vermemişti. "Açmıyor puşt! Hesabını soracağım bunun!"

Karan kaşlarını alnında derin çukur oluşturacak kadar kaçmıştı. Neye bu kadar sinirlendiğini anlamasam da Mert sürekli fotoğraflarıma iltifat ediyordu zaten buna kızmış olamazdı. İkizler ve Elfida önümüzden geçmek üzereyken Karan'ın seslenmesiyle durdular.

"Mert nerede Zahir?" dedi Karan sert bir tavırla. "Açmıyor telefonunu, ne zaman gelecekmış?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Mert kardeşiyle birlikte geliyor yaklaşmışlar alt sokaktalar birkaç dakikaya burada olur, abi." dedi Zühre, fevri bir şekilde abisini yanıtladığında Karan'ın kaşları mümkünmüş gibi daha çok çatıldı.

"Zahir dedim Zühre, sana sormamıştım sen nereden biliyorsun Mert'in ne zaman geleceğini?" dediğinde sinirden boynunda damarları belirmişti. Mert ve Zühre'nin arasında ne varsa Karan bundan kesinlikle haberdardı ve asla hoşnut değildi. "Sana ona abi de dediğim halde aynı şekilde devam ediyorsun. Gözüme batmaya başlıyorsun haberin olsun."

"Ye-yeni yer ya burası daha önce hiç gelmemiş konum istedi bende attım o şekilde haberim oldu. Yoksa nereden haberim olabilir? Hemen sinirlenme." dedi Zühre titrek bir sesle. Kıvırcık saçlarına atmış olduğu şalını düzelttiğinde bakışlarını Karan'dan kaçırdı. "Ben işlere yardım edeyim." Hızlı adımlarla uzaklaştığında Zahir ve Elfida da uzaklaşmıştı.

"Misafirle ilgileniyor işte sinirini niye kızdan çıkartıyorsun?" dediğimde kolunu tutup parmaklarımı teninin üzerinde gezdirdim.

"Onun derdi başka, Marin. Kardeşimi tanıyorum."

"Ne derdi olabilir ki?" diye sordum.

"Zühre küçüklüğünden beri Mert'i seviyor, yeni bir şey değil. Kendi kendine hayale kapılıp duruyor. Onu defalarca uyardım, abin o senin başka bir şey sakın düşünme dedim. Çünkü Mert'le arasında asla bir şey olamaz!" diye hırlarcasına konuştuğunda söylediklerine şaşırmadan edememiştim. İşte bundan haberim yoktu. Bende aralarında etkileşim var yeni bir şeyler var sanıyordum. Tamamen yanılmıştım Zühre çoktandır Mert'i seviyormuş ve benim haberim yoktu!

"Asla asla deme, demişler hiç duydun mu?" dedim, asla demesine karşılık. Zühre boş olmasa da Mert de en az onun kadar boş durmuyordu.

"Marin!" dedi Karan sertçe. "Delirtme beni! Kardeş onlar buna izin veremem! Mert nişanladığında Zühre'nin günlerce ağlayıp zırladığını ben biliyorum. Yine boş hayallere kapılıp gidiyor, sende sakın heveslendirme yine üzülüp kırılacak. Mert ona o gözle hiçbir zaman bakmadı, bakarsa da beni silmiş olur!"

"İyi bir şey demedim." dediğimde yanından kalktığımda kolumdan tutup uzaklaşmama izin vermedi.

"Sen nereye?"

"Mutfığa."

"Otur, senin bir işin yok."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bir şeyler atıştıracağım." diye yalan söyledim. Kızlar mutfağa doğru gitmişti. İkisini de haşlamak için yanlarına gidecektim. Birinin yengesi birinin en yakın arkadaşıydım güya benden saklamadıkları bir şey yoktu.

"Söylerim ben şimdi sana bir şeyler hazırlarlar."

"Ben kendim alacağım, ben yerken herkes gözüme mi baksın? Hemen birkaç lokma bir şey yiyip geleceğim sen otur burada." dedim, bir şey demesine izin vermeden yanından ayrıldığımda mutfağa girdim. Elfida ve Zühre dışında kimseyi görmezken olaya bodoslama daldım.

"Zühre..." dedim, benim geldiğimi fark etmeleri için. "Sen Mert'i mi seviyorsun?"

Zühre'nin açık kahve gözleri aniden irileşmişti. "Onu nereden çıkardın yenge?" dedi şaşkınlıkla.

"Yani ben aranızdaki elektriği görüyordum da, Karan'da birkaç şey söyledi. Bunu bana nasıl söylemezsin, Zühre!" dedim, kırgın bir sesle. "Elfida'yla ikinizi var ya alıp kafalarınızı birbirinize vuracağım. Bundan sonra bende size hiçbir şey anlatmayacağım! Benden bir şeyler saklıyorsunuz ve hiç hoşuma gitmiyor üstelik çok sinir bozucu!"

"Kızarsın diye..." dedi Elfida mahcup bir ifadeyle.

"Neye kızacağım Elfida?" dedim daha çok kızdığımında sinirden köpürüyordum. "Bana resmen Zahir'le İstanbul da buluştuğunu bile söylemedin! Bana ya bana söylemedin, bunu benden sakladın! Kaç tane dişinin olduğuna kadar bilen benden sakladın!"

"Ne!" dedi Zühre, olaydan bihaber. "İkiniz İstanbul'da mı buluştunuz? Zahir demek o yüzden düğüne gider gibi hazırlık yapıyordu İstanbul'a giderken, hiç söylemiyor da ikizime bak sen!"

"Sus Zühre!" dedim, onunda ikizinden bir farkı olmazken. "Sanki sen bir şeyler saklamıyorsun!"

"Beşer dakika veriyorum ikinize de!" derken oldukça hiddetle konuştum. "On dakika içinde her şeyi öğreneceğim! Benden hiçbir şey saklamayacaksınız, hele bir saklayın o zaman sizinle konuşuyor muyum görmüş olursunuz!"

"Sen anlat Elfida..." dedi Zühre. "Benimki beş dakikaya sığacak gibi değil."

Elfida kalçasını mutfağın tezgahına yasladı. "Tamam..." diye mırıldandı. Derin bir nefes alıp verdiği uzunca konuşacağını anlamıştım. "Zahir'le buraya ilk geldiğimde zaten baya samimi olmuştuk. Sonra Mert'i de düğünde tanıdım, Mert de sağ olsun çok iyi bir adam baya komik işte onunla da konuşuyordum..." dediğinde Zühre onu öldürecek gibi bakmaya başlamıştı. Elfida Zühre'nin bakışlarını görünce, "Bakma öyle Zühre aramızda öyle bir şey olmadı!" dedi.

"Sonra Zahir öğrendi baya kızdı, hatta kıskandı bende neden kıskandığımı anlamadım baya baya konuştukça daha samimi olduk. Sabah günaydın demeden gece iyi geceler demeden konuşmayı bitirmiyorduk. Mesafe vardı aramızda görüntülü konuşuyorduk... ben de özlediğimi söyledim o

Özge Naz – Düşler Ağdı

da ertesi güne atlayıp geldi." Zühre'yle ikimiz birbirimize bakmıştık. Zühre elini ağzına götürdüğünde Zahir'in bu hareketine şaşırılmış gözüküyordu. "Bakmayın öyle ya! Biliyorum bu kadar kısa sürede böyle bağlanmamız bana da saçma geldi ama kopamadık. Aramızda bir şey yok, ne olduğunu da bilmiyorum daha doğrusu. O kimseyle konuşmuyor görüşmüyor bende aynı şekilde. Tek bildiğim konuşmadan yapamadığım, konuşunca da heyecanlandığım!"

"Bir de... dün hastanede uyuyakalmışız. Nasıl oldu nasıl uyuduk anlamadım, fenalaşmışım sonra sessizlik olunca onun omuzunda uyuyakaldım. O da uyuyunca sarılmışız! Benim bu kadar..." dedi Elfida, bir çırpıda anlattığı için nefessiz kalmıştı. Kendine su doldurup içerken pası Zühre'ye vermişti.

"Şimdi siz elti mi olacaksınız?" dedi Zühre heyecanla. "Allah'ım yengelerim en yakın arkadaş! Üstelik benimde arkadaşlarım!"

"Elfida bu gidişle biraz olur! Yenge radarına takılacak!" dedim, ikisinin arasını hemen yapmayacaktım benden bir şey sakladığı için. Yapacaktım ama hemen değil. "Sana hâlâ kızgınım ve kolayca affetmeyeceğim Elfida!"

"Sen devam et Zühre, şimdi Karan beni göremeyince gelir zaten zar zor ayrıldım yanından. O gelmeden hemen anlat." dedim, aynı sertlikle tek bir yumuşama göstermezken kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Mert'i kendimi bildim bileli tanıyorum. Aramızda yaş farkı var... yani ben birinci sınıfa giderdim o yedinci sınıfa. Abim gelirdi yanımıza her teneffüs o da peşinden gelirdi. Abim olmayınca o gelirdi, okula beraber gider gelirdik. Yani çocukluğumdan beri hep hayatımdaydı Mert. Nereye baksam o vardı!" dedi Zühre, anlatırken o zamanlara gitmiş gibiydi. "Büyüdükçe daha çok kapıldım, Mert yani hem komik hem eğlenceli. Ee bir de kumral yakışıklı adam. Benim etrafımdaki adamlara bak hepsi esmer!" derken gözleri parlıyordu. Mert'e deliler gibi aşık olduğu belliydi. Anlamadığım benim bunca zaman nasıl fark etmediğimdi.

"O farklı geliyordu bana. Sevdim bende... ama ona hiçbir zaman söylemedim bizim buralar işte nasıl söyleyeyim. Hem abimin arkadaşı olmasından hem de onun sevgilisi vardı. Uzun yıllardır seviyorlardı, sonra nişanlandılar. O kadar çok dua etmişim ki... kabul oldu! Sevgilisi aldatmış, ayrıldılar. O tanıdığım Mert'ten geriye hiçbir şey kalmadı. Zaten abimle ikisi yurtdışında okudular, İstanbul'da yaşadılar derken yıllardır görmüyordum onu yine abimi görürsem onu da yanında görüyordum. Abim hep farkındaydı, amacımı hep belli ediyordum çünkü. Bana çok kızdı, sevgimden değil Mert'in beni o şekilde görmediği için kırılacağımdan. Devam edersen gerekirse onunla arkadaşlığımı bitireceğini söyledi bende tamamen içine gömdüm." dedi Zühre, ağlamamak için direniyordu. Zaten duygusal bir kızdı, çok çabuk ağlayabiliyordu.

"Peki Mert?" diye sordum. "O sana karşı boş mu?"

"Orası daha karışık... benimle hep uğraşıyordu. İnsan sevdiğiyle uğraşmış ya ondan mıdır bilmem. Üzgün olduğunu biliyordum, kalp yarası için mi konuşuyordu yoksa konuşmak istediği

Özge Naz - Düşler Ağdı

için mi bilmiyorum. Ama işte abim evlenmeden önce kısa süreliğine Mert yine yurtdışına çıktı. Sonra geri geldiğinde abimin şirketinde karşılaşmıştık. Onunla o zaman tekrar konuşmaya başladım. Ara sıra konuşuyoruz. Elini üzerimden hiç çekmedi, tam olarak benimle konuşmasa da benden haberi olduğunu biliyorum. Bilmiyorum ben ona karşı hep doluydum, ondan başka kimseyi de sevmedi gönlüm."

"Ah bahtsızlar sizi." dedim, yoğun bir acıma duygusuyla. "Neyse ki hayatınızda Marin Alakan Milan gibi bir varlık var ben her şeyi halledeceğim!"

"Marin değil marine edil-"

"Hele bir devamını getir seni buraya gömerim Elfida!" dedim, ne demek istediğini hızlıca anlarken onu durdurdum. Narkoz etkisiyle adıma marine demiştim. "Ben içeriye gidiyorum siz sonra gelirsiniz."

Onların yanından ayrılıp avluya geçtiğimde masa daha kalabalıklaşmıştı. Babam beni gördüğünde başını kaldırdı.

"Eee Marin," dedi babam. "Sabah ki saçmalığından bahsedecek misin kızım?"

"Ben susma hakkımı kullanmak istiyorum, baba." derken Karan'ın yanına geçip oturdum.

Zahir bütün Mardin'i inletecek şekilde kahkaha attığında herkes onunla birlikte gülmüştü. "Yenge keşke sabahta susma hakkını kullansaydın!" dedi zorlukla kahkahaların arasında konuştu.

"Zahir!" dedim uyarır bir tonda. "Aramızdaki bağın artık çöpten ibaret olmasını istemiyorsan sende susma hakkını kullan!"

Elfida ve Zühre geldiklerinde masadaki yerlerini almışlardı. Elfida'nın bakışları bendeyken bana bir şey demek üzereyken konuşmasına izin vermedim.

"Sende aynı şekilde Elfida! Hiç ağzını açma!" dediğimde tavrımdan dolayı gülüş sesleri azalmıştı. "Elinizdeki koz benim elimdeki kozun yanında hiçbir şey. Benimle ters düşmemen gerektiğini ilk sen öğrenmiştin Zahir, umarım ters düşmezsin yoksa bir kurşun izi de abin gibi sende de olur!"

"İşte benim Marin'im." dedi Karan elini belime koyduğunda beni kendine doğru yaklaştırdı. "Sabah boşuna üç tur atıp, Zahir'i dinlene dinlene dövmüşüm. Elimi kaldırmama gerek bile yokmuş, iki dakika da mum ettin."

Karan tam beni öpecekken duyduğu sesle birlikte küfür ederek geriye çekildi.

"Marin!" dedi Uygur. "Hani otuz üç dakika sonra yanıma gelecektin? Otuz üç gün oldu!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tam zamanında geldi velet." diye hırladı Karan. "Ben kesinlikle çocuk istemiyorum Marin."

"Uygarcığım." dedim, oturduğum yerden kalktığımda eğilip onun boyuna geldim. "Özür dilerim, gelemedim yanına. Otuz üç gün olmadı ama bir hafta olmuştur." Onun arkasında Mert gözüdürken bakışlarımı ona çevirdim. "Mert ilk senin gelmen gerekiyordu, nerede kaldınız?"

"Bunun için geç kaldık güzellik," dedi Uygur elleri arkasında saklı bir şekilde dururken öne doğru çıkarttı. "Sana çiçek aldım."

"Ooooo."

"Uygur beye bakın," dedi Elfida. "Tam bir beyefendi."

"Bana çiçek mi aldın sen?" dediğimde yüzümde derin gülümseme belirdi.

"Evet, abim senin çiçekleri sevdiğini söyledi. O gün de duymuştum seni çiçeklerim diye ağlıyordun. Bunlar artık senin. Hem dalından koparmadım ölmesinler diye saksıyla getirdim." dedi Uygur.

Elindeki çiçeği alıp masaya koyduğumda onu kendime çekip sarıldım. "Çok teşekkür ederim Uygur." dedim gözlerimin dolduğunu hissederken kirpiklerimi oynatmamaya çalıştım. "Beni çok mutlu ettin."

"Çocuktaki inceliğe bakar mısınız?" dedi Elfida. Yanımızda belirdiğinde Uygur'ın saçlarını karıştırdı. "Seninle evlenebiliyor muyum Uygur?"

"Ben evlenirsem sadece Marin'le evlenirim, şansınıza küsün." dedi Uygur. Masadakiler gülüşmeye başladığında buna bir tek Karan Milan gülmemişti.

"Ama Marin evli, bak ben evli değilim. Beni vermezlerse kaçabilirim sana!"

"Marin'e kuma gitsin Uygur, hep kadınlar mı gidecek erkekler gitsin birazda." dedi Mert.

"Kuma mı?" dedi Uygur, bakışlarını abisine çevirdi. "O ne oluyor?"

"Mert! Kardeşinin yanında kes sesini!" dedim kaşlarımı çattığımda. Uygur'ı kendime çevirdiğimde bana bakmasını sağladım. "Sen sakın abin gibi patavatsız olma tamam mı?"

"Olmam güzellik!" dedi Uygur tatlı bir edayla. "Ben Mert abim olsaydım çoktan Zü-"

"Lan seni getirdiğime pişman etme beni Uygur! Ne konuştuk seninle? Valla alırım tabletini bir daha zor görürsün yüzünü!" diye atıldı Mert. Ben Uygur'ın ne dediğini anlamıştım.

"Mert sende geleceğin babalığını görüyorum çok doğru bir yoldasın aynen devam et yengesinin gülü." diye alay ettim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır alma! O zaman nasıl Marin'in fotoğraflarına bakacağım!" dedi Uygur, dudakları dışarı doğru kıvrılmıştı.

"Karımın sapığı mı oldun sen benim başıma Uygur?" dedi Karan, sinirle. "Ne fotoğrafından bahsediyor?"

"Ya instagramda Marin'le takipleşiyorum ya bu gördü orada, görüş o görüş sürekli açıp açıp bakıyor. Beğeni atıp yorum yapıyor benim hesabımdan yapma desem de dinlemiyor. Bak Karan ağa yaşatmaz seni diyorum ölümden korksaydık güzele vurulmazdık diyor." dedi Mert, gülmek için kendini kasiyordu. Gülerse Karan daha çok sinirlenecekti biliyordu.

"Lan sen mi benim karıma yorum yazıp duruyordun!" dedi Karan, daha çok sinirlendiğinde alnında damar belirmişti. "Az kala abini vuracaktım!"

"Evet ben yazdım!" dedi Uygur, kendinden ödün vermezken onun bu haline daha çok gülmüştüm.

"Velet sen benim dayağımı hiç yemedin." dediğinde Karan yerinden kalkıp Uygur'a doğru yürüdü. Uygur onun uzun boyuna gökdelene bakar gibi baktığında birkaç adım geriledi. "Gel buraya."

Uygur kaçmadan Karan onu yakaladığında yere yatırıp karnını gıdıklamaya başladı. Uygur'ın gülüşleri konağın içerisinde yankılanırken avluda olan herkes ikisini izliyordu.

"Bir daha karımın fotoğraflarına bakacak mısın?" diye sorduğunda Uygur başını olumsuz anlamda salladı.

"Marin, kurtar beni!" dedi Uygur, yardım çığlıkları atmaya başladı.

"Karan!" dediğimde yanlarını geçip onu çekmeye çalıştım ama gülmekten yapamıyordum. O kadar komik bir haldelerdi ki herkes gülerken izliyordu. Zahir yine telefonu eline almış video çekiyordu. "Uğraşma çocukla!"

"Çocuk muyum ben ya! Aşk olsun Marin!" dedi Uygur sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki gözleri parlamıştı. "Olsun olsun hatta aşk olsun."

"Ağzına acı biber sürerim senin o diline sahip çık, karımdan uzak dur velet!"

"Çatlatacaksın Uygur'ı, bırak Karan."

Karan daha fazla uzatmadan Uygur'ı bıraktığında Uygur yattığı yerden kalkıp koşar adımlarla bana gelmiş kollarını boynuma dolamıştı. "Marin sende özledin mi beni?" diye sordu.

"Çok özledim Uygurcığım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Biliyordum." dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Yorumlarıma cevap vermedin ama! O kadar mesaj attım hiçbirine dönmedin! Kalbimi kıran ilk kız sensin!"

"Ya ilk kız ben miyim?" dedim yalancı bir sesle. "Nasıl affettireceğim sana kendimi?"

"Karan ağayı bırakıp bana gelersen affederim seni!"

"O biraz sıkar Uygur." dedi Karan, kızgınlıkla.

"Marin sence de Karan ağa çok kaba bir adam değil mi?" dedi Uygur onu daha çok kudurtmaya yemin etmiş gibiydi. "Kızlar bu kadar kaba erkeklerin nesinden hoşlanıyor anlamıyorum!"

"Sen onun öyle olduğunda bakma Uygarcığım." dedim ona bir sır veriyormuş gibi sesimi çok kısmadan kulağına doğru konuştum. "O herkese hırlıyor bana gelince mırlıyor."

"Hayde hayde bırakın çocukluğu da oturun sofraya." dedi Barzan babam, keyifli bir sesle. "Güzel kızım, oğlum da giriş yaptı konağa."

"Güzel anne gelmiş." dedim onların yanına gittiğimde ilk Berivan'a sarılmıştım. "Abiciğim hoş geldin."

"Abisin gülü çok iyi gözüküyorsun." dedi Mahir abim bana sarıldığında yanaklarımdan öpmüştü.

Herkes masaya yerleştiğinde sandalyeler yaklaştırılmıştı. "Her günümüz bundan daha güzel olsun." dedi Barzan babam. "Alakan'lara inadinı kırıp konağıma teşrif ettikleri için ayrıca teşekkür ederim."

"Sıra sizde, en kısa zamanda ben bekliyorum sizi Barzan ağa." dedi babam.

"De hayde afiyet olsun." diye besmele çekip ilk lokmasına başlamıştı Barzan babam. Onunla birlikte herkes başladığında uzun süren bir yemek faslına geçmiştik. Karan kendinden çok bana yedirirken çatladığımı hissederken zorlukla geriye yaslandım.

"Bana çok güzel hediyeler verdiniz..." dedi Berivan, bebek için herkes bir şeyler almışken henüz ben yeğenime hiçbir şey alamamıştım. En kısa zamanda hediye almayı aklıma not ettiğimde onu dinlemeye devam ettim. "O zaman Mahir'le bizimde size hediyemiz var."

"Bebeğimizin cinsiyeti belli oldu!" dedi Berivan büyük bir heyecanla.

"Ne! Belli oldu mu?" dedim şaşkınlıkla. Ondaki heyecan bana da yansıdığına oturduğum yerde kıpraştım. "Çok heyecanlı!"

"Allah'ım lütfen küçük bir Berivan olsun lütfen!" diye dua ederken Karan gülmeye başlamıştı. "Mahir abimden bir tane yeterli, bir de onun kopyası olmasın!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sus kız," dedi Mahir abim. "Bak çocuk doğduğundan itibaren sana karşı doldurmaya başladım. Bebeğim babasına düşkün olacak! Halası şansına küssün!"

"Ay abla teyze oluyorum, yeğenim bir an önce doğsa keşke!" dedi Zühre.

"Bir susun da söylesinler." dedi Zahir büyük bir sabırsızlıkla. "Söyle güzel ablam, dayısının küçük yeğeni kız mı erkek mi?"

"Bir kızımız olacak!"

"İşte bu!" diye bağırdığımda oturduğum yerden kalktım ve kollarımı Berivan'ın boynuna doladım. "Tebrik ederim." dedim, mutlulukla içim içime sığmıyordu. Yeğenim kız olacaktı. "Çok sevindim."

"İlk torun Berivan ve Mahir'den geldiğine göre, isteyin benden ne isterseniz." dedi Barzan babam yıllardır torun bekliyordu. En çok sevinmek onun hakkıydı. "Torunum sağlıklı kucağımıza gelsin, sonra onunda istekleri tek tek yerine gelecek!"

"Sonunda şuralarda çocuk sesi duyacağız!" diye devam ettiğinde yüzünde gülümseme eksik olmuyordu.

"Alakan'lardan Milanlara biraz zor gönderirim ben torunumu. Görmek istersen gelirsin Barzan ağa!" dedi babam oturduğu yerde gerindi ve ceketini düzeltti.

"Mervan ağa!" dedi Barzan babam. "Konu torunumsa her yere gelirim! Yeter ki olsun!"

"Bebeğimizin ismini de ben açıklayalım mı Mahir?" diye sordu Berivan.

Abim elini Berivan'ın karnına yerleştirdiğinde aynı sıcaklıkla baktı. "Olur güzelim, açıklayalım."

"Bebeğimizin adı..." dedi Berivan. "Hilal,"

"Hilal Alakan." diye devam ettiğinde kaşlarımı çattım.

"Hilal mi?" diye sordum, ifadesiz bir şekilde. "Gerçekten mi?"

"Ama bu..." derken benim cümlemi abim tamamlamıştı.

"Evet güzel kardeşim, annemizin adı."

"Neden böyle bir şey yaptınız?" diye sordum. "Annemin ikinci adını mı koydunuz?"

"Evet..." dedi abim. "Sen Deniz'in kızı olduğun için annemin ikinci ismini koyalım dedik. Belki doğacak çocuğuna sen Deniz adını koymak istersin diye..." Gözlerim dolmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben karşı çıktım istemedim başta kızım," dedi babam, koyu gözlerinde buğu belirmişti. "Alakan'ların geleneği olarak kız çocuklarına isimleri anneleri koyar. Senin adını da annen koymuştu."

"Berivan kendisi koymak istedi, istemedim ama isim koymak onun hakkıdır. Söyleye söyleye ben de alıştım." dediğinde babam mutlu gözüküyordu.

"Bu çok güzel..." derken onların yanından ayrılmadan Berivan'a tekrardan sarıldım. "Ben ne diyeceğimi bilmiyorum Berivan. Çok teşekkür ederim. Annemin adı çok yakışacak yeğenime. Koyduğunuza çok sevindim."

"Hilal Alakan," derken elimi karnına koymuş, hafif belirgin olan karnında parmaklarımı gezdirdim. "Adın gibi güzel olacaksın, Hilal. Sana söz veriyorum adın yarım kalmayacak ve Deniz diye de çocuğum olacak."

"Hadi fotoğraf çekilelim." dedi Zühre. "İki aşirette bunu çerçeveletip konağına asacak."

Herkes Zühre'ye katıldığında sandalyeler hazırlanmıştı. Arkamıza konağı almış, manzaramız konak olacaktı. Kadınların hepsi oturuyor bir şekilde erkekler ise onların arkasında duracak şekilde ayarlanmıştı. Hepimiz yerimizi aldığımızda karşımızda bizi çekecek kimse kalmamıştı.

"Kim çekecek bizi?" diye sordu Karan, mantıklı bir şekilde.

"Ben çekeyim Karan ağam," dedi Rojda, servisler için beklerken hemen atılmıştı.

"Hayır sende gel, Rojda."

"Yok ağam ben geçmeyeyim," dedi Rojda mahcup bir ifadeyle.

"Ağana karşı mı çıkıyorsun Rojda gel diyorsam gel."

"Ee kim çekecek bizi?" diye soran Zahir olurken hepimizin bakışları avlunun sürgülü kapısının çıkan sesine doğru düşmüştü.

"Bizsiz mi fotoğraf çekiliyorsunuz Alakan'lar?" dedi içeriye giren kadın. Gördüğüm kişiyle bakışlarım irileştiğinde şaşırmadan edememişim. Oturduğum yerden kalktığımda kısa olan mesafeyi sıfırladım.

"Teyze!" dedim, sesimde şaşkınlığın tınısı vardı. "Senin ne işin var burada?"

"Sizi özledim geldim, seninle hiç bu kadar süre ayrı kalmamıştım kızım." dedi Derya teyzem beni sarıp sarmaladı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"İyi ki geldin teyzeciğim, çok mutlu ettin beni." dedim aynı şekilde onu sardığımda rüyada gibiydim. Hayatımda sevdiğim kim varsa yanımda duruyordu. "Gel bak, Mahir'in çocuğu olacak!"

"Evet biliyorum yavrum. Her şeyden haberim var. Mahir duygusuz falan ama senden daha hayırlı çıktı! Her gün arayıp soruyor teyzesini sen hiç aramadın beni çok kırdım sana!"

"Teyze beni bilmiyorsun sanki..."

"Şaka yapıyorum teyzesinin bir tanesi." dediğinde burnumu sıktı.

"Eee hadi ama ağaç olduk burada." dedi Elfida. "Derya teyze gelin durmayın öyle!"

"Patlama geliyoruz!" dediğimde teyzemin kolunda tutup onu içeriye çektim. "Fotoğraf çekiliyorduk sen de gel teyze. Bu güzel anımızda senin de olman lazım."

"Kim çekecek bizi?" diye sordu Zahir, tekrardan.

"Ben," diyen farklı sesle birlikte bakışlarım arkaya düşmüştü. "Ben çekerim sizi."

"Demir mi o?" dedim ikinci bir şoku çok geçmeden yaşadığımda bakışlarım yüzünde durmuştu. "Sakin bana Demir olduğunu söyleme!"

"Marin!" dedi Demir, yanıma geldiğinde beni kollarının arasına aldı. "Beni unutacağımı hiç düşünmemiştim, çiçeğim."

"Gerçekten sensin Demir!"

Demir Yıldırım, beni büyüten bu yaşa getiren beraber yaşadığım teyzemin tek çocuğuydu. Yirmi yedi yaşında, benden dört yaş büyüktü. Üç yıl önce yurtdışında bir şirketten aldığı teklifle oraya taşınmıştı. En son üç yıl önce görmüştüm. Aynı kanı taşıdığım öz abim olan Mahir abimden bana daha yakın, kuzenden çok en yakın iki arkadaşlık.

Karşımdaki bana sıcak gülümsemesiyle bakan Demir Yıldırım, Uygarcığımın tam olarak büyümüş haliydi! Kuzenim Demir'in beni sürpriz ziyaretine gelmesine en çok Karan Milan sevinecekti. Uygar'a henüz çocuk diye bir şey yapmamış olabilirdi lâkin, Demir'in bana olan samimi tavrına kesinlikle bir şey yapacaktı!

﴿ BÖLÜM 61 ﴾

61. BÖLÜM “DEMİR”

"Marin!" dedi Demir, yanıma geldiğinde beni kollarının arasına aldı. "Beni unutacağını hiç düşünmemiştim, çiçeğim."

"Gerçekten sensin Demir!"

Kollarımız ayrıldığında bir adım geriye çekildim. Onu baştan aşağıya süzdüğümde en son gördüğüm halinden baya değişmişti. Yolda görsem tanımaz, yanından geçip giderdim büyük ihtimalle. Vücudundaki kas oranını arttırmış, saç tarzını değiştirmişti. Koyu kumral saçları üç numara, asker tıraşı kıvamındaydı. Kasları tişörtünün altından patlayacak gibi duruyordu. Demir yakışıklıydı ve görüşmediğimiz süre boyunca yakışıklılığına yakışıklılık katmıştı.

"Çiçeğim demesen bilemeyecektim ne olmuş sana böyle?" diye sorduğumda, onu süzmekten kendimi alamıyordum.

Gözündeki siyah camlı gözlüğünü çıkardığında, "Değişmişim değil mi?" dedi Demir kendini gösterdi. Elini kısacık diken diken olan saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Çok değişmişsin." dedim, yüzümde gülümseyen bir ifadeyle. Koyu yeşil gözleri gözlerimde durdu. "Koca adam olmuşsun. En son gördüğümde pısrığın tekiydin şimdi..."

"Baya yakışıklı adam oldum, az önce gelene kadar on kız bayıldı yolda. Zor kaldırdım yerden." dedi Demir, iki dakikadan fazla egosuz konuşamazken hemen kendini belli etmişti.

"Yürüyen ego!" diye söylendiğimde sevinçten dudaklarım birbirine kavuşmuyordu.

"Karakterinde az gelişme yaşasaydı keşke."

"Gel kız buraya!" dedi Demir. Beni kendine çektiğinde kucaklayıp havaya kaldırdı. Etrafında bir tur attığında kollarım boynuna dolayıp düşmemeye çalıştım. "Çiçeğim benim çok özlemişim seni."

"Kızım kaç kilosun sen ya, belimi ağrıttın!"

"Kasları boşuna yaptığın belli oluyor." derken pazularına yavaşça vurdum. Hissettiğim sertlikle hiçte boşuna yapmadığı belli oluyordu. Kas yığımı olmuştu.

"Sakin bana beni öldürecek gibi bakan adamın kocan olduğunu söyleme!" diye kulağıma fısıldar bir şekilde konuştu. Yutkunuşum boğazımda kalırken soğuk bir ter ensemden belime doğru aktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Zaman, mekan kavramın Demir'i görmemle birlikte kaybolurken kendimi yıllar öncesinde hissetmekten geri alamamıştım.

Yutkundum. "Yüzünü göremiyorum ama tarif ettiğin şekildeyse o kesinlikle Karan Milan'dır." dedim aynı sessizlikle mırıldandım.

"Beni öldürür mü?" dedi Demir, soğuk bir sesle konuştu. Beni saran kollarının arasında kucağında yirmi kişinin önünde durduğum yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Etraftaki ölüm sessizliği birazdan kılınacak olan cenaze namazının habercisi gibiydi.

"Öldürmemesi için yalvarabilirim." diye mırıldandım. "İndir beni hemen herkesin içinde olduğumuzu unutmuşum."

Demir beni kaldırdığının aksine yavaşça yere geri bıraktığında ayaklarımı zemine bastım. Üzerimde sıyrılan elbisemi aşağıya çektiirdiğimde Demir hafifçe öksürmüş bakışlarını benden çekmişti. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, Demir ile birbirimize baktığımızda bakışlarımız konuşmuştu. Demir omuzumun gerisini işaret ettiğinde dönüp dönmek konusunda kararsız kalmıştım.

Karan'ın sinirle soluyan nefesi enseme yakıyordu.

"Marin?" dedi Karan, sesinde tehlikenin tınısı vardı. Adımı söylemekten çok sorar gibi konuştum. Hayırdır der gibiydi. Ne oluyoruz der gibiydi. Bittin sen der gibiydi. "Kim bu adam?"

Derince bir soluk aldığımında genişleyen göğüs kafesimle birlikte yavaşça arkama döndüm. Harelerine damlayan koyuluğu gördüğümde ikinci kere yutkundum. Bakışlarının hedefi ben değilken direkt olarak Demir'e bakıyordu.

"Demir... bu eşim Karan," diye mırıldandığımda Demir'e Karan'ı işaret ettim. "Karan bu da Demir. Derya teyzemin oğlu oluyor biz beraber büyüdük, kendisi kuzenim."

"Memnun oldum, Karan." dedi Demir, bir adım attığında elini centilmen bir tavırla uzattı. "Demir Yıldırım, ben." diye devam ettiğinde bir elini omzuma atıp beni kendine yasladı. "Buraya adım attığımdan beri adını çok duydum Karan ağa, kuzenimin eşiyle tanışabildim sonunda."

Karan ona uzatılan ele cevapsız kalacak gibi duruyordu. Bakışlarını Demir'in eline çevirdiğinde çenesi daha çok kasılmıştı. Kaşlarını çatıp daha fazla cevapsız kalmazken elini kelimenin tam anlamıyla sıktı. Bakışlarını Demir'e çevirdiğimde çenesini sıkılmıştı. Elinin boğumları neredeyse beyazlamıştı.

Karan birkaç adım attığında Demir'in yüzüne doğru eğildi. "Demir Yıldırım, demek. Hoş geldin." derken sesindeki soğukluk beni bile üşütecek cinstendi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Göründüğünden daha sertmiş." dedi sadece benim duyabileceğim bir tonda konuştu. "Kaslarımı boşuna yapmamışım o zaman, çabucak yere seremeyecek beni. Eniştemizle biraz oynayalım bakalım."

Demir'e irileşen gözlerle baktığımda kafamı iki yanıma olumsuz anlamda salladım. Demir yeri geldiğinde dünyanın en gıcık, en sinir bozucu insanı olabiliyordu. Bu yönünü Karan'a göstermemeliydi çünkü Karan'ın en tahammülü olmadığı bütün şeyler Demir'e yüklenmiş gibiydi.

"Al," dediğinde Karan aynı sertlikte konuşurken elindeki telefonu Demir'e doğru kelimenin tam anlamıyla fırlattı. Demir son anda kucağına çarpan telefonu düşmeden eliyle yakaladığında bakışlarını ona kaldırdı. "Madem çok ısrar ettin fotoğrafımızı çek bakalım."

Karan beni bileğimden tutup biraz ötemizde olan kalabalığa doğru nazik olmayan bir tavırla götürdü. Siniri azalmamış olacak ki alev topuna dönen bakışlarını bana değdirmiyordu.

"Eveet." dedi Demir, keyifli çıkan sesi avlunun içerisinde yankılandığında bedenimle birlikte bakışlarımı da ona çevirdim. Elindeki telefonu kaldırıp bize doğrulttuğunda sandalyeye geçip oturdum. "Mervan enişte sen biraz gül." dedi Demir, profesyonel fotoğrafçı edasıyla direktif vermeye başlamıştı.

"Anne sende saçını geriye at, dik dur biraz." derken kıkırdamadan edememiştim.

"Ufaklık, sen iki üç adım öne gel gözükmüyorsun." diye devam etmesiyle bu seferki hedefi Uygur olurken Uygur durduğu yerden yanıma doğru geldi.

"Ben bu güzelliğin yanında durabilir miyim?" diye sordu Uygur. Yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tutarken dişlerim gıcırdamıştı. "Biz yan yana olalım Marin."

"İyi hadi dur bakalım, baya yakıştın oraya." dedi Demir, bakışları Karan'ın olduğu tarafa bakarken onun bu olaya sinirlenmesi onu sevindirmişti.

"Fotoğrafçı sanki herifteki hareketlere bak." dedi Karan, homurdandığında fotoğrafımızda tek suratı asık olan kişinin kim olduğu belliydi.

"Karan, sessiz olur musun?" dedim fotoğrafta en mutlu kişinin ben olacağı belliyken gülmekten dudaklarım birbirine kavuşmuyordu. Çenem ağrımıştı o derece. "Hele bir o fotoğrafta sinirli dur, doğru çıkana kadar kimseyi kaldırmam buradan!"

Duruşumu düzelttiğim sırada Demir'in konuşmasıyla hareketlerimi kestim. "Çiçeğim senin hiçbir şey yapmana gerek yok çok güzel çıkıyorsun." dedi Demir alay dolu bir sesle konuştu.

"Çiçeğim mi dedi lan o?" diye Karan'ın hırladığını işitirken olduğum yerde aniden kafamı ona kaldırdım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ne çiçeği?" dedim, duymamış gibi davranmayı tercih etmiştim. "Sana öyle gelmiştir!"

"Çekiyorum." dedi Demir, kendi duruşunu da ayarladığında fotoğrafı çekmeden önce son kez konuştu. "Peynir deyin..."

"Peyniir." diye hep bir ağızdan aynı ses çıkarken sadece bir kişi farklı kelime söylemişti.

"Puşt." dedi Karan Milan.

"Ne dedin ne dedin?" derken sinirle ona döndüm. Kaşlarımı çattığımda Karan'a inanamayan bir halde baktım. Yanlış duymamışım puşt demişti. Ağzından hiç düşürmediği tek kelime! "Puşt mu dedin sen! Benim kuzenime hem de?"

"Ne puşt?" dedi Karan sertçe. "Sana öyle gelmiştir." dediğinde beni az önceki lafımla çok geçmeden vurmıştı.

"Ay kötü çıktıysam tekrar çeker misin Demir abi?" dedi Elfida. Saçlarını diğer tarafa attığında büyük ihtimalle hangi açının iyi olduğunu hesaplayıp ona göre fotoğrafta karar kılacaktı.

"Elfida aynı bıraktığım gibisin." dedi Demir. Herkes bir tarafa dağıldığında fotoğraf faslı tahmin ettiğimden çok kısa sürmüştü. Sandalyeler masanın etrafına tekrar dizilmeye başlamıştı. Demir adımlarını bana doğru attığında yanıma gelip durdu. Telefonu Karan'ın ona yaptığı gibi o da aynı tavırda fırlattığında altta kalmayacağını belli etmişti.

"Bende çiçeğimle fotoğraf çekileceğim." diye konuştuğunda oturduğum yerde elimden tutup beni kaldırdı.

"Çiçeğin?" dedi Karan sorarcasına. Bakışlarındaki öfke bir demiri eritebilecek seviyeydi. Masaya bırakmış olduğum Uygur'ın bana aldığı çiçeği Karan eline aldı ve çok geçmeden Demir'e tutuşturdu. "Al, çiçek. Çekil fotoğrafını."

"Gel güzelim otur sen, ayakta durma." dedi Karan, Demir'in beni kaldırdığı yere tekrar oturttu. Yanıma geçip oturduğunda elimi kendi eline kenetlemişti. Ona inanamayan bir halde bakarken bu yaptığına anlam verememişim. Bu denli kıskanamazdı herhalde.

Yanımdaki diğer sandalyeyi işaret ettiğimde Demir'e doğru konuştum. "Otur hadi çekilelim fotoğraf." derken Karan'ın ellerimi saran elini yavaşça benden ayırdım. "Karan'ın tavrını yanlış anlama, sabah ameliyattan çıktığım için yorulmamı istemiyor sadece." diye durumu düzeltmeye çalıştığımda kuzenim olan adamı kıskanmasına gerek yoktu.

Demir güler bir halde diğer yanımdaki boş sandalyeye oturduğunda kendi telefonunu çıkarmış fotoğraf çekilmeye dalmıştık. Karan sessiz kalıp bir şey demeden bizi izlediğinde gözlerindeki öfke bir an olsun azalmamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kıvırcık biraz kes saçlarını güzelliğini kapatıyor." dedi Demir. Karan ve Mert hariç hepimiz gençler olarak fotoğraf çekildiğimizde Zühre'nin fotoğrafa sığmayan kabarık olan saçlarına laf atmıştı.

"Kıvırcık deme ona." diyen Mert olduğunda ortamdaki herkesin bakışı ona dönmüştü. "Sevmiyor öyle denilmesini o yüzden dedim."

Daha çok ona kıvırcık sadece ben diyebilirim demek istemiş gibiydi. Demir'den nefret eden sayısı birken iki olmuştu. Top niyetine Karan ve Mert arasına alıp oynamasa iyi olacaktı.

"Abisi hanginiz ikinizde kötü bakıyorsunuz da." dedi Demir. Ortamda bir tek eğlenen kendisiyken yüzünde gülümseme eksik olmuyordu. İkisi derken Mert ve Karan'dan bahsediyordu. Yaptığı imayı bir tek ben anlamış olamazdım!

"Bu ikizi." derken Zahir'i işaret ettim. "Bu da abisi." diye devam ettiğimde Karan'ı gösterdim.

"Diğeri?" diye sorduğunda bana yaklaşır kısıp bir sesle konuştu. Mert'ten bahsediyordu.

"Hiçbir şeyi." dedik onu yanıtlarken.

"Bence her şeyi." dedi Demir bilmiş bir tavırla.

"O kadar mı belli oluyor?" dediğimde hayretler içerisinde ona baktım. "Ben nasıl fark etmem ya! Geleli birkaç saat oldu hemen nasıl anladın?"

"Erkeğiz kızım biz, sizinle farklı kafadayız kendi cinsimin kafasında neler dönüyor anlayabiliyorum çiçeğim."

Çiçeğim konusunda Demir'i uyarsam iyi olacaktı. Uyarmak ve uyarmamak bütün mesele buydu. Demir bana hep çiçeğim diye hitap ediyordu. Telefonunda bile öyle kayıtlıydım. Lâkin kocamda çok geçmeden geçen haftalarda çiçeğimi soldurdular diye ağladığından beri içimde derin bir yaraydı bu çiçek mevzusu. Demir'e söylememesini istesem onun kırılma ihtimali vardı, bunu istediğim için inadına söyleme ihtimali de vardı. Demir'di bu asla ne yapacağını kestiremiyordum.

"Hadi Marin," dedi Karan yüksek sesle, oturduğu yerden ayağa kalktığında bütün dikkati üzerine çevrildi. "Uykun gelmiş gibi. Baya yorgun gözüküyorsun. İlaçlarını alıp uyuman gerekiyor. Doktorun dinlenmen gerektiğini söylemişti."

Bunu neden saatler öncesinde, ben rezil olmakla karşı karşıya kalmışken yapmamıştı da şimdi yapıyordu? Üstelik herkesin içinde bağıra bağıra konuşmasıyla herkesin duyduğundan emin olmuştu. Böylelikle ona karşı çıkamazdım çünkü karşımda şu an bütün masa vardı.

Herkes bana şefkatle bakmaya başlamıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Evet evet yenge, bizde kalkalım bu gece bu kadar yeter." dedi Mert. Şu an tarafını belli ettiğinde Karan'ın yanındaki yerini almıştı. Artık yengesinin gülü değildin Mert! "Uygar'ın da uykusu geldi zaten. Senin gibi ayakta uyuyor."

"Güzellik, ben gidiyorum." dedi Uygar küçük adımlarla yanıma gelmişti. "Öpücük yok mu?"

"Uygarcığım," dediğimde uzanıp yanağından öptüm. "Yine gel tamam mı? Abini bekleme, sen gelmek istediğin zaman söyle ben seni gider alırım."

"Oluur." dedi Uygar sevinçle. Yanımda duran Demir'e döndü. "Ben büyüyünce senin gibi olacağım. Karan ağayı bir tek bu kocaman kaslarla yenebilirim."

"Gel sana kas olmadan da Karan ağayı nasıl yeneceğini öğreteyim, öğrenmek ister misin?" diye sordu Demir. Uygar heyecanlı bir şekilde kafasını salladı. Demir, Uygar'a yaklaşıp kulağına kimsenin duyamayacağı tonda bir şeyler söyledi.

Uygar geriye çekildiğinde yüzünde beliren gülümsemeye kafasını salladı. "Ben büyüyünce kesinlikle senin gibi olacağım!"

Uygar'ı kendime çevirdiğimde gözlerinin içine baktım. "Demir abin ne dedi sana Uygar?"

"Olmaz!" dedi Uygar bir anda. "Sır söylemem!"

"Bana da mı söylemezsin?" dediğimde alt dudağımı büzdüm.

"Üzgünüm güzellik!" dedi ve abisine döndü. "Hadi abi hemen eve gidelim uyuyup büyümem lazım!"

"Haftasonu sizi bize bekliyoruz Milan aşireti. Bu sefer siz bize misafir olun. Demir ve Derya bir süre daha burada kalacaklar onlar gitmeden tekrar görüşelim." dedi babam. Demir bir ay kadar Mardin'de teyzemle birlikte Alakan konağında kalacaktı.

"Her akşam bize gelirsin artık Marin." dedi Demir. "Sen gelmezsen ben gelirim Barzan bey amcam kapımız her zaman açık dedi bakarsın birkaç gün senin konağında kalırım ha ne dersin?"

"Başımın üstüne, kalmak istersen her zaman kapım açık sana." dedim sıcak bir sesle. Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde elinden tuttum ve hafifçe sıktım. "Değil mi Karan ağa?"

"Öyle." dedi Karan dişlerinin arasında zorlukla konuştu. Daha çok asla buna izin vermem demek istemiş gibiydi.

Dakikalar sonra herkesle vedalaşmış odamıza doğru çıkıyorduk. Karan önden ben arkasından ilerlerken aynı sükunetini korumaya devam ediyordu. Odanın içine girdiğimizde Karan giyinme odasına geçmişti. Peşinden bende ilerlediğimde üzerimi değiştirmeye başladım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan bana Demir'i kıskandığını söyleme."

Gömleğinin düğmelerini açmak üzereyken bakışlarını bana kaldırdı. Yüzündeki ifadeyi anlamazken onu incelemeye devam ettim.

"Bunu sana nasıl anlatırım bilmiyorum Marin." dedi ve bedenini tamamen bana çevirdi. "Bazen keşke kendini benim gözümünden görebilsen diyorum." derken aramızdaki mesafeyi sıfırlamıştı. Başını yana eğdiğinde boynumdaki saçlarını geriye itti. "Saçın tenine dokunuyor ya, saçını bile kıskanasım geliyor sırf sana benden daha yakın diye. Bu öyle bir şey ki, denizin içerisinde olsak bile aramızdan tek bir damlanın geçmesine izin vermeyecek kadar sana yakın olasım geliyor. Benden başka kimse görmesin istiyorum ama bir o kadar görsünler çünkü bu kadın tamamen ait... bana ait olduğunu görsünler istiyorum. Demıştin ya seni alıp içime saklayasım geliyor aynen öyle Marin."

Gözlerimin içine baktı.

"Şimdi sen söyle, seni nasıl kıskanmam?"

"Karan..." diye fısıldadım. "Bak, Demir benim Mahir abimden daha çok gördüğüm bir insan. Bana abimden daha yakın, babamın yokluğunda baba olmuş, abimin yokluğunda abi olmuş adam. Demir'in mizacı gereği davranışları sana yanlış gelebilir ama kıskanmanı gerektirecek hiçbir durum yok. Daha burada olacaklar, senin kıl olduğun çok hareketi var ama Demir o, benim kuzenim. Kuzenimden daha öte, bunu sakın unutma o yüzden ona karşı her ne yaparsan yapmadan önce iki kere düşün."

Ona şu an Bejna ile olan bütün meseleyi tekrar tekrar anlatıp başını şişirebilirdim. Üstelik Bejna ile onun hiçbir akrabalığı bile yoktu ki Demir ile Bejna asla aynı kefeye bile koyulamazdı. Bejna'yı öne sürmeyecek onunla ilgili tek kelime etmeden adını bile ağzımı almayacaktım. Ben eski olan her şeyi hastaneden nefes alıyor bir şekilde çıktığımdan beri arkamda bırakmıştım.

"Ben eskiyi hastanede bırakıp çıktım. Hiçbir şeyi şimdikiyle karşılaştırmayacağım. O yüzden senden tek istediğim onu bunu şunu değil beni kıracak hiçbir şey yapmaman. Beni kırmayacağımı biliyorum sevgilim."

"Demir'in kafasını kırarım." dedi Karan. "Ama seni kırmam. Kıramam."

"Hadi uyuyalım o zaman..."

Üstlerimizi değiştirdikten sonra yavaşça yatağa geçtik. Beni kollarının arasına aldığı anda, "Evine tekrar hoş geldin güzel karım. Senin olmadığın yer, ev değildi. Şimdi ise evimdeyim," dedi Karan. Burnunu burnuma sürttü. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Uzanıp boynuna dudaklarımı bastırdım. "Özledin mi karımı?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Çok özledim." Belimdeki eli geceliğimin altından içeriye sızdı. "Hasretinden nasıl yandığımı bilsen keşke." Bana beklentiyle baktığında yalansan esnedim.

"Uykumun gelmesi kötü oldu..." dedim ve gözlerimi tamamen kapattım. "Şansına küs şımarık patron ağa bozuntusu!"

"Bunun acısını alacağım günlerde gelecek Marin..."

﴿ BÖLÜM 62 ﴾

62. BÖLÜM “YANGIN”

"Uyan bebeğim..."

Duyduğum ses gözlerimi açmam için ısrarcı davranıyordu lâkin açmamakta kararlı olduğum için uyumaya devam ettim. Karan'ın hoş çıkan boğuk sesi kulağıma ninni gibi gelirken kollarımı bedenine daha çok sardım. Yüzüm göğsüne gömülü bir haldeyken yavaşça yanağımy tenine sürttüm.

"Hadi!" dedi Karan, sayısız hadilemesini yaparken sesimi çıkarmadım. İlk başta beni öperek kaldırmış kalkmayacağımy anlayınca kendi halime bırakmıştı. Onun kalkmasına da izin vermemiştim. "Bizimkiler masaya oturmuştur çoktan."

"Kalkıyor musun?" diye sorduğunda sıcak parmakları tenimde geziyordu. Sırtımdaki dokunuşları beni daha mayıştırırken uykumun en güzel yerindeydim. Onun kollarının arasında tenim teniyle birdi. "En azından beni bırak da güzelim ben kalkayım."

Ağaca sarılan koala gibi yapıştığım için o da kalkamıyordu.

"Karan..." dedim kuru çıkan bir sesle. "Seni biraz daha ertelesen olur mu?"

"Yarım saattir uyandırmaya çalışıyorum seni erteleme hakkın bitti."

"Uyuyalım..." diye fısıldadım. "Lütfen."

"Hem kaçta kalkıyorsun sen ya! Bir kere bile senden önce kalkmadım! Bak doğru söyle Mardin'in sabah namazını sen mi kıldırıyorsun?"

"Ne kadar erken kalkarsam seni o kadar çok görürüm."

"Amacın ne?" dediğimde yüzümü göğsünden ayırdığımda gözlerimi araladım. Kafamı ona kaldırıp yüzüne tırmandığımda gözleriyle buluştum. "Beni eritmek mi Karan Milan? Eridim şu an..."

"Kalk güzelim." dedi, uzandı ve alnımda sıcak bir öpücük bıraktı. Yüzüme düşen saçlarımı geriye itelediğinde yanağımdan öptü. "Bak günlerdir kahvaltı etmeden evden çıkıyorsun, seni kovacağım şirketten en sonda o olacak."

Milan holdinge temelli bir şekilde dönüş yaptığımdan beri sekiz gün geçmişti. Sekiz gün yoğun tempoda çalışıp eksikleri kapatmaya çalışmışım. Mert bu süreçte bize en büyük desteği verirken

Özge Naz – Düşler Ağdı

kısa sürede işleri toparlamış, eski düzeni sağlamıştık. Kendimi kanıtlamak için çabalarken şirkete katabilecek bir şeyler arıyordum. Bu süreçte Vural bey ve Serkan'la sıkıca çalışırken sabah erken saatlerde toplantı yapıyor günün geri kalanında diğer işlerle ilgileniyordum.

Bir şirkette hem patron hem departman müdürü olmak çok zormuş bu kısa sürede onu anlamıştım.

"Sen? Beni? Şirketten kovacaksın?" diye konuştuğum kelimedede kaşlarım daha da havaya kalkıyordu.

"Evet," dedi kendinden emin bir tavrıyla. "Şirket kurallarına aykırı davranıyorsun, bu yüzden seni çıkarma hakkına sahibim."

"Allah Allah neymiş o aykırı davranışım?" derken sesim oldukça alaylı çıkmıştı. Bir bahane bulsa da beni şirketten uzaklaştırırsa diye vakit kolluyordu. Şimdi bile çalıştırmak istemezken hamile falan olsam beni şirketin önünden geçirmeyecek gibi duruyordu.

"Patronu delirtecek kıyafetler giyiyorsun." dediğinde karın ağrısını anlamıştım. "Sadece bununla da kalmıyorsun..." diye devam ettiğimde kulağıma doğru yaklaştı ve sanki sır veriyormuş gibi hale bürünüp kısık bir sesle konuştu.

"Patronunla ilişki yaşıyorsun."

"Beni baştan çıkartan patron bozuntusu!" diye cırladım aniden. "Kovulması gereken biri varsa o da patron!"

"Sen patronu baştan çıkartmadın yani..." diye konuştuğunda dudakları kenara kıvrılmıştı. Bunu yapıyorsa devamında kesinlikle aleyhime bir şey söyleyecekti. Sesimi çıkarmadan onu dinlerken Karan çok geçmeden konuştu. "İki gün önce patronun odasına gelip yakasına yapışan sen değilmişsin gibi konuşuyorsun Marin."

"O şey..." diye mırıldandığımda yanaklarımın ısındığını hissettim. Regl döneminde olduğum için istemsizce vücudumda bir sürü değişimler oluyordu. Bunun acısını Karan'dan çıkarıyordum genelde. Hasta olduğum süre boyunca her gün beni çikolatalara boğuyor yoksa elimden kurtulamıyordu. Bazen zaman zaman üstüne atladığım oluyordu ama kendimi tutamıyordum. "Bu dönemlerde biraz duygularım tavan yapıyor. Yoksa asla patronumu baştan çıkarmaya çalışmıyorum!"

"Beni ne halde bıraktığın farkında bile değilsin Marin." dedi kızgınlıkla. "Senin yüzünden eve gelip duş almak zorunda kaldım... yine!"

"Beraber alacağız merak etme..." dediğimde artık onu tutmam için hiçbir neden yoktu. Reglim iki gün önce bitmişti ama yoğunluğumdan eve gelip hiçbir şey yapmadan uyuyordum. Sabahta

Özge Naz – Düşler Ağdı

erkenden kalktığım için Karan'ı şirkette öğlen yemeğinde görüyordum. Bu konuda bana çok kızgındı.

"Ne zaman?" diye sorduğunda irisleri parlamıştı. "Bak gitmeyebiliriz şirkete," derken bana çok yaklaştığında elleri belime doğru ilerledi. "İznimden sana verebilirim izin kullanırsın."

Ellerimi göğsüne yerleştirdiğimde yanağına ıslak bir öpücük kondurdum. "Toplantıma geç kalacağım."

"Hay senin toplantına ya!" diye bağırdığında gözlerindeki parıltı hızlıca sönmüştü. "Beni yoldan çıkar sonra iş diye tuttur! Kalk şu yataktan Marin kalk!"

"Senin günün gelmiş galiba sevgilim çok sinirlisin..." dedim alaycı bir tavırla. Elimi yanağına koyduğumda parmaklarımı hafif çıkmış sakallarında gezdirdim. Baş parmağımı tenine baskı yaparken onu kendime çekip çenesinden öptüm. "Alacağım bütün sinirini."

Bakışları beni ilgiyle izlerken, çenesinden aşağıya doğru boynuna yol aldım. Kulağının altına huylandığımı bildiğim yerine dudaklarımı bastırınca ürpermişti. Kulağına kısık bir sesle, "Akşam benimle havuzumuzda buluş." diye mırıldandım.

"Marin şimdi güneşi indirip ayı gökyüzüne çıkartasım var. Nasıl akşama kadar bekleyeceğim ben?" dedi Karan. Bu ülkede güneşe ateş eden insanlar varken, Karan'ın dediği şey çok uçuk gelmemişti. Hatta yapabilirdi de, öyle bir vuslat hasretiyle yanıp tutuşuyordu.

"Beklersin beklersin." dedim, onu dizginlemek adına. "Sen iki yıl beni beklemiş adamsın, birkaç saatin lafını yapmamalısın."

"Birkaç saat mi?" dediğinde yeşil hareleri genişledi. "On gün oldu Marin!"

"Yuh Karan günleri mi sayıyorsun?"

"Dakikaları..." derken ona inanamayan gözlerle baktım. Hastaneden çıktıktan sonra kırk sekiz saat beklemişti, çok geçmeden regl olduğum için altı günde öyle beklemiş sonrasında yoğunluğumdan ona hiç vakit ayıramamıştım. Saymıştır inanırdım.

"Eğer dakikaların şimdi son bulmasını istemiyorsan yataktan hemen kalk güzelim."

Onu daha fazla harekete geçirmeden yataktan kalktığım anda kendimi banyoya atmıştım. Sıcak bir duş alıp kendime gelene kadar suyun altında oyalanmıştım. Bedenimin rahatladığını hissederken saçlarımı kurutup banyodan çıktığımda giyinme odasına ilerledim. Karan benim peşimden banyoya girdiğinde su sesleri gelmeye başlamıştı. Yeni aldığım kıyafetlerimden seçme konusunda zorluk yaşarken henüz üzerinde etiketi duran giymek için sabırsız olduğum kıyafeti görmemle elime onu aldım. Vakit kaybetmeden üzerime geçirdiğimde aynanın karşısında durdum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan altında havluyla geldiğinde saçlarından su damlaları tenine doğru akıyordu. İkimizde birbirimizi süzmekten kendimizi alamazken bakışlarını kaçırın ilk ben olmuştum. Siyah elbisemle kendime bakarken Karan yanıma gelmiş, arkamda belirmişti. Saçlarını geriye alıp boynuma dudaklarını bastırdı. Hareketinden dolayı huylanırken başım ona doğru düşmüştü.

"Bak kalp var bende. Amacın beni kudurtmaksa yemin ediyorum kuduruyorum Marin yapma bana bu eziyeti." dedi, bakışları aynada gözlerime takıldığında ayırmadan konuştu. Beni kendine çektiğinde sırtım çıplak göğsüne yaslanmıştı. Lacivert havlusunun altındaki sertliğini hissettiğimde boğazımdan aşıya yumru indi.

"İslatıyorsun beni." dedim ıstırap dolu bir sesle mırıldandım. "Yeni giydim üstümdekileri."

"Seni gerçekten ıslatmak istiyorum Marin."

"Karan sen çok arsız bir adam oldun."

"Senin yüzünden."

"Bu kadar güzel..." dedi boğuk çıkan sesiyle. Parmakları belimi sardığında yavaşça inmeye başladı. "Çekici..." diye kulağıma fısıldadığında üzerimdeki elbisemin tenimi açıkta bırakan kısımlarına doğru ilerledi. "Kusursuz olmak zorunda değilsin."

"Kocan bir gün kalpten gidecek."

Bedenimi ona döndürdüğümde ıslaklığına aldırmadan kollarımı ona doladım. Dudağımyı dudağına sürttüğümde alt dudağımyı dişlerimin arasına aldım. Çok acıtmadan çektiğimde küçük bir buse kondurdum. "Gitmesin, yeter ki gitmesin gerekirse kalbimi veririm."

İkimizde tamamen hazırlandığımızda odadan zorlukla çıkmış avluya geçen merdivenlere yönelmiştik. Karan elimden tutup beni de beraberinde götürürken biz hariç herkes masadaki yerini almıştı. Önceki gürültülü kalabalığın aksine daha huzurlu bir ortam vardı. Elfida'nın gülüş sesleri avluda yankılanıyor, masadaki herkes onun gülüşüne gülüyordu. Delal hanım bile gülüyordu. Onu güldürmeyi başardıysa ikinci gelinin kim olduğunu söylememe gerek yoktu.

"Günaydın hanım ağam." dedi Elfida, kaptığı ağız konuşmasıyla bakışlarını bana kaldırdı.

"Günaydın Elfidacığım." diye tatlı bir şekilde karşılık verdiğimde yüzüme sıcak bir gülümse yayıldı. Yerime geçip oturduğumda Karan'da çok geçmeden oturmuştu. "Sabah sabah neşeniz yerinde bakıyorum."

"Barzan bey amca eskileri anlatıyordu da ona gülüyoruz öyle." dedi Elfida. "Sizi beklerken oyalanmamız lazımdı, ağayla hanım ağayı sofraya zor oturtturuyoruz."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kızım iki gündür kahvaltı etmiyorsun, hadi soğutmadan ye bir şeyler." dedi Behiçe annem, bardağıma çay doldurduğunda bana uzattı. Onun bu hareketine içim ısınmadan edemezken elinden bardağı alıp önüme bıraktım.

"De haydin haydin afiyet olsun." dedi Barzam babam, ağzından besmeleyi eksik etmezken herkesle beraber kahvaltıya başlamıştı. Rojda servisi açtığında çatal tabak sesleri etrafı doldurmuştu.

Elfida ve Zühre yan yana otururken gündemden bahsediyor, Zahir arada kaçamak bakışlar atıp Elfida'yı izliyordu. Elfida ile göz göze gelince göz kırpyordu. Nazlı kızımız ise hemen kaşlarını çatıp önüne dönüyor bir şey yokmuş gibi davranıyordu. İkizler olaylardan beri üzgün ve dalgın gözüküyordu. En azından hayatlarında kafalarını dağıtacak insanlar olduğu için onlar adına seviniyordum. Belki Elfida olmasa Zahir daha farklı bir ruh haline bürünebilirdi, Elfida'nın İstanbul'a hemen gitmeme nedeni de buydu zaten.

"Galiba bizim oğlan çalışmıyor bütün işi gelin kızım yapıyor şirkette." dedi Barzan babam, kızgınlıkla konuştuğunda kaşlarını çatmıştı.

"Yok Barzan babacığım tam aksine ben henüz öğrenme aşamasındayım, Karan'a yardımcı bile olamıyorum. Mert'le ikisi hallediyor çoğunluğu, ben daha çok ufak tefek işlerle ilgileniyorum." dediğimde Mert'in adını duyan Zühre oturduğu yerde kıpırdamıştı.

"Şirkete adım attığı gün kendini hukuk departmanına müdür olarak atamış, aynı anda hem patron hem de departman müdürü olmak biraz zorlar. İkisini de yapacağım diye tutturdu ben ne yapayım Barzan ağa?" dedi Karan, bana kızgın olduğu çok konu varken bir de ailesinin üstüne gitmesine üzülmeyen edemiyordum. Babasıyla arasındaki bariyer her neyse kırmıyordu.

"Hanım ağa ne derse o olur eşek sıpası." dedi Barzan babam.

Karan babasına şaşkınlıkla baktığında bakışlarını bana çevirdi. "Ben farklı bir şey mi dedim sevgilim?" diye konuştuğunda babasının tavırlarına anlam veremiyordu. "Yemin ederim tam kendine göre gelin bulmuşsun, ikinizde Karan bir şey dese de tersini yapsam diye bekliyorsunuz."

"Hiç öyle şey yapar mıyım? Abartıyorsun bence hayatım." derken ona masumca baktım. Tamam onun dediği çoğun şeyi tersini yapıyordum ama bu hep yapıyorum anlamına gelmiyordu. Haksızlık ediyordu bana.

"Haşa Marin asla yapmazsın."

Kahvaltı faslı neredeyse tamamlandığında çaylar içilmeye devam ediyordu. Hastaneden çıktığımızdan beri aşamadığımız çok konu vardı ama aşılmayacak gibi değildi. Bir süre daha beklediğimde Karan'da kahvaltısını bitirmiş olacak ki oturduğu yerde arkasına yaslandı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Artık vermeyecek misin?" diye sorduğumda sadece onun duyabileceği bir tonda konuştum.

"Ne vermeyecek miyim?" dedi aynı kısık sesle.

"Şu ekmeklerinden..."

"Kilo aldım diye üzülüydün ya araştırdım da ekmek çok kilo yapıyormuş, kessen biraz iyi olacak Marin. Sonra kıyafetlerime olmuyorum diye ağlamamı istemiyorum." dedi Karan kestirip attığında sanırım aşılmayacak birkaç konumuz olacaktı. Üzülmeden edemezken ona belli etmedim. Elinin üzerine elimi yerleştirdiğimde yavaşça sıktım, yüzüme yerleştirdiğim sahte bir gülümsemeyle *haklısın* anlamında kafamı salladım.

"Size afiyet olsun Milan konağı," dedim, oturduğum yerden ayağa kalktığımda herkesin kahvaltısını bitirmesini beklemiştim. "Biz şirkete geçiyoruz. Akşam yemeğinde görüşmek üzere."

"Hem gelinimiz hiç konakta kalmıyor sürekli çalışıyor diye üzülme sakın, bir gelininiz yoksa ikincisi burada zaten." dediğimde masadan uzaklaşmadan ortaya bombayı atıp koşar adımlarla ilerledim.

"Helal kızım helal iyi misin?" dedi Behiçe annem, Elfida'nın öksürmesine karşı konuştu.

"İyiyim Behiçe teyze sağ ol, çay sıcakmış biraz bir anda içinde şey oldum." dedi Elfida.

"Marin sen çok fenasın." dediğinde Karan avlunun dışına çıkmıştık. Karan'ın aracının park edili olduğu yere ilerlediğimizde bakışlarımı ona kaldırdım.

"Bilmediğim bir şey söyle sevgilim." dedim kendimden taviz vermezken Zahir'in dediği gibi Allah'ın bildiğini kuldan saklamak olmazdı. Arabaya geçtiğimizde kendimi koltuğa yasladım.

"Öğlen buluşur muyuz?"

"Buluşuruz bebeğim."

"O zamana kadar özle beni."

"Yanımdayken bile özlüyorum seni."

"Bak sen."

"İyi ki bugün cuma da yarın tatil Marin, yarın akşama kadar odadan çıkarmayacağım seni. Vuslat bu gece sona erecek." dedi Karan bana edepsizce baktığında soluğumun kesildiğini hissetmişim. Pekala bende onu çok özlemiştim ama bu konularda onun kadar açık olamıyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum Karan..." diye mırıldandım. En azından onun için bir şeyler yapabiliirdim, günlerdir sen sen diye helak olmuştu. "İşlerini erken bitirmeye çalışacağım, akşamı beklemeyiz belki. Ben de seni çok özledim."

"Resmen kendimize eziyet ediyoruz şu an." derken iri elini bacağıma yerleştirdi. Parmakları yukarıya doğru azap dolu bir tavırla çıktığında elbisemin eteğini hafifçe yukarıya sıyırdı. "Yanımdasın dokunamıyorum çok saçma."

Elimi elinin üzerine koyduğumda Karan boşta kalan diğer eliyle yüzümü avuçlamıştı. Beni kendine çektiğinde dudaklarına büyük bir açlıkla yapıştı. Dili dudaklarımı talan edip aralanan dudaklarımla içeriye sızdığında tutkuyla öpüyordu. Parmakları bacağımın iç tarafına ilerlediğinde alt bölgemde yoğun bir sızı kendini belli etti. Yanağımdaki eli belime düştüğünde Karan sert bir tavırla beni kucağına çekti. Öpüşmeye devam ederken sıyrılan elbisemle kucağına yerleşmişim. İkimizde ayrılmak istemediğimizi nefessiz kalmamıza rağmen öpüşmemizden belli etmiştik.

"Duralım..." dedim, soluk soluğa bir halde. Araç otoparkta kimsenin olmadığı bir alanda olduğu için içten içe şükrettim. "Bi' arabada yapmadığımız kalmıştı, Karan çalıştır şu araca gidelim hadi."

"Bir sonrakinde asla durmayacağım Marin." dedi Karan, tekrar tekrar beni öperken elleri kalçalarımında geziyordu. "Zihnimde geri sayım başlattım, akşam olacaklar için şimdiden üzgünüm."

Üzerinden kalktığımda kendi yerime geçtim. Hiçbir şey olmamış gibi üzerimi düzelttiğimde, dağılan saçlarımı küçük aynadan düzeltmiş kemerimi bağlamıştım. Karan arabayı çalıştırdığında şirkete doğru yol almıştık. Yarım saat sonra şirkete giriş yaptığımızda otoparka arabayı yerleştirmişti. Asansöre geçip zemin kata ulaştığımızda şirketin geniş kapısının önüne gelmiştik.

Asistanım Serkan her zamanki gibi girişte beni bekliyordu.

"Günaydın Marin hanım." dedi Serkan, her zamanki gülümsemesiyle beni karşıladı. Elindeki bardaklardan birini bana uzattı. "Kahve sevmiyorsunuz diye size taze sıkılmış portakal suyu aldım."

"Günaydın, teşekkür ederim Serkan çok incisin." diye gülümsediğimde elinden beyaz karton bardağı aldım.

"Kıl kuyruğu senin kahveden nefret ettiğini nereden biliyor!" diye kulağımda doğru tıslarcasına konuştu Karan.

"Onun bir adı var." dedim, sürekli olarak kıl kuyruğu deyip durmasına karşılık. "Uzun hikaye..."

"Kovacağım bu yalakayı da az kaldı." dedi sertçe.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Asistanımı kıskanma Karan, asistanın Pınar seni kapıda karşılamıyorsa benimkinin suçu ne?" dedim, onu kovmasına falan asla izin vermezdim bunu yapmaya hakkı yoktu. "Bak portakal suyum bile hazır. Daha ne isterim?"

"Pınar işini yapıyor çünkü yalalaklık yapmıyor." diye konuştuğunda kendi asistanına asla laf söyletmiyordu.

Serkan önden biz Karan'la ikimiz arkadan geliyorduk. Çift asansörün olduğu kısma ilerlediğimizde gelen asansörü Serkan bizim için tutmuş girmemiz için işaret etmişti. Ben geçtikten sonra Karan'da yanıma geldiğinde binmek üzere olan Serkan'ı durdurdu.

"Hepimizi alamayacak galiba Serkan sen sonraki asansörle gelirsin yukarıya."

"Tabii Karan bey." dedi Serkan, yüzünde eksiltmediği gülümsemesiyle konuştu.

"Bazen gerçekten çok düşüncesiz bir insan olabiliyorsun." dedim, yaptığı hareketi yanlış bulurken oldukça soğuk bir tavırla konuştum. "Yontulmamış odun!"

"Sevmediğim insanlara iyi davranmak zorunda değilim, Marin. Bu kafada olma." dedi Karan, Serkan'dan defalarca nefret ettiğini söylemesine rağmen hiçbir şekilde tolerans göstermiyordu.

"Her şeyden önce patronusun, buna göre davranabilirsin. Kişisel yargılarını sonraya sakla, ben Serkan'ın yerinde olsam kendimi çok kötü hissederdim yaptığın çok yanlış." derken kızgın olduğum sesimden belli oluyordu.

"Haklısınız Marin hanım, bence de öyle olmalı bazen Karan bey patron olduğunu unutuyor." diyen sesi işittiğimde hızlıca arkama döndüm.

"Mert?" dediğimde kaşlarım istemsizce havaya kalkmıştı. Onun asansörde olduğunun farkında bile değildim. Asansör üç kişilik olduğu için içinde üçüncü bir kişinin olduğundan bihaberdim. "Sen bizi mi dinliyorsun!"

"Beş metre kare asansörün içerisinde kulağımı kapatmadığım için özür dilemeyeceğim yenge." dedi Mert sabah neşesi yerindeydi. "Ama Serkan da gıcık yani biraz. Bence Vural bey kendi bıktığı için yengeme atadı. Asansör dolu olduğu için almamıştır Karan, yoksa çalışanlara çok iyi davranır."

"Bazen kocam ve arkadaşıyla niye aynı şirkette olduğumu sorgulamıyor değilim. İstifa etmem yakındır!" diye hayıflandığımda kendi katıma gelmemle asansörün kapısının açılmasını bekledim. "Size iyi çalışmalar."

"Yorma kendini sakın," dedi Karan. Bunu neden dediğini çok çabuk anlamış yanaklarım çoktan kızarmıştı.

"O niye lan?" dedi Mert, bir şeye maydanoz olmasa olmuyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sana ne Mert sana ne!" diye bağırdım inmeden önce. İkisinin güldüğünü duyduğumda beni sinir etmeyi kolayca başarıyorlardı. Kendi odama geçtiğimde, işlerin içerisine gömüldüm. İlk toplantımı bitirmiş, Vural beyle birlikte sunuma katılmışım. Onu da kısa sürede bitirmiştik. Koltuğuma yerleştiğimde tam nefes alacağım derken kapı çalmış, içeriye Serkan gelmişti.

"Marin hanım..." dedi kendini gösterdiğinde. "Gelebilir miyim?"

"Tabii buyur Serkan."

"Günlerdir ulaşmaya çalıştığımız yatırımcılar vardı ya, biraz önce onlarla konuştum."

Ona dikkat kesildiğimde gözlerim parıldamıştı. Günlerdir uykusuz kalmam, sabahları saatler öncesinden şirkete gelme nedenim bu yatırımcılardı. İş bağlamaya çalışıyorduk ama ben ne Karan'ı ne de Mert'i duruma karıştırmadığım için Vural bey ve Serkan ile kendi içimizde hallediyorduk.

"Süper bir haber!" dedim, heyecanlı bir şekilde. "Türkiye'ye ne zaman gelebilirlermiş?"

"İstanbul'dalarmış." dediğinde ona şaşkınlıkla baktım. Bu daha güzel bir haberdi, Türkiye'ye davet etmişim ama yatırım konusunda sıcak bakmadıkları için ileriki zamanları önermişlerdi. Şu an Türkiye'de olduklarına göre duruma sıcak bakacaklardı.

"Hemen Mardin'e davet edelim, fırsat ayağımıza gelmiş kaçırmayalım."

"Maalesef..." dedi Serkan. "Yedi saat sonra Los Angeles'a biletleri varmış eğer ısrarcıysanız görüşmek istiyorsanız İstanbul'a gelin gitmeden anlaşmayı sağlayabiliriz dediler."

"İstanbul'a mı?" dedim şaşkınlık dalga dalga yayıldığında, kafamın içerisinde bir sürü ihtimal gezdi.

"Size de uygunsa hemen uçabiliriz. Çok zor buldum biletleri ve kaçırmadan ayırttım. Ne dersiniz Marin hanım, yoksa anlaşma tamamen iptal olacak bizden dönüş bekliyorlar." diye endişeyle konuştuğumda kafamın içindeki ihtimaller dört bir kola ayrıldı. Soyağacı gibi dallanıp budaklanırken hemen İstanbul'a uçuş düşüncesi beni nedensizce korkutmuştu.

"Hemen mi..." diye mırıldandım. "Bu habere en çok Karan Milan sevinecek!"

Serkan bir şey söylemek üzereyken masamın üzerindeki kablolu telefon çalmaya başlamıştı. Serkan'a telefonu işaret edip elime aldığımda, o da dışarıyı işaret etmiş vakit kaybetmeden çıkmıştı.

"Buyurun Tuğçe hanım?" diye yanıtladım telefonu. Arayan kişi danışmadan çalışan biriydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sizi görmek isteyen biri var, adının Demir Yıldırım olduğunu söyledi. Kendisi haberinizin olduğunu ve görüşmek istediğini söyledi. Bendeki listede geleceğine dair bir şey yazmıyor, içeriye alınmadı bilginiz dahilinde midir?" dedi Tuğçe hanım.

"Bence sen beni daha çok görmek için burada oyalıyorsun." dedi telefonda gelen boğuk sesi işittiğimde kuzenim Demir Yıldırım her zamanki gibi iş üzerindeydi.

"Kuzenim oluyor kendisi, içeriye alabilir misiniz ben geliyorum birazdan haber verdiğiniz için teşekkürler Tuğçe hanım." diye yanıtladığımda, çalışanları Demir'e fazla maruz etmemek için Karan'ın yanına gitmeden önce aşıya danışmaya yöneldim.

Karan duyacakları için çok kızabilir, üzülebilirdi. Günlerdir bu gecenin hayalini kuruyordu ve birazdan suya düşürecektim. İstanbul'a gitmek zorundaydım, gitmemek gibi bir ihtimalim yoktu. Günlerdir kovaladığım bir projeydi ve alırsam şirketteki itibarım biraz daha yükselecek insanlara karşı daha dik duracaktım. Çünkü yüzlerinde gördüğüm tek şey patronun karısı statüsünde olduğumu bağırıp duruyorlardı.

"Neredesin kız sen?" dedi Demir, beni görmesiyle oturduğu yerden ayağa kalktı. Yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. "Şirket yüzüme kapı duvar resmen! Karan ağanın işi mi bu almadılar beni içeriye!"

Yanına yaklaşıp ona sarıldığımda yanaklarından öptüm. Benim bir abim gibi olduğu için ona karşı içimde çok fazla sevgi vardı.

"Yok daha neler öyle bir şey yapmaz Karan sadece güvenlik önlemleri biraz katı." dedim, Karan'ın böyle bir şey yapmayacağına adım gibi emindim Demir'in onunla uğraşmak için söylediğinin farkındaydım. "Niye geleceğini haber vermedin, karşılardım seni kuzen."

"Planlı değildi bir anda oldu." dedi Demir. Gözlüğünü çıkardığında keskinleşen hareleriyle bana baktı. "İstanbul'a dönüyorum, dönmeden seni görmek istedim."

"Ne?" dedim kırık bir sesle. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?"

"Öyle gerekti, annem burada kalacak bir hafta sonra onu almak için geleceğim. O sıra birkaç gün daha kalırım."

"Ya daha hasret bile gideremedik adam akıllı! Hem daha Alakan aşiretinin davetine bile gitmedik! Sen olmadan mı katılacağız?" diye konuştuğumda babamın davetine biraz geç kalmıştık. Yoğunluğumdan ileri bir tarihe aldığımda babam biraz bozulsa da kendimi affettireceğimi söylemiştim bunu nasıl yapacağımı şimdilik bilmiyordum o gün gelince affettirecek bir şeyler bulurdum.

"İşim acil olmasa gitmezdim çiçeğim biliyorsun. Benim için önemli bir mevzu." dedi Demir, gitme konusu onunda canını sıkıyordu. "Elfida da geliyor benimle. Yalnız gitmeyeceğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Şaşkınlığım giderek katlanırken, "Ne ara konuştunuz da gitmeyi kararlaştırdınız ya? Benim niye şimdi haberim oluyor?" diye hayıflandım. Daha sabah Elfida'yla görüşmüş, gitme konusunda bir şey dememişti. Her şeyi en son ben duyuyordum.

"Seni görmek için Milan konağına geldiğimde şirkette olduğunu söylediler o sıra Barzan amca salmadı hemen muhabbet sohbet derken gideceğimi söyledim Elfida da duyunca benimle gelmek istedi. İki gün sonraya bileti varmış ama hazır gidiyorken seninle geleyim dedi canıma minnet benimde." dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım. Demir'in gitmesiyle Elfida bir anda karar değiştirmiş o yüzden bana bir şey dememiş olmalıydı.

"Bir kişi daha alır mısınız yanınıza?"

"Kimi?" diye sordu Demir.

"Beni!" dedim heyecanla. "İstanbul'a geliyorum bende, bir yatırımcımız oraya gelmiş ve acil olarak davet ediyorlar. Gitmem gerekiyor. Daha Karan'la konuşmadım ama birazdan konuşacağım."

"Olur çiçeğim güzel olur hatta. Benimle geleceğini söyle ama tamam mı? Kudursun biraz!" dedi Demir omuzuma yavaşça vurdu. "Hatta dur sen söylerken bende yanında olayım surat ifadesini görmek istiyorum Karan ağanın. Çiçeğimi alıp gidiyorum buralardan dersem beni vurur mu?"

"Yok Demir yanımda olma sakın! Zaten sinirli birkaç gündür, üstüne gitmeyelim bütün sinirini senden çıkartır. Sen o zaman hazırlan bende konağa haber edeceğim eşyalarımı hazırlasınlar sonra gideriz olur mu?"

"Tamam çiçeğim şimdilik uğraşmıyorum sonrası için söz veremem," dedi Demir, beni kendine çektiğinde sıkıca sarıldı. Saçlarımın üzerinden öptüğünde, "Hadi görüşürüz." dedi. Onun gitmesini bekledikten sonra asıl ilgilenmem gereken olaya dönüş yaptım. Asansöre binip Karan'ın katına geldiğimde, odada olup olmadığını bilmiyordum.

"Pınar hanım." dedim masasında oturduğunu gördüğümde dikkatini çektim. "Karan bey içeride mi?"

"Evet içeride Marin hanım müsait olacak." dedi Pınar hanım, ona gülümseyip kapıya yöneldim. Kapıyı tıklatıp açtığımda Karan'ın gel dediğini işitip içeriye geçtim.

"Karan..." dedim titrek bir sesle. Çekingen adımlar atıp içeriye tamamen geçtiğimde Karan sesimi duymasıyla bakışlarını hızlıca kaldırdı.

"Bebeğim?" dediğinde dudakları kenara kıvrıldı. Elaya vurgun gözleri aniden parladığında bana ilgiyle baktı. "Erken bitireceğini söylemiştin bitti mi işin? Tamam bende seni çok özledim ama bu kadar çabuk bitireceğini düşünmemiştim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Birkaç adım atıp ona doğru yaklaştığımda aramızdaki aşılmaz olmayan mesafeyi kısalttım. Yanına geçtiğimde, masasının kenarına kalçamı yasladım ve ona buruk bir şekilde gülümsedim. Önündeki laptopuna döndüğünde bir şeyler yapmaya başladı. "Benim birkaç dakikalık işim kaldı sonra hemen çıkarız. Saati zor ettim Marin, nasıl çalıştığımı bir ben bir Allah biliyor. Hemen şunları kapatayım..." dediğinde bakışlarını tekrar bana kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Ayakta dikilmesene bebeğim otur."

"Şey Karan..."

"Söyle güzelim."

"Nasılsın?" diye sordum aniden. En sorulmayacak şeyi sormak tam benlik hareketi. Adamın nasıl olduğunu bilmiyormuş gibi nasıl sorarım!

"Ne?" dedi bunu sormamı beklemediğini yüz ifadesiyle belli etti.

"Nasılsın yani ruh halin nasıl hayatım, kendini nasıl hissediyorsun?" diye iyice saçmaladığımda alt dudakımı dişledim ve işkence etmeye başladım.

Koltuğunu döndürüp bedenini bana çevirdi. Aramızdaki mesafeyi sıfırladığında ona yukarıdan baktım. Bakışları dişlediğim dudaklarımda birkaç saniye oyalandı ve gözlerime kaldırdı. "Bu haldeyken..." dedi koyulaşan gözleriyle boğuk bir sesle konuştu. "Seninle bu şekildeyken çok iyi olduğumu söyleyemeyeceğim Marin"

"Benim İstanbul'a gitmem gerekiyor." derken hızlı bir şekilde konuştum.

"Bu nereden çıktı şimdi?" dedi ve kaşlarını çattı. "Ne zaman gideceksin? Pınar'a söylerim ikimiz için bilet ayarlar uygun bir tarihe."

"Şimdi," dedim bakışlarımı ondan kaçırdım. "Şimdi gitmem gerekiyor. Bir saate kalmadan uçakta olmam lazım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. Keşke dalga geçseydim. "Hayır... günlerdir kovaladığım Amerikalı yatırımcılar vardı ya, Türkiye'ye gelmişler. İstanbul'dalarmış ve benimle görüşmek istiyorlar. Akşama geri döneceklermiş, projeye sıcak bakıyorlar ve gitmeden anlaşmayı imzalamak istemişler."

"Biliyorsun şirkete ve kendime kanıtlamam için bu imzanın atılması gerekiyor! Hem şirket içinde katkısı çok olacak, günlerdir olan yorgunluğumu alıp götürecek eğer başarırım hiçbiri boşuna olmayacak." diye devam ettiğimde soluk almadan konuştum.

"Serkan bilet ayırtmış," dedim, bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Ve bir de... Demir ve Elfida da gidiyor İstanbul'a. Sanırım onlarla beraber gideceğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kaşları çatıldı, havaya kalktı tekrar indi, tekrar çatıldı. Dudakları aralandı kapandı, ağzının içinde küfür savurdu. Sıkıntılı nefes alıp verdiği sessizliğini korudu.

"Bir şey demeyecek misin?" dediğimde, onu üzmemek istemediğimi fark etmişim. Günlerdir benden ilgi bekliyordu ve onu benden mahrum bırakıyordum. Son iki gün neredeyse birkaç saat dışında hiç görüşmemiştik. Yatağa sonra giriyor, ondan önce kalkıyordum. O yine uyanık oluyordu o ayrıydı.

"Sen her şeyi ayarlamışsın zaten bir şey dememe gerek var mı?" derken ifadesiz bir şekilde konuştu. "Ya da desem çok dinleyecekmişsin gibi... her dediğimin tersini yapmayı programlandığın için bir şey demeyeceğim."

Bana yaklaştı ve elini belime yerleştirdiğinde kendine çekip alınımdan öptü. "Ama sevindim senin adına güzelim, günlerdir uğraştığın bir şeydi. Anlaşmayı sağlarsan dediğin gibi yorgunluğuna değmiş olacak."

"Sadece bir gün ayrı kalacağız." dedim, onun ne düşündüğünü anlayamamışım ama en azından çabamı takdir ettiğini belli etmişti. "Yarın sabah erkenden İstanbul'da olacağım eğer bilet bulursam akşamda dönüş yapabilirim."

"Niye ayrı kalalım bende geliyorum seninle. Seni İstanbul'a tek göndereceğimi düşündüren ne?" dedi ve çatılı olan kaşları daha da çatıldı. "Bensiz gitmeyeceksin, neler başaracağımı kendim görmek istiyorum."

"İşler ne olacak?" diye sordum. Onunda gelecek olmasına sevinmişim bana kırılacağını düşünmüştüm ama tam aksine yanıma olup bana destek olacaktı.

"Ben bitirmiştım işimi, o yüzden asıl işime döneceğim güzelim." dedi Karan yüzünde gülümseme belirdi. "Benim işim, gücüm her şeyim sensin."

"Özür dilerim gerçekten günümüzü mahvetmek istemezdim..." diye mırıldandım. "Benimle geliyor olmana da çok sevindim."

Yüzünü saçlarımın arasında gömüp derin nefes alıp kokumu içine çektiğinde içim hoş olmuştu. Kulağıma doğru fısıldar bir tonda mırıldandı.

"Bu gece ne olursa olsun terin tenime akacak Marin! Seni çok özledim dayanamıyorum artık."

"Ha aslında gelme amacın o." dediğimde arsız bir şekilde gülümsedim. Bu akşam bir taşla iki kuş mu vuracaktım? Olur bana uyardı. "Sözümü tuttuğumu biliyorsun. Söz veriyorum sana güneş doğsa bile tenlerimiz ayrılmayacak."

"İşte benim bebeğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bir saati aşkın süre sonra şirketteki dosyalarımı kapatmış, konaktan bana ve Karan için hazırlanmış olan bavulları alıp havalimanına hızlıca geçiş yapmıştık. Havalimanında kontrollerden geçip uçağımıza doğru ilerlediğimiz sırada elinden tuttuğum Karan kulağıma doğru eğildi ve kısık bir sesle konuştu.

"Bunların gelmesine gerek var mıydı?" diye sorduğunda önümüzde uçağa bizden önce giden azınlığa baktım.

"Hazır özel uçak ayarlamışsın Karan gelmeyip ne yapacaklardı? Sen dua et, bütün Mardin gelmedi. Bu kadar kişiyle kurtulduğuna şükret." diye konuştuğumda gülmeden edememiştim.

Karan ve benim dışımda, Elfida, Zahir, Zühre, Mert, Demir olarak İstanbul'a uçuyorduk. Hem de Karan Milan'ın ayarlamış olduğu özel jetle gidiyorduk! Asla bir araya gelmemesi gereken kişilerle beraber uçuyorduk hem de...

"Çiçeğim bilseydim seni daha önce evlendirirdim Karan ağayla, adam ayarladığım uçak biletini beğenmeyip jet ayarladı sana karımı bu şekilde uçurtmam dedi racona gel!" dedi Demir, uçağa girdiğimizde yanıma gelip konuştu. "Neyse Berivan'ı kaçırdım diğer bir kız kardeşi duruyor. Bu aileye kapak atmam lazım."

"Kes sesini duyarlarsa bu dediğini yeminle seni uçaktan atarlar Demir." diye mırıldandığımda sesimi alçak tuttum. Karan kardeşleri konusunda hassas olduğu için yan gözle bile bakmasına izin vermezken böyle bir lafa Demir'e girişebilirdi. Karan'a göre Demir daha geniş bir insandı, yaptığını şakayı anlamayabilirdi.

"Kızım ondan korksam uçağa binmezdim! Adım Demir benim o benden korksun." dedi Demir, kocam tarafından dayak yemek istiyormuş gibi duruyordu. "Bak n'apıyorum şimdi gör." dediğinde çok geçmeden Zühre'nin yanına oturdu.

"Kıvrırcık," dedi Demir, ona inanamayan bir halde baktığımda bakışlarım eş zamanlı olarak Mert'e dönmüştü. Çenesi kasılmış, kaşlarını çatmıştı. "İstanbul'da bildiğim çok güzel yerler var. Bunlar çalışsınlar, Elfida sen ben gezelim mi?"

"Olur Demir abi, uzun zamandır gelmiyorum gezebiliriz." dedi Zühre, masum bir ifadeyle konuştuğunda Demir'in sırf kıskandırmak için söylediğinin farkında değildi.

"Biz çalışalım tabii, sizde gezin ne güzel alışveriş falan yapın kredi kartımı bırakırım limitsiz istediğin gibi kullan Demir." dedi Mert. Dakika bir gol bir, uçak daha havalanmadan adrenalin yükselmişti.

Uçak yolculuğumuz çok heyecanlı geçecekti! Bu ekiple tekrar uçağa binip en uzak ülkeye gitmeliydim!

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kıskanma Mert, sende gel patron adamsın sonuçta sen çalışacaksın çalışanların niye var?" dedi Demir hiç altta kalmazken. Onlara maç izliyormuş gibi izlerken Karan yanımıza gelmiş olayın ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Beni çekip yanına oturduğunda bakışlarını Zühre için birbirine dalaşan iki adamdan ayırmadım. "Benim gibi ol işi bileceksin işe gitmeyeceksin."

"Değil mi kıvırcık?" diye sorduğunda Demir, Zühre'ye dönüp göz kırptı.

"Ona kıvırcık deme Demir!" dedi Mert, oldukça sert bir tavırla konuştu.

"Kıvırcık değil mi bu kız, ne diyeceğim düz saçlı mı?" dediğinde Demir alaya vurmuştu. "Ne güzel kıvrır kıvrır baksana." diye devam ederken bağladığı kemerinin izin verdiği kadarıyla uzanıp Zühre'nin şalsız saçlarına elini daldırdı.

"Demir abi hep bozdun ya!" diye sitem etti Zühre.

"Şu kuzenine bir şey söyle Marin, kardeşime mi yavşıyor o?" dedi Karan, Demir sert bakışlarının hedefiyken bir şey yapmamak için zor duruyordu.

"Sana Demir hakkında küçük bir bilgi vereyim sevgilim, o yaşayan nefes alan her şeye yavşıyor. Bu hareketlerine alışsan iyi olur yapısı böyle biz böyle kabullendik." dedim onu sakinleştirmek için. Hayır Demir öyle birisi değildi, sadece Karan ve Mert'in damarına basıp dayak yemek istiyordu.

Zahir alana geldiğinde, "Geçen ben İstanbul'a geldiğimde abim araçla git uçakla ne işin var demişti. Ulan Karan ağa yengem olmasa yüzümüz uçak görmeyecek uçak!" dediğinde kırgın bir sesle konuştu.

"Onu niye dediğimi bilmiyormuş gibi davranma Zahir, binseydin uçağa elinden mi aldım? Senin zaten uçağa binmene gerek yokmuş neye binersen neyle gidersen git uçarak gitmişsindir." dedi Karan, gülmeden edemezken kocamda benim gibi onlarla uğraşmaktan geri kalmıyordu.

"İyi dedin abi, bir de hiç çaktırmıyor." dedi Zühre abisine destek verdi.

"Zahir, bizden kız almak kolay değil ona göre." dedi Demir. "Karan ağa Marin'i çabucak almış ama Elfida'yı kolay kolay vermem."

"Senden kız isteyen yok ama hadi öyle olsun." dediğinde Zahir, Elfida'ya kaçamak bir bakış attı. "Kaçırırım Elfida'yı sorun değil Demir."

Demir uzanıp Zahir'e vurdu. "Aferin lan kaçır kızı beni de kıvırcıkla berdel yaparsınız süper olur." dediğinde ona irileşen gözlerle baktım. Bu laflar aklına nereden geliyordu bilmiyordum ama uçaktan her an atabilirlerdi.

"Demir!" dedi Karan sert bir sesle. "Laflarına dikkat et, karşındaki benim kız kardeşim, ona göre davran."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sikerler böyle işi ya, ben diğer tarafa geçiyorum yoksa uçak zorunlu iniş yapacak." dedi Mert, duyduklarına üzülürken ayağa kalktı. Jetin diğer kısmına geçtiğinde gözden kayboldu. Demir bana döndüğünde çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bizde biraz uyuyalım mı?" derken Karan'a döndüm. "İki saatimizi öyle değerlendirelim, sabaha kadar uyumayacağız nasıl olsa..."

"Uyu sen bebeğim, uyu da sus biraz konuştukça kötü oluyorum yoksa. Sen böyle konuşunca tek kalkan şey uçak olmuyor."

"Karan!" diye dişlerimin arasında tısladım. "Sen gerçekten çok edepsiz biri oldun!"

"Karım bana sabaha kadar uyumayacağız desin bir şeyleri harekete geçirsin ama edepsiz ben mi olayım?" dedi. Bağladığı kemerini çözdüğünde ona anlamayan bir halde baktım. "Bende diğer tarafa geçiyorum yoksa gerçekten uçak zorunlu iniş yapacak."

Ona omuz silktiğimde kemerimi bağladım ve gözlerimi kapattım. Arka planda Zahir, Elfida, Demir ve Zühre'nin konuşmalarını işitirken onları aldırmadan uyumaya çalıştım. Uçuş boyunca uyumuş, Demir'in beni uyandırmasıyla gözlerimi açtım. Uçak inince herkes bir tarafa ayrıldığında şirketin patronları olarak Mert, Karan ve ben anlaşmayı yapacağımız şirketin bulunduğu otele ilerledik. Saatler süren toplantılardan sonra bittiğimi hissederken gözlerimde yorgunluk belirdi.

"Şirketimiz için gerçekten güzel bir adım oldu, hepinize katılımlarınız için çok teşekkür ederim." dediğimde çarpık telaffuzumla oturduğum yerden kalktım. Yanıma gelen şirketin İstanbul'daki şubesinden bize katılan ekipteki adını unuttuğum kişiye doğru döndüm. "Sen gerekli belgelere asistanım Serkan'a iletebilir misin?" dedim. Buraya patronlarla gelmiştim, Serkan'ı şirkette bıraktığımdan üzerinden geçmesi için genel konuları ona ilettirmem lazımdı.

"Tabii olur Marin hanım," dedi adını bana iki kere söylemiş ama tekrar unuttuğum kız gülümsedi. "Tekrar görüşmek üzere."

"Mert," diye seslendim. Onu tek görürken toplantı boyunca sessiz kalması gözümde kaçmamıştı. "Karan nerede?"

"Bir saat önce çıktı o, sana bir şey demedi mi?"

"Hayır demedi..." dediğimde kaşlarım istemsizce çatılmıştı. Çıktığından haberim yoktu, ruhum bile duymamıştı. "Diğerlerinden haberin var mı? İkizler nerede Elfida ve Demir evlerine geçmişler diğerlerinden haberim yok."

"İkizler otele yerleşti." dedi Mert.

"O niye? Abisinin evi varken ne diye otele yerleşmişler?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan evin ilaçlı olduğunu söyledi yenge o yüzden kimse kalmayacakmış evinde, herkesi postaladı." dedi Mert. Beraber dışarıya doğru yürüdüğümüzde danışmadan eşyalarımı aldım. "Bende kalın dedim ama Karan ona da izin vermedi, ikisini otele yerleştirdi."

"Mert..." diye mırıldandığımda yüzündeki ifade beni endişelendiriyordu. "Karan'a ne zaman açılacaksın? Bak için içini yiyor, hele Demir'in uçaktaki davranışlarından sonra senin için endişelenmeye başlıyorum. Daha ne kadar saklayacaksın bu durumu?"

"Kafam çok dolu yenge, sözüm olsun sana yarın her şeyi anlatırım olur mu? Olaylar görüldüğü gibi ayak üstü anlatılacak şeyler değil çünkü."

"Tamam yengesinin gülü sen nasıl istersen."

"Seninki geldi, ben gecelere akıyorum anca kendime gelirim." dediğinde Mert uzanıp yanağımdan öptü. Karan kiraladığı arabadan inip yanımıza doğru geldiğinde Mert ile tokalaştı. "Görüşürüz yengelerin en güzeli."

"Görüşürüz Mert, çok akma kaybetmeyelim seni."

Karan yanıma geldiğinde, "Çok bekletmedim değil mi bebeğim?" dedi. Şık giyinmiş olması gözümünden kaçmazken oldukça yakışıklı gözüküyordu.

"Neredeydin Karan?"

"Küçük bir işim vardı," dedi geçiştirir gibi konuştu. "Aldım haberini işi almışsın güzelim. Tebrik ederim kimin karısı olduğun belli oluyor." Elimden tuttuğunda arabasına doğru yöneltti. "Hadi evimize geçelim."

"Ev?" dedim sorar gibi. "Mert evin ilaçlı olduğunu söyledi, hangi eve geçeceğiz."

"Kuyruklardan kurtulmak için dedim onu ilaçlı falan değil. Tek başımıza olacağız birkaç gün daha buradayız nasıl olsa sonra gelir onlarda."

"Sende az değilsin Karan." dedim arabanın kapısını açtığında binmem için bekledi. "Evini merak ediyorum, konaktaki odaların güzeldi. Buradaki yaşantın nasıl acaba?"

"Vaktimiz olursa gezdiririm seni." dedi ve kapımı kapatıp kendi tarafına geçti.

"Hazır gelmişken benim evime de gidebilir miyiz? Apar topar geldiğim için en son bıraktığım halde kalmış teyzem hiçbir şeye dokunmamış çok özledim."

"Olur güzelim yarın gideriz." derken arka koltuğa uzandı. Elindeki çiçeklerini bana uzattığında, "Bunu sana aldım." dedi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yüzümde gülümseme belirlediğinde hızlıca elinden alıp burnuma yaklaştırdım. Kokusunu içime çektiğimde rahatlamıştım. "Bana mı aldın..." Çiçeği yüzümden çekip ona yaklaştığımda dudağından öptüm. "Çok teşekkür ederim, Karan. Bu hayatımda aldığım ikinci çiçek. Senden aldığım ilk çiçek."

"İlkini kimden aldın?"

"Uygarcığımdan tabii ki!"

Yüzü aniden düştüğünde, "Siktir ilkini nasıl veledede kaptırırım ben?" diye homurdandı. Onun bu haline gülmeden edemezken Karan arabayı çalıştırmış İstanbul'un karış karış bildiğim sokaklarında yolculuk ettik. Camdan dışarıyı izlerken ne kadar özlediğimi geçtiğim her sokaktan anlıyordum. Yoğun trafik İstanbul'a dair özlemediğim tek şeyken saatler sonra ormanın içerisinde gizli olan bir villanın önünde durmuştuk.

"Ee Karan Milan'ı da anca burası paklardı zaten." dedim şaşkınlığımı gizleyemezken. "Benim evime gitmeyelim aşkım, burası evse benimkine ev diyesim gelmedi."

"Burası da senin artık." dedi Karan. Anahtarıyla kapıyı açtığımda içeriye beraber girdik. Elimdeki çiçeği girişe bıraktığımda üzerimdeki ince ceketimi çıkardım ve astım. Burnuma kokular dolduğunda kaşlarımı çattım.

"Çok güzel bir şey kokuyor..." dedim, aldığım kokunu anlamaya çalışırken. "Ne kokuyor?"

"Açsındır diye yemek hazırlamıştım."

"Sen mi yaptın?" dediğimde bugün şaşırma kotamı aşmıştım. Onun peşinden ilerlediğimde etrafı incelemeye devam ediyordum. Evin uzun süredir kullanılmadığı belli oluyordu.

"Evet, karımı aç bırakacak değilim." derken mutfağa girmiştik. Ada tezgahına ilerlediğinde yanında durdum. Evin içerisinde kendimi yabancı hissediyordum ilk kez geldiğim için.

"Sen mükemmel bir adamsın, Karan." derken o söyleyene kadar acıktığının farkında bile değildim. Ona arkadan sarıldığımda kash kollarına asıldım.

"Hadi otur sevgilim." dedi ve beni çekip yüksek sandalyeye oturttu. "Biraz hızlı ye, ben kendimi seninle doyuracağım."

Önüme koymuş olduğu tabağa büyük bir iştahla bakarken ağzımın suları akmıştı. Tam kıvamında pişmiş bonfile et üzerine serpiştirilmiş kekik ile kokusu güzel geliyordu. "Enfes gözüküyor..." dedim ve bana getirmiş olduğu çatalı bıçağı aldım. "Normalde her eti yiyemiyorum ama tam pişmiş."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Küçük bir parça kestiğimde dayanamayıp ağzıma attım. Aslında hepsini alıp atacaktım ama o kadar terbiyesiz gözükmek istememiştim. "Hmmm..." diye mırıldandım çiğnediğim lokmayla hoşnut bir ses çıkardım. "Harika olmuş."

"Allah'ım görüyorsun değil mi? Bak ben hiçbir şey yapmıyorum uslu uslu oturuyorum sofranın başında beni baştan çıkartan karım yemek mi yiyor başka bir şey mi yapıyor belli değil ama beni yoldan çıkarttığı kesin!"

"Sofranın başında neler diyorsun Karan sen? Çarpılacaksın!" dediğimde gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hızlı hızlı yesene ne konuşarak vakit kaybediyorsun güzelim!" dedi Karan, elimden çatalı ve bıçağı aldı. Benim aksime büyük parçalar kesip bana uzattı. "Aç ağzını!"

"Şunu da ye hemen." derken salatadan bir çatak alıp uzattı. Uzattığı her şeyi sorun çıkarmadan yerken benim uyuşukluğum onu sinir etmiş olmalıydı.

"Doydum gerçekten, hepsi harika olmuş hayatım ellerine sağlık." dedim, önümde dolu hiçbir şey kalmamıştı. Gerçekten çok acıkmıştım.

"Doymadın doymadın, doyuracağım ben seni." dedi ve beni oturduğum yerden kaldırdı. Elimden tutup beni yönlendirmesine izin verirken üst kata çıkardı. Odanın birine geçtiğimizde gördüğüm manzara şaşırmıştım. Etrafta mumlar vardı, güller serpiştirilmişti. Karan mumları yakmaya başladığında odadaki karanlık bertaraf olmuştu.

"Burayı sen mi hazırladın?" diye sorduğumda sesimde şaşkınlığın tınısı vardı.

"Beğendin mi?" dedi heyecanla.

"Beğenmek ne! Bayıldım Karan... bizim için böyle bir şey yapman... sen yontulmamış odun değilsin bunu gerçekten anladım."

"Başka neyim mesela?" dediğinde yanıma gelmişti. Beni çekip aynanın karşısına getirdiğinde arkama geçti. Saçlarını geriye alırken boynumu kendine sundu. Aynanın karşısında dururken bakışlarımız aynada karşı karşıya geldi.

"Herkesin hayran olabileceği bir adamsın..."

"Herkesi boş ver ben sendeki yerimi merak ediyorum."

"Kabul olmuş duamsın." diye fısıldadım. "Gözlerine baktığımda kendimi gördüğüm, nefesinin tenime dökülmesini istediğim adamsın. Benimsin, bana aitsin Karan. Elaya vurgun gözlerin sadece bana bakıyor, beni görüyor. Benim için yanıyorsun."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Senin için yanıyorum öyle bir yangın ki sönmesi gerektiği yerde tekrar tekrar harlanıyor." diye devam ettiğimde bir an olsun gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Çünkü yangınımız tenimizden ruhumuza akıyor."

"Ruhumun yangınısın."

"Ruhumun yangını." diye onayladı beni.

bu
emojiden
sonrası
+18'dir
rahatsız
olacaklar
lütfen
okumasın
bundan
sonrası
tamamen
bu
şekildedir
sonraki
bölüm
varsa
geçebilirsiniz
yoksa
görüşmek
üzere 🌿

"Kokuna öleceğim bir gün." dediğinde boynumdan gelen kokuyu içine soludu.

"Senden hiç bu kadar ayrı kalmamıştım Marin." dediğinde beni kendine çevirdi ve sertçe öpmeye başladı. Sırtım aynaya çarptığında bütün bedeninin ağırlığını bana yükledi. Dudakları dudaklarımı talan ederken alt bölgemdeki sızı yukarıya yükseldi. Yanaklarıma ulaşan sıcaklık bütün bedenimi ele geçiriyordu.

"Ben senden üç hafta ayrı kalmıştım, Karan." derken dudaklarından çok uzaklaşmadan mırıldandım.

"Üç haftanı geri verdim, sen bana on günü geri verebilecek misin?" dedi Karan, haklı olarak bana üç haftamı vermişti. Üç hafta rüya gibi günler geçirmiştik. "On kere akacağım sana, her ayrı kaldığımız gün için bir kere geleceğim senin için."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yavaş..." dedim, korkmadığımı belli ederken. "İliğimi mi sömüreceksin?"

"Her bir zerreni sömüreceğim. İz bırakmayacağım her bir hücren kalmayacak."

"Özledin mi beni bebeğim?" dediğinde üzerimden ayrıldı ve beni aynaya yasladı. Yanağım aynanın soğuk zeminine değdi. Arkamda baskısını hissederken pantolonun altındaki sertliğini çok geçmeden fark etmiştim. "İçinde kıvrılmamı... beni kavramanı..."

"Hıhım..."

"O güzel ağzının içinde konuşma, nefesini keseceğim ayaklarını yerden keseceğim ama sesin hiç kesilmesin."

"Karan..." diye fısıldadığımda nefesim aynaya buhar yapıyordu. Kendini bana daha çok bastırdı. Kalçam erkekliğine değdiğinde titredim. Dudaklarını boynumda hissederken her dokunuşunda daha çok yanıyordum.

"Adım dilinden düşmesin."

"Seni istiyorum." dedim inleyen bir sesle. Elleri göğüslerimin üzerinde geziyorken yavaş yavaş aşağıya sızıyordu. "Seni içimde istiyorum."

"Alacaksın beni ama şimdi değil." dedi Karan. "Hep yaptığım gibi önce seni getireceğim. Kahretsin çok darsın Marin. Canını daha fazla acıtmamak için seni hazırlamam gerekiyor."

Yutkundum. Yutkunuşum nefeslerimizin karıştığı odada yankılandı. Parmakları elbisemin eteğini bulduğunda yukarıya doğru sıyırdı. Bacağımın iç tarafından eli iç çamaşırımı bulduğunda kumaşın üzerinden parmağını sürttü.

"Islanmışsın..." dedi hırlarcasına konuştu. İnce kumaşın üzerinden yavaşça kavradığında kumaşa daha çok ıslaklık değmişti. Eli içeriye sızdığında teni tenimle buluştu. "Daha bir şey yapmadım bile. Sadece ben delirmiyorum hasretle kavurulmuyorum demek ki."

"Kelimelerin bile yetiyor. Dokunuşların ise kendimi kaybettiriyor." dedim nefes nefese bir halde. "Islanıyorum Karan, senin için. Senin için ıslağım."

"Siktir!" diye hırladığında üst bölgemde gezen parmaklarının baskısı arttı. Boydan boya elini sürterken ıslaklığım onun eline akıyordu ve hareket etmesini kolaylaştırıyordu. "Bir daha söyle?"

"Senin iç-" Parmağını içime itmesiyle soluğum kesilmişti. "Eziyet edi-" diyemeden ağzımdan sert bir inleme döküldü. "Ahh!"

"Karan!" dedim, aynadan destek alırken elimi yasladım. Nefeslerimi düzene sokmak neredeyse imkansızdı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İşte böyle..." dedi kısık sesi kulağıma ulaştı. "Benim için, benim için titre Marin." derken beni daha çok titrettiğinin farkında değildi. Başım geriye düşerken kendimi ona yasladığımda Karan beni aynadan ayırmıştı. Elinin hareketleri yavaşça arttığında ikinci parmağını içime girdirdi.

"Ah!" diye inlediğimde gözlerim bir saniyeliğine kararmıştı. Tekrar kendime geldiğimde bacaklarım titremişti. Aynadaki aksime baktığımda şehvet dolu olan kadınla karşılaştım. Karan ise hipnoz olmuş gibi bakıyordu. Alnında terler buluyor, en az benim o da gelmişti. "Hızlan..."

Bacaklarım titrediğinde daha fazla ayakta kalamayacağımı anlamıştım. Aynaya yaslandığımda Karan beni belimden tutup kendine çekti. Vücudum zangır zangır titrerken içimde bir şeyler kopuyordu. Parmaklarının baskısını hissetmek beni deliye çeviriyordu. Başım geriye düşmüş soluklarım benden bağımsızdı.

"Karan!" diye infilak ettiğimde içimdeki volkan çok geçmeden dışa savrulmuştu. Karan benim inilti seslerimle kendini tutamazken benimle birlikte aynaya yasladı.

"İşte böyle..." dedi hoşnut bir ifadeyle. Elimi içimden çıkardığında dövmele parmaklarını dudaklarına götürdü ve ıslaklığı yaladı. Bakışlarım ona takıldığında bu hareketi beni daha çok azdırıyordu. "Tadını seviyorum."

Ona dönüp dudaklarına saldırdığımda sert bir tavırla dişlerimin arasına aldım. Alt dudağını kendime çekerken Karan boğuk bir sesle inledi. Beni aynaya daha çok yasladığında üzerime abanmış, tenimle teninin arasında tek bir hava parçacığının geçmesine izin vermemişti. Ellerimi kaldırıp başımın üzerine yasladığında bacaklarımı ona dolayıp daha da yükseldim.

"Seninle her geçen gün yeni şeyler keşfediyorum Marin," diye fısıldadı Karan. "Seninle denemek istediğim o kadar çok şey var ki..."

Ona heyecanla baktım. "Ne gibi düşüncelerin var merak ediyorum Karan." dedim, istekli bir halde. "Seninle her şeyi yapmaktan istiyorum."

Kendimi ona sürttüğümde Karan ikinci kere dudaklarımın arasında boğukça inlemişti. Elini ellerimden çekip kollarımı rahat bıraktığında beni daha çok kavradı ve yukarıya kaldırdı. Her dokunuşunda aşağıya doğru eriyip gidiyordum.

"Siktir..." diye mırıldandığında Karan beni sertçe duvara çarptı.

Duyduğum sesle birlikte bakışlarım aniden irileştiğinde olan bitenin olmamasını umdum. Beni yasladığı ayna tuz ve buzdan ibaret olurken ikimizde ne olduğunu anlamamıştık. Beni hızlıca çektiğinde birkaç adım geriledi.

"KIRILDI!"

"Karan aynayı kırdık!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Dur..." dedi, kucağından inmeme izin vermedi. "Hareket etme sakın."

"Götüreceğim seni buradan hemen."

"Bir şey oldu mu?" diye endişeyle sordu. Daha farklı bir odaya geldiğimizde beni yatağın üzerine bıraktı. "Kesmedi değil mi bir tarafımı?"

"Hayır olmadı, iyiyim ben." dediğimde sanırım onun dizini vurmasıyla ayna çatlayıp paramparça olmuştu. "Aynayı kırdık Karan!"

"Umarım sadece aynayla kalırız."

"Şimdi..." derken üzerindeki gömleğini fevri hareketlerle çıkarmaya başladı. Gömleğini çıkartıp pantolonuna geçtiğinde boxeriyla kalmıştı. "Verdiğin sözü tutma vakti Marin. Güneş doğsa bile tenlerimiz ayrı kalmayacak."

"Senin aksine ben yeminimi tutarım." diye konuştuğumda gülümsedim.

"İyi ki sözünü tutamayan adamın tekiyim."

"İyi ki..." diye fısıldadığımda Karan'ı kendime çektim. Elim boxerının lastiğini dururken elimin üzerinde elini hissettim. Yavaşça beni oradan ayırdığında bacaklarımdan tutup beni kendine çekti. Üzerimdeki elbiseyi bir çırpıda sıyırdığında odanın bir köşesine fırlattı.

"Gece uzun yavrum, sabaha daha çok var acelen ne? İçinden hiç çıkmayacağım."

İç çamaşırlarımla karşısında kalırken sıcak parmakları sütyenimi kopçasını buldu. Tutup çıkardığında çok geçmeden göğüslerimi ortaya çıkarmıştı. Gözlerinin rengi daha da koyulaşırken neredeyse kapkara olmuştu. Bir eli göğsümü kavradığında, "Göğüslerin beni çıldırtıyor!" dedi hırlarcasına konuştu.

Eğildiği ve dudaklarının arasına aldığında göğüs ucuma dilini sürttü. Islaklığını belirginleşmiş sert olan uçlarımda hissederken dilinin arasında defalarca döndürdü. Bir anda dişini geçirdiğinde, "Ah!" diye acıyla inledim. "Acıtıyorsun Karan yavaş!"

"Yavaş mı? Bu gece bana her şeyi de yavaş deme Marin"

"Sikeyim!" dedi ve iki eliyle göğüslerimi kavradı. Yumuşak hareketlerle tenimi daha çok sertleştirirken göğüs kafesi sertçe yükseldi. Altımdaki iç çamaşırım tamamen ıslaktı. Henüz onu çıkarmamıştı. "Bunlara bakarak bile gelebilirim."

Göğüslerimden aşağıya doğru düz bir çizgide ilerlediğinde her bir dokunuşunda beni yakmaya ant içmişti. Dudağının çarptığı her bir nokta alev alev yanıyordu. Göbeğime geldiğinde dolgun dudaklarına sürte sürte indi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tenin, benim cehennemim. Beni yakıyorsun Marin." diye boğuk bir sesle konuştu. "Hiç bu kadar günahkar olmak istememiştim."

Ellerimi saçına yerleştirdiğimde yavaşça okşadım. "Seni hissetmek istiyorum." diye fısıldadım. "Her yerimde, her tenimde, her bir zerremde."

Altımdaki çamaşırımı da çıkardığında onunla aramda hiçbir şey kalmamıştı. Dudakları çıplak kalan kadınlığıma değdiğinde belim yay gibi gerilmişti. Elimden arasındaki saçlarını çekiştirdiğimde tenime diliyle bir darbe vurdu.

"Tenin tenimden ayrılmasın." dedim nefes nefese. "Ah!" dedim ağzımdan kaçan inlemeyle bütün bedenim kasılmıştı. Dilinin dokunuşları beni daha çok çıldırtırken aynanın karşısındaki hareketlerinden daha çabuk gelecektim. "Karan!"

"Şşşş," dedi nefesi kadınlığıma dökülürken. "Kasma kendini. Hadi bebeğim."

İçimden yoğun bir sıvı ikinci kere infilak ettiğinde Karan'ın saçları bundan nasibini almıştı. Sertçe çekiştirdiğim saçlarını rahat bırakırken Karan gülümseyen bir yüz ifadesiyle dudaklarını tenimden ayırmadan bakışlarını bana kaldırdı.

"Müptelanım." diye fısıldadı. Dudağını kadınlığıma bastırduğunda altında titredim. "Benim mabedim."

"Seni getirmeyi benim adımla inleyerek gelmeni seviyorum, Marin."

"İkimiz gelelim bu sefer." dedim acı çeken bir sesle. Onun her bir zerresini içimde istiyor, deli gibi yanıyordum. "Seni içimde istiyorum. Beni doldur Karan, beni kendinle doyur."

"Çıldırtıyorsun beni!" dedi tıslarcasına. "Canını yakmak istemiyorum kendimi seninleyken çok zor tutuyorum sana asıl yapmak istediklerimi göstermedim. Seninle birlikteyken kendimde keşfettiğim şeyler var."

"Ne!" dediğimde harelerimde şaşkınlıkla genişledi. "Bunca zamana kadar olanlar kendini tutmuş halin miydi?"

"Evet," dedi Karan. "Sen farklısın... öylesine birisi değilsin. Benimsin, canını acıtamam."

"Seni görmek istiyorum Karan," derken bana bunu göstermemekte ısrarcı davranıyordu. "Bana gerçek seni göster. Gerçek Karan Milan'ı göster."

"Olmaz Marin," dediğinde alt bölgemdeki yangın sönmek bilmiyordu. "Hiç denemedik daha önce. Sen benim her anlamda ilkinsin, sende nasıl bir etki yaratacağımı bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa her zamanki halimden çok daha sert olacağım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seni göreceğim," diye ısrar ettim. "Bana kendini göster Karan, sert ol. Canım acımaz, aldığım acı zevk verir bana hep olduğu gibi."

"Hadi..." dediğimde onu kendime çekerken altında duran boxerını indirdim. Kendisi bana yardımcı olurken onunla aramda en ufak bir şey kalmamıştı. Beni tutup yukarıya çektiğinde yatağa yasladı.

Erkeklığı yutkunmama neden olurken bakışlarımı onun çıplak kalan bedeninden ayırmadım. Dövmeleri ustaca dövülmüş bir halde bedenine tablo gibi işlenirken her bir ter damlası aşağıya doğru süzülüyordu. Sert ve dikleşen erkeklığı dudaklarımı ısırma neden olurken karın kasların doğru uzanıyordu. Adonislerinden aşağıya bir ter damlası daha dökülürken hiç bu kadar bakmak istememiştim.

Karan erkeklığını avuçlarının arasına aldı. İri elinin arasında sert olan erkeklığı daha da büyürken hipnoz olmuş gibi ona bakıyordum. Bana doğru yaklaşıp aramızdaki mesafeyi sıfırladığında erkeklığını kadınlığının girişine yasladı. İkimizden akan sıvılarla birbirine değdirince başım istemsizce geriye yaslanmıştı. Gözlerim kapanırken daha içime girmeden tek bir ince dokunuşuyla beni böyle yapması mahvediyordu.

"Gözlerini kapatma." dedi Karan emredercesine. "O yangını benden ayırma,"

"İstedğini alacaksın." diye devam ettiğimde aralanan gözlerimle ona dudaklarım kenara kıvrılır bir halde baktım. Beni bacaklarımdan tutup kendine daha çok yaklaştırdığında erkeklığını tekrar hizaladı. Bir eliyle boynumdan tutup dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattığında her zaman yaptığı gibi öpüşürken içime girmişti. Dudaklarına sertçe inledim. Kollarımı boynuna dolamış ilk girişinden dolayı sert bir darbe alırken tırnaklarımı sırtına geçirmiştim. İçimdeki hareketine yavaşça devam ettiğinde kendini biraz daha itti.

"Siktir..." diye fısıldadı dudaklarımız ayrıldığında alnımı alnıma yasladı. "Çok çok darsın. Nasıl bu kadar darsın anlamıyorum. Saymadığım kadar çok birlikte olduk her seferinde aynısin güzelim."

"Kavırıyorsun beni." İçimde giderek büyürken her hareketinde belim geriliyordu. Bütün duvarlarıma çarpıyor içimdeki atan nabzını en kuytu köşelerde hissediyordum. Sertliği ve büyüklüğü içimi doldururken aldığım zevkin tanımı yoktu.

"Beni hissediyor musun?" dedi Karan inleyen bir sesle. "Beni hissediyor musun bebeğim?"

"İçimde atıyorsun Karan." dedim nefes nefese bir halde. Sıcaklığımızdan dolayı dudaklarım hızlıca kururken dilimle ıslattım. "Nabızlarımız bir atıyor."

"Mmmh."

"Ağzının içinde inleme." diye emretti. "Sesini duyacağım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

İçimdeki gel gitleri devam ederken dudakları boynumu talan ediyordu. Dişlerini geçirip tenimde hemen geçmeyecek izler bırakırken altında eriyip gidiyordum.

"Karan!" diye inlediğimde kalbim orada atıyordu. İçimdeki volkan tekrar tekrar dağılırken lavlar ortaya saçılmış onun içimde dolaşan erkekliğine dökülmüştü.

"Siktir siktir siktir!" diye hırladı adeta. O da gelmek üzereydi ve bedenimdeki son vuruşlarını yapıyordu. "Marin!"

"Beni titretiyorsun." derken bedeni kasılmış içimdeki hareketleri yavaşlamıştı. "Bir mum gibi karşımda titriyorum Marin, bunu nasıl başarıyorsun?"

"Karan hızlan sevgilim, şimdi kendini göster bana!" dediğimde aldığı direktifle kendini bana tamamen köklemişti. Aldığım sert girişle birlikte ağzımdan sert bir inilti dökülmüş beklediğimden daha çok acıtmıştı.

"Ah!"

"Acıdı mı?" dediğinde hareketlerini durdurdu. "Kahretsin, iyi misin bebeğim?"

Kafamı hızlıca iki yanına salladığımda terden dolayı ıslanan saçlarımı geriye ittim. "De-devam et." dedim beni kesmezken. "Çok iyiydin Karan, daha fazlasını istiyorum."

Hareketlerine daha çok asıldığında beni bitirecek kadar keskin davranırken sertliğinin bana verdiği zevkten mahrum ettiği için ona kızdım. Parmakları tenimde gezerken göğüsleri okşuyordu. Dudaklarıma öpücük bahşederken beni kendine tamamen esir tutmuştu.

"Geliyorsun..." dedi gözlerimin karardığını fark ettiğinde altında bir yaprak gibi titredim. "Geleceğim."

"Bu bir..." diye gürlendiğinde, yükselen göğüs kafesiyle birlikte içime kendi sıvısını bıraktı. İkimizin de yüzünde gülümseme peydah olduğunda onunla birlikte rahatlamak daha ayrı zevk veriyordu.

Beni tutup yatağın başına bıraktığında bileklerimi kendine hapsetti. Ne yaptığını anlamadığım için bakışlarımı kaldırdığımda, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yapmak istediğimi göreceksin. Seninle bunu yapmayı çok istiyorum."

Yataktan kalkıp geri geldiğinde elinde kemer vardı. Düşündüğümü yapacaktı sanırım. Çok geçmeden bana yaklaştığında ellerimi başımın üzerinde yasladı ve kemerle birlikte yatağın demir başlığına bağladı. Ellerimin hareketi kısıtlandığında ona kaşlarını çatarak baktım.

"Ağzını aç," dediğinde iri parmağı çenemden yukarıya çıkardı. Parmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. "Dişlerini hissetmek istiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Araladığım dudaklarımla baş parmağını ağızıma soktuğunda dilimin üzerine yerleştirdi. Dizlerimin üzerine durup ona doğru yükselirken parmağı daha çok kaymıştı. Dilimi etrafında gezdirip damarlarına kadar hissederken dişlerimi hafifçe geçirdim. Elini çekip işaret parmağını soktuğunda ardından orta parmağını yerleştirmişti.

"Islaklığımı seviyorum."

Gülümsediğimde dişlerimi sertçe bastırdım ve acımadan ısırıldım. "Ah! O dişine sahip çık Marin! Isırma!"

Eline bulaşan ıslaklıkla erkekliğinin üzerinde gezdirirken damarları daha çok belirgin hale gelmişti. Avucunun arasında daha çok büyürken ucundan akan sıvıyla tamamını ıslatmıştı. Kalbim oramda atarken nefeslerim kesiliyordu. Sıkıca kapattığım bacaklarımı iki yanıma ayırdı ve bacak aramdaki yerini aldı. Beni kendine çektiğinde kollarım bağlı bir şekilde gözlerimi gözlerine kenetledim. Erkekliğini girişime sürttüğünde öleceğimi hissederken yoğun bir ıstırap yaşatıyordu. Değdirip çekmesi beni delirtirken başım geriye düştü. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda, "Seni istiyorum Karan." diye fısıldadığımda çok geçmeden içime girmiş beni defalarca öldürmüştü.

"Seni sabaha kadar evin her yerinde getireceğim." dedi, sayısız kere tenlerimiz birbirine çarpıyor isimlerimi duvarda yankılanıyordu. Yine de doymuyorduk birbirimize. "Bu evin içinde kokunun karışmadığı, terinin akmadığı yer kalmasın istiyorum."

"Ahh," dedim geleceğimi hissederken. "Kar-Karan!"

"Durmamı istiyor musun?"

"Hayır... hayır devam et, yavaşlama sakın."

"Ah," dedi gür sesiyle. "Siktir lan!"

"Beni yok ediyorsun Marin!" diye konuştuğunda ikimizde birbirimizi yok ediyorduk. "Sikeyim! Sabah olmadan on olacak galiba. Soluklanmak istemiyorum, içinden çıkmadan devam edeceğim."

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sorduğunda verdiği zevklerden lâl kesilmiştim. Sadece arsız gibi inlerken sesim duvardan bana geri çarpıyordu. Karan kalçama vurduğunda tok bir ses yankılandı. Hoşuma gittiğini gülümseyerek belli ettim. Yüzümü avuçladığında dudaklarıma uzandı ve tutkuyla öptü. Geriye çekildiğinde elaya vurgun gözleri gözlerimi dağladı. "Konuş benimle, sesini duymak hoşuma gidiyor, konuşurken inlemeni istiyorum."

"Dah-daha iyi olamazdım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sıcacıksın, yanıyorsun Marin." derken gözlerime zevkten siyah perde inmişti. Yüzümü avuçlayıp dudaklarını şakağıma bastırdı.

"Ateşin yakıyor beni." dedim kısık bir sesle. Bağılmaktan sesim kısılmıştı. Vücudumdaki alev beni kül etmişti. Ruhumdan tenine defalarca akmışım. "Yanıyorum Karan."

"Şimdi jakuziye gireceğiz. Yangını orada söndüreceğiz."

Ona kafa sallamakla yetindiğimde beni kucakladı ve odanın içerisinde bulunan jakuziye götürdü. İçine girdiğimizde su tenime dokunurken istemsizce titredim. Karan beni kendine çektiğinde kucağına aldı. Ona yaslandığımda gözlerim kapanmamak için direniyordu.

"Çok özlemişim seni." dedi fısıltılı bir sesle, elleri tenimde gezmeye devam ediyordu. Suyun içerisine tamamen gömüldüğümüzde anın tadını çıkardım. "Burada bu şekilde günlerce durabilirim. Çok güzelsin. Çok güzelsin Marin'im. Kokuna... sana... her şeyine hastayım."

"Çok iyiydi." dedim, zihnimden kolay kolay silinmeyecek bir geceydi. "En iyisiydi. Bunu uzun bir süre unutamayacağım."

"Daha iyisi de olacak, seninle olduktan sonra bir sonraki öncesini unutturacak güzelim." dediğinde ona hak vermişim. Her seferde öncekini unutuyordum. Bana hep yeni zevkler bahşediyordu. "Gün doğdu çoktan, duşumuzu alalım akşama kadar uyuyacağız."

"O kadar şey hazırlamışsın... hepsi çok güzeldi Karan." dediğimde yüzümden gülümseme eksik olmuyordu. Her bir saniyesi tekrar tekrar yaşanılacak düzeydi. "Dünyanın en şanslı kadını ben olabilirim çünkü senin gibi bir adama sahibim."

"Bu sefer seni ben yıkamak istiyorum. Yaptıklarının karşılığını veremem ama en azından bunu yapabilirim." dedim ona doğru döndüğümde arkasına geçtim. Bacaklarımın arasındaki yerini aldığımda Karan başını çıplak göğüslerime yaslamıştı. Şampuanı alıp saçlarına döktüğümde yavaşça köpürtmeye başladım. Saçlarından sonra bütün bedeninde karış karış gezerken dokunmadığım yerini bırakmamışım.

Duş maceramızdan sonra yatağı kendimizi zor attığımızda kaldığımız oda hiç kullanılmış misafir odasıydı. Odaların çoğunu mahvettiğimiz için kalacak yerimiz neredeyse kalmamıştı. İkimizde perişan bir halde, yüzümüzde güller açıyordu.

"Çok ağrın var mı?" diye sorduğunda beni kendine çekip ellerini karnımda birleştirdi. Üzerime geçirdiğim onun kıyafetiyle içinde kaybolurken bolluğunda rahat ediyordum.

"Var ama sorun değıl." dedim, ağrı vücudumun her yerindeydi. Çünkü Karan ısırma dedikçe ısırıldığı için dişlemediğı tek bir yerimi bırakmamıştı. Serti ve tutkuluydu. Bana gerçek kendini göstermişti. "Gerçek seni daha çok sevdim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Artık o adamı görmek istiyorum."

"Göreceksin bebeğim, onu bu gece karşıladın artık seninle olacak."

"Uyuyalım artık sevgilim," diye mırıldandığımda gözlerim açılmamak için büyük bir savaş veriyordu. Kirpiklerim bile bana büyük bir yük gibi gelirken Karan ensemden öpünce ürpermişim.

"Uyuyalım bebeğim," dedi ve saçlarımı geriye ittiğinde hafif nemli olmasıyla şampuanın kokusu içime dolmuştu. "Seni seviyorum Marin."

"Söylemesen bile biliyorum Karan, iliklerime kadar hissediyorum ve bu çok güzel bir şey. Seni seviyorum çok seviyorum."

﴿ BÖLÜM 63 ﴾

63. BÖLÜM “GÖNÜLÇELEN”

"Karan." diye fısıldadığımda avucumun arasında yüzünü yavaşça okşadım. Bakışlarım arasında dikkat kesildiğim yüzünde her bir santimetre karesini ezbere biliyordum. Simsiyah kirpikleri yüzüne gölge düşürürken derin bir şekilde uyuyordu. Dudakları düz bir çizgi de duruyordu. Hafif kirli sakalı çenesini kaplarken esmer tenine oldukça yakışıyordu.

Beni sıkıca kollarının arasında sardığı için bir milim dahi hareket edemiyordum. Kolları belimden dolanmış, yüzümü kendi göğsüne bastırmıştı. Uyandığım an gözlerimi farklı bir odaya açtığım için ilk başta korkmuş, onun varlığını fark etmemle hızlıca silinmişti. Güneş tepe duruyor, saatin kaç olduğundan habersizdim. "Sevgilim." dedim, sayısız kere çağırma ek olarak dudaklarımı çenesine bastırıp küçük bir öpücük kondurdum.

Yüzü terlemeye başlıyor, kirpikleri ara ara titriyordu. Beni saran bedeni kaskatı kesilmişti. Hem üşüyor gibi hem de sıcaktan yanıyor gibiydi. Kabus görüyordu. "Karan... kabus görüyorsun uyan!"

Duyamayacağım kadar kısık bir şeyler mırıldanıyordu, nefes alış verişleri sıklaşmıştı. Belimde dolanan parmaklarını biraz daha sıktı. Beni kendine daha çok çektiğinde başını boynuma gömmüş öylece durmuştu. Nefesi boynumu işgal ediyordu. Birkaç saniye sonra nefes alış verişleri düzenli bir hale gelmişti. Elimi saçıma yerleştirip okşadığımda yumuşak saçlarının arasında dolaştırdım.

"Hava kararacak neredeyse uyansana!" derken elimle kollarını sıktım ve hafifçe sarstım. Uyanalı çok olmamıştı ama derin ve güzel bir uyku çektiğim için uykum hiç yoktu. Alt bölgemde hafif bir sızı varken boynumda ve bazı yerlerimde keskin bir acı vardı.

"Saat kaç oldu onu bile bilmiyorum." diye devam ettiğimde kendi kendime konuşuyordum. Diğer tarafa dönmek için hareket ettiğimde çabam boşuna olmuştu. "Beni bırakacak mısın?"

"Karan çok ağırsın kalkamıyorum!"

"Hı?" diye belli belirsiz bir ses çıkardı.

"Sevgilim uyansana..." dedim daha ılımlı bir sesle çemkirmeyi bırakıp onun beni uyandırdığı gibi öpücüklerle boğmaya başladım. Dudaklarım yüzünün her tarafında gezerken Karan bundan hiç rahatsız değildi. "Bak ilk defa senden önce kalktım."

Sık kirpiklerini kaldırdığında elaya vurgun bakışları beni buldu. "Niye uyandın sen?" dediğinde sesi oldukça pürüzlü çıkmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Uyanmamam mı gerekiyordu?"

"Ağrın mı var bebeğim, bir şey mi oldu?" dedi uykusundan yeni uyanmış olmasına rağmen ilk olarak beni düşünmüştü.

"Hayır bir şey olmadı, az bir şey ağrım var. Tahmin ettiğimden daha az acıyor ben gözümü açamam sanmıştım. Ağrı kesici içerim birazdan." dedim, bakışlarım dediklerimi doğrular nitelikteydi. Beni uyandıran şey karnımdaki boşluğun hissiydi. "Acıktım ben..."

"Birileri doymamış anlaşılan." derken dudakları kenara kıvrıldı. Belimdeki parmakları yukarıda tırmandığında geceliğimin içine sızmıştı.

"Karan!" dedim uyarır bir tonda. "İkimizde doyumsuzun en önde gideniyiz de o kadar da değil sevgilim."

"İçimde filler tepişiyor o derece açım." diye fısıldadığımda kollarımı boynuna doladım. "Akşam olacak neredeyse, kahvaltı yapalım hadi."

"Evde kahvaltılık bir şey yok dün sadece akşam yemeği için bir şeyler almıştım." dedi Karan. "Telefonum nerede benim gördün mü?"

"Bilmiyorum, gözümü açınca korktum zaten yabancı bir yerde uyanmaya alışık değilim."

"Yabancı değil güzelim, burası da bizim evimiz." dediğinde durdu ve yüzünde gülümseme belirdi. "Evden geriye bir şey kaldıysa tabii."

"Acaba hayatımız İstanbul'da olsaydı nasıl olurdu diye düşünmüyor değilim. Hikayemiz burada başladığı gibi devam etseydi... doğduğumuz toprakların bize getirdiği şeyler olmasaydı nasıl olurdu acaba?"

"Burada mı yaşamak istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum..." dediğimde kuru bir sesle mırıldandım. "Kendimi bildim bileli buradaydım, bir anda koştum koparıldım. Doğduğum yerden de bir anda koştum koparıldım. Ama sende, senin olduğun yerde tutuklu kaldım galiba."

"Burada yaşamak ister miydin... eğer ilk başta bana bu seçenek sunulsaydı, en başından kabul ederdim. Sonra düşünüyorum kimse yok, Mardin'e dair hiçbir şey yok. Güzel mi olurdu kötü mü bilmiyorum." derken iki seçeneğin de çok ağır bastığını fark ettim.

"Çok mu sıkıcı bir hayatımız olurdu acaba?" Öyle ki, konak olmadan, Milan aşireti olmadan, iyisiyle kötüsüyle yaşanan her şey olmadan nasıl bir durumda olurdu kestiremiyordum.

"Mardin'de gözümü her gün yeni bir maceraya açtım, İstanbul'da ise çok düz yaşıyordum. Sıradan basit bir hayatım vardı. Tek eğlencem Elfidaydı. Sanırım şimdi istemiyorum, aslında

Özge Naz - Düşler Ağdı

hiçbir yeri istemiyorum bağlı kalmak bağlanmak istemiyorum. Tek istediğim senin olman, seninle olduktan sonra her yer güzel."

"Senin olduğun her yer cennet bana, iste şimdi bile sonsuza kadar burada yaşarız. Dünyanın neresinde olduğumuz önemli değil, senin olduğun yer dünya bana sen istersen senin için her şeyi yaparım." dedi Karan.

"Benim olduğum yer dünya demek..." diye mırıldandığımda uzanıp dudaklarından öpmek üzereyken karnımda kendini belli eden açlığın sesi odanın içerisinde yankılandı. Utanç içerisinde kıkırdamaya başladığımda bakışlarım dudaklarında takılı kalmıştı. "Zaten böyle bir anı anca karnımın guruldaması mahvedebilirdi."

"Kalkalım hadi, dışarı da kahvaltı yapalım." dediğinde beni sıkıca sardığı kollarını bırakmak üzereyken üzerime çevik bir hareketle çıktı. İrileşen gözlerle ona bakarken kalbim teklemeye başlamıştı. "Bırakırsam seni tabii..."

"Canın çok yanıyor mu?" diye sorduğunda dudaklarını boynumdaki morlaşmak üzere olan kızarıklığa bastırıldı. Ellerimi birbirine kenetleyip başımın üzerine yerleştirdiğinde bakışlarımı bileğime çevirmişti. Bileğimi yavaşça okşadığında diliyle ıslattığı dudakları sürttü. "Bir daha bunu yapmayacağım Marin, ilk ve sondu her tarafın kızarmış."

Bileklerim beni yatağa bağladığı için kızarmıştı, zorlayıcı dakikaların devamında acısını hiç hissetmemiştim ama şimdi ufak bir sızlama mevcuttu. Ellerimi onun ellerinin arasından kurtarıp üzerimden ittim. "Yaptıklarımız için pişman değilim, Karan. Aklım hâlâ yapamadıklarımızda."

Onun güldüğünü işitirken, "Sen git gide fena bir şey oluyorsun. Hoşuma gidiyor haberin olsun." dediğinde ona cevap vermeden odanın içerisinde bulunan banyoya doğru ilerledim.

Banyoya girdiğimde soğuk suyla kendime gelmeye çalışırken saçlarımda dün gecedeki kalma nemlilik mevcuttu. Aynadan kendime baktığımda dudağımı ısırmanın edememişim. Karan dün akşam karnımı seninle doyuracağım derken gerçekten doğruyu söylüyormuş, dişlemediği yemediği yerim kalmamıştı. Rutin işlerimi halledip saçlarımı tarayıp ördüğümde hazırlanmak için odadan çıktım.

Sabaha karşı uyumadan önce misafir odasına Karan bavullarımızı getirmişti, yorgunluğumdan hiçbirini açmadığım için onun sweatini giymiştim. İç çamaşırı ve sweat dışında altıma hiçbir şey giymediğim için çıplak bacaklarıma soğukluk vururken köşede duran bavullara ilerledim. Ne kadar süre duracağımız belli olmadığı için Rojda iki ayrı bavul hazırlamıştı. Bana ait olanı açıp içinden kıyafetlerimi aldım. Odanın içerisine göz gezdirdiğimde telefonuma dair bir şey görememişim. Üzerime hardal sarısı salaş bir kazak, altım için siyah mini kot etek almıştım. Beyaz spor ayakkabılarımı da ayağa geçirdiğimde rahat bir kombimle dışarıya için hazırdım.

Karan odada olmadığı için onun nerede olduğunu merak ederken vakit kaybetmeden üzerimi giyip çıktığımda bakışlarımı alışık olmadığım evin içerisinde gezdirdim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan!" dedim gördüğüm manzara karşısında şok olurken harelerim şaşkınlıkla genişlemişti. "Bu evin hali ne?"

"Savaşma seviş diye boşuna dememişler güzelim." dedi Karan. Tezgahın üzerinde yaptıklarımız aklıma gelince bakışlarımı yere diktim ve elimi enseme götürüp kaşıntım varmış gibi istemsizce kaşıdım. "Biz tam olarak onu yaptık."

"Nereye gideceğiz?" diye sordum konuyu değiştirmek istercesine.

"Güzel bir yer biliyorum seni oraya götüreceğim. Seveceğine eminim."

"Diğerlerinden haberin var mı?" derken mutfaktan çıkmış dün çantamı bıraktığım kapı girişine doğru ilerledim. Çantamdan telefonu çıkardığımda neredeyse şarjının bitmek üzere olduğunu görmüştüm. Ekranım tamamen bildirimle kaplıydı. "Telefonum cevapsız çağrılarla dolu!"

"Benim de öyle..." dedi Karan, aynı şekilde onunda elinde telefonu varken dikkat kesilmiş bir halde telefonuna bakıyordu. "Mert'le konuşacağım."

Karan telefonu kulağına dayadığında birkaç adım uzaklaştı. Onun peşinden ilerlediğimde çantamı elime aldım ve koluma taktım. "Evet yeni uyandım anca açtım gözümü." dedi Karan, Mert'e karşı konuştu.

"Kes lan gevezeliği gevşek." dedi sinirle. "Hayır."

Bakışları kısa bir anlığına beni bulduğunda göz kırptı. "Dün evi ilaçlamaya gelmişlerdi ya, sabah haber geldi bana. Çalışan şirket kapıyı açık unutmuş, eve hırsız girmiş Mert." dedi ciddi bir tavırla, konuşurken yüzünde tek bir mimik dahi oynamamıştı.

"Evet, baya kötü bir halde kırmadık dağıtmadık yer bırakmamışlar. Biz mi... biz yengenin evinde kalıyoruz. Yok ikizler otelde kaldı." diye devam ettiğinde ustaca oynadığı performansına devam etti. "Aynen sen halletsene, iyi tamam diğerlerini de dediğim yere al gel görüşürüz sonra."

Telefonu kapatıp tamamen bana döndüğünde yüz ifadesi değişmişti. Ceketini eline alıp üzerine geçirdiğinde dış kapıya doğru ilerlerken bakışlarıyla işaret etti.

"Sen çok kötü bir yalancısın Karan!" dedim, bu kadar usta bir performans sergilesi beni bile korkutmuştu. Bazen öyle bir ruh haline bürünüyordu ki, gerçek ifadesini hiç anlayamıyordum.

"Yalan söylediğim tek kısım evin ilaçlanacak olması. Hırsız konusu doğru Marin, gönlümü çaldın bu durumda hırsız sen oluyorsun buraları yıkıp dökende sen olduğuna göre yalan bir şey demedim." dediğinde ona genişleyen harelerimle bakakalmıştım.

"Sen... sen..." derken aynı ifadeyle bana bakarken bütün suçun bana kaldığına inanamamıştım. "Sana diyecek bir şey bulamıyorum bazen!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yere çivilenmiş bir halde dururken yanıma doğru adımlayıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Beni belimden tutup kendine çektiğinde kendisiyle beraber yürüttü.

"Hadi çıkalım, Gönülçelen."

Kırılmış dökülmüş bir halde duran evden çıktığımızda Karan'ın uçaktan iner inmez havalimanında kiralamış olduğu siyah aracına doğru ilerledik. Kapıyı benim için açıp geçmemi sağladığında yolcu koltuğuna yerleşmişim. Kendisi de yerine geçtiğinde arabayı çalıştırmış, ezbere bildiğim İstanbul sokaklarında turlamaya başlamıştık.

Kısa bir süre sonra arabanın hızı düşerken cadde gibi bir yerde durmuştu. Etrafta yemek yiyebileceğimiz bir alanın olmadığını gördüğümde kaşlarımı çatmışım. Normal dükkanlar bulunuyordu. "Niye durduk?" diye sordum.

"Sen arabada bekle beş dakikaya geliyorum." dedi Karan. Ona kafamı sallamakla yetindiğimde arabadan inmiş gözden kaybolmuştu. Telefonumun şarjı neredeyse bitmek üzere olduğu için arabanın torpidosunu açtığımda işe yarar bir şeyler aramışım. Hiçbir şey bulamazken geri kapatmış arkamı yaslanmış beklemeye başlamışım.

Bir süre sonra yolcu koltuğu tarafı açıldığında Karan gelmişti. Elindeki poşetleri bana uzattığında bekletmeden almışım.

"Önce bunu ye güzelim, karşı yakaya geçeceğiz oraya gidene kadar aç durma." dedi işaret ettiği pakete baktığımda içinde sıcak bir şeyler olduğunu fark etmiş çok geçmeden burnuma tost kokusu gelmeye başlamıştı. Diğer poşeti işaret ettiğinde, "Sonra ağrı kesiciyi iç, aç karnına içme." dedi.

İlaç olan poşetin içine baktığımda bildiğim daha önce defalarca kullandığım ağrı kesiciyi elime aldım ve poşetten çıkardım.

Açlığım daha çok bastırıldığı için almış olduğu tostu açtım ve hiçbir şey düşünmeyip sıcak ekmeğin tadını çıkardım. Karnımı doyurduktan sonra ağrı kesiciden içtim. Saatler sonra trafikle boğuşmuş, Karan İstanbul'a geldiğimiz için lanetler etmiş, helikopter ayarlayıp gitmediği için küfürler etmişti. Bir yakadan diğerine geçene kadar saatler geçmişti. En sonunda İstanbul'un dışına doğru bulunan henüz çok keşfedilmemiş bir yere gelmiştik. Ormanın içerisinde doğallık korunmuş, kahvaltı için ideal bir yerdi.

"Demir de olsaydı keşke." dedim, geleli birkaç dakika olmuş en son biz geldiğimiz için masadaki herkesin suratı sirke satıyordu. Çünkü kimseyi ben gelmeden yemeğe başlattırmamışım. Konuşmamla birlikte masadaki üç adamın suratı daha çok düşmüştü. "Olmasa mıydı niye öyle baktınız?"

"Hiç yenge, kuzeninini maşallahı var tam dayaklık." dedi Mert, karşımda oturduğu için lafıma ilk o atlamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İnsanlarla uğraşmayı seviyor. Zayıf yönünüzü gösterirseniz kullanmaktan çekinmez. Bu kadar insan var diye benimle uğraşmıyor yoksa benimde canımdan bezdiriyor." dedim Mert'e doğru. İlk Mert'in zayıflığını fark etmiş radarına Zühre'yi almıştı. "Evin fırlama çocuğu olur ya Demir tam olarak öyle."

"Siz gece nerede kaldınız abi?" dedi Zühre. Abim beni otel köşelerinde bıraksa çok üzülürdüm sanırım ama o üzülse bile belli etmemeyi seçmemişti.

"Marin'in evinde kaldık fıstığımız."

Zühre sıkıntıyla ofladığında, "Bizde kalsaydık keşke ya otelde yapacak hiçbir şey yoktu Zahir beni dışarıya bile çıkarmadı!" diye yakındı.

"Akşama benim eve geçeriz." dedi Karan.

"Biraz zor geçersiniz işi uzun o evin." dedi Mert, aniden gülmeye başladığında bakışlarımı hızlıca ona çevirdim. "Oğlum o evin hali neydi lan öyle!"

"Ne evi?" dedi Zahir, olaylardan bihaber.

"Abinin evine hırsız girmiş." dedi Mert, söylediklerine kendi bile inanmıyor gibi gözüküyordu.

"Ne!" dedi Elfida. Aynı tepki Zühre'den de gelmişti.

"Hani taş üstünde taş kalmamış tabiri var ya tam olarak öyle her tarafı kırmışlar, birileri acısını fena çıkarmış!" diye abartma seansına başladı Mert.

"Eee ne çalmışlar peki zarar ne?" dedi Zahir meraklı bir şekilde olan bitene inanmış duruyordu.

"Bir şey çalınmış gibi durmuyordu, daha çok yıkıp dökmeye gelmişler gibiydi sağlam bir şey kalmamış." derken Mert'in kelimelerindeki ima beni terletmeye başlamıştı. Önümdeki bardağa uzanıp suyumdan içmeye çalışırken tepkisiz durmak için çabaladım.

"Ben hallettim her şeyi, kırıp döksünler yeğenime değer hepsi."

Mert'in konuşmasıyla birlikte içtiğim bütün suyu karşımda oturan Mert'in suratına doğru püskürttüğümde kendimi tutamamışım. Yeğenim mi demişti o? Evet evet kesinlikle öyle demişti! Hırsız bendim... gönülçelenin ben olduğumu anlamıştı. Demek ki dün akşamda iş çıkışı rol yapıyordu.

"İyi misin Marin?" dedi Elfida, öksürüklerle boğuşurken Karan'ın parmaklarını sırtımda hissettim.

"Helal helal yenge hep benimle Elfida'nın boğazında mı kalacak?" dedi Zahir, intikamı uzun bir zamandır bekliyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İyiyim iyiyim..." dedim kendime geldiğimi hissederken uzun bir zaman sonra dudaklarımı aralamıştım. Bakışlarımı Mert'ten kaçırırken onunla göz teması kurmamaya çalışıyordum. "O eve girmesek iyi olacak, bizde kalırız hepimiz. Demir kalmıyor zaten, ev küçük ama idare ederiz otelde kalmayın ikizler."

"Hem akşam size yemek yapmak ve misafirim olarak ağırlamak istiyorum. Demir de gelsin istiyorum bir daha kolay kolay görüşemeyiz gibi sizin için sorun olur mu?" diye sorduğumda masadaki üç adam hiç iyi bakmamıştı.

"Sorun olmaz güzelim." dedi Karan. "Dövecek adam arıyorum fırsat ayağıma gelmiş hiç teper miyim? Gelsin tabii."

Öğlen çoktan olduğu için kahvaltı niyetine yemek için geldiğimiz yere masalar çoktan hazırlanmıştı. Yemek faslı tamamen bittiğinde herkes arkasına yaslanmış dinleniyordu.

"Bu telefona bakmalıyım, gelirim birazdan." dedi Karan, cebinden çıkardığı telefonla arayan kişiyi işaret etti. Ona kafa salladıktan sonra uzaklaşmıştı.

"Zahir flamingolara bakalım mı?" dedi Elfida, büyük ihtimalle sosyal medyasına atmak için fotoğraf çekilecek diye düşünürken çok geçmeden aklındaki dile getirmişti. "Fotoğraf çekilelim birlikte."

"Hava da bugün çok güzel." dedim, masada üç kişi kalırken hepimizin tansiyonu yüksekti.

"Öyle güzel..." dedi Mert, bakışları Zühre'deyken ona doğru konuşmuştu. Bakışlarını bana çevirince bir anlığına kesişmiş bana uzağı işaret etmişti. "Ee sen bir yere gitmiyor musun yenge? Havanın tadını çıkar özlemiştir buraları."

"Ha doğru gideyim bende biraz." dedim yerimden hızlıca kalktığımda ikisinin yalnız kalmak istediğini çok geç anlamıştım.

"Sen nereye?" dedi Mert, Zühre'nin de kalkmasına karşılık.

"Marin yengemle gezeceğim." dedi Zühre.

"Yok Zühre ben gezmeyeceğim lavaboya kadar gidip geleceğim. Gezmek istiyorsan Mert seni gezdiresin." diye yanlarından ayrıldığımda onları tek bırakmıştım. Direk Karan'ın yanına geçince arkadan ona sarılmış kendimin geldiğini belli etmişim.

"Bu akşam mı?" dedi telefona doğru.

"Bakarım, Bronz." diye devam ettiğinde sesi keyifli geliyordu. "Karımla birlikte geldim evet, kardeşlerimde burada Mert Karaca'da benimle. Kısa süreliğine iş için geldim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kaç gibi?" derken beni çekip kollarının arasına almıştı. "O işlerde artık olmadığımı biliyorsun, benim meselem değil. Davetin için gelirim, kardeşimde tanışmış olur seninle başka bir şey için beni bekleme. O günler eski de kaldı."

"Görüşürüz, Bronz." dediğinde telefonu kapatmıştı.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

"Eski bir arkadaşım." dedi Karan. "Akşam bir yere davet ediyor, buraya geldiğimi öğrenmiş gitmeden görmek istiyor."

"Kim o eski arkadaşın?"

"Bronz derler."

"Bronz mu... değişmiş." derken kaşlarım çatılmıştı. Adamın ismi mi Bronz'du yoksa böyle mi hitap ediyorlardı anlamamıştım. "Gidecek miyiz?"

"Sen nereye? Senin gidebileceğin bir yer değil. Ben gideceğim."

"O niye ya, karın değil miyim ben senin bende gelmek istiyorum."

Kafasını olumsuz anlamda iki yanına salladı. "Hayır bebeğim sen gelmeyeceksin, Mert ve Zahir'le gideceğim çok durmayacağım zaten akşam bize vereceğin ziyafetten sonra bir saatliğe gider gelirim."

"Götürsen ölür müsün? Eski hayatını merak ediyorum."

"Ölürüm, götürmeyeceğim. Sana göre bir yer olsa zaten seni de götürürüm. Davet dediğim öyle düşündüğün gibi bir şey değil." derken elimden tuttuğunda dudaklarını tekrar araladı. "Hadi gel geçelim."

"Yok!" dedim bakışlarım masaya düştüğünde Zühre ve Mert'i birbirine oldukça yakın görmüştüm. "Hemen geçmeyelim... biraz kalalım, manzaranın tadını çıkartalım acelemiz ne?"

"Haklısın manzaramın tadını çıkartayım." dediğinde Karan beni kendine çekmiş sıkıca sarmıştı.

Saatler sonra evime geçtiğimizde ikizler ve Karan ile benim yıllardır yaşadığım yere gelmiştik.

"Evin ne kadar tatlıymış yenge." dedi Zühre içeriye girdiğinde konaklarından farklı bir yerle karşılaştığı için garipsemiş gözüküyordu.

"Sizin evleriniz kadar olmasa da teyzemle ikimize yetiyordu." dedim sıcak bir gülümsemeyle.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"İkiniz mi yaşıyordunuz sadece?" diye sordu Zühre.

"Evet, Ünal eniştem yani teyzemin kocası vefat edeli on yıl oluyor. Demir, ben, teyzem yaşıyorduk. Demir de yurtdışına gidince ikimiz kalmıştık." derken Zahir'in çekingen tavrı gözümden kaçmamıştı. "Rahatınıza bakın, yabancılık çekmeyin sakın istediğiniz gibi takılın." diye devam ettim. "Zühre teyzemin odasında kalır, Zahir de Demir'in odasında. Bizde sizinle benim odamda kalırız."

"Ben mutfağa geçiyorum."

Uzun bir süre telefonumdan baktığım uygulamalardan kimseden yardım almadan ortaya güzel yemekler çıkarmıştım. Koyduğum her baharatı kontrol ederken yaptığım her adımda yemeğin tadını kontrol ediyordum. Defalarca tadına bakmış iyi olduğuna kanaat getirmiştim. Bu sefer gerçekten güzel olmuştu. Salata için hazırlık yaparken belime dolanan parmaklarla irkilmişim.

"Neler yapmış benim güzel karım?" diye mırıldandığını işittim Karan'ın. Başını omuzuma yerleştirdiğinde yanağımdan öptü. "Güzel kokular geliyor."

"Acıktın mı sevgilim?"

"Sayılır ama tatlı olarak seni yiyeceğim ona göre." dediğinde yanağımda sıcaklık yükselmişti. Önümdeki işimde devam etmeye çalışırken kapı zili çalışmıştı. Ellerimi temizleyip kuralarken Karan'ın yanağına öpücük bırakıp ondan uzaklaştım.

"Demir geldi galiba. Ben kapıya bakayım."

"Hoş geldiniz..." dedim asla bir araya gelmemesi gereken iki adam yan yana duruyordu. "Ne güzel tesadüf böyle kapıda mı karşılaştınız?"

"Kalp kalbe karşıymış, biliyorum Mert de beni düşünmeden yapamıyor." dedi Demir

"Heh Elfida da geldi... kambersiz düğün olmaz."

"Çiçeğime çiçek aldım." derken Demir elinde tuttuğu buketi bana uzatmıştı. Sevinçle elinden aldığı kollarımı ona doladım.

"Ya teşekkür ederim Demir çok incisin..." dedim ve geriye çekildiğimde çiçekleri kokusunu içime çektim.

Demir içeriye geçtiğinde, "Mert de misafir ama eli boş gelmiş gördüğüm kadarıyla." dedi yüksek sesle herkesin duyabileceği şekilde konuştu.

"Ben yengeme en güzel hediye getirdim öyle çiçekle böcek uğraşmam." dedi Mert.

"Ne getirdin Mert?" diye sordum heyecanla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kendimi getirdim tabii ki! Benden başka güzel hediye mi olur yengeme?"

"Şapsal!" dediğimde gülüşüm oda da yankılanmıştı. "Olmaz tabii," diye devam ederken ona da sarılmış ve içeriye davet etmişim. Elfida da elinde tatlı ile geldiğinde en sevdiğim tatlı olan sütlü nuriye tatlısı getirmişti.

Yemek sorunsuz geçerken derin bir nefes alıp vermişim. Kimseden ses çıkmamış, herkes yaptığım yemeğin büyüüne kapılmıştı. Karan yaptığım çorbadan iki tabak içmiş, Zahir neredeyse mide fesatı geçirmek üzereydi. Yemek faslı bittiğinde üç adam gitmek için hazırlanmıştı.

"Kızlar benimle birlikte rahat olun ağalar." dedi Demir, rahat gir tavırla içeriye geçip oturduğunda kapıya yaklaşan Karan'ın bakışları bir anlığına ona düşmüştü.

"Buna da hiç güvenmiyorum ya neyse," dedi Karan uzanıp dudağımda küçük bir öpücük bıraktı. "Bir saçmalık sakın yapmayın Marin."

"Ben ve saçmalık? Karını hiç tanımamışsın Karan Milan!"

KARAN MİLAN

"Benimle birlikte olmaya devam etseydin daha çok büyüyebilirdik, Karan." dedi Bronz, masanın başındaki yerini alırken loş ışığın altında adı gibi gözü de aynı renge bürünürken bakışlarını kaldırıp bana baktı. Yaklaşık bir saattir aynı masanın etrafında bir düzine adamla birlikte oturuyorduk.

"Senin gibi adamı kaybetmek en son isteyeceğim şey." diye devam ettiğinde aramızdaki bağın ne olursa olsun çok güçlü olduğunu biliyordum. "Sanaç'ı veririm seni alırım o derece değerlisin gözümde."

"Bu da beni gözden çıkarmaya dünden razı. Alacağın olsun." diye homurdandı Sanaç. Onun bu haline gülmeden edemezken silik bir gülümseme belirdi yüzümde. "Ben sensiz yapsam sen bensiz yapamazsın. O yüzden boş konuşmayı kes, Bronz."

Sanaç onun kardeşi gibiyken onun yanında bile böyle bir şey diyorsa, Bronz beni kaybetmemek konusunda kararlıydı. Aynı şekilde bende bu dünyaya bir daha adım atmamak konusunda kararlıydım. Benim için bir daha açılmayacak bir defterdi.

"Evlendiğimden beri bıraktım artık bu dünyayı, yeraltı olacağım bir dünya değil benim için. Yerin üstünde, karımla olmak onunla bir dünya kurmak istiyorum." dedim ve kendimden emin bir şekilde konuştum. Zorunlu olarak yaptığım evlilikten, tanımadığımı sandığım hiç görmediğimi sandığım kadın için bu dünyanın işlerini bırakmışım. Belki biraz bırakmak istediğim için belki biraz bu dünyanın getirecekleri içindi. Düşmanım çoktu, bu işlerin içine girdiğimden beri sayısız düşman edinmişim hayatıma kimseyi almamış aldığımı da gizli

Özge Naz - Düşler Ağdı

tutmuştum. Evliliğimi gizli tutamazdım, ilk ona saldıracaklarını biliyordum. "Hiçbir şey ondan değerli değil, onu riske atamam. Aile kurmak istiyorum, ailemi böyle bir dünyanın içerisinde yaşatamam."

"Değişmeyeceksin değil mi?" dedi Bronz, daha çok değişmemi istiyordu. Onunla tekrar çalışmamı, onlardan biri olmaya devam etmemi istiyordu ve ısrarcıydı. "Sana dünyaları da versem gelmeyeceksin geri?"

Kafamı yavaşça iki yanına salladım. "Dediğim gibi Bronz, benim başka bir dünyam var artık..." dedim tok bir sesle. "Yerin üstünde olmam gereken yerde bana ihtiyaç var. Hep vardı, babamı biliyorsun Barzan ağa beni Mardin'e ağa yapmak için çok uğraştı. Amacına da ulaştı, geçte olsa güçte olsa ağa oldum. Onun beni ağa yapmasındaki tek amacını yıllar sonra anladım, beni ağa yapmak istemesi düzeni değiştirmektir."

"Biliyorsun, alışagelmış şeyler var. Töre adı altında doğu da çok şey yaşanıyor, bunların değişmesi lazım. Benim gibi düşünen bu düzeni değiştirmek isteyen bir kadın var, onunla beraber elimizden geldiğince iyileştireceğiz. Bozulması gerekiyor artık, saçmalıklara, dayatılanlara, kadınlara ve çocuklara yapılanlara daha fazla göz ardı edemem."

Bakışlarım kısa bir anlığına masada benimle beraber oturan Zahir ve Mert'e takıldı. Söylediklerime onay veren bir tavır takındıklarında diğerlerine tekrar döndüm.

"Babam yapamadı çünkü ona destek çıkan arka çıkan kimsesi yoktu, benim var. Yanımda karım, arkamda Milan aşireti var. O yüzden kaçındığım kaderimi kabulleneceğim ve önüme bakacağım."

Uzun bir zamandır teslim etmek istediğim ama bir türlü fırsat bulamadığım kart için elimi üzerimdeki siyah ceketimin iç cebine attım. Elime aldığım metal plaktan yapılmış olan kartı cam masanın üzerine bıraktım ve ileriye doğru itti.

"Bununla da artık kesinleşir." dediğimde giriş kartımı bu yeraltı dünyasındaki yerimi belli eden tek şeyi ona geri iade ettim. "Kartımı geri teslim ediyorum."

Bronz ona gelen kartı eline aldı ve parmaklarının arasında bir kere döndürdüğünde üzerindeki işlemleri inceledi. "*Kader çarkı* kartı..." diye mırıldandı kafasını salladığında. "Kime geçecek acaba?"

"Yeraltına dünyasına güzel kader getirdin kardeşim, yeni kaderinde en az onun kadar güzel olsun." diye devam ettiğinde bronz bakışlarını bana çevirdi.

"Daha güzel olacak." dedim büyük bir kararlılıkla. Herkesin kendine ait kartı varken eksik kalan tek bir kart vardı. Bronz'un yıllardır o kartın peşinde olduğunu biliyordum, o kart her şey demektir. O karta sahip olduğunda her şeye sahip olacaktır. "*Aşıklar* kartını buldunuz mu?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır ama yakındır bulacağım."

Gülümsedim, yıllardır duyduğum tek şey buydu. "Geldim gidiyorum hâlâ bulacak kaldın Bronz, sana olan inancım gidiyor yavaş yavaş."

"Bulduğumda göreceksin ilk sana getireceğim."

Ona cevap vermek üzereyken içinde bulunduğumuz odanın kapısının açılmasıyla hepimizin bakışları oraya doğru döndü. İçeriye giren adam baş selamı vererek masaya doğru yaklaştığında bakışlarının hedefi bendim. Elinde yanıp sönen telefonu gördüğümde benim telefonumun olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

"Karan bey, telefonunuz durmadan çalıyor. Önemli olabileceği için getirdim." dedi adını bilmediğim adam elindeki telefonumu bana uzattı. Bronz'un öz kardeşi bile olsa hiçbir şekilde yanına üzerinde bir şey taşıyan insanı içeriye almıyordu yanına dahi yaklaşmıyordu kimseye güveni yoktu kendine bile. Mekandan içeriye girdiğimizde silahımı, telefonumu her şeyimi teslim etmek durumunda kalmıştım. Diğerleri de aynı şekilde.

Marin'in arayabileceğini düşündüğüm için elinden telefonu aldım ve ayağa kalktım. "Siz devam edin, iki dakikaya geliyorum."

Odanın dışına çıktığımda arayan kişiye baktım. Marin'in olmadığını görünce rahatlarak ısrarlı arayan çağrıyla yanıtladım.

"Söyle Tuncay?" dedim, telefonda gelen yüksek çıkan gürültülü sese karşılık yüzümü buruşturdum. Barın içerisinde olduğu belli oluyordu.

"Patron selam, birkaç günlüğüne İstanbul'dayım bir şey olursa haber ederseniz demiştin ya." dedi gürültülü sesin arasında onun sesini zar zor işitmişim.

"Başka yere geçip konuş Tuncay." dediğimde kısa bir süre sonra duyduğum sesler azalmıştı. "Evet şimdi devam et, haber et demiştin ne oldu?"

"Bir şey oldu abi."

"Ne oldu lan?" dedim, kafamın doluluğundan ne olabileceğini düşünemedim. "Lan mekanı size emanet edeli bir sene olacak neredeyse, bir senedir bir şey olmadı ben İstanbul'a gelince mi oldu?"

"Abi..." dedi Tuncay endişeli bir sesle. Onun bu hareketine sinirlenmeye başlamıştım. "Nasıl söylerim bilmiyorum abi."

"Lan çıldırtma beni söylesene!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Abi dur, Serhat'ı veriyorum o söylesin ben canımı seviyorum." dediğinde damarlarıma akıp dolaşan sinir bütün bedenimi ele geçiriyordu. Lafı dolaştıran, dolandıranlara hiç tahammülüm yokken Tuncay'ın bu hareketine mekana gidip dövesim gelmişti.

"Selam patron." dedi sesinden tanıdığım Serhat'a daha çok sinirlenmiştim.

"Serhat siktirtmeyin belanızı, gelirse hepimizi sıra dayağına geçiririm." diye bağırdım.

Telefondan hışırtı sesleri yükseldi. "Senin amına koyayım ben Tuncay! Lan ben nasıl söyleyeceğim! İhale bana patladı iyi mi!" diye Serhat'ın mırıldandığı duydum.

"Patron hani sen evlenmişsin ya, hayırlı olsun bu arada düğünüze gelemedim. Bir çeyrek altın borcum olsun size sende benimkine gelmezsin ödeşiriz Karan abi."

"Sabır... sabır!" dedim elimle yüzümü kavrayıp sertçe sıvazladım. "LAN KONUŞ!"

"Burada bir kadın var."

"Eee?"

"Ortalığın amına koydu da abi, onu haber edelim dedik."

Sinir katsayım artarken bu yaşananların daha önce yaşanmış olduğunun hissine kapılmadan edememişim. Beynimde bir cızırtı yankı yaptığında burnumdan solumaya başlamışım. Aklıma düşen ihtimal gerçekleşmemeliydi.

Anlattığı kişi umarım güzel karım, Marin değildir.

"Yanında kimliği var ama adıyla kimliği uymuyor sahte kimlikle girmiş içeriye. Dışarıya atmaya çalıştık kavga çıkardı. İki adamımızı dövdü abi, biliyorsun kadına el kaldırmayız kimse dokunmuyor. Bağıra çağıra soyadının Milan olduğunu söylüyor bir alakan vardır şey ettik."

En son Mahir'le konuştuğumda bana kız kardeşinin yasağını kaldırmadığını hâlâ devam ettiğini söylemişti bunu üzerinde durmayıp artı bir şey yapmamışım. Hoş yapsam bile Marin bir şey yapmak istiyorsa önüne kimse geçemiyordu buna kocası olarak bende dahildim. Sahte kimlik... ortalığın amına koymak... soyadının Milan olduğunu bağıra çağıra söylemek tam Marin'e göre bir hareketti.

"BANA SAKININ ADININ MARİN MİLAN OLDUĞUNU SÖYLEME SERHAT!"

"Ben söylemedim Karan abi sen söyledin sen söylediyse doğrudur abi öyledir adı." dedi Serhat, sesindeli korkuyu kilometrece ötelere rahatlıkla alıyordum. "Demir diye de bir herif var yanlarında, birkaç kişi daha var onlarla birlikte. Adamı biraz hırpaladık ama hepsi çetin ceviz çıkmıyorlar mekandan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kafaları baya uçmuş..."

"Gebertmez miyim lan ben hepinizi Serhat!" diye gürlediğimde elimdeki telefonu sıkmaktan kıracaktım birazdan. "Size demedim mi oğlum ben bir daha sakın sahte kimlikle içeriye kimse almayın diye nasıl kontrol etmeden alırsınız!"

Yıllardır işlettiğim bana ait olan mekana sadece, sadece bir kişi sahte kimlikle içeriye girmeyi başarmıştı. Marin Alakan'dı. Buna ikinci kere cesaret eden yine aynı kişiydi, tek farkla artık ismi Marin Alakan Milan'dı.

"Hepinizi yakarım demedim mi lan ben!"

"Siz benim karımı bana sormadan benim mekana nasıl alırsınız oğlum siz?" diye bağırdığımda kan beynime sıçramıştı.

"Abi..." dediğinde Serhat sesindeki korkunun tınısını iliklerime kadar hissettim. "Direkten indiremiyoruz abi yengeyi."

Kafamı hızlıca iki yanına salladım. Yanlış duymuş olmalıydım. "Ne direği lan ne direği?" dedim öfke kusarken. "O direği sizin götünüze sokmaz mıyım lan ben!"

Telefonu fırlatmamak için zor dururken yüksek çıkan sesimden dolayı bulunduğum mekan içerisinde sesim gitgide yankılanıyordu. Elimi ağzıma götürüp ısırduğumda sakın olmaya çalıştım. Volta atmayı bırakıp daha alçak bir ses tonuyla konuştum.

"Ben gelmeden siz kendinizi dövün Serhat!" dedim önce kendilerini dövsünler sonra gelince bir de ben dövecektim. Benim yapacaklarım o kadar ağır olacaktı ki gelene kadar hissizleşse iyi olurdu. "Geldiğimde sizi dayak yemiş şekilde bulmazsam hastanelik edene kadar döverim sizi andım olsun!"

"Tünele giriyoruz abi sesin gelmi- tel- çekmiyor--"

En çok seni dövecektim Serhat, şu durumda bile benimle dalga geçtiğin için hiç acımayacaktım sana. Telefon kapandığında ekranıma düşen çağrılara baktım. Marin'den sayısız aramalar ve mesajlar varken aynı şekilde Zühre'den de birkaç arama vardı. Bir saat sürecekti dediğim işim iki saati bulmuş ve geçiyordu bile.

Sinirle saçlarımı karıştırdığımda Marin'i aradım. Açmayacağını biliyordum lâkin bir ihtimal açma umuduyla bekledim. Aradığınız numaraya şu anda ulaşamıyor daha sonra tekrar deneyiniz yanıtıyla karşılaşınca telefonu kapattım.

"Ne oluyor oğlum? Ne diye ortalığı inletiyorsun! Kulak kalmadı kulak!" dedi Mert, buldukları odadan Zahir'le birlikte çıktığında yanıma geldiler.

"Zühre nerede Mert?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben ne bile-"

"NEREDE DEDİM!" diye bağırdığımda hal ve hareketlerini görmemek için kör olmak lazımdı. "Bilmiyormuş gibi davranma bana sakın, karşında salak yok senin Mert!"

Mert sıkıntıyla ofladığında ellerini pantolonun cebine yerleştirdi. Bakışlarını benden kaçırdı. Çenesini kasıldığında konuşup konuşmamakta kararsız duruyordu. "En son konuştuğumda yengemin yanındaydı, evde kız kıza oturuyorlardı."

"Bunu hesabımı sonra soracağım Mert, dua et şu an daha önemli bir olay var!"

"Zahir," derken bakışlarımı kardeşime çevirdim. "Elfida nerede?"

"Haberim yok abi." dedi Zahir. Mert'le takıla takıla aynı yolundan ilerliyordu.

"Lan sizi bana sırayla mı gönderiyorlar! Niye beni görünce saf salak rolüne bürünüyorsunuz oğlum siz? Beni gerçekten aptal mı sanıyorsunuz?"

İkisi de birbirine baktığında yüzüme bakacak halleri yoktu. Zahir'i yengesinin en yakın arkadaşının konağına geldiği ilk akşamdan uyarmıştım. Misafir olduğunu unutma ne yengene ne de Elfida'ya karşı ters bir harekette bulunma diye. Bizimki tersliği geç kızını gördüğü ilk an düzlemişti.

"Oğlum hastanede kızla uyuyan sen değil misin? Niye şimdi haberin yokmuş ayağına yatıyorsun? Abi ben bu kıza tutuldum galiba diyen kim Zahir?" dediğimde hiçbirine sabrım kalmamıştı. İkisinin de kafasını alıp birbirine sürtmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Hadi lan, aranız o kadar ilerledi mi beraber mi uyudunuz siz?" dedi Mert alay dolu bir sesle. "Hiç çaktırmıyor pezevenge bak, benden niye sakladın Zahir?"

"Biz izlemeye gelmişiz bu hayata olaylara bak." dedi Mert kendi kendine söylendi.

"Kes Mert, şimdi bunu konuşmanın sırası değil. Karımın direkte ne yaptığını bile bilmiyorum sizinle konuştuğum konuya bak amına koyayım!" dediğimde ikisinde bakışları aniden bana dönmüştü. "Nerede lan Elfida?" diye devam ettiğimde bakışlarımın hedefi Zahir'di.

"Evdeydi işte en son yengemin evinde."

"Aferin..." diye mırıldandım. "Hepimize aferin gerçekten. Kurta kuzuyu emanet etmişiz amına koyayım!"

Pişmanlığı bütün hücrelerimde hissederken

"Demir peşimizden kızları dışarıya çıkarmış!" dediğimde geldiğinden beri her hareketine kıl olduğum herif suyu artık kaynamış ve taşmıştı. Bu gece sadece yumruklarımın tadına

Özge Naz - Düşler Ağdı

bakmayacaktı benim bütün pişmanlığımı en çok o hissedecek dışarıya adım attırduğına bin pişman olacaktı. "Hem de benim mekanıma getirmiş puşt!"

"Marin'e yapmayacaksın dediğim halde bunu yapıyorsa benden çekeceği var!"

﴿ BÖLÜM 64 ﴾

64. BÖLÜM “BAR”

"Kızlar benimle birlikte rahat olun ağalar." dedi Demir, rahat bir tavırla içeriye geçip oturduğunda kapıya yaklaşan Karan'ın bakışları bir anlığına ona düşmüştü.

"Buna da hiç güvenmiyorum ya neyse," dedi Karan uzanıp dudağında küçük bir öpücük bıraktı. "Bir saçmalık sakın yapmayın Marin."

"Ben ve saçmalık? Karını hiç tanımamışsın Karan Milan!"

Bunu demiş onlar gideli aradan yarım saat kadar geçmişti. Ben yemek yapmanın vermiş yorgunlukla kendimi zorla koltuğa atmış, olduğum yere çökmüştüm. Zühre televizyonun başında magazin programı izliyor, Demir kendi odasında hasret gideriyordu. Elfida ise dibimde oturmuş sayısız yalvarışını yapıyordu.

"Marin lütfeeee!" dedi, bir kediye döndürdüğü bakışlarını bana kaldırdığında kirpiklerini kırıştıtararak baktı.

"Evde oturup televizyon izleyelim işte ne güzel, gece gece başıma iş almak istemiyorum." diye mırıldandığımda Zühre'nin soyup doğradığı elmadan bir dilim alıp ağzıma attım. Kendimi tam olarak akşam televizyon karşısında meyve keyfi yapan yaşlı insanlar gibi hissediyordum.

"Ya lütfeen diyorum bak sadece yarım saat duracağız." dedi Elfida ısrarları üç adamın evden gittiğinden beri devam ederken kulağımı kapatsam bile beni rahat bırakacak gibi değildi.

Bakışlarımı hızlıca ona çevirdiğimde, "Elfida sen hiç konuşma!" dedim kızgınlıkla. beni nereye sürüklediyse başıma hep bir şey gelmişti. İki kere onun zoruyla gittiğim yerde farkında olmadan kocamla karşılaşmama neden olmuştu. Bu aşkın en büyük mimarisi Elfida'ydı.

"En son gece mekanına gidip yarım saat duracağız dediğinde başıma gelmeyen kalmamıştı."

"Mahir abiye sorun etme ben bir yolunu bulurum." dedi Elfida, başka hiçbir sorunum yokmuş gibi konuştu. "Kimlik dolu bende, üzerine fotoğrafını yapıştırmam saniyelerimi almaz."

"Kızım abim Mahir'i takan kim? Yıllardır takıyormuşum onu sorun ediyormuşum gibi konuşma. Abimden daha büyük bir sorunum var artık kocam!" diye dişlerimin arasında konuştuğumda gözlerimdeki damarlarımın kırmızılığı artmıştı. Hem yorgundum hem de ısrar etmesi beni iyice sinir ediyordu. Daha dün gecenin yorgunluğunu atamamışken bir de bu gece gürültü kaldıramazdım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan'ın haberi olmadan çıkamam bir yere, aramalarım mesajlarıma cevap vermiyor zaten gelirler birazdan." dedim onun yalvaran bakışlarına karşılık. Bana en son geldim diye mesaj atmış sonraki yazdıklarım cevap vermemiştir.

Oturma odasının kapısında Demir belirlediğinde çok geçmeden içeriye girmişti. "Ee neye karar kıldınız?" dedi Demir, Elfida'nın kayıp ikizi olduğu için aynı kafalardı. İkisi de gittiklerinden beri bizde çıkalım diye tutturuyorlardı. "Çıkıyor muyuz dışarıya?"

"Bana bakmayın hiç, ben televizyon izliyorum." dedim, elime televizyonun kumandasını aldığımda bakışlarımı onlardan çekip geniş ekrana çevirdim. "Görümcemle de uğraşmayın sakın, bana emanet o. Siz ikiniz ne yapıyorsanız yapın."

"Sen harbi koca köylü olmuşsun çiçeğim." dedi Demir, alay dolu bir sesle. Yanıma geçip oturduğunda Zühre ile arama girmişti.

"Demir kaçınma istersen, bak zaten üç adamı zor tutuyorum salarım üstüne görürsün gününü." diye tehdit ettiğimde Demir hiç oralı olmamıştı. Hatta nedense daha çok hoşuna gitmiş, yüzünde keyifli bir ifade belirmişti.

"Kıvırcık sen ne diyorsun?" dediğinde bakışlarını Zühre'ye çevirdi.

"Ben yengem ne derse onu yaparım Demir abi, her türlü uyarım." dedi Zühre çekingen bir tavırla. En azından bu evde sözümü dinleyen birisi olduğuna sevinmişim. Zühre'yle aramızda bir yaş olmasına rağmen beni ablasına yerine koymuş sayıp seviyordu.

"Desene Marin'in sıkıcılığına kaldık." dedi Demir, odağını Elfida'yı aldığımda kaşlarını çatı. "Yıllardır değiştiremedin şu kız Elveda, ne biçim arkadaşsın sen? Bir sana bakıyorum bir çiçeğime. Zaten ölü gelin gibi takılıyordu evlenince tam ölü gelin oldu."

"Kıvırcık kalk sen hazırlan." diye devam etti Demir. Sabır diler gibi derin bir nefes alıp verdiğiimde göğüs kafesim sertçe inip kalktı.

"Onun adı Zühre, Demir!" dedim sinir yüklenmesi yaşarken. "Sinir oldum sana o yüzden ona kıvırcık diyemezsin sadece Mert diyebilir." Yengesinin gülü yok diye meydanı boş bulmasını. O yoksa ben vardım. Mert zaten sinir etmek için yapıyordu, gözü Zühre'de falan değildi. Onun gözü herkesteydi bir kişiyle sınırlı kalmıyordu.

Demir yüksek bir kahkaha patlattı. "Bende Mert ve Karan yok diye seviniyorum arkalarında kopyasını bırakmışlar adamların kafa rahat tabii." dedi Demir gülüşlerinin arasında.

Omuz silktiğimde içimden geçeni dışından söylerken haklılık payı vardı. "Gitmek istemiyorum işte Demir zorla mı götüreceksin beni?" dedim bakışlarımı televizyondan ayırmadan konuştum. Kapıyı işaret ettiğimde, "Zühre'de gitmek istemiyor işte biz evde kalacağız siz çıkabilirsiniz." dedim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zühre'nin yerine sen neden konuşuyorsun ki?" dedi Demir. Büyük ihtimalle Zühre'nin sessiz tavrından faydalanacaktı. "Zühre dışarı çıkmak istiyor musun?" diye sordu.

Sırtımı yasladığım yerden doğruldum, "Zühre?" dedim soran bakışlarla.

"Çıksak iyi olurdu yenge..." diye mırıldandı Zühre. Ona inanamayan gözlerle baktığımda çıkmak istemediğini sanmıştım. "Bir daha ne zaman geleceğim İstanbul'a?"

"Geliriz tekrar onu sorun etme sen." derken üstelemedim. "Gerçekten çıkmak istiyor musun?" diye sorduğumda sessizce kafasını salladı.

"Bak kız da istiyor işte, tamam bizi kırıyorsun ama Zühre'yi de mi kıracaksın?" dedi Demir, bakışları parladığında bana ıslak kirpiklerle baktı. Elfida'yla ikisi tam bir kedi gibiydi. Elfida benim gözümde sıvıydı, Demir'in de ondan pek bir farkı yoktu.

"Bu duygu sömürüleri bana işlemez Demir." dedim bana heyecanla bakan bakışlara karşılık. "Kapı orada gitmek isteyen gidebilir."

Demir oturduğu yerden ayağa kalktığımda iri bedeniyle karşıma geçti. Televizyona bakan bakışlarımı zoraki bir şekilde kendine çevirdiğinde açık renkli gözlerini odağıma aldım. Elimden tutup beni çekerken, "Bak kalk seni bu halinle götürürüm." dedi sert çıkan bir sesle.

"Ne varmış be halimde?" diye cırladım aniden. Bakışlarım üzerimde gezdiğinde, bavullarımız Karan'ın evinde olduğu için buradaki eski kıyafetlerimden giymiştim. Üzerimdekini etiketini bile daha yeni koparmış, yemek yaparken rahat olmak için salaş bir tişört altına da siyah bir tayt giymiştim.

"Ne mi var?" dedi Demir, alaycı bakışları üzerimde uzunca gezdi. "Üzerindekiler gece yatarken giydiğin şeyler değil mi?"

"Ne geceliği aptal günlük kıyafetlerim bunlar!" dedim, ters bir şekilde. Bu şekilde defalarca dışarıya çıkmış oraya buraya gitmiş insandım. Üstelik rahat bir tarzı, konakta bu şekilde kendimi salamadığım için orada daha özenli giyiniyordum.

"Sen bunlarla dışarıya mı çıkıyorsun? Karan ağanın gözünde sorun mu var acaba?"

Giyiniş tarzıma laf ettiği için hiç altta kalmayı düşünmüyordum. "Evet gözünde sorun var benden başkasını görmüyor oldu mu? Hem o dışındakini değil içindekini beğeniyor." dedim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Üstelik bu kıyafetle misafir ağırlamıştım acaba çok mu salmıştım? Biraz daha mı özenli giyinseydim? İstanbul'un boğucu kasveti tamamen üzerime yapışmıştı sanırım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben seni böyle yanımda gezdirmem kalk değiştir üstünü çikalım hadi." dedi Demir, ısrarlarına devam ederken Elfida ve Zühre bana bakıyordu. Kordon bağları benimle kesilmiş gibi davranıyorlardı.

"Demir yemin ediyorum kanser edersin sen insanı!" diye mırıldandığımda bakışlarımı ondan çektim. "İstemiyorum dışarıya çıkmak falan, iyiyim ben böyle."

"Kocandan mı korkuyorsun? Oldu olacak dışarıya çıkabilir miyim diye bir de izin al." dedi Demir.

"Saçmalama istersen, Karan öyle birisi değil." dediğimde söylediklerimi gözlerim doğruluyordu. Karan'dan izin almak değil, o bile böyle bir şeyin saçma olduğunun kanısındaydı. Habersiz bir iş yapmak istemiyordum, kocamdı o adam haberi olmadan bir şey yapmam tamamen saçmalıktı.

"Sadece geçen ameliyat olduğumda narkozdan biraz farklı şeyler yapmışım Karan'da ortaya laf attı işte alkol kullanma sen diye o zaman öylesine iddiaya bindirmiştim ama sonra saçma olduğuna kanaat getirdim. Şimdi ondan habersiz böyle bir şey yaparsam ona inat yapıyorum sanacak. Bence onları bekleyelim bir yere gideceksek hep birlikte gidelim." diye devam ettiğimde mesajlarıma hâlâ cevap vermediği için merakım gitgide artıyordu. Normalde hiç bu kadar uzun bir süre cevap vermemezlik yapmaz, veremiyorsa bile şimdi veremeyeceğim diye bilgilendirme bile yapacak kadar ince düşünceli birisiydi.

"Abimlerin ne zaman geleceği belli değil ki..." dedi Zühre. "Abimle konuşup çikalım işte, zaten Demir abi yanımda olacak biraz gezer geliriz eğer durursakta onlar bize sonradan katılır beklemeye gerek yok yani saat geç oluyor."

"Zühre haklı." dedi Elfida, görünmesine çok geçmeden katılmıştı. "Gece yarısına kalmayalım en azından."

"Bende kıvırcığa katılıyorum." dedi Demir, yüzümden bulduğu yumuşaklıktan hemen yol yapmaya başlamıştı.

"Sende mi Zühre yani? Onlara mı uyuyorsun?" diye sorduğumda gitmek istediğinden emin olmak istiyordum. Küçük bir kız değildi, reşit olmuş neredeyse benimle aynı yaşıydı ama şu an ailesi olarak ona en yakın ben olduğum için bana emanetti.

"Evde oturup ne yapacağız? Onlar çıktı bizde çikalım işte bizim neyimiz eksik." dedi ve bana doğru yaklaştığında sıcak bir tavırla kolumdan tuttu. "Hadi güzel yengeciğim hazırlanıp süslenip püslenip çikalım. Bu fırsat bir daha gelmez."

"Karan'la konuşacağım, haberi olsun en azından." dedim ve yanımda duran telefonu elime aldığımda oturduğum yerden kalkıp pencerenin önüne geçtim. Karan'ın son aramalardan adına tıklayıp aradığımda yanıt vermesini bekledim. Site içerisini alan pencere manzarasından etrafi izlerken birinci çalışımı açmamış ikinci kere aramıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Açmıyor..." dediğimde arkamda duran dışarı meraklılarına döndüm. "Elfida sen Zahir'i arasana." dedim ve bakışlarımı Zühre'ye çevirdim. "Zühre sende Mert'i ara."

İkisi de bana boş boş baktığında kaşlarımı çatmıştım. Ellerinden telefon düşmezken gün içerisinde yan yana gelmedikleri süre boyunca her dakika onlarla konuştuğunu biliyordum. "Ne bakıyorsunuz işte arayın sanki her dakika konuşan siz değilmışsiniz gibi bakmayın."

Zühre'yi anlayabiliyordum ama Elfida'nın bu hareketlerini anlamıyordum. Onun saklamasına gereken bir şey yoktu, görünen köy klavuz bile istemiyordu. Zühre abisinin en yakın arkadaşı olduğu için henüz kimseye açamamıştı bu durumu.

"Açmıyor Zahir." dedi Elfida.

Ondan birkaç saniye sonrada Elfida, "Mert benimkini de açmadı." diye konuştuğunda merak duygum iyice kabarmıştı.

"Başlarına bir şey mi geldi acaba?" dedim endişe içerisinde. Eski hayatıyla ilgili nasıl bir yere gittiğini bilmediğim için şu an ne durumda olduğundan bihaberdim.

"Telefon çekmeyen yerdedir. Onların başlarına bir şey gelmez oldukları yerin başına bir şey gelir." dedi Demir.

"Mesaj atacağım, yolda tekrar ararım. İçim hiç rahat değil. En azından haberi olsaydı." diye yakındığımda içimdeki kötü his beni bir türlü bırakmıyordu. Tek istediğim bir sorun olmadan akşamı atlatmak sağ salim bir şekilde eve gelmekti.

Çünkü Karan Milan özellikle bir saçmalık yapma demişti. Bir saçmalık yapmaya çok müsaittim.

"Hadi kızlar hazırlanın bakalım, Demir Yıldırım size unutamayacağız anlar yaşatsın." dediğinde Demir onun çoktan hazır olduğunu görmüştüm. Teyzem eşyalara çok önem verdiği için Demir'in hiçbir eşyasına dokunmamış dokundurtmamıştı. Benim eşyalarım da aynısını yaptığını bildiğim için buradaki kıyafetlerimden bir şeyler giyecektim.

Odaya geçip hazırlanmaya başladığımda dolabımdaki kıyafetlerime göz gezdirdim. Selma teyzem ya canının sıkıldığından ya da bir gün gelme ihtimalime karşılık bütün kıyafetlerimi yıkatmıştı. Burnuma dolan hoş temiz kokuyla dışarıya çıkılabilir olan elbiselere göz attım. Elfida ve Zühre'de kendine olabileceklere bakarken çok geçmeden ikisi de bir şeyler bulmuştu. Havanın soğuk olmasından dolayı koyu lacivert kadife elbisem cazip gelirken onu elime aldım. Orta kalınlıkta askıları bulunurken vücudumu saran, dizlerimin üzerinde biten bir elbiseydi. Göğüs detayı hafif kalp şeklinde geliyor boynumu çatalıma kadar açıkta bırakıyordu. Bu tarz elbiselerimi özlediğimi fark ettiğimde giymek için sabırsızlanmıştım.

Saçlarımı açıp hafif maşaladığımda yüzümdeki ölü gelinliği almak için az bir şey makyaj yapmıştım. Az bir şey yapmamın nedeni makyaj yapmayı becerememdi. Elbiseyi giymiş, ince

Özge Naz – Düşler Ağdı

bilekten tokalı siyah topuklularımı ayağıma geçirmiştım. Tamamen hazır olduğumuzda evden çıkıp taksiye binmiştık. Ara ara Karan'a mesaj atıyor, on dakika da bir aramayı ihmal etmiyordum.

"Dejavu yaşıyorum sanki..." diye mırıldandığımda havanın kasveti, hissettiğim duygular, olduğum yer bunları daha önce yaşamışım gibi hissettirmişti. "Tek fark yanımda Demir ve Zühre var."

"Burası neresi?" dedim meraklı bir ifadeyle taksiden indiğimizde maaşımı ıslatmak için taksi ücretini Demir bana ödetmişti. Hiç erkek adam onu bunu yaptırmaz nidalarında değildi biricik kuzenim.

"İstanbul'un en iyi gece mekanına getirdim sizi." dedi yanımda yürüdüğünde geldiğimiz mekanı işaret etti.

"Dışarı çıkmaktan kastınız gece mekanı mıydı yani? Bu mu gezme tozma anlayışınız?" derken sesimdeki sitem elle tutulur değerdeydi.

"Bir şeyler içerim sonra gezeriz, ne abarttın ölü gelin ya. Bundan sonra sana ölü gelin diyeceğim çiçeğim baydın çünkü."

"İsabet olur!"

"Kimliklerinizi ben veririm." dedi Elfida, uzman olduğu konu kimlikken bütün bunlara nasıl ulaştığını anlamıyordum. Bence Elfida'nın bana göstermediği bir yanı vardı ve asla öğrenemeyecektim sanırım. Çünkü kimsenin arkadaşı sahte kimlik ayarlamıyordu!

Elimi çantama attığımda, "Benim soyadım artık Alakan değil sıkıntı etmene gerek yok. Kendi kimliğimle gireceğim." dedim.

"İkisi de yazıyor işte riske atamam, anlattığına göre artık seni mekanlardan yasaklayan sadece Mahir abi değildir. Eniştemde yasaklamıştır belki narkozdan sonra." dedi Elfida, o anlara birebir şahit olduğu için gülmeden edememişti.

"Karan'ın bunu yapması için bir nedeni yok, hadi abim kullandığımı sanıp kendince korumak amaçlı yasaklamıştı. Karan neden yasaklasın?" dedim anlamaz bir halde. O kadarını da yapmazdı, yapması için bir nedeni yoktu. Daha neler beni neden mekanlardan gizlesin ki? Kimse abim kadar gaddar değildi, üstelik haksız yere yapmış babamı da arkasına alarak ona karşı durmamı engellemişti.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken dejavuyu bütün iliklerimde hissediyordum. Bulduğumuz sokak, mekanın yanan ışıkları tanıdık geliyordu. Elfida'yla ilk kez bara gitmemiştik, sayısız kere gitmiştik.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Burası bana tanıdık geldi... Elfida sana da geldi mi?" diye sordum.

"Hayır gelmedi, normal gece mekanı işte bar." dedi Elfida.

"Karan Milan'ın mekanı falan olmasın da." diye mırıldandım.

"Yok canım İstanbul'un en iyi mekanının Karan ağaya ait olacağını sanmıyorum o kadarda uzun boylu değil. Yurtdışına taşınmadan önce buradan hiç çıkmıyordum, yıllardır biliyorum burayı ona ait falan değildir." ded Demir, kendinden emin bir tavırla konuştuğunda hep beraber çok geçmeden içeriye girmiştik.

"Ne içersiniz?"

"Alkol olmayan ne varsa." dedim. "Zühre'ye de benimkinin aynısından olsun."

"Kıza karışmasan mı acaba?" dedi Demir.

"Yok bende alkol almayacağım zaten hiç kullanmadım." dedi Zühre. Demir'e dönüp kapak işareti yapmamak için kendimi zor tutarken oturduğum yerde üzerimdeki kıyafete dikkat edip bacak bacak üstüne attım.

Elfida oturalı dakikalar olmazken bedenini yasladığı yerden ayağa kalktı. "Oturmaya mı geldik ya, kalkın dans edelim biraz." diye bağırdı yüksek sesli müzikten dolayı sağır olacağımı sanmıştım.

"Bazen neden Elfida'yla neden arkadaş olduğumu sorgulamıyor değilim."

"Söylediklerini bende duyuyorum Marin." dedi Elfida.

"Tamam bende duymam için söyledim zaten, senin gibi benim gizli saklım yok. İçim dışım bir." diye yanıtladığımda Elfida'nın en sevdiğim huyu ne dersem diyeyim asla ciddiye almayışı olmasıydı.

"Yengenden uzaklaşalım biz Zühre," dedi Elfida. Zühre'yi ona karşı çıkmadan tutup götürdüğünde orta alana doğru ilerleyip kabalığa karıştılar.

"Marin Alakan?" diye bir ses duyduğumda gelen sese doğru bakışlarımı çevirdim. Gördüğüm kişiyle birlikte bakışlarım eş zamanlı olarak havaya kalkmıştı.

"Melek Umut?" diye aynı yüksek sesle karşılık verirken ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Baştan aşağıya onu süzdüğümde liseden beri hiç değişmeyen tarzıyla karşımda duruyordu. Kısa siyah küt saçları omuzlarına değişiyor, dümdüzdü. Siyah ince askılı elbisesiyle karşımda dikilmeye devam ederken kollarımı ona doladım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sensin!" dedim kollarımın arasında bana karşılık verdiğinde onu gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Liseden arkadaşım ve lise bitene kadar üniversitede yollarımız ayrılmayana kadar çok güzel arkadaşlık geçirmiştik. "Melek! Bu ne güzel tesadüf böyle?"

"Evet güzel bir tesadüf oldu. Uzun zamandır görüşmüyorduk. Tabii haberlerini sosyal medyandan alıyordum ama canlı bir şekilde görmeyeli çok olmuştu." dedi Melek. Ondan ayrıldığımda arkasında beliren kişilere döndüm.

"Zehra?" diye mırıldandığımda ona da kollarımı dolamış sıkıca sarılmıştım. "Mehir!" derken diğer arkadaşımı da görürken onunla da hasret giderdim. "Siz de buradasınız!" Zehra, Mehir, Melek bana lise yıllarımın kattığı en güzel arkadaşlıktı. Elfida ile beraber kalabalık bir grup oluyor okulun altını üstünü getiriyorduk.

"Sizi gördüğüme çok sevindim, yıllardır görüşmüyorduk."

"Çiçeğim, beni arkadaşlarıyla tanıştırmayacak mısın?" dedi Demir çok geçmeden av saati yaklaştığı için yanımda belirdi. Bakışları direkt olarak Melek'i bulurken diğerlerine bakmıyordu bile.

"Çiçeğim mi? Hani ölü gelindim ben Demir!" diye kısık sesle onun duyabileceği bir tonda konuşurken hafifçe beline doğru dirseğimi geçirdim.

"Dışarı çıkınca geri canlandın, çiçeğim." dedi Demir ve arsız bir şekilde gülümsedi.

"Marin'in bizi tanıştıracığı yok," Demir ve öne doğru atıldığımda Melek'in önüne geçti. Elinin uzattığında, "Demir ben," dedi sıcak bir şekilde.

"Melek bende memnun oldum Demir..." dedi Melek, ona uzatılan ele cevapsız kalmazken sıcak bir tavırla tuttu.

"Melek.." diye tekrarladı Demir. "Demir'in Meleği adımın yanına ne güzel yakıştı adın."

"Yavaş kuzenciğim yavaş." dedim ve sert bir şekilde kolumla vurdum. Bakışlarımı hızlıca Demir'e çevirirken sesimi alçak tuttum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen Demir! Kendine gel arkadaşım o benim hareketlerine dikkat et biraz!"

"Sussana kızım, benden kaç yaş küçüksün sen evlisen ben evde kalmışım resmen. Yolumuza bakıyoruz işte, anneciğimin gözü açık mı gitsin?"

"Senden hızlısı mezarda!" dedim kızgınlıkla. "Elfida ile Zahir'in bile arası bu kadar hızlı olmamıştı."

"Dans edelim bence biz," dedi Demir, avını kaçırmak istemezken Melek'in elinden tuttu ve ilerletmeye başladı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ama..." diye Melek'in mırıldanışını duymuş Demir'in yanındaki yerini çoktan almıştı.

"İçeceklerimiz geldi mi?" dedi Elfida terlemiş bir şekilde gelirken saç başı dans etmekten dağılmış gözüküyordu. "Hah gelmiş alalım hemen..." derken bardakları hepimize dağıtmaya başladı. Elinden aldığı bardağı susadığım için içerken boğazımdan aşağıya sert bir yumru indi.

"Sıcak oldu sanki." dedim elimdeki içecek buzlu olmasına rağmen beni ısıtmıştı. "Tadı mı garip bunun bana mı öyle geliyor Zühre?"

"Normal Marin yenge duman falan var ya etrafta ondan tadı değişik gelmiş olabilir." derken o da bardağından içmeye devam ediyordu. Gelen bardakları art arda içerken tadını oldukça beğenmiştim.

"Üçüncü bardağı içmesen mi çiçeğim?" dedi Demir, bardağı almama izin vermezken onun yanımda oturduğunun farkında bile değildim. Aradan kısa bir zaman geçmiş, Elfida ve Zühre sayısız dansını yaparken ben olduğum yerden kalkmamıştım.

"Demir sen ne zaman geldin?" dedim kaşlarımı çatıp. "Melek senin ne işin var hem de benim kuzenimle birlikte?"

"Sabahtan beri beraber oturuyoruz ya Marin." dedi Melek.

"Sabah mı... o kadar oldu mu ya? Bana niye beş dakika gibi geldi?"

"Elfida hadi kalk dans edelim!" dedim kolundan tutup kaldırdığımda içimdeki kıpırdama beni yerimde oturtmuyordu. Ağzımın içinde dolanan içeceğin tadı susuzluk hissi yaratırken birkaç bardak daha içmek istiyordum.

"Buna güncelleme gelmiş galiba." dedi Elfida. Bakışlarını görümceme çevirdiğinde, "Sende gel Zühre." dedi.

Ortak alana geçtiğimde insanların arasına sızıp kendime yer buldum. Kulağıma ilişen müzik sesi adrenalini depolarken kendimi çok iyi hissediyordum. Buraya adım attığımdaki halimden bir hayli uzaktım. Üç kız kendi kendimize hareketler sergilerken duyduğumuz şarkıyı bağıra çağıra söylüyorduk. Parmaklarım saçlarımda doluyor, vücuduma yükselen sıcaklık beni boğuyordu. Üzerimdeki her şeyi çıkartmak istiyordum.

Kolumdan tutulup çekildiğimde bakışlarımla arasına kuzenim girerken sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Marin sen ne içtin!" diye bağırduğunda müziğin yüksek çıkan sesini bile bastırmıştı.

"Ne içmişim ben?" diye sordum.

"Ne içtin işte kızım bende onu soruyorum!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ne bileyim ben, masaya ne geldiyse ondan içtim!" derken onu itmek istemiş buna izin vermeyip beni bileğimden yakalamıştı.

"Onları içmemen gerekiyordu! Kendime söylemiştim..." dedi Demir endişeli bir sesle. "Sıçtık biz kızlar. Hadi ben neyse de... o içtiklerinizin içinde yoğun vodka vardı. Hem de öyle böyle değil. Çok hızlı içtiniz kendinizde değilsiniz sarhoş olmuşsunuz çok fena çarpmış sizi."

"Sarhoş değilim ben! Olsam bilirdim ama değilim!"

"Aynen çiçeğim, hiçbir sarhoş ben sarhoşum demez zaten."

"Marin gel otur, gece gece başıma iç açma." diye devam ederken Demir kolumdan tutup beni sürüklerken hiç nazik davranmıyordu.

"Demir!" dedim yüksek bir sesle. "Bizi buraya getiren sen değil misin kuzen! Eğlenelim hadi çok sıkıcısın." Masamıza beni getirdiğinde kendiyile birlikte koltuğa bıraktı. Masadaki yarı dolu bardağı alıp kafama diktim ve birkaç damla içecek kalmıştı. Daha fazlasını isterken Demir'in elinden kurtulup ileriye doğru gittiğimde kalabalığın arasına sızdım. Barı görünce elimdeki bardakla oraya ulaşıp adını bilmediğim içeceklerle tezgahın önünde durdum.

"Susadım ben," derken elimde tuttuğum birkaç damla olan bardağı işaret ettim. "Aynısından istiyorum."

"Hesabınızı aştığınızı için veremiyoruz." dedi barmen, elindeki bezle bir şeyle uğraşırken bakışlarını bana kaldırdı.

"O ne demek?"

"Özel üretim içki, sadece sınırlı sayıda verebiliyoruz." diye yanıtladı beni.

"Parasıyla değil mi?" dediğimde istemsizce kaşlarım çatılmıştı. "İçmek istiyorum."

"Bakın hanımefendi, içtiğiniz alkolü belli bir oranda tüketebilirsiniz mekanımız kuralları gereği daha fazlasını veremiyoruz. Lütfen rahatsızlık çıkarmayınız." dedi barmen sıkıntıyla konuştu.

Çoğu şeyi bulanık ve çift görüyordum. Dilimdeki kuruluk baş gösterirken sinirlenmeye başlamıştım. "Patronunu çağır buraya!" diye bağırdım. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Kimsiniz hanımefendi?"

Barmenin sorusu karşısında bir anda duraksadığım kim olduğumu düşündüm. Kimdim ben? Benim bir sürü adım vardı. Kimin neyiydim? Beynim düşünmeyi durdurmuştu. "Ben... kimim ki?" derken bulmuştum kendimi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Neden vermek istemediğimizi anladınız mı hanımefendi?" dedi barmen. Elindeki bezi omzuna attığında tezgaha yaklaştı ve elini kaldırdı. Birine bir şey işaret ettiğinde kulağında takılı olan kulaklığa doğru konuştu. "Güvenlik gelsin."

"Ben Milan'ım!" diye bağırdım avazımın çıktığı kadar. Milan'dım ben... ama ne Milan'dım? Bir şeydim. Zihnim baka oyun oynuyordu.

"Evet hanımefendi, bende Milan'ım. Buradaki herkes Milan çünkü bulunduğunuz barın diğer bir adı Milan."

"Benim soyadım Milan!" dedim beynimin işlevleri ara ara gelip gidiyordu. Yanıma iki bodyguard tipli adam geldiğinde bana doğru atak yapmışlardı. "Beni buradan çıkartamazsınız!"

"Patronunu çağır bana!"

"Patronumuz görebileceğiniz biri değil."

"Çağır onu! Nasıl bir mekan ya? Müşteriye hizmet yok!"

"Bakın hanımefendi, Karan bey artık İstanbul'da yaşamadığı için hemen görebileceğiniz birisi değil onun yerine konuşabileceğiniz kişileri çağırıyorum."

"Ne oluyor burada?" dedi bir başka adam duyduğu seslere karşılık yanımıza gelmiş karşımda durmuştu. Bakışları beni süzerken eş zamanlı olarak kaşlarını çatmıştı.

"Bana istediğimden vermiyor bu adam!"

"Ne istediniz?"

"Bundan?" dedim elimdeki bardağı işaret ettim.

"Onun adını biliyor musunuz?" dedi yabancı adam.

"Bardak işte!"

"Hayır içindekinden bahsediyorum."

"İçecek."

"Ne içtiğinizi bile bilmiyorsunuz emin misiniz içeceğinize?" dedi adını bilmediğim adam, alaycı bakışları üzerimde gezmişti. Diğer iki bodyguard gülmeye başladığında bu tavırlarına daha çok sinirlenmiştim.

"Evet, içmek istiyorum! Almadan da gitmeyeceğim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Çıkartın dışarıya."

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" dedim, daha ben bile kendimin kim olduğunu bilmiyordum. Uzun bir isim vardı ama neydi? Marine edilmiş... hayır hayır adım Marin'di. Marin Alakan Milan. Ben buydum.

Kolunu göğsünde birleştirdiğinde bana yukarıdan bakarken, "Kimsiniz?" dedi.

"Of başkası söyleyince çok cool duruyordu ya! Niye olmuyor bende!" diye hayıflandığımda elimdeki bardağı tezgaha bıraktım. Filmlerde dizilerde söyleyen kişi çok hoş duruyordu ama bende nedense bir garip olmuştu. "Milan! Adım, Marin Alakan Milan. Ve o içeceği hemen şimdi istiyorum."

O an adamlara nasıl tokat attım, yumruklarım nasıl havada uçuşmuştu bilmiyorum ama dokunulmazlığım varmış gibi bana karşı çıkamamışlardı. Şimdi ise içeceğimle otururken saçım başım biraz dağılmış haldeydim. Sonuç olarak içeceğimi almıştım. Adını bilmediğim içeceğim. Bakışlarım etrafta gezerken daha önce görmediğim direği görürken gözlerim büyümüştü.

Elimdeki bardağı sertçe bıraktığımda odağıma aldığım metal direğe doğru ilerledim. "Hep dansçı olmak istemişimdir!" dedim kendi kendime mırıldanırken adımlarımı hızlandırdım. Direkte salanan kişiyi zorla çıkarttığımda elimle direği tutmuş kendi etrafında dönmeye başlamıştım.

"Karan abimin karısıymış." dedi arkadan gelen ses. "Kapatın burayı kimse görmesin! Dönün lan önünüze sizde."

Biri kolumdan tuttuğunda bacaklarımı sardığım direktten çekmeye çalıştı. "Yenge yapma gözünü seveyim in şuradan." dedi barın orada karşılaştığım adam. Beni ısrarla tutarken direktten ayırmaya çalışıyordu. Bedenimi öyle bir sarmıştım ki, ben ayrılmadığım sürece kimse ayıramazdı.

"Nereden yengen oluyorum be senin!" dedim ters bir tavırla. "Ben sadece Mert ve Zahir'in yengesiyim!"

"Karan abinin mekanını işletiyorum ben Tuncay, bak patron duyarsa yaşatmaz hiçbirimizi." dedi adının Tuncay olduğunu öğrendiğim adam bana yalvaran gözlerle baktı. Ona omuz silktiğimde yükselip bacaklarımı doladım ve kendimi aşağıya sarkıttım.

"Yenge Allah rızası için in aşağıya, bak Karan abim gelmek üzere iki saattir oradasın. Düşeceksin şimdi." derken Tuncay, etrafa dizdiği adamlar yüzünden manzaram siyah giyimli adamlarla doluydu. Hepsinin arkası dönüktü.

Tuncay yalvarmaya devam ederken işte o an müziğin yüksek çıkan sesini alaşağı eden bir ses duydum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"MARİN!" diye mekanı inleyen bir ses işittim.

"Allah'ım deli olacağım!"

Harelerim genişlediğinde, "Karan?" diye mırıldanırken direktteki pozisyonumu değiştirdim.

"Kocacığım!"

"Senin ne işin var burada?" dedim onu görmeyi beklemezken burada olmasına şaşırmadan edememiştim. Bütün duyguları aynı anda yaşıyordum. Damarlarımın arasında akan bile şimdi bir farklıydı.

"ASIL SENİN NE İŞİN VAR BURADA!"

Yüksek çıkan gürültülü sesi yüzümü buruşturmama neden olmuştu. Kulağımı kapatmak istemiş ama sarılı durduğum direktten dolayı yapamamıştım.

"Bırak şu direği!" dedi Karan, parmaklarımı sardığım direktten ayırmaya çalıştığında kenetlenmiş gibiydim. "Bırak dedim sana!"

"O puşt kuzenin nerede?" diye sorduğunda umursamaz bir tavırla omuz silktim.

"Çıkart herkesi Tuncay." dediğinde yüzündeki ifade ben hariç herkesi korkutmuştu. "HEMEN!" diye bağırdığında kulaklarımı sağır etmişti. "Tek bir insan tanesi daha kalmayacak! Herkes çıksın sizde çıkın. Bunlarla beraber olanlar hariç herkes boşaltsın burayı."

"Zühre senin bu halin ne? Sende mi içtin abiciğim?" derken Karan beni ayırmayınca ileri de duran kardeşinin yanına gitti ve yere çöktü. Zühre yerde oturuyor bacaklarını kendine çekmiş bir haldeydi.

"Yok abi tövbe ağzımı bile sürmem ben." dedi Zühre. "O beni içmiştir."

"Çok güzel... gerçekten çok güzel." dedi Karan, ayağa kalkmıştı. Ellerini sinirle saçlarının arasına daldırırken ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. Onun bu haline kahkaha attığımda bana öfke dolu gözlerle baktı.

"Elfida masanın üstünden in güzelim," dedi Zahir, orta masanın üzerinde gördüğüm tanıdık yüzle daha çok gülmeye başlamıştım. Gülme isteğim bir türlü gitmiyordu.

"Sende gelsene Zahir yukarıdan bakınca herkes çok küçük gözüküyor acaba kuşlarda bizi böyle mi görüyor?" dedi Elfida, Zahir'in elinden tutmuş onu kendine çekmeye çalışmıştı.

Bize bir şey olmuştu ama ne olduğunu bilmeyecek kadar kafam yerinde değildi.

"Lan hangi birinize bakacağımı şaşırdım amına koyayım!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben Elfida'yla ilgileniyorum abi sen yengeme bak." dedi Zahir.

"Bende Zühre'ye bakıyorum kusacak şimdi." diyende Mert olmuştu.

"İşinize gelir sizin de." derken Karan yanına tekrar gelmişti. "Mert bul şunların eşyalarını Marin'in evine geçin. Bizde geliyoruz arkanızdan."

"Mert... beni bıraktın sen." diye ağlayan Zühre'nin sesini işittim.

"Sus kıvrıcık şimdi sırası değil." dedi Mert, sesi oldukça endişeli geliyordu. Üzerindeki ceketi çıkarmış, Zühre'nin omuzlarına bırakmıştı. "Ağlama sakın, dökme göz yaşlarını."

"Ne verdiniz siz bunlara?" dedi Karan, sesinden sinir akarken tek bir bakışıyla bile öldürecek nitelikteydi. "Niye hap atmış gibi davranıyorlar?"

"Abi..." dedi Tuncay, mahcup bir ifadeyle. "Demir bizim daimi müşterimizdi, sen tanımazsın ama isim olarak biliyordun. Özel ne varsa ondan getir dedi bizde müşteri memnuniyeti diye özel karışımından verdik. Ne bilelim abi biz yanında yengenin olduğunu."

"Ne kadar içtiler?" diye sordu Karan.

"İki..." dedi Tuncay bakışlarını yere dikti. "Üç olabilir... tamam dört ya da beş."

"Lan iki mi üç mü kaç tam sayı söyle bana!"

"Diğerleri iki bardak galiba yenge beş bardak içti abi." derken birkaç adım gerilemişti.

"En fazla üç! Üç verilmesi gerekiyordu üçten fazlasını nasıl verdiniz oğlum siz?" diye hiddetle konuştu Karan. Tuncay tepkisinden korkuyormuş gibi önceden geriye çekilmişti.

"Abi biz vermedik, yenge kendisi aldı. Vermeyince tekme tokat girişti hepimize mecbur kaldık abi yenge diye sesimizi çıkartamadık yoksa biliyorsun." dedi Tuncay, bakışları siyah zeminde geziyordu.

"Sizinle sonra görüşeceğim! Dua edin önceliğim başka yoksa çıkartmazdım sizi buradan kaybolun gözüm görmesin sizi."

"Neden benden habersiz böyle bir şey yaptın?" dediğinde Karan yanına gelmiş beni kucaklamıştı. Kollarının arasında sıkıca tutarken dönen başımdan dolayı kendimi ona teslim etmiştim. "Niye her dediğimin tersini yapıyorsun Marin sen?"

"Ben bir şey yapmıyorum ki... şu an ters olan sensin." dedim alt dudacağım dışa doğru çıkarken gözlerim kısılmıştı. Onu net göremiyordum her şey bulanıktı. Midem de aynı şekilde bulanıyordu. "Neden senden iki tane var?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Beynimde bir ampul yanarken kaşlarım havaya kalkmıştı. "Ha anladım çoğaldın sen!" dedim heyecanla. "Nasıl çoğaldın Karan? Bende kendimi çoğaltmak istiyorum bak bazen her şeye yetmiyorum benden bir taneye daha ihtiyaç var!"

"Senin evde olman gerekiyordu Marin!"

"Evdeyim ben zaten Karan." dedim masum bir ifadeyle konuştum.

Elini çeneme koyduğunda başımı yana doğru döndürdü. "Bak bakayım burası ev mi?" diye sordu. Sesindeki sertlik bütün düşüncelerime balta vuruyordu.

"Senin olduğun her yer ev bana." dediğimde çenemi tutan elini ittim. "Sen burada olduğuna göre evdeyim."

"Sabır... Allah'ım sabır!" derken beni tabureye oturtmuştu. Kendisi de tabureye yerleştiğinde karşıma geçmişti. Bar tarafında bir şeyler yaptığında önüme dolu bir bardak bıraktı.

"İç şunu." dedi emir verircesine. Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda kısık gözlerle onu netleştirmeye çalıştım. "İç Marin bakma öyle."

Bardağı uzanıp zorlukla aldığımda içmeden önce burnuma yaklaştırıp kokuyu içime çektim. Aldığım keskin kokuyla başıma ağrı saplanırken bardağı hızlıca benden uzaklaştırdım. "Alkol bu! Ben alkol kullanmam kullanmak günahmış teyzem öyle demişti cehenneme gitmek istemiyorum Karan."

"Amacın alkol kullanmak değil miydi? Kullan iç işte! İstedığın bu değil mi Marin? Bilinçsiz bir şekilde kullanarak kendini hastanelik edene kadar içmek istemiyor muydun?" dedi Karan, harelerimi genişletecek kadar çok konuştuğunda söylediklerinin hiçbirini anlamamıştım. "İç şunu Marin!"

"Bağırma bana!" diye bağırdığımda kollarımı göğsümde birleştirdim. "İçmeyeceğim."

"Sana en başından bunu demem gerekiyordu değil mi? O siktiğimin ağzını tutamadım ortaya laf attım söylediğimin tersini yapmaya programlandığın için sırf kullanma dedim diye inadına kullandın sen!" dedi sert bir kayayı aratmayan sesiyle. Bardağı aldığı gibi yere fırlatmıştı. Onun bu hareketine tepkisiz kalmıştım. "Beş bardak içmişsin beş! Bir bardak içsen bile seni çaracak alkolden nasıl beş bardak içtin aklım almıyor!"

"İyi hoşsunda bazen çok boş konuşuyorsun Karan."

"Dans etmek istiyorum." dedim beni zorla oturttuğu tabureden indiğimde onun elinden tuttum. "Beraber edelim."

"Otur şuraya!" derken öfkeden kuduran bir hali vardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Parmaklarımın elbisemin etek ucunu kavradığında yukarıya doğru kaldırırken, "Çok sıcak oldu..." diye kısık bir sesle konuştum. Üzerimde hiçbir şey kalmayana kadar çıkartmak istiyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" dediğinde ellerimi tutmuş kendine kenetlemişti. Kan çanağına dönen gözleri beni korkutmuyordu.

"Soyunuyorum." dedim umursamaz bir tavırla.

Beni kendine doğru çektiğinde ellerini belime yerleştirmiş hareket alanımı kısıtlamıştı. "Rahat dur çıldırtma beni!" dedi kulağıma doğru fısıltıyla konuştu.

Ellerimi boynuna doladığımda burnuma dolan hoş kokusunu içime doldurdum. Aramızdaki mesafeyi sıfırlarken kucağına çıkıp oturmuştum. "Çıldırılım Karan, bir kere de biz çıldırılım." derken dudaklarımı kulağının altına bastırırken bedeni kaskatı kesilmişti. Dilimi boynundan kulağına doğru dolaştırırken Karan beni kendinden uzaklaştırdı.

"Marin, bebeğim kafan uçmuş bak senin normal düşünmüyorsun." dediğinde ona kaşlarımı çatarak baktım. Koyulaştığını hissettiğim gözlerimle gözlerinin içine bakarken yutkundum. Bakışlarım dudaklarına düşerken aklımdan geçen tek şey onu öpmek olduğuydu. Dudaklarımı dudaklarıyla buluştururken boynunda kuruttuğum dilim dudaklarında ıslanmıştı. Dudaklarını aralamasıyla içeriye sızdığında beni ustaca karşılaşmıştı. Yoğun bir öpüşmeden tutkuya doğru yol alırken ellerim boynunda geziyor ensesindeki saçlarını karıştırıyordu. Geriye çekildiğimde onu daha çok öpme isteğiyle birlikte Karan'da benim gibi düşünüyordu.

"İn üstümden." dedi, kendini dizginlemekte sorun yaşadığı belli olurken ona aldırmadım. Ensesindeki parmaklarımı bastırduğumda onu kendime doğru çekerken beni durdurmuştu. "İn Marin!"

Kollarımı boynundan ayırdım. "Of çok sıkıcısın! Bir de mekan sahibi olacaksın ya! İyi bende gider sabahtan beri yaptığım gibi direğe sarılırım!" dedim ve iyice kızdırmadan kucağından inmiştim.

"Yükseliştesin şu an ne yaptığını bilmiyorsun." diye konuştuğunda sabır diler gibi bir hali vardı. "Bunun bir de dibe çöküşü var... ben ne günah işledim bilmiyorum ki!"

"Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim!"

"Birazdan çok kötü hissedeceksin, sabah olduğunda ise düşünemiyorum seni."

"Karan..." diye mırıldandığımda adımlarımı biraz ilerimizde duran direğe attığımda buğulu bakışlarımı ona çevirdim. "Beni izlemeni istiyorum."

"Direk dansı mı yapacaksın Marin?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet!" dedim heyecanlı bir şekilde. Parmaklarımı soğuk metala doladığımda bir tur etrafımda döndüm.

"Yapma sakın öyle bir şey."

Omuz silktiğimde yukarıya sıyrılan elbisemi umursamadan bir bacağıma doladım. Kafamı geriye attığımda uzun saçlarım arkaya doğru dökülmüştü. "Senin için yapmak istiyorum." dediğimde karardığını hissettiğim gözlerle gözlerimden ayrılmadım.

Karan kafasını iki yana salladı. "Kafan güzel senin."

Aşağıya doğru süzülürken Karan hipnoz olmuş bir şekilde beni izliyordu. Her bir hareketimde nefesini daha sert savuruyordu. Kaşlarını çatmış bir halde bakarken, zihninden ne geçirdiğini merak etmiştim. Dışarıda duran bacağıma da soğukluğa sardığında yukarıya yükseldim. "Ben güzel değil miyim?" diye sordum.

"Sen ayrısın."

Bakışlarımın arasına giren tanıdık simayla birlikte, "Kuziiii!" diye bağırırken bedenimi süzdürdüğüm direktten büyü su bozulmuş gibi ayrıldım.

"Çiçeeek!"

"Nerdeydin ya! Sensiz eğlencenin tadı çıkmıyor! Kocamın suratı beş karış hiç eğlence anlayışı yok bir de mekan sahibi olacak!" derken elimi kaldırmış söyledığım sayısı işaret etmiştim.

"O üç yalnız." dedi Demir.

"Üç mü?" dediğimde kaşlarım istemsizce çatılmıştı. "Ama ben beş görüyorum."

Demir suratına inen yumrukla birlikte yere yığılırken yanında duran arkadaşım Melek'ten tiz bir çığlık yükselmişti. "Karan n'aptın sen!" diye bağırırken direktten uzaklaştım ve onlara doğru yalpalayan adımlar attım. "Sen... sen kuzenime vurdun!"

"Tek yumrukta bayıltın!"

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" dedi Melek, korku dolu bir sesle yere yığılan Demir'in başına eğilmişti. Onu birkaç kere sarstığında, "Demir iyi misin? Demir aç gözünü!" dedi.

Demir gözlerini zorlukla aralarken kirpiklerini birkaç kere kırıştırmıştı. Bakışları Melek de takılı kalırken kaşları havaya kalktı. "Meleğim... cennetteyim galiba." diye mırıldandı kısık çıkan bir sesle.

Karan yere eğilip Demir'in bedenine karabasan gibi çöktüğünde yumruklarını ona eşlik etti. Attığı her bir yumrukta Demir'den acı içerisinde inleme dökülüyordu. "Seni döve döve

Özge Naz - Düşler Ağdı

geberteceğim Demir!" dedi Karan hızını alamazken bir yumruk daha geçirdi. "Hem benim karımı dışarıya çıkart hem de bu hallere düşmesine sebep ol! Benim karım niye direkte sallanıyor Demir?"

"Aaa sonunda dansçı oldun mu çiçeğim?" dedi Demir, Karan'ın yumruklarından fırsat bulduğunda kafasını kaldırdı ve bakışlarını bana çevirdi.

"Bir daha ona çiçeğim derseni seni diyemeyecek hale getireceğim." derken Karan onu gömleğinin yakalarından tutmuş kendine doğru çekmişti.

Demir güldüğünde hoş kakhahası boş mekanın içerisinde yankılandı. Bakışları Melek'i bulduğunda, "Şimdi ben anlamadım, cennette miyim?" dedi anlamaz bir halde. Onu tutan Karan'a çevirdiğinde ise, "Cehennemde miyim, zebani mi bu adam?" diye sordu. Onun konuşmasıyla gülmeye başladığımda karnımda ağrıyana kadar gülüşlerime ara vermedim.

"Seninle işim bitmedi Demir." dedi Karan onu yerde o halde bıraktığında Demir'in yüzünün her tarafından kanlar geliyordu.

Beni bileğimden tutup sürüklemeye başladığında ayağımın tökezlemesiyle dudaklarımın arasında inleme döküldü. "Ah yavaş!" dedim sertçe.

"Ayakkabıların nerede?" diye sorduğunda bakışlarım yere düşmüştü. Gördüğüm boşlukla birlikte bakışlarımı tekrar ona kaldırdım. Karan beni kucağına aldığımda yukarıya doğru havalanırken kollarımı boynuna doladım.

"Ayağım yok benim ne ayakkabısı?"

"Ayağım nerede... bacaklarım!" dedim zihnime düşen gerçeklikle ellerimi ondan kurtarıırken saçlarımın arasında dolaştırdım. "Karan ben bacaksız kalmışım! Bacaklarımı içeride mi unuttuk? Geri dönelim alalım hemen biri mi çaldı yoksa?"

"Bacağı yok benim!" diye bağırdığımda sesimdeki telaş elle tutulur değerdeydi. "Çalmışlar!"

"Nasıl izin verirsin buna!" dediğimde onun omzuna sert bir yumruk attım. "Karanın bacaklarını çalmışlar Karan!"

Karan beni sert bir yere bıraktığında çok geçmeden arabanın içi olduğunu anlamıştım. Bedenimi koltuğa yasladığımda üzerime eğildi. Sabır dileyen bakışlarla bana bakarken sürekli küfür ediyordu.

"Şu an ben neye dokunuyorum Marin?" dedi Karan.

"Neye dokunuyorsun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Elim nerede benim?" dediğinde bakışlarım elini takip etmişti. Elinin olduğu yere bakarken elbisemin açıkta bıraktığı pürüzsüz olan bacaklarımın üzerinde duruyordu.

Rahatlamış bir tavırla, "Bacaklarımda galiba..." dedim.

"Demek ki bacağı kimse çalmamış hâlâ sende."

"Aaa evet, benim bacaklarım bunlar bende başkasının sanmıştım!" derken tekrar gülmeye başlamıştım. Kemerini takıp beni düzgünce oturttuğunda üzerimdeki elbiseyi düzeltti. Karan kapıyı kapattığında çok geçmeden yan tarafıma geçmişti. "Hem sen neredeydin ya?"

"Cehennem dibinde!" diye bağırdı.

"Karan ben cennete gideceğim, sen tövbe et hemen gitme cehenneme. Senden ayrı kalamam." dediğimde günahlarımın sevaplarımdan çok olduğunu biliyordum ama yine de cennete gitmek istiyordum.

Beni sıkıca saran kemer rahatsız hissettirirken bulanık bakışlarımla kemerin çıkış yerini aradım. Ellerimi iki tarafımda gezdirirken beni boğan kemerin tuşunu bir türlü bulamamıştım.

"Sakin kemerini çözme kafanı da eğip durma miden bulanacak şimdi." dedi Karan, çabamı anlamış olacak ki çok geçmeden konuşmuştu. Kemerden kendimi kurtardığımda ona doğru yaklaştım. Damarlarımda akan kan ondan ibaretmiş gibi hissediyordum.

"Marin rahat dur! Araba kullanıyorum." dedi Karan, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışırken ona daha çok sırnaşıyordum.

Boynuna dudaklarımı bastırduğumda çok çekilmeden kulağına doğru fısıldadım. "Kullanma acelemiz ne?"

"Hay sikeyim!" diye tısladı ağzının içerisinde. "Bak kaza yapacağız şimdi güzelim."

Arabayı karanlık yolda hızlıca sağa çektiğinde ani bir frenle durdu. Öne savrulmama izin vermezken geniş kollarıyla beni sıkıca tutmuştu. Arabanın tamamen durmasıyla onun kucağına geçtiğimde yüzlerimizi karşı karşıya getirdim.

"Sana kemerini çözme demiştim." dediğinde gözlerinde gördüğüm tek ifade hüzüdü. "Ne diye konuşuyorsam sanki çok takıyorsun dediklerimi."

Bacaklarımı iki yanına açarken onun kucağına tamamen yerleşmiş sırtımı direksiyona yaslamıştım. Üzerimdeki elbisem yukarıya doğru çıktığında hareket alanım daha çok artmıştı. Bedenimin altındaki bedenini hissederken pantolonu zorlayan sertlik varlığını belli ediyordu. Ona kendimi daha çok bastırduğumda yavaşça sürtündüm.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Rahat dur." diye hırlayan bir ses çıkardı. İstedigimi alırken parmaklarımı erkekliğinin üzerinde gezdirirken Karan gözlerini kapatmıştı. Uzanıp çenesine öpücük bıraktığımda nefes alış verişleri sıklaşıyordu. Gözlerini açtığında kendini zor tutuyordu. "Rahat durma Marin ne yapıyorsan yap!"

"Of ne bağıryorsun ya!" derken bağırmıştım.

"Bağırt sonra ne bağıryorsun de!"

"Seni istiyorum Karan." dedim ani duygu değişimleri yaşarken en çok yoğun basan kanımı kaynatan tutkuydu. Sık kirpiklerinin altında bana bakarken adem elması sertçe hareket etti. "Şu an o kadar güzel gözükyorsun ki." diye fısıldarken nefesim tenini ısıtıyordu. Öpücüklerimi yüzünün her bir tarafına kondururken onun elleri kalçamın üzerinde duruyordu. "Seni yiyelim geliyor."

"Seni yiyebilir miyim?" diye sorduğumda elimi gömleğinin yakasına yerleştirip onu kendime çektim. Aramızdaki mesafe sıfırlanırken dudagımı dişlerimin arasına aldım ve hafifçe ısırđım.

"Bebeğim sarhoşsun." dedi Karan, sitemkar bir sesle.

Parmaklarım gömleğinden aşağıya indiğinde kalp atışlarım hızlanmıştı. Kemerinin üzerinde dururken Karan ne yapacağımı anlamış olacak ki beni durdurdu. Kirpiklerimi kaldırıp ona baktığımda kararan gözleri beni bulurken seslice yutkundu.

"Sen istemiyor musun? İstedigini biliyorum Karan," diye fısıldadığımda baş parmağını dudaklarımın arasına aldım. İri parmağı dişime çarptığında dilimi dokundurdum ve daha çok ıslattım. Ağzımın içinde onun tenini hissederken Karan kendinden geçmiş bir halde beni izliyordu. Son demlerini oynadığını fark ettiğimde elini çekti. "Böyle yapmamı istemiyor musun?"

"Karan..." dediğimde yüz ifadem aniden ekşmişti. Boğazıma doğru tırmanan sıcaklık midemdeki yanma hissini arttırırken bütün içtiğim her şeyi tadını tekrar almıştım. "Benim mid-" demeye kalmadan Karan arabanın kapısını açıp kafamı dışarıya çıkarttığına yola kusmamış sağlamıştı. Defalarca öğürmem sonucunda sıvı dışında bir şey çıkartamazken Karan beni rahatlatmak adına elini sırtımda gezdirdi.

"Bitti mi güzelim?" diye sorduğunda boş öğürmelerim sonucunda beni geriye doğru çekti.

"Su istiyorum." dedim kısık bir sesle. Yanaklarıma sıcaklık yükselirken bedenim titremeye başlamıştı. Hem yazı hissediyordum hem kışı.

"Hayır bir şey içemezsin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Su-" diye devam edemeden ikinci kere kusmak üzereyken başımı yana çevirmiş dışarıya doğru içimdekileri çıkarmıştım. Yoğun bir asit içimden dışıma doğru taşarken kaç kere öğürmüştüm bilmiyordum. Tamamen bittiğini hissettiğimde geriye çekilirken Karan endişeyle bana bakıyordu.

Onun bu hali bende ağlama hissi yaratırken gözlerim aniden dolmuştu. Karan nereden çıkardığını bilmediğim peçeteyle yüzümü silmeye başladığında benim onun teninin altında titriyordu. Sürücü tarafına geçmek istediğimde izin vermemişti.

"Dur temizlemedim daha." dediğinde bir başka peçeteyle yüzümü tamamen sildi.

"Annem misin sen?" diye sordum aniden. O kadar ilgiyle bakıp, ilgiyle davranması yüreğimi sızlatırken bütün duygularım dine çökmüş ve kararmıştı. "Annem olsana."

"Ben senin her şeyinim."

"Her şeyimsin." diye onayladım onu.

Beni kucağından indirdiğinde yan koltuğa oturttu. İç çamaşırıma kadar sıyrılan elbisemi indirdiğinde uzanıp kemeri tekrar taktı. "Uslu dur, sakın açma az bir yolumuz kaldı bebeğim."

"Biliyor musun, annem beni hep bebeğim diye severdi." dedim başımı koltuğa yasladığımda bedenimi ona çevirdim. "Bebeğim demeni çok seviyorum. Bana hep onu hatırlatıyor. Bana sakın bebeğim demekten vazgeçme Karan."

"Vazgeçmeyeceğim." derken alnıma sıcak dudaklarını bastırdı. Onun sıcaklığında ısındığımı hissederken dudaklarının hiç ayrılmamasını istemiştim. "Bebeğim."

"Üşüyorsun," dedi geriye çekildiğinde arabayı tekrar çalıştırdı. Klimanın tuşlarına bastığında içeriye sıcak bir rüzgar girmişti. "Uzat bacaklarını ısıtacağım seni." Ona karşı çıkmadan çıplak yalın ayaklarımı kucağına koyduğumda Karan bir yandan arabayı sürüyor bir yandan parmakları bacaklarımda geziyordu. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkardığımda olduğum yerde hissettiğim sıcaklıkla birlikte çoktan mayışmıştım.

"Birazdan yapacağım şey için hiç üzgün değilim Marin." diye sesini işittiğimde ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi aniden aralamıştım. Beyaz rengin hakim olduğu yerde gözlerimi açarken fazla ışıktan gözlerimi kıstım.

"Ne-ne yapacaksın?" diye sorduğumda sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Bunu..." derken vücuduma çarpan soğuk darbeyle neye uğradığımı şaşırılmıştım. Bütün bedenimi bir anda soğukluk kaplarken baştan aşağıya ıslanmıştım. Gözlerimi kapatmış yüzüme değen sularla hiçbir şey göremiyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"SOĞUK!" diye çığlık attım. Dişlerim birbirine çarparken bütün bedenim buz kesmişti. "Ço-çok so-soğuk!" dedim dişlerim kırılacak kadar sertçe birbirine çarpıyordu. "Kapat şunu do-d-dondum."

"Karan!" dedim yalvaran bir sesle. "Buz... buz gibi."

"Bir daha benim haberim olmadan, bensiz bir şey yapacak mısınız?" dedi Karan, acımasız olduğunu şimdi fark ederken sırf alkol kullandığım için beni buz gibi suyla duşa sokmuştu. Üzerimdeki kıyafetler tamamen ıslanırken saçlarımdan aşağıya sular kuvete akıyordu.

"Yap-ya-pacağım."

"Ne dedin?"

"Yapmayacağım!" dedim kısık bir sesle.

"Duyamadım?"

"YAPMAYACAĞIM KAPAT!" dedim avazımın çıktığı kadar bağıırken olduğum yerde hareket dahi edemiyordum.

"Uslu bir kız olacak mısınız?" diye sorduğunda tam şimdi onu tekme tokat dövmek istemiştim. Bunu yapamayacaktım ama onu dövme isteğiyle yanıp tutuşurken bana tuttuğu soğuk su umrumda bile değildi.

"Hı hı."

"Duyamadım?"

"Ben zaten uslu bir kıyım!" diye bağıırken sesim fayanslara yankı yapıyordu. Gecenin bilmem kaçında bana yaptığı şey işkenceden başka bir şey değildi. Birkaç saniye sonra sıcak su akmaya başlarken suya asılmışım.

"Aferin güzelime." dediğinde ısınan bedenimle birlikte suyun akışını kesmişti. "Bundan sonra saçma salak hareketler yapma bu ilk ve sondu."

"Çı..çık ar beni." dedim gözlerimi zorlukla açtığımda elimin tersiyle manzaramı netleştirmeye çalıştım. Karan beni kucaklayıp çıkardığında ıslak bedenim çıplak göğsüne değiyordu. Üzerimdeki kıyafetleri çıkartıp beni koyu renkli bir havluya sardı.

"Saçlarını sevdiğim." dedi ve saçlarımdan üzerine dudaklarını bastırdı. Tarak alıp saçlarımda taramaya başladığında gözlerim gitgide kapanıyordu. Uzun uğraşlar sonucunda saçlarımda tamamen taradığında geriye çekildi. "Saçlarının nemli olmasını seviyorsun ama tamamen kurutacağım hasta olmanı istemiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Dakikalar sonra kurutma makinesini kapattığında kaybolan gürültüyle birlikte dudaklarımı araladım. "Bazen iyi ki senin gibi kocam var diyorum." dediğimde yüzümde gülümseme belirdi. "Bana bebeğınmiş gibi bakıyorsun."

"Bebeğimsin zaten."

"Bebeğimize de böyle bakar mısın?" diye sordum.

"Olmayan şeye bakamam, olursa bakarım."

"Olmasını istiyor musun?" dedim cevabının ne olduğunu biliyordum ama ondan defalarca duymak istiyordum. "Senin çok iyi bir baba olacağının farkındayım, senin karın olduğum için şanslıysam çocuklarımız senin gibi bir babaya sahip olduğu için çok şanslı olacak."

"Çocuklarımız?" dedi Karan, alay eden bir tavırla.

"Bir sürü olsun."

"Kaç mesela?" diye sorduğunda yüzümdeki gülümseme daha çok yayılmıştı.

"Yedi." dedim aniden. "Yediz olur mu sence?"

"Unut artık o filmi." dedi Karan, ona bunu ilk söylediğimde de gülmüştü. "Ama hiçte kötü bir fikir değil. Konakta odaların dolması lazım."

Kaşlarımı çattığımda, "Konak boş kalmasın diye çocuk mu yapacağız?" dedim.

"Güzel fikir değil mi?"

"Futbol takımı kuralım deseysin daha mantıklı gelirdi."

"Seninle olduktan sonra ordu kurarız." dedi ve beni banyonun dışına çıkardı. Yatağın üstüne oturduğunda kısılan gözlerimle onu takip etmekte zorlanıyordum.

"Ordu mu?" derken sesimden şaşkınlık akıyordu. "Karan ben o kadar doğuramam!"

"Birazını sen doğur musun aşkım?" diye sorduğumda üzerime giydirmeye çalıştığı kıyafetlerde yardımcı oldum. Sütyen bulamadığı için üzerime kalın bir sweat geçirirken yumuşaklığında kendimi rahat hissettim. "Acı bana sen doğur lütfen!"

"İçime bebekte koymadın zaten bizim ne zaman bebeğımız olacak? Bebek istiyorum, bebeğımız olsun istiyorum."

"Sana kahve yapalım kendine gelmemişsin daha." dedi Karan, sıkıntılı bir nefes verdiğinde benim gerçekten bebek olduğumu düşünüyordu artık. Bütün özellikleri taşıyordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kokusundan midem bulanıyor içemem ki."

"İçmek zorundasın kendine gelemezsin."

"Üstüne kusarım." dedim tehditkar bir ifadeyle konuştum.

"Beni bununla mı tehdit ediyorsun?"

"Uyumak istiyorum." dediğimde kendimi yatağa bırakırken Karan üstünü değiştirmeye başlamıştı. Üzerindeki kıyafetleri neredeyse tamamı ıslanmış bir haldeyken gömleğini ve pantolonu çıkarttı. Ona bakmayı kesip üstüme örtüyü çekerken henüz kendimde değildim.

"Hadi kafan güzeldi diye hiçbir şey demedim." derken yanıma gelmiş yatağın sol tarafındaki yerini almıştı. "Sabah uyandığında seni benden kim kurtaracak Marin?"

"Kocam bana kıyamaz." dedim ona masum bir ifadeyle bakarken. "Kıyamazsın değil mi? Ben kıyma değilim zaten kıyma bana."

"Sabah görürsün, kim kime kıyıyor. Cezanı çekeceksin Marin kaçışın yok. Hem benden habersiz böyle bir şey yapman hem de dediğim her şeyin tersini yapmanın bir getirisi olmalı."

"Kıyma değilim ben." dediğimde gözlerimi usulca kapatmış kollarının arasına kendimi bırakmıştım. "Köfte olabilirim ama... hem sen içli köfteyi çok seviyorsun."

Zihnime düşen soruyla birlikte hızlıca gözlerimi araladım. Tepkimden dolayı Karan bana dikkat kesilirken, "İçli köfte olsam beni yine sever miydin Karan?" diye sorduğumda Karan çok önemli bir şey diyecekmişim gibi bana bakmış duyduğu soruyla birlikte gözlerini geri kapatmıştı.

"Uyu artık."

"Son bir şey soracağım." dedim onu dürttüğümde gözlerini açmasını beklemiştim ama açmadığını görünce dudaklarımı aralayıp sordum. "Bardayken bacaklarımı çaldırılmış olsaydım beni yine sever miydin?"

"Uyu artık Marin!"

﴿ BÖLÜM 65 ﴾

65. BÖLÜM “RÜYA”

Gözlerimi araladığımda bakış açıma giren manzarayla kaşlarım istemsiz olarak çatılmıştı. Eski odamda olduğumu fark ettiğimde yattığım yerden hızlıca doğrulurken ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Her şey en son bıraktığım gibi duruyordu. Tabii daha temiz ve düzenli bir haliyle. Ben dağınık birisi olduğum için teyzem benim yokluğumda tertemiz etmişti.

Ben neden buradaydım? İstanbul'a gelmiştim, dün Karan'ın evinde gözlerimi açmışım şimdi ise teyzemin evinde açmışım gözlerimi. Bu hızlı değişime bir türlü ayak uyduramayacaktım sanırım. Odada tek olduğumu fark ettiğimde kendimi zorla kaldırdım.

Odanın içerisindeki aynadaki kişiyle göz göze geldiğimde kaşlarım istemsizce çatılmıştı. Aynadaki ben miydim? Upuzun beyaz bir elbise vardı üzerimde, saçlarım elbisemin üzerine dökülüyor ölü gelinden halliceydim. Benim böyle bir elbisem bile yoktu! Korku dolu gözlerle baktığımda elbisenin sallanan kısımlarından tuttum ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Zihnim bomboştu.

Her şey o kadar aydınlıktı ki gözlerimi kısmama neden oluyordu. Etraf sessizdi, tek bir çıt sesi dahi gelmiyordu. Odadan çıktıktan sonra koridoru geçip mutfak ve salona kısa bir göz gezdirdim.

"Karan?" diye seslendiğimde birkaç saniye durup geri cevap beklemiştim. Bir ses gelmemişti.

"Karan neredesin?"

Evin içindeki bütün odaları gezdikten sonra tamamen boş olduğunu gördüm. İkizlerden de bir iz yoktu, Karan ortalıkta yoktu. Kimse yoktu evde tek başıyım. Bedenimi ürperti kapladığında içime doğru korku dalga dalga yayıldı. Kaburgalarımın bir baskı hissettiğimde içimi kaplayan kötü his peşimi bırakmadı.

"Nereye gittiniz ya?" dediğim sırada midemden yukarıya doğru yükselen sıvıyla birlikte kendimi tutamamış kusmaya başlamışım. Dudaklarımdan taşan sıvılar olduğum yeri kirletirken üzerimdeki beyaz elbise lekelenmeye başlamıştı. Elbisem kırmızı renge büründü.

"Kan!" dedim, ağızımdan çıkan tek şey kandı. Defalarca öğürmem sonucunda dizlerimin üzerine çökerken evin bir köşesinde ruhumun emildiğini hissettim. "Kan kusuyorum."

Çenemden aşağıya doğru akan kanlarla birlikte gözyaşlarımda eş zamanlı olarak akıyordu. Ellerim tamamen kana büründüğünde parmaklarım titriyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığımda başarılı olamamıştım. Kan hem burnumdan hem de ağızımdan sicim sicim akıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kan..."

Tekrar bir öğürme isteğiyle doğrulduğumda kendimi tutamamış kusmaya başlamıştım. Önüme gelen kovaya içimdekileri çıkardığımda gözlerim dolmuştu. Zaman, mekan aniden değişirken aydınlık beni terk etmiş karanlığa hapsedmişti. Az önceki gördüğüm şeyler rüyaydı. Rüya görmüştüm, o kadar gerçekçiydi ki her şeyi en ince ayrıntısına kadar yaşamış ve hissetmiştim.

Yine aynı rüyayı görmüştüm.

"Şşş sakin ol sevgilim." dedi saçlarımı parmakların sahibi. Bir yandan benim için kovayı tutuyor, bir yandan saçlarımı tutuyordu. Ben gerçekten kusuyordum. Uyuyordum rüyamda kustuğumu görmüştüm sonra gerçekten kusmaya başlamıştım.

"Bitti mi?" dedi Karan. Öğürmelerim sonucunda bakışlarımı kendi çıkardığım sıvıya çevirdiğimde kan olmadığını görünce rahatlamıştım.

Bedenimin titrediğini hissederken, "Hı hı." diye mırıldandım. Boğazım tahriş olmuştu. Bakışlarımı ona kaldırdığımda yüzünde yer edinen sert çehresi aynıydı. Karan kovayı benden uzaklaştırıp diğer tarafa uzandığında peçete almıştı. Yüzümü ve ağzımı sildiğinde elindeki peçeteyi kovaya attı ve kapağını kapattı.

"Neredeydin?" dediğimde kollarımı ona dolarken yüzümü göğsüne yasladım. Aldığım hoş kokusu burnuma dolarken defalarca içime çektim. Yavaşça yutduğumda ağzımın içinde dolanan iğrenç tattan dolayı tekrar kusma isteği uyanıyordu. "Uyandım yoksun sandım."

"Yanımdayım buradayım," dedi ve parmakları saçlarımın üzerinde dolaşırken onun kollarının arasında kendimi küçücük bir kızmışım gibi hissediyordum. "Kabus görüyordun." diye devam ettiğinde benden önce uyanmış olduğunu anlamam uzun sürmedi. Beni kendinden hafifçe uzaklaştırdığında elini yanağıma koydu ve kafamı yukarıya kaldırdı. Bakışlarımız buluştuğunda yüzündeki ifadeyi hızlıca çözebilmişim. Uykusuz gözüküyordu. "Ne gördün?" dedi endişe içerisinde.

Damarlarıma karışan ruhsal haplar, zehirlerden hemen kurtulamayacağımı biliyordum. Doktor bunun için bünyeme zaman vermem gerektiğini söylemişti. Hastaneden çıktığımdan beri bu tarz rüyalar görüyordum. Kan kustuğumu birkaç kere daha görmüştüm. Psikolojik olduğunu biliyordum bir sonraki doktor kontrolümde bunlardan bahsetsem iyi olacaktı.

"Kustuğumu gördüm sonra gerçekten kustum." dedim ifadesiz bir sesle. Kan kustuğumu es geçtiğimde onu daha fazla endişelendirmek istemedim.

"Kendimden tiksiniyorum şu anda." diye devam ederken onun yanında bu hallere girmekten nefret ediyordum. Beni birkaç kere bu halde görmüştü ama kendimi bir türlü alıştıramamıştım bu duruma. "Başım çok kötü ağrıyor, üzerimden buldozer geçti sanki. Hasta mı oldum acaba, çok kötü hissediyorum kendimi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Geceden beri üç dört kere kustun ateşin yok hasta olmadan alkolü kaçırdığın için bu haldesin," dedi Karan, sesi en az benimki kadar ifadesizdi. Sert duruyordu, bana kızgınlıkla bakıyordu. "Şişede durduğu gibi durmuyormuş değil mi?"

"Ne şişesi?" diye sorduğumda neyden bahsettiğini anlamamıştım.

"En son ne hatırlıyorsun Marin?"

Dün akşam herkesi bize davet edip yemek yemiştik. Karan eski arkadaşı olduğunu söylediği Bronz'un yanına gitmişti sonrasında biz ise dışarıya çıkmıştık. Buraya kadar olan her şeyi çok iyi hatırlıyordum. "Yemek yediğimizi... siz dışarıya çıktınız. Sonra..."

"Sonra sizde çıktınız?" diye benim yerime devam ettiğinde kaşları havaya kalkmıştı. "Bana attığın sayısız mesaj da dışarıya çıktığın yazıyor 'hava almak için çıkıyoruz işiniz bitince sizde bize katılın' demişsin defalarca. Havayı nerede aldın güzelim sen?"

"Dışarıda işte... hiçbir şey hatırlamıyorum." derken dün gece neler olduğunu anlamaya çalıştım. Dışarıya çıktıktan sonra eve gelişimi bile hatırlamıyordum. "Siz ne zaman geldiniz eve? Ne ara uyudum uyandım ben?"

"Sana fazla hava kafa yapmış." dedi Karan. Beni bırakıp yataktan kalktığında yere bırakmış olduğu kovayı aldı. Gözlerimi kısıp onu izlerken banyoya girmiş kısa bir süre sonra geri çıkmıştı. Tavırları hem sertti hem değildi.

"Ne demek istiyorsun?" dedim onun banyodan çıktığını görünce bakışlarımı ondan ayırmadan konuştum. Odanın içerisine güneş ışığı vurunca gözlerimi iyice kısarken tamamen karanlığa gömülmek istiyordum. Fazla ışık baş ağrımı daha çok arttırıyordu. "Başım çatlıyor zaten. Sana zahmet perdeyi kapatır mısın içeriye çok güneş vuruyor."

Karan bakışlarımı bana çevirdiğinde ters bir bakış attı. Davranışlarında bir şey vardı ama ne olduğunu anlamıyordum. Sinirli duruyordu. Yatağın önünden geçip geniş pencerenin önüne gittiğinde hafif aralı olan perdeyi kapatmak yerine tamamen iki yana açmıştı.

"Karan!" diye cırladım bir anda. Gözlerimi kapatıp yüzümü yastığa gömdüğümde hassasiyetten dolayı kör olacağımı sanmıştım. Gözüme lazer tutulsa daha az canım acırdı. "Kapat dedim aç demedim kapat şunu lütfen gözümü açamıyorum zaten."

"Emrin olur." dedi aynı sertlikle.

"Olsun!" dedim, yatağın diğer tarafına geçtiğimde başımı yan çevirdim ve saçlarımı aşağıya sarkıttım. Bir yandan saç diplerime baskı uygularken bir yandan alnıma masaj yapıyordum. "Hanım ağa var karşında hanım ağana karşı mı geliyorsun sen?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan pencerenin diğer tarafına geldiğinde tekli koltuğa bedenini bıraktı. Üzeri çıplak altında gri bir eşofman vardı. Odanın içerisinde bavullar görünürken diğer evden eşyaları aldırıldığını anlamam uzun sürmemişti.

"Dün hanım ağa çok güzel direk dansı yapıyordu."

"NE!" dedim ağzımdan kaçan çığığa engel olamazken. Duyduklarım beni şaşkınlığa uğrattığında ne dediğini anlamak istedim. Direkte götünü başını sallıyordu demişti değil mi? Yanlış duymamıştım aynen öyle söylemişti. "Ne dedin ne dedin sen?" derken sesimdeki şaşkınlık barizdi.

"Direk diyorum kendini sallandırdığın direk." dedi sertçe, bakışlarını benden çekmeden konuştu. Burnundan solumaya başladığında ellerini iki yana koymuş yumruk yapmıştı. "Kuzenin bir tarafına sokacağım direk!"

Kuzenim... Demir. Direk... Bar. Neler olduğunu anlamak zor değildi. Dün gece her ne oluyorsa Karan'ın bu denli sinirli olmasının sebebiydi aynı zamanda. Dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Ağzımın içerisindeki iğrenç tat midemi bulandırırken yatakta döndüm. Bir an önce kalkıp duş alması dişlerimi fırçalamak istiyordum ama üzerimdeki ölmüslük hissi beni rahat bırakmıyordu. Sadece yattığım yerde dönmekle yetindim.

"Dün bara gitmiştik ama sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Sen biliyorsun galiba ne olduğunu, neler oldu?" dediğimde ona bir şeyler sormaya korkmuştum. En fazla ne olmuş olabilirdi ki? Bana sinirlendiği için bir şeyler sallıyordu yoksa gerçekten dedikleri olmuş muydu?

Karan duruşunu bozmadan elini çenesinin altına koyduğunda yüzünü sıvazladı. "Benim mekanıma gelmişsiniz yatıp kalkıp ona şükrediyorum ya başkasının mekanına gitseydiniz ne olacaktı? Kendinden geçmişsin, hem de çok fazla sarhoş olmuşsun." dedi siniri bir gram olsun azalmazken daha çok sinirlenmişti. İlk gözümü açtığım halinden bir hayli uzaktı. "O puşt kuzenin yüzünden alkolü fazla kaçırmışsın! Hem sizi götürüyor hem de sahip çıkmıyor pezevenk."

Alkol mü almıştım? Ben niye hatırlamıyordum ki.

"Bak gerçekten bardan sonrasını hatırlamıyorum. Hatta bara gittiğimizi bile çok net hatırlamıyorum sadece başım çok ağrıyor. Ama gerçekten ben yanlış bir şey yapmadım Karan." derken gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi. "Dışarıya çıkmak bile istemedim, evde oturalım dedim sonra çok ısrar ettiler Zühre'yi tek bırakmamak için çıktım dışarıya Elfida ve Demir umurumda bile değildi o istediği için çıktım."

"İnanmıyor musun bana?" diye sorduğumda yüzündeki ifadeyi seçmek çok zordu. Kocam resmen çelik yüzlüydü. Kaşlarını çattığı için sinirli olduğunu anlayabiliyordum ama onun dışında bir ifadesini seçemiyordum. "Çatma kaşlarını öyle, sana yüzlerce mesaj attım. Oku hepsini yalan söylemediğimi öyle bile anlarsın."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Okudum," dediğinde istifini bozmadan konuştu.

"Ee o zaman niye sinirlisin bu kadar?"

"Sinirli değilim."

"Kaşların öyle demiyor."

"Genel halim."

"Hayır genel halin değil, ne oldu?" diye sorduğumda alacağım cevaptan istemsizce korktum. Direkt demesi aklıma başka şeyler getirirken küçüklüğümde içimde ukte kalan hobimin hiç dışarıya çıkmamasını istedim. "Direk derken ne demek istedin anlamadım. Dün saçma sapan şeyler mi yaptım?"

"Evet, sarhoş halinle duymak istemeyeceğin şeyler yaptın. Duymasın daha iyi. Şu an en son isteyeceğim şey utangaç bir Marin."

"Saçmalama sarhoş bile olmadım ben!" dediğimde sarhoş olsam en azından bilebilirdim herhalde. Daha önce hiç içmediğim için sarhoş olmak ne demekti onu bile bilmiyordum.

"Sarhoş olmadıysan bile isteye mi direkte şov yaptın sen Marin?" dedi Karan.

"Yapmamışımıdır..." diye mırıldandığımda yüzünde tek bir mimik oynamadı. "Yaptım mı?" derken yüzü yaptığımı iddia ediyordu. "Yalan söylemiyorsun değil mi?" diye sorarken aynı sertlikle bana bakmasından dolayı yalan söylemediğine kanaat getirmiştım. Çok utanç verici bir şeydi! Şöyle bir düşünüp baktığımda kocam bana hiç yalan söylemişti. Doğruyu söylüyordu ben direkt dansı yapmışım. "Söylemiyorsun... peki. Nasıl yedim o boku ben?"

"Gün içerisinde cenazesini kılacağımız kuzenin yüzünden yedin bütün bokları." dedi Karan, ondan bahsederken bile bu kadar çok sinirleniyorsa Demir ömrü hayatı boyunca bir daha karşısına çıkmasa iyi olacaktı. Kuzenim ölüm biletini eline vermişti. Eğer anlattığı gibi olduysa Demir gerçekten bitmişti.

Acaba dün gördüyse bir şey yapmış mıydı ki? Yapsa bile Karan'ın siniri dincek gibi değildi. Bununla kalacağını sanmıyordum. Kuzenimin cenaze işlemlerine başlasam iyi olacaktı.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum!" dediğimde yüzümü yastığa gömdüm. Elimi alnımda gezdirirken masaj yapmaya başladım. Öyle bir ağrıydı ki narkozsuz açık ameliyata girsem daha az acı çekerdim. "Başım çatlıyor sanki bin parçaya bölünmüş gibi."

"Ben yaparım." derken Karan'ın sıcak parmaklarını alnımda hissederken ne ara yanıma gelmişti bilmiyordum. Beni kendine çekip başımı dizine yerleştirdiğinde parmaklarını başımın her tarafında gezdirdi. Beynime dağılan uyuşuklukla birlikte gözlerimi kapattığımda ağrılar yavaş yavaş dağılıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen bir tanesin." diye kısık sesle mırıldanırken masajının keyfini çıkardım. Yüzümün etrafında elleri usulca gezerken bundan daha güzel bir hisin olmadığını düşündüm. Zaten sabah güzel öpücüklerinden mahrum kalmıştım. Gördüğüm kötü rüyanın sonucunda kendim kalkmış kötü bir şekilde uyanmıştım.

"Kızma bana Karan," dediğimde sesim oldukça ince çıkmıştı. "Gerçekten eğer sarhoş olduysam isteyerek olmadım sana inat hiçbir şey yapmadım biliyorum öncesinde bu konuyu konuşmuş görürsün sen demiştim. Ama çok geçmeden hemen bunun saçma olduğuna karar vermiş vazgeçmiştim. Bir şeyler içtiğimi yarım yamalak hatırlıyorum ama içtiğim şey alkol değildi ki kokteyl mi ne dediler güzel renkli bir şeydi rengine aldandım valla bak!"

"Alkol karışımı içeceklerden içmişsin." dedi sakın bir tonda. "Hem de hiç içmemen gerekenlerden üstelik benim mekanıma nasıl girdiğinizi bile anlamıyorum sahte kimlik kullanmakta neyin nesi?"

"Aranıyor musunuz siz, azılı suçlu musunuz? Ne yaşıyorsunuz siz güzelim?" diye devam ettiğinde dudaklarım kenara kıvrılmıştı.

En yakın arkadaşım FBI tarafından aranıyor olabilirdi, bu konuyu ona hiç sormamıştım niye sahte kimlikleri vardı bilmiyorum. Başta benim için ayarlamıştı ama iş artık benden çıkmıştı. Belki mafyaydı, ben aşiret kızıysam o da mafya kızı mıydı? Acaba Elfida'yı gerçekten tanıyor muydum?

"Ben değil..." dedim masum bir şekilde mırıldandım. "Kendi kimliğimle girmek istedim ama Elfida izin vermedi yanında varmış sahte kimliklerimden, yasaklıyım diye riske atmadı."

"Bana barda olduğunuzu yazmamışsın."

"Yazmış olmam lazım." dedim, onu defalarca aramış ve mesaj atmıştım. Barın içerisindeyken yazdığımı hatırlamıyordum ama girmeden önce mesaj attığımı hatırlıyordum.

"Evet yazmışsın aslında daha doğrusu çalışmışsın mesajların bir süre sonra çinceye dönmüş hiçbirini okuyabileceğim bir dil değildi bütün tuşlara aynı anda basmışsın."

Güldüğümde, "Yapmışımdır." dedim. Eğer gerçekten kafam o denli uçtuysa ona belki de çok farklı şeyler bile yazmış olabilirdim. Sonuçta aklım başımda değildi. Telefonuma bakmak için sabırsızlanmıştım.

Odamın kapısı tıklatıldığında buğulu camın önünde bir silüet belirdi. "Marin benim, uyandıysanız gelin hadi kahvaltı hazır." dedi Elfida.

"Geliyoruz." diye pürüzlü bir sesle seslendiğimde en az benim kadar onlarında alkol olmasını istedim. Sadece kafası uçan ben olmamalıydım yoksa ömür boyu hiçbiri bunu unutmazdı!

Özge Naz – Düşler Ağdı

Rezilliğimi videoya çekmek için bekleyen Zahir varken Elfida ile en çok benzeyen huyu buydu. Marin bir şey yapsa da videoya alsak diye fırsat kolluyorlardı.

"Hadi geçelim." dedim ve başımı yasladığım dizlerimden kaldırdım. "İyi bari kahvaltı hazırlamadan kurtuldum."

"Baş ağrın için kahvaltından sonra ilaç alırsın." dedi Karan. "Biraz olsun geçti mi?"

"Bir de öpersen geçer." dedim masum bir ifadeyle konuştuğumda alt dudağım dışa doğru çevirmiştim. Onun karşısında bu hallere girmeyi çok seviyordum. Onun yanında istediğim gibi davranabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyordum. Çünkü genel anlamda insanların karşısında rol yaparken onun yanında tamamen kendimdim.

"Öpmezsem?" dedi Karan.

"Sen öpene kadar ağrıyacaktım."

Elleri yüzümü avuçladığında beni yatağa geri yatırdı. Sırtım çarşafı buluşurken üzerime doğru eğilmişti. Dudakları önce şakağıma bastırdı ardından düz bir çizgi de ilerlerken yanağıma, boynuma kondurdu. Her öpüşünde kıkırdarken çıkardığım seslerden hoşnut oluyordu. Yüzümde öpülmedik yer bırakmazken en sonda alnımdan öpüp geriye çekilmişti.

"Geçti." dedim sıcak bir sesle.

Beni de kendisiyle birlikte yataktan kaldırırdı. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulmak istediğim için önce bavula ilerlerken iç çamaşırlarımı ve eşofman takımımı alıp banyoya geçtim. İçimde sutyen olmadığını fark ederken beni Karan giydirmiş olmalıydı. Duş almak uzun süreceği için dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra yeni kıyafetleri üzerime geçirdim. Banyodan çıktıktan sonra Karan'ın oda da olmadığını görünce çok geçmeden bende çıktım.

Mutfığa girdiğimde Elfida tezgaha her şeyi hazırlamış, bir yandan masaya diziyordu. Zahir bir köşede oturmuştu onun dışında oturan yoktu. "Çay oldu çoktan." dedi Elfida bakışları beni bulduğunda konuştu. "Soğutmadan yiyelim sonunda kalktınız."

"İlk gelin öğlene kadar yatıyor, evin ikinci gelini kahvaltı hazırlıyor! Ben sevdim bu işi ona göre her gün kahvaltımı hazır isterim." dedim yalancı bir ifadeyle. Reçel olmadığını görünce yerini bildiğim teyzemin kendi yaptığı reçel kavanozunu çıkarttım ve bir tabakta masaya ondan koydum.

"Haspam!" dedi Elfida sitemkar bir sesle. "Sanki konakta her gün kahvaltayı bu hazırlıyor, hazır sofraya oturduğunu bütün Mardin biliyor!"

"Sende gel konağıma sende hazır sofraya otur Elfida." diye yanıtladığımda ikisi birbirine kaçamak bakış atmıştı. "Misafir olarak değil ama temelli olarak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Tezgahın kenarında hazır olan tabaklardan bir şeyler atıştırırken Elfida bana doğru döndü. "Oturmadan Zühre'yi de kaldırsana sana zahmet birkaç kere çağırırım ama ses vermedi." dediğinde ona kafa sallayıp mutfaktan çıktım.

Zühre'ye teyzemin odasını vermişim. O yüzden teyzemin odasına doğru ilerlerken Karan'ın ortak banyoda olduğunu açık olan ışıktan anlamışım. Kapıyı tıklattığımda ses gelmemişti. Zühre'nin bu saate kadar uyuması imkansızdı. Elimi kapının kulpuna yerleştirip yavaşça aşağıya indirip açtım.

Kapıyı açmamla kapatmam bir olmuştu.

"Siktir!" diye ağızından kaçan küfüre engel olamazken gördüğüm manzara neredeyse dudagımı uçuklatacaktı. Gözlerimi hızlıca kapatırken gördüklerimin hayal mi gerçek mi olduğunu hemen kavrayamamışım. "Görmedim... görmedim hayaldi olmadı öyle bir şey beynin sana oyun oynuyor bir şey olmadı."

"Ne olmadı?"

Duyduğum sesle birlikte gözlerimi açıp bakışlarımı omzumun gerisine kondururken Karan'ı görmüştüm. Ortak banyodan çıkmış koridorda duruyordu. elimi hızlıca kapının kulpundan çekerken yüz ifademi düzelttim.

"Hiç." dedim sakın bir şekilde. "Hiçbir şey olmadı."

Karan bana inanmayan bir şekilde bakarken adımlarını bana doğru yöneltti. "Yine olmayan şeyler mi görüyorsun Marin?" dedi endişe içerisinde konuşurken bakışları aklımdan geçeni okumaya çalışıyor gibiydi. "Bak güzelim günlerdir kabus görerek uyanıyorsun zaten bana anlatmadığın bir şey mi var?"

"Hayır yok sevgilim," derken kafamı iki yanıma salladım ve güzel bir gülümseme yerleştirdim. Ensemden terler aşağıya doğru akarken soğuk soğuk terliyordum. Karan Milan'ın şimdi bu odanın önünden yok olması lazımdı.

"İçine atmıyorsun değil mi?" diye sorduğunda bana inanmadığını daha ne kadar belli edebilirdi bilmiyorum ama kendi ağızından bir şeyler duymak istiyordu.

"Atmıyorum." dedim ciddi bir tavırla. Kaşlarını havaya kaldırdı ve şüpheli tavırlarını sezdiğini belli etti. "Gerçekten, yemin ederim ki. En yakın zamanda doktora gideceğiz zaten bir sorun olmadığını o da söyleyecektir."

"Sen mutfığa geç bende geliyorum, Elfida bağıırıp çağırmasın." diye devam ederken ona düşünme hakkı tanımadan postaladım. Onun mutfığa geçmesiyle odanın kapısını tekrar açtım ve içeriye girdim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Zühre ve Mert birbirine sarılmış halde yatakta uyuyordu.

"Zühre..." dedim kısık bir sesle. Odadan içeriye girip girmeme konusunda kararsız kalmıştım ama evde bu kadar insan varken uyumaya devam etmeleri imkansızdı. Üstelik Karan'ın bu duruma hiç sabrı kalmamışken ikisini bu halde görse gerçekten kötü şeyler olabilirdi.

"Mert!" dediğimde onu sarstım ve uyanmasını sağladım. Mert gözlerini hafifçe araladığında Zühre'nin yüzüne dağılan kıvrırcık saçlarını rahatsızmış gibi gözükmüyordu. "Kalk hemen!"

"Aptal mısınız siz?" diye konuşurken dişlerimin arasında tıslıyordum adeta. "Karan öldürecek sizi! Mardin'e tabutta mı gitmek istiyorsunuz?"

"Ne tabutu?" dedi Mert uykusundan yeni uyandığı için sesi boğuk çıkmıştı.

"Karan'ın sizi diri diri koyacağı tabut! Aynı evin içinde olduğunuzun farkında mısın? Ya görseydi sizi, dua edin ben gördüm."

Mert ne olduğunu yeni yeni anlıyormuş gibi bakışlarımı kollarının arasında duran Zühre'ye çevirdiğinde kaşları havaya kalkmıştı. Sonra indiğinde ise yüzünde gülümseme belirdi. "Uyuyakalmışız..." dedi halinden hoşnut gözükmüyordu.

"Zühre'yi uyandır, çabuk kalkın kahvaltı hazır aynı anda gelmeyin sakın." dedim ve odadan çıktığımda ikisini tek bıraktım.

Mutfağa geçip hazır sofraya oturduğumda Karan'ın yanındaki yerimi aldım. İlk önce Zühre gelip oturduğunda bakışları yerde geziyordu. Utangaç tavırlar sergilerken dün ki olanlardan mı yoksa az önceki olanlardan mıydı bilmiyordum. Çayları dolduktan sonra Mert içeriye girdiğinde yaklaşık üç dakika sonra gelmişti.

"Mert sende mi buradaydın?" dedi Karan, kahvaltısına devam ederken onu gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Dün alkol alınca araç kullanamadım misafir odasında kaldım." dedi Mert. Mert'in ve Karan'ın bilmediği bir detay vardı. Bu evin içerisinde misafir odası yoktu. O kadar büyük bir ev değildi. Üç artı bir odalıydı ve salonu saymazsak kalan üç oda teyzem, benim ve Demir'indi. Umarım Karan bu detaya takılmazdı.

"Taksiyle gitseydin." dedi soğuk bir tavırla.

Mert umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Sabah sabahta Karan ağa hiç çekilmiyor." dedi ve kahvaltısına başladı.

Kahvaltı neredeyse bittiğinde masada çaylarımızı içiyorduk. Karan telefonu cebinden çıkartıp Zahir'e doğru uzattığında ekranda olan görüntüye dikkat kesilmiştim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Zahir sen benim karımın narkozlu halini videoya almıştın değil mi? Üstüne bununla kalmayıp herkese gösterip dalga geçmiştin." dedi Karan, yüzünde bir gülümseme belirlediğinde hiç hayra alamet değildi. "Sana bunun hesabını sorarım, acısını alırım demiştin."

"Al bak seninkini izlemek istersin gün intikam günü." diye devam ettiğinde ekrandaki görüntüyü oynattı.

Video oynamaya başladığında yükselen sesleri anlamakta zorluk çekmiştim. Aynı anda hem müzik sesleri hem de kuş sesleri geliyordu. Kuş sesleri Elfida'ya aitti. Martı sesi çıkartıyordu ve bana simit atın diye bağırdı. Masanın üzerine çıkmış, kendinden geçmiş haliyle kollarını iki yanına açıp kuş taklidi yapıyordu. Gördüğüm manzara karşısında kahkahalar atarak güldüğümde Zahir telefonu aldı ve hızlıca kapattı.

"Elfida martı olmuş!"

Zahir sinirle solurken, "Bunu nasıl buldun abi? Sırf intikam uğruna kamera kayıtlarına mı baktın sen Karan ağa!" dedi öfkeyle. Onun bu tavrına daha çok gülerken bana Karan'ı hatırlatmıştı. Hastanede ameliyattan çıktığımda aynı kızgınlıkla yanıma gelmişti.

"Hayır, elime fırsat geçti bende kullandım. Hepsi hap atmış davranıyordu biri bir şey mi yaptı diye bakmak istedim ama düşündüğüm gibi değil özel içecek bünyelerine fazla gelmiş sadece." dedi Karan büyük bir soğukkanlılıkla konuştu. "Marin o gün çok üzülmişti sana karımı üzersen karşında beni bulursun demiştin, Zahir. Beni karşına almamalıydın."

"Ulan!" dediğinde Zahir telefonu abisinin önüne sertçe bıraktı. Elfida ve Zahir hariç hepimiz gülmemize engel olamazken Mert karnını tutmuş yere vuruyordu. Zahir kolunu Elfida'nın omzuna attığında kendine çekti. "Utanma güzelim sakın, bir daha içmezsin olur biter." derken onu teselli etmeye çalıştı.

"Alacağın olsun enişte!" dedi Elfida. "Senin karın kadar uçmadım ben ama bu yaptığın gerçekten haksızlık!"

"Uçmuşsun Elfida ben martıyı diye bağıırıyorsun." dedi Karan. "Çıkarmasaydınız karımı zorla dışarıya. Çıkmak istememiş niye zorluyorsunuz? Madem çıkıyorsunuz niye kendinizi kaybedecek hareketler yapıyorsunuz Elfida siz? Küçükte değilsiniz ki koca koca insanlarsınız."

"Eğlenmek istemiştik..." diye mırıldandı Elfida.

"Üstlerine gitme abi işte kızların bir suçu yok, Demir yüzünden olmuş işte." dedi Zahir.

"Demir'in de bir suçu yok ki, ben biraz ısrar ettim yoksa yengem çıkmak istemiyordu." dedi Zühre. "İçtiğimizden onunda haberi olmadı masada yoktu o sıra geldiğinde ise çok geçti."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Mert yerden kalktığıında sandalyeye tekrar oturdu. Yüz ifadesi değişirken, "Sen Demir'i niye koruyorsun?" dedi Zühre'ye karşı.

"Korumuyorum sadece hepimizde suç var, en suçsuzu yengem biz zorladık onu." dedi Zühre.

"Karan ağa sen var ya az değilsin." dedi Zahir. "Zaten hastanede yaptığıından dolayı hâlâ intikamı mı almadım senden, günlerce yüreğim ağzımda gezdim. Bununda bir karşılığı olacak sıkma canını Mert ile düşünüyörüz bir şeyler."

"Karımla uğraşmadığın sürece her şeye açığım Zahir, gösterin hünelerinizi." dedi Karan.

Zühre, "Zahir'le Mert'i karşına alma bence abi bak zaten Mert'in şakaları çok kötü." dedi.

"Zühre inadına mı yapıyorsun fıstığım?" diyen Karan'ın neyden bahsettiğini anlamıştım. Ben dahil masadaki herkeste fark etmişti.

"Bu bana abi demiyor," dedi Mert, Zahir'i işaret ederken konuştu. "Aynı yaşta o zaman Zahir de abi desin bana o niye demiyor? Ne taktın abiliğe kimsenin abisi falan değilim kan bağım olmadığı sürece de abisi olmayacağım."

Mert'in sert çıkışından dolayı Karan ona ters bakışlar atarken Mert hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başladı. Karan'la göz teması kurmuyordu. Bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. Karan ise bir şey dememeyi tercih etmişti.

Bakışlarımı ona döndürdüğümde masadaki reçel tabağını bilerek koymama rağmen bana yine reçelli ekmek vermemişti. Bir süre daha beklediğimde hiç oralı olmazken bugünde vermeyeceğini anlamıştım. Hastaneden çıktığımızdan beri hiçbir şekilde vermemişti üstelik istememe rağmen vermiyordu.

Reçel tabağını elime alıp ortaya uzattım. "Reçeli teyzem kendisi yaptı çok güzel tadına bakın mutlaka."

Karan tabağı elimden aldığıında benden uzak bir köşeye koydu. "Sen yeme," dedi ve bal dolu tabağı alıp önüme bıraktı. "Balıdan ye, reçel kilo yapıyormuş."

Ona bir şey demek istemiş, ağzıma laflar gelmiş geri gitmişti. Sanırım hiç atlatamayacaktı.

"Seni bir yere götüreceğim." dedi Karan, odadan içeriye girdiğinde bakışlarını bana buldu. "Hazırlan bir saate kalmadan çıkalım."

"Nereye gideceğiz?" diye sorduğumda heyecanlanmadan edememişim. Kahvaltıdan sonra saatler geçmiş akşam çoktan olmuştu. Diğerleri dışarıya çıkarken Karan'la ikimiz evde kalmayı tercih etmiştik.

"Gittiğimizde görürsün güzelim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bana şu ana kadar gittiğimiz hiçbir yeri söylememişti. Gittiğimiz hiçbir yer kötü olmadığı için nerelere götürebileceğini az çok tahmin edebiliyordum. O yüzden ona uygun bir şekilde giymek istemişim. Tercihimi elbiseden yana kullanırken kırmızı rengi seçmişim. Bu elbiseyi daha önce defalarca giymek istemiş giyecek yerim olmadığı için hep pas geçmişim. Dizlerime kadar geliyor, sağ bacağımın önünde basenime çıkan yırtmacı vardı. Yırtmaç düşmanı Karan'ı çok mutlu edecek bir elbiseydi. Kalın askılı omuzlarımı açıkta bırakıyor, göğüslerimi tam kapatıyordu. Saçlarımı açmış düzleştirmişim. Kırmızı bir ruj sürüp tamamladığımda kendimi hazır hissediyordum.

Karan siyah gömlek ve siyah pantolon giydiğinde her zamankinden daha yakışıklı geliyordu gözüme. Evden çıkıp arabaya geçmemiş bir saatten fazla sürürken Karan'ın evde kaldığımız süre boyunca sessiz olması canımı sıkıyordu. Kahvaltıdan sonra tamamen sessizliğe bürünmüş ben konuşmadığım sürece konuşmamıştı. Konuştuğunda ise kısa cevaplar vermişti.

"Karan," dedim, onu daldığı düşüncelerinden sesimle kurtarıırken kaşlarını çatmıştı. "Bir şeyin mi var?"

Vites değiştirip arabanın hızını artırırken bir şey dememişim gibi arabayı kullanmaya devam etti. Onun bu tavrına daha çok sinirlenirken bir şey olduğu belliydi.

"Bar meselesi yüzünden mi tavırlısın? Benim bir suçum yoktu. Onlara defalarca gitmek istemediğimi söyledim sırf Zühre yalnız kalmasın diye gittim, eğer o telefonunu zamanında açsaydın bunlar olmazdı zaten bu yüzden mi tavırlısın yoksa başka bir şey mi var?" derken sessiz kalmasına karşılık tekrar konuştum. Bir süre daha beklemiş yine cevap vermemişti.

"Şımarık ağa bozuntusu!" diye dişlerimin arasında mırıldandığımda kollarımı göğsümde birleştirdim.

"O dilini bana budattırma!" dedi Karan. Ağa kelimesine fazlaca sinir olurken, şımarık ve bozuntu demem onu daha çok sinir ediyordu.

"Nereye gidiyoruz onu söyle bari."

"Geldik zaten." dedi arabanın hızı yavaşladığında usta bir şekilde park etmişti. Havanın tamamen karanlık olmasıyla etraftaki ışıklar göz alıyordu. Karana aracı tamamen park ettiğinde aşağıya indi ve kapımı açıp bende indiğimde kısa sürede yanıma gelmişti. "Cezanı çekmeye getirdim seni."

"Burası..." dedim gördüğüm yerin tanıdıklığıyla kaşlarım çatılmıştı. "Burası senin mekanın! Niye geldik buraya?"

"Bacaklarımı almaya geldik." dedi Karan, dudakları kısa bir anlığa kenara kıvrılmış hemen kendini düzeltmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"O ne demek?" dediğimde dediğinden hiçbir şey anlamamıştım.

"Sen harbi hiçbir şey hatırlamıyorsun." dedi ve elimden tuttuğunda beraber yürümeye başladık.

"Beraber içeceğiz." dedi Karan. Ona şaşkınlıkla baktığımda bunu yapacak olmasını beklemiyordum. Onunla beraber mi içecektim?

Karan tuhaf bakışlarımı fark etmiş olacak ki, "Niye öyle bakıyorsun? Yoksa yine günah ben cehenneme gitmek istemiyorum Karan tövbe edelim cennete gidelim diye hallere mi gireceksin?" dedi sakın bir tonda.

"Öyle mi yapmışım..." diye mırıldandım daha ne yapabilirdim bilmiyordum. "Şaşırdım sadece buraya getirmeni beklemiyordum."

"Beraber içeceğiz ve güzelleşeceğiz."

"Karan benim burada çok güzel anılarım yok," dedim ayaklarım geri geri gidiyordu.

"O anları unutturacağım sana."

"Karan abim hoş geldin sefalar getirdin." dedi yüzü tanıdık olan ama adını hatırlamadığım adam. Baş selamı verdiği yerde yüzündeki yaralar içimi sızlatmıştı. Niye dayak yemişti ki bu adam?

"Hâlâ ayakta olduğuna göre iyi dayak yememişsin Tuncay, illa ben mi dövüyüm oğlum sizi?" dedi Karan sert bir tavırla. Ona inanamayan gözlerle bakarken daha çok şaşırmıştım, adamın bu halde olmasını Karan mı istemişti yani?

"Abi mekanı boş bırakmak istemedim yoksa iflahım... neyse yenge var yanımızda." dedi ve bakışlarını bana çevirdi. "Sen de hoş geldin yengem buyur geç."

"Nereden yengen oluyorum be senin?" diye tepki gösterdiğimde tanıdıklarım dışında ilk kez biri bana yenge diyordu.

"Yengenin ayık haliyle uçmuş halinin arasında çok bir fark yokmuş aslında yenge dün de o kadar anlattım ya Karan abimin karısıysan sende yengemiz oluyorsun ben Tuncay." dediğinde adını anımsamıştım. Dün ki olaylara sanırım o da şahit olmuştu.

İçeriye geçtiğimizde yoğun bir duman yukarıdan aşağıya doğru süzülüyordu. Karan beni yönlendirip üst katlara çıkardığında bu kısma hiç gelmediğimi fark ettim. İki kere gelmişim buraya.

"Çok kalabalık." dedim birbiriyle dans eden insanların arasında az bir mesafe bile yoktu.

"Rahatsız olduysam boşalttırabilirim." dedi Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yok sorun değil, insanlar burayı baya seviyor eğlencelerini elinden almamalım şimdi. Herkes kafa dağıtmaya gelmiş zaten en çok buna ihtiyaçları var gibi gözüküyor." derken barın en üst katına çıkmış özel bir alana gelmiştik. Alanın içerisinde gördüğüm direk bana iyi hisler vermiyordu. Bakışlarımı oraya çevirmeden balkon kısmına çevirdim ve eğlenen insanlara baktım.

"Patron ne istersiniz?" dedi içeriye gelen adam.

"Sen hepsinden bardaklara koy getir." dedi Karan. "Benimkini biliyorsun."

"Anlamadım şimdi ceza olarak beni alkol komasına mı sokacaksın?" diye sorduğumda içip içmek konusunda emin değildim. Merak ediyordum ama sarhoşta olmak istemiyordum.

"Tiksindim zaten, geceden kalma olmak bile yetti bir daha ağzıma sürmeyi düşünmüyorum."

"Çünkü ağzınla içmedin güzelim," dediğinde ona hak vermiştim. Anlattıklara bakarak üstelik birkaç kişiye zor kullanıp aldığım içecekleri şuarsuz bir şekilde içmiştim."Sana sarhoş olmadan nasıl içilmesi gerektiğini göstereceğim ve aklının kalmasını istemiyorum çünkü sen yine aynı hataya düşmeye çok müsaitsin. Bir daha içmek istemezsen de içmezsin Marin."

İki garson içeriye girdiğinde bir sürü bardak bırakmıştı. Masayı donattıktan sonra çıktıklarında meyvelere göz gezdirdim. Adını bildiğim bilmediğim birkaç içecek vardı.

"Bana bu gece ayık bir kafada lazımsın," diye devam etti. "Dün yapmak istediğin her şeyi ayık kafayla yapacaksın, işte bu senin cezan olacak bebeğim."

"Beni korkutuyorsun..." derken sesimdeki korku kendini belli etti. "Dün ne yaptığımı gerçekten hatırlamıyorum ne yapmış olabilirim ki?"

"Anlatacağım birazdan şimdi kucağıma gel."

Ona karşı çıkmadan oturduğum yerden kalkıp kucağına geçtiğimde bedenimi yavaşça bıraktım. Yan bir şekilde otururken kolumun bir tanesini boynuna doladım. Karan uzanıp dudağıma buse bıraktı.

"Sarhoş olmak istemiyorum." diye mırıldandığımda boğazımdaki kuruluğu gidermek istiyordum. Beni sarhoş etmeyeceğini söylemişti. Sınırımı bilmiyordum.

"Olmayacaksın olmanı bende istemiyorum, içmek istemiyor musun?"

"İçmek istiyorum," dediğimde benden onay olmasıyla bardakların birine uzandı. Yüksek sesli müzikle beraber kendimi akışa bıraktım. İçmek istiyordum ve en mantıklısı onunla beraber içmekti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Elinde tuttuğu bardağı bana uzatırken dudaklarıma yakınlaştırdı. Kokladığımda keskin kokuyla birlikte yüzümü buruşturdum. "Şimdi sadece bir yudum al bundan," dedi ve bardağı dudaklarıma dayadı. "Bira çok tercih ettiğim bir alkol değil."

Dudaklarımı aralayıp dediği miktarda sıvıyı yudumladığımda aldığım tattan hoşnut olmamıştım. "Beğenmedim." dedim samimi bir şekilde. Hem de hiç beğenmemiştim.

"Tekila," diye küçük bir bardağı uzatırken elinden almak üzereyken beni durdurdu. "Hayır onu öyle içemezsin, önce şunu em. Ardından bunu kafana dik." dediğinde limon dilimini bana uzatmıştı. Dediğini yaptığımda tuzlu olduğunu hissettiğim limonu tamamen emdikten sonra küçük bardağı shot atmıştım.

"Baya yaktı," dedim boğazımdan aşağıya sanki alev belirmişti. "Ama nedensizce hoşuma gitti."

"Isır şunu." dedi Karan, limonu dişlerimin arasına yerleştirdi. Uzanıp dudaklarıma yaptıştığında hem dudağını öpüyor hem de limonun tadını alıyordu. Onun bu hareketiyle afallarken geriye çekildi ve bardağı tek hamlede kafasına dikti. "Tadı daha güzelleşti." derken dudakları kenara kıvrılmıştı. "Sanırım bunu bir daha sensiz içmeyeceğim."

"Bende yapmak istiyorum." dedim heyecanlı bir şekilde. Onun gibi limon dilimini dudaklarına koyduğunda açlıkla yapışmıştım. Dilinin arasından limon tadı alırken derin bir tutkuyla öpüyordum. Kendimi durdurup geriye çekildiğimde bardağı alıp kafama diktim. İlkinde göre tadı daha güzel gelmişti.

"Favorim bu olacak kesinlikle." diye mırıldandığımda dudaklarımın üzerindeki limon tadını dilimle sildim.

"Bu senin için ağır, çok az bir yudum al o da tadına bakman için aklın kalmasın." derken kalın kristal bardağı uzattı. Yoğun sert koku burnumun direklerini sızlatırken bunun ne olduğunu biliyordum. Çok az bir yudum aldığımında yüzüm buruşmuştu.

"Viski?" diye sordum.

"Viski."

"Bunlar senin için yeterli." dedi Karan bardakları benden uzaklaştırırken benim yarım bıraktıklarımı o bitirmişti. "Daha fazlası seni sarhoş edecek. Sarhoş olmanı istemiyorum."

"Şampanya patlatıyorlar..." dedim balkondan aşağıya bakarken aşağıda bir masanın birkaç tane şampanya açtığını gördüm. "Onun da tadını merak ediyorum. Mahir abim üniversite mezuniyetimde inat edip içirmemişti."

Kısa bir süre sonra içeriye garson girdiğinde bakışlarını Karan'a çevirdi. "Buyur Karan abi." dedi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Mekandaki herkese şampanya aç, Karan Milan güzel karısı için patlatıyor diye söylersin." dedi Karan. "Bize de açın bir tane bizimle beraber kaldırsınlar."

Kaşlarım havaya kalktığıında, "Ne? Benim için mi? Herkese mi?" diye konuşurken sesimde şaşkınlık belirmişti.

"Senin için,"

"Kral hareket yalnız..." dediğimde sadece bana değilde mekanda bulunan herkese bunu yapmasına imrenmişim. "Teşekkür ederim mutlu oldum."

Şampanyalar açıldığında eş zamanlı olarak bütün mekanın dört bir yanında şişeler görmüşüm. Herkesin elinde bardak varken Karan balkon kısmında benimle birlikte aşağıya bakıyordu. Bizim şampanyamızda açıldığında elimize bardaklarımı vermişlerdi.

"Seninle olan her şeye sevgilim, kollarının arasında kül olana kadar." dedim, bakışlarımı ondan ayırmadan konuştuğumda daha mutlu olamazdım.

"Seninle her şeye güzelim. En çok da gülüşüne, gülmeme neden olan her bir zerrene kül olmaksızın eğer ben yanmadan kül olmuşum zaten."

Herkes bizimle birlikte kaldırdığında Karan ve benim ilk yudumumuzu alıp bize eşlik etmişlerdi. Bize ve bizim mutluluğumuza kadeh kaldırılmıştı.

Karan'ın dudaklarına yapıştığıında tadını beğenmediğim şampanyanın onun dudaklarının arasında daha güzel olduğunu fark ederken sonsuzluğa doğru öpmek istemişim. Karan beni kendine çekerken tutkulu bir şekilde öpmüştü.

O ve ben, mutlu son değil mutlu sonsuzduk.

Havalimanına geçmiş, Karan'ın ayarlamış olduğu özel jete binmek için giriş işlemlerimizi yapmak üzere gişeye gelmiştik. Karan benim oturmamı söylemiş boş yere ayakta beklememe gerek olmadığını kendisinin halledeceğini söyleyerek beni bekleme koltuklarına oturtmuştu. Bakış açımında durmasıyla arada ona bakarken bir yandan elimde telefonla whatsapp gruplarından gelen mesajlara bakıyordum. Mardin'e Elfida'sız ve Demir'siz bir şekilde ikizler ve Mert'le dönüyorduk.

İkizler dün gece eve gelmemişti. Onların olmamasıyla Karan'la öğlene kadar uyumuş geç bir kahvaltı yapmış evde günümüzü gün etmiştik. Uçak saatimiz gelince havalimana geçtiğimizde ikizler de Mert'le birlikte gelecekti. Birazdan burada olacaklarına dair mesaj atmışlardı.

"Marin Milan?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Duyduğum sesle birlikte bakışlarımı telefonumdan kaldırıp sesin geldiği yere doğru çevirdim. Gördüğüm kişiyle kaşlarım çatılırken ilk kez görmemin vermiş olduğu tavırla anlamsız bir ifadeyle baktım. Tam önüme geçip durduğunda üzerindeki siyah takım elbisesiyle aşağıdan yukarıya bakmış, yüzünde durmuştum.

Yanında bir kişi daha durduğunda, peşinden birkaç kişi daha gelmişti. Etrafım bir anda siyah takım elbiseli adamlarla donatılmıştı.

"Benim, buyurun?" dedim, adamların hangi birine bakacağımı şaşırken en önde duranla göz kontağı kurdum.

"Uçağınızda sorun olmuş sanırım." dedi, yabancı adam. Birkaç adım atıp tam önüme geçtiğinde oturduğum yerde rahatsız olduğumu belli ettim. Aşağıdan ona bakarken kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatılmıştı. Uçağınızda bir sorun olsa Karan bunu söylerdi zaten, yaklaşık on dakikadır işlemleri hallediyordu ve arada dönüp bana baktığında bir sıkıntı olmadığını yüz ifadesinde görmüştüm.

"Hayır bir sorun yok, kocam işlemleri hallediyordu. Yarım saat içerisinde kalkış gerçekleşecek onu nereden çıkardınız ve siz kimsiniz?" diye sorduğumda kolumdaki çantama asılırken bedenimi ürperti kaplamıştı. Etrafım neden takım elbiseli adamlarla çevrilmişti onu bile bilmiyordum.

Etten bir duvar örülmüştü. Karan'ı hiçbir şekilde göremiyordum. Çenemi kaldırıp onu görmeye çalışırken adam buna kesinlikle izin vermiyordu.

"Sizin olmadığınız bir uçak uçamaz." dedi öndeki adam büyük bir ciddiyetle konuştu. "O yüzden bir sorun var."

"Ne demek istiyorsunuz kimsiniz ya siz?"

Öndeki adam kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında, "Bizimle geliyorsun." dedi ve nazik olmayacak bir şekilde koluma baskı uygularken kendine doğru çekti. Sırtımda sert bir metalin varlığını hissederken yavaşça yutkundum. "Eğer sesini çıkartırsan kurşunu bedeninde hissedersin." diye tehditkar bir tonda konuştu.

İki kişi koluma girdiğinde beni hızlıca çekiştirmeye başladı. Havalimanının ortasında olacak iş değildi! Şu an bağırıp çağırırsam kaç saniye içerisinde bir kurşunun hedefi olurdu?

Deneyip görecektim.

"Ne yaptığımızı sanıyorsunuz siz!" diye bağırdım bir anda çılgılık çılgılığa. Karan'ın beni duyması lazımdı. Onu göremiyordum ama sesimi duyabilirdi aramızda çok mesafe yoktu. "Bırakın beni!"

"KARAN!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Üzerindeki kırmızı noktayı görüyor musun?" dedi solumdaki adam üzerimi işaret etti. Bakışlarım bedenime düştüğünde üzerimdeki üç tane farklı noktalarda bir tanesi kalbimin olduğu tarafta göğsümde duran kırmızı nokta vardı. Bütün kanımın çekildiğini hissederken nefes almayı birkaç saniyeliğine bırakmışım.

"Görüyor musun dedim sana!" diye tısladı.

Kafamı hızlıca sallarken, "Ev-eyet." dedim korku dolu bir sesle. Bakışlarımı hareketsiz duran kırmızı noktalardan ayırmadım. Keskin nişancının hedefiydim!

"Eğer sessiz olmazsan elimizden bir kaza çıkar." dedi diğer taraftaki adam. "Aynı noktalar kocanın üzerinde duruyor eğer sesini çıkartıp bir aptallık yaparsan senden önce onu vuracağız."

"Ölümünü izlemek istemezsin değil mi?" derken duyduklarım beni bozgunluğa uğrattırken ağızımdan kelimeleri dökmekte zorlanıyordum. Her şey saniyeler içerisinde gerçekleşirken algılamakta zorluk yaşıyordum.

"Tamam sessiz olacağım." dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışırken. Bunu yapmak neredeyse imkansızken bütün kanım çekilmişti. Kolumdan tutan adamlar beni havalimanının dışına çıkarttığında iki kişiyle birlikte hiçbir şey olmamış gibi yürüyorduk. Diğer adamlar ışıık hızıyla kaybolmuştu.

"Nereye götürüyorsunuz beni siz kimsiniz?" diye sorduğumda ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım.

"Sürpriz." dedi kaba olan adam kendine has korkutucu bir sesle konuştu. Önünde durduğumuz siyah minibüs tarzı arabanın geniş sürgülü kapısını açtığında geçmem için zorladı. "Gidince göreceksin."

İçeriye doğru fırlatılmamla birlikte çantam ve telefonum elimden zoraki bir şekilde alınırken arabanın dışına fırlatılmıştı. "Bayılın şunu!" dedi benimle birlikte havalimanından çıkan diğer iki kişiden biri arabanın içinde olan adamlara karşı konuştu.

"Karan Milan karısını kaçırdığımızı duyunca çok kızacak çok."

Yavaşça yutkundum. Adamlardan biri ağızıma bir bez yerleştirdiğinde solumamaya çalıştıkça solurken bulmuşum kendimi. Gözlerimin kaydığını hissederken bilincim elden kayıp gidiyordu.

Şey.

Ben... ben kaçırılmışım!

﴿ BÖLÜM 66 ﴾

66. BÖLÜM “PLAN”

"Nereye götürüyorsunuz beni siz kimsiniz?" diye sorduğumda ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım.

"Sürpriz." dedi kaba olan adam kendine has korkutucu bir sesle konuştu. Önünde durduğumuz siyah minibüs tarzı arabanın geniş sürgülü kapısını açtığında geçmem için zorladı. "Gidince göreceksin."

İçeriye doğru fırlatılmamla birlikte çantam ve telefonum elimden zoraki bir şekilde alınırken arabanın dışına fırlatılmıştı. "Bayılın şunu!" dedi benimle birlikte havalimanından çıkan diğer iki kişiden biri arabanın içinde olan adamlara karşı konuştu.

"Karan Milan karısını kaçırdığımızı duyunca çok kızacak çok."

Yavaşça yutkundum. Adamlardan biri ağzıma bir bez yerleştirdiğinde solumamaya çalıştıkça solurken bulmuştum kendimi. Gözlerimin kaydığını hissederken bilincim elden kayıp gidiyordu.

Şey.

Ben... ben kaçırılmışım!

Bunu idrak edebilmem bir hayli geç olmuştu. İstanbul'da olduğumuz ve kendimize küçük bir izin verdiğimiz için öğlene kadar uyumak beni afallatmıştı. Üstelik Karan'la birlikte bara gitmemiz ve beni sarhoş etmeyeceğini söylediği içkileri içtikten sonra hemen sarhoş olmuşum.

Evet, bünyem hiç içkiyi kaldırmıyormuş bunu da kocamla birlikte öğrenmişmişim. İlk içişime nazaran daha az içtiğim için bilincim tamamen gitmemişti. Neyse ki yanımda Karan vardı da hiçbir şey olmadan eve hızlıca gelmiş beni soğuk suya sokmuştu. Uyumaya çalıştığını yarım yamalak hatırlıyor, sabahı zor ettiğimi biliyordum.

Gözlerimi açtığımda etrafımın tamamen karanlık olmasından dolayı yerimde kıpırdandım. Gözlerim açıkken siyah bir minibüse bindirilmişim. Ağzıma tıkanan beze uzun bir süre karşı koymuştum. Öyle ki bayılma numarası bile yapmış beni kaçırın adamlar tecrübeli olacak ki yaptığım numarayı yemeyip kafama vurdukları darbeye bayılmama neden olmuşlardı.

İki üç adamın sürekli olarak boş konuşmasını duymuş, içinde olduğum aracın ani bir frenle durmasından sonra hiçbir şeye şahit olamamışım. Kafama yediğim darbe orada gerçekleşmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kollarım bağılydı. Sırtım ahşap bir sandalyeye yaslı duruyor gözlerimde bant vardı. Duyduğum tek şey boşluktu. Gözlerim sadece karanlığı görüyorken diğer bütün duyularım daha net hale gelmişti. Ayaklarımın birbirine bağılı olmaması beni şaşırtırken emin olmak için hafifçe bacağıımı yere sürttüm. Bileklerimden bağılı olmak canımı fazlasıyla acıtıyordu çünkü bağıladıkları ip öyle kalın bir şeydi ki tahriş etmişti.

"Kimse yok mu?" diye seslendiğimde kendime tamamen geldiğimi hissettim. Başımın üzerinde keskin bir acı vardı. Silahın kabzasıyla vurulmuş olmalıydı. Saçlarım önüme düşerken kafamı iki yanına salladım.

Sessizlik sağır edici bir tondaydı. Nefes alış verişlerim duyduğum tek yaşam belirtisiydi. "Neredeyim ben?"

"Gözümü açın!" dedim yüksek sesle, bağırışımla birlikte sesim bana geri çarpmıştı. Alanın büyük olduğunu sesimin uzunca yankı yapmasından anlamıştım. Zaten genelde filmlerden dizilerden gördüğüm kadarıyla hep bir deponun içinde olurdu kaçırılan kişi. Az ilerisinde de başına diktikleri kişi olurdu. Burada biri varsa sesini çıkarmıyordu. Onu rahatsız edersem sesini çıkartır en azından neler olduğunu öğrenebilirdim.

"İmdat!" derken avazımın çıktığı kadar bağırdım. Defalarca aynı kelimeyi kullanmış boğazım tahriş olana kadar bağırmıştım. "Kurtarın beni kimse yok mu ya?"

"Bağıрма boşuna duymazlar." dedi en sonunda sesini duymaya çalıştığım kişi konuşmuştu. Burada biri olduğunu biliyordum. Bilincim açılalı yaklaşık on dakika kadar olmuşken en sonunda kendi dışımda birinin varlığını hissedebilmişim.

"Kimsiniz ne istiyorsunuz benden?" diye sordum vakit kaybetmeden. Kaçırılma nedenimin kocamdan dolayı olduğunu söylemek ve düşünmek istemesem de aklıma ondan başka bir yol gelmiyordu. Karanlık işlerinden dolayı mı kaçırılmıştım?

Temelli olarak Mardin'de yaşadığımız için oradaki güvenlik önlemleri çok sıkıydı. Karan, oraya ilk adım atışımdan beri başıma beni korumaları için dört adam dikmişti. Eğer birileri bizim peşimizdeyse İstanbul'a ani gelişimizden dolayı bu fırsatı kaçırmak istememiş olabilirdi.

"Karan Milan sizi yaşatacak mı sanıyorsunuz?" dedim, ondan ya da başka bir nedenden dolayı kaçırıldıysam bile Karan beni bulduğunda buna cüret eden kişilerin hiçbirini yaşatacağıını sanmıyordum.

"Biz Karan Milan'ı yaşatacak mıyız önce onu konuşalım." dedi kaba sesli adam.

"Gözlerimi açın! Hiçbir şey göremiyorum." dedim ağlamaklı bir sesle. Mızımız bir insan gibi davransam beni hemen bırakırlar mıydı? Ağlayıp bağırıp çağırısam belki acırlardı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Lütfen açın!" dediğimde ayağımla yere vurup tok bir ses çıkardım. En azından etrafımı görsem kaçmanın bir yolunu bulabilirdim belki. Gözlerimin kapalı olması hiçbir işime yaramıyordu. "Ben burada yapamam..."

Bileğime dolanan halat olduğunu düşündüğüm ipi oynattım. Eş zamanlı olarak yere ayağımla vururken ipin sesini kesmeye çalıştım. O kadar milimetrik hareket ediyordum ki bileğimle uğraştığımı anlaması zor olacaktı. Sandalyenin dışına doğru bağlanmıştı. Keşke gözüm açık olsaydı.

"Karan Milan delirmiş." dedi arkadan geldiğimi işittiğim ses. Elimle oynamayı kestiğimde hareketlerimi durdurdum. Bileğimde az bir bolluk vardı. Ellerim üst üste konuldu için yüzüğüm arada sıkışıyordu ve fazlasıyla canımı acıtıyordu.

"Birkaç saattir ortalıkta yoksun ve duyduğuma göre ortalığın amına baya koymuş." diye devam ettiğinde içim rahatlamıştı. En azından kaçırıldığımdan haberdardı ve beni arıyordu. Ne kadar süredir buradaydım acaba? Öğlen uçağa binecektik, havalimanına geldiğimizde saat ikiyi geçiyordu. Akşam mı olmuştu ki? Havanın karanlık olma düşüncesi içimi ürpertmişti kaçabilirsem eğer nereye gidebileceğimi bile bilmiyordum.

"Kimsin? Kimsiniz?" dedim, aynı pozisyonda durmaktan dolayı boynum ağrımaya başlamıştı. Saçlarım gözlerime takılan sıkı bandın altında sıkışmıştı. Kaçırılmak hiç düşündüğüm kadar eğlenceli bir olay değilmiş. "Derdiniz ne söyle en azından neden burada olduğumu bileyim."

Tuvaletim gelmişti. Kahretsin gelecek zamanı bulmuştu. Bacaklarımı birbirine bastırıp mesaneme baskı yaptım. Hayır şu an en son istediğim şey altıma yapmaktı. Kimse bundan bahsetmemişti! Susamıştım ama tuvaletimi daha çok arttıracığı için dilimle ağzımın içini ıslatmakla yetindim.

"Konuş," diye mırıldandığımda boğucu sessizlikten nefret etmişim. "Sessiz durma burada olduğunu biliyorum. Bu şekilde bir yere varamazsın! Derdiniz neyse söyle hadi."

"Kes sesini!" diye bağırdı.

Sesi uzaktan geliyordu. Bunu fırsat bilerek ince bileklerime dolanan kalın halatla uğraşmaya başladım. İki elimi aynı anda oynatmanın işimi zorlaştırdığını fark ettiğimde sadece tek elime yüklenmişim. Sırtımı tamamen sandalyeye yasladığımda hiçbir şey göremediğim mekanın içerisinde halatın hışırtılı sesini kesmek için ayağımla yere vurdum.

Elimin çoğunu halattan sıyırmıştım. Büyük ihtimalle elimin üzeri yara olmuştu ama bunu umursamayacak vaktim yoktu. Sağ elimi tamamen çıkartabildiğimi fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gözümüne ne yaptınız?" diye sorduğumda aklıma düşen planı uygulamaya başladım. Sesim öyle ağlamaklı çıkmıştı ki gerçekten ağlayıp ağlamadığımı anlayamamıştım. "Kör oldum gözümünden ne istediniz?"

"Hiçbir şey yapmadık." dedi gür sesli adam.

"Gözüm çok kötü. Bir şey yapmışsınız ne yaptınız?"

Gözümüne bakmak için yaklaşıp elimi gözüne soksam ve onu afallatsam şansım olur muydu? Önce gözümü açmalıydı. Gözümü açtığı saniyelik süre boyunca hem etrafı hem onu görebilirim o sıra onu yere serebileceğimi umuyordum. Umarım tek kişidirde bütün planım suya düşmezdi.

"Yapmadık diyorsam yapmadık kes sesini uslu uslu dur canımı sıkma benim."

"Yapmışsınız işte yalan söylüyorsun ne yaptınız gözümüne? Gözümü oynatamıyorum bile taktığınız bantta mı bir şey var?" dediğimde bana yaklaşması için ortaya attığım planın işe yaramasını umdum.

Şimdi bile gözümü kendim açıp etrafta ne olup bittiğine bakabilirdim. Ama mekanın nasıl bir yer olduğunu ve içeride kaç kişi olduğunu bilmediğim için onu yakınımaya çağırıp en azından onu alt etmekle başlayabilirdim. Silahı mı vardı acaba? Silah kullanmaya dair ne biliyordum ki? Zahir bir şeyler öğretmişti, Karan nasıl tutmam gerektiğini göstermişti sonrasında ikisinden öğrendiğim kadarıyla kocamı vurmuştum!

O zamandan beri silah kullanmaya tövbeliydim. Zaten ne hikmetse kaç kere çiftliğe gitmiş, orada durduğumuz gün boyunca kimse silah kullanmamıştı. Üstelik Zahir'in geleneğimiz dediği silah atışı o olaydan sonra bir daha hiç yapılmamıştı. Sanırım benim yüzümden bazı geleneklerini rafa kaldırma kararı almışlardı, bensiz.

"Sadece oynat, öleceğim şimdi acıdan. Ölü bir kadın işinize yaramaz." dedim ağlak bir ifadeyle.

"Karan Milan'ın karısını öldürmek istemediğiniz belli, bunu isteseydiniz en başta yapardınız. Ölmeme izin mi vereceksiniz? Şu bandı biraz aç elim kolum bağlı zaten ne yapabilirim ki bu kadar korkak olma benden mi korkuyorsun yoksa?" derken son kozlarımı öne sürdüm.

Erkekler fazlasıyla gururluydu, umarım o da öyledir de söylediklerimi gururuna yediremeyip benden korkmadığını belli ederdi.

Burnuma dolan keskin kokuyla burun direklerimin sızladığını hissettim. Yoğun sigara kokusu etrafımı sararken adım sesleri onu takip etti.

"Hangi gözün?" dedi, sigara kokan nefesini yüzümün açıkta kalan kısımlarında hissettim. Duman yüzüme çarptığında öksürmemek için zor durdum.

"Sağ gözüm taktığınız bant batıyor ve canımı acıtıyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bandı indirdiğinde orta yaşlarda olan adamla göz göze geldim. Yaklaşık neredeyse Emrullah bey kadar yaşlarındaydı ve otuzlarında olduğunu tahmin ediyordum. Kirpiklerimi birkaç kez oynatıp bakış açımı netleştirdiğimde görebildiğim kadar içinde olduğum alana baktım. Düşündüğüm gibi bir depodaydım. İkimizden başka kimsenin olmaması beni şaşırtırken buna rağmen adamı alt edemezsem bana yazıklar olsun.

Saniyeler içerisinde elimi ipten kurtardığımda adamın kafasından tuttum. Hiç acımadan dizime geçirdiğimde elinde olduğunu gördüğüm silaha asılmak isterken ayağımla vurup ileriye düşmesini sağladım.

Boynuna bileklerimde yarı takılı olan halatı doladığımda onu kendime çekip bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Elleri boynuna dolanan kalın ipe gittiğinde nefesleri sıkışmıştı. Ağzındaki sigarası yere düştü.

"Aptal!" dedim dişlerimin arasında tıslayarak. "Sana rehineye bu kadar yaklaşmaman gerektiğini kimse söylemedi mi?"

"Kimsiniz? Ne istiyorsunuz benden?" diye sorduğumda sandalyeye oturur bir halde dururken onu dizlerimin arasına almıştım. Boğazına yaptığım baskıyı azalttığımda derin bir nefes alıp verdi. Erkekliğine sert bir şekilde ayakkabımı geçirdiğinde acı içerisinde inledi. "Kimsin dedim sana!"

"Lan konuşsana!" dedim yüksek sesle. Dirseğimi şakağına bastırıp vücuduna acılar verirken yerde duran silaha ayağıyla ulaşmaya çalıştığını gördüm.

"Seni bayılıta kadar döveceğim!" deyip onu yere yatırırken üzerine çullandım ve hiç acımadan yumruklar atmaya başladım. İlk yaptığım dizimden aldığı darbe onu baya bir sarstığı için sonraki yaptıklarına tepki vermiyordu. İlk hamlem beklenmedikti ve sandığımdan iyi etki olmuştu. Burnundan kan akmaya başladığında elime bulaşan kanları umursamayıp onu yukarıya çektim ve sandalyeye kaldırdım.

Hızlıca ceplerini aradığımda telefon bulamamıştım.

"Şimdi sana rehine nasıl tutulur onu göstereceğim bir dahakine aynı hataya düşmezsin." İpi onun yaptığının aksine bedeninden sandalyeye bağladığımda iki üç düğüm atmıştım. İleride masanın üzerinde bıçak görürken kullanmakta acemi olduğum silahtan daha çok işime yarayacaktı. Silahı alıp vakit kaybetmeden bıçağı da alırken deponun kapısı gürültüyle açılmıştı.

"Sikeyim lan kızın bağlı olması gerekiyordu senin değil!"

İçeriye giren adamla bakıştığımızda ikimizde koşmaya başladık. O bana doğru ben bağladığım adama doğru son sürat koştum. Elindeki silah vardı, kendime artı kazandırmam lazımdı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Hızlı adımlarla bağladığım adamın yanına gittiğinde arkasına geçip elimdeki bıçağı boynuna yasladım. "Yaklaşarsan elimden bir kaza çıkar." dedim ciddi bir tavırla.

"Lan Karan Milan'ın karısından ne bekliyorduk amına kodukların karı iki saattir beni dövüyor neredesiniz siz, sikeceğim yapacağınız işi!" dedi zorlukla, ne zaman ayıldığını fark etmediğim adam konuştu.

"Elin armut mu topluyor vursaydın sende küçücük kıza mı yenildin?" dedi içeriye yeni girmiş olan adam.

"O küçücük kız dediğin hepinizi buraya gömer laflarına dikkat et karşında küçük kız yok senin." dedim, yaşlarının benden büyük olmasıyla küçük düşürmek istemişti. Elindeki silahı bana doğrulttuğunda, "Elindeki silahı yere bırak ve bana doğru fırlat yoksa arkadaşına veda et." dediğimde bıçağı daha çok yasladım.

"Silah mı daha güçlü yoksa bıçak mı?" dedi karşımdaki esmer adam.

"Akıl daha güçlü." dedim meydan okurcasına. "Siz iki aptalı bu hale getirdiysem benimle uğraşamayacaksınız gibi gözüküyor."

"Seni vurursam hiçbir şey yapamazsın bakalım mermiden daha hızlı mısın?"

"Beni vurursun tamam da..." dediğimde dudaklarımda gülümseme peydah oldu. "Ölmezsem sıkıntı büyük."

Lafıma bağlı olan adamda güldüğünde iğreti kahkahası mekanın içerisinde yankılandı. "Bırak silahını ne yapabilir görelim," dedi, benim aksime bağlı olmaktan rahatsız gözüküyordu. "Canı oyun istiyor oynayalım biraz."

"Ne oyunu lan!" dedim ve sandalyeye sert bir tekme attım. "Elini kolunu bağlayınca hemen yediremedin gururuna oyun de."

Bakışlarımı karşımdaki adama kaldırdığımda, "Bırak dedim sana!" diye bağırdım. Aynı anda hem etrafa bakmak hem de iki adamla göz kontağı kurmak çok zordu. Karşımdaki adam bağlı olan adama göre daha güçlü ve inatçı duruyordu. Artıya geçmem gerekiyordu. Bıçağı biraz daha çenesine doğru bastırdığımda acı bir inilti koştı.

"Bırak şunu blöf yapmıyor boğazımı kesti kanıyor amına koyayım anlaşma bu şekilde değildi doğrayacak bu karı beni!" dedi bağlı adam çığlıkların arasında.

Karan bana kendi mekanında karşılaştığımızda, ben olduğumu bile bilmeden dediği sözleri kulağımda yankılandı. Sen elini kana bulama. Çok üzgünüm kocacığım elimi kana bulamak zorundaydım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karşımdaki adam ciddi olduğumu görünce iki elini yukarıya kaldırdı. Parmağını tetiğe yerleştirip bir kere döndürdüğünde yere bıraktı ve bana doğru zeminin üzerinden fırlattı.

"Adam ol böyle böyle yola geleceksiniz." dedim, bedenini baştan aşağıya süzdüğümde bu gibi bir adam sadece silahla gezmezdi. "Diğerlerini de çıkar, hepsini yere bırak."

Boş boş bakmasına karşılık, "Hadi!" dedim.

Çok geçmeden ağzının içinde bir şeyler mırıldanıp üzerindeki emanetlerini yere bıraktı. İki silah daha koyup bir bıçak çıkardığında fazlasının olmamasını umdum.

"Diz çök şimdi," dediğimde, karşımdaki adam yapabileceklerinin sınırını olmadığını fazlasıyla belli ediyordu. Onu bu mesafeden etkisiz hale getiremezdim. Bir şey yapmadan öylece duruyor olmasından tekrar bağırdım. "Diz çök dedim!"

Seslice küfür ettiğinde elini başının üzerine koydu ve dizlerinin üzerine çöktü. "Karıya bak lan!"

"Karı değil hanımefendi diyeceksin!" dedim iki de bir karı demeleri canımı sıkımişti. Bıçağı boğazından çektim ve yerde olan silahı elime aldım.

"Neyse iki aptal çoksunuz birinizi ortadan kaldıracığım anca bir aptalla uğraşabilirim." diye mırıldandığımda bağlı olan adamdan korkmuyordum. Diğeri daha kaba sabaydı.

"Ne yapacaksın vuracak mısın bizi karı?"

"Hanımefendi!" diye tekrarladım.

"Pardon, ne yapacaksınız hanımefendi bizi vuracak mısınız?" dedi alay dolu bir sesle.

Silahı ona doğrulttuğumda, "Vuracağım." dedim kendime inanamaz bir halde.

"Götün yemez."

"Emin misin?" dedim ve silahın emniyetini açtım. İçinde kurşun olup olmadığını bile bilmiyordum. "Ben Karan Milan'ı gözünü kırpmadan vurmuş kadını seni mi vurmayacağım?"

İlk başta yapmam gereken mermi haznesini kontrol etmek olmalıydı. Acemeliğimden hemen emniyetini açmışım. Şimdi kapatıp mermi haznesine baksam benimle dalga geçerler miydi ki?

"Vücudunda en beğendiğin yeri söyle oradan vuracağım." dedim oyalamak adına. Silah ağırdı, içinde kurşunu tam şarjör olmalıydı. Yani umarım çünkü ilk atışımda vuracağım kesin değildi. "Siz insanı kanser edersiniz bir de biz kadınlara laf söylerler."

Bağlı olan adam, "Psikopat lan bu!" dedi burnundan ara ara kanlar akmaya devam ediyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Genelde olduğumu söylerler henüz tescillenmedi." dedim sertçe. Silahı tutan parmaklarım titriyordu. Vurabilirdim, yapabiliirdim.

"Aslında düşündüm de..." dediğimde adımları yerde diz çözmüş adamın yanına doğru ilerledim. O olaydan sonra birini vurmak konusunda emin değildim. Yapamayacaktım. Elim fazlasıyla titriyordu. "Kurşunuma yazık." diye devam ederken silahın kabzasıyla bana yapılanın aynısını yapmış başına sert bir darbe indirmiştim. "İlk seçenek her zaman doğru olandır, bayılıtaçığım."

Vurmanın etkisiyle yere yığılırken emin olmak için birkaç kere daha kafasına vurdum. Üzerini aradığımda telefona dair hiçbir şey bulamazken sinirle tekme attım.

"İki aptaldan biri kaldı." dedim ve yerdeki adamın üzerinden doğruldum. "Şimdi konuş bakalım kimsiniz siz benden ne istiyorsunuz!?"

"İki aptal olduğumuzu kim söyledi?" dedi bağlı adam, kahkaha attığında yüzünde sinsi bir gülüş belirdi.

Deponun kapısı iki yana açılırken içeriye ondan fazla adam girdi. İlk havalimanında gördüğüm adamlar gibi siyah takım elbiseli falan değillerdi. Baya paspal kıyafetler giymiş, ellerinde hırdavat tarzı malzemeler vardı. Birinde balta görmüştüm! Evet kesinlikle baltaydı.

"Siktir..." diye mırıldanırken olduğum yerde kalakalmıştım. "Kaç kişisiniz siz?"

"Yanlış adamların elindesin, sadece bunu bilsen yeterli." dedi sandalyedeki adam. Adamlar hızlıca içeriye girdiğinde ilk olarak onu çözmüşlerdi. Bağlı olan iplerden kurtulup ayağa kalktığıında elini boynuna götürdü. Burnundaki kanları elinin tersiyle sildi ve bana doğru adımladı.

"Şimdi sen diz çok sürtüük!" dedi aramızdaki mesafeyi kapattığında etrafımda bir sürü adam dizilmişti.

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum silahın emniyetini açıp karşımdaki adamı nişan aldım ve düşünmeden tetiğe bastım. Iskalamıştım. Tekrar tekrar tetiğe basarken silah tutukluk yapmıştı.

Kafamı iki yanına olumsuz anlamda salladım ve hızla dudaklarımı araladım. "Çökmeyeceğim!"

"Kırın şunun bacaklarını köpek gibi diz çökecek." diye emir verdiğiinde iki kişi bana doğru yaklaştı. Geri geri adımlarken sırtım duvara çarpmıştı. Genç olan adam beni tuttuğunda eli bacağıma buldu.

"Hele bir bana dokun-" demeye kalmadan yanağımın üzerinde okkalı bir tokat hissettim. Tokatın etkisiyle başım yana savrulmuştu. İkinci bir tokat çok geçmeden aynı yanağıma gelirken ilkine göre daha şiddetliydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ah bu acıttı!" dedim, acı içerisinde inlediğimde onlara attığım tekmelerim başarısızdı. Biri beni yere çöktürmeye çalışıyor, diğeri yüzümü tutmuş ona attığım tükürüklerden kurtulmaya çalışıyordu.

"Karımdan uzaklaşmanız için üç saniye veriyorum."

Duyduğum sesle birlikte bakışlarım sesin geldiği yöne doğru döndüm. Elinde iki silahı, iki farklı yöne tutarken onu bir anda çemberin içerisinde bulmuştum. Kaşlarını çatmış, yüzünden sertlik akarken ifadesi bir kaya kadar sertti. Burnundan soluyan haliyle etrafını siyah takım elbiseli adamlar çevrelerken herkes birine silah tutmuştu.

"Karan?" dedim, onu görmüş olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefesi ciğerlerime yolladığımda beni tutan adamlara karşı koymayı bıraktım.

Karan'ın elaya vurgun gözleri beni buldu. "Bebeğim."

"Bebeğinle uğraştık biraz." dedi bana tokat atan adam. Dikkatinin dağıklığını fırsat bilip yüzünün ortasına yumruğumu geçirdim. İkinciye de çok geçmeden indirirken diğeri adam saçlarına asılmak üzereyken Karan'ın konuşmasıyla durmuştu.

"Üç saniye çoktan doldu." dedi Karan, yüzündeki sert çehresine her zamankine göre daha sertti. "İndirin hepsini."

Silah sesleri yükselirken gözlerimi birbirine bastırdığım sırada bedenim aniden çekilmiş yuva bulduğum kokuya yaslanmıştı. Karan beni kollarının arasına alırken duvarla kendi arasına aldı ve kurşunların hedefi olmaktan kurtardı. Küçük bir kız gibi bedenine sarıldığımda kendime gelmeye çalıştım.

"İyi misin?" dedi, dudaklarının baskını saçlarımın üzerinde hissettim. "İyi misin bebeğim bir şeyin var mı? Sana bir şey yaptılar mı?"

"İyiyim..." diye fısıldadığımda sesimin duyduğundan emin değildim. Beni kendinden ayırdığında bakışları bedenimin her tarafında gezerken gözüyle iyi olduğumdan emin olmak istemişti. "İyiyim bir şey yapmadılar ama yapmak üzereydiler."

Bakışları sıcaklığı henüz taze olan yanağımın üzerinde durdu. "Yanağının hali ne?" diye sorduğunda çenesi kasılmıştı. Elini yanağıma koyduğunda baş parmağını tenimin üzerinde yavaşça hareket ettirdi.

"Kim yaptı bunu? Ne oldu yanağına?" dedi sessiz kalmama karşılık lafını yeniledi.

"Vurdular." dedim bakışlarımı ondan kaçırdığımda siyah gömleğinin üzerine diktim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Elimden tutup beni çektiğinde deponun içerisinde olan adamların yanına doğru götürdü. "Hangisi vurdu sana?" dedi sert bir tavırla. Etkisiz hale getirmek için bacaklarından vurulmuş adamların karşısına geçtiğimizde bakışlarım direkt olarak tokat atan adamı bulmuştu.

"Göster hangisi Marin!" diye bağırdı Karan.

Çenemle bakışlarımı ayırmadığım kişiyi işaret ettiğimde, "Bu," dedim kısık bir sesle. "Buydu vuran."

Karan kendine kenetlediği elimi bırakıp bana vuran adamın yanına gitti. Diz çökmüş, başına silah dayanmış bir halde duruyordu. Önüne geçip elindeki silahla yüzünün ortasına vurduğunda adam geriye doğru düşmüştü. Üzerine karabasan gibi çöktüğünde ardı ardası kesilmeyen yumruklarının arasında konuştu.

"Nasıl benim karıma vurursun sen lan?"

Karan'ın attığı her tokatta adam acı içerisinde bir şeyler mırıldanırken durmadan devam etti. "Nasıl elini bir kadına kaldırırsın şerefsiz!" dedi gür sesiyle. "Kaldırırsana bana da elini! Gücün ona mı yetti puşt!"

Geriye doğru çekildiğinde, "Hangi elinle vurdun?" dedi Karan. Yediği sayısız yumruktan dolayı konuşamaz bir hale gelirken bacağından kanlar akıyordu.

"CEVAP VER!?"

Adam bakışlarıyla sol elini işaret etti. Karan emniyeti açtığı silahla birlikte tek bir kurşun kalmayana kadar tetikten elini çekmedi. Bütün şarjörü bana tokat attığı eline sıkıştı. Diğer silahıyla ötekine elini de sıktığında adamın öldüğüne kanaat getirmiştım.

"Puşt." diye dişlerinin arasında tısladığında sinirini atmak için birkaç kere daha tekme atmıştı.

"Toplayın şunları." dedi Karan, silahların şarjörünü çıkartıp yenilerini çevik bir hareketle takarken ona inanamayan gözlerle baktım. "Bağlayın dizin ortaya, diğerlerini de getirin hepsinin hesabını şimdi göreceğim."

Birkaç kere daha gördüğüm yüzü yaralı olan Tuncay, "Karan abi diğerlerini getirmesek?" diye sorduğunda sorduğuna soracağına ilk saniyeden pişman olmuştu. Karan'ın öfke kusan bakışları anlık olarak döndü.

"Getir lan!" dedi Karan, yüksek çıkan sesiyle. "Hepsi onların yüzünden olmuş zaten."

Beni bıraktığı yerde öylece dururken birkaç dakikadır olan biteni zihnim algılamakta sorun yaşıyordu. Her şey dakikalar içerisinde olurken Karan'ın öfkesine ve sinirine yetişmek neredeyse imkansızdı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tamam geçti, bak ben geldim." dedi Karan, beni tekrar kollarının arasına aldığında sıcaklığı tenime dağılmıştı. Parmakları bedenimde gezerken saçlarıma öpücükler bırakıyordu. Bedenim taş kesilmişti. "Bir şey olmayacak, yanındayım."

"Beni nasıl buldun Karan?" diye sorduğumda son ana kadar onu beklemiş, bir sürü kişinin üzerime gelmesiyle bütün umudum kesilmişti. Gelirdi, her türlü gelirdi ama beni aynı bulur muydu ondan emin değildim.

"Bulamayacaksın sandım çok korktum." dediğimde bedenimin titremesine engel olamıyordum.

"İki yer değiştirdin, bulmayalım diye çok oyun yaptılar ama geldim sonunda." dedi ve yüzümü kendine çevirdiğinde uzanıp dudağımdan öptü. "Seni her zaman bulurum ben."

Eli omuzumdan aşağıya düştüğünde kolumu takip edip elimi avucunun arasına aldı. Elimi tutup dudaklarını bastırduğunda geriye çekilirken gözleriyle yüzüğümü işaret etti. "Sana bu yüzüğü takarken bir şey demiştim, yüzüğünü hiç çıkarma demiştim hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Yüzüğünde GPS var, aynı şekilde benimde yüzüğümde var." dedi Karan. Kaşlarını istemsizce havaya kalktığında şaşırmadan edememişim. "Yüzüklerimiz pusulamız bizim, o yüzden ne olursa olsun sakın çıkarma nerede olursak olalım bizi hep birbirimize getirecek."

"Bilmiyordum..." dediğimde sesimdeki şaşkınlık barizdi. Bilmediğim bir detaydı ve bu detay beni kalbimden vurmuştu. "Bizim pusulamız, yüzüklerimiz. İyi düşünmüşsün aşkım."

Karan'ın bakışları yerde kafasına vurup bayılttığım adama düştüğünde, "Bunları sen mi yaptın?" diye sordu.

"Yanlış kişiyi kaçırdılar." diye mırıldanırken o anlarda neler yaşadığımı bir ben bir Allah biliyordu. Heyecandan ve korkudan gelen tuvaletim bile geri gitmişti.

"Hep böyle cesur ve güçlü ol." dedi Karan yumuşak bir sesle konuştuğunda dudaklarını alnıma bastırıp beni iyice kendine çekti. "Senin bana ihtiyacın bile olmadığını görünce nasıl gurur duyuyorum bilemezsin Marin."

"Anlamıyorum..." dedim etrafa göz attığımda bir türlü niye kaçırıldığımı anlayamamıştım. "Kim bunlar ne istiyorlar senin düşmanların mı? Bak şu yeraltına meselesine gitmiştin o adamların işi mi? Bronz demiştin..."

Kafasını olumsuz anlamda iki yanına salladı. "Hayır Bronz'un işi değil o öyle birisi değil Marin. Yakında tanıştıracacağım sizi biraz daha zamanı var Bronz düşündüğü gibi bir adam değil." dedi Karan.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kim olduklarını öğrenmek ister misin?" diye sorduğunda anlamaz bir halde ona baktım. Kafamı salladığımda Karan bakışlarını benden çekip arkasına çevirdi.

"Getirin şunları."

Üç ayrı siyah giyimli adam, yüzleri kapalı bir halde birer kişiyi getirdiklerinde üç sandalyeye oturtular. Gelen kişilerin yüzleri gözükmeyeği için kim olduklarını bilmez bir halde bakarken neler olduğunu anlamamıştım. İlk adam önünde tuttuğu kişinin yüzünü açtı.

Gördüğüm kişiyle birlikte, "Demir!" diye bağırdım.

İkinci kişi açtığı anda ise, "Zahir!" diye bağıırken bulmuştum kendimi.

Üçüncüyü tahmin etmek zor değilken onunda yüzü açılmıştı. "Mert!"

"Saat biri beş geçe, İstanbul'da dört ayrı yerde kaçırılma olayı gerçekleşti." dedi Karan, sesindeki soğukluk beni bile üşütecek cinstendi. "Birileri karımı kaçırıp bana oyun oynamak istemiş, üstelik işe bak ki benim bundan asla haberimin olmayacağını düşünmüş."

"Karan, resmen bizi kaçırdın lan!" dedi Mert, bakışları bizi olduğunda etrafı kısa bir tura bindirdi. "Racona gel bir de Karan Milan tarafından kaçırılıyorsunuz dedirttiriyor adamlara."

"Siz benim karıma bu oyunu oynarken ne yapacaktım elim kolum bağlı duracak mıyım sandınız?" dedi Karan, elini tutmasam gidip tekme tokat dövcek hali vardı. "Hanginiz ele başısınız?"

"Bir dakika..." dedim yaşadığım aydınlanmayla birlikte. Karan onların yüzünden oldu demişti. "Niye böyle bir şey yaptınız?"

"Şaka yapmak istemiştik..." dedi Demir, kelimelerini yalpalayarak konuşurken yüzünde garip bir şekilde gülümseme vardı. "Ama elimize yüzümüze bulaştırdık. Seni kaçırmaları için adam tuttuk onların elinden de bir başkaları kaçırmış valla biz böyle olmasını istemedik Marin."

"Seni havalimanından alıp yanımıza getireceklerdi, yolda durdurmuşlar bunlar çete anlaşamadıkları bir diğer çete ellerinden seni almışlar." diye devam ettiğinde anlattıklarının saçmalığında takılı kalmıştım.

"Demir bunun neresi şaka!" dedim yüksek çıkan sesimle. Sesimden sinir akarken ellerimin arasında elin varlığı kasılmıştı. "Sizin yüzünüzden olmayan çocuğumu düşürüyordum korkudan!"

"Dokuz doğurdum ben burada boktan şakanız yüzünden!" dediğimde sesim deponun içerisinde yankı yapmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hamile miydin?" dedi Mert, kaşları havaya kalkmıştı. Yüzü garip bir ifadeye büründüğünde kendine kendine mırıldandı. "Dokuz mu olacak?"

"Yok yedizlere hamileyim!" dedim ters bir şekilde. Yedi sayısına neden takılmıştım bilmiyorum ama histerik bir kahkaha attım. "Nerenle dinliyorsun Mert! Olmayan çocuğum diyorum!"

"Savaşı abim başlattı." dedi Zahir, mahcup bir ifadeyle. Diğer ikisi garip davranışlar sergilerken Zahir daha dinç duruyordu. "Böyle olmasını hiçbirimiz istemedik."

"Zahir aralarında en akıllısı sendin yengeciğim bu iki aptala nasıl uydun?" dediğimde bir kaşık suda üçünü de boğacak kadar sinirlenmişim. "Havalimanında bedenime üç lazer konuldu üç! Kocamı ve beni öldüreceklerini söylediler!"

"Onlar sadece kırmızı ışıktı lazer falan yoktu yenge." dedi Zahir, bakışları yerdeyken yüzüme bakmıyordu.

"Adam bana, senin yengene silah çekti Zahir!"

"Havalimanına silah sokulmaz yenge orada bir bokluk olduğunu anlaman lazımdı. Silah değildi o." dedi Zahir, yağ gibi kısa sürede üste çıkmayı başarmıştı.

"Benim ödüm bokuma karışmış onun gerçekten silah olup olmadığını mı düşüneceğim?" derken sinir katsayım gitgide artmıştı. Bakışlarımı Zahir'den çekip Mert'e çevirdim. "Mert sen Demir'den nefret etmiyor musun nasıl ortak oldunuz beni kaçırma planı yaptınız?"

"Aksiyonu duyunca düşmanla dost oldum." dedi Mert, diğer adıyla kaos sever.

"Ya biz burada aksiyon dizisi mi çeviriyoruz siz harbi aptalsınız kaostan besleniyor bunlar!" diye bağırdığımda kuruluktan dolayı boğazım acımıştı. "Yani beni kaçırmaları için adam tuttunuz, sonra o adamların elinden de bir başkaları tarafından kaçırıldım! Bu olay zaten bir tek benim başıma gelebilirdi!"

Demek ki kafama aldığım darbe bu adamlardan kaynaklıydı. İlkinde beze karşı koymuş az bir şey solusam bile bilincimi açık tutmaya çalışmışım. Sonrasında araç ani fren yapmış o sırada sert bir şeyle vurularak bayıltılmıştım. Orada el değiştirmiş olmalıydım.

"Demir hadi benim bunlarla bir kan bağım yok, sen nasıl yaptın bana bunu?" dedim, Demir'e inanmaz bir halde bakarken ciddi bir insan olmadığı için ortada bir alay konusu varsa Demir orada biterdi. Lâkin bana zarar verilme ihtimalini düşünmemiş olmalıydı.

"Karan ağayla uğraşmak istedim biraz." dedi Demir, aynı garip tavırlar sergilerken gülümsemeyi ihmal etmiyordu. Bunların kafası mı güzeldi bana mı öyle geliyordu?

"Kocamda seninle uğraşsın da gör sen!" dedim ciddi bir tavırla. Bundan sonra Karan Demir'e ne yaparsa müstahaktı. Ona uğraşma dedikçe inadına uğraşıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Abimin haberi varmış zaten boşuna uğraşmışız." dedi Zahir. Bakışlarını bana kaldırdığında gözlerimin içine baktı. "Ama hesaba katmadığımız olay diğer çetenin seni ellerinden alması ödümüz bokumuza karıştı yenge sana bir şey olacak diye çok korktuk."

Karan yüzümü tutup yana çevirdiğinde, "Bak yengenin yüzüne," dedi sertçe. "Kimin yüzünden bu halde? Benim dokunmaya kıyamadığının karımın teni niye kıpkırmızı lan bunun olacağını nasıl hesaba katmazsınız siz? Nasıl bir akılsızlık bu? Benim karımı dövmüşler lan!"

"Yenge yemin ediyorum böyle olmayacaktı kılına dahi zarar gelmeyecekti çok özür dilerim affet beni." dedi Zahir, sesinden pişmanlık akıyordu.

"Bana yapın dedim size niye benim karımla beni yenmeye çalışıyorsunuz? Daha kaç gün, kaç saat önce uyardım oğlum ben sizi?" dedi Karan.

"Biz Marin kaçırılır sanıyorduk biz kaçırıldık ama ava giderken avlanmak diye buna derim ben." dedi Mert, yüzünde gülümseme belirlediğinde onların kesinlikle kafasının güzel olduğuna kanaat getirdim.

"Bu kız sizi affeder mi sanıyorsunuz o affetse ben affedecek miyim sizi? Daha yeni her şeyi anlatıyor derken nasıl başka bir travma yaşıyorsunuz siz benim karıma?"

Mert bana üzüntüyle baktığında kafasını kabullenemeyen bir tavırla iki yanına salladı. "Bu kadar büyüyeceğini düşünmedik yoksa sadece kaçırılıp geri bırakılacaktı diğer adamlardan haberimiz yoktu bizimde." dediğinde Mert, az öncekine nazaran gözlerinde buğu belirmişti.

Karan üçünün önüne geçtiğinde ilk olarak Mert'in yanına gitmişti. Mert'e kafa attığında dudaklarımın arasından çığlık kopmuştu. Mert yediği kafa darbesiyle seslice inledi. "Bok yoluna götürmüşsünüz! Benim günlerdir ne halde olduğumu bilmiyor musunuz? Ben size anlatmadım mı bu kız her sabah korkarak kabus görerek uyanıyor diye!" diye konuştuğunda zorlukla yutkundum. Gözlerim dolmaya başladığında dudaklarım titriyordu.

"Nasıl yaparsınız lan bunu?" dedi Karan, kardeşine elinin tersiyle acımadan vurdu. Tekrar tekrar vururken içimin acıdığını hissettim.

Yanına hızlı adımlarla gittiğimde onu elinden tuttum. "Karan, bırak tamam." dedim olayların daha büyümesini istemezken. Bedenim titremeye başladığında titrek bir halde önüne geçmeye çalıştım.

Beni önünden çektiğinde bakışlarını Tuncay'a çevirdi. "Tutun yengenizi." dedi soğuk bir sesle.

"Karan uzatmayalım tamam şaka yapmışlar bak bir şey olmadı, gitmek istiyorum buradan gidelim hadi." derken gözlerinde gördüğüm ifade hiç iyi değildi. Kendini tutmakta zorlandığı belli oluyordu. Öldürecek kadar gözüne perde çekilmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Tuncay ve adını bilmediğim adam beni çektiğinde, "Sakın baktırmayın buraya." diye emretti. Tuncay yüzümü duvara çevirdiğinde Karan'ın onları dövdüğünü işitmekle yetinmişim. Attığı her bir yumrukta depo inliyordu. Uzun bir süre sırasıyla hepsinden hincını almıştı.

"Marin adamlar mı çözdü seni, sen kendin mi kurtuldun?" dedi Karan, dayak atma seansına ara verdiğiğinde soluk soluğa bir halde konuştu. Aklında ne geçiyordu bilmiyorum ama sorması hiç hayra alamet değildi.

Yutkundum. "Onlar çözmedi ben kendim kurtuldum." diye mırıldandığımda bakışlarım gri beton kaplı duvarı izliyordu.

"Bağlayın şimdi hepsini gemici düğümü atın." dedi Karan sertliği azalmayan sesiyle. "Kendi kendinize kurtulursanız yaşarsınız. Kurtulamazsanız cenaze namazına zevkle katılacağım hatta arttırıyorum namazı ben kıldıracağım."

"Karan bizi bu halde mi bırakacaksın?" dedi Mert, acı içerisinde konuşurken sesinden bile ne kadar kötü halde olduğu anlaşılıyordu. "Ölürüz lan biz burada!"

"Siktir git Mert dua edin bununla kurtuldunuz yoksa hiç yaşatmaz alınızdan vururdum." dedi Karan. Neler olduğunu göremiyordum ama duymak bile yetmişti.

"Çiçeğim kocana bir şey söyle dövdü tamam hak ettik ama buradan kendimiz kurtulamayız!" dedi Demir, ılımlı çıkan sesiyle yediği dayaklar az gelmişti sanırım.

"Sana ne dedim lan ben? He ne dedim oğlum ben sana?" diyen Karan'ın sesini işitirken yumruklarını Demir'e salladığını Demir'den çıkan küfürlerle anlamıştım. "Bir daha ona çiçeğim demeyeceksin dersin diyemeyecek hale getiririm seni demedim mi? Sana zaten en başından sinirliyim hiç acımam yok bar olayını da unutmadım bütün sinirimi senden çıkartacağım."

"Puşt!" diye bağırdı Karan.

"Bana puşt dedi!" dedi Demir.

"Buzlu suyu getirin." dediğinde birkaç dakika sessizlik olmuştu. Sessizliği yaran ses Demir'e aitken bütün depoyu inleyen bir sesle bağırdı.

"Sikeyim çok soğuk!" diye dişlerinin arasında tısladı Demir. "Onlara... onlara dökmeyecek misin? Bu planda hepimiz vardık tek başıma yapmadım Karan ağa!"

"Hayır, bu sana özeldi Demir." dedi Karan, sesindeki öfkesi azalmıştı. "Karımı bara götürdüğün gece senin yüzünden ayılsın diye Marin'i soğuk suya sokmuştum sabaha kadar üşüyorum diye ağladı. Soğuktan sende ağlayacaksınız!"

"İyi lan," dedi Demir, kelimeleri bile titriyordu. "Duyduğuma göre Marin direk şov yapmış iyi ki aynısını bana zorla yaptırmıyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan, "Yaptırmayacağımı kim söyledi Demir?" diye konuştuğunda beni bile korkutmuştu.

"Siktir!" dedi Demir, korku dolu bir sesle. "Ölürüm de yapmam soğuk suya razıyım buza sok beni tamam ama asla dans etmem erkek adamım ben!"

"Dansın cinsiyeti olmaz Demir, yapacaksın!"

"Meleğim neredesin gel kurtar beni şu zebaninin elinden!" diye bağırdı Demir. Bahsettiği kişi liseden arkadaşım Melek Umut'tu.

"Bu kadar alkolü içmeyelim demiştim şu an aynı anda dört tane Karan Milan'dan dayak yiyorum." dedi Mert, alkollü olma tezimi doğrularken bu hareketlerinin nedenleri kafalarının güzel olmasıydı. Yine kafaları güzelken bu planı yapmış olmalıydılar.

"İçmezsek Karan ağanın yumruklarını en uç noktada hissederdik iyi ki içtik nasıl olsa hatırlamayacağız." dedi Demir.

"Bunu söylediğin iyi oldu Demir." dedi Karan, tehditkar bir ifadeyle konuştu. "Bekleyin başlarında kendilerine gelince bir daha dövün. Zihinlerine kazsın her yumruk bir daha böyle bir şeyi akıllarından bile geçirmesinler."

"Abi beni bırakacak mısınız?" dedi Zahir.

"İşin düşünce abi deme bana Zahir, karımı kaçtırtırken abin olduğumu, karşısındakinin yengen olduğunu unutmuşsun hatırlamaya ihtiyacın var." dediğinde Karan ona ister istemez hak vermiştim. Belki bu kadar şiddete gerek yoktu ama şaka diye olayı bu kadar ciddiye alıp bu tarz yollara başvurmalarına gerek yoktu. "Mardin'e sağ bir şekilde gelersen görüşürüz kardeşim."

"Ulan ben size yapmayalım demiştim!" dedi Zahir, sesi sitemkar geliyordu. "Ben en fazla odalarına fare koyar iki bağırtıp videoya alır geçerdim dalgamı. Ne diye iki aptala uyduysam."

"Abi özür dilerim affet bırakma beni burada." derken neredeyse ağlayacak hale gelmişti. Onunda mı kafası güzeldi bilmiyorum ama Karan kardeşine bile acıyıyordu. "Yenge sen bir şey söyle valla seni üzecek bir şey yapmak istemedim beni biliyorsun özür dilerim."

"Üçünüzde sonuna kadar hak ettiniz." dedim sertçe. Karan gelmeseydi olacakları düşünmek bile istemiyordum. "Sizin yüzünden bir adamın boğazını kestim! Diğerini silahla yaralamak üzreydim! Bana ne yaşattığınızın farkında mısınız siz?"

"Lan iyi ki Karan ağayı kaçırmadık Marin bizi çiğ çiğ yemiş." dedi Demir, dayak yese bile değişmiyordu. Demir yine bildiğim gibiydi. "Karan insafli davranıyormuş bize."

"Güldürmeyin karnım ağrıyor." dedi Mert, her kelimesini acı içerisinde mırıldanıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Demir, "Karnıma vurdular karnım ağrıyor. Böğrüm vurdular böğrüm ağrıyor." diye şarkıya başlamıştı. Karan, onları bırakma konusunda ciddi miydi bilmiyorum ama içini soğutacak hiçbir şey yoktu.

"Bırakın yengenizi." derken yanıma geldiğini hissetmişim. Tuncay ve diğer adam beni bıraktığında Karan elimden tutmuş beni yanına doğru çekmişti. "Gel bebeğim."

Bakışlarım serbest kalmamla birlikte üç adama doğru düştüğünde en son gördüğüm hallerinden bir hayli uzaktılar. Oturdıkları sandalyelerle yerde duruyorlardı. Kan bütün bedenlerini kaplamış, üzerindeki kıyafetleri gözükmeyecek haldeydi. Hem yaralı bir halde duruyorlardı hem bağılılardı. Biri yardım etmeden kurtulmalarının imkanı yoktu.

"Karan..." diye mırıldandığımda beni dışarıya doğru götürürken bakışlarımı ona kaldırdım. "Gerçekten o şekilde bırakacak mısınız?"

"Evet."

"Fazla olmaz mı?"

"Az bile yapıyorum onların yerinde bir başkası olsaydı yemin olsun bir saniye yaşatmazdım." dediğinde onlar dışında olmayan herkesi gözünü kırpmadan öldürmüştü zaten.

"Çok kötü dövmüşsün kandan yüzleri gözükmüyordu." dedim içimin acıdığını hissederken. "Biri benim kuzenim, biri senin, kardeşin diğeri arkadaşımız."

Yüksek geniş siyah bir aracın önüne geldiğimizde Karan arka kapıyı açtı. Binmem için işaret ettiğinde vakit kaybetmeden koltuğa yerleştim. Benimle birlikte o da arkaya geçerken yanıma oturdu.

"Acıma sakın hiçbirine sana acıdılar mı? Sana bunu yaşatmaya hakları var mıydı? Bana bunu yaşatmaya hakları var mıydı?" diye konuştuğunda haklı olduğunu biliyordum. "Hadi Demir neyse de o iki beyinsiz senin neler yaşadığını bilmiyor muydu? Bizim neler çektiğimizi bilmiyorlarmış gibi bir de bunu yapıyorlar ya asla acımam. Yatıp kalkıp dua etsin diğerleri gibi öldürmediğime. Senin yaşadığın her şeyin on katının yaşamadan bırakmayacağım." dedi Karan.

Beni kendine çekip göğsüne yasladığında elini kızardığını hissettiğim yanağımın üzerine yerleştirdi. "Acıyor mu bebeğim?" diye yumuşak sesle sorduğunda kalbimin titrediğini hissettim.

"Hayır geçti."

"Çok korktun mu?"

Bakışlarımı ona kaldırdığımda gözlerindeki endişeyi görünce dudaklarımı araladım. "Korktum... gerçekten korktum ama sonra bizimkiler olduğu için rahatladım. Çünkü düşmanın olduğunu peşimizi bırakmayacaklarını sandım geldin ve beni kurtardın."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bunu yaşamamı istemezdim güzelim, ah keşke başkası olsaydı da öldürseydim." derken bu kadar şeyin üstüne bir başka bir şey daha yaşamamı istemiyordu. Ne kadar istemese o kadar çekiliyordum içine.

"Günlerdir sinirlisin, bunun nedeni sabahları korkarak uyandığım için mi?" diye sorduğumda az önce söylediği şey aklıma takılmıştı. Durumumdan diğerlerine bahsetmişti.

"Marin sen ne kadar iyiyim desende iyi olmadığının farkındayım ve elimden hiçbir şey gelmiyor bu durum canımı çok sıkıyor. Rüya görmemen için sabahlara kadar uyutmamak istiyorum seni yeter ki korkarak uyanma."

"Sürekli olmuyor bazen görüyorum..." dedim mırıldanarak.

"Birkaç gündür daha çok arttı, dün mekandan çıkıp eve geldiğimizde arabada uyuyakalmıştın bir anda sıçrayıp uyandın her uyuduğunda böyle mi olacak?"

"Bilmiyorum..." dedim kısık bir sesle. "Ruhsal anlamda fiziksel anlamda gerçekten iyiyim. Bilinç altımı bilmiyorum üstünü kapatmak istediğim şeyler ortaya çıkabilir sonuçta uyurken beynimi kontrol edemem. Psikiyatri doktoru ilaç tedavisine başlayabiliriz demişti olmadı onu deneriz ama sen üzülme tamam mı?"

"Sen iyi ol başka bir şey istemiyorum."

Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturduğunda alt dudağımı kendine kenetlemişti. Aralanan dudaklarımı dilini içeriye ittiğinde ıslaklığı ıslaklığımla bir olmuştu. Beni tutkuyla öperken kucağına doğru iyice çekmişti. Kalbim kalbinin ritmiyle bir atıyordu. Dakikalar sonra ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştık.

Yüzümü ona gömdüğümde hoş kokusunu ciğerlerime doldurdum. "İyiyim gerçekten iyiyim Karan."

İçinde bulunduğumuz aracın şoför kapısı açıldığında artık tanıdık yüz olan Tuncay gelmişti. Ön koltuğa yerleştirdiğinde fevri hareketle arabayı çalıştırmıştı. "Nereye patron havalimanına mı?" diye sorduğunda bakışlarını bize doğru çevirmeden konuştu.

"Hayır yeni anlaşma imzalayacağımız otele gideceğiz haber edin odamı hazırlasınlar." dedi Karan. Şirketin bir süredir otel ihalesinden haberdardım büyük ihtimalle ondan bahsediyordu.

"Onlar cezasını çekti." dedi Karan, öfkesinden tamamen arındığında hep bildiğim kocamın haline dönmüştü. "Şimdi sıra senin cezanda. Dün kurtuldun sandın ama benden asla kurtulamazsın güzelim."

"Of unutmadın mı sen onu ya!" diye mırıldandım. Gecedен kalma olduğum için Karan bana acımişti. Karısına kıyamamış, yorgunluğundan dolayı hiçbir şey yapmadan eve geri gelmiştik.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Dün uykun var yorgunsun gecedен kalmasın diye sesimi çıkarmadım, şimdi burada kaldığımızıza göre sende cezayı çekeceksin Marin."

"Ne cezası aşkım bak ben bir suçumun olmadığını söyledim. Tamam gittim ama habersiz gitmek istemediğimi zorla gittiğimi sana defalarca mesaj attım. Ben bu cezayı hak etmiyorum." dediğimde alt dudağımı dışa çıkartıp ona baktım. Gözlerimi ıslattığımda biraz daha zorlasam bana yine kıyamayacaktı. Dün işe yaramıştı yine yarayabilirdi.

"Ceza olarak düşünme, birkaç saattir yaşadıklarımı unutturmak için yeni güzel anılar diyelim biz ona."

"Güzel bir ceza olacak yani?"

"Sana demiştim sarhoşken yapmak istediğın ne varsa ayıkken yapacaksın iyi mi kötü sen karar verirsın sevgilim." dediğinde dudakları kenara kıvrılmış hayran olduğum gülümsemesini gözler önüne sermişti. "Uçağı iki günden önce uçurtamıyorum zaten İstanbul'dayız her türlü."

"İstesen şimdi bile uçurursun da bilerek uçurtmuyorsan bana da Marin demesinler."

"Demesinler." dedi, sıcak sesiyle. "Karan Milan'ın güzel, zeki, cesur karısı desinler."

"Yaptıklarının bir bedeli olmalı ki yapacaklarına teminat olsun bebeğim." diye devam ettiğinde yavaşça yutkundum. Güzel bir ceza beni bekliyordu, kocam beni tanııyordu asıl ona ceza olacaktı.

﴿ BÖLÜM 67 ﴾

67. BÖLÜM “CEZA”

"Sana demiştim sarhoşken yapmak istediğin ne varsa ayıkken yapacaksın iyi mi kötü sen karar verirsin sevgilim." dediğinde dudakları kenara kıvrılmış hayran olduğum gülümsemesini gözler önüne sermişti. "Uçağı iki günden önce uçurtmıyorum zaten İstanbul'dayız her türlü."

"İstesen şimdi bile uçurursun da bilerek uçurtmuyorsan bana da Marin demesinler."

"Demesinler." dedi, sıcak sesiyle. "Karan Milan'ın güzel, zeki, cesur karısı desinler."

"Yaptıklarının bir bedeli olmalı ki yapacaklarına teminat olsun bebeğim." diye devam ettiğinde yavaşça yutkundum. Güzel bir ceza beni bekliyordu, kocam beni tanımıyordu asıl ona ceza olacaktı.

"Sana hep karşı çıktığım için bu sefer karşı çıkmayacağım bir kere de şaşırtayım seni hayatım." dedim, yüzümde beliren gülümsemeyle gözlerinin içine baktım. Aklımda dolanmaya başlayan tilkiler binbir türlü senaryo yazarken cezanın ona gerçekten ceza olacağını biliyordum. Eğer cezasını çekerse ödülü bile olacaktı. "Cezam neyse çekeceğim."

Tuncay dikkatle araba kullanırken bizim hiçbir konuşmamıza şahit olmamasını uydum. Kulağında kulaklık takılıydı ve müzik sesi geliyordu. Karan'a olan saygısını görmemek elde değildi. Adama ne eziyet ettim bilmiyorum ama kafasını kaldırıp bakmaya korkar bir hali vardı. Bu tavırlarıyla yengesi olmamı hak etmişti.

"İki adamı nasıl alt ettin Marin?" dedi Karan. Soran gözlerle baktığında aklına yatmayan bir şeyler var gibiydi. Çok geçmeden dudaklarını tekrar araladı. "Bana anlatmadığın bir geçmişin mi var? Birini bağlayıp boğazını kesmişsin, diğerini bayıltmışsın. Nasıl yaptın bunu?"

O anları bir ben bir Allah biliyordu. Her şey saniyeler içerisinde olurken düşünme yetimi yok etmiş tamamen içgüdüsel hareket etmişim. Üstelik karşımdakiler kötü adamlardı ve hiç yanlış yapmamam gerekiyordu. Anlık bir cesaretle insanın yapamayacağı bir şeyin olmadığını bir kere daha görmüş olmuştum.

"Sen gelene kadar işini hafifletmek istedim sevgilim." dedim daha fazla detaya girmeden. Karısının az kala katil olacağından haberi olmasa iyi olacaktı. Karan o an gelmeseydi neler olacaktı düşünmek bile istemiyordum. Çünkü tam olarak sıkışmışım ve o kadar kişiyi tek başıma alt etmemin imkanı yoktu.

"Bak sen... Aferin benim bebeğime." dedi ve uzanıp yanağımdan öptü. Dudaklarını çok çekmediği için sıcak nefesi tenime dokunuyordu. Beni iyice kendine çekip kollarının arasına

Özge Naz – Düşler Ağdı

aldığında sırtımı göğsüne yasladı. "Aferin benim güzel karıma senden de bu beklenirdi zaten. Senden her şeyden önce Marin'sin."

Onu onaylamak adına kafamı salladım. Kollarımı karnıma doladığında omuzumun üzerine çenesini yerleştirdi. İkimizde temas bağımlısı olduğumuz için bir saniye bile teni tenimize değmeden yapamıyorduk. Onun sıcaklığını hissetmeyi seviyordum. Bakışlarım arabanın dışından yolu izlediğinde onun bakışlarının bende olduğunu hissedebiliyordum.

"Bazen bu şekilde çok güçlü görünce eski hayatıma seninle dönsem mi diye düşünmeden edemiyorum." diye konuştuğunda dikkatle dinlemeye başladım. Bana neredeyse hiç eski hayatını açmıyor bir şeyler anlatmıyordu. Onun için kapanmış bir defter olduğu için sayfalarını karıştırmamı istemediğini açıkça belli etmişti. Sadece bilmem gerekenleri söylemiş, fazla hiçbir şey anlatmamıştı.

"Biliyorsun ailem için, aile kurmak için bıraktığımı söylemişim. Ama sonra diyorum ki yanımda güzel karım olduktan sonra bırakmama gerek bile yokmuş. O başlı başına bir patroniçe." dedi Karan, hayran bir şekilde konuştuğunda kalbimin hızı artmaya başlamıştı.

Dudaklarım kenara kıvrıldığında yüzümde sıcak bir gülümseme belirdi. Bakışlarımı yoldan çekip ona çevirdiğimde yüzlerimiz aramızdaki mesafe neredeyse azdı.

"Hanım ağalıktan mafyalığa terfi diyorsun?" dediğimde kaşlarım havaya kalktığında sesim alay dolu çıkmıştı. Eğer kocanız hem aşiret hem mafyaysa ve aşiksanz hayat size gerçekten büyük bir şans tanımıştı.

"Mafya deme şu olaya, o kadar basit bir şey değil." dedi Karan, bozulduğunu belli ederek. Mafyanın üstü olduğunu bile kocam sayesinde öğreniyordum. Hayatımda hiç mafya görmemişim ama film ve dizilerden bildiğim kadarıyla onların bile üstünün olması şaşırtıyordu. Bana onun üstü olduğunu söylemişti. "Bronz'un yanında falan sakın mafya deme alınır, en sinir olduğu şey kılıf uydurulması."

"Demek öyle, zayıf noktasını öğrendiğime göre kullanmak için pusuda bekleyeceğim." dedim ciddi bir tavırla. Bronz insan mıydı acaba? Adamın ismi de değişikti, gerçek ismi miydi onu bile bilmiyordum.

"Herkesten önce kendini düşün, bu gibi durumlarda bencil ol kimin iyi kimin kötü olduğunu düşünüp vicdanını ortaya koyarsan zararlı sen çıkarsın, bunu bana Bronz öğretmişti." dediğinde ona hak verdim. Tamamen kendimi düşünüp hareket etmiş vicdan duygumu ortadan kaldırmıştım. Eğer bunları yapmasaydım başıma daha kötü şeyler gelebilirdi. "Ondan öğrendiğim çok şey oldu, sana da öğretmek istiyorum çünkü gördüğün gibi her zaman yanında ben olamam."

Hayatımızda inişler çıkışlar hep olacaktı. Beni her ne kadar her şeyden uzak tutacağım dese de darbenin nereden geleceği belli olmuyordu. Hayatımızın tamamen her olayına şahit olan Zahir ve

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mert sırf şaka uğruna neler olacağını bilmeden bunu yapmışlarsa diğerleri hiç acımadı zaten. Karan en azından gerçekçiydi, bu huyunu seviyordum. Bana bir şeyler öğretecek olması heyecanlandırırken silah kullanmakta endişe ettiğim için olay anında bocalamıştım.

"Silah kullanmayı öğrenmek istiyorum!" derken gözlerim adeta parlamıştı. Uzun bir zamandır istiyordum ama çiftliğe az gittiğimiz için bir türlü söylemeye fırsatım olmamıştı.

"Sana bir sır vereceğim." dediğimde bedenimi ona döndürdüm ve yüzlerimizi karşı karşıya getirdim. "Aslında adamı silahla vuracaktım ama nasıl kullanacağımı unuttum Karan, şarjörü kontrol etmeyi unuttum o an adamı vurursam ve içi boş olursa ne yapacağımı bilememekten kullanmaktan vazgeçtim! Seni vurmuş kadını ama olayın anında şaşırdım!" derken Karan gülmeye başlamıştı. "Adamlara oyun yaptım kurşunuma acıdım diye yalan söyledim bana acilen silah kullanmayı öğretmelisin. Behiçe annemde çok iyi biliyor Zahir seninde çok iyi bildiğini söyledi senden öğrenmek istiyorum."

"O zaman en kısa zamanda çiftliğe gidiyoruz." dedi Karan. "Hem İnci ve Asil bizi çok özlemiştir."

"Çok iyi olur!" dedim mutlulukla. Ondan silah kullanmayı öğreneceğim için iyice heyecanlanmıştım. Onun beni ilk görüşünde daha doğrusu karısı olduğumu öğreneceği zaman atış yapmak üzereyken gelmişti. Bana nasıl tutmam gerektiğini gösterdiğinde kalbimin duracağını sanmıştım. Beraber silah kullanma fikri oldukça eğlenceli geliyordu.

"Atlarımız ne yapıyor acaba?" diye sorduğumda onları göreceğim için heyecanlanmıştım. Bir süredir gitmiyorduk. En son Karan yoğun bakıma girdiğinde çiftliğe gitmiş uzun bir süre hayvanlarla vakit geçirmiş kendimi onlarla avutmuşum. "Acaba artık anlaşabiliyorlar mı yoksa yine inatçılar mı?"

"Umarım senin kızın benim oğlanı vurmuştur. Yoksa işi zor." dedi Karan beyaz dişlerini gösterecek kadar güldü.

"Gidince göreceğiz artık en son yine anlaşamıyorlardı bizden daha inatçılar."

Bedenimi tekrar ona yasladığımda kendimi onun huzurlu kollarının arasına bıraktım. Bakışlarım bileklerime düştüğünde ipe bağlanmaktan dolayı tahriş olmuştu. Zorla kolumu kalın ipten sıyırdığım için baya bir acısa da bırakmamıştım. Kızarıklık hemen geçecek gibi değildi. Karan neye baktığımı anlamış olacak ki parmakları bileklerimi buldu. Yavaşça okşadığında acımadan parmaklarını sürttü.

"Karan abi otele geldik." dedi Tuncay. İçinde bulunduğumuz araç yavaşladığında kısa bir süre sonra tamamen durmuştu. Kendi tarafından inip arabanın kapısını açtığında bu harekete kıl olsam da ağzımı açmadım. Elimiz kolumuz olduğu için bunu yapmasına gerek yoktu lakin o gerek görüyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Teşekkür ederim Tuncay, tekrar görüşmek üzere." dedim sıcak bir tavırla konuşurken açtığı kapıdan indim. Tuncay onunla konuşmama şaşırmış olacak başını yerden hızlıca kaldırdı.

"Görüşürüz yenge." dediğinde başını sallamıştı.

"Eşyaları getirin Tuncay." dedi Karan. Birkaç gün daha burada kalacaksak uçağa her şeyi koymadan geri almış olmalıydı.

"Burayı Milan holdinge mi katacaksınız?" diye sorduğumda kendi işlerimle ilgilendiğim için şirkette olan biten her şeyden haberim olmuyordu. Kendimi tamamen finans departmanına adanmış, az bir şey patronluk kısmıyla ilgileniyordum. Amerikalı yatırımcılarla anlaşma imzaladığım için kendimi kanıtladığımı düşündüğümünden artık tamamen kendi bölümümle çalışacaktım.

"Nasıl gözükyor dışarıdan?" dedi Karan, onun konuşmasıyla birlikte dıştan otelde bakışlarımı gezdirmiştim. Oldukça lüks bir yerdi. Önünde heykeller bulunuyor, dışarı da insanları karşılamak için bekleyen kişiler bile özenle seçilmiş gibiydi. Kaç katlıydı bilmiyorum ama bakmak için kafamı geriye yasladığımdan boynum tutulmuştu.

"Fazla lüks, kasıntı bir yer gibi... Yani dışarıdan böyleyse içeriye düşünemiyorum altından tuvaletleri varmış gibi hissiyat verdi bana."

"İşte bu algıyı kırmak için almak istiyorum." dediğinde ona kaşlarımı çatıp baktım. O da bakışlarımı anlamış olacak ki konuşmaya devam etti. "Sadece otele baktın, çevresine bakmadın bile alma nedenim çevresi. Bize geçtiğinde bu görüntüden tamamen kurtulacak o zamana kadar altın tuvaletin keyfini çıkartalım."

Gülmeye başladığımda Karan'da bana eşlik ederken alttan alttan laf soktuğunu anlamıştım.

"Bana at gözlüklü mü dedin sen patron ağa bozuntusu?"

"Ben demedim güzelim." dedi Karan, elini belime koyduğunda kendisiyle birlikte ilerletti. "Sen dedin."

Kapıya yaklaştığımızda dönen kapıdan içeriye geçtik. İçerisi tahmin ettiğim gibi dışına göre daha zengin duruyordu. Altın renginin bol olması bunaltıcı bir etki verdiğiğinde görüntüden hiç hoşnut olmamıştım. "Burayı yıllardır kovalıyordum, yakın bir zamanda Milan holding bünyesine katacağım. Artık bizim sayılır." dediğinde beni kendinden ayırmadan resepsiyona geçmiştik.

"Karan bey hoş geldiniz." dedi üniformalı erkek çalışan samimi bir gülümsemeyle baktı.

Karan, "Hoş buldum, oda kartımı alabilir miyim?" dedi düz bir ifadeyle. Çalışan kafasını olumlu anlamda sallayıp arkasını döndüğünde kısa süre sonra altın renginde olan kartı kocama doğru uzattı. Karan kartı aldığı anda, "Teşekkür ederim, iyi çalışmalar." diye konuştuğunda çok

Özge Naz - Düşler Ağdı

geçmeden asansöre doğru yönelmiştik. İçeriye girdikçe altın rengi daha çok artarken tuvaletin gerçekten altın olma fikri daha ılımlı gelmeye başlamıştı.

Asansöre geçtiğimizde kendimi aynanın karşısına atarken Karan en üstte bulunan tuşa basmış, yanıma geçip sırtını aynaya yaslamıştı. Diğer asansöre Tuncay geçerken elinde bavullarımızı görmüştüm. Aynadaki aksimle göz göze geldiğimde istemsizce irkilmişim.

Saçım başım tamamen dağılmıştı. Pantolonumda toz lekeleri vardı, kazağım ise hırpalanmıştı. Üzerimdeki kıyafetler de kan lekeleri vardı, hiçbirinin bana ait olmayışı rahatlattığı gibi bir başkasının kanı olması da rahatsız hissettiriyordu. Savaştan çıkmış gibiydim. Bu kadar kötü bir görüntüye sahip olduğumun farkında bile değildim. Karan'la bakışlarımız buluştuğunda benim bu hale düşmemden hoşnut gözüküyordu.

Asansör durduğunda kendimizi dışarıya attığımızda Karan elimden tutup beni odaya doğru yönlendirdi. Çift kapılı yere geldiğimizde büyük bir oda olacağını girişinden anlarken bu katta başka oda görememişim. Arkamızdan Tuncay biraz mesafe koyarak gelmişti. Karan kartı okutup içeriye girdiğinde kartı ceketinin cebine yerleştirdi.

Odaya geçip bakışlarım ilk olarak banyonun olduğu yeri buldu. "Ben bir bakayım altından mı yapılmış." deyip adımlarımı oraya yönelttiğimde vakit kaybetmeden içeriye girmişim. Neredeyse altıma yapmak üzereydim ve yaşadığım küçük çaplı aksiyon tuvaletimin defalarca gelip gitmesine neden olmuştu. İşi halledip elimi yüzümü yıkadıktan sonra kendimi tekrar dışarıya attım.

"Öyle miymiş?" dedi Karan, üzerindeki ceketini çıkartırken bakışlarımız kesişti.

"Ne öyle miymiş?"

"Tuvalet... Dedin ya bakacağım, altından mı yapılmış?"

"Hee yok normal, sade tutmuşlar." dediğimde banyonun dizaynına bakmamıştım bile. Gözüm altın rengine o kadar alışmıştı ki varsa da dikkatimi çekmemişti. Ben altıma yapacağım diyorum o altından bahsediyordu. Bakışlarımı ondan çekip Tuncay'ın getirmiş olduğu bavullara çevirdiğimde üzerimdeki savaştan kalma eserleri silip atmak istemişim.

"Duş alacağım." diye mırıldandığımda bavulların yanına geçmek üzereyken Karan'ın sesiyle adımlarımı durdurdum

"Alacağız." dedi Karan, küçük bir düzeltme ihtiyacı hissederken. "Odayı önceden hazırlatmışım. Su soğumasın." Gözleriyle işaret ettiği yere baktığımda odayı hiç incelemediğim için manzaraya bakan küveti onun göstermesiyle görmüştüm. Üzerinden buharların yükseldiğini görünce bir an önce içine girme isteğiyle dolmuşum. Özenle hazırlanmış, mumlar yakılmıştı. Oda zaten kraliyet odasıydı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gel yanıma bebeğim." dediğinde küvetin başına geçtiğinde adımlarımı ona çevirdim. Aramızdaki mesafeyi sıfırladığımda Karan beni küvetin kenarına oturtmuştu. Üzerimdeki kazağın etek ucundan tuttuğunda yukarıya doğru kaldırdı. Kendimi ona bıraktığımda üzerime çıkarmasına izin verdim. Onun yanındayken kendimi gerçekten bebeği gibi hissediyordum. Bana tam olarak bebeği gibi bakıyordu.

"Sana bir şey yapmadılar değil mi?" diye sorduğunda bakışları çıplak kalan bedenimde gezerken iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu.

"Hayır sadece bayıltılar, sandalyeye bağladılar o kadar." dedim rahat bir tavırla. "Başım biraz acıyor, baksana kanamış mı? İkinci kere bayılmak için başıma vurdular."

Konuşmamla birlikte hızlıca saçlarıma yöneldi. "Tam neresi acıyor?" dedi endişeyle. Elimle enseme doğru olan bölgeyi işaret ettiğimde arkama geçip hem eliyle hem gözüyle kontrol etti. "Kanamamış ama biraz şişmiş. Küvetten sonra buz koyalım biraz."

"Kolların kızarmış." dedi, bakışları kollarıma düştüğünde ellerini bileklerime getirdi. "Ellerin için krem alacağım Tuncay'a söylerim getirir birazdan onu da süreriz hemen."

"Öpersem geçer mi?" diye masum bir ifadeyle sorduğunda bakışlarım titremişti. Bana bu kadar şefkat göstermesi kalbimin en derin yerlerine vurduğunda içimde titremesine engel olamıyordum. O kadar güzel seviyordu ki, ona bunun karşılığını tam olarak veremeyeceğimden korkuyordum.

"Geçermiş."

Bileklerimi kendine çektiğinde dudaklarını teker teker bastırdı. Küçük küçük öpücükler kondururken yüzümde gülücükler açıyordu. Her bir öpüşünde içimde bir şeyler yeşerirken karnımda kelebekler kanatlar uçuyordu. Ellerimi ve bileklerimi öpüp kollarıma kadar geldiğinde çıplak omuzuma da dudaklarını bastırmıştı. Boynumdan yanağımda çıktığında en son dudaklarıma öpücük bahşetmişti.

Üzerimdeki kıyafetlerden tamamen kurtulduğumda kendimi küvetin içerisine bıraktım. Sıcak su bedenimi hızlıca kapladığında kaskatı kesilen bedenim gevşemeye başlamıştı. Karan benim girmemle birlikte yanımdan ayrılırken bakışlarımı ona kaldırdım. Odanın ortasına doğru ilerlediğinde kaşlarını çatmışım.

"Sen gelmiyor musun sevgilim?" diye sordum.

"Geleceğim senin gibi kıyafetimle küvete girme gibi bir alışkanlığım yok." dedi Karan dudaklarını kenara kıvrılırken sürekli olarak suyun altına kıyafetlerimle girmeme karşılık laf atmıştı. Önüme dönüp İstanbul'un tamamını alan manzaraya bakışlarımı döndürdüğümde neden bu oteli almak istediğini ancak şimdi anlamıştım. Manzarası oldukça güzeldi ve otelin odasının dışı bakan duvar kısmı tamamen camdan oluşuyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Su yükseldiğinde Karan'ın geniş küvetin içerisine girdiğini anladığımda arkamdaki yerini çok geçmeden almıştı. Beni kendine çekip bacaklarının arasına aldığımda kucağıma yerleştim.

Yüzünü saçlarımın arasına gömdüğünde derin bir nefes almıştı. Birkaç dakika öylece dururken saçlarımı toplayıp yanına aldı. Dudaklarını sırtıma dokundururken enseme kadar çıktı. Sıcacık kaynamış suyun içinde olmama rağmen titremiştim. "Burada sonsuza kadar yaşarım seninle. Çok güzel kokuyorsun bebeğim."

"Çok korktun biliyorum." dedi kısık çıkan bir sesle. "Bir daha bu korkuyu yaşamayacaksın."

"Peki sen korktun mu?" dediğimde onun neler hissettiğini merak etmişim. Kendini suçlayacak olmasından korkmuşum. Bizimkilerin şakası olmasına bu yüzden sevinmişim. Beni koruyamadığını kollayamadığını düşünmesini istemiyordum.

Evet onun kanatlarının altında olmak çok güzel bir şeydi. Güçlü rollerine falan girmiyordum. Onun yanındayken istediğim gibi davranıyordum çünkü o beni benden önce düşünüyordu.

"Yani başta her şey onların planıymış haberin varmış ama sonra gerçekten kaçırıldığımı öğrenince korktun mu Karan?"

"Kalbim titredi." dedi kelimelerinin de titrediğine şahit olurken. "Bu üçüncü kere oldu ve ne kadar kötü bir şey olduğunu unutmuşken çok geçmeden yeniden hatırladım."

"İlki ve ikincisi ne zamandı?"

"İlki depoda patlama olduğunda seninle zamanında çıkamayacağımızı anladığımda. İkinci ise kollarımın arasında kan kusandı. İkisi de birbirinden kötüyken üçüncüsü seni neredeyse kaybetmemdi."

Parmakları tenimde gezerken bedenime masaj yapıyor gibiydi. Onun iri ellerinin tenimdeki keyfini çıkartırken gözlerimi kapatıp başımı boynuna yasladım. "Kendini nasıl koruman gerektiğini en kısa zamanda öğreteceğim sana. Hafta sonu çiftliğe geçeriz cumadan geçeriz hem artı bir günümüz daha olur." dedi Karan. Ona kafamı sallamakla yetindiğimde eline şampuan dökmüş saçlarımda ellerini gezdirmeye başlamıştı.

"Bazen şansa yaşıyorum diye düşünüyorum." diye mırıldandığımda yaşadığım olayın şokunu atlatabilmiş miydim bilmiyordum. Birileri oyun yapıp beni kaçırmaları için adam tutuyor sonra onların düşmanı olan adamlar tarafından gerçekten kaçırılıyordum. Üstelik bundan önceki yaşadıklarım bile azımsanacak şeyler değildi.

"Şşşt." diye ses duyduğumda ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi araladım. "Uyuyor musun Marin?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Rahat yeri bulunca mayışmışım biraz." dedim kaşlarımı çattığımda halen küvetin içerisinde olduğumuzu gördüm. Onun dokunuşları karşısında kendimden geçerken dudaklarımdan dökülen hoşnut ifadelerle uyku haline evrilmişim. Yaslandığım bedeninden doğrulduğumda vücudumu tamamen durulayıp küvetin içerisinde ağır hareketlerle çıktım. Onun bakışlarının beni izlediğini hissederken seslice yutkunmuştu.

Birkaç adım atıp asılı olan bornozu elime aldığımda beni izleyen bakışlarının arasında bedenime geçirdim. Bavuldan kendime kıyafetler ayarladığımda çok geçmeden Karan'dan arkamdan çıkmıştı.

"Uyu biraz yavrum." dedi Karan, karşıma alt tarafına havlu bağladı. Su damlalarının bedeninden dökülüşüne iştahlı bir ifadeyle bakarken alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Gece uzun olacak, şimdiden uykunu al."

Ona bir şey demeden kıyafetlerimi alıp bavulu kenara bıraktım. İç çamaşırlarımı giydikten sonra rahat alt ve üst takım olan saten geceliklerimi giydiğimde bakışlarım geniş yatağı buldu. Saçlarımı kurutmakta üşendiğim için küçük bir havluyla ıslaklığını aldım ve nemli bir şekilde bıraktım. Ağır adımlarla yatağa ilerlediğimde temiz nevresim kokularının arasında bedenimi yerleştirdim.

Üzerime örtüyü çekip gözlerimi kapattığımda uyumaya çalıştım. Dakikalar sonra Karan yanıma geldiğinde saçlarımın arasında titretici bir soğukluk hissettim. Saçlarımdaki ıslaklığı havluyla almakla yetindiğim için başka bir soğukluğun gelmesi bedenimi titretmişti. Karan yüzümü göğsüne yasladığında onun sıcak tenine sokuldum. Gözlerimi açıp bakmadığım için kafama vurulan yere buz koymuş olmalıydı. Tam uykuya dalacağım sırada kapının tıklanmasıyla gözlerimi aralamıştım. Karan ara ara tampon hareketlerle koyduğu buzu başımdan alıp yataktan kalktı. Onun sıcak tuttuğu tarafa geçip tekrar gözlerimi kapattım. Karan'ın geldiğini yatağın çökmesiyle anlamıştım. Uyku bilincimi tamamen ele geçirirken bileklerimdeki dokunuşlarıyla bana krem sürdüğünü çok geçmeden anlamış lakin tamamen tamamen uyku haline geçmişim.

Gözlerimi tekrar açtığımda tamamen hava kararmıştı. Odanın loş ışığıyla az bir aydınlatma mevcuttu. Kendimi koalanın ağaca yapıştığı gibi kocama yapışmış bir halde dururken kirpiklerimi masum bir ifadeyle ona kaldırdım. Bacaklarım karnına kadar çıkmış, yüzüm göğsünün üstüdeyken bedenim az bir şey yatakta az çoğunlukla onun üstüdeydi.

"Ya ben sol tarafta yatıyordum ne ara sağ tarafa geçtim?" diye sorduğumda gözlerimi kapatmadan önce bilerek onun yerine geçmişim. Ne kadar geçersen geçeyim beni asla yatağın solunda yatırmıyor kendimi hep yatağın sağ tarafında buluyordum.

"Şimdi bunu mu inada bindirdin Marin?" dedi Karan, kolları başının altındayken bana kaşlarını çatarak baktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır..." diye mırıldandığımda ikimizde bunun evet demek olduğunu biliyorduk. "Sadece niye bu kadar inat ettiğini anlamıyorum yatağın sağı solu mu olur ha ben yatmışım ha sen neden hep solda yatıyorsun?"

"Alışkanlık." dedi düz bir ifadeyle. Ona inanmayan bir tavırla baktığımda omuzlarını silmişti. Vardı bir derdi ama yakında öğrenirdim. Çünkü bu kadar ısrarcı davranması normal değildi. Çok kötü hasta olduğum bir gün sırf sol tarafta uyuyakaldığım için yatmamış uyanmamı beklemişti gözlerimi açınca da vakit kaybetmeyip sola geçmişti.

"Otelin güzel bir kısmı var oraya gideceğiz." derken yattığı yerden doğruldu. Uyumuş gözüküyordu ben uyurken benimle beraber yatmıştı. Ondan ayrıldığımda kalmasına izin verdim. "Uykunu aldıysan kalkalım güzelim."

"Aldım, kalkalım."

"Seveceğini umduğum bir şey var." dedi alaycı bir tavırla. Yataktan tamamen kalktığında kenarı da duran gömleğini alıp üzerine geçirdi. Düğmelerini alttan başlayıp yukarıya doğru iliklerken onu izlemekten kendimi alamamıştım.

Zihnime düşen aydınlanmayla birlikte harelerim genişlemişti. "Bana sakın direk deme!" dedim.

"Ben söylemedim güzelim sen söyledin." dedi Karan, yüz ifadesi aniden değiştiğinde kaşlarını hızlıca çattı. "Hay Serhat'ın ağzına ya iki gün takıla takıla onlar gibi oldum."

Onun hazırlanmasıyla birlikte bende hazırlanmak için koyuldum. Bavulda en az kırışmış olan elbiseyi elime aldığımda rengi bu gece için oldukça doğru bir seçenecek olacaktı. Kırmızı! Etek kısmı çapraz katlamalı bir şekilde gelirken bir bacağımda hafif yırtmacı bulunuyordu. Yırtmaç düşmanı kocama bakışlarım düştüğünde onun giydiğim ilk andan hoşnut olmayacağını biliyordum. Yakası açık, askıları omuza düşüyordu. Hafif straplez tarzı modeli olduğu için boynum tamamen açıkta kalıyor omuzlarımdan kollarıma düşen askılarla düz imajı veriyordu.

Üzerimdeki saten geceliği çıkarttım, elbisenin yandan fermuarını açtığım sırada Karan'ın sesini duymamla birlikte durdum.

"Boşuna süslenip püslenme zaten çıkartacağım."

"Karan bak bu elbiseyi çok seviyorum sakın yırtma tamam mı?" diye konuştuğumda alt dudağımı dışarı çıkartıp ona baktım. Üstelik sadece bir kere giymiştim. Bu elbiseyi İstanbul'daki evimden almıştım ve gördüğüm an bavuluma atmıştım çünkü çok büyük heveslerle almıştım.

"Yırtacağımı biliyorsun." dedi Karan kendinden emin bir şekilde konuştu.

"Kıyafet kalmadı giyecek ya! Yeter artık son kıyafet bükücü müsün nesin uzak dur benim kıyafetlerimden!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Giyme o zaman sende."

"Tamam giymiyorum." dediğimde elimdeki elbiseyi alıp onun suratına doğru fırlattım. Beklenmedik hareketimle elbiseyi tutamayıp yere düşmesine sebep olmuştu. Odanın içerisinde siyah iç çamaşırlarımla birkaç adım attığımda, "İç çamaşırlarımla çıkacağım bunu sen istedin." derken ciddi kalmaya çalıştım. Dudaklarımı birbirine bastırırken gülmek için kendimi zor tuttum.

"Marin! Çıldırma beni!" dedi gürleyen sesiyle. Fırlatmış olduğum elbiseyi yerden aldığımda hızlı adımlarla yanıma geldi. "Giy şunu üstüne tamam bir şey demiyorum."

Gülmek için büyük bir çaba sarf ederken onun kıskançlıkla bürünen bakışlarından uzak durdum. Elinden sertçe aldığımda yarım kalan fermuarı tamamen açıp elbiseyi vücuduma geçirdim. "Böyle böyle yola geliyorsun işte." dedim, laf söylemeden geri kalmazken.

"Hazırım ben çıkabiliriz sevgilim." dedim, saçlarımı ve hafif bir makyajımı yaptığımda aynada kendimi süzmekten geri alamıyordum. Buradan ilk girdiğim halimle şimdiki halimin arasında baya bir fark vardı.

Karan siyah gömlek ve siyah pantolondan yana şansını kullanırken onu farklı bir renkle görmek neredeyse imkansızdı. Çoğunlukla beyaz gömlek ya da koyu lacivert gömlek giyiyordu ama günün bir saatinde illa siyah gömlek giydiği oluyordu. Gün içerisinde iki kere gömlek değiştiriyordu ve şirketteki odasında dolabını gördüğümde şaşırmadan edememiştim.

Odanın çıkamamızla en üst kattan en alt kata geldiğimizde dakikalar olmuştu. Başka bir asansöre daha geçtiğimizde her bir adımımızda Karan elindeki kartı kullanıyordu. Zeminin birkaç kat altına daha indiğimizde kapı açılmıştı. İki koridor geçip bir kapıdan daha geçtiğimizde daha ne kadar gideceğimizi merak etmiştim. Bir odanın daha kapısını açtığımda geçmem için işaret etti.

Siyah koltuklarla döşenmiş, neon ışıklar varken odanın içerisindeki aydınlatma mordan kırmızıya doğru renk geçişleri sağlıyordu. Hafif bir müzik sesi gelirken, tempolu ama baş ağrıtmayan cinstendi. İçeriye geçtiğimizde alanın geniş olmasıyla birlikte bir kısım tamamen aynayla döşenmişti.

Aynanın olduğu kısımda ise direk vardı.

Direği hiç görmemiş gibi davranırken diğer detaylara bakmaya devam ettim. "Düşündüğümden daha güzelmış." dedim hayran olduğumu belirtirken gerçekten dediği gibi güzel bir kısımdı.

"Sadece biz olacağız rahat olabilirsin." diye açıklama gereği bulmasının nedeni benim ürkek bakışlarım ve adımlarımdı. Onun konuşmasıyla kocamın yerimiymiş gibi kendimi direkt koltuklara bıraktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne içmek istersin?" dedi Karan, mini bar gibi bir alanda durduğunda bakışlarını bana çevirdi. Eline kalın kristal bir bardak aldığıında içine büyük buz taneleri bıraktı. Buzların üzerine açık kahverengine sahip içeceği döktüğünde çeyreğine kadar doldurmuştu.

"Tekila!" dedim, büyük bir istekle. Ağzımın içinde ıslanma hissettiğimde yutkundum. "Bol limonlu." diye devam ederken bir an önce içmek istemiştim.

"Sevdim bakıyorum." derken yanıma gelirken bir elinde iki küçük shot bardağı bir elinde kendisi için viski vardı.

"Çok..." dedim elimden bardakları aldığıında koltuğun kenarındaki küçük masaya bıraktım. Tekilayı sevme nedenim tamamen yaptığı hareketten kaynaklanıyordu. "Yaptığını daha çok ama."

İleriye uzanıp shot bardağın kenarına takmış olduğu limonu aldığıında önce diliyle kendi dudaklarını ıslattı. Dişlerinin arasına limonu yerleştirdiğinde ona iştahla bakarken hızlıca uzanmak istemiştim ama Karan kafasını olumsuz anlamda salladı ve eline dizine vurdu. Ne demek istediğini anladığıında kucağına geçip bacaklarına oturdum. Yaklaştığıında dudaklarını öpmeye başlarken limon ekşi tadıyla onun dudaklarının sıcaklığı arasında eridiğimi hissettim. Dillerimiz birbirine karışırken elleri belimdeki yerini aldı. Beni kendine bastırduğında alt bölgede bir sızı kendini belli etmişti. Limonun dudaklarının arasından çoktan düştüğünü ayrıldığıımızda anlamıştım.

Shot bardağını kafama diktiğimde bu gece için bana fazlasıyla yeterli olacaktı. Ayık kafada olmam lazımdı.

"Bana hâlâ barda neler olduğunu anlatmadın. Tuncay'ı o hale ben mi getirdim?" dedim meraklı bir tınıyla.

"İki kişiyi dövmüşsün Marin, Tuncay da dövdüklerinin arasında ama o kadar kötü bir hale gelmesinin nedeni kendi sorumsuzluğundan kaynaklanıyor."

Karan gözlerini kıstığıında yüzündeki ifadeden benimle uğraşacağını anlamıştım. "Dansçı olmak istediğini bilmiyordum Marin." dedi boğuk çıkan sesiyle. Çenesiyle aynalı olan bölgeyi işaret etti. "Ta ki seni şu direkte görene kadar."

"Sadece sen gördün değil mi?"

"Keşke sadece ben görsem. Adamlar seni nasıl saklayacağını şaşırmış," dediğinde kaşlarını çatmış sesindeki kızgınlık ortaya çıkmıştı. "Üstelik çok cüretkar hareketler sergiliyordun. Bana direk dansı yaptın."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Şaşırmamıştım. Yapmışımdır kesin. Karan'ın cezanı çekeceksin sarhoşken yaptığın ne varsa ayık kafada yapacaksın dediğinde aklıma direkt olarak bu gelmeydi. "Tamam anlatma artık merak etmiyorum o geceyi." dedim dinlemek için meraksız durdum.

"Dur bu çok başıydı güzelim daha bir şey anlatmadım." dediğinde gece sanırım sadece benim için uzun olacaktı. Utanç duygum gün yüzüne çıkarken Karan büyük ihtimalle o gece benim yerime de utanmış olmalıydı. Diğer shot bardağına uzanmak üzereyken Karan beni durdurdu. "Hayır, sarhoş olmanı istemiyorum ağırdan al biraz."

"Sende içme o zaman..."

"Senin dudaklarından içme zevkini her zaman bulamayabilirim o yüzden ben içeceğim." dedi ve dudaklarımdan öptüğünde sert mayhoş tadı dilime dağıldı. Tekila tadıyla viskinin birleşmesiyle ortaya değişik bir tat çıkarken öpüşmemize yoğunlaştım.

"Sonra ne oldu?" diye sordum nefes nefese bir halde.

"Yalın ayaktın, bacaklarının olmadığını barda çaldırılmış olduğunu söyledin. Öyle ağlayıp durdun bacaklarım yok diye." dedi Karan büyük bir ciddiyetle. Yalan söyleme ihtimali yoktu.

"O yüzden mi mekana tekrar geldiğimizde bacaklarını almaya geldik dedin?" dediğimde kafasını olumlu anlamda sallamıştı. Utanç duygum beni tamamen ele geçirirken yanaklarıma sıcaklık yükseldi. "Rezillik."

"Senin yüzünden arabada kaza yapıyorduk,"

Kaşlarım havaya kalktığında, "Arabayı mı sürmeye çalıştım yoksa?" dedim korkuyla. Yapardım, benden beklenecek bir hareketti.

"Cık," dedi Karan, elindeki kristal bardağı kafasını dikti ve tek yudumda bitirdi. "Beni sürmeye çalıştın."

"Utanacağını bildiğim için yapmana izin vermediğim çok şey oldu Marin. Sabaha kadar seni zor uyuttum." diye devam ederken kaşlarım çatılmıştı. Daha neler yapmıştım bilmiyordum ama bu kadar rezillik yeter ve artardı.

"Ne mesela senin üzerine mi atladım?"

"Bilincin yerinde değildi, gerçekten çok aşırıya kaçmıştın. Birlikte olmak istedin, bunu yapmak istedin." derken elini çeneme yerleştirmişti. Dövmeli parmağını dudağımın üzerine getirdiğinde ıslaklıkta tenini boydan boya gezdirdi. Dudağımı kendine çekip iri parmağını içeriye soktuğunda bakışları beni ilgiyle izliyordu. Aralanan dudaklarımla elini ağızıma aldığımda dudaklarımı tenine değdirdim. Neyden bahsettiğini anladığımda karnımda hareketlenme olmuştu. Yanaklarımdaki

Özge Naz – Düşler Ağdı

sıcaklık daha çok artarken bunu yapmak istemek beni daha çok utandırmıştı. Daha önce bunu ona hiç yapmamıştım.

"Bak söylememle bile yanakların kızardı, pişman olabileceğini düşündüm o yüzden izin vermedim. Karım olman sana her koşulda dokunabileceğim anlamına gelmiyor bilmiyorum en azından bana yanlış çünkü ayık kafada değilsin her ne kadar istekli dursan da içtiklerinden dolayı yapıyordun bunu ve karımı gerçekten tanırıyorsam bunu yaptığını çok utanacaktın." dedi Karan, beni daha ne kadar şaşırtabilirdi bilmiyorum ama her kelimesinde daha çok şaşıırıyordum.

"Evet, güzel ve ince bir düşünce ayık kafada değildim ve ne yaptığımı bilmiyordum. Utanırdım hem de çok. Pişman olur muydum bilmiyorum sanırım bunu ancak yaptığımızda öğrenebiliriz." diye konuştuğumda bana her şeyi yapmama izin vermediği için rahatlamıştım. Gerçekten ince düşünceydi ve beni bir kere daha kendine hayran etmişti.

"Demek hep dansçı olmak istiyordun." dedi Karan, alay dolu bakışlarında buğulanma mevcutken elaya vurgun gözleri beni süzdü. "O gece biraz saçmalıyordun ama şimdi kendinde olduğuna göre eminim daha güzel performans sergileyeceksin."

Kollarımı koltuğun üst kısmına yasladığımda, "Benim için dans etmeni istiyorum." dedi boğuk çıkan bir sesle. Bunu istemesine karşılık ona hayatımda hiç dans etmemiş gibi bakarken gözlerimi gözlerinin içine diktim.

"Kedi gibi bakma öyle, hem bunu ceza olarak düşünme dans ederken görmek istiyorum seni Marin, gerçekten istiyorum bunu benim için dans etmeyecek misin?" diye konuştuğunda gözlerindeki tutku dolu ifadede bunu gerçekten gördüğüm için karşı çıkmadım. Bacaklarının üstünden kalktığımda üzerimdeki elbiseyi düzelttim.

Aynalarla kaplı alana geçtiğimde kendimi anım akışına bıraktım. Aynadaki kadınla göz göze gelince bunu kocam için yaptığımı kendime hatırlattım. Saçlarımı kabarttığımda doğal bir görüntü verdim. Direği elimin arasına aldığımda sıkıca sardım ve bir tur döndüm. Direğin boyumun yettiği en üst tarafa parmaklarımı yerleştirdiğimde kendimi yukarıya kaldırdım ve bacağımın birini direğe sardım. Sanırım ilkinde acemiliğimi atmıştım. Kafamı geriye attığımda saçlarım yere savrulurken ters bakış açımıla Karan'la göz göze geldim. Elbisemin yukarıya doğru sıyrılmasını umursamadan hareketler sergilerken Karan masada olan bardağı shot atmıştı.

Kendine ceza verdiğinin şimdi farkına varmıştı.

Her bir hareketimi gözünü kırpmadan izlerken arada dudaklarını birbirine bastırıyordu. Bedenindeki kasılmayı bu mesafeden bile anlayabiliyordum. Direğin en üst kısmından aşağıya doğru süzülüşümde ayaklarımı yere bastım. Ona doğru adımlar atarken her bir adımda aramızdaki duygu daha belirgin oluyordu.

"Beğendin mi?" dedim, sertçe yutkundüğümde aramızdaki mesafeyi sifıra indirip bacaklarına oturdum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Muhteşemdin," dedi Karan, gözleri bana hayran bir şekilde bakarken sesinden dağılan yoğun arzuyu bütün iliklerimde hissettim. "İşte benim bebeğim daha fazla hoşuma gidemezdi."

"Çok güzelsin." diye devam ederken yüzümün her bir tarafına dudaklarından izler bıraktı. "Benim güzelim, benim güzel karım."

"Kadeh kaldıralım." dedi ve uzanıp ince uzun bardakları eline aldığı anda birini bana uzattı. Elinden bardağı aldığımda dudaklarıma yaklaştırıp bekledim.

"Bu sefer kime?" diye sordum, onunla beraber ilk kadeh kaldırışında herkesle birlikte ikimiz için kaldırmıştık.

"Karan Milan'ın deniz kızına olan aşkına şahit olan herkese." derken birkaç saniye durdu ve devam etti. "Yani bunu okuyan herkese."

"Kaç kişiler?" dedim, meraklı bir ifadeyle. Hikayemize ortak olan insan sayısını merak etmiştim.

"Şu an iki milyon üçyüz bin."

"O zaman kaldıralım sevgilim. Bu güzel sevdaya eşlik eden herkese, satırları okuyup bizimle ağlayan ve bizimle gülen herkese." diye heyecanla konuştuğumda bardağımı onun bardağına değdirdim.

"En çok da bunu kaleme döken Özge Naz'a..."

Kaldırdığımız kadehi büyük bir mutlulukla içtiğimizde bu mutluluğun hep var olmasını diledim içten içe. Eğer hayatıma yeni bir aksiyon sokmazsa ben bu düzeyde devam etmek isterdim. Onun kucağında, onun kollarında, onun aşkından sarhoş olmuş bir halde bir ömür mutlu olabilirdim.

"Şimdi ben uslu uslu cezamı çektiğime göre sıra sende." dedim, meydan okurcasına bakışlarımı diktim. Bu gece herkes cezasını çekmeliydi.

"Ne cezası?" dediğinde biçimli kaşları çatılmıştı.

"Direk dansını sen istediğin için yaptım." dedim, ona durumu izah ederken yüzünde beliren ifadeyi silmeyi hedefledim. "Şimdi benim istediğim dansı yapacağım."

"Benim istediğim dans derken güzelim?"

"Kucak dansı."

Çatılı kaşları aniden havaya kalktı. Ne demek istediğimi tekrar duymak istiyor gibi bir hali vardı. "İhtiyacın olacak." dedim, alkol dolu bardağa uzandığımda avucumun arasına aldım. Onun eline tutuşturduğumda, "İç bence." diye devam ettim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan bardağı kafasına diktiğinde hızlıca geri bırakmıştı. Onun kucağına iyice yerleştiğimde ata biner gibi bacaklarına binmişim. Pantolonun kumaşını tenimde hissederken ona sürtünmeye başladım. Karan bunu yapacak olmama hâlâ inanmıyormuş gibi bakarken adem elması sertçe hareket etti. Kollarımı boynuna dolayıp onun bedeninde hareket ederken

"Sikeyim." diye hırladığında elaya vurgun gözlerine dağılan arzuyu yok etmek için kirpiklerini birbirine bastırdı. "Yap-yapma güzelim."

"Şşş." dedim uyarır bir tonda. Geriye düşen kafasını bana çevirmek için elimi yüzüne yerleştirdiğimde onu kendime çektim. Kaşlarımı çatarak baktığımda dudaklarımı araladım. "Gözlerini kaçırma benden."

"Sen benden replik mi çalıyorsun?" dedi sert bir tavırla.

"Daha neler..." dedim, tam olarak ondan lafını ona söylerken. "Sadece zevkten kıvranışını gözlerinde görmek istiyorum kocacığım."

Kendimi ona bastırıp kucağında hareket ettikçe Karan'ın ela gözleri simsiyah bir hale geliyordu. Soluklarını sertçe alıp verirken kaskatı kesilmişti.

"İn kucağımdan güzelim." dedi zorlukla, elini belime yerleştirdiğinde beni çekmek istemişti. Benim ona kenetlenmemle hiçbir şekilde kıpırdatamamıştı. "Hadi bebeğim."

"Eziyet ediyorsun ama!" derken acı içerisinde mırıldandı.

"Amacım o zaten."

"Siktir." dedi kısılan sesiyle. Her bir hareketimde altımda titrediğini görürken göğüs kafesi sertçe yükseliyordu. "Böyle yaparsan dayanmam ama ben."

"Dayanmanı isteyen kim Karan Milan?"

"Senin fenalığınla baş edemiyorum." diye hırlarcasına konuştuğunda beni iyice kendine çekti. Yukarıya toplanan elbisemde elleri kalçalarımdaya gezerken kendine bastırdı. Sertliği yutkunmama neden olurken ilk oturduğum halinden kat kat büyümüşü. Bir kaya kadar sertti ve gözümü korkutmuştu. "Dayanamıyorum sana." dedi kulağıma doğru fısıldadı.

Aniden üzerinden kalktığımda, "Odamıza geçiyorum ben." dedim hiçbir şey olmamış ona kucak dansı yapmamış gibi. Üzerimdeki elbisemin etek uçlarını düzelttiğimde onun bana şaşkınlıkla bakan bakışlarını umursamamaya çalıştım. İrileşen bölgesini işaret ederken, "Sende üstünü başını düzeltip gelirsin arkamdan, yukarıda görüşürüz aşkım." diye konuştuğumda arkamı döndüm.

"Marin!" dedi Karan, acı çeken bir sesle. "Şimdi gitme."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ona aldırılmayıp odanın dış kapısına doğru ilerlediğimde arkamdan seslendi. "Buraya gel!"

Arkama dönüp onunla bakışlarımı buluşturduğumda aynı şekilde oturduğunu gördüm. Kaskatı kasılmıştı. Ceza öyle değil böyle verilirdi. "Odamızda olacağım." dedim ifadesiz bir şekilde. Odanın kapısını açıp çıktığımda asansörün yolunu tuttum. Odanın dışına çıktığımda düz tutmaya çalıştığım yüz ifademi serbest bırakırken gülmeye başladım.

Asansörün gelmesini beklerken ara ara arkama bakıyordum. Odanın kapısı hâlâ açılmamıştı. Asansör gelince kendimi içeriye attım ve zemin kata çıkan tuşa bastım. Kapı tam kapanmak üzereyken Karan olduğunu bildiğim bir el son anda durdurmuştu.

"Kaçar gibi gidiyorsun." dedi Karan, kaşlarını aynı şekilde çatılıydı. İçeriye girdiğinde yanıma geçti ve sırtını metal duvara yasladı. "Beni beklemeden nereye gidiyorsun?"

"Anca indir..." derken bakışlarım pantolonuna düştüğünde harelerim genişlenmişti. "İndirememişsin." deyip cümlemi tamamladığımda alt dudağıma işkence etmeye başladım.

"Demek bana ceza vermek istedin..." dedi Karan, tehditkar bir ifadeyle bana baktı. Gözleri korkmamı söylüyordu. Elini durdurma tuşuna bastığında asansör aniden durmuştu. Adımlarını bana attığında üzerime gelmeye başladı.

"Karan benim kapalı yerde kalma fobim var." dedim titreyen sesimle, beni duvarla kendi arasına almasına karşılık hızlıca konuştum. "Çalıştır şunu."

"Ben yanındayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok güzelim." dedi ve kollarını iki yanıma koyduğunda beni kendine çekti. "Kapalı yerde kalma fobinin olmadığını biliyorum ama sıkışınca yalan söyleme hobinin olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni."

"Beni benden iyi tanımandan nefret ediyorum."

Beni döndürüp sırtımı kendine yaslarken elleri omuzlarımdan aşağıya düştü. Elbisemi aşır çıplak bacağıma değerken tenlerimizi bir yapmak adına aramızdaki mesafeyi sifıra çekti. Karnımdaki kelebekler tekrar kendini gösterirken altındaki sertliği her defasında yutkunmama neden oluyordu.

"Yap-yapma!" dedim, en az onun kadar kötü bir haldeyken zorlukla mırıldandım. "Kameralar var."

"Bu yaptığın çok kötüydü." dedi, sert bir tavırla. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Hissediyor musun beni?"

"Hı hı." diye fısıldadığımda Karan beni rahat bırakırken asansörü tekrar çalıştırmıştı. Dakikalar sonra odamıza geçtiğimizde yüzündeki ifade değişmemişti. Burukluk vardı. Yarım kalmışlık. İstedliğini alamamıştı. Yatağın kenarına geçip oturduğunda birkaç dakika öylece durdu. Büyük

Özge Naz - Düşler Ağdı

ihtimalle kendine gelmeye çalışıyordu. Üzerindeki siyah gömleğini çıkartmaya başladığında onu izlemeyip kesip yanına geçtim.

"Pişman olup olmayacağımı öğrenmek ister misin?" diye sorduğumda yatağın kenarında oturmasına karşılık ona yukarıdan baktım.

"Ne?" dedi anlamaz bir ifadeyle.

"Yapmak istiyorum, Karan." dedim, kendimden emin bir şekilde deli bir cesaretle konuştum. "Sen bana çok güzel hisler veriyorsun, senin de beni hissetmeni istiyorum."

"Marin bebeğim..."

Üzerindeki gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda kafamı iki yanına salladım. "Beni durdurmanı istemiyorum." dedim, en son istediğim şey durmakken yüzünde yer alan buruk ifadeyi tamamen silmek istiyordum.

"Durdurmanı istemiyorum bebeğim." dedi Karan, elaya vurgun gözleri koyulaştığında bana parıldayan bir ifadeyle baktı.

bu
emojiden
sonrası
tamamen
+18'dir
rahatsız
olanlar
varsa
diğer
bölüme
geçebilir
bölüm
yoksa
görüşmek
üzere

Üzerindeki gömleği titreyen ellerimle çözmeye devam ederken Karan beni öylece izliyordu. "Kucağıma gel şimdi." dedi ılımlı bir sesle. "Yardımcı olacağım sana."

Bacağının birine oturduğunda bacaklarının arasına yerleşmişim. Ona beklentiyle baktığımda, "Ağzını aç bebeğim." dedi, koyulaşan hareleriyle. "Isırma sakın Marin, bu elime benzemez bak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Araladığım ağızla birlikte bakışlarımla ondan ayırmazken iri elini içeriye koyduğunda dilimin üzerine baş parmağını yerleştirdi. Damarı belirgin olan parmağını ağızımın içinde hissederken içeriye hapsettirdi. Dilimi üzerinde gezdirip tamamen ıslattığımda Karan bana değişik duygularla bakıyordu. Dişlerimi hafifçe bastırdığımda aniden kaşlarını çattı.

"O dişlerine sahip çık." dediğinde dişlerimi bastırmayıp onu ağızımda tamamen ıslatırken çıkardığım seslerle birlikte devam ettim.

"Aferin güzel karıma," dedi Karan, boğun çıkan sesiyle. Sesinden akan yoğun duygu kanımı daha çok kaynatıyordu. "Ama bu kadar değil." derken baş parmağını çıkartıp işaret ve orta parmağını ağızımın içinde ittiğinde öncesine nazaran daha geniş olmasıyla daha yavaş hareket ettim. Parmaklarını tamamen ıslatırken dilimle yaladım.

"Sikeyim." diye hırladığında gözleri tamamen kararmıştı. "Elimle bile eriyip gidiyorum asıl olanı düşünemiyorum artık."

Elini tutup dudaklarımın arasından çıkardığımda tamamen ıslanmış olmasıyla parmakları parlıyordu. Dövmelerinin üzerine bakarken bakışlarım irice duran erkekliğine düştü. "Hadi... Yapmak istiyorum hayatım."

"Korkma yemeyeceğim." dediğimde dudaklarım kenara kıvrılmıştı. Onun kucağından indiğimde dizlerinin önüne geçtim. Pantolonun kemerini çıkartırken bakışlarını bakışlarımdan ayırmıyordu. Her soluğunu sertçe vuruyordu.

"Isırmayacağım daha doğrusu." dedim ve çözdüğüm kemeriyle pantolonun fermuarını açtım. Karan bana yardım edip pantolonunu aşağıya sıyırmak için yataktan bedenini hafifçe kaldırdı.

"O seni yer ısırır ama."

"Beni korkutamaz." dedim, kendimden emin bir şekilde. Siyah boxerını gördüğümde elimi üzerinde gezdirirken sıcaklığını hissetmeye çalıştım. Şu an taştan daha sert bir şeyle karşı kaşıyaydım. Siyah boxerını çekip tenini ortaya çıkartırken her hareketimi dikkatle izliyordu. Gördüğüm manzara karşısında nutkum tutulurken her görüşümde gözümü doyurmaya yetiyordu.

"Eline al bebeğim." diye direktif verirken parmaklarımın arasına erkekliğini aldım. Oldukça dik ve sertken ıslanmış olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Dizlerimin üzerine çöktüğümde iri erkekliğini avucumun arasında çekiştirirken Karan gözlerini kapattı. "Yavaş ol Marin!"

Elimin arasında onun daha önce sevişmemiz sırasında yaptığı gibi gel git yaparken daha da büyümesi biraz gözümü korkutmuştu. Neredeyse karın kaslarına kadar uzuyordu. Eli ile aynı kefeye koyulamazdı. Dilimi uzatıp ucunu değdirdiğimde Karan sertçe soluk saldı. Elini saçlarımla üzerine yerleştirirken yavaşça okşadı. Tenini dudaklarımda hissetmek midemi bulandırmazken dilimi daha çok üzerinde gezdirdim. Yarısına kadar ıslattığımda her hareketimde

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan'ın simsiyah gece gibi kararan gözlerine bakıyordum. Önüme düşen saçlarımı geriye atarken karın kasları kasılıyordu.

"Siktir." dedi, sertçe. Dudaklarımı aralayıp tamamını hissetmek isterken yarısına kadar almıştım. "Hepsini alamazsın."

Geri çıkarttığımda ıslaklığım onun ıslaklığıyla bir olurken parmaklarımı erkekliğinde gezdirmeye devam ettim. Tekrar ağzıma aldığımda yarısından çoğunu almamla birlikte saçlarımın üzerindeki baskısıyla tamamını alabilmişim.

"Ah," diye inledi. "Marin... Bebeğim."

"Dişlerin..." dedi hırlarcasına, kendini tamamen bana bıraktığında onun bana yaptığı gibi güzel hisler vermeye çalıştım. Dokunuşlarımda kendinden geçiyor olması beni daha çok heyecanlandırırken her bir sonrakini daha iştahla yapıyordum. "Sikeyim çok iyisin güzelim."

"İşte böyle." derken onun adımı haykırması hoşuma gidiyordu. "Marin! Ah!"

Son hareketlerimle kendinden geçişiyle birlikte geriye çekildiğimde Karan erkekliğini ellerinin arasına aldı. Boşalmasıyla birlikte tamamen rahatlarak zevkle inlemelerini ıslanmama neden olmuştu.

"Pişman olmadım." dedim, dudağımın kenarından akanları elimin tersiyle silerken ona gülümseyerek baktım.

"Sen..." dedi Karan, nefes nefese bir halde beni kendine çektiğinde kucağına oturttu. "Sen nasıl bir şeysin Marin. Yok ediyorsun beni."

"Devam etmek istiyorum." dediğimde ona gecenin sabahına kadar doymayacağımı biliyordum.

"Daha başlamadık bebeğim." dedi Karan, tutkumuz birken yıllar geçse bile hep ilk günkü gibi olacağı aşıkardı.

﴿ BÖLÜM 68 ﴾

68. BÖLÜM “TEST”

KARAN MİLAN

Bir yangın gibi parlayan bal renkli irislerini bana diktiğinde, "Devam etmek istiyorum." dedi kendinden emin bir şekilde. Gözlerinde gördüğüm ifade hissettiğim duyguları en üst seviyeye çıkartırken sabaha kadar durmayacağımız aşıkardı.

"Daha başlamadık bebeğim." diye boğuk çıkan sesimle konuştuğumda bedenindeki kasılmayı fark ederken kendimi onun karşısında hiç tutamıyordum.

O kadar dayanılmazdı ki, bana ne yaptığının çoğu zaman farkında bile değildi.

Onu kucağımdan kaldırıp yatağa yasladığımda soğuk çarşafa değmesiyle teni titrek bir hale büründü. Üstemdeki düğmeleri açılmış gömleği kollarımdan sıyırıp tamamen çıkardığımda altımdaki pantolonu da çıkardım. Siyah boxerımı çıkarmayıp alt bedenimi kapattığımda erkekliğimi bir süre daha içeride tutmaya çalıştım. Marin yatakta yukarıya doğru çıktığında ona yaklaştım ve üzerine eğildim. Kollarımı iki yanına koyduğumda bedeni her zamanki gibi benim için yanmaya başlamıştı.

Üstüne giymiş olduğu bedeninin bütün kıvrımlarını saran kırmızı elbiseyi edepsizce süzerken dudaklarım iki yana kıvrıldı. Uzun bacakları tamamen ortadayken elimi hiç ayırmadığım geniş kalçasını güzel gösteriyordu. Dolgun göğüsleri dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu, bakışlarım ucu belirginleşmiş göğüs uçlarında durmuştu.

"Giydiğinden beri üstünden çıkartmak için sabırsızlanıyordum." derken parmaklarım omuzlarına düşen ince askılarda dururken elimin tersiyle pürüzsüz teninde gezindim.

Bakışlarını bana kaldırdığında, "Güzel olmuş muydum?" diye sordu masum bir ifadeyle. Bana bir şeyler sorarken o kadar tatlı oluyordu ki, vereceğim cevabı duymak için beni ilgiyle ve dikkatle izliyordu.

"Kıyafetle alakası yok, sen güzelsin. Elbise güzelse senin sayende..." dedim, gözlerimde bunu doğrulurken elbiseyi bu kadar güzel gösterinin kendisi olduğundan bihaberdi. "O yüzden rahatlıkla yırtabilirim."

"Kar-" demesine kalmadan iki askılarından tuttuğum elbiseyi kolaylıkla yırttığımda öfkeye bürünen bakışlarını gözlerimin içine dikti. "Ya yırtma demiştin sana!" derken öpmek için tuttuğum dudaklarını dışa doğru kıvrıldı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yenisini alırsız güzelim." dediğimde, omuzlarından tutunan elbisesini aşağıya doğru indirirken dolgun göğüsleri yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

"Sen gerçekten son kıyafet bükücüsün."

Uzanıp dudaklarına kapandığımda onu tutkuyla öpmeye başladım. Ellerini boynuma yerleştirip beni iyice kendine çektiğinde göğsüm göğsüne yapmıştı. Dilim dudaklarının üzerinde gezinirken araladığı boşluktan içeriye sızdım. Dillerimiz buluştuğunda yoğun bir şekilde öpüşürken boynumdaki parmaklarının baskını arttırdı. Narin bedenini bedenime sürterken araladığı bacağıyla beni ortasına aldı.

Sırtını çarşıftan ayırdığında beni geriye doğru itti. Dudaklarımız ayrılmadan benimle beraber dönerken teninden akan yangınla ısıttığı çarşafa ben uzandım. Üzerime çıktığında bacaklarını iki yana ayırıp kucağıma oturdu. Kalçasını irileşen erkekliğime sürterken dudaklarından inilti döküldü. Elimi kalçasına yerleştirdiğimde elbisesinin altından çıplak tenini kavradım. Acımadan sıkıldığımda kaşlarını çatmıştı.

"Üstte olmayı seviyorsun..." dedim kısık çıkan sesimle. Çevik bir hareketle onu tekrar altına aldığımda çatılı olan kaşları daha çok çatılmıştı. "Kucak dansının bir cezası olacak. O yüzden bu sefer değil."

Elbisesinden tutup tamamen yırtıldığında bedenini saran esaretten kurtulmuştu. Siyah iç çamaşırıyla karşımda durduğunda dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Yırtilan elbisesini yatağın dışına fırlattığımda üzerine tekrar eğildim. Tenine dökülen saçlarını geriye itelediğimde dudaklarımın kulağının altında boynunun köşesine bastırdım. Küçük dokunuşlarla öperken göğüs kafesi sertçe yukarıya kalkıyordu. Her bir dokunuşumda kalp atışı hızlanıyor onunla beraber benimde hızlanıyordu. Burnuma dolan kokusunu içime çekerken beni kokusuyla bile sarhoş etmeyi başarıyordu.

"Ne güzel kokuyorsun sevgilim. Saçların kokuna benden daha yakın nasıl kışkırtıyorum bir bilsen..." diye fısıldadığımda kokusunu ilk aldığım anı unutamıyordum. Hiç değişmiyordu aynı duyguları bana tekrar tekrar bahşediyordu. İçimde ölen her neyse tekrar diriltiyordu. "Kokunu kimse alamaz benden."

"Alamazlar." dedi titrek bir sesle. Sesi gibi bedeni de titriyordu. "Senin olanı senden alamazlar, Karan Milan."

Boynundan aşağıya doğru öpe öpe indiğimde göğüs arasına dudaklarımı bastırdım. İnce elleri saçlarımı bulduğunda beni parlayan gözleriyle izliyordu. Bakışlarının arasında sütyenini çıkardım. Göğüslerini avuçlarıma aldığımda dudaklarını ısırıldı. Yaklaşıp dilimi göğüs ucuna değdirdiğimde derin bir nefes alıp öylece durdu. Sertliğini dilimin ucuyla okşarken ellerimde aynı işlemi yapıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Göğüslerin..." dedim, başımı hiç ayırmak istemediğim yumuşaklık ellerimin arasında sertleşmişti. Benim için bedeninin bu şekilde tepki vermesi beni daha çok dayanılmaz bir yola sokuyordu. "Sikeyim çok iyiler bebeğim."

Diğer göğsüne gömüldüğümde dudaklarımla kuru olan yerleri ıslatırken nefes alış verişleri sıklaşmıştı. Hafifçe dişlediğimde saçlarımda dolaşan elleriyle saçlarımı sertçe çekti. İkimizde aynı anda inlediğimizde hareketi tekrarladım ve ona hem acı hem zevk verdim.

"Acıtıyorsun ama..." diye tatlı bir edayla mırıldandığında harlı gözleriyle bana baktı. "Ben sana böyle mi yapıyorum kocacığım?"

"Sen ne yapıyorsun Marin?" dediğimde elimi yanağına yerleştirip baş parmağımı ısırılmaktan kırmızılaşan dudağına götürdüm. Yavaşça gezdirip içeriye sızdığına parmağımı emmeye başladı. Islaklığıyla parmağımı hızlıca kavrarken dişlerini aniden bastırdı.

"Isırma Marin!" diye acı içerisinde inerken parmağımı çekmek istemiştım ama dişlerini öyle bir bastırmıştı ki bırakmıyordu. "Bebeğim bırak!"

"Bir daha ısıracak mısın?" dedi ağzının içinde parmağın hâlâ dururken anlaşılmaz bir şekilde konuştu.

"Ağzın doluyken konuşma."

Parmağımı zorla kurtardığımda göğüslerine tekrar gömülüp acıttığım yerleri dudaklarımı dokundurup acısını geçirmeye çalıştım. Dudaklarım kenara kıvrılırken ayrılmadan önce son kez ısırduğımda boğukça inledi. Kulağıma ilişen inlemesiyle alt bölgemde zorlama hissederken ikimize de eziyet ediyordum.

Göğüs arasından bakışlarımı ondan ayırmadan inerken her bir dokunuşumda vücudu kasılıyor soluğunu sertçe dışarıya vuruyordu. Göbeğine geldiğimde nefesini içerde tutarken alt dudağına dişledi. Karnının altında durduğumda dudaklarımı bastırdım ve gecenin karanlığında ay gibi parlayan teninin benim için titreyişine şahit oldum. İç çamaşırının üzerinden parmağımı sürttüğümde tadını dudaklarımda hissetmek istiyordum.

Bacaklarını tutup kaldırdığımda arasına geçip bedenimi yerleştirdim. "Bacaklarını hiç omuzlarımdan indirmek istemiyorum." dedim her bir hareketimi büyülenmiş bir şekilde izlerken parmakları çarşafı buldu ve avucunun arasında sıkı. Sıcak nefesimi iç çamaşırının üzerinden verdiğimde seslice yutkundu ve gözlerini kapattı.

"Gözlerini kaçırma." diye emrettiğimde her bir hareketimde kendinden geçişine şahit olmak istiyordum. Gözleri bir yangındı ve her baktığında beni yaktığından habersizdi. "Yangını görmek istiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yanıyorum Karan," dedi Marin hareleri gece gibi koyulaştığında kiraza bulanmış alt dudağını dişledi ve sabırsız bir sesle konuşmaya devam etti. "Senin için sana yanıyorum."

İç çamaşırının üzerinden dudaklarımı bastırduğmda hissettiğim sıcaklığı dudaklarımı kurutacak cinstendi. Kor bir alev yükselmiş kadınlığını kavuruyordu. "Benim için yanıyorsun." dediğimde elimle bölgesini avuçlarken tenime değen ıslaklıkla kan akışım hızlanmıştı. "Siktir." diye hırladığımda dudaklarımı kurutan sıcaklığından ıslaklığına ulaşmak için iç çamaşırının kenarından tutup kopardım.

"Aşkım onu yırtmasaydın bari!" dedi kızgınlıkla. "Her hafta onlarca iç çamaşırını almaktan bıktım!"

Yırtılan çamaşırını teninden tamamen kurtarıp ileriye fırlattığımda bacaklarından tutup onu kendime daha çok çektim. "Bir dahakine beraber alırız."

"Asla—"

Daha fazla konuşmasına izin vermeden dudaklarımı kadınlığının en üst tepesine bastırduğmda beli yay gibi gerilmişti. Bir eli çarşafı tutarken diğer elini saçlarıma daldırmıştı. Bacaklarındaki kasılmayı omuzlarıma dökerken beni bacaklarının iyice sıkıştırdı.

"Ah," diye inilti koıtu dudaklarının arasından. İlk dokunuşumla birlikte dilimi boydan boya gezdirirken benim ıslaklığım onun ıslaklığıyla bir olmuştu. Ezbere bildiğim teninde her bir zerresinde dilimi oynatırken hissettiği zevkten saçlarımı okşuyordu. "Karan!"

"Aşkım." dedi kısık çıkan sesiyle. Bakışlarımı ona kaldırdığımda dikleşen göğsünü elimin arasına alıp kasılmasını iki kat daha arttırdım. Dudaklarım kadınlığını okşarken ellerim göğsünü okşuyordu. Pürüzsüz teninden boncuk boncuk olan terler çarşafa akıyorken sıcaklığı en üst noktadaydı. Benim için yanıyordu. Benimde onun için yandığım gibi.

"Ah Karan!"

"Adım ne güzel dökülüyor dudaklarından." dedim, adım haykırması fazlasıyla hoşuma giderken duvara çarpan sesinin tonu duymak istediğim tek şeydi. "Hiç kesilmesin."

"Hadi yavrum." derken dakikalardır yaptığım tatlı işkenceden gözleri kararmaya başlamıştı. Omuzuma attığım bacakları titrerken bedenindeki terler damlaları aşağıya doğru süzülüyordu. Üst tepesine dişlerimi bastırduğmda iniltiden daha çok çığlık kopmuştu. Şu an öyle bir durumdaydı ki üfleğim bile bıçak darbesi etkisini veriyordu. "Ak bana," dedim, gelmek üzereyken kasılmalarının son demindeydi.

"Ahh Karan!" diye adım söyleyerek içindeki volkan dışarıya patladığında bedeni sarsıntıya uğradı. Bacaklarından tutup etkisini azaltırken boşalmasıyla birlikte rahatlamıştı. Yüzünde hoşnut bir gülümseme belirlediğinde çekiştirdiğim saçlarımı rahat bıraktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İşte böyle güzelim." Mabedime dudaklarımı bastırıp tadını dudaklarımda alırken onunla olan hiçbir şeyden iğrenmiyordum. Titreyen bedenine hafifletmek için onu öpe öpe yukarıya çıkmak için bacaklarını omuzlarımdan indirdim. Göbek deliğinden yukarıya çıkarken parlayan tenine her bir kıvrımına dudaklarımı kondurdum.

Boynuna kadar gelirken dudaklarımı kokusunu en çok aldığım yere bastırduğumda burnuma hoş kokusu doldu. Çenesinden öptüğümünden yanaklarına geçip öperken kıkırdamaya başlamıştı. Çıplak tenini süzdüğümde erkekliğim yuvasına geçmek için yanıp tutuşuyordu. "Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye fısıldadığımda sıcak nefesim tenine çarpıyordu. "Benim böyle bile getirebilirsin güzel karım."

Beni kendine çekip dudaklarımızı buluşturduğunda bacaklarını belime dolamıştı. Vücudunu bana bastırduğumda hissettiği sertlik onun kalp atışını hızlandırırken parmakları çıkarmadığım boxerın üzerine getirdi. Dudakları dudaklarımdan ayrılmazken narin ellerinin dokunuşuyla kendimi inlerken bulmuştum. Bedenini bana sürterken daha fazla dayanamayıp geriye çekildim.

"Hadi." dedi sabırsız bir ifadeyle. Onunla çoğu konu da aynıyken bedenlerimizin yataktaki uyumdan fazlasıyla hoşnuttum. Ne istediğini bilen bir kadındı ve utanmak yerine bunu apaçık bir şekilde belli ediyordu.

Onunla ilk birlikteliğimde o kadar çok heyecanlanmışım ki tamamen ona odaklandığım için üzerimdeki kıyafetlerimi bile çıkarmayı unutmuştum. O büyük ihtimalle bunu fark etmemiş ya da umursamamıştı bile. O an tek düşündüğüm ona nazik olmak ve canını acıtmadan teninin yangını söndürmeden daha çok alevlendirmektir. O ilk geceyi unutmadığım gibi her bir sonrakiyi öncekinden daha iyi ediyorduk.

"Ne hadi? Söyle bebeğim." dedim, ısrarcı bir ifadeyle her ne kadar benimle birlikte olmak istediğini gözlerinde ve vücudunun vermiş olduğu tepkide görsem de dudaklarından da kelimelere döksün istiyordum.

"Seni içimde istiyorum Karan," dedi inler bir ifadeyle. "Seni hissetmek istiyorum."

Üzerinden ayrıldım ve altımdaki boxerımı çevik hareketlerle çıkardığım ikimizde bütün çıplaklığımızla karşı karşıyaydık. Bakışları aşağıya doğru düştüğünde ilk zamanlardaki kadar korkarak bakmıyor tam aksine büyük bir istekle bakıyordu. Dilini dudağının üzerinde gezdirip ıslattığında yavaşça yutkundu.

Elimi çenesine yerleştirip her yaptığım gibi parmaklarını dudaklarında ıslattığımda geriye çekip erkekliğimi avucumun arasına aldım. Onun ağzının içindeki sıcaklıkla avucumun arasındaki sıcaklık bir olurken titrek bir nefes aldım. Bakışlarındaki isteğe yanıt vermek için bacaklarından tutup onu kendime çektiğimde sırtını çarşaftan ayırdı. Erkekliğimi mabedinin girişine yaklaştırdığımda ucunu değdirdim. Islaklığa ucunu değdirip çekerken buna aşırı derece de hem sinir olduğunu hem de azdığını biliyordum. Boydan boya sürterken, "Karan... Hadi sevgilim." dedi inleyen bir halde.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sana." dediğimde girişine dayadığımda onu belinden tutup kendime biraz daha yaklaştırdım. İçine tek hamlede girdiğimde erkekliğim duvarlarına çarpmıştı. "Aşığım." diye cümlemi tamamlarken dudaklarımız buluşmuştu. Onu öpmeye başladığımda bana büyük bir açlıkla karşılık verirken dudaklarının baskısı arasında mabedine iyice yerleştim. Kasılıp beni tamamen içinde sıkıştırdığında ilk seferinde biraz zorlanıyordu. Yavaş olsam canı daha acıyacağı için sert olmak zorundaydım. Tırnaklarını omuzuma bastırırken zevkini bana acı olarak veriyordu.

"Karan..." dedi kısık sesle. "Devam et, devam et hayatım." derken sesi yalvarır gibi çıkıyordu. Elimle yüzünü avuçladığımda dudaklarımı şakağına dayarken içinde gel gitlere başladım. Kısıkça inerken beni bu şekilde kıştırması dayanılmazdı.

"Seninle konuşmam hoşuna gidiyor mu?" diye sorduğumda onunla ilişki sırasında konuşmak benim fazlasıyla hoşuma gidiyordu. İçinde kıvranırken dudaklarından dökülen kelimeler beni daha yakıyordu.

"Çok." dedi tok bir sesle. "Çok gidiyor sevgilim. Sadece konuşarak bile beni getirebilirsin sesin ve kelimelerin öyle bir şey ki beni titretmeye ıslatmaya yetiyor."

"Dudaklarını parçalamak istiyorum. Her yerini... her yerini parçalayacağım Marin." derken onu yatağa yatırıp bileklerini ellerimin arasına aldım ve başının üzerine yerleştirdim. Bilekleri tahriş olduğu için çok acıtmadan tutmaya çalıştım. "Sabaha kalkamayacağız."

"Kalkmayalım." dedi Marin, beli yay gibi gerilirken karnımı içine çektiğinde bacaklarını belime dolayıp içinde gidip gelmemi kolaylaştırdı. "Sabaha kadar uyumayalım."

"Aşkım!" diye inledi dudaklarının arasında. "Hızlan." diye emrettiğinde yaptığım hareketleri hızlandırdım.

"Karan'ım." derken sesinin etkisi öyle bir şeydi ki, günlerce hiç susmasa onu bıkmadan dinleyebilirdim. Büyüleyici bir tondaydı ve her seferinde beni etkilemeyi başarıyordu. "Kocam." dedi ağzına yakışan kelimeyle bana böyle hitap etmesini bir ayrı seviyordum. Nadir söylüyordu ve benim için oldukça değerliydi. "Sevgilim." diye devam ederken gözleri kararmaya başlamıştı. "Her şeyim."

"Marin... çıldırtıyorsun beni." dediğimde benimde kasılmalarım başlamıştı. Duvarlarına çarparken beni kavrayışıyla içimdeki volkan dışa taşmak için sabırsızlanıyordu. Terimiz bir olurken, ikimizin de saçları sıcaklığımızdan ıslanmıştı. Nabzım onun içinde atıyordu ve içindeki sıcaklık benim yuvam olmuştu. "Sana nasıl yanıyorum görüyor musun bebeğim?"

"İkimiz birbirimize yanıyoruz ve kül olmaya hiç niyetimiz yok," dedi Marin, hareleri siyah bir mürekkep gibi koyulaştığında gözleri arzudan dolayı kapanmıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bileğindeki ellerimi çözüp bel oyuntusuna ellerimi koyduğumda onu kucakladım ve havaya kaldırdım. Kucağımda içinde gel gitlere devam ederken kollarını boynuma dolayıp yukarıya yükseldi. Zangır zangır titriyordu.

"Dayanamıyorum Karan," dedi inlemelerinin arasında boğukça. "Geleceğim sevgilim."

"Geleceğiz, ah siktir bebeğim..." dediğimde ikimizin de içindeki volkan dışarıya patladığında kollarımın arasında onu daha çok tuttum.

Bedenlerimiz aynı ritimle kasıldığında nabızlarımızı bir olarak atmaya başlamıştı. Erkekliğimden taşan sıcak sıvıları mabedine bıraktığımda rahatlamamın vermiş olduğu etkiyle yüzümüzde gülümseme belirdi.

İçine tekrar girmek üzereyken bakışlarını bana kaldırıp masum bir ifadeyle baktı.

"Bağlamayacak mısın?"

"Hayır," dedim net bir şekilde. Bakışlarım bileklerine düştüğünde belirgin olan kızarıklık canımı sıkımsı. "Bileklerin yaralı henüz canını acıtmak istemiyorum bebeğim."

"İzlerini sileceğini unutturacağını söylemiştin." dedi alt dudağını büzerken. Gözleri tutkuyla bakarken çıplaklığının karşısında gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Kendinden iz bırak, onların izi silinsin Karan. Bir tek böyle unutabilirim bana böyle unutturabilirsin."

"Sabah olduğunda bunu sen yaptın demek istiyorum gördüğümde hatırladığım tek şey senin eserin olsun." diye devam ederken kolundaki izlerin benim ona verdiğim zevkten dolayı olmasını istemiştim.

"Çok fenasın." dedim ve yataktan kalktığımda pantolonuma takılı olan kemeri elime aldım. Vakit kaybetmeden yatağa geri geldiğimde Marin bedenimi süzmekle meşguldü. Yatağın başına geçip ellerini bir araya getirdiğimde kemerin tokasını en sıkıya ayarlayıp başının üzerinden demir başlığa bağladım.

Onu tamamen arzuya tutsak ettiğimde bana iştahla ve sabırsızlıkla baktı. Elimi boynuna yerleştirip yavaşça sıkığımda nedense ona sert davranmamı benden daha çok seviyordu. Ben ona kıyamıyordum.

İçine tekrar yerleştiğimde ıslaklığından kolayca sızarken çok sert olmayacak şekilde kendimi ona ittirdim. Bedeni bedenimi öyle bir şekilde kabul ediyordu ki tamamen birbirimiz için yaratılmıştık. Adımı haykırarak bana akması yaşadığım en güzel zevkti.

"Öleceğim senin için." dedim, kıvrımları beni daha çok baştan çıkartırken onun karşısında bir mum gibi titriyordum.

"Yaşa benim için!" dedi sert bir tavırla.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yaşatıyorsun beni Marin. Hayat veriyorsun bana."

"Jan!" dedi haykırırcasına.

"Marin," diye hırladığımda içindeki kasılmalarım daha çok artmıştı. "Delirtiyorsun beni tenin, kıvrımların, her bir zerren beni delirtiyor. Senin için nasıl tutuştuğumu görüyor musun bebeğim bana neler yapıyorsun sen?"

Başı geriye düştüğünde kemere daha çok asıldı ve bacakları titremeye başladı. Uzanıp dudaklarına yapıştığımda yaşadığı zevki arşa çıkarmaya hedefledim. Dokunuşlarımla titremesi çoğalırken içine kaçınıcı gelişimdi bilmiyordum. Her seferinde daha çok istetmesi çıldırtacak raddeye getirmişti. İkimizde durmak bilmiyorduk.

"İçinde nabız atmam sana nasıl hissettiriyor?"

"Doyumsuz." dedi çığlık atmaktan sesi tamamen kısılmıştı. "Doyumsuz hissediyorum Karan, tenlerimiz hiç ayrılmasa bile sana doyabilecek gibi değilim."

"Artık uyumalıyız sevgilim, farkındaysan gündüzlerimiz gece, gecelerimiz gündüz oldu. Yine sabah ettik saat yedi olmak üzere." dedim ve bağladığım kollarını çözdüğümde onu kucağıma aldım.

Küvete doğru ilerlediğimizde onu kendimden ayırmadan güneşin doğuşu manzarayı kaplarken küvetin içerisine girdik. Yorgun düşen bakışlarını doğmak üzere olan güneşin hafif kızıllığına çevirdiğinde yüzünü göğsüme yasladı. Nefes alışverişlerini düzene sokmaya çalışırken ikimizde tamamen bitap düşmüştük. Uzanıp suyu açtığımda bedenimizi suya tamamen bırakırken kollarımın arasında güzel karımla birlikte güneşin doğuşunu izlemeye koyulduk.

+18

kısım

bitmiştir

buradan

sonrasını

okumaya

devam

edebilirsiniz

MARİN MİLAN

"Geçti... geçti." diye sakın çıkan seslenişini iştirken çığlık çığılğa olan ağlamalarıma son vermeye çalışıyordum. Gördüğüm kabustan ağlayarak uyandığımda dudaklarımdan kopan hıçkırıklara engel olamıyordum. Rüyamda ağlıyordum ve uyandığımda da ağlıyordum. Günlerdir

Özge Naz – Düşler Ağdı

böyle oluyordu. Rüyamda ne görüyorsam aynısını uyanarak yaşıyordum. Önceki günlerde kusuyordum kusarak uyanmışım.

"Sadece kabustu." dedi Karan, beni kollarının arasında sakinleştirmeye çalışırken parmakları saçlarımın üzerinde gezdi. Doktor bana verilen ilaçların etkisinin geçtikten sonra ruhsal anlamda büyük bir çöküş yaşayacağımı söylemişti. Haplara ihtiyaç duyabileceğime, bedenimin alışkanlık edebileceğini söylemişti çünkü ne kadar doz verildiğini kimse bilmiyordu.

"Ağlama hadi bak bana." derken beni kendinden ayırmaya çalıştı. Yüzüm göğsüne gömülü bir halde dururken göz yaşlarım çıplak göğsünü ıslatıyordu. "Sakin ol bebeğim, sakın ol."

"Çok gerçekçiydi..." diye mırıldandığımda burnumu seslice içime çektim. Onun teninden ayrıldığımda elimin tersiyle yanağımdaki yaşları sildim. "Gerçek sandım."

"Ne oldu?" diye sorduğunda elleri yüzümü avuçladı ve parmağını tenime sürttü. Bakışları bana endişeyle bakarken bu durumumdan nefret ettiği ortadaydı. "Ne gördün hadi anlat bana."

"Hiç." dedim, gördüğüm kötü kabusu ona anlatmak istemezken. "Hiçbir şey görmedim."

"Marin bebeğim." dedi sertçe. "Hiçbir şey görmediğin için mi ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum, öyle bir içimden geldi."

"Hani sen bir daha ağlamayacaktın? Hani sondu?"

"Benim sonlarım sonsuz niyeyse bitmiyor aşkım." dediğimde ondan tamamen ayrıldım ve sırtımı yatağın başlığına yasladım.

"Evet fark ettim onu, evlendiğimizden beri bu son tekrarı olmayacak dediğin ne varsa en az yüz kere tekrarladın."

Ona omuz silktiğimde, "İyi yönünden bak, bunu sana birlikte uyumak, kahvaltı etmek, duş almak için demiştim. Demek ki bazı şeylerin sonu hiç olmamalı." diye mırıldanırken kendime gelmeye çalışıyordum. Gözlerimdeki yaşları tamamen sildiğimde rüyanın etkisinden tamamen kurtulmuşum.

"Olmamalı sevgilim." dedi ve uzanıp alnımdan öptü. "Bizimde bir sonumuz olmamalı."

"Bileklerin acıyor mu?" diye sorduğunda bakışları bileklerime düşmüştü. Kendisi yapmamak için ısrar etse de ben dayanamamış yapmasını istemiştim. Benden kendisini gizlemesini kendisini tutmasını istemişim.

"Sızlıyor sadece."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Konu sen olunca hiçbir şeyde kendimi tutamıyorum." dedi Karan, sıcak bir sesle. "Krem sürelim hemen." diye devam ederken komodinin üzerindeki kremi alıp bileklerime sürmeye başladı.

"Ben bu işi sevdim bu arada. Gözümü açtığımda hep farklı bir yerdeyim." dedim, sabah yedide zorla uyuduğumuz için büyük ihtimalle öğlen çoktan olmuştu. Önceden en az on saat uyuyan ben artık beş altı saat uyusam otomatik olarak kalkıyordum. Daha doğrusu kocam kaldırıyordu bende sorun çıkarmamaya çalışıp uyanıyordum.

"Mardin'e döneceğiz az kaldı." dedi Karan, krem sürmeyi bitirdiğinde geri eski yerine bıraktı. "Sen sıkılma diye her gün bir odada gözümü açarız. Konakta odadan çok ne var."

"Konak kaç odalı?" diye sorduğumda uzun zamandır aklımdaydı. "Geçen sayayım dedim onuncu odaya gelince üşendim üstelik sadece alt kattaydım üst katlara bakamadım bile."

"Yirmi bir olması lazım."

Bakışlarım irileştiğinde, "Ne?" derken şaşırmadan edememiştim. Yirmi bir tane oda mı? Daha neler... "Saray mı orası?"

"Dediğim gibi sadece biz kalmıyorduk. Babamın kardeşleri de vardı, dedelerim aklına gelebilecek bütün akrabalarımınla yaşıyorduk. Bize az geliyordu." dedi Karan, çok normal bir şey anlatıyormuş gibi konuşuyordu.

"Aşiret olmak böyle bir şey demek ki." dedim, şaşırmadan edemezken. Teyzemle yaşadığım için tek akrabalık kavramım o iken onu da hiç akraba olarak görmemiş anne yerine koymuştum.

"Sen nesen?" dedi Karan, bozulan suratıyla. "Padişahın kızı mı? Sende aşiretsin."

Gülmemi bastırmaya çalışırken. "Hayır yani baksana ben hep uzaktım buralara akraba olarak gördüğüm bir teyzem vardı. Babam ve abim. Baba tarafım annemle anlaşamadığı için alakayı uzun yıllar önce kesmiş yani bizim aşiret çekirdek aileden oluşuyor." dedim ona açıklamak isterken.

"Beraber büyüyeceğiz." dedi kendinden emin bir şekilde. "Konakta odaların dolması lazım."

"Valla bana hiç bakma Karan." derken ciddi bir tavırla konuştum. "Hem evin tek çocuğu sen değilsin. Çağırın Berivan'ı gelsinler. İkizlerde var, onları da evlendirin hemen. Bak bana yer kalmayacak bile--"

Yataktan hızlıca kalkışımla birlikte odanın içerisinde bulunan tuvalete doğru son hız koştum. Yere kusmamak için elimle ağzımı sıkıca kapattım. Neredeyse kusmak üzereyken aklıma gördüğüm rüyalar gelirken kendimi zorla banyonun içerisinde atmış klozete doğru eğilmiştim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Öğürmemle birlikte içimdekileri boşalttığımda kırmızı renk görmeyişimle rahatlamıştım. Rahatça kustuğumda geriye çekilirken Karan yüzümü silerken bana korkuyla baktı.

"İyi misin sevgilim?" diye sordu endişe içerisinde. Bakışlarımı ona kaldırdığımda yutkundum. Boğazım neredeyse tahriş olmuştu. Sifona bastığımda çömeldiğim yere oturdum. "Ne oldu birden bire?"

Uzanıp alınma dudaklarını bastırdı. "Ateşinde yok, hasta mı olacaksın acaba?"

"Bilmiyorum..." diye mırıldandığımda bir anda ne olduğunu anlamamıştım. Üstelik hiçbir şeyimde yoktu. Dün ağır şeylerde yememiştim. "Midem kalktı bir anda." derken aklıma düşen fikirle birlikte gözlerim aniden açılmıştı. Ellerimi saçlarımın içerisinde dolaştırıp düşünmeye çalıştım.

"Bugün günlerden ne?" dediğimde titreyen parmaklarımı açıp geriye doğru günleri hesaplarken karıştırmamaya çalıştım. "On beş gün oldu..."

"Neyi hesaplıyorsun?" dedi Karan, meraklı bir ifadeyle ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Reglimi." dedim, sakın bir sesle. Bakışlarımı ona kaldırdığımda gözlerinin içine baktım. "Hamile olabilir miyim Karan?"

"Siktir." diye tısladı Karan. Böyle bir şey dememi beklemediğini belli etmişti. Sadece bir ihtimaldi ve kusmamla aklım ilk ona yormuştu bu durumu.

"Hasta hissetmiyorsun değil mi?" dedi emin olmak istercesine. "Sadece miden bulandı yani?"

"Evet." dediğimde içimden tekrar tekrar hesaplıyordum. "Reglimde gecikme yok daha doğrusu daha geçen oldu bitti. Ama bir yazı okumuştum hamile olanlar regl olabiliyormuş."

"Tamam... önce yerden kalk soğukta oturma." derken beni kaldırırken lavaboya geçip elimi yüzümü yıkadım. Beraber banyodan çıktığımızda odanın içerisine adım atarken birbirimize bakıyorduk.

"Hamile misin ki?" dedi.

"Öyle miyim ki?" dedim.

"Olabilir misin ki?" dedi.

"Olamaz mıyım ki?" dedim ve durdum. "Bu böyle uzar gider. Eczaneden test alıp emin olalım mı? Ben dayanamayacağım içime kurt düştü emin olmamız lazım."

"Tamam," dediğinde odanın içerisinde volta atmaya başladı. "Tamam..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan." dedim strese girdiğinde olduğu yerde gezmeye başlıyordu ve şu an tam olarak onu yapıyordu. Yanına geçtiğimde onu durdurdum ve kollarını bedenine doladım. "Sakin ol sevgilim."

Saçlarımın üzerinden öptüğünde, "Ben hemen çıkıyorum şimdi eczaneye gideceğim. Sana test alıp geleceğim. Odaya kahvaltı söylerim sen kahvaltını yap beni bekleme, istediğın başka bir şey varsa söyle getirsinler." dedi ve benden ayrıldığında kıyafetlerini giymeye başladı. Karan dakikalar sonra çıktığında odaya kahvaltı gelmiş ama hiçbir şey yiyememiştim. Onsuz da yemek istemediğim için öylece dururken her şey soğumuştu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra odanın kapısı açıldığında bakışlarımı kaldırdım ve oturduğum koltuktan kalktım. "Çatladım var ya burada." dedim sabırsız bir ifadeyle. "Yani az kala çocuğu doğuruyordum."

Bana poşeti uzattığında içinin neden bu kadar dolu olduğunu anlamamıştım. İçine hızlıca baktığımda gördüğüm kutularla saçlarım istemsizce çatılmıştı.

"Dört tane almışsın." dedim, paketleri içinden çıkardığımda. "Bir tane de yeterdi."

"Emin olmak için farklı markalardan da aldım." dedi Karan, mantıklı olarak. "Testi yapalım hemen sonra hastaneye de gideriz."

"Heyecandan çişim gelmişti zaten." dedim, yerimde duramazken kendimi hızlıca tuvalete attım ve çıkardığım paketlerden birinin talimatını okuyup birebir uyguladım. Ellerimi yüzümüğ yıkayıp kendime gelmeye çalışırken içim içime sığmıyordu.

"Şimdi ne kadar bekleyeceğiz?" dedi Karan, benim kapıyı açmamla birlikte banyoya girmişti. Geniş banyonun içerisinde ikimizde farklı alanlara dağılırken heyecandan yerimizde duramıyorduk.

"On dakika yazıyor kağıtta." diye yanıtladım. Dakikalar geçmek bilmiyorken ne yapacağımı şaşırılmıştım. "Karan..."

"Marin..."

"Ya hamileysem? Karan ben iki gündür alkol kullanıyorum ya bir şey olduysa?" dediğimde aklına düşen durum beni fazlasıyla korkutmuştu. Üstelik az buzda içmemiş sarhoş olana kadar içmiştim. "Allah kahretsin ya! Bunca zaman içmedim içmedim hamile olacağım zaman mı içesim tuttu!"

"Nasıl bir anne olacağım şimdiden belli!" derken dudaklarım aşağıya doğru kıvrılmıştı. Bedenimin titrediğini hissederken elim istemsizce karnıma gitmişti. "Nasıl böyle sorumsuz davranabildim? Üstelik korunmadığımız halde çocuk istediğimiz halde gidip alkol aldım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şşş sakin ol." dedi Karan, yanıma geldiğinde beni kendine çekti ve sarıldı. İkimizin de kalbi olduğundan fazla atıyordu. Onun kalp atışları kendi kalbimde hissederken ritmik hareket etti. "Kesin bir şey yok, hamile olmayabilirsin. Kendini şimdiden harap etme."

"Hamileysen eğer..."

"Eğer hamileysen dün yarım bıraktığım işi tamamlayacağım." dedi oldukça sert bir şekilde. Bakışlarımı ona kaldırdığımda öfkeye bürünen gözlerini gördüm. "Şerefsizler benim hamile karımla mı oyun oynadılar?"

Hamile karım... Ne güzel demişti! Hamile olma ihtimalim bile güzelken olursam çok daha güzel olacaktı. Bu düşünce istemsizce gülmeme neden oluyordu.

"Şimdi bırakalım onları." dedim içim içime sığmıyordu ve bakışlarımı fayans zeminin üzerine dizdiğim test çubuklarından ayırmıyordum. "Zaten eğer öyleysen duyunca çok kahrolacaklar kendi kafalarına kendileri sıkırlar."

"Bu arada onlardan ne haber?" derken ne durumda olduklarını merak etmişim. Üçü de bırakırken oldukça kötü bir haldeydi. Aralarında en kötüsü Demir'di. Karan bütün sinirini ondan çıkarmış gibi duruyordu.

"Aynılar kurtulamadılar."

"Ne olacak peki? Ya bir şey olursa?" dedim sıkıntıyla.

"Bunu kendileri istediler, cezalarını çekecekler öz kardeşime bile acımam hepsi sonuna kadar hak etti."

"Kolay kolay affetmeyeceğim ama bilmiyorum yine de kıyamıyorum sanırım." diye mırıldandığımda üzülmeden edemiyordum.

"Boş ver sen onları, düşünme bile."

"Değilsen üzülür müsün?" diye sorduğumda onun ne düşündüğünü merak etmişim. "Ben üzülürüm sanırım ama sevinirim de bir yandan. Çünkü sorumsuz davrandım biraz ona zarar gelmesini istemiyorum."

"Sen zaten bilerek ona zarar vermezsin bebeğim," dedi Karan sıcak çıkan sesiyle. "Bugün değilse bile bir gün burada bir can olacak."

"Bizimde bir bebeğimiz olacak." dedim onu onayladığımda. "Düşüncesi bile çok güzelken hamileysen eğer havalara uçarım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Üzülmeni istemiyorum Marin." dedi Karan, normalden fazla heyecanlandığını gördüğü için beni aniden kesmişti. O ise sert çehresiyle aynı duruyordu. Lakin gözlerinin içi parıl parıldı. Gözler asla yalan söylemezdi.

"Tamam sakin olacağım." dedim heyecanımı saklamaya çalışırken sakin olmaya çalıştım lakin neredeyse imkansızdı. "Sadece heyecan yaptım."

"Titriyorsun." dedi Karan, söylediklerimi yapacağıma inanmıyordu.

"Senin de kalbin çok hızlı atıyor ben bir şey diyor muyum?" dedim, kalbinin hızı yavaşlamazken yüzünü vurmaktan geri kalmadım. Yüzü ne hissettiklerini saklıyordu ama vücudu her zaman izin vermiyordu.

"Duracak sanki..."

"Süre doldu." dedim, duyduğum alarm sesiyle birlikte ondan ayrılıp çubukların yanına geçtim. Gördüğüm manzarayla birlikte suratım aniden düşmüştü ce kalp atışlarım yavaşlamıştı. "Dördü de tek çizgi."

"Yani?"

"Birkaç dakika daha bekleyelim." dedim fazlaca beklememize rağmen yine de hemen kestirip atmak istemedim. "Eğer iki çizgi olursa hamileyim demektir."

"Yarım saat oldu Marin." dedi Karan, ilk baktığımızdan bu yana yarım saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ tek çizgiydi.

"Hâlâ tek çizgi..." diye mırıldandığımda çubukları aldım ve büyük bir hayal kırıklığıyla birlikte çöpe attım. "Boşuna heyecan yapmışız."

"Olsun bakmış olduk." dedi Karan, benim gibi hemen yelkenleri suya indirmemiş bardağın dolu tarafından bakmıştı. "Bak kendini harap etme demiştim. Hamile değilmişsin güzelim."

"Kahvaltıdan sonra hastaneye gidelim bir de öyle bakalım mı?" dedim, diğer ihtimalleri de çubukları attığım gibi çöpe atmak istemiyordum.

"Olur bebeğim." dedi kırgın bir sesle.

"Üzülme." diye fısıldadığımda yanına geçip ona sarıldım. "Ben üzüldüm ama sorun değil hayırlısı böyleymiş."

"Üzülüyorum bebeğim." dedi Karan, üzüldüğü ses tonundan bile belli olurken bunu benden saklıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sende insansın benim yanımda güçlü adam rollerine girmene yok. Duygularını gizleme benden."

"Kahvaltıya geçelim." dedi soğuk bir tavırla.

"Yontulmamış odun."

Onunla hazırlanıp odadan çıktığımızda kahvaltı etmek için otelin yemek katına geçmiştik. Dışarı da balkon manzarasında kahvaltı yaparken çoğu şeyden yemiştim ve doyunluğun verdiği hisle birlikte arkaya yaslanmışım.

"Karan bey..." dedi yabancı bir adam yanımda doğru geldiğinde baş selamı vererek aramızda durdu. "Merhaba."

"Merhaba Çetin bey," dedi Karan ona uzatılan eli sıkıldığında kısa bir şekilde tokalaştı.

"Marin Milan, karım..." dedi elini belime koyup beni yanına çekti. Karşımızda duran adamı işaret ettiğinde, "Otelin sahibi Çetin bey. Sende konuşmuştun ya finans mevzuları için..." dedi büyük bir sakinlikle.

"Evet evet, hatırladım. Memnun oldum Çetin bey görüşmek bu güne kısmetmiş." dedim ve onunla tokalaştım.

"Evet, sizi görmek çok güzel." dedi Çetin bey, kırlı saçlarıyla yaşı oldukça büyük duruyordu. "Hazır buradayken akşam hem anlaşılmamızı kutlamak için hem de sizin için küçük bir davet vermek istiyorum."

"Diğer partner şirketlerimizde olacak." diye devam etti Çetin bey.

"Partner şirketlerimiz derken?" diye sorduğunda Karan, kaşları aniden çatılmıştı. "Onların gelmesine gerek var mı? Daveti onlarsız yapamaz mıyız?"

"Uzun zamandır bu organizasyonu yapmak istiyorduk ama bir türlü fırsat bulamamıştık. Sizde İstanbul'a geldiğinizi duyunca fırsatı kaçırmayalım dedik. Hem partner şirketlerinde Milan holdingle olan dostluğumuzu görmelerini isterim." dedi Çetin bey.

"Partner şirketlere gerek yok, Çetin bey." dedi Karan, sert bir tavırla. "Kalabalığa lüzum yok, eğer bizim için küçük bir davet yaparsanız zevkle katılırız. Fazlasına ihtiyacımız yok."

"Ama Karan bey."

"Gerek yok dedim Çetin bey."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Neden?" diye sorduğumda bir anda bu kadar karşı çıkmasını anlayamamıştım. Adama karşı yumuşakken partner şirketleri duymasıyla beynine kan sıçramış gibi davranıyordu. "Partner şirketler kimler ve neden olmasını istemiyorsun?"

Karan bakışlarını bana hızlıca döndürdüğünde kaşlarını daha da çatarak baktı. Elaya vurgun gözlerinde hafif öfke belirdiğinde neye sinirlendiğini bile anlayamamıştım. Üstelik tek vermemesi gereken bir kararı tek veriyor olması da canımı biraz sıkıyordu çünkü bana danışmamıştı. Tamam bende ona danışmadığım çok şey oluyordu ama bu seferki biraz daha farklıydı. Tamam yine yağ gibi üste çıkmıştım.

Bakışlarımı Çetin beye çevirdiğimde dudaklarımı araladım. "Bence partner şirketlerde gelmeli. Aldığımız oteli ve sağladığımız anlaşmayı görmeleri için güzel bir davet olur hem kimlermiş görmüş oluruz."

"Bize uyar..." diye devam ettiğimde bakışlarımı Karan'a çevirirken gözlerinin içine baktım. "Değil mi hayatım?"

"Olur," dedi tok bir sesle.

"Partner şirketlerimizde katılım sağlayacak, ileri işlerimiz için ön ısınma olur. Akşam görüşmek üzere gerekli detayları iletmiş oluruz." dedi Çetin bey, ferahlayan yüz ifadesiyle baktığında yanımızdan hızlıca ayrıldı.

"Ne oldu bir anda? Niye gelmesinler diye tutturdun Karan?" dedim, Çetin beyin gitmesiyle ilk fisatta sordum.

"Gerek yoktu davete falan kalabalığı kim çekecek şimdi sevmiyorum öyle şeyleri." dedi geçiştirircesine.

"Bundan dolayı mı yani?" diye sorduğunda gözlerinin içine bakarken aklından ne geçtiğini merak etmiştim. Kafasını sallamakla yetindiğinde sadece bu olmadığına nedense inanmak istemiyordum. "Adam bizim için düzenliyor ne yapacağız katılmayalım mı?" derken sesim oldukça kızgın çıkmıştı. "Başka planların mı vardı? Akşam boş boş oturacağımıza en azından şirketin geleceği için güzel bir davete katılmış oluruz."

"Boş boş oturma gibi bir planım yoktu ama neyse katılalım madem umduğun gibi güzel bir şey olmayacak ben şimdiden söyleyeyim canın fazlasıyla sıkılacak." dedi Karan, yanımdan geçip gittiğinde kolundan tutup durdurdum.

"Nereye?"

"Odaya boş boş oturmaya gidiyorum." dediğinde neye trip attığını anlamamıştım. Acaba kocamın da bazı özel günleri olabilir miydi? Hareketleri bir anda o kadar çabuk değişiyordu ki özel günü olduğuna yormak istiyordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Saatler geçtikten sonra Karan bana tavırla dururken ona defalarca bu durumun ne olduğunu sormuş beni geçiştirmekle yetinmişti. Bir şeyim yok sana öyle gelmiştir deyip başka kelime kullanmıyordu.

Kahvaltıdan sonra hastaneye gitmiş, yaptırdığımız testte hamile olmadığım kesinleşmişti. İkinc kere öğrenmek ikimizi de fazlasıyla üzmüştü.

Odanın kapısı tıkladığında aynadaki aksimle son kez bakışıp hazır olduğuma karar verdiğimde aynanın önünden ayrılmak için çabalasam da yapamamışım. Çetin bey davet için yaklaşık bir saat önce bizi çağırmış benim uyuşukluğum yüzünden ben anca bir saat sonra katılmak durumunda kalmışım. Karan'ı benim yerime önden postaladığımda şirketi temsil etme fikrine hiç sıcak bakmamış benim biraz atışmamla benden önce aşağıya inmişti.

Üzerimdeki koyu lacivert elbiseye bakarken etrafımda bir kere döndüm. Uzunluğu ayakkabılarımı kapatacak kadardı. Yan tarafımda basenimden itibaren derin bir yırtmacı bulunuyordu. Ayağıma siyah topuklu ucu sivri burunlu ayakkabı gitmiş elbisenin açıkta gözükken kısmından oldukça hoş duruyordu. Saçlarımı açmış, doğal haliyle bırakmışım.

Kapı tekrar tıkladılınca gelenin Karan olmadığını yeni fark ederken onun kapıyı tıkatmayacağı aklıma anca gelmişti. Hızlı adımlarla ilerlediğimde kapıyı açtım ve karşıma çıkan kişiyle bakiştım.

"Merhaba Marin hanım," dedi hoş bir genç kız. "Karan bey gönderdi beni, davet alanına beraber gitmemiz için hazırsanız gidebilir miyiz?"

Üzerindeki üniformasında otelin adı yazarken Karan bana birini göndereceğini mesaj atmıştı. O yüzden içim rahat bir şekilde kafamı salladığımda, "Tabii hazırım gidebiliriz." diye mırıldanıp odanın kapısını kapattım. Otel büyük olduğu için ne neresiydi bilmiyordum. Birini gönderdiği iyi olmuştu yoksa ben kesinlikle kaybolurdum.

Asansöre geçip bindiğimizde ikimizde birbirimize gülümsemekten başka bir şey yapmamış duran asansörle birlikte inmişim. Onu takip ederken uzun elbise giydiğime ilk dakikalarda pişman olmuşum. Kesinlikle kısa elbise kadınıydım.

"Burası..." dedi adını bilmediğim genç kadın büyük geniş kapıyı işaret ederken içerideki kabalığa göz attım. "İyi eğlenceler Marin hanım."

"Teşekkürler..." dediğimde içeriye geçtiğimde bakışlarım kocamı aramıştı. Üzerine siyah takım elbise beyaz gömlek giymişti. Etrafı kısa bir tura bindirip dikkatle bakarken onun bir yerde oturuyor olabileceğini düşündüm. Masa masa gezecek birisi değildi konuşmak isteyen olursa yanına giderdi.

Bakışlarım gülen bir yüze takıldığında onun omuzunda duran ele daha çok dikkat kesilmişim. İkisinin birbiriyle gülüşerek konuşmasıyla beynimden vurulmuşa dönerken adım atmayı

Özge Naz - Düşler Ağdı

bırakmış öylece kalakalmıştım. Kocama doğru eğilip kulağına bir şeyler derken onun gülerek onaylamasına daha çok köpürmüştüm.

O kadını tanıyorum.

Onun neden canın fazlasıyla sıkılacak dediğini şimdi anlamıştım. Kocam haklıymış daha adım atalı dakika olmamışken canım fazlasıyla sıkılmıştı!

Kocamın yanındaki kadının burada ne işi vardı?

﴿ BÖLÜM 69 ﴾

69. BÖLÜM “HEDİYE”

Bakışlarım gülen bir yüze takıldığında onun omuzunda duran ele daha çok dikkat kesilmiştim. İkisinin birbiriyle gülüşerek konuşmasıyla beynimden vurulmuşa dönerken adım atmayı bırakmış öylece kalakalmışım. Kocama doğru eğilip kulağına bir şeyler derken onun gülererek onaylamasına daha çok köpürmüştüm.

O kadını tanıyorum.

Onun neden canın fazlasıyla sıkılacak dediğini şimdi anlamıştım. Kocam haklıymış daha adım atalı dakika olmamışken canım fazlasıyla sıkılmıştı!

Kocamın yanındaki kadının burada ne işi vardı?

Karan omuzunda duran eli nazik bir tavırla indirdiğinde, yüzündeki gülümsemesini eksiltip bir şeyler demeye devam etti. Karşısındaki kadın eli indirmesine bozulmuş gibi dursa da aldırmadan kolunu uzun yüksek masaya yaslayıp kahkaha attığında sesi aramızdaki mesafeye rağmen kulak çınlatacak cinstendi.

O kadın, daha önce kocamla sarmaş dolaş bir şekilde fotoğrafları ortaya çıkmış Merve Hazide'den başkası değildi.

En son gördüğüm halinden baya bir uzak sarı saçları daha çok sarı, üzerinde oldukça cüretkar bir elbise varken herkesin gözü neredeyse onun üzerindeydi. Kadın mankendi zaten, fazla bir şey anlatmama gerek bile yoktu.

Karan'sız duramayan Merve. Cümlesinin öznesi Karan olan Merve. Karan'sız olamayan Merve. Tam olarak karşımdaydı.

Adımlarımı onlara atmak üzereyken Karan'ın elaya vurgun bakışları beni buldu. Bakışları beni görmesiyle irileşirken aşağıdan yukarıya doğru iki kere süzme ihtiyacı hissetmişti. Oturduğu yerden ayağa kalktığında aramızdaki mesafeyi kapatmak için hızlı adımlarla gelirken durduğum yerde sırtımı dikleştirdim.

"Bebeğim..." dedi tam karşımda durduğunda tek elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti.

Derin bir nefes alıp verdiğimde bakışlarımı onun gerisine çevirip güneş gibi parlayan saçlara sahip Merve Hazide'ye çevirdim. Aynı yerde oturduğunu görürken damarlarımdaki kandan akan

Özge Naz – Düşler Ağdı

kıskançlıkla bakışlarımı hızlıca Karan'a döndürdüm. "O kadının ne işi var burada? Merve Hazide'nin otelimizde ne işi var?"

Karan beni kimsenin görmemesi için önümde bariyer kurmuşken elini yüzüne yerleştirdi ve yavaşça sıvazladı. "Partner şirketlerden biri babasının şirketi..." dediğinde sıkıntı içerisinde konuştu.

"Peki bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" dedim, sakın olmaya çalışmak o kadar zordu ki gözüm seğiriyordu. "Neden öğlen söylemedin ve neden partner şirketlerden birinin ona ait olduğunu ben bilmiyorum?"

Karan, beni yargılamadan önce dinleyen birisiydi gözümden önce senin dediğine inanırım ben demişti. Şimdi bağırp çağırırsam onun bana yapmış olduğu davranışın tam tersini yaparsam işler daha çıkmaza girerdi. Önce kocamı dinleyecektim sonra bağırp çağıracaktım. Onun yaptığı gibi.

Bakışları seğiren gözlerimde durduğunda burnumdan soluyan ifademle kelimelerini ağızından çıkarmakta zorlanıyor gibiydi. Karan beni çok iyi tanıyordu, çünkü ne derse söylediklerinden cımbızla laf alacaktım.

"Bağlarımızın sıkı olduğu bir şirket değil sadece birkaç ihalede yer alıyoruz o kadar. İstememin sebebi senin onu görünce canının sıkılacağını bildiğimdendi çünkü ilk karşılaştığınızda hiç iyi şeyler olmamıştı." dedi Karan, bakışları sadece bendeiken etraftaki kalabalığı umursamadan konuştu. Çok kalabalıktı, sandığımdan daha çoktu.

"Peki madem böyle düşünüyorsun patron ağa bozuntusu bana niye en başında söylemiyorsun ki? Eğer söyleseydin bende kabul etmezdim zaten! Ama sen söylemek yerine beni onunla yüz göz etmeyi seçtin!" dedim dişlerimin arasında mırıldanırken elimi parmağımı ona kaldırdığımı fark ettiğimde öfkeyle geriye indirdim. Kollarımı yanında bulduğumuz yüksek masaya yasladığımda dışarıya rahat bir tavır sergiledim.

"Babası gelir diye düşünmüştüm..." dediğinde bu durumdan hoşnut olmadığını yüz ifadesinden belli ediyordu.

"Kızın sensiz bir hayatı yok! Bunu nasıl düşünebilirsin anlamıyorum." dedim, bir gram öfkenin azalmadığı sesimle bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Üstelik o halleriniz ne öyle? Ne var bu kadar samimi olacak? Ağızlarınız kulağınıza varacak kadar neye gülüyordunuz?"

"Senden bahsediyordum."

"Onunla benim hakkımda ne konuşabilirsin Karan? Bak bana diyorsun ya çıldırtma beni aynen o raddeye geldim şu an çıldırtma beni!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Marin bak yanlış anlıyorsun, sana o zamanda demiştim." dedi yanıma geldiğinde aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Gözleriyle olan kontağımı kesmemek için uzun boyundan dolayı kafamı kaldırdığımda başımı geriye düşmüştü.

"Yine ne diyeceksin? Arkadaşım o benim Marin, yanlış anlıyorsun Marin, o öyle birisi değil Marin, güzelim bak zaten yanlış birisi olsa ben zaten hayatımda durdurmam Marin." derken onun cümlelerini yüzüne vurmaktan geri kalmadım. Ses tonumu onun gibi yaparken daha çok sinirlenmişim damarlarımdan kan değil adeta kıskançlık akıyordu. "Hayır en komiği de bunu diyen adamla, beni köpekler gibi kıskanan adamın bir olması."

"Sakinleş." dedi Karan, etrafa bakmıyorken bunu demesinin nedeni insanların bir şey diyeceğinden değil gerçekten sakin olmamı istediğinden kaynaklanıyordu.

"Sakinim ben." dedim, gözlerimden ateş çıkarken. Alt dudağıma işkence etmeyi bırakıp dudaklarımı araladım ve konuşmaya devam ettim. "Ben hâlâ o olay için seni affetmemişken senin hiçbir şey olmamış gibi tekrar onunla bu kadar samimi olmanı anlamıyorum."

"Biliyorum affetmedin, affedilecek bir olay değil. Kötü bir durumdu özür dilerim seni o hale düşürmemeliydim benim hatam çok dikkatsiz davrandım." dedi Karan, yüzünde pişmanlık belirdiğinde o zamanki anılara giderken kalbimdeki ağrı baş göstermişti. Çok kötü bir histi, o zamanlar bana hap verdikleri için mi bilmiyorum ama televizyonda gördüğüm fotoğraflar öyle bir kalp ağrısı yaratmıştı ki dilim lâl kesilmişti. Gözlerimin dolduğunu hissederken yaşadığım yoğun duygular gün yüzüne çıkmıştı.

Sessiz kalmama karşılık konuşmaya devam ettiğinde, "Merve o zaman benimle gelmişti yanlış düzeltmek için, aslında her şeyi anlatacaktı ama ben herkesin içinde anlatmasını istemedim." dedi ılık çıkan bir sesle. "Sana ayrıca anlatacaktım ama sonra o kadar olay oldu ki sana açıklama bile yapamadım."

"Neyin her şeyini? Ne anlatacaktı manken Merve?"

"Bak..."

Karan'ın sırtı dönük olduğu için davet alanını göremezken bize doğru gelen Merve Hazide'yi görmemle birlikte, "Sus sus... Geliyor tipini sevdiğim." dedim ve duruşumu hızlıca değiştirdim.

"Marin Alakan?" dedi, birkaç adım mesafe kalmışken bakışları ilk olarak beni bulmuştu. Karan yanıma geçip önümden çekildiğinde Merve beni baştan aşağıya süzmüştü.

"İnanmıyorum gerçekten sensin." diye devam ederken sesinde anlamsız şaşkınlık vardı.

"Milan!" dedi Karan, sert bir tavırla. Beni kendine çekip elini belime yerleştirdiğinde bakışlarını bana çevirip konuştu. "Marin Milan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Benim de..." diye mırıldandığımda yüzümdeki ifadeyi soğuk tutmaya çalıştım. "Çok pardon çıkaramadım sizi?"

Karan'ın sıcak nefesini saçlarımin arasında hissederken, "Nasıl çıkaramadın az önce adını soyadını söylemedin mi kendi ağzınla?" dedi sadece benim duyabileceğim bir tonda kulağıma fısıldadı.

"Merve ben. Merve Hazide." dedi Merve, yüzündeki gülümsemesi bozulmadı. "Manken Merve. Karan'ın arkadaşıydım hani? Milan konağa gelmiştim yanlış anlaşılma olmuştu?"

Bir süre boyunca yüzüne boş boş bakmamla birlikte bakışlarını benden aldı ve Karan'a döndürdü. "İnanmıyorum sana Karan, sana kaç kere güzel kadınla bizi mutlaka bir araya getir demiştim değil mi? Bak unutmuş beni çoktan." dedi Merve, sitemkar bir ifadeyle.

"Eskiden olan şeylerle çok ilgilenmiyorum," dedim ve beni bu kadınla karşı karşıya getirip konuşmama neden olduğu için belime elini saran Karan'ın tenine tırnaklarımı bastırdım. İçimde kaynayan şeyleri dışarıya çıkartmamak için o kadar çok duruyordum ki Merve'i sarı saçlarını akıp yere sürmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Gözlerimi alamıyorum senden üstündeki elbiseyi ancak senin gibi vücuda sahip biri taşırdı zaten çok güzel olmuşsun Marin." dedi Merve, bana Elfida bile böyle iltifat bile etmezken hayran bakışlarla beni birkaç kere daha baştan aşağıya süzdü. Tamam bende üzerimdeki elbiseyi çok beğenerek almıştım ama onun kadar beğenmemiştim.

"Merve, benim karım o." dedi Karan, uyarır bir tonda.

"Yemedim karımı iltifat etmek suç mu?"

"Teşekkürler. Sende..." diye mırıldandığımda üzerinde çok pahalı olduğunu bildiğim elbiseyi çok güzel bir şekilde taşımasına karşılık beğeniyle süzmüştüm. "İyi gözüküyorsun, Merve."

"Karan canım gerçekten turnayı gözünden vurmuşsun." dedi Merve, bakışlarını benden çekip etrafta gezdirdi. "Hem aşkta hem işte... Güzel bir otel pişman olmayacaksınız."

"Ben seni canınla yalnız bırakayım, hasret giderin siz biraz. Sonra katılırim belki." dedim, bir saniye bile dayanabilecek gibi değildim. "Tek partner şirket siz olmadığınız için diğerleriyle ilgileneyim kocam sadece biriyle ilgilenecek galiba."

Ne kadar çabalasamda Karan'ın beni sıkı sıkıya saran kollarından kurtulamadığımda, "Beraber gidelim sevgilim benim işim kalmamıştı." dedi sakın bir tonda.

"Görüşürüz çifte kumrular." dedi Merve arkamızdan seslendi.

Onun beni yöneltmesiyle uzun elbisemin kumaşından kavrayıp ayağıma dolaşmaması kaldırdım. Ortamdan biraz uzaklaştığımızı fark ettiğimde adım atmayı bırakıp hızlıca Karan'a döndüm.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ağzının ortasına çakmamak için kendimi çok zor tuttum!" dedim yüksek bir sesle. "Sana nasıl canım diyebiliyor ya? Daha neler!"

"Bağırma güzelim."

"Ne bu hareketler şimdi kızın yanında sarılıp duruluyorsun neyi kanıtlamaya çalışıyorsun sen?"

"Bak Marin, ne dersem diyeyim yanlış anlayacaksın. Biliyorum dışarıdan bakınca gerçekten yanlış gözüküyor. Merve benim sadece arkadaşım olabilir bunca zaman hep öyleydi beraber okuduk ve arkadaşlığımız yine devam etti ama yollarımız artık ayrı görünce kendisi geldi selam verip geçecektim beni kendisi lafa tuttu seni sorunca cevap verdim onun dışında bir şey konuşmadım." dedi Karan.

"Hiç hoş şeyler değil." dedim, zihnimde ikisine karşı uygulamam gereken yüzlerce işkence yöntemleri geçiyordu. "Aynı durumda ben olsam ne yapacaktın?" Volta atmayı bıraktığında bakışlarını bana çevirdi ve yüzüme baktı. Yüzüme bir süre öylece bakmasıyla tekrar konuştum. "Bakma öyle ne yapacaktın?" derken kocamı dövme isteğiyle dolup taşmıştım. Onun kıskançlıkta bir sınırı yokken nedense bütün sinirimi ondan çıkarmak istiyordum. "Susarsın tabii."

"Ama sonra hep Marin Karan'ın lafını dinlemedi olsun, onun tersini yapıyor olsun başka bir şey olmasın. Suçlu ben olayım." dedim, dilime değen metalik tatla birlikte dudağımı ısırımdan dolayı kanatmıştım. "Bana eğer öğlen gerçekten onu geleceğini şirketlerden birinin onun babasına ait olduğunu söyleseydin böyle bir davete asla katılmazdım ama sen söylememeyi seçtin çünkü Karan'ı hiçbir şekilde dinlemeyen karısına ceza olmalı başına geleni çekmeliydi değil mi?"

"Hayır... Böyle düşünme güzelim böyle bir şey asla yapmam." dedi Karan yanıma geldiğinde iki yanıma kollarını koyarken üzerime eğildi. "Merve, Çetin beyin yeğeni oluyor. Adamın yanında nasıl yeğeninizi istemiyorum diyebilirim?"

"Dur bir dakika... İkinci bir şok geliyor." dedim söylediklerini algılamaya çalışırken. "Bu otelin sahibi manken Merve'in akrabası mı?"

"Dayısının oteli, adamın yanında şirket ismi ve kişi ismi veremedim. Eğer o an başka bir partner şirketi söyleseydim Milan holding bu şirketle anlaşamıyor diye laf çıkartma ihtimali vardı haksız yere değerleri düşebilirdi. Sende tüm partner şirketlerle tanışmak isteyince el mahkum kabul ettim eğer karışmasaydın güzellikle kimsenin gelmemesini rica edecektim." dediğinde seğiren gözüm duyduklarımınla birlikte düzelmmişti.

"Öğlen Çetin beyin yanında neden bana açıklama yapmadığını bununla anlayabiliyorum. Bu durum sayesinde kurtardın diyelim peki bütün olan bitene rağmen nasıl bu kadar yakın olabiliyorsun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şimdi ben sana ne dersem diyeyim lafımı çarpıtacaksın ve kendini üzeceksin." dedi Karan, olayı kapatmak istercesine değil de sakın olmadığım için konuşmak istemiyor gibiydi. "Seni üzme istemiyorum."

"Tamam bırak beni." dedim, iki yanımdan beni sardığı için kolunun birinin itmeye çalıştım. Onu itmemişim gibi bana daha çok sarıldığında gözlerinin içine öfkeyle baktım. "Bırak Karan, hava alacağım!"

"Hayır bırakmayacağım." dedi öldürücü bir sakinlikle. "Beraber çıkalım." derken beni elimden tutarken ona boş bir ifadeyle baktım. Beni çektiğinde olduğum yerde kıpırdamazken yüzündeki üzgün ifadeyle bana baktı. "Hadi bebeğim."

Ona karşı çıkmadan yüksek topuklu ayakkabılarıma dikkat edip yürümeye başladığımda geldiğimiz yerlerden tekrar geçerken kalabalığın arasında ilerledik. Etraftaki insanlar tanımama rağmen baş selamı verdiğinde ayıp olmasın diye gülümsemekle yetinmiştim.

Bakışlarımı banka çevirip dikkatle incelediğimde üzerinde tek bir toz tanesi olmamasına rağmen böyle bir şey demesinin nedeninin oturunca bacaklarımın daha çok açılacak olmasındandı. Ona bir şey demeden elimi çektiğimde kollarımı göğsümde birleştirdim ve ileri de duran ağacına gidip yasladım. Karan bana çok yaklaşımadan birkaç adım ötemde durmaya başlamış istediğim mesafeyi sakinleşmem için bana vermişti.

Saçlarım esen rüzgarla birlikte dağılıyor elbisemin etekleri hafifçe uçuşuyordu. Havanın tamamen kararmasıyla etrafta soğuk rüzgarlar eserken beni üşütenin hava olmadığını anlamam dakikalarımı almıştı.

Omuzlarıma bırakılan ceketle birlikte irkilmeden edemezken daldığım düşüncelerden hızlıca sıyrılmıştım. Dakikalardır aynı pozisyonda kımıldamadan durduğum için bütün bedenim uyuşmuş gibiydi. Üşüdüğüm için ceketin sıcaklığına sarılırken başımı yasladığım yerden kaldırdım.

"Sakinleştin mi biraz daha?" diye sorduğunda yanımdan ayrılmamıştı. Omzumun gerisinden bakışlarını hep üzerimde hissederken her saniye beni izlediğini biliyordum.

"Hı hı."

"Konuşabilir miyiz?" dedi yumuşak çıkan sesiyle. "Merve geldiği için yarım kalmıştı."

Bedenimi tamamen ona döndürdüğümde kafamı sallamakla yetindim. Sırtımı ağaca yasladığımda omuzlarımdaki ceketin çıkarırken kollarımın açıkta kalan kısmının üşümemesini sağladım.

"Bak güzelim... o anlar neler yaşadığını neler hissettiğini anlayamam. Çok üzölmüşsündür, sonuçta nikahlandığın adamı yanında değil bir başka yerde kadınla görüyorsun. Bunun düşüncesi

Özge Naz – Düşler Ağdı

bile kötüyken yaşadığında neler hissettiğini anlayamam bile. Merve senin için tehdit değil, olamaz. Merve'nin o zaman gelme nedeni aslında bütün her şeyi açıklamak, yanlış ortadan kaldırmaktı gelirse daha çok karışacağını söylemişim ki öyle de oldu çünkü ben daha senin yüzünü bile görmemişim olayların hiçbiri iyi değildi doğru bir zaman değildi. Sana bunu nasıl açıklarım bilmiyorum ama en başından söylemem gerekiyordu." dedi Karan, ellerini pantolonun cebine koyduğunda gözlerimin içine baktı.

"Merve kendi cinsinden hoşlanıyor."

"Ne?" diye dudaklarımın arasından çığlık kaçarken bağırmadan edememişim. Fazla bağırdığımı fark ettiğim an etrafa kaçamak bakışlar atarken birkaç kişinin bana bakmasıyla hızlıca bakışlarımı kaçırdım. "Merve Hazide eşcinsel mi?"

"Evet," dedi Karan, büyük bir sakinlikle. "Yıllardır öyle üniversiteden beri, onu tanıdığım dan beri öyle. O zaman konağa geldiğinde de bunu söyleyecekti ben söylemesini istemedim çünkü bizimkilerin anlayacağı bir durum değil kırıncı şeyler söyleyebilirlerdi."

O gün Milan konağında kahvaltı yaparken Merve Karan ile arasındaki ilişkinin okuldan olduğunu ve arkadaş olduğunu bahsederken devamında kendisinin kızlardan hoşlandığını söyleseydi ne olacağını içten içe merak etmişim. Kimlerin küçük çaplı bir şok yaşayıp hastaneye kaldıracağını anlamak zor değildi. Bu çok normal bir şeydi, insanların cinsel yönelimi beni ilgilendirmiyordu. Fazla tepki göstermemin nedeni böyle bir şeyi hiç beklemediğim içindi.

"Sana anlatacaktım gerçekten, o gün çok şey oldu aşiret kavgası seni ilk kez görmem beni vurman derken tamamen uçtu gitti ama sonraki konuşmalarımızda sana bunun imasını defalarca yaptım sen anlamadın." dediğinde ona irileşen gözlerle bakmışım. Karan bana daha önce, ondan korkmana gerek yok benim korkmam gerekiyor dediğinde neyi kast ettiğini gerçekten anlamamışım!

"Ha sen az önce o yüzden..." diye şaşkınlığı azalmayan sesimle konuştuğumda beni bir anda sarıp sarmalmasına anlam verememişim. "Beni Merve'den kıskandın?"

"Bakışları iyi bakmıyordu." dedi kızgın bir sesle. "Rahatsız ediciydi."

"Tamam..." dedim eş zamanlı olarak kafamı sallarken. "Anlayabiliyorum." derken kocamın zaten yanlış bir şey yapmayacağından adım kadar emindim. Emin olmadığım karşı taraftı ve karşı taraf erkeklerden hoşlanmıyordu! İçimin rahatlamış olması normal miydi bilmiyorum ama en azından Merve düşünmem gereken biri olmaktan çıkmıştı.

"Sana o zamanda çok yakındı, yani konağa geldiğinde çok samimiydiniz keşke bana o zamanda söyleseydiniz. Ben neler düşünmüştüm oysaki daha doğrusu Gülnarin hanım yüzünden bana kuma geleceğini bile sanmışım!" dedim, sitemkar bir ifadeyle. Olaylar o kadar karışmıştı ki, Merve'nin kahvaltı masasında 'bizi sevgili olarak lanse etmişler, dedim olmaz öyle bir şey'

Özge Naz – Düşler Ağdı

demesi kulağımda hâlâ çınlıyordu. Belki de o sıra söyleyecekti ama cinsel yönelimi konusunda kendisi sorun etmemesine rağmen edecekler olacağı için susmayı tercih etmişti.

"Seni onca zaman Merve'den boşuna mı kıskanmışım yani?" diye mırıldandığımda sırtımı yasladığım yerden kaldırıp Karan'ın tam dibinde durdum.

"Kıskanınca çok ateşli oluyorsun." dediğinde yüzümdeki soğumuş ifadeyi görünce rahatlamıştı. Uzanıp burnumun üzerinden öpmüştü.

"Eğer bu otelin anlaşması, partner şirketimizin olması seni rahatsız edecekse ilişiyimi hemen kesebilirim." dedi ciddi tavrını korurken. "Senin için nasıl rahat olacak öyle olsun kimsenin seninle arama girmesini istemiyorum bebeğim. Bak hiç kolay şeyler yaşamadın, yaşamadık. Kardeşim gibi gördüğü kadın neredeyse seni benden alacaktı bu çok ağır... Benim için bile çok ağır. Seni kimseye tercih etmem sen iste hayatımdaki herkesi bir çırpıda silerim bile sildim de."

"Bilmiyorum yani ama rahatladım en azından tehdit değil benim için." dedim, damarlarımdan akan sadece kandı. Merve'nin bana olan bakışları gözlerimin önünden gitmek bilmiyordu. "Bana iltifat etti baya beğendi beni, senin için tehdit sanırım sonuçta Merve güzel kadın çoğu kadının bile dibi düşecek cinsten!"

"Seni Merve'den kıskanacağım hiç aklıma gelmemişti." dediğinde elaya vurgun gözleri kıskançlığın esiri olurken benim bir saat önceki halime benzliyordu.

"Sen uçan sinekten kıskanıyorsun beni."

Eliyle yüzümü avuçladığında baş parmağının yanağıma sürttü. Yeşil hareleri keskinleştiğinde bakışlarını bir saniye olsun bakışlarımdan ayırmadı. "Seni her şeyden kıskanırım ben, kalbimi bu denli ısıtan seni, senden bile kıskanırım." dedi Karan.

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda sıcak nefesi, nefesime karışmış üşüyen tenimi kamçılıyordu. Dudaklarını kendine kenetlerken dillerimiz çok geçmeden birbirine değmişti. Ona yoğun arzuyla karşılık verirken yüzümdeki elleri omuzlarımdan aşağıya indi. Belime doladığı elleriyle beni iyice kendine çekerken topuklularıyla ona daha çok yükseldim. Dişim devreye girerken alt dudağını sertçe ısırduğumda Karan boğukça inledi.

Isırmama rağmen geri çekilmezken beni tutkuyla öpmeye devam etti. Üzerimdeki ceket neredeyse düşmek üzereyken beni sıkı sıkıya kollarının arasında tuttu. Kapanan gözlerim tekrar açılırken birbirimizden zorda olsa ayrılmıştık.

"Şu dişlerini var ya..." diye konuştuğunda elini dudağına götürdü ve boydan boya sürdü. "Isırma bebeğim kaç kere diyeceğim?"

"Huylu huyundan vazgeçmez kocacığım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Beni kollarının arasında alırken, "Sadece o huyunu değil şu katır inadını da her şeyi ters yapma huyunu da yok edeceğim senin." dedi sıkıca sararken.

"Beni böyle daha çok sevdiğini biliyorum çünkü sen benim asıl asi hallerime bayılıyorsun." dedim kısık çıkan sesimle yüzümü ona gömerken hoş kokusunu derin bir şekilde soludum.

"Seviyorum."

Bir süre öyle durduktan sonra Karan, "Bir sorun yok değil mi?" diye endişeyle sordu.

"Hayır..." dedim, içim rahat bir şekilde. Merve'ye en başından beri olan sinirim gıcıklığım bir anda uçup gitmişti. Bakışlarımı yüzüne tırmandırdığımda elaya vurgun gözlerini odağıma aldım. "Peki sonrasında bana hep trip attın neden? Yani aslında odadan çıktığımızdan beri bir garip davranıyorsun sende bir sorun var."

"Heyecanlanmıştım..." dediğinde gözlerindeki hayal kırıklığını fark ettim. Neyden bahsettiğini anlamadığım için dikkatle bakarken cümlesini tamamladı. "Bir bebeğimizin olacağı için."

"Sonuç negatif çıkınca üzuldüm sanırım bilmiyorum o an olacağına inandırmıştım kendimi." dedi benimle aynı duyguları paylaşmış olmasına sevinmiştim. O an sert çehresiyle ne düşündüğünü anlayamamıştım ama şimdi çok iyi anlıyordum. "Onun için yani başka bir neden yok, olamaz."

"Bebeğimizin olmasını istiyor musun Karan?"

"İstemez miyim... Çok istiyorum hem de." dedi dudakları aniden kenara kıvrıldı ve hayran olduğum gülümsemesi ortaya çıktı. "Düşüncesi bile gülümsememe neden oluyor."

"Senin gibi kadından nasıl çocuk istemem? Çok istiyorum güzelim. Erken belki bilmiyorum ama sana öyle alıştım ki sanki yıllardır benimlesin, hep benimdin hep senindim." diye konuştuğunda midemde kelebekler uçmaya başlamıştı.

"Seni kucağında bebeğimle görmek isterim." diye devam ederken zihnimde oluşan görüntü gülümsememe nedwn olmuştu. Aynı şeyi hayal ediyor ve istiyorduk. "Bunu görmek içinde her şeyimi veririm."

"Biliyorum korkuyorsun." dedim, her şeyi atlatıyorduk ve her geçen gün daha iyi oluyorduk. "Onu sadece sen korumayacaksın, bu yükü tek başına sen taşımayacaksın. Ben varım, biz varız. Beraber koruyacağız beraber yaşatacağız onu, ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Sen çok güzel bir baba olacaksın."

"Sen çok güzel bir anne olacaksın deniz kızı."

Özge Naz - Düşler Ağdı

İstanbul'da son gecemizde onunla tekrar öpüşmeye başladığımda, en son bulunduğum halimden bir hayli uzaktım. Yine aynı bu saatlerde onunla karşılaştığımda, karşımdaki adamın kaderim olduğundan habersizdim.

Yine aynı o adamla, onun kollarının arasında tek istediğim bir şey vardı. Kaderimiz bize yeni bir kader yaşatma şansı verecek, onun kaderini en güzel şekilde yapmaya çalışacaktık. Onun dudaklarının baskısından ayrıldığımda aramıza çok mesafe koymadan ince bir rüzgar dolaşırken dudağının üzerine bir dua fısıldadım. O duymamıştı ama Allah'ın duyduğuna ve kabul edeceğine emindim.

Telefonumu elime aldığımda saate bakarken içim içimi yiyordu. Şirketten bugün erken çıkmış, konağa geçtiğinden bu yana yaklaşık olarak beş saat kadar geçmişti. Karan şirkette açık olan işleri kapatmak için mesaiye kalacağını söylediğinde ona yardım teklifinde bulunmuş eski dosyalar olduğu için bir yardımımın dokunmayacağını söylemişti. Onu şirkette bırakıp eve gelmişim. Konakta Zühre'yle birlikte yemeğe yardım etmiş, Zahir'in bana olan sayısız özür dilemelerine tepkisiz kalmışım. Yemek genel olarak sessiz geçmişti.

Demir, Zahir ve Mert'i hâlâ affetmemiştim. Demir o olayda hastanelik olmuştu, arkadaşım Melek ona hastane süreci boyunca refakatçi olurken aklım onda kalmamıştı. Demir'i merak ettiğim konularda ondan bilgi alıyordum ve aralarımın baya ilerlediğini öğrenmişim. Nasıl kurtulduklarını Karan bana söylememiş sadece biricik kuzenimin en sonunda dayanamadığını söylemişti. İstanbul'a Zühre ve Karan'la döndüğümde Mert ve Zahir bizden üç gün sonra gelmişti. Yaklaşık neredeyse bir ay geçmişti.

Mert her gün bana çiçek yolluyor, şirkete konağa her saat başı özür dilerim yazılı notlarla çiçekler geliyordu. Adım attığım her yer çiçeklerle doluydu. Yine de kabul etmemiştim.

Açık olan telefonumda mesaj kısmına girdiğimde Karan'ın adına tıkladım ve dokunmatik ekranda parmaklarımı gezdirdim.

Sevgilim...

Aradan saniyeler geçmeden Karan'dan cevap gelmişti.

Söyle bebeğim?

İşim daha bitmedi.

Beni mi özledin?

Beni bu kadar iyi tanımasına artık şaşırıyordum. Ne diyeceğimi bilmiş olacak ki, ben sormadan benim yerime cevaplamıştı. Yüzümde beliren gülümsemeyle yanıt verdim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Özledim...

Ne zaman geleceksin?

İki saat sürer gibi.

Saate baktığımda onu neredeyse gece yarısı olmak üzereydi, hemen getirmem lazımdı. Aklını çelmem lazımdı. Kocam beni tanıyorsa bende onu tanıyordum!

Çokmuş :(

Bana bir renk söyle.

Ne için?

Sen söyle

Gözlerinin rengi.

Giyinme odasına geçip mayo ve bikinilerimin olduğu kısmı açtım. Gözlerimin rengine yakın olan mayo ve bikilerini yan yana dizdiğimde hangisini giymek konusunda kararsız kalmıştım.

Birden dörde kadar bir sayı söyle

Evlilik tarihimiz, üç.

Ona cevap vermeyip üçüncü numaradaki bikiniyi elime aldığımda sarı olanı seçmesine sevinmişim. Üzerimdeki çıkarttığımda bikiniyi hızlıca giydim. Telefonu elime aldığımda mesaj attığını gördüm.

Neden sordun bunları?

Sorusuna karşılık onu getirmem gerektiğini biliyordum. Odaya geçip terasa geçtiğimde havuzun olduğu tarafa ilerledim ve hem kendimin hem de havuzun gözükeceği şekilde fotoğraf çekildim.

Bunun için...

bir fotoğraf gönderildi

Görüldü attın?

Cevap versene aşkım!

Kime diyoruuuuuummmm ya!

Özge Naz – Düşler Ağdı

Her yazdığımı gördü atmasıyla amacıma ulaştığımı anlamıştım. Telefonu kenara suyun değmeyeceği yere bıraktım. Merdivenlerin olduğu yere geçip kendimi havuzun içerisine girdirirken sıcak olmasından dolayı bir çırpıda girmiştim. Aradan çok geçmeden duyduğum seslerle birlikte kafamı odanın girişine çevirdim.

"Sana bensiz havuza girmeyeceksin demedim mi?" dedi Karan, sinirle buraya doğru geldiğinde burnundan soluyan bir hali vardı. Üzerindeki gömleğini çıkardığında altındaki pantolonunu çıkarmadan kendini havuzun içerisini atmış saniyeler sonra yanıma gelmişti. "Bana kapıya kilit vurdurma Marin, anahtarı yanımda taşıyorum buraya ben olmadığım sürece giremezsin."

Beni suyun içerisinden zorla çıkarttığına kenara oturttu ve dizlerimin önünde durdu. Kendisi suyun içerisinde öylece kalmış saçlarından akan sularla bana sinirle bakıyordu.

"Yüzme biliyorum diye daha kaç kere diyeceğim?" dedim, saçlarımı geriye atarken onu bacaklarımın arasına aldım.

"Yüzme bilip bilmemen umurumda mı sanıyorsun? Anlık bir şeyle neler olacağını bilemezsin, bensiz girmeni istemediğimi söylemiştim." dedi Karan, havuza bir tek onunla girebilirim ya da onun olduğu zaman girebilirim diye kural koymayı unutmamıştı.

"Biliyorum şu rüyalarından dolayı endişelisin..." diye konuştuğumda yüzüne doğru eğildim. "Bak bir şey olduğu yok. Gördüğün gibi seninle olsam da olmasam da bir şey fark etmeyecek. Ömrümüzün sonuna kadar bu endişeyle yaşayamazsın."

"Gördüğüm kabusları bilmiyorsun, bilseydin suya bile yaklaşmak istemezdin."

"Anlat bana..." dedim kısık çıkan sesle. "Ne görüyorsun? Bu yüzden mi hep erkenden uyanıyorsun? Kabus görüyorsun ve uyanıyorsun sonra uyumak istemiyorsun yanında benim olduğumu bilip iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyorsun değil mi?"

"Evet..." dedi olan durumu saklamazken. "Eskisi kadar çok görmüyorum artık daha iyi şeyler görüyorum."

"Beni kurtarırsın sen." dediğimde kollarımı ona doladım ve kendimi onunla birlikte suyun içerisinde bıraktım. "Bizi kurtarırsın."

Bacaklarımı ona doladığımda biraz yükseldim ve yukarıdan ona bakarken kaşlarımı çattım. "Mesajıma cevap vermedin!"

"Cevap verecek akıl mı bıraktın güzelim! O fotoğraf ne öyle?" dedi kızgınlıkla. Tamam kocamı çıldırtmak için biraz dekolteli atmış olabilirdim ama görmediği şey değildi. "Yarım saatlik yolu on dakika da geldim!"

"Uçmuşsun sen."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Güzel olmuşsun..." dedi boğuk çıkan sesiyle elaları koyulaşırken dudaklarını ıslak boynuma bastırdı. "Çıkartmak için sabırsızlanıyorum bebeğim."

"Karan..." dedim, elleri karnımı bulurken suyun içerisinde çırpındım. Gülüşlerim daha çok artarken elleri bütün karnımda geziyordu. "Dur gıdıklanıyorum yapma! Huylandığımı biliyorsun inadına yapıyorsun ya!"

"İnadıma yapmıyorum gülüşünü duymak için yapıyorum."

"Çatlayacağım dur lütfen." dediğimde gözümde yaş gelmesiyle beni rahat bırakmıştı. Üzeri çıplak olması altının giyinik olmasına takıldığımda korkusundan bir anda kendini suya atmış olmasına üzülmeden edemiyordum. "Kıyafetlerinle girmeseydin keşke," dedim, saçlarını geriye atarken ıslaklığı yüzünden uzaklaştırdım. "Hasta olacaksın bak."

"Hasta olursam bakarsın sen bana."

"Bakarım ama olma yinede dayanamam yatak döşek yatmana."

Havuzun kenarında kısa bir melodi çaldığında ikimizde bakışları oraya dönmüştü. Telefonumu kurduğum alarm terasta yankılanırken kısa bir süre çalmış ve kapanmıştı. Her şey ayarladığım gibi devam ediyordu.

"Heh saat tam gece yarısı olmak üzere son saniyeler..." dedim ve içimden alarm çaldıktan sonra on saniye kadar saydım. On saniye dolduktan sonra Karan'ın bana tuhaf bakışları arasında onu öpmeye başladım. Karan başta afallasa da sonra karşılık vermesiyle öpüşmüştük. Yirmi saniye saydığımda öpüşmemiz bitmesi gerektiği geriye çekildiğimde Karan bırakmak istememişti.

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim."

Onu uzanıp tekrar öptüğümde bu sefer şaşkınlığından bana karşılık vermemişti. Kollarım boynunda dolanmış bir halde dururken ellerim saçlarını okşuyordu. Geriye çekildim ve bakışlarımı bakışlarına odakladım.

"İyi ki sen, Karan Milan." diye fısıldadığımda her harfimdenden şükür akıyordu. "İyi ki sensin."

"Doğum günüm müymüş?" dedi Karan, üzerindeki şaşkınlığını attığında doğum gününü kutladığımı yeni algılayabilmişti. Beni suyun içerisinde kendisiyle beraber ittiğinde tekrar havuzun kenarına oturtmuştu. "Günlerden haberim yok."

"Gece yarısı olduğu için artık doğum günün." dedim, tam on iki olmasıyla birlikte ertesi güne geçtiğimiz için artık doğum günüydü ve ilk kutlayan ben olmak istemiştim.

"Teşekkür ederim bebeğim." dedi Karan, yüzünde beliren saf bir mutlulukla ona bakarken belki de ilk kez onu bu kadar şaşkın görüyordum. "İlk kutlayan sensin." dediğinde uzanıp yüzümün

Özge Naz – Düşler Ağdı

her bir noktasından teker teker öptü. "Böyle günleri çok kutlayan birisi değilim ama seninle olunca ayrı bir anlamlı oluyormuş."

"Sana hediyeni vermek istiyorum." dedim heyecanla, sabahtan beri bunun için kırk takla atmıştım. Nasıl yapmam gerektiğini bilemediğim için bir sürü internet yazısı okumuş en sonunda aklıma gelen fikri uygulama kararı almıştım.

Kaşları havaya kalktığıında, "Bana hediye mi aldın?" diye sordu.

"Almadım..." dedim üzgün bir tonda. Haftalardır tanıdığım herkesin başını şişirmiş hediye konusunda ne yapacağımı bilememiştim. En sonunda hediyemi bulmuştum. "Hediyem varmış."

"Nasıl bir şey? Nerede?" dedi Karan, meraklı bir ifadeyle bana baktı. "Merak ettim güzel karımdan alacağım ilk hediye olacak."

"Şimdi havuzun dibinde." dedim, bakışlarım hediyeyi bulduğunda hareket eden suyun üzerinde onu ben koyduğum için rahatlıkla seçebilmişim. "Sen gelmeden önce oraya bırakmıştım rastgele bir yere bıraktım bakalım bulabilecek misin?"

"Oyun oynayacağız diyorsun yani." dedi muzip bir ifadeyle. "Heyecanlandım."

"Hadi hemen gir suyun dibine." dedim daha fazla dayanamazken vereceğim hediyeyi bir an önce almasını istiyordum. "Ama alınca hemen yanıma gel."

Karan çok geçmeden kendini suyun içerisine bıraktığında büyük olan havuzun içerisine derin bir nefes almadan girmişti. Onu heyecanla izlerken hemen bulacağından emin değildim. Kulaç atıp havuzun her bir tarafında gezerken bir anda durmuştu. Koyduğum yerde olmasıyla alt dudağımı dişlerken karnımdaki kelebekler kozasını yırtmaya başlamıştı. Heyecan dalga dalga yayılırken neredeyse öleceğimi sanmıştım.

Karan suyu yüzüne çıkıp yanıma geldiğinde dizlerimin önünde durdu. Elinde tuttuğu hediyeme kaşları çatık bir şekilde bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yüzünden akan suları silip tekrar tekrar bakarken bakışlarını bana kaldırdı.

"Bu... Bu... Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Ne?" dedi anlamaz bir halde hediyemi bana doğru salladı. "Bu ne şimdi?"

"Neye benziyor?" diye sorduğumda dudaklarım kenara kıvrılmıştı.

"Ne oluyor bu?" dedi Karan sert bir tavırla. Havuzun kenarına geçip bedenini yaslarken elini kalbine götürdü ve birkaç saniye öylece durdu. Onun bu hallerine gülümseyerek baktığıında benimle aynı duyguları yaşıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Marin, bu..." dedi konuşamıyor gibiydi. "Nasıl..." diye devam ederken ne diyeceğini bilemiyordu. "Dur bir dakika..."

"Sen..." dediğinde yanıma gelip ellerimi elinin arasına aldı. Bakışları bir bana bakıyordu bir elindeki hediyeme.

"Ben?" dedim, konuşmasına yardımcı olurken onun bu denli lâl kesileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Sana mı ait bu?"

"Bana ait." dedim, mutlulukla. İçimde beni yaşatan heyecanla sesim fazlasıyla tok çıkmıştı. "Bize ait."

"Ben hamileyim..." dedim, dakikalardır yaşadığı tatlı ızdırapa son verdiğimde sonunda dilinden dökemediği kelimeleri ben döktüm. "Baba oluyorsun, Karan Milan."

﴿ BÖLÜM 70 ﴾

70. BÖLÜM “BABA”

"Ben hamileyim..." dedim, dakikalardır yaşadığı tatlı ıstıraba son verdiğimde sonunda dilinden dökemediği kelimeleri ben döktüm. "Baba oluyorsun, Karan Milan."

Birkaç dakika donmuş bir şekilde bana baktıktan sonra dudaklarından, "Ne?" döküldü. Kaşlarını çatamayacak kadar şok haline bürünürken hamile olduğumu söylemek onu daha fazla şaşkınlığa sokmuştu.

"Gerçekten mi?" dedi, inanamaz bir halde. "Gerçek mi diyorsun?"

Kafamı hızlıca olumlu anlamda sallarken, "Hı hı." diye mırıldandım.

"Bir daha söylesene yanlış duymadım değil mi?"

"Hamileyim..." dedim, tekrar tekrar söylemek isterken bunu uzun bir zamandır söylemeyi istediğimi fark etmişim. "Baba oluyorsun sevgilim."

Boşta duran elini elimin arasına aldığımında karnıma doğru yerleştirdim ve gözlerinin içine baktım. Dudaklarımın titrediğini hissederken onun sıcaklığından destek aldım ve elini çıplak karnımın üzerinden boydan boya gezdirdim. "Burada bizden bir parça var." dediğimde yüzündeki şok ifade biraz daha geçmişti.

"Hamilesin." dedi tok bir sesle harflerini vurgularken algılamaya çalışıyordu. Bunu beklemediği aşikardı. Şok olmuştu hem de fazlasıyla. Bu kadar şok olacağını hiç tahmin etmemişim.

"Senin ve benim canım burada bize ait bir şeyler var sevgilim." dedim sıcak bir sesle mırıldandığımda parmaklarımın altındaki parmaklarıyla onunla tenimin üzerinde gezmeye devam ettim. "İkimizin bebeği."

"Bebeğimiz." dedi Karan, hülyalı bir sesle dudakları kenara kıvrıldığında elaya vurgun gözlerinin dolduğunu gördüm. Bedenimin titrediğini hissederken alt dudağında eş zamanlı olarak titremeye başlamıştı. "Bebeğimin bebeği mi olacak şimdi?"

"Evet," derken dudaklarımda bir gülümseme peydah oldu. Karan'ın bakışları titreyen dudaklarıma kaydığında beni kucakladı ve suyun içerisine çekti. Kollarının arasına alıp havaya kaldırdığında etrafında döndürdü.

"BABA OLUYORUM!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onun bağırışıyla birlikte kalp atışlarım hızlanırken terasta sesi adeta yankı yapmıştı. Beni kendine çekip sıkıca sararken bacaklarımı ona dolayıp bedeninde yükseldim. Kollarımı boynuna doladığımda yüzünü boynuma gömmüştü. Birkaç dakika öylece durdururken boynumda hissettiğim kırk dereceye ulaşan sıcaklığın onun gözyaşları olduğunu çok geçmeden anlamıştım.

Karan Milan ağlıyordu.

Karan, baba olacağı için ağlıyordu.

"Şşş..." dedim aniden onu durdurmaya çalışırken. Parmaklarımı başına yerleştirdiğimde saçlarını hafifçe okşamaya başladım. Saçlarının arasında dolaşan ellerimin altında sarsıldığını hissederken iç çeke çeke ağlamaya devam etti. "Yaaa... Karan!"

Boynumda hissettiğim ıslaklarla birlikte gözyaşlarım daha fazla dayanamayıp akarken dün yatak odamın banyosunda test yaptığımda bir saat boyunca sevinçten ağlamıştım. İlk öğrendiğimde deliler gibi ağlamıştım. O da ilk öğrendiğinde ağlamıştı benim gibi.

"Ağlama sen bebeğim," dedi titrek çıkan sesiyle. Geriye çekildiğinde bakışları gözlerime kaydı. Uzanıp dudaklarını gözyaşlarımın aktığı yere bastırduğunda eliyle gözlerimi sildi. "Ağlama kurban olurum senin o gözyaşlarına."

"Sende ağlıyorsun..." derken ağlamaya devam ediyordum. Islak bir şekilde gözlerinin içine baktım. İkimizde ağlıyorduk. Kalplerimizin ritmi birken gözlerimizden yaşlar aynı mutlulukla akıyordu. "Ağlama!"

"Senin gözyaşın inci, deniz kızı." dedi Karan, uzanıp tekrar tekrar gözlerimden ve göz altlarından öperken dudaklarıyla ıslaklığı aldı. "Kıyamam sana, gözyaşına ölürüm."

"Mutluluktan ağlıyorum sevgilim." diye mırıldandığımda burnumu seslice çektim. "Sevinçten ağlıyorum. Belki de ilk kez mutluluktan ağlıyorum Karan, hayat bana bunu da gösterdi."

"Ne zaman..." dedi zorlukla yutkunduğunda ağlaması durmuştu. "Ne zamandır biliyorsun bunu?"

"Dün hamilelik testi yaptım." dedim, heyecanlı bir şekilde konuşurken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse duracaktı. Kaburgalarımı zorlayacak kadar sertçe tekliyordu. "En son İstanbul'dayken test yaptığımızda ikimizde çok üzölmüştük. Henüz oradan geleli bir ay oluyor, erken diye başta aldırmadım. Eğer yine olmazsa diye seni de boş yere heyecanlandırmak istemedim."

Bakışları beni ilgiyle izlemeye devam ederken, "Reglim bir buçuk hafta gecikti, midem ara ara bulanıyordu ama hiç kusmadım ihtimal vermedim yine de arka plana atmak istemedim eczaneden test aldırđım. Açıkçası beklemiyordum bütün belirtileri göstermiyordum çünkü." dediğimde öğrendiğimden beri ona söylemek için sabırsızlanmıştım. Kendimi çok zor tutmuştu, heyecandan ve stresten midem çok fazla bulanmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ama testim pozitif çıktı!" dedim.

"Çift çizgi vardı Karan..." diye devam ederken gözlerindeki mutluluğu gördükçe kalbimin ısındığını hissediyordum. "Görünce inanmadım, saatler boyunca kendime geledim. Sana hemen söylemek istedim sonra doğum günün olduğu için bu hediye vermek istedim sadece yirmi dört saat kadar sabrettim senden bunu gizlemek benim için işkenceydi..."

"Her dakika söylemek istedim gerçekten." derken ona nasıl söyleyeceğimi bilememiştim. Ona bir anda ben hamileyim deseydim bayılacağını bile düşünmüştüm. Ondan önce kimseye söylemek istemediğim için kimsenin fikrini alamamıştım.

"Dünden beri durmadan gülümsüyordun bunun için miydi?" diye sordu Karan.

Kafamı salladım. "Evet... Neye sırtıyorsun sen diye sorup duruyordun öyle söylememek için zor durdum." dediğimde sadece testlerden hamile olduğumu biliyordum başka hiçbir detayı onsuz öğrenmek istememişim. "Ama hastaneye sensiz gitmek istemedim."

"Güzel karından aldığın ilk hediyeni beğendin mi?" dedim, meraklı bir ifadeyle bir anda aklıma gelmesiyle ona bu şekilde benim için yaptırmış olduğu havuzda vermek güzel olacağını düşünmüştüm. Dün öğrenmişim ve dünden bu dakikaya kadar türlü türlü senaryo gelmişti.

"Bana daha güzel bir hediye veremezdin bebeğim." dedi Karan, gözlerinin içi parlıyordu. Elaları öyle keskindi ki bakışlarındaki sıcaklık beni yakıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim."

"Seninle kutlu." dedi yumuşak çıkan sesiyle. Dudaklarını alnıma bastırdı. "Seninle her günüm kutlu bebeğim."

Beni bırakmadan havuzun kenarına yasladığında alnımdaki dudakları burnumu bulmuştu. Yanaklarımı öptükten sonra çeneme geldiğinde tekrar yukarıya çıkıp dudaklarımın üzerinde durdu. Beni öpmeye başladığında ona dolanmış bir halde duran bacaklarımla yukarıya yükseldim. Elleri kalçalarıma doğru inerken beni kaldırıp mermerin üstüne oturttu.

Nefes nefese bir halde geriye çekildiğimizde dudakları kurumadan boynumdan öpmeye başladı. Bacaklarımı iki yanına açıp onu arama aldığımında aramızdaki mesafe sıfırlanmıştı. Boynumdan aşağıya doğru azap dolu bir tınıyla ilerlerken her bir dokunuşunda beni titretiyordu. Göğüs dekoltemi öperek indiğinde karnımın üzerinde durdu. Şimdilik dümdüz olan göbeğimden öptüğünde dudaklarımdan kıkırdama çıktı.

"Huylanıyorum..." dedim, onun öpüşlerinin arasında. Eliyle dokunmasından bile huylanan ben öpmesinden daha çok huylanmışım. İnce tüylerim diken diken olurken o karnımdan öpmeye devam etti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Alışsan iyi olur. Buradan ayrılmayacağım çünkü." dedi Karan, keyifli bir sesle.

"Havuzdan hemen çıkalım." dediğinde beni rahat bırakıp kendini havuzdan çıkarttı. "Hastaneye gidelim."

Kaşlarım havaya kalktığında, "Bu saatte?" diye sordum. gece yarısını çoktan geçmişti.

"Test yaptırmışsın sadece güzelim, doktorunda bakmasını istiyorum o yüzden hemen gidelim."

"Aşkım saat gece on ikiyi geçiyor neredeyse bir olmak üzere bu saatte uzman doktoru nereden bulacağız?"

"Hastanemiz olduğunu unutuyorsun galiba Marin?" dedi Karan, haklı bir şekilde. Zehirlenme olayından sonra şirkete dönüş yaptığımda yüklü miktarda çıkan paranın kaynağını araştırırken himayemiz altına giren hastaneyi çok geçmeden öğrenmiştim. Karan'ın benim için yapacaklarının sınırı yokken, hastaneyi satın almasını zorla anlattırılmışım. Öğrendiğimde şok yaşamışım.

"Gidelim ama şimdi gitmemizin bir anlamı olmayacak o yüzden şöyle yapalım." dedim aklıma gelen fikirle sabah gitmemizin daha doğru olacağını düşünüyordum. "Hastaneyi arayıp konuşalım sabah erken vakitte uzman doktordan randevu ayarlayalım. Şimdi gitsek bile üstünkörü bir muayene olacak, en azından sabaha hazırlıklı bir şekilde gideriz olur mu?"

"Eczaneden alınan testle olacak şey değil Marin, ya başka bir şey varsa?" dedi Karan, endişeli bir şekilde konuştuğunda ona hak vermişim.

"Yedi tane test yaptım..." diye mırıldandığımda Karan bana irileşen gözleriyle baktı. Söylediğime inanmıyormuş gibiydi. "Bakma öyle emin olmam lazımdı. Reglim gecikti diyorum Karan, midem bulanıyordu kusmadım ama hiç kendimi ilk kez böyle hissediyorum kesin olarak hamileyim."

"Tamam sabah gidelim güzelim," dediğinde bana yukarıdan bakarken elini uzattı. "Çıkalım havuzdan duşa girelim."

Uzattığı elinden tutarken oturduğum yerden ayağa kalktım. Üzerimde katlı olan havlulardan birini alıp attığında sıkıca sarındım. Telefonumu elime alıp sular damlayan bir şekilde odaya geçtiğimde etrafı çok batırmadan komodinin üzerine telefonu bıraktım. Karan banyoya ilerlediğinde peşinden geçtim. Yarım saat bile sürmeden ikimizde duş aldığımızda odaya bornozlarımızla geri geçerken gülmeden duramıyorduk.

Karan yatağa oturduğunda beni kucağına geçerken eline almış olduğu tarakla saçlarımı taramaya başladı. Yukarıdan aşağıya doğru özenle acıtmadan tararken kendimi ona bırakmışım. Ellerimi bacaklarına yerleştirdiğimde hepsini taramasını bekledim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Birileri biliyor mu?" diye sordu Karan.

"Hayır, senden önce kimseye söylemek istedim." dedim, bunu bilen ilk kişi o olmalıyken ona söylemeden kimseye söylemek istememiştim. Birine söylememek o kadar zordu ki, üstelik kocama söyleyememek daha zordu. Sadece bir gün bile saklamak beni zorlamıştı. "Bir tek biz biliyoruz."

"Hastaneye gitmeden kimseye söylemeyelim o zaman."

"Şey... Bir de... Bir süre kimseye söylemek istemiyorum Karan. Bilmiyorum ama hemen paylaşmak istemiyorum. Bir şey olacağından değil sadece söylemek için hazır hissetmiyorum. İkimiz bilsek olur mu?" dedim aynadan ona baktığımda ifadesini inceledim.

"Ne kadar süre?" dedi Karan, bakışları aynadan gözlerimde takılmıştı. "Yani sen iste hiç söylemeyelim ama karnın belli olana kadar saklayabiliriz istersen."

"Hayır... o kadar uzun bir süre değil. Sadece bir iki hafta. Önce kendimi ve seni psikolojik olarak hazırlamak istiyorum. Henüz çok yeni biliyoruz, bizimle çok yeni, anne ve babası olarak ilk bizim alışmamızı istiyorum sonra çok geçmeden herkese haber ederiz." dedim, durumu açıklarken. Ben bile yeni öğrenmişken hemen birilerine söylemek istemiyordum. Kalabalık bir aileydik, benim ailem sadece Karan'dan oluşmuyordu. Ailesi ailem olmuştu. aynı konağın içerisinde iki farklı tarafta yaşasak da evlerimiz tamamen ayrıydı. Benim evim Karan'dı.

"Senin anne baba diyen dilini yerim ben." dedi Karan, nemli saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdı. "Sen nasıl istersen güzelim, kendini nasıl rahat hissedersen öyle yapalım her şey kabulüm."

"Yanlış anlamadın değil mi?" diye sorduğunda endişeyle ona baktım. "Yanlış anlamayı istemiyorum çok sevinecekler bizden daha çok sevinecekler hem de. Berivan'ı duyunca herkes havaya uçtu ve hâlâ da aynı sevinçle duruyorlar. Barzan babam Berivan'ı her saat başı arayıp canı bir şey çekiyor mu sor bakalım ne istiyor dilesin benden ne dilerse deyip duruyor öteki taraftan babam... Behiçe annemden hiç bahsetmiyorum bile... Bu baskıyı hemen hissetmek istemiyorum şu an buna hazır değilim."

Bu durumu Milan konağına açıklasam doğuma kadar Barzan babam Mardin'i uyutmayacak gece gündüz rahat vermeyecek bir hali vardı. Berivan'da neler neler yapan Barzan babam, ilk göz ağrısı Karan'ın eşek sıpası dediği oğlunun bir çocuğu olacağını öğrenince neler yapacağını düşünmek dahi istemiyordum.

"Haklısın güzelim, güzel düşünmüşsün bir süre bize özel olsun. Önce biz kendimiz alışalım onun varlığına." dedi Karan, saçlarımı taramayı bitirdiğinde tarağı kenara bıraktı ve bana sarıldı. Kollarını bedenime sarıp elleri karnımı bulduğunda çenesini omzuna yerleştirdi. "Sabah erkenden doktora gitmek istiyorum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben hastaneyi arayayım şu randevuyu halledeyim." dediğinde kafamı sallayıp kucağında kalkarken giyinme odasına doğru yöneldim. Bornozumu çıkartıp iç çamaşırlarımı ve saten gecelik takımımı giydiğim sırada Karan yanıma gelmişti. Kendi tarafından kıyafetlerini alırken bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki endişeyi anında seçebilmişim.

"Bebeğim biz dün değil önceki gece birlikte olduk. Ona bir şey olmuş mudur zarar vermiş olabilir miyiz?" diye sorduğunda yüzündeki ifadenin aynısı benim yüzümde de çok geçmeden oluşmuştu. Bu durum hiç aklıma gelmezken bir gün boyunca hastaneye gitmediğim için içten içe kendime kızdım.

İlk seferinde hamilelik testi yaptırdığımda o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramışım ki tekrar yaptırmak konusunda emin değildim. İkimizde üzülmüştük, Karan başta üzüldüğünü gizlemiş beni teselli etmekle yetinmişti. Olacağına kendini inandırdığını söylemişti, bende bir ara çok umutlanmışım.

İkinci kere hayal kırıklığını hastaneye gidip negatif çıkmasının nedenini suçu testlere attığımızda gerçekten hamile olmadığını öğrendiğimizde daha çok üzülmüştük. Üçüncüsünde de bir hayal kırıklığı yaşarım diye çok korkmuş testi ben bile almamışım. Şirkette Finans ekibinde beraber çalıştığım iş arkadaşımın rica etmiş öğlen arası benim için alıp gelmişti. İşlerimi bitirdiğimi bahane ederek işten öğlen vaktinden çıkmış eve geldiğimde ise vakit kaybetmeden testi yapmışım.

Yedi test. Yedi testin hepsinde ise pozitif olan çift çizgi vardı. Geri kalan süreci onsuz geçirmek istemediğim için hastaneye hemen gitmek istememiş bir gün daha kendimce süre vermişim. Şimdi ise gitmediğim için pişman olmuşum. Çünkü hamilelik konusunda hiçbir şey bilmiyordum.

"Bilmiyorum sevgilim." dedim sıkıntı içerisinde dudaklarımı dişlediğimde hiçbir şey olmamasını umdum. "Sabah doktorla konuşuruz bu durumu yani her zamanki gibi ağrım oluyordu ama onu etkileyecek bir ağrım yoktu umarım olmamıştır."

Karan kafasını salladığında giyindiğim için odadan çıkıp onu tek bırakırken odanın ışığını kapatıp yatağa yerleştim. Kenardaki gece lambalarını açıp onun gelmesini beklemeye koyduğumda içeriye gülen bir surat ifadesiyle gelmişti.

"Gülüyorsun..." dedim bakışlarım dudakları takılırken onun gibi gülmemi bastıramıyordum. Dünden beri sırtıyordum ve gülümseme yüzümden hiç silinmiyordu. "Benim gibi."

"Şimdi ben baba mı olacağım Marin?" dedi, yatağa yerleştiğinde sol taraftaki yerini almıştı. "Sende anne olacaksın."

"Bu çok güzel bir şey. Bizim bebeğimiz olacak." derken benim gibi bu duruma hâlâ inanmadığını gözler önüne sermişti. "Rüyadayım sanki... Hiç uyanmak istemediğim bir rüya."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Beni ısırmana." dedi Karan, elini çeneme yerleştirdiğinde baş parmağını dudağımın üzerine kondurdu. Dudaklarımda parmağını sürttüğünde konuşmasına devam etti. "Rüya olup olmadığını anlamam lazım."

Ciddi olup olmadığını anlamazken elini dudağımın üzerinden çekmemişti. Dudaklarımı aralayıp dövme parmağını ağzımın içine aldığım dilime değdirip ıslatmama neden olmuştu. Parmağının yarısına kadar ağzıma aldığım acımasız bir şekilde dişlerimi bastırdım ve sertçe ısırıldım.

"Ah!" diye acı içerisinde inlediğinde dudaklarım kenara kıvrılmıştı. Elini aniden çekmesiyle, "Isırma Marin!" dedi kızgınlıkla.

"Aşkım ısır dedin ya!"

"Güzelim ısır dedim kopar demedim!" dediğinde gerçekten acıttığım gözlerinden okunuyordu. "O dişlerini var ya..."

"Çok mu acıdı? Öpeyim geçsin hemen." dedim masum bir ifadeyle köpek gibi onu ısır ben değilmişim gibi baktım. Elini alıp ısırduğum parmağını öptüğümde dişlerimin izini çıkarttığım yerlere nefesimi üfledim. Galiba bu sefer biraz fazla abartmışım.

"Kurban olurum ben sana." dedi Karan yüzümü avuçladığında beni iyice kendi çekti ve yüzlerimiz arasındaki mesafeyi sıfırladı. "Senin dokunduğun yerde yaşam başlar."

"Karan..." dedim ondan ayrıldığım başımı göğsüne yasladım. "Çok heyecanlandım ben. Sabah zor edeceğiz galiba."

"Sabaha kadar çok şey yapabiliriz ama doktorla konuşmadan riske atamayacağım o yüzden uyumalıyız." dedi Karan, ciddileşen tavrıyla. "Zaten o fotoğrafla aklımı aldın bana daha fazla acı çekirme."

"Hemen uyuyalım sabah olsun." dedim gözümde bir gram uyku yoktu, hastane işini hemen halletmek istiyordum ve aklımda biriken bütün sorulara cevap bulmak istiyordum.

"Bebeğimiz doğana kadar göğüslerinin tadını çıkartayım ben," dedi Karan muzip bir ifadeyle, beni kendinden ayırdığında kendisi göğsüme yatmıştı. Başını göğüslerimin üzerine yaslarken hafif kirli sakallarını açıkta kalan tenime sürttü. "O doğunca onunla paylaşacağım seni."

Aynı pozisyonda sessizce dururken Karan kollarını karnıma dolamıştı. Odanın içerisinde ışıklar tamamen kapalı, içeriye sızan ay ışığıyla birlikte hafif bir aydınlık oluşurken ikimizde uyuyamamıştık.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Uyuyamıyorum..." diye mırıldandı Karan, sesi tok ve heyecanlı geliyordu. İlk kez gerçekten hiçbir şey yapmadığımız halde uyuyamamıştık. Diğer geceler sabaha kadar uyuyamadığımızın bir nedeni vardı lâkin bu sefer nedensizce uyuyamıyorduk.

"Ben de!" dedim kısık çıkan sesimle. "Ama uyuyalım sevgilim. Sabah olduğunda bebeğimizle tanışacağız anne ve babası yorgun olmasın."

Karan kafasını sallamakla yetindiğinde sıcak parmaklarını geceliğimin içerisine sızdırdı. Tenime değen elleriyle hafifçe karnımı okşarken onun hareketleri karşısında mayışmaya başlamıştım. Aradan geçen dakikalar sonra kendimi uykunun kollarına bırakmıştım.

"İyi geceler bebeğim." diye fısıldadı Karan. Bunu bana mı söylemişti yoksa karnımdaki bebeğimize bilmiyorum ama beni tekrar aşık edecek kadar duygulu söylemişti.

Hafif bir aydınlık gözlerimi açmam için ısrarcıyken yüzümde bir süredir varlığını hissettiğim dokunuşlar bir anda kesilmişti. Bunun etkisinde ne olduğunu kestiremezken uykum açılmaya başlamıştı. Kirpiklerimi oynattığımda bedenim uykudan tamamen sıyrılırken kendi kendimin uyanmış olma düşüncesiyle gözlerimi aniden araladım.

Ben kendi kendime asla uyanmazdım.

Bakışlarım sol tarafıma düştüğünde boş görürken kaşlarımı aniden çattım. Göğüs kafesim hızlıca kalktığında puslu bakışlarımı netleştirmek için gözlerimi ovuşturdum. Karan yanımda yokken onsuz uyanmamın vermiş olduğu asilikle burnumdan solumuştum.

Karan beni uyandırmadan yataktan kalkmazdı.

Kalkacağım sırada karnımda hissettiğim dokunuşlarla bakışlarım aşağıya düşerken örtüyü hızlıca kaldırdım. Karan yanımda değildi çünkü bacaklarımın arasında karnımda duruyordu.

"Günaydın," diye mırıldandığımda yeni uyanmamın vermiş olduğu etkiyle sesim oldukça kalın ve pürüzlü çıkmıştı.

"Gün şimdi aydı." dedi Karan, çoktandır uyanık olduğu sesinden belli olurken bana muhteşem gülümsemesiyle baktı. Bakışlarını benden çekip karnıma çevirdi. Dudaklarını saten geceliğimi sıyırdığı kısımda çıplakta kalan karnıma bastırduğunda küçük küçük buseler kondurdu.

"Yaaa..." dedim dudaklarımın arasından kıkırdamalar yükselmişti. "Artık yüzümü bıraktın göbeğime mi geçtin Karan?"

"Şimdi sadece seni öpersem o üzülür," dedi, masum bir ifadeyle kirpiklerini kaldırıp bana baktı. "Üzülmesini istemiyorum o yüzden seni uyandırdığım gibi onu da uyandıracığım her sabah."

"Karan kıskanıyorum ama bak!" dedim sitemkar bir sesle. Az önce yüzümde dokunuşlarını hissetmiştim ama bana çok kısa bir süreymiş gibi gelmişti. Zaten durmasının vermiş olduğu

Özge Naz – Düşler Ağdı

rahatsızlıkla uyanmışım. "Daha dün gece şundan altı yedi saat önce söyledim sen şimdiden böyle yaparsan ben çok kıskanırım."

"Kıskanma güzelim," derken karnımdan öpe öpe yukarıya çıktığında boynumda durmuştu. "Ben ikinize de yeterim."

"İki mi?" dedim şaşkınlıkla. "Orada bir tane olduğunu mu sanıyorsun sen?"

"Sekiz kişiyim artık ben Karan!" diye konuştuğumda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp ciddi bir tavırla ona baktım.

"Saçmalama Marin," dedi Karan, irileşen bakışlarla bana baktığında ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Yedizlere hamile olamazsın."

"Yedi tane çocuk fikri çok güzel..." diye devam ederken düşündükleriyle yüzünde gülümseme oluşmuş gözleri parlamıştı. "Ama aynı anda yedi tane fikri seni korkutmuyor mu?"

"Hayır..." dedim ciddi kalmak için kendimi zorlarken. Onun bu halleriyle oldukça eğleniyordum. "Hepsi Karan olursa neden korkayım ki? Asıl Marin olursa korkarım ben!"

"Düşünsene benden yedi tane daha var!" dediğimde ona korku dolu gözlerle baktım. Hayali bile korkutucu geliyordu. Yedi tane küçük Marin, Karan'a kök söktürüyordu. "Çıldırırısın!"

"Ben bir taneyken seninle başa çıkamıyorum senden yedi tanesiyle nasıl çıkarım bilmiyorum."

"Yedi tane Karan olsun!" dedim ısrarlı bir şekilde. Yedi tane ne olduğu çok önemli değildi. Ondan olsun yeterdi.

"Altı olsun bence," dediğinde yanıma geçip yattı ve kolunu başının altına yerleştirdi.

"Neden altı?"

"Üç Marin olsun, üç Karan eşitlik olur hem."

"Bir tanesi bile çok güzelken birkaç tane daha olma düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor." dedim yüzümde gülümsemem hiçbir şekilde silinmiyordu.

"Bana çok güzel bir hediye verdin bebeğim." dedi Karan yanıma gelip beni kendine çekti. Nefesi saçlarıma dökülürken ara ara öpücük konduruyordu. "Aldığım en güzel ve en özel hediye bu doğum günümü hiç unutmayacağım."

"Yeni yaşına baba olarak girdim." diye devam ederken sesindeki minnet duygusu kendini belli etti. "Beni baba yaptın Marin, bu çok güzel bir his sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

Karan kulağımda fısıldar bir tonda, "İçine bebek koydum sonunda." dedi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hatırlatma şunu!" dedim kaşlarım çatılırken ona kızgınlıkla baktım.

"Biraz daha haberini almasaydık o kadar korunmasız birliktelikten sonra bende bir şey olduğunu düşünmeye başlayacaktım tam zamanında aldım haberini." dediğinde kaşlarını çatmış, derin düşünelere dalmıştı.

Bejna'nın yuvamı yıkmak için geldiğini zannettiğinde aslında bütün yaptığı her şeyi ortaya çıkartmak için geldiğinin farkında değildi. Eğer Bejna konağa gelmeyip düzenleri her zamanki gibi devam etseydi bize oynanan oyunları hiçbir zaman öğrenmeyecektik. Bejna merdivenden itildim diyerek hayatımı yıkacağını sandığı planıyla hayatı tamamen yıkılmıştı.

O zamandan sonra bana verdikleri ilaçlardan tamamen kurtulmuştum. Doktor ilaçların bünyemden silinmesi için bir ay kadar kendime zaman tanımamı istemişti. Çünkü verilen ilaçların hangi dozda ve türde olduğu bilinmediği için etkisi hemen geçmeyebilir demişti. O zamandan sonra ilk kez İstanbul'da onun evinde birlikte olmuştum. Sonrasında ise ara ara her fırsatta tenlerimiz birbirinden ayrı kalmazken defalarca korunmadan birliktelik geçirmiştik.

Ben bu durumlardan dolayı doktora gittiğimde doktorum çocuk doğuramla ilgili hiçbir sıkıntımın olmadığını söylemişti. O zamandan bu yana hamile kalmadığım için Karan'ın aklına bu durumun gelmesi normaldi.

"Düşünsene Milan konağı bebek bekliyor ama sen kısırırsın diye çocuğumuz olmuyormuş," dedim, çoğu insan bu durumdan müzdaripken buralarda kısır olan kadınların üzerine hemen kuma geliyordu. Delal hanımın ilk yıllar çocuğu olmadığı için üzerine Behiçe annem kuma gelmişti, üstelik Delal hanımın hiçbir sağlık sıkıntısı bile yokmuş yani o zamanın verdiği yeterli sağlık koşullarıyla bakıldığında öyle görülmüş. Bunu beklemeyen kaynanası acımadan zaman tanımadan bir başkasını getirmeyi uygun görmüş, töre kararı diye insanların üzerine kaldıramayacağı yükü vermişti. Çok kötü bir olaydı.

"Kuman kesin Uygur olurdu!" derken alaylı bir ifadeyle konuştum.

Karan o kadar güzel kalpliydi ki, annesinin ve Delal annesinin durumunu yaşamamam için kendisinin kısır olduğunu öne sürmek istemişti. Ölümünden geri kalanının çaresi vardı, o ya da ben sağlık sorunları hiçbir şekilde bizim önümüze geçemezdi.

"Düşüncesi bile iğrenç." dedi Karan çatılı kaşları daha da çatılmıştı. "Bir daha böyle bir şey sakın deme. İlk olarak hamile olduğunu velete söyleyebilir miyiz? Ben söyleyeceğim hatta yerini bilsin velet!"

"Karan küçücük çocuk hamilelik olayını ne bilsin!" dediğimde onun bu haline gülmeden edememiştim. Uygur'ı gerçekten kısıkanıyordu. Sinir olmuştu belki de bilmiyorum ama hiçbir şekilde haz etmiyordu. "O büyük ihtimalle bebekleri leylekler getiriyor sanıyor."

"Velet o her şeyi bilir bakma sen onun öyle olduğuna."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yattığım yerden doğrulduğumda, "Sabahı zor ettim, hazırlanıp çıkalım mı hemen?" dedim daha fazla durmak istemiyordum. Hemen doktora gitmek ne kadar süredir hamile olduğumu bilmek onunla tanışmak istiyordum.

"Kahvaltı?"

"Yolda atıştırırız bir şeyler bekleyemeyeceğim daha fazla." dedim sabırsızca.

"Hayır olmaz," dedi sert bir tavırla. "Aç aç gidecek değilsin, zaten arabaya binmeden acıktım diye ağlarsın sen. Kahvaltı yapmadan çıkmayalım. Hazırdır zaten yiyip öyle çıkalım."

Ona bir şey demeden yataktan çıktığımda ilk önce banyoya geçmiş rutin işlerimi halletmişim. Dün gece duş aldığım için tekrar almazken giyinme odasına yönelmişim. Dolaptaki kıyafetlerime baktığımda bir zamanlar bunların içerisine giremeyecek olmam gülümsememe neden olmuştu. Büyük ihtimalle iki ay gibi kısa bir zaman sonra hiçbiri bana olmayacaktı.

Bu demek oluyordu ki Karan'la yeni bir alışveriş macerasına çıkacaktık.

Üzerime yarım kollu hafif boğazlı bir bluz geçirdiğimde altıma kemerli bir etek giydim. Etek düz kesim dizlerimin biraz üstünde bitiyordu. Hastaneden sonra şirkete geçeceğimiz için ona göre giyinmişim. Çantamı da elime aldığımda Karan benden önce hazırlanmış odanın dışında beni beklediğini görmüştüm.

Yanına geçtiğimde bakışları dikkatle beni süzerken gözleri ilk olarak giydiğim etekte durmuştu. "Üşümez misin öyle?" diye sorduğunda asıl konu üşüyeceğim olmadığını ikimizde biliyorduk. Hava bugün kapalıydı, yağmur neredeyse yağacakken arada şimşek çakılıyordu ona karşılık bileğimde biten botlarımı giymişim.

"Hayır üşümem," dedim dondurucu bir soğuk olmadığı sürece üşümezdim. Karan yanıma geldiğinde eteğimin ucundan tutup aşağıya doğru çekti. Bu aklıma küçükken teyzemden gizli okul eteğimi katladığımı getirmişti. Lisedeyken Elfida'yla ikimizde katlar eve geçmeden geri düzeltirdik.

"Daha iyi durdu böyle," dedi Karan, elimden tuttuğunda benimle beraber yürümeye başladı. "En çok yakında bunları giyemeyecek olmana seviniyorum sanırım."

"Alışverişimi senden gizli yapacağım Karan şimdiden haberin olsun."

"Bunun imkansız olduğunu biliyorsun," dedi kendinden emin bir şekilde konuştuğunda ona ters bir bakış attım. Şimdiden aklıma alabileceğim güzel hamile kıyafetleri gelmişti, almak için sabırsızlanmışım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Herkes söylememek için kendimi çok zor tutuyorum ama biraz daha saklamak istiyorum." dedim, hastaneden kesin bir sonuçla çıktuktan sonra bir süre daha saklayacaktık bu durumu. "Hem Alakan konağı bizden Berivan'ı sakladı! Bizde biraz süründürelim onları."

Karan gülmekle yetindiğinde kendi tarafımızdan çıkmış, avluya çardağa hazırlanmış olan kahvaltı masasına doğru ilerlemiştik. Havada yağmur kokusu olduğu için kapalı alana hazırlanmıştı. Adımlarımız oraya doğruyken oturacağım sandalyeyi Zahir benim için geriye çekmiş oturmam için işaret etmişti.

"Günaydın yenge..." dedi Zahir, diğer günlere nazaran yüzüne hiç bakmazken centilmen davranışından dolayı benim için çektiği sandalyeye ses etmeden oturdum. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun yengelerin bir tanesi?"

"Senin zaten bir tane yengen var Zahir başka yok." dedik her gün bir iltifat bulup geliyordu ve beni etkilemeye çalışıyordu. "Bana bu ayaklar sökmez, sökseydi Mert ve Demir'i çoktan affetmiştim."

"Yenge seninle küs kalmaya dayanamıyorum." dedi Zahir üzgün bir ifadeyle çaprazımdaki sandalyeye geçip oturduğunda Karan'da yanıma geçip oturmuştu. "Tamam hepimiz çok büyük eşeklik ettik, affedilmeyecek bir olay ama çok pişmanım."

"Hanımım sabahtan beri üç saksı çiçek geldi içeriye alalım mı?" dedi Rojda, diğer taraftan seslendiğinde omuzumun gerisinden ona bakışlarımı çevirdim. Zahir'i es geçip tamamen ona döndüğümde elinde tuttuğu büyük bir saksıyı işaret etti.

Mert o depodan kurtulduktan sonra tamamen akli başına gelirken her gün çiçek yollamaya başlamıştı. Şirkete bile geldiğinde elinde çiçekle geliyor, eğer kendisi yoksa göndertiyordu. Konakta ise her sabah bir çiçek geliyordu. Konağın her köşesinde bir çiçek vardı ve renk cümbüşü oluşmuştu.

"Onları da diğerlerinin yanına koyun, kartta ne yazıyor Rojda?" diye sorduğumda yazılan her şeyi ezbere bildiğim için yine de duymak istemiştim.

"Mert Karaca'dan gelmiş, çiçeklerin hepsinde özür dilerim yazıyor hanımım." dedi Rojda.

"Yenge gerçekten çok pişmanınız. Bak Demir'in telefonunu açmıyormuşsun geleceğim diyor o da. İçkiyi çok kaçırdık bu kadar büyük bir şey yapmayacaktık eğer aklımız başımızda olsaydı yemin olsun böyle bir şeyi aklımızdan bile geçirmezdik kendimizde olsak sana hiç böyle bir şey yapar mıyız? Canımızsın sen bizim insan hiç canına bir şey olmasına göz yumar mı?" dedi Zahir.

Onun konuşmasıyla Karan'ın bedeninin kasıldığını hissederken o olaydan beri kardeşiyle tek kelime dahi konuşmamıştı. Sadece yemekte görüşüyor onda da hiç iletişime geçmiyordu. Mert'le de aynı şekilde toplantılar dışında yüzüne bile bakmıyordu. Demir'in adını ağzına bile almıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Konu sadece bizim aramızda kalmıştı. Barzan babamlara hiçbir şey anlatılmamış oğlunun ve Mert'in yüzünü o halde gördüklerinde İstanbul'da kavgaya karıştıklarını söylemişlerdi. Karan hiçbir şey anlatmamıştı. Elfida ve Zühre olayı biliyordu ve ikisi de diğerlerine oldukça tavırlıydı.

"Aklınız başınızda olsaydı o zaman Zahir? Suçu neden alkole atıyorsunuz? İçmeseydiniz olmazdı bütün bunlar." dedim tavrımdan ödün vermezken bu olay nereye kadar sürecekti bilmiyorum. Devam ettirmek istemesem de Karan hiçbir şekilde yüz vermiyordu kocam sonuna kadar haklıydı.

"Yenge yemin ederim—"

"Zahir," dedi Karan sert bir tavırla. "Yengeni rahat bırak."

"Rojda," diye seslendi Karan aynı sertlikle. "Gelen çiçekleri almayın bundan sonra Mert'in evine geri kargolatın, Emrullah'a söyle tek bir çiçek daha girmeyecek bu konağa."

Behiçe annem, Delal hanım ve Barzan babam peşpeşe masaya geldiklerinde çok geçmeden yerlerini almıştı. "Kurban olduğum çiçeğin ne zararı var bak ne güzel her yer rengarenk oldu Mert oğlumun sayesinde." dedi Behiçe annem, olaylardan bihaber Mert'in benim çiçek sevgim için gönderdiğini sanıyordu.

"Konak konak değil botanik bahçesi oldu." diye homurdandı Karan ağzının içerisinde.

"Yav sabah sabah saksımın birine takılıp düşüyordum çiçek iyi güzel de yeter bu kadar." dedi Barzan babam, keyifli çıkan sesiyle. Sandalyesine tamamen yerleştiğinde bakışları bizim üzerimizde bir hayli oyalanmış sonra önüne dönmüştü. "De hayde başlayın sizde afiyet olsun herkese."

Onun başlamasıyla birlikte bizde kahvaltıya başladığımızda önüne bırakılan çayımın bir yudum aldım. Tabağıma gözüme kestirdiğim kahvaltılıklardan doldururken büyük bir iştahla masaya baktım.

"Abi neye gülümsüyorsun sen öyle?" dedi Zühre ima dolu bir sesle mırıldandı. Bakışlarımı kahvaltılıklardan ayırırken elim onun konuşmasıyla hava da kalmıştı. "Söyle bizde gülelim."

"Gülüyor muyum?" dedi Karan, yüzünde hızlıca sert çehresi belirirken gülümsemeyi aniden kesmişti. Söylediğimden beri kendi kendine gülümseyip duruyordu. Benden daha çok sevinmişti bunu görmemek aptallık olurdu.

"Evet," dedi Zühre, abisini bu kadar çok güldüren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "İlk kez bu kadar mutlu görüyorum seni." Bakışlarını Karan'dan çekip bana diktiğinde, "Yengemi de..." dedi. Yüzümdeki aptal sırıtışı hemen silmişim. Şimdi masada hamileyim diye bağırılmak için zor duruyordum. Hem paylaşmak istiyordum hem paylaşmamak.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hava güzel ondan sanırım." dedi Karan, umursamaz bir tavırla kahvaltısını etmeye çalışırken bir şey belli etmiyordu.

"Yağmur çiseliyor abi?" dedi sorarcasına.

"Hava yağmurlu olunca sevilmiyor mu Zühre?" dedi ters bir şekilde. "Mis gibi hava işte kasvetli falan sen demiyor musun hep kitap okurken güzel oluyor diye."

"Sus Karan..." diye sessizce mırıldandığımda alttan yavaşça dürttüm. "Konuştukça batırıyorsun."

"Karan'ın bugün doğum günü ya, annem beni iyi ki doğurmuş diye sevinip duruyor." derken duruma hızlıca el attım. "Behiçe anneciğim iyi ki doğurmuşsun oğlunu doğru söyleyin benim için mi doğurdunuz?" dedim her şeyi kendime bağlamayı severken ben değil egom konuya dahil olmuştu.

"Oy kurban olurum ben size." dedi Behiçe annem, yüzündeki sıcak gülümsemesiyle bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Siz birbiriniz için doğmuşsunuz."

"Beni annem doğurmuş olabilir ama ben Delal annemin çocuğuyum," dedi Karan, bakışlarını Delal hanıma çevirdiğinde gözünü kırptı. "Berivan ve ikizler var zaten annem onlara annelik yapsın benim annem belli."

"Hepinizin yeri ayrı bende oğul, herkes gibi sende benim ilk göz ağrısın," dedi Delal hanım, günün çoğu zamanı sesini duymak zorken bakışlarımı dikkatle ona çevirdim ve dinlemeye koyuldum. "Doğurmakla ana olunsaydı ikizler bu kadar perişan olmazdı. Ana diye bağına bile basamıyorsun evlat diye alıp sevemiyorsun. Bütün kardeşlerinde senin gibi olur inşallah, Allah bahtınızı güzel eylesin gerisi bir şekilde hallolur."

"Ne güzel dedin Delal'im." dedi Barzan babam çayından yudumlarken. "Ama şu eşek sıpasını şımartmayın."

Karan babasının konuşmasıyla yüz ifadesi aniden donmuştu. Çenesinin kasıldığını fark ettiğimde önüne dönmüş babasının olduğunu tarafa bakmamıştı bile. Kendi tabağına bir şeyler koymadan benim tabağımı doldurmaya başladığında her şeyden fazlaca koydu. Eline ekmek alıp peynir sürdüğünde bana doğru uzattı. Bakışlarımı kaldırıp masadakilere sonra ona çevirdiğimde öylece bakakalmıştım.

"Aç ağzını," dedi öylece bakmama karşılık. "Bundan sonra sana her gün ben yedireceğim."

"Herkesin içinde?"

"Rahatsız olan varsa masadan kalksın güzelim." dedi Karan umursamaz bir tavırla konuştuğunda gözlerimin içine sıcak bir şekilde baktı. "Karıma yemek yedirdiğim için kimseye hesap vermeyeceğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ona cevap vermeden dudaklarımı araladığımda peynir sürülmüş olan ekmeği yedirmesine izin verdim. Büyük bir ısırik alıp çiğnerken geri kalanını Karan kendisi yemişti. Gözümden kaçmayan bir detaysa bana ne yediriorsa önce kendisi yiyor sonra bana yediriyordu. Bunu niye yaptığını anlayabiliyordum ama sonsuza kadar bu böyle devam edemezdi. Reçel zaten o günden sonra hiçbir şekilde konağa girmemişti. Diğer her şeye de şüpheyle yaklaşıyordu.

"Rojda," diye seslendi Karan. Rojda mutfaktan çıkıp yanımızda geldiğinde Karan'ın yanında durmuştu. Konakta çalışan on kişi varken en çok güvendiği kişi Rojda'ydı çünkü dışardan ve Alakan konağından geldiği için bana hiçbir zararının gelmeyeceğini biliyordu. Tamamen güvenmese bile aralarında en güvenilir onu seçmiş benimle ilgili bütün konuları direkt olarak Rojda'ya söylüyordu.

"Süt ısıtıp getirir misiniz?"

"Tabii Karan ağam hemen getiriyorum." dedi Rojda, başını sallayıp gittiğinde mutfağa geri dönmüştü.

"Bunları yedikten sonra sütte içeceksin," dedi Karan, ısrarcı bir tavırla tabağım gözükmeyecek kadar yiyeceklerle doldurduğunda ona irileşen gözlerle baktım. Süttten nefret ediyordum ve hayatım boyunca ya zorla içmiş ya da hiç içmemiştim.

"Hayır içemem Karan, kokusu bile midemi bulandırıyor." dedim yüzüm buruştuğunda kafamı salladım.

"Burnunu kapatıp içeceksin o zaman." dedi kısık sesle, ikimizde masadakiler duymasın diye alçak bir tonda konuşurken sesimiz sert çıkıyordu.

"Süt ne için?" dedi Behiçe annem, normalde masada hiç süt bulunmazken bir anda gelmesine şaşırmadan edememişti. Ben söylemeden anlayacaklar diye ödüm kopuyordu.

"Ağam istetti de," dedi Rojda, getirdiği bardağı tabağımın kenarına bıraktığında gülümseyerek bana baktı. "Buyur bıraktım Karan ağam afiyet olsun."

"Karan çocukluk anılarına gitmiş sanırım canı süt istemiş," dedim bardağı onun tarafına doğru iteledim. Sütün kokusuna hiç gelemiyordum. "Al sevgilim iç sen."

"Marin sen içeceksin ben değil," dedi Karan, sesi kısık çıkarken bardağı benim tarafıma tekrar bıraktı. "Can taşıyorsun iyi beslenmen lazım bu tarz şeyleri daha çok tüketeceksin ne kadar sağlıksız şey varsa onu yiyorsun."

"Karan gerçekten içemem süt falan hiç sevmiyorum doktorla konuşuruz onun yerine başka neler tüketebilirim diye yoksa içemem." dedim bardağa ters bakış atarken içmemekte kararlıydım. "Bak zaten kimseye söylemedik bize tuhaf tuhaf bakıyorlar."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tabağındakileri bitir." dedi, her bir lokmamda yeni bir tanesini koyarken hiçbir şekilde tabağımı bitiremiyordum. Ona kızgın bir tavırla baktığımda, "Yesene güzelim bakma öyle." dedi ilgi bakışlarının arasında.

Onun bu haliyle daha bir gün bile olmamışken ne yapacağımı bilmiyordum. Önümüzde koskoca dokuz ay varken bu adamla birlikte çok eğlenceli olacağına benziyordu. Büyük ihtimalle çoğunluk kavgalı çekişmeli olacak, hormonlarım tamamen bozulacağı için ikimizde birbirimize fazlasıyla çektirecektik. Önümüzde uzun bir yol vardı ve ben yol arkadaşımı fazlasıyla seviyordum.

"Doydum ben..." dedim, tabağımın yarısı dolu dururken şiştiğini hissettiğim karnımla geriye doğru yaslandım.

"Biz şirkete geçelim Milan konağı," dedi Karan oturduğu yerden kalktığında onun kalkmasıyla bende kalkmışım. "Akşama görüşmek üzere."

Çantamı alıp afiyet diledikten sonra masadan ayrılırken avlunun dışına çıkıp Karan'ın jeepine doğru ilerlemiştik. Zahir önümden koşup arabanın kapısını açtığında eliyle geçmem için işaret etti. Karan nasıl dövdüyse yüzünün bazı yerlerinde henüz geçmemiş yaraları vardı.

"Buyur yenge," dedi açtığı kapının yanında öylece dururken. "Sen zahmet etme."

"Zahir bu iş yalakalığa doğru gidiyor haberin olsun hiç sevmedim."

"Küs kalmak istemiyorum bak bir aydır yüzüme bile bakmıyorsun." dedi pişmanlığı her halinden belli olurken bana üzgün bir halde baktı.

"O zaman ona göre davranın Zahir!" dedim, bir anda bağırarak. Zamana bırakmayıp üstüme gelmelerine sinirlenmeden edemiyordum. Yanına yaklaşip ona doğru kısık bir sesle konuştum. "Bak ağzımı açmayayım sessiz kalayım diyorum ama ben affetsem bile sizi abiniz asla affetmeyecek. Eğer o affederse bende affederim. O affetmezse bende affetmeyeceğim çünkü yaşattığınız tek şey sadece beni etkilemedi benden çok onu etkiledi."

"Özür dilerim," dedi Zahir, açık renkli gözlerinde buğu belirmişti. "Gerçekten özür dilerim yenge."

"Komik değildi Zahir, ilk kez yaptığın bir şakaya gülmedim." derken o zaman bana şaka yapmak istemiştik demesine atıfta bulundum.

"Arabaya binsene güzelim yağmur yağıyor!" dedi Karan, kendi tarafına çoktan geçmiş açık kapıdan benim geçmemi daha fazla bekleyememiş bağırmişti. Onu daha fazla sinirlenmeden Zahir'e üzgün bir şekilde bakıp yolcu koltuğuna geçip oturdum. "Ne diyor niye Zahir?"

"Her zamanki şeyler işte özür diliyor."

"Akılları başlarına geldi mi sence?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Çok pişmanlar... Hepsi çok pişman. Demir'in numarasını engelledim artık geçen ağlamış gerçekten mi ağlamış bilmiyorum ama onunla konuşmadığım için Melek'ten haber aldım o söyledi bana da." dedim, en azından Mert'e aynı şirketten olduğumuzdan Zahir'le aynı konakta olmaktan dolayı mecburiyetten konuşuyordum ama Demir'e hiç konuşma şansı tanımamıştım.

Demir'in ve teyzemin bütün bu olup bitenlerden haberi yoktu. Babam gizlemeyi tercih etmiş artık iyi olduğum için boş yere üzülmelerine kendilerini harap etmelerini istemediği için anlatmamıştı. Olanları bilmiyordu, Demir bilse yapar mıydı bilmiyordum ama diğer ikisi bildiği halde yaptıkları için Demir'e çok fazla yüklenmiyordum.

"Neyse yinede hemen yüz vermeyelim," dedi Karan, arabayı çalıştırdığında yola çıkmıştık. "Akıllanmış gözüküyorlar."

"Kullandığın ilaçları yanına aldın mı? Doktoruna gösterelim belki hamile olduğun için kullanmaman gerekiyordur." dedi yolculuk sessiz geçerken konuşmasıyla sessizliği bölmüştü.

"Aldım..." diye mırıldandım. "Test yaptığımdan beri kullanmıyorum zaten bir şey olur diye."

"Tamam iyi yapmışsın, gün gelecek hiç kullanmayacaksın."

"O günler hemen gelse keşke haplara bağımlı olmak istemiyorum." dedim sıkıntı içerisinde. Mardin'e döndüğümüzde Karan ilk iş olarak beni hastaneye götürmüş kabuslarımdan dolayı destek almamı sağlamıştı. Bilincimi rahatlatacak ilaçlar verildiğinde günde üç tane hap kullanmak zorunda kalıyordum. Bir aydır alışmıştım.

"Şimdilik kullanman gerekiyor Marin" dediğinde o da bu durumdan hoşnut gözüküyordu çünkü başta kullanmamak için diretmış onun üzülmesiyle kullanmaya karar vermiştim.

"Aldığından beri çok daha iyi görüyorum seni, korkarak uyanmıyorsun artık daha rahat uyuyorsun sana iyi gelmiyor mu yoksa?"

"Bilmiyorum," dedim, önceden olduğu gibi hissiz gibiydim. "Sadece uykuda işe yarıyor gibi. Onun dışında kendimi aynı hissediyorum."

"Daha iyi olacaksın," dedi elimden tuttuğunda parmaklarının arasında kenetledi. Dudağına götürüp öptüğümde bir süre dudaklarının baskısını hissettim. "Daha iyi olacaksınız. Şimdi bebeğimizle tanışmaya odaklanalım."

"Bebeğimiz..." diye mırıldandığımda elimi karnıma yerleştirmiştim. Bir elim Karan'ın elini tutarken diğer elimin karnımda olması beni rahatlatıyordu.

Yarım saat sonra hastaneye geldiğimizde özel olarak karşılanmış doktorla kısa bir görüşme yaptığımızda ilk önce test yapılması sağlanmıştı. Testin çıkmasını beklerken uzman doktorun kapısının önümde duruyorduk. Dakikalar sonra içeriden asistan çıktığında içeriye gelmemizi

Özge Naz – Düşler Ağdı

söylemişlerdi. Karan'la ikimiz ne yapacağımızı bilmez halde içeriye geçmiş ayakta dururken taze anne baba adayının heyecanı yüzlerimizden okunuyordu.

"Oturun lütfen ayakta kalmayın," dedi doktor hanım, sıcak gülümsemesiyle bize baktığında işaret ettiği yere geçip oturduk. "Sonuçlarınız geldi..." dediğinde önündeki ekranda birkaç işlem yapmış sonra bakışlarını bize çevirmişti. "Tebrik ederim hamilesiniz."

"Dört buçuk haftalık hamile gözükyorsunuz." diye devam ederken bakışlarımı kocama çevirmiştim.

"Yedi tane test yanılmadı beni," dedim, gülümsemem yüzüme yayıldığında kalp atışlarım hızlanmıştı. "Şükür..."

"Şükürler olsun güzelim." dedi Karan, elimi sıkı sıkıya tutarken gözlerimin içine mutlulukla baktı.

"Ultrasona geçelim mi?" dedi doktor hanım perdenin arkasını işaret ederken doktorun asistanı bizim için perdeyi aralamıştı. "Bakalım bebeğimiz nasılmış."

"Lütfen..." diye mırıldandığımda içim içime sığmıyordu. Sabaha kadar gözüme uyku görmemişti. Bebeğimi ilk kez şimdi görecektim. "Dünden beri bunu bekliyoruz."

"Siz geçin uzanın, karnınızı açın." dedi doktorun asistanı yeri işaret ettiğinde Karan'la ikimiz perdenin arkasına geçerken bedenim heyecandan ötürü titriyordu.

Yatağa geçip uzandığımda bluzumu açarken Karan bana yardım etmiş göğüslerime kadar açmamı sağlamıştı. Eteğimin kemerini açıp beni rahatlatırken karnıma dudaklarını bastırdı. "Sen dört haftadır annenin karnında mıydın?" dedi sesini kıstığında karnıma doğru konuştu. "Nasıl hiç belli etmedin kendini? Annen gibi sende mi kendini gizleyeceksin yoksa?"

"Babası yemin edip sinir ederse neden olmasın!"

"Senin için sana bakmamaya yemin etmişim güzelim ben," dedi Karan, elini saçlarıma yerleştirdiğinde yavaşça okşadı. "Bilseydim eder miydin hiç?"

"Biliyorum sevgilim... Biliyorum."

"Evet..." dedi doktor hanım eteğime bulaşmaması için alt bölgeme peçete koyduklarında soğuk jeli karnıma yaydı. Aleti dokundururken huylanmadan edemiyordum. Karan'ın elini sıkarken o beni rahatlatmaya çalışıyordu. "Henüz çok küçük,"

Doktor hanım durduğunda kaşlarını havaya kaldırdı. "Yanlış söyledim çok pardon," dedi aleti karnıma bastırırken ekrandaki siyahlıkta anlamaya çalışıyordum.

"Henüz çok küçükler..."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Küçükler derken?" dedim onun gibi kaşlarım havaya kalkmıştı.

"Umarım bebekleriniz için yeteri kadar odanız vardır." dedi dudakları kenara kıvrılırken bakışlarımı ikimizde gezmişti. Yüzümüzdeki ifade ona yabancı gelmiyordu.

"Bebeklerimiz mi?" diye sorduğumda söylediklerini algılamakta sorun yaşıyordum. Bebekleriniz demişti, bebeğiniz dememişti. "O ne demek şimdi?"

"Birden fazla nokta görüyorum," dedi doktor hanım ilgi dolu bir sesle. Eliyle ekranı işaret ettiğinde siyah beyaz olan görüntüde seçmeye çalıştım. "Umarım birden fazla çocuk istiyorsunuzdur."

"Karan!" dedim heyecanla elini sıktığımda, sabah söylediklerim aklıma gelirken bakışlarımı ona çevirdim. "Sana bir tane olmadığını söylemiştim hissetiklerim doğruymuş!"

Karan kısa çaplı bir şok yaşarken yavaşça yutkundu adem elması hareket ettiğinde dudaklarını ıslattı, "Kaçız olacak?" diye sorduğunda ikimizde doktorun ağzından çıkacak olan kelimeleri merakla dinlemeye başlamıştık.

﴿ BÖLÜM 71 ﴾

71. BÖLÜM “BEBEKLER”

Karan kısa çaplı bir şok yaşarken yavaşça yutkundu adem elması hareket ettiğinde dudaklarını ıslattı, "Kaçız olacak?" diye sorduğunda ikimizde doktorun ağzından çıkacak olan kelimeleri merakla dinlemeye başlamıştık.

Kalp atışlarım öyle bir hızlanmıştı ki, karnımda can bulan bebeklerimin varlığıyla heyecanı en uç noktada hissediyordum. İkimiz pür dikkatle doktorun ağzından çıkacak olan kelimeleri dinliyorduk.

"Sanırım ilk kez bu kadar heyecanlı bir çift görüyorum." dedi doktor hanım, bakışlarını bir ekrana çeviriyor bir bize çeviriyordu. "Kaç bekliyorsunuz?"

Karan'ın elini sıkı sıkıya tutarken tırnaklarımı batırdığımın farkında bile değildim. Elimin baskısını azalttığımda, derin bir nefes alıp verdim. "Yani siz şimdi... Siz şimdi odalar bebekler deyince benim aklıma yedizler geldi." dedim, aklımdan hiç çıkaramadığım sayıyı söyledim doktorun yüzünde şaşkınlık belirmişti. "Yediz mi yoksa?"

"Kalbime inecek şimdi..." diye mırıldandığımda alt dudağımı dişledim. Kalbim neredeyse dudaklarımda atıyordu.

"Sizin tahmininiz nedir Karan bey?"

"Eğer birden fazla gözüküyor diyorsanız, iki olmasını çok isterim." dedi Karan, bakışları beni bulduğunda dudakları kenara kıvrılmıştı. "Bir sürü olsun isterim ama güzel karımın bedenini yormakta istemiyorum."

"Umarım ikizlerdir." diye ekledi Karan.

"Ama yedi?" dedim onun iki demesine karşılık doktorun bakışları arasında aramızdaki özel sayıyı söylemeden edememiştim.

"Güzelim o sadece filmlerde olur..." dedi yumuşak çıkan bir sesle. Gözlerimin içine baktığında hafifçe kaşlarını çattı. "Kendine hiç mi acıman yok? Nasıl aynı anda yedi tane doğuracaksın? Nasıl kıyarım ben sana?"

Alt dudağım tamamen dışa kıvrıldığında yüzüne birkaç saniye boyunca öylece bakmıştı. Doğru söylüyordu, sadece takılı kaldığım bir sayı olduğu için öne sürmüştüm. İki bebek bile beni çok zorlayacaktı. "Haklısın sevgilim o kadarı hepimiz için çok fazla bütün konağa birer tane versek yine bakamayız hepsine..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bakışlarımı bizi izleyen doktora çevirdiğimde, "Kaç bebeğimiz olacak peki?" dedim heyecanlı bir şekilde.

"O zaman tebrik ederim Karan bey doğru tutturdu," dedi doktor hanım sevecen bir tavırla. "İkiz bebeğiniz olacak."

"Çok güzel!" diye bağırdım bir anda. Dudaklarımın arasından çığlık kaçmasına engel olamamıştım. Bakışlarımı doktordan çekip kocama çevirdiğimde parlayan gözlerle ona baktım. "Karan iki tane canımız var!"

Karan öylece durmuş bakarken kaşları çatılmıştı. Yüzünde şaşkınlık varken nasıl tepki vereceğini bilmiyormuş gibiydi. Bakışlarını karnımdan ayırmıyordu. Elimi omzuna yerleştirip onu hafifçe sarstım. "Karan!" dedim tepkisiz durmasına karşılık. "İki tane bebeğimiz olacak!"

Kaşları havaya kalktığımda, "İki?" döküldü dudaklarının arasında.

"İki." dedim onu onaylamak adına. "İkizlerimiz olacak!"

"İki tane bebeğimiz..." dedi şaşkınlığını koruduğu sesiyle bakışlarını karnımdan ayırmadan konuştu. "Bebeğimin artık iki bebeği var." Elimi tutup sıktığında uzanıp alınma dudaklarını bastırdı ve birkaç saniye öylece durdu. "Allah'tan başka ne isterim."

"Karan baksana çok küçükler..." dediğimde ekranda beliren görüntüye çevirdim. O kadar küçüklerdi ki ikisi avucum kadar yoktu bile.

Bir sürü duyguyu barındıran elaya vurgun bakışlarını ekrana çevirdi. "Çok küçükler," dedi Karan, duyduklarına ve gördüklerine inanamıyor gibiydi. Benim gibi.

Beklemediğimiz bir şeydi. İkimizin de. Dilimden ve dualarımdan eksiltmediğim tek şey Karan'dan çocuklarımın olmasıydı. Onu baba yapmaktı. Kendimi anne yapmaktı. Anne olmayı çok istiyordum hem de çok fazla. Çünkü benim annem olmamıştı, onda tadamadığım duyguları kendi çocuklarıma tattırmak istiyordum. Allah duaları kabul etmişti. İstanbul'dayken onun dudaklarının üzerine fısıldadığım duam kabul olmuştu.

Ben anne olacaktım. Hem de iki güzel çocuğa annelik yapacaktım. Canımdan ve kanımdan, sevdiğim adamdan iki çocuğum olacaktı. Bana bir bile yeterken Allah bana ikinciye hediye olarak göndermişti. Kocama sürpriz yapmıştım, aynı zamanda bana da sürpriz olmuştu.

Dudaklarım titrerken eş zamanlı olarak kirpiklerimde titremeye başlamıştı. Gözlerimden yaşlar sessizce akarken yanağımdan çeneme doğru süzüldü. O kadar güzel bir duyguydu ki, karnımda iki can taşıyor olabilmek ağlama isteği uyandırıyor. Mutluluktan ağlamaktı bu, içimdeki mutluluğu ağlayarak yansıtıyordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Şşş güzelim." dedi Karan, sıcacık çıkan sesiyle birlikte oturduğu yerden kalkıp bana doğru yaklaştı. Beni kendine yasladığında açık olan karnıma dikkat edip yarı bir şekilde kucakladı. "Ağlama bak beni de ağlatmak istemezsin değil mi?"

"Karan biz bir can istiyorduk Allah bize iki tane verdi." diye fısıldadığımda ağladığım için sesim oldukça boğuk çıkmıştı. Yüzümü onun göğsüne gömerken seslice iç çektim. "Bu anı ne kadar zamandır istediğimi en iyi o biliyordu. Duamı kabul etti... kabul etti ve bize onları bahşetti."

"Sen ve bebeklerim kabul olmuş duamsın, Karan Milan." dedim kısık çıkan sesimle hızlı tekleyen kalbine doğru fısıldadım. Karan bana sıkıca sarılırken ağlamayı kestigiime emin olduktan sonra geriye çekildi. Yanaklarımı ıslatan yaşlarım dudaklarını bastırduğında gözyaşlarımından öptü. Eliyle de silip tamamen uzaklaştığında bakışlarımı bizden biraz uzakta olan doktora çevirdim.

"Siz bir an odalarınız vardır deyince ben en az beşiz çocuk beklemiştim." dedim, doktor hanıma doğru konuşurken tamamen kendime gelmişim. O da bizim kısaca yaşadığımız duygusal andan çıkıp kendimize geldiğimiz görünce geri yerine oturdu.

"Evet," dedi yüzünde eksiltmediği gülümsemesiyle. "Çiftlerin heyecanını görmek çok güzel. Heyecanlarını en üst noktada tutuyorum ki aldıkları sonuç tatmin etsin. Sonuçlardan bazen her çiftimiz mutlu olamayabiliyor çünkü tek çocuk bakmak bile bu devirde zorken iki ve üçüncü çocuk için endişe duyuluyor."

"Ama Marin hanıma yedizlere hamilesiniz desem havalara uçacak bir hali vardı." derken dudakları daha çok kenara kıvrıldı. "Karan bey bu duruma kesinlikle bayılarak tepki gösterirdi."

"Şu an bile bayılmamak için zor duruyorum." dedi Karan, tok bir sesle. Parmaklarımın arasında duran elleri titriyordu. Yüzünü sert tutmaya çalışıyordu ama nafileydi. Elaya vurgun gözleri onu ele veriyordu. "Karımı böyle bir anda tek bırakmamak için bayılmayacağım."

"Peki ne yapmamız gerekiyor, bebeğe doğuma dair hiçbir şey bilmiyoruz öğrenmek istediğim çok şey var." dedim meraklı bir ifadeyle sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki saatler boyunca bu odanın dışında çıkamayacaktık büyük ihtimalle.

"Özel olarak ilgileneceğimizden şüphemiz olmasın," dedi doktor hanım. "Bütün bilgilendirmeyi asistanımla birlikte yapacağız."

"Bebekler henüz oluşma aşamasında, kalpleri henüz oluşmadı dediğim gibi şu an çekirdek kadarlar." diye devam ederken aleti karnımda gezdirmeye başladı. Soğukluğunda irkilirken artık bu hisse alışmam gerekiyordu. "Ana rahmine iyice yerleşmesi gerekiyor bu da sekizinci haftaya kadar olur. Belirli günlerimiz olacak, mutlaka randevularınızı kaçırmayınız oluşabilecek bütün riskleri ne kadar önceden fark edersek o kadar iyi."

"Durumları nasıl peki?" dedi Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sağlıklı gözükyorlar oluşumlarında şimdilik bir sorun yok," diyerek konuştuğunda karnımda yer edinen aleti tenimden ayırıp yerine yerleştirdi. "Annemizde gayet sağlıklı. İki can taşıdığı için ekstra bir efor bekleyeceğiz onun dışında neler tüketmesi ve tüketmemesi gerektiğini asistanım hem sözlü hem yazılı olarak verecek."

"En yakın zamana randevu ayarlayacağım tekrar görmek istiyorum." diye eklediğinde oturduğu yerden ayağa kalktı. Asistanı karnıma sürülen jel için peçete uzattığında Karan elinden alıp temizlemeye başlamıştı. "Doğuma kadar sıkı bir şekilde beraberiz, umarım hafif bir hamilelik süreci olur. Burada hem Karan beye hem de size çok iş düşüyor. Şimdilik içeriye geçelim ve sizi genel olarak bilgilendirelim."

Karnımdaki jeli silip üzerimdeki bluzumu düzelttiğinde kendimi yaslandığım yerden kaldırdım. İçeriye geçip saatler süren konuşmadan sonra odadan çıktığımızda aklımda olan her sorulara cevap bulmuştum. Tamamen rahatladığımı hissederken yüzümdeki gülümsemem daha çok yayılmıştı. Hastaneden çıkıp arabanın park edildiği yere gittiğimizde kendimizi sessizce arabaya atmıştık.

"Sevgilim..." dedim, bakışlarımı ona çevirdiğimde Karan'ın yüzünden ifadesini anlamaya çalışıyordum. Dünden beri zaten şoktaydı ve her dakika daha çok şoka giriyordu. "Karan hâlâ şokta mısın?"

"Şoktayım..." dedi direksiyonun başında otururken kemerini takmadan bana doğru döndü. "Hamileliğini bile beklemiyorken ikiz olması beni daha da şoka uğrattı."

Bedenini tamamen bana çevirip ellerini karnıma yerleştirdiğinde beni kendine doğru çekti. "Şimdi burada iki tane can taşıyacaksın." dedi heyecanla. Gözlerinin içi ay gibi parlıyordu. Mutluluğu yüzünden okunuyordu.

"Bebeklerimiz burada." dedi iri elleri boylu boyunca karnımda gezdi. "Hem de iki taneler, güzelim. İnanasım gelmiyor. Rüya olmasından çok korkuyorum."

"Değil Karan," dediğimde ellerinin üzerine ince parmaklarımı yerleştirdim. Onun sıcaklığı tenimde yuva bulurken karnıma doğru baskı yaptım. "Bak rüya değil, rüya gibi ama değil hepsi gerçek."

Dudaklarım kenara kıvrıldığında, "Isırayım mı seni yine?" diye sordum muzip bir ifadeyle. Dün de yatağa geçtiğimizde söylediklerime inanmıyordu. Gerçekçi gelmiyordu ve onu ısırmamı istemişti.

"Isırsana."

Aldığım yanıtla birlikte ona yaklaştığımda aramızdaki mesafeyi sıfırladım. Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturup tenlerimiz birbirine değdi. Yavaş bir hareketle dilimi dudaklarının üzerine gezdirirken bana karşılık vermeye başlamıştı. Onu öpmemi beklemediği için beni hızlıca

Özge Naz – Düşler Ağdı

kavrarken alt dudağımı kendine hapsetti. Karnımda yanma hissi oluşurken midemde kelebekler baş gösterdi.

Nefesimin kesileceğini hissederken geriye çekilmeden alt dudağına acımasız bir şekilde dişlerimi bastırdım. Karan dudaklarının arasında boğukça inlerken beni bırakmamış öpmeye devam etmişti. Onun bana yaptığı tatlı işkenceye karşılık dudağımı ikinci kere daha ısırduğımda benden hızlıca ayrılmıştı.

"Ah," dedi acı dolu bir sesle. "Dişlerin sikeyim... Isırma Marin!"

Dudağının iç tarafının kanadığını görürken elinin tersiyle sildi ve bana sert bir bakış attı. Dişlerime gerçekten hakim olamıyordum ve kocamı yemek isteğiyle dolup taşıyordum çoğu zaman. Acaba hamilelik sürecimde Karan'ı aşersem onu yememe izin verir miydi ki?

"Öpeyim geçsin," dedim tatlı bir edayla kollarımı ona dolayıp dudağının üzerine küçük buseler kondurdum. Onu her öpüşümde yüzündeki gülümse belirirken çenesine doğru yol aldım. Boynuna öpücük kondurup kollarımı ayırmadan hafifçe geriye çekildim.

"Şimdi bugün benim doğum günüm ya pasta falan sevmem de yemem ben, akşama pasta niyetine seni yesem nasıl olur?" dedi Karan, masum bir ifadeyle kirpiklerinin altından bana baktı. "Hem havuzu ısıtmamız gereken konular var giydiğin o bikiniyi hâlâ yırtmadım, yırtmazsam ölecekmişim."

Sessiz kalmama karşılık, "Kocanın ölmesini istemezsin değil mi güzelim?" dedi.

Sırtımı koltuğa yasladığımda bakışlarımı kısa bir anlığına ondan kaçırdım. Yanaklarıma sıcaklık yükseldiğinde konuşmasıyla bile karnımda kelebekler uçuşmasına neden olan kocam vardı. Doktor son aya kadar birliktelik yaşayabileceğimizi çok zorlamadan dikkatli olduğumuz sürece bir sıkıntı olmayacağını söylemişti.

"O zaman benimle gece yarısı olmadan havuzda buluş." dedim, karnımda yaşam bulan bebeklerimizi riske atmadan kocamla güzel vakitler geçirebilirdim.

"Aynı bikiniyi giy, yırtmadığım için içimde kaldı."

"Sen gerçekten son kıyafet bükücüsün." diye ağzımın içinde homurdandım.

"O dilini budattırma bana Marin, zevkle yaparım."

Geriye çekileceğim zaman izin vermeyip beni kendine daha çok çekerken sıkıca sarılıp kollarını tenime doladı. "Seni hak edecek ne yaptım..." dedi alçak bir tonda kulağıma doğru fısıldadı. Parmakları sırtımda gezerken belimden sıkı sıkıya tuttu. Nefesi omuzuma düşerken bir eli saçlarımı okşuyordu. "Sizi hakedecek ne yaptım?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen çok güzel bir baba olacaksın Karan." dedim içtenlikle bütün kalbimle söylemişim. Yüzümü boynuna gömüp hoş kokusunu içime doldurdum. "Bebeklerimiz çok şanslı. Senin gibi bir babaya sahip olacaklar."

"Benim gibi bir anneleri olacağı biraz üzgün olacaklar ama kesin babalarından yüz bulacaklar!" derken aklıma bebeklerimizin büyüdüğü zaman gelmişti. Konuşmaya başlamaları yavaş yavaş yetişkin olma zamanlarını düşündükçe gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. "Çok çekişmeli bir hayatımız olacak kesin!"

"Bir an önce doğmalarını istiyorum." dedi Karan, heyecanlı bir şekilde konuşurken onunla aynı duyguları taşıyordun. "Onları kucağımıza almayı çok istiyorum güzelim, seni kucağında bebeklerimle görmeyi çok istiyorum."

"Seni seviyorum," dedi ses tonunu iliklerimde hissederken hem diliyle hem bakışlarıyla bunu bütün hücrelerimde hissettiriyordu. "Sizi çok seviyorum."

"Bende seni çok seviyorum bebeklerimin babası..."

"Hafta sonu babamla bizi davet ediyor ya," diye başladığımda gözlerinin içine derinliğine doğru kulaç attım. "O sıra bu güzel haberi herkese verelim mi? Hem herkes orada olacak tek bir seferde halletmiş oluruz ne dersin?"

"Beş gün daha saklayabiliriz," dedi Karan, haftasonuna daha beş gün varken beş gün boyunca nasıl söylemeden duracaktım bilmiyordum. Ben söylemesem bile kocamın davranışlarından dolayı anlayacaklar diye korkuyordum. "Tepkilerini çok merak ediyorum. İlk kim halaya duracak acaba?"

"Elfida ve Zahir?" dedim sorarcasına. "Mert'de olabilir bilmiyorum ama herkes oradayken tepkilerini görmek ve kayıt altına almak istiyorum defalarca izlemek için."

"Bence Elfida bayılıp kalacak," dedi Karan. "İlk bayılışo hamile haberini aldığımda ikinci bayılışı ikizlere hamile olduğunu öğrendiğinde olacak." Gülmeye başladığımda arabanın içerisinde sesim yankı yapmıştı.

"Kesinlikle!" dedim ona katılırken. "Zahir'i yanında tutsak iyi olur ilk yardımı o yapar ee ilk baştan beri tecrübeli zaten."

"Şirkete geçelim artık," dedim, dakikalar sonra hastane otoparkında arabanın içerisinde sarılı bir halde dururken kollarımı ondan ayırdım ve sırtımı koltuğa yasladım. "Geç bile kaldık toplantıları daha fazla ertelemeyelim görüşmelerim vardı."

"Geçelim ama ondan önce bir yere götürmek istiyorum seni." dedi Karan, arabayı çalıştırmak için anahtarı çevirdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafamı salladığım sırada duyduğum seslerle birlikte bakışlarımı sesin geldiği yöne doğru çeviremeden Karan beni tutmuştu. Başımdan bastırıp yere eğdiğinde üzerime hızlıca kapanmıştı. Ardı arkası kesilmeyen silah sesleri yükselirken oldukça yakından geliyordu. Kalbim teklemeye başladığında soluk alış verişlerim hızlanmıştı.

"Siktir!" diye tısladı Karan, üzerime kapanmış bir halde dururken benimle beraber arabanın içerisine eğilmişti.

"O neydi?" dedim, kesilen seslerle birlikte kalkmak isterken bana engel olmuş kalkmama izin vermemişti.

"Dur..." dedi hızlıca, beni kendine iyice çekerken aramızdaki vitesi aşır beni tamamen koruma altına aldı. "Kaldırma kafanı sakın."

"Karan?" dedim korku dolu bir sesle kalbim dudaklarımda atıyordu. Art arda silah sesleri gelmişti ve oldukça yakındı. "Silah mıydı o?"

"Silah," dedi beni onaylamak adına. Bedeninin kasılışını rahatlıkla hissetmiştim. "Arkadan geliyor sen sakın kafanı kaldırma."

"Neler oluyor?" diye sordum. Sesler tekrar yükselirken elimi kulaklarıma götürdüm ve sesin kısılmasını sağladım. En nefret ettiğim şey sanırım şu hayatta silahtı. Bunun nedeni kocamı bir silahla yaralamam mıydı yoksa bir silahın karşısında yaşanan çaresizlik miydi bilmiyorum ama nefret ediyordum.

"Bilmiyorum ama belalarını sikeceğim şimdi hepsinin."

"Titriyorsun güzelim sakın ol..." dedi olayların aksine soğukkanlı durmaya çalışıyordu. Onun konuşmasıyla titrediğimi fark ederken beni sakinleştirmek adına parmakları tenimin üzerinde yavaşça gezdi. Elinin biri karnımı bulurken hem beni hem bebeklerimizi tutuyordu. Hiçbir şey göremiyordum. Üzerime öyle bir kapanmıştı ki etrafım zifiri karanlığa gömülmüştü. "Bir şey olmayacak."

"Nasıl sakın olabilirim silah sesleri geliyor!"

"Eğil sakın kafanı kaldırma tamam mı?" dedi hareket etmeme karşılık, beni sabit tutmaya çalıştı. "Ben koruyorum seni."

"Seni kim koruyacak Karan?" dedim sert bir tavırla. Her zaman kendinden önce beni düşünüyordu. "Biz niye normal insanlar gibi sakın bir gün geçiremiyoruz? Niye her dakika korumalarla gezmek zorundayız? Of bir de Barzan babama o kadar karşı çıktım kızdım üstüne üstelik, adam haklıymış o kadar korumasız gezmeyin deyip duruyordu!"

"Ben gidip bakacağım." dedi beni biraz rahat bıraktığında torpidoya doğru yöneldi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan saçmalama sen neye bakacaksın!" derken sesimin yüksek çıkmasına engel olamamıştım. "Dur durak bilmeden silah sesleri geliyor kurşunların hedefi mi olmak istiyorsun? Mantıklı davran biraz çatışmanın ortasına dalınır mı!"

Bana cevap vermeyip torpidoyu açtığında çoğunlukla yanından ayırmadığı silahı çıkardı. Mermi haznesini çevik bir hareketle kontrol ettiğinde geri kapatmıştı. Beline silahı yerleştirirken bakışları aynalarda geziyordu. Elini kapı kilidine yerleştirdiğinde durduğum pozisyonu bozup onun gibi kapıya yöneldim.

"Sakın inme!" diye bağırdı.

"İnersen bende inerim." dedim, gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi.

"Tamam inmiyorum," dedi sertçe. "Sesler kesildiğinde ineceğim ama."

"Kesildi sesler." dedi dakikalar bana saat gibi gelirken üzerimden yavaşça kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Bakışları yüzümde durduğunda dudaklarını araladı. "İyi misin bebeğim?"

"İyiyim bir sorun yok," dedim, kalbim hâlâ dudaklarımda atıyordu. Silahlar burayı hedef almadığı için rahatlamıştım. "Korktum sadece biraz, burayı hedef alıyorlar sandım."

"Arabadan inme tamam mı?" dedi Karan, silahı beline yerleştirdiğinde arabanın kapısını açtı. "Neler olduğuna bakacağım kimlermiş öğreneceğim."

"Gitmesen?"

"Olmaz," dedi sert bir tavırla eş zamanlı olarak kaşlarını çatıldı. "Hamile karıma bunu yaşatan şerefsizler kimmiş öğrenmeden gitmeyeceğim."

"Beni burada bekle ve sakın arabadan inme! Bak bu diğer olaylara benziyor bunun tersini sakın yapma!" derken yüzümdeki ifadeyi incelemeye devam ediyordu. Tersini yapmaya programlandığım için defalarca uyarmak zorunda kalıyordu. Arabadan inme diyorsa inmeyecektim. Kafamı salladım ve bir şey demedim.

"Sakın!"

Ve ben aptal bir kitap karakteri gibi davranıp arabadan inmeyecektim. Hamileydim. İki can taşıyordum. Hiçbir şey onlardan daha önemli değildi. Dakikalar geçmek bilmezken vücudumu saran emniyet kemerine sıkı sıkıya tutundum. Bakışlarım aynaları dikkatle incelerken ondan bir iz aradım ama yoktu. İçimden şarkı mırıldanmayı bırakıp radyoyu açtığımda kafamı dağıtmaya çalıştım.

Beş şarkı dinledikten sonra sürücü tarafından kapı açıldığında Karan arabaya binmek üzereyken duyduğum sesle birlikte bakışlarım oraya dönmüştü.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan ağam yapma gözünü seveyim." dedi yabancı erkek sesi.

Karan açtığı kapıyı sertçe geri kapattı. Bedenini çevirdiğinde birkaç adım attı. "Lan sizi öldürmemem için bana bir sebep söyleyin yoksa hepinizi şurada kurşuna dizeceğim. Etrafta kaç insan var lan! Kendi canınızı umursamıyorsunuz diğerlerinden ne istiyorsunuz şerefsizler! Bunu yapmaya ne hakkınız var!"

"Dağ başımı burası pezevenkler elinizde silahla gezip orada burada ateş açıyorsunuz!" diye bağırdığında oturduğum yerde irkildim. "Hastane lan burası hastane!"

"Ağam-"

"Kes sesini! Hiçbir şey yapmayacaksınız. Hele benim haberim olmadan tek bir adım dahi atmayacaksınız! Ben ağalığa saçma sapan gelenekleri devam ettirmek için gelmedim. Bitirmek için geldim. İki tarafı da dinleyeceğim. Bu yaptıklarınızda cezasını çekeceksiniz! O zamana kadar gözüm görmesin sizi tek bir hareketinizde yakarım iki tarafı." diye kükrercesine bağırırmaya devam ederken oldukça sinirli gözüküyordu. Karşısındaki adam babam yaşında vardı.

"Dağlın şimdi benden haber bekleyin." dedi sert bakışlarının altında öldürecek gibi bakıyordu. Saniyeler sonra kapıyı tekrar açtı ve koltuğa geri yerleşti.

"Ne oldu Karan?" dedim meraklı bir ifadeyle. "Kimlermiş neler oluyor?"

"İki aşiret..." dedi sıkıntılı bir şekilde belinde duran silahını çıkardı ve torpidoya yerleştirdi. "Kız kaçırmışlar, berdel uygun görülmüş ama berdel yapılacak kız çok küçük yeni reşit olmuş. Babası karşı çıkmış üstelik bunların hepsi benden habersiz oluyor. Şimdilik ayırdım ama duracak gibi değiller."

"Ne olacak peki?" dedim, olaylar bana tanıdık gelirken kızım yaşının küçük olmasına takılmıştım. Berdeli ailem istememiş ben kendim öne sürmüştüm.

"Berdel falan yok, bozacağım. Böyle bir saçmalığa izin veremem. Töre ölüm deyip duruyor. Töre de benim hüküm de. Günümü onlara ayırmak zorundayım, bir de bayadır toplamak istediğim aşiretler vardı hepsini karşıma almam lazım vakti geldi de geçiyor bile." dedi Karan, kaşlarını çatmaktan alnında derin çizgiler oluşmuştu. "Şu seninle konuştuğum konuları öne sürüp daha yaşanılabilir bir hale getirmeye çalışacağım."

"Bensiz mi yapacaksın?" diye sordum, onunla beraber uzun uzun konuşmuş neler eksi neler artı kafamızda tartmıştık. En çok gördüğümüz kadına şiddet ve kadına verilmeyen değerd. Kız çocuklarının yaşadığı çok sorun vardı ve reşit bile olmadan evlenmeye zorluyorlardı. Bunların önüne geçmek istiyorduk. En önemlisi Karan, töre adı altında yapılanlara son vermek istiyordu. "Bende gelmek istiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır olmaz, şimdilik senin bir iş yok." dedi Karan, yüzü sertliğine döndüğünde aklında çok sorun geçiyor gibiydi. "Kimlerle görüşeceğim belli değil. Nasıl insanlar bilmiyorum beni öylece ağırlayacaklarını zannetmiyorum başka bir şeyler olduğu belli seni öylece riske atamam."

Elini yanağıma yerleştirdiğinde yüzümü yavaşça okşadı. "Sen bu olaylara karışmanı istemiyorum." dedi.

"Hanım ağa olduğumu unutuyorsun galiba?"

"Marin bebeğim..." dedi sıcak bir sesle. "Artık hamilesin, üstelik bir değil iki can taşıyorsun. Dikkatli olman gerekiyor, dikkatli olmalıyız. Aksiyondan aksiyona koşamazsın. Hayatımız zaten normal değil, düşünmem gereken tek sen değilsin üç kişisiniz artık."

"Hamile olmam bunlarla ilgilenmem için bir sorun değil Karan," dedim kendimden emin bir şekilde. "Sen bana beraber iyileştireceğiz, yanlışı düzelterek, yeni bir düzen getireceğiz demedin mi?"

Bir şey dememesine karşılık, "Demedin mi?" diye lafımı yeniledim.

"Dedim,"

"Yine her şeyi tek başına sırtlıyorsun, kendine yine gereksiz yük alıyorsun ve aldığının farkından bile değilsin." dedim, gözlerindeki buğuda kaybolmaya başlıyordum. "Ben seninle her şeye evet dedim, o yüzden her şeyi beraber sırtlayacağız bunu tek başına yapmana izin veremem."

"Tamam," dedi Karan, geçiştirir gibi değil gerçekten bana katıldığı için tamam demişti. "Ama bu seferlik değil. Tek başıma gitmek istiyorum seni her şeyden haberdar ederim. Senin şirketle ilgilenmeni istiyorum sende gelersen benimle orası boş kalacak şimdi, işim ne kadar sürer bilmiyorum ama düzeltmeden ayrılmayacağım."

"Emrullah'ı göndereceğim. Babam haklı sanırım korumasız gzymeyelim bundan sonra şirketin etrafında durur akşama kadar gelmiş olurum ben." dediğinde kafamı salladım. Arabam olmadığı için Karan'la birlikte gidip geliyordum. Babamın almış olduğu İstanbul'dan getirdiğim aracım depoda olan patlamada tamamen kül olmuştu.

"Şirket çalışanlara zamları ne zaman yapıyor?" diye sordum yolculuğa çoktan çıkmıştık. Kendi paramla araba almak istediğim için biriktirmeye çalışıyordum. Şirkette işe başlayalı bir hayli zaman olmuştu. Düğünde bana takılan altınlar vardı ama onlara dokunmak istemiyordum banka hesabımda birikmiş param vardı. Bundan Karan'a bahsetsem son model aracı iki dakika sonra kapımda dizerdi üstelik bir tane değil yüzlercesini... Bunu istemiyordum en büyük hayalim kendi kazandığım parayla bir şeyler yapabilmektir.

"Bu nereden çıktı şimdi?" dedi Karan, bir anda böyle bir şey sormamı beklemiyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ne zaman yapıyor sen söyle?"

"Her ocak ayında yapılıyor."

"Tamam merak ettim sadece."

"Bir anda mı?" dedi bakışlarını yoldan çevirip bana döndürdü. "Yine aklına ne geldi senin?"

"Bayadır aklımdaydı da unutmadan sorayım dedim." dedim umursamaz bir tavırla konuştuğumda akşam daha normal bir vakitte araba almak istediğimi söyleyecektim. "Çift maaş almak güzel ama fazlasına asla hayır demem almam gereken bir sürü kıyafet var malum patron ağa bozuntusunun kıyafetlerime alerjisi var yırtmadan duramıyor."

"Yemeğe saatinde çıkmayı unutma," dedi Karan arabayı kenara park ettiğinde şirketin önüne gelmiştik. "Doktorun dediklerini duydun iyi beslenmen gerekiyor. Bugünlük yırttın ama bundan sonra her öğününde yanında olacağım."

Kaşlarım havaya kalktığında, "Oldu olacak bir de yediklerimin fotoğrafını çekip atayım?" dedim. Çocuğunu okula bırakan baba gibi davranıyordu.

"Olur aklıma gelmemişi bak görüntülü ararım seni."

"Karan! Abartma o kadar da değil." dedim kızgınlıkla. Uzanıp dudağından öptüğümde dakikalar sonra zorlukla ayrılmıştım.

"Yanaklarını öptürmeden nereye gidiyorsun?" dedi Karan, belimden tutup beni çekerken gitmeme izin vermemişti. İki yanağımdan öptükten sonra boynuma geçtiğinde ıslak dudaklarını her tarafıma bastırdı. Eğilip karnıma iki kere öpücük kondurduğunda kıkırmadan edememişim.

"Huylanıyorum ama!" dedim uyarır gibi. Karnımda tikim vardı ve dokunulmasına asla gelemiyordum. Üstelik Karan karnımdan hiç ayrılmayacağını söylüyordu.

"Alış bebeğim alış," dedi parmaklarıyla sanki bebeklerimizi hissedebilmek için okşadı. "Babam öyle annemi öpüyor bizi hiç öpmüyor diye üzölmelerini istemezsin değil mi?"

Dudaklarım mutlulukla kenara kıvrıldığında, "Karan sen gerçekten çok iyi bir baba olacaksın." dedim. Düşüncesi bile çok güzelken onlar doğduğunda halini gülümsememe neden oluyordu.

"Sayende güzelim sayende."

Şirkete geçtiğimde asistanım Serkan'la birlikte uzun uzadıya çalışmıştık. Karan'la sürekli irtibat halinde olmuş, yemek vaktinde beni gerçekten görüntülü aramıştı! Mert sürekli yanıma gelmiş, Karan'ın yokluğunda yardımcı olmaya çalışmıştı. İş konuları dışında konuşmamıştım. Çiçekler ise her saat başı odama gelmeye devam etmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hanımım Karan ağamın aracı yaklaşıyormuş, geldiğinde haber edin demiştiniz inelim mi?" dedi Emrullah bey, sabahki olaydan dolayı az bir mesafe hep peşimde durmuştu.

Ona kafamı sallayıp hazırlandığımda beraber şirketten çıkmış Karan'ın aracına doğru ilerlemiştik. Onu arabasının dışında elimde telefonla görmüştüm. Bana arkası dönüktü. Arkasından yaklaşırken konuşmak üzereyken onun sesiyle adımlarım durmuştu.

"Söyle Massoud?" dedi Karan, sesi oldukça soğuk geliyordu. "Öyle mi?"

"Anlıyorum..." diye mırıldandığımda elini çenesine götürdü ve kısa sakallarını kaşdı. Emrullah bey ileri de bakış mesafesinde duruyordu.

"Ne zaman öldü?" dedi aynı soğukkanlılıkla konuşurken kaşlarım istemsizce çatılmıştı. "Hayır gömmeyin ne yapacağını biliyorsun sen zaten hiçbir toprak kabul etmez onu. Diğerlerinden ne haber?"

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Aklı yerinde mi peki?" dedi. "Hayır hayır yapmayın..." dedi Karan. "Her dakika ona karımın hamile olduğunu amacına asla ulaşamadığını söyleyin, iyice delirsin. Fiziksel şiddet yapmayın psikolojisine oynayın bundan sonra yaşatabildiğiniz kadar yaşatın her soluğu haram olsun."

Duyduklarım kaşlarımın havaya kalkmasına neden olmuştu. Tüylerimin diken diken olduğunu hissederken kalp atışlarım hızlanmıştı. "Sana bir video atacağım bunu her saniye izlemesini sağla, Massoud." diye devam etti Karan.

"Eyvallah."

"Karan?" dedim hızlıca telefonu kapattıktan sonra bana dönmeden konuşmuşum. "Kiminle konuşuyordun?"

"Bebeğim," dedi sesimi duymamla birlikte bana dönmüştü. "Gelmişsin, beni bekletmeyi ne kadar çok seviyorsun." Beni beklemediği kasılan çenesinden belli olmuştu. "Tahran'dan bir tanıdıkta," derken çehresi oldukça sertti.

"Kim öldü Karan?" dedim az önceki ifadesinden sıyrılırken onu bu denli soğuk tutan şeyin ne olduğunu anlamak istemiştım. "Video derken neyden bahsettin? Kime gönderiyorsun?"

"Önemli bir şey değil."

"Karan!" dedim sert bir tavırla kaburgalarımın ağrı hissederken benden ne sakladığını deli gibi merak etmişim. Az önceki hali tüylerimi diken diken etmişti. Bu denli davranışının nedenini öğrenmek istiyordum. "Soruma cevap ver önemli olup olmadığını sormadım!"

Bölüm sonu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

sence kim öldü? bejna gülnarin'e ne olduğunu merak ediyor musunuz?

aşkımın biliyorsunuz final yakın, tam olarak şu bölüm diyemem ama yazmak istediğim birkaç sahne daha var lakin ondan öncesinde sizinde okumak istediğiniz sahneler varsa buraya yazabilirsiniz yorumların hepsini okuyorum kitabı çok uzatmayacağım güzel bir yerde noktalayacağım bunu da okusaydık keşke bu hallerini de görelim dediğiniz ne varsa yazarsanız gidişata göre aralara yerleştirebilirim hem böylelikle doyasıya okumuş oluruz bölüm fikirlerinizi bekliyorum♡

﴿ BÖLÜM 72 ﴾

72. BÖLÜM “MERT”

"Karan!" dedim sert bir tavırla kaburgalarımnda ağrı hissederken benden ne sakladığını deli gibi merak etmiştim. Az önceki hali tüylerimi diken diken etmişti. Bu denli davranışının nedenini öğrenmek istiyordum. "Soruma cevap ver önemli olup olmadığını sormadım!"

Karan bir süre öylece yüzüme baktıktan sonra bakışlarını benden çekip biraz ötemizde duran Emrullah'a çevirdi. "Emrullah siz geçin konağa biz geliriz."

Emrullah bey başını tamam anlamında sallayıp yanımızdan ayrıldığında arabasının olduğu tarafa ilerleyip kısa bir süre sonra otopark alanından çıkıp gitmişti.

Arabanın sürücü tarafındaki kapısını açtığında, "Geç hadi," dedi. Bakışları gözlerimde durduğunda bana hafifçe kaşlarını çatarak baktı. Öylece duruyor olmama karşılık tekrar konuştu. "Geçsene güzelim."

Hareket etmedim.

"Marin arabaya bin anlatacağım." dedi sakın bir sesle kolumdan tuttuğunda beni kendine doğru çekti. Ona kaşlarını çatarak baktığımda alnımda derin çukurlar oluşmuştu. Burnumdan solur bir halde arabaya geçtiğimde günün yorgunluğunun vermiş olduğu hisle birlikte karşı çıkmayıp koltuğa yerleştim.

Kapımı kapattıktan sonra Karan kendi tarafına geçtiğinde koltuğa yerleşti. Arabayı çalıştırmak üzereyken, "Seni dinliyorum." dedim içimde kaynamaya başlayan öfkeyle bakışlarımı ondan ayırmadan konuştum. Benden bir şeyler saklaması hiç hoşuma gitmiyordu. Bunu fark ettiğimde de üstünü kapatmasını hiç istemiyordum ama şu an Karan tam olarak bana bunu yapıyordu.

Şirketin otoparkından çıktığımızda konağa giden yola doğru girmiştik. Karan kasılan çenesiyle dikkat arabayı sürerken kaşları çatık bir vaziyette duruyordu.

"Sakin olmanı istiyorum senden." dedi bakışlarını yoldan çekip kısa bir anlığına bana çevirdi. "Sinir stres yapmaman gerektiğini biliyorsun. Anlatacaklarım büyük ihtimalle seni üzecek üzülmene istemiyorum ama herkes hak ettiğini buldu."

"Tamam sakinim ben," dedim ve oturduğum yerde dikleştim. Derin bir nefes aldığımda ciğerlerime ulaştıktan sonra dışarıya geri saldım. "Yani ne olabilir ki?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan arabanın yükselen hızını azalttığında sağ şeride geçti. Elini çenesine götürüp kısa sakallarında dolaştırdığında sıkıntılı bir şekilde nefes aldı. Bana söylemek istemiyor ama mecbur olduğunu için söylemek zorunda olduğunu her halinden belli ediyordu.

"İkizlerin annesi Gülnarin öldü."

Duyduğum kelimeler beni bozguna uğrattığında kaşlarım havaya doğru kalkmıştı. Kulağıma ilişen cümleyi algıladıktan sonra kaşlarım normal haline dönerken aniden çatılmıştı. Yanlış duymamıştım. Kalbim teklemeye başladığında aldığım soluğun beni boğduğunu fark ettim.

Yutkundüğümde, "Ne?" döküldü dudaklarımın arasında. Vücudumdaki sıcaklık yükselmeye başladığında kolumu koyduğum yerden tuşa basıp arabanın camını aşağıya inmesini sağladım. Yüzüme vuran soğukluk beni kendime getirmeye başladığında titrediğimi hissettim. "Dur bu çok ani oldu..."

Kalbim ağrırken kaburgalarımın üzerine yoğun bir ağırlık çöktü. Yaşadıklarım gözlerimin önünden birer birer geçerken dudağım titriyordu. Kirpiklerimde eş zamanlı titrerken Karan'ın endişe dolu bakışları beni buldu. Arabayı tamamen sağa çektiğinde frene basıp durdu.

Bakışlarımı yola çevirdiğimde dolan gözlerimi görmesini istemedim. Kendime gelmek için birkaç saniye verdiğimde sesimin titremesine aldırmandan dudaklarımı araladım. "Onlar neredeydi ve yaşıyordu muydu bunca zaman?" diye sordum, bakışlarım açık camın dışına bakarken Karan yanda duran elimden tuttu ve parmaklarına kenetledi. Onun sıcaklığıyla ve sıcaklığından yayılan güven hissiyle birlikte bakışlarımı onun olduğu tarafa çevirdim.

"Yani hiç konuşmadık bu konuyu... En son avluda görmüştüm o kara gün. Başka hiçbir şekilde konusu dahi geçmedi." dedim titrek bir sesle. Alt dudağımı dişleyip elaya vurgun gözlerinin içine baktım.

"Yaşıyorlardı... "Kızların babası ilk haftalar dayanamadı zaten," dedi soğuk bir sesle. Çenesi kasılmıştı. Farkında olmadan elimi tutan ellerinin baskısı artmıştı. Bedeni sıcacıktı.

"Bejna ve Gülnarin bunca zaman yaşıyordu. Yaşatıyordum daha doğrusu. Ölmelerine hiçbir şekilde izin vermedim." diye devam ettiğinde sesindeki soğukluk bir ölü kadar hissizdi. Üzülmemiştim. Nedense hiç üzülmemiştim. Yüreğim soğumamıştı bile. Bu kadar canileştiğim için kendime kızsam bile kendi kendimle çelişiyordum.

"Ama Gülnarin can vermiş." dedi Karan, karanlık bir sesle konuştuğunda dudaklarından dökülen kelimeleri rahatlıkla söylüyordu.

Gülnarım hanımın konağa girdiğim ilk günden beri yaşattıklarının çoğuna susmuş, yeri gelmiş cevap vermişim. Ama hiçbir zaman büyük bir saygısızlık yapmamış kendimce cahil diye geçiştirmişim. Aslında o beni böyle yaparak deli ettiğinin farkında bile olmamışım, ben ona laflar sokarken o içten içe öleceğim günü bekleyip sinsice gülümsemişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Beni kelimenin tam anlamıyla deli etmişlerdi. Bana verdikleri ilaçlar her neyse hislerime düşüncelerime hep engel olmuştu. Psikolojik haplar beni yaşayan bir ölü yapıyordu ve ben o haplara bağımlı olduğumu yeni fark ediyordum. Vücudum o hapları istiyordu.

Yediğim her bir lokmada zehir varmış. Karan, benim için Gülnarin hanımı evden gönderdikten sonra tekrar geri geldiğinde tam yemek yemek üzereydik. O sıra onu gördüğümde aklımdan tek geçen şey yediklerimin zehir mi zıkkım mı olacağıydı. Hem zehir yemişim hem zıkkım. Yine farkında olmamıştım. Kocam beni kendi elleriyle zehirlemişti yine farkında olmamıştık.

Yüreğim soğumayacaktı.

"Nasıl peki? Nasıl olmuş yani?" dedim ifadesiz çıkan sesimle.

Ben kan kusarken o da kusmuş muydu? Uyutulduğumda her şeyi duyuyordum ama cevap veremiyordum o da bu hissi yaşamış mıydı? Niye yaşamasını istiyordum onun kadar kötü bir insan olduğum için mi yoksa yaşattıklarını misliyle yaşaması için mi?

"Bilmiyorum nasıl öldüğüyle ilgilenmiyorum Marin." dedi Karan, sakın bir tonda konuştu. "Yaptıklarının bedelini her dakika çekti. Her dakika öldürün diye yalvardı. Af diledi pişman olduğunu söyledi. Her gün ondaki bu pişmanlığı kendi gözlerimle gördüm. Sana yemin ederim yaşattıklarının hepsini fazlasıyla yaşadı. Buraya kadarmış..."

"Bu haber Milan konağına gidecek mi peki?" diye sordum, bu onunla aramızda mı kalacaktı merak etmişim.

İkizler genel anlamda sessiz kalıyordu ama Zühre'nin bazen kendi kendine ağladığını işitiyordum. Bazen gözleri kırmızı bir şekilde sofraya oturuyordu. Sorduğumda ise derslerinden dolayı sabahlara kadar not çıkardığını söyleyip geçiştiriyordu.

Zahir daha farklıydı. Elfida sayesinde olduğunu düşünerek hayatına devam etme kararı almıştı. Karmaya inanıyordu. Konu annesi olsa bile başta acısa bile sonra acımamıştı. Bilmiyorum onların yerinde olmak bile istemezdim. Anneleri olduğu için bu duruma ters çıksalar bile bir şey diyemezdim sanırım.

"Yani ikizlerin haberi olacak mı? Anneleri sonuçta..." dedim mırıldanarak. Dudağıma yaptığım eziyete son verdiğim.

"Kararsızım." dediğinde bakışlarını benden kaçırdı. Parmakları ellerimin üzerinde gezerken yavaşça okşuyordu. "Yaşadığını biliyorlardı ama sonucunda ne olacağını da biliyorlar çocuk değiller artık. Öldü diye hiçbir şey olmamış gibi gidip mezarını falan da göremezler çünkü bir mezarı olmayacak. Zahir bunu zaten yapmaz ama Zühre yapmak ister."

"Yani Zühre üzülmesin ağlamasın diye sahte bir mezar yaptırasım var ama bilmiyorum düşünmem lazım çok duygusal görüldüğünden daha çok bu ona ters mi tepir yoksa iyi mi gelir

Özge Naz – Düşler Ağdı

bilmiyorum." dedi Karan, yükleri hiç bitmezken daha çok çoğalıyor gibiydi. Zühre annesinin öleceğini en başından beri biliyordu, yani olayları öğrendiğinde yapılan hiçbir şeyin affı olmayacağını biliyordu.

"Anladım," diye mırıldandığımda hissizlikle cevap verdim. "Peki Bejna?"

"Yaşıyor en çokta o yaşayacak zaten." derken bakışlarını bana çevirdi. "Ben ölsem bile o yaşamaya devam edecek. Ona çok ayrı baktırıyorum."

"Dilini yuttu demiştin konuşmamak için." dedim hastanede yattığım zaman Bejna'nın konusu açılmıştı. Zehiri bilen bir tek oyken konuşmamak için binbir türlü yola başvurduğunu söylemişti Karan. Söylese de söylemese de her türlü ölecekti zaten o şeytanın Türkiye şubesi olduğu için söylemeden ölmeyi tercih etmişti.

"Onu kendini öldürmek için yaptı ama kurtarıldı. Ölmek yok ona, ölümü o kadar basit olmayacak. Yaşıyor işte... Amacına ulaşmadığımı anlarsın istiyorsun. Seni benden alamayacağını bizi ayıramayacağını anlarsın istiyorum."

"Sana çok kötü şeyler yaşattılar güzelim," dediğinde elimi tutan parmaklarını belime yerleştirdi. Beni belimden tutup kendine çektiğinde alnını alnıma yasladı. "Seninle beraber bana da."

"Bunca yıldır tek hayali varmış," dedi ifadesiz çıkan sesiyle konuşurken sertçe yutkundu. Adem elması hareket ettiğinde gözlerini kapattı. "İlk adım attığımdan beri tek bir şey istiyormuş. Milan konağına hanım ağa olarak gelmek. Bunun için her şeyi yapmayı denemiş baksana... Evlendiğim halde yine vazgeçmemiş sanki senden çocuğum olmasa seni bırakacağımı bile düşünmüş buna inanmak istemiş üstelik senin hamile olmanı engellemeye çalışmış."

Alnıma yaslı bir halde dururken konuşurken zorlandığını fark ettim. Benim gibi o da fazlasıyla zor şeyler yaşamıştı. Ben ne çektiysem o da benimle beraber çekmişti. Ben hiçbir şeyi tek başıma yaşamamıştım.

"Ona hiçbir şey yapmasam bile bu gerçeklik ona en büyük ceza olacak ve geri kalan hayatında hep bu gerçeklikle yaşayacak." diye konuştuğunda sık kirpiklerini yavaşça kaldırdı. Elaya vurgun bakışları karnıma düştüğünde belimdeki parmaklarını karnıma doğru yerleştirdi. Hafifçe üzerinde gezerken huylanmama rağmen sesimi çıkarmadım. "Hamilesin ve her dakika bunu duysun görsün istiyorum."

"Göndereceğin video neydi peki?" dedim meraklı bir ifadeyle. Bejna ile kısa bir süre geçirmiştik. Altı ay kadar altı aydan daha çok belki de Gülnarin hanımla yaşamıştım. İkisine olan kinim kıyaslanamazdı. Gülnarin hanım laflarıyla uğraşırken Bejna'nın kendisiyle uğraşmak zorunda kalmıştım. Eğer oyunlardan biri işe yaraysaydı şu an bu durumda asla olamazdım.

"İkimizin videosu," dedi Karan. "Zühre çekmiş geçen hafta gülüp eğlendiğimiz habersiz çekilen bir videomuzdu o bana gösterince buna en çok sevinecek kişi ondan başkası olamazdı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafamı olumlu anlamda salladığımda eş zamanlı olarak, "Tamam," diye mırıldandım. Geriye çekilmek üzereyken Karan beni tutup ayrılmama izin vermemiştir.

"İçine atma Marin," dedi bakışları bana ilgiyle baktığında sesi az öncekine nazaran sıcak çıkmıştı. Elini yanağıma yerleştirdiğinde parmağına tenimin üzerinde gezdirdi.

"Bak ilaçları kullanamayacaksın hamileliğin süre boyunca o yüzden her şeyini bana anlat sinirini benden çıkar bana kız bağır çağır ama içine atma." derken gözlerinde gördüğüm ifade endişeden başka bir şey değildi.

Doktor ilaçları hamilelik sürecinde kullanmamam gerektiğini söylemişti. O olaylardan sonra kullanmak istememiştir psikiyatri doktoru istersem kullanabileceğimi söylemişti ama ben hemen reddetmişim. Sonrasında bedenimden temizlenen psikolojik hapların yarattığı boşluktan bilinç altım hep beni ele vermeye başlamıştı. Kabuslar, boşluklar, yaşadığım duygu değişimlerinden sonra kullanmak zorunda kalmışım. Bir aydır kullanıyordum ve bir aydır göz görülür bir şekilde iyiydim.

"Atmıyorum ki."

"Emin misin atmadığına?" dedi inanmadığını belli eden bir halde.

"Tamam biraz atıyor olabilirim ama zaten ben içimde tutamayan bir insanım patlayabilirim." dedim gözlerimi devirdiğimde bizi asıl bekleyen olaylar beni heyecanlandırıyordu. "Of zaten hormonlarım beni mahvedecek... Zor günler bizi bekliyor aşkım kendimizi ona hazırlayalım."

Karan uzanıp yanağımdan öptüğünde ıslak dudaklarını uzun bir süre bastırılmış tenimin keyfini çıkartmıştı. Geriye çekildiğinde, "Ben zaten seni asi hallerinle tanıdım o yüzden tecrübeliyim bebeğim." dedi ve hayran olduğum ela gözlerini kırptı.

Geriye tamamen çekilmeden önce dudaklarıma da buse kondurduğunda kısa bir şekilde öpmüştü. Arabayı tekrar çalıştırıp yola çıktığımızda rahatlamış gözüküyordu.

"Peki şu aşiret olaylarında ne oldu?" dedim onunla gün içerisinde sürekli konuştum ama olayı detaylı olarak bilmiyordum. Genel olarak Karan benimle konuşmuş yorulmamam gerektiğini söylemiş doktorun yasakladığı şeylerden yemediğimden emin olmuş özellikle yemem gerektiğini söylediği yiyecekleri yemem için baskı yapmıştı.

Üstelik ben sadece bir gündür hamile olduğumu biliyordum. Geriye kalan sekiz ayda Karan Milan'la ne yapacaktım bilmiyordum. Kocamla gelecekte hatırlayacağımız bir sürü güzel anılarımın olacağı aşıkardı.

"Kız kendi isteğiyle kaçmış ama babasının dediği gibi yaşı küçük yani polis bile reşit olduğu için bir şey yapamayacak." dedi Karan, arabayı sürmeye devam ederken arada bir benimle göz kontağı kuruyordu. "İki ailede barışmak istemiyor, gençler birbirini seviyor ama durumları

Özge Naz – Düşler Ağdı

oldukça kötü. Barış içinde berdel isteniyor. Kızın abisi sınırda uzman çavuşmuş olan bitenden haberi bile yok. Babası abisi duysa delirir haber etmedim her şeyden habersiz dedi. Kız babasıyla barıştı okulunu okuyup eline mesleğini almadan evlenmeyeceklerinin sözünü aldım ama karşı tarafa güvenemiyorum bu hatayı tekrarlamayacaklarını iki tarafta istekli olduğunda istemeye geleceklerini söyledi."

"Ne olacak peki?"

"Şimdilik durum çözüldü iki tarafla da iletişim halinde olacağım." derken bu konularının canını sıkığı belli oluyordu. Üstelik istemediği bir yerde zoraki bir şekilde ağalık yapıyordu.

"Topladığım bütün aşiretlere de sorunları anlattım. Anladılar mı orası meçhul ama fikirlerimize katılan çok kişi oldu. Çünkü hepsi zamanında anne babasından görmüş geçirmiş insanlar. Aralarında gençlerin olması çok iyi çünkü bizim gibi düşünüyorlar."

Bakışlarını bana çevirdiğinde elaya vurgun bakışları bakışlarımda durdu. "Ve en önemlisi şu ağalık kavramını ortadan kaldırmak. Ağalık biterse töre denen kavramda kalmaz. İnsanların güç aldığı konu ağalık bir şey yapsalar bile töreye suçu atıyorlar ama ortada töre denen şey bile yok. Her şeyi ağalığa ve törelige bağlamalarını kesip bunları yıkmamız tarihe gömmemiz gerekiyor."

"Evet haklısın," dedim onu onaylarken. "Bir dahakine ben de geleceğim. Ben onların anlayacağı dilden konuşurum sen kesin esip gürledin anlamak istemediler."

"Olur," dedi Karan isteksiz bir şekilde. "Konağa geçelim de bir an önce havuza girelim."

Dudakları kenara kıvrıldığında, "Pastamı yemek için sabırsızlanıyorum." dedi muzip bir ifadeyle bakışları beni buldu.

"Sen tatlı sevmezsin ki." dedim neyden bahsettiğini anlamamış gibi davranmıştım. Havuza bir an önce girmek ve suyun rahatlığında kendimi bırakmak istiyordum.

"O seni tanıyana kadardı, bana tatlıyı sevdiren senin kiraz gibi olan dudakların."

Onun konuşmasıyla birlikte ağzımın içi sulanırken yutkundum. "Kiraz dedin canım kiraz çekti." dedim. Kiraz bayadır yemiyordum ve özlemiştim. Meyve yemeyi çok sevdiğim için sevmediğim bir çeşit yokken onun kiraz demesiyle özlediğimi fark etmiştim.

"Kiraz mı?" dedi Karan, ela hareleri kesinleşip ay gibi parlamıştı. "Kiraz mı aşeriyorsun güzelim?"

"Hayır aşermiyorum." dediğimde aşermenin nasıl bir şey olduğunun bile farkında değildim. Sadece anlık kiraz demesiyle canım çekmişti. Üstelik doktor bu tip durumların hemen olmayacağını hamilelik sürecinde ara ara olacağını bilgisini vermişti. "Sadece söyleyince canım çekti ama mevsimi değil zaten bulamayız öyle."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Benim bebeklerimin canı kiraz mı istemiş?" dedi Karan, masum bir ifadeyle konuştuğunda kaşlarım çatılmıştı. Bakışları bende değil karnımdaydı.

Elimi karnıma yerleştirip yavaşça gezdirdim. "Bebeklerin değil yalnız," dedim uyarır bir tonda. Sanırım bundan sonra olan her şeyi hamileliğime bağlayacaktı. "Bebeğin."

"Aşeriyorsun değil mi?"

"Hayır Karan!" dedim sesimin yüksek çıkmasına engel olamamıştım. Onun bir anda ilgisinin karnımda can bulan bebeklerime olmasına nedense kıskanmadan edememiştim. "Dur bir bismillah dün bir bugün iki bebeklerimiz bir şey isteyecek kadar gelişmedi daha."

"Tamam marketlere baktırırım karım isteği emirdir benim için." diye konuştuğunda içten içe olmasını istemiştim. Sanırım psikolojik olarak ben de olan her şeyi hamileliğime bağlayacaktım.

Karan'ın yeni bir zaafını çok geçmeden keşfetmiştim. Acaba bana aldırmayacağı kıyafetleri bebeklerimiz aşeriyor diyerek aldırma mıydım? O istese de istemese de her türlü istediğim kıyafeti alacaktım zaten ama yine de bu zaafını bir yerde kesinlikle kullanacaktım.

"Umarım anneleri gibi boğazına düşkün değillerdir yoksa şirketin bazı hisselerini satmak durumunda kalacağım." dedi alaylı bir şekilde konuştu.

"Ben çalışıp bakarım bebeklerime..." dedim hiç altta kalmayıp boğazıma düşkünlüğümle alay etmesine karşılık konuştum. "Onlar yeter ki sağlıklı bir şekilde dünyaya gelsin."

"Ben neciyim burada?" dedi Karan, kızgınlıkla söylediklerime saniyesinde alınmış gibi bir tavır takındı. "Senin çalışmana bile gerek yok yediz çocuğumuz olsa bile ben hepimize yeterim."

"Karan lütfen sen hamilesin çalışma nidalarına girme şimdiden." dediğimde bu konuyu daha detaylıca konuşmak istiyordum ama yeri gelmişken söylemeden edememiştim.

"Hayır girmeyeceğim." derken ona inanmayan gözlerle baktım. Normalde bile çalışmamı istemeyen adam hamile olduğumda beni çalıştıracak mıydı? Tamam ilk başından beri çalışmamı destekliyordu sadece çok yoğun çalıştığımı bu kadarına gerek olmadığını defalarca söylemişti. Bir işimden istifa etmeliydim hem CEO hem finans müdürlüğü aynı anda yürümüyordu.

"Sadece senden tek istediğim son ana kadar çalışacağım diye tutturma." dedi yumuşak bir sesle. "Bak ikizlere hamilesin yaşayacağın her şeyin iki katını yaşayacaksın. Sana çalışmayacaksın demiyorum ama kendini yormayacak şekilde düzen yapmamız lazım zaten şirketimizde bütün hamile çalışanlara tanınan yasal haklar var bunları kullansan bile yeterli."

En azından benimle aynı fikirde olduğu için sevinmeden edememiştim. Yüzümde sıcak bir gülümse belirlediğinde, "İşte seni bu yüzden daha çok seviyorum." dedim arabasına sürdüğü için

Özge Naz - Düşler Ağdı

dikkat edip yanağına sulu bir öpücük kondurdum. "Bir de şu kıyafetlerime karışmaya bıraksan tadından yenmezsin sen."

"Kıyafetlerine karışmadığım gün öldüğüm gündür gülüm."

Kısa bir süre sonra konağın önüne geldiğimizde bulunduğumuz sokakta gördüğüm passat marka arabalarla donatılmış olmasına şaşırmadan edememiştim. Karan arabasını park etmek için yer ararken konağın kapısında beliren Emrullah bey arabayı koymamız için yer işaret etmişti.

Karan'la ikimiz bilinmezlikle birbirimize bakarken vakit kaybetmeden arabadan inmiştik. Korumalar kapımızı açtığında gülümseyip teşekkür etmiş arabadan inmiştik. Ne kadar yapmalarına gerek olmadığını söylesem de ısrarla yapıyor gibi halleri vardı.

"Bu kadar araba niye burada?" diye sordu Karan meraklı bir ifadeyle. Siyah renkli biz aşiretizi diye bağırarak arabalar kapının önünde dizilmişti.

"Hoş geldiniz ağam," dedi Emrullah bey, yanımızda yürümeye devam etti. "Doğum gününüz ya gelen giden çok oluyor hediye getiriyorlar."

"O nasıl bir saçmalık Emrullah?" dedi Karan, sinirli bir halde konuştuğunda sesi yüksek çıkmıştı. "Hediyede neyin nesiymiş? Siz de alıyor musunuz bir de?"

"Ağam gelene git demek olmaz şimdi de ben bütün gün hanım ağamın yanındaydım olaylardan çok haberim yok..." dedi mahcup bir ifadeyle konuştu. "Barzan ağam getirsinler demiş adamlarda kabul etmiş."

"Sikeyim ben böyle işi ya," diye ağzının içerisinde homurdandı Karan. "Sünnet olduğum zaman aklıma geldi şimdi babam bir ay boyunca düğün yapmıştı gelen giden belli değildi üç oda hediyelerle dolmuştu tam üç gün açmakla uğraşmıştık."

"Ne?" dedim aklıma onun küçük hali geldiğinde kahaahalarımın arasında konuştum. Hayali bile komikken o zamanlar olsaydım gülmekten yarılırdım kesin. "O anların fotoğraf video kaydı var mı çok merak ettim hemen izlemek istiyorum!"

"Yok,"

"Yalan söylüyorsun!" dedim gülmeye devam ederken. Sünnet kıyafetlerinin içinde onu hayal etmek oldukça zordu.

Beni elimden tuttuğunda etrafımda döndürdü ve konağın giriş kapısından aksi yöne ilerletti. "Gel biz arka taraftan girelim şimdi kimseye görünmek istemiyorum." dediğinde beraber yürümeye başlamıştık. Bakışlarını Emrullah beye çevirdiğinde, "Emrullah gönderin siz de herkesi, Karan ağa yok deyin gelen hediyeleri alın sonra ihtiyaç sahiplerine dağıtın." dedi Karan.

"Ağam Katar ve İran'dan gelenler vardı..." dedi Emrullah bey sıkıntılı bir ifadeyle.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Gelen misafirler ve Karan arasında olacakları düşündükçe gözlerim heyecanla irileşmişti. "Ayıp olacak o kadar gelmişler!" dedim içeriye girmek için can atan bir halim varken adımlarımı durdurmuştum.

"Marin yürü!" dedi Karan sert bir tavırla, gelen kişiler umurunda olmazken arka tarafa doğru geçmiştik. Karan'ı bu kadar sevip saydıkları için doğum gününe önem verdikleri belli oluyordu. Hediyeleri kabul etmeyip ihtiyaç sahiplerine dağıtacak olmasına sevinmişim. Büyük ihtimalle çoğu altından oluşan şeylerdi ve bozdurulup nakit paraya çevrilip dağıtılırdı.

"Sen var ya az değilsin bu olay benim başıma gelse beni kurbanlık koyun gibi ortaya atarsın kendin olunca hemen kaçyorsun!" dedim kızan bir sesle. Narkozlu halimle Zahir dalga geçip videoya aldığında beni çıkmak istemediğim halde Berivan'ın doğum haberi adına yemek verilmesinden dolayı zorla yemeğe katılmamı sağlamıştı.

"İyi ki hemen söylemedik bizimkilere," dedi Karan, arka girişten içeriye girdiğimizde batı tarafındaki yerimize geçmiştik. Önceki konakta doğu tarafındaydık ve oraya nazaran batı tarafına çabucak alışmışım. "Düşünemiyorum şimdi Barzan ağa kesin doğuma kadar Mardin'i uyutmaz dokuz ay gece gündüz davul çaldırır."

"Mardin bıktı bizden." dedim güler bir halde. Her bir olay olduğunda Barzan babam davulları çıkartmasını emrediyor Mardin'i uyutmayacağını söylüyordu. "Hafta sonu babamların konağına gideceğiz ya o sıra söyleyelim kurtulalım uzatmanın anlamı yok hem biz de alışmış oluruz bu duruma o zamana kadar."

Kafasını sallayıp beni onayladığında yatak odamızdan içeriye geçmiştik. Giyinme odasından kendime kıyafet ayarladığımda duşa geçtim. Yaklaşık yarım saat boyunca duş aldıktan sonra rutin işlerimi halletmiş kıyafetlerimi giyinmişim. Aynanın karşısında saçlarımı yaptığım sırada merdivenlerden ayak sesleri geliyordu.

"Hanım ağam," diye Rojda'nın sesini işittiğimde merdivenlerin oradan sesleniyordu. Odadan çıkıp holü geçtiğimde merdivenlere ilerledim.

"Söyle Rojdacığım."

"Yemek için çağırıyorlar herkes geldi." dedi Rojda yüzündeki gülümsemeye bana baktığında avluyu işaret etmişti. Dışarıdan kalabalık olduğunu belli eden sesler geliyordu.

"Herkes derken?" dedi Karan yanımda belirlediğinde gözlerini kısıp dışarıya kurulan masaya baktı.

"Kendiniz görseniz daha iyi olur Karan ağam çoğunu ben de tanımıyorum." dedi Rojda. Karan kafasını salladığında Rojda merdivenlerden geri inip mutfağa doğru ilerledi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan'ın yüz ifadesini gördüğümde, "Asma suratını sevgilim," dedim, misafirler kimdi bilmiyorum ama başka birilerinin olmasına sinirleniyordu. Özellikle doğum günü olduğu için kimseyi istemiyordu. "Bugün senin günün hem havuz için heyecanlanmalısın!"

"Bak şimdi işler değişti işte."

Yemek için tamamen hazırlandığımızda odadan çıkmış merdivenlere yönelmiştik. Karan elimden tuttuğunda merdivenleri inmiştik, avluya geçip masaya doğru ilerlerken gözlerini kısmış masaya bakıyordu. Gördüğü manzara karşısında kaşları iyice çatıldığında elaya vurgun gözlerinin yerini öfke almıştı.

"Bu kadının burada ne işi var?" dediğinde bunu bana demediğini masada gördüğüm kişileri tanımadığım için üstüme alınmamıştım.

"Kimin?" dediğim sırada Karan elimi bıraktı. Adımlarını hızlandırırken ona ayak uydurmak için hızlandım. Masada tanımadığım üç kadın vardı. Barzan ağanın yerinde yaşlı bir kadın oturuyordu iki yanında ise ondan daha genç olan kadınlar oturuyordu. "Şu üç kişi kim ilk kez görüyorum?"

"Hay sokayım ben böyle işe ya!" diye tısladığında yüzündeki ifadeden nedensizce tırsmıştım. Bağırışı konağı inletecek derecede çıkmıştı. "Ne işin var senin bu konakta?"

Masanın başında oturan, simsiyah gözleriyle alınının orta yerine üç nokta dövmesi olan yaşlı kadın oturduğu yerde sırtını arkaya yasladı. Bakışları direkt olarak Karan'a bakarken yüzünde garip bir gülümseme belirdi. Kim olduğunu bilmiyordum ama Karan dahil kimse bu kadının varlığından hoşnut değildi.

"Hoş geldin demek yok mu Karan ağa?" dedi yaşlı kadın. Elini uzattığında elinin üzerinde de birkaç farklı motiflerde hint kınasından yapıldığını düşündüğüm dövme bulunuyordu. Türkçesi oldukça bozuktu ana dili gibi konuşuyordu.

"Yok," dedi Karan sert bir tavırla ona uzatılan ele ters bir bakış attı. "Niye geldin ne işin var senin benim konağımda?"

"En sevdiğim kişinin doğum günüymüş," dedi yaşlı kadın kinayeli bir sesle konuştu, uzattığı elini geri indirdi. Karan sinirli bir halde ona bakarken elimdeki bastonu yere sertçe vurdu. "Karan ağa haddini bil senin karşında aşiretin başı durur almayayım ayağımın altına!"

Karan Milan karşısındaki yaşlı kadına kürtçe olduğunu bildiğim dilde bir şeyler söylerken kürtçe bilmediğim için ne dediğini anlamıyordum ama vücut dilinden iyi şeyler söylemediği belli oluyordu.

"Zühre..." dedim adımlarımı ona attığımda aramızdaki mesafeyi sıfırladım. "Kim bu kadın?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Babaannem," dedi Zühre, endişeyle olan bitene bakıyordu. Kürtçe bildiği için söylenenleri anlarken Karan'ın her bağırlığında olduğu yerde sıçırıyordu. "Keje Zühre'dir kendisi."

Kaşlarım havaya kalktığında, "Zühre mi? Senin adını babaannenden mi koymuşlar?" dedim takılmam gereken en son şeyken bir anda sormadan edememiştim.

"Babam istememiş ama annem ona yalakalık olsun diye koymuş ama herkes Keje hanım diye tanır bilir." dedi Zühre olayı açıklamak adına.

"Şey..." diye mırıldandığımda bakışlarımı yaşlı kadından alamıyordum. "Bu kadın bahsettikleri kaynana mı? Delal hanıma eziyet edip çocuğunu kaybetmesine neden olan?"

Zühre bir şey demeyip üzüntüyle kafasını sallamakla yetindi. Olaylar beni daha çok şaşırttığında Karan'ın bir anda kadına karşı bu denli kötü olmasını anlamıştım. Delal hanımı bu hale getiren, üzerine kuma getiren, Behiçe anneme ve Delal hanıma sayısız eziyet eden bu kadındı. Nedense bu kadının yaşamadığını düşünmüştüm ama canlı kanlı bir şekilde üstelik keyifli bir şekilde Milan konağında masada oturuyordu.

"Katil bu kadın!" dedim hiddetle ağızımdan çıkan kelimelere engel olamamıştım. Behiçe anne bana olayları anlattığında kaynanasının bile isteye ittiğini çocuğunun düşürmesini sağladığını söylemişti. "Bu kadının ne işi var konakta?"

"Habersiz gelmiş uzun yıllardır görmüyorduk bizde." dedi Zühre. Konuşmaları anlamadığım için alık bir şekilde bakıyordum.

"Delal hanım nerede?" diye sordum onun için endişelenirken onunla Keje hanımla ben bile yüz yüze gelmek istemezken onun halini düşünemiyordum.

"Geldiğini duyunca çiftliğe gitti." derken Zühre yanımdan birkaç adım ilerlediğinde Keje hanımın bakışları direkt olarak beni bulmuştu. Simsiyah gözleri öyle bakıyordu ki aramızdaki enerji hiç iyi değildi. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Bana çok kötü bakıyor bu kadın." diye mırıldandığımda dudak okuyamadığımı düşünerek konuştum.

"Bir de utanmadan sofraya mı kurdunuz Barzan ağa siz bu kadına!" dedi Karan, babasına dönerken öfkeyle konuştu. Karan masayı kaldırıp konağı dağıtacak hali varken Keje hanım hariç herkes diken üstünde duruyordu.

"Alçalt o sesini!" diye bağırdı Keje hanım gür sesiyle. "Babana mı bağırsın sen! Anan olacak o kadın hiç mi terbiye vermedi sana!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen karışmayasın." dedi Barzan babam, annesinin olduğu tarafa bakmadan konuştu. Onu ilk kez böyle görüyordum geldiğine hoşnut değildi ama anası olduğu için sesini çıkartamıyordu."Bu konakta istenmediğini biliyorsun buna rağmen geliyorsan bunlara katlanırsın ana."

Oğluna doğru döndü. "Doğum günüdür diye gelmiş, habersiz gelmiş haberim yoktur." diye devam etti Barzan babam.

Avlunun geniş kapısı açıldığında tanıdık yüzler görmüştüm. Mert ve yanında Uygur belirirken Uygur'ın bakışları beni bulmuş ay gibi parlamıştı. Koşar adımlarla bana doğru geldi. Küçük boyuyla tam dibimde dururken nefes nefese bir halde bana baktı.

"Güzellik?" dedi tatlı bir sesle.

"Uygarcığım..." dedim dizlerimin üzerine eğildiğimde onun boyuna geldim.

"Seni çok özledim güzellik," dedi kollarını bana doladığında yanımdan öptü. "Sen de beni özledin mi?"

"Özlemez olur muyum hiç?"

"Kıvırcığım neler oluyor?" dedi Mert, az bir ötemde olan Zühre'nin yanına geçerken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mert konağa hep bir kaosun içerisindeyken adım atıyordu. Normal bir şekilde girdiğini ya birdi ya ikiydi. Hep olay ortasında gelirdi. Kaos kaosu çekermiş.

"Babaannem geldi de... abim biraz köpürdü haklı olarak ortalığı dağıtacak birazdan." dedi Zühre sıkıntı içerisinde.

"Hani bu mudur gelin hanım koskoca Karan ağanın acımadan Milan konağını yaktığı karısı?" dedi Keje hanım, gür sesiyle bana seslendiğini işitirken bana sarılı bir halde duran Uygur'dan zorla ayrıldım. Bakışlarım ona hiç iyi değilken yaptıklarından dolayı içten içe ondan nefret etmişim.

"Tam kendine göre kadın bulmuşsun ağaların ağası Karan ağa, ne edep biliyor ne saygı peh!" dedi Keje hanım, bana kötülüğü çağırın gözleriyle baştan aşağıya süzüp baktı. "Hanım ağası gelmiş el öpmek bile yok!"

Adımlarımı onların olduğu yere attım. "Benim için hanım ağa olacak en son kişi bile değilsiniz Keje hanım," dedim sert bir tavırla kaşlarımı çatıp konuştum. "Size olan saygımı ve sevgimi sizi görmeden önce bitirmiştım zaten o yüzden benden bunu sakın beklemeyin."

Keje hanım boyuma göre fazlasıyla çıkan sesime karşılık yüzünü buruşturmuştu. Bakışlarım alnının ortasında bulunan siyahlıktan yeşillığe dönmüş üç nokta dövmesine kaydı. Ne için olduğunu bilmediğim için gözüm istemsizce ortaya kayıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Görmek istediğiniz biri varsa yanınıza gönderir görür gelirdi. Buraya kadar gelmenize gerek yoktu. Yolunuz uzundur sizin bir an önce yola koyulsanız iyi olur." dediğimde bakışlarımla avlunun kapısını işaret ettim. Umarım Keje hanım görüldüğünden daha akıllıdırda kelimelerimin altında yatan imayı anlamıştır.

Bakışlarımı Zahir'e çevirdiğimde, "Zahir rica etsem sen de Delal hanımı alıp gelir misin akşam yemeğimizi diğer günlerde olduğu gibi onsuz yemeyeceğiz sonuçta kendisi bu konağın hanım ağasıdır o olmadan yemek yenmez." dedim her ne kadar bakışlarım Zahir'de olsa da kelimelerim Keje hanıma doğruydu.

"Olur yenge ben gidip getiririm şimdi." dedi Zahir, sıcak bir sesle konuştuğunda oturduğu yerden kalktı.

"Gelinin olacak kadın beni konaktan kovuyor sesini çıkarmayacak mısın Barzan ağa!" dedi Keje hanım ağır şivesiyle konuşurken araya kürçe kelimeler sıkıştırmıştı.

"Bu konakta karım ne derse o olur Keje hanım," dedi Karan, uzun boyuyla babaannesinin karşısında dururken hiçbir tahammülü yok gibiydi. "Onun üstüne de laf söylenmez söyleyecek varsa seninle beraber gidebilir."

"Ben böyle bir şey ne duydum ne gördüm! Hepsi hanım köylü olmuş yazıklar olsun!" dedi Keje hanım, iki çaprazında oturan ondan daha genç olan ama kim olduğunu bilmediğim iki kadından yardım alıp oturduğu yerden ayağa kalktı. "Konağınız batsın!"

"Yenge," dedi Mert, mahcup bir ifadeyle yanıma gelirken bakışları ifadesiz duran yüzümde gezdi. "Konuşabilir miyiz?"

"Söyle Mert?" dedim soğuk bir tavırla. Bakışlarımı ona çevirmeden konuşurken Keje hanımın konaktan on kişiyle birlikte ayrılışını izlemekle meşguldüm.

"Çiçek almıştım sana," dediğinde nereden çıkardığını bilmediğim saksıda olan çiçeği kucağıma bıraktı. "Senin kadar güzel değil ama idare et,"

Saksıyı elinden alıp köşeye bıraktım. "Bak geçen Barzan babam çiçeklere takılıp düşüyormuş yaşlı başlı adam görmesin şimdi saksıyı kafanda kırar." dedim masadan uzak bir yere koymuş özellikle Karan'ın görmemesini sağlamıştım.

"Beni affetmeni beklemiyorum yenge," diye konuştuğunda üzgün ve pişman olduğu her halinden belli oluyordu. "Gerçekten affedilmez bir şey ama çok pişman olduğumu bil. Aklım yerinde değildi çok içmiştim olay bu kadar büyümeyecekti bile alıp seni bize getireceklerdi Karan'ın yanına gelmemizi bekleyecektik başka bir şey olacağını hesaba katmadığımız bizim hatamız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sessiz kalmama karşılık konuşmasına devam etti. "Bak Uygur'ı devreye sokarım benden kurtulsan bile ondan kurtulamazsın her gün çiçekleri onunla salarım sadece sinir olan sen olmazsın Karan'da olur."

Bakışlarım bizi izleyen Zühre'ye takılırken sanki sabahtan beri Mert'e bakmıyormuş gibi bakışlarını hızlıca çevirdi. Bu ikisi aşkın kesinlikle cesareti yoktu. Aksiyon, kaos seven Mert tanıdığım en cesaretsiz insandı!

"Seninle bir şartla barışıyorum Mert." dedim aklıma gelen fikirle bir ayı aşkın süredir yaptığı her şeye karşılıksız kalmıştım.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Sen hâlâ Karan'a söyleyecek kaldın! Yeter artık söyle de sen de ben de kurtulalım. Siz de mutlu olun artık, başta kızar bağırır çağırır sonra affeder. İkinizi de seviyor." dedim ani yükselen kızgınlığımla sesimi alçaltıp konuştum.

"Onun kızgınlığını anlıyorum ben, haklı da. Ona hiç söylemişsin belli etmemişsin. Zühre'nin seni sevdiğini biliyormuş sen açılmadığın için kardeşinin üzüleceğini düşünüyor. Üzülmüşte nişanlandığında çok ağlamış Zühre, kardeşini tekrar ağlarken görmek istemiyor." diye devam ederken bakışlarım Mert'in gözlerinde beliren buğu da takıl kalmıştı.

"Yaparsam affedecek misin beni?" diye sordu umutsuz bir sesle.

"Bunun için seni affetmem," dedim açık bir şekilde. "Yaptığımız affedilemez bir şey ama aramızdaki küskünlüğe son veririm eskisi gibi olmaya çalışırım."

"Peki Zahir ve kuzenin onları ne yapacaksın? Sadece benimle barışacak değilsin herhalde."

"Onlar içinde var birkaç planım. Seninki bu, Zühre'yle bir adım olsun herkes karşı çıkacaktır Zahir ne yapar bilmiyorum ama böylesi daha hayırlı. Saklı gizli kalmasındansa en azından bilinsin." dedim bu konakta benim dışımda birilerinin daha mutlu olmasını istiyordum.

"Karan diyormuş da ben bilemiyormuşum meğerse sen çok fena bir insansın yenge." dedi Mert, dudakları kenara kıvrılmıştı. "Ulan inşallah ölmem bu işin sonunda bedenimde kesin bir kurşun izi olacak."

"Yemin ediyorum son bir ayım zehir zıkkım geçti. Bundan sonraki bütün günlerim öyle geçecek ama olsun yengem var artık." dedi Mert, gülümsemeye başladığında rahatlamış gözüküyordu. Mert'e gülümsediğimde beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Geriye çekilip yanağımdan öptüğü sırada duyduğu sesle birlikte irkilmişti.

"Ne diye benim karımı öpüyorsun sen?" dedi Karan, gözlerinde beliren öfkeyle Mert'e doğru konuştu. Beni kendine doğru çekip sırtımı göğsüne yaslarken arkamdan bana sarıldı. "Uzak dur benim karımdan kardeşi ayrı abisi ayrı ikisinden de kurtulamıyorum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yengemi tebrik ediyordum." dedi Mert, yüzündeki gülümsemesi daha yayılmıştı.

Karan aniden bakışlarını bana çevirdiğinde hızlıca kaşlarını çatmıştı. "Güzelim ona söyledin mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Neyi?" dedi Mert. Bakışlarında derin bir ima vardı.

"Yok bir şey Mert," dedim olaylar iyice karışırken Mert'in başta ne demek istediğini anlamamıştım. Karan'ın konuştuklarımızı duymaması için bir şeyler salladığını sanmış ama Karan'ın söyledin mi oa demesiyle jeton yeni düşmüştü. Karan'a doğru, "Söylemedim." diye mırıldandım.

"Ne için tebrik ediyorsun o zaman?" dedi Karan, meraklı bir ifadeyle.

"Hiiiiç," dedi Mert elini cebine koyduğunda bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Öylesine Karan ağa."

"Delal annem geldi, yemeğe geçelim mi artık?" dedi Zühre aradan geçen saatler sonra, masa tekrardan kurulmuştu. Hepimiz yerimize geçtiğimizde Delal hanım ve Zahir'de masaya geçip sandalyelerine oturmuştu.

"Şimdi söylemek istemediğine emin misin?" dedi Karan sadece benim duyabileceğim bir tonda kısık bir sesle konuştu. "Bak Uygur'da var hazır tam fırsatı."

"Küçücük çocukla uğraşma Karan, o seninle uğraşıyor mu?"

"Bak yine senin fotoğraflarına kalp atıp durmuş üstelik attığın fotoğraf onun yaşına uygun bile değil! Geceleri kesin uyumadan önce seni rüyasında görmek için dua ederek uyuyor!" dedi Karan, kızgınlıkla konuştuğunda Uygur'ı dövmek için yer arıyor gibiydi.

"Hiç güleceğim yoktu."

"Uygur'a söyleyelim bari." dedi sabırsız bir ifadeyle can çekişiyormuş gibi mırıldandı.

"Karan!" dedim uyarırcasına.

"Buraya oturabilir miyim hanımefendi?" dedi Uygur, çaprazımı işaret ettiğinde oturmadan önce izin alması hoşuma gitmişti.

"Tabii ki Uygarcığım senin gibi yakışıklı bir adam oturmayacakta kim oturacak?" diye konuştuğumda Karan'ın nefes alışverişleri sıklaşıyordu.

"Demir abiyi özledim ben, o da Karan ağanın doğum gününe gelecek mi?" dedi Uygur heyecanlı bir tavırla konuştu. "Ondan almam gereken fikirler var! Her sabah uyandığimde tam on tane

Özge Naz – Düşler Ağdı

mekik çekiyorum baksana güzellik kaslarım çıkmış mı?" derken karnını göstermek için üzerindeki tişörtünü yukarıya doğru sıyırdı.

"Lan velet kapat karnını!" dedi Karan, sertçe daha fazla açmasına izin vermemiştir.

"Delal'im bilmiyordum anamın geleceğini kalbini kıracak bir şey yaptıysam affola. Seni asla kırmam bilirsin." dedi Barzan babam üzgün olduğunu belli eden bir sesle konuştu. Sonuçta Delal hanım kadar onunda çocuğuydu. O da doğmamış çocuğunu kaybetmişti.

Delal hanım oturduğu yerde gerindi. "Çekip gitmek bana göre değildir Barzan ağa ama bir gün buralarda olmayacağım bunu herkes bilir tek temennim gözümün arkada kalmamasıdır! Sen yıllardır anana tek bir laf geçiremedin şimdi geçirmen de bir işe yaramayacaktır sen sözünü tut gün geldiğinde beni azat et yeter de artar bana!" dedi sertçe konuştuğunda söylediklerinden hiçbir şey anlamamışım.

"O ne demek şimdi?" dedim Karan'a doğru.

"Delal annem buranın iyileştğine emin olduktan sonra kendi başına yaşamak için buralardan gidecek ondan bahsediyor." dedi Karan.

Kaşlarım havaya kalktığında, "Ne? Neden?" dedim şaşkınlıkla. Üzülmeden edememişim.

Karan bana daha çok yaklaştı. "Yıllar önce gitmek istedi ama babam göndermedi hanım ağa olduğu için sonra o da giderse buraların daha kötü olacağını farkına varınca kalmaya karar vermişti. Gözüm arkada kalmayacak dediği biziz büyük ihtimalle." dedi olayları açıklamak isterken.

"Gidecek yani?" diye sorduğumda bunun olacağını bilmek beni fazlasıyla üzmüştü.

"Maalesef," dedi kırık bir sesle. "Babam söz verdi o zaman geldiğinde gitmesine izin verecek."

"Üzuldüm şimdi..."

"De hayde hayde afiyet olsun." dedi Barzan babam, ilk lokmasına başladığında sanırım bir tek yedikleri onun boğazına takılı kalacaktı. Yüzündeki pişmanlıklar gün yüzüne çıkarken oğluna olan tavırlarının nedeni sanırım hiçbir zaman kendi gibi olmasını istemediği içindi. Birbirilerini kendine açmadıkları için yanlış anlıyorlardı.

"Karan!" dedim bir anda. "Kiraz!" derken sesimi aniden alçaltmışım. Masada gördüğüm kiraz tabağıyla birlikte gözlerim parlamıştı. Uzanıp birkaç salkım alıp hızlıca ağzıma attım.

"Evet istemiştin bebeğim senin için aldırırım." dedi Karan, yemeğine devam ederken çorbanın ortasında kiraz yememe takılmış gözüküyordu.

"Mevsimi bile değil... Nasıl buldurdun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen iste kiraz ağacı yetiştiririm." dediğinde ona gülümseyerek baktım. Kalbimin ısındığını hissederken dudaklarımı birbirine bastırdım ve yemeye devam ettim. Karan yine her zamanki gibi önce kendisinin yiyip tadına emin olduğu şeylerden tabağa koyarken diğer tarafımdan önüme bardak bırakılmıştı.

"Ayran da iç yenge yarar." dedi Mert, Karan'ın bana yemek yedirme çabalarına karşılık sessiz kalmazken alt dudağımı dişlemiştım.

"Bu gevşek ne ima ediyor?" diye fısıldadı Karan. Bakışlarını sertliği direkt olarak Mert'teyken o ise hiçbir şey olmamış gibi bize bakıyordu. Bilmesinin imkanı yoktu. Bilemezdi. Bilmemeliydi...

"Bilmiyorum ama hiç hayır değil anlamasının imkanı yok ama öğrenmiş gibi geliyor..."

Sofra faslı tamamen bittiğinde çaylar içilmesi için çardağa geçmiştik. Mert ve Zühre kaçamak bakışlar atarken Karan ikisini odağına almıştı. Pasta kesilmiş, Karan yememiş bana yedirmişti. Diğer herkes normal bir günmüş gibi davranıyordu. İkizler abisine hediye vermişti. Berivan ve Mahir İstanbul'da olduğu için doğum gününe katılamamışlardı.

"Uygar koş git Karan ağanın hediyesini getir." dedi Mert, kardeşine doğru konuştu.

"Hediye sevmediğimi söylemişim Mert gerek yoktu kardeşim." dedi Karan, Uygar'ın koşup gelmesiyle birlikte ona uzatılan hediye ald.

"Abimle aldık Karan ağa! Ben almak istemedim zorla aldırdı ona göre!" dedi Uygar, bilmiş bir tavırla konuştu.

"Teşekkür etmeyeceğim velet," diye konuştuğunda Karan'ın karnına sert bir şekilde dirseğimi geçirdim. "Teşekkür ederim Uygar."

Karan kutu olduğu belli olan hediye paketini açmak üzereyken Mert konuştu. "Açma," dedi hızlıca. "Burada açma yani oğlum herkes görmesin sadece sen gör." diye devam ederken ona bakan bakışların dikkatini dağıttı. "Odanızda falan açarsınız yengemle bakın ama."

﴿ BÖLÜM 73 ﴾

73. BÖLÜM “PAKET”

Karan kutu olduğu belli olan hediye paketini açmak üzereyken Mert konuştu. "Açma," dedi hızlıca. "Burada açma yani oğlum herkes görmesin sadece sen gör." diye devam ederken ona bakan bakışların dikkatini dağıttı. "Odanızda falan açarsınız yengemle bakın ama."

Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde birkaç saniye sonra elinde tuttuğu paketten kirpiklerini kaldırıp bana baktı. Mert'in söylemiş olduğu kelimelerin altında yatan imaların sadece benim kuruntum olmasını dilerken Karan'ın gözleri de aynı şeyi söylüyordu.

Mert, hamile olduğumu biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi ki? Bilemezdi.

"Hiç hayra alamet değil," dedi Karan, karanlık bir sesle benden aldığı bakışlarını çaprazımızda oturan Mert'e çevirdi. "Ne işler karıştırıyorsun Mert?"

Mert oturduğu yerde dikleştiğinde dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. "Hediye işte kardeşim," dedi alay eden bir tavırla. "Beğeneceksin."

Karan gözlerini kısıp bakışlarını ondan çekmezken sert bir soluk aldı. Mert'i birazcık tanıdıysam Karan'ın hiç beğenmediği bir şey almış olmalıydı. Onu yine sinir edecek bir şeyler bulmuştur. Karan ve Mert o olaydan sonra aralarına büyük bir soğukluk girerken Mert'in yapmış olduğu bütün özür dileme seanslarına sensiz kalmış iş dışında çok fazla iletişime girmemişti. İkinin arası yeni yeni düzelmeye başlarken Mert'in hediyesinin tekrar bozmamasını umdum.

Mert'di bu, paketin içinde ne olduğunu tahmin bile edemiyordum.

"Kesin benim beğenmediğim bir şey olacak." dediğinde Karan onunla aynı olmaktan dolayı ilk kez hoşnut değilim.

"Seni bilmem ama yengemin kesin hoşuna gidecek." dedi Mert, paketin içindeki şeyin ne olduğunu fazlaca merak ederken bir an önce kendi tarafımıza geçip açmak istemiştim.

"Yengenin doğum günü mü gevşek! Benim doğum günüm bana göre bir şey alman lazımdı!" dedi Karan, burada takıldığı konu hediye alınması değilken yine onun doğum gününde beni düşünerek almış olmasına içerlenmiş gözüküyordu.

"Lan zaten Uygur'ı zor ikna ettim almam da almam yapmam da yapmam diye tutturdu bak Marin mutlu olur eğer yaparsan dedim onun için yaptı." diye konuştuğunda Mert bakışlarını kardeşine düşürdü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Herkes ekmeğinin peşinde amına koyayım." diye homurdandı Karan ağzının içerisinde kısık bir şekilde.

Uygar oturduğu yerde ayağa kalktığı anda yanına gelip tam önümde durdu. Boylarımız oturduğum için aynı hizaya gelirken gözlerimin içine sıcak bir şekilde baktı. "Senin doğum günün ne zaman güzellik?" dedi Uygar, tatlı bir edayla.

"Daha var Uygarcığım," derken alnına düşmüş kısa saçlarını elimle geriye doğru iteledim.

"Ne kadar var?"

"Tam iki ay var doğum günümüne."

"Of çokmuş ya!" dedi sıkıntıyla nefesini dışarıya savurdu. "Seni doğuran annenin ellerinden öpmek isterim güzellik."

Konuşmasıyla birlikte yüz ifadem aniden düştüğünde Uygar'ın açık renkli gözlerinin içine öylece bakakalmıştım. Onun büyük ihtimalle oradan buradan duyduğu tavlama sözcükleriyle söylediklerine takılmadan edememişim. Yanımda oturan Karan'a bakmak istesem de Uygar'ın yüz ifadesini incelerken sessizliğimi korudum.

Karan, annemin elini hiç öpmemişti. Beni annemden istememişti. Onun için annemle hiç kavga etmemiş, onu ne kadar sevdiğimi anneme hiç anlatamamıştım. Buna üzülmeden edemezken eğer yaşasaydı neler olurdu diye düşüncelerine dalmıştım.

"Neden üzüldün?" dedi Uygar, beni daldığım düşüncelerden sesiyle kurtardığında yüzüme bakmaya devam ediyordu. "Kötü bir şey mi dedim?"

"Uygar yengeni rahat bırak! Bak bir daha getirmem seni." diye seslendi Mert.

"Nereden yengem oluyor ya! O benim güzelliğim bir kere." dedi Uygar kızgınlıkla.

"Oğlum o senin yengen yengen!" dedi Mert, üstüne bastıra bastıra söylediği kelimelerle meşhur repliği söylemeden geçememişti.

"Üzülme Marin..." dedi Uygar elini yanağıma koyduğunda yavaşça parmaklarını gezdirdi.

"Karan ağa," diye devam ettiğinde bakışlarına ona döndürdü. Bacağına dokunup onu sarstı.

"Güldürsene onu, üzüldü bak sen onu mutlu ediyorsun."

"Bebeğim?" dedi Karan, elini belime yerleştirip beni kendine çekerken sıcak nefesini saçlarımda üzerinde hissettim. "İyi misin?"

"İyiyim sadece daldım öyle..." diye mırıldandığımda asılan suratımı düzeltmek için yapmacık bir gülümseme yerleştirdim. Uygar'a tekrar baktığımda bana endişeyle baktığını görmüştüm. "Onu öpemezsin ama benim yanağımdan öpebilirsin Uygar,"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan ağa kıskanmaz mı?" dedi Uygur, kaçamak bakışlar atarken açık renkli gözleri ay gibi parlamış hareleri genişlemişti.

"Bu çocuk bana Karan ağa deyince kendimi altmış yaşında gibi hissediyorum." dedi Karan, homurdanarak. "Velet, ağa demeden duramıyor musun sen?"

"Sende bana velet diyorsun!" dedi Uygur, altta kalmamış lafı çok geçmeden yapıştırmıştı. Sabaha kadar ikisinin atışmasını büyük bir zevkle izleyebilirdim. "Ağa bozuntusu!"

"Ağa bozuntusu mu?" dediğinde Karan, bakışları hızlıca bana dönmüştü. "Bu velet bu lafları senden mi öğreniyor?"

Ona omuz silmekle yetindiğimde cevap vermemiştim. Canımı sıktığı zaman patron ağa bozuntusu diye her yerde bağırdığım için sadece Uygur değil herkes benden duyup öğrenmiş ağzına takmıştı bu lafı. Geçenlerde Zahir yanlışlıkla ağzından kaçırdığında Karan ona aşırı derecede kızmıştı. Bir daha söylememek üzere yemin etmişti.

"Haşa asla kıskanmaz o," dedim ve Uygur'ı kendime doğru çekip yanağına öpücük kondurdum.

"Bana kötü kötü bakıyor ama." dedi Uygur çekingen bir tavırla. Acaba gerçekten korkuyor muydu yoksa oyun mu yapıyordu bilmiyorum ama Karan'ın sert duruşu herkesi korkutuyordu.

"O herkese öyle Uygarcığım senlik bir şey değil." dedim durumu açıklamak adına. Uygur, Karan'ı benden daha çok görse de aralarındaki anlaşmazlık bir türlü çözülüyor gibiydi.

"Ama sana kötü kötü bakmıyor!" dedi Uygur bilmiş bir tavırla konuştuğunda çenesini kaldırdı.

"Hatta bir tek sana güzel bakıyor..." diye mırıldanırken sesini biraz alçaltmıştı.

"Böyle Mert abimin kıvrıcığa baktığı gibi bakıyor!"

"Sebze olan kıvrıcıktan bahsediyorsun değil mi abisinin bir tanesi? Kıvrıcığı çok severim de..." dedi Mert oradan lafa atladığında gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Zühre, babasına çay koymak üzereyken elindeki bardağı neredeyse düşürecekti. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Uykun gelmiş Uygur senin ayakta uyuyorsun abiciğim hadi gidelim artık."

"Yoooo, gelmedi." dedi Uygur, yanıma çıktığında kollarını hızlıca bana doladı. Gözleri yorgun gözüküyordu ama sanki olan biteni kaçırmamak için uyumak istemiyor gibiydi. "Karan ağa ayakta uyuyor ama."

"Sabır... Sabır!" diye dişlerinin arasında tısladı. "Bizim bebeklerimiz bunun gibi olmaz değil mi?" dedi Karan, sıkıntılı bir şekilde. Uygur gibi çocuklarımızın olması sanırım beni çok gülümsetirdi. Üstelik çok centilmen, akıllı, nazik bir çocuktü. "Ben ikisinin de kız olmasını istiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır ya! İki tane kızla uğraşamazsın sen Karan, yok onu giymeyin çok açık kızım, yok bu puşt size bakıyor kızım, yanınızda bu puştun ne işi var döverim o puşt kızım, kızlarımın geleceği çok belirgin erkek olsun." dedim inatlaşan halimle. Düşüncesi bile beni boğuyordu. Kızlarımın olmasını çok isterdim ama çok kıskanç bir babaları varken gelecekleri hiç parlak gözüküyordu. İki kızım olursa ikisi de kesinlikle anneci olurdu babaları şansına küserdi. "Bak kız olursa beni alamayan Uygur kızlarımızdan birini kesin alır!"

"İşte bu daha kötü..." dedi Karan, yüzünde dehşet verici bir ifade belirdi. "Onlar doğana kadar veleti yok etmem lazım kızlarımın geleceği söz konusu."

Derin bir nefes alışveriş sesleri işitirken Uygur'ın kucagında uyuduğunu görmemle birlikte yüzümde saf bir gülümseme belirdi. "Baksana şuna... Nasıl da uyudu." diye mırıldandığımda onu rahatsız etmeden alnına düşen saçlarını yana yatırdım. Gözleri sımsıkı kapalı yanağı dizlerime yaslıydı. Kolunun biri aşağıya düşüyordu diğerini bana dolamıştı.

"Bir de bana ayakta uyuyor diyor velet!" dedi Karan.

"Biz kalkalım artık abiciğim," diye oturduğu yerden ayağa kalktı Mert. Bakışları kardeşini bulduğunda adımlarını bize doğru attı.

"Ama bana sarılmış bu uyandırmasak mı?" dedim derin bir şekilde uyuduğunu görünce uyandırmaya kıyamamıştım.

Mert sanki ona bir şey dememişim gibi Uygur'ı kolundan tutup kendine çekti. "Kalk hadi abiciğim," dedi Mert, kardeşine sinirli duruyordu. Naneleri yerken Uygur'a mı sormuştunuz? Gelen geçen sinirini Uygur'dan çıkartıyordu.

"Mert yavaş olsana çocuk uyuyor!" dedim kısık bir sesle rahatsız etmeden konuştum.

"Kucagından kalkmaz da şimdi bu." dedi Mert.

"Kalkar kalkar," dedi Karan, hızlıca. Ona sinirle baktığımda bakışlarını bana çevirmişti. "Oldu olacak bir de ortamında yatıralım!"

"Yok daha neler," derken kaşlarını aniden çatılmıştı. "Biz ikimiz uyuruz sen misafir odalarında uyursun aşkım yirmi bir tane oda varmış konakta boşuna mı var?"

"Asla olmaz böyle bir şey Marin!" dedi Karan yüksek bir sesle konuştuğunda kaşları çatılırken alnında derin bir çukur oluşmuştu.

"Yontulmamış odun! Çocuk uyuyor diyorum bağırmasana!" dediğimde şu an bu dakikalarda olan olayların geleceğimizle ilgili olacakların fragmanı olmamasını umdum. Karan gerçekten çok kıskançtı ve çocuklarını kıskanacak olması beni içten içe öldürecekti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Mert konak halkıyla vedalaştığında Uygur'ı kucağıma almak üzereyken Karan karşıma geçmiş Uygur'ı kucaklamıştı. "Ben taşırım onu sen kendini yorma güzelim." dedi. Kucağına tamamen alıp avluda ilerlerken ona gülümseyerek baktım. Peşinden ilerlediğimde Mert ve Zühre'de arkamızdan geliyordu.

Emrullah bey, Mert'in arabasını getirdikten kısa bir süre sonra arka kapıyı açmıştı. Karan, Uygur'ı arka koltuğa yatırdığında saçlarının üzerinden öpmüştü. Görmemiş gibi yapmak için yönümü Mert'e çevirdiğimde onunla da vedalaşmışım.

Karan yanıma gelip beni kolunun altına gelirken konak halkına iyi geceler demiş batı tarafına geçmiştik. Merdivenlerden çıkıp odadan içeriye girerken Karan, Mert'in vermiş olduğu kutuyu da beraberinde getiriyordu. Diğer hediyeleri o an açtığı için onlarla işimiz çoktan bitmişti.

Yatağın üzerine bırakıp üstündeki gömleğinin düğmelerini açarken bakışları beni buldu. Bakışlarının derinleştiğini hissettiğimde ona kaşlarımı çatarak baktım ve *ne oldu* anlamında bir gözümü kırıp kafamı hafifçe salladım.

Kaşları havaya kalktığında, "Havuz?" dedi.

"Mert'in paketi?" dedim, yatağa bıraktığı pakete bakışlarım düştü. Çok geniş bir kutu değildi, ayakkabı kutusu kadar ya var ya yoktu. "Çok merak ettim ne almış olabilir ki? Sence anlamış olabilir mi? Tebrik ederim dedi, yarasın yengeme dedi bakışları hep imalıydı kesin öğrendi ama nasıl öğrendi bilmiyorum!"

"Şirketten birine söylemiş miydin?" diye sordu Karan, benim gibi o da düşünüyordu.

"Hayır kimse bilmiyordu sadece birinden eczane için yardım almıştım ama onunda ağzı çok sıkıydı söyleyeceğini zannetmiyorum..." derken bir yandan düşünmeye devam ediyordum. "Hastane şirkete ait ya oradan falan mı öğrendi acaba? Şirket adına harcama yapmıştık onlar mı gözüne battı dersin?"

"Kesin öyledir." dedi Karan. Yanıma gelip üzerindeki gömleğini tamamen çıkarttığında yatağın üzerine rastgele bıraktı. Yatağın kenarına kendini bıraktığında kutuyu eline alıp sabırsız bir şekilde paketi açtı.

Kutu tamamen açıldığında ilk başta bizi bir kağıt karşılamıştı. Kağıdın üzerindeki yazıyı hızlıca olurken içimden birkaç kere tekrar ettim.

'KARAN MİLAN VE DENİZ KIZININ ÇOCUK YAPMASI İÇİN 100 NEDEN.'

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Bir iki kere daha okuduğumda histerik bir kahkaha attım. Yanlış okumamıştım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Lan böyle hediye mi olur ulan Mert!" dedi Karan, kızgınlıkla kağıdı aldığıında arkasını kontrol etti. Arka sayfası boş olurken başka bir şey yazmadığı için kağıdı kenara bıraktı. Onun altında küçük bir bellek tarzı bir şey vardı.

"Ne bu?" dedim, meraklı bir ifadeyle elime aldığıında ne olduğunu anlamıştım. "Flash bellek koymuşlar... Hemen bakalım mı içinde ne var acaba çok merak ettim!"

Karan kafasını salladıında kutuyu elinden bırakmadan benimle beraber odadan çıktı. Salona ilerlediğimizde bizim için daha çok film köşesi olan alana geçmiştik. Karan belleği benden aldığıında televizyondan birkaç şey yapmış açılmasını sağlamıştı.

Geniş televizyonun ekranı açıldıında görüntü çıkmaya başlamıştı. İçinde tek bir dosya olan yere girdiğinde bir film şeridi gibi bir kesit çıkmıştı. Ayakta dikilmeyi bırakıp koltuğa yerleştirdiğinde çok geçmeden yanıma Karan'da oturmuştu.

"Ben Mert, Mert Karaca." dedi Mert, ekranda sadece kendisi vardı. Kamerada birkaç ayar yapıyor görüntüyü netleştirmeye çalışıyordu. Arkası beyaz bir duvar, üzerinde günlük kıyafetleri vardı. Ciddi durmaya çalışıyordu ama gülmek içinde büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi. "Yaşım bildiğiniz üzere neredeyse otuz olacak. Yaşım geldi geçiyor bile hâlâ yeğenim ortada yok!"

"Şimdi size çocuk yapmanız için bir sürü neden söyleyeceğim." dedi Mert, kamerayla işi bittiğinde kendini biraz uzaklaştırmıştı. Başını sağa doğru çevirip, "Uygar gel abiciğim buraya..." diye seslendi. Uygar koşarak yanına geldiğinde kameraya doğru baktı. Mert kardeşini önce öpüp sonra yalancıkta vurmaya başlamıştı. Uygar hem gülüyor hem ağlıyordu. Onun bu haline gülmüştüm. "Çocuğunuz olursa böyle canınız sıkıldığınız an dövebilirsiniz sevebilirsiniz. Bak şimdi Uygar git bana bir bardak su getir..." diye emrettiğinde Uygar asker selamı verip yanından ayrıldı. Dakikalar sonra elindeki bardağı düz tutmaya çalışıp döke döke bir bardak su getirmişti. Uygar halinden hiç memnun gözüküyordu. "Gördünüz mü? Çocuğunuz varsa böyle size sürekli hizmet eder ayağa kalkmanıza gerek bile yok!"

Uygar bardağı abisine verdiğiinde ağlayan bir ifadeyle kameraya baktı. Üzerinde pankart gibi bir şey asılı tam göğsünü kaplıyordu. Bir eliyle de yazıyı işaret etmişti.

"Uygar'ın üstünde, çocuklar köleniz değildir bakamayacaksınız doğurmayın kardeşim mi yazıyor?" diye Karan sorduğunda gözlerim gördüklerine inanamıyordu.

"Evet!" dedim ve izlemeye devam ettim.

"Bu bile çocuk yapmanız için geçerli bir sebep." dedi Mert ve ekran aniden kararıp kapanmıştı. Karan'a baktığında onun bir şey yapmadığını görürken çok geçmeden ekran aydınlanmış başka bir kadraj girmişti. Çocuk odası olduğunu belli eden bir dekorasyonla Uygar yatakta yatıyor başında ise Mert vardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şimdi eğer Karan Milan'ın çocuğu olursa ona geceleri masal anlatacağını düşünün..." derken Mert, kardeşine doğru eğildi. Uygur yatağın içinde yatıyor yarısına kadar örtü çekiliydi. "Oy babasının oğlu... Uykun mu geldi senin? Ama önce masalımızı okuyalım değil mi babacığım?" dedi Mert, sesini Karan gibi tok ve sert yapmıştı.

Uygur'ın yüzünde gülümseme belirmişti. Çocuk gerçekten rol yapıyor, dizi film oyuncularına taş çıkartan performans sergiliyordu. "Deniz kızı masalını oku baba!" dedi sevinç içerisinde.

Mert kafasını salladığında eline bir kitap aldı. Kitabın ne olduğu tam gözüküyordu. Ortasından açıp bacak bacak üstüne atarken boğazını seslice temizledi ve kitabı okuyormuş gibi yaptı. "Şimdi... Evvel zaman kalbur saman içinde güzel bir davet yapılmış. Aslında davet güzel değilmiş davetler hiç güzel olur mu? Daveti güzel yapan deniz kızımıymış!"

"Ne anlatıyor bu böyle bir masal yok!" dedi Karan, anlamaz bir halde sinirle konuştu.

"Bilmiyorum dur devam edelim." dedim bakışlarımı ekrandan ayırmadan konuştum.

"Bir prens varmış, yakışıklı mı yakışıklı zengin mi zengin yatı varmış katı varmış gece mekanları, uçağı, holdingi her şeyi varmış ama prens bunlarla hiç mutlu değilmiş! İşte o zaman arkadaşının zoruyla katıldığı davette çok güzel bir kız görmüş. Kızın bakışları hep denizdeymiş... Prensın bakışları ise kız da. Öyle büyülenmiş ki bakışlarını bir saniye olsun kızdan ayıramıyormuş." diye devam ederken anlattıklarıyla beynimden vurulmuş döndüm.

"Karan sevgilim biziz bu!" dediğimde heyecanla konuştum ve Karan'ı sert bir şekilde dürttüm.

"Biziz galiba..." dedi Karan, mutlu olmadığını belli eden bir sesle.

"Prensın çok yakışıklı bir arkadaşı varmış. Ondan daha zengin daha yakışıklı daha çekici daha komik... Neyse neyse kendini övmeyi hiç sevmezmiş. İşte prensın o arkadaşı aşta yüzü hiç gülmemiş, bir kız sevmiş böyle saçları kıvrıcık esmer güzeli bakanın bir daha baktığı oldukça güzel bir kız. Ama bu yakışıklı adam, prene hiç açılmamış çünkü açılırsa arkadaşlığının bozulacağını düşünmüş o yüzden aşkını kalbine gömmeyi seçip hayatına devam etmeye karar vermiş. O zamandan bu yana tam on bir sene geçmiş..." dedi Mert, sıcak bir sesle bakışlarını kitaptan ayırmadan anlatmaya devam ediyordu.

Onun söylediklerini Mert ve Zühre'nin hikayesini olduğunu çok geçmeden anlamıştım. Bakışlarımı hafifçe Karan'a çevirdiğimde çenesi kasılmış, kaşları çatık bir halde izliyordu.

"Baba ne anlatıyorsun sen ya! Deniz kızı masalı değil bu!" dedi Uygur, huzursuzlanmıştı.

"Lan sus anlatıyoruz işte!" dedi Mert. "Prensın dibi kıza düşerken sen git kız denize düş! Prens durur mu, hemen anlatmış denize, güzel kızı kurtarmış. O zaman prens, deniz kızına vurulmuş ama yıllar geçse bile vurulduğu yerde kalmış çünkü deniz kızını hiç bulamamış..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Uygar yattığı yerden kalktı. "Baba sonra Uygar diye yakışıklı bir çocuk deniz kızını buluyor ve evleniyorlar değil mi?" dediğinde gülmeden edememiştim.

"Lan oğlum sen Karan ağayı katil mi edeceksin sussana!" diye uyardı Mert kardeşini sert bir şekilde.

"Of beğenmedim ben hikayeyi!" dedi Uygar, kollarını birbirine dolayıp göğsünde birleştirdi. "Ne olacak sonra prensle deniz kızı mutlu mu olacaklar!"

"Hayır hemen mutlu olmayacaklar..." derken Mert duruşunu bozmadan anlatmaya devam etti. "Prens çok aramış ama deniz kızını bulamamış, iki yıl boyunca ne yaparsa yapsın unutamamış. Sonra deniz kızı bir gece karşısına çıkmış, prens bir daha vurulmuş! Prens o an onun kaderi olduğunu anlamış ama deniz kızı anlamamış!"

"Ben senin bildiğin kızlardan değilim demiş prensi bırakıp gitmiş!" dediğinde kaşlarını çatmışım. "Ama prens yılmamış peşinden tekrar gitmiş deniz kızının kolundan tutmuş. Deniz kızı da 'b-bırak ca-canım acıyor' dememiş tabii ki hemen çakmış prense iki tokat!"

Seslice kahkaha attığımda sesim geniş odanın içerisinde yankılanmıştı. "Ya ben böyle bir şey yapmadım!" dedim gülüşlerimin arasında.

"Şerefsiz bak neler anlatıyor işi gücü palavra." diye homurdandı Karan. Hiç mutlu değildi.

"Prens çok üzülmüş sonra babası bütün krallığa haber salmış oğlumla evlenmek isteyen cesaretli bir gelin var mı demiş! Bir kız çıkmış karşısına varım demiş! O cesaretli gelin benim! Hemen düğünler yapılmış evlenmişler ama gelin ve damat birbirini hiç görmemiş çünkü prensin kalbi zaten doluymuş!" diye anlatmaya devam ederken onları gülümseyerek izledim. Halleri o kadar komikti ki Mert baba olsa çok dolu dizgin bir hayatı olurdu.

"Evlendiği kız kim deniz kızı mı?" diye sordu Uygar meraklı bir ifadeyle. Daha önce ne yapmışlarsa onu yapıyor gibi değildi, tamamen içinden geldiği gibi davranıyordu.

"Yok daha neler o kadar tesadüf de olmaz! Öyle şeyler masalarda olur oğlum!" dedi Mert, kitabı hafifçe indirdiğinde kaşlarını çatarak rol arkadaşı kardeşine baktı.

"Baba masal anlatmıyor musun zaten?" dedi Uygar bıkmış bir ifadeyle aklını kullanmadan geri kalmıyordu.

"Doğru aferin oğluma..." dedi Mert uzanıp kardeşinin saçlarını okşadı. "O yüzden devam ediyorum. Evlenmişler nikahları yapılmış deniz kızı, yakışıklı prensi hemen tanımış ama prens, deniz kızını tanıyamamış çünkü yüzünü kapatan duvağı varmış... Deniz kızı yüzünü açtıktan sonra prens bir daha vurulmuş!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Baba bütün bu olanlara rağmen çirkin prens hâlâ yaşıyor mu? Dokuz canlı mı bu adam niye sürekli vuruluyor?"

Karan ekrandan bakışlarını ayırmadan, "Velele bak çirkin prens diyor." dedi.

"Yaşıyor yaşıyor," dedi Mert, gülümseyerek. "Evlendikten sonra onu karşısında görmesiyle kaderinin olduğunu bir kere daha anlamış. Deniz kızı, yakışıklı prene daha fazla dayanamamış ve o da aşık olmuş. Prens zaten aşıkmiş... Gel zaman git zaman deniz kızı hamile kalmış."

"Herkes bu habere çok sevinmiş tam kırk gün kırk gece yemek verilmiş. Üstelik deniz kızı ikizlere hamileymiş!" dediğinde kalp atışlarım aniden hızlanmış kaburgalarım baskı yapacak seviyeye gelmişti.

"Hassiktir oradan!" diye bağırdığında Karan, heyecanlı bir şekilde izlemeye devam ettim.

"Bir kız bir oğlan olacaktı. Prensin çok çok çok çok yakışıklı ve çekici olan arkadaşı demişti dersiniz çünkü o zaten deniz kızını ilk gördüğünde de yengesi olacağını anlamış." dediğinde Mert, anlamaz bir halde baktım.

"Lan uyan!" derken kardeşini sert bir şekilde sarsmıştı. Uygur kapattığını gözlerini hızlıca açtı ve korkuyla abisine baktığında ona üzülerek bakmıştı. "Masal anlatıyoruz şurada niye uyuyorsun? Bir şey okuyoruz değil mi?"

"Ya babama söyleyeceğim seni!" dedi Uygur ağlamak dolu bir sesle konuştuğunda korkuyla gözlerini açmıştı. Yataktan kalktığında, "BABAAA!" diye inletecek şekilde bağırdı.

"Tamam sus sus uyu tamam!" dedi Mert, oturduğu yerden kalkıp kardeşini tuttu ve yatağa geri yatırdı. Üzerini örtüp uyumasını sağlarken kitabı kapatmıştı. "Neyse... Kutunun içinde olan diğer katı açın ve bakın masalımız burada sona erdi."

Kutuyu elime alıp beyaz kalın bir kartonu kaldırdığımda içinden bir kağıt daha çıkmıştı. Üç kartlı bir kutuydu. "Yeğenim olacak kişilere aldığım hediyeler..." diye yazıyı okuduğumda diğer katı açıp bir sürü hediye çıkmıştı. İki renk bebek kıyafetleri varken küçük ayakkabılar ve zıbınlar vardı. En altta bir kağıt daha çıktığında yazılanı aynen okumuştum. "Amcası ve dayısı olarak hediyelerini ilk ben almak istedim."

"Puşta bak!" diye hırlarcasına konuştu Karan. Cebinden telefonunu çıkarttığında şifresini girmiş aramalar kısmına gelmişti. Mert'i aradığını görünce telefonunu kulağına yaslamıştı. "Açmıyor!"

"Karan aşkım ben anlamadım şimdi..." dedim anlamaz bir halde mırıldandım. "Mert hamile olduğumu biliyor mu bilmiyor mu? İkiz olduğunu bile söyledi... Bu kadarına erişemez ama bu hasta mahremiyetine girer bu bilgiyi hiçbir hastane veremez!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Hediyeleri ona doğru gösterdiğimde, "Baksana bu erkek yeğenim için bu da kız yeğenim için hediyeler diye iki türlü almış." dedim merak duyugum gitgide kabarıyordu. "Acaba salladı da tuttu mu?"

"Müneccim boku yemiş o belli." dedi Karan, sinirli bir tavırla. "Bilmemesinin imkanı yok güzelim, bilemez cinsiyetlerini daha biz bilmiyoruz sallıyor işte. Dalga geçiyor bizimle Mert işte, teşvik edici şeyler demiş yani bilmiyor."

"Çok güzel değil mi... Ufacıklar." dedim gülümseyerek hediyelere uzun uzun baktım. Henüz hiçbir alışveriş yapmamıştım. Şimdi bunları görünce ilk işim alışveriş yapmak olacaktı.

"Bebeklerimiz bu kadar mı olacaklar?" dedi Karan, yüzünde beliren bir sırıtmayla eli kadar olan zıbını havaya kaldırdı. "Çok küçükler... Onları giydirmek için sabırsızlanıyorum."

Onu bebeklerimize kıyafet giydirirken hayal ettiğimde aklıma düşen görüntü bile çok güzelken gerçekten yaşadığımda anı düşünemiyordum. Sorun çıkartacaklardı ve Karan onlarla uğraşmayı çok sevecekti.

"Havuzla girelim hadi..." dediğinde televizyonu kapattı ve hediyeleri geri kutunun içine bıraktı. Bırakırken hepsine tek tek bakmış uzun uzun üzerinde düşünmüştü. "Dünden beri bunu bekliyorum."

Beni tutup kaldırdığında, "Pastamı yemedim ben daha." diye eklemişti. Odaya geri geçtiğimizde giyinme odasına yönelmiş havuz için hazırlanmıştım. Karan altına siyah desenli deniz şortunu geçirirken ben ise onun aklını başından alan üç numaralı gözlerimin rengine yakın bikinimi giymiştim.

"Su nasıl?" diye sorduğunda, havuz merdivenlerinden yavaş yavaş inerken tenime çarpan sıcaklıkta kendimi bıraktım. Suyun ayarlanabilir ısı da olmasıyla yaz kış girebilecektik.

"Normal..." diye mırıldandığımda dudaklarım havadan çarpan soğuklukla titremişti. Saçlarımı ördüğüm için sırtıma değerken tamamen ıslanmamıştım.

"Üşüyorsan biraz arttırayım sıcaklığımı."

"Baya sıcak sevgilim, güzel gerek yok."

Karan benden önce girdiği için havuzu baştan başa iki kere yüzüp yanıma gelmişti. Merdivenlerde duruyorken beni kendine doğru çekip havuzun kenarına yasladı. Onunla beraber suyun içerisine batarken bedenimin çoğunluğu suya girmişti. Ondaki akan sulan tenime değerken onun ıslaklığından rahatsız olmamıştım.

"Ah güzelim benim..." dedi sıcak bir sesle dudaklarını boynuma bastırdı. "Seni nasıl seviyorum bir bilsen."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Biliyorum sevgilim." diye fısıldadığımda kollarımı boynuna dolayıp onun kucağına yükseldim ve eş zamanlı olarak bacaklarımı beline doladım. "Hissediyorum, hissettiriyorsun."

"Sen benim huzur veren yanımsın, deniz kızı." dedi boğuk çıkan sesiyle bana sıkı sıkı sarılıyor halde mırıldandı. Ses tonu öyle bir şeydi ki bıkmadan dinleyeceğim tek müzik sesi onun seni olabilirdi. "Sen benim deniz kızımınsın."

"Geçen nerede kalmıştık?" diye sorduğunda ıslak kirpikleriyle geri çekilirken bana muzip bir ifadeyle baktı.

"Sana güzel bir hediye vermiştim." dedim en son havuza girdiğimizde ona hamile olduğumu söylemişim. Sonrasında vakit bulup girememiştik.

"Evet ama hediye değil hediyeler..." dediğinde sırtında dolanan parmakları belimden karnıma doğru yol aldı. Sıcak elleri karnımı bulurken parmakları üzerinde yavaşça gezindi. "Aldığım en güzel hediyeler."

"Ondan öncesinde bana fotoğraf atmıştın birkaç soru sormuştun güzelim." dedi boğuk bir sesle fısıldadığında gözlerini gözlerimden ayırmadan konuştu. Uzanıp burnumun ucundan öperken hafifçe kıkırdadım. "Fantezi yapacağımızı sanmıştım fotoğrafını görene kadar."

"Hı hı..." dedim onu onaylamak adına.

"Oradan devam edelim o zaman," derken dudakları tenimde karış karış gezmeye başlamıştı.

"Yavaş olmanı istemesem de olmanı gerektiğini biliyorsun Karan," dedim uyarmak adına doktor ile konuşuğumuzda nazik olacak şekilde ilk aylar ilişkiye devam edebileceğimizi söylemişti.

"Kendimi tutacağım bebeğim." dedi sıcak nefesi tenime çarparken hafifçe geriye çekildi.

"Bebeklerimiz için..." Onu onaylamak adına kafamı aşağıya yukarıya salladım. "Ne kadar olur bilmiyorum ama sınırimi tekrar göreceğiz." derken beni havuzun kenarına tamamen yaslamıştı. Soğuk fayansı sırtımda hissederken belim yay gibi gerilmişti. Parmakları bikinimin omuz kısmını bulurken ince eli parmağının ucuna dolayıp hafifçe çekti. "Yırtacağım için hiç üzgün değilim."

Dudaklarım kenara kıvrıldığında, "Son kıyafet bükücü yaptıklarından hiç pişman olmaz biliyorum." diye mırıldandım.

"Bu renk sana çok yakışıyor."

"Yavaş!" dedim duyduğum sesle birlikte bakışlarım yırtılan bikinime düşerken bu kadar yırtacağımı hesaba hiç katmamıştım. Bikinimin kopan askıları düşerken göğüslerimi kapatmaya devam ediyordu. "Hemen yırtmasaydın aşkım ya!"

"Özledim seni." diye fısıldadı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Her dakika yanında olmasam inanırım bu lafına."

"Yanımdayken bile özlüyorum seni."

"Bak sen..." dediğimde dudaklarını dudaklarımla buluşturup konuşmamı engellerken aralanan dudaklarımla dili içeriye sızmıştı. Eli boynumu bulup yavaşça kavrarken parmaklarımın baskısını nabzımın üzerinde hissettim. Kalp atışım hızlandığında öpüşmeye devam ettim. Dudaklarımın arasından akan tutkunun sesi onun tutkusunda boğuluyordu.

"Ah," diye inlediğinde Karan, beni daha sıkı bir şekilde kavradı. Yüzünü boynuma gömüp yarına fular takmama neden olacak izler yaratırken dişlerini hafifçe bastırıyordu. Her dokunuşunda seslice inlerken bedeni daha çok kasılıyordu. "Siktir!"

"Yavaş olalım... Güzel dakikalarımız hemen bitmesin," dedim, sıcak bir sesle.

"Daha başlamamıştım bile..." dedi Karan, masum bir ifadeyle kirpiklerini kaldırıp bana baktığında dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

"Başlamadıysan böyleyse başlarsan ne olur düşünemiyorum sevgilim." derken boğuk çıkan sesimle onun gibi yüzümde gülümseme peydah olurken kollarımı iyice ona doladım. Parmaklarının yumuşak hissi sırtımda gezmeye devam etti.

"O zaman yaşayıp göreceğiz güzel karım." dediğinde elaya vurgun gözleri koyulaşırken onun dudaklarına uzanıp onayladım.

"Bunu mu giysem bunu mu?" diye sorduğumda elimde tuttuğum iki elbiseyi kaldırıp Karan'ın göz hizasında tuttum. Haftasonu çoktan gelmiş babamların konağına doğru yola çıkmamız lazımdı. Ben bir türlü giyecek bir şey bulamamış sabahtan beri giyinme odamda volta atıp duruyordum.

Elbisenin biri kısa ucu pileli yazlık tarzında bir elbiseydi, diğeri dizlerimde biten yarım kollu bir elbiseydi.

"İkisini de beğenmedim." dedi Karan, kıyafetlere kafasını kaldırıp bakmamıştı bile. Kıyafetlere tekrar göz gezdirdiğimde ikinci bakışında ben de beğenmemiştim.

"Haklısın," diye mırıldanıp içeriye girdiğimde kıyafet dolabından en son alışverişimde aldığım çok pahalı olan elbiseyi elime aldım. Özel bir gün olacaktı daha özen verip güzel şeyler giyinsem iyi olurdu. Üzerimi değiştirip giydiğimde saçlarımı her zamanki gibi açmış hafif dalgalı yapmıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan'ın bakışları beni bulduğunda hızlıca kaşlarını çatmıştı. Elbise normal giyindiklerimden daha kısaydı, omuzları kalın askılı beli hafif saran bir yapısı vardı. Koyu kırmızı rengiyle oldukça şık duruyordum.

"En çok karnın büyüdüğünde bunları giyemeyecek olmana seviniyorum," dedi Karan yumuşak bir sesle beni kendine çektiğinde elini belime yerleştirdi. "O zamana kadar giy ve çıldırt beni daha ne kadar çıldırtacaksın."

"Son kıyafet bükücü konuştu," dedim parmak uçlarımda yükselip yanağına öpücük bıraktığımda geriye çekilmeden önce dişlemeyi ihmal etmemiştim.

"Ah! Isırma güzelim!" diye acı içerisinde inlediğinde yanağına bıraktığım derin ize baktım. Dişlerimin tamamı yanağına dövme olmuştu. "Şu dişlerini bir gün sökeceğim yerinden!"

"Dişsiz kalsam beni yine sever misin Karan?" diye alay içerisinde sorduğumda gülüşüm yankılanmıştı. Bana sinirle bakarken konuşmamla birlikte yumuşamıştı. Beni tutup iyice kendine çekti.

"Daha çok severim sanırım." dedi yüzüme yaklaştığında dudaklarını burnuma bastırıp öpücük kondurdu.

"Dişlerini hissetmeyi seviyorum Marin. Isırma Marin," diye onu taklit ettiğimde sesimi onun gibi yapmıştım. "Bunu diyen sen olmasan inanırım bu lafına."

"Hadi çıkalım artık bizimkiler çoktan çıkmış."

Kafamı sallamakla yetindiğimde çantamı elime alırken odadan kısa bir süre sonra çıkmıştık. Aşağıya inip avluya geçtiğimizde Emrullah beyi görmüş ona selam verip arabaya doğru ilerlemiştik. Arabayı gördüğümde yine aklıma arabamın olmayışı gelince konuyu açmadığım için aynı konu da takılı kalmıştım.

"Karan sevgilim," dedim koltuğa geçip oturduğumuzda kemeri takıp bakışlarımı ona çevirdim. "Ben araba almak istiyorum. Biliyorsun arabam patlamada büyük hasar alıp kullanılamaz hale gelmişti uzun süredir arabam yok."

"Tamam bebeğim yarın hemen gider alırız." dedi arabayı çalıştırdığında yola doğru koyulmuştuk. "İstedğin araba olsun."

"Hayır, ben almak istiyorum. Kendi kazandığım parayla kendi arabamı almak istiyorum. İlkini babam almıştı, üniversite için hediye demişti bana fazlasıyla yetti arttı bile. Ama bu sefer kendim almak istiyorum."

"Marin güzelim," dediğinde bakışlarını yoldan bana çevirdi. "Senin benim mi var? Ortak her şeyimiz eğer almak istiyorsan beraber alacağız tabii ki de."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Senin yardımın olmadan, bak koca parası konusuna girmeyeceğim ama kendim için bir şey yapmak istiyorum. Geçen gün seni araba fotoğraflarına bakarken gördüm senin üç tane kendine ait araban var konaktakilerin ikişer tane var herhalde kendine dördüncüye arabaya bakmıyorsun değil mi?" diye sorduğumda onu iki gün önce telefonundan yeni çıkan son model arabaların fotoğraflarına bakması aklıma tek bir şeyi getirmişti. Kendi için değil benim için bakıyordu.

"Yeniletmek istiyordum ondan bakıyordum..." dedi umursamaz bir tavırla mırıldandı.

"Arabanın zaten bir üst modeli yok bu en son model! Bana bakıyordun değil mi?" derken bakışlarımı kasılan ifadesinden ayırmadan dikkatle izledim.

"Tamam," dedi sıkıntıyla. "Bir şeyi anlamasan olmuyor Marin, evet sana bakıyordum. Sen bana çok güzel hediyeler verdin ama ben sana hiçbir şey veremedim. Aklıma arabanın olmadığı gelince onu almak istedim."

"Buna gerek yok aşkım gerçekten..." dediğim sırada elini elimin arasına aldım. "Ben kendim, kendi kazandığım parayla almak istiyorum o yüzden senin ayrıca bir şey yapmana gerek yok."

"Madem bu kadar çok istiyorsun borç versem sana?"

"Karan!" dedim uyarır bir tonda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Heyecanlı mısın herkese söyleyeceğiz?" dedi konuyu ıstık hızıyla değiştirdiğinde kafamı sallamakla yetindim.

"Herkes geldi mi acaba?" diye sorduğumda Alakan konağıyla en son konuştuğumda herkesin geleceğinin bilgisini almıştım.

"Evet gelmişler..." dedi Karan, o da en az benim kadar heyecanlı gözüküyordu. "Çiçek kuzenin bile gelmiş."

"Karan, Demir'i aralarında en suçsuzu... Hiçbir şeyden haberi yoktu. Üstelik kuzenim olduğunu unutup ona kötü davranıyorsun bunu yapma." dediğimde kaçırılma olayı dışında Karan'ın Demir'e olan davranışlarını kesinlikle onaylamıyordum. Elimi karnıma yerleştirdiğimde yavaşça okşadım. "Bak bebeklerimiz dayılarına böyle davrandığımı duyarlarsa çok üzülürler..."

"Ne bu yeni taktiğın mi güzelim?"

"Ne taktiği Karan ya! Bak o kadar gelmiş zaten barışmak için geliyordur affetmedim hiçbirini ama yine de bu güzel mutluluğumuzu paylaşmak istiyorum." dedim heyecan içerisinde konağa yaklaştıkça kalbim hızlanıyordu. Ne tepki vereceklerini kestiremiyordum.

Karan arabayı park ettiğinde konağın önüne gelmiştik. Uzun zaman sonra ilk kez gelirken bir türlü fırsat bulup gelememiştik. Kapıda Ozan'ı gördüğümde beni görünce korkuyla gülümsemişti. Bu adama kaldığım günler boyunca çok büyük eziyetleri etmiştim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kızım benim hoş geldin." dedi babam beni görmesiyle hızlı adımlarıyla yanıma gelmiş beni kollarının arasına almıştı. Sıkıca sarılıp geri çekildiğinde saçlarımın üzerinden öpmüştü.

"Hoş geldim babacığım."

"Abisinin gülü bu ne güzellik böyle?" dedi Mahir abimde yanıma gelip beni sarıp sarmalarken yüzünde güller açıyordu.

"Hayırdır Mahir abi iyi günündesin galiba bana iltifat ettiğine göre..." dediğim sırada bakışları elbisemde takılı kalırken sanırım yıllar geçse bile bana hep aynı gözle bakacaktı.

"Milan aşireti gelmiş kızım iyi günümde olmayacağım da ne olacağım?" dedi yalancı bir sesle konuştuğunda Barzan babamla arasının çok iyi olmadığını bildiğim için ses çıkarmadım.

"Hani sarma yaptırdın mı?" diye sorduğumda abim gelmeden önce ne istiyorsun istediğin bir şey var mı diye tutturmuş en sonda bayadır yemediğim için ona yaprak sarması yaptırmasını söylemiştim.

"Sen istersin de yaptırmaz mıyım, sadece bir tencere senin." dediğinde ona irileşen gözlerle baktım.

Onun arkasında kocaman göbeğiyle birlikte Berivan belirlediğinde abimden ayrılıp adımlarımı ona yönelttim.

"Berivan!" dedim kollarımı ona sardığımda yanaklarından öptüm. "Karnın kocaman olmuş!"

"Evet... Altıncı aya girmek üzereyim." dedi Berivan gülümseyen yüzüyle bana sıcak bir şekilde baktı. Karan'ın ikizi bile diyebileceğim kadar çok benziyordu ona. Kızım halasına çekebilirdi çekerse oldukça güzel olurdu.

"Elfida!" dedim onun tiz sesini işitirken onun geleceğinden haberim yoktu. Üstelik bana işlerinin olduğunu söylemişti.

"Senin ne işin var burada?"

"Demir geliyormuş ben de geleyim dedim, onunla gitmiştim onunla geldim!" dedi Elfida.

"Hani Demir nerede?" diye sorduğumda bakışlarım geniş avlunun içerisinde onu aramıştı.

"Melek'le birlikteler kızın midesi bulanıyordu da yanında duruyor temiz hava aldırıyordu." dedi Elfida.

Kaşlarım havaya kalktığında, "Melek mi? Demir, Melek'i elinden tutup Mardin'e mi getirmiş?" diye sordum. Demir'in ve teyzemin geleceğinden haberim vardı ama liseden arkadaşım Melek Umut'u da beraberinde sürükleyeceğinden haberim yoktu.

"Evet, anlatacaklarım var falan dedi." dedi Elfida, bilmez bir halde konuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır olsun inşallah şimdi konu Demir olunca bilemedim." diye mırıldandığımda ne anlatacağımı merak etmiştim. Biz nikahlandık haberiniz olsun dese asla şaşırılmazdım!

"Konuşmuyor musunuz hâlâ?" diye sordu.

"Engellemiştim en son kaldırdım, arada yazıyor cevap veriyorum."

"Heh Mert'ler de geldi kadro tamamlandı..." dediğinde bakışlarını benden çekip kapıya doğru yöneldi. Karan'la birlikte kalabalığa doğru ilerlediğimizde teyzemi de öpmüş herkesle sarılmıştım.

"Güzellik!" dedi Uygur koşar adımlarla yanıma geldiğinde içeriye girer girmez beni bulmuştu.

"Uygur! Sensiz olmazdı iyi ki geldin." dedim mutlu bir şekilde konuştuğumda onunda olmasına sevinmiştim.

"Bak bunu sana yaptım!" dedi Uygur, elinde tuttuğu kağıdı bana uzattı. "Doğum gününe kadar seni her gördüğümde hediye vereceğim sana!"

"Karan ağayı geçmem lazım!" diye konuştuğunda elinde resim çizili kağıdı aldım ve incelemeye başladım. "Demir abi!" dedi heyecan içerisinde. "Bak kaslarıma!" Yanımdan koşuğ giderken Demir'in yanına hızlıca geçmişti.

"Bu ne?" dedi Karan.

"Bizi çizmiş Uygur..." dedim, elimdeki resimi ona da anlatmaya başladım. "Bu benim sanırım yanındaki Uygur boyu bacağıma geliyor çünkü," "Bu Mert, Zahir, Demir... herkes var."

"Lan ben neredeyim burada!" dediğinde yüksek sesle bağırdı. "Çiçek Demir bile var!"

Elimden kağıdı çekip aldığımda hızlıca dudaklarımı araladım. "Hayır Karan saçmalama ver şunu!"

"Ne itişip kakışıyorsunuz! Geçin oturun sofraya!" dedi Barzan babam bağırdığında, çocuk gibi olan halimize baktı. Karan resim çizili kağıdı bana verdiğinde ters bir bakış attı.

"Çiçeğim?" diyen Demir'in sesini işittiğimde omuzumun gerisinden arkama bakış attım. Onu görmemle birlikte yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. Adımlarını bana attığında aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Senin çiçeğine sokacağım şimdi." dedi Karan, sinirle tısladığında söylediği kelimelerle ona irileşen gözlerimle baktım. Benim ona baktığımı anlayacak ki hızlıca bakışlarını bana çevirdi. "Hayır güzelim o anlamda demedim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Demir..." dedim yanına geçip ona sarıldığımda birkaç adım gerisinde arkadaşımı görmüştüm. Onu bırakıp onun yanına geçerken, "Melek bu ne güzel sürpriz böyle?" dedim gelmesine şaşırmadan edememiştim.

"Daha güzel sürprizimiz var size..." dedi Melek, tatlı bir gülümsemeyle bana baktığında omuzlarına değen saçları hafifçe sallanmıştı.

"Gel sevgilim sen ayakta durma otur," dedi Demir, sevgilim kelimesine takıldığımda günlük şaşırma kotamı doldurmuşum. Elinden tutup Melek'i kendine çekerken en yakındaki sandalyeye oturttu. "Eğer bulantın çok olmaya devam ederse hemen hastaneye gideriz."

"Tamam Demir, doktor normal olduğunu söyledi o yüzden gitmemize gerek bile yok." dedi Melek, ona gülümseyerek baktığında Demir uzanıp Melek'in alınına dudaklarını bastırdı. Ben dahil herkes onlara şaşkınlıkla bakıyordu.

Demir Yıldırım'dan hızlısı mezardaydı...

"Enişte, beni gördüğüne çok mutlu gibisin." dedi Demir, çekingen bir tavırla Karan'la tokalaştığında Karan sorun çıkarmadan ona sarılmıştı.

"Öyle çiçeğim öyle." dedi Karan, ima dolu bir sesle ona sertçe bakmayı ihmal etmiyordu.

Demir yanıma gelip, "Seninkini iki dakikalığına iznin varsa alıyorum." dedi Karan'a doğru.

"Tamam," dediğinde Karan, yanımızdan ayrılmıştı.

"Çiçeğim nasılsın?" diye sordu Demir, benimle konuşmaktan zorlanıyor gibiydi. Yüzüm ifademi bozmayıp soğuk bir şekilde dururken avlunun içerisinde ilerleyip odaların olduğu tarafa geçmiştik.

"Sana yaşattığım her şey için özür dilerim olmayan kız kardeşim." dedi Demir, kimsenin olmamasıyla konuşmaya başladığında açık renkli gözlerinde pusu belirmişti. "Ben bir şeyler duydum Elfida'dan... Gerçek olmaması için çok dua ettim. İnanmadım başta, kötü hissedeyim diye benimle uğraşmak için yalan söylüyor sandım ama değilmiş... Sen gerçekten bunların hepsini yaşadın mı?"

Konuşmasıyla kalbimin ağrıdığını hissederken Elfida'nın kötü bir amaçla anlatmayacağını biliyordum. "Ne anlattığını bilmiyorum," dedim umursamaz bir tavırla. İçten içe her şeyi anlatmamasını umdum.

"Her şeyi işte... Söylemesi bile o kadar zorken bu kadar şeyleri yaşamış olmana çok üzüldüm." diye konuştuğunda yavaşça yutkundü. Bakışlarını benden kaçırdığında tek bir noktaya dikmişti. "Üstelik şaka olsun diye yaptığımız olayın sana neler yaşattığını tahmin bile edemem kardeşim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Çok özür dilerim gerçekten bilmiyordum bilseydim inan yapmazdım. Allah belamı verseydi de yapmasaydım sana bunu yaşatmaya hakkım yoktu."

"Demir..." dediğimde elimi omzuna yerleştirdim. Kirpiklerinin titrediğini görünce onun çok duygusal biri olduğunu biliyordum. "Ağlamayacaksın değil mi?"

Demir beni kendine çekip sarıldığında gözyaşlarını görmemem için sarıldığını anlamam çok uzun sürmemişti. Birkaç dakika boyunca öylece dururken sessizce akıttı gözyaşlarını. "Bu aralar fazla duygusalım," dedi kısık bir sesle. "Hormonlar sanırım."

Dudaklarım kenara kıvrıldığında, "Hamile misin yoksa Demir?" dedim alay içerisinde.

"Ben değil..." dedi Demir. Benden tamamen ayrıldığında kırmızılaşan gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Küs kalma bana Marin, bak yıllardır ayrıyız zaten ben daha fazla ayrı kalmak istemiyorum."

"Tamam Demir..." dedim onu onayladığımda diğerleriyle olan küslüğüme son verdiğim için ona devam ettirmem haksızlık olurdu. "Bu arada Melek'le sevgili mi oldunuz?"

"Evet, sonunda hayatımda güzel şeyler oluyor."

"Sevindim senin adına Melek çok iyi bir kız gerçekten adı gibi birisi, onu sakın üzme Demir karşında beni bulursun."

Kafasını olumlu anlamda salladı. "Gel hadi içeriye geçelim, eniştem kızmasın şimdi."

Berber içeriye geçtiğimizde masada biz hariç herkes yerini almıştı. Demir ve benim sandalyem yan yana dururken iki boş yere ikimizde geçmiştik. Herkesin bakışları arasında oturduğumda Karan bana meraklı bir ifadeyle bakıyordu.

"Nasıl hissediyorsun kendini Meleğim?" dedi Demir, yerine geçtiğinde hemen Melek'in elinden tutmuştu.

"İyiyim Demir, alan açık olunca daha iyi oldum." dedi Melek, naif sesiyle mırıldandı.

"Hepiniz hoş geldiniz Milan aşireti." dedi babam, gür sesiyle masanın başında konuştu. "Tabii Milan aşiretinden olmayanlar da var siz de hoş gelmişsiniz iyi ki geldiniz konağımı bu kadar kalabalık görmek çok güzel."

"Önceden bu koskoca konakta sadece oğlum ve ben vardık." dedi babam, abim Mahir'e doğru döndü. "Şu tabloyu görmek herkes gibi beni de çok onurlandırdı ve mutlu etti. Mahir oğlum sağ olsun babasını hiçbir zaman yalnız bırakmadı. Kızım da bırakmak istemezdi lakin yaşı çok küçüktü istemediğimiz şeyler oldu. Oğlumla kızımı ayırdım, bunu kabul ediyorum karım Deniz bizden ayrıldığında kızım çok küçüktü ailemiz paramparça olmuştu. Şimdi bakıyorum çocuklarım kendi ailesini kurdu."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Neyse bu kadar duygusal konuşma yeter de artar bile. En kötü günümüz böyle olsun. Barzan ağanın meşhur bir lafı var, bu sefer ben söyleyeyim." dedi ve güldü. "De hayde başlayın afiyet olsun herkese."

Yemeğe çoktan başlamış herkes bir şeylerden atıştırırken, Karan sürekli beni besliyordu. Artık tamamen doyduğumu hissederken o ise tabağıma bir yenisini ekliyordu. Doymuş bir halde geriye yaslandım.

"Ne zaman söyleyeceksin güzelim?" dedi Karan, yemeğini benden önce bitirdiği için ilgili bakışları beni buldu.

"Bilmiyorum ama her geçen dakika daha çok zorlaşıyor... Çok kalabalığımız nasıl tepki verecekler bilmiyorum. Üstelik bir tane de değiller iki taneler Karan!" dedim kısık bir sesle mırıldanırken sadece onun duyabileceği bir tonda konuştum.

"Beraber söyleyelim mi?" diye sorduğunda ona kurtarıcı edasıyla kirpiklerimi kıpraştırıp baktım.

"Tamam..." diye mırıldandığımda alt dudağımı dişledim.

"Güzel karımla birlikte size söylemek istediğimiz bir şeyler var." dedi Karan, oturduğu yerde dikleştiğinde herkesin dikkati ona çekilmişti. Kalbim dudaklarımda atıyordu. Bir anda vücut sıcaklığım yükselmişti.

"Söyle kurban olduğum oğlum." dedi Behiçe annem, gülümseyerek oğluna baktı. Onunla beraber Delal hanımda kafasını kaldırıp bakmıştı.

Barzan babam elindeki çatalı tabağına bıraktığında, "Yemeğimi yarıda bıraktım Karan ağa, umarım önemli bir şeydir." dedi gür sesiyle.

"Karımla ilgili olan bir olay ne zaman önemsiz oldu Barzan ağa?" dedi Karan, bakışlarını meydan okurcasına babasına dikti.

"Doğru dersin oğlum." dedi Barzan babam kafasını salladı. "De hayde söyleyin bakalım."

Karan'ın elini tuttuğumda ondan güç almaya çalıştım. Kalbim depar atmış gibi hızlanmıştı. Bakışlarımı ona kaldırdığımda sakinliğimi korumaya çalıştım ama bu oldukça zordu. Herkes bize bakıyordu. Dudaklarımı aralayıp herkesi kalpten götürecek kelimeleri dışarıya döktüm.

"BEN HAMİLEYİM!"

"NE!" diye birkaç ağızdan ses yükseldiğinde kim kimden çıkmıştı takip edememiştim.

"İnanmam!" dedi Zühre, koyu gözleri aniden irileşmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Lan hediyeı vereli bir hafta oluyor bu kadar çabuk mu!" dedi Mert, Karan'ın doğum gününde aldığı hedıyeye atıfta bulunmuştu. "Tamam hemen etki yaratmasını bekledim ama bu kadar çabuk değil!"

"İkinci kere amca oluyorum lan!" dedi Zahir, büyük bir sevinçle.

"Yenge... Hamilesin!" dedi Zühre oturduğu yerden ayağa kalktığında bana arkamdan sarılmıştı. Yanağımdan öptüğünde gözlerinin içi gülüyordu. "Milan aşiretine ikinci bebek geliyor!"

"Ne dersiniz siz?" dedi Barzan babam inanamaz bir halde. "Maytap geçmiyorsunuz değil mi?"

"Elfida!" dedi Zahir telaşlı bir sesle. "Güzelim aç gözünü!" derken birkaç kere suratına hafifçe vuruyordu. "Biriniz kolonya getirin."

"Elfida bayılır demiştim..." dedi Karan güler bir halde.

"Güzel kızım hamile misin sen şimdi?" dedi Behiçe annem yanıma geldiğinde bana sarılmıştı.

"Evet anne..." diye mırıldandım. "Hamileyim."

"Allah'ım bugünleri de mi görecektik. Sana şükürler olsun!" derken birkaç kere daha öpmüştü.

"Barzan ağa buga girdi." dedi Demir.

"Biriniz babamı dürtün." dedi Karan ondan sonra konuştuğunda Barzan babam donmuş bir halde duruyordu.

"Baba iyi misin?" dedi Zühre yanına geçtiğinde iki kere babasını sarstı.

Barzan baba, "Gerçek midir?" diye sorduğunda hâlâ inanamıyordu.

"Gerçek baba Milan konağına torun geliyor!" dedi Zühre heyecanla bizden daha mutlu olmuştu.

"Emrullah çıkarın davulları doğuma kadar gece gündüz ses kesilmeyecek!" dedi Barzan babam gür sesiyle avluyu inletecek şekilde bağırđı.

"Baba Milan konağında değiliz Emrullah abi yok burada." dedi Zühre.

"Yav heyecandan ne dediğimi biliyor muyum ben!" dediğinde oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Mervan ağa çıkarttır davullarını doğuma kadar ses kesilmeyecek! Bugündür itibaren her gün bayramdır!"

Barzan babam bütün Mardin'in duyacağı şekilde bağırđı.

"BABA OLUYORSUN KARAN AĞA, BABA!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kızım benim..." dedi babam yanıma geldiğinde beni sıkıca sardı. "Allah analı babalı büyütsün. Beni nasıl mutlu ettin çok güzel bir haber bu."

"Canım arkadaşım..." derken Melek yanımdan geçip bana sarılırken tebrik faslı bir hayli uzun sürmüştü. "Tebrik ederim çok güzel bir anne olacaksınız."

"Çiçeğimin çiçeği mi olacak şimdi?" dedi Demir, aşay edercesine bana sarılırken Karan sinirle soluyordu. Hayır Demirciğim, Karan Milan'ın bebeğinin bebekleri olacaktı.

"Abisinin gülü tebrik ederim." diyen abim olurken onunla da sarılmıştım. Herkes çok mutlu gözüküyordu. Davul zurna sesleri geliyordu.

"İnanmıyorum Marin..." dedi Berivan o da herkes kadar şaşırılmıştı. Gözlerinin içi gülüyordu. "Kaç aylık peki? Çok sevindim..."

"Elfida kendine geldi mi?" diye sorduğumda ikinci bayılmasına az bir zaman kalmıştı. Daha ikinci haberi vermemiştim.

"Şakaydı değil mi?" dedi Elfida zorlukla gözlerini açtı. "Bize şaka yapıyorlar!"

"Hayır gerçek diyorum Elfida böyle bir şey şaka olabilir mi! Şakanın sırası mı, onunda bir dozu var yani!" dediğimde bakışlarım bana şaka yapmak isteyen üç adamda gezdi.

"Ay bana bir şeyler oluyor..." dedi Elfida tiz sesiyle bağırırken elleriyle kendine hava yaptı. "Teyze olacağım hiç hazır değilim! İnsan önceden haber verir!"

"Sipariş mi bu Elfida?" diye sordum.

"Kaç aylıktır gelin ağa? Ne zamandır saklısındır bizden?" dedi Delal hanım.

"Altı haftalık..." diye mırıldandığımda ellerim karnımda gezdi. "Biz de bir buçuk haftadır biliyoruz."

Delal hanım kapkara gözleriyle bana bakarken kafasını olumlu anlamda salladı. "Ben size demiştim kahvaltı da bunlar da bir hal var, gebedir bu kız Karan ağa üstüne bir titriyor pir titriyor diye inanmamıştınız bana." dediğinde kaşlarım havaya kalkmıştı.

"Öyleymiş Delal öyleymiş..." dedi Behiçe annem. "Sen demiştin de ben her zamanki halidir diye ona yormamıştım."

"Şimdi bunu sindirdiyse ikinci haberimize geliyoruz." dediğimde bakışlarımı Karan'a çevirdim. İlk haberi ben verdiğim için ikinci haberi o verebilirdi.

"Bir değil iki bebeğimiz olacak!" dedi Karan, tok sesiyle konuşurken etraftan sesler daha çok yükselmişti. "Karım ikizlere hamile!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Elfida yine bayıldı!" dedi Zahir, endişe içerisinde sıkıntıyla ofladı. "Yenge haber verip söyle bak kız gelemiyor böyle şeylere!"

"Ben demiştim!" dedi Mert, oturduğu yerden ayağa kalktı. "Biri kız biri erkek olacak Mert demişti dersiniz içime doğdu!"

"İkiz mi hey maşallah!" dedi Barzan babam eline davul aldığıında diğerlerinin çalmasını beğenmemiş gibiydi. Emrullah beyin çalması olmayınca ona yabancı gelmiş olmalıydı.

"Bu sene üç bebek geliyor!" diyen babam olmuştu.

"Mervan enişte üç değil..." dedi Demir, herkesin bakışları ben de dahil ona dönmüştü. "Dört bebek geliyor!"

Kaşlarımı kaldırdığımda anlamaz bir halde ona baktım, "Dört mü? Dördüncü kim?" diye sorduğumda ne diyeceğini merakla dinledim.

"Benim," dedi Melek, utangaç bir tavırla konuşurken yanakları kızarmıştı. "Demir'le ikimiz bebek bekliyoruz! Ben de hamileyim!"

"NE!"

"Teyzem fenalaştı..." dediğimde bu sefer bayılan Derya teyzem olmuştu. "Demir senden hızlısı mezarda!"

"Nasıl lan! Bunlar bir aydır bile tanışmıyor!" dedi Mert, dehşet verici bir ifadeyle Demir'e baktı.

"Senin gibi değiliz biz Mert! Varsa gönlümüz hemen belli ederiz!" dedi Demir gururlu bir şekilde. "Aşk cesaret işidir. Senin almaya cesaret etmediğin riski alanlar, senin hayalini kurduğun hayatı yaşarlarmış."

"Oğlum bari bir iki ay geçseydi... Tanısaydınız birbirinizi..." derken teyzem kendine gelmiş gözüküyordu. Mahir abim yanında ona destek oluyordu.

"Ben ilk görüşte onun karım olacağını anlamıştım!" dedi Demir gözlerinin içi parlarken onun ışığı olan kadına bakıyordu. "Beklemeye gerek yok anneciğim, istediğimiz bir zaman düğünümüzü yapacağız ama şu an bebeğimize odaklanmak istiyoruz nikahımızda aceleye gelmeden kıyılacak tamamen birbirimizin olacağız."

"Bir yaşma daha girdim..." diye mırıldandı teyzem bu habere en çok o sevinmiş gözüküyordu.

"Tebrik ederim ikinizi de..." dedim Melek'e sarıldığımda mutlulukla ona baktım. "Melek küçükken hep anne olmak istediğini bu güzel duyguyu bir an önce tatmak istediğini söyledin. Siz çok güzel bir anne baba olacaksınız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kızımın güzel annesi..." dedi Demir, onu kendine çekip saçlarının üzerinden öptü.

"Kız mı? Cinsiyeti hemen belli oldu mu?" diye sordu Mahir abim.

"Yok Mahir abi daha değil ama ikimizde kız çocuk istiyoruz. İçimizden geçen bu." dedi Demir.

"Ulan nasıl olur ya!" dedi Mert kendi kendine konuşuyordu. "Demir baba oluyor! Ben bu haberi hemen sindiremeyeceğim."

"Sus Mert!" dedi Zühre korku dolu bir ifadeyle ona baktı. "Sakın gaza gelme bak!"

"Ben buna bir halay çekerim." dedi Zahir, ayağa kalktığında peşinden Elfida da kalmıştı.

"Halay başı benim!" derken en başa Elfida geçerken eline sallaması için mendil tutuşturmuşlardı.

"Meleğim sen otur hamilesin," dedi Demir, onun kalkmasına karşılık konuştu.

"Canım halay çekmek istedi." dedi Melek masum bir ifadeyle mırıldandı.

"Gel biz o zaman sonuna geçelim yavaş yavaş çekelim halayımızı." dediğinde yine de onu kıramamış halaya kalkmışlardı. "Yorulduğunda söyle hemen oturalım sevgilim."

"Çok tatlı değiller mi?" diye sorduğumda karşımdaki tabloya mutlulukla baktım. "Demir çok güzel bir baba olacak Melek'te çok güzel bir anne."

"En güzeli sen olacaksın." dedi Karan, kendi mutlu tablosuna bakıyordu.

"Zahir oğlum haber et hemen gelinimin kilo adeti kadar kurban kesilsin dağıtılsın hemen," dedi Barzan babam. "De hayde bugün bayram günüdür!"

"Aşkım söylemese miydik?" diye mırıldanırken ona acı dolu bir ifadeyle baktım. "Doğumda haberleri olurdu zaten erken mi söyledik..."

"Çok mutlu oldular..." dedi Karan, sabır dileyen bir sesle mırıldandı. Beni kendine çektiğinde herkesin mutluluğa bakmaya başlamıştık. "Önümüzdeki sekiz ay bize gereken en çok şey sabır..."

Halaya durulmuş, Mardin doğuma kadar kesinlikle uyutulmayacaktı. Behiçe annem başımdan ayrılmayacak babam her dakika beni arayacaktı. Barzan babam her saniye bana canım bir şey istiyor mu diye soracak Zahir ve Zühre ikiz yeğenlerinin hangisinin kendine benzeyeceğinin kavgasını yapacaklar. Abim Mahir ve Berivan kendi bebeklerinden çok beni düşünecekler, teyzem kendi derdinden çok bana bakacak gibiydi. Mert ise amca olarak vazifesini hiç eksiltmeyecekti.

Yeni maceramız başlıyordu.

﴿ BÖLÜM 74 ﴾

74. BÖLÜM “SUNUM”

"Güzel karım," diye işittiğim sesle birlikte yüzümü yavaşça oynattığımda sıcaklığını hissettiğim bedene kollarımı sıkıca doladım. Yanağımı sürttüğümde gözlerimi açmamak için büyük çaba sarf ettim. Sardığım kollarımı kendinden uzaklaştırdığında homurdanırcasına sesler çıkardım ve istemediğimi belli ettim.

"Bebeğim..." dedi Karan'ın naif çıkan sesi uykumu bölmek için çabalarken sesi kulağıma ninni gibi geliyordu. Boynumda ıslak öpücükler hissederken dudaklarını uzunca beni öpüyordu. Boynumdan aşağıya inince ellerini karnımda gezerken geceliğimi yukarıya sıyırdı. "Bebeklerim." dediğinde karnımdan iki kere öptü.

Huyulanmamla birlikte gözlerimi hafifçe açarken kollarımı zorlukla kaldırıp karnımı kapatmaya çalıştım. "Bebeklerimin annesi." diye mırıldanışıyla birlikte yanağımdan öptü.

"Hı..." dedim kısık çıkan bir sesle. Sesim o kadar huzursuz çıkmıştı ki beni iki saat öpse yine huzurlu çıkaramayacaktı.

"Uyanacak mısın artık?" dedi Karan, boğukça konuşurken o da yeni uyanmış olmalıydı. "Bak bebeklerimizi uyandırdım çoktan onları beslemeni istiyorlar aç kalmasını istemezsin değil mi?"

"Saat kaç sevgilim?" diye sorduğumda gözlerimi tamamen açarken kadrajıma elaya vurgun gözleri girmişti. Yanıma geçip uzandığında kolunun birini başının altına yerleştirdi

"Sekize geliyor."

Kaşlarını havaya kalkarken, "Geç kalmışız!" dedim. Sekizde çoktan kahvaltıya oturmuş oluyorduk. Dokuzda anca şirkete giriş yapıyor işin başına geçiyorduk. Uyku bedenimi tamamen terk ettiğinde hafifçe bedenimi doğrulttum.

"Evet çünkü bir saattir seni uyandırmaya çalışıyorum." dediğinde dudakları hafifçe kenara kıvrıldı ve muhteşem gülümsemesini gözlerimin önüne serdi. "Yani bir kere de güzel karım beni öpücüklerle uyandırma hiç fena olmaz."

"Sen Mardin'i sabah namazına kaldırdığın için senin saatine yetişemiyorum ben," derken evliliğimiz boyunca sanırım ondan önce kalkmam bir eli geçmiyordu. "Ama tamam yarın sabah seni ben kaldıracağım."

Ona uzandığında parmaklarımı boynuna yerleştirip çenesine öpücük kondurdum. "Sen beni uyandırdıktan sonra zaten ben seni öpücüklere boğuyorum." diye devam ederken yüzünün her bir

Özge Naz – Düşler Ağdı

tarafına dudaklarımı bastırdım. Karan beni kendine doğru çektiğinde kısa bir süre sonra kendimi onun kucağında bulmuştum. Bacaklarımı iki yana açıp kucağına yerleşirken ellerimi başının iki yanına koydum.

Bu sefer o beni öperken belimdeki elleri karnıma doğru geçti. "Bebeklerimizi bir an önce hissetmek istiyorum." dedi sıcak parmakları gezerken onları hissetmeye çalışıyor gibiydi. "Seni ne zaman tekmeleyecekler acaba?"

"Değişik bir his..." diye mırıldandığımda ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. "Ama henüz ben de hareketlerini hissedemiyorum çok küçükler daha ikinci ayımızdayız."

"Yine ağrın var mı bebeğim?"

"Biraz var," dedim alt bölgemde zaman zaman ağrı olurken hamileliliğin ilk zamanlarında bebeğin rahime yerleşme sürecinde bir miktar ağrı olacağını söylemişlerdi. Karnımda regl ağrısı hafif bir ağrı beliriyordu. "Saplanıyor gibi sonra acısı kalıyor. Gece biraz daha şiddetlendi."

"Fark ettim sürekli kıpırdayıp duruyordun." dedi Karan, bakışları beni ilgiyle süzerken elleri karnımda gezmeye devam etti. "Ağrın varsa masaj yapabilirim."

"Yok sevgilim." dediğimde Karan beni geriye yatırıp üzerime çıktığında elini kalçama koyup hafifçe sıktı. Ellerimi tutup başımın üzerine kenetlediğinde ona irileşen gözlerle bakakaldım. "Karan..." diye fısıldadığımda beni susturmak için dudaklarını kullanmıştı. Yavaş bir şekilde öperken sabah öpücüğünü almadan yataktan kalkmak istemediğini belli etmişti.

"Daha fazla geç kalmayalım hazırlanıp kahvaltıya inelim." dedim ondan ayrılmak istemesem de dudaklarımı zorlukla çektim. "Bugünün macerasına başlayalım."

Kulağıma ilişen davul sesleri odanın içerisinde yankılanırken sanki birisi başımın üzerinde davul çalıyormuş gibi sesler net geliyordu. "Heh ben de ne zaman davul sesleri gelecek diyordum." derken her sabah duyduğum sesler bir süre sonra alışkanlık haline gelmişti. Karan sinirle üzerimden kalktığında benim gibi o da yüzünü buruşturdu. "Barzan babam da uyanmış sonunda."

Barzan babam hamileliğimi öğrendiğinden beri tam bir aydır gece gündüz demeden davul ve zurna çaldırıyordu. Günün çoğunluğunu şirkette geçirdiğimiz için bu güzel şölen den eksik kalırken diğer konak halkı bu durumdan hiç kaçamıyordu. Hiçbiriniz hoşnut değildik lâkin o çok fazlasıyla hoşnuttu.

Yataktan kalkıp Karan'dan sonra banyoya geçtiğimde rutin işlerimi halledip giyinme odasına ilerledim. Giyecekleri önceden ayarladığım için kenarda ayrı bir tarafta dururken oraya yöneldim. Karan'da kendi tarafından ne giyeceğine bakarken karar vermiş gözüküyordu.

"Aşkım gerçekten doğuma kadar davul mu çaldıracak? Ben mübalağa yaptığını sanıyordum öğrendiklerinden beri her gün davul çaldırıyor." dedim sesler kesilmez bilmezken kulağımın zarı

Özge Naz – Düşler Ağdı

neredeysse patlayacaktı. Davulun tokmağını biri sanki kafama vuruyordu. "Sürekli düğün havasındalar ne zaman son bulacak bu olay? Üzülmesinler diye bir şeyde diyemiyorum ama..."

"Çocuklarımız okula başladığında bitirir sanırım düğün havasını." dedi Karan büyük bir ciddiyetle.

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?" diye sorduğumda ciddi olmamasını umuyordum ama yüz ifadesi fazlasıyla ciddi duruyordu. Eline koyu lacivert gömleğini alıp kollarından geçirirken bedenini bana doğru çevirdi.

Kafasını olumsuz anlamda iki yanına salladığında, "Hayır, babamı tanıyorsam okula başlayana kadat susmaz. Okula başlıyorlar diye de devam ederde artık yaşlanır ilk heyecanı kalmaz. Daha doğacaklar ayrı bir şenlik büyüyecekler, ilk yürümeleleri, ilk kelimeleri derken işimiz zor." dediğinde yüz ifadesi bunların hiçbir şey olduğunu belirtiyordu.

"Kahvaltıda biraz ara vermesi gerektiğini söyleyeyim bari, çekilecek çile değil çünkü." dedim alt dudacağımı dişledim Saten geceliklerimi çıkartıp kirli sepetine attım. İç çamaşırlarımla kalırken bedenimi hafif bir ürperti kaplanmıştı.

"Beni dinlemiyor," dedi Karan, tok bir sesle. "Sen söyle seni kesin dinleyecektir."

Elbisemi askıdan alıp sırtındaki fermuarını açtım. Bacaklarımdan geçirip yukarıya çektiğimde kollarımı geçirmiştim. Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde, "Sevgilim fermuarını kapatabilir misin?" diye sordum. Bakışları beni bulduğunda baştan aşağıya süzmüştü. Kaşlarını hafifçe çatıp yutkunduğunda adem elması hareket etti.

"Yağmur yağacakmış bugün. Onu giymesen mi?" dedi ifadesiz bir sesle arkama geçtiğinde elleriyle uzun saçlarını toplayıp yanına bıraktı. Parmakları fermuarlı bulduğunda yavaş bir tınıyla yukarıya çekerken aynadan bakışlarımı buluşturdum.

"Başıma meteoroloji uzmanı mı kesildin Karan?" dedim sert bir tavırla. Fermuarı tamamen çektiğinde saçlarını sırtıma geri sarkıttım. "Bunu giyeceğim en sevdiğim elbisem."

"Elbise mi bu?" dedi yalancı bir sesle bana inanamıyormuş gibi baktı. "Ben tişörtlerinden biri sanmıştım."

"Kıyafetlerime laf atmayı ne zaman bırakacaksın?" derken aynanın karşısında kendimi süzerken elbisemi düzelttim. "Tamam mağara adamısın da bu kadar olma nesi var elbisemin gayet güzel."

"Sorunda bu ya güzelim hiçbir şeyi yok," dedi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bin adam toptasam biri de şahit olmaz buna elbise demez o kadar kısa!"

"Sunumum var bugün o yüzden daha iyi giyinmeliyim." dedim kıyafetlerimin çoğunluğu elbiseden oluşurken önceden sevmediğim kıyafetten artık en sevdiğim kıyafete geçmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben anlatırım. Sen kendini yorma."

Kafamı iki yana salladığımda, "Hayır günlerdir buna çalışıyorum ben anlatacağım hem senin uzmanlık alanın değil benim uzmanlık alanım kocacığım." dedim üstüne bastıra bastıra konuştum.

Onunla evlenmiş olmasam belki de o şirketin kapısından bile geçemezdim. Beni zaten almamış, pozisyona uygun görmemişlerdi. Hak etmediğim bir pozisyonda, sırf kocam patron diye ben de patron olmuştum. Hisselerin yarısı benim olmuş, Karan kendi yarısını Mert'e devretmiş ortaklık sağlamıştı. Büyük pay bendeydi ve bunu hak etmek için deli gibi çalışıyordum.

"Hadi kahvaltıya inelim." dedim tamamen hazır olduğumda ince ceketimi ve çantamı elime aldım.

"İnelim Marin inelim."

Giyinme odasından çıkıp odanın dışına yöneldiğimde Karan'da yanımda geliyordu. Merdivenlere geçip inerken avlunun orta yerine kurulmuş kahvaltı masasında bakışlarımı gezdirdim. Neredeyse herkes yerini almıştı. Barzan babam en başta, iki yanında Behiçe anne ve Delal hanım vardı. Zühre otururken karşısı boş duruyordu.

"Günaydın günaydın gel otur şöyle güzel gelinim." dedi Barzan babam masanın en başında konuşurken bizi görmesiyle birlikte gür sesi avluda yankılandı. Kahvaltı yapacağımız için şenliğe ara vermişti. Bir eliyle masanın diğer tarafını işaret ediyordu.

"Bak senin için taaa İstanbul'lardan simit getirdim. Canın çekmiştir özlemişsindir İstanbul'u, kahvaltıda simiti seversindir." dedi Barzan babam, benim tarafıma yakın bir yerde olan simit dolu tabağı işaret etti.

"Yuh çıtayı arşa çıkarmışsın baba." dedi Zahir, çok geçmeden o da masaya gelirken Zühre'nin karşısına geçip oturdu.

"Barzan baba inanmıyorum," dedim şaşkınlığımı gizleyemediğim bir sesiyle. Elimdeki çantam ve ceketimi sandalyeye bıraktım. Adımlarımı sandalyemden çekip onun yanına yönelttim. "Gerçekten çok iyi yapmışsın özlemiştim, buna sarılmamak olmaz şimdi." dediğimde kollarımı boynuna dolayıp sevecen bir tavırla sarıldım. Sarılmama karşılık olarak boynundaki kollarıma yavaşça dokundu ve göğsünü kabarttı.

"Bak gör Karan ağa gör," dedi Barzan babam keyifli bir sesle. Ondan ayrılıp gülen bir suratla kendi yerime geçerken Karan çoktan oturmuş sabır dileyen bir tavırla babasına bakıyordu.

"Bana inat yapmıyorsa ben de bir şey bilmiyorum." dedi sitem edercesine.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kahvaltıda bir kuş sütü eksik, keşke hep hamile olsan yenge bilseydim böyle sofralar hazırlanacağı yemin ederim ben hamile olurum." dedi Zahir tabağına her şeyden koyarken dediği gibi masada yok yoktu. Çeşit çeşit peynirler, buraya özgü kahvaltılıklar, hamur işleri vardı. Hepsini ağzımın suyunu akıtmıştı.

"Tıp geliştire Zahir istersen olursun." dedim alay eden bir tavırla.

"Gelinim istesin kuş sütü değil aslan sütü getiririm." dedi Barzan babam.

"Geçen babamla esnafı geziyoruz." dedi Zahir, bir yandan çayından içiyordu. "Bizim bi' manavcı Salih abi var işte alında bakında şundan da tadın deyip durdu. İşte özel bir şey getirdim buralarda çok yok ağam size ikram edeyim dedi. Ben de merak ettim dedim herhalde Ejderha meyvesi falan getirtti baktım avokadoymuş. Elfida yiyordu ama hiç tadına bakmadığım için merak ettim ben de dedim bize neyse ver oradan üç beş adet yeriz. Babam bunu duyunca baya kızdı yok köye yeni adet mi getiriyorum da nesi varmış bizim meyvelerimiz elin gavurunun meyvesini sebzesini n'apacakmışım da inat etti aldırmadı."

Zahir başını kaldırıp bana baktı. "Var ya yenge bu dünyaya sen olarak gelmek varmış." dedi sitem edercesine.

"Bu gerçekten oldu mu?" diye sordu Karan.

"Babam burada sor işte aldırıydu kahvaltıda avokado yerdik." dedi Zahir. Bakışlarını bana çevirdiğinde, "Barzan ağanın konağına sokmadıklarımı sen canın çekiyormuş gibi söylesen biz yesek olmaz mı?" dedi.

"De hayde susun da başlayın yemeğinize." dedi Barzan babam kızgınlıkla konuştuğunda Zahir'e ters bir bakış attı.

İlk olarak benim için getirilen simitten büyük bir parça aldığım da geri kalanını tabağımın kenarına koydum. Isırık aldığım da özlediğim tadla birlikte elimdeki parçayı çabucak bitirmiştim. Yeni konak çalışanımız Şimal çayları doldurmaya başladığı sırada bana geldiğinde Behiçe annem konuştu.

"Ona çay doldurma Şimal, süt için sadece."

Şimal, Behiçe annemin konuşmasıyla elimde çaydanlıkla kalırken bakışlarını bana kaldırdı. Yaşı otuzlarının ortasıydı ve yaklaşık bir haftadır bizimle çalışıyordu. Sessiz sakin bir insandı. Evliydi ve iki küçük çocuğu vardı.

"Anne ben süt sevmiyorum." dedim bakışlarımı ondan çekip Behiçe anneye doğru çevirdim.

"Doktorla konuşmuşum süt ürünleri tüketsem de olurmuş."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Aaa olmaz öyle şey kızım sütün yeri ayrıdır bak iç kızım." dedi yüzünde beliren sıcak gülümsemeyle ısrarla baktı.

"Yok Behiçe anneciğim gerçekten kokusuna bile gelemiyorum." dediğimde neredeyse her sabah aynı şeyi yaşıyorduk. Başlarda Karan'da çok ısrar etmiş gerçekten içmediğimi görünce pes edip bırakmıştı. Onun dışındakiler bırakmamakta kararlıydı.

"Behiçe anne, Marin yengem kahvede bile süt içmiyor. O derece sevmiyor." dedi Zühre. Ona gülümseyerek baktım.

"Güzel kızım bir bardak zaten iki yudumda bitirirsin," derken bakışlarıyla bardağı işaret etti. Bakışlarımı yanımda bulunan kocama çevirdiğimde ona yardım dilercesine baktım.

"Anne zaten midesi bulanıp duruyor ısrar etme," dedi Karan, sıkıştığımı fark ettiğinde olaya hızlıca dahil oldu. "Yediği kuş yemi kadar bir şey onu da kusmasın şimdi."

"Rojda taze sıkılmış portakal suyu getirir misin?" diye devam etti. Bana yaklaştığında, "En azından bunu içersin sevgilim." dedi kısık bir sesle.

"Oğlum seninde ısrar etmen lazım bak bir değil iki bebeğe gebe." dediğinde o da kendince bildiklerini yapmaya çalışıyordu. Tavrından dolayı ona hiçbir şekilde kızamazdım iyiliğimi düşünüyordu sadece. Ama bunu yaparken çok fazla ısrar ettiklerinin farkında olmuyordu.

"Ben dikkat ediyorum anne sizde üstüne gitmeyin daha ilk zamanlardan bunaltmayın karımı hep bir yandan." dedi Karan, yumuşak bir tavırla konuşurken annesini de üzmemek istemiyordu.

"Babam zaten sabah akşam davul çaldırarak karımın uykusunu mahvediyor bir de sen başlama."

"O nasıl laftır öyle! Rahatsız mı oluyorsun gelin kızım?" dedi Barzan babam bakışlarının hedefi ben olurken herkesin bakışı bir anda beni bulmuştu.

"Rahatsız olmak değil de Barzan baba biraz ara versek iyi olacak." diye mırıldandığımda bakışlarımı tabağında gezdirdim. Karan bir yandan önce kendisi yedikten sonra benim tabağıma üçer adet koyuyordu. Tabağıma bıraktığı üç çiğ börekten bir tanesini alıp yemeye başladım.

"Mardingülün suçu ne baba? Bak polis gürültüden dolayı ceza yazıp gidiyor, ilk başta Milan konağıdır diye ses etmedi ama ay oldu." dedi Zahir, benim gibi o da bir yandan iştahla yemeğine devam ediyordu.

"Olsun olsun yazsın öderim ben hepsini parasıyla değil midir! Torunlarıma her bir kuruşa değer! Daha doğacaklar büyüyecekler benimle beraber halaya duracak davul zurna çalacaklar!" dedi Barzan babam gür sesiyle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Delal hanım sırtını sandalyesine yasladığında bakışlarını kaldırmadan konuştu. "Böyle şeyler biraz gizli yapılır Barzan ağa. Nazar vardır kem gözü vardır olanı vardır olmayanı vardır. De yeter artık bu da kafadır." derken sesi oldukça tok geliyordu.

"Delal'im öyledir öyledik lakin ben Berivan'a ne yapıyorsam aynısını gelin kızıma da yaparım haksızlık yapmam." dedi Barzan baba. Berivan'ın hamile olduğu benim hastane zamanımda öğrenilmişti. Sonrasında onlarda da bir sürü şenlik yapılmıştı ki Barzan babam çift şenlik yapıyordu. Berivan yedinci ayına girdiği için doğuma bir hayli yaklaştı. "Zahir oğlum sen altınları dağıttın mı halka."

"Dağıttım Barzan ağa dağıttım." dedi Zahir. "Sen de az değilsin var ya yengemin şu an kilosu az diye hemen onu da aradan çıkardın. Dokuzuncu aya geldiğinde kaç kilo olursa o zaman kilosu kadar altın dağıtardın da namın yürüseydi."

"Doğru dersin eşşek sıpası. O zaman geldiğinde kilosu kaç olursa bir daha dağıtırız cimri demesinler." derken başını olumlu anlamda salladığında büyük bir ciddiyetle konuştu. Ona inanamayan gözlerle bakarken şaşırmadan edememişim. Zorla kilomu öğrenmiş hem kilom kadar kurban kesilip dağıtılmıştı hem de altın dağıtmıştı.

Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde birbirimize birkaç saniye bakakalmıştık. Bakışları *ben sana demiştim*, dercesine bakıyordu. Daha ne yapabilirdi bilmiyorum ama bu kadarı bile çok fazlaydı.

Karan tabağımı bitirdiğimi görünce uzanıp elma dilimi bıraktı. Ona kaşlarını çatarak baktığımda her şeyden içer tane koymasına anlam verememişim. "Karan neden her şeyden üç tane koyuyorsun?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

"Biri sana, diğer ikisi bebeklerimize." dedi sıcak bir sesle. "Üç kişisin artık o yüzden hep üç tane yiyeceksin."

"Sen hep bana yediriyorsun hiç senin yediğini görmüyorum hayatım," derken bakışlarım tabağında gezerken neredeyse boş olduğunu gördüm. "Bak zayıflarsan sonra beni taşıyamazsın!"

"Merak etme bebeğim seni her zaman taşıyırım ben." dedi kısık bir sesle gözlerini kırptı.

"Her zaman taşıyamazsın, taşıyamadığın günlerde gelir." dediğimde bakışlarımı ona çevirip gözlerinin içerisine baktığımda kısık bir sesle mırıldandım. "Karnım çok büyüdüğünde ben bile yürüyemekte zorlanacağım hale geleceğim üstelik iki bebeğimizin ağırlığında beni sen de taşıyamayacaksın."

"Tabağındakileri bitir güzelim hadi." dediğinde ışık hızıyla konuyu değiştirdi. Yemediğimi görünce elmanın birini alıp bana uzattı. "Aç ağzını şimdi." Dediğini yapıp dudaklarımı araladığımda elmadan küçük bir ısırıp alıp yemeye başladım.

"Aferin benim bebeğime."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Ona gülümseyerek baktığımda kalanını ona vermiş yemesini sağlamıştım. Kahvaltı faslı tamamen bittiğinde portakal suyum oyalana oyalana içmişim. "Biz artık şirkete geçelim Milan konağı." dedi Karan, sandalyesinden kalktığında onunla birlikte ben de kalktım. Ceketimi üzerime geçirdiğimde çantamı elime aldım. Karan uzanıp ceketimin altına sıkışan saçlarımı dışarıya çıkartıp bana kolaylık sağladı.

"Akşama erken gelin ha," dedi Barzan babam gür sesiyle. "Torunlarım için yemek vereceğim. Bütün Mardin'e dağıtılacak yakın tanıdıkları da konağımda ağırlayacağım unutmayın sakın."

Ona gözlerimi devirmemek için neredeyse şaş olacaktı kendimi zor tuttum. "Barzan babacığım her gün hatırlatıyorsun zaten unutmadık nasıl unutulabiliriz, geliriz erkenden." dedim, her gün sabah akşam hatırlatma yaparken bugüne bize günler öncesinden hazırlamıştı.

Onlara iyi günler dileyip avluda ilerlerken, "Sen her şeyin tersini yapıyorsun ya," dediğinde bakışlarımı Karan'a çevirdim. "Bununda tersini yapar mısın güzelim? Geç gelelim."

Emrullah beyin açtığı kapıdan dışarıya çıktığımızda ona baş selamı verip arabaya doğru ilerledik. Emrullah ve Ahmet bey peşimizden geliyordu. Her zaman bize eşlik ediyorlardı.

"Karan! Benim her şeyin tersini yapma gibi bir huyum olmasa şu an biz evli olmuyor olurduk. Benim inadım sayesinde berdel gerçekleşti yoksa yerde gökte hâlâ beni arıyor olurdun biraz şükür aşkım." dedim ona kızar gibi konuştuğumda kilidini açtığı arabanın kapısını açıp koltuğa yerleştim. O da çok geçmeden yerleşirken yanımdaki yerini almıştı.

"Şükür bebeğim şükür." dedi Karan, arabayı çalıştırdı. "Ben seni bu halinle seviyorum."

Yola çıktığımızda telefonumu çantamdan çıkartıp birkaç sosyal medyada gezdiğimde sessizliği dağıtmak için uzanıp radyoyu açtım. İçeriye dolan müzik sesiyle beraber midemin bulanmaması için telefonu geri çantama bıraktığımda bakışlarımı yola çevirdim. Her zaman gittiğimiz yolların olmadığını görürken kaşlarımı hafifçe çatmıştım. Uzun bir süre telefonuma daldığım için yola bakmaya fırsatım olmamıştı. Arabanın hızı yavaşça düşerken bakışlarımı camın dışına döndürdüm.

"Seni bir yere getirecektim kaldı öyle," dedi Karan, konuşmasıyla birlikte gördüğüm manzaradan zorlukla ayrıldığımda yüzüne baktım. "Şimdi oraya geldik."

"Mezarlık?" dedim sorarcasına.

"Deniz annemin mezarına geldik," dediğinde kaşlarımdaki sertlik dağılmış yerini hüzüne bırakmıştı. "Hamile olduğumu bir tek ona söylemedik. Neredeyse bir aydır gelmiyoruz bizi özlemiştir."

"Annem..." diye mırıldandığımda yanaklarımın içine dişlerimi bastırdım. En son İstanbul'dan geldikten sonra yanına uğraşmıştım sonrasında işten güçten kendime edindiğim gereksiz

Özge Naz – Düşler Ağdı

bahanelerden yanına gelememiştim. Şu an ben değilde Karan beni getirdiği için içten içe utanmıştım. "Beklemiyordum bunu." dedim titreyen sesimle. "Yanımda şalım yok ama mezarlığa böyle giremem ki."

"Nusaybin'e gittiğimde biri bana doğum günüm diye hediye vermişti," dediğinde arabanın motorunu kapatıp el frenini çekti. "Puşi var yanımda onu tak istersen."

"Olur," dedim onu onayladığımda beraber arabadan inmiştik. Karan arka tarafa bagaja geçip paketle siyah beyaz kareli puşi çıkardığında katlanmış halini bozdu. Saçlarımın üzerine örttüğünde kendince düzeltti.

"Ağlamamı istemiyorum ama seni ağlaman için getirmedim mutluluğumuzu paylaşmak için getirdim." dedi yumuşak çıkan sesiyle başımı tamamen örtmüştü. Alnıma dudaklarını bastırduğunda beni kendinden ayırken gözlerimin içine derince bakıp emin olmaya çalıştı. Kafamı salladığımda arabayı kapatmış mezarlığın içine doğru ilerlemiştik.

Annemin ayrı duran mezarlığının başına gelirken etrafında tanıdığım kimse yoktu. Tek başına yapayalnız bir şekilde duruyordu. Babamın özenli baktığı üzerinde canlı duran çiçeklerden belliydi. Onun en sevdiği Ful çiçeği dikiliydi. Ben de kendim büyütüp mezarına dikmek istemişim ama nasip olmamıştı. İyi ki de olmamıştı, annemin mezarına zehirli çiçek dikmek istemezdim.

"Sence bizi görüyorlar mı?" diye sorduğumda mezarının kenar kısmına oturdum. Karan yanımda dikiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi ifadesiz bir sesle derin bir şekilde iç çekti. "Hiç düşünmedim."

"Umarım sadece mutlu olduğumuz zamanları görüyorlardır diğer türlü çok üzürlürler..." diye mırıldandığımda mezarına dikili olan bembeyaz çiçeklere dokundum. Başımı mezar taşına yasladığımda bakışlarımı mezardan ayırmadan konuşmaya devam ettim. "Sana daha önce hiç bahsetmedim... Ben annemin bebeğiymişim."

"Abim bu yüzden çok üzülmüş, beni hep bebeğim diye severmiş ona da oğlum dermiş. Benden daha büyük olduğu için aklı biraz eriyormuş Mahir abim anlatırdı bana ama ben daha küçük olduğum için bana öyle dediğini o zamanlar anlayamıyormuş. Annem bakmış o kıskanıyor ona da söylemeye başlamış ama o büyük olduğu için bu seferde ben bebek değilim diye tutturup bir de onun için ağlarmış." dedim titreyen sesimle dudaklarım kenara kıvrılmıştı.

"Ben ilk annemin bebeğiydim." dediğimde bakışlarımı ona kaldırıp elaya vurgun gözlerinin içine baktım. "Sonra senin bebeğin oldum."

"Bilmiyorum ama bana onu hatırlatıyorsun." diye devam ederken Karan kasılan çenesiyle beni dinlemeye devam etti. "Teyzem, teyzemdi işte çok çabaladı emeği çok üstümden ama bir anne değildi Demir'den hiçbir zaman ayırmadı. Babam hep yakın olurdu ama babaydı bir sınırı vardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Abim hep duygularını gizlerdi çünkü erkekti o erkek adamın ağladığı nerede görülmüş, küçükken canı acısa bile ağlamazdı. Ama sen öyle değilsin. Sen bana karşı duygularını hiç gizlemedin hep ön plana çıkardın. Annelerde öyle değil mi?"

"Bu yüzden seninle benim aramdaki bağ çok farklı." derken söylediklerimi gözlerim doğruluyordu. Benden hiçbir zaman duygusun gizlememiş tam aksine apaçık ortaya koymuştu hem de en başından beri. "Kimsede olmadığı gibi çünkü dediğin gibi biz ruhlarımızla birbirimize bağlıyız. Sen beni ruhunla seviyorsun ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum, Karan Milan."

"Bebeğimsin sen benim," dedi Karan, eli elimi tuttuğunda sıcak parmakları tenimi ısıttı. "Göz bebeğim hem de. Herkesten sakındığım, koruyup kolladığım gözüm gibi baktığım sevdiğim."

"Ben seni yalnız bırakayım biraz." diye konuştuğunda elimi yavaşça bıraktı. "Birkaç adım mesafende olacağım rahat ol, Ercüment'in mezarına geçeceğim."

"Tamam..." dedim ve gitmesini izlerken mezarlığın ortasına doğru ilerledi. Ercüment , depoda patlama olduğunda Karan'ın ölen korumasıydı. Mezarlığa her gelişimizde onu da ziyaret ediyorduk.

"Buraya en son geldiğimde tek canlıydım..." dedim sanki karşımda annem varmış gibi konuşmaya başladım. "Şimdi üç canlıyım anne," dediğimde dudaklarım kenara kıvrıldı. "Böyle konuşunca da yakartop oynuyormuşuz gibi hissediyorum her neyse anneciğim umarım senin gibi bir anne olurum. Sen bana öyle güzel baktın ki yıllar geçse bile unutamam seni, beni kendinle doyurdun sana hasretim ama kulağımdan sesin hiç silinmiyor gülüşün hep aklımda. Bebeğim deyişini hiç unutamıyorum şimdi benim bebeklerim olacak."

"İki taneler anne..." derken ellerimi karnıma koydum. "Kız mı erkek mi bilmiyorum. Gönlümden geçen sağlıklı olması ve bir an önce kucağıma almak. Cinsiyetini ilk öğrendiğimde de yanına geleceğim o zaman söylerim sana aslında bir çılgınlık yapıp doğuma kadar hiç öğrenmek istemiyorum ama bir yanımda şimdi öğrenmek istiyor."

"Ne yapsam sence? Doğduklarında mı öğrensem? Hayatımda heyecan azmış gibi bir de bunun heyecanımla mı yaşasam?" diye konuştuğumda cevap vermeyeceğini bilmeme rağmen sordum. Birkaç dakika daha öylece durduğumda şirkete bir hayli geç kaldığımız aklıma gelmişti.

"Benim güzel anneciğim..." diye mırıldandığımda dudaklarımı onun tenine dokunuyormuş gibi mezar taşına bastırdım. Ayağa kalktığımda dualarımı etmiş yanından vedalaşıp ayrılmıştım.

"Bitti mi?" dedi Karan, adımlarını bana doğru atarken kısa bir süre sonra yanıma gelmişti. Bakışları beni dikkatle süzerken gözlerimde durmuştu.

"Bitti," dedim kollarımı ona doladığımda mezarlığın ortasında çarpılmamak için içimden dua fısıldadım. "Teşekkür ederim sevgilim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ağlamadın değil mi?" dedi beni kendinden ayırdığında ellerini yanaklarıma yerleştirip kafamı kendisine doğru kaldırdı. Gözlerimin içine baktığında onun gözlerindeki buğuyu görebilmişim.

"Hayır ağlamadım,"

"Aferin güzel karıma." dedi ve beni kolunun altına alırken beraber mezarlığın içerisinden çıktık. Onun üzgün olduğunu fark ederken Ercüment için hep kendini suçluyordu. Arabaya geçtiğimizde puşiyi çıkarmış arabanın içine arka koltuğa bırakmışım. Yarım saat sonra şirket geldiğimizde arabayı otoparka bırakmış asansöre geçmiştik. Asansörden indiğimizde odama geçerken bakışlarım Serkan'a dönmüş ama onu görememişti.

"Kendini yorma sakın." dedi Karan, benimle birlikte odama geldiğinde arkasından kapıyı kapattı.

"Benimle beraber her gün odama gelecek misin?" diye sordum. Nedensizce hoşuma fazlasıyla gidiyordu. Masama geçip ceketimi çıkardım ve askıya astım. Çamtamı da yanına bıraktığımda bakışlarımı Karan'a çevirdim.

"Seni herkesin ortasında öpmemi istemiyorsan geleceğim."

Tek kaşım havaya kalktığına, "Ha beni öpmek için odaya geliyorsun yani." derken aramızdaki mesafeyi kapatmışım. Ellerim gömleğinin yakalarını tutarken onu kendime doğru çektim.

"İyi çalışmalar öpücüğümü almadan işe başlayamam." dediğinde bana yoğun bir duyguyla baktı. Dilini dudağının üzerinde gezdirip hafifçe ıslattı. "Önceden çalışmadığında her sabah beni konağın kapısında öperek gönderiyordun alışkanlık olmuş."

"Kendini sakın yorma, eğer ağrın miden bulantın olursa hemen beni çağır." Elini belime yerleştirirken beni sıkıca sardı. Kendine doğru bastırduğuna burnumun üstünden öptü. "Serkan'a da söyledim gözünü senden ayırmayacak bir şey olduğunda ilk bana haber verecek."

"Tamam sevgilim yoracak bir şey yapmıyorum zaten."

"Öpücüğümü alayım?" dediğinde uzanıp yanağından öptüm. Karan kafasını olumsuz anlamda sallarken ona iyice yaklaşım dudaklarımızı buluşturdum. Beni hızlıca kavrarken dudaklarımı aralamış dillerimizin buluşmasını sağlamışım. Üzerime doğru iyice eğilirken boynundaki parmaklarımdan destek aldım.

"Annenizi sakın yormayın..." dedi bebeklerime doğru konuştu. Karnımdan iki kere öpmeyi ihmal etmezken saçlarının üzerinden son kez öpüp yanımdan ayrıldı. Yüzümde beliren gülümsemeye masama geçtiğimde onunla olan her saniyemden fazlasıyla mutluydum.

İlk toplantımı Vural beyle birlikte yapmış, bana bağlı çalışan dört kişiyle birebir çalışmalar gerçekleştirmişim. Hukuk departmanı istediğim kıvama gelmesinin biraz daha zamanı vardı. En azından biraz biraz verdiğim emeklerin karşılığını almaya başlıyordum. Toplantıdan çıkıp odama

Özge Naz – Düşler Ağdı

geçtiğimde Serkan'ı kendi masasında yine görememiştim. Vural beyle toplantı yaparken gelmiî günlük çizelge hakkında bilgi vermişti sonrasında kendi yerinde olacağını söylemişti.

Odadan içeriye girmemle birlikte gördüğüm manzara karşısında kaşlarım havaya kalkmıştı. Serkan masamda bilgisayarımın önünde bir şeyler yaparken elinde birkaç evrak vardı. "Serkan?" dedim onu görmeyi beklemediğimi belli eden ses ve yüz ifademle ona baktım.

Serkan ben çağırmadığım sürece içeriye hiç girmezdi. Onu görmem beni şaşırtırken benden habersiz bir şekilde odama girmesine anlam verememiştim. Aklıma binbir türlü senaryo gelirken içeriye doğru ilerledim.

Serkan içeriye girmemle bedenini bana çevirmiş elinde tuttuğu evrakları bırakmıştı. "Marin hanım..." dedi şaşkınlığı bariz olan bir sesle. "Gelmişsiniz, ben de sunum için son hazırlıkları yapıyordum."

"Süper." dedim yalancı bir sesle hiçbir sorun yokmuş gibi davrandım. "Neler hazırladın peki?" dediğimde onun elinde tutup bıraktığı kağıtlara kısa bir göz gezdirip aklımda tuttum. Fazlaca kağıt vardı ve hangisine baktığını unutmamaya çalıştım.

"Üstünden geçtim ama düzeltilmesi gereken bir şey göremedim. İsterseniz sizde kontrol edin." dedi bilgisayarımı bana döndürdüğünde kafamı olumlu anlamda salladım. Sunum hukuk departmanı ile ilgiliydi, Serkan benim kişisel asistanım daha çok toplantılar, tanışmalar, iş planı hakkında yardımcı oluyor düzenleme konusunda destek oluyordu. Kağıtlarda onu ilgilendiren bir şeyler yoktu.

"Edeyim tabii." dediğimde sunum için kendim ayrıca bir şey yapmıştım. Ona kontrol etmesini söylediğimi hatırlamıyordum ama bozuntuya vermedim.

"Ben sizi yalnız bırakayım." dediğinde yüzünde eksiltmediği gülümsemesiyle baktı. Bu gülümsemeyi daha önce birinde daha görmüştüm. Havin'de bana bu şekilde bakıyordu. Beni içten içe zehirliyor, her gülümseyişimde ne zaman öleceğimi bekliyordu. Aynı ifadeydi.

"Yarım saat sonra toplantı odasına geçeriz." dedi Serkan ve hızlıca odadan çıktı. Bir anda böyle davranmasına anlam verememiştim. Yüz ifadem bir sorun olmadığını belli etmiş ama içten içe ondan şüphe etmişim. "Ben eşyalarını getiririm siz zahmet etmeyin."

Hızlıca kağıtlara baktığımda bunlara neden baktığını bilmiyordum. Baksa bile bir şey anlayamazdı çoğu benim yazımla doluydu ve çirkin el yazısına sahiptim okunması bile zordu. Telefonumu ceketimden çıkartıp Karan'ın telefon numarasına geldim. Toplantı da olacağı için aramaktan vazgeçmiş mesaj kısmına tıklamıştım.

Karan...

Özge Naz - Düşler Ağdı

Dudaklarımı dişleyip işkence ederken birkaç dakika beklediğimde telefonumu elimde salladım. Telefon titrediğinde ekran yanmıştı.

Söyle bebeğim?

Odanda mısın?

Evet odamdayım müsaitim

Ayrılma bir yere geleceğim

Düşündüğüm şey mi?

Kaşlarımı çatarak baktığımda kendi düşüncemi bırakıp Karan gibi düşünmeye başladım. Ben, Karan olsam ne düşünürdüm? Hayır kesinlikle onunla aynı şeyi düşünmüyorduk en azından şimdi değil.

Her ne düşünüyorsan kesinlikle aynı şeyi düşünmüyoruz

Şirket fantezisi?

Hadi ama düşünmediğini söyleyemezsin!

O görmese de gözlerimi devirip odamdan çıktığımda asansöre ilerledim. Asansör geldiğinde hızlıca bindim. Şirketin en üst katına çıkarken hızlı davranmama rağmen zaman bana ihanet ediyordu.

O bir kere olur!

Bir kere mi?

Bir kerenin üzerinden kaç kere geçtik?

Sus Karan!

Ona cevap vermek yerine asansörden indim. Kattaki tek odaya giderken Pınar'ın bakışları beni bulmuştu. Ona selam verip odanın içerisine girmek üzereyken onun seslenmesiyle durdum.

"Karan bey müsait değil." dedi Pınar tiz sesiyle. "Kimseyi almayın demişti Marin hanım."

"Geleceğimden haberi var." derken onun bu tavrına takılmıştım. Of! Neden ben her şeye takılıyordum. Başka zaman bunu dese hiç alınmazdım ama şu an oturup ağlayasım gelmişti. "Karan bey kimse derken karım dışındaki herkes diye ayrıca belirtmesine gerek yok Pınar hanım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Dudaklarını aralayıp bir şey demek üzereyken odanın kapısı açılmıştı. Karan dışarıya çıktığında neredeyse burun buruma gelmiştik.

"Niye kapıdasın sen?" dediğinde bakışları ben de durdu. "Geçsene güzelim içeriye."

"Giriyordum ben de şimdi." dedim ve onunla beraber odasına geçtim.

"Gel bebeğim ayakta durma." dedi kendisi koltuğa oturduğunda diğer sandalyeyi çekip işaret etti. "Kucağıma gel diyeceğim ama elbisen izin vermiyor. Böyle şeyler giymezen seni kucağımdan hiç indirmem."

"Çok cazip bir teklif." derken sandalyeye oturmak yerine masaya kendimi yasladım. "Ama ben düşmem."

"Sana bir şey diyeceğim." Dudaklarımı tekrar dişlemeye başlarken iyiden iyiye stres olmaya başlamıştım. Öyle ki saçlarım kaşınıyor tenimde farklı yerlerde kaşıntı belirmişti. Karan gözlerini gözlerime kenetlediğinde dikkatle dinlemeye başladı. "Bak bilmiyorum belki paranoyaklık yapıyor olabilirim. Ama bir şey yapmadan önce beni tamamen dinle."

"Tamam." dedi öldürücü bir sakinlikle. "Ne oldu?"

"Serkan," dedim tok bir sesle. Ne oldu dercesine bana baktığında konuşmaya devam ettim.

"Normalde hiç böyle bir şey yapmaz ama odamda önemli dosyalarımı karıştırırken gördüm. Yani daha doğrusu her şeyi beraber hazırlıyoruz ama biliyorsun benim çalışma tekniğim biraz farklı sana önceden de analiz çıkartıp vermiştim. Onlara bakmasının bir nedeni yok onu ilgilendiren bir şey yok kendimce aldığım notlar vardı üzerinde odaya girdiğimde odamdaydı ben çağırmadan içeriye girmez beni görünce endişelendi gibi."

Karan söylediklerime şaşırılmış gözükmezken tek kaşığı havaya kalktı. "Bir şeyden mi şüpheleniyorsun?" diye sordu.

"Sanırım ondan şüpheleniyorum..." dedim ve bunu söylerken pişmanlık hissetmişim. "Son zamanlarda biraz farklı mı davranıyor yoksa bana mı öyle geliyor bilmiyorum. Ya da ben çok hassaslaştım her şeyi kendime göre algılıyorum adamın günahını almak istemiyorum."

"Zaten en başından beri kılım ona." dedi Karan huzursuzca konuştu. "Kıl kuyruğu vardır bir şeyleri."

"Çok iyi birisi, çok çalışkan şu an ondan şüphelendiğim için kendimden nefret ediyorum hatta. Olmayadabilir ama olma ihtimalini de göz önüne atamayız değil mi sonuçta neden onu ilgilendirmeyen evraklara baksın ki?" diye sorduğumda her türlü ihtimali kafamda tarttım. O sora sunumla ilgilenmezken sunumdan bahsetmesi de oldukça saçmaydı. Bana sunumu kontrol ediyordum ama kağıtları görünce baktım dese hiçbir şey demez normal karşılardım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Önümüzde ihale var sen bir yandan ona çalışıyordun onunla bir ilgisi olabilir," dediğinde söylediği şey mantıklı gelmişti. "Sen bana bırak tamam mı? Bunun için strese girme önceden aran nasılsa öyle davranmaya devam et ben halledeceğim. Kafanı takıp kendini üzmeni istemiyorum."

"İçimde bir sıkıntı var..." dedim sıkıntıyla konuşurken ondan kendimi gizlemedim. Bana her şeyi söyle demişti ve söylüyordum. "Ya ben kuruntu yapıyorsam? Boşu boşuna günahını almış olacağım. Az önce asistanın Pınar kötü bir şey demese bile ona takıldım, alınganlaşmış olabilirim."

"Bebeğim sen şu ana kadar ne için endişelendiysen sonra endişende haklı çıktın." dedi ve elini yanağıma yerleştirip yavaşça okşadı. "Ben sana güveniyorum tamam mı? Sen de bana güven ve bana bırak. Merak etme bir şey yapmayacağım eğer varsa bir amacı önce emin olacağım sonra çaresine bakacağım o kağıtlara bakıyorsa ihale içindir ihale olmadan bir foyası ortaya çıkmaz o zamana kadar izleyelim."

"Tamam..." diye mırıldandığımda içimdeki hissin hemen gitmesini umdum.

"Hiç canın bir şey çekmiyor mu?" dedi Karan bir anda.

"Hayır Karan, her saat başı sormana gerek yok sevgilim." dediğimde bugün on kere sormuş olmalıydı.

"Her dakika sorasım geliyor ama kendimi tutuyorum." dediğinde oldukça tatlı gözükmişti. Ona gülümseyerek baktım. "İlk ne aşericeksin acaba? Eğer istiyorda bana söylemiyorsan..."

"Canım bir şey çekmiyor çekse söylerim aşkım..." dedim konuşmasına izin vermedim. "Bazen seni öpesim geliyor seni aşeriyor olabilir miyim?"

"Hmm..." dedi boğuk sesle ve yanağımdaki parmakları boynuma doğru ilerledi. Yüzünü bana yaklaştırdığında burnumuzu birbirine sürttü. "Başka ne aşeriyorsun?"

"Böyle seni ısırma..." derken dilimi dudağımın üzerinde gezdirip yavaşça yalayıp ıslattım. "Isırabilir miyim?" diye sorduğumda alt dudağımı dışarıya çıkardım. "Bak bu sefer ben değil bebeklerimiz istiyor."

"Daha doğmadan babaya şiddete başladılar." dedi Karan, ondan yüksekte durduğum için karnıma yakın mesafede duruyordu. Bakışları karnımı bulduğunda yüzünde geniş bir gülümse belirdi. Yüzünü daha çok yaklaştırdığında, "Anneniz gibi siz de mi beni ısıracaksınız?" diye bebelere karşı konuştu.

"En çok onlar ısıracaktı." dedim ve onların yerine konuştum. "Hele bir babamız istediğimizi yapmasın o zaman görür gününü diyorlar."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bebeklerimle arama giriyorsun şu an Marin, babalarına gelmek istiyorlarmış."

"Çok değil birkaç ay sonra kucağımıza alacağız." dediğimde karnımda çok ama çok az bir çıkıntı vardı. Bu genelde yemek yediğim zaman çıkıyordu ama bu sefer suçu çok yediğime değil bebeklere rahatlıkla atabilirdim. "O zaman bol bol konuşursun sevgilim."

"Ben sunuma geçiyorum." dedim yarım saat Karan'ın yanında oyalandığımda beni biraz olsun rahatlatmış kafamı dağıtmıştı.

"Beraber geçelim." dedi ve bilgisayarımı kapattığında kısa süre sonra odasından çıkmış asansöre ilerlemiştik. En üst kattan büyük salon olan toplantı odasının olduğu yere en alt kata geçiyorduk.

"Mert'de gelecek mi?" diye sordum aynada kendimi düzeltirken eşyalarımı Serkan getireceği için şu an elim kolum boştu.

"Gelecek mecburen." dedi Karan. Mert'le arası çoğunlukla düzelmişti. Hediyesinden sonra o zaman mutlu olmasa da sonrasında mutlu olmuş, hamile haberiyle buzlar tamamen erimişti.

"Ya Mert olunca gülmemek için kendimi zor tutuyorum hiç ciddi kalamıyorum çünkü sürekli benimle uğraşıyor!" dedim acımalı bir sesle. En son sunumumda bana saçma sapan sorular sormuştu. "Gelmese olmaz mı?"

"Bir şey yaparsa döverim onu sen sunumunu yap güzelim." dedi Karan büyük bir rahatlıkla. Bakışları kısa elbisemde daha çok kalçalarımdaydı durdu. "Çok hareket etme ama."

"O kadar kişinin önünde put gibi kesileceğim zaten!" dedim heyecanlı bir şekilde. "Of bir dahakine yırtmaçsız bir şey almayacağım gerçekten yürümesi çok zor."

"Yırtık şeyler almaktan ne zaman vazgeçeceksin?" diye sordu bıkkın çıkan bir sesle.

"Yırtmayı bıraktığın zaman." dediğimde aynada bakışlarımı buluşturdum. "Yani hiçbir zaman kocacığım!"

"İstersen sunum sonrası buna da yırtık ekleyebilirim ne dersin?" derken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Ben şu sunumdan sağ çıkayım da başka bir şey istemiyorum." dedim heyecanlı olduğum için hata yapmak istemiyordum. "Ama istediğim gibi güzel geçerse kendimi seninle ödüllendirebilirim."

"Nasıl bir ödül olacak? Sadece sana mı bana da ödül olacak mı bebeğim?"

Asansörün kapısı açıldığında Karan'ın cümlesini giren kişi rahatlıkla duymuştu. Bakışlarımın arasına Mert girerken onuncu kattan o binmişti. "Şirket içerisinde olduğunuzu unutuyorsunuz sanırım Karan bey," dedi ve bakışlarımı ikimizin üzerinde gezdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şirket içerisinde karımla nasıl konuşmam gerektiğini size sormayacağım Mert bey." dedi Karan buz gibi bir sesle.

"Mert bak geçen ki gibi sakın abuk sabuk sorular sorup beni sunumda rezil etme! Çalışmadığım yerden soruyorsun hep!" diye yakındığımda inadına bunu yapacağına emindim. Bu sefer ben de ona saçma salak sorular hazırlamış eğer sorarsa aynı şekilde karşılık verecektim.

"Marin hanım iş, okula benzemez o yüzden her şeye hazırlıklı olmalısınız umarım bu seferkine iyi hazırlanmışsınızdır." dedi Mert, şirket içerisinde aynı bir insana bürünmüyordu. Keşke bürünseydi ama Mert hep Mert'ti.

"Karımla uğraşmayı bırak Mert!" dedi Karan sert bir tavırla.

"Mide—"

Demeye kalmadan kusmaya başladığımda asansörün içerisinde Mert'in üstüne doğru kelimenin tam anlamıyla kusmuştum! Kendimi tutamamış her şey saniyeler içerisinde gerçekleşmişti. Yediğim her şey Mert'in jilet gibi olan koyu siyah renkli takımının üzerindeydi.

"Yenge n'aptın sen!" dedi Mert, kendinden geçmiş bir halde şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu. "Siktir ya en sevdiğim takımım!"

"Şşşş sakin ol," dedi Karan, uzanıp asansörü durdurma tuşuna bastığında onun hareket etmesiyle midem daha çok bulanıyordu. "İyi misin bebeğim?"

"Kusacağım lan şimdi!" dedi Mert ağlamaklı bir sesle mırıldandı.

"Lan sus! Bir de sen başlama!" dedi Karan, ne yapacağını şaşırılmış bir halde elini sırtıma yerleştirdi. Saçlarımı geriye çekerken üçüncü kere öğürdüm.

"Abi... Ölseydim daha iyiydi."

"Mert..." dedim ağlamak üzereyken. Bakışlarımı ona kaldırıp bakamamıştım bile. Midem deli gibi bulanıyor içimdeki her şey dışarıya çıkmak istiyordu. "Çok özür dilerim Mert, gerçekten özür dileri—"

"Ya git kocanın üstüne kus benden ne istiyorsun yenge sen!" derken Mert bir yandan beni tutuyordu. Asansörde sadece benim öğürme seslerim vardı. İçim dışına çıkacaktı.

"Ulan nereden çocuk olması için teşvik edici şeyler yaptım ya!"

"Lan zaten ondan önce hamileydi! İki günde mi çocuk oluyor sanıyorsun sen?" diye tısladı Karan dişlerinin arasında.

"Bitti mi?" diye sorduğunda Karan başımı iki yanına salladım. Ne bitmesi yeni başlıyordum!

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Biraz daha kusarsan yenge yeğenlerimi de çıkartacaksın az kaldı ha gayret." dedi Mert alay dolu bir sesle ceketinden aşığısı benim çıkardığım şeylerle doluydu.

"Kes sesini!" dedi Karan sinirle.

"İyi beslemişsiniz yengemi amına koyayım kus kus bitmedi." dedi Mert, sesi ağlamaklı geliyordu. "Simit mi yedin yenge pantolonumda susam var."

Sayısız kere öğürmemden sonra doğrulmaya çalışırken çok geniş olmayan asansörde kusmadığım yer kalmamıştı. "Beni buradan sonra direkt gömün abiciğim." dedi Mert, kendini duvara yaslarken yüzünü kapatmış bu görüntüye daha fazla bakmak istememişti.

"Offf nefret ediyorum şu an kendimden." derken tamamen doğrulduğumda artık kusacak bir şeyim kalmamıştı. Bakışlarımı Mert'e çevirdiğimde yüzünde tiksinti bir ifadeyle bana bakıyordu. "Midemi bulandırılıyorsun Mert," dedim suçu tamamen ona attım.

"Sen mi ben mi yenge?"

"Mert isteyerek olmadı gerçekten!" dedim ama nafileydi. Her şey için artık çok geçti. Kendimden deli gibi nefret ediyordum. İğreniyordum hatta.

"Gel güzelim," dedi Karan, asansör tamamen açıldığında iğrenç sıvılara basmayıp kendini dışarıya atmış bana da elini uzatmıştı.

"Ben ne yapacağım burada!" dedi Mert köşeye sıkışmıştı. "Karan birilerini çağır hemen!" derken ayakkabıları falan berbat bir haldeydi. "Üstüm bu halde çıkamam!"

"Ayıpsın kardeşim al ceketim senin olsun." dedi Karan kendi ceketini çıkardığında Mert'e uzattı. "Gerisini Allah versin."

Karan beni lavaboya götürmüş orada elimi yüzümü yıkayıp dakikalar sonra kendime gelmişim. Benim için naneli şekeri yanında taşıdığı için sonrasında hemen vermiş ağızımdaki iğrenç taşı silmemi sağlamıştı.

"Hadi gel geçelim." dedi lavabodan çıktığımda kapıda beni bekliyordu. "Sonra kendini iyi hissetmezsen erken çıkarız daha konakta şenlik bizi bekliyor. Şu sunumunu atlatalım."

Ona kafamı sallayıp ilerlediğimde her şeyi Mert'in üstüne kustuğum için benim kıyafetlerime bir şey olmamıştı. Büyük toplantı odasından içeriye girdiğimde bir sürü çift göz beni karşılamıştı.

"Öncelikle gecikme için çok özür dilerim." dedim beyaz panonun önüne geçtiğimde birkaç kişide bakışlarımı gezdirdim. "Daha fazla vaktinizi almadan hızlıca sunuma geçiyorum. Eğer sorularınız olursa sormaktan lütfen çekinmeyin sıcağı sıcağına konuşalım."

Eşyalarımı Serkan getirdiği için laptopumu açmış ekrana yansıtmışım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Sunum devam ederken herkes pür dikkatle izliyordu. Serkan ortalıkta yoktu. Karan'ın yanına ilerlediğimde bakışlarını ben de olmasıyla dikkatle baktı.

"Serkan'ı görebiliyor musun?" diye kısık bir sesle sorduğumda onunla beraber ben de herkeste bakışlarımı gezdirdim.

"Hayır," dedi Karan. "Bir sorun mu var?"

"Yok, toplantıyı asla kaçırmazdı bana da mesaj falan atmamış şu an burada göremeyince merak ettim." dediğimde içimdeki sıkıntı beni terk etmiyordu. Telefonumdan ona kısa bir mesaj attım. "Yazdım şimdi kendisine."

"Siktir!" dedi Karan, bakışları ekrandayken onunla beraber ben de ekrana baktım. "Bu ne lan?"

"Sikeyim!" derken ekranın önüne geçerken herkes ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ekranda daha önce bir kere gördüğüm adam belirmişti.

"Boşaltın burayı!" diye bağırırken bir yandan laptoptan sunumu durdurmay çalıştı ama sunum benim laptopuma bağlı değildi farklı bir yerden geliyordu. "HEMEN!"

Ekrandaki adam alay dolu bir sesle konuştu. "Merhaba Karan Milan, beni unutmadım umarım. Yok yok unutmamışsındır. Sönmez aşiretini kolay kolay unutmazsın sen." dedi ve kahkahası odanın içerisinde yankılandı.

﴿ BÖLÜM 75 ﴾

75. BÖLÜM “BRONZ”

Ekrandaki adam alay dolu bir sesle konuştu. "Merhaba Karan Milan, beni unutmadın umarım. Yok yok unutmamışsındır. Sönmez aşiretini kolay kolay unutmazsın sen." dedi ve kahkahası odanın içerisinde yankılandı.

Sunum salonundaki herkes hızlıca terk etmeye başladığında koltuklar boşalıyordu. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışıyor, patronlarının bir anda neden bu kadar delirdiğini merak ediyorlardı. Yaslandığım yerden ayağa kalktığımda fevri hareketimden dolayı bir anda gözüm kararmıştı. Az önce kustuğum için içimde hiçbir şey kalmazken, tansiyonum düşmüş olmalıydı.

"Nasıl olur lan böyle bir şey?" dediğinde Karan bana ait laptopu alıp ileriye doğru sert bir şekilde fırlattı. Laptopun ekranı parçalara ayrılırken tiz bir ses çıkmıştı.

"Karan bey elektrikleri kesmeleri için şimdi bilgi veriyorum." dedi Pınar, alelacele çalışanları dışarıya çıkartırken Karan'a doğru bakarak konuştu. "Bağlantı farklı kaynaktan yapıyor bu nasıl olabiliyor anlamıyorum."

"Pınar hanım," dedim birkaç adım attığımda çalışanların yanından sıyrılıp geçtim. "Elektriği kesmeyin, sadece çalışanları çıkartmanız yeterli."

Karan'a doğru döndüğümde deli olmuş bir halde volta atıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanına geçtiğimde parmaklarımı koluna sarıp onu durdurdum. Kendime çevirip bana bakmasını sağladım. "Sakinleş," dedim gözlerinin içine baktığımda elaları kızarmış damarları belirginleşmiş haldeydi. "Dertleri neymiş öğrenelim, boşu boşuna bu videoyu koymuş olamazlar."

"Pınar," dedi Karan, bakışlarını benden aldığımda kapının dışına doğru çevirdi. "Marin'le birlikte sizde çıkın kimse kalmasın burada."

"Ben niye çıkıyorum ya?" diye sorduğumda sinirle ona bakmıştım. Bedenimin titrediğini hissederken başım dönmeye başlıyordu ve kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

"Bebeğim," dedi Karan aramızdaki mesafeyi tamamen sıfıra çektiğimde elini yanaklarıma yerleştirip yüzümü avuçladı. "Senlik bir şey yok, onların derdi neyse benimle ilgili, senin takılman düşünmen gereken bir konu değil."

"Ne olup bittiğini duymak benimde hakkım! Benden gizleyecek değilsin Karan!"

"Eee Karan ağa nasılsın, iyisindir umarım." dedi, ekranda konuşan adam. "Bizi sorarsan yasımız hâlâ devam ediyor. Çok iyi olduğumu söyleyemeyeceğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Pınar hanım kapıyı kapatın lütfen." dedim ve ileriye doğru adımladığımda sandalyelerden birine geçip oturdum. Pınar hanım kısa bir süre sonra kapıyı kapatmıştı. İçeride Karan ve ben kalmıştım. Ekrandaki adamı daha önce görmüştüm, patlama olduğunda hastanede Aytekin Sönmez'in yanında duran adamdı. Aytekin Sönmez bana mendil verdiğiinde biraz uzağında durmuş benimle göz kontağı kurmuştu.

Bir masanın önünde oturuyor ev olduğu belli olan dekorasyonla kameranın bakış açısında alayla gülüyordu. Önceden çekilmiş olduğu belli bir kayıttı canlı aktarım sağlanan bir görüntü değildi. "İyisindir iyisindir baba olduğunu yedi düvel duydu sen iyi olmayacaksın da kim iyi olacak?"

"Allah analı babalı büyütsün diyeceğim de bizim bir intikam işi vardı. Analı mı büyütür yoksa babalı mı bilemem hiç mi büyümezler orasıda ayrı bir konu Allah'ın bileceği iş ben bilmem." dediğinde, duyduklarım harelerimin genişlemesine neden olurken Karan sinirle sandalyelerden birini alıp beyaz perdeye fırlattı.

"Seni geberteceğim! O lafları söyleyen dilini elimle doğrayıp sana yedirmezsem bana da Karan Milan demesinler!" dedi, sinirle bağırdığında birkaç saniyeliğine kulağımı kapatmak istemişim.

Projeksiyon perdesine hiçbir şey olmazken ekrandaki adam konuşmaya devam etti. "Şimdi dersin sen, bunlar bu cesareti nereden buluyor. Ben bunları silip atmıştım yok etmişim diye. Aytekin abimin kanını yerde bırakacağımızı sanmamıştın herhalde. Biz bir ölürüz bin diriliriz Karan Milan."

"Hepinizi öldüreceğim benim zaten en büyük hatam sadece Aytekin denen pezevengi öldürtmek, buna izin vermek oldu hepimizin soyunu kurutmalıydım bak bakalım tekrar karşıma çıkabiliyor muydun!" dedi Karan, sesi yüksek çıkarken belirginleşen damarlarıyla birlikte kızgınlıkla konuştu.

"Öldürtmek?" dedim şaşkınlıkla bakışlarım Karan'a takılı kalırken dudaklarım aralanmıştı. "Bana yalan mı söyledin Karan? Aytekin Sönmez cezaevine girdiğinde başkaları tarafından öldürülmemiş miydi?"

Karan ne dediğini fark etmiş olacak ki volta atmayı bırakıp yanıma geldi. Dövme işlenmiş parmakları yanaklarımı avuçladığında bakışlarımı bakışlarının hapsine aldı. "Marin anlayabileceğin şeyler değil." dedi az öncekine nazaran sesi daha sakin çıkıyordu.

"Bana onun katili değilim demiştin, Karan! Yalan mı söylemiştin? Sırf o an içimi rahatlatmak için mi söyledin?" diye sorduğumda alacağım cevaptan içten içe korkmuştum. "Bana neden yalan söyleme gereği duydun ki? Başka bir şey mi vardı, benden bir şeyler mi gizliyorsun?"

"Ben değil Bro—"

"Neyse neyse Karan ağa laf uzatmayı ben pek sevmem, Allah analı babalı büyütsün, çocuklarının mürvetini görmeyi nasip eylesin vereceğiniz yemeğe katılmak isterdik lâkin şartlar müsait değil."

Özge Naz – Düşler Ağdı

dediğinde adını bilmediğim adamın sesiyle bakışlarım ekrana kaymıştı. "Hediyemi en kısa zamanda gönderirim, ikizlermiş üstelik tek hediye göndermek yakışık kalmaz hediye kabul ederseniz bizi mutlu edersiniz."

Oturduğu sandalyeden ayağa kalktığında elini masaya yerleştirdi ve ekrana doğru yaklaştı. Elinde tuttuğu tesbihi birkaç kere sertçe masaya vurdu. "Siz mutlu olur musunuz bilmem." derken gözleri tehditkar ifadeyle bakıyordu.

"Hadi kalın sağlıcakla Sönmez aşiretinden bol sevgiler Karan ağa." Birkaç saniye sonra ekran karardığında toplantı odasının içerisini karanlığa bürünmüştü.

"Pezevenk! Abin ne ki sen ne olacaksın! Beni karımla ve doğmamış çocuklarımla tehdit edecek kadar şerefsizsiniz!" dedi Karan hırlayan sesler çıkartırken elini pantolonun cebine attı ve telefonunu çıkardı. Fevri hareketle ekrana bir şeyler yapıp telefonu kulağına dayadı ve içeride adımlar atmaya başladı. O kadar çok sinirli duruyordu ki, bir şey desem bana patlayacak hali vardı. Sessiz kalıp ona zaman tanıdığımda elini ensesine götürdü. "Bir kere de zamanında aç şu siktüğimin telefonunu!"

Uzun bekleyiş sonucu telefonu fırlatıp fırlatmamak arasında kalırken tekrar bir şeyler yapıp kulağına götürdü. Saniyeler sonra dudaklarını araladı. "Zahir," dedi sert bir sesle. "Konakta mısın?" diye sordu. "Barzan ağa nerede niye açmıyor telefonlarımı?" derken daha çok sinirlenmiş gözüküyordu. "Söyle babama yemeği falan iptal etsin, torunları için yemek falan verilmeyecek!"

"Ne demek lan aylardır bu günü bekliyor! Delirtmeyin beni Zahir! Bir aydır haber etmediği kimse kalmadı Aytekin'in kardeşlerine kadar haber gitmiş adam bana gerine gerine Allah analı babalı büyütsün diyor bu ne demek lan! Bana nasıl böyle bir şey söyleyebiliyor?" diye kükrediğinde olduğum yerde irkildim.

"Ne diyorsam onu yap her şeyi iptal edin olmayacak diyorsam olmayacak! Barzan ağa canını biraz seviyorsa karşıma da çıkmasın sakın! Ne geliyorsa başıma hep onun yüzünden geliyor!" dedi ve kardeşinin konuşmasına bir saniye olsun izin vermezken telefonu sinirle kapattı.

Toplantı salonunun kapısı açıldığında içeriye Serkan girerken bir elinde portakal suyu olduğunu bildiğim bardak ve laptopla gördüğü manzara karşısında kalakalmıştı. Yanında Mert belirdiğinde, Karan Serkan'ı gördüğü gibi üzerine doğru yürümeye başladı. "Sen!" dedi Karan kelimenin ağırlığında bağırarak konuştu. "Sen kimsin lan?"

"Kimsin oğlum sen?" diye üzerine çullanmak üzereyken Mert araya girmiş Karan'ın onu tutmasını engellemişti. Oturduğum yerden kalkıp dış kapıya doğru hızlı adımlar atıp ilerledim. "Sen yaptın değil mi bütün bunları?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan dur lan!" dedi Mert, onu sertçe geriye ittiğinde Serkan'la arasına mesafe koymaya çalıştı. Serkan olan bitene şaşırılmış gözükürken bardağı ve laptopu sıkı sıkıya tutuyordu. "Sakin ol bi! Neler oluyor?"

Karan, Mert onu itmemiş gibi tekrar atak yaptığında uzanıp kolundan tuttum. Karan kolayca kolumdan sıyrıldığında işaret parmağını tehditkâr ifadeyle salladı. "İlk seni öldüreceğim Serkan! Katliama ilk senden başlayacağım teker teker öldürmeden hiçbirinizi bırakmayacağım! Kimsin lan sen? Onlara mı çalışıyorsun senin Sönmez aşiretiyle ne gibi bir alakan olabilir oğlum?"

"Karan bey," dedi Serkan, Mert'ten daha kısa olduğu için arkasında duruyordu. "Bana neden böyle davrandığınızı anlamıyorum neyden bahsettiğinizi bile bilmiyorum ama sakın olun lütfen!"

"Karan neler oluyor!" dedi Mert olayları anlamaya çalışırken Karan'ı tutmakta zorlanıyordu. Bakışları beni bulduğunda, "Yenge sen söyle ne oluyor?" dedi meraklı bir ifadeyle. Üzerini değiştirdiğini fark ettiğimde baştan aşağıya yeni takım giymiş gözüküyordu. "Karan niye çıldırdı bu kadar?"

"Karan bak sakın ol," dedim onu es geçip Karan'ın önünde durduğumda bakışlarımı kırmızıya dönen yeşil harelerine çevirdim. "Anlamadan dinlemeden yargıya varma ne olup bittiğini bilmiyoruz."

"Neyini anlayacağız dalga mı geçiyorsun sen Marin! Senin sunumuna elin adamı rahatlıkla kendi videosunu koyduruyor! Laptopuna senden başka kim dokunabilir? Bunu asistanın Serkan'dan başka kim yapabilir?" diye bağırdığında bakışları bir ben de bir de asistanımdaydı. Bulduğu fırsatta Serkan'ı ensesinden kavrayıp kendine doğru çekti. "Şimdi dökül her şeyi Serkan! Sönmez aşiretiyle senin ne ilgin var?"

"Sönmez aşireti mi?" dedi Serkan, bakışlarını Karan'a çevirmekte sorun yaşarken onun öfkeli bakışlarından kendini uzak tutmaya çalışıyordu. "Ben tanımıyorum öyle birilerini. Benim buralı olmadığımı biliyorsunuz Karan bey, eşim öğretmen tayini buraya çıktığı için ondan dolayı temelli olarak iki sene önce taşındım. Benim buralarda tanıdığım bir aşiret yok, sizden başka."

"Bana yalan konuşma Serkan!" dedi Karan, sağır edecek bir şekilde yüksek ses çıkardı. "Seni inceledim ne evli olduğun gözüküyor ne başka bir şey! Beni uğraştırmadan cevap ver bana! Sönmez aşireti mi tuttu seni? O yüzden mi bu şirkete girdin planınız ne, içten bilgileri sızdırıp iflasa sürüklemek mi yoksa neler olup bittiğini mi öğrenmek?"

"Ha-Hayıır!"

"Bana kekeleymeden cevap ver!"

Mert tekrar araya girdiğinde Karan'ın kendisine bakmasını sağladı. "Oğlum bak fevri davranıyorsun! Bi' sakın ol önce neyin ne olduğunu anlayalım anca esip gürlüyorsun tabii kekeler."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Beni yanlış anlıyorsunuz Karan bey, isterseniz Marin hanıma sorun, kendisi evli olduğumu biliyor. Eşim daha önce gelmişti şirkete kendisiyle tanıştı bana inanmıyorsanız karınıza sorun." dediğinde Serkan bakışlarını bana doğru çevirdi ve yardım dilercesine baktı.

Mert ve Karan'da bana baktığında bakışlarımı üçü arasında gezdirirken başımı olumlu anlamda salladım. "Doğru gelmişti karısı daha önce, tanışmıştım. Üç yıllık evli olduğunu biliyorum Serkan'ın." diye yanıt verdiğimde Serkan rahatlamış gözüküyordu.

"Bence yanlış bir Serkan'a baktınız şirkette çalışan iki Serkan var isterseniz personel özlük işleri belgelerimi çıkartsın, beş dakikamızı almaz. Ya da evlilik fotoğraflarımı gösterebilirim. Benim bahsettiğiniz aşiretle bir alakam yok, ilk kez duyuyorum." derken korktuğu gözlerinden belli oluyordu.

"Neredeydin sen? Patronun toplantıya giriyor asistanı olarak haber vermeden nereye kayboluyorsun?" dedi Karan, aklımı kurcalayan soruyu benden önce o sormuştu.

"Mert beyin yanındaydım, yan yana üç asansör biliyorsunuz ortadakinden indim o sıra Mert beyin yakarışlarını duydum ben de toplantıya geçmek üzereydim hatta çok önce geldim ama beni kendisi durdurup birilerini çağırmanı istedi. Ona toplantımın acil olduğunu belirttim çünkü Marin hanımın laptopu bendeydi." dedi Serkan kelimeleri hızlıca dökerken yalpalayıp konuşuyordu.

Kaşlarım havaya kalktığında, "Laptopum sende miydi?" diye sordum. Bakışlarım az önce Karan'ın yere fırlatıp iki parçaya ayrılmasa neden olan laptopa doğru çevrildi. Sonrasında elinde tuttuğu laptopa baktığımda kaşlarım çatılmıştı.

"Evet, size eşyalarınızı ben getireyim siz zahmet etmeyin dedim Karan bey özel olarak uyarılmıştı çünkü ağır taşımam sen yardımcı ol diye rica etmişti benden hamilesiniz diye. Elimdeki sizin laptopunuz gelmek üzereydim Mert bey beni durdurdu göndermedi sonra sizin kustuğunuzu söyledi bende sunumda içerseniz diye portakal suyu almıştım." diye konuştuğunda elinde tuttuğu yarısı dökülmüş olan bardağı ve laptopu kaldırıp işaret etti.

"Doğru mu söylüyor Mert? Seninle mi birlikteydi?" dedi Karan şüpheli bakışları Mert'i buldu.

"Doğru beraberdik, temizlik görevlilerini çağırıp geldi sonra üstümde berbat halde olduğu için bana yeni takım için birilerini mağazaya gönderdi o süreçte yanımdaydı. Sonra giyindim, Marin'in kızacağını önemli sunum olduğunu söyleyip duruyordu ben de beraber geçelim durumu ben izah ederim dedim." dedi Mert, olayları anlamış değilken anladığı yerden sakinlikle konuştu.

Alt dudağımı ısırduğumda birkaç saniyeliğine dudaklarıma işkence ederken neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Elinden laptopu alıp kapağını kaldırdım ve açmaya başladığımda ekranda benim ve Karan'ın fotoğrafı belirmişti. Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde, "Benim laptopum bu," diye mırıldandım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Diğer laptop açık olarak masada duruyordu ben Serkan önceden gelip hazırladı diye benimki sandım ama içindeki benim sunum dosyamdı zaten dikkat etmedim sunuma geç kaldığımız için çabucak açtım." dediğimde başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyordu sanki. "Şirkette neredeyse herkesin laptopu aynı marka karışması normal ama az önceki kırdığın laptop benim değil."

"Ama zaten video o laptopa bağlı değildi. Durdurmaya çalıştın durmadı. Uzaktan bağlantı yapılmış, her kimse salonun içerisinde kendi laptopundan ekranları birbirine bağlamış olmalı." diye eklediğimde olayların iyice çorbası aklımı kullanmama izin vermiyordu. Mantıklı düşünemiyordum.

"Ben gerçekten neye sebebiyet verdiğimi bilmiyorum Karan bey, bana en başından beri gıcık olduğunuzu biliyorum mobbing yapıyorsunuz yine de patronsunuz genel tavrınız böyle diye sesimi çıkarmadım ama yaptıklarını kesinlikle hak etmiyorum. Her ne oluyorsa benim hiçbir alakam yok, ne Marin hanıma ne size karşı tek bir yanışım olmadı bunca zaman." dedi Serkan, üzgün bir tavırla konuştuğunda gözlerinin hafiften dolduğunu görürken kendimi iyice kötü hissettim.

Karan'ın bakışları koltuklarda gezerken gözüne çarpan nesneyle birlikte yanımdan ayrıldı. Neye baktığını anlamak için onu takip ederken koltukların arasında duran yarı açık olan laptopu eline aldı. Ekranı aydınlattığında, Sönmez aşiretinden az önce konuşan adam çıkarken video duraklatılmış halde duruyordu. Karan onu kapatıp masaüstüne gelirken parmakları klavyede gezmişti. Saniyeler sonra o laptopu da alıp sinirle yere fırlattığında boynunu sıkın kravatını hızlıca sökmeye başladı.

Kan çanağına dönmüş bakışları bizde gezdiğinde dudaklarını araladı. "Pınar," dedi soğuk bir ifadeyle konuşurken parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Pınar'ın laptopu bu onun maili ve hesabı açık."

"Pınar hanım mı?" diye sorduğumda daha ne kadar işler karmaşık hale gelebilirdi bilmiyordum. "Pınar böyle bir şeyi yapmış olabilir mi?"

"Niyeyse gram şaşırmadım, bu iş ya Serkan'ın başının altından çıkacaktı ya da Pınar'ın herkes bana ihanet etmeye müsait, kendi konağımın içindeki düşmandan haberi olmayan adamın tekiyim Pınar bana ihanet etmiş çok mu amına koyayım!" diye öfkesi giderek katlanırken üstten birkaç düğmesini açmaya başladı.

"Ben olaylara çok Fransız kaldım şu an." dedi Mert, hepimizin beyni çalışmayı durdurmuş gibiydi. "Pınar az önce ceketini falan giyinmiş bir halde şirketten çıkıyordu. Gitmiş bile olabilir, şimdi Pınar sana ihanet mi etmiş?"

"Bir dakika..." dedi Serkan gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Pınar hanım bugün Marin hanımın odasına girdi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne zaman?" diye sorduğumda buna şaşırmadan edememiştim.

"Siz Vural bey ile toplantıdan geldikten sonra odanızda karşılaşmıştık sizinle ben o sıra sunumun üzerinden geçiyordum sonra siz odanızdan geri çıktınız, o sıra Pınar hanım geldi sizin gönderdiğini masanızdan bir şey alacağını söyleyip içeriye girdi. Çok durmadı beş dakika sonra geri çıktı." dediğinde Serkan, olaylar biraz daha oturmaya başlamıştı.

"Sen ne yapıyordun Marin'in odasında?" dedi Karan, bakışları Serkan'ın tepkilerini dikkatle inceliyordu. Güven duygusu tamamen yerle bir olurken Mert'e bile güveni yok gibiydi.

"Sunumun üzerinden geçiyordum." dedi Serkan rahat bir tavırla.

"Bu sunum hukuk departmanı için sen Marin'in genel asistanlığını yapıyorsun hukuk departmanında ona bağlı çalışanlar bile ilgilenmiyor bu konuyla sen neden ilgileniyorsun?" derken Serkan'a gram inanmadığını belli etmişti.

"Bunu size söyleyemem." dedi Serkan bakışlarını kaçırdı.

"Ne demek söyleyemem Serkan, karşında patronun olduğunu unutuyorsun sanırım?" dedi Karan.

"Bakın ben Marin hanımdan önce Vural beyle birlikte çalışıyordum, kendisi benden özel olarak Marin hanımın yaptığı her işle ilgili detaylı bir şekilde rapor sunmamı istedi." dediğinde Serkan bakışları kısa bir anlığına beni buldu.

"Neden?" diye sorduğumda Vural beyin böyle bir şeyi neden istediğini anlamamıştım.

"Çünkü yaşıınız yirmi üç ve Milan Holding'de CEO olarak çalışıyorsunuz, size karşı bazı endişeleri vardı. Hata yapmanızı istemiyordu ben ona sizin hakkınızda bilgi veriyor eksik gördüğü yerleri düzeltip size aktarmamı sağlıyordu. Çünkü kimse yirmi üç yaşında bir anda CEO olamaz." dedi. Bakışları bir bana bir Karan'dayken genel olarak ben de tutmaya çalışıyordu. "Vural beye sorarsanız beni doğrulayacaktır. Odaya girdiğinizde farklı kağıtlara bakıyordum farkındayım yaptığım yanlış ama şirketin geleceği söz konusu sonuçta bir zamanlar Karan bey yoktu ve Vural bey de bütün emeğinin çöp olmasını istemiyordu."

"Vural'a bunun hesabını soracağım!" dedi Karan, her şey üst üste gelirken alnında damarları ortaya çıkmıştı. "Bu yüzden mi seni Marin'in asistanı yaptı? Kendince köstebek mi koydu?"

"Evet ama gerçekten kötü bir amacı yoktu, ben sadece Marin hanımın izin verdiği kadarıyla onunla ilgileniyordum. Vural bey bir hafta daha sürdürmemi istedi, genel olarak Marin hanımın iyi gittiğini belli etmişti ki kendisi de söylerken duymuştum." dedi Serkan, en azından birkaç sorun yerine oturmuştu. "Ama Pınar hanım bugün odasına girdi yani onu da zan altında bırakmak istemiyorum o da burada bir çalışan hakkını yiyemem. Marin hanımın gönderdiğini söyledi bende üstelemedim açıkçası."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben göndermedim Pınar hanımı falan, Karan seninle birlikte odandaydım sonra beraber toplantı odasına geçtik. Biz buraya geldiğimizde Pınar buradaydı o zaman odama geçip masanın üzerinde duran laptopumdan sunum dosyasını kendine aktardı ve geri çıktı. O dosyayı buradaki laptopa koydu aynı model olduğu için dikkat çekmedi, zaten geç kaldığım için dikkat bile etmedim rengi siyah bile olsa fark etmezdim çünkü aşırı stresliydim. Kendi laptopundan projeksiyona yansıtıp devreye Sönmez aşiretinden olan adamın videosunu soktu. O kargaşa da elektriği kesmek istediğini söyledi ve sonra çıkıp gitti kimse o olduğunu fark etmedi bile..." diye mırıldandığımda anlattıklarım Karan'ın gözlerinde hayal kırıklığını belli etmişti.

"Sikeyim ben böyle işi ya!" diye tısladı Karan. Telefonundan birilerini daha aradı ve kulağına yaklaştırdı. "Pınar Yürük, kesinlikle Mardin'in dışına çıkmasına izin vermeyin bulun getirin bilgilerini şimdi atıyorum hava kararmadan elinizde olsun." dedi ve başka bir şey konuşmadan telefonu kapattı.

"Video diye bahsettiğiniz ne?" dedi Mert meraklı bir ifadeyle. "Sönmez aşiretiyle mi ilgili?"

"Önemli bir konu değil," dedi Karan sıkıntı içerisinde. "Ağzı olan konuşuyor işte."

Karan'ın bakışları Serkan'ı bulduğunda yavaşça yutkundü ve karşısında durdu. "Serkan," dedi soğuk bir ifadeyle. "Bak biliyorum başından beri sana çok yanlışım oldu, eğer istifa etmek istersen çalıştığın aylar kadar ekstra maaş ödemesi ve tazminat ödemeyi kabul ederim. İstersen farklı bir şirkete başvururum için referans bile olurum. Yaptıklarımın doğru olduğunu savunmuyorum hatalı olan benim özür dilerim."

Serkan şaşırmış gibi gözüksede kısa bir süre sonra hemen kendini toparlamıştı. "Hatanızın farkında olmanıza sevindim Karan bey, referans işini düşüneceğim ama şu anlık ayrılmayı düşünmüyorum iki yıl neredeyse bitmek üzere buraya fazlasıyla alıştım sizde davranışlarınıza aynı şekilde devam etmezseniz benim için daha çalışabilir bir ortam olacak."

"Tamam, şimdi çıkabilirsin." dedi Karan, aynı ifadede dururken Serkan daha rahatlamış gözüküyordu. Serkan bana dönüp hafifçe gülümsediğinde elindeki portakal suyu bardağı bana uzattı. Elinden aldığımda gülümseyi ihmal etmedim. Kısa bir süre sonra çıktığında bizi üç patron olarak yalnız bırakmıştı.

"Yinede güvenmiyorum buna fazla iyi onun yerinde ben olsam bir saniye bile kalmazdım burada çıkmadan öncede patronumu döver öyle çıkardım," derken çikalı bir dakika bile olmadan Karan hemen konuşmuştu. "Mert seninde gözün bunun üstünde olsun, Pınar bile bana ihanet ettiyse bu hayli hayli eder kendime bile güvenmiyorum bu saatten sonra şirketteki güvenlik önemlerini arttır bana bütün çalışanların özlük belgelerini çıkartın herkesi tek tek eleyeceğim."

"Pınar sana postayı koyup gidince beni asistanın olarak atadın galiba? Patron bozuntusuna bak bana emir veriyor!" dedi Mert, bu durumda gülünecek hava yaratmaya çalışmıştı. "Bak bana hâlâ özel sigorta yaptırmadın zaten komaya girmem an meselesi tek ben kaldım! Bir ayağım çukurda o yüzden canımı kolay kolay riske atamam kendi asistanıma iletirim seninle ilgilenir."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kes Mert, bir de sen başımı şişirme kime söylüyorsan söyle akşama kadar bütün çalışanların bilgileri bende olsun yeter." dedi Karan. Bana yaklaşip elimden tuttu. "Biz çıkıyoruz çiftliğe geçeceğiz birkaç gün izin kullanırız."

"Olur tabii Mert zaten bu hayata çalışmaya gelmiş amına koyayım, iki patron keyif yapsın ben habire çalışayım. Acaba benimde mi komaya girmem lazım tatil yapmam için?" derken Mert, ciddi bir tavırla konuşmuştu.

"Bazen düşünüyorum karım mı hamile yoksa Mert mi bu alınganlığın başka bir açıklaması olamaz." dedi Karan.

Mert omuz silktiğinde, "Çiftliğe ben de geleyim yoksa bir ay izin kullanırım siz ne yapıyorsanız yapın." dedi.

"İyi tamam, gel. Bizim izin birkaç günden bir haftaya çıkar ona göre." dediğinde Karan ayağına gelen fırsatı hiç kaçırmadan kullanmıştı. "Çiftlikte görüşürüz."

Beraber toplantı salonundan çıktığımızda, ortalıkta gezen çalışanların bakışları bizi bulmuştu. Bağırış ve çağırışı rahatlıkla duymuş olmalıydılar. Zaten Karan delirip hepsini çıkardığı için ne olduğundan bihaberlerdi.

"İyi misin?" diye kısık bir sesle sordu Karan, asansöre geçtiğimizde bakışları beni bulmuştu. "İyi gözüküyorsun rengin solmuş." derken elinin tersini yanağıma sonra alınma koymuştu. "Soğuk soğuk terlemişsin. Kötü mü hissediyorsun kendini?"

"İyi değilim," dedim düz bir ifadeyle elimdeki bardağı Karan elimden aldı. Kendisi bir yudum aldıktan sonra bana uzattığında içmemi işaret etti. "Tansiyonuma bir şeyler oldu anlamıyorum da çıktı mı düştü mü ama panik oldum iyi hissetmiyorum."

"Tamam hastaneye geçelim buradan hemen, tansiyonuna baktırıp doktoruna uğrayalım." Onu onayladığımda şirketten çıkmış, hastaneye doğru geçmiştik. Acile girdiğimizde tansiyonuma bakılmış, endişelenecek bir şey olmadığını söylemişlerdi. Genel olarak hamile belirtileri yaşayacağımı kismaya bağlı olarak halsizlik olabileceğini aktarmışlardı.

"İnci'mi göreceğim sonunda!" dedim, arabaya bindiğimizde elimdeki tosttan bir parça ısırık aldığımda ağızım dolu bir halde konuştum. Hastaneden çıkıp çiftliğe geçmek için yola koyulmuş, hastane kafeteryasından Karan benim için tost hazırlatmış yolda gidene kadar yememi istemişti.

"Binemeyeceksin ama doktor binmeni tavsiye etmedi." dedi ciddi bir tavırla.

"Sevsem bile yeter çok özledim onu..." diye mırıldandığımda içeriye girer girmez ona bakacaktım ilk iş olarak. "Hemen yanına gideceğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bu kadar çok özlediğini bilseydin daha erken gelirdik Marin." dedi sıcak bir sesle konuştuğunda bana burık bir şekilde gülümseyerek baktı. "Her zaman gelemiyoruz ama haftasonları istersen burada kalabiliriz."

Haftasonu kalma fikri sıcak gelirken ona geniş bir şekilde gülümseyerek baktım. Konaktakiler üzerime çok titrediği için Karan'la ikimizin ayrı günler geçirmesi daha iyi olacaktı.

"Aslında çok güzel olur hem hamilelik sürecinde üzerimdeki baskılardan biraz olsun kurtulmuş olurum." dedim heyecanla. "Haftasonları gelelim, burayı da boş bırakmamış oluruz bebeklerimiz için güzel temiz bir hava alırım, şimdiden buraya alışınlar eminim büyüyünce buradan hiç ayrılmak istemeyecekler."

"Onlar için burayı daha güzel bir hale getiririz."

"Canın bir şey istiyor mu?" diye sorduğunda bakışları karnımı bulmuştu. "Çiftlik uzak ya hemen getiremezler istediğin aklında olan bir şey varsa geçerken alalım."

"Şimdilik yok olursa söylerim sevgilim." dedim ve tostumla ayranımı bir arada yerken kısa bir süre sonra bitirmiştım. Yedikten sonra üzerine ağırlık çökerken gözlerim kapanmaya başlamıştı. Başımı yaslayıp uyduğumda Karan'ın sıcak elleri vites atmakta vakit buldukça karnımda geziyor varlığını hissettiriyordu.

"Marin..." diye seslenişini hissettiğimde bir anda sıçrayıp gözlerimi araladım. Uyku bana saniyeler gibi gelirken bakışlarımın arasına elaya vurgun gözleri girmişti. "Şşş korkma benim."

"Uyumuşsun uyandırmaya kıyamadım ama iki büküm bir halde uyuma eve geçelim orada uyu güzelim," dedi bedenimi saran emniyet kemerinden beni kurtardığında geriye çekildi. Arabanın park edildiğini gördüğümde etraftaki göz alıcı yeşillğe baktım. "Çiftliğe geldik."

"Dalmışım öyle..." diye mırıldandığımda elimle ağzımı kapatıp esnedim. Saatlerce uyusam anca kendime gelirdim. "Uykum yok yorulduğum için biraz gözlerimi kapatmak istedim uyuyakalmışım."

"İnelim gel." dedi Karan. Kapıyı tamamen açtıktan sonra bagaja doğru ilerlemişti. Elindeki poşetleri görünce kahya koşar adımlarla gelmiş Karan'ın elinden eşyaları almıştı.

"Onlar ne Karan? Ne ara aldın?" diye sorduğumda ben uyurken durup bir şey almış olmalıydı. Arabadan inip kapıyı kapattığımda ona doğru adımlar attım.

"Bak, ne aldım." dedi poşetlerden birini açıp bana gösterdi. "Sen uyuduğun için uyandırmadım yolda görünce durup almak istedim." İçindeki rengarenk çiçekleri görünce kaşlarım havaya kalkmıştı. "Sen çiçekleri çok seviyorsun. Bir sürü farklı türden çiçek tohumu aldım. Bir de

Özge Naz – Düşler Ağdı

fıdanlar, büyüdüğünde çocuklarımız için salıncak kurar onları sallarız çok anlamam böyle çiçek böcek yetiştirmekten ama meyve verirse de yeriz."

"Çok güzel düşünmüşsün..." dedim poşetin içindeki Ful çiçeği kendini belli ederken kirpiklerimi kaldırıp Karan'a baktım. "Annemin sevdiği çiçekten de almışsın! Bugün dikebilir miyiz bir önce dikmek ve büyötmek istiyorum!"

"Olur dikeriz." dedi kafasını salladığında uzanıp alnımdan öptü. "Ama öncesinde misafirlerimizle ilgilenelim."

"Misafir?" diye sorduğumda Mert'in geleceğini biliyordum. Karan'ın Mert'ten misafir diye bahsetmeyeceğini bildiğim için merak etmişim.

"İçeriye geçelim görürsün."

Çift demir kapıdan içeriye girdiğimizde yeşilliğin arasında ilerledik. Taş evin çevresinde dolaşp kalabalık sesler gelirken Karan'ın elinden tuttum ve ona ayak uydurdum. Tamdık sesler işitirken gelen seslere dikkat kesilmişim.

"Bebeklerimiz için verilecek yemeği iptal ettim, üzölürsün diye düşündüm o yüzden kendi aramızda yemek yersek onun yerini bir nebze olsun tamamlayalım sanırım." dediğinde ona gözlerimi kısarak baktım.

"Herkes burada?" diye sorduğumda bakışlarım, Demir, Melek, Elfida, Zahir, Zühre ve Mert arasında gidip gelmişti. Demir beni görüp ayaklandığında gülümseyen bir suratla yanıma geldi.

"Kız çiçek, böyle bir çiftliğiniz vardı da şimdi mi söylüyorsun? Hani kardeştik?" dedi kolları beni sardığında bir an afallasamda bozuntuya vermeyip kollarımı ona dolamışım. "İyi yere kapak atmışsın var ya, atın bile varmış!"

"Ay Demir görende seni fakir kalacak! Kaç tane araban var desem saymadım ki dersin." diye yanıtladığımda geriye çekildim. "Sen onu bu bırakta teyzemden ne haber?" dedim meraklı bir ifadeyle. Teyzem Demir'e küsmüş, genel olarak konuşmuyor evlatlıktan reddetme aşamasına kadar gelmişti. İlk anda bayılarak tepki göstermiş olayın şokuyla bir şey diyememiş acısını çok sonra çıkarmıştı. Ama gelini olacak Melek'e ise tam tersi anne gibi davranıyor her şeyiyle birebir ilgileniyordu.

"Aynı konuşmuyor benimle tavırlı, imam nikahı falan kıydık işte. Yakında düğünümüz olacak Mervan eniştem oğlumu düğünsüz bırakmam birine yapmadım birine elbet yapacağım dedi! Helal olsun valla, ben iki döver falan sandım ama baya kızdı sonra affetti." derken içeriye beraber ilerlemiş Karan önden gitmişti. "Biliyorsun sağ olsun babamın vefatından sonra Mervan eniştem çok ilgilendi bizimle, hakkını ödeyemem. İşte Melek'in hamileliği biraz riskli geçiyor düşük ihtimali var dedi doktor annemde iyi bakıyor doğuma kadar burada kalırsın riski geçince de düğün düşünöyoruz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Biliyorsun hep baba olmak istedim. Melek'te yetim, yetimhanede büyümüş annesi doğumda vefat etmiş sonra babası da bakmamış kayıplara karışmış o yüzden onun ailesi artık benim. Herkes çok kızdı kimse yanımızda olmadı ama ikimizde bunu isteyerek yaptık sırf evli olmadığımız için bu kadar hakarete gerek yoktu. Onun üzülmesini istemiyorum uzak tutmaya çalışıyorum." diye mırıldandığında kumral saçlarını sıkıntıyla karıştırdı.

"Sen çok iyi baba olacaksın Demir." dedim, ona sıcak bir şekilde gülümsedim. "Ben her zaman yanındayım doğrunla yanlışla çünkü kardeşlik bunu gerektirir."

"Lan Karan şuna bir şey söyle bak!" dedi Mert sinirle bakışlarını Zühre'den çektiğinde karşısında oturan Karan'a baktı. "Silmiyor ne kadar pezevenk varsa toplamış etrafına kalp falan atıyorlar."

"Sana ne oluyor Mert?" dedi Karan umursamaz bir tavırla. "Zühre'ye karışabileceğini düşündüren ne? Dokuz ay beraber yaşadığı ikizi bile karışmıyor sen ne sıfatla karışıyorsun?"

"Attığı fotoğrafı görmedin galiba!" dedi Mert kızgınlıkla. "Bak hâlâ yazıp duruyorlar engelle engelle bitmiyor."

"Üff seni ilgilendirmez Mert! Sen git fotoğrafını beğendiğin kıza bak beni rahat bırak!" dedi Zühre oturduğu yerden ayağa kalktığı anda ahıla doğru ilerledi.

"Ya o kız benim kuzenim kıvırcık! Kuzen kızım kuzen!" dedi Mert, arkasından ayağa kalktığı anda seslice bağırdı. "On iki yaşında olmasa haklısın diyeceğim ama kız on iki yaşında!"

Zühre sanırım instagrama attığı fotoğraftan dolayı Mert'ten ilk olarak tepkiyi almış olacak ki Mert'i bir tarafına takmayıp fotoğrafı kaldırmamıştı. Mert ise çareyi Karan'a söylemekte bulmuştu. Karan durur mu yapıştırdı cevabını her zamanki gibi.

"Abi senin özel misafirlerin geldi..." dedi Zahir kısık bir sesle konuştuğunda koşarak yanımıza gelmişti.

"Tamam," dedi Karan oturduğu yerden ayağa kalktığı anda yanına gelip beni de kaldırdı.

"Seni Bronz'la tanıştıracamı söylemişim," derken içeriye özel zırhlı araçlar girerken kaç arabanın girdiğini takip edememişim. Arabalar aynı anda dururken üç tanesinin kapısı açılmış, diğer iki arabanın etrafına bariyer gibi durmuştu. Simsiyah giyimli adamlar arabanın kapısını açtığı anda içeriden takım elbiseli gözüklü adamlar inerken hangisine bakacağımı şaşırılmışım.

"Zahir siz diğerleriyle uzaklaşın, bizim özel konuşmalarımız olacak bir saat sonra gelirsiniz atlara falan bakın." dedi Karan kardeşine doğru konuştuğunda Zahir kafasını sallayıp yanımızdan ayrıldı. Diğerleri bahçeyi boşalttığı anda Karan ve benden başka kimse kalmamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kardeşim." dedi adının Bronz olduğunu düşündüğüm adam Karan'a yaklaşip sarıldığında bir adım geriye çekildim. Onun arkasından aynı tipte biri gelirken bakışları beni bulmuş elini uzatmıştı.

"Marin hanım," dedi ses tonundaki imasıyla bakışları beni bulurken ona garip bir ifadeyle baktım. "Sanaç ben," dedi sıcak bir tavırla. "Sanaç Valacan."

"Kendimi tanıtmama gerek yok sanırım Sanaç, sen zaten beni tanıyorsun memnun oldum." diye mırıldandığımda elini yavaşça tutup sıktım.

"Karan Milan'ın deniz kızını herkes tanır." dedi Sanaç, aynı gülümsemeye bana bakarken hafifçe göz kırptı.

"Bronz ben de," dedi soğuk tonda konuşsa da bakışları ilgiyle bana baktı. Onunla da selamlaştığımda adamdan içten içe korkmadan edemedim insanı ürperten bir yanı vardı. "Memnun oldum."

"Ayakta kalmayalım geçelim." dedi Karan, ahşap koltuklara geçip oturduğumuzda Karan'ın yanına geçmiş Sanaç ve Bronz yan yana oturmuş karşımızda durmuşlardı.

"Uzatmayacağım Bronz," dedi Karan sertçe. "Bildiğin gibi kaderi ben belirliyordum kartımı teslim edene kadar böyleydi. Senden son kez bir şey isteyeceğim. Öncesinde senden istemesem de cezaevine Aytekin Sönmez girdiğinde öldürtenin sen olduğunu biliyordum çünkü kardeşin dediğin beni korumak istedin. Şimdi senden başladığın işi bitirmeni istiyorum. Onlara dair ne varsa bu dünyadan silecek tek bir toz tanesi bile bırakmayacaksın Sönmez soyadını taşıyan kimse yaşamayacak."

"Oldu bil," dedi Bronz karanlık bir sesle mırıldandığında bakışları kısa bir anlığına beni bulmuştu. "Yengenin her şeyden haberi var galiba."

"Ondan bir şeyler saklamayı sevmiyorum. Eğer yengenizse saklamak doğru olmaz zaten." dedi Karan.

Bronz elini cebine attığında, "Bunu açmak zorundayım," dedi ve oturduğu yerden kalkıp birkaç adım uzaklaştı. "Söyle? Ne demek havuza girdi? Ver telefonu çabuk! Sinirlendirmek için mi beni aradınız oğlum siz? Ona tatilde olmadığını söyle eğer ben söylersem işlerin kötüleşeceğini de belirt hanımefendiye bak bir de tatile gelmiş gibi havuza giriyor!" diye konuşurken uzaklamıştı.

"Ulan Karan Milan, bu günleri de mi görecektik. Herkesin korktuğu Karan Milan, karısının yanında tir tir titriyor. Dur sana bir şarkı açayım, sen seversin." dedi Sanaç, tatlı bir edayla mırıldandığında telefonundan bir şeyler yapmış şarkı açmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Üzıldüğünü görmek ister miyim, dayanabilir miyim? Ah aşkım aman aşkım sen ne dersen tamam aşkım." diye mırıldanırken şarkıya eşlik etmişti. İbrahim Tatlıses'ten tamam aşkım şarkısını açmıştı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdım.

"Sanaç kapat şunu!" dedi Karan homurdanarak.

"Pardon yenge şarkı dinlemeyi seviyorum sen bana takılma olur olmadık yerlerde açarım öyle Bronz duymasın şimdi zaten sinirli başında tatlı bir belası var." dedi Sanaç, ona gülmeden edemezken yüzündeki ifadeyle bunların mafya olduğuna inanamıyordum. Bronz ben öyleyim diye bağırır da Sanaç üzerindeki takım elbiseye rağmen hiç alakası yokmuş gibiydi.

Saatler sonra Bronz ve Sanaç'la Karan özel olarak konuşmuş, beni diğerlerinin yanına postalamıştı. Diğerleriyle atlarla takıldıktan sonra yemek yenmiş bebeklerimiz için bir sürü çeşit sevdiğim yemekten yaptırmıştı. Bronz ve Sanaç gittikten sonra diğerlerine yanında kalmalarını ısrar etmiş herkesi bir odaya yerleştirmiş kendimizde odamıza geçmiştik.

"Uyuyalım mı güzelim?" dedi Karan, banyodan çıktığında altındaki gri eşofmanla yanıma geldi. Saçlarını örmek üzereyken ellerimden tutmuş benim yerime örmeye başlamıştı. Sıkı ve özenli ördükten sonra saçlarının üzerinden öpmüştü.

"Uyuyalım bugün çok yoruldum..." diye mırıldandığımda gözlerim kapanmak üzereydi. Yatağın içerisine girdiğimde Karan'da içine girmiş üzerime örtüyü çekmişti.

"Göğsünde uyuyacağım." dedi yan yatmak üzereyken beni tutmuş başını göğüslerimin üzerine yerleştirmişti. Dudaklarını boynuma bastırdı ve geriye çekilip dekolteme de buse kondurdu. "Bebeklerimiz doğunca bana yer kalmayacak şimdiden hevesimi alayım."

"Karan şimdi ikizlerimiz olacak ya üçüz olsaydı biri memesiz kalırdı aşkım onu da sen emzirir miydin?" dediğimde devamında kakhaha atmıştım.

"Komik değildi." dedi Karan, kollarını karnıma sardığında beni iyice kendine çekti.

"Ama ben güldüm."

"Sen hep gül Marin'im."

"Seni iki kişiyle daha paylaşacağım..." dedi sıcak çıkan sesiyle karnımdan öptüğünde yine iki kere iki bebeğimiz için ayrı ayro öpmüştü. "Beni kendinden mahrum etme ama öncelik hep onların olsun."

"Sen biraz..." dediğimde duraksadım ve devam ettim. "Biraz değil baya kıskanç bir adamsın bebeklerimize kötü kötü bakmazsın değil mi? Böyle Uygur'a baktığın gibi?"

"Asla." dedi ciddi bir tavırla. "Onlara sana baktığın gibi bakarım, çünkü bebeğimin bebekleri. Deniz kızımın bebekleri."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sayende baba oluyorum güzelim." derken sesi boğuk çıkmıştı. "Senin çok güzel bir anne olacağını biliyorum ama bugün çok yoruldu, yorgun bir anne olmanı istemiyorum." diye devam ederken kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ne zaman kendine vakit ayıracaksın?"

"Biraz daha zamanı var sevgilim."

"Beraber çalışmak iyi bir şey gözlerimin önünde olmanı seviyorum. En azından aklım sende kalmıyor ama daha fazla yorulmanı da istemiyorum çalışmayı istediğini de biliyorum en azından bazı günler evden çalışabilirsin her gün şirkete gelmene gerek yok o yoğun tempo seni daha çok strese sokuyor." dediğinde kelimelerini dikkatle çekmeye çalışıyordu. "Doktoru duydun en ufak bir stres bile bebekleri çok etkiliyormuş, bebeklerimize bir şey olmasını istemiyorum seninde istemeyeceğini biliyorum."

"Haklısın hayatım." dedim ona hak vermişim, ellerimi saçlarına yerleştirdiğimde yavaşça okşadım. "Çok haklısın." Gözlerimi kapatmış onunla uykuya doğru derin bir kulaç atmışım. Uykum olduğu için dalmam çok uzun sürmemişti.

Beraber uyuduktan sonra gecenin bir körü gözlerimi açmışım. Dilimde dolanan tat susamama neden olurken bakışlarım komedine gitmişti. Konakta oralara sürahi koyuyorduk ama çiftliğe nadir geldiğimiz için yoktu. Dilimdeki tat gitmezken ağzımın suyu akacak gibiydi. Canım çok fena bir şeyler çekiyordu. İstedğim su değildi ama ağzımdaki tat su içmeme neden oluyordu.

"Karan..." diye mırıldandığımda bana sarılı olmasından dolayı onu hafifçe dürttüm. Başı boynuma girili bir halde derinler nefesler alıyordu.

"Aşkım uyuyor musun?" dediğimde sorduğum sorudan pişman olmuşum. Adam uyuyordu tabii ki de sormam saçmalıktı!

"Karan!" dedim sert bir tavırla. O da benim gibi yorgun düşmüş olacak ki, uykusuna devam ediyordu. "Kocacığım uyanır mısın sonra uykuna devam edersin..."

"Bebeğim?" dedi boğuk çıkan sesiyle hafifçe gözlerini araladı. Benim uyanık olduğumu görünce aniden gözlerini açıp uzanıp gece lambasını yaktı. "Bir şey mi oldu?" dedi endişe içerisinde bana baktı.

"Oldu, Karan bir şey oldu." diye mırıldandığımda yattığım yerden biraz doğruldum ve sırtımı yatağın başlığına yasladım. "Uyandım ben."

"Görüyorum güzelim niye uyandın?" derken gözleri kapaşı bir halde benimle konuşuyordu. Onun bu haline gülümsemeden edemezken bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Ağrın mı var?"

"Yok..." dedim ve alt dudağımı dişledim. İçimdeki istek beni yiyip bitirecekti ve saatlerdir böyleydim. "Bana şey demiştin ya canın bir şey çektiğinde saat kaç olursa olsun bana söyle diye..."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan, gözlerini aniden açtığında yattığı yerden hızlıca doğruldu. "Aşeriyor musun?" dedi yüksek çıkan bir sesle. "Sonunda aşerdin mi bir şeyler?"

"Hı hı," dedim kısık bir sesle onu onayladım. "Aşerdim ben."

"Ne aşerdin güzelim?" dedi heyecanla bana baktığında gülümsemem daha çok yayılmıştı. "Canın ne istiyor..." dedi ilgiyle ellerini karnıma koydu ve dudaklarını bastırdı. "Bebeklerimizin canı neler çekmiş?"

"Kızma ama." diye mırıldandığımda gözlerinin içine baktım.

"Niye kızayım sevgilim haftalardır aylardır bu anı bekliyorum ben." dedi Karan, ellerini yanaklarıma koyduğunda beni kendine doğru çekti. Dudaklarıma buse kondururken hafifçe geriye çekildi ve elaya vurgun gözleri bana büyük bir istekle baktı. "Benim güzel karımın canı çekti?"

"Reçel." dedim, dilimi dudaklarımin üzerinde gezdirdiğimde kuruluşu ıslattım. Kaşları hafifçe çatıldığında söylediğimden emin olmaya çalıştı. "Canım çok reçel çekiyor Karan." diye devam ederken yavaşça yutkundum. "Çilek reçeli hem de."

Bölüm sonu.

BRONZ yayımda, Bronz ve Düşler Ağdı bölümleri yalnızca wattpad'e özel, Düşler Ağdı kitabı içinde olacaktır. Özel bölüm olarak düşünebilirsiniz, iki kitabın evrenleri farklı ne yazık ki basılı eserde görmeyeceğiz. Fakat wattpade her zaman özel bölüm niteliğinde ortak bölümler gelecektir^^

﴿ BÖLÜM 76 ﴾

76. BÖLÜM “REÇEL”

"Reçel." dedim, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdiğimde kuruluğu ıslattım. Kaşları hafifçe çatıldığında söylediğimden emin olmaya çalıştı. "Canım çok reçel çekiyor Karan." diye devam ederken yavaşça yutkundum. "Çilek reçeli hem de."

Karan birkaç saniye yüzüme öylece bakakalmış, ne yapacağını şaşırılmış gibi kaşları havaya kalkmıştı. Büyük ihtimalle canım mevsimi olmayan bir meyve çekeceğini sanmış, onun heyecanıla bana sormuştu. Reçeli duyunca umduğunu bulamayan bakışlarında buğu belirmişti.

"Reçel mi?" diye düz bir sesle sorduğunda, havada duran kaşları normal halini almış aniden çatılmıştı. Yattığı yerden tamamen doğrulduğunda tam karşımda durdu.

Kafamı sallayıp, "Evet, reçel." diye onayladım.

Elini saçlarının arasından geçirdiğinde hafifçe yana dönüp yüzünü benden kaçırdı. Aralı olan dudaklarından küfür mırıldandığını işitirken kendince konuştu. Yüzündeki heyecan duygusu tamamen gitmişti. Gözlerini açtığı haliyle şimdiki halinin arasında dağlar kadar fark vardı.

"Karan..." dedim kısık bir sesle. Parmaklarımı bileğine yerleştirip ellerini yüzünden ayırdım. Bakışlarının beni bulmasını sağlarken, elaya vurgun gözlerinin içine baktım. "Bak biliyorum o günden sonra bir daha asla konağa sokmadın yememe de izin vermedin. Sadece reçele değil bütün her şeye şüphelisin ne yesem ne içsem önce sen yiyorsun bana bir şey olursa sana da olsun diye yapıyorsun bunu."

"Gerçekten uyumaya çalıştım ama olmuyor." dedim dudaklarımı dişlediğimde ağzımın içindeki tatlı ızdırabın son bulmasını diledim. "İki saattir belki geçer diye bekledim ama geçmedi. Tadı dilimin ucunda canım çok pis istiyor."

"Reçel istiyorsun yani?" diye tekrar sorduğunda, belki bir ihtimal başka bir şey olmasını istiyor gibi bakıyordu bana.

"Evet," dedim, mırıltılı bir sesle. "Çilek olanından." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Rüyamda gördüm yiyordum ama uyandım sonra canım çok istedi. Saatlerdir canım çekiyor."

"Belki canın tatlı bir şeyler istiyordur?" dedi Karan.

"Bilmiyorum ki..." derken dudağımı hafifçe dışa kıvırdım. Gözlerimin içine başka bir şey isteyeyim diye bakıyordu. "İlk kez canım bu kadar çok bir şey istiyor. Yemezsem ölecekmişim gibi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Normalde her sabah yerdim..." dediğimde, parmaklarımı boynuma yerleştirdim. Yemek istediğim şeyi yiyemediğim için bedenimde kaşıntı başlamıştı sanki. Sanırım gerçekten aşermenin nasıl bir şey olduğunu öğreniyordum. Karnımdaki iki bebeğimin iştahıyla bir süre daha yemezsem ölecekmış gibi hissediyordum. "Teyzemin evinde de onun yaptığından, sonra burada yiyordum biliyorsun. Bayadır yemeyince canım onu çekti sanırım."

Bir süre sessiz kalmasına karşılık, "Varsa ben yesem olur mu?" diye sordum. Olacağını sanmıyordum ama ona da tekrar tekrar travmasını hatırlatmak istemiyordum. Reçel kelimesini bile ağzını almıyordu o zamandan beri.

"Yok..." dedi Karan, aynı ifadesini korurken. "Yoktur yani burada da, hiçbir yere aldırmiyorum."

"Peki..." diye mırıldandığımda dudaklarımı hafifçe kenara kıvırdım. Uzanıp yanağından öptüm ve geriye çekildim. Kendi tarafımdaki gece lambasını söndürdüğümde onu kendime çektim. "Uyuyalım o zaman."

"Uyuma, uyuyamamışsın zaten saatlerdir." dedi uykulu çıkan sesiyle boğukça konuştu. Kendisi yataktan kalktığında, benim de elimden tutup hafifçe kendine doğru çekti. "Gel bebeğim, tatlı bir şeyler ye geçer belki."

"Ben yer gelirdim, sen kalkma sevgilim."

"Hayır olmaz öyle bir şey, gel beraber geçelim mutfağa uykum kaçtı zaten." dedi Karan. Odanın içinde ilerlediğinde kapının yanındaki düğmeye basıp odanın içinin aydınlanmasını sağladı. Bakışlarının kısıtığında eş zamanlı olarak ben de kısımtım. Gözlerim saati bulduğunda neredeyse dörde geldiğini gördüm.

"Buraya su koymayı unutmuşuz," dedi, bakışları şifonyerde durduğunda buraya sık gelmediğimiz için sürahi olmamasını benim gibi yadırgamıştı. "Susamış mıydın?"

"Evet," dedim, yataktan tamamen kalktığımda saten takım geceliğimi düzelttim. Üzerim için dolaptan ince bir hırka alıp kollarımdan geçirdim ve ayaklarım içinde pofuduk terliklerimi geçirdim.

"Üşendin, kalkmadın ama?"

"Evet," dedim, gülümser bir halde. Beni, benden çok tanıdığı susayacağımlı anlamıştı. "Baş ucumda olsa bile üşeniyorum." derken onun yanına geçmişim. Karan'da üzerine beyaz tişört giydiğinde odanın kapısını açtım. "Senin gibi bir kocaya sahip olmak beni tembelleştiriyor."

Odadan çıkıp üç kat merdiveni indikten sonra su ihtiyacım daha çok artmıştı. Merdiveni çıkması ayrı bir zulüm inmesi ayrı bir zulümdü. Mutfağın olduğu kısma geçip, kimsenin bu saatte uyanık olmadığını bildiğimiz için ses çıkarmamaya özen gösterdik.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Işığı yakalım," dedi alçak tuttuğu ses tonuyla, uykulu bir halde benimle birlikte mutfağa girdiğinde parmaklarımı tutan ellerini benden ayırdı. "Bakayım dolapta neler var." dediğinde buzdolabının önüne geçip kapısını açtığı anda kısıp bakışlarını dikkatle gezdirdi.

"Bal varmış," dedi, elinde tuttuğu bal dolusu tabağını içeriden çıkardı. Buzdolabını kapatıp bana doğru adımladı. "Yer misin bundan?"

"Olur yerim." dediğim sırada çekmecedeki tatlı kaşığı aldığımda Karan elimden kaşığı alıp tabağın içine daldırdı. Kendisi bir kaşık alıp yediğinde aldığı yoğun tattan dolayı yüzünü buruşturmuştu.

"Aç ağzını." Uzatmış olduğu kaşığı dudaklarımı aralayıp aldığımda tamamını yuttum. Yoğun kıvam boğazımdan aşağıya indiğinde içindeki tatlı oranıyla biraz olsun rahatlamıştım. Bana birkaç kaşık daha verdiğinde, susuzluk hissiyatım daha çok artmıştı. Uzanıp yukarıdan bardak aldım ve iki bardak suyu büyük bir iştahla içtim.

"Çilek varmış bebeğim, direkt bundan yesen olmaz mı?" dedi Karan, buzdolabının önünde bir şeyler daha yaparken bana doğru seslendi.

Harelerimin genişlediğini hissederken, "Çilek mi var?" dedim içimde beliren açlık hissiyle. Canım çilek reçeli istiyordu ve çileğin olması bunu daha aza indirgeyecekti. "Yerim, çok iyi olur hatta!"

Karan dolaptan çıkardığı çileği bir tabak alıp içine koyduktan sonra güzelce yıkamıştı. Yıkadıklarından bir tanesini kendi ağzına attığında tabağı alıp yanıma geldi. Masaya geçip sandalyeye benimle birlikte oturduğunda sapından tuttuğu çileği dudaklarıma yaklaştırdı. Çileği tek lokmada yerken, "Yarasın benim güzel karıma." dedi Karan saçlarımda üzerinde dudaklarının sıcak baskısını hissettim.

"Annesi yesin de bebeklerimiz çabucak gelsin."

"Sen de ye sevgilim." dedim, tabaktan aldığım çileği ona uzattım. "Babaları bakmasın, biri yer biri bakar kıyamet ondan koparmış." Uzatmış olduğum çilekten ısırduğında kalanını ben yedim.

"Çileği şekerle bandırınca çok güzel oluyor, küçükken böyle yerdim şekerle yiyemezdim sonra teyzem çok şeker yiyorum diye yasaklamıştı." dediğimden oturduğum yerden kalkıp toz şeker dolu tabağı aradım. Birkaç dakika sonra rafların orada bulduğumda elime alıp sandalyeye oturdum. Büyük bir çileği toz şekerle bandırıp hızlıca ağzıma attım. Aldığım tatla birlikte dudaklarım mutlulukla kenara kıvrılmıştı.

"Sabaha karnım davul gibi olacak." derken elimi karnıma koydum ve yavaşça dolaştırdım. Karnımda bariz bir çıkıntı vardı. Yemek yedikten sonra oluşan göbek gibiydi. "Kesin kıyafetlerime sığamayacağım..." dediğimden alt dudağım dışa kıvrılmıştı. "Baksana göbeğim çıkmaya başladı. İki bebeğimiz olduğu için daha ilk aylardan belirgin oluyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seni daha çok öpeceğim demek ki." dedi Karan, ela gözlerini arsızca kırpı.

Bir bardak daha su içtikten sonra bulaşık makinesine boş bardağı yerleştirdim. Karan'ın yanına geçip kucağına dizlerinin üzerine oturduğumda kollarımı boynuna doladım. "Kocaman olsamda beni yine taşır mısın Karan?"

"Kocaman olacaksın zaten." dedi, dövmele parmakları yanağıma ulaştığında beni kendine çekip burnumun ucundan öptü. "İki tane dünyayı karnına sığdıracaksın, kocaman ol ki sana daha çok sarılayım, seni daha çok hissedeyim."

"Babaları çok güçlü zaten! Kaslarını boşuna yapmamış olursun aşkım, bir işe yarasın!" dedim, pazılarına hafifçe vurduktan sonra ellerimle sıktım. İçimdeki reçel ihtiyacı hâlâ gitmemişti. Çilek yememe rağmen yine de o boşluğu doldurmamıştı.

"Uyuyalım mı?" diye sordum. En azından belki uyuduktan sonra bu hissiyat geçer giderdi. Bir sürü şey yemiştım ama hiçbirini reçelin tadını vermemişti.

"Aşeriyor musun yine reçel?"

"Yok, çilek yiyince geçti." dedim hızlıca mırıldanarak. Bakışlarımı kaçırdığımda çilek dolu olan tabağa çevirdim. "Canım çilek istiyormuş demek ki."

"Yalan söylüyorsun." dedi Karan, bakışları dikkatli bir ifadeyle yüzümde gezerken ona bakmamı istiyor gibiydi ama bakışlarımı kaldırıp da bakamıyordum. "Canın hâlâ istiyor değil mi?"

"İstemiyor... Geçti."

"Gözlerime bak bakayım." dedi, elini yanağıma yerleştirdiğinde kucağında tamamen ona sarılı haldeyken gözlerimi de kendine kenetledi.

"İstemiyorum gerçekten geçti." diye mırıldandığımda keskin harelerine bakarak konuştum.

"Bebeğim, güzel bebeğim." derken elinin tersini yanağıma sürttü. Sıcak baskısıyla birlikte yüzümü hafifçe yana yatırıp onun dokunuşlarının keyfini çıkartırken konuşmaya devam etti. "Niye yalan söylüyorsun bana?"

"Karan," dedim pürüzlü bir sesle. Yanağımın üzerindeki elinin üzerine elimi yerleştirip avucumun arasına onun elini aldım. Bakışlarımı ellerimize diktiğimde parmaklarıyla oynamaya başladım. "Ben bir an düşünemedim. Sen de travma kaldığını bilmeme rağmen reçel istedim. Ağır şeyler yaşadık, öylesine çok kolay bulunabilir bir şeyde olsa reçelin sendeki yeri biliyorum. Elinden gelse dünyadan reçeli tamamen sileceksin çünkü bilmeden her sabah bana yediriyordun. Ama geçti, o günleri arkamızda bıraktık. Uyuyabiliriz artık uykum geldi benim."

Kucağından kalkıp gitmek üzereyken kollarımı belime doluyup gitmeme izin vermedi. "Hayır," dedi net bir şekilde. "Otur şuraya. Biraz daha uykusuz kalacaksın."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Beni kendine tamamen çektiğinde yüzümüz arasındaki mesafeyi sıfıra indirmişti. Burnunu burnuma sürterken ılık nefesi tenime dokundu. "Sen canımı iste güzel karım, ben bir saniye düşünmem canımı sana veririm." dedi ilgi dolu bir tavırla. "Canın reçel istemiş çok mu?" Dudakları dudaklarıma çarparken kelimelerindeki ıstırap dolu ifadeyi iliklerimde hissettim. "Sen ve bebeklerimiz için her şeyi yaparım. Her şeyi. Benim bir tane dünyam var, benim dünyam sizsiniz. Sizden ibaret."

"Sen de öyle Karan, hayatım oldun her şeyim oldun."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni öpmeye başladığında, ıslaklığı tenimin üzerinde gezerken yumuşak baskısıyla dudaklarındaki bal ve çilek tadını aldım. Beni narin öpüşüyle birlikte belimdeki parmakları aşağıya doğru inerken kalçalarımın iri elleri gezindi. Bacaklarımı iki yana açıp kendimi tamamen ona bırakırken dudaklarının baskısı artmış beni daha sert bir şekilde öpmüştü. Geriye çekildiğimizde dudaklarımız ayrılrsa da tenlerimiz ayrılmamıştı.

Kollarımı ondan ayırıp kucağından kalktım. Masanın üzerindeki dağınıklığı topladığım sırada Karan çilek dolu tabağı almıştı. Dolapların önüne geçip kapakları açtığında bir şeyler arıyordu. Çelik bir tencere eline aldığıda kaşlarını çatmış ne yaptığını anlamamıştım. "Ne yapıyorsun?" dedim, anlamaz bir halde.

"Reçel yapacağım." dedi, ciddi bir tavırla.

Kaşlarını havaya kalktığında, "Reçel mi yapacaksın? Gerçekten mi?" diye sordum yüzümde beliren şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Karan, aynı ciddiyetini koruduğunda dolaplardan bir şeyler aramaya devam etti. "Kendim yaparsam içime daha çok siner. Tanıdık bir market var şimdi uyandırıp marketi açtırırım aslında ama böylesi daha iyi olacak."

"Karan..." dedim, arkasından kollarımı ona doladığımda yanağımı sırtına yasladım. Karan benim dokunuşumla birlikte kaskatı kesildiğinde olduğu yerde durmuştu. "Eğer seni zorlayacaksa gerçekten kalabilir."

"Olmaz öyle bir şey, aşerdiğin şeyleri yemen gerekiyor." dedi, kendi etrafında döndüğünde yüzlerimizi karşı karşıya getirmiş, ona önden sarılmamı sağlamıştı. Elleri karnımı bulduğunda parmaklarını sıkıca kavradı. "Bebeklerde çilek izi kalmasını istemezsin. Aşmam gereken şeyler var, Marin. Hemen değil belki ama şimdi tam sırası. Canın bu denli çekerken sana nasıl yedirmem ki? Nasıl yiyemezsin diyebilirim? Ben yapacağım, benim yaptığımdan yiyeceksin."

Gözlerimin dolduğunu hissederken yüzümü onun göğsüne gömdüm. Ağladığımı görmemesi için sessizce göz yaşlarını yanaklarımdan süzüp giderken bana böyle bir şey yaptığı için saatlerce ağlayabilirdim. Her sabah özenle yedirdiği reçelli ekmekler, bir gün kan kusmama neden olacağını bilse asla yedirmezdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seni çok seviyorum. Sana çok aşığım. Hem de öyle böyle değil." diye fısıldadığımda beni duyduğundan emin bile değildim. "Sen mükemmel bir babasın, Jan."

Kollarının arasında sıkıca sarılı bir halde dururken, parmakları sırtımda geziyordu. Saçlarımın üzerinde defalarca buse kondururken, aynı tonda çıkan sesini işittim. "Ben de seni çok seviyorum Marin'im."

"İnternette tarifine bakmamız lazım." dedi, ondan tamamen ayrıldığımda elimin tersiyle göz altlarımı sildim.

Kafamı salladığımda, bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ben telefon alıp geleyim hemen." dediğimde mutfaktan saniyeler içerisinde çıkmıştım. Üç katı yavaş adımlarla tırmanıp odamıza geçtiğimde şifonyerin üzerinde olan telefonu alıp saniyeler sonra geri çıkmıştım. Bir kat aşağıya inerken geçtiğim uzun koridorda duyduğum ses durmama neden olmuştu.

"Kızımın güzel annesi ağlama artık." diyen Demir'in sesini işitirken eş zamanlı olarak hıçkırıklarla ağlayan naif bir ses işittim.

"Nasıl ağlamayayım Demir ya!" dedi Melek, kızgınlıkla ağlamalarının arasında mırıldandı. "Duymadın mı arkamdan söylenenleri?" Hıçkırık sesleri geldi. "Hem sen bebeğimizin kız olacağını nereden biliyorsun erkek olacak belki?" diye devam etti Melek. Onları durup dinlediğim için kendime kızarken, kapının önünden ayrılamaşım.

"Bir şeyi kırk kere dersin olurmuş, ben kız olmasını istiyorum." dedi Demir, kendimi bildim bileli Demir yıllardır bu taktiği kullanırdı. "Ağlama hadi, bak kızımız üzülür. Babam annemi ağlatıyor sanır. Boşver insanların ne dediklerini ben seni seviyorum senden bebeğim olsun istiyorum başkalarını her dediğini takarsak ohooo işimiz var güzelim bizim."

"Keşke bu kadar erken söylemeseydik... Zaten o gün Marin ve Karan'ın heyecanını baltalamış rol çalmış gibi olduk ona da ayrı üzüliyorum." dedi Melek, üzgün bir tavırla konuştu. Kaşlarım çatıldığında Melek'in yanlış düşünceye kapıldığını fark etmişim. O gün hepimize sürpriz şeyler olmuştu.

"Öyle düşünme, mutluluklarına mutluluk kattık. Marin öyle şeyleri takan birisi değil, bebeğimiz çok şanslı çünkü onun gibi bir halası olacak." dedi Demir, onun bu şekilde düşünmesi yüzümün gülmesine neden olmuştu.

"Kızım annen bir periydi, ilk kez bu şarkı da seninleydi." dedi Demir, bildiğim şarkıyı mırıldandığında büyük ihtimalle Melek'i rahatlatmak için söyleyecekti. Daha fazla dikilmeden kapının önünden ayrıldım ve merdivenleri inmeye devam ettim.

Mutfaktan içeriye girdiğimde Karan çilekleri yıkayıp temizliyordu. Buzdolabındaki bütün çilekleri çıkarmış olmalıydı. "Aç bakalım tarifi, başlayalım bir an önce." dedi benim girdiğimi

Özge Naz – Düşler Ağdı

görünce konuştu. Ona kafa sallayıp en çok yapılan tarifi bulup açtım. Karan telefonu benden alıp tarife göz attı.

"Sen otur ayakta kalma, bir saatte hazır olurmuş."

"Seni izleyeceğim." dedim, tezgaha kalçamı yaslı halde dururken ondan kısa olduğum için başımı kaldırıp bakmak boynumu ağrıtmıştı. Ocağın diğer tarafına tezgahın üzerine geçip oturdum. "Böyle bir anın tekrarı olmaz o yüzden doyasıya bakacağım sana."

"Ha yardım etmeyi düşünmüyorsun yani?" dedi Karan, dudakları kenara kıvrıldı.

"Beceriksiz olduğumu biliyorsun reçelimiz tatlı değil de tuzlu olursa şaşırman." dedim kendimi tanır bir halde. Tezgahın üzerine bırakmış olduğu telefonu alıp açık olan tarifi bakış açımaya koydum. "Ama sana tarifi okuyabilirim."

Karan memnun olmuş bir ifadeyle başını olumlu anlamda salladı. "Şimdi önce reçel ve şekeri biraz bekletmemiz gerekiyormuş..." diye başladığımda neredeyse bir saat boyunca tarifteki yazanları birebir uygulamış reçelin kaynamasını beklemiştik.

Reçel kaynamaya başladığında Karan ocağın altını bir miktar kıstı. Yeni bir yemek kaşığı çıkardığında kaynamaya başlayan reçele kaşığı daldırduğunda birazını doldurdu. reçel dolu kaşığı kendine yaklaştırıp üfledi. Birkaç kere daha tekrarladığında bana yaklaştırdı.

"Bak bakalım tadına istediğin kıvamda mı?" dedi, bir eliyle kaşığın altını siper ederken diğer elindeki kaşığı dudaklarına uzattı. "Sıcak ama." derken burnuma dolan yoğun çilek kokusunu içime çektim.

"Tadını alamadım ki." dedim, kaşığı tamamen bitirdiğimde istediğim kıvamda olmasını anlamam için daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir kaşık daha uzattığında onu da yemiştım. "Biraz daha..." dedim, aldığım tadı tam almak isterken yedikçe yiyelim geliyordu. Karan bunu dört beş kere daha yapınca en sonda bana kaşlarını çatarak baktı.

"Tadına bakacağım diye yarısını bitirdin." dedi, çatılı kaşlarının arasında ocağın altını geri açtı. Bir tabağa biraz içinden aldığında soğuması için kenara ayırmıştı. Tenceredeki reçel kaynamaya devam ediyordu.

"Çok iyi olmuş, tam kıvamında." derken dudağımın üzerinde kalan bütün reçelleri dilimle temizledim. "Ellerine sağlık aşkım, teyzeme hemen bu tarifi vermelisin!"

"Abartma güzelim." dedi Karan, mütevazı bir tavırla konuştuğunda ona şaşkınlıkla baktım. Ben böyle bir reçel yapacaktım ve abartma diyecektim! Bunu alır satışını çıkartıp televizyona

Özge Naz – Düşler Ağdı

reklama bile koyardım. Kocam diye demiyorum elinden her iş geliyordu, karısı gibi beceriksiz asla değildi.

"Ben biraz daha yiyeceğim..." diye konuştuğumda, onun ayırmış olduğu tabaktakinin soğuduğuna emin olup kaşık kaşık yemeye başlamıştım. Canım o kadar çekmişti ki kepçeyle bile yiyecek hale gelmiştim. Kokusu bile aşırme duygumu köreltmmişti.

"Sen de bak tadına çok beğeneceksin, bundan sonra tatlıyla aran daha iyi olacak." dedim, bir kaşık ona uzattığımda mutlulukla ona baktım. İstedığım aldığım için hem bebeklerim rahatlamıştı hem ben.

"Bakayım tadına." dedi Karan, tezgaha yaklaşp bacaklarımın önüne gelirken kaşığı elimden aldı. Reçel dolu kaşığı tabağa döktüğünde fazlalığını akttı. Boynuma kaşığı sürdüğünde ona irileşen gözlerle baktım.

"Tek sevdiğim..." dedi boğuk bir sesle, kaşığı benden uzaklaştırdığında boynumdan göğsüme doğru süzülen yoğun kıvamlı reçelin tamamı dağılmadan dudaklarını boynuma bastırmıştı. "Ve..." derken yavaş yavaş azap dolu bir tınıyla yukarıya çıktı. "Yediğim tatlı..." Dili boylu boyunca gezerken reçelin tamamını boynumdan silmişti. Dudakları yukarıya çıkarken çenemi bulmuştu. Son dokunuşu dudaklarım olurken hızlanan kalbimle ona bakakaldım. "Sensin."

"Karan!" dedim işittiğim sesle birlikte bakışlarımı az bir ötemdeki ocağa çevirdim. "Reçel taşıyor!"

"Hay sikeyim!" dedi Karan, ters bir şekilde. Fevri hareketle ocağı kapattığında tencereden taşmakta reçele sadece dudaklarımı ısırıp baktım. Ocak tamamen reçelle kaplanmıştı. "İki gram reçel yapmıştım yarısı gitti çöpe..."

"Beni baştan çıkardın!" Bakışları beni bulduğunda yalancı bir kızgınlıkla baktı. "Reçel taşı."

"En azından taşırmamıza değsin değil mi bebeğim?" diye fısıldadığında önüme tekrar gelirken bacaklarımın arasına yerleşmişti. Elleri belimi bulurken bel oyuntumu tamamen sahiplenmişti. Dudakları dudaklarıma dokunduğunda yarım kalan öpüşmemize devam ederken duyduğumuz sesle birlikte Karan geriye çekildi.

"Hiii!"

"Ben özür dilerim!" dedi Elfida, endişeli bir sesle konuştuğunda elleriyle gözlerini kapatmıştı. Uykulu bir halde saçları başı dağılmışken yataktan olduğu gibi kalkmış gözüküyordu. "Sadece su içmeye gelmiştim!"

"Gerçekten görmedim..." dedi Elfida, beyaz tenli yüzünün kızardığını gördüğümde Karan'a yan bir bakış attım. "Resmen dejavu yaşıyorum... Kahretsin!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Pat diye niye giriyorsun?" dedim.

"Mutfak ya burası herkese açık bir alan burda da şey yapmazsınız..." derken ellerini gözlerinden ayırmiş bana öfkeyle bakmıştı. Tezgahın üzerinden indiğimde Elfida'nın cırlamasıyla Karan mutfağın diğer tarafına geçmişti.

"Ney?" dedim, arsız bir halde. Elfida küçük bir kız olmadığı için neyin ne olduğunu bilecek bir yaştaıdı. "Karan yaptığı reçelin tadına baktırıyordu! Elfida bilmiyor musun kocam şef!" Bir kere daha Elfida'ya yakalandığımızda ona Karan diş hekimi demiş o da yemişti. Yine yiyebilirdi.

"Ne?" dedi Elfida, alık bir ifadeyle. "Eniştem şef mi? Hani bakayım yaptığı reçele..."

"Tadına bak, çok beğeneceksin." dedim, taşmış olan tencerenin içinden bir tabağa reçel alırken yeni bir kaşıkla ona ikram etmişim. Elfida meraklı bir tavırla hemen kaşığı daldırmış tadına bakmıştı.

"Güzel olmuş..." dedi Elfida.

Elfida uykulu haliyle geri çıktığında saniyeler sonra gözden kayboldu. Ocağı temizleme işine giriştiğimde Karan diğer batkınılığı topluyordu.

"Sevgilim." dedim, tamamen işi bitirdiğimde sarı bezi sıkıp kenara bıraktım. "Çok iyiydi, bayadır yemiyordum çok özlemişim." Ellerimi kurulayıp Karan'ın yanına geçtiğimde ona bir kere daha sarıldım. "Bebeklerimiz çok mutlu." derken elini alıp karnıma yerleştirdiğimde onunla birlikte okşadım. "Tatlı istemiş canları... Siz de mi anne gibi tatlıcı olacaksınız?"

"Anneleri zaten tatlı," dedi Karan, boğuk çıkan sesiyle eğilip karnımdan iki kere öptü. "Onlarda olsun." Geri doğrulup yüzüme baktığında gözlerini kıstı. "Gözünden uyku akıyor."

"Senin de." diye mırıldandığımda saat neredeyse altı olacaktı. "Uyumak istiyorum." Kafasını sallayıp mutfaktan çıktıktan sonra kısa bir süre sonra odamıza gelmişdik. Işıkları kapatıp doğmaya başlayan güneşin girmesine izin vermeden perdeleri çekmişim.

"Uyuyalım güzelim karım." dedi Karan, beni kendine çektiğinde başını göğsüme yasladı. Kollarını karnıma doladı. Yanağını dekolteme sürterken parmaklarımı saçlarına yerleştirdim. "Ben yine aynı yerimde."

"Yürek sızısı!"

Seslenişimle birlikte, odanın içerisinde perdenin izin verdiği kadarıyla sızan gün ışığıyla uykum tamamen açılmış haldeydi. Canlı çıkan sesim, Karan'ın uyunmasına neden olmazken göğsüme yaslı halde duran başına parmaklarımı koydum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sevgilim..." dedim alçak tonda mırıldanırken parmaklarımdaki baskıyı arttırıp onu hafifçe dürttüm. Siyah saçlarının arasında dolaşan ellerimle karış karış gezerken aşağıya doğru inip sakallarında dolaştırdım. "Kocacığım."

"Bak sana seni uyandıracağımı söylemiştim!" dedim onun uyanması için çabalarken, bazen en ufak hareketimle uyanan kocamın ben ondan önce uyandığım zaman ağır basan uykusuyla ölü gibi uyuyordu.

"Deniz kızı..." diye mırıldanışını işittiğimde karnımda dolanmış halde duran kolları beni daha çok sıktı.

"Rüya mı görüyorsun?" diye sorduğumda amacım onu uyandırmak gerçekliğe çekmekti. Ağır basan uykusuyla terlediğini fark ettiğimde alnındaki ıslaklığı elimde sildim.

"Uyan hadi..."

"Yapma," dedi acı çeker gibi bir ses çıkardı. Kaşlarım derin bir çukur oluşacak kadar çatıldığında kafamı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. "Yapma, yapma sonsuz olma." derken kelimelerini zar zor çıkartıyordu. "Deniz kızı..."

"Karan..." diye seslendiğimde onu iyice kendime çekerken benim sıcaklığımın farkına varmasını sağladım. Yüzünü boynuma gömdüğünde sıklaşan nefesleri rahatlamaya başlamıştı. Boynumdan yayılan saf kokum ona iyi gelirken kasılan bedeni eski haline dönmüştü. "Sadece rüyaydı..."

"Uyandın mı sen?" dedi uykulu bir sesle, bakışlarını aralarken elaya vurgun gözleri, gözlerime takıldı.

"Uyandım sevgilim," dediğimde ona doğru döndüm. Dudaklarımı yüzünün her bir santimine bastırırken kıkırdadım. "Senden önce kalkacağımı seni uyandıracağımı söylemiştim."

"Hmmm." dedi dudaklarının arasında hoşnut bir tavırla. Öpüşlerimden kurtulduğunda dudağını şakağıma bastırıp öylece durdu. "Sen bir söz verdiysen tutarsın zaten Marin."

"Çiftlik kalabalık," derken onun yataktan kalkmaya niyetinin olmadığını fark ettim. Beni sıkıca kollarının arasında sararken gitmeye izin vermiyordu. Halimden çok rahatsız olduğum söylenemezdi. "Misafirlerimizi güzelce ağırlayalım."

"Boşver onları, hepsi kendine bakar. Ben günaydın öpücüğümü almadım daha."

Karan fevri hareketle üzerime çıktığında beni altına almıştı. Bileklerimi tutup başımın üstüne kenetlerken elalarında koyuluk belirdi. "Sen şuna yataktan çıkmak istemiyorum desene..."

Dudakları benim yaptığım gibi yüzümün her bir tarafında arsızca gezerken tuttuğu kollarımla ona karşı çıkarmadan keyif sürmesine izin verdim. Geriye çekilmek üzereyken, bakışlarını

Özge Naz - Düşler Ağdı

benden ayırmadan, "Rüyada ne gördün?" diye sordum. Gülen yüz ifadesi aniden donduğunda yüzüme öylece baktı.

"Hiç." dedi, düz bir ifadeyle.

"Karan," dedim, merakım yerine endişem belirlediğinde gözlerinin içine baktım. "Ne gördün? Sayıklayıp duruyordun öyle."

Yanıma geçip yattığında ellerini saçlarıma yerleştirdi ve oynamaya başladı. "Seninle bebeklerimizi gördüm," dedi, doğru söylemeyen bir tavırla. "Doğmuşlardı. Biri sana, biri bana benziyordu. Birinin gözleri ela, birinin bal rengiydi. Onlara at binmeyi öğretiyor, diktiğimiz ağaçta yaptığımız salıncakta sallıyorduk. Çok güzeldi, hiç uyanmak istemedim."

Kısık gözlerimle ona bakarken rüyasını değil de hayal ettiğini anlattığını zaten biliyordum. Rüyasında her ne gördüyse bana bahsetmek istemiyordu. Benim ona bahsetmediğim gibi. "Başka ne gördün?" diye sordum.

"Senin yine hamile olduğunu gördüm," derken kendi yalanına devam etti. "Bu sefer yedizlere hamileymişsin, her gece canın bir şey çekiyordu bir gece tatlı, bir gece acı, bazende ekşi, yeter artık diyordun bebeklerim durun artık acıyın bana dinlemiyorlardı seni, o hallerinle çok tatlıydın." Dudakları kenara kıvrılırken onun gülmesine ben de güldüm.

"Karan ya yalan söylüyorsun sevgilim." dedim gülüşlerimin arasında anlatmış olduğu şeye gülmeden edemedim. "Ama nasıldım yine güzel miydim, çok mu kilo almıştım?"

"Çok güzeldin..." dedi bana büyük bir ilgiyle bakarken yeşil harelere parladı. "O kadar güzelsin ki, alacağın kilolar güzelliğinin önüne geçemeyecek."

"Mert!" diyen Zühre'nin sesi odanın içerisine devrilirken kapalı olan pencereye rağmen sesi çok yüksek çıkmıştı. "Yapma diyorum. Bak bunun acısını çok kötü alırım!"

"Zahir bir şey söyle!" diye devam ettiğinde korku dolu bir sesle bağırdı.

"Zühre hem Mert'in üzerine buz gibi suyu dök, sonra sana aynısını yapınca ağla. Kızım ne zaman büyüyeceksin sen?" dedi Zahir, ikizini sinirle bağırdığında aşağıdaki bahçeden sesleri geliyordu.

"Bunlar uyanmış." dedim, sesler kesilmeye başlarken pencere kapalı olduğu için net olarak gelmiyordu. Barzan babamın her sabah davul sesiyle gözümüzü açtığım için bu sefer olmayınca yadırgamıştım. "Çiftlikte olmak güzel, en azından davul sesiyle uyanmıyoruz."

Duyduğum şarkı sesiyle bakışlarım şifonyere düşerken telefonum hem titiriyor hem ışığı yanıyordu. "Telefonum..." deyip elime aldığımda ekrana düşen aramadaki isime baktım. "Babam arıyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Efendim babacığım?" dedim boğazımı temizleyip konuştuğumda yeni uyanmanın vermiş olduğu etkiyle pürüzlü bir sesle konuştum.

"Nasılsın prensesim?" dedi babam, yumuşak bir sesle gülüşünü iştirken sesimi duymasıyla mutlu olmuştu.

"İyiyim baba, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim prensesim." dedi sıcak tavırla. Neredeyse her sabah aradığı için yine günlük konuşmamızı sürdürüyorduk. "Torunlarım nasıl? Dedelerinden bir şey istiyorlar mı?"

"İyiler babacığım bir yaramazlık yok, dedemiz iyi olsun kendine iyi baksın büyüyünce bizimle oynasın yeter diyorlarmış." diye yanıtladığımda derin bir nefes alıp verdim.

"Ne güzel dedin kızım öyle!" dedi babam, keyifli bir sesle. Karan'la bakıştığımda gülmek için kendimi çok zor tuttum. "Büyüsünler tabii onlar koskoca Alakan aşiretine mensup istesinler kapıya bin adam dizerim elinde oynatırlar."

"O kadarına gerek yok baba..."

"Hadi kızım kapatıyorum damada selam söyle."

"Olur söylerim." derken çağrı sonlandığında telefonu yine aynı yerine bıraktım. Üzerimdeki örtüyü kaldırdığımda yattığım yerde gerindim. "Duşa gireceğim."

"Suyumuzu idareli kullanmalıyız, böyle sen ayrı ben ayrı alırsak su boşuna harcanmış olur çocuklarımıza su kalmayacak Marin!"

Ona sinirli bir halde baktım. "Seni şımarık patron ağa bozuntusunu seni!"

"Dilini budattırma bana!" dedi Karan, sertçe. Bütün sevmediği kelimeler bir arada olunca cinnet geçiriyordu.

"Budasına!" dedim, meydan okurcasına gözlerinin içine baktım. "Aylardır dediğin tek şey bu ama icraat göremedik."

"Bak sen." diye konuştuğunda hesaplayamadığım sürede içerisinde beni altına almış kendine hapsedmişti. "Budayım da gör, bir daha bana şımarık patron ağa bozuntusu diyebiliyor musun görelim." Dudaklarına kapandığında başta ona karşılık vermiştim. Aralanan dudaklarımla dilime ulaşmak isterken geriye çekmiş, onun dilini dişlerimin arasına alıp acımadan ısırılmışım.

"Ah!" diye acı içerisinde inledi Karan. "Isırma Marin!"

"Duşa giriyorum hayatım." dedim, ondan kurtulduğumda hızlıca yataktan çıkmış banyoya doğru yol almıştım. "Başka zaman budarsın artık."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan dilinin acısı geçtikten sonra yanıma geldiğinde ikimiz birlikte duş almıştık. Duştan sonra üzerimizi giyip, günün ilk saatleri için hazırlanırken Serkan'ın telefonuma mesaj attığını gördüm. Ona izin kullanacağımı söylemediğini hatırlayıp bunu bildirdiğimde önemli işler için bana yazacaktı. Birkaç gün daha çiftlikte kalacak, kendimize vakit ayıracaktık.

Odadan çıkıp aşağıya indiğimizde bahçeye masanın hazırlandığı gördüm. Zühre ve Elfida bir şeyler yerleştirirken, diğer yardımcılarda onlara eşlik ediyordu. Masada, Zahir ve Mert'i de görürken bakışlarım Demir ve Melek'i aramıştı. Gece onun ağladığını işitmek beni baya üzmüştü. Tek istediğim, ikisinin mutluluğuydu. Belki eksiklerdi ama birbirleriyle tamamlanacaklardı.

"Demir ve Melek nerede?" diye sordum, kendimizin geldiğini sesimle belli ederken masanın baş köşesine Karan ile birlikte geçtim.

"Hastane randevuları varmış, daha erken kalkıp oraya gittiler." dedi Elfida, ekmek sepetini masaya koyduğunda çok geçmeden kendi de oturmuştu.

"Kahvaltıda yok yok," derken iştahla tabaklarda olan yiyeceklere baktım. Özenle hazırlandığı belli oluyordu. "Hangi gelin hazırladı sofrayı?"

"Elfida'yla ikimiz yaptık Marin yenge." dedi Zühre, o da Mert'in karşısına otururken kaçamak bir bakış yollayıp kıvrıcık tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Pişi bile var." dedim gözlerimin büyüdüğünü hissederken, uzanıp elime bir tane aldım. Kocaman bir ısırık aldım ve çiğnemeye başladım.

"Hiç sevmem sabah sabah hamur işi de hiç gitmiyor yenge." dedi Mert, elimdeki pişiye yüzünü buruşturarak baktı.

Kaşlarım havaya kalktığında, "Sevmez misin?" dedim şaşkınlıkla. Günün her öğünü pişi yiyebilirdim. Hamur işini seviyordum.

"Sevmem."

"Zühre yapmıştı kız o kadar uğraştı bari tadına baksaydın." dedi Elfida, onun konuşmasıyla birlikte bakışlarımı tekrar Mert'e çevirdiğimde yüzünün kızardığını fark ettim. Zühre, düşen suratıyla başını tabaktan kaldırmıyordu.

"Kıvrıcık sen mi yaptın?" dedi Mert, uzanıp ortadaki geniş tabaktan bir tane pişi aldı. "Severim aslında ben öylesine yengeme takıldım." Mert sevmediği belli olmasına rağmen Zühre yapmış diye pişiden afiyetle sesini çıkarmadan yemişti. Zühre'nin gülümsediğini görürken Mert biraz olsun rahatlamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan, hem benim tabağımı hem kendi tabağını doldururken bir yandan taze sıkılmış portakal suyunu yanıma bıraktı. "Canın başka bir şey çekiyor mu?"

"Sen hani ekşi dedin ya..." derken dilimde beliren ıslaklıkla yutkundum. Sabah yatakta rüya diye anlattığı şeyden bahsederken ekşi demişti ve o an canım erik çekmişti. "Canım nedense erik çekti, böyle ekşi ekşi tuza batırmalık."

"Yeğenlerimin canı erik mi çekti?" dedi Mert, çaprazımda oturduğu için söylediklerimi rahatlıkla duymuştu.

Zahir öne doğru atıldığında, "Nereden yeğenlerin oluyor oğlum senin, benim yeğenlerim onlar kapı gibi amcaları var arkalarında!" dedi sinirli bir tavırla.

"Sen sadece amcasın Zahir," dedi Mert, kendinden emin bir şekilde. "Ben hem amcayım hem dayıyım. İki yerdende giderim var." Bakışları Zühre'de durduğunda tekrar konuştu. "İnşallah yakında enişteleri de olurum."

"Enişteleri nereden oluyorsun Mert?" diye sorduğumda bazı şeylerin ateşlenmeye ihtiyacı vardı. "Çocuklarıma teyze mi getiriyorsun yoksa?"

"Halalarından aslında da..." derken Mert, oturduğu yerden ayağa kalktı. Bakışlarını Karan'dan uzak tutarken Karan'ın kasılan bedenini yanımda hissedebiliyordum. "Ben kalkayım en iyisi. Yengemin canı erik çekmiş gidip bir kasa alıp geleyim."

"Lan ben gideceğim!" dedi Zahir, ağızındaki lokmasıyla konuşurken daha yemeğe başlamadan kalkmak zorunda kalmıştı. Zahir yemek konusunda tam Barzan babama çekmişti.

"Senin aldığını yemezler oğlum benim aldığımı yerler." dedi Mert. Üzerine ceketini geçirdiğinde gitmek için hazırlanıyordu.

"Siktir lan şuradan." dedi Zahir, peçeteyle ağızını sildiğinde koşar adımlarla uzaklaştı ve yüksek arazi arabasının yanına doğru ilerledi. "İlk bulan kazansın hadi bakalım."

Karan'ın sandalyesinden kalktığını fark ettiğimde bakışlarım sağıma düşmüştü. "Nereye?" diye sordum.

"Geliyorum şimdi." dedi Karan, arkaya doğru ilerlediğinde taş evin içerisine girmişti. Kısa bir süre sonra geri geldiğinde tabağımın yanına yeşil erik dolu tabak bıraktı.

"Erik?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Karan, yanıma geçip oturdu. "Yeşil erik canın istemişti güzelim kahvaltıdan sonra yersin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ağzımın sulanması artarken kahvaltayı boşverdim. "Of hemen yiyeceğim. Tuz da alayım..." deyip masanın ortasında olan tuzluğa uzandım. Tabağımın kenarına döktüğümde erikten bir ısırik alıp iç tarafını tuza batırdım. "Ee Mert ve Zahir erik almaya gitti?" derken onların erik almaya gittiğini bir anlığına unutmıştım. "Evde var mıymış erik?"

"Evet vardı gece buzdolabına baktığımda görmüştüm." dedi Karan, kahvaltısına devam ederken konuştu.

"Boşu boşuna mı gitti bunlar?"

"Abi inanmıyorum sana!" dedi Zühre, kaşlarını çatarak abisine baktı. "Mert'e söylüyorum geri gelsin, kahvaltısını bile yapmadı!"

"Fıstığım madem amca olmak istiyorlar hak etmeleri lazım yok öyle bedavaya amca dayı olmak." dedi Karan ciddi bir tavırla. "Sakın bir şey deme bozuyoruz."

"Ama olmaz ki!" dedi Zühre.

"Biraz da onlar koşsun hep ben koşacak değilim ya, hem bu daha başlangıç şimdiden hazırlıklı olsunlar." diye devam ederken ona inanamayan gözlerle baktım. "Bakma öyle güzelim ye hadi sen."

"Bazen iyi bir adam mısın yoksa kötü müsün anlamaya çalışıyorum." dedim kısık bir sesle onun duyabileceği bir tonda konuştum. "Fena biri olduğun kesinde."

"Ne iyiyim, ne kötüyüm." dedi Karan, çayından bir yudum aldı. "Ama sana fena olduğum doğru."

Kahvaltımızı tamamen bitirip ben portakal suyumu içerken diğerleri çayından içiyordu. Telefon sesi sessizliğimizi bozarken Karan telefonunu çıkartıp aramayı yanıtladı. Dudakları güler gibi kenara kıvrılmış hemen kendini düzelmişti.

"Efendim Mert?" dedi düz bir ifadeyle.

"Sarı erik mi var oğlum?" derken kaşları çatılmış duruşunu değiştirmişti. "Kayısıdır o! Lan kayısının tuza batırıldığı nerede görülmüş? Yeşil erik işte can eriği. Aynen kap getir hemen yengene bir şeyler oluyor."

Beni kolunun altına alıp kendine çektiğinde parmakları yanağımı bulup hafifçe sıktı. "Ben ona destek oluyorum buradan. Aynen bulamazsanız haber salarım." dedi eğlenir bir halde konuştuğunda telefonu kapattı.

"Gelmediler hâlâ." dedi Elfida, gözü yolda kalırken Zahir için kahvaltı da yiyemediği için o da rahat gözüküyordu. Zühre'de aynı şekilde gözü yoldaydı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hadi canım!" dedi Zühre. Bakışlarını kısıp uzun yola bakarken eş zamanlı olarak asfaltı ağlatan bir lastik sesi yankılandı.

"Çiftliği tozu dumana kattılar." dedi Elfida, ikisi heyecanlı bir şekilde Zahir ve Mert'in son sürat yaptığı hız yarışını izliyorlardı. "Kaza yapmasalar bari."

Ahmet bey kapıyı son anda açtığına neredeyse ikisi de arabayla kırarak girecekti. İki tarafa açılan kapıyla son hız girdiklerinde ani fren yapıp durmuş, ikisi de birbirine bakarak araban inmişlerdi. Ellerinde birer kasa yeşil erikle gelirken neredeyse gitmelerinin üzerinden saatler olmuştu.

"Ben geldim önce." dedi Mert, soluk soluğa bir halde.

"Hayır, ben geldim." dedi Zahir, ondan hallice.

"İkinizde aynı anda geldiniz." dedi Karan, bir dalaşı önlediğinde Zahir ve Mert birbirine kötümser şekilde baktı.

"Bak yenge bunu taaa en iyi erik çiftliklerinden getiriyorlarmış çok tazeymiş satan amca iki saat dil döktü sadece bundan yemen lazımmiş." dedi Zahir, bir kasa eriği kucağına uzattı.

"Palavra." dedi Mert, hızlıca. "Bunu özel yetiştirmişler yengelerin güzeli, tek tek hepsini temizlettirdim."

"Bu kadarına gerek yoktu..." dedim, mahcup bir ifadeyle. İki kasadan da birer tane aldığım da canım artık istemediği için elimde tuttum. "Çok almışsınız. İkinize de çok teşekkür ederim iyi ki varsınız."

"Yeğenlerime anlatacağım en çok beni sevecekler." dedi Zahir, kendinden emin bir halde.

"Yürü git lan, seni gördükleri zaman ağlayacakları kesin. Kız olursa kesin ilk aşkı babasından önce ben olacağım." dedi Mert.

"Sizin dalaşınızı mı dinleyeceğiz?" dedi Karan, sert bir tavırla. "Sidik mi yarıştıyorsunuz?"

"Hanımefendiler, Sanaç Valacan'ınız geldi, ee bi' hoş geldin dersiniz artık?" diyen kişiyle birlikte hepimizin bakışları arkamıza düştüğünde, yeni tanışmış olduğum Karan'ın eski arkadaşlarından Sanaç'ı gördüm. Aynı arabalarla içeriye girdiklerini bile Mert ve Zahir'in girmiş olduğu dalaştan fark etmemiştik. Sanaç gözündeki gözlüğü çıkarttı ve çarpık bir gülümsemeyle baktı.

"Sanaç?" dedi Karan, oturduğu yerden ayağa kalktı. Dostane bir tavırla sarıldığında, "Kardeşim nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, Karan'ım Milan'ım." dedi Sanaç. "Senin nasıl olduğumu sormuyorum, deniz kızı yanında olduğuna göre iyisindir."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Selam, tek yengemiz." dedi Sanaç, benimle de selamlaştığında ona sarıldım. Gözlerinin açık cam mavisi olduğunu fark ederken, Zahir kadar olmasa da hafif kıvır kıvır olan saçları vardı.

"Hoş geldin, Sanaç."

"Hayırdır haberim yoktu geleceğinden?" dedi Karan. Sanaç herkesle selamlaştığında karşımıza geçmişti.

"Sürpriz yapmayı severim." dedi Sanaç, üzerindeki takım elbisesini düzelttiğinde koltuğa geçip oturdu. "Buralardaydım geçerken bir uğrayayım dedim."

"Bronz nerede?" diye sordu Karan.

"İşleri var, biterse katılacak." derken bakışları Mert de durmuştu. "Mert, erik gibisin maşallah kütür kütür." dedi ve onun elinde duran kasa eriğe uzanıp kendi kucağına aldı. "Benim için mi aldın kardeşim hiç gerek yoktu."

"Zahir," dedi Elfida, sıkıldığı yüzünden belli oluyordu. "Ata binelim mi?"

"Evet, Zahir geçelim bence de." dedi Zühre, ona katılarak. "Tarçın'a bakayım ben de. İsterse Mert de gelsin."

"Buyur, başımın tatlı belası?" dedi Sanaç, telefonla konuştuğunu fark ederken kucağındaki bir kasa eriği yere indirdi ve oturduğu yerden kalktı. "Telefonu kapalıysa ulaşamazsın ona," dedi sakın bir tonda. "Açtığında dönüş yapar sana."

"Hayır sakın yapma!" derken sesi oldukça yüksek çıkmıştı. "His!" diye kızarcasına konuştu. "Kızım bak adamı sen ilk uçakla oraya mı getirmek istiyorsun? Uzak dur onun kızından, canını sıkacak bir şeyler yapma."

"Kim o?" dedim, bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde meraklı bir ifadeyle baktım. Aynı şeyi Bronz içinde söylemişti ve başlarının tatlı belasını merak etmişim.

"Bilmiyorum güzelim." dedi Karan. "Gel biz de İnci ve Asil'in yanına gidelim." Ona kafamı salladığımda ağıla doğru ilerlemeye başlamıştık. Sanaç arkamızda tek kalırken hararetli bir şekilde telefon konuşmaya devam etmişti. Bronz ve Sanaç'ın mafya olduğunu bilmek ve bir zamanlar kocamında onlar gibi olduğunu bilmek değişik hissettiriyordu.

"İnci..." dedim, ağıla girer girmez bembeyaz okyanusta parlayan inci gibi duran atımın yanına ilerledim. "Güzel kızım benim." derken İnci rahatsız olduğunu belli eden bir ses çıkarmış ona dokunmama izin vermemişti. Beni yabancıladığını düşünerek tekrar yaklaştığımda yine izin vermemişti. Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde, "İnci'nin neyi var Karan?" diye sordum endişe içerisinde.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Baksana çok kötü duruyor geldiğimizden beri bir garip." Karan yanıma gelip İnci'ye bakarken o da tuhafılık olduğunu sezmişti. Birkaç kere daha uysallaştırmaya çalışmış ama İnci daha çok ters tepmişti.

"Ahmet dayı!" diye seslendi Karan.

Ahmet bey koşar adımlarla geldiğinde, "Buyur, Karan ağam." dedi.

"Veteriner en son ne zaman geldi?"

"Geçen hafta çarşamba."

"İnci'yi diğerlerinden ayırsana, acil olarak da veteriner alın gelin."

"Tabii ağam emrin olur."

"Bir şeyi mi var?" diye sorduğumda niye ayırmak istediğini anlamamıştım.

"Bilmiyorum emin olamadığım içinde en azından diğerlerinden ayrı dursa daha iyi olacak. Rahatsız gibi duruyor, biz gelince geriye çekildi dokundurmuyor kendisine." dedi Karan.

"Asil..." dedim, İnci'den alamadığım sevgiyi almak için Karan'ın atının yanına yaklaştım. O daha uysal dururken benim yaklaşmamla başını sertçe kaldırmıştı. Kayışından tutup kendime çekerken elimi başının üst kısmına koydum. "Sen simsiyahsın ya adın eti karam olsun mu?"

"Karan..." dedim, yanımda belirdiğinde bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Ata binsem ne olur ki? Baksana herkes ne güzel biniyor."

"Hayır doktor binmeni tavsiye etmedi." dedi, net bir şekilde.

"Binip te at yarışı mı yapacağım, biraz böyle kıyıdan kıyıdan binmek sürmek istiyorum." dedim masum bir ifadeyle istekli halde gözlerinin içine baktım. Asil'in kişnemesiyle birlikte geriye çekildiğimde kocamın arkasına korkuyla geçtim. Atların ani tepki vermesine gelemiyordum.

"Asi oğlum benim," dedi Karan, atını tuttuğunda kendine doğru çevirdi. Yellerini okşadığında sakinleştirmeye çalıştı. "Bak korkutma benim karımı bozuşuruz yoksa, Asil."

"Şşşşş!" dedi Karan, ne yaparsa yapsın Asil daha çok hırçınlaşıyordu. Geri geri adımlar atarken atın çiti kırıp aşacağından korktum. "Yavaş oğlum yavaş."

"Marin sen ağılın dışına çık hemen." dedi Karan, bakışları beni bulduğunda dışarıyı işaret etti. Korkuyla öylece dururken kalbim ağzımda atıyordu. Atı iri cüssesiyle diğerlerinden daha büyükken hırçınlaşınca daha korkutucu oluyordu. "Çık güzelim kayışını koparacak şimdi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Atın bakışları tek bir noktadayken şahlanıp durmasıyla bakışlarımı onun baktığı yere çevirdim. Ahmet beyin İnci'yi çıkarttığını görünce kaşlarım havaya kalkmıştı. "Dur dur Ahmet bey durun!" dedim hızlıca. "İnci gidiyor diye hırçınlaştı, İnci'yi götürmeyin durun." dediğimde Ahmet bey benim konuşmamla durmuş İnci'yi bırakmıştı. Asil aniden sakinleştiğinde kendi tarafında durdu. "Bak sakinleşti, ayrılacaklar diye huysuzlaştı."

"Aynı sahibi." dedim, bakışlarımın hedefi Karan'ken mırıldandım. "Başta aynı yerden kalmam diye asileşiyordu şimdi ayrılacağız diye asileşiyor."

"Ayırmamız lazım bunları." dedi Karan. "İnci'nin hastalığı varsa hepsini etkileyecek. Rüzgar ve Tarçın'a binmişler, babaminkini sen al Ahmet dayı. Ben Asil'i dışarıya çıkartırım."

"Abi," dedi Zahir koşturarak ağılın içerisine girdi. Atını hızlıca içeriye bıraktığında çevik bir hareketle kendini aşağıya atmıştı.

Karan atının yanından uzaklaştığında, "Ne oldu Zahir?" dedi.

"Berivan ablam," dedi nefes nefese bir halde. Birkaç saniye sonra kendine geldiğinde dudaklarını araladı. "Doğuma girmiş, Hilal bebek geliyor."

"Hadi canım, yeğenim geliyor mu?" derken harelerim heyecanla genişlemişti. Berivan'ın bu aralar doğuracağı belliydi henüz tam tarih verilmemişti ama hastaneye yatışı yapılacaktı. Demek ki yeğenim daha fazla dayanamayıp erken gelmişti.

"Evet, biz hastaneye geçiyoruz. Siz de gelin arkamızdan hastanede görüşürüz." dedi Zahir, ağıldan çıkmadan önce konuştu.

"Karan yeğenimiz doğacak!" derken heyecan içerisinde mırıldandım. "Kime benziyor acaba? Kız halaya benzermiş, bana mı benziyor ki? Başka halası yok mecburen bana benzeyecek!"

"Gidelim görelim sevgilim. Sana benzerse dayısı olarak işim var demektir." dedi Karan, sitemkar bir tavırla. Çiftlikten çıkıp hastaneye gittiğimizde zaman geçmek bilmemişti. O kadar çok heyecanlanmışım ki sanki ben doğuruyordum. Hastanenin otoparkına arabayı park edip yukarıya çıkarken daha dayanılmaz oluyordu. Yeğenimle tanışmak için sabırsızlanıyordum.

"Baba..." dedim, bize söyledikleri odanın kapısında herkesi görünce kalabalığa şaşırmadan edememişim. Tanıdık olarak ilk babamı gördüğümde ona doğru konuştum. "Berivan nasıl doğum yaptı mı?"

"Evet kızım, içerideler." dedi babam mutlu bir ifadeyle bana baktı. Gözlerinin içi gülüyordu. "Kalabalık olmasın diye içeriye sırayla girdik, siz de geçin sizi bekliyordu bir tek siz kaldınız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ona kafa sallayıp Karan'la birlikte odanın içine girdiğimizde Berivan'ı yatakta kucağında yeğenimi görmüştüm. Abimi görüp sarıldığımda, "Ya çok mutlu oldum, keşke önceden haber verseydiniz anca gelebildik abi." dedim sıcak bir tavırla.

"Çok küçük..." dedi Karan, hayran bir şekilde kardeşinin kucağına bakarken uzanıp Berivan'ın alnından öptü. "Elim kadar bir şey bu."

"Karan bizimkilerde böyle mi olacak?" dedim, onların bu haline bakarken yanına geçip oturdum.

"Ben bunu kucağıma alsam elimde kaybolur, çok ufak." dedi Karan, gözlerinde korku gördüğümde çekingen bir tavırla duruyordu.

"Berivan," dedim ona bebeğe dikkat edip sarıldığımda bebeği öpüp öpmemek arasında gidip gelmiş ne kadar kendimizi dezenfekte etmekte vazgeçmişim. "Güzel anne... miniğimiz hoş gelmiş."

"Baksanıza nasıl uyuyor." dedi Berivan, yüzündeki sıcak gülümsemeye Hilal'i işaret etti. "Karnı da doyunca hemen uyudu."

"Fıstığım," dedi Karan, kardeşini tekrar öptüğünde elinin tersiyle yeğenin saçını okşadı. "Dayısının minik fıstığı."

"Kucağına alsana abi." dedi Berivan, Hilal'i ona uzattığında Karan hızla geri çekilmişti.

"Çok küçük, Berivan tutamam ben onu."

"Bakma öyle, benim gibi kollarını yap. Kucağına vereceğim. Bebeğim dayısıyla tanışsın." dedi ona güven vermek istercesine. Karan kollarının onun gibi yaptığında Berivan yavaşça kollarının arasına bırakıp bebeğin başını desteklemişti.

"Ufaklık," diye mırıldanırken Hilal farklı kucakta olmasıyla kıpırdadı. "Yüzünü bana sürtüyor gömleğimi mi beğendin, Hilal? Halanda çok beğeniyor aynı onun gibisin." dedi Karan, gülümseyen bir suratla.

"Kokun hoşuna gitti sanırım." dedim ikisinin yanına geçtiğinde Karan'a hayran bir şekilde baktım. Kollarının arasındaki bebeğe o kadar naif davranıyordu ki, bakışları bile çok yumuşaktı. Bana bebeğimiz olursa sana baktığım gibi bakarım demişti.

Hayır, şimdi anladığım bir şey varsa bana baktığından çok iyi bakardı.

"Çok güzel duruyorsunuz sevgilim," derken sesim hayran hayran çıkmıştı. "Bizimde böyle bir tablomuz olsun. Kucağında bizim bebeklerimiz babalarının hoş kokusuyla uyusunlar."

Karan benim kucağıma Hilal'i yavaşça bıraktığında, Hilal hafifçe gözlerini açtı geri kapattı.

"Seni yerim ben, sen ne kadar küçüksün öyle." dedim kucağımdaki saf sıcaklık içimi

Özge Naz - Düşler Ağdı

kaynatmıştı. Burnumda dolan koku cennetin kokusuydu. Parmağımı çenesine sürttüğümde Hilal bebek elimi tutmuştu. "Elimi nasıl tutuyor, Karan baksana şuna... elimi mi emeceksin sen."

"Hilal fistiğim ısır halanın elini." dedi Karan, komut vermişti daha birkaç saatlik bebeğe.

"Karan!" dedim uyarır bir tonda kısık çıkan sesimle. "Hilal daha bir günlük bile değil! Dişi bile yok!" derken kucağımda hafifçe salladım. O kadar hafifti ki, ona rağmen yavaş davranıyordum. "Seni ağlamadan annene geri vereyim ben, dayınla bakamayacağız sana."

"Çok güzel bir hismiş." dedim, odadan çıkmış herkesle konuşmuş arabamıza doğru ilerliyorduk. Saatler boyunca yanında durup bebeği yeni doğan ünitesindeyken bile yalnız bırakmamıştık. "Kucağımdaki o hali yüzümü gülümsetiyor. O kadar güzel kokuyor ki..."

"Üstelik bizim bir değil iki tane olacak." dedim heyecanla.

"Bebeklerimin güzel annesi." dedi Karan, beni kendine çektiğinde saçlarımın üzerinden öptü.

"Karan!" dedim, gördüğüm manzara dudaklarımın uçuklamasına neden olurken midemin altüst olduğunu hissettim. "Araban..." dediğim sırada etrafımda dönerken olduğum yerde kalakalmıştım. "Karan arabanın o hali ne?"

"Sikeyim," diye küfür savurdu Karan. Önüme geçip manzaramı kapattığında bakmamı engelledi. "Bakma o tarafa bir şey yok."

"Gördüklerim-"

"Bir şey görmedin." dedi sert bir tavrıyla.

"Gördüm..." diye mırıldandığımda neredeyse bayılacak gibi olmuş, yer ayağımın altından kaymıştı. Sönmez aşiretinin hediyesidir, yazılı kocaman bir notla arabanın üzerinde iki tane oyuncak bebek kanlarla kaplı kurşunlanmış halde duruyordu. "Gördüğüm şey geleceğimiz olmasın, buna dayanmam lütfen olmasın, Karan. Ne yapıyorsan yap buna engel ol bebeklerimize bir şey olsun istemiyorum buna dayanmam."

﴿ BÖLÜM 77 ﴾

77. BÖLÜM “İKİ BEBEK”

Arabanın ön kısmı tamamen kanlarla kaplıydı, aşağıya doğru kan süzülüyor. Yeni yapıldığı belli oluyordu. Kan dondurucu bir görüntüydü. İki bebek ise vücutları delik deşik bir halde el ele tutuşmuşlardı. Elim istemsizce karnıma gittiğinde içimde can bulan bebeklerimin varlığının üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

"Sil o gördüklerini düşüncelerini kirletmesine sakın izin verme," dedi Karan, sesi emir veren bir tondayken sertçe konuştu. "Görmedin, hiçbir şey görmedin. O gördüğün her neyse gerçekleşmeyecek."

"Gördüğüm şeyi nasıl silebilirim?" diye terslediğimde kan beynime sıçramış gibiydi. Vücutum zangır zangır titriyordu. Elim ayağım gördüklerim karşısında uyumuş, buz kesmişti. "Gözlerimin önünden gitmiyor... Kanlı bebekler."

Karan beni kendine çevirdiğinde yüzümü avuçlayıp kendi bedenine yasladı. Parmakları beni sarmaya başladığında onun bütün dikkati arabasındaydı. "Sana bakma diyorum!" dedi sertliği azalmayan sesiyle bağırduğunda, manzarayı görmemi engelledi. "Bakmayacaksın o tarafa."

"Yürü," dedi, parmaklarını belime doladığında kendiyile beraber yürütmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Yere adeta çivilenmişim, adım atmaya mecalim kalmamıştı. "Yürü Marin!" derken yavaşça çekiştirdi beni.

"Yapamam," dedim kısık çıkan sesimle, gözlerimden yaşlar akmaya başladığında onun üzerindeki gömleğini ıslanıyordu. Sicim sicim akan yaşlarla kafamı iki yana salladım. "Bu sefer gerçekten yapamam." derken bunun gerçekleşecek olma ihtimali beni içten içe kahrediyordu. "İki canın vebalini hiçbirimiz ödeyemeyiz Karan."

Yüzüm ona gömülü bir halde durduğu için sesim boğuk çıkıyordu. "Çok küçükler..." diye mırıldadığım sırada sırtım sert bir şeye yaslanmıştı. Büyük ihtimalle otoparkın kolonlarına yaslanmış olmalıydı. "Daha tam oluşmadılar bile. Onları kucağıma alamadan, kokularını içime çekmeden kaybetmeye dayanamam ben o kadar güçlü birisi değilim can kaybetmeye dayanamam."

"Şşşş," dedi uyarır bir tonda. "Bir şey olduğu yok, Marin." diye devam ederken parmakları saçlarımın üzerinde geziyordu. Bedenimi kuru bir soğukluk kapladığında titremelerim daha çok artmıştı. Hıçkırıklarım dudaklarımın arasında sessizleşiyordu. "Hiçbir şey olmayacak. Gerçekten güzelim hiçbir şey olmayacak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Titriyorsun..." dedi, bedenim derin dondurucuna hapsedilmiş gibi titrerken kendimi durduramıyordum. "Sakin ol." dedi Karan, kelimelerinin aksine sakın çıkmayan sesinde endişe vardı. "Şaka yapıyorlar sadece. Dalga geçiyorlar tamam mı?"

Gözlerimden yaşlar hızlıca boşalırken hıçkırıklara boğularak ağlamaya devam ettim. O görüntü o kadar berbattı ki, iliklerime kadar korkuyla dolup taşmıştım. Zihnimi işgal eden bütün düşüncelerim kanlanmış, lekelenmiştim. Zihnimde geleceğime dair tek bir aydınlık nokta yoktu.

"Bana bak bebeğim." diye yumuşak sesiyle birlikte iri parmakları yüzümü avuçladı. Kafamı gömülü olan bedeninden ayırmaya çalıştı. "Gözlerimin içine bak hadi." Yüzüme kenetlenen parmaklarıyla beyaz gömleğini gören bakışlarımı elaya vurgun gözlerine dikti.

"Hayır," dedim keskin bir dille. "Hayır, Karan." Başımı iki yana salladığımda bedenimdeki ürperti beni terk etmiyordu. Tam aksine daha çok sarıyordu. "Şaka değil, kimse şaka yapmıyor. Üzerinde Sönmez aşireti yazıyor onların işi, o videodaki adamın işi. Hediye işte. Hediyesini göndermiş."

"Hediye göndereceğini söylemişti, hediyesini göndermiş." diye fısıldadığımda nefes almakta zorluk çekiyordum. Şirkette sunumdaki meseleyi atlatamadan bir de üstüne bu gelmesi beni çok kötü yapmıştı. Aylardır alıştığım ilaçların yokluğunda bütün duyguları en üst seviyede yapıyordum. Üzerine bir de hamilelik gelince bütün dengem altüst olmuştu.

"Sönmez aşiretinde bana karşı olan kim varsa hiçbirinin gözyaşına bakmadan sileceğim." dedi Karan, kendinden emin bir şekilde gözlerimin içine bakarak konuştu. O manzarayı görmek en az benim kadar onu da mahvetmişti. O daha soğukkanlı durmaya çalışıyor beni iyice paniğe sokmak istemiyordu. "Şu an titremene, böyle ağlamana neden olan kim varsa yok edeceğim duydun mu?"

"Bitmeyecek bu..." diye mırıldandığımda sesim ağlamaktan dolayı boğuk ve pürüzlü çıkmıştı. Daha dakikalar önce yeni doğmuş yeğenimin yanında gülen bir halde, geleceğime dair hayaller kurarken şimdi o hayallerim dakika geçmeden zelzeleye uğramıştı. "Seni onların yüzünden neredeyse patlamada kaybediyordum gidiyordun benden, üç hafta boyunca Allah'ın her günü dua ettim. Seni kaç kere daha kaybetme raddesine geleceğim Karan?"

Gözlerim, gözlerine kenetlendiği sırada, "Birbirimizi daha kaç kere kaybedeceğiz?" diye sorduğumda kalbimde yoğun bir ağrı baş gösterdi.

"Beni kaybetmeyeceksin." dedi güçlü bir sesle. Baş parmağı gözümün altlarında gezerken yaşlarımı eliyle sildi. "Kılımıza dahi zarar gelmeyecek."

"Kurtulamayacağız." dedim, umutsuz bir tavırla. Umudum sunumda videoda çıkan adamla birlikte yok olmuştu. Bebek haberini alınca bize ulaşmışlardı. Bunca zaman sessiz olmalarının acısını bir bir çıkartacaklardı. "Tam bitti her şeyden kurtulduk derken yine yakamıza yapıştılar. Ben ne seni, ne de senden olan bebeklerimi kaybetmek istemiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Böyle küçük şeylerle uğraşrlar anca. Bizi korkutmaya çalışıyorlar göz dağı vermek istiyorlar." dedi Karan, alnında derin bir çukur oluşturacak kadar çatmıştı kaşlarını. "Karşılardakinin ben olduğunu unutuyorlar ama."

"Telaş yapma bebeğim." dedi sakın tutmaya çalıştığı sesiyle. Beni yasladığı yerden ayırdığında ellerini belime terkar yerleştirdi. "Hadi gidelim, uzaklaşalım."

"Halim yok," diye yanıtladım güçsüz bir sesle. Başımı yere eğdiğim sırada saçlarım aşağıya doğru süzldü. Kulağımın arkasına saçlarımı sıkıştırdığımda göğüs kafesimin üzerindeki baskının azalmasını bekledim.

"Bana bak." dedi Karan, elini çeneme yerleştirdiğinde yerde olan bakışlarımı kendine doğru tırmandırdı. Yumuşak dokunuşuyla bakışlarımı yerden çevirip kafamı kaldırdım.

"Bizi büyük ihtimalle şu an izliyorlar." derken bedenimi üsetecek kadar ses tonu soğuk çıkıyordu. Onunla çoğu konuda aynı duyguları yaşasamda hiçbir zaman onun kadar ifadesiz duramıyordum. Karşımda çelikten bir surat vardı. "Soğukkanlı olalım tamam mı? İstediklerini vermeyelim güzelim. Hiçbir şey olmamış gibi davranalım, amaçlarına ulaşmasınlar."

"Hiçbir şey yapmak istemiyorum!" diye bağırdım. İçimde kaynayan öfkeyle iyiymiş gibi davranmak istemiyordum. Kötü bir haldeydim. Hem de çok kötü.

"Sakin ol,"

"Karan ağam..." diyen Emrullah'ın sesini işittim. Biraz ötemizde çekingen bir tavırla duruyordu. Başımı yere eğmişken Karan'ın konuşmasıyla kafasını kaldırdı.

"Nerdesiniz siz Emrullah?" dedi Karan, az öncekine nazaran sesi daha sert çıkarken gözlerinden adeta alev çıkıyordu.

"Yukarı da güvenliği sağlıyordum ağam." dedi Emrullah, olaylardan bihaber olduğu yüzünden belli oluyordu. Büyük ihtimalle araba çıkmadığı için merak edip gelmiş olmalıydı.

"Biz yukarıda mıyız Emrullah?" dediğinde bütün sinirini Emrullah'tan çıkaracak gibiydi.

"Yakarım oğlum hepinizi! Tek bir hataya bile yer yok demedim mi ben?"

Emrullah tam bir şey demek için ağzını açacağı sırada, "Arkanı dön de arabanın haline bak," dedi Karan, tek bir kelime dahi etmesine izin vermeden tekrar kendisi konuştu. "Bunlar olurken siz neredesiniz? Hadi sen yukarıdasın da o kadar adamdan biri bunu nasıl görmez?"

"Ağam ben—"

"Karan abi?" dedi Vedat, koşa koşa yanımıza geldiğinde telaşlı bir halde konuştu. "Gelebilir miyim?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan, öfke saçan bakışlarını Emrullah'tan çekip Vedat'a çevirdi. "Ne var, Vedat?" dedi sert bir tavırla. Vedat bildiği kadarıyla Karan'ın korumalarından biriydi, uzak mesafeden kendine ait ekibiyle çok içe girmeden etrafın güvenliğini sağlıyordu.

"Abi, burayı koruyan on adamı bayıltmışlar." dedi Vedat, biraz daha yaklaştığında ses tonunu alçattı. "Bunları her kim yapıyorsa başından beri izliyor olmalı kimseye gözükmekten koruyun demiştiniz gizli korumaları bile bayıltmışlar."

"Nasıl lan?" dedi Karan, şaşkın bir tavırla bunu beklediği belliydi. Hesaba katmadığı şeyler olmuştu ve bunu hem şaşırtırken hem de fazlasıyla sinirlendirmişti. "Nasıl olur böyle bir şey? Bana şimdi mi söylüyorsunuz oğlum siz?"

"Kafasına darbe alanlardan biri ayılmış abi, onun sayesinde öğrendik biz de." dedi Vedat, yüzünde yer edinen ifadesi iyi değilken Karan'ın ağzından çıkacak kelimeler onu korkutuyordu.

Karan beni tamamen bıraktığında yüzünü elinin arasına aldı ve sinirli bir tavırla sıvazladı. Parmaklarını saçlarının arasına daldırduğunda sakın olmaya çalışıyordu. Karşısındaki iki adama öldürecek gibi bakarken bakışları kısa bir anlığına bana düştü. Varlığım onu engellerken aklından her ne geçiyorsa daha sonraya bıraktı.

"Araçları hazırlayın çiftliğe konvoy yapın." dedi, soğuk bir ifadeyle konuştu.

"Emrin olur Karan abi." dedi Vedat. Emrullah ile ikisi yanımızdan koşar adımlarla ayrılırken çevremizi bir anda siyah takım elbiseli adamlar sarmış, eş zamanlı olarak passat marka araçlar dizilmişti.

Nefes alışverişlerim tamamen düzensiz hale büründüğünde, kaşlarımı çatmış soluğumda idam eden nefesleri ciğerlerime doldurmaya çalıştım. Başım dönmeye başladığında bedenimde yer edinen kuru soğukluk varlığını tekrar tekrar hissettirdi. Yer, ayağımın altından adeta kayıyordu.

"Karan..." diye fısıldadığımda sesimin çıktığından emin bile değildim. Gözlerimin kararmasıyla etrafımda yoğun siyah noktalar belirirken bir elimle başımı tuttum. Diğer elim tutunacak yer bulamamıştı. "Ben iyi değilim."

"Dur, dur sevgilim." dedi Karan, ifadesizliği sıyırdığı sesinde endişe elle tutulur değerdeydi. Gözlerimin önünü göremezken bedenimin onun tarafından tutulmasıyla kendimi ona teslim ettim. "Tutuyorum ben seni."

"Başım." dedim, midem yaşadıklarımın etkisinde bulanırken başımda ona ayak uydurmuş hissettiğim sallantıdan nasibini almıştı. "Dönüyor..."

"Şşşş," dediğinde Karan beni sarsmaya başladı. Bedenimi bedenine yaslarken ayaklarımın hakimiyetini kaybetmişim. Kucaklandığımı, havalanmamla anlarken vücudumda dolaşan kanın basıncında sesler boğuklaşmaya başlamıştı. "Benimle kal, benimle kal Marin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin!" Elaya vurgun gözleri gördüğüm son şey olurken başım geriye düşmüştü. Göz kapaklarım ağırlaşıp kapandığında hareket halimde olduğumu anlayabiliyordum. "Hayır hayır kapatma gözlerini. Bak bana güzelim aç hadi gözlerini."

"Cevap ver bana." Kollarımı onun boynuna dolamak istemiş ama yapamamıştım. Karanlığa tamamen gömüldüğümde feryat edercesine çıkan sesi kulağımı dağladı. "Marin!"

Ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi uyku halinden sıyrıldığım için hızlıca açtığımda, olduğum yerde sıçramadan edememiştim. Bedenime dokunan ellerle birlikte bakışlarımı baskı hissettiğim yere çevirirken kalp atışlarım hızlanmıştı.

Kötü bir kabus görmemle birlikte, kendimi zoraki bir şekilde uyandırmaya çalışmış en sonunda uyanmıştım. Uyumanın vermiş olduğu etkiyle birlikte tenimin üzerinde ıslaklık varken terlediğim için kendimi hiç rahat hissetmiyordum.

"Benim," dedi tok sesiyle, bedenimi saran kolların sahibi. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde tanıdık bir yüz görmemle birlikte kasılan bedenim aniden gevşemişti. "Korkma." derken beni kendine iyice çekerken şakağıma dudaklarını bastırdı. Yüzümdeki korku ifadesi onun sıcak sesiyle birlikte silinip giderken, kalp atışlarım normal hızına dönmüştü.

"Benim güzel bebeğim." dedi Karan, dudakları şakağımdan aşağıya yavaş bir hareketle inerken elleri karnımda dolanmış bir halde duruyordu. Yanağımdan öptüğünde hafifçe geriye çekildi. "Bebeklerim."

"Karan..."

"Söyle sevgilim."

Titrek bakışlarımı bulduğumuz odanın içerisinde gezdirirken en son ne olduğunu, nerede olduğumu bir anda anımsayamamıştım. "Nerdeyim ben?"

"Kucağımdasın," dedi bedenimi saran kollarını gevşetmeden parmakları karnımda karış karış gezdi. "En sevdiğin yerdesin." derken onun sıcaklığını rahatlıkla hissedebiliyordum. "Hastanedeyiz şimdi."

"Kendine geldin sonunda." diye devam ettiğinde gördüğüm rüyanın etkisinden çıkabilmiş değildim. Doktor zihnimin bana sürekli olarak oyun oynayacağını vücudumun alıştığı psikolojik haplardan dolayı bilinç altımın sağlıklı olmayacağını söylemişti.

"Ne oldu bana?" diye sordum. En son Hilal bebeği görmek için hastaneye geldiğimizi hatırlıyordum. Sonrasında arabanın üstü kanlarla kaplı, Sönmez aşiretinden gelen hediye

Özge Naz – Düşler Ağdı

olduğunu belirten notla birlikte iki oyuncak bebek vardı. Bu kısmın rüya olduğunu sanmak istiyordum ama değildi.

"Bayıldın." dedi Karan, bedeninin kasıldığını hissederken onunla aynı yatakta uzanıyordum. Karan sırtını yatağın başlığına yaslamış, beni kucağına almış bir haldeydi. "Tansiyonun baya düşmüş."

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sorduğunda kafasını kaldırıp bana baktığında yalan söyleyip söylemediğime emin olmak istercesine ifademi dikkatle inceledi.

"Biraz yorgun hissediyorum sevgilim." dediğimde yaşadıklarımın ya da yaşayacaklarımın ağırlığında omuzlarıma bindirilen yükü kendimi tükenmiş hissediyordum.

"Alacağım senin bütün yorgunluğunu." dediğinde sesindeki ilgi kalbimi titretmeye yetiyordu.

"Daha iyi hissedeceksin."

Ona daha çok sokulduğumda hissettiğim rahatlıkla birlikte buradan hiç ayrılmak istememiştim.

"Ağrın sızın var mı peki bebeğim?"

"Her tarafım uyuşmuş gibi." derken elimin üzerindeki bandajla birlikte serum takıldığını fark etmiştim. Gözlerimi açana kadar serum bitmiş olmalıydı ki sadece beyaz bandajı kalmıştı.

"Çok korkuttun beni." dedi Karan, endişelendiği sesinden bile belli olurken gözlerini odağıma aldım ve bedenimi ona doğru çevirdim. "Senin bu bayımlarını ne yapacağız biz?" diye devam ettiğinde hafifçe kaşlarını çattı. "Her seferinde ne kadar korkuyorum haberin var mı?"

Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "Bir dahakine haber veririm Karan, kendini hazırlarsın." dediğimde dudaklarım alayla kenara kıvrılmıştı. "Ya güldürmesene!"

"Gül sen gül," dedi yüz ifadesi yumuşadığında gülüşümü görmesiyle birlikte rahatlamış gibiydi. "Sen hep gül Marin'im."

"Bebeklerimiz nasıl?" dedim merakla, elimi karnıma yerleştirdiğimde onunla birlikte karnımda dolaşmaya başladım. Gözümü açtığım ilk an ne olduğunu anlamakla geçirdiğim için en önemli varlıklarımı sormayı yeni akıl edebilmiştim. "Onlara bir şey olmuş mudur?"

"Olmadı, sen de onlarda iyisiniz. Daha iyi olacaksınız." dedi Karan, yaşadıklarının üzerine bir de baba olması eklenince hepsinin altından kolayca kalkacak gibi değildi. "İyi edeceğim sizi, iyi olacaksınız. Ne olursa olsun yaşatacağım, yaşayacaksınız ben de sizin için yaşayacağım. Size bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bunu düşünme tamam mı?"

Hiçbir sorunu bitmezken her geçen gün birisi daha ekleniyordu. Kafasındaki sorunları azaltmak asıl meseleye odaklanmak için yer altı dünyasındaki yerini devretmiş, ağalık ve töreyi baş köşeye almaya çalışmıştı. Olan düzeni iyileştirmesini istemeyen kesimlerin başında Sönmez aşireti

Özge Naz – Düşler Ağdı

geliyordu. Karan, Aytekin Sönmez'in bir aşireti olmadığını söylemesine rağmen yine de Aytekin'i sahipsiz bırakmayan akrabaları çoktu.

"Doktor uyandığında bilgi verin demişti," dedi Karan, benim sessizliğe gömülüp derin düşüncelerime dalmamla birlikte beni kendinden ayırdı. "Seslenip geliyorum şimdi."

"Dur," dedim hızlıca, onun gitmesine izin vermeyip kollarımı bedenine doladım. Hoş kokusu burnuma dolduğunda hastanenin ağır ilaç kokusundan uzaklaştım. "Gitme, Karan."

Çenemi kaldırıp bakışlarımı gözlerine diktiğimde, "Biraz daha böyle kalabilir miyiz?" diye sordum.

"Kalalım. Sonsuza kadar kalalım." dediğinde uzanıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Hep kalalım."

"Bir daha böyle kalamayacakmışız gibi hissediyorum." diye mırıldandığımda ona doladığım ellerimi göğsüne çıkardım. Gördüğüm rüyaların etkisinden mi yoksa, yaşayabilme ihtimalimin olduğu gerçeklerden mi bilmiyorum ama onunla olan her anımın tadını çıkarmak istiyordum. "Sen, ben, bebeklerimiz..."

"Aynı anda olamayacakmışız gibi." derken boğazımda çözülmesi gereken zor bir düğüm oluştu.

"O nasıl laf öyle Marin?" derken sesi sert çıkmış, kaşları çatılmıştı. "Sakın bir daha böyle bir şey söyleme, böyle bir şey sakın düşünme." diye eklediğinde olabilecek ihtimalleri zihnime doldurmadan silmemi istiyordu. "Kalacağız. Şimdilik sen taşıyorsun bebeklerimizi. Doğduktan sonra ben taşıyacağım. Beraber taşıyacağız."

"Keşke zamanı ileriye alabilsek de sağlıklı bir şekilde kucağımıza alabilsek." dedim, bir an önce onları kucağıma almak istiyor, kokularında babalarında bulduğum gibi huzur bulmak istiyordum.

"Zamanı ileriye alamayız ama onları sağlıklı kucağımıza almak için her şeyi yaparım." dediğinde sözleri yemin edercesine çıkıyordu. "Kötü şeyler düşünme, niye kötü şeyler düşünüyorsun bebeğim?"

"Arabaya yapılanı görmedin mi?" dedim o anın kabuslarımdan biri olmasını o kadar çok dilemişim ki, gerçek kabusu yaşamıştım.

"İki kanlı bebek..." diye mırıldandığımda zihnimden o görüntüleri kolay kolay silemeyecektim. İstemediğim anıları sonsuza kadar unutabilme gibi bir yeteneğim varken arabanın o haki gözlerimin önünden gitmiyordu. "El ele tutuşuyorlardı, öldürülmüş süsü verilmişti. Oyuncak bebeklerdi, bir insan nasıl olurda oyuncak bebeğe böyle bir şey yapabilir? Böyle bir şey gördükten sonra nasıl iyi şeyler düşünebilirim ki?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan'ın çenesi kasıldığından şu an bunu konuşuyor olmamdan bile hoşnut değildi. Aklımı dağıtmaya çalışıyordu ama ben buna izin veremiyordum. Diğer türlü içime atacak daha kötü olacaktım. Onunla konuşup içimde bir endişe kalmayana kadar dinlemek istiyordum.

"Onlar doğmamış bebeklerim üzerinden benimle oynayacak kadar şerefsizler. Benimle oynamayacaklar. Onlar bebeklere, kadınlara, çocuklara düşman olan insanlar. Karşımdakiler şeytanın bile kendisinden utanacağı türden insanlar. Biliyorum çok kötü bir görüntüydü bunu görmeni hiç istemezdim." dedi Karan.

"Ben bu korkuyla yaşamak istemiyorum Karan." dedim, o korkuyu yok etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım. "Onlara bir şey olacak mı, başımıza bir şey gelecek mi diye düşünmekten kendimi yiyip bitirmek istemiyorum."

"Sana söz ver—"

"Hayır," dedim hızlıca. Karan Milan, sözlerini tutamayan insandı. Tutmak için çabalayan ama evrenin tutmaması için türlü türlü oyun oynadığı kaderi vardı. Ona bir de bir yeminin ağırlığını yükleyemezdim. Eğer ola ki, bir ihtimal sözünü tutamazsa bunun altından asla kalkamazdı. Onunla birlikte ben de kalkamazdım. Ona *söz vermiştin, koruyamadın* demek istemiyorum.

"Hayır, sakın söz verme." diye lafımı yenilediğimde elimi yanağının üzerine yerleştirdim. Hafif kirli sakallarının üzerinde parmaklarımı gezdirirken gözlerinin içinde derin bir şekilde baktım. "Söz vermeni istemiyorum."

"Bana bunun sözünü verme, Karan." derken elaya vurgun bakışlarında buğu belirmişti.

"Korkuyorsun..." dedi, garip bir ifadeyle bana bakarken kaşları havaya kalkmıştı.

"Evet, korkuyorum Karan! Karşımdaki adamlar yıllardır seni öldürmek isteyen adamlar, senin benim gözyaşına bakarlar mı sanıyorsun?" dedim kızgınlıkla, karşısındaki adamları hafife alıyordu. Karan Milan'da hafife alınacak birisi değildi ama düşmanları da az aşağı değildi.

"Hayır Marin, korktuğun konu o değil." derken bana inanamayan gözlerle bakıyordu. Gözlerinde hayal kırıklığı belirlediğinde yutkunuşuyla âdem elması sertçe hareket etti. "Seni koruyamayacağımdan korkuyorsun." Kaşları çatıldığında aralı olan dudaklarını geri kapattı. Belirgin çene hattı daha da ortaya çıktığında beden kasılmıştı. "Sizi koruyamayacağımdan..."

Kafamı iki yanına hızlıca salladım. "Ha—"

"Doktorunu çağırayım," dedi, yataktan çevik bir hareketle çıktığında konuşmama izin dahi vermemişti. Kapıya doğru yaklaştığında çıkmadan önce dudaklarımı araladım.

"Karan! Ben öyle bir şey demek istemedim!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Doktordan sonra çiftliğe geri döneriz." dediğinde kapıyı açıp dışarıya çıktı. Arkasından kapattığı kapıyla öylece kalırken söylediklerimi düşünüp yanlış bir şey demediğimden emin olmaya çalıştım. Yemin etmesine izin vermediğim için mi beni yanlış anlamıştı ki?

Kısa bir süre sonra odanın kapısı açıldığında içeriye Kadın Doğum Uzmanı olan doktorum girmişti. Bakışları direkt olarak beni bulduğunda yanında gelen asistanı arkasında Karan belirmişti. "Geçmiş olsun Marin hanım," dedi Burçin hanım, yüzünde gerçekçi bir gülümseme belirirken adımlarını bana doğru attı. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyi sayılırım." diye mırıldandım. Karan'a kaçamak bakışlar atarken onun bakışları tek bir noktada yani karnımda odaklanmış bir halde duruyordu.

"Biliyorsunuz en son görüşmemizde size uzun uzun anlatmıştım." dedi Burçin hanım, yatağın yanına geçtiğimde sırtımı yatak başlığına yasladım. "Bebekler ve sizin sağlığınız için sinir stresten uzak durmanız gerekiyor, kaygı sorunları yaşamamanız lazım. Daha ilk aylardasınız onuncu haftayı bitirmek üzereyiz, önümüzde yirmi dokuz hafta daha var. İkizlere hamile olduğunuz için çoklu gebeliklerde erken doğum riski mevcut sizin ayrıca kaygı sorunları yaşamamanız lazım."

"Karan beye de tekrardan özellikle anlattım." dedi doktor hanımın konuşmasıyla birlikte Karan'ın dalmış bakışları beni bulmuştu. "Değerleriniz düşük gözüküyor, kilo alımınız nasıl?"

"İki ya da üç kilo verdim sanırım." dediğimde alt dudağımı dişledim. En son tartıldığımda normal kilomdan daha zayıf çıkmıştım. İlk başta tartının yanlış olduğunu düşünmüş konaktaki herkese tek tek tartılıp son kilolarıyla karşılaştırmalarını istemiştim. Sonuç olarak kilo almam gereken yerde ben zayıflamıştım. Göbeğim ayva göbeği gibi çıkmıştı.

Burçin hanımın kaşları havaya kalktığında, "Verdiniz mi?" dedi şaşkınlıkla. Bana vermiş olduğu yemek düzenine bir türlü uyamıyordum. İyi beslenme ve sağlıklı beslenme için dediklerinin harfi harfine yapmam gerekiyordu.

"Evet," dedi Karan, benim yerime konuştu. "Bir şey yemiyor ya zorla yiyor ya da hiç yemiyor. Yediğini de kusuyor zaten."

"Pekâlâ yeni bir beslenme programı yazalım size. İlk seferinde yemeniz gerekenlere yönelik yazmıştım sanırım çoğunu tüketemiyorsunuz bu sefer yediklerinize göre yazalım." dedi Burçin hanım yeni bir yol üreterek. Elinde tuttuğu defter şeklinde olan kağıda bir şeyler karaladı. "Daha dikkatli ve sağlıklı beslenmenizde fayda var. Bu durumların hepsi bebekleri etkiliyor. İlaç kullanamayacaksınız biliyorsunuz devam etmenizi yasaklamıştım." derken kafasını kaldırıp bana baktı. "Sorun ilaç kullanmamanızdan mı kaynaklanıyor? Bu yüzden mi kaygı sorunlarınız var peki?"

Bakışlarım Karan'ı bulduğunda onun yanındayken yalan söylemek istemiyordum. Hem onun ayrıca üzülmelerini istemiyordum hem de bir de duruma kafayı takmasını istemiyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bilmiyorum olabilir. Takmamam gereken her şeyi takıyorum artık. Önceden böyle değildim, daha çok düşünüyor daha çok kafa yoruyorum bu da beni yıpratıyor." diye yanıtladım.

"Hormonların büyük bir etkisi var." dedi Burçin hanım, rahat bi tavırla. Dudakları kenara kıvrıldığında sıcak bir gülümsemeye bana baktı. "Sizi ultrasona alalım mı? Bir de bebeklerimize bakalım onların durumu nasıl, gelişimleri güzel gidiyor mu öğrenelim."

Kafamı olumlu anlamda salladığımda, "Tamam, çok iyi olur." dedim heyecanla. Normalde kontrolümüze dört gün daha vardı ama şu an hastanede olduğumuza göre şimdi bakmamızda hiçbir sakınca yoktu.

Burçin hanım ve asistanı önden çıktığında üzerimdeki örtüyü kaldırıp yattığım yerden doğruldum. Ayaklarımı sedyenin dışına uzattığımda Karan yanıma gelip ayakkabılarımı giymem için bana yakınlaştı. O giydirmek üzereyken elinden alıp kendim giydiğimde yataktan çıktım. Kısa sürede odadan çıktığımızda sessizce Burçin hanımın muayene odasına ilerledik.

Asistanı bizi karşılaştığında perdenin arkasına geçmemizi işaret etmişti. Ben önden ilerlediğimde Karan peşimden geliyordu. "Uzan sevgilim." dedi, beni tutarken sedyeye yaslandı. Onun direktifiyle uzanırken Karan pantolumun düğmesini açmış karnımı ortaya çıkarmıştı. Üzerimdeki kazağımı yukarıya doğru sıyırıp çıplak kalan karnımı gözler önüne serdi.

Dudaklarını karnıma bastırmasıyla belim yay gibi gerilmişti. "Gıdıklanıyorum..." diye mırıldandım alçak bir tonda. Karan beni dinlemeyip karnımın her bir tarafından öperken elimi saçlarına yerleştirdim.

"Karan!" dedim uyarır bir tonda. Bakışlarım bir yandan perdenin olduğu taraftayken daha önümüzdeki yirmi dokuz hafta boyunca geleceğim kadına rezil olmak istemiyordum. "Doktor gelecek şimdi!"

"Bebeklerimle arama giriyorsun Marin!" dedi Karan, yalancı bir kızgınlıkla son kez iki kere öptüğünde karnımı rahat bıraktı.

Zamanlaması harika olurken Burçin hanım yanımıza gelmişti. Kendi koltuğuna geçip oturduğunda yatağa doğru yaklaştırdı. "Şimdi... Bakalım ikizlerimiz yerinde sağlıklılar mı..." derken Burçin hanım şeffaf jeli karnıma dökmüş ultrason cihazını karnımda keşfe çıkarmıştı.

"Şunlar değil mi?" dedim elimle ekranı işaret ederken cihazın gezmesiyle birlikte ekranda görüntü belirmişti. İki tane cana baktığımda yüzümde istemsizce gülümseme oluştu. "Ne zaman büyüyecekler? Onları hiç karnımda hiç hissetmiyorum."

"Şu an onuncu haftadasınız, on dördüncü haftadan itibaren hareketlerini hissetmeye başlıyorsunuz. İki tane olduğu için bir iki haftadan önce bile hissedebilirsiniz." dedi Burçin hanım. "İkiz bebeğiniz olduğu için erken doğum riski var. Bakın iki ayrı keseyi görüyorsunuz..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çift yumurta ikizleri değil mi?" diye sorduğumda ikiz bebeklerimin tıpatıp aynı olmayacakları için sevinmişim.

"Evet, çift yumurta ikizleri." dedi Burçin hanım beni onaylamak için. "Eğer çalışıyorsanız yirmi dördüncü haftadan itibaren izne ayrılmanız gerekmektedir. Siz ne yaşarsanız bebekleriniz de yaşıyor. O an yaşadığınız üzüntü stres sizden çok onları etkiliyor. Bu süreci olabildiği sürece risksiz geçirmeniz gerekmektedir."

"Yirminci haftaya kadarda egzersiz öneriyorum. Yine her kontrolümüzde size hatırlatma geçeriz." derken odanın içerisinde atan eş zamanlı seslerle kalp atışım hızlanmıştı. Kulağıma çarpan seslerin tokluğunda heyecanlanmadan edemezken Karan'ın elimi tutan elini sıktım.

"Bu ses..." dediğimde şaşırmadan edememişim. "Kalp atışları mı?"

Burçin hanım kafasını sallamakla yetindiğinde bebeklerimizin kalp atış seslerini kesmek istememişti. Bakışlarımı ekrandan çekip Karan'a çevirdiğimde büyülenmiş halde bana bakıyordu. "Karan..." diye mırıldandığımda karnımdaki kelebekler kendini kanat çıkararak belli etti. "Dünyanın en güzel sesleri olabilir."

"Kayıt alabilir miyiz?" diye sordu Karan.

"Tabii Karan bey." dediğinde Burçin hanım, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken dolu dolu olan gözlerimizi görmesiyle oturduğu yerden ayağa kalktı. "Ben sizi yalnız bırakayım."

"Ritimlerine bak..." dedi Karan, yanıma iyice yaklaştığında odanın içerisini dolduran kalp atış ritimlerine dikkat kesilmişim. "Seni ilk gördüğüm andaki gibi atıyor. Bizim kadar onlarda heyecanlı."

Gözlerimden yaşlar aktığında kendimi tutamamışım. Bir şey demek istemişim ama titreyen dudaklarımla bir şey diyemeden geri kapatmışım. "Kalbim sendin..." dedi elinin tersiyle gözlerimdeki yaşları sildi. "Kendimizden parça verip iki kalp daha oluşturduk Marin'im." dediğinde gözlerinin dolu olmasına rağmen gözünden yaş akmamak kendini zor tutuyordu. "Ağlama göz bebeğim."

"Bu ses hiç kesilmesin istiyorum."

"Bu ses hiç kesilmeyecek." dedi kendinden emin bir şekilde. "Bak ses kaydına aldım, kontrollere geleceğimiz zamana kadar dinleriz. Şimdi canlı canlı dinleyelim ikimizde rahatlamaya ihtiyacı var."

"İyi yapmışsın sevgilim." dedim ve buğulaşan gözlerimi silip kendime gelmeye çalıştım. En ufak duygusal bir anda göz yaşlarım benden habersiz akıp gidiyordu. Ama bu an öyle bir andı ki, tamamen mutluluktan ağlıyordum. "Kulağımdan silinmesini istemiyorum bıkmadan usanmadan dinleyeceğim tek ses bu ses olacak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Benim de güzelim benim de."

Bir süre onların kalp atışlarını dinleyip kendimizi huzura boğmuştuk. İkimizde kendimizi toparladığımızda Karan uzanıp dudaklarıma küçük bir buse kondurmuştu. Burçin hanımı tekrar çağırdığımızda yanıma geri gelmişti. "Cinsiyetlerini ne zaman öğreniriz peki?" diye sorduğumda merak duygum iyice kabarmıştı. "En çok onu merak ediyorum."

"Bakalım görebilecek miyiz..." dedi Burçin hanım, cihazı tekrar karnımda gezdirdiğimde huylanmadan edemiyordum. "Erkek bebekleri anlamak daha kolay oluyor. Şu an için cinsiyeti öğrenmemiz için çok erken ama kontrol edelim yinede."

Bir süre Burçin hanım ekranı kontrol etmesiyle sessizliğe bürünürken daha çok meraklanmışım. "Var mı bir sonuç?" dedim daha fazla dayanamamışım.

"Maalesef." dedi Burçin hanım, cihazı karnımdan uzaklaştırdığında karnımı temizlemem için peçete uzattı. "İkisi de çok gizli, kendilerini göstermiyorlar bile saklanıyorlar ama dediğim gibi henüz erken. On dördüncü haftamızda kesin sonuç alırsınız."

"Olsun bekleriz biz." dedi Karan, o da benim gibi meraklıyken içi içine sığmıyordu. Peçeteyle karnımı silerken bakışlarını bana kaldırıp hafifçe göz kırptı. "Saklanacaklar demek ki kime çektilerse artık..." Dudaklarım kenara kıvrıldığında ona gülümsemekle yetindim.

Kadın Doğum doktorunun odasından çıktığımızda aynı bölümde olan Behiçe annemi, Barzan babamı ve babamı gördüm. "Kızım nasıl oldun?" dedi Behiçe anne, telaşla yanıma geldiğinde hızlıca kollarını bedenime doladı. "Çok korktuk sana bir şey oldu diye."

"İyiymiş anne, tansiyonum düştü sadece önemli bir şey değil." dediğimde ben de ona sarılmışım. Barzan babam ve Karan birbirine kötü kötü bakıyordu.

"Nasıl önemli değil güzel kızım?" dedi Behiçe anne, geriye çekildiğinde yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sapsarı duruyorsun, yediklerini de kusup duruyorsun zaten. Konağa geçelim de sana istediğin yemeklerden yaptırayım canın yerine gelsin he kızım?"

"Sağ ol anne, düşünmen yeterli aç değilim. Aç olduğumda yerim bir şeyler." dediğimde gözlerinde beliren ilgiye şefkatle baktım. "Çiftliğe geçeceğiz, isterseniz beraber geçelim."

"Ah gelin kızım, saatlerdir kapıda bekliyoruz. İyisin değil mi?" dedi Barzan baba, onu da aynı ifadeyle görünürken üzgün duruyordu.

"İyiymiş Barzan baba, iyi olmasam oğlun bu kadar rahat durur mu?" diye sorduğumda alaylı bir sesle konuştum. Bunu dememdeki amaç aradaki soğukluğu ısıtmaktı ama iki tarafta birbirine bakmamıştı bile.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Prensesim." dedi babam, en sonda yanıma geldiğinde beni kollarının arasına aldı. "Kızım benim, ödümü kopardın. Ufaklıklar çok mu yoruyor seni?"

"Daha yoracak kadar büyümediler baba." dediğimde elimi karnıma koyup varlıklarını hissedebilmek adına yavaşça okşadım. "Büyüsünler biraz o zaman göreceğiz."

Saçlarımın üzerinden öptü. "Hilal doğdu geldi bak," dedi babam, yüzünde güller açıyordu. "Seninkilerde bi' doğsaydı gözüm öteki tarafa açık gitmeyecek."

"Sen hepimize taş çıkartırsın baba." dedim güler bir halde. Ayakta durmak benim için işkenceye dönerken eve geçip bir an önce duş alıp uyumak istiyordum. "Ben eve geçip dinleyim biraz. Hastane daha çok yoruyor. Yarın yine Hilal'in yanıma geliriz."

"Olur kızım benim." derken babamla ve diğerleriyle vedalaşmıştım.

Karan sadece babam ve annesiyle konuşup yanıma geldiğinde Barzan babamla muhabbete bile girmemişti. Sanırım çoğu olandan babasını suçluyordu. Hangi konuda suçladığını bilmediğim için sessiz kalmayı tercih ettim. Sonuçta en başında Sönmez aşiretinin bu kadar kinlenmesinin nedeni Karan'ın yirmilerinin başındayken ağalığa oturmasıydı.

Karan kolunu omzuma attığında beni kendine doğru çekti. Beraber yürümeye başladığımızda, "Son bir kez Hilal'e bakalım mı?" diye sorduğumda birkaç saat önce görmemize rağmen yine görmek istemiştim.

"Gel olur gidelim,"

Aynı kattaki en sondaki odaya ilerlediğimizde pembe renklerle süslü olan kapıya ulaşmıştık. Kapıyı rahatsız etmeyecek tonda tıklatıp içeriye girdiğimizde abim Mahir'i görmüştüm. Abim soğukkanlılığını korumaya çalışıp aynı zamanda etrafta volta atıyor haldeyken bakışları bizi buldu.

"Taze baba," dedim onun bu haline kahkahalarla gülmek istesem de sadece gülümsemekle yetinmiştim. "Heyecandan ölecek gibisin."

"Bana diyene bak, heyecandan bayıldın galiba." dedi Mahir abim, olaylardan habersiz olduğu için sanırım Karan herkese stresten, düşük tansiyondan bayıldığını söylemiş asıl konudan bahsetmemişi.

Omzuna sertçe yumruk attım. "Çok merak etmiş gözüküyorsun abi, hoş İstanbul'da bayıldığımda da çok takmamış beni uyuyormuşum gibi arabaya koyup Mardin'e getirmiştin. Şaşırıyorum." dedim kızar gibi.

"O kadar da değil. Haberim var senden de Hilal'i tek bırakamadım. Berivan uyuyordu." dediğinde karısını ve yatakta yatan kızını işaret etti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Güzeller güzeli." dediğimde yatağın yanına yaklaşmış, uyanık olan Hilal'in başında beklemiştim. Elimi ona uzattığımda parmağımın birini yakalamıştı. Gözleri kapalı hafif aralayıp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Çok küçüksün ama sen..."

Onu dikkatli bir şekilde kucağıma aldığımda bedenine narin davranıp kollarımın arasında tuttum. "Seni ısırırım." dedim yüzüne yaklaşip burnunu burnuma sürttüm. "Seni yerim." derken burnuma dolan süt kokusuyla midemin bulanmadığını fark ettim. Bebekler öyle bir şeydi ki, onlarla olan bir şey kötü olmuyordu. "Halan seni ham yapsın mı?"

"Isırırısın sen ben eminim." dedi Karan, ima dolu bir sesle.

Onun sabahtan beri beni izlediğini fark ettiğimde buruk bir şekilde gülümsüyordu. "Bakma öyle alsana kucağına Karan." dedim yanına yaklaştığım sırada Hilal gözlerini tamamen açmış ağlamak üzere olduğu belirten hareket sergilemişti. "Benim kucağımda çok mutlu değil."

Karan, Hilal'i kucağına aldığında Hilal gözlerini geri kapatmış huzurlu bir ifadeyle bürünmüştü. "Daha dünyaya geleli saatler olmadı hemen tarafını seçmiş. Dayıcı olacak bu kız." dedi abim. Hoşnut olmadığı belli oluyordu.

"Yani benim gibi halası varken dayısını seçerse vay haline." dedim alay edercesine. Hilal büyüdüğünde Karan ile çok kavga edeceğimiz aşikârdı. "Hoş babası Mahir Alakan, her türlü vay haline."

"Ben bunu nasıl bırakacağım?" dedi Karan, uzun bir süre sonra onun kucağında dururken Hilal'i uyandırmamak için nefes bile almıyordu. "Uyudu minik fistik..." Kafasındaki şapkayı biraz yukarıya çektiğinde yüzünü tamamen ortaya çıkardı. "Hareket edersem uyanacak gibi."

"Uyanınca kalkayım o zaman şimdi uyandırmayayım." derken put kesilmiş gibi durmaya başladığında gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Karan biliyor musun bebekler doğduklarını anlamadıkları için sürekli olarak uyurlarmış. Yani yaklaşık yirmi saat boyunca öyle durabilirsin. Bazıları günlerce uyuyormuş." diye alay ettiğimde Karan korkuyla bakışlarını kaldırıp bana baktı.

"Tamam..." diye mırıldandığında ona bunu yaptığım için pişman olmuşum. "Olsun dururum böyle uyanmasını beklerim."

"Yok Karan, emzirme saati geldi onun Berivan'ı uyandırırım emzirsin sonra ikisi rahatça uyur." derken abim benim yerime kocama acımişti. Yanına yaklaşip, "Alayım kucağıma." derken Karan'ın kucağından kızını aldı.

Hilal aniden ağlamaya başladığında tiz sesi odanın içerisinde yankılandı. "Geçmiş olsun hepimize dünyaya dayıcı bir kız geldi. Dokunur dokunmaz gözünü açıp ağlamaya başladı." dedi

Özge Naz – Düşler Ağdı

abim, daha ilk günden kızından çekeceği vardı. Berivan'da bebeğinin sesine hızlıca uyanırken onları daha fazla rahatsız etmeden yanlarından ayrılmıştık.

"Hazır mı araçlar?" dedi Karan, hastanenin dışına çıktığımızda sayısını bilmediğim kadar araç vardı.

"Hazır ağam buyur istediğine geç." dedi Emrullah, üzerindeki takım elbisesini düzelttiğinde araçları işaret etti. Karan elimden tutup dört aracın yanından geçip iki tanesine biner gibi yapmış ama hiçbirini seçmeyip konağa ait olmayan normal bir arabanın içine bizi bindirmişti.

İkimizde arka koltuğa oturduğumuzda daha önce görmediğim bir adam şoför koltuğundaydı. Karan'la selamlaştığında benim olduğum tarafa bakmamıştı bile. "Karan..." dedim, beni yanlış anladığı için kendimi rahat hissetmiyordum. "Ben öyle bir şey demek istemedim. Demek istediğim o değildi."

"Arabada konuşmayalım senin dışında kimseye güvenim yok şu anda." dedi kısık çıkan sesiyle sanki saçlarımdan öpüyormuş gibi yaptı. "Çiftliğe geçince konuşuruz."

"Tamam." diye mırıldandığımda ona yaslanıp bir saatlik yolculuğun sessiz geçmesine izin verdim. Araba çiftlikte durduğunda sürgülü demir kapının önünde duran tanıdık simayla kaşlarımı çatmıştım.

"Ercan?" dedi Karan, şaşkınlıkla. Onunda görmeyi beklemediği yüzünden belli oluyordu.

"Karan ağam hoş geldin." dedi Ercan, başıyla selam verdi. "Seni bekliyordum ben de. Bi' beş dakikalığına gelir misin?" Bakışları beni bulduğunda, "Yenge sen de hoş geldin." dedi aynı samimilikle. O kafama silahla vurduğu için ona karşı nedense yumuşayamıyordum.

"Hoş buldum, hayırdır sen kolay kolay gelmezsin." dedim soğuk bir tavırla.

"Doğrudur hanım ağam." dedi Ercan, sıkıntılı gözüküyordu. "Karan ağamla özel bir şeyler konuşacaktım da."

"Ne konuşacaktın sorun nedir?" diye sorduğumda onu o gece depoda ve Ercüment'in cenazesinde görmüştüm. Karan'la ne gibi işleri vardı bilmiyorum ama tekin olmayan işleriyle Ercan ilgileniyordu.

"Pınar Yürük'le ilgili—"

"Odamıza çık dinlen sen güzelim." dedi Karan, Ercan'ın sözünü kestiğinde konuşmasına izin vermedi. Beni onun yanından zoraki bir şekilde götürdüğünde evin kapısına yaklaştırdı. "Ben birazdan yanına gelirim ayakta durma, dinlenmen lazım."

"Karan—"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hadi," dedi ısrarcı bir şekilde. "Beş dakikaya geleceğim."

Ona karşı çıkmayıp daha sonra sormak için üstelemedim. Bana kolay kolay yalan söylemezdi, şu ana kadar bariz bir şekilde yalan söylediğini hatırlamıyordum. Sorduğumda söyleyecekti, buna inanıyordum. O yüzden üstelememiştim.

Dalgın bir halde bahçede yürürken duyduğum seslerle birlikte bakışlarımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Zühre ve Mert'i görürken, Zühre ağlamaklı bir ifadeyle önden ilerliyor arkasından Mert geliyordu. Zühre çiçek desenli elbise giymiş, Mert ise takım elbiseliydi.

"Ben yalan söylemem herkese yalan söylerim sana söylemem." dedi Mert, arkasından ilerlerken Zühre'ye yetişmeye çalışıyordu.

"İnanmıyorum." dedi Zühre, kollarını göğsünde birleştirdi.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Mert, yüksek sesle bağırdı. Bir yandan elini yakasına götürüp sabır çekiyordu. Çiftlik büyük bir yerdi lâkin Zühre'nin başını alığ gideceği kadar büyük değildi. En fazla on beş dakika karşılaşılmazlardı.

"Gidiyorum!" dedi Zühre sert bir tavırla.

"La gelir misin lütfen!" derken Mert yalvarır bir halde konuştu. Zühre yanından ayrıldığında hızlıca uzaklaştı. Mert'in yanına ilerlediğimde niye kavga ettiklerini merak etmişim.

"Mert?" dedim yüksek sesle dikkatini çekmez için bağırdım. Bakışları beni bulduğunda, "Ne oluyor yengesinin gülü?" diye sordum.

"Zühre..." dedi Mert, dert yanar gibi. "Elalemin çocuğu doğup gelecek baba olacak, ben de kıvırcığın peşinde koşuyorum işte." derken elaleminden kastı Demir olmalıydı. Karan'ı yıllardır bekliyordu fakat Demir'in herkesten hızlı çıkması en çok Mert'i yaralamıştı.

"Ne zamandır seninle konuşacak kalmıştık, konuşalım mı Mert?"

"Olur yenge," dediğinde kolunu omzuma atıp beni yanına çekti. "Gel bahçeye geçelim."

"Bize verdiğin hediye çok güzeldi. Bebeklerimize Prens ve Deniz Kızı masalını okumak için sabırsızlanıyoruz." dedim, bir türlü fırsat bulup ona teşekkür edememiştim. Hediyesi çok anlamlı ve özeldi.

"Senin hikayende çok dokunaklıydı..." dediğimde bakışlarımı yüzüne çevirip ifadesini merakla inceledim. "Gerçekten on bir seneden beri mi seviyorsun Zühre'yi?"

"Çocukluk aşkı gibi bir şeydi..." dedi Mert, derin bir nefes alıp verdi. "Yani en azından onu gönlüme alalı o kadar oluyor. İkimizde küçüktük, aramızda yaş var ama yıllar geçse de birbirimize hiç yetişemeyeceğiz sanırım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan'a ne zaman açılacaksın peki?" diye sorduğumda sorun tek Karan değildi. "Zahir'e?" diye ekledim. "Zahir daha olumlu sanırım, sessiz biraz. Farkında mı bilmiyorum ama artık eskisi gibi saklamıyorsun. Yine de sessizliğinden yüz bulmamak gerekiyor."

"Haklısın yenge." dedi Mert, sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Bu tarz konuşmaları sevmediğini belli etmişti. "Zahir'in sağı solu belli olmuyor ama kızlar küser sonra anlar, anlamaya çalışır."

"Peki sence Karan niye bu kadar karşı bu duruma?" diye sorduğumda kocama sormadığım soruları Mert'e sormak daha mantıklıydı. Karan hemen tersleyip tonu kapatıyordu.

"Lise bitmek üzereyken Karan kardeşine olan sevgimin farkındaydı, sonuçta Berivan'da vardı ama ikisine hep farklı davranırdım. O da fark ediyordu, bir gün okul çıkışı çektik kenara beni sordu. Zühre'yi seviyor musun bana açık açık söyle dedi o an küçüktüm onunla aramızdaki bağ öz kardeşlerin arasındaki bağdan daha kuvvetliydi. Sanırım onu kaybedeceğimi düşündüm, biri benim kardeşime bu denli yaklaşırsa benimde tavrım o olurdu. Korktum. Dediğim gibi küçüktüm. Yalanladım hemen, sevmediğimi söyledim. Karan çok ısrar etti o her ısrar edişinde ben de yeminler ettim. Ona inandırmak içinde ertesi gün okulun popüler kızıyla sevgili olmuştum. Zühre'yi ilk o zaman ağlatmışım. İlk kalbim o zaman ağrımişti." diye konuştuğunda yüzüm şekilden şekile girmişim. Tamam bir hikayelerinin olduğunu biliyordum lâkin bu denki bir hikaye olmasını beklemiyordum.

"Vay şerefsiz!" dedim, şaşkınlıkla. Yalanını örtmek için başkasıyla sevgilisi olması, Zühre'yi çok üzmüş olmalıydı. Hem sadece Zühre değil diğer kız içinde ayrı bir sorundu. Bundan güzel lise kurgusu olurdu.

"Deme yenge öyle ya, rol yapıyorduk tamamen. Kıza karşı hiçbir şey hissetmiyordum aynı şekilde o da bana karşı bizimkisi tamamen çıkar ilişkisiydi. Sonra üniversite için Kanada'ya gitmeye karar verdim o daha mutlu olur dedim kendimden nefret ettirmişim. Bunu bile isteye yaptım çünkü biri en yakın arkadaşım biri sevdiğim kadın, ben kardeşimi seçmişim. Üniversitedeyken biri oldu, belki de en büyük pişmanlığım. O da Türk'tü. Ankara'lıydı. Sevmek istedim, Zühre'ye karşı hissettiklerimi başka birinde hissetmek istedim hissediyordum da. Yani ben öyle sanıyordum. Nişanlandık, bir sene nişanlı kaldım. Düğüne az bir zaman kaldığında gerçeği öğrendim. Aldatılıyormuşum." dedi Mert.

"Benim kendimi, Karan'ı ve Zühre'yi aldattığım gibi. O zaman anladım, kimseyi kandıramıyorsun, kimseye söz geçiremiyorsun. Geri dönüp onu kazanmak istedim ama işte çok geç sanırım." derken gözleri puslanmıştı. "Bu saatten sonra olacakları ben bile düşünemiyorum artık."

"Beni seviyor, ben de seviyorum." dediğinde Mert başını omzuma yasladı. "Bazen sevmek yetmiyormuş."

Yüzünü göremiyordum ama Mert sanırım ağlıyordu. Yoksa bu hıçkırıklar bana ait değildi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne güzel işte... İkinizde boş değilsiniz. Niye vakit kaybettiğinizi anlamıyorum. Yıllar önce zaten açılmanız lazımmış. Tamam Zühre'nin yaşı küçük ama en azından bu kadar kalbiniz kırılmazdı şimdi tam zamanı ikiniz içinde." dedim, ona gaz vermek istercesine. "Ya az Uygur'dan örnek al Mert. Kardeşini görüyor musun evli olmama rağmen hâlâ pes etmiyor."

"O şu an en güzel yaşında." dedi Mert, pürüzlü çıkan sesiyle. "Doyasıya yaşasın istiyorum. Onu engellemek önüne geçmek istemiyorum. Ben beklerim, yine beklerim. Sonum o olacaksa, onunla olacaksa beklemekte güzel."

"Kes edebiyatı Mert ya içim şişti yemin ediyorum zaten kötü bir gün geçiriyorum." dedim daha fazla dramatizeye gelememiştim. Hormonlardan dolayı yanıma biri ağlarken benimde ağlayasım geliyordu ve sabahtan beri ağladığım için artık ağlamak istemiyordum.

"Ne oldu?" dedi Mert, başını omzumdan kaldırdığında yüzüme endişeyle baktı.

"Yok bir şey."

"Söyle kız hadi."

"Tekrar tekrar hatırlamak istemiyorum." diye konuşmak istemediğimi belli ettim. "Karan'la konuş artık, o seni yıllar önce çekmiş insan gibi derdinin ne olduğunu sormuş. Söylememişsin, şimdi sıra senin. En fazla birkaç yıl küs kalır, biraz dayak yersin, hayatı sana zindan eder, çocuğunuz olunca el öpmeye getirirsiniz yumuşayıp barışır gider." Kıkırdamaya başlamıştım.

"Sen böyle anlatınca Karan'ı beyaz saçlı elinde bastonlu biri gibi hayal ettim Barzan ağa versiyon." dedi Mert. Kıkırdamalarım kahkahalara dönüştü. "Birkaç yıl ne kızım? İçimi bir dökebilsem birkaç saat anca sürer onun siniri."

"Dök o zaman! Ya ağzına çakasım geliyor inan, gidip ben söyleyeceğim bak yoksa." diye yalandan tehdit ettim. "Valla ben bıktım artık tek takılmaktan. Zahir'le Elfida'nın bir olduğu belli onlarda ayrı bir alem. Sizin gerçekten silkelenmeye ihtiyacınız var yolunuz yol değil."

"Şu aralar ortalık durgunken söyle artık." derken ona güven ve cesaret vermek istiyordum.

"Neyi söyleyecekmış?" diyen kişi Karan olurken ikimizde bir anda arkamıza dönmüştük.

"Şirketle ilgili ya bir şey yok, Karan." dedi Mert, aceleyle eli ayağına dolaşmış gibiydi.

"Tamam ben de ortağım ya, söyle bakalım neymiş?" dedi Karan, tilkiyle aşık atılmayacağını bir kere daha kanıtlamıştı.

"Benim ocağında yemeğim vardı ona bir bakayım." dedi Mert ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Mert!" diye arkasından bağırdığımda onun bu denli cesaretsiz oluşuna sinir krizleri geçiriyordum.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yukarıya çıkalım." dedi Karan, elinde tepsiyle durduğunu fark ettiğimde önden ilerlemeye başladı. Arkasından takip ederken üç kat merdivenlerden yukarıya çıktık.

"Geldin sonunda ben de yanına gelecektim." dediğimde asitanı Pınar'la ilgili ne olduğunu merak etmiştim.

"Anca süt bitmiş, onu beklediğim için geciktim oyalandım biraz."

Yüzüm buruştuğunda, "Süt mü?" dedim.

"Evet süt." dedi elindeki tepsiyi şifonyerin üzerine bıraktı. "Sana süt ısıttım." derken iki bardağı eline alıp benimle birlikte yatağa oturdu. "Doktoru duydun, programında süt içmen gerektiği de yazıyor. Bundan sonra mecburen içeceksin."

"İçemem gerçekten."

"İçeceksin," dedi sert bir tavırla.

"Karan daha bir ay önce iki saat kavgasını yaptım bunu seninle! Kokusuna bile gelemiyorum."

"Bak senin için içine baldan da koydum, burnunu kapatıp içeceksin." diye konuştuğunda kafamı hızlıca iki yanıma salladım. "Ne?" dedi kızar gibi. "Bebeklerimiz için içmeyecek misin yani? Sütten mahrum mu kalsınlar? Üstelik en ihtiyacı olduğu besinler."

"Damardan girme!" dedim sitem edercesine. Her şeyi benim yaptığım gibi bebeklerimize bağlıyordu uyanık. "Çocuklarımı kullanma bana karşı."

"Bak kendime de ısıttım beraber içeceğiz, tek içmezsin diye sana eşlik edeceğim." derken bardağın birini bana uzattı. "Hadi güzel bebeğim kırma beni."

Onu kırmamak için elinden aldığımında burnuma süt kokusu doldu. "Iyyy." dedim iğrenerek. "Ağır kokuyor."

"Çiftlik sütü ya, yeni sağıldı ondan kokusu farklı." dedi Karan, bardağı kendimden uzaklaştırdığım sırada bana geri yakınlaştırdı. "Tamam, benim için içmiyorsan bari iki güzel çocuğumuz için iç." Ona göz devirip dudağıma bardağı yasladığımda tekrar konuştu. "Yavaş yavaş içme tek bir kere de fondip yaparsan çabuk kurtulursun."

"Alkol mü bu fondip yapacağım?"

"Güzel fikir bence." derken dudakları kenara kıvrılmıştı. "Hadi bebeklerimize içelim." diye devam ederken bardağından yudum almadan önce konuştu. "Karan Milan ve Deniz Kızı'nın bebeklerine..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Dur," dedim içmesine izin vermeyip. "Bardaklarımızı tokuşturalım." Sonra aklıma gelen şeyi gün yüzüne çıkardım. "Ama şimdi bunu fondip yaparsam bir anda sarhoş olmaz mıyız?" Sadece içmemek için bahane arıyordum.

"Yani sence olur muyuz bebeğim?" dedi alay eden bir tonda.

"Olmayız aşkım."

İkimizde aynı anca içtiğimizde aldığım tatla birlikte bardağı geri bıraktım. Almış olduğum yudumu mecburen içerken yüzüm daha çok buruşturmuştu. "Kusacağım şekersiz bu!" dedim, midemin bulantısı daha çok artmıştı.

"Karıştırmışım bardakları, ben de kusacağım şimdi. Tadını sev diye üç kaşık bal koymuştum." derken kendi bardağını bana uzattı. Bardakları değiştirip ikimizde bardağımızı bitirmiştik.

"Aferin bebeğime." dediğinde bitirmiş olduğum bardağı elimden alıp alnımdan öptü. Bakışları karnıma düştüğünde, "Bakın anneniz sizin için nefret ettiği süttten bile içti. Sizin için yapamayacağı bir şey yok." dedi.

"Senin için de," dediğimde uzanıp yanağından öptüm. "Bebeklerim içinde her şeyi yaparım, Karan."

"Şimdi sen güzelce dinlen," dedi Karan, kalkmak üzereyken telefonunun çalmasıyla dikkatimiz ona çekilmişti. Uzanıp telefonu bana verdiğinde ekrandaki çağrıya baktık.

"Serkan arıyor." dedim, sıkıntılı bir şekilde. "İşle ilgili arıyordur kesin."

"Hoparlörde konuşsana duymak istiyorum."

Kafamı salladığımda çağrıyı yanıtladım. "Efendim Serkan?" dedim, Karan'la konuşmamız üzerine hiçbir şey olmamış gibi davranıp hareketlerini inceleyecektik.

"Marin hanım, nasılsınız? Umarım rahatsız etmiyorumdur." dedi Serkan, her zamanki gibi konuştu.

"İyiyim Serkan sağ ol, müsaitim buyur." derken bakışlarım Karan'daydı.

"Bana sabahtan haftalık listeyi atacaktınız atmadınız, onun için rahatsız ediyorum da sizi..." derken sesi mahcup geliyordu. Bugün hafta sonu olduğu için ayrıca rahatsız ettiğini düşünüyordu. "Atmazsam hatırlatır mısın demiştiniz, ne zaman gönderebilirsiniz?"

"Serkan unutmuşum ben onu gerçekten, sana beş dakika içinde göndereceğim." dediğimde alt dudağımı dişledim. Hastaneden çıkarken aklımdaydı ama araba olayı olunca uçup gitmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kusura bakmayın ihale için önemli olmasa rahatsız etmezdim." dedi Serkan, sakin bir şekilde konuştu.

"Tamam ben gönderiyorum sana şimdi." derken arka planda çağrıyı değiştirip maillerime girip halletmeye çalıştım. Sonraya bırakırsam kesin yine unutacaktım.

Telefondan çocuk sesleri gelirken dikkat kesilmişim. "Oğlum dur bak baba telefonda konuşuyor şimdi, alamazsın telefonumu." dedi Serkan, uyarır bir tonda sesi kızıyor gibi geliyordu. "Berkan oğlum kızıyorum ama."

"Baba..." dedi erkek çocuk sesi yalpalayarak konuştu.

"Oğlum Berkan, telefondan çizgi film izliyordu da sizi aramak için alınca huysuzlandı hemen. Siz siz olun sakın çocuklarına telefonu alıştırmayın Marin hanım." dedi Serkan, bana doğru konuştuğunda kaşlarım iyice çatılmıştı. "Babacığım vereceğim şimdi."

"Ağlatmayalım o zaman daha fazla, Serkan. Yine haberleşiriz pazartesi ofiste görüşmek üzere ben sana haftalık çizelgeyi gönderdim şimdi." dediğimde maildeki işimi halletmişim. Serkan'da iyi günler dileyip kapattığında telefonu kilitleyip kenara koydum.

"Serkan'ın çocuğunun olduğunu şimdi öğreniyorum desen şaşırılmazsın değil mi?" dedim Karan'a doğru şaşkınlığım sesime de yansımıştı.

"Yok şaşırمام." dedi Karan, soğukkanlıkla konuştu. "Dün öğrendim ben de. Tekrar onu araştırıp her şeyine baktım. Sosyal medya hesapları, tanıdıkları herkesi sorup soruşturdum. İyi aile babası, kendi halinde eşi memur diyorlar."

Kaşlarım havaya kalktığında. "Boşu boşuna mı günahını almış olduk?" dedim pişman dolu bir sesle.

"Sanırım biraz öyle oldu." derken Karan'da pişman gözükiyordu.

"Pınar'dan ne haber?" diye sordum.

"Önemli bir şey yok, konuşmamak için diretiyor. Sabrımı sınayana kadar dursun en sonda her türlü konuşacak zaten." dedi Karan, kendi asistanından bu darbeyi yemek onu daha çok yıkmıştı. "Sen bunları düşünme sevgilim. Aklına takman gereken şeyler bile değil."

"Vural bey peki?" dedim, şirketle ilgili her şeyi hemen öğrenmek istiyordum. "Kendince haklı yönleri olabilir ama benim kendi yöntemlerime güvenmeyip kendi eliyle bana köstebek asistan koymuş. Kötü bir amacı yokmuş evet ama bu etik bir durum değil sonuçta."

"Yaptığının farkında olacak ki Serkan'la konuştuktan sonra Vural istifasını vermiş." dediğinde şaşırmadan edememişim. "Ben de onaylayıp imzaladım, öncesinde kozlarımızı paylaştık tabii."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tatsızlık çıkmadan ayrıldığına sevindim ne yalan söyleyeyim." dediğimde rahatlamıştım. Vural bey iyi birisiydi ama şirkete olan bağlılığından hepimizi harcayacak birisiydi.

"Serkan'a ofiste görüşürüz dedin ama bundan sonra evden çalışsan daha iyi olacak Marin." dedi Karan, sıkıntılı bir sesle. Gözlerimin içine baktığında vereceğim tepkiyi anlamaya çalıştı. "Şirket senin için güvenli durmuyor. Ne zaman güvenli olur onu da bilmiyorum ama en azından bir süre seni tehlikeden uzak tutacaktır."

"Eve mi kapanacağım bundan sonra?" dedim, üzgün bir tavırla. Hayatım gittikçe daha değişik bir hâl alıyordu.

"O nasıl söz öyle?" dedi Karan, beni rahatlatmak adına. "Niye eve kapanasın? Şirkette olanları gördün, tehlike arz ediyor. Kimin dost kimin düşman olduğunu bilmediğim noktadayım seni tehlikenin içine öylece sürükleyemem sadece bir süreliğine gerçekten kısa sürecek."

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor Karan."

"İnan benim de gitmiyor Marin, bazı şeyleri istediğim hale getirene kadar şirkete adım atmanı istemiyorum güvenlik önlemlerini on katı değil yüz katına çıkaracağım bu durum canını çok sıkacak, her adım başı koruma olacak ama sen ve bebeklerim için en iyisi şimdilik bu." dediğinde ona yardımcı olmak için söylediğine karşı çıkmayacaktım. Haklı olduğu yanları vardı. Haksız diyemezdim. Tehlikeydim. Evin içinde bile güvende değildim. Aynı şekilde o da.

"Şimdi dinlen sen." dedi Karan. "Yorgun gözüküyorsun." derken üzerime örtüyü çekti. "Kendini toparlamak için uyumalısın. Yorgun bir anne olmak istemezsin."

"Sen peki?" diye sorduğumda onunda yorgun olduğunun farkındaydım. "Babamız yorgun mu olacak?"

"Baba olmak istiyorsam çok daha yorgun olmam lazım." dedi Karan, uzanıp alnıma sıcak dudaklarını bastırdı. "Yoksa olamam."

Odanı çıktuktan sonra tam uykuya dalacağım sırada duyduğum seslerle uykum tamamen gitmişti. Duyduğum sesler Elfida'ya aitken neye bu kadar bağırdığını anlamamıştım. Elfida hep yüksek sesle konuşan birisi olmuştu fakat bu ses normal tonda değildi.

"Bu yüzden istemiyordun değil mi?" dedi Zahir, ilk kez onun bu kadar sinirli olduğunu işittim. "Beni kendinden hep bu yüzden uzak tuttun!"

"Bana bunları nasıl söylemezsin anlamıyorum Elfida!" diye bağırırken kırıma sesleri geldi. Yataktan fevri hareketle kalktığımda odanın dışına çıktım ve sesin geldiği yere doğru hızlı adımlar attım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sadece sana mı söylemedim sanıyorsun! Kimseye söylemedim! En yakın arkadaşım olan Marin bile bilmiyor ona hiçbir zaman söylememişken bir senedir tanıdığım sana mı söyleyecektim Zahir?"

"Sen zaten bu yüzden sevgili dahi olmamızı istemiyor, beni oyalıyordun. Ne düşünüyordun ben biraz bununla takılırım güven veririm bana umut bağlar sonra ortadan kaybolurum mu? Sen böyle bir insan mısın Elfida?" derken Zahir, yüzü kıpkırmızı olmuş bir haldeydi. Elfida'nın da ondan bir farkı yoktu. Bir kat aşağıya inmişim, Zahir'in odasında kavga ediyorlardı.

"Zahir!" dedim dikkat çekmek için. "Elfida!" derken ikisi de on dakikadır onları izleyen beni fark etmemişlerdi. "Ne diye bağıriyorsunuz ne oldu?"

"Zahir!" diye evi inletecek şekilde bağırdı Elfida. "Kes sesini! Sınırımı fazla aşırıyorsun, seni hayatıma aldım diye her şeyimi bilecek değilsin laflarına dikkat et."

"Şimdi böyle mi olduk?" dedi Zahir, gözlerinde ve sesinde hayal kırıklığı vardı. "Ben seni hayatıma her şeyini bilmek için aldım. Benim yalanlarla işim olmaz Elfida, hayatımın belki de en kötü döneminde hayatıma girdin ama sen ona rağmen beni hep iyi tutan güldüren tek insandın. Her şeyimi bilmene rağmen eğer bana bunu diyorsan haklısın belki de bir şeyler başlamadan bitmeliydi."

Elfida kafasını iki yanına salladığında ağlamaktan helak olmuş bir halde bakışlarını ona kaldırdı. "İkimiz içinde en doğrusu bu Zahir." dedi titrek bir sesle. "Böyle olmasını istemezdim. Sana karşı boş değildim, belki dünyanın en boş insanıyım ama sana karşı hiç boş olmadım bunu bilmeni istiyorum."

"Şey bölmek istemem ama neler oluyor? Bağırışmadan konuşamıyor musunuz siz!" dediğimde evi neredeyse başımıza yıkacaklardı.

"Bunu bilsem ne olacak Elfida? Aylar sonra sana açılıyorum hislerimi söylüyorum ama senden aldığım tek şey şimdi zamanının olmadığıydı. Ne zaman olacak bu zaman? Mezara girince mi? Senden hiçbir şeyimi bile gizlemedim, iç sesimi bile gizlemedim. Senin benden gizlediğin sadece bunlar mı bilmiyorum bile." dedi Zahir, çok sinirliydi ve odadaki her şeyi yıkıp dökmüştü.

"Güven sorunlarımın olduğunu söylemişim!" dedi Elfida bağırmaktan ses telleri tahriş olmuş gibiydi. "Senin de illa gizlediğin şeyler olmuştur. Herkes herkese her şeyini anlatamaz."

"Konuştukça batırıyorsun Elfida!" dedi Zahir, Elfida'nın her sözü kalbime kıymık gibi batıyordu. "Abim bana annemin vefat ettiğini söylediğinde dokuz ay beraber aynı karında olduğum ikizimden bile gizleyip bir tek sana söyledim! Emin misin bir şey gizlediğime?"

"Ne?" diyen sesi sahibi Zühre'ydi. Hepimizin bakışları ona dönerken omuzumun arkasından ona baktım. "Annem öldü mü benim?"

﴿ BÖLÜM 78 ﴾

78. BÖLÜM “KARANLIK”

Zühre, dolu dolu olan gözlerle bize baktığında göğüs kafesi hızla yükselip iniyordu. Burun delikleri genişlerken duyduklarını hemen algılayabilmiş değildi. Zahir ve Elfida sessizliği büründüğünde, Zahir bakışlarını ikizinden hızlıca kaçırmıştı.

"Ne-ne... Ne zaman oldu bu?" dediğinde Zühre odanın içerisine fevri hareketle girdi. Zahir'in tam önünde durduğunda ikizinin uzun boyundan dolayı kafasını yukarıya kaldırarak, "Ne zamandır biliyorsun sen?" diye sordu.

Gözyaşları eş zamanlı olarak akmaya başladığında elini dudaklarına götürdü ve çekiştirmeye başladı. "Bir şey desene Zahir! Ne zamandır bana yalan söylüyorsunuz?" diye bağırdı. "Böyle bir şeyi neden benden gizlediniz ki? Elfida'ya bile söyleyip benden gizleyecek ne vardı! Kendi ağzınla dedin ya şimdi aynı karını dokuz ay paylaştığın ikizin! Kesin yine ben hariç herkesin annemin öldüğünden haberi vardır!" derken bakışları kısa bir anlığın beni bulduğunda benimde biliyor olduğumu yüz ifademden anlayabilmişti. "O kadar mı değerim yoktu gözünüzde!"

Zahir, Zühre'nin omzuna elini koyduğunda yüzüne hafifçe eğildi. Bakışlarını bakışlarıyla denk getirdiğinde, "Bir süredir biliyorum. Senden gizledim çünkü üzüleceğini biliyordum Zühre." dedi, siniri azalmış sesiyle.

"Sen üzülmedin mi Zahir? Üzülmecek kadar kalbin kartlaşmış mıydı?" dedi Zühre, yakıcı bir sesle. "Ne olursa olsun annemizdi!"

"Üzuldüm," dedi Zahir, aynı tonda mırıldandığında adem elması sertçe hareket etti. Kirpiklerinin titrediğini fark ettiğimde gözleri sulanmıştı. "Ama üzülmem annemin nasıl biri olduğunu değiştirmiyor. Üzülüğüm konu bu yaşta annesiz kalmamız."

"Annesiz kaldık." dedi Zühre. "Bir başkasının çocuğu olmasın diye türlü türlü kötülük yapan kadın bari bizi annesiz bırakmasaydı."

Zühre aniden yere çöktüğünde hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. Zahir aynı şekilde ayaktayken ağlamamak için zor duruyordu. Elfida, Zühre'nin yanına çöktüğünde kollarını ona doladı. "Zühre, lütfen böyle yapma." dedi Elfida, üzgün bir sesle. "Kimse böyle olmasını istemezdi. Zahir'in bana anlatma nedeni onu çok zorladığım içindi. Ağlıyordu, sordum söylemedi. Çok ısrar edince anlatmak zorunda kaldı ki, iyi ki anlatmış yoksa bildiğin gerçekliğin altında tek başına kalkacak gibi değildi."

Kapı eşiğinde dikildiğimi fark ettiğimde Elfida, Zühre'ye sarıldığı için ben de Zahir'in yanına geçip ona sarıldım. Zahir başını omzuna yasladığında bedeni kasılmıştı. "Annesizliğin ne demek

Özge Naz – Düşler Ağdı

olduğunu çok iyi biliyorum Zahir. Belki durumlarımız aynı değil ama seni anladığımı bilmeni istiyorum."

"Böyle olması gerekiyormuş yenge." dedi Zahir, başını omzumdan kaldırdığında güçlü durmaya çalışıyordu. "Hiçbir şeyi düzeltemeyiz."

Zahir benden ayrıldığında ikizinin yanına çöktü. Elfida geriye çekildiğinde tekrar ayağa kalkmış karşımda durmuştu. Bakışları beni bulduğunda ona kızgınlıkla kaşlarımı çatarak baktım. Bakışlarını hızlıca benden kaçıırıp yere dikti.

Zahir, hıçkırıklarla ağlayan Zühre'nin başında dururken, "Senden saklamamam gerekiyordu özür dilerim Zühre. İlk senin bilmen gerekiyordu ama kendini yeni yeni toparlarken tekrar eski haline dönmeni istemedim. Abim söyleyecekti sana ama ben izin vermedim." dedi, kısık bir sesle.

"Şimdi böyle iyi mi oldu? Bir anda duymam, hiç beklemediğim bir anda kavganızın ortasında duymak iyi mi oldu ha Zahir?" dedi Zühre, ellerini yüzünden çektiğinde öfkeyle bağırdı. Islak bakışlarını kendisinin erkek versiyonuna diktiğinde, "Nerede?" diye sordu. "Nerede mezarı gitmek istiyorum."

"Gidemezsin Zühre," dedi Zahir, sertleşen sesiyle. "Gidebileceğin bir yerde değil. Ha deyince gidilmiyor."

"Nerede dedim sana!" diye bağırdı Zühre.

"Tahran'da, orada bir yerde detaylı bilmiyorum. Abime sorarız." dedi Zahir.

"Sen niye ayaktasın? Uyuyup dinlenmen gerekiyordu senin!" Duyduğum gür sesle birlikte irkilerek arkama döndüğümde bakışlarım elaya vurgun gözlerde durdu. Karan'da seslere gelmiş olmalıydı.

"Ne oluyor burada?" dedi Karan, merdivenleri hızlı hızlı çıkmış haliyle soluk soluğa odadan içeriye girdi. Bakışları dördümüz arasında gezip dururken neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Sesiniz iki kilometre öteden geliyor! Niye bağırişiyorsunuz?"

"Nefret ediyorum hepinizden! Hiçbiriniz bana değer vermiyorsunuz! Hep benden bir şeyler saklıyorsunuz!" dedi Zühre. İçinde biriktirdiklerini bir anda kasmaya başladığında ağlaması daha çok şiddetlenmişti.

"Kavga mı ettiniz Zahir, niye ağlıyor Zühre?" diye sordu Karan, kızgın bir şekilde.

"Yine her şeyi en son ben öğreniyorum. ANNEMİN ÖLDÜĞÜNÜ BANA NE ZAMAN SÖYLECEKTİN ABİ?" dedi yüksek çıkan sesiyle Zühre.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan duyduklarıyla birlikte şoka girdiğinde kaşları havaya kalkmıştı. Bakışlarını kız kardeşinden çekip neredeyse kendi boyuna yetişmeye çalışan erkek kardeşine dikti. Zahir'le ikisi bakışlarıyla konuştuğunda Karan tekrar Zühre'ye döndü.

"Zühre..." dedi ifadesiz bir sesle. Adımlarını içeriye attığında kardeşine doğru yaklaştı. "Fıstığım." Yanına eğilip önüne düşen kıvrıkcık saçlarını geriye itti. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

"Kötüsünüz siz," derken Zühre abisinden uzaklaşmaya çalıştı. "Belki annem kötü biriydi ama hiçbirinizde ondan daha iyi değilsiniz. Hak, hukuk varken kendi elinle öldürmeyi tercih ettin. Sürgün etmek varken uzakta bir yerde yaşamasına izin vermek varken sen ona işkence etmeyi seçtin."

"Bir de koskoca Milan aşireti kadınlara verdiği değerle biliyor şiddete karşısınız güya! Hangi Milan aşireti o? Zilan'ı gözlerimizin önünde Barzan ağanın olduğu Milan aşireti mi, yoksa kardeşlerinin annesini sürgüne gönderip işkence ederek öldüren Karan ağanın Milan aşireti mi? Hangi Milan aşireti?" dedi Zühre. Söylediklerine şaşkınlıkla bakakaldığımda kanımın donduğunu hissettim.

"Fıstığım olayların diğer tarafından bakıyorsun. Bahsettiğin kişiler, kaç kişinin canını almak üzereydi. Benim karım kollarımın arasında kan kustu! Kaç kere ölümden dönmüş gözlerimin önünde, bir sabah kalktığımda onu yanı başımda ölmüş bulacaktım! Delal annem uykusunda ölmek üzereymiş şimdi sen bana kadına yapılan şiddetten mi bahsediyorsun burada? Yoksa yapılan şeytanlıklardan mı? Bunun insanlıkla, kadınlıkla alakası yok." diye konuştu Karan.

"Abim doğru diyor Zühre," dedi Zahir.

"Olması gereken buydu," dedi Karan soğuk bir sesle. "Annen ne yaşattıysa aynısını yaşadı Zühre. Benim karım ve Delal annem ne çektiyse yaşamadan öylece durmasına izin verecek birisi değilim. Eğer bu beni kötü birisi yapıyorsa evet kötü birisiyim ben, bunun aksini hiçbir zaman iddia etmedim."

"Psikolojimin içine ettiniz hep bir elden!" diye haykırdı Zühre. "Katilsiniz siz, babam da sen de... Annem de."

"Üzüntünden ne dediğini bilmiyorsun abiciğim bak sonra pişman olacağın şeyler söylüyorsun. Yapma." dedi Karan, kardeşi tarafından katil damgası yapıştirılması onu üzmüş gibiydi. Bakışları arkasına düştüğünde, "Marin, Elfida siz dışarıya çıkın. Biz üçümüz konuşalım." dedi.

Onları yalnız bıraktığımızda içerinin mahşer alanını aratmayacağını biliyordum.

Çiftliğe geleli iki gün geçmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

İki gün boyunca çoğunlukla Karan benimle kalmış, işleri olduğunu söyleyip bazı saatler gitmişti. Elfida, İstanbul'a geri dönmüştü. Zahir ile konuşmuşlar, ikisi de doğru bir zaman olmayacağını söyleyerek aralarında her ne varsa başlamadan bitmişti.

Zahir de çiftlikte kalıyor, abisinin yokluğunda yanımda duruyor, kardeşi Zühre'nin ona olan öfkesinden uzak kalıyordu. İkizlerinde arası bozulmuştu.

Zühre, abisinin onunla konuşmasından sonra konağa geri dönmüş, kimseyle konuşmamıştı. Çok üzgündü, hem de çok fazla. Arabaya binene kadar ağladığını görmüştüm, benimle kısaca vedalaşmış sonra gitmişti. Psikoloji okuduğunu biliyordum, sürekli kendine bile faydasının olmayacağını son senesi olmasına rağmen boşuna okuduğunu sayıklayıp durmuştu. Karan'a ne konuştuklarını sormamış anlatmak isterse anlatabileceğini söylemişim o da çok farklı bir şey konuşmadıklarını söylemişti.

Mert ve Zühre arasındaki durum daha belirsizdi. Zühre zaten Mert'e hiç yakın davranmıyordu. Mert'in anlattıklarından sonra Zühre'nin tavırlarını doğru buluyordum. Mert kendine başka bir kader çizmek istemiş ama başarılı olamamıştı. Zühre ise onu beklemiş, hep bir gün olacağına inancı varmış ta ki nişanlanana kadar. Sonra kendisi de yüreğinden söküp atmış. Şimdi ise Mert o söküğü tamir etmeye çalışıyordu. Ama nafiyleydi.

Akşam yemek için Mert, Demir ve Melek'i davet etmişim. Zühre'yi çağırılmış ama gelmek istemediğini açık bir dille söyleyince ısrar etmemişim. Elfida, İstanbul'da olduğu için onunla da konuşmamışım. Abim Mahir ve Berivan ise yeni doğmuş bebekleriyle ilgileniyor sürekli olarak onlarla görüntülü konuşup yeğenimden kendimi mahrum etmiyordum.

"Hanımım ben ağıla geçsem olur mu?" dedi Rojda, onunla birlikte akşam için yemek hazırlığı yapıyorduk. Karan diken üstündeydi, bana anlatmasa bile her şeye çok daha fazla dikkat ediyor ne kadar az insan o kadar huzur kafasındaydı. Doğuma kadar beni çiftlikten hiç çıkarmazdı bile. Rojda'yı konaktan buraya aldirtmiş, tamamen bizimle ilgileniyordu. Onun dışında başka çalışan yoktu, bir de hayvanlarla ilgilenmesi için Ahmet bey vardı. Geri kalan kalabalık korumalardan oluşuyordu.

"Ağıl mı?" dedim dalgın bir halde, salata yapmak için domatesleri doğrarken durdum ve bakışlarımı Rojda'ya çevirdim. Islak elini beze siliyor, bir yandan heyecanlı duruyordu.

"Evet ağıl hanımım, şey belki Ahmet dayının ihtiyacı vardır. Yaşlı adam yardımcı olayım buradaki işimi bitirdim ben." dedi Rojda, eli ayağına girmiş gibi davranırken kaşlarımı çattım. "Boş boş oturmayayım."

"Ağıla gidebilirsin tabii ki benden izin almana gerek yok artık bunu da kaç kere diyeceğim bilmiyorum Rojda."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sağ olun hanımım." dedi ve Rojda yarım takılı olan şalını düzeltip hızlı adımlarla mutfaktan çıktı. Onun bir süredir güldüğünü, heyecanlı olduğunu görüyordum. Telefona bakıyor, gülümsüyor, beni görünce yakalanmış gibi hemen telefonu kapatıyordu.

Mutfağın penceresine ilerlediğimde, onunda dışarıya çıktığını gördüm. Ağıla doğru ilerlerken, açık olan yerde atlar koşuşturuyordu. Atları yemleyen kişi Ahmet dayı değil, konağın koruması olan Emrullah'tı. Rojda'nın neden böyle davrandığını anlamak zor değildi. Çekingen bakışlar atıp ağıla doğru yürüdüğünde Emrullah onu görünce gülümsemişti. Duruşunu düzeltmiş, yandan bakış atmıştı. Kendimi hint dizisi ve yeşilçam filmleri izliyormuş gibi hissetmişim.

Zahir ve Elfida, Zühre ve Mert belki olmayacaktı ama Emrullah ve Rojda shipi kesinlikle tutacaktı.

Akşam yemeği için canımın sıkıntısından bir sürü yemek yapmışım. Daha doğrusu ben tarifi bulmuş, Rojda yapmış ben de ona yardımcı olmuşum. İşimi bitirdiğimde, yemeklerin kapaklarını kapatıp dinlenmesi için kenara ayırdım. Herkesin gelmesine daha vardı.

Mutfaktan çıkıp Karan'ın nerede olduğuna bakmak için ilerlediğim sırada duyduğum sesle birlikte adımlarımı durdurdum. O çalışacağını söylemiş, ben de evden çalıştığım için görüşmeler yapıp maillerde olan işlerimi bitirip mutfağa geçmişim.

"Hayır kardeşim bak anlamıyorsun, istediğin gibi ilerlersek ters tepebilir." dedi, alışıktanamadığım tok ses kulağıma çarptı. Mutfağı geçip, bahçeye açılan kısımda orta bir çardak vardı. Bakışlarımı oraya yönelttiğimde Bronz ve Karan'ı karşılıklı bir şekilde oturduğunu gördüm.

"Sonucunun ne olduğu umurumda mı sanıyorsun sen Bronz?" dedi Karan, öfkeli bir sesle sertçe konuştu. "Sabahtan beri ben sana ne anlatıyorum? Karım yanında olmama rağmen korkudan tir tir titriyor. Onu koruyabileceğime dair hiç inancı yok, bu benim için ne kadar kötü bir şey haberin var mı? Kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemişim."

Karan Milan'ın konuşmasıyla birlikte kaşlarım çatıldığında kelimelerinin ağırlığında adım atamamışım. Karan neden böyle düşünüyordu ki? Ben mi fark etmeden bir şey yapmışım?

"Güçsüz falan değilsin saçmalama." dedi Bronz, ifadesiz bir sesle. Üzerindeki siyah takım elbisesiyle onu incelemeyen edememişim. Takım elbise bu adam için yaratılmış olabilir miydi?

Karan kafasını iki yanına salladığında ellerini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi.

"Güvenmiyor bana, onu ve çocuklarımızı koruyacağıma güvenmiyor. Sözü senet olan adamım, hayatıma girdiğinden beri ona karşı olan tek bir sözümü tutamadım. Ona söz verecektim, ne pahasına olursa olsun onları yaşatacağıma dair söz verecektim." derken sesi oldukça buruk çıkmıştı. Sonralara doğru kısılırken güçlkle konuştu. "İstemedi."

Kafasını yerden kaldırmadan konuştu. "Alıp götüresim var, herkesten her şeyden uzağa. Kimsenin bizi bilmediği tanımadığı bir yere. Buralar onun için çok tehlikeli." dedi Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Gözlerimin dolduğunu hissederken ağlamamak için kendimi sıktım. Ben ona hep güvenmişim ki, ondan hiçbir zaman korkmamışım.

"Kaderin önüne geçemezsin, bunu en iyi sen biliyorsun kardeşim." dedi Bronz, sakın bir tavırla.

"Onun yanında kendimi güçlü hissetmiyorum, ilk kez ona yenildim. Ona en başta yenilmem gerekiyordu yapamadım sonra gerçekten yenilince her şey için çok geçti." derken kısa bir duraksayıp konuşmaya devam etti. "İyiyim diyor ama değil. Kolay şeyler yaşamadı eğer gerçekten bir şey olursa bunu kaldıracığını sanmıyorum. Sadece o değil bunu ben de kaldıramam."

"Senin gücünü sorgulayamam kardeşim, yaşadıklarınız kolay şeyler değil. Hamile olduğunu söyledin, o an olan bir şeydir korkmuştur ama senden değil. Onu senden başka kimse koruyamaz." diye konuştuğunda Bronz bakışlarını Karan'dan ayırmıyordu.

"Onu koruyamamaktan hiç korkmamışım." dedi Karan, endişeli bir sesle. Kocamı bu denli çıkmazda görmek kalbimde ağrı olmasına neden olmuştu. Her şey üst üste geliyor gibiydi ve benim yapacağım hiçbir şey yok gibiydi. "Tenine rüzgar sertçe değip canını acıtmasın diye odanın dışına çıkartmayı dahi düşünmüyorum bu saatten sonra. İşler iyice bok yoluna ilerliyor canım sıkılıyor. Canım sıkılırsa ne olacağını biliyorsun."

"Tek değilsin Karan," dedi Bronz, uzanıp kardeşi gibi gördüğü adamın omzuna elini yerleştirdi ve dostane vir tavırla sıktı. "Önce Allah'a, sonra sana emanet karın Marin, sonrasında da bize."

Karan kafasını olumlu anlamda salladı. Kısa bir sessizlikten sonra sükuneti bozan kendisi olmuştu. "Pezevengi buldunuz mu?" diye sordu.

"Buldum ama gel gör ki bütün kayıtlarda ölü olarak gözüküyor. Videodaki adamla o adamın bir olduğuna eminsen şu an karşımızda ölü bir adam var demektir." dedi Bronz, sıkıntılı bir şekilde. Yüz ifadesi değişmiş daha da sertleşmişti.

Olayları dinlediğimde videodaki adamdan bahsediyorlardı. Sunum yapacağım sırada Karan'ın asistanı Pınar sunumumla oynayıp Sönmez aşiretinden olduğunu söyleyen bir adamın videosunu koymuştu. O adam kayıtlarda ölü gözüküyormuş.

"Sikeyim zaten belliydi bir bokluk olduğu." diye tısladı Karan dişlerinin arasında. "Normal değil çünkü bunca zaman sessiz kalıp bir anda ortaya çıkması... Her şeyi planlamışlar şerefsizler her şeyi."

"Diğerlerinden ne haber peki? Karşı çıkan oldu mu Bronz?" dedi Karan, oldukça düşünceli gözüküyordu. Onun bu haline üzülmeden edemiyordum. Sirtında o kadar çok yük vardı ki, hanginisi sırtlayacağını bilemiyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karşı çıkmayan oldu mu diye sorsan daha iyi olurdu," dedi Bronz. "Hepsi sana kinlenmiş Karan, eğer bundan yıllar önce tek düşmanın Aytekin Sönmez'se bundan sonra Sönmez aşireti dediğin piç kuruları tamamen senin düşmanın olmuş."

Kalp atışlarım hızlanırken duyduklarım beni korkutmaya başlamıştı. Hormonlardan dolayı bütün duyguları aynı anda hissediyordum. Endişe, stres, panik hiç yapmamam gereken şeyken bütün vücudum bu duyguyla çalkalanıyordu.

"O videodaki adam Hayrettin Sönmez dışında herkesin bileti kesildi. Tek istedikleri senin ve ailenin, Milan aşiretinde olan herkesin ölmesi. Kana kan diyorlar kansızlar başka bir şey demiyor." diye devam ettiğinde Bronz, harelerim korkuyla genişlemişti. Durmayacaklardı. Durmak istemiyordu. Bu dava ne zamandan beri başladıysa, tek bir yaşayan kalmayana kadar devam edecekti. Bronz'un söyledikleri kulaklarımda çınladı. Milan aşiretinde olan herkesin ölmesi...

"Hayrettin Sönmez..." dedi Karan, tiksindirici bir şey söylüyormuş gibiydi. "Bulursanız onu bana bırakın. Bizzat ben ilgileneceğim, Bronz."

"Az kaldı izini sürüyoruz, yaşayabilmek için yıllar önce kendini bütün kayıtlarda ölü göstermiş. Hangi kimlikle kimdir, necidir öğrenmemize az kaldı." derken Bronz onun söylediklerini onaylamıştı. "Ama bildiğim bir şey varsa, Aytekin Sönmez'in kolay lokma olduğuydu. Onun abisinin getir götür işlerini yapan piyon olduğunu yeni anladık. Asıl mevzu hep Hayrettin Sönmez'di. Sağ gösterip sol vurmuşlar pezevenkler."

"Öyleymiş, geç anladık." dedi Karan, çıkmazı gitgide büyümüşü ve ne yapacağını kestiremiyordu. "Akılsız sanıyordum ama göründüklerinden daha akıllılaşmış. Yıllardır kardeşi Aytekin ağa olacağı diye tutturuyordu. Meğer ölü abisini ortaya getirecekmiş de haberimiz yokmuş, Aytekin sadece kuklaymış onu da oynatan abisi Hayrettin. Ben de çabuk öldü, nasıl bu kadar kolay kurtuldum diye düşünüyordum."

Kısa bir süre sonra Karan, "Göksel'den ne haber?" dediğinde yaslandığım yerden doğrulmuş söylediklerine daha çok dikkat kesilmiştim. Attığım adımınla birlikte çıt sesi çıkarken olduğum yerde öylece kaldım. Dudaklarımı birbirine bastırıp sessizlik yaratmaya çalıştım.

Benim tanıdığım bir tane Göksel vardı o da Cenk'in kardeşi Göksel Akman'dı.

"İyi, selamı vardı sana. Her şey için teşekkür ediyor. Abisi Cenk denen katıksızdan kurtardığın için her gün minnettar. Konuşmak istediğini söylüyor ama Marin mevzuyu bilmediği için uzak tutuyorum sizden." dedi Bronz. Şaşkınlığım arttığında bahsettikleri kişinin benim bir zamanlar arkadaşım olan Göksel Akman olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

"Artık o da haberdar." derken Karan, nefes almayı birkaç saniyeliğine bırakmıştı. "Gelsene Marin, ayakta kalma." dedi daha yüksek bir sesle benim olduğun tarafa doğru seslendi. Gidip

Özge Naz – Düşler Ağdı

gitmemek arasında kararsız kalırken eve geri girsem ayıp olacak gibiydi. Dinlerken yakalanmışım.

Derin bir nefes alıp verdiğimde olduğum yerden çıktım ve oturdukları yere doğru güler bir yüzle adımladım sanki hiçbir şey duymamış gibi davrandım.

"Hoş geldin, Bronz." dedim, Karan'ın yanına geçip otururken bakışları benim üzerimde dikkatle bakıyordu.

Bronz hafifçe arkasını döndüğünde benimle kısa bir göz teması kurmuş başıyla selamlamıştı. "Hoş buldum, Marin." dedi, az öncekine nazaran daha sıcak bir tavırla.

Karan'ın tam dibine oturduğumda elini belime yerleştirip beni tamamen kendine yasladı. Şakağıma dudaklarını bastırduğunda hafifçe geriye çekildi. "Öyle ben de tam geçmek üzereydim Karan gördü, bir selam vereyim dedim. Özel konuşuyorsanız yalnız bırakayım sizi." dedim yalancı bir sesle, sabahtan beri onları dinleyen ben değilmiş gibi konuştum.

"Yok güzelim, sorun olmaz." dedi Karan, bakışlarını benden ayırdığında Bronz'a çevirdi. "Göksel'le şimdilik konuşmayalım, kendini biraz daha toparlasın. Sağlığı tam yerine gelince ziyaretine gideriz belki."

Göksel ve Karan ne alakaydı ki? Bronz ile ne ilgisi vardı? Yine bir şeyler dönüyordu ve benim haberim yoktu. Bu konu zihnimi meşgul ederken Karan'ın eninde sonunda bana anlatacağını bildiğim için içim rahattı.

"Bronz, akşam yemeğe kalırsın değil mi? Sanaç'ta olsa iyi olur. Gitmeden sizi ağırlayalım." dedim, sıcak bir şekilde gülümserken masanın biraz olsun kalabalık olmasını istiyordum. Elfida ve Zühre olmayınca, ortam biraz sessizleşmişti. Demir ve Melek'le de sık görüşmüyordum.

"Şimdi olumsuz konuşursam ayıp olur. Davete icabet etmek gerekir, Sanaç'a da söylerim o da katılır." dedi Bronz, sert çehresiyle sanki normal konuşması bile havalıydı. Karan'da böyleydi, bütün mafyalarda mı bu havadan vardı?

"Ne zaman döneceksiniz İstanbul'a?" diye sordum.

"Bu gece yarısı dönüş yapmam lazım," dedi Bronz. "Yine kısa zaman sonra gelirim buralara."

"Kalsaydın biraz daha?"

"Maalesef," derken Bronz modu biraz düşmüş gibiydi. "Evde kızlarım beni bekliyor."

Kaşlarım havaya kalktığında, "Kızların mı var?" diye sordum. Bu adam aile babası mıydı? Niyeyse zihnim onu çocuklu birisi olarak hayal edemiyordu.

"Evet," diye onayladı Bronz.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Şimdi daha çok şaşırmıştım. Sabahtan beri ahkâm kesen adam acaba çocuklarının yanında nasıl biri oluyordu? Bunu Karan'da deneyimleyip görecektim. Herkese hırlarken bana mırıyordu canım kocam. Bebeklerimize öyle olacağını biliyordum.

"Allah bağışlasın." dedim gülümseyen yüz ifademle.

"Aşıklar kartını buldun mu, Bronz?" diye sordu Karan. Kaşlarım hafifçe çatıldığında neyden bahsettiklerini anlamamıştım. Aşıklar kartı bildiğim kadarıyla bir tarot kartıydı. Mafyanın tarot kartıyla ne işi vardı ki?

"Yok," dedi tok bir sesle Bronz. "Bulamadım."

Karan, kahkaha attığında bakışlarım onun muhteşem gülüşünü hayranlıkla izlemişti. "Şaşırmadım." dedi Karan, gülüşlerinin arasında.

Bronz bozmayan surat ifadesiyle öne doğru eğildi. "Sor bakayım niye bulamadım?" dedi, eğlenir bir haldeyken Karan'la aralarındaki ilişki farklı bir boyuttaydı.

"Niye bulamadın Bronz?" dedi Karan.

"Bulursam benimle dalga geçecek bir şeyin kalmayacak Karan Milan, ondan yani yoksa çoktan bulmuştum oyuncağını elinden almayayım benim gibi adama yakışık kalmaz." dedi Bronz, kelimelerinin ağırlığında dalga geçercesine konuştu.

"Kesin öyledir kardeşim." dedi Karan, onunla daha çok alay ediyor gibiydi. "Beni senden üstün kılan kartımdı. Sen kartı bulursan hepimizin üstü olacaksın, kendinin bile. Bulursan kıyamet kopacak çünkü."

"Bulacağım." dedi Bronz, kendinden emin bir halde. "Kart için altı adım gerekiyor, ilk basamaktayım. Artık nasıl bulmam gerektiğini biliyorum bu da bir şey önceden elimde koca bir sıfır vardı. İlk adım başarıyla geçmek üzereyim."

"Umarım ben ölmeden görürüz şu kartı." dedi Karan, sitem edercesine.

"Umarım ben de ölmeden görürüm, son yaşadıklarımın sonra—" diye konuşmak üzereyken ortama devrilen telefon sesiyle Bronz'un lafı yarıda kalmış hepimizin dikkati telefona çekilmişti. Ceketinin iç cebine elini attığında telefonu çıkardı ve ekrandaki yazıyı okuduktan sonra hızla kaşlarını çattı. "Müsaadenizle."

Ona kafamızı salladığımızda, oturduğu yerden kalktı. "Buyur?" dedi telefonu açtığında sert bir tonlamayla konuştu. "Sen benim başıma bela mısın Hisar Alatav?"

"Gece geldiğimde uyanık kal, Hisar!" dedi Bronz, sesi yüksek çıkarken açalı daha saniyeler olmadan adamın cinleri tepesine çıkmıştı. "Bana kendini uyandırtma!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Telefondan kadın sesleri gelirken oldukça yüksek çıkıyor oturduğumuz yerden bile rahatlıkla duyuyordum. Karısı mıydı acaba kavga ettiği?

"Bana ne senin ojelerinden! Delirtme beni!" diye adeta hırladı Bronz. Alnında damarları belirginleşecek kadar sinirlenmişti. "Hayır çıkamazsın hiçbir yere."

"Ne dedin ne dedin tekrar et bakayım?" dedi Bronz hayret edici bir tavırla. "Adamların hepsini dövüp dışarıya mı çıktın sen? Ha bir de pişkin pişkin dışarıdayken arıyorsun beni?"

"Beş saat sonra oradayım! Kendine bir delik bul ve çıkmamak üzere içine gir Hisar Alatav!" dedi ve telefonu sinirle kapattığında birkaç saniye öylece durdu. Kendini düzeltip yanımıza doğru geldiğinde az önceki yüz ifadesinden hızlıca sıyrılmıştı. "Şu yemeği biraz erken yesek iyi olur. Bir saate tekrar gelirim." dedi Bronz, bakışları bir an önce İstanbul'a gitmek istiyor gibiydi. O yanımızdan gittiğinde peşinde sayamadığım kadar koruma eşlik edip siyah zırhlı araçlarla çiftlikten dışarıya çıkmıştı.

"Ben İnci'ye bakayım veteriner gelmişti, sorunu neymiş merak ettim." dedi Karan, yanımdan gitmek üzereyken onu durdurup koltuktan kalkmasına izin vermedim.

"Karan, dur. Gitme." dedim buruk bir sesle bakışlarım elaya vurgun gözlerine tırmandı. "Konuşalım, konuşmak istiyorum. Benden kaçır bir halin var."

"Hayır kaçmıyorum." dedi Karan.

Bakışlarım dikkatle gözlerinde gezerken, bana yalan söylediği aşikârdı. "Gözlerin öyle demiyor."

Elimi yanağına yerleştirdiğimde kısa olan sakallarının üzerinde gezinmeye başladım. "Sana ne hissettirdim bilmiyorum ama kendini kötü hissetme sakın." diye mırıldandığımda elaya vurgun gözlerinde kendi yansımamı görürken devam ettim. "Sana güveniyorum. Sana nasıl güvenmem ki? Sadece karşımızdaki düşmanları çok hafife almışız..."

"Marin..."

"Sen güçlü bir adamsın Karan." dedim ona içimdeki hissettirmek istercesine ağır bir tavırla konuştum. "Sadece fiziksel anlamda değil. Aklın bile yetiyor. Bunun benim söylememe gerek bile yok."

Kafasını iki yana salladığında bakışlarını karnıma düşürdü. Parmakları karnımı sardığında, "Bilmiyorum Marin..." dedi kısık bir sesle. "Size bir şey olmasını istemiyorum. Düşüncesi bile kötüyken olursa ne olur diye düşünmek bile istemiyorum."

"Bizi sen koruyacaksın Karan, bunu bir tek sen yapabilirsin senden başka kimseye güvenemem babam beni sana emanet etti ve sen emanete göz bebeğin gibi bakıyorsun." dedim ona duyduğum

Özge Naz – Düşler Ağdı

inançla, emin bir şekilde mırıldandım. "Sen bebeklerimin babasısın. Onlar çok şanslı... Senin gibi babaları olacak."

Ona güvenmediğimi, bizi koruyamayacağını düşündüğümü sanıyordu. Hayır, tam tersiydi ama bunu ona nasıl hissettirdiğimi bilmediğim gibi aksini de nasıl hissettirecektim biliyordum.

"Sana yemin ettirmeme nedenim, sendin." derken sanırım o zaman yemin ettirmeme içerenmiş gözükiyordu. "Eğer ola ki tutamazsan, yıkılan sen olacaktın. Çok yıkılırdın, bir de bunun yükünü taşımanı istemiyorum. O kadar çok yükün var ki Karan, bir de yemini sırtlamayı istemiyorum. Yapacağın varsa sen zaten yaparsın, senin yemin etmeye ihtiyacın yok ki. Ben zaten senin yapabileceğini biliyorum."

Karan belimden tutup beni kendine çektiğinde yüzünü yüzüme yakınlaştırdı. Alnını alnıma yaslayıp bir süre öylece durdu. "Haklısın..." dedi tok bir sesle. "Yemin etmeme gerek bile yok." derken biraz daha rahatlamış gözükiyordu. "Her şartta her koşulda sizi koruyacağım. Önceliğim her zaman siz olacaksınız. Sizin için yapmayacağım bir şey yok. Ölürüm de öldürürüm de yaşarım da yaşatırım da..."

Gülümsedim. Yüzlerimiz arasında ince bir rüzgar dolaşırken o rüzgarın ılık sesiyle birlikte dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Karan bunu bekliyormuş gibi gözlerini açmadan beni öpüşmeye başladığında ona uyararak ben de gözlerimi kapattım. Yoğun öpüşmemişle birlikte alt dudağımı kendine kitlerken beni kendine doğru daha çok çekti.

Yüzümü hafifçe çektiğimde dudaklarımda bıraktığı ıslaklığı onun çenesine dokundurdu. Çenesinden öpe öpe indiğimde boynunda noktalarla başımı boynuna yasladım. Beni göğsüne iyice çektiğinde anın tadını çıkardım.

Aklıma gelen şeyle birlikte başımı boynundan kaldırdığımda gözlerinin hizasına geldim. "Bu arada..." dedim kaşlarım çatılırken bu konuya olan merak duygum kabarmıştı. "Göksel Akman mevzusu ne? Neler dönüyor Karan, bana bundan hiç bahsetmemiştin!"

"Anlatacağım," dedi Karan, gözlerimin içine doğrulukla bakarken neler döndüğü konusunda bir fikrim yoktu. "O puşt ve kardeşi konağıma geldikten sonra o puştun konuşmayacağını biliyordum. O yüzden kardeşini davet ettim. Ona arsa ile konuşacağımı olumlu düşündüğümü söyledim hemen koşu koşu geldi. Ona kötü hiçbir şey yapmadım, onlar hakkında bildiğim her şeyi söyleyince bütün gerçekleri anlatmasını istedim. O abisinden daha hızlı çıkarak döküldü. Çok kötü bir durumda olduğunu, abisinden kurtulmak istediğini söyledi bunun için düşmanla bile birlik olacağını yeter ki onu abisinin elinden kurtarılmasını istediğini söyledi."

Ela gözleri puslanmıştı. "Onu öyle bırakmadım Marin," dedi Karan, ifadesiz bir şekilde. "Sana da anlatmak istemedim çünkü yanlış anlayacağını düşündüm. Farklı bir planım vardı, dışardan bakınca yanlış anlaşılacak türden o yüzden hiç anlatmamayı seçtim. Eğer planım istediğim gibi ilerlerse senden gizlemeyecektim gerçekten. Göksel benim yanıma beni tavlama, içeriye sızmak için gelen bir piyondur. Yine oyun yaptığını düşündüm ama bu sefer onun oyununa göre

Özge Naz – Düşler Ağdı

ilerledim. Sansın ki beni kafaladı, mağdur kadın rolü oynayınca yelkenleri suya indireceğimi düşünsün ki, öyle de yaptım."

"Bizden uzakta tuttum ama elimi de çekmedim, Bronz'dan yardım aldım ona anlattım o da planıma uydu. Zamanla Göksel ona inandığımı sanacak, benimle ilgili ne planı varsa ortaya çıkacaktı." diye devam ederken olayları anlayabileceğim türden anlatıyordu. Kafamı salladığımda Karan dudaklarını tekrar araladı.

"Ama düşündüğüm gibi değilmiş. Defalarca intihar etmeye çalıştı, kliniğe yatırıldı. Şimdi yurtdışında tedavi görüyor. O gerçekten mağdurmuş, planım işe yaramadı o yüzden anlatamadım sana."

Yani Göksel, Karan Milan'dan abisinden kurtulmak için yardım mı istemişti? Bana o akşam konağa geldiğinde, 'Sen ve Karan Milan ne alaka' diyen kadın sonrasında kocamdan yardım istiyordu.

"Nasıl durumu peki?" diye sordum.

"Kötü, çok kötü." dedi Karan, haline üzüldüğü belli olurken demek ki gerçekten çok kötü bir haldeydi. "Çok ağır şeyler yaşamış, sadece abisi değil. Bir sürü insana mağdur kalmış. Taciz, tecavüz, şiddet bunların başından geliyor."

Tüylerim diken diken olurken onunla üniversitedeki hallerimiz aklıma gelmişti. Gülen bir kızdı ama içi kan ağlıyormuş demek ki. "Üzuldüm... Hiç böyle bir şey beklemiyordum." dedim pişman dolu bir sesle. Bana benimle iletişimi koparma dediğinde acaba benden yardım mı isteyecekti ki? Ben ise terslemiştim... Kendimi çok kötü hissediyordum.

"Ben de." dedi Karan. "Ama tedavisi iyiye gidiyor. Şimdi değil ama belki ileri de görüşmek istersen seni konuşturabilirim. Çünkü seni sorup duruyormuş hem senin aklın kalmamış hem onun."

"İsterim, tedavisi tamamen tamamlandığında, bizim için hiçbir sorun teşkil etmediğinde konuşmak isterim." diye yanıtladığımda, en azından iyi olduğunu kendi gözlerimle görünce içim rahatlayacaktı. Mağdur birisiydi ve o yardım isteyene kadar kimse bu durumu fark etmemişti. Bu durumda olan çok insan varken Göksel sadece bir örneği idi.

"Korkma." dedi Karan, benim gibi o da bir anda saf değiştirip bize düşman olacağını belki de yine bütün bu olanların oyun olabileceğini düşünüyordu. "Bu ülkeye hiçbir şekilde adım atamaz, o yandan için rahat olsun. Görüşme görüntülü olur ama dediğim gibi anca ilerleyen zamanlarda. O yüzden şimdilik düşünmemiz birisi değil."

"Sen yanımdayken hiçbir şeyden korkmuyorum." dedim, kollarımı ona doladığımda boynuna küçük bir buse bıraktım. "Sen varsın çünkü." derken kulağına yakın kısma dudaklarımı bastırdım. "Kendine yüklenme Karan, sakın. Kendine çok yükleniyorsun. Her şeyin altından tek

Özge Naz – Düşler Ağdı

başına kalkamazsın ama yaşanan her şeyin ağırlığından beraber kalkabiliriz bunu unutmak sakın."

"Sen ve bebeklerimle bizi güzel günler bekliyor deniz kızı." dedi Karan sıcacık çıkan sesiyle. "O yüzden içim rahat, bizde bir gün ona tamamen erişeceğiz."

Onunla bir süre öylece kalırken gülen yüz ifademizle anın tadını çıkardık. "İnci'ye bakalım mı?" diye sordum bir süre sonra. Veteriner izinde olduğu için kimseyi bulamamıştık, İnci yine aynı tavırlar sergiliyor Asil onu yanından ayırmıyordu. Bir saat önce de veteriner hekim gelmişti.

"Gel bakalım," dedi, beni kendinden ayırdığında ayağa kalktı. Elimden tuttuğunda beraber ağıla doğru yürümeye başladık. "Umarım kötü bir şeyi yoktur."

"Ahmet dayı, kolay gelsin." dedi Karan, Ahmet bey elimdeki tırpanı bıraktığında doğruldu. Bizi gördüğü an gülmeye başlamıştı. "Ne dedi veteriner hekim?"

"Karan ağam bize seneye tay geliyor." dedi Ahmet bey, heyecanlı bir şekilde.

"O ne demek Ahmet dayı?"

"İnci gebeymiş Karan ağam o yüzden hali bir değişmiş." dedi Ahmet bey.

"Ne!" diye çığlık attığımda ağılın içerisindeki atlar kişnemeye başlamıştı. Büyük ihtimalle sevincime ortak olmuşlardı yani umarım öyle olmuştur. Bembeyaz okyanusun dibinde inci gibi parlayan atımın yanına doğru yaklaştım. "İnci'm." dedim çenesinin altındaki dizginleri elime aldığımda kendime çektim. "Sen de benim gibi hamile misin?" Yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda hafifçe sürttüm.

"Mart ayı gibi hepimiz yavruluyoruz." dedim dalgaya vurarak. İnci'nin yellerini elimle okşadığında hoşuna gitmiş gibi sesler çıkarmıştı. "Güzel kızım benim,"

"Nasıl peki sağlık durumu?" diye sordu Karan.

"İyiymiş bir sıkıntısı gözüküyor ama özel olarak bakacağız Karan ağam aklınız kalmasın." dedi Ahmet bey.

Karan yanımıza geldiğinde o da İnci'yi sevmeye başlamıştı. "Umarım ikizlere hamilesindir, İnci." dedi tok bir sesle. Kendi eliyle beslerken bir yandan yellerini seviyordu. "Yoksa iki bebeğim senin yavruna binmek için çok kavga edecek."

Onun bahsetmesiyle zihnime düşen görüntü gülümsememe neden olmuştu. İki çocuğumuz İnci'nin yavrusuna binmek binmek için kavga ediyordu, ağlaşıyorlar sonra babaları sayesinde sırayla biniyordu. "Onlarında atı olsun Karan!" dedim, kavga etmelerini istemediğim için. "Anne ve babaları binerken yavrularımın boynu bükük kalmasın."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olur, onlarında olur." dediğinde yanımızdan geçip kendi atının yanına ilerledi. "Yakışıklı oğlum benim, baba mı olacaksın sen? Torunum oluyor Marin."

"Karan kendi çocuklarımız doğmadan anne baba olmadan bu gidişle torun sahibi olacağız. Bunlar bizden hızlı çıktı." dedim, gülüşlerimin arasında.

"Oğlum sen değil miydin ben bu atı istemiyorum bununla değil aynı ağılda kalmak dokunursam tekme atsınlar bana diyen, bebeğimin kızı sana tekme attı da aklın başına mı geldi?" dedi Karan, kendi yeminini atına uyguladığında kahkaha atmıştım.

Elimi karnıma yerleştirdiğimde gülmeyi kesmeye çalışıyordum ama başaramıyordum. "Karan acaba senin oğlun baba olacağını öğrendiğinde ne yaptı? Senin gibi ağlamış mıdır? At sahibine çekermiş ya..."

Atın dizginlerinden tutup kendime çekerken bana bakmasını sağladım. "Bana bak eti karam! Senin bu baban, hamile haberimi duyunca çok ağladı mutluluktan. Umarım sen de ağlamışsındır, baba oluyorsun eti karam baba."

"Onun bir adı var Marin, oğluma çikolata adı takma."

Ona omuz silktiğimde, "Ben bundan sonra Katran, diyeceğim hem babanın adına çok benziyor. Değil mi Katran?" dediğimde at bir anda şaha kalkmıştı. Hayatımda gördüğüm en korkunç at, kesinlikle bu attı. Kızım bunda ne bulmuştu?

"Çok sevmedi galiba Katran ismini..." diye mırıldanarak geriye doğru adımlar atarken Karan atını sakinleştirmeye çalışıyordu. "Cici at sakin ol!" diye bağırırsam da nafileydi. Karan beni zorla dışarıya çıkarmış, Asil'i zorlukla sakinleştirmişti. Atı benden kesinlikle nefret ediyordu. Ben kötü bir kaynanaydım.

Saatler sonra hava tamamen kararmış yemek masasına oturmuştuk. Demir, Melek yan yana oturuyor. Zahir ve Mert karşılıklı oturmuşlardı. İkisinin de yanlarında Bronz ve Sanaç varken, Karan'la ikimiz en başta yan yana oturuyorduk. Zühre belki gelir diye beklemiştim ama gelmemişti.

"Yemekler nefis gözüküyor." dedi Sanaç, aç olduğu çatal bıçağı kavradığından belli olurken en az Zahir ve benim kadar iştahlıydı. "Bizde buradan bir tane çiftlik alsak da yılın bazı zamanları gelip kalsak ya Bronz?"

"Kal Sanaç, göbek bağın benimle mi kesildi?" dedi Bronz, yemeklere başladığımızda o da kendi tabağına ana yemeklerden alırken sakince konuştu.

"Sensiz tadı olmaz, Bronz." dedi Sanaç, ikisinin arası fazlaca yakınken en az Mert ve Karan gibiydiler. Mert ve Sanaç birbirine benziyordu, ikisi de oldukça komiklerdi. "Göbek bağım seninle kesilirse de, kaderim seninle kesişti. Sen nereye ben oraya."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tatil yapmaya vaktim yok," dedi Bronz, ağzındaki lokmasını çiğnedikten sonra ifadesiz bir tavırla mırıldandı.

"Vaktin olduğunda kapımız her zaman açık, Bronz." dedim, samimi bir tavırla. Bakışlarımı Sanaç'a çevirdiğimde o varken göbek bağına çağdırmamak olmazdı. "Aynı şekilde senin için de Sanaç."

"Aç ağzını," dedi Karan, çatalına takmış olduğu yaprak sarmasını bana uzatırken dudaklarıma yaklaştırdı. "Hiç yemedin, en sevdiğin yemek bu ama tek bir lokma bile almadın."

Uzattığı sarmayı dişlerimin arasına alıp çiğnediğimde kısa saliseler içerisinde yemiştim. "Yaparken tadına bakacağım diye bir tencere kadar yedim ondan yemiyorum Karan! Rojda biraz daha yaptı, yoksa masaya hiç gelmeden ben hepsini yemiştim." dedim o bana ardı ardına beş tane daha verdiğinde hepsini yedim.

"Bir tanem," dedi Karan kısık bir sesle, ayrandan bardağıma doldurduğunda onu da bana uzattı. "Üç tanem, hepsinden ye."

Artık kapılardan geçemeyecek kadar kilo almama az bir zaman kalmıştı. Bebeklerimiz gelişimi hızlıydı, üstelik iki tane olması ve başımda Alakan, Milan aşireti ve Karan Milan gibi kocam varken yüz kilo olmamam imkânsızdı.

"Hediyemizi verelim mi bro?" dedi Sanaç, herkesin bakışları ona döndüğünde dikkatimizi ona verdik. Sanaç yemek yemeyi çok seviyordu. Masadaki çoğu şeyi o yemişti. Zahir ve ben onu şaşkınlıkla izlerken, Zahir kendinden fazla yiyen birini görünce tebrik etmeden duramamıştı.

"Verelim tabii," dedi Bronz, bardağından yudum aldığı anda masaya geri bıraktı.

"Ne hediyesi?" diye sorduğunda Karan, kaşları çatılmıştı.

"Düğününe yurtdışında olduğumuz için gelememiştik," dedi Bronz, mahcup bir ifadeyle. "Yakın zamanda çocuklarınız doğacak. İki hediye bir vermek istedik. Umarım kabul edersiniz. Size layık değil ama en azından Milan ailesine ve yeğenlerime benden güzel bir hatıra kalmış olur."

"Böyle şeylere gerek yoktu Bronz." dedi Karan.

Sanaç kalkıp masaya geri geldiğinde elinde defter gibi bir şey tutuyordu. "Yani benimde azıcık bir şey çorbada tuzum olsun dedim, tabii hediye Bronz'un hediyesi ama anlamayı ben sağladım." dediğinde sandalyesine geri oturdu. Defteri bana uzattığında oyalanmadan elime aldım.

Kapağı siyah süetten yapılmış, büyük defter boyutundaydı. Üzerinde tam orta kısımda küçük harflerle bronz rengiyle İngilizce dilinde sertifika yazıyordu. Ne olduğunu anlayamadığım için

Özge Naz – Düşler Ağdı

kapağı açtım ve bilmediğim bir dille karşılaştım. Anladığım tek şey Karan ve benim adımın yazmasıydı.

"Nedir bu?" diye sorduğumda, bakışlarımı Bronz'a çevirdim. "Farklı bir dil yazıyor... Anlayamadım ben."

"Kusura bakma benim hatam," dedi Bronz, bakışlarını Sanaç'a çevirdiğinde, "Sen çevirsene Sanaç." dedi ilgili bir sesle.

Sanaç'a sertifikayı tekrar uzattığımda elimden aldı ve açık olan kapağın içinde yazanları okumaya başladı. "İtalya'nın San Sossio Baronia şehir bölgesi Marin ve Karan Milan'a aittir." dedi, normal bir tonda konuşurken bilmediğim dilin İtalyanca olduğunu anlamıştım. "Bronz sizin için şehir satın aldı."

bu şehir gerçekten de satılık bir şehir, belediye başkanı satılığa çıkarmış, biraz da bilgilenelim fdgfkkgfgkd

Duyduklarımı algıladığımda yanlış anlamadığımdan emin olmak istedim. Sanaç, Bronz sizin için şehir aldı demişti. Şehir. "Ne yaptı ne yaptı?" dedim anlamaz bir halde, şaşkınlık geçiriyordum. "Şehir mi satın aldı?" Durdum ve çatılan kaşlarımın arasında derin bir nefes alıp verdim. Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde masanın üzerinde olan elinden tuttum. "Aşkım telefonumda bir tane oyun var ya para kazanıyorsun şehir satın alıyorsun öyle bir şey mi? Şaka yapıyorlar herhalde. Sanaldan falan mı satın alındı bu?"

Karan Milan'da benim gibi şok geçiriyordu.

"Hayır yenge," dedi Sanaç, hepimizin aklındaki bulanıklığı gidermeye çalıştı. "Sanal falan değil şehir artık tamamen sizin üzerine kayıtlı. Size ait bir şehriniz var."

"O kadar zengin misiniz siz?" dedi Demir, o da en az bizim kadar şaşırırken en takılmaması gereken konuya takılmıştı.

Demir sesli bir şekilde güldüğünde, "Ben çiçeğimin çiftliği var diye seviniyordum kızın şehri oldu!" dedi yüksek sesle.

"Şehir yani içinde bildiğimiz insanların yaşadığı?" dedi Melek, bana ses olurken ben de aynı onun gibi düşünüyordum. Bildiğimiz şehir satın mı almıştı? Hem de İtalya'dan!

"Bilmediğimiz başka şehir mi var meleğim?" dedi Demir, haklı olarak.

"Yok sevgilim." dedi Melek.

Karan, beklenmedik hediyenin şaşkınlığından benden önce sıyrıldığında, "Bronz bu çok büyük bir şey, kabul edemeyiz biz bunu." dedi sertçe.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet gerçekten de, çok teşekkür ederiz ama bizim için çok fazla." dedim, Karan'a katılırken hediyeye hediye demek ayıp geliyordu. Hediye değildi bu.

"Lütfen," dedi Bronz, tok sesiyle. "Küçük bir hediye. Size layık değil ama kabul ederseniz memnun olurum."

"Adam satın aldığı şehire küçük bir hediye dedi usta!" dedi Mert, o da şaşırırlar arasındaydı. Kırgınlıkla Bronz'a baktığında ona doğru konuştu. "Bronz abiciğim çıtayı neden arşa çıkardın? Lan ben bunun altında bir şey alamam!"

Mert, karşısında oturan Zahir'e döndüğünde, "Zahir ikimizde uzaydan arsa alsak anca üstüne çıkarız. Ben bir araştırıyım Mars'ta falan satılık yerler var mıymış." dedi kararlı bir şekilde.

"Mert biz Sanaç ve Bronz abi dışında kalanımız anca yedi hisseyle kurbanı gireriz." dedi Zahir, bir bardak soğuk suyu tek yudumda içmişti. "Masadaki herkesin varını yoğunu koymasını lazım o yüzden gel biz kurban keselim."

"Yok oğlum o Barzan ağanın hediyesi ondan rol çalmayalım." dedi Mert.

"Sanaç, Bronz," dedi Demir, keyifli bir şekilde. "Eğer benim gibi bir yakışıklıya yanınızda ihtiyaç varsa her zaman biliyorsunuz."

"Tamam kardeşim, olursa haber ederiz elbet." dedi Bronz.

Şaşkınlığını atmak bir hayli uzun sürdüğünde, artık kocam ve kendime ait bir şehrimin olmasıyla ne yapacağımı bilememiştim.

Karan bana doğru yaklaştığında, "Yine hiçbir şey yemiyorsun." dedi sadece benim duyabileceğim bir tonda. "Zorla yedirmek istemiyorum. Canın mı istemiyor?"

"Karan bak göbeğim bile çıktı gerçekten yiyorum sevgilim." derken karnımı işaret ettim. Çok yemekten dolayı göbeğim artık belirgindi.

"Şu tabağına bıraktıklarımı yersen başka bir şey için zorlamayacağım." dedi Karan, yedi tane sarma bırakmıştı. "Sonra meyve yiyeceğiz beraber."

"En azından sadece ben kilo almayacağım aşkım." diye mırıldandığımda yüzümde gülümseme peydah oldu. Her şeyi tek başıma yapmamam iyiydi. Yoksa yapasım gelmiyordu. Sütü benimle birlikte içiyor, meyveyi birlikte yiyorduk. "Benimle birlikte sen de alacaksın! O yüzden sen de bunları yiyeceksin." derken ben de onun tabağına sarma bıraktım. Beni düşünmekten kendisi yemiyordu.

"Gülüyorum haline katıla katıla," dedi Sanaç, dili Karadeniz ağzına kayarken yüksek sesle horon tepmiş gibi kollarını kaldırarak söylemişti. "Bir sözünü geçiremedin karına ula Karan Milan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Böyle dalga geçenler ilk hanımcı olanlarmış Sanaçcığım." dedim ona yapmacık bir şekilde genişçe gülümsedim. "Seni de zamanı gelince görürüz elbet."

"Daha niye veremedin ağzının payını... Vermeyisun." derken daha çok keyiflenmişti Sanaç. Mert, Demir ve Zahir ayağa kalktığında Sanaç'ta ayağa kalkmış horon tepmeye başlamışlardı. "Ula ula ula sen bir kalori bile etmeyisun."

"Ula ula ula ula bu alemin light erkeğisun." dedi Sanaç. "Ne oldu sana! Ne oldu böyle? Ne oldu sana! Ne oldu böyle? Nerede o eski taş fırın erkeği? Bir anda oldun light erkeği!"

Onlar horon tepedursun, Karan bana sarılmış bir halde gülmeye başlamıştı. Bronz'da Sanaç'ın bilmediği horon tepmesine karşılık yarım bir şekilde gülümseyip ağzının içerisinde sabır diledi.

"Ben halimden memnunum kardeşim." dedi Karan, dudakları şakağımı bulduğunda sayısız kere öpmeye başlamıştı. "Güzel karım ne derse o."

"Uiyyyyyy." dedi Sanaç keyifli bir sesle bağırdı.

Yemek faslı tamamen bitmiş, Bronz ve Sanaç gitmek için hazırlanıyor diğerleriyle vedalaşıyordu. Karan yanıma geldiğinde beni belimden tutarak kendine çekti. Parmakları sıkıca bel oyuntumu kavrarken bakışları bana sorarcasına baktı. "Sen yemek masasında Sanaçcığım mı dedin bana mı öyle geldi?" diye sordu, meraklı bir şekilde.

"Yoo öyle dedim."

Karan masum bir ifadeyle, "Bir kerecik Karancığım der misin?" dedi, acı bir sesle mırıldandı. "Kurban olduğum de artık nasıl söyleyeceksin çok merak ediyorum."

Dilimi damağıma vurup, "Cık." dedim.

Kaşları aniden çatıldı. "İnada bindirdin değil mi?"

"Sanırım..." diye mırıldandığımda alt dudağımı dışarıya çıkardım.

"Ne kadar zor olabilir ki? Söyle hadi—"

Onu susturmak için uzanıp dudağından öptüğümde çok uzun olmayacak şekilde dudaklarımı buluşturdum. Geriye çekildiğimde, "Misafirlerimizi yolcu edelim hayatım." dedim. Karan bir şey diyecek gibi olmuş ama Sanaç'ın yanımıza doğru gelmesiyle beni bırakmıştı.

"Özle beni yenge," dedi Sanaç, elini uzatıp benimle tokalaşırken ona sarılmışım. "Arayı uzatmayalım. Seni çok sevdim ben deniz kızı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben de seni sevdim Sanaç. Mert'in şakaları varsa sende şarkıların var artık." dedim, keyifli bir halde. Akşam yemeği umduğumdan güzel geçmiş, uzun zaman sonra ilk kez bu kadar keyif almıştım. "Görüşmek üzere."

"Sen içeriye geç güzel karım." dedi Karan, evi işaret ettiğinde yanağımdan öptü. "Ben yolcu edip yanına gelirim, birkaç şey daha konuşacağız ayakta durma."

"Tamam," dediğimde kenarda duran Bronz'a dönüp, "Görüşürüz Bronz." diye el salladım.

"Görüşürüz," dedi Bronz, elini kaldırmış ama sallamamıştı. Zaten sallasa bir garip olurdu.

Evden içeriye geçtiğimde merdivenlere çıkmak için koridora doğru yöneldim. O kadar yorulmuştum ki bir an önce uyumak istiyordum. Evin ilk girişinden geçmiş, ince dar taraftan geçerken aniden bütün etrafım karanlığa gömülmüştü. "Of!" diye seslice konuştuğumda bir anda ellerimi kaldırmıştım. "Elektrikler mi gitti! Hiçbir şey göremiyorum..."

Duvara yaslanıp kenara geçerken, evin içi tamamen zifiri karanlıktan oluşuyordu. Duvardan tutuna tutuna ilerlerken ayağıma değen şeyle birlikte çığlık atmıştım. Serçe parmağımı sertçe vurmamla dizimi kırıp ayağımı kendime çekmiştim. Elimle ovuşturup ilerlerken terlik olduğu için canım yanmıştı.

"Keşke gece görüşlü gözlerim olsaydı."

"Nerede bu lanet olası telefon?" derken duvardan tutuna tutuna evin düzeni aklımdayken salona doğru ilerledim. Koltuğun üzerinde olmalıydı ama hangi koltuğun hatırlamadığım için bütün koltuklara kör bir şekilde dokunmaya başladım.

"Hay şimdi var ya bayramlık ağzımı bile bozduracaksınız." dedim, hiçbir şey bulamayışımla birlikte içimden küfür mırıldandım. "Karan!" diye bağırdım. Birinin çoktan jeneratörü devreye sokması gerekiyordu. O kadar çalışandan kimse mi fark etmemişti.

"Zahir!" diye tekrar bağırırken sesim bana geri çarpmıştı. Evde kimse yoktu. "Mert! Demir!" diye onlara da seslenirken kimseden geri dönüş alamayışımla korku dalga dalga bedenime yayıldı. "Melek! Oda da mısın?" diye seslenirken en azından o sesimi duyup gelirdi diye düşünüyordum ama Rojda'da ortalıkta gözüküyordu.

"Hepiniz nereye kayboldunuz ki..." demeye kalmadan dudağımın üzerine bir el kapanıp eş zamanlı olarak gözümü de kapatırken kalbim arşa çıkmış gibi atmaya başlamıştı. Avazım çıktığı kadar bağırmış ama sesim ağzıma kapanan elle birlikte boğuk çıkmıştı.

﴿ BÖLÜM 79 ﴾

79. BÖLÜM “İZ”

Elektrikler gitmişti. Etraf zifiri karanlıktı, hiçbir şey göremiyordum. "Karan!" diye bağırdım. Birinin çoktan jeneratörü devreye sokması gerekiyordu. O kadar çalışandan kimse mi fark etmemişti.

"Zahir!" diye tekrar bağıırken sesim bana geri çarpmıştı. Evde kimse yoktu. "Mert! Demir!" diye onlara da seslenirken kimseden geri dönüş alamayışımla korku dalga dalga bedenime yayıldı. "Melek! Oda da mısın?" diye seslenirken en azından o sesimi duyup gelirdi diye düşünüyordum ama Rojda'da ortalıkta gözüküyordu.

"Hepiniz nereye kayboldunuz ki..." demeye kalmadan dudağımın üzerine bir el kapanıp eş zamanlı olarak gözümü de kapatırken kalbim arşa çıkmış gibi atmaya başlamıştı. Avazım çıktığı kadar bağırmış ama sesim ağzıma kapanan elle birlikte boğuk çıkmıştı.

Dudaklarımın üzerine kapanan eli dişlerimin arasına alıp acımadan ısırduğım da neredeyse kan tadı dişimden dilime gelmişti. Ağzımdaki eller kendini çekmeye çalışmış ama benim kuvvetli dişlerimin baskısıyla geriye çekememişti.

"Ah!" diye Karan'ın sesini işittiğimde beni tutan elleri kendini hızlıca benden çekmişti. "Isırma Marin!"

"Karan?" dedim şaşkınlıkla duyduğum sesle birlikte arkamı döndüğümde karanlıktan dolayı hiçbir şey göremiyordum. Bir şeye çarpmamak için duvara yaslandığımda olduğum yerde kaldım.

"Sikeyim elim." dedi Karan, acı içerisinde inerken harelerim keskinleşip genişlemişti ama karanlıktan dolayı nerede olduğunu seçemiyordum. "O dişlerini var ya Marin! O nasıl ısırarak bebeğim etimi kopardın!"

"Sen miydin?" derken elimi duvara yaslayıp kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. "Niye sessiz sessiz yaklaşıyorsun! Madem yaklaşıyorsun niye ağzımı kapatıyorsun Karan!"

"Seninde dediğin gibi gece görüşlü gözlerim yok güzelim! Sesine geldim seni tutup kendime çekeyim derken nereden tuttuğumu göremedim ama ağzın olduğunu anlayınca elimi çekmeme izin vermeden dişlerinle elimi parçaladın!" derken sesindeki acı tonu geçmemiş, hâlâ dinçti.

"İyi misin? Çok acıttım mı?" diye kısık bir sesle mırıldandığımda, dudaklarımı dilimle ıslattım. Aldığım demir tadıyla tükürme isteğiyle taşıp dolmuştum. "Dilimde kan tadı var elini mi kanattım..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tamam bir şey yok," dedi sert bir mırıldanmayla ses tonundaki acı inlemesini gömmeye çalıştı. Karanlığın içerisinde sadece sesini duyabiliyordum. "Sen iyi misin? Niye bağıryordun bir şey mi oldu?"

"Neredesin? Tutacağım seni bu sefer sakın ısırma Marin!" dedi Karan, sesinin yakınlığında yasladığım duvardan ayrırlıp ona doğru attım.

"Tuttum ben seni." dedim, dokunduğum bedeninde yüzümü göğsüne yasladığımda nabzımı düşürmeye çalışıyordum ama yaşadığım kısa çaplı şoktan dolayı sırtımdan aşağıya sicim sicim terler akıyordu.

"Elektrikler gidince mi korktun başka bir şey mi oldu?" dedi Karan, endişeli bir halde bu denli bağırmamın nedenini anlamaya çalışır gibiydi. Çünkü ağzımı kapatınca çığlık çığlık bağırmıştım.

"Sen gelene kadar bir şey olmamıştı..." dedim, karanlığın içerisinde beni sarmasına izin verirken parmaklarını sırtıma sardı. "Sadece önümü göremedim telefonu arıyordum çağırdım kimse ses vermedi. Sonra sen gelip beni tutunca biraz ödüm bokuma karıştı sevgilim bir şey olduğu yok."

"Jeneratörün hemen devreye girmesi lazımdı, arıza mı yaptı ki?" dedi, benim aklıma gelen onunda aklına gelmişti. "Gel dışarıya çıkalım burası çok karanlık."

Beni elimden ve belimden tutarken ışığın olmadığı odalardan geçip dışarıya doğru adımladık. Kalbim neredeyse dudaklarımda atıyordu, çok fazla panik yapmıştım. Karanlıktan kolay kolay korkan birisi değildim ama diken üstünde olduğumuz için bir anda korkunun esiri olmuşum.

Evden dışarıya çıkıp bahçeye ilerlediğimizde iki koruma koşar adımlarşa bize geldi. "Karan abi bağırışma duyduk ama iyi misiniz?" dedi adının Vedat olduğunu bildiğim koruma. "Bir sıkıntı mı var? Etrafı kontrol ettiriyorum adamlara."

"Elektrikler kesilince karım bize seslenmiş, bir şey yok. Emrullah'a söyleyin baksın bir jeneratöre sorunu neymiş." dedi Karan. "Başka aydınlatma falan getirin olacak depoda. Herkesin iyi olduğundan da emin olun."

"Tamam abi." dedi Vedat ve koşar adımlarla geri uzaklaştı.

"Senden başka kimse cevap vermedi bana, herkes nerede?" diye sorduğumda ay ışığı sayesinde bahçe biraz olsun aydınlanıyordu. "Evde kimse yoktu!"

"Mert, Bronz ve Sanaç'la birlikte çıktı." dedi Karan, beraber ahşap koltuklara geçip oturduk. "Melek ve Demir'de Alakan konağına geçecekti en son onlarda çıkmış olmalı. Zahir'de Milan konağına geçti güzelim. İkimizden başka kim yok."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben Bronz ve Sanaç'la ilgileneceğim diye onları unutmuşum." derken Karan beni kollarının arasına alıp kendine yasladı. Yüzümü göğsüne yaslayıp öylece durdum. "Karan şaka gibi bizim şimdi şehrimiz mi var? Ben hâlâ inanmıyorum."

"Evet bebeğim, bize ait bir yer var artık. Ve oldukça güzel bir yer gidince seninde çok seveceğine eminim." dediğinde ona kaşlarını kaldırarak baktım.

"Sen orayı biliyor musun?" diye sordum. İtalya'nın güzel bir yer olduğunu biliyordum ama bahsi geçen şehiri hiç duymamıştım. En az orası da buralar kadar güzeldir.

"Evet, daha önce Bronz ile oraya gitmiştik. Bildiğim bir yer." dedi düz bir sesle. "İleri zamanlarda oraya beraber gideriz. Şimdi hamile olduğun için yolculuk etmeden ne kadar doğru olur bilmiyorum. Doktorunla konuşuruz ama şu an zaten başımız sıkışıkken durumlar biraz düzeline hem de bebeklerimizle birlikte gidersek daha güzel olur."

"Evet," dedim onu onayladığımda. Yüzümde sıcak gülümseme belirdi. "Bence doğumdan sonra gitmek daha mantıklı ve iyi olur. Bebekler biraz aylarını doldurunca ilk seyahatlerini bize ait şehire yapmış oluruz. Onlar için de ileride anlatacağımız güzel anılar olur."

"Marin ve Karan Milan'a ait bir şehir..." dedi Karan sıcak bir sesle. Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Beraber iyileştireceğimiz bir şehir daha oldu. Önceliğimiz burası olsa da orayı da kendin gibi çiçek yapacağına eminim."

"Yani biz bunun karşılığını nasıl vereceğiz Karan? Adamın çoluğu çocuğu olsa ayrı bir dünya vermeliyiz ki üstüne çıkalım!" diye isyan ettiğimde bir şehir satın almanın ne kadar mâl edileceğinden habersizdim. Şehirler satılıyor muydu ki? Bence satılmıyordu, satılmıyorsa bile bu adam bize nasıl almıştı?

"Bronz için maddiyatın bir önemi yok Marin, bize o şehiri hediye etmesinin nedeni kendini maddiyat açısından kanıtlamak değil. Manevi açıdan kanıtlamak." dedi Karan.

Kaşlarım çatıldığı sırada, "Anlamadım." diye mırıldandım.

"Ben anladım." dedi Karan, sıcak dudaklarını şakağımda tekrar hissettim. "Oraya gittiğimizde seninde anlamayı sağlayacağım."

"Abi..." diyen kişiye doğru döndüğümüzde elinde aydınlatmalarla gelmişti. Önümüzdeki hasırdan yapılma orta sehpa masaya bıraktığında önümü daha net görür hale gelmiştim.

"Jeneratör arıza yapmış bayadır arızalıymış hatta ama buraya sık gelinmediği için yapılmamış. Bu saatte birilerini bulacağımızı sanmıyorum ama yine adamlara baktıracağım o zamana kadar bunlarla idare edin."

"Etraftan gözünüzü ayırmayın Vedat," dedi Karan ciddi bir tavırla. "Vardiyayı değiştirin güvenlik artsın. Misafirden sonra daha çok dikkat çekilmiş olabilir."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olur patron nasıl istersen." dedi Vedat, bakışları kısa bir anlığına beni buldu. "Ama beş dakika yenge müsaade edip gelersen çok iyi olacak."

"Emrullah'ı buraya çağır, yengenizin yanında otursun." dedi Karan. Yüz ifadesini izlediğimde çenesi kasılmıştı. Bir şeyler mi oluyordu bilmiyorum ama Karan, Vedat'ın onu çağırmasıyla kalp atışlarının ritmi değişmiş hızlanmıştı. Yüzümü onun göğsünden ayırdığımda Vedat yanımdan ayrılmıştı.

Karan'ın bakışları beni bulduğunda, "Uykun mu geldi? Yorgun gözüküyorsun." derken parmaklarını yanağıma sürttü.

Yanağımın ıslandığını fark ettiğimde, tenime sürtünen parmaklarını avucumun arasına aldım. Bakışlarımı avucumun arasında duran ellerine düşürdüğümde kanı görmemle birlikte şaşkınlığa uğramıştım. "Karan!" dedim canlı çıkan bir sesle. "Elin kanamış..." derken bakışlarımı yüzüne kaldırdım. "Elini koparmışım gerçekten... Niye kanıyor demiyorsun!?"

Dişlerimin tamamı avucunun içindeydi. Diş izlerimin etrafı tamamen kanlıydı ve bileğine doğru hafif bir sızıyla kan akmıştı. Masanın üzerinden peçeteye uzanıp eline bastırduğumda içim bir hoş olmuştu.

"Önemli değil çok acımadı." dedi Karan sakinlikle. "Bir daha yapmamam gerektiğini öğrenmiş oldum."

"Öpeyim de geçsin..." dediğimde kanını temizlediğim avucuna dudaklarımı bastırdım. Avucunu birkaç kere öptüğümde Karan avucunu yanağıma yaslamış okşamıştı. "Geçti mi?" diye mırıldandığımda masum bir ifadeyle suratına baktım.

Karan başını olumsuz anlamda iki yanına salladı. Eliyle yanağını işaret ettiğinde, "Buradan da öpersen geçermiş." dedi. Şu an o kadar tatlı duruyordu ki bazen gerçekten kocamı aşırıyordum.

Uzanıp kollarımı boynuna doladığımda yanağına sert bir öpücük bıraktım. Karan ellerini belime dolarken beni biraz daha kendine çekip kavramıştı. Çenesine öpücük kondurup geriye çekildim.

"Gece yarısı olmak üzere biraz uykum geldi..." dediğim sırada uykudan bahsettiğimiz için istemsizce esnemiştım. Elim ağzımdan çektiğimde ona buğulaşan gözlerimle baktım.

"Tamam birazdan odamıza çıkarız önce şu Vedat'la konuşayım..." dedi Karan. Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi azalttığımda kulağıma doğru fısıldar bir tonda konuştu. "Ama sabaha kadar uyuman konusunda söz veremiyorum Marin."

Harelerim şaşkınlıkla genişlediğinde bakışlarım onu bulmuştu. Karan gülen bir ifadeyle yanağımdaki parmaklarını çekerken hafifçe göz kırptı. Yanaklarımdaki sıcaklık seviyesi yükseldiğinde neyi ima ettiğini anlayabilmişim. Dudaklarımı aralayıp bir şey demek üzereyken Karan bakışlarımı benden çekip tekrar konuşmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Emrullah," dedi Karan, oturduğu yerden ayağa kalktığında birkaç adım ilerledi. "Marin'in yanında dur sakın etraftan gözünü ayırma. Elektrikler kesik durumda, belki bilerek yapıldı belki gerçekten kesildi. Şansa bak ki, jeneratörde arıza yapmış. Ne olursa olsun yanından ayrılma ben beş dakikaya geliyorum."

"Tamam Karan ağam ben buradayım, sen rahatına bak. Hanım ağamı yalnız bırakmayacağım." dedi Emrullah, benim olduğum tarafa doğru geçti. Karan bana baktıktan sonra yanımdan uzaklaştı. Emrullah başımda dikilirken kafamı kaldırıp uzun boyuna baktım.

"Ayakta durmasana Emrullah, gel otur." derken karşımdaki koltuğu işaret ettim. Masanın ortasına konulan aydınlatmalar sayesinde etraftaki karanlık azalıyordu. Karan'ın söyledikleri aklımda takılırken zihnimi dağıtmaya çalışıyordum ama nafileydi içim hiç rahat değildi. Umarım gerçekten bölge genelinde olan basit bir elektrik kesintisidir.

"Yok hanım ağam iyiyim ben böyle." dedi Emrullah, çekingen bir tavırla. "Etrafı böyle daha iyi görüyorum."

"Eee anlat Emrullah nasıl gidiyor?" diye sorduğumda ona Rojda hakkında bir şeyler sormak istiyordum ama kendini hiç açmıyordu. Rojda ile arasında bir şeyler olduğu belliydi en azından Mert ve Zühre, Zahir ve Elfida ilişkisinden daha hayırlı ve belirgin duruyordu. "Bir ara ev düzeceğim demiştin evleniyor musun?"

"Bildiğiniz gibi hanımım aynı tekikteyiz," dedi Emrullah, bakışları etraftaydı. "Yok evlenmiyorum ama evlilik için önden her şeyimi hazır etmek istedim. Şimdi yavaş yavaş başlarsam o zamana kadar tamamlamış olurum. Hem gönlümdeki beni kabul ederse düğündür odur budur sıkışmamış oluruz."

"Ne güzel," dedim gülümsediğimde. "Şimdiden onu ferah tutturmayı düşünüyorsun. Umarım hayırlısıyla olur. Gönlündeki kabul etmiyor mu seni?"

"Erken diyor hanım ağam," dedi sıkıntı içerisinde. İstemsizce göz devirdim. "Benim yaşım geçiyor biraz. Erkenden yaşamak isterim her şeyi. Ben beklerim sıkıntı değilde, bekledikçe araya soğukluk girer diye korkuyorum."

Rojda da sanırım Elfida gibi düşünüyordu. Zahir'e bir yardımım dokunmamıştı ama Emrullah'a yardım etmek istiyordum. "Hmm anladım Emrullah..." dediğimde yapmayı düşündüğüm şeyden emin değildim. Ama yapmak zorundaydım. "Bizim Rojda'yı da istemeye geleceklermiş sanırım. Babası söylemiş evlerine çağırılmış galiba hafta sonuna oraya gidecek o da sanırım yakında evlenir."

Ben gerçekten kötü bir kaynanaydım.

"Ne!" dedi Emrullah korku dolu bir şaşkınlıkla. "Gerçek mi diyorsunuz hanım ağam?" Emrullah bakışlarını etraftan çekip bana döndürdüğünde yüzündeki ifade üzülme neden olmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Duyduklarıyla yıkılmıştı adeta. "Rojda bana böyle bir şey demedi... Demek ki gönlü ben de değil halbuki ben ne düşünmüştüm."

Duymak istediklerimi duyduğum için yüzümdeki ifadeyi aniden bozdu. "Yalan söyledim," dedim çok masum olmayan bir ifadeyle. "Sana açıkça sorsaydım söylemeyecektin ben de sana bu şekilde söyletebilirim diye düşündüm. Gönlündeki kadın Rojda değil mi?"

"Şey hanım ağam..." dediğinde söylemek istemiyor gibiydi. Kaşlarını çatıp yüzüne dik dik baktığımda gülmek için kendimi zor tuttum. Ciddi durmalıydım ki dökülmesi lazımdı. "Evet... Bahsettiğim Rojda'ydı."

"Bizim konaktan sana kız verilmez Emrullah," derken kızgın bir tonda mırıldandım. Emrullah hayatının en büyük şokunu yaşıyormuş gibi bana baktı. Gözlerinde hüznün belirlediğinde, söylediğine pişman olmuş gibiydi.

"O niye, bir yanlışı mı oldu? Farkında olmadan bir şey mi yaptım hatam kusurum mu oldu?" diye sıralayarak sorduğunda yüzündeki ifade daha kötü bir hal almıştı.

"Biz damat alırız. Seni de damat olarak alıyorum Emrullah!" dediğimde yüzümde aniden güller açmış az önceki benden eser kalmamıştı. Emrullah hayatının bilmem kaçınıcı şokunu yaşarken çaprazındaki koltuğa yavaşça çöktü. Elini kalbine yerleştirdiğinde kendine gelmeye çalıştı. Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Hanım ağam kalbimle zorunuz neydi sizin?" dedi titreyen bir sesle. "Öteki tarafa gittim geldim!"

"Ohooo alış bunlara Emrullah, daha dur Rojda'nın babası, Barzan ağa, Karan, Zahir var da var ben seni kabul etmiş olabilirim ama bakalım onlar kabul edecek mi? Ben seni şimdiden hazırlıyorum." diye konuştuğumda, onunla dalga geçiyordum. Emrullah'ın yarın koşa koşa Rojda'yı istemeye gidecek gibi bir hali vardı.

"Neye hazırlıyorsun güzelim?" dedi Karan, yanımıza doğru geldiğinde Emrullah hızlıca oturduğu yerden kalkmış dik durmuştu. "Hayırdır Emrullah?"

"Hanım ağamın bu kadar şakacı bir kişiliği olduğunu bilmiyordum Karan ağam beni şakalarına hazırlayacakmış." dedi Emrullah, durumu toparlamaya çalıştıkça batırıyordu.

"İyi tamam sen yerine geçebilirsin," dedi Karan. Emrullah başıyla selam verip yanımızdan daha doğrusu benden kaçır adımlarla uzaklaştı. Karan elimden tuttuğunda beni oturduğum yerden kaldırdı. "Hadi gel Marin, odamıza geçelim bizde."

Kafamı sallayıp onunla beraber yürürken aydınlatmalardan birini elimize almıştık. Evin içerisine geçtiğimizde merdivenlere yönelmiş üç katın ilk katını tırmanıyorduk. "Karan bu eve asansör şart bence." dedim, daha ilk katı çıktığımızda nefes nefese kalmıştım. "Yani parayı biraz ona

Özge Naz – Düşler Ağdı

buna harcamaktansa biraz yararlı şeylere harcasak? Üç kat merdiven ne ya! Yedi katlı bir binayla eş değer neredeyse merdivenler uzun ve dik!"

"Benim güzel karımın merdiven çıkması mı gelmemiş?" dedi Karan, ona anlamayan bir tavırla baktığımda elindeki aydınlatmayı bana uzattı. "Tut şunu," dediğinde kucağıma bırakırken ellerimin arasına aldım. "Sen şuna ben merdiven çıkmak istemiyorum kocacığım beni taşır mısın desene!"

Beni çevik bir hareketle tuttuğunda kollarının arasına alıp bir kolunu bacaklarımdan bir kolumu sırtımdan geçirip kucağına almıştı. Kollarımı boynuna doladığımda aydınlatmayı önünü göreceği şekilde tuttum. "Kocam beni bir bakışıyla tanıyor hiç ağzımı açmama bile gerek yok." dedim, beni taşımaya hiç itiraz etmezken. "Ama artık eski kilomda değilim o yüzden biraz zorlanacaksın hayatım, spora tekrar mı başlasan acaba?"

"Anca kocam spor yapsın, sen göbek salmaya kararlısın galiba? Doktorun dediklerini ne çabuk unuttun Marin! Seninde spor yapman gerekiyor." dedi Karan, ciddi bir tavırla. Uyuyan yılanı uyandırmıştım galiba. "Sabah erkenden kalkıp sporumuzu yapacağız. Doktorun bir sonraki randevuya kadar mutlaka başlayın başlamıştı. Doğumun daha rahat geçecekmiş."

"Ben zaten çocuk doğurarak büyük bir iş yapıyorum! Sporu sen yapsan olmuyor mu? Bir de sabah erkenden kalkacağım oldu paşam! Diğer saatler çuvala mı girdi?" diye çemkirdim. Evden çalışmaya başladığım için önceki kadar erken saatte kalkmıyordum. Çiftlikte olduğumuz içinde kendime göre kahvaltı yapıyorduk.

"Marin..." dedi Karan, uyarıcı bir tavrda. "Bebeklerimiz için. Onların sağlığı, senin sağlığın için. İtiraz istemiyorum. Hem buranın havası güzel hem de başlamak için güzel bir fırsat. Konağa geçince seni zaten bizimkiler yürütmez bile o baskıyı mı istiyorsun?"

"Of! Tamam!" dedim bıkkın bir tavırla. Konakta beni gerçekten bir şey olur diye yürütmüyorlardı bile elinde gelseler elleriyle taşıyacaktı. "Benim gibi her şeyde bebeklerimizi kullanmasan olmuyor. Bizim kadar primci kimseyi görmedim. Umarım bebeklerimiz bu huyumuzu almazlar, düşünsene izin vermediğimiz bir şey var ve bize ağlayarak yanımıza gelip 'anneciğim babacığım lütfen bize mi kıyacaksınız' diyerek yaptırmaya çalışıyor..."

"Sen biraz sert babayı oyna tamam mı? Ben dayanmam çünkü!" dedim, aklıma düşen görüntüde asla kıyamıyordum.

Karan dediğim şeyleri hayal etmiş olacak ki dudakları kenara kıvrılıp gülmesemeye başladı. "Ben şimdiden izin verdim." dediğinde yüzündeki gülümsemesi silinmiyordu. Gülüşünden öptüğümde, merdivenleri çıkmayı bitirmiştik. "Uzanıp kapıyı açsana." dedi Karan.

Karan'ın kucağında kolumu boynundan ayırıp kapıyı açtığımda gördüğüm manzarayla birlikte geri kapatmıştım. Kısa sürede gördüğüm şeyden emin olamazken bakışlarımı hızlıca Karan'a çevirdim. "Açsana güzelim!" dedi sert bir tavırla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bence biz yanlış odaya geldik," dedim, gördüğüm oda tamamiyle bize aitti ama olduğu halinden fazlasıyla uzaktı.

"Aç hadi..." dedi ısrarla.

Kapıyı açtığımda yüzüme yansıyan kırmızı ışıkla birlikte Karan beni dikkatle kucağında tutup içeriye doğru taşıdı. Odanın ortasına geldiğimizde kucağından yere yavaşça bıraktı. Ayaklarımın üzerinde durup üstümü düzeltirken bakışlarımı etrafta alamıyordum. Odanın her yerinde mumlar vardı, yangın çıkarma ihtimalinden olayın romantikliğine bile odaklanamıyordum o derece fazlaydı.

Çok kısık olmayacak şekilde slow bir müzik konulmuştu. Odanın içerisinde yanan mumlardan hoş kokular yükselmiş güzel bir ambiyans yaratılmıştı.

"Yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir..." diye Karan'ın geriye saymasıyla bütün dikkatim ona çekilmişti. Arkama doğru döndüğüm sırada onu elinde pastayla görmüştüm.

"Marin Milan..." dedi, denize ait olsamda o soğukluğa rağmen tenimi ısıtan bir sesle gözlerimin içine bakarak konuştu. "Bu dakika itibarıyla doğum günün. Doğum günün kutlu olsun güzel karım."

İrileşen harelerimle şok olmuş bir şekilde dururken Karan elinde üstünde altı tane olan yanan mumla birlikte bana bakıyordu. Bunu beklemediğim yüz ifademden fazlasıyla belli olurken ne yapacağımı şaşırılmıştım. O kadar uzun bir süre öylece durmuştum ki, pastanın üzerindeki mumların sıvıları artık pastaya akmaya başlamıştı.

Ve ben aniden elimle yüzümü kapattım.

"Marin," dedi Karan, şaşkın bir sesle. Büyük ihtimalle böyle bir tepki vermeme beklemiyordu. "Ne oldu bir anda? Ağlıyor musun?"

"Yüzüme atma sakın!" dedim, aklıma doğum günlerimden nefret etmeme neden olacak olay gelirken diğer tarafıma döndüm.

"Neyi?" dedi anlamadığını belli edercesine.

"Pastayı!" Yıllar önce, lise bitmesine yakındı. Elfida ve birkaç kişiden oluşan arkadaş grubumda Zehra, Mehir ve Melek'te varken okuldan çağrılan diğer kişilerle Elfida doğum günümü kutlamak istemişti. Ben sadece pasta üflenip kesilip yiyecek sanarken sadece pastayı yemiştım! O da yüzüme fırlatıldığı için bir kısmını yemek zorunda kalmıştım.

O olay doğum günümü kutladığım son zamandı. Üfleyip üzerindeki mumları almak üzereyken kendini komik sanan arkadaşım tarafından aldığım darbeyle yüzümde artık pasta vardı. O sıra herkes videoya almış, aylarca dalga geçmişti. Ben ağlıyordum, etrafımdaki herkes gülüyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Çok iğrençti. Hiçbiriyle konuşmamış, arkadaşlığımı bitirmiştım. Elfida ve Melek'le bile olaydan aylar sonra zar zor barışıp konuşmuştım.

O zaman beri doğum günlerim kabusumdu.

Karan'ın beni çektiğini hissederken yüzümü kapattığım elimi kolumu benden uzaklaştırmaya çalıştı. Etrafım karanlık olduğu için sadece dokunuşlarımı hissederken bana bu denli dokunduğuna göre pastayı elinden bırakmış olmalıydı.

"Ne olduğunu anlamadım, ağlıyor musun?" diye sorarken yüzümü öyle bir sıkı sıkıya kapatmışım ki o pasta olayı ben de gerçekten travma olmuştu. Yıllar sonra doğum günümün kutlanmış olmasıyla bütün anılarım depresmişti. Benim aslında ağladığım pastanın yüzüme fırlatılması değildi. Evet o an komik bir şeydi herkes çok gülmüştü ama sonraki olanlar ben de travmaya sebep vermişti.

"Bak bi' bana!" dedi Karan, sertçe.

"Nefret ediyorum!" derken hormanlardan dolayı olsa gerek gözyaşlarım hızlıca akmaya başlamıştı. Yanaklarım ıslanırken elimi yüzümden ayırmadım. "Doğum günlerimden nefret ediyorum!"

"Tamam," dedi tok çıkan sesiyle. Beni kendine çektiğinde elimi kolumu rahat bırakmış kendimi saklamama izin vermişti. Parmakları saçlarımın üzerinde gezerken hıçkırıklara boğularak ağlamaya devam ettim. "Tamam nefret ettiğini bilmiyordum özür dilerim bebeğim, ağlama tamam. İncilerini dökme hadi."

"Marin..." dedi kısık ama ılık bir tonda. "Niye bu denli ağlıyorsun ne oldu? Bu kadar nefret edip ağlayacak ne yaşadın güzel karım?"

"Ben ilk ke—" Dudaklarımın arasından hıçkırık kopmasıyla cümlem yarıda kesilmişti. "Karan... Ben ilk kez o zaman kendimi yalnız hissetmişim. Yapayalnız, etrafında herkes ama kimsesiz. Çok kötüydü, nefret ediyorum işte..."

"Ne zaman? Ne zaman kendini yalnız hissettin?" diye sordu, olayları anlamak istercesine.

"Anlat bana," dedi sessizce ağlamama karşılık. Beni kendisiyle birlikte yatağa yerleştirdiğinde sarsılan bedenimi yatağın üzerine yatırdı. Benimle birlikte yattığımda parmakları saçlarımda gezdi. "Hadi..."

"Beş ya da altı yıl önce olması lazım. Lisenin son zamanlarıydı. Arkadaşlarım doğum günü partisi düzenlemişti. Tanıdığım herkes oraydı bütün gençler vardı işte. Ben biliyordum doğum günüm olacağını gizli değildi, Elfida bütün okulun her yerine afiş bile asmıştı. Hazırlandım, çok güzel hazırlandım hem de." derken sesimin titremesinden konuşamıyordum bile. Gözlerimden yaşlar akarken genzim tamamen tıkanmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İşte klasik o şakayı yaptılar bana da. Pastadaki mumları üfledim, tam almak üzereyken pastayı tutan kişi suratıma yapıştırdı. Şimdi böyle anlatınca komik ama sonrası hiç komik değildi. Herkes dalga geçti benimle... Ama benim takıldığım o değildi Karan gerçekten o değildi herkes o sandı ama değildi."

Durdum. İliklerime kadar aynı şeyleri hissetmekten kendimi alamıyordum. "Üstüm başım berbat bir haldeydi. Parti dedikleri şey mahvolmuştu zaten parti bile denmezdi. Eve zar zor geldim, kimse yüzüne pasta yiyen kişinin sonra ne yapacağını düşünmüyor! Ağlaya ağlaya banyoda sildim, pastayı bir daha yemeyeceğime dair yeminler ettim. Ama yine yedim tabii pasta çünkü insana yemin bile bozdurur!" derken hem ağlarken hem gülüyordum.

"Kızım sana ne oldu diyen ne annem vardı ne babam, kimse yoktu yanımda ya da abi bozuntusu. Kimse bana ne olduğunu sormadı, benim canımı acıtan buydu. Ne bileyim annem olsaydı keşke beni o haldeyken görseydi 'gel kızım olur öyle şakalar düşünür alırsın geçersin eğlenmene bak' deseydi bana yeter artardı bile. Ya da babam Mardin'de değil de yanımda olsaydı 'kim üzdü benim kızımı sen hiç merak etme ben kızarım hepsine' deseydi de olurdu. Kimse yoktu, ben kendi kendimi avuttum. Üzüldüm niye üzüldüm onu da bilmiyorum ama insan yanında hep nazlanacağını bir anne babası olmasını istiyor."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Sabaha kadar duşta ağlamıştım. Ne kadar yalnız olduğumu, anne babanın yerinin hiçbir şey tutmadığını o zaman anlamıştım. Seni doğuran insan yok hayatında zaten! Bu bile kutlamamam için bir neden..."

"Eğer onlar yanımda olsaydı, saçma salak insanların partilerine katılmaz, iğrenç şakalarına maruz kalmazdım. Çok bir şey bile istemezdim ben ucuza alınmış bir pasta, akşamın bir saatin salonumuzda orta sehpanın önünde kutlasak babam 'sarı kola mı siyah kola mı' diye sorsa da olurdu..." diye mırıldandım.

"Nefret ediyorum işte..." dedim pürüzlü bir sesle. "Yoğun kalabalığa rağmen yalnızlığı anımsatıyor bana. Şimdi yine hatırladım. Yine annem kutlayamayacak bana 'seni iyi ki doğurdum kızım' demeyecek. Abim anca telefonla, babamda işi olmazsa gelirse, geldiğinde anca sabah gelir akşam geri gider çünkü Mardin onu bekliyor o kurtaracak..."

"Yalnız değilsin bebeğim," dediğinde elinin tersini yanağıma sürttü. "Ben varım yanında..." derken yüzümü kaplayan saçlarını geriye doğru iteledi. "İki tane bebeğimiz var. Bak şu an dört kişiyiz."

"Bebeklerimizle annemizin doğum gününü kutluyoruz!" dedi Karan, sahte bir heyecanla. Eli karnımda gezmeye başladı. Dokunuşlarıyla kendimi biraz daha sakinleştirmeye çalıştım. "Onlar çok sabırsız, hemen pasta yemek istiyorlarmış, hediye alamamışlar ama annemiz bu seferlik affetsin diyorlar."

"Karan biz asla ailemiz gibi olmayalım." dedim bir anda. Zihnimde bataklığa saplı duran düşünceleri anımsamaya çalıştım. "Ölüm gelirse bir şey yapamayız ama onların yanındayken

Özge Naz – Düşler Ağdı

bile yalnız hissettirmeyelim. Aynı evin içerisinde, diğer odadayken ağlamalarından habersiz olmayalım. Üzgünken bize yalandan iyiyim diye yalan söylemelerine sebep olacak anne baba olmayalım. Sadece kimliklerinde anne baba olmayalım, her anlamda anne baba olalım."

"Tabii ki öyle olacağız, üç tanem benim." derken uzanıp saçlarımın üzerinden dudaklarının güçlü baskısıyla öptü.

"Baban yanında ama sana uzakta, bir adım mesafende ama çok soğuk, üşüdüğünü görüyorum lâkin baban ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor... Babam benden uzaktaydı ama yakındı sıcaktı ama hissedemeyeceğim kadar uzaktaydı. Ne senin baban gibi ne de benim babam gibi baba ol, Karan. Sen, sen ol." dedim kısık bir tonda.

"Bilmiyorum eğer annem vefat etmeseydi, hayatımız nasıl bir halde olacaktı ama kesinlikle bu şekilde olmazdı. Anne, baba her şey demek Karan. Ola ki, ben öld—"

"Hayır deme öyle bir şey, düşünme sakın bunları." diye aniden lafımı kesti.

Kafamı iki yanına sallayıp, "Eğer ben ölürsem sakın bebeklerimizi kendinden mahrum etme. Hatta öyle bir bak ki, ne beni hatırlasınlar ne de yokluğumu hissetsinler. Onlara hem anne, hem baba ol. Eğer sana bir şey olursa, söz ben de öyle olacağım. Onlara senin bana baktığın gibi bakacağım, asla babalarının yokluğunu hissettirmeyeceğim kendimden mahrum etmeyeceğim. Sen de öyle yap tamam mı?" derken ıslak bakışlarımı yüzüne kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

Karan dudaklarını sertçe birbirine bastırduğunda yutkunmuştu. Adem elması hareket ettiğinde, kirpikleri titredi. Gözünden bir damla yaşın aktığına şahit olurken onu görmemem için beni kendine çekip sarılmış başını boynuma yaslamıştı.

"Ben artık yemin etmiyorum Marin," dedi Karan, sessiz bir mırıldanmayla konuşurken, gözyaşları boynumu ıslatıyordu. "Gözümden akan her bir damla sana senet olsun."

Bir süre sadece birbirimize sarılı bir halde durup gözlerimizden yılların birikmişliği akarken tamamen rahatladığımı hissettim. Kimseye anlatamadığımı yine ona anlatmış, ona anlatmayla üzerimden koca bir yük kalmıştı.

"O zaman şimdi yıllar sonra ilk kutlayacağın doğum günün kendi kurduğumuz küçük ailemizle olacak." dediği sırada benden yavaşça ayrıldı. Diğer tarafına dönüp yüzündeki ıslakları silerken ben de aynı şekilde göz yaşlarımı silmiştim. Yataktan kalktığımızda Karan şifonyerin üzerine bıraktığı pastanın yanına ilerledi. Mumları sönük bir halde duruyordu.

Kenarda yanan mumun birini eline alıp pastanın üzerinde takılı olan mumları teker teker yaktı. Altı adet mumu yakıp bana doğru döndü ve pastayı bakış hizama getirdi. Aramızdan biraz aşağıya çekip dudaklarımdan öptüğünde çok geçmeden geriye çekildi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Doğum günün kutlu olsun deniz kızı," dedi Karan Milan, yaşam vadeden bir sesle. "Senin yerin deniz ama bilmiyorsun ki kalbim okyanus. Senin yaşamın, kalbim olan okyanus."

"Teşekkür ederim sevgilim," dedim sıcak ve canlı çıkan bir sesle. Gözlerimin içi mumlar sayesinde daha belirginken içi parlıyordu. "Belki de yalnız hissetmemin nedeni bir gün kalbinde yaşam bulacağımdan habersiz olmamdı. Şimdi kalbimdeyim ve okyanusun bana yaşam vadediyor."

"İyi ki doğdun, iyi ki sen." dedi minnettar bir duyguyla. "İyi ki benimlesin, benimle bir oldun. Sen benim hep iyikilerim olacaksın Marin."

"İyi ki biz." dedim aynı duygularla.

Beraber pastanın üzerindeki mumları üflediğimizde güçlü nefeslerle birlikte hızlıca söndürmüştük. Karan pastayı indirip kenara koyduğunda beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Ellerini belime yerleştirip kucakladığında hızlıca yükselip bacaklarımı beline doladım. Kollarımı boynunda tutarken dudaklarımızı buluşturup yaşadığım en güzel duyguların yoğunluğunu ona bahşettim. Alt dudağımı kavrayıp dişleriyle baskı yaparken acı içerisinde boğukça inledim.

"Isırma Karan!" diye dudaklarından hızlıca geriye çekilip onun bana söylediğinin aynısını ona söyledim. Canımı acıtmıştı, hem de çok fazla. Yaklaşık bir saat önce onun elini ısırduğumdaki acıyı düşünemiyordum.

Kendini bana bastırduğunda ona özlem duyduğumu fark ederken aklımdan geçen tek şey onun sıcak teniydi. Dudaklarının tenimin her bir karesinde gezmesi, üzerimde olan sert hâkimyetiyle deli gibi onu istiyordum. Tenim karıncalanıyor, beni öpmesine rağmen ağzımın içerisinde kuruluk oluşuyordu. Ben gerçekten Karan Milan'ı aşırıyordum.

"Karan..." diye inler bir halde fısıldarken ondan ayrılıp bakışlarımı yüzüne diktim. "Pasta," dedim tok bir sesle. Aklımı dağıtmam lazımdı yoksa gerçekten sabaha kadar uyumayacaktık. "Pasta yiyelim mi o kadar almışsın yazık olmasın..."

"Yiyelim Marin, sen iste yeter ki." dedi ve beni elimden tutup ne büyük hayallerle yatırdığı yataktan geri kaldırdı.

Pastayı bıraktığı yerden alırken eline peçete üzerine konuşmuş çatal ve bıçağı da alıp geldi. Tam yanıma geleceği sırada olduğu yerde durup içinden küfür mırıldandı. "Tabak," dedi ifadesiz bir sesle. "Tabak getirmeyi unutmuşum, sen dur güzelim ben tabak alıp geliyorum hemen."

"Hayır gerek yok tabağa, getir kenardan yiyelim. Zaten hepsini yiyemeyiz. Biraz çatallayalım ucundan ne olacak?" derken hem pasta yemek istiyordum hem onu. Karan ne yapacağını kestiremezken üç kat aşağıya inmeye üşenmiş gözükiyordu. Bıçağı bırakıp yanıma geldiğinde yatağın kenarına oturdu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben daha farklı şeyler düşünmüştüm ama elektrik meselesi bütün planımı bozdu. Telafi edeceğim şimdilik bununla idare edelim yeni yaşının ilk dakikalarını beraber geçirelim." dedi üzgün bir tavırla. Odayı özenle hazırladığı belli oluyordu. Bence elektriğin gitmesiyle mumların olması daha loş ve güzel bir hava katmıştı.

"Hayır Karan, her şey çok güzel gerçekten. Çok teşekkür ederim hiç beklemiyordum. Normalde babamın sabah arayıp bugün doğum günün yanına geliyorum haberin olsun demesiyle doğum günüm olduğu aklıma geliyordu. Ya da Demir ve Elfida bir şeyler yaparsa o şekilde aklıma geliyordu. Şimdi senin bu güzel beklenmedik sürprizinin üstüne hiçbiri geçemez." dedim gerçekçi olduğumu belli eden ifadeyle. Gerçekten uğraşmış olduğu belli oluyordu, hiçbir şey yapmasına bile gerek yokken müziğine kadar düşünüp koyması içimi ısıtıyordu.

"Aç ağzını," dediğinde pastanın kenarına batırdığı çatalı dudaklarıma doğru uzattı. Araladığım dudaklarımla çatalın ucundaki pastanın hepsini alıp yedim. Aldığım tatla birlikte harelerim genişlerken iyice çiğneyip yuttum.

"Reçel bu!" dedim, yoğun tadın güzel gelmesiyle birlikte daha çok yemek istemiştim. "Reçelli pasta mı?"

"Evet," dedi Karan, bana bir çatal daha verdiğinde onu da hızlıca yedim. "İçinde geçen yaptığımız reçelden var. Biraz kalmıştı, pastan çilek reçelinden olsun istedim."

Elinden tuttuğu pastayı alıp kendime çekerken çatalı da hızlıca almış onun bana yavaş yavaş yedirmesine dayanamamıştım. Pastanın ortasına çatalı batırıp ikiye ayırırken içinden çilek reçeli akmıştı. Kenardan böldüğüm krema dolu pastaları reçele batırıp yerken Karan korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Aç mıydın güzelim?" dedi sakince. Hayvan gibi yiyişimden ötürü beni aç sanmıştı sanırım.

"Karan çok güzel olmuş bu! Sanırım hepsini yiyeceğim. Hem valla sadece ben kendim için yemiyorum bak iki tane bebeğimiz içinde yiyorum yani ben yerken bana mı baksınlar?" dediğimde masum bir ifadeyle ona baktım. "Niye kimsenin aklına çilek reçelli pasta yapmak gelmemişti ki, harika bir şey bu keşke her yerde satılsa!"

"Sen de ye, tek başıma kilo almayacağım alacaksak beraber alacağız!" dedim ve bir çatalda ona uzattım. Beni kırmayıp çataldan yerken hoşnut olmayan bir tavırla yedi. Ona bir daha çatal uzattığımda kendini biraz çekti. "Sen yemezsen o zaman ben senden yiyeceğim!" dedim kızgın gibi.

"O ne demek?" dedi Karan, anlamadığını belli eden bir tavırla.

Ona cevap vermeyip çataldan akmak üzere olan kremalı reçeli dudağıma sürdüm. Pastayı ve çatalı yere bıraktığımda üzerine büyük bir açlıkla atladım. Karan tepki bile vermeden dudaklarına yapıştığımda dudaklarının üzerindeki reçelli pastanın tadını aldım. İçimde doğup

Özge Naz – Düşler Ağdı

büyüyen duygularla onu susuz kalmışçasına öperken Karan benim bu tavrıma sonunda dayanamamış olacak ki bana karşılık vermeye başlamıştı.

Onun üstündenken bacaklarımı iki yanına açmış, onu geriye doğru yatırmıştım. Onun tenini her zaman istiyordum ama bu seferki çok daha yoğun bir duyguydu. Dudaklarından nefes nefese ayrıldığımda, "Karan ben galiba seni aşeriyorum." diye fısıldadım dudaklarının üstünden. "Seni şu an yiyelim var. Hiç bu kadar istememiştin seni."

"Hani aşerdiğin her şeyi sana yedireceğim demiştin ya, seni yememe de izin verecek misin?" dedim istekli bir mırıldanmayla. Elimi karnının altına yerleştirdiğimde hafifçe bastırdım. "Bence verirsin sen güzel karına kıyamazsın."

"Seni yanımdayken bile özlediğimi biliyorsun. Beni yemenden zevk bile duyarım."

Beni kendine daha çok bastırduğunda parmakları üstümdeki bluzun ucunu bulmuştu. Tek bir hamlede yırttığımda artık alıştığım için kaçınıcı yırtılan kıyafetimdi bilmiyorum. "Yenisini alacaksın Karan!" dedim sinirle.

Onunda üstündeki gömleğin düğmelerini nazik olmayacak şekilde açarken dayanabileceğimden emin değildim. Her bir düğmeyi açtıkça daha dönülemez bir yola giriyordum. Doktor son aya kadar ilişkiye girebileceğimi ikiz olduğu için son iki üç aya kadarda hareketler kısıtlandığı için zorlayabileceğini söylemişti. Hormonlarımdan dolayı onu bu denli istediğimi biliyordum.

Siyah gömleğinin bütün düğmelerini açtığımda odanın içerisinde mumların cılız ışığı tenine düştü. Teninde aydınlanan yerleri gördüğümde hareketlerim durmuş, elimi gömleğinden ayıramamıştım. Kucağında doğrulduğumda, ata biner pozisyondayken kaşlarım eş zamanlı olarak çatılmıştı.

Bütün duygularım darmadağın olduğunda iliklerime kadar hissettiğim tek duygu şaşkınlıktı.

"Ne oldu?" dedi Karan, sakın bir halde. "Niye durdun bebeğim?" diye sorduğunda bir anda durup şok olmama anlam verememişti.

"Bu ne Karan?" diye sorduğumda kısık olan sesim şaşkınlığımdan dolayı buz gibi çıkmıştı.

"Ne görüyorsan o..." dedi hafif doğrulduğunda dirseklerini yatağa yasladı. "Ne görüyorsun?"

Karan Milan'ın kalbinin tam üzerinde yeni bir dövmesi vardı.

"Dövme..." diye mırıldandığımda bakışlarımı göğsünün üzerine işlemeden alamıyordum. Bacaklarının üzerinde otururken kaskatı kesilmiştim bir anda. Bunu hiç beklemiyordum beni afallatmıştı.

Deniz kızıydı, sade minimal bir dövmeydi. Göğsünde yatıyor, yan bir pozisyondaydı. Buraya kadar her şey çok normaldi. Dövmeyi bu kadar güzel ve özel yapan deniz kızının yarısından

Özge Naz – Düşler Ağdı

itibaren ses ritiminden oluşmasıydı. Deniz kızının yandan olan yüz profilinde ise benim silüetimi andırıyordu.

"Karan... Bu şey mi..." dediğimde titreyen parmaklarımı dövmenin ses ritimi olan kısmına dokundurdum. "Bebeklerimizin kalp atışı mı?"

"Evet..." dedi Karan, kısık sesle. "Şu an senin bedeninde kalpleri atıyor. Kendi bedenimde de atmasını istedim." Üstümde sadece süytenim varken elini karnıma yerleştirip bebeklerimize sarıldı. "Sen ve bebeklerim bundan daha güzel bir iz bırakamazdınız tenimde."

"Bu çok güzel..." diye fısıldadığımda sesimin çıktığından emin bile değildim. Dövmenin üzerinde parmaklarımı gezdirirken deniz kızında durdum. "Çok güzel düşünmüşsün Karan, ne zaman yaptırdın bunu nasıl görmedim ben?"

"Dün yaptırdım," derken yattığı yerden tamamen doğruldu ve beni dizlerinin üzerine oturttu. Bakışlarımı büyülenmiş gibi dövmesinden ayıramıyordum. "Şirkete diye çıkıyorum demiştim ya sen de Zahir'le kalmıştın bu arada, o sırada vakit bulup yaptırdım."

"Alabileceğim en güzel ve en anlamlı hediye bu..." dedim duyguyla. "Hem deniz kızı olması hem de kalp atışlarının olması çok anlamlı."

"Ben de bir iz bıraktın, o izler ne olursa olsun silinmeyecek." derken boynumu kapatan saçlarımı geriye doğru iteledi. Dudaklarımı boynuma bastırıldığına ıslak bir şekilde öptü. "Kalbimde bir tek senin ve onların izi var. Bir tek de sizin olacak."

Dudaklarımı dövmesini üstüne bastırıp onu dövmesinden öptüm. O kadar mutlu olmuşum ki yüzümden bile belli oluyordu. Benim için çok anlamlıydı. Sadece deniz kızı dövmesi yaptırsaydı bu kadar etkilenir miydim bilmiyorum ama ayrıca kalp atış ritmi olması beni daha çok etkilemişti. Demek ki o zamandan önce aklında olan bir şeydi ki doktor kontrolü sırasında o yüzden ses kaydı almak istemişti.

Gözlerimin dolduğunu hissederken Karan yüzümü avuçlayıp kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, hayır ağlamayacaksın." dedi sertçe. "Ağlaman için değil mutlu olman için yaptım. Gülüşün için gülmen için. Sen bana hediyesin Marin. Sen benim hediyeysin. Ben senin için sizi çizdirmişim çok mu?"

"Seni çok seviyorum Karan, çok hem de." dediğimde kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Öyle bir sarılmıştım ki neredeyse onu nefessizlikten öldürecek kıvama getirmiştım. "Çok hoşuma gitti. Beğendiğim için ağlıyorum mutlu olduğum için hormonlardan sanırım bir de."

Geriye çekildiğimde yüzümün her tarafına öpücük kondurmaya başladı. Bir yandan dudaklarıyla ıslaklığı alıyor bir yandan eliyle yaşlarımı siliyordu. Bu akşam o kadar çok ağlamıştım ki bütün gözyaşlarım tükenmiş gibiydi. "Silelim gözyaşlarını." dedi yumuşak sesle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Gözlerimden öpeceği zaman geriye çekildim ve öpmesine izin vermedim. "Gözden öpme," dedim uyarırcasına konuştum. "Gözden öpmek ayrılık getiriyormuş, öpmeni istemiyorum."

"Onu nereden çıkardın?"

"Geçen internette gezerken okudum."

Karan söylediklerimden sonra hızla kaşlarını çatmıştı. Uzaklaşmama izin vermeden beni kendine çektiğinde, "İnanma öyle saçma sapan şeylere bak öpüyorum bir şey olmayacak göreceksin." dedi ve önce kapattığım gözlerimden sonra gözlerimin altındaki yaşlarından öptü.

"Teninde bu dövme varken hiç terlemedin sevgilim," dedim fısıldar bir tonda. Ruh halim o kadar çok değişiyordu ki, gün içerisinde buna ben bile şaşırıyordum. "Bence dövmenin şerefine bu gece sabaha kadar uyumayabiliriz. Dövmenin terlemesi gerekiyor, terlemezse kabul olmuyormuş. Seni biraz terletmeliyiz."

"Bak sen," dedi Karan, keyifle. Belimdeki elleri kalçalarımın doğru yavaşça indi ve yumuşak olmayacak şekilde sıktı. Parmaklarım ensesindeki kısa saçlarıyla oynuyordu. "Dövme mi terlemeli yoksa tenlerimiz mi?"

Kucağında yükseldiğimde ona yukarıdan muzip bir ifadeyle baktım. Dudaklarım kenara kıvrılırken ona yandığının farkındaydı. "İkimizde biraz terlemeliyiz ha ne dersin?"

"Buna hayır dediğim gün, beni kalbimden tekrar tekrar vurabilirsin." dediğinde beni kucağından yatağa yatırdığında üzerimden kalktı. Yarısından fazlası yenilmiş pastayı alıp kenara kaldırırken benden uzaklaştırdı. Üstündeki düğmeleri açılmış gömleğini tek hamlede çıkarttığına eli pantolonunun kemerine gitti.

Bakışlarımı mumlara çevirdiğimde ona sorarcasına baktım. "Mumları söndürmeyecek misin sevgilim?" derken elektrik meselesi henüz çözülmuş gözüküyordu. Zaten günün bu saatlerini karanlıkta geçiriyor, elimizde telefon yoksa düşük ışıkta duruyorduk.

"Hayır söndürmeyeceğim," dedi ve aramızdaki mesafeyi sifıra çekti. "Mumlar sönsen bile ruhumuzdaki yangın sönmeyecek. Bakalım önce mumlar mı sönecek yoksa ruhumuzdaki yangın mı?"

Elaya vurgun gözlerinin içine meydan okurcasına baktım. "Beni söndür Karan Milan."

"Marin..." diye ses işittiğimde sarıldığım bedenden ayrılıp başımı yatağın diğer tarafına yerleştirdim. Karan beni yaklaşık bir saattir uyandırmaya çalışıyordu ama ben uyanmamakta ısrarcıydım. "Bebeklerim benim, uyan hadi."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yüzümü avuçladığını hissederken başımı kendine doğru çekti ve dudaklarının güçlü baskısını yüzümün her bir tarafında hissettim. Şakağımdan öperken yüzüme düşen saçlarımı bir yandan iteliyordu. "Bilerek yapıyorsun değil mi? Sırf seni daha çok öpeyim diye..."

"Bilmem," dedim pürüzlü bir mırıldanmayla. "Öyle mi yapıyormuşum." derken gözümü açmamakta kararlıyım.

"Bugün günlerden ne Marin?" dedi Karan, sesi normalden daha ciddi geliyordu. Onun bu tavrına karşılık kaşlarım çatılırken yüzümü kapattığım kolumu yüzümden ayırdım. "Unuttun mu yoksa yine?"

Onun unuttun mu demesiyle hızlıca aklıma gelirken kapalı olan gözlerimde açılmıştı. Yatakta doğrulurken uyku halinden sıyrılmıştım. Yüz ifadem düşerken yine unuttuğum için kendime kızdım. "Ya ben gerçekten anne olamayacağım galiba, yine unuttum Karan!" diye hayıflanırken gözlerim aniden dolmuştu. Artık en ufak şeye sinirleniyor, en ufak şeyde çabucak ağlıyordum. "Nasıl unutturum ya nasıl!"

Artık dördüncü ayıma çoktan girmiş, dört buçuk aylık hamileydim. Karnım fazlasıyla belli olurken hamileliği yarladığım için iki bebeğin varlığı daha çok göz önündeydi. Artık hiçbir kıyafetim olmuyordu.

"Randevumuz vardı bugün..." dedi Karan, bana hatırlatmak istercesine kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. Çok geçti unutmuştum yine. Bana yine Karan hatırlatmıştı. "Ama sorun değil daha saatimize var, bilerek erkenden kaldırdım seni. Unutmadın, nasıl unutasın ki daha yeni uyandın hatırlardın birazdan."

"Hayır, unuttum işte Karan! Aklıma bile gelmedi. Sadece uyumayı düşünüyordum." derken sinir sistemim tamamen bozulmuş durumdaydı. O kadar çok sinirliydim ki Milan ve Alakan konağındaki kimse on metreden fazla yakınıma yaklaşmıyordu. Hamileliğim beni çok fazla sinirli birisi yapmıştı.

"Tamam hatırladın sonuçta güzelim, hem bir şeyi unutmuş değilsin. Daha randevu saatimize çok var." derken elini karnıma yerleştirip saten geceliğimin üzerinden okşamaya başladı. "Hem geçen hafta biraz nazlı çıktılar bu hafta kesinlikle kendini gösterecekler."

Dördüncü aya girdiğimizden beri randevularımız biraz daha sıklaşmıştı. Çünkü ikiz bebeklerim o kadar inatçılardı ki, cinsiyetlerini hiçbir şekilde bize göstermiyordu. Onların hareketlerini biraz daha hissetmeye başlamıştım. Henüz tekme atmamışlardı onun için daha küçüktüler ama yatarken ya da otururken karnımda hareketlenme olduğunu kolaylıkla hissedebiliyordum.

Ama ikisi de benden ve babalarından inatçı çıkmış, üç haftadır bize cinsiyetlerini göstermiyordu. Doktor ikisininde kız olmasından şüpheleniyordu. Artık bizde kız olduğunu kabullenmiş, bu kadar saklı olmalarının nedeninin kız olmasına yoruyorduk. Karan kız olma ihtimaline çok sevinmiş, her düşüncesi kız bebeklerine göre şekilleniyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kesin yine göstermeyecekler inatçı ikizler!" dedim üzgün bir tonda. "Küsler bana, bir şey mi yaptım ki? Niye kendilerini göstermiyorlar Karan? Üzecek bir şeyde demedim ki hep onlara deniz kızı masalını okuyorum bir de... Geçen okurken uyuyakalmıştım ona mı darıldılar ki?"

Titrek bir sesle konuşmamla birlikte Karan bana baktığında dudakları hafifçe kenara kıvrılmış ama benim öfkeye bürünen alev topu gözlerimle gülmekten çabucak vazgeçip yüz ifadesini düz tutmuştu. "Ya gülüyor musun bir de!" dedim artan sinirimle. "Bebeklerim bana küsmüş diyorum sen bundan keyif alıyorsun. Tabii alırsın, biliyorsun ikisi de babacı olacak. Anneleri kim ki zaten..." diye mırıldandığımda azıcık olan moralim yerle yeksan olmuştu.

"Bebeğim ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Nasıl öyle söylüyorsun?" dedi Karan, parmaklarını çeneme yerleştirdiğinde yüzümü kendine doğru çevirdi. Bakışlarım karnımda olan diğer elindeydi. "Asma o güzel suratını kıyamam ben sana. Doktor normal olduğunu söyledi, bazı hastalar hiç öğreniyormuş bile. Doğumda öğrenen vakalar bile varmış. Bebeklerimiz bizi geçti. Biz iki hafta inat ettik, onlar üçüncü haftasına girdiler. Belki dördüncü haftada görürüz, biri senin inadını biri benim inadımı ikişer haftadan yapıyorsa dört eder."

Anlattıklarının mantıklı gelmesiyle, "Öyle mi dersin?" diye sorduğumda beni rahatlatmak için böyle konuştuğunun farkındaydım. Tutunacak bir dal arıyordum ve bu saçmalıktan ibaret olsa da kendimce normal kabul ediyordum.

"Bence bugün kesin cinsiyetlerini öğreneceğiz." dedi kendinden emin halde.

"Bugünde öğrenemezsek eğer gerçekten bir daha bakmayacağım! Onlar inat ediyorsa ben de edeceğim doğuma kadar öğrenmeyeceğim işte. İki bebek mi taşıyorum yoksa iki inatçı keçi mi anlamadım gitti ya!" diye homurdandığımda Karan benden biraz uzaklaşmış elini yavaşça ağzına götürüp gülmek için zorlukla bastırmıştı. Onun bu haline kahkaha attığımda bana deliymişim gibi baktı.

"Karan..." dedim gülüşlerimin arasında. "Çok komiksin, yüz ifaden..."

"Gülersem beni öldürecekmiş gibi halin var Marin." dedi Karan korku dolu sesle. "Hadi uykunu aldıysan kalkalım da şu egzersizinde yapalım hemen."

"İşe gidecek misin bugün?" diye sorduğumda konakta canım sıkıldığı için bazı günler şirkete saatlik olarak gidiyor çalışıp geri geliyordum. Diğer günler ise tamamen evden çalışıyor, gün boyunca çalışma odasından çıkmıyordum. Karan işten gelip beni zorla çıkartıyordu. Onu normalden daha az görmek onu daha çok özlememe neden oluyordu.

"Evet, randevumuzdan sonra seni bırakınca şirkete geçeceğim. Bir şey mi oldu bebeğim?" diye sorduğunda ona olabilecek en masum ifademi takındım.

"Ben de gelsem?" dediğimde gözlerimi hemen kıpraştırmış ağlak bir ifade takınmıştım. "Çok bunaldım biraz insan yüzü göreyim, beraber gidip geliriz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Son hediye bebek olayından sonra Sönmez aşiretinden hiçbir atak gelmemiştir. Kendini bütün kayıtlarda ölü olarak gösteren, sahte cenaze töreni düzenleyen Hayrettin Sönmez hâlâ bulunamamıştır. Karan ve Bronz'un arasında soğuk rüzgarlar esiyor, Bronz ne kadar çabalarsa çabalasın Hayrettin'e hiçbir şekilde erişemiyordu. Hayrettin Sönmez, ölüydü ve karşımızdaki adam kendini ölü göstererek geriye hiçbir canlısını bırakmamıştır. Kardeşi Aytekin Sönmez kadar kolayca ortadan kaldırılmayacaktı.

Bronz o zamandan bu yana hiç Mardin'e gelmemiştir. Karan ile telefonla konuşuyor, genel olarak bağırp çağırıyorlardı. Anlamadığım türden konuşuyorlardı. Karan, en sonunda Bronz'un yüzüne telefonu kapatmış bir daha konuşmamışlardı. Bana bir sorun olmadığını, her şeyi halletmeye çalıştığını söylüyordu ama kesinlikle öyle değildi. Güvenlik önlemleri fazlaca artmış, adım başı korumayla geziyorduk. Karan şirket dışında tamamen benim yanımda duruyor, Alakan ve Milan konağı arasında bile denetlemeyle gidip geliniyordu.

"Yorulursun güzelim, o kadar saat ayakta durmasan daha iyi olur. Başka zaman yarım günlüğüne gelersin. Hem bugün cinsiyetleri belli olursa alışverişe çıkmak istediğini söylemişin. Alışverişe gideriz beraber." dedi Karan, açık olarak gelmeni istemiyorum diyemediği için bütün bahaneleri sıralamıştı. Doktor randevusu dışında bir Alakan konağına gidiyordum bir de birkaç saatliğine Milan holdingine gidiyordum. Onun dışında bana her yer yasak ve tehlikeliydi.

Bebeklerim için bütün bunlara katlanmak zorundaydım. Karan'ın kendine acımadan sırtına yüklediği ağır yüklerini hafifletmeye çalışıyordum. İkimizde bu süreci en hafif hasarla atlatmaya çalışıyorduk.

"İyi tamam..." diye mırıldandığımda aklıma alacağım bir sürü eşyalar gelmişti. Şu ana kadar hiçbir şey almamış aldırmamıştım. Bir tek Mert'in Karan'ın doğum günümde aldığı bebek kıyafetleri vardı. İstedğim düzen renksizdi zaten. Bebeklerimiz eşyalarını pembe ya da mavi yapmayacaktım. Cinsiyetlerini öğrenme nedenim onlara bir an önce isim bulmaktı. O isimlere özel eşyalar yaptırmaktı.

Sanırım en büyük şansım, ikizlerin tıpatıp birbirine benzemeyecek olmasıydı. Tek yumurta ikizleri olsaydı gerçekten çok zorlanırdım. Sürekli karıştırır yanlış isimle çağırırdım. Onlara almak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Bir an önce almak istiyordum.

"Aşkım o zaman bari bugün şirkete gitmesen, beraber bütün gün alışverişte olsak?" diye sorduğumda gözlerinin içine ısrarla baktım.

"Eğer doktor randevumuz güzel geçerse bütün gün seninle olurum, istediğin her şeyi yaparım güzelim."

"Gerçekten mi?" diye sordum mutlulukla.

"Gerçekten güzel karım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Süpersin yakışıklı kocam!" deyip onunla alay ettiğimde yanağından sertçe öptüm.

"Marin..." dedi Karan muzip bir ifadeyle. "Sen var ya çok fenasın. Yeni fark ediyorum her geçen gün daha fenalaşıyorsun." Geriye çekildiğimde ona anlamayan bir ifadeye baktığım sırada konuşmasına devam etti. "Kalkıyorsun şimdi kahvaltıdan önce egzersizlerini yapıyorsun, beni lafa tutup kaçabileceğini sandın?"

Ona kaşlarımı çatıp baktığımda yüzümü buruşturdum. "Offf! Hemen anlamasan olmuyor sanki! Ama kabul et neredeyse unutuyordun." derken gülmeye başlamıştım.

Karan çevik bir hareketle üzerime çıktı. Ellerini karnıma yerleştirirken geceliğimin altından tenime sızıp gıdıklamaya başladı. Kahkahalarım odada yankılanırken gülmeyi durdurmaya çalıştım ama başarısızdım. "Dur Karan lütfen!" dedim yüksek bir sesle ama nafileydi.

"Bak senin yüzünden bebeklerimi öpmeyi de unutuyordum. Sabah sabah yine aklımı aldın." dediğinde gıdıklamayı bırakıp saten geceliğimi yukarıya doğru sıyırdı. Dudaklarını büyümüş karnımın her tarafına bastırdı ve öpmedik tek bir yer bırakmadı.

"Şimdi sporuna..." derken beni tutup zorla yataktan kaldırmıştı. Doktorun vermiş olduğu hareketleri neredeyse her gün Karan'ın zoruyla yapıyordum. Kendi tarafımızda boş olan odanın içerisinde spor alanı gibi bir alan hazırlamış, yere matlar sermiştik. Karan başımda durup bana zorla tekrar tekrar yaptırdıktan sonra bedenimin gevşediğini hissettim. Spordan sonra duş almış kahvaltı için konak halkının yanına geçmiştik.

Yemek oldukça sessiz geçerken Karan yine kendisi yemeyip bana yedirmişti. Yanaklarının hafifçe içine çöktüğünü fark ederken moralim tekrardan bozulmuş masanın ortasında ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırılmıştım. Bana bakmaktan çoğunlukla kendini unutuyor olmasına içerlenmeden edemiyordum. O bana yedirdikçe ben de ona yediriyordum. Bir anda ona sarıldığımda masanın etrafındaki bana şaşkınlıkla baktığını şaşırma nidalarıyla birlikte hissetmişim.

"Hormonlar ya ondan..." diye mırıldandı Karan. Masadakilere durumu açıklamak istercesine. Beni kendine çekip sarıldığında masada bir anda ölüm sessizliği olmuştu. "Siz kahvaltınıza devam edin bir şey yok."

"İyi misin?" dedi kısık bir tonda kulağıma doğru fisıldadı. "Bir şey mi oldu? Niye sarıldın bir anda?"

"Rahatsız olan varsa masadan kalkabilir, kocama sarıldığım için kimseye hesap vermeyeceğim." dedim kızgınlıkla. "Canım sarılmak istedi sarıldım, bugünde canım sarılmak aşerdi." Bütün suçu aşermeye atmak harika bir olaydı!

"Tamam, sarıl sen. Kimse bakmıyor, istediğin gibi davran. Zaten sana ağzını açmaya korkuyor hepsi mum gibi dizildiler şu anda."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Gözlerimden yaş akmamış, ağlamamıştım ama ona sarılınca fazlasıyla rahatlamıştım. Ağlasamda kimse garipsemeyecekti. Geçen haftalarda, konak çok büyük içerisinde kayboluyorum diye ağladığım için konak halkı artık ağlamalarıma çok takılmıyordu. Onlar için olmazsa olmazımdı.

Evin asıl ikizleri birbiriyle hâlâ konuşmuyordu. Zahir okuluna devam ediyordu, alttan kalan derslerini tamamlayıp bir an önce kendi işini kurmak istediğini söylemişti. Zühre durumlara biraz daha alışmış, evin kadınlarıyla biraz biraz konuşurken erkekleriyle konuşmuyordu. İkisi de kolay şeyler yaşamamıştı. Aynı karın kardeşleri olmalarına rağmen acılarını farklı yaşıyorlardı.

Kahvaltıdan sonra Karan'la ikimiz hazırlanmıştık. Konaktan çıkmış, kısa bir süre sonra hastanenin yolunu tutarken içim içimi yiyordu. Arabayı park edip bize ait olan hastanenin otoparkından yukarıya çıktığımızda artık ezbere bildiğimiz odaya gelmiştik. Doktorun asistanı bizi karşılarken vakit kaybetmeden içeriye geçmiştik.

"Hoş geldiniz," dedi Burçin hanım, güler yüzlü tavrıyla ayağa kalktığında direkt olarak ultrason tarafını işaret etmişti. "Artık burası sizin sayılır, geçin bakalım inatçı ikizlerimiz bugün kendini gösterecek mi?"

"Hoş bulduk Burçin hanım," dedim sıcak bir tavrıyla. "Artık sizden daha iyi biliyorum buraları, gele gide her şeyi öğrendim ama bir tek bebeklerimin cinsiyetini öğrenemedim!"

Sedyenin üstüne geçip otururken Karan diğer yanıma geçmişti. Geriye doğru yaslanıp, sabırsız tavırlar sergilerken bir an önce öğrenmek istiyordum. Karan pantolonumun düğmesini açıp karnımı rahatlatırken bana yardımcı olmak üstümü de sıyırmıştı.

"İlk önce kalp atışlarına bakalım, bir sorun var mı..." derken soğuk sıvıyı karnıma döküp cihazı döndürmeye başladı. Eş zamanlı olarak ritim sesleri gelirken üstümden büyük bir yük kalkmıştı. Bebekler anne karnında ölebiliyor, kalbi atmayı durabiliyordu. Üstelik bu muayene olmadıkça fark edilmiyordu. "Çok iyi gözükyorlar, bugün biraz hareketli gibiler."

"Gösteriyorlar mı kendilerini yoksa yine inatçı tarafından mı kalkmışlar?" dediğimde aynı zamanda ekrandaki görüntüye bakıyordum. Karan elimden tutarken kendi dudağına götürüp küçük buseler konduruyordu. Onunla heyecanlı olduğu aşıkardı.

"Peki siz kız mı istiyorsunuz yoksa erkek mi?" diye sorduğunda Karan'la ikimiz aynı anda bağırarak konuşmuştuk.

"KIZ!" dedi Karan, heyecanla.

"ERKEK!" dedim aynı heyecanla.

"Genelde anne babalar aynı tarafta olmuyor. Çoğu baba, kız olmasını istiyor. Karan beyde beni yanıltmadı." dedi Burçin hanım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Belli mi cinsiyetleri?"

"Belli belli, bu sefer çok nazlanmadan ikisi de kendini çok net bir şekilde gösterdi..." dedi Burçin hanım, bakışları bize döndüğünde elindeki cihazı karnımdan uzaklaştırmıştı. "Siz hazırlanın içeriye geçelim öyle konuşalım."

Kafamızı sallayıp ikimizde heyecanla davranırken içim içimi yiyordu. Neredeyse bir aydır bu anı beklemiştim. Demir ve Melek bebeklerinin cinsiyetlerini çoktan öğrenmiş ama bu sefer herkesten saklama kararı almıştı. Demir çiçeğine bile söylememişti!

Karan karnımı peçeteyle sildiğinde ben de fermuarımı kapatıp üstümü başımı düzelttim. İçeriye geçmek için doğrulduğum sırada Burçin hanım yanımıza gelmişti. "Cinsiyetlerini söylemeden önce bir şey yapmam gerekiyor Karan bey," dedi Burçin hanım, yüzünde normalde olduğundan daha farklı bir ifade vardı.

"Nedir?" diye Karan, kaşları çatılı halde sorarken ikimizde ne olduğunu anlayamamıştık.

Burçin hanım bize doğru gelirken yüzünde korkunç diyebileceğim bir gülümseme belirdi. Elinde ne zamandır tuttuğunu fark etmediğim şırıngayı Karan'ın boynuna saliseler içerisinde saplarken, diğer asistanı hızlıca yanımıza gelmiş Karan'ın hareket etmesine izin vermeden onun bayılmasına izin vermişti.

"KARAN!" diye bağırdığımda sesim şiddetle yankılandı.

Karan Milan'ı gözlerimin önünde bayılarak etkisiz hale getirmişlerdi.

Olayın şokuyla soğuk terler tenimden akarken dudaklarım aralı halde neye uğradığımı şaşırılmışım. Çığlık çığlığa bağırarak isterken asistanı ağzımı kapatmıştı. Burçin hanım elinde telefonu tutarken ekranda aynı adam belirdi. Şok geçiriyordum. Bütün bedenim kasılmıştı.

Ve Hayrettin Sönmez karşımdaydı.

"Merhaba Marin Milan, sonunda seninle tanışacağız." dedi adının Hayrettin Sönmez olduğunu bildiğim adam güler bir tonlamayla konuştu. "Şimdi sana gel desem gelmezsin. Korkma seni kaçırmıyorum. Sana bir seçenek sunacağım."

Ekrandaki görüntü biraz daha geriye alındığında daha çok kareye yer vermişti. Hayrettin Sönmez'in elinde iki silah dururken biri Melek'in başına dayalıydı, biri de Demir'in başına dayalı halde duruyordu.

"Yeğenin kız olacakmış Marin Milan, ilk sen öğren istedik. Aha bu sarı oğlan senden gizlemiş söylemek bana düştü." derken silahın namlusunu Melek'in karnına doğru tutmuştu. Emniyeti açık bir halde, parmakları tetiğe yaslıydı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Şimdi, ya kendi isteğınle bana gelırsın. Ya da ikısını de öldürürüm. Cevap vermen için yedi saniyen var. Süren çoktan başladı hanım ağa... yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir." dedi Hayrettin Sönmez. Dudağımdaki eller çekildi. Gözlerimi kapatmış bir halde dururken duymak istediğı cevabı ona verdim. Bu tünelin sonunda hiç ışık yoktu. Karanlık izbe bir yolda ölüme yürüyorduk.

Bölüm sonu.

﴿ BÖLÜM 80 ﴾

80. BÖLÜM “YEDİ”

KARAN JAN MİLAN

"Marin..." diye mırıldanışımı gözlerimi açmaya çalışırken her taraf zifiri karanlıktan ibaretti. Bedenim uyuşmuş, vücuduma çarpan soğukluk beni kendime getirmeye yetmiyordu. Ense kökümdeki yoğun acı gözlerimi kapatmam için ısrar ederken başımı hafifçe yana doğru yatırdım. "Bebeğim."

Ne olduğunu kestiremediğim zaman diliminde dilim damağım kurumuştı. Kelimeler dudaklarımdan fısıltılarla çıkıyordu. Başımda korkunç bir ağrı, bedenimde hissizlik vardı. Kolumu kaldıramıyordum. "Bebeklerim." derken en son aklımda kalan şey bebeklerimizin cinsiyetini öğrenmek üzere olduğumuzdu.

Hastaneye gelmiş, Marin'in doktoru Burçin hanımın yanına çoktan girmiştik. Güzel karım uzanmış, bebeklerimiz cinsiyetini sonunda göstermişti. İkimizde heyecandan eli ayağı titriyordu. Yüzümde saf bir mutluluk varken Burçin hanım yanıma gelmiş cinsiyeti öğrenmeden önce bir şey yapmam gerekiyor demişti.

Boynumda hissettiğim acıyla birlikte tamamen felç olurken sadece gözlerimi hareket ettirebildiğimi hatırlıyordum. Saniyeler sonrasında da dünyam karanlıktan ibaret olmuştu. Beni etkisiz hale getirmek için boynumdan şırıngayla bayıltmışlardı. Marin'in adımı çığlık çığlığa bağırdığını yarım yamalak hatırlıyor her şeyin sadece kabustan ibaret olmasını istiyordum ama değildi.

Pezevenk Hayrettin Sönmez onu yanımdayken kaçırmayı başarmıştı. Güvenlik önlemleri öyle yüksekti ki, Marin'in tek bir boş anı bile yoktu. Birkaç kere girişimde bulunmuştu. Bundan hiç karıma bahsetmemiş hamileliğini stressiz geçirsin diye çoğu şeyi ondan gizlemiştim. Sonunda amacına ulaşmış, karımı benden almıştı.

"Sikeyim!" dedim inleyen bir sesle göz kapaklarımı kaldırdığımda, etrafın yine karanlık olduğunu gördüm. Hastane odasında değildim, burası Burçin hanımın odası değildi. Demek ki beni de oradan çıkartmışlardı. "Siktir ne oldu bana?"

Karanlık izbe bir alandaydım ama ışık neredeyse hiç olmadığı için tam olarak nerede olduğumu kestiremiyorum. Kötü rutubet kokusu yoğundu, burnumun direkleri sızlıyordu. "Marin!" diye seslendim. Belki sadece onu almamışlar onunla birlikte beni de almış olabilirlerdi. "Nerdesin güzelim?"

"Marin!" diye tekrardan seslendim. Cevap yoktu. Kendi sesim bana geri çarpıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şerefsizler..." derken kollarımı oynatmaya çalıştım ama iki taraflı sert bir yere bağlıydı. Hareket alanım kısıtlanmıştı. "Kimse yok mu?" dedim yüksek bir sesle. Gözüm kapatılmıştı sanırım o yüzden her etrafım bana karanlık geliyordu. "Lan hepinizi sikmezsen ne olayım!"

"Teker teker çıktığımız yere geri sokacağım sizi!" dedim ve kolumu bağlı olduğu yerden kurtarmakla uğraştım. Su damlama sesleri geliyordu. Aldığım pas kokusu daha yoğunken depo gibi bir yerde olmalıydım. Görüş alanım olmadığı için diğer duyularım keskinleşmişti.

"Güzelim buralarda mısınız?" Daha canlı çıkan bir sesle bağırdım. Ayrı kalmamızdansa bu izbe yerde bir arada olmamız daha iyi olurdu. Belki o da baygındı ve daha kendine gelmemişti. "Buradaysan ses ver, bir şey yap."

Kafamı oynatamadığımı fark ettiğimde boynumdaki ağrının varlığıyla bedenim uyuşmuş gibiydi. Gözlerim yeni açılmış, bilincim yeni yerine gelmişti. "Ulan puştlar kafamı hissetmiyorum lan!" diye hayıflandığımda bir an önce buradan kurtulmak istiyordum. Güzel karım ne haldeydi bilmiyordum bile.

"Seni bulacağım, sizi bulacağım." dedim kendimden emin bir sesle. Ne olursa olsun onu bulacaktım.

"Patron!" dedi oldukça uzaktan gelen ses. Dikkatimi ona yönelttiğimde bileklerime takılmış olan kelepçelerle uğraşmayı bıraktım. Ses tanıdıktı ama hangisiydi bilmiyordum.

"Vedat?" dedim karşılık vererek. Ses uzağımdan geliyordu, kapı arkası gibi bir yerdi. "Emrullah?"

"Benim Vedat, çıkartacağız seni şimdi patron." dedi Vedat, demir kapı zorlama sesleri yükselirken bileğime tekrar odaklandım. O kadar sıkı yapılmıştı ki bileğimden ellerime doğru ince sızılar akıyordu. Çıkartacağım diye derimi kesmiştim.

"Yanınızda testere falan var mı?" diye bağırdığımda daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Beni bulsalar bile koluma takılmış kelepçeleri anca aletle çıkartabilirdik. "Kesici alet alıp getirin, kolumu kopartacağım şimdi!"

"Tamam patron gönderiyorum şimdi kapıyı da açacağız." derken eş zamanlı olarak gürültüler yükseliyordu. Kapı gürültülü eşliğinde açıldığında içeriye ışık huzmesi inmişti. Etrafı biraz olsun görmeye başladığımda bakışlarımı arkaya çevirdim.

"Karım nerede?" dedim, endişeli bir ifadeyle. Vedat'la bakışlarımı bulduğunda koşar adımlarla yanıma geldi. "Onu buldunuz mu?"

Vedat kafasını olumsuz anlamda iki yanına salladı. "Bulamadık patron." dedi korku dolu bir sesle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne demek bulamadık lan?" diye sertçe bağırdığımda öne doğru atılmak istesemde kolumdaki bağdan dolayı yapamamıştım. "Gidin onları bulun hemen, size önceliğiniz hep o olacak demedim mi ben?"

"Biriniz hemen çözün," dedi Vedat, içeriye giren adamlarla birlikte birine emir vermişti. İçlerinden birisi yan kesiciyle gelmişti. "Dikkatli olun paslı demir hepsi," dediğinde Vedat'ın emriyle bileğimdeki kelepçeleri saniyeler içerisinde kırdı.

"Şu ceketini sarın hemen koluna." dedi Vedat, üstündeki ceketini çıkarttığına kanlar aktığına hissettiğim kolumu işaret ederek konuştu. "Çok kan kaybediyorsun Karan abi."

Kollarımı önüme getirip ovaladığımda yavaşça hareket ettirdim. Kolum kırılmışta olabilirdi. Böyle korkunç bir ağrı yoktu. Kalp ağrım daha çok basarken fiziksel ağrıyı umursayamamıştım. "Siktirtme oğlum şimdi kanını!" derken koluma sardıkları ceketini fırlattım. "Karım yok KARIM!"

"Bakıyoruz abi, Marin hanıma." dedi mahcup bir ifadeyle.

"Nasıl bakıyorsunuz nasıl?" Oturduğum yerden ayağa kalktığımda başım deli gibi dönüyordu. Boynumdaki ağrı da geçmemiş üstüne daha çok ağrı eklenmişti. Felç etmişti resmen normal bayıltıcı sakinleştirici iğneler gibi değildi.

"Lokasyonunu tespit ettiriyorum." dedi Vedat. "Seni de yüzüğünden bulduk abi." derken kanlanmış olan yüzüğümü işaret etti. "Onunki nedense hemen tespit edilmedi ama üzerinde çalışıyoruz."

Yürümek için adım attığımda uyuşan bedenim bana ayak uyduramamış olduğum yerde sendelemiştim. "Dur ani hareket etme Karan abi." dedi Vedat.

"Bırak! Bırak..." dedim ve kendimi toparlayıp yürümeye başladım. "Arabaları hazırlayın hemen, Vedat sen benimle gel." dediğimde burasının kazan dairesi olduğunu yeni fark etmiştim. "Herkes haber verdiniz mi?"

"Mardin'in giriş çıkışlarını kapattırdık abi," dedi Vedat.

"Lan adam karımı benim yanımda kaçırttı! Karımın elini tutuyordum, elimin arasından alıp götürdü! Sence Mardin'de mi tutar? Çoktan Mardin'den çıkmışlardır!"

"Yine de kapattırdık," dediğinde ona kızmamdan dolayı kafasını yerden kaldıramadan gözlerimin içine bakmadan konuşuyordu. "Seni de zor bulduk zaten patron, hastaneye sinyal kesici koymuşlar."

"Oruspu çocuğu her şeyi düşünmüş! Hastaneden başka bir yere gittiğimiz mi vardı! Aylardır bunu planlıyordu." diye hayıflandığımda, asansöre doğru yönelmiştik. Açılan kapıdan içeriye

Özge Naz – Düşler Ağdı

girip otopark kısmına ilerlerken saniyelerle yarışıyordum. "Kamera kayıtlarını falan çıkarttınız mı?"

"Hazır ediyorlar abi bir saate sonuçlarını alacağız."

"Hızlandır on beş dakika içerisinde elimde istiyorum." dediğimde kamera kayıtlarında yok olduğunu kesinlikle biliyordum. Onu kapıdan büyük ihtimalle sedye içerisinde çıkartmışlardır, orada da yüzü kapalı bir halde kimse fark ettirmeden kaçırmışlardı.

Konağa ait arabalardan birini gördüğümde sürücü koltuğuna geçmek üzereyken Vedat durdurdu. "Ben kullanayım sen iyi gözükmüyorsun patron." dedi ve bir şey dememe izin vermeden kendisi geçip oturdu.

Arka tarafa geçip oturduğumda kafamı koltuğa yasladımZ Derin nefesler alıp verirken sakin olmaya çalışıyordum ama imkansızdı. "Biriniz telefonunuzu verin." dedim, kimsenin büyük ihtimalle olaylardan haberi yoktu. Beni de anca bulduklarına göre bu saate kadar herkes bizi hastanede doktor randevusunda sanıyordu.

Diğer koruma telefonunu uzattığında vakit kaybetmeden aldım. Zahir'in numarasını ezbere bildiğim için onu aradığımda telefonu kulağıma yasladım. "Zahir," dedim dakikalar dolmadan çağrı yanıtladığında konuştum. "Benim Karan."

"Efendim abi?" dedi Zahir, arkadan kalabalık sesler gelirken gülüş sesleri de geliyordu.

"Alakan ve Milan konağını topla," dedim düz bir ifadeyle. Neler olacağını az çok tahmin edebiliyordum. Bütün her şeye kendimi hazırlamıştım. "Beklediğimiz olay gerçekleşti. Ben gelene kadar herkes gelmiş olsun, vaktimiz yok."

"Yengemi aldılar mı abi?" dedi Zahir, neyden bahsettiğimi anlamış olacak ki hemen sormuştu.

"Evet, gelince konuşuruz." dedim ve telefonu kapatıp yolcu koltuğunda oturan korumaya uzattım. Telefonu aldığı anda önüne tekrar dönmüştü.

Başımı koltuğa yaslayıp ense kökümdeki ağrının geçmesi için hareketsiz durdum. Gözlerimi kapatmış kendime gelmeye çalışırken çok duygu fazlalığından neye odaklanacağımı şaşırılmıştım. "Vedat," dedim gözlerim kapalı halde. "Konum bilgisine erişildi mi?"

"Kapalı gözüüyor abi."

Kafamı yasladığım yerden kaldırıp öfkeli gözlerle ona baktığımda, "Uzayda bile GPS alınabilecekken nasıl ülke sınırları içerisinde alınmıyor lan! Oğlum siz demediniz mi bana ne olursa olsun yüzük çıkmadığı sürece konuma her zaman erişilir diye?" dedim yüksek bir sesle.

"Abi öyle evet ama belki yüzükteki GPS olayını fark edip çıkarttırmış olabilirler." dedi Vedat, bakışlarını yoldan ayırmadan konuştu. "Yüzüğü kırıp bir kenara atılırsa anca bu şekilde olur.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Hatta sen yüzükten beş tane daha yedek yaptırdın, birini de denemiştin kılırsa ne olur diye hatırlarsan son konum bilgisi alınıyordu ama bu sefer ki hiç erişilmiyor daha farklı bir olay."

"Onu fark edecek kadar akıllı olduklarını sanmıyorum." dediğimde karşımdaki adamların kesinlikle akılları yoktu. Neyse ki her oyunlarından yapmak istediklerinden haberim vardı. Tek tahmin edemediğim olay, Marin'in doktoru Burçin'in onlara çalışan biri olduğuydu. O da büyük ihtimalle tehdit edildiği için yapmıştı.

"Konağa geldik patron." dedi kısa bir süre sonra sessizliği böldüğünde bakışlarımı etrafta gezdirdim. Bir sürü siyah araba diziliyken kimlere aşt olduğunu anlamak zor değildi.

"Bir şey olursa beklemeden hemen haber edin." dedim ve arabadan aşağıya indim. Konağın kapısına geçtiğimde Emrullah beni karşılarken beni görünce hayalet görmüş gibi bakmıştı.

"Ağam... Ne oldu sana? İyi misin?" diye endişeyle sorarken ona cevap vermeden asıl olaya odaklanmak istediğim için onu es geçmiştim.

"Hepiniz gelmişsiniz." derken bizim konak haricinde, Alakan konağından Mervan babam, Mahir, Berivan'da buradaydı.

"Neler oluyor oğul?" dedi annem beni görmesiyle koşarak yanıma gelmişti. Heyecanlı gözüküyordu. Bakışları bedenimde gezmiş sonrasında etrafıma bakmıştı. "Niye topladın hepimizi hani kızım nerede, cinsiyeti mi açıklayacaksınız?"

"Size aylardır dediğim şey sonunda gerçekleşti," dediğimde bir çırpıda söylesem iyi olacaktı. Oyalasam başka şeyler söylesem daha kötü şeyler olabilirdi ki burada olan herkesin her şeyden haberi vardı. "Sönmez aşireti karımı kaçırdı."

"Ne?" diye sesler yükseldiğinde herkesin ağzından aynı kelime dökülmüştü.

"Neler dersin oğlum sen?" dedi annem, gözlerindeki heyecanlı ifade aniden solmuştu.

"Sen de pişkin pişkin bunu bize mi söylüyorsun Karan ağa?" dedi Mervan babam, gözlerinde beliren kızgınlıkla bana baktı. "Siz cinsiyet öğrenmeye gitmediniz mi? Bu ne demek oluyor!"

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin!" diye bağırdığında bana doğru adımlayıp karşımda durdu. "Kızımı koruyamadın mı?"

"Baba..." diye kısık bir sesle konuştuğumda hiçbir şeye mecalim kalmamış gibi hissediyordum. "Hepinizi hazırlamıştım ben, o pezevenkin ne olursa olsun durmayacağını söylemişim. Yeni bir şey olmadığını en iyi sen biliyorsun. Marin'in doktoruyla anlaşma içerisindeymiş, randevu sırasında beni bayılıp yanımdan almışlar. Bilmediğimiz tek buydu, bir şekilde zaten onu alacağını hepimiz biliyorduk. Haftalardır atakdaydı, geçen hafta senin evine saldırı düzenlendi, sen bunu engellebildin mi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Konuşmamla birlikte kaşlarını iyice çattığında bana öfkesini kusmak üzereydi. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki, eskisi kapanmadan bir yara daha açılıyordu.

Sessiz kalmasına karşılık konuşmaya devam ettim. "Engelleyemedin değil mi? Üstelik sizi uyarmıştım ve saldırı düzenlenirken karımla ben de oradayım! Eğer fark etmeseydim hepimiz susturucu takılmış silahların hedefi olacaktık. Bana bir şey olmaz Alakan konağına kimse yaklaşamaz demiştin ne oldu? Karımı bir saniye olsun yanımdan ayırmadım, sırf size göndermiyorum tehlikeli diye de bana düşman kesilmiştiniz. Tek gittiği yer hastanedeydi, puştunda gözünden kaçmamış olacak ki orada fırsat buldu." dediğimde söylediklerime biraz olsun hak vermiş gibi bakıyordu.

"Ne olacak şimdi?" diye sorduğunda siniri azalmış değildi. Diğer herkes yere çökmüş halde bizi dinliyordu. Berivan ve Zühre sessizce ağlıyordu. Annem elini dizlerine vuruyordu.

"Bilmiyorum kulağına taktığı küpesine kadar GPS yerleştirili üzerinde, hepimiz her şeyi ondan gizli yapıyorduk. Arka planda ne olduğunu karım bilmiyordu. Saldıran haberi yok, onu kaç kere kaçırmaya teşebbüs ettiklerinden haberi yok. Bu olayı da en az hasarla atlatmasını sağlayacağım." dedim emin bir halde gözlerinin içine bakarak konuştum.

"Öldüremedin değil mi bir adamı?" dedi Mahir, Berivan'ın. yanından ayrıldığında karşıma geçip gömleğimin yakalarından tuttu. "Bu musun sen Karan ağa? Elimiz kolumuz bağlı duracak, Sönmez aşiretinin kardeşimi bırakmasını mı bekleyeceğiz?"

Hayrettin Sönmez, yaklaşık on yıl önce iki aşret arasında çıkan çatışmadan aldığı kurşunların sonucunda kayıtlarda ölü gözüküyordu. O sıra kendini öldü göstermiş, cenazesini kıldırılmış hatta kendi cenazesine bile kılık değiştirip katılmış bir adamdı. O zamanki zamana ait görüntülere baktığımda Hayrettin'in hep arka planda rahatlıkla gezdiğini görünce neye uğradığımı şaşırılmıştım. Herkes onu ölü bilirken, o rahatlıkla elini kolunu sallaya sallaya geziyordu.

Kardeşi Aytekin Sönmez'i başa getirmeye çalışmış, kendi yapmadığı ağalığı kardeşinden istemişti. Aytekin kötüyse abisi onun on katıydı. Aytekin'in yine sevenleri sayanları arkasında olan aşireti bir zamanlar vardı ama Hayrettin'den herkes nefret ediyordu. O da bir çare olarak kardeşinden ağa olmasını istemiş, onun arkasından pis işlerini ilerletecekti. Aytekin sadece kuklaydı, kayıtlarda ölü gözükken abisi onu piyon seçmişti.

Hayalet gibiydi, hiç izi yoktu, kimliği yoktu. Hayrettin gerçekten ölmüş gibiydi. Bunca zaman bulunmamasının nedeni buydu. Onu gördüğüm yerde öldürmek artık boynumun borcuydu.

"Sen ne yaptın Mahir?" diye sorduğumda, bunca zaman boyunca kardeşinin başına bir şey gelmeden onun ne halini ne hatrını soruyordu. Başına bir şey geldiğinde abisi olduğunu hatırlayıp ahkam kesiyordu. "Sen öldürebildin mi? Benim karımsa senin de kız kardeşin lan! Sen ne yaptın hani? Şu yaşına kadar burnun kanadı mı acaba senin, Berivan'ın bunca zaman saç teline zarar geldi mi acaba? Benim hayatım hiçbir zaman seninki kadar kolay değildi!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mervan babam Mahir'le beni ayırdığında oğlunu geriye doğru itti. "Kızımı bulup sağ salım getireceksin Karan ağa!" derken bu sefer karşıma o geçmişti.

Babam ayaklanıp perişan bir halde yanımıza geldiğinde, "Mervan ağa!" dedi gür sesiyle. "Oğlan bulmayacağım demiyor zaten. Düşmanın ne yapacağı belli mi olur? Bu kadar oyun şeytanın aklına gelmez. Bulacağız herhal, gelin kızımın göz yaşı bile akmadan bulacağız."

Bakışları ellerimde gezerken, "Zühre git bez mez getir elinden kolundan kan akıyor abinin." dedi babam Zühre'ye doğru konuştu.

"Dur o zamana kadar şalımla sarayım," dedi annem yanıma geldiğinde sağ bileğimi eline alıp başındaki şalını çıkartıp koluma doladı. Bedenim uyuştugu için uzuvlarımı hissetmiyordum. Sakinleştiricinin etkisi hemen geçmediği için kendimi de tam anlamıyla iyi hissetmiyor sağlıklı düşünemiyordum, ölüden halliceydim. "Oğlum, kurban olduğum oğlum. Bak biliyorum bunu sen de istemezdin ama karına bir şey olmasına izin verme yavrum. O kız kolay şeyler yaşamadı, gebe bir de doktoru riskli diyordu. Tez bul oğlum, tez bul."

Kafamı sallamakla yetindiğimde derin bir nefes alıp verdim. "Demir'ler nerede?" diye sorduğumda bir tek karısıyla ikisini görememiştim. "Herkes gelsin demiştim." Mahir konuşmak üzereyken lafını dışarıdan gelen ses bölmüştü.

"Karan abi..." diye Vedat'ın sesini duyduğumda hepimizin dikkati ona doğru dönmüştü. "Sönmez aşiretinin adamlarından haber geldi." dediğinde devam etmesi için kafamı salladım. "Tahmin ettiğimiz gibi yengeyi onlar kaçırmış. Ellerinde sadece yenge yokmuş. Demir ve Melek Yıldırım'da varmış. Dediklerine göre de yenge kendi isteğiyle gitmiş."

"Bir bu eksikti..." dedim ağzımın içerisinde homurdanarak.

"Vay başımıza gelen!" dedi annem feryat edercesine. "Hangisine üzüleceğimizi şaşırдық Allah'ım sen yardımcı ol bize."

"Onları da almışlar alçaklar!" dedi Mervan babam. "Karan ağa!" dedi öfkeli bir halde bakışları hızlıca beni buldu. "Senin düşmanlarının başımıza açtıklarına bak! Kendi kızıma mı üzeleceğim yoksa oğlumla, geline mi! Ne zaman bitecek lan ne zaman?"

Elini kaldırıp bana salladığında, "Eğer kızıma, torunlarıma bir zarar gelsin andım olsun seni yaşatmayacağım! Kendi elimle öldüreğim seni!" dediğinde tehditkar bir ifadeyle konuştu. Zaten onlara bir şey ondan önce ben kendimi öldürürdüm.

"Yürüyün," dedi hiddet içerisinde Mervan babam, kardeşim ve Mahir'e baktığında. Mahir yürümeye başladığında, Berivan ıslak gözlerle bize baktı. Onun durmasına karşılık, "Yürü Berivan!" dedi Mervan babam.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Baba... Kızgın olmanız hiçbirimizin işine yaramaz. Abimi de anla, karısı hamile üstelik onun yaşadıklarını hiçbirimiz anlayamayız. Bir de siz üstüne gitmeyin." dedi Berivan, üzgün bir ifadeyle gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. "O da böyle olsun istemezdi. En çok o üzgün zaten, aylardır ne halde olduğunu bilmiyormuş gibi konuşmayın şimdi."

"Benim hatam zaten Berivan," dedi Mervan babam, bana pişmanlıkla baktı. "Bak kendi öz abin diyor ya saçının teline zarar geldi mi diye. Benim hatam tamamen. Adam dedik ağa dedik kızımızı verdik, bir de üstüne düğün dernek yaptık, kızımın başıma gelmeyen kalmadı. Ama ben deyince de kızılıyorsunuz kızım, Alakan ve Milan konağının arasındaki en büyük fark bu! Ne oğlumun burnu kanar, ne de geliminin saç teline zarar gelir! Ama ben öyle köpek bir babayım ki kendi öz kızımı alıp sizden kurtaramadım, elinize verdim bu yaşına kadar gül gibi burnu kanamadan yaşattım bu yaştan sonra çekmediği çile bırakmayın diye!"

"Benim diyecek hiçbir sözüm de kalmadı," dediğinde nefret dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Ona hak veriyordum. Herkesten sakındığı kızıydı. "Sen de sakın kızımı bulmadan karşıma çıkma!"

Mahir ve Berivan, babalarının peşinden ilerlediklerinde sanırım Demir'in annesine onlar haber verirdi. Marin'i büyük ihtimalle onlarla tehdit olmalıydılar. Onlara zarar gelmesin diye gitmeyi kabul etmişti sanırım.

"Vedat ekip yolla, Alakan konağının güvenliği artsın." dedim sıkıntı içerisinde. Beynimdeki donma hissiyatı yavaş yavaş çözülüyordu. Gözlerimi açtığımın bu yana neyin ne olduğunu daha iyi kavrayacak hale gelmişim. "Bu pezevenkler durmaz almışken herkesi alıp tehdit eder."

"Tamam abi." dediğinde kısa sürede yanımdan ayrılmıştı.

"Dur Zühre şimdi onun sırası değil!" dedim, kolumu sarmasına karşılık ona bağırmanın edememişim. Zühre irkilerek geriye çekildiğinde, dolu gözlerini kaldırarak bana baktı.

"Abi çok kötü kesmişsin, bırak pansuman yapayım." dedi kısık çıkan sesiyle ağlamak üzereyken konuştu.

"Gerek yok." dedim ve merdivenlere yöneldiğimde arkamdan babam seslenmişti.

"Zahir abinin yanından ayrılma."

"Gelme Zahir." dedim merdivenleri çıkmadan önce arkama dönmeden konuştum. "Ayağımın altında dolaşmayın mümkünse. Kendinizi koruyun bir de sizle uğraşmayayım. Korumalar dışında kimse dışarıya çıkmasın, hepiniz eve kapanın."

Delal annem, annem, babam, ikizler avluda öylece kalırken olaylara şahit olan Rojda'da ağlayıp duruyordu. Kendimi kastığımda yaşadığım duygu karmaşasından ötürü yüzümdeki ifadeyi

Özge Naz - Düşler Ağdı

bozmadım. Merdivenleri çıkıp kendi tarafımıza geçerken vakit kaybetmeden çalışma odasına girip bilgisayarın başına oturdum.

Bilgisayar normalden daha yavaş açılırken küfür etmeden duramıyordum. Benim güzel bebeklerim ne haldeydi, kendilerinde miydi bilmezken bu bilinmezlik beni içten içe öldürecekti. Bilgisayar tamamen açılınca klavyeyi kendime çekip GPS'leri izlediğim uygulamaya hızlıca girdim. Kendi yüzüğümdeki konum bilgisi hemen çıkarken Marin'in yüzük bilgisi kapalı gözüküyordu. Diğer GPS'lerin hepsi en son konum bilgisi hastane iken hepsi o dakika kapatılmış gözüküyordu.

Güzel karımın endişe etmemesi için ondan her şeyi gizlerken, daha farklı yollardan ona konum izleyicisi taktırıyordum daha çok korkmasına ve stres olmasına neden olacaktı.

"Oruspu çocukları..." diye mırıldanırken klavyeyi geriye doğru fırlattım. "Yüzük hariç hepsini çıkartmışlar." Masanın kilitli çekmesinde yer alan diğer işlerim için kullandığım gizli tuttuğum telefonumu çıkardığımda rehberde olan tek numarayı tuşladım.

"Bronz," dedim çağrı yanıtlandıktan sonra.

"Efendim Karan?" dedi Bronz, tok çıkan sesiyle.

"Beklediğimiz an geldi, şu ana kadar her şey konuştuğumuz gibi ilerliyor. Bundan sonrasını daha dikkatli ilerlemeliyiz. Bir gelişme var mı sen de?" diye sorduğumda aylardır bu anı beklediğimiz için kaçırılma olayı bizim takibimizde gerçekleşmişti. Her şey konuştuğumuz gibi olmuştu.

Marin benim yanımdayken kaçırılmıştı ki, Sönmez aşiretinin istediği olmuştu. Marin'i bir ara bilerek tek başına bıraktığımda hiçbir şey olmamıştı. Zühre ile ikisi çarşıya gitmiş, saatler sonra kendi başlarına korumalarla geri gelmişti. Amaç benim yanımdayken, gözlerimin önünde kaçırmaktı çünkü Hayrettin denen şerefsiz tamamen bana benim zaaflarıma oynuyordu.

"Son durum bildiğin gibi, değişiklik yok." dedi Bronz, tehlikeli bir sesle. Sigara içtiğini verdiği derin nefesten anlarken kısa bir süre sonra tekrar konuştu. "Aldılar mı Marin'i?"

"Evet."

"Hayrettin seninle iletişime geçti mi?" diye sordu.

"Henüz değil ama geçecek yakındır." dediğimde bana bir şekilde ulaşacağını biliyordum. İlk önce olayı sindirmem, karımın yokluğunda kudurmam, Mardin'i birbirine katmam gerekiyordu. Onun istediği buydu ve istediğini verecektim. "Kapatıyorum şimdilik, iletişime geçince yine konuşuruz."

"Tamam görüşürüz, tekikteyiz. İçeriye sızacağız benden haber gelmeden bir şey yapma." dedi Bronz, güven verircesine. Telefonu kapattığımda çekmeceye geri koydum ve kilitledim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Masanın üzerinde duran ikimizin fotoğrafını elime alırken parmağımı onun yüzüne yavaşça sürttüm. "Size bir şey olmayacak, bebeklerim. Sizi bulacağım, sizi hep bulurum."

Üçüncü gün

"Kurban olduğum hadi iki lokma bir şey ye de canın yerine gelsin." diyen annem odadan içeriye girerken elinde tepsiyle yanıma geldi. Onun açtığı kapıyla birlikte arkasından Zühre'de girerken çekingen tavırla bana baktılar.

Marin'siz geçirdiğim üçüncü günümüdü. Şimdilik ona dair hiçbir iz yoktu. Hayrettin Sönmez iletişime geçmemişti. İçeriye henüz sızamamıştık. Hayalet gibiydi. Vardı ama yoktu. Kardeşi gibi kolayca öldürülmeyecekti. Ülke dışına çıkılmamıştı. Bronz, kara, deniz, havadan bütün ulaşimleri incelemeye almış kaçırıldığı dakikadan beri takip ediliyordu. Ülke sınırlarında bir yerdeydi.

Annem ona defalarca yemeyeceğimi söylememe rağmen yine elimde tepsiyle yanıma gelmişti. Bu sefer Zühre'yi de getirip ikili oynayacaklardı. İkisine de gözlerimi kısarak baktığımda sinir dalga dalga yayıldı.

"Kaç gündür hiçbir şey yemiyorsun oğlum." dediğinde tepsiyi masaya bıraktı.

"Anne ne yemeği ne yemeği!" dedim kelimelerimden sinir akarken tahammül denilen şey ben de hiç kalmamıştı. "Beni yalnız bırakın mümkünse gözüme gözükmeyin demedin mi ben?"

"Bak yemek yemediğin için sinir sistemin iyice bozuldu, düzgün düşünemezsin abi böyle. Hadi şu getirdiklerimizi ye, sonra gözüne gözükmeyeceğiz." dedi Zühre, daha ılımlı konuşurken gözlerimdeki öfkeyi çabucak görmüştü.

"Zühre dalga mı geçiyorsun!" dediğimde bakışlarımı konumu izlediğim ekrandan çekmiştim. Masaya yumruğumu vurduğumda bundan nasibi alan tepsi yere düşmüş, üzerindeki her şey yere dökülmüştü. "Lan benim karım, aç mı açıkta mı ne halde bilmiyorum ben! Bir de hiçbir şey olmamış gibi yemek mi yiyeceğim? Boğazımdan nasıl aşsın benim, nasıl?"

"Abi sadece kendini harap ediyorsun ona bu şekilde yardımcı olamazsın ki!" diye bağırdı Zühre. Gözleri yine dolarken titrek bir sesle mırıldandı. "Açlıktan bayılsan iyi mi olacak? Yengemi yarı baygın halde, bu şekilde mi arayacaksın?"

"Oğlum herkes per perişan halde, en çok senin ayakta durman gerekiyor. Bak gözlerin kan çanağına dönmüş uyumuyorsun üç gecedir. Hadi oğlum yeni getireceğim yemeklerden ye biraz sonra uyu, bir şey olursa haber ederiz sana." dediğimde yanıma gelmiş, beni kendine çekip sarılmıştı. Başımı karnına yaslarken parmakları saçlarımda dolaştı. "Elimizden hiçbir şey gelmiyor yavrum benim. Kızım yok ortalıkta beni içim yanmıyor mu sanıyorsun sen? Dua ediyorum bak hiçbirimiz uyumuyoruz yemiyoruz içmiyoruz bir haber bekliyoruz. Seninde güçlü olman gerekiyor, böyle yaparsan güçlü olmazsın."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yalnız bırakın beni." diye mırıldandığımda gözlerimi kapattım. "Vaktimi yemekle harcayamam." derken annemin kollarından ayrılıp bakışlarımı ekrana diktim. "Düşünmem lazım, çıkın hadi."

"Gel Zühre'm yalnız bırakalım." dedi annem.

"Abi..." dedi Zühre, o da yanıma gelip kollarını bana doladı. "Sen böyle yaptıkça daha harap oluyoruz. Hani her şey kontrol altındaydı, hani yengemi hemen bulacaktın? Böyle anlatmamış mıydın bize?"

"Anlattım fıstığım," derken kirpiklerim titriyordu. "Ama puştlar büyük oynuyor. Sandığımdan biraz daha uzun sürecek. Ona ulaşmaya çalışıyorum, ulaşacağımda."

"Bul abi onları, yengeme bir şey olsun istemiyorum. Yengeden çok ablam gibiydi. Şimdi ayrı kalınca onun değerini çok anladım ona bir şey olmasına dayanamam." dedi Zühre, göz yaşları akarken hıçkırıklarının arasında konuştu.

"Bulacağım fıstığım bulacağım." derken dudaklarımı kıvrırcık saçlarına bastırdım. "Elfida'ya söyledin mi?"

"Evet çıldırdı baya, buraya gelmek istedi ama izin vermedim. Hem Zahir'le araları limoni hem de gelse ayak bağı olur sadece çünkü hepimiz bekliyoruz." dedi Zühre ağlaması biraz olsun azalmıştı.

"Tamam iyi yapmışsın, çıkın hadi." dediğimde ifadesizliğime geri döndüm. "Buraya da birini çağırın temizlesinler."

Bilgisayarı kapatıp onlardan önce odadan ben çıkarken gözlerim kapanmak için diretiyordu. Yatak odasına geçtiğimde her şey en sonki haliyle kalırken güzelimin yatağının üzerine bıraktığı geceliğinin üstünü ellerimin arasına aldım. Kokusunu içine çektiğimde gözümden yaş akmıştı. Dişlerimi birbirine bastırıp onun narin bedeninden yayılan kokusuyla bir süre hasret giderdim. Banyoya geçip soğuk suyun altında uykumun gitmesi için duş almıştım.

Banyodan çıktıktan sonra giyinme odasında yeni kıyafetler giymiştim. Kıyafetlerin arasında Mert'in bize aldığı hediyeleri görürken sarı renkli olan bebek kıyafetini elime aldım. Ne olursa olsun, bu zıbını bebeklerim giyecekti. Bunu görecektim. Bunu görmekte içinde her şeyi yapacaktım.

Yedinci gün

"Karan," dedi Mert, hafta sonu olmasından dolayı şirketten fırsat buluo yanıma geldiğinde iki gündür benimle birlikte İstanbul'da kalıyordu. Mardin'de hiçbir şey yapamadığım için buradaki ağlarımın geniş olmasıyla Marin'in yokluğunun dördüncü gününde buraya uçmuştum. Üç gündür

Özge Naz - Düşler Ağdı

buradaydım. Bronz ve diğerleriyle bu sayede daha sık görüşüyor konuşuyor, olayların daha çok içine giriyordum.

Marin Milan olarak her yerde arandığı için, eski işlerimi devretmem dolayı yeraltındaki çoğu insan karımı tanımıyordu. Marin'in yokluğunda düşünmekten deli olurken tek bir konu üzerinde fazlaca yoğunlaşmıştım. Yeraltıya geri dönmüş, Bronz'a aylar öncesinden teslim ettiğim kartımı geri almıştım. Hayrettin Sönmez, öğrendiğim bilgiye göre bana bu denli yaklaşmasının nedeni olduğum yerdeki itibarımdan kendimi çıkarmamdan kaynaklanıyordu. Onun karşısında güçsüzdüm. O yeni bir dünya kurmak için her şeyi bırakmamla, bunu güçsüzlük görmüş beni uzak kaldığım ortamdan dolayı kolaylıkla vurabilmişim.

Yeraltı dünyasında adı geçen Karan Milan, eski yerini geri almıştı. Bu sayede karımı herkes tanıyor, onunla ilgi her adıma daha çok yaklaşıyordum. Hayrettin Sönmez bu duruma hiç hoşnut olmamış, bana hem ağalığı hem de yeraltındaki olduğum pozisyonu bırakmam için açık mesajlar göndermişti.

"Yine mi içiyorsun sen?" dedi Mert, adımlarını bana attığında aramızdaki mesafeyi kapattı. Önümde duran viski şişelerine baktığında boş olanları kaldırdı. "Lan kaçınıcı şişe oğlum bu başımıza alkolik mi olacaksınız!"

"Uyumamam gerekiyor." dediğimde önümde duran sigara paketini elime aldım. Bir dal alıp dudaklarıma yerleştirdiğimde diğer elimle çakmağı yakmış sigaranın ateş almasını sağlamıştım. Derin bir nefes alıp dumanı içime çekerken, "İçince uykum gidiyor." deyip havayı dışarıya savurdum.

"Sızıp kalacaksın en sonda, yerden mi toplayacağız seni?" dediğinde sesi olduğundan kızgın çıkmıştı. "Çok içmişsin leş gibi kokuyorsun!" dedi Mert, yüzünü buruştururken. Daha birkaç saat önce uyumamak için buz gibi suyla duş almıştım ama her dakika sigara ya da alkolde aldığım için koku üzerime tamamen sinmişti. "Lan git duş muş al! Alkolden nefret ettim senin yüzünden."

"Siktir git Mert." derken sigaramdan bir duman daha çektim. Bardağın dibindeki viskiyi de mideme indirdiğimde hem bedenimin uyuşması hem de zihnimin uyuşması süreci daha az sancısız atlatmamı sağlıyordu.

"Kalk, bırak şunları da." dedi Mert, elimden bardağı çekip aldı.

Sigarayı içip son kalan kısmını küllüğe bastırduğimde kirpiklerimi kaldırıp ona baktım. "Mert bak elim kaşınıyor zaten kendimi inan zor tutuyorum bütün hıncımı senden alacağım." derken ciddi bir tavırla konuştum.

"Yav he he, sen önce kolunu kaldırmayı dene bakalım kaldırabilecek misin?" dediğinde ses tonundaki alay barizdi. Bakışları çöp kovasına düştüğünde, "Lan bu kadar paket ne! Kaç paket bitirdin?" dedi şaşkınlıkla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Saymadım." dedim ve yeni bir viski şişesine yönelip bardağımı yarısına kadar doldurdum. Dudaklarımı götürüp susuzluğumu giderirken boğazımdan aşağıya yakıcı sıvı indi.

"Bak yengem seni böyle görürse çok üzülür." dedi Mert, gözlerimde beliren buğuyla.

Hareketlerim yavaşladığında, sakladığım bütün sancılarım gün yüzüne çıkmıştı. Kalbim ağrımaya başladığında, yanımdayken bile özlediğim kadının hasretiyle yanıp tutuşuyordum. Onsuz geçirdiğim yedinci günümdü. "Üzülür mü?" diye sorarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Onu anımsarken bile gözlerim doluyordu. Ağlayamıyordum. Ağlasam rahatlayacaktım ama boğazımda ve yüreğime oturan yumru buna izin vermiyordu.

"Üzülür tabii bir de bunun için mi üzülmesini istiyorsun?"

"İyi mi acaba?" diye sorarken buldum kendimi. "Ne yapıyordur şu an?" dediğimde onunla ilgili bütün güzel anlarımı getirirken dudaklarım hafifçe kenara kıvrılmıştı. İssız bir adam gibi hissediyordum gibi kendimi. "Ben yapayalnız kalmış gibi hissediyorum. Bana doğum gününde şey demişti. Etrafımda herkes vardı ama kendimi kimsesiz hissetmişim çok ağlamıştım kimsem yok demişti. Yine mi öyle hissediyor ki? Öyle hissetmesin Mert, yine ağlamasın, yine kendini yalnız hissetmesin."

"Ben şu an kimsesiz kalmış gibiyim." derken kelimeler dudaklarımdan zorlukla dökülüyordu. Sarhoş olmuşum büyük ihtimalle. "Ne bebeğim var ne bebeklerim."

"Onları öpmeden uyandırmadan yataktan kalkmazdım." dedim, içimde yeşeren acıyla. Onsuz yatağa baş koymamıştım. Onsuz uyuyamamıştım. Anca sızıp kalıyordum. "Onları öpmeden de uykuya dalmazdım."

"Ne uyuyorum ne uyanıyorum." derken bir sigara daha yaktım. Onun yokluğunda kaçınıcı sigaramdı bilmiyorum ama en sonda yakacak kimsem kalmayana kadar herkesi her şeyi yakmak istiyordum.

"Bulacağız," dedi Mert, sesi aksini iddia ediyordu. "Yengemin ne fena olduğunu bilmiyorsun sanki. Onu alan başına bela almıştır. Hayrettin Sönmez denen pezevenk korksun ondan."

"Ya bir şey yaptılarsa? Canı acıdıysa? Kılına zarar geldiye?" dedim aklıma kötü düşünceler gelmişti. Yedi gün az gibi gözükse de hamile olan karım için büyük vir zamandı. Bir şey aşeriyor muydu, gece susadığında suyunu içiyor muydu, ayakkabısını büyüyen karnından dolayı giyemediği için rahatlıkla giyebiliyor muydu bilmiyordum.

"Onlara bir şey olmasına dayanmam." derken sigaramın dudamını dışarıya üfledim. "Benimle evlendiğinden beri başına gelmeyen kaldı. Bir tek ölmedi onun dışında başına her şey geldi. Artık öyle bir raddeye geldim ki ölümü bile benden olacakmış gibi hissediyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Salak salak konuşma ya!" dedi ters bir şekilde kızgınlıkla. "Doldur hadi bana da tek içme bari." derken diğer bardağı uzatmıştı. Ona da viskiden koyduğumda bardağı kendine çekti.

"En azından sesini duysam, iyi olduğunu bilsem yeter bana. Beklerim, dayanırım bir şekilde. Onu kurtarmanın yollarını ararım. Ama yok gibi, hiç varolmamış gibi. Yer yarıldı yerin içine girdi sanki." dedim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Alnımdaki damarlar hep belirgin duruyordu.

"Pezevenk bu sefer sağlam oynuyor. Kardeşi gibi hafıza olayıyla kandırılacak itlerden değil." dedi nefret dolu bir sesle. "Yengemi biz şaka yapalım diye kaçırtığımızda hatırlamıyor musun neler olduğunu, tek başınaydı yanlış adamların eline düşünce sen gelene kadar kendini korumuştun."

"Yedi gün oldu." diye mırıldanırken Mert sessizce beni dinliyordu. "O şu an bensiz. Onu saran kollarım olmadan üşür. Dilim ekmeğim olmadan doymaz. Onu öpüp uyandırmazsam asileşir." derken onsuz kaldığım her günü ona geri iade edecektim. "Ah keşke bir şekilde ulaşsam ona, uzaktan görsem yeter. Hiçbir şeyden haberimiz yokmuş gibi o pezevenk oyununa yine devam etsin."

"Ben onsuz bunca yıl nasıl yaşadım bilmiyorum ama onsuz bir bu kadar yıl daha yaşayamam. Geleceğimde sadece o var, geçmişim de olmadı ama geleceğim onsuz olamaz." dediğimde başka bir kaderimin olmadığını biliyordum.

"Siz birbirinizin kaderisiniz." dedi Mert benimle aynı düşünceyle. "Size birbirinizden başka kader yazılmamış kardeşim." dedi inandırıcı bir sesle. "Yengem sağ salim bulunacak, yeğenlerime hiçbir şey olmayacak."

"Umarım Mert, umarım. Yoksa aksini düşünmek bile istemiyorum."

Deniz kızım, demiştin ya dediğin gibi kaderimsen mutlaka karşılaçağız seninle diye, kaybettim ben seni. Belki bugün yarın değil elbet bir gün tekrar bir araya geleceğiz.

haftalar sonra

Açılan kapıdan içeriye Bronz girdiğinde uzandığım yerden doğrularak kaşlarımı çattım. Ayağa kalktığımda oturduğum koltuktan uzaklaştım. Onu görmeyi beklemediğim yüz ifademden belli olurken niye geldiğini anlamamıştım. Gelmeden önce mutlaka haber verirdi. Bir anda böyle geldiğine göre önemli bir şey olmuş olmalıydı.

"Bronz?" dedim şaşkınlıkla. Arkasından birkaç kişi daha geldiğinde yıllardır onunla birlikte olan Zorlu'da kafasıyla selam verdi. Çattığım kaşlarımı rahat bıraktığımda soran yüz ifademle ona baktım. "Niye geldin?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bazı haberlerim var kardeşim, bir anda gelmek zorunda kaldım." dediğinde yüz ifadesinden onu çözmeye çalıştım. Sadece belirsizlik vardı. Aramızdaki mesafeyi kapattığında, karşımdaki koltuğa geçip oturdu.

"İyi bir şey değil sanırım?" diye sorarcasına konuştuğunda kalbimin ritmi yükselişe geçmişti. Kötü bir şeyler olacağı hissi içime doğarken zihnimin derinliklerini parlak tutamıyordum.

"İyi mi kötü mü bilmiyorum kardeşim." dedi tok çıkan sesiyle. Kollarını dizlerine yaslayıp öne doğru eğildiğinde kehribar rengi gözlerini gözlerimin içine dikti. "Ben anlatayım sonucuna sen karar ver."

"Karımdan haber mi var, Bronz?" dedim meraklı bir ifadeyle. Benim bağlantılarımın hepsinde sonuç olumsuzdu. Kaç kişiyle bağlantıdaydım bilmiyorum ama dünyanın her yerine haber salmış bir yaşam belirtisi arıyordum.

"Var..." dediğinde bakışlarını benden hızlıca kaçırdı. Normalde ifadesini düz tutan bir adamdı. İşini profesyonelce yapan birisiydi ama konu aile olunca gerçek yüz ifadesini hiçbir zaman gizlemiyordu.

"Ama?"

"Otur şöyle," dedi koltuğu işaret ederek. Arkasını döndüğünde Zorlu ve diğer adamlarına kısa bir bakış attı. "Sizde dağılın." derken sadece Zorlu'yla göz iletişimi kurmuştu.

"Kardeşim otur, kısa konuşmayacağım." diye lafını tekrar ettiğinde ona ters bir bakış attım. Hiç kimseye tahammülüm kalmamıştı. Kafayı yemek üzereydim ve kimseyi umursamıyordum.

"Neredeyse bir yıl olacak." dedi Bronz, kelimelerine devam etmeden onu durdurdum.

"Neredeyse değil Bronz, yılı aştı." diye kısık sesle konuştuğumda, kaburgalarımın arasında ağrı ortaya çıkmıştı. Kalbimdeki okyanus onun bedeni olmadan çoktan kurumuştu, yerini çöle bırakmıştı. "Onu en son gördüğümde dört buçuk aylık hamileydi. Bebeklerim eğer doğduysa şu an sekiz aylık oldular. Bir yaşlarına girmelerine az kaldı. Tam tamına 1 yıl 1 ay 7 gün oldu. 403 gündür haber alamıyorum onlardan, nefes alıyorlar mı yaşıyorlar mı iyiler mi hiçbir şeylerinden haberim yok. Günler, aylar, yıllar umurumda bile değil artık sadece yaşadıklarını bilsem yeterli."

"Yaşıyorlar..." dedi Bronz, dudaklarından dökülen harfler bana tekrardan yaşam vadetmişti. Harelerim şaşkınlıkla genişlediğinde kirpiklerim titredi. "Karında, iki çocuğunda yaşıyor kardeşim."

"Ne?" döküldü dudaklarımdan. Kendimi en kötüsüne hazırladığım için bir anda iyi haber duymayı beklemiyordum. Onlara dair hiçbir şey bilmiyordum. Koca bir bilinmezliğin içerisinde aylardır dönüp duruyorduk. "Gerçekten mi?" dedim inanamaz bir halde.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafasını salladığında, "Evet," dedi, yaşam beliren gözleriyle. "İzlerini ilk günkü gibi sürüyoruz. Çok az kaldı. Çok yaklaştık hatta, bak bunu son kaldıkları evden buldum." dediğinde elini cebine attı ve çıkarttığı aleti bana doğru uzattı. "Ev tertemizdi, bir toz tanesi bile yoktu. Bu demek oluyor ki bir hafta gibi kısa süre öncesinde ayrılmışlar büyük ihtimalle yaklaştığımızı fark edip boşalttılar hemen." Kısa bir duraksayıp aleti işaret etti. "Üzerinde senin adın yazıyordu, yatağın kenarında duvarın içerisine gizlenmiş bir haldeydi."

"Marin'den sana." derken siyah paketi bana tutuşturmuştu.

"Ne bu?" diye sorduğumda elimde çevirip üzerindeki yarısını kapatan paketi çıkardım.

"Bakmadım ilk senin bakman daha doğru olur. Fotoğraf makinesi. İçerisinde belleği var, parmak izlerini aldırırım ve Marin Milan'la uyuyor. O kullanmış." dedi Bronz tok sesiyle. "Çok yaklaştık Karan, çok."

Bakışlarımı ona kaldırdığımda, "Ne kadar çok Bronz?" diye sordum, sinirle. "Ne kadar çok?"

"Senden bunu isteyemem kardeşim ama güçlü ve sabırlı olmak zorundasın." dedi Bronz, benim aksime sakinlikle. "Bak eski işlerin başına yine geçtin. Eskisinden daha çok dostun var, bıraktığından daha güçlü bir şekilde döndün."

"Sikeyim ben o işi." diye tısladığımda yanımdaki koltuğa tekme attım. "Karımı, bebeklerimi... Canımı, canlarımı bulamadıktan sonra dünyalar benim olsa ne?" dedim yüksek sesle. "Bir sike yaradığı yok. Onun için döndüğümü de biliyorsun. Onun için yapmayacağım hiçbir şey yok!"

"Bulacağız." dedi kararlı bir halde. "Bulacaksın Karan." Oturduğu yerden ayağa kalktığımda makineyi işaret etti. "Bu içindeki her neyse sana umut olsun."

"Umudum olsun..." diye mırıldandığımda makineye baktım.

"Ben seni yalnız bırakayım," dediğinde kapıya doğru yaklaştı. Çıkmadan önce tekrar konuştu. "Buralarda olacağım."

"Umarım iyisinizdir," dedim umut dolu bir sesle ve hızlıca açık olan bilgisayarın başına geçtim. Bir ara uyuyakalmıştım ve boynum tutulduğu için koltuğa geçmiştim. "Açıl hadi açıl!" derken taktığım belleğin açılması için mouse sertçe tıkladım.

Açılan belleğin içerisinde sayısız video ve fotoğraf çıkarken hepsi güzel bebeğime aitti. Her andan fotoğrafı varken hepsi amatörce çekilmiş fotoğraflardı. Onun yarıö bir ağızla güldüğünü gördüğüm fotoğrafını açtığımda ekranı büyüttüm. Uzun zaman olmuştu, çok uzun zaman.

"Bebeğim..." diye fısıldadığımda gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Zihnimdeki en güzel yerimde anıları saklıydı. Sureti aklımdan hiç çıkmıyordu. Büyümüş karnına baktığımda, eski bir

Özge Naz – Düşler Ağdı

fotoğraf olduğunu anlamıştım. Uzanıp ıslak dudaklarımı ekrana bastırdım. "Benim güzel bebeğim..."

"Çok zayıflamışsın." dediğimde bakışlarım belirgin olan yanaklarında takılı kalmıştı. Kolları inceikti. Karnı şişikti ama bedeninin diğer tarafları inceydi. "Isırdığım yanaklarından elmacık kemiklerin kalmış sadece..."

Gözlerimden yaşlar akarken dakikalarca kendime gelememiş, onun ne zamana ait olmadığını bilmediğim fotoğrafının başında öylece ağlamıştım. Çok özlemiştim onu. O kadar çok özlemiştim ki her şeyine hasret kalmıştım, artık kıyafetlerinden kokusu uçmuştu.

Bir yazılı olan videoyu açtığımda sadece yedi tane video olduğunu gördüm. İlk videoyu açtığımda yüklenmesini bekledim. Fotoğraf makinesi eskiydi son modellerden değildi. Aktarım sağlandığında güzel karım ekranda belirdi.

Gözleri kıpkırmızı, dudakları yara bere bir haldeydi. Gündüzdü, yüzüne vuran sıcak güneşe rağmen üzerinde kalın bir hırka vardı. Üşüyor muydu ki? O yüzden mi giymişti? Onu saran kollarım olmadığı için mi üşümüştü?

Videoyu başlattığımda kısa süre sonra ekranın başına geçti. "Ağlamayacağım... Ağlamadan yapabilirim. Bu kaçınıcı video açılışı bilmiyorum." dedi pürüzlü ve kısık bir sesle. Burnunu seslice çektiğinde eş zamanlı olarak burnunu silmişti. Ağlamıştı, incilerini dökmüştü. "Günlerdir video çekmeye çalışıyorum şimdi vakit buldum."

"Karan lütfen çektiğim her şey sana ulaşsın." dedi acı çeken bir tonlamayla. Gözlerinin altını sildiğinde aklıma dedikleri gelmişti. Bana gözlerimden öpme ayrılık getirir demişti ve ben onu saçmala diyerek öpmüştüm.

"Birkaç anlaşma yaptım, uslu durmam karşılığında bana fotoğraf ve video çekmem için bu aleti verdiler." dediğinde hafifçe gülümsedi. Videoları uzun uzun çekmemişti arka planda onlara bakarken bir dakika bile değildi. "Merak etme ben uslu durmuyorum kaçmaya çalışıyorum." derken sesini kısık tuttu. "Bebeklerimi ve kendimi tehlikeye atmadan çıkmaya çalışacağım."

"İyiyim, iyiyiz Karan... burada kaçınıcı günüm bilmiyorum. Neredeyiz, hangi günde yiz aydayız bilmiyorum sadece dalga seslerini duyabiliyorum. O bazen geliyor bana bir şey yapmıyor ama diğerleri için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." dedi Marin, karnı onu son gördüğüm halinden biraz büyüktü. Kollarını sürekli olarak kapatıyor, bakışları ekranda değil etraftaydı. Dudaklarını saniyede dişliyorsu. Tedirgindi çok korkuyordu. Yapayalnızdı.

"Oruspu çocukları." diye tısladığımda içimde dinmek bilmeyen öfkeyle devam ettim.

"Sana bunları çekme nedenim bensiz günler geçirmemen için." dedi keyifli bir halde. "Sana her gün video çekeceğim tamam mı? Eline ulaşırsa hepsini izle Karan, senin için çekiyorum benden mahrum kalma bensiz geçirmediğin günün olmasın diye."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Hışırtı sesleri geldiğinde kameranın yönünü hızlıca değiştirip ekranı kararttı. "Birileri geliyor..." dediğini işitmişim.

"Neredesin lan se—" diyen sesle birlikte hem ses hem de görüntü gitmişti.

"İflahını siktiğim..." Başka bir videoya geçtiğimde ikinci olanı açmışım.

"Karan!" dedi Marin, heyecanla. Sesi mutlu geliyordu ama görünüşü öyle değildi. "Az önce çok güzel bir şey oldu... Bebeklerimiz ilk tekmeği attı. Şimdi senin de görmem için kaydı başlattım. Bugün çok hareketli—"

Videoyu durdurduğumda dudaklarım titredi. Çok kötü bir haldeydi. Vücutunda bir sürü iz vardı. Bunların çoğu çürüktü. "Marin'im..." diye fısıldadığımda gözümde akan yaşlarım daha çok şiddetlendi. "Ne olmuş sana böyle?"

Dakikalar sonra videoyu tekrar devam ettirdim. "Bugün çok hareketliler babası, onlara her gün seni anlatıyorum. Biri çok heyecanlanıyor sanırım, seni anlatırken tekmeledi beni." dediğinde kamerayı karnına tuttuğunda bedeninin hareket edişini işaret etti. "Bak! Gördün mü? Gördün değil mi? Tekmeledi beni... Çok değişik böyle nasıl desem küçücük bir şey dışarıya çıkmaya çalışıyor gibi gıdıklanıyorum ama hoşuma da gidiyor."

Sesi mutlu geliyordu. Yüz ifadesi ise mutlu olmaya zorlanmış gibiydi. Videoyu durdurup bana gösterdiği karnından iki kere öptüm. Çok özlemişim tenini, bebeklerimizi...

"Seni onların hiçbir anından mahrum etmeyeceğim. Senin ruhunu hissedebiliyorum sevgilim sen hep yanımdasın seni seviyorum aşkım." dediğinde video bitmişti. Üçüncü videoyu başlattım.

"Sekizinci ayıma girmişim... Dört aydır ayrıyız hayatım." dedi Marin ılık bir sesle. Sesi buruk geliyordu. Bakışları yine dışarıdaydı. Yine kalın kıyafetler giymişti. Kollarının ucunu çekiştiriyordu. "Burçin burada benimle. Ondan nefret etsem de yapabileceğim hiçbir şey yok çocuklarımız için katlanmak zorundayım doğumu o yapacak benimle yine o ilgileniyor. Sen yoksun diye cinsiyetlerini öğrenemedim. Sensiz öğrenmek istemiyorum Karan, o zamana kadar bizi bulursun değil mi?"

Bana umutla bakıyordu ama umutsuz kalmıştı. Hiç umudu yoktu.

"Bulamadım!" dediğimde masaya yumruk attım. "Sizi bulamadım!" derken ikinci yumruğu indirdim. "Allah kahretsin sizi bulamadım..."

Video o kadardı. Diğer videoya geçtiğimde acı çektiği belli olan bir yüzle bana baktı.

"İki gündür çok sancım oluyor o yüzden video çekemedim... Doğum yaklaştı." dedi mırıltılı bir sesle. Saçları bakımsız duruyordu. Örmemişti bile o kadar bakmıyordu ipek gibi olan saçlarına. Normalde hep örerdı. "Geceleri uyuyamıyorum artık. Burçin beni sezaryanla doğuma almak

Özge Naz – Düşler Ağdı

istiyor, ikiz oldukları için erken doğum olacakmış. Sensiz doğurmak istemiyorum Karan, lütfen bul bizi. Lütfen sevgilim... Ben biraz daha sabredeceğim tamam mı? Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum ama onlar kendisi gelmeden sezaryan falan olmayacağım."

Onu yine bulamamıştım.

Ekrana yaklaştı ve kısık bir sesle konuştu. "Hayrettin, o şerefsizden korkuyorum Karan. Bebeklerimizi bizden alacak gibi. Değişik davranıyor, onları istediğini söylüyor sezaryan olupta benden alacaklar bir daha görmeyeceğim diye çok korkuyorum." derken gözlerindeki korku belliydi.

"Bizi bulacağımı biliyorum kocacağım, bebeklerim ve ben seni bekliyoruz." dediğinde zorla gülümsedi. Hiç umudu yoktu.

Sonraki videoya geçtim. Bir video boştu sadece karanlık ve sessizlikten oluşuyordu. Sanırım yanlış çekmiş nasıl sileceğini bilememişti.

"Karan..." dedi heyecanla. Ekranda kendini gösterdiğinde gözlerindeki yangın ışıldadı. "Sevgilim, kocam benim. Bak sana ne göstereceğim." dediğinde ekranı dışarıya çevirdi. Birkaç adım atıp yürümeye başladığında iki tane beşiğin önüne gelmişti. "Karan bebeklerimiz dünyaya geldi. Onlar bizden daha sabırsızmış erken dünyaya geldiler. Çok mutluyum Karan, o kadar güzeller ki..." dedi mutlulukla. "İkisi de sana çok benziyor, şimdi uyuyorlar. Çok zor uyuttum. Uzun süredir video çekemiyorum sanırım üç hafta oldu anca düzene oturttum."

İki bebeği gösterdiğinde kaşlarım havaya kalkmıştı. Şaşırmadan edemezken kendime ait iki canı görmek beni bozguna uğratmıştı. Bu gördüğüm iki güzel varlık benim miydi? Titreyen ellerimle ekrana dokundum.

"İkisi de erkekmiş Karan," dedi Marin, naif çıkan sesiyle. İkisini de yakından gösterdiğinde duraklatıp duraklatıp yavaşça izledim. "Baksana, sana benzemiyorlar mı?"

"Erkekler miymiş? Oğlan babası mı oldum şimdi ben?" dedim sevinçle. Kız olmasını çok istiyordum ama erkek olması da hoşuma gitmişti. Onlar sağlıklı dünyaya gelmişti. En önemlisi buydu. "Güzel oğullarım benim..." dediğimde uzanıp ekrandan ikisini de öptüm.

"Biraz sessiz konuşacağım, yanlarından hiç ayrılmıyorum bir saniye olsun yalnız bırakmıyorum. Karan, baba oldun sevgilim. Artık gerçekten babasın." dedi Marin, bana dünyanın en güzel iki varlığını vermişti.

"Ben anne oldum—" dediğinde yüzündeki ifadeyi aniden bozmuş ağlamaya başlamıştı. Hıçkırıklara boğulurken, "Yapamayacağım özür dilerim." dedi ve ekranı kapattı. Videoyu durdurduğumda onun hüznü haline uzun uzun baktım.

"Ağlama... Ağlama..." dedim çaresizce. "Kurbanın olayım ağlama."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Son videoya geçtim. Makineyi kendisi tutuyordu. Yürürken çekmişti.

"Kendimi artık daha iyi hissediyorum." dedi cansız bir sesle. İyi hissetmediği her halinden belliydi. Göz altları çökmüş iyice zayıflamıştı. "Sütüm biraz azaldı, ikisine de yetemiyorum. Hayrettin Sönmez çocuklarla özel olarak ilgileniyor sanırım onlarla ilgili bir planı var. Sütüm kesilirse diye süt anne bile bulup getirmiş. Türkiye'de değiliz sanırım kadın anlamadığım bir dilde konuşuyor."

"Doğduklarından beri isim bulamadım." dedi Marin, üzgün bir halde. Bakışlarını kaçırdığında gözleri yine dolmuştu. "Beraber koyarız diye düşünmüştüm. Çok kararsızım, kuzuya bile haftalarca isim koyamamış en sonda Zahir'in Kurban demesiyle adı Kurban kalmıştı."

Kamerayı bir yere koyduğunda iki beşiğin başına geçti. Bebeklerimizden birini kucağına aldığıında koynuna yavaşça yatırıp bir elini sırtına koymuştu. Üzerlerine titriyordu, dokunmaya kıyamıyordu. Yine hırka giymişti.

"Bebeklerimizin ismi şimdilik yok, doğdukları zaten belgelenmedi. Evde doğum yaptım. Ama bu ufaklığımız aynı deniz gibi kokuyor Karan, okyanus kokusu alıyorum küçük narin bedeninden. Ona bazen Deniz diyorum hoşuna gidiyor sanırım bu isimle seslenince kıkırdıyor." dediğinde ekrana daha çok yaklaştırdı. Esmer bir bebektir. Gözleri kapalıydı. Onu öpüp kokladığında kucağında uzun uzun salladı.

Sonrasında yatırıp diğerini kucağına dikkatle aldı. "Bu bebeğimizde ne zaman umutsuzluğa kapılsam ağlamaya başlayıp kendini hatırlatıyor. Buna da Umut diyorum. Öylesine isim taktım, bazen oğlum diyorum bazen senin adınla çağırıyorum. Geçen diğeri öyle gülüyordu ona da Mert dedim sanırım amcasına çekmiş aynı onun gibi gülüyor." dedi acı dolu bir sesle mırıldandı. Karım çok değişmişti. Eskisi gibi değildi.

"Bak sevgilim kucağında bebeklerimle görmek istiyorum demiştin bana." dediğinde zorlukla ikisini kucağına aldı. Tek başınaydı. Her şeyiyle kendisi ilgileniyor gibi gözüküyordu. Bebeklerimiz doğmuştu. Bensiz doğmuş, dünyaya gelmişlerdi. Üzülmeden edemiyordum. "İkisi de kucağımda, biraz daha büyüdüler. Sanırım dünyaya alıştılar. Şu an tam beş aylık oldular. Bak poz veriyorum bunun fotoğrafını çek tamam mı?"

Bir süre gülümseyerek durduğunda onu hipnoz olmuş gibi izledim. Çok güzeldi, hayal ettiğimden çok daha güzel. "Çektin mi? Kolum ağrıdı aşkım umarım çekmişsindir! Bunlar biraz daha büyüyünce nasıl taşıyacağım bilmiyorum. Şimdiden yaramazlığa başladılar. Anneciğim ne demiştin ben sana annenin saçını çekmek yok... Güzel oğluşum benim bırak hadi annenin saçını... Bak baba kızıyor amaaaa." dediğinde eğleniyor gibiydi. Ufaklıklardan birisi saçını tutmuştu. Sonrasında bebek sesleri yankılanmış ilk defa bebeklerimin sesini duymuştum. Dudaklarımda gülümseme peydah oldu.

"Gördün mü Karan? Baba deyince ikisi de gülmeye başlıyor böyle." dedi Marin, sevinçle. "Seni daha görmeden babacı oldu ikisi de, görseler demek ki koynundan hiç ayrılmayacaklar."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Herkes nasıl Karan? Hilal nasıl? Yeğenimi ben yerime bol bolöp. Ben iyiyim artık alıştım, bir gün kavuşacağımızı bildiğim için çok rahatım sevgilim. O günü sabırsızlıkla bekliyorum." dediğinde sesler gelmesiyle Marin bir anda telaş yapmış kameraya yaklamıştı. "Seni seviyor—"

"Oğullarım nasıl?" derken odaya Hayrettin Sönmez girmişti. Beynimden vurulmuşa dönerken Marin korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Onlar senin oğlun değil şerefsiz!" diye hırladığında beşiğin önüne geçip kendini siper etmişti.

Hayrettin hırsıyla karşısına geçip onu kolundan yakaladığında yumruk atmamak için zor durdum. "Sen de onlarda artık benimsiniz Marin, anlaşma yaptık sen de kabul ettin yaşıyorsan onlarla bir aradaysan bu anlaşma sayesinde olduğunu sakın unutma!" dedi hiddetle.

"Hayrettin! Bırak beni hemen!" diye bağırdı Marin.

"Kes sesini hele bir çocuklarımı ağlat sana bunun hesabını soracağım!" dedi şerefsiz.

"Onlar senin çocukların değil adı şerefsiz! Onlar senin hiçbir şeyin değil!" dedi Marin, güçlü bir tonda.

"Oooo bakıyorum seni bulamayan kocana yine video çekiyorsun, bizi de görsün ha ne dersin hanım ağa?" dediğinde kamerayı olduğu yerden aldı. Gülen bir surat ifadesiyle noktaya baktı.

"Kapat şunu!" dedi Marin sinirle. "Uzak dur benim çocuklarımdan!"

"Karan ağa... Karan ağa... Hadi bul bakalım bizi." dedi Hayrettin, keyifli bir sesle iğreti ifadesiyle konuştu. "O piti piti bakalım bulacak mısınız bizi. Bulduğunda kim öle kim kala Karan ağa."

"Seni geberteceğim!" diye bağırdığımda ekrana sert bir yumruk attım. Ardı ardısı kesilmezken önüme gelen her şeyi tekmeliyordum. Sinir bütün hücrelerimi esiri altına almıştı. "Seni sikeceğim Hayrettin, seni sike sike öldüreceğim. Karıma dokunduğun ellerini, çocuklarıma çocuklarım dediğin dilini de sikeceğim senin!"

Nefesim sıkışmıştı, kendimi belki de hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Yere çöktüğümde hıçkırıklara boğularak ağladığımda gözümde akan her bir damla yaşım onsuz geçirdiğim günlerin acısıyla doluydu.

Yanında olmamıştım, yanı olamamıştım.

"Karan!" diye ses işittiğimde bedenim sarsılmıştı. "Karan uyan!" dedi aynı erkek sesi. "Rüyada bile ağlıyorsun ne oldu oğlum ne gördün böyle?"

"Rüya mı?" derken gözlerimi aniden açmıştım. Karşımda Bronz vardı. "Sikeyim... Ne zaman uyudum ben?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Neredeyse yarım gündür uyuyorsun, suyuna uyku ilacı atmasam sana kalsa günlerce uyamayacaksın." dedi sinirli bir halde. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde onun herkesten gizlediği evindeydik. Buraya ne zaman geldiğimi bile hatırlamıyordum. Az önceki olayda kendi İstanbul'daki evindeydim.

"Fotoğraf makinesi nerede?" diye sordum.

"Ne fotoğraf makinesi?" dedi Bronz.

"Bana verdin Bronz! Karım bir sürü video fotoğraf çekmiş benim için..."

"Karan... Kardeşim sen iyi değilsin." dediğinde elini omzuma koyup yavaşça sıktı. Bakışlarında endişe vardı. "Hiç uyumuyorsun bak gerçekte hayal arasını bile ayırt edemiyorsun."

"Marin ne zaman kaçırıldı?" diye sorduğumda gerçekten zaman kavram kalmamıştı. Çok fazla halüsinasyon görüyordum. Yemek neredeyse hiç yemiyor, sızmadığım sürece uyumuyordum.

"Yedi hafta önce... Yedinci haftaya girmek üzereyiz yedi haftadır arıyoruz." dediğinde kaburgalarımdaya takılı kalan baskı aniden hafiflemişti.

"Şükürler olsun..." diye nefes alıp verdiğimde bebeklerim doğumu olan videolar fotoğraflar hepsi gördüğüm rüyadan ibaretti. "Bensiz olmadı hiçbiri... Rüyaymış sadece." derken yedi haftadır ayrıydık.

"Ne oldu son durum nedir?" diye sordum merakla. En son çok yaklaşmıştık. Artık emindim hiçbir şey bensiz olmayacaktı. Onu hiç yalnız bırakmayacaktım, her anında yanında olacaktım.

"Plan işe yaradı, içerideyiz." dediğinde gözlerimde beliren parıltıyla ona baktım. "Tetikte olmamız gerekiyor, oradan kurtarmamız gereken sadece üç can değil, dört kişi oldu o yüzden daha dikkatli olacağız."

"İçeriye sızmayı başardı mı?" dedim inanamaz bir halde. İçeriye girdiysek onu almamız kurtarmamız için hiçbir neden kalmamıştı.

"Onun başaramayacağı hiçbir şey yok, Karan." dedi Bronz, hayran bir şekilde. "Senden önce karınla tanışmak nasip oldu. Sizi o buluşturacak, ondan haber gelmesen hiçbir şey yapmayacağız öylece gidip alamayız. Biraz daha sabırlı olmamız gerekiyor kardeşim." dediğinde güven verircesine konuştu. "Sen plana sadık kal yeter."

"Ne kadar daha ayrı kalacağım ondan?" diye sorduğumda artık dayanabileceğimden emin değildim.

Bana en güzel duyguları bahşeden oydu, şimdi onsuz geriye sadece nefes alıyordum. Yaşıyor sayılmazdım. Duygum ondaydı, gittiğinde bütün güzel duygularımı da yanında götürmüştü.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İki ya da üç gün." dedi Bronz, sıkıntı içerisinde. "Güven kazanmalıyız, dediğim gibi öylece çekip alamayız dördünü de öldürürler. Karın iyi, sana güç olsun diye bunu çektirdim."

"Kılına dahi zarar gelmemiş, iyi gözüküyor sadece ayrı kaldığı için biraz üzgün. Sana inanıyor ve güveniyor bekleyeceğini söylemiş şimdilik içeriden aldığımız bilgiler bunlar." dediği sırada telefonum çalmaya başlamıştı. Ortama devrilen müzik sesiyle birlikte dikkatimiz dağılmıştı.

Bilinmeyen bir numarayken beni arayabilecek tek kişi Hayrettin Sönmez'di. Telefonu vakit kaybetmeden elime alıp, çağrıyı yanıtladım. "Karan ağa," dedi, tahmin ettiğim kişi.

"Pezevenk?" dedim güler bir halde. "Sonunda aramaya yüzün oldu."

"Özlemişsin bakıyorum, o ne güzel söz öyle." dedi Hayrettin keyifli çıkan bir sesle. "Kaç haftadır sessizdim, çıkmadım karşına." dedi ve devam etti. "Ne yalan söyleyeyim karın senin kadar hiç eğlenceli değil. Sesini duymak ister misin?"

"Konuş bakalım hanım ağa kocam duysun sesini." dediğinde kısa bir süre sessizlik oluşmuştu. "Konuş!"

"Karan..." diye fısıldadı Marin, zorla konuştuğunu belli eden bir sesle.

"Marin'im," dedim sesimi duyup güven alması için sıcak bir şekilde adını söyledim.

"Karının sesini duydun. Beni özlediğin kadar mı özledin yoksa daha mı çok?" dedi Hayrettin, kendisi konuşmaya başladığın arada bir kakhaha atıyordu. "Şimdi biraz oyun vakti Karan ağa, yüzükteki GPS beş dakika içinde aktifleştirilecek. Seni o adrese bekliyorum böyle deniz kenarında senin bildiğin yer sen seversin burayı ağam tam sana layık."

"Gel ve hamile karımı boğulmaktan kurtar." dediğinde nefesim sıkışmıştı. Bedenim titrerken kalbimin duracağını sandım. "Tık tak tık tak zaman başladı," dedi eğlendiğini belli eden bir sesle. "Umarım sen gelene kadar nefesi yeter yoksa karnında iki tane çocuğuyla boğularak ölecek." derken yüksek bir kakhaha patlattı. "Onların katili olmak istemezsin değil mi?"

﴿ BÖLÜM 81 ﴾

81. BÖLÜM “SON'SUZ”

"Karının sesini duydun. Beni özlediğin kadar mı özledin yoksa daha mı çok?" dedi Hayrettin, kendisi konuşmaya başladığın arada bir kahkaha atıyordu. "Şimdi biraz oyun vakti Karan ağa, yüzükteki GPS beş dakika içinde aktifleştirilecek. Seni o adrese bekliyorum böyle deniz kenarında senin bildiğin yer sen seversin burayı ağam tam sana layık."

"Gel ve hamile karımı boğulmaktan kurtar." dediğinde nefesim sıkışmıştı. Bedenim titrerken kalbimin duracağını sandım. "Tik tak tik tak zaman başladı," dedi eğlendiğini belli eden bir sesle. "Umarım sen gelene kadar nefesi yeter yoksa karnında iki tane çocuğuyla boğularak ölecek." derken yüksek bir kahkaha patlattı. "Onların katili olmak istemezsin değil mi?"

"Seni bulduğum yerde sike sike öldüreceğim Hayrettin!" diye bağırdığımda bozuk olan sinir sistemim daha çok bozulmuştu. Hayrettin Sönmez, kötü diyebileceğim bir kahkaha patlattı.

Duyduğum telefon kapanma sesleriyle bakışlarımı Bronz'a kaldırdım. Kulağıma ilişen kelimeler beni afallatırken kalbimdeki yoğun sancı bütün bedenimi ele geçirmişti. Oturduğum yerden hızlıca ayağa kalktığımda bakışlarım dış kapıyı bulmuştu.

"Dur Karan!" dedi Bronz, beni kolumdan tuttuğunda ona kaşlarımı çatarak baktım. Kolumu tutan eline sert bir yumruk geçirdiğimde benden uzaklaşmasını sağladım.

"Neyine dur amına koyayım neyine! Duymadın mı dediklerini?" derken bir anlığına sağır olmayı istemiştim. "Puştun dalga geçer gibi bir hali var mıydı?"

Bronz yanıma geldiğinde endişeli bir tavırla gözlerimin içine baktı. "Deniz dedi, Bronz deniz dedi! Boğulacak dedi." dediğimde söylediklerime ben bile inanamıyordum. Bunu nasıl planlamış, nasıl bir oyuna getirmişse benimle karım üzerinden oynadığı yetmiyormuş gibi bir deniz olayını çıkarmıştı.

"Dur sakın ol Karan," derken benim kadar o da stresli gözüküyordu. "Evden çıkmamışlar daha, sinyallerde aynı konumda gözüküyorlar."

"Böyle olmayacaktı." dedim, derin bir nefesi ciğerlerime yolladığımda içtiğim sayısız alkol ve sigaradan dolayı boğazlarım tahriş olmuştu. "Böyle olmayacaktı sikeyim." Zihnime bir sürü sahne dolduğunda gözlerimi kapattım. Onu ilk kez gördükten sonra rüyalarım konuk olmuş beni bir daha bırakmamıştı. "Gördüğüm rüyalar..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karanlığa perde çekilen sahnelerde onunla ilgili gördüğüm rüyalarına hepsi zihnime hücum etti. "Onu kurtaramıyordum, kollarımın arasında ona nefes olamıyordum. Boğuluyordu." dedim acı dolu bir sesle. "Onu sadece bir kere kurtardım. O da yatta gördüğüm zamandı, sonra onu rüyalarımnda hiç kurtaramadım."

"Beş dakika içinde konumu açacaklar. Bakacağız." dedi Bronz, gözlerimi aralamama neden olan ses tonuyla sakinlik denen duygu aylar önce beni terk etmişti. Aynada gördüğüm adamın saçlarında beyazlar çıkmıştı, kırlanmalar mevcuttu ve son değildi.

"Serdal," dedi Bronz, uzun zamandır tanıdığım adama döndüğümde çaresiz olan bakışları hızlıca beni bulmuştu. Yıllar önce onlarla iç içeyken, yıllar sonra böyle bir durumda olacağımı söyleseler gülüp geçerdim sanırım. "Ne durumdayız?" diye sordu Bronz. "Kubat, ilk aldığımız sinyali bize gönderin."

"Safa, helikopterin durumu nedir?" dediğimde Bronz'un korumasına döndüm. Konum açıldığı an, en hızlı ulaşım yönetimi olarak Bronz'un helikopterini kullanacaktık. Her şeyi çok önceden zaten ayarlamıştık. Doktor ve hemşire getirmiş, burada olan hastanesinde olası durumda müdahale için hazır da bekleyeceklerdi. Ayrıca yanımıza da yedek ekip alacaktık.

Hayrettin akıllı bir herif falan değildi. Sadece karımı elinde tutarak artı kazanmış, beni çaresiz bırakmıştı.

"Uçuşa hazır abi." dedi Safa, tetikte bekliyorlardı. "Kalkış için sizi bekliyorlar."

"Sinyali aldığımız gibi kalkacağız." dedi Bronz, bakışları beni bulduğunda kaşlarını çatı. "Kardeşim sakin ol," derken elini omzuma koyup yavaşça sıktı. "Planı sakın unutma."

"Sikeyim senin planını." dedim kızgınlıkla. En ufak hatamızda her şey yokuş aşağıya gidebilirdi. "Çok riskli, büyük oynuyoruz. Ya ters bir şey olursa?"

"Olmayacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "İçeri de sadece o yok, onunla birlikte üç kişiyi daha sızdırdım." Önündeki gümüş grisi laptoptan bir şeyler yaptığında bakışlarını tekrar bana kaldırdı. "Hayrettin denen pezevenk yuvasından çıkmayacak, kendini asla riske atmayacaktır. Onunla birlikte evde kalacak. Onun oyununu oynayacağız."

"Bronz abi sinyal alındı." dedi Kubat, koşarak yanımıza geldiğinde elindeki siyah tableti uzattı. Hızlıca çekip elinden aldığımında yüzüğün konumunun nerede gözüktüğüne gözlerimi kısarak baktım.

"Telefonuma gönderin." dedi Bronz. "Neredeymiş Kubat?"

"İstanbul Boğazı'nda bir tekneden konum alınıyor, Karan abinin elindeki tablette uydu görüntüsü var." dedi Kubat, gözündeki gözlüğün kemik kısmına basıp iyice yapışmasını sağladı. "Süre başlamıştır."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Vaktimiz yok, hemen çıkmalıyız." dediğinde adamlarına talimat gönderip helikopterin gürültülü sesinin yükselmesini sağladı.

"Mert," dedim, orta yerde oradan oraya ilerlediğini gördüğümde bana bakmasını sağladım. "Zahir, siz de geliyorsunuz." derken onu da çağırdığımda neler olacağını tam kestiremediğim için ne kadar adam varsa hepsi gelse iyi olacaktı.

"Ne yapmaya çalışıyor amına koduğumun pezevengi?" diye sorarken bahçeye geçip evin arka tarafına ilerlerken korumalar eşlik ediyordu. "Ne Melek'i bıraktı, ne Demir'i! Üç kişiyi, üstelik iki tanesi hamile olmasına rağmen nasıl esir tutabiliyor aklım almıyor!"

Marin'i kaçırmaya rağmen Demir ve Melek çiftini bırakmamıştı. Her ne planlıyorsa, karıma karşı elinde hâlâ koz tutmak istiyordu. Demir'i neden kaçırdığı belliydi, bu yaşına kadar her anında o vardı. Çekildiği fotoğraflarda babası abisinin yokluğunda yanındaki yerini hep Demir almıştı. Demir'e bir şey olmasını istemeyeceğini biliyordu, işini sağlama almak içinde hamile karısını da beraberinde kaçırmıştı.

"Bak şöyle düşün, Marin yalnız değil. Demir ve karısı yanında, bu sayede kendini yalnız hissetmiyordur. Aynı evdelermiş, hiç ayrılmamışlar. Durumları iyi." dediğinde yüreğime su serpmeye çalışıyordu lâkin İstanbul Boğazi'na da atlasam bu yürek karımı canlı bir şekilde görmediğim sürece hiç rahatlamayacaktı.

"Bunları beni sakinleştirmek için söylüyorsun." derken kapıları açık, gürültüyle pervaneleri dönen helikopterden içeriye girdik. Uçuş takımlarını bedenime geçirdiğimde, kaybedecek hiç vaktimiz yoktu.

"Sana ne dersem diyeyim sakinleşmeyeceksin. Haklısın da, benim karım bu durumda olsaydı ne durumda olacağını tahmin bile edemem Karan." dedi Bronz, karşıma geçip otururken peşimizden Mert ve Zahir'de binmişti. İstanbul'a geldiğim günden beri ellerinden geldikçe beni yalnız bırakmamışlar, hayatta kaldığımdan emin olmaya çalışmışlardı.

"Senin hayatını birleştirdiğin, ilk gördüğün andan beri birleştirmek istediğin kadın hâlâ yaşıyor." dedi Bronz, bakışlarını kaçırdığında tek bir noktaya dikti. Gözlerinde hafif buğu belirirken kaşları da eş zamanlı olarak çatıldı. "Bana bu şans tanınmamıştı."

"Marin hanım harekette sinyalleri daha detaylı alıyoruz." dedi Kubat, önündeki laptoptan bakışlarını ayırmadan konuştu. Bronz'un çalışanıydı.

"Hisar?" diye sordum. Hisar Alatav, içeriye girmeyi başarabilen, Hayrettin'in yanına kurnazlığıyla sızan tek kişiydi. Yedi haftadır denemediğimiz yol kalmamıştı. Tek seferde ilk denemesinde başaran oydu. Karımın yanındaydı, onu güvende tutuyordu.

Bronz, Kubat'ın yanına yaklaştığında laptopu elinden aldı. Dikkat kesilip incelediğinde, "Pezevenk evi yerin altına yaptırdı galiba hiçbir şekilde Hisar'dan sinyal alınmıyor." dedi

Özge Naz - Düşler Ağdı

sakince. "Evden çıkan demek ki sadece Marin." derken planımız düşündüğümüz gibi ilerliyordu. "Demir ve Melek'te evdedir. Kişi sayısını bölüyor, üç kişi bir yana bir kişi yana." Bakışlarını bana kaldırdığında, "Sana seçenek sunabilir Karan." dedi Bronz.

"Oruspu çocuğu tam tahmin ettiğimiz gibi yapıyor." dedim öfke içerisinde. Dirseklerimi dizlerime yasladığımda elimi saçlarının arasına daldırıp karıştırdım. "Evi bombalatsak diyeceğim, içeri de kaç masum var bilmiyoruz. Sadece Hisar, Demir, Melek değil her şeyden habersiz kaç kişi var Allah bilir."

Bronz'un dudakları kenara kıvrıldığında alayla gülümsedi. "Neden güldün?" diye sorduğumda, hangi lafıma takıldığını anlamamıştım.

"Rusya'dan gelirken yanımda sadece Türk lokumu getirmiştım, o da boş gelmemiş. Sanırım bazı hünerlerini gösterecek." dedi Bronz, keyifli çıkan bir sesle. Ona anlamadığımı belli eden bir tavırla baktığımda konuşmaya devam etti. "Bu olay bittikten sonra ikinci ve son olacak planımızda göreceğiz, ne demek istediğimi o zaman anlayacaksınız."

Hisar'ın Hayrettin'i yok etmesini istemiyordum. Şimdi bile onu öldürebilirdi, içeriye sızdıysa yanına yaklaşabilirdiyse bunu yapmaması için hiçbir neden yoktu. Ama Hayrettin de maalesef kardeşi Aytekin gibi tek değildi. Yedi haftadır onu bulamayışımız arkasına sığındığı güçlerden kaynaklanıyordu. Onları da beraberinde tespit edip aynı anda infazları verilecekti başka yol yoktu.

"Onu ben yok etmek istiyorum Bronz, Hisar sakın benden rol çalmasın. Yedi haftada onun için öyle planlarım oldu ki, karımı benden ayırdığı her saniyenin acısını çıkartacağım. Bu zevki başka kimseye vermeyeceğim." dedim kendinden emin çıkan kelimelerimin ok gibi ucu keskindi. Bu zamana kadar hiç olmadığım kadar kötü olacaktım, insanlıktan çıkacaktım, inandığım inançtan çıkacaktım, bu pislik herif benim bütün kötü yanlarımı hak ediyordu.

"Hayır o birini öldürmez," dedi Bronz, Hisar için. "Kendince bazı kuralları var." dediğinde söylediğine inanmak istedim. İşler istediğimiz gitmezse karımı kurtarmak için gerekirse birini bile öldüreceğini söylemişti. "Sadece etkisiz hale getirir, paketi sana kanlı canlı bir şekilde teslim edecektir."

Kafamı salladığımda planın istediğimiz gibi ilerlemesini umdum. Birazdan dakikalar sonra, yedi haftadır her şeyinden mahrum kaldığım karımı görecektim. İyi olduğunu söylüyorlardı, gördüğüm rüyadan sonra kendi gözlerimle görmeden hiçbir şekilde söylenenlere inanamazdım.

"İniş yapıyoruz." Dakikalar birbirini kovalarken denizin üzerinde tur attığımız helikopterin içerisinde yeryüzüne baktım. Konumun alındığı yat oldukça büyüktü. Kapılar açıldığında, aşağıya yatın güvertesine halat merdiven sarkıtıldı. Önden korumalar indiğinde akabinde etraf Hayrettin Sönmez'in adamlarıyla sarılmaya başlamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Unutma," dedi Bronz. "Karına bugünde kavuşamayacaksın. Sadece göreceksin." Kafamı sallamakla yetindim. "Sizi koruyacaklar," dediğinde Mert ve Zahir'e bakış attı. "Ben havadan takipte olacağım."

"Tamam," dediğimde çok geçmeden halat merdivenlere yönelmiş, yata yakın mesafede duran helikopterden dışarıya çıkmıştım. Hızlıca aşağıya indiğimde, pervanelerin yaptığı şiddetli rüzgârın beraberinde denizden dalgalar yata çarpıyordu. Soğuktu, karımı rahatsız edecek kadar soğuktu.

"Karan ağa hoş gelmişsin." dedi tanımadığım bir adam, güler yüz ifadesiyle konuştu. Kollarını arkasında birleştirmiş rahat bir ifade takınmıştı.

Bakışlarım etrafta gezdiğinde Marin'i görememiştim. "Hani yere göğe sığdıramadığımız Hayrettin nerede?" diye sorduğumda etrafı incelemeye devam ettim. "Korkudan yuvasından çıkamadı mı?"

"O yıllardır yuvasında, kendini boşu boşuna ölü göstermedi." dedi yabancı adam, alışık olduğum doğu ağzıyla konuşuyordu. "Karşına çıkmak lâkin sana layık olmaz diye bizi gönderdi."

"Öncelikle şu konuda anlaşalım." dedi, kısılan bakışlarımı etrafımda etten duvar ören adamlara doğru çevirdi. "Etrafınız sarıldı. Hiç boşuna kahramanlıklara girişmeyin. Tek bir hatanızla karının bedeninde üç kurşun görürsün Karan ağa. Biri beynine, iki tanesi karnına."

"Onu bırakın," dedim, fevri dökülen kelimelerimle. "Bütün bu olanların onunla hiçbir ilgisi yok." Büyük ihtimalle yatın iç kısmında tutuyorlardı. Neyi bekliyorsa hâlâ onu görememiştim. Özlem duygumu daha yoğun hissederken ona hasret kalmıştım. "Hayrettin beni izlediğini biliyorum."

Onun adamları birbirine baktı. "Pezevenk çık ortaya!" diye bağırdım.

"Bak pezevenk diyorsun alınıyorum ama Karan ağa," diye ses işittiğimde arkama doğru döndüm. Yatın duvar kenarına projeksiyon ile Hayrettin Sönmez yansıtılmıştı. "Yaptığım işle alay etmen hiç hoş değil. Ben senin ağalığa laf ediyor muyum hiç? Kadın ticareti diyeceksin kadın ticareti!"

"Pezevenksin işte." dedim, bedenimi tamamen ona çevirdim. "Karımı bırakın," Bulunduğu yer karanlıktı, nerede olduğu belli olmasın diye karanlık bir yerde kendinin bile çok fazla gözükmediği bir alanda duruyordu. "Karşılığında ne istiyorsanız yapacağım."

"Bak işte o olmaz." dedi, dudakları kenara kıvrıldı. "Seni öldürmekten vazgeçtim Karan ağa." dediğinde kameranın odak noktasına yaklaştı. "Bu işi farklı yollarla yapacağım."

"Senin yerine üç can gidecek." dedi, güler bir halde. Bedenimi ürperti kapladığında titrediğimi hissettim. "Belki biraz olsun öyle soğurum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karımı bırak Hayrettin." dedim ısrarcı çıkan bir sesle. "Derdin neyse benimle çöz." derken bakışlarımı ondan bir saniye olsun ayırmadım. "Bu işe kadınları çocukları karıştırma."

"Seni öldürürsem elime hiçbir şey geçmeyecek." dediğinde beyninin içine girip kurnaz olduğunu sandığı tilkilerim neler çevirdiğini anlamak istemiştim. "Sadece ölmüş olacaksın. Ama karını karında çocuklarıyla birlikte öldürürsem sen her gün öleceksin. Bir kere öldürmektense her gün ölmeni yeğlerim."

"Oruspu çocuğu böyle bir şey olmayacak!" diye kükrediğimde boynumdaki ve alnımdaki damarlar belirginleşmişti.

"Olur mu olmaz mı göreceksin şimdi." dedi ve bakışlarını benden alıp arkamda duran adamlarına doğru çevirdi. "Hanım ağayı getirin." diye emrettiğinde kalbimdeki ağrı baş göstermişti. Tenimin karıncalandığını hissederken denizden gelen tuzlu koku bana onu anımsatıyordu. "Gözümüz gönlümüz şenlensin." Gülüşü yankılandığında yüzümü buruşturdum. "Karan ağayı da tutun, oraya buraya boş yere hırlamasın." Etraftaki herkes silahlandığında bakışlarım tepemizde gezen helikoptere kaldırdım. "Peşinden gelenleri de tutun."

Karşı çıkacağım sırada Hayrettin ne yaptığımı anlamış olacak ki, "Sorun çıkartırsan karımı göstermem." dedi güür sesiyle.

"Sorun çıkarmayacağım." dediğimde iki adam yanıma gelip kollarımı arkaya çevirdiklerinde bacaklarıma vurarak yere çökmemi sağladılar. İstediklerini alacaklar, onlara karşı çıkmayacaktım. Söz konusu karımsa, diz bile çökerdim.

Güvertenin iç kısmından iki kişi tarafından onun getirildiğini gördüğümde harelerim genişleşti. "Marin?" dedim titrek bir sesle. Bakışları varlığını ve sesimi algılamasıyla hızlıca beni bulmuştu. Çatılı olan kaşları havaya kalkmıştı. "Güzel karım, iyi misiniz?"

"Karan!" dedi, beni gördüğü an koşarak gelmek istemiş ama onu kollarından tutan adamlardan dolayı çok uzaklaşamamıştı. "Ah! Bırakın!" dedi adamlara tekme atmaya çalışıyordu. Bu haldeyken bile direniyor, karşı çıkıyordu.

"Hop hanım ağa yavaş ol." dediğinde onu daha sıkı tuttular.

"Karşı çıkma sevgilim canını acıtacak bir şey yapma." diye konuştuğumda o her karşı çıkışında daha çok sert davranıyorlardı. Bakışlarım onun kollarına düştüğünde sıkıca tutan parmakları teker teker kırma isteğiyle dolup taşmıştı.

"İyi misiniz?" diye sorduğumda onu dikkatle süzdüm. Dedikleri gibi iyi duruyordu. Rüyanın etkisinde o kadar çok kalkmışım ki, şimdi onu bu halde görmek bir nebze olsun rahatlatmıştı. Yüzünde gözünde görünür hiçbir tarafında yarası beresi yoktu. Dudakları bile ısırımdan dolayı kırmızı değildi. Sağlıklı gözüküyordu. "Bir şey yaptılar mı sana?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"İyiyim, gerçekten iyiyim Karan." dedi sahici bir sesle. Bakışlarım karnına düştüğünde üzerindeki kıyafetlerinden dolayı karnı belirgin duruyordu. En son gördüğümde daha büyüktü. "Bebeklerimizde iyi, sağlıklılar hiçbir şeyleri yok."

"Karnın büyümüş..." diye kendi kendime mırıldandığımda sesimi duyduğundan emin değildim. Bensiz geçirdiği günler boyunca ne içmiş ne yemiş deli gibi merak ediyordum. Aç mıydı, açıkta mıydı, aşerdiği bir şey var mıydı bilmemek ıstırap veriyordu.

Kafamı omzumun gerisinden arkama çevirdiğimde bizi keyifle izleyen adama dönerken, "Onu bırak Hayrettin," dedim acı dolu bir sesle. "Karşılığında ne istersen yaparım. Karım için yapmayacağım bir şey yok."

"Ağalığı bırakır mısın?" diye sordu.

"Bırakırım."

"Yer altını bırakır mısın?"

"Bırakırım."

"Onun yaşaması için ölür müsün?"

"Ölürüm." derken salise bile düşünmeden cevap verdim. "Onları bırak beni al. Hiçbir şekilde karşı çıkmayacağım sana. Ne bir oyun ne bir düzen, yeter ki onu bırak."

Hayrettin oturduğu yerde gerindi. Sırtını koltuğa yasladığında parmaklarını teker teker masaya vurarak ses çıkardı. "Bunlar çok basit şeyler Karan ağa." dedi gür sesle. "Onun yokluğunda yaşayabilecek misin asıl ona bakalım biz."

Onun yokluğunda değil, onun varlığında farklı yerlerde bile yaşamazdım. "Yaşayamam." diye yanıtladığımda kelimelerim yalındı. "Yedi hafta benim için kabir azabı gibiydi. Değil yedi hafta ondan yedi dakika bile ayrı kalamam."

"İnsanın zaafı olması çok kötü bir şey." dedi yalandan üzölmüş gibi yaptı. "Tüh, yazık olacak bizim hanım ağaya. Hanım ağalıkta peki bir yakışmıştı." Masaya doğru yaklaştığında bakışlarını kameraya odakladı. "Son kez vedalaşın bari hadi biz bakmıyoruz." dedi ve iğrenç kahkahası yankılandı. "Sonra onu sonsuzluğa uğurlayacağız." Bakışlarını karıma çevirdiğinde gülüşü daha çok yayılmıştı. "Hem iyi yönünden bak, tek başına öteki tarafa gitmeyecek. Ben harbi iyi bir adamım onu karnında çocuklarıyla birlikte öldüreceğim."

"Oruspu çocuğusun sen! Korkak adamın tekisin! Karşıma bir çıkmaya cesaretin yok senin!" diye kükreresine bağırdığımda sesim boğazımı tahriş edecek kadar yüksek çıkmıştı. "Anca karım ve doğmamış çocuklarımın üzerinden beni tehdit ediyorsun!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kollarımdan tutan adamlardan kurtulmaya çalıştım. "Aşağılık herif! Götün yiyorsa karşıma çık lan karşıma!" dediğimde adamlardan biri kolumu kıracak kadar daha çok çevirmişti.

Gülüşlerine ara verdiğinde kafasını iki yanına salladı. Kolundaki saatini gösterdiğinde iki kere camına tıkladı. "Bak zaman işliyor, vakit geçir karınla diyorum sen hâlâ bana hırlıyorsun. Ama bu iyiliği suistimal etmek oluyor haberin olsun Karan ağa." dedi keyifle Hayrettin.

"Karan," dedi Marin, naif ama bir o kadar da titrek çıkan bir sesle. Sesi ölüm kokuyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzünde kabullenen bir gülümseme belirirken kafamı iki yana salladım. "Seni seviyorum." dedi sevdiğini söylemese bile hissettirdiği ses tonuyla.

"Karıma bir şey yapmayacaksın!" dediğimde bakışlarımı ondan ayırıp da Hayrettin'e çeviremiyordum.

"O konuları geçtik çoktan." dedi Hayrettin, umursamaz bir tavırla. "Karan Milan'ın karısını gözlerinin önünde denize atıp boğun şimdi."

"HAYIR!" diye bağırdığımda Marin'i kollarından tutup geminin uç kısmına doğru götürdüler. Suyu seviyesinin yakın olduğu yerde Marin bir saniye olsun bakışlarımı benden ayırmıyordu. "BUNU SAKIN YAPMA!"

Bağırışlarıma ve beni tutan adamlardan kurtulmaya çalışmalarına rağmen onu denize attılar. Denize çılgılık atarak girdiğinde, gökyüzünde geceye doğru dağılan sesinde yüzlerce yıldız sönmüştü. Kafasından tutup denize iç kısmına doğru bastırdıklarında yutkunamamıştım bile. Gözlerimden yaşlar akarken onun çırpınışları göz yaşlarımı dağılıyordu.

"ORUSPU ÇOCUĞU YOK EDECEĞİM SENİ, CANLI CANLI PARÇALARA BÖLÜP SANA ZORLA YEDİRECEĞİM! KENDİ ETİNİ KENDİN YİYECEKSİN HAYRETTİN!"

Akan yaşlarım etrafı bulanık gösterirken çaresizce çırpındım. "BIRAKIN BENİ!" Görmemek için gözlerimi kapatsam, denize sokulan bedeninde suyun altındaki boğuk çıkan çılgınlıkları kulağıma çarpıyordu. Dalgalar benim feryadımı yutuyor, onun sessiz çılgınlıklarına yaşam sunuyordu.

"Bir şey diyeceğim çok derinmiş burası." dedi, ince kolları boynuma dolandığında sıkıca sarıldı. Bacaklarını belime dolamış, hızla atan kalbi tenime çarpıyordu. "Bırakma bak sakın beni." derken suyun soğukluğundan dolayı dişleri birbirine çarpıyordu.

"Hani biliyordun yüzmeyi teyzen kursa yazdırmıştı." diye onunla uğraştığımda kaşlarım havaya kalkmıştı.

"Biliyorum ama alışmam lazım biraz. Dibini göremediğim yer korkutuyor." dediğinde dudaklarını yanağıma bastırduğunda, aşık olduğum dudaklarını bana bahşetti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ah deniz kızı ah."

Dibini göremediği yer korkuturdu, deniz kızımı.

"Çıkartın hanım ağayı biraz soluklansın." diye emrettiğinde Hayrettin, iki adam onu buz gibi insanı hipotermi edecek olan denizden kafasını çıkardı.

Marin yüzeye çıktığı bedeniyle kafasını yukarıda tutarken cansızlaşmaya yüz tutan kollarımı hafifçe çırttı. Uzun siyah saçları yüzünü kapatırken ne durumda olduğunu göremiyordum. İki adam ise hiçbir şey yapmadan yanında öylece duruyordu.

"Marin!" dedim yüksek çıkan sesimle. "Marin! İyi misin bebeğim? Nefes al, lütfen nefes al." Göğsü hızla yükselip iniyordu. Yüzüne düşen saçlarını çekmeye mecali bile yoktu. Tenine değıyor diye kışkırdığım saçları onu benden gizliyordu. "Sizi kendi kanınızda yüzdüreceğim." dedim, nefretin körüklediği sesle kin kusuyordum. "Onu boğduğun ellerini köpek balıklarına canlı canlı yedirmezsem en adi şerefsizim!"

"Öksür!" dedim beni duyabildiği için ona telkin etmeye çalıştım. Hiçbir şey yapamıyordum. O kadar çaresiz durumdaydım ki bunları göreceğime keşke ölseymişim diyordum. "Öksür hadi güzelim yuttuklarını kus." Dakikaları açmadan onun kesik kesik çıkan öksürüklerini içtım. Kendine gelmeye çalışıyordu. Suyun içerisinde hâlâ çıkartılmamıştı. "Cevap ver bana."

"İy-iyiyim." dedi, kısık bir tonda. Bedeni de sesi gibi titriyordu. Bir kuşun yağmurun altında kalan bedeni gibi titriyordu. "Soğ-soğuk sadece." Elleri titrekçe yüzünü kapatan saçlarını buldu. Hafifçe kenara ittiğinde, öksürmeye devam ediyordu.

"Isıtacağım seni." dedim, kendimden emin bir halde. "Onları cayır cayır yakarken onun ateşinde ısıtacağım seni." Arkama doğru dönmeden, "Ona bunu yapma Hayrettin." dedim yalvaran bir tavırla. Dayanamıyordum. Ben bile bu haldeyken onun canıyla karnında bebekleriyle cebelleşmesine dayanamazdı. Narindi benim karım, göstermese bile nazlıydı. "Bana ne yaparsan yap ama karıma bunu yapma."

"Karan..." dedi kısık bir tonda. Ay ışığı tenine vururken su da kalan bedeniyle teni solgun renge bürünmüştü. Dudakları mosmordu. "Ben senden gelen her şeye razıyım sevgilim."

Kafamı iki yana kabullenemeyen bir ifadeyle salladım. "Bu ölüm olsa bile." dedi, bana ters bir şekilde. "Tekrar buluşacağız, tekrar bir olacağız. Sen bana dememiş miydin seni ruhumla seviyorum diye. Bizim ruhlarımız bir, sadece bedenlerimiz ayrı kalacak."

Rüyamda bana gönderdiği videolardaki gibi hali vardı. Yorgun, yılgın, kırgın. Her şeye ve herkese karşı. Umutlu gözükmeye çalışıyordu ama sesi umutsuzdu. Şimdi ise büsbütün umutsuzdu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Saçma sapan konuşma Marin!" dediğimde kızmadan edememiştim. "Siktiğimin kaderinde hiçbir şey böyle olmayacak."

"Çıkış yolumuz yok sevgilim." dedi, ölüm kokan bir sesle. "Seni seviyorum, seni çok sevdim, Jan."

"Hayır var öyle şeyler konuşma." dedim, umutsuz olmasına karşılık. Bir çıkış yolu görmüyordu. Sonumuzun bu olduğuna inanıyordu. Sonu olacağını kabullenmişti. "Umutsuz olma, umutsuzluğa kapılma."

"Birimizden birinin ölmesi gerekiyor! Burada mutlu son yok, hiç olmadı!" dedi Marin, kelimeleri inançsızdı. Onu bulamayacağıma o kadar inanmışım ki, onun artık bir hayalden ibaret olduğunu düşünmüştüm. İncim gitmişti ta ki, o gece barda onunla tekrar karşılaşana kadar.

"Kes sesini!" diye bağırdığımda sesimi ona karşı yükselttim. "Biri ölecekse bu sen olmayacaksın, ben olacağım."

"Bana bir şey olursa sakın peşimden gelme Karan." dedi Marin. "Bana söz vermiştin, benim için ölmeyecektin. Benim için yaşayacaktın. Hiçbir sözünü tutmadın bari bu sözünü tut Karan Milan!"

Veda konuşmasıydı.

Benimle vedalaşıyordu.

Kaderine veda ediyordu.

"Ben sana verdiğim hiçbir sözümü tutmadım Marin," diye konuştuğumda ona karşı tek bir yeminimi tutmuştum. O da ondan başka kimseyi gönlüme almayacağıma dair ettiğim yemindi. O yemin şimdi kader bağımız olmuş, bizi boğmadan rahat bırakmayacaktı. "Şimdide tutmamı bekleme."

"Bu sefer değil Karan," dedi umutsuzca. Dudakları kenara kıvrıldığında gözlerinden yaşlar aktı. İncileri döküyordu. Kendi geleceğinin yok olacağına inancı varken, yaşamaya dair hiç inancı yoktu. "Bu sefer tutacaksın, benim için yaşa. Benim için tekrar sev. Hayatından bir deniz kızı geçti ama sakın onun için hayatından vazgeçme."

"Ne senden vazgeçeceğim, ne bebeklerimden." dediğim sırada Hayrettin tekrar gülmeye başladı.

"Bu kadar dram fazla geldi bana. Hayatım boyunca hiç gülen bir adam olmamışım, niye gülmediğimi şimdi anlıyordum. Meğer bugüne saklıyormuşum." dedi Hayrettin. "Bir daha denize atın bakayım, bu olmadı sanki Karan ağanın hâlâ karısını kurtaracağına umudu varmış."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onu tekrar denize attıklarında nefes alamadan kendini dalgaların arasında bulmuştu. Kafasını çıkartmaya çalışmış ama yapamamıştı. Denizin dibine doğru acımasızca bastırırken etrafında baloncuklar çıkıyordu.

"YAPMA!" dedim haykırırcasına. "YAPMA ORUSPU ÇOCUĞU YAPMA!"

"Yapın!" dedi Hayrettin benim aksine.

"Daha kendine gelemedi!" dediğimde onu kurtarmak için yanıp tutuşurken birkaç adam daha üstüme çullanmıştı. Tamamen kenetlenirken hiçbir şey yapmıyordum. Çaresizlik iliklerime kadar yayıldığında, sesim gecenin karanlığına ıssızca uzanıyordu. Siktiğimin Bronz'u neredeydi?

"Özür dilerim Marin," dedim onun çırpınışlarına karşılık elimden hiçbir gelemeyken kendimi şu dakika öldürmek istiyordum. "Çok özür dilerim." diye fısıldadığımda yüreğimdaki okyanus tamamen kurumuştü. "Seni koruyamayan, bu hale düşmenin nedeni benim."

"Yeter artık yeter!" dedim yalvarırcasına. "Çıkartın yeter!" diye bağırdığımda bu kaçınıcı feryadımdı biliyordum. "Çıkart pezevenk!"

"Sana bensiz havuza girmeyeceksin demedim mi?" dedim içinde büyüyen korkunun getirdiği kızgınlıkla kaşlarını çatarak ona baktım. Üzerimdeki kıyafetlerin yarısını çıkartıp havuza hızlıca atlamıştım. Onu tutup havuzun kenarına çıkardığımda kaburgalarımın arasında saklı duran kalbim korkuyla atıyordu. "Bana kapıya kilit vurdurma Marin, anahtarı yanımda taşıyım buraya ben olmadığım sürece giremezsin."

Dudaklarını hafifçe büzdüğünde üzgün bir ifadeyle kirpiklerinin altından bana baktı. "Yüzme biliyorum diye daha kaç kere diyeceğim?" dedi sitem edercesine.

"Yüzme bilip bilmemen umurumda mı sanıyorsun? Anlık bir şeyle neler olacağını bilemezsin, bensiz girmeni istemediğimi söylemişim." derken kollarımı ona doladım.

Bensiz olduğu suda boğulurdu, deniz kızım.

"Aslında dur bir dakika ya, ondan önce sen mi ölsen acaba?" diye konuştuğunda seslice nefes alıp verdikten sonra devsm etti. "Böyle herkesin içindeyken kendi kafana sıkarsan çıkartırım."

"Tamam," dedim hızlıca. "Tamam," Saniyeler bile önemliyken hâlâ suyun altındaydı. "Ver silahı, kendi kafama sıkacağım yeter ki çıkart." Sesim olduğundan tok çıkmıştı. "Boğulacak şerefsiz çıkart!"

"Eline silah verin." dedi Hayrettin. Beni tutan adamlar rahat bıraktığında elime çok geçmeden silah tutuşturdu. "Hadi Karan ağa vakit işliyor, sık yoksa karın boğularak ölecek."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Emniyetini çekip silahı şakağıma dayadığımda tetiğe bastım. Tok bir ses etrafa yayıldığında silahın boş olduğunu ardı ardına bastığım tetikle anlamıştım. Silahı sinirle yere fırlattığımda Marin'im olduğu yere doğru koştum.

"Kabul et komikti." dedi Hayrettin. Sesi acımasızlığı yansıtırken onun insan olmadığına emin olmuşum. "Gerçekten bu kadar kolayca onu kurtarabileceğini mi sandın?" Ondan kolay kolay kurtulamayacaktım. Ben ölsem bile mezarımı bile rahat bırakmayacaktı. "Daha sana hiçbir şey yaşatmadım Karan Milan." dediğinde bedenimi ürperti kapladı. "Daha çocuklarını kendi elinle mezara gömmedin."

Marin'in olduğu kıyıya yaklaştığımda onu çekip almak istemişim ama adamlar buna izin vermemişti. "Çıkartın hadi, o kadar uğraştı. Boşuna gitmesin bari." dedi Hayrettin.

"Biliyorum şu rüyalarından dolayı endişelisin..." dedi titrek bir sesle. Teni tenimi ısıtırken yüzümde yer edinen sert çehrem bir an olsun yumuşamamıştı. "Bak bir şey olduğu yok. Gördüğün gibi seninle olsam da olmasam da bir şey fark etmeyecek. Ömrümüzün sonuna kadar bu endişeyle yaşayamazsın."

"Gördüğüm kabusları bilmiyorsun, bilseydin suya bile yaklaşmak istemezdin." dediğimde, kafamı iki yana sallayarak zihnimi talan eden o kâbuslardan uzaklaşıp ana yöneldim.

"Anlat bana..." dedi mırıltılı çıkan sesiyle. "Ne görüyorsun? Bu yüzden mi hep erkenden uyanıyorsun? Kabus görüyorsun ve uyanıyorsun sonra uyumak istemiyorsun yanında benim olduğumu bilip iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyorsun değil mi?"

"Evet..." dedim ondan saklamazken. "Eskisi kadar çok görmüyorum artık daha iyi şeyler görüyorum."

Dudağını yüzüme bastırdı. "Beni kurtarırsın sen." dedi güven duyduğunu belli eden bir sesle. "Bizi kurtarırsın."

Kurtaracağıma inanıyordu, deniz kızım.

Benim onu kurtaracağıma dair inancım hiç olmamıştı.

"Marin!" dedim korkuyla. Yüze çıkartıklarında hiçbir tepki vermiyordu. Kalbim atmaya bırakalı çok olmuştu. Kalbimdeki okyanus çöle emanetti. "Marin öksürmeye çalış güzelim."

"Alçaklar!" diye bağırduğumda, bedeni cansız bir şekilde duruyordu. "Olmayan insanlığınıza sıçtıklarım nefes al almıyor nefes!" derken yeri yumruklamaya başladım. "MARİN! AÇ GÖZÜNÜ!"

"Ona bunu nasıl yaşatıyorsunuz lan nasıl?" dedim, inanamaz halde gözyaşlarımdan tamamen bulanık görüyordum. "Nasıl bir insanlık lan sizdeki! Hamile lan o hamile!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bırakında baksın karısına, böyle tadı çıkmıyor." dediğinde adamlar hem beni hem de onu bırakmıştı. Derin bir nefes alıp balıklama şekilde denizin içerisine atladığımda birkaç kulaç atıp yanına yaklaştım. Su sandığımdan da soğuktu. İçerisinde buz kütleleri varmış gibi şok etkisi yaratıyordu. Onu kendime çektiğimde kollarımla kucakladım. Teknenin yanına sürüklerken bir yandan diğer kolumla onu sarsıyordum.

Yüzeye beraber çıktığımızda dudaklarına yapışıp ona kendi nefesimi verirken göğsünün altına baskı uygulayıp yuttuğu suları çıkartmasına yardımcı oldum. Ona defalarca nefes verirken geriye çekildiğimde, "Marin..." dedim korkan bir tonda. "Nefes al bebeğim hadi."

"Dayan güzelim, nefes al." derken ardı arına nefesler verip başını yana çeviriyordum. Nabzımı alabiliyordum ama soluk borusu tamamen suyla dolmuştu.

"Hemen ölmeyecek canım biraz oyun istiyor." dedi Hayrettin, film izler gibi izliyordu. "Karan Milan karısını kendi elleriyle yaşatacak ben öldüreceğim, o yaşatacak ben öldüreceğim. Bakalım hanım ağa kaç canlıymış. Kaldı sekiz can."

Marin yuttuğu suları kusmaya başladığında başını yana çevirip rahatça çıkarmasını sağladım. "İşte böyle güzelim benim." dediğimde titreyen parmaklarım sırtına masaj yapıyordu. Onu doğrulttuğumda kendime çekip sarıldım. Derin bir nefes alıp verdiğimde sıklaşan ciğerlerimi serbest bıraktım. "İşte böyle. İyisin, iyisin. Bir şey olmayacak."

Onu kollarımın arasına alıp tuzlu suya bulanık kokusunu içime çekerken onu da kendimle beraber sakinleştirmeye çalıştım. Dudaklarımı ıslak saçlarının üzerine bastırıp onunla hasret giderirken kuş gibi titriyordu. Onu ısıtmak adına daha çok sardığımda yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı.

"Ayrılın!" dedi adamlardan birisi, Marin'in kendine geldiğini görünce ona doğru atakta bulundu. Kafamı iki yana sallayıp bedenimi bedeniyle bir yapacak kadar bastırduğumda onu bırakmadım.

"Karan!" dedi Marin, titrek tonda. "Bırak beni." diye fısıldadığında korkuyla konuştu. Kafamı tekrardan iki yana salladım. Ellerim ıslak saçlarında dolaşırken gözlerimi kapatıp hiçbir şey olmamış gibi davrandım. "Bırak." derken bu sefer sesi yalvarır gibi çıkmıştı. "Her şeyden haberim var planı mahvediyorsun bırak beni şimdi."

"Plan falan yok Marin, mahvoldu hepsi. Seni alamadım, kurtaramadım." diye fısıldadığımda sadece onun duyabileceği tonda konuştum. "Seni denize sokup boğdurduğu dakika bozuldu." derken büyük bir nefretle konuştum. "Bırakmayacağım." Onu daha çok kendime bastırdım. "Seninleyim buradayım."

Üç kişi yanımıza gelip hem onu hem beni ayrı ayrı çekerken tavrımı korudum. "Beni ondan ayıramazsınız!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan Milan'ı vurun." dedi Hayrettin, ciddiyetle. Onu bırakmayacağımı anlamış olacak ki ayırmak için beni yaralayacaktı. Şu saatten sonra kollarım kopsa da onu sarmaya devam eder yine bırakmazdım.

"Karan bırak beni!" diye bağırdı Marin, olayın ciddiyetinin farkındaydı. Dakikalar önce denizde çırpınırken şimdi kollarımın arasında çırpınıyordu. İki de ölüme sürüklüyordu. İki de kaderinin sonuydu.

"Hayır bırakmayacağım!" dedim büyük bir kararlılıkla. "Bırakırsam bir daha alamayacağım seni."

"Bırak lütfen bırak." derken ağlamaya başlamıştı. Onu hafifçe kendimden ayırırken elimle ıslak yanaklarımı sildim. "Vuracaklar şimdi seni, bırak."

"Hayır," diye konuşmaya başladığım sırada patlayan silah sesiyle birlikte bedenime saplanan kurşun bir olmuştu. Tenimi delip geçen kurşunun bıraktığı izle kısıkça inerken onu yine sıkı sıkı sardım. Büyüyen karnımı rahatlıkla hissederken mahrum kaldığım teniyle son dakikalarımız olsa da hasret geçirmekten kendimi alıkoymadım.

"Karan!" dedi haykıran bir sesle. "Vuruldun! Vuruldun... Karan!"

"Sorun değil," derken dudaklarımdan dökülen kelimelerden acı akıyordu. "Sorun değil, bir şey olmaz." dediğimde dudaklarım kenara kıvrılırken ona gülümseyen bir yüzle baktım. "Sen bana bakarsın değil mi?"

"Beni vurduğunda bana bakmıştın, hemen toparlamıştım kendimi." dedim onunla ilgili her şeye özlem duyuyordum. Bu ses tonumdan bile belliydi. "Yine bakarsın yine toparlarım ben kendimi."

"Bırakıyor musun ikinci kurşunu yemek ister misin Karan ağa?" dedi Hayrettin, olayları büyük bir zevkle izliyordu.

"Karan kan akıyor, sıcaklığımı hissedebiliyorum..." dedi kısık bir sesle Marin. Daha ona ne kadar acı yaşatacaktım bilmiyordum ama bana ıstırap çeken bir ifadeyle bakıyordu. Kahroluyordum. Kahrolmuştum. Ona yaşattığım her şeyden gitgide kahroluyordum. "Kan kaydediyorsun bırak beni."

"Ölürüm yine bırakmam seni." diye konuştuğumda ne olursa olsun onu bırakmayacaktım.

Etrafta güçlü pervanelerin sesleri yükselirken oluşan şiddetli rüzgârdan dolayı içinde bulunduğumuz tekne hareket etmeye başlamıştı. Helikopter tekneye yaklaşırken neler olduğunu göremiyordum ama işittiğim seslerden tahmin edebiliyordum. Silah sesleri yükselmeye devam ederken Marin'in kafasını göğsüme yaslayıp üzerine kapandım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hayrettin Sönmez?" diyen kişinin Bronz olduğunu anladığımda silah sesleri aniden kesilmişti. Dikkatli bir şekilde Marin'in bedeninden kalkarken bakışlarımı arkaya çevirdiğimde Bronz'u gördüm. Yüzünde siyah kar maskesi vardı. Teknenin içinde sadece beş kadar bizim adamımız varken yirmiden fazla Hayrettin'in adamı var. "Adını söylerken bile insana kusma isteği geliyor."

"Sen kimsin lan?" dedi Hayrettin, oturduğu yerden ayağa kalktığı anda ekrana doğru yaklaştı.

"Bronz derler..."

Hayrettin'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığı anda yüzünde garip bir ifade belirdi. "Ha şu Bronz..." dedi, şaşkınlığı sesine de yansımıştı. "Karan Milan'ın koruyucu meleği olan Bronz..." Kafasını olumlu anlamda hafifçe salladı. "Karan ağaya düğünün silahlı saldırı düzenleteceğim sırada suikastı önceden fark eden Bronz, karısının arabasına bomba yerleştirip patlamadan önce imha ettiren Bronz, Karan ağanın kafasına defalarca silah dayandığından habersiz olup kardeşinden hep bir adım önde Bronz."

Duyduklarım beni bozgunluğa uğrattığında neye uğradığımı şaşırılmıştım. Bronz bunların hiçbirini bana bahsetmemişti. Bu gerçek vücuduma saplanıp sıyrılan kurşundan daha çok can acıtmıştı.

"Yeraltının korktuğu," diye devam etti Hayrettin. "Yüzüne bakmaya titrediği Bronz."

"Haberlerini alıyorum merak etme, Avrupa ha?" derken tek kaşını kaldırdı. "Ona da hükmediyorsun demek ki. Ne diyorsunuz siz gençler artık küresel mi düşünüyorsunuz? Türkiye yetmedi dünyaya mı açılıyorsunuz? Karan Milan ağalığa geçmeseydi hükmederdiniz tabii de seni çabuk sattı."

"Namımın bu kadar yürüdüğünü bilmiyordum Hayrettin Sönmez." dedi Bronz, sakın bir tavırla. "Sen sadece pezevenk galiba?" derken çenesini kaldırıp meydan okurcasına baktı. "Senin gibi uzun uzun anlatamadım. Hakkında bildiğim tek şey pezevenk olduğun."

Etraftaki adamlar silahlarını çektiklerinde, "Hiç boşuna silahlanmayın," dedi Bronz tok bir sesle. "Üzerimdeki her şey maskemde dahil kurşun geçirmez, kurşununuza yazık olur."

"Sen niye geldin? Yine günün kahramanı sen mi olacaksın Bronz efendi?" dedi Hayrettin, alay eden bir tonda.

"Elim boş gelmeyi sevmem." dedi Bronz, öldürücü bir sakinlikle. "Gittiğim yerden yanıma bir şeyler alır gelirim." Bakışları beni bulduğunda kısa bir anlığına bakmıştı. "Mardin'e gittim, boş gelmedim." Adamlarına döndüğünde, "Helikopterden indirin." diye talimat verdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Helikopterden elleri bağlı bir halde, yüzü kapalı şekilde tanıdığım biri indirilince Marin'in de dikkati ona çekilmişti. Hayrettin yüzü açılan kişiyi tanıdığında şaşkınlığını gizleyememişti. "Yüzün değışti gibi." dedi Bronz. "Tanıdın değil mi?"

Marin'i bırakmadan, bakışlarımı Hayrettin'e çevirdim. "Öz be öz kardeşin Serkan," dediğimde direkt olarak ona doğru konuştum. "Kardeşinin yediği bütün bokları masum bir kadına atmak, tam sızlık hareket. Kardeşine profil çizdin, oğlu var, evli ayaklarına yattınız biz de yedik yani öyle mi?"

Marin kaşları havaya kalkarken şaşkınlıkla, "Kardeşi miymiş?" dediğinde söylediklerime inanamamıştı. "Serkan? Asistanım olan Serkan?"

"Öyleymiş, Pınar'ın hiçbir suçu yokmuş. Onu yakaladıktan sonra her şey ortaya çıktı." dedim acı içerisinde. Kurşun tam olarak nereme saplanıp çıkmıştı bilmiyorum ama bütün vücudumda yoğun bir ağrı vardı.

"Karan, kan kaybediyorsun." dedi Marin, endişeli gözlerini yere çevirdiğinde oturduğumuz yerde kan gölü oluşmuştu.

"Düşünme şimdilik," deyip üstelemedim.

Bronz, Serkan'ın yanına yaklaştığında, "Abine selam ver," dedi sert bir tavırla.

"Konuşmadım abi, ne yaparlarsa yapsın hiçbir şey anlatmadım. Hiçbir planımızı anlatmadım. Gönlün rahat olsun, sen devamıza devam et. Aytekin abimin kanını yerde bırakma." dedi Serkan, üç kardeş birbirine hiç benzemezken üçü de ayrı bir şekilde hayatıma sızmayı başarmıştı. "İntikamımızı Karan Milan'ı öldürerek değil, Marin Milan'ı karnında çocuklarıyla birlikte öldürerek al."

"Serkan... Senin de kanını yerde bırakmayacağıma emin olabilirsiniz kardeşim." dedi Hayrettin, gururla konuşuyordu. "Bizden üç can gidecekse onlardan da üç can gidecek öteki dünyada görüşmek üzere."

"Ben blöf yapmam Hayrettin," dedi Bronz, sakinliğini koruyordu. "İnsanlara kısa bir vedalaşma süresi tanım sonuça o kadar yıl yaşamış elbet diyecekleri vardır, sonra işte aynen böyle siktiririm." diye cümlesini tamamlamasıyla koruması Safa'nın Serkan'ın vücuduna şarjörü boşaltması bir olmuştu.

"Bunun elbet karşılığı olacak," dedi Hayrettin, gözlerinde öfke belirmişti. "Etten duvar örün kimseyi yaklaştırmayın! Ayrılmıyorsa ikisini birlikte boğun!"

Hayrettin'in yirmiye yakın olan adamlarıyla Bronz'un adamları karşı karşıya gelirken birkaç kişi bizim yanımıza gelmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Nefesini tut bebeğim," dedim hızlıca. Bize ulaşmaları için hemen olmayacaktı. "Bütün nefesimi sana vereceğim."

"Eğer işler ters giderse..." dedi Marin, kısık bir sesle. "Hep duymak istiyordun ama ben inat edip söylememiştim." Durduğunda derin bir nefes alıp verdi. Dudaklarına takıldığım sırada, "Karancığım." diye fısıldadı.

"Bunu kabul etmiyorum." dedim duymamış gibi yaparak. "Tekrar söyleyeceksin," derken gözümünden bir damla yaş düşmüştü. "Daha iyi koşullarda."

"Seni seviyorum." dediğinde derin bir nefes alırken denize atılmadan önce son kez konuştu.

"Seni seviyorum." diye karşılık verirken derin bir nefes aldım. Suyun altına kafamızı bastırıldıklarında onu tutup yanımdan ayırmazken karanlığın içerisinde saniyeleri saymaya başladım. Ellerim yanaklarında dururken ikimizin de kafasından daha derine bastırıyorlardı. Dakikaya ulaştığımızı saymamla hissederken onun çırpınışı artmıştı. Dalgaların arasında onu kendime çekip dudağına dudaklarımı mühürlediğimde hiç salmadığım nefesimi onun dudaklarına bahşettim.

İkimizde dayanamayacaktık.

Ona verdiğim nefesimle dibe gitgide çökerken onu yukarıda tutmaya çalıştım. Bedeni bedenimden ayrılırken aralanan dudaklarımla bütün suları yutmaya başladım. Boğulmak belki de en kötü ölüm yöntemlerinden başı çekiyordu. Ciğerlerimin patlayacağını hissederken beni artık bırakmışlardı çünkü yukarıya çıkacak gücüm kalmamış denizin dibine doğru çöküyordum.

"Karan!" diye sesler duyarken zorlukla nefes alıyordum. Yanağıma sertçe vurulduğunda başımı yana yatırıp kusmak istiyordum ama yapamıyordum. "Kendine gel!" diyen sese karşılık hiçbir tepki veremiyordum. "Karan!" dedi aynı ses. "Öksür."

Başımı güçlükle yana yatırdığımda yuttuğum suları kusmaya başladım. Yoğun tuzlu sular içimden dışarıya akarken defalarca öksürdüm. "Marin..." dedim nefes nefese bir halde. "Karımı çıkartın!" dediğimde bakışlarını onu aramıştı. "Karım..."

Onu az ileri de sırt üstü uzanırken gördüğümde koşar adımlarla yanına gittim. Gözlerimi elimin tersiyle silip pusuyu çözerken bedeninde bakışlarımı gezdirdim. Kulağımı hep dinlediğim kalp atışlarına yaslarken hiçbir şey duyamamıştım. "Marin!" dedim yüksek çıkan bir sesle. "Beni duyuyor musun?"

"Nefesin olacağım." dediğimde dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp ona nefesimi verdim. Beş kere daha verdiğimde hiçbir tepki vermemişti. "Yeter ki aç gözlerini." Tekrar kalbine yöneldiğimde sakın olup ritmini algılamaya çalıştım ama olmuyordu. "Kalbin... Atmıyor..." dedim ve ellerimle iki göğsünün orta kemiğine yerleştirip kalp masajı yapmaya başladım. "Atmıyor, atmıyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin." dedim, çabalarına hiçbir tepki vermiyordu. Tekrar eğilip ona nefes üflediğimde geriye çekilip kalp masajına devam ettim.

"Nefes al hadi sevgilim." derken kaç dakikadır uğraşıyordum bilmiyordum. Her hareketimi tekrarladığımda ondan hiçbir karşılık alamayışınla yılmayıp devam ediyordum. Defalarca... Defalarca. "Nefes al."

"Karan... Kardeşim." dedi Mert, omzuma elini koyduğunda beni sarstı. "On dakikadır uğraşıyorsun." Beni uzaklaştırmaya çalıştığında onu omuzumla geriye ittim. "Denizden çıkardığımızda çok geçti." diye devam ederken onun söylediklerini kulak ardı edip kalp masajına devam ettim. "Üzgünüm."

"Geç falan değil!" diye bağırdım. "Yaşıyor."

"Nabız yok." dedi Mert. "Denizden çıkardığımızda biz de çok uğraştık, maalesef kardeşim maalesef."

"Ölmedi..." diye feryat ettim. "Ölmedi, ölemez. Ona ölüm yakışmaz. Hayır, hayır!"

"Hadi bebeğim," dedim titreyen sesimle. Parmaklarım soğuktan buz tutan tenine dokunmaya kıyamıyordu. Sesimle birlikte parmaklarımda titriyordu. "Hadi, aç gözünü. Ben geldim, götüreceğim sizi tamam mı? Buradan çok uzağa gideceğiz. Bize ait olan şehire gideceğiz, artık orada olacağız. Seni gönlüme alıp yemin ettiğim ilk yere gideceğiz. Aç gözünü, Marin. Aç gözünü!"

"Abi..." dedi Zahir, sesi arkamdan geliyordu. Kaskatı kesilmiş bedenimi sarstı. "Abi," diyordu, dudaklarından başka kelime dökülüyordu. "Abi!" dedi sertçe. "Abi yengem..."

Durdu, devamında kelimeleri fısıltıya dönüştü. "Öldü mü?"

Kafamı iki yanıma salladım. "Hayır... Hayır. Ölmedi, deme öyle," dedim dizlerimin üzerinde olan yüzünü avuçladım. "Ölemez ki o, nasıl ölsün? Bak şuna," derken yüzünü ona çevirdim. "Ölüm ona yakışmıyor. Ona yakışmayan hiçbir şeyi yapmaz benim karım."

"Hadi uyan, uyumanın sırası değil." dediğimde onu her sabah uyandırdığım gibi dudaklarımı yanaklarına bastırdım. Buz gibiydi, soğuktan daha soğuktu. Damarlarının arasındaki kan buz tutmuştu. "Uykuculuğu bırak artık güzel karım. Seni uyurken izlemek çok güzel ama şimdi gözlerini görmeye ihtiyacım var."

"Marin..." dedim cansız bir sesle. Onu iyice kendime çektiğimde boğulduğu sulardan biraz daha kurtardım. "Lütfen aç gözlerini, bebeğim lütfen benden gidemezsin bu şekilde değil lütfen."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan bırak!" diye ses işittiğimde etrafımdaki bütün her şey bir buğudan ibaret olmuştu. Ne sesleri algılayabiliyordum ne gördüklerimi. "Müdahale yapılması gerekiyor, ona bu şekilde yardımcı olamazsın."

Onu kucağımdan almaya çalıştıklarında soğuktan buz tutan bedenine daha çok sarıldım. "Zahir, Mert! Karan'ı çekin hemen, ayırın ikisini."

"Bırakırsam benden sonsuza kadar gitmiş olacak."

Uyanacaktım. Bütün bunlar rüyaydı. Rüya değildi kabustu. Neden gözlerim açık kabus görüyordum? Neden uyanmıyordum? Uyanacaktım birazdan. İlk ben uyanacak sonra karımı ve altı aydır bizimle olan bebeklerimi uyandıracaktım.

"Bırakamam." dediğimde onu kendime çekip göğsüme yasladım. "Bırakamam."

"Ayırın şunları!" dedi Bronz, sert bir tavırla.

"Ölmüş..." dedi Zahir inanamaz bir halde. Sesi yüreğime ateşler düşürüyordu. "Lan... Nasıl olur? Yengem öldü mü? Benim yengem öldü mü?"

"Çok geç kalınmış, Bronz bey." diyen yabancı ses işittiğimde üzerindeki fosforlu kıyafetlerden sağlık ekiplerinden olduklarını anlamıştım. "Üzgünüm. Hasta çoktan ex olmuş. Bizim bu dakikadan sonra yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Yalan söylüyorsunuz!" dedim büyük bir kızgınlıkla. "Yaşıyor benim karım!"

"Karnında iki tane koca dünya taşıyor! Dünyası olan ölmez." dediğimde aksini düşünemiyordum. Teni buz gibiydi. Buzdan daha soğuktu. Cansızdı, canı yoktu. Canım yoktu. "Ölmeyecek! Herkes ölecek ama o ölmeyecek. Yaşatacağısınız!"

"Yaşa, Marin yaşa hadi." diye mırıldanırken yüzünü avuçlayıp alnına titreyen dudaklarımı bastırdım. Gözümünden düşen kırk derece sıcaklık onun buzdan ibaret olan tenini ısıtmaya yetmiyordu.

"Daha hiçbir şey yaşamadık biz." dedim, fısıltı gibi bir sesle. Beynim durmuştu, aklım çalışmıyordu. Kalbim kurumuş, bedenim yıkıma uğramıştı. "Daha bebeklerimiz doğmadı."

Beni duyabilecekmiş gibi onunla konuşmaya devam ettim. "Ben rüyamda gördüm, gerçekten gördüm. İki erkek bebektir. İkisi de çok tatlıydı. Sen bana benzediğini söyledin. Daha kucacağımıza almadık. Umut ve Deniz koymuşsun adlarına. Daha bunları yaşamadan benden gidemezsin."

"Yaşatın karımı yaşatın!" diye bağırdım. "Ben öleyim onun yerine! Sen yeter ki ölme deniz kızı."

"Sonsuz olma." dedim yalvarır gibi. "Sonsuz olma deniz kızı. Sonsuzluğa kapılma."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan," dedi Mert, herkes gibi o da ağlarken içerisinde bulunduğumuz yattan kan kokuları yükseliyordu. "Lütfen yapma."

"Bebekleri kurtarmaya çalışacaklar." derken başımızda bekleyen sağlık ekiplerini işaret etti. "Bu şekilde yardımcı olamazsın."

"6 aylık olacaktı..." diye mırıldandığım sesim sessiz olmuştu. Bağırmaktan dolayı sesim çıkmıyordu. Kucağımda onun hissiz bedeni, bedenimde bir tane his kalmamıştı. "Cinsiyetlerini bile öğrenemedik! Allah kahretsin. Allah kahretsin beni."

"Ben her şeyi hak ettim." dedim, gözlerimden dur duraksız yaşlar akıyordu. "Onun sonu ben oldum. Benim karım lan benim. Karan Milan'ın karısını öldü!"

"Kafayı yiyeceğim nasıl olur böyle bir şey nasıl!" derken yere çöküp yumruklamaya başladım. Defalarca attığım yumruk bana hiç acı vermiyordu. "Onsuz yaşayamam ben. O olmadan yaşayamam."

"Beni kurtarırısın... Bizi kurtarırısın sen."

"Kurtaramadım." dedim zihnimde yankılanan seslerine karşılık. "Kurtaramadım onları." derken az ileride olan silah gözüme çarptı. Hızlıca elime aldığımda bu sefer şarjörünü kontrol etmiş içinin dolu olduğunu görmüştüm. "Onun soluğu kesildiği zaman benimde kesilmesi gerekiyor. Benim kaderim onunla başladı onunla son bulacak; bana ondan başka kader yazılmadı."

Silahın emniyetini açıp şakağıma dayadığımda onu son kez öpüp vedalaştım.

"Uyuşturun şunu, kendine bir şey yapacak yoksa."

Tetiğe basmadan bütün dünyam kararırken siyah artık renk olmaktan çıkmış, hayatımın en büyük seçimi olmuştu. Bilincim kaybolmaya başladığında hissettiğim çekime karşılık verememişim.

"Bebeğim... Marin... Bebeğim..." diye sayıkladığım sırada beyaz ışık yüzüme vuruyordu. Yoğun ışık gözlerimi açmamda baskı yaparken kafamı diğer tarafa doğru çevirdim. Bedenimde korkunç bir ağrı vardı. Yüzüm yumuşak bir yere dokunduğunda burnuma dolan koku tanıdık değildi. Marin'in hoş kokusu değildi. İlaç kokusu alıyordum.

Gözlerimi araladığımda beyazın hâkim olduğu yerle karşılaşınca aralı olan bakışlarımı kıstım. "Abi..." dedi Zühre olduğunu bildiğim ses. "Kendine geldin sonunda."

"Zühre?" dedim onu görmeyi beklemediğim yüz ifademden belli oluyordu. Kıvrıkcık saçları alnına düşmüş ağlak bir ifadeyle bakıyordu. Gözleri dolu doluydu. Onun hep gözleri öyle olurdu. "Yengen nasıl?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bebekler nasıl?" diye sorarken en son yatta olduğumuzu biliyordum. "Siz ne zaman İstanbul'a geldiniz?"

"Sen Mardin'e geldin abi, gelirken baygındın. Buradaki Milan hastanesine nakil edildin. Orada sinir krizi geçirmişsin... Yengem de burada olduğu için seni de buraya getirmişler baygındın anca kendine geldin." dedi Zühre.

"Yengen ve yeğenlerinin durumu nasıl?" diye sordum.

Zühre dudaklarını aralamış ama dışarıya kelimeleri çıkmadan hıçkırıklara boğularak ağlamıştı. Yattığım yerden doğrulduğumda, "Niye ağlıyorsun?" diye sordum anlamaz bir halde. Kolumda ağrı hissederken, bakışlarımı oraya düşmüştü. Bandaja sarılmış haldeydi. Kolumdan vurulmuşum.

"Abi..." diye hıçkırıklarının arasında mırıldanırken oturduğu yerden yanıma geldi. "Başımız sağ olsun." Kollarını bana doladığında içli içli ağlamaya devam etti.

"Kim öldü?" diye sordum, meraksız bir ifadeyle. "Akrabalar falan mı?"

"Yengem, yeğenlerim..." dediğinde kaşlarım çatılmıştı. Onun tek yengesi vardı. "Öldüler."

Elimi saçlarına yasladığımda yavaşça okşadım. "Hayır ölmediler." dedim sakın bir tonda. O ağlamaya devam ederken uyuşmuş bedenimden dolayı kendimi robot gibi hissediyordum. "Onlara hiçbir şey olmadı."

Benim karım ölemezdi ki. Ölmemişti. "Yaşıyorlar." dedim, onu susturmak için. "Ağlama fistiğim, ölünün arkasından ağlanır. Onlara hiçbir şey olmadı ki."

Oturduğum yerden ayağa kalktığımda güçlükle ayaklarımın üzerinde durdum. "Gel seni onlara götüreceğim, yaşadığını sen de göreceksin." dedim ve kolundan tutup onu yanıma çektim. Zühre karşı çıkmadan benimle birlikte gelirken odanın kapısını açıp dışarıya çıktım.

Bakışlarım tanıdık bir sürü ifadeyle karşılaştığında herkes Zühre'den daha perişan haldeydi. "Herkes buradaymış zaten." dediğimde ona etrafı işaret ettim. Milan aşiretine dair herkes buradaydı.

"İyi değil, üstüne gitmeyin." dedi Zühre, benim hakkımda ben yokmuşum gibi konuşuyordu. "Doktor fazla sakinleştiricinin etkisinde olacağını söyledi. Travma yaşıyormuş."

Babam beni görmesiyle ayağa kalktığımda kollarını bedenime dolayıp beni kendine bastırdı. "Oğlum. Benim ilk göz ağrım." dedi acı dolu bir sesle. "İlk oğlum. Kurban olduğum. Bu yaşta bunları da mı yaşayacaktın ha oğlum."

Onun ağlaması şiddetlenirken onun neden böyle davrandığını algılayamıyordum. "Ben bir şey yaşamadım daha." diye yanıtladım onu. Elini enseme koyup bana destek oluyordu. Beynimin

Özge Naz - Düşler Ağdı

bütün işlevleri buzdan ibaretti. "Bebeklerim doğsun her şey daha iyi olacak. Baba olacağım ben daha, karım da anne olacak. Onun sayesinde baba olacağım."

"Kurban olduğum..." dedi annem, sesi arkamdan geliyordu. Babam bana sarılıp ağladığı için ona dönememiştim. Yirmi dokuz yıllık yaşantımda Barzan ağayı ilk kez ağlarken görüyordum. Onun şaşkınlığını atıp anneme dönememiştim bile. "Hani bulup getirecektin onları... Hani oğlum hani? Nerede benim kızım?"

"Ölüm haberi mi gelecekti bize?" diye sorduğunda kalbime yoğun bir ağrı sağlandı. Bir hançeri sapıyla birlikte sonuna kadar ittirmişler gibiydi.

"Allah seni bildiği yapsın!" dedi Mervan babam, koridorun bir ucundan gelirken onu herkesten daha çok perişan görmüştüm. "Sen benim yüreğime ateş düşürdün!" dediğinde tam önümde durmuşken babam aramızdan çekildiğinde karşımda dikilmişti. "Allah benim yüreğime düşen ateşin bin katını senin yüreğinden kaldırmazın!"

"Nasıl benim kızım ölür lan!" diye bağırdığında sesi yüksek oktavda kulağıma çarptı. "Nasıl boğularak can verir! Sen kızımın katilisin! Bu aile, hepimiz kızımın katiliniz!"

İşte o an, karımın gerçekten öldüğüne kanaat getirmiştım. Ben belki bir ihtimal rüya gördüm diye olayları algılamak istemezken Mervan babamın suratıma gelişigüzel attığı tokat beni kendime getirmeye yetmişti. Gözlerimden yaşlar artık benden bağımsız akarken dudaklarım titremişti.

Ben dağ gibi adamdım. Beni dağ yapan, karımdı. O olmayınca çok çabuk yerle yeksan olmuşum.

"Mervan baba." dedim acı içerisinde. Kelimelerimden sadece acı akıyordu. "Ben denedim olmadı. Yapamadım."

"Neyi lan neyi? Neyi denedin de yapamadın!" derken ikinci tokatı yüzümde hissettim. Kızına yaşattığım her şeyin acısını şimdi almak istiyordu. Alsındı. Gıkım çıkmazdı.

"Kendimi öldürmeyi," diye mırıldandığımda silahı şakağıma dayadığımı hatırlıyordum ama tetiğe basamıyordum bir türlü. Kaç kere denememiştim bilmiyordum. Beni kaç kere durdurmuşlardı bilmiyordum. "Kızına bir şey olursa beni öldürecektin. Lütfen öldür beni. Ben onsuz yaşayamam." dediğimde olduğum yerde yere çökerken onun bacaklarına sarıldım. "Öldür beni."

"Öldürün beni... Bensiz toprağa girmesin. Beni onunla gömün." derken kaçınıcı yalvarışımı saymamıştım. "Bebeğimden, bebeklerimden ayrı kalamam."

"Karan abi kurbanın olayım yapma." dedi Zahir, beni yerden kaldırmaya çalıştı. Kollarımdan tutup kaldırırken kurşun yarasına dikkat etmeye çalışıyordu. "Cenaze için güçlü durmak zorundasın. Böyle yaparak düşmanlara istediğini veriyorsun."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"O düşmanlar benim hayatımı sikti lan! Yok etti! Paramparça etti beni! Alacakları bir candı, az gördüler üç canımı üç tanemi aldılar benden!" diye bağırdığımda sesim koridorda yankılanmıştı. Nefesim kesiliyordu. Kelimelerime artık nefes yetmiyordu. "Bu saatten sonra düşman umurumda mı sanıyorsun?"

"Mervan baba, al intikamını nefretini benden." dedim ve bakışlarımı ona çevirdim. "İkimizde yüreği ancak böyle soğur."

"Sen yaşayacaksın Karan ağa!" dedi nefretle. Elini bana kaldırmış ama bu sefer vurmamıştı. Yumruğunu siktğinde eli havada kaldı. "Her gün aynaya baktığında, kızımın senin yüzünden öldüğü gerçekliğini kendi gözleriyle yaşayacaksın. Bu gerçeklik, nefes aldığın her dakika boyunca yüzüne tokat gibi çarpacak."

"Benim kızıma Marin Alakan'a ölüm yakışmadı ama onun toprağında senin toprağın olmayacak sen de ona yakışmayacaksın. Ben yaşadığım sürece buna asla izin vermem!" diye gürlediğinde herkese son kez nefretle bakıp yanımızdan ayrılmıştı.

Annem yanıma gelip bana sarıldığında, "Anne..." diye ağlamam şiddetlendi. "Yaşayamam ben." dedim kısık bir sesle. "Beni de onunla gömün. Sizin sadece kızınız ve torunlarınız ölmedi. Oğlunuz Karan Milan'da onunla birlikte öldü."

Annemle öylece ağlarken beni dizine yatırıp dakikalarca ağlamama izin vermişti. İkizler birbirine sarılmış, Delal annem bir köşede ayakta, babam koltuğa çökmüş haldeydi. Kısa bir süre sonra bulunduğumuz yere birisi geldiğinde herkes olduğu yerde toparlanmıştı.

"Başın sağ olsun Karan ağam." dedi Emrullah. "Defin işlemlerine geçelim mi? Herkes bekliyor."

"Olur geçelim de hayde." dedi babam, diğerlerine bakarak konuşmuştu.

"Bebeklerin cesetleri hazırmış babası alabilirmiş ağam." diye konuştuğunda annemin dizinden hızlıca doğrulup Emrullah'ın boynuna sinirle sarıldım.

"Ne dedin sen? Ceset mi dedin?" dedim öfkeye bürünen gözlerimle. "Benim çocuklarıma nasıl ceset dersin lan!"

"Ağam dur." dedi Emrullah, boynuna dolanan ellerimi tuttuğunda genişleyen hareleriyle korku içerisinde baktı. "Afedersin öyle dememem gerekiyordu."

"Abi öldüler... Anne karnında." dedi Zahir, yanıma gelip ikimizi ayırdığında Emrullah'a gitmesini işaret etti. "Doktorlar kurtarmak için sezaryanla almışlar prematüre bebek olabiliyorlarmış ama yengemle beraber vefat etmişler."

"Ben alacağım onları." dedim, cansız bir sesle. "Karımı görmek istiyorum. Son kez vedalaşacağım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hiçbirimize göstermediler abi, Mervan amca hepimize yasak koydu. Kapısına bile yaklaştırmadı. Morgdan çoktan çıkarıldı, bir saat önce defin için mezarlığa götürüldü." dedi Zahir, üzgün bir tavırla. Ona kafamı salladığımda hangi yüzle yanına gidecektim bilmiyordum. Ona karşı çok utanıyordum. Ona karşı çok mahcuptum. Ona karşı çok yıkıktım.

"Buyurun Karan bey." dedi morg görevlisi kapıyı açtığında bebeklerimi almak için içeriye girdim.

"İkisi bir mi?" diye sorduğumda soğuk metalin üzerinde beyaz kefene sarılmış belirti gördüm. Çok küçüklerdi. Kolum kadar yoklardı bile.

"Evet," dedi çalışan, başını salladı. "Ayırmadık."

"Çok küçükler..." diye mırıldandığımda içeriye girmek konusunda emin değildim. "En son gördüğümünden büyümüşler ama..." Annelerinin karnında avucum kadar yoklardı şimdi avucuma bile sığmıyorlardı. En son cinsiyetlerini öğrenecektik. Öğrenememiştik. "Cinsiyetleri neymiş?"

"İkisi de kız bebek." dedi çalışan. İçeriye girmem işaret tekrar işaret ederken, "Başınız sağ olsun tekrardan." de soğuk bir şekilde.

Yanlarına zorlukla yürüdüğümde metal masanın üzerinde duran beyaz kefene sarılı bedenlere ıstırapla baktım. "Rüyalar tersine çıkarmış." dedim dokunmaya korkarken onları kucağıma alıp mezarlığa gitmem gerekiyordu. Mervan babam bizsiz Marin'i gömmeyi kafaya koyduğu için bebekler umurunda değildi. "Ben sizi erkek olarak görmüştüm ama bakın kızmışsınız." dediğimde buruk bir şekilde gülümsedim. "Hep kız olmanızı istemiştım. Anneniz gibi güzel bir kadın olun diye. Marin'imın deniz kızları..."

Yavaşça kucağıma aldığımda sandığımdan hafif çıkmışlardı. Kefenlerini biraz sıyırdığımda merak ettiğim yüzlerine baktım. Altı aylık oldukları için neredeyse oluşmuşlar ama küçücük kalmışlardı. Büyüyemeden ölmüşlerdi. "Babanızı affetmeyin tamam mı?" dediğimde ikisini de öptüğümde kefeni geri kapattım. "Babanız kendini asla affetmeyecek."

"Sizi kucağıma almayı çok istedim ama böyle değil." derken morgdan dışarıya doğru yürüdüm. Sensörlü kapı açıldığında ağlamamak için zor duruyordum. Benim bebeklerime ceset demişlerdi. Onlar artık cesetti. Anne karnında doğamadan ölmüş bebeklerim. İki güzel kızım. "Kefenlerinle almak istememiştım."

Hastaneden dışarıya çıktığımızda Mert'i görmüştüm. Elindeki sigarayı dudaklarına götürmek üzereyken beni görmesiyle yere atmış ayağıyla ezmişti. Koşar adımlarla yanıma geldiğinde sessiz kaldı. Dışarıda kendi arabamı görürken Emrullah kapıyı açmış binmem için bekliyordu. Derin bir nefes alıp yürüdüğümde, "Çalıştırın arabayı," dedim korumalara doğru. "Mezarlığa gidelim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Arabaya binmek üzereyken sendelememden ötürü Mert bebekleri tutmak istemiş ama hemen geri çekmişim. Kucağımda onlara daha çok sarılırken, "Dokunma sakın," dedim kızgınlıkla. "Onlar benim kızlarım. Onlara kimse dokunamaz. Benim kızlarım babacı olacak."

"Karan yapma kardeşim böyle." dedi acı bir tonlamayla bana zavallıymışım gibi baktı. Zavallıydım.

"Sen kendi arabanla mezarlığa gelirsin kardeşim orada görüşürüz." dediğimde korumalara işaret ederken onun yüzüne kapıyı kapatmışlardı. Koltuğa iyice yerleşirken kızlarımı kucağıma yatırdım. "Şimdi bunca zamandır olduğunuz yere gideceğiz." dedim sanki doğmuşlar gibi onlarla konuştum. "Annenizin yanına..."

Kollarımın arasına yerleştirip ikisini de sallama pozisyonuna aldım. "Ama babanız size ondan önce ilk ve son masalını okuyacak."

"Bir varmış bir yokmuş." diye başladığımda gözlerimden yaşlar akıp yanaklarımı ıslatıyordu. Yanağımdan düşen her bir damla onların beyaz kefenini ıslatıyordu. "Evvel zaman içinde kalbur zamanda içinde. Bir gün bir yatta davet varmış. Ülkenin her yerinden prens ve prenses katılmış. Yakışıklı bir prens varmış, katıldığı davette canı çok sıkılır etrafı çok gözetlemiş. Bir bakmış ki gözüne güzel mi güzel bir kadın takılmış. Onu gördüğü dakikadan sonra etrafındaki her şey bir buğudan ibaret olmuş."

Nefesim ciğerimde idam ederken zorlukla yutkundum. "Prens gördüğü kadının çok farklı olduğunu biliyormuş. Prens gibi değilmiş, o kadın olsa olsa kraliçe olurmuş. Aslında gördüğü kadın bir deniz kızıymış." dedim ve duraksadım.

"Evet... Anneniz bir deniz kızıydı." dediğimde kısa bir süre sonra devam ettim. "Karan Milan'ın deniz kızı."

"Prens kötü şeyler olacağını sanki önceden hissetmiş gibi sadece kadına bakmakla yetinmiş. Ama deniz kızı, okyanusa sürekli hasretle bakıyormuş. Sanki onu karaya bağlayan bir şey var ama kurtulamıyor gibiymiş. İçinde buldukları yat ani hareket yapınca, deniz kızı okyanusa düşmüş." dedim mırıltılı bir sesle.

"Prens hemen peşinden atlamış." derken ses tonumu alçattım. "Deniz kızını suyun içerisinde kurtarmış." Hafif olmalarına rağmen yaralı olduğum için ağrımaya başlamıştı. Onlar için her acıya katlanırdım. "Deniz kızı karaya çıkabilmek için sesini feda ettiği için ona kurtaran prense teşekkür bile edememiş. Prens sadece gülümsemiş. Gördüğü ilk dakikadan beri deli gibi aşık olduğu deniz kızının karşısında bir daha asla çıkmamış."

"Deniz kızı sonsuza kadar mutlu yaşamış." dedim yalancı bir sesle. Keşke hiç karşıma çıkmasaymış, keşke hiç kaderimiz birleşmeseymiş. "Mutlu sonsuz olmuş."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bizim hikâyemizde böyle olmalıydı güzel kızlarım." derken ona fısıldayan bir sesle konuştum. "Ama bizde bilmediğimiz bir şey vardı. Kader. Kader bizi tekrar bir araya getirdi."

Bir süre sonra öndeki korumalardan biri, "Geldik." demesiyle bakışlarımı mezarlığa çevirdim. Etraf insan kaynıyordu ama kimse yoktu. Hepsi toprağın altındaydı, çok can vardı ama yaşayan yoktu. Az ileri de Mervan babamları gördüm. Deniz annemin mezarının olduğu yerde, kızını annesinin yanına gömecekti.

Kızının kızlarını unutmuştu ama.

"Alakan aşireti girmemize izin vermiyor ağam." dedi arabadan indiğimde Emrullah yanıma geldi. "Mezarlığı kapatmışlar tamamen. Kimseyi almıyorlar. Cenazeyi kendi başlarına yapacaklarmış."

"Bebeklerim bensiz yapar ama annesiz yapamaz." dediğimde ruh gibi bir sesle konuştum. Ses tonumda tek bir yaşama belirtisi yoktu. "Beraber gömülsünler. Siz çıkın, kalabalık etmeyin."

Mezarlıktan içeriye girdiğimde onların olduğu yere doğru ilerledim. Mervan babam, Mahir oradaydı. Elfida, teyzesi Derya vardı. Berivan yoktu. Berivan'ı getirmemişlerdi. Milan aşiretinden olduğu için mi yoksa ona bir şey olur mu diye bilmiyordum. Demir ve Melek yoktu, onlar hâlâ Hayrettin'in elindeydi.

Karımın kimsesi yoktu. Kalabalığın içindeki yalnızlığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Yapayalnızmış. Kimsesizmiş. Anne yoksa aile de olmaz demişti, doğru söylüyormuş.

"Milan aşiretinden kimse alınmayacak demedim mi ben!" dedi Mervan babam, benim geldiğimi görünce belindeki silaha sarılıp bana doğrulttu.

"Torunlarını getirdim." dedim kucağımdaki bebeklerime bakışlarım düştü. "Kızını annesinin yanına görmüyorsun. Kızının kızları nerede? Annesiz mi gömülecekler? Marin ayrı gömdüğümüzü görürse bana çok kızar. Kızmasın."

Sinirle bana baktığında silahı sıkı sıkıya tutup kucağıma uzandı. Ondan geriye çektiğimde eline vermedim. "Hayır alamazsın." dedim sert bir tavırla. "Benim kızlarım. Ben gömeceğim."

"Karan ağa alınının çatından vurdurtma bana!" dedi Mervan babam öfkeyle.

"Vur." dedim sakince. "Beni bununla mı korkutuyorsun? Vururum diyorsun ama korkaklık eden sensin. Vur ikimizde kurtulalım. Bir mezar daha açılır ailemiz tamamlanmış olur, öteki tarafa eksik gitmemiş olur."

Tanımadığım birkaç kişi mezar açmaya devam ediyordu. Deniz annemin sağına, aynı ebatlarda çukur açılıyordu. Elindeki küreklerle yarısına kadar gelmişlerdi. Biraz ilerde ise cenaze arabasının arkasında duran tabuta baktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yine yalnızdı. Kalabalıktı ama başında duran kimsesi yoktu. Yanına gitmeye yüzü olmayan kocası vardı. "Yeğenlerini tut Mahir." dediğimde Mahir'in ağlamaktan harap olan yüz ifadesine aldırmadan kızlarımı kucağına bıraktım. "Kardeşine abilik yapamadın ama yeğenlerine dayılık yap bari."

Mahir bana kızgınlıkla bakmış ama ağzından tek bir kelime dökülmemişti. Mezar açan kişilerden birinden elindeki küreği aldığımında biraz açılmış olan çukurun içine atladım ve kazmaya başladım. Derince bir çukur olana kadar dur durak bilmeksizin kazarken bütün iliğim sömürülmüş gibiydi. İmam başımızda dua okurken diğer herkes kendinden geçene kadar ağlıyordu. Çok az kişiydik. Kazmayı tamamen bitirdiğimde yukarıdan verilen tahtaları gösterdikleri gibi yerleştirdim.

"Karımı getirin." diye aşağıdan seslendiğimde Mervan babam gitmişti.

"Sen bir tabuta sığacak mıydın prensesim benim?" diye tabuttan çıkardığı kefene sarılı kızını istemeye istemeye bana doğru uzattı. Onu kucakladığımında can kalmayan bedeninde hâlâ tuzlu deniz kokusu vardı. Kefenine bulaşmıştı, deniz kokuyordu.

Kefeni sıyırdığımında yüzüyle karşılaştım. Dudakları mosmordu, teni solgundu. Kirpikleri sıkı sıkıya kapalı, saçları artık ipek değildi. Marin'di, benim karımdı. Artık bir ibaret etti. Dudaklarımı alnına bastırduğımında kefeni açtığım gibi geri kapattım. Mervan babam morgda görmeme izin vermemişti ama şimdi cenazesinde son kez görebilmiştim.

Elimi beline koyduğumunda şişik göbeğiyle karşılaştım. Bebekler alınmıştı karnından ama kilo aldığı için göbeği öylece kalmıştı. Taşıyamıyordum onu. Bana gün gelecek beni taşıyamayacaksın demişti. Yine haklıymış, onu taşıyamıyordum.

"Buz gibisin..." dedim sarılı olduğu kefene rağmen teninden buzulları aratmayan soğukluk yayılıyordu. "Hep buz gibiydin ama şimdi daha soğuksun."

"Seni kucağıma aldığımında ellerin hep boynumu sarardı." dediğimde bedeni hafiflemiş gibiydi. En son kucakladığımında kilo aldığı için tek seferde kaldıramıyordum onu. "Şimdi beyaz kefenin içinde, yere bile düşmüyor."

"Hep kollarımın arasında olmak istemiştin." dediğimde yere doğru tahtaların üzerine yavaşça bıraktım. "Yine kollarımın arasındasın. Benden sana ölümde geldi güzelim." Onu dip kısma koyduğumunda bedenimi kuru bir soğukluk kapladı. Ölümün soğukluğuydu. "Benden sana her şey geldi ama hayat gelmedi."

Yukarıya doğru kalktığımında onun yanına kızlarımız da koyacaktım. Mahir'e döndüğümde, "Dayılık vazifen abiliğin gibi kısa sürdü Mahir." derken sesimde alay vardı.

"Karan acılısın diye ağzımı açmıyorum canımı sıkma benim." diye dişlerinin arasında tıslarken erkek adam olduğu için ağlamıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bebeklerimizi de onun sağına koyduğumda göğsüne doğru yerleştirdim. Doğsalardı en çok annelerinin göğüs kısmını severler başlarını kesin benim gibi oradan ayırmazlar koynunda yatarlardı. Sol tarafa kendim geçip yattığımda kolumun birini Marin'in cansız bedenine koydum. "Cenaze bitti dağılılabilirsiniz." dedim toprağın üstündekilere doğru.

"Ben olması gerektiği gibi hepimizi gömdüm." dedim, kuru bir sesle.

"Sizi bırakmayacağım." dedim kısık bir sesle onlara yüzümü dönerken kollarımla hem bebeğimi hem de bebeklerimi sarmıştım. "Burada olacağım. Kocandan ayrı kalkmayacaksın güzel Marin'im. Babanızdan ayrı kalmayacaksınız minik kızlarım. Gözümü açtığımda siz olacaksınız, kapattığımda siz. Sizi öpmeden güne başlamayacağım."

"Karan!" dedi Elfida, gözyaşlarını akarken tiz bir sesle konuştu. "Lütfen yapma böyle. İşleri daha da zorlaştırıyorsun." Sessiz kalmama karşılık konuşmaya devam etti. "Marin öldü. Kız kardeşim öldü Karan. Kabullenmek zorundasın. Hepimiz kabullenmek zorundayız."

"Hadi gel." dediğinde elini uzattı. "Cenaze devam etsin. Herkes ağlamaktan harap oldu kimsenin ayakta kalmaya gücü kalmadı."

"Sessiz ol Elfida," derken duruşumu bozmadım. "Karım ve çocuklarım uyuyor."

"Abi..." dedi Zahir onun yanında belirirken çok geçmeden cenazemize Milan aşireti de katılmıştı. "Yapma abim benim, diri diri kendini de mezara koyma hadi gel."

"Abin öldü senin Zahir. Karısıyla birlikte denizde boğuldu." dedim güçsüz bir şekilde.

"Oğlum yapma böyle, cenaze namazı bile kılınmadı. Namazı kılalım yasımızı yine tutacağız." derken babamda gövde göstermişti. "Hayde kalk oradan oğlum."

"Kolay değil, onun gibi gencecik bir delikanlıya kolay değil." dedi Delal annem, acıya hiç yabancı değildi. "Bırakın acısını yaşasın, vedalaşsın."

Sonsuz olduk deniz kızı.

"İki gün önce seni toprağa gömdüm." dedim kuru bir sesle, bedenimin altındaki toprak artık rahatsız hissettirmezken çabucak alışmıştım. Parmaklarımı soğuk toprakta dolaştırırken mezar taşı bile olmayan karımın mezarında uzanıyordum.

"Seninle beraber çocuklarımızı..." dediğimde, beni zorla sakinleştirici vurdurarak çıkarttıkları mezarlıkta cenaze bensiz devam etmişti. "Onları gördüm Marin, çok güzellerdi. İki tane kız, küçüklerdi. Gelişmişler ama maalesef organları tam oluşmamış. Onlar ne yazık ki hayata tutunamadı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Birinin adı kesinlikle Deniz olurdu. Diğeri de Okyanus olurdu. Buz kokuyorlardı. Kokularını alamadım. Seni de son kez koklayamadım. Babanlar görmemi engellediler." diye mırıldandığımda dudaklarım kenara kıvrıldı. "Deniz ve Okyanus Milan."

"Olsun, hep buradayım." derken elimle toprağı okşamaya devam ettim. "Yanımdayım solundayım. Sol köşe hep benim. Sen benim sağımsın."

İki gündür buradan hiç ayrılmamıştım. Gözlerimi açtığımda yine hastanedeydim sonra hemen çıkmış mezarlığa geri gelmişim. Mervan babam beni defalarca kovmuş ona rağmen durmuşum. Karımdan çocuklarımdan nasıl ayrılabilirdim ki? Beni anlamıyordu, onun kızıysa benim de kızlarım vardı burada. Karım da buradaydı. Güzel karım, Marin'im.

"Bana neden hep yatağın sol tarafında yatıyorsun diye sorardın." dediğimde bunu bana defalarca sormasına rağmen ona söylememişim. "Kalp atışını dinlemek için hep orada yatardım. Şimdi yine solunda yatıyorum ama kalbin atmıyor. Sana dokunduğumda, seni sevdiğimi söylediğinde, seni öptüğümde kalp atışın hep benimki gibi hızlanırdı. O ritmi dinlemek çok güzeldi. Her gece melodi gibi gelen kalp atışına başımı saklayıp uyumak, iyi olduğundan emin olmak beni güçlü hissettiriyordu."

"Şimdi elimde sadece bebeklerimin kalp atışı kaldı." derken telefonumda olan sesi dinlemekten başka bir şey yapmıyordum. Mezarlık çok sessizdi. Onlar yanımdaydı ama sesleri yoktu. Bu ses onları hissetmemi sağlıyordu. "Beraber dinleyelim mi?" diye Marin'e sordum. Sanki cevaplanmış gibi telefonumdaki hiç kapanmayan ses kaydını açtım. Önce ritimleri vardı, aynı tondaydı sonra onun seni yankılanıyordu.

"Karan... Sevgilim." dedi mutlulukla. Dudakları güzelce şekillendi. Hafifçe gülümsedi. Öpmek için tuttuğum dudaklarından kelimeler döküldü. "Karan... Sevgilim."

"Onların kalp atışı ve senin dinleyeceğim tek şeysiniz."

"İki tane kıyafet bebeklerimize getirdim..." derken Mert'in aldığı hesiye kıyafetleri toprağın üzerine bıraktım. "Nasıl giydireceğimi bilemiyorum. Sen olsan bana gösterirdin. Saçlarını örmeyi bana sen öğretmişim, demiştin ki kız çocuklarımız olursa onlarınkini de öfersin aşkım. Öremedim. Onları gömdüğümde saçları bile yoktu. Daha oluşmamışlardı."

Gözümde yaş kalmamıştı artık. Bedenimde can yoktu. Kaburgalarımın arasında bir kalp yoktu. Damarlarımın arasında kan bile dolaşmıyordu.

"Bak sana ne getirdim." dedim sahte bir heyecanla. "Kırmızı elbisen." Onu içinde hayal etmeye çalıştığımda yapamıyordum. Zihnimde kalan tek görüntüsü teknenin üzerinde cansız bir şekilde yatan bedenydi. "Hiç giymedin, giymek için büyük bir hevesle almıştım. Sonra hamile kalınca göbeğin çıktığı için giymek istemedin. Yırtmaçlı hem de!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sana kıyafetlerine karışmadığım gün öldüğüm gündür demiştim." derken derin bir nefes alıp yavaşça yutkundum. Sesim kısılmıştı. Boğazımdaki ses tellerinde titreşim yoktu. "Senin öleceğini hesaba katamadım. Asıl sen ölünce karışamazmışım sana."

"Ben ölseydim eğer, sana yukarıdan yine karışardım. Çarpardım seni, korkuturdum giyme diye." dedim buruk bir gülümsemeyle. "Sen gidince hiçbir şey yapamayacağımı şimdi anladım."

Avucuma toprak alıp kokuyu içime çektim. Yedi hafta boyunca kıyafetlerinde ona ait bir koku bile kalmamıştı. Şimdi artık hiçbirinde yoktu. "Gülüm dedim sana, gülümü soldurdular. Çiçeğim dedim sana kan kusturdular. Karım dedim sana, seni benden aldılar."

"Bebeklerimiz nasıl?" diye sorduğumda, onun beni görmesini umdum. "Üşümüyorsunuz değil mi? Merak etme. Kollarım sizi hep saracak. Üşümenize izin vermeyeceğim. Sıcak tutacağım."

Mezarına sarılıp öylece dururken diğer tarafta olan şarjörü dolu olan silaha baktım. Şimdi bana karışan kimse yoktu. Beni engelleyecek kimse yoktu. Yapmamam için hiçbir neden yoktu. Silahı elime aldığımda, defalarca yaptığım gibi şakağıma dayadım. Elim gitmiyordu. Bu sefer çenemin altına koydum.

"Sana söz vermiştim, hiçbir sözümü tutamadım ama bu sözümü tutacağım bebeğim. Bizim hikayemiz hiçbir zaman yarım kalmayacak, sen benim deniz kızsın sen gittiğinde ben de gideceğim."

Derin bir nefes aldığımda kendimde olduğumu biliyordum. Ben ona ruhumla bağlıydım. Telefonuma bildirim geldiğinde, hafifçe doğrulup gelen bildirim baktım. Mesaj Bronz'dandı. Sonunda istediğim mesaj gelmişti.

"Kocan yanına gelecek, kızlarımı yalnız bırakmayacağım." derken sesim kendinden emin çıktı. Silahın emniyetini açtığımda gözlerimi hafifçe kıstım.

"Ama ondan öncesinde bir şey yapmam lazım Marin," dediğimde ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. "Seni almam gerekiyor."

Gözümü kısıp hedefimi ayarlarken silahın namlusunu, beni iki gündür gizli gizli izleyen adama doğrulttuğumda tetiğine bastım. Silahımdan çıkan kurşunla onu saniyeler içerisinde vurmuştum.

Mezarlıktan doğrulduğumda, üstümü başımı düzeltiltim ve arabaya doğru yol aldım. Etrafı kontrol ettiğimde, kısa süre içerisinde yola çıkmıştım. Yarım saat sonra Milan konağına geldiğimde herkesi avlunun ortasında görmemle kaşlarım havaya kalkmıştı.

"Hepiniz buradasınız, çağırırsam gelmezsiniz." dediğimde Alakan ve Milan aşiretindeki herkes hararetli bir şekilde konuşuyordu. Benim varlığımla herkesin dikkati bana çekilmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mervan babam yanıma geldiğinde, "Nasıl daha çok ağlarız diye konuşuyorduk. Tam üstüne sen geldin." dedi sinirli bir surat ifadesiyle.

"Hiç mi oyunculuk yok sizde?" diye sorduğumda kaşlarımı çatmışım. "Ağlayacağım diye gözümde yaş kalmadı amına koyayım." derken sesim olduğunda kızgın çıktı.

"Güzel oynadık," derken herkes rahatlamış gözüküyordu. "Haber geldi, Hayrettin inanmış. Zil takıp oynuyormuş pezevenk. Konumları tespit edildi."

"Mervan baba bana şimdi tokat at." dediğimde Mervan babam şaşkınlıkla bana baktı.

"Yapmasam oğlum?" diye sordu.

"At! Hastanede ardı ardına attığın gibi at. İzliyorlar puştlar. İnandırıcı olması ah—" demeye kalkmadan yanağımda okkalı bir tokat hissettim. "Bütün hıncını mı çıkardın baba? Tokat at dedim felç et demedim."

"Biraz içimde birikmişler varmış sanırım oğlum." dediğinde hafifçe gülümsedi. "Sen ne dersin ben onu yaptım. Oyun dedin oynadık, bana bağır çağır dedin yaptım. Şimdi git kızımı getir."

"Getireceğim. Hemen değil ama birkaç güne geleceğiz." derken telefonumu cebimden çıkarttım ve saate baktım. "Siz aynısına devam edin. Olay Mardin'e yayılmasın gerçek sanacaklar yoksa kendi içinizde ağlayın durun. İki konağı çok birleştirmeyin."

"Kızım hâlâ o adamın elinde mi?" diye sordu Mervan baba. Bir ara Marin'i almıştım ama son kez denize sokmasıyla bütün plan değişmişti.

"Evet," diye onayladım. "Şerefsiz karımı ölü bir bedenle değiştirdi." derken olanları şeytan bile ağzı açık izlemişti olduğu pozisyondan istifa etmişti. "Karım değildi ama karım gibiydi de, gömerken karnından o olmadığını anladım."

Kaşlarımı havaya kaldırdığımda, "Bu arada baba emin misin Marin'in tek kızın olduğuna?" diye şüpheyle sordum. "Sana yemin ediyorum karımın aynısıydı, ikizi de olabilir DNI testi yapılması gerekiyor." derken ona çok benzeyen birinin olduğuna inanamıyordum. Şerefsiz her şeyi yedi hafta içinde ayarlamış bunca zaman ona benzeyen birini bulamadığı için sessiz kalmıştı. "Bak bize anlatmadığın bir şey varsa Marin'den gizliyorsan..."

"Eşek sıpası yürü git gelinimizi torumuzu getir, haftalardır oyununuza devam edeceğiz diye gelin kızımından ayrı kaldım zaten sağ salim gidin gelin." dedi Barzan babam, öfkeyle.

Geri dönüp gitmek üzereyken Mahir yanıma gelip, "Karan," dedi üzgün bir tonda. Ona cenazede söylediklerimden etkilenmiş gözüküyordu. "Ben de geleceğim. Kardeşimi daha fazla tek bırakmam."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kardeşin tek değil Mahir, sen hep vardın onun bulutuydun sen. Demir yanında yalnız değil, sen yoksan o vardı. Artık ben de varım. Sen ailemizin başında dur, buranın sana ihtiyacı var." diye konuştuğumda daha fazla üzülmemesini umdum.

"Haber et beni her dakika."

"Tamam," dediğimde avlunun dışına doğru yürüdüm. "Kısa süre sonra geleceğiz." Elimdeki telefonda son aramayı açtığımda çağrının yanıtlanmasını bekledim.

"Bronz," dedim, açılan çağrıyla hızlıca konuştum. "Durum nedir?"

"Her şey hazır seni bekliyoruz." dedi Bronz, keyifli bir sesle.

Hayrettin Sönmez, karımı ve çocuklarımı öldü gösterip bana aylardır oyun oynamaya çalışıyordu. İlk kez bir düşmanımın kazanmasına izin verdim. Hayrettin şu an kazandı sanıyordu, galibiyetini keyifle kutluyordu. Marin'i hâlâ yanında tutabilme nedeni Demir ve Melek'ti. Marin'in her şeyden haberi vardı, Hayrettin ona hiçbir şey olmayacağını teminatını vererek bana oyun oynamasını sağlamış karımı da kendince planına dahil etmişti.

Hayrettin'in birkaç saat sonra kendi ininde onu bastığımdaki yüz ifadesini görmek için her şeyi yapardım. O şimdi kazandım sansındı, asıl kazanan Marin ve Karan Milan'dı.

"Pezevenge haber edin, Karan Milan karısını almaya geliyormuş, kaçacak delik aramasın kendisine, bu sefer hiçbir kaçış yolu yok. O evden sadece onun ölüsü çıkacak."

Hiç yaşamamışız gibi olacak sonunda, deniz kızım.

*Artık yaşamak istemiyorum... Onların istediği gibi yaşamak istemiyorum... Normal bir insan olmaya zorladılar, bana boş yere vakit kaybettirdiler. Olmayınca da anormal dediler. Başkalarının yaptıklarını silmeye çalıştım, mürekkeple yazmışlar; oysa ben kurşun kalem silgisiydim, azaldığımla kaldım. kötü bir resim asarım korkusuyla hiç resim asamadım; kötü yaşarım korkusuyla... Hiç yaşayamadım. En kötüsü, hayır demeyi öğrenemedim. Yemeğe kal, dediler: kaldım. Oysa, kalınmaz. Onlar biraz ısrar ederler; sen biraz nazlanırsın. Sonunda kalkıp gidilir. Her söylenen şeyi ciddiye almak yok mu, şu sözünün eri olmak yok mu; bitirdi, yıktı beni. Yaşamamaktan yoruldum. İnsanın, kendisi gibi olmak istemediği zamanlar da varmış. Hafıftım, güzeldim, rüya gibiydim; bakmasını bilemediler..

Neyse... Ben yalnız kalmalıyım. Başka çarem yok. Korkuyoruz. Düşünmekten ve sevmekten korkuyoruz. İnsan olmaktan korkuyoruz. Benim de ölümüm bu dünyada başladı. Ölmeden ölmek zormuş; öyle söylüyor şair. Büyük bir yorgunluk duyuyorum: yılların yorgunluğu. Okuyamıyorum, düşünemiyorum... Beynimi yıllık izne çıkarmak istiyorum... Gülümseyeceksin, bekleyeceksin ve hiçbir zaman ümide kapılmayacaksın. Hayır... Buldum: yalnız kalmaktan korkunca yalnızlığım artıyor. Yok hayır... Aslında her şeyin birden unutulmasına çok ihtiyacımız

Özge Naz - Düşler Ağdı

var... Bizde unutmuş gibi yaparız, hiç kırılmamış, ağlamamış gibi.. Oysa... İlk yalanı söyledikten sonra bir daha konuşmamalı insan.

Artık ben iç dünyama dönüyorum. Orada hayal kırıklığına yer yok. Vazgeçiyorum; bütün insanlığın önünde eğilerek özür diliyorum: beni yanlışlıkla çıkardılar sahneye. Kalbimin atışının yavaşlamasını istiyorum. Yavaş yavaş atsın ki yorulup durmasın. Kalbimde ağır bir yük taşıyorum. Ben artık hiç gülemeyeceğim. Her nefes alışımında kalbim ağrıyor. Ne işim var bu dünyada benim? Beklenen geç geliyor, geldiği sırada insan başka yerlerde oluyor. O yüzden... Beni hemen anlamalısın, çünkü ben kitap değilim, çünkü ben öldükten sonra kimse beni okuyamaz, ben yaşarken anlaşılmaya mecburum. Beni bir gün unutacaksın bir gün bırakıp gideceksen boşuna yorma derdim boş yere mağaramdan çıkarma beni alışkanlıklarımı özellikle yalnızlığa alışkanlığımı kaybettirme boşuna tedirgin etme beni bu sefer geride bir şey bırakmadım tasımı tarağımı topladım geldim neyim var neyim yoksa ortaya döktüm beni bırakırsan sudan çıkmış balığa dönerim. Bak döndüm...

Olur ya, belki bir gün tam senin gibi hissederim, senin heyecanların benim heyecanlarım olur: o zaman seni bütünüyle yaşarım, kim bilir? Ama ben, seni görür görmez anlamıştım: bütün kaygısız görünüşünün altında, duygulu, içine kapanık bir insan olduğunu. bunu beğendim işte... Bak kendimle konuşurken bile, senin hoşuna gitmeye çalışıyorum... Neyse...

Yaz bakalım; suçumuz sevmek. Ama şimdi... Şimdi yanımda olsaydın, böyle üşümezdim... (*Oğuz Atay'dan alıntıdır)

Bölüm son'suz.

﴿ BÖLÜM 82 ﴾

82. BÖLÜM “HİSAR”

"Merhaba Marin Milan, sonunda seninle tanışacağız." dedi adının Hayrettin Sönmez olduğunu bildiğim adam güler bir tonlamayla konuştu. "Şimdi sana gel desem gelmezsin. Korkma seni kaçırmıyorum. Sana bir seçenek sunacağım."

Ekrandaki görüntü biraz daha geriye alındığında daha çok kareye yer vermişti. Hayrettin Sönmez'in elinde iki silah dururken biri Melek'in başına dayalıydı, biri de Demir'in başına dayalı halde duruyordu.

"Yeğenin kız olacakmış Marin Milan, ilk sen öğren istedik. Aha bu sarı oğlan senden gizlemiş söylemek bana düştü." derken silahın namlusunu Melek'in karnına doğru tutmuştu. Emniyeti açık bir halde, parmakları tetiğe yashıydı.

"Şimdi, ya kendi isteğınle bana gelirsın. Ya da ikisini de öldürürüm. Cevap vermen için yedi saniyen var. Süren çoktan başladı hanım ağa... yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir." dedi Hayrettin Sönmez. Dudağımdaki eller çekildi. Gözlerimi kapatmış bir halde dururken duymak istediğı cevabı ona verdim. Bu tünelin sonunda hiç ışık yoktu. Karanlık izbe bir yolda ölüme yürüyorduk.

"Tamam," dedim pürüzlü bir sesle. "Tamam kabul ediyorum. Yeter ki onlara bir şey yapma. Sorun çıkarmadan geleceğim."

"Kimseye bir şey yapmayacaksın." dediğimde düşünmeden hareket ediyordum. Namlunun ucunda tek canım olan Demir Yıldırım yoktu, karısı Melek ve karnındaki kızı vardı.

"Doğru seçim." dedi Hayrettin, gözükteğı ekrandan bana alaycı bir ifadeyle baktı. Yüzündeki sırtış midemi bulandırıyordu. "Yanlış kabloyu kesmedin. Yanlış kabloyu kesip bu sarı oğlanla kara kızı öldürmemi istemiyorsan sorun çıkarmadan buraya gel. Seninle daha çok işim var."

"Allah'ın belası pislik! Ne istiyorsun bizden?" dedim kızgınlıkla, korku bütün bedenimi kaplamışken bütün duyguları en üst seviyede yaşıyordum. "Geleceğim, geleceğim ama seni bin pişman edeceğim!"

"Getirin onu," dedi Hayrettin bakışlarını benden çektiğinde doktorum Burçin'e bakarak konuştu. "Siz de onunla birlikte geliyorsunuz. Kapıda adamlar olacak, tek bir hatanızda hepinizi yok ederim ona göre."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Burçin elindeki telefonu kapattığında yanındaki asistanıyla birlikte bana doğru adım attılar. Yarı oturur pozisyonda olduğum sedyenin üzerinden kendimi kaldırdığımda ayaklarımı yere bastım. Karan'ı bayılttıkları için yerde yatıyordu.

"Hayır dokunmayın bana!" dedim, endişeyle. Burçin bana elini uzatmak üzereyken, "Hele sen! Sakın bana dokunma! Allah seni bildiği gibi yapsın! Bunu bize nasıl yapabildin?" derken sesimdeki hayal kırıklığı baş göstermişti. Kendisi benim ilk önce yumurtalıklarımındaki kisti almıştı, süreci en başından beri takip ediyordu. Neler yaşadığımı çok az biliyordu çünkü psikologumla iletişim halindeydi.

"Mecburdum..." dedi Burçin hanım, kısık bir sesle. Gözleri bana acıyla bakıyordu. "Beni de tehdit ettiler Marin hanım, yapmak zorundaydım. Çocuklarımı okul çıkışı almışlar bana hiçbir şans tanımadılar, lütfen daha da zorlaştırmayın."

"Hayır mecbur falan değildin! Bize gelseydin eğer en başından söyleseydin biz zaten seni korur kollardık! Ama bu ihanet... Bu ihanetin bedelinden beni senden kimse koruyamayacak!" dediğimde sinir seviyem en üstteydi. Cinsiyetleri öğrenecektim. Birazdan karnımdaki iki bebeğimin cinsiyetini öğrenecek sonrasında onlar için alışverişe çıkacaktık. Hayatım tepetaklak olmuş gibi hissediyordum. Karan'ı kendi elleriyle, tırnaklarıyla kazıya kazıya yaptığı her şey üstüne yıkılmıştı. Başa dönmek istemiyordum, her şeyi baştan yaşamak istemiyordum.

"Hamilesiniz..." dedi Burçin hanım karnım büyümüş bir halde değişmiş gibi hamile olduğumu bana hatırlattı. "Stres olmamanız gerekiyor!"

"Sana ne, sana ne!" dedim kızgınlıkla. Sinir ense kökümünden bütün bedenime dağılıyordu. "Şaka mı yapıyorsun sen ya! Kocamı bayılttınız kocamı!"

"Gidiyoruz!" dedi Burçin kolumdan tutup beni sürüklediğinde bakışlarım Karan'a doğru düşmüştü.

"Karan!" dedim yüksek sesle. Onu bu halde bırakıp gitmem istemiyordum. "Karan lütfen aç gözünü!" Karan hareketsiz halde yerde dururken boynuna saplı şırınga aynı şekilde duruyordu. "Bütün bunlara kim sebep olduysa, kim yardım ettiyse ondan önce hesabımı ben göreceğim!"

Dışarıdan içeriye adamlar geldiğinde yine aynı şekilde ellerinde şırınga vardı. "Bayıltmayın." dedi Burçin telaşlı bir şekilde. "Bayıltmayın durun, içeriğindeki madde ona zararlı hamile. Hayrettin Bey, ona zarar gelmesini istemiyor."

"Sen hâlâ bir de utanmadan beni mi düşünüyorsun?" dediğimde ona karşı içimde sadece nefret vardı. Bize ihanet etmişti. Gözümde doktor falan değildi. Yıllardır bu hastanede çalışıyordu ve o kadın kesinlikle görüldüğü gibi biri değildi. "Sen doktor falan değilsin Burçin! O yemini boşuna etmişsin!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Hayrettin'in adamlarından biri bana doğru yaklaştığında elindeki silahı karnıma doğrulttu. "Eğer sesini kesmezsen buradan sadece sen çıkacaksın! Karnındaki bebeklerine bir şey olmasını istemiyorsan kes sesini be kadın!" diye gürlendiğinde kirpiklerim titredi. Bunlar bu şekilde ahkam keserken o kadar koruma neredeydi bilmiyordum.

"Karan!" diye bağırdığımda yine sesimi kesmeyip tam aksine yükselttim. Beni duymaya, ona olan inancımı bilmeye ihtiyacı vardı. Kendini suçlayacaktı, kendini bir enkaza çevirecekti. "Beni bulacağımı, bizi bulacağımı biliyorum. Kaç gün, kaç yıl olursa olsun seni bekleyeceğim sevgilim. Senden umudumu asla kesmeyeceğim. Seni bekliyor olacağım."

"Gidiyoruz dedim!" derken Burçin yerine adamlardan biri koluma daha çok sarıldı. Beni beş altı adamla birlikte çevrelediklerinde hiçbir şekilde dışarıdan göstermiyorlardı. Farklı bir odaya soktukları zaman morga benzer bir hali vardı. Üzerindeki bütün eşyaları çıkartın. İzleyici dinleyici ne varsa alın."

Elindeki silahı bedenime daha çok yaklaştırdığında namlucunun sertliğini karnımda hissettim. "Eğer sorun çıkartırsan, bunu ben yaparım ve bu bayanlar kadar nazik olmam haberin ola!" dediğinde ona bayan değil kadın diye cırlamak istesem de yapamadım. Saçını başını her yerini arayın," derken Burçin'e beni işaret etti. Bakışları bedenimde dolaşırken ellerimi karnımda birleştirdiğimde sırada. "Şu yüzüğünü ver bakalım bu niye bu kadar şaşalı bir şey?" deyip elimi kendine çekti. Elimdeki yüzüğü parmağımdan çekip tenimden sıyırttı. Hızlıca benden aldığı anda adamlardan birine, "Kesin bunda bir bokluk vardır hastaneden çıkmadan ne olduğunu öğrenin. Sinyalini kesin." dedi.

"Küpelerin." dedi Burçin, bedenimde olan her aksesuara bakarken dibime kadar girmişti. "Kolyen, hepsini çıkarmamız lazım."

"Dokunmayın bana!" dedim sert bir tavırla. Elimi küpelerime yerleştirdiğimde, "Ben kendim çıkartacağım." dedim. Küpelerimden sonra kolyemi vücudumda takılı olan ne varsa hepsini çıkardım. Saçlarımı karıştırıp onlara bir şey olmadığını gösterdiğimde sedyeyi işaret ettiler.

"Sedyeye yatacaksın ve sesini çıkarmadan ölü taklidi yap." dedi iri cüsseli adam. "Seni bayıltmak istemiyoruz. Çıkışa kadar sessiz dur."

Ona bir şey demeden sedyeye uzandığımda artık ne yapacağımı kestiremiyordum. Bir tarafta kuzenim vardı. Bir tarafta kocam. Karan bana Hayrettin'in hiçbir şekilde durmayacağını söylemişti. Bize büyük zarar vereceğini her şeye hazırlıklı olmamız gerektiğini söylemişti. Uğraşıyordu, çok uğraşıyordu hem de. Ben uyurken gece yataktan kalktığımı hissedebiliyordum sıcak elleri bedenimden çekiliyor odadan çıkıyordu. Sabaha kadar gelmiyordu. Gün aydınlandıktan sonra tekrar geldiğini karnımdaki bebeklerimizle fısıltıyla konuştuğundan anlayabiliyordum. Sonra bir iki saat uyuyup şirkete gidiyordu. Ona yardım edememek çok kötü bir duyguydu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Sedye gürültüyle hareket etti. Yüzüme beyaz çarşaf örtmüşlerdi. Hiçbir şey göremiyordum. Dışarıya çıktığımızı işittiğim kalabalık seslerden anlarken bağarmamak için kendimi zor tutuyordum. Büyük ihtimalle bazı korumalarımız dışarıdaydı belki yanlarından geçmiştim ama hiçbiri fark etmemişti.

Yüzüm açıldığında üzeri formalı adamlarla karşılaştım. Ambulansım içerisine girmiştik. Kimse birilerinin beni kaçırdığını anlayamazdı. "Elini gözünü bağlayın." dediklerinde çok geçmeden gözüme bant ellerime ip dolanmıştı. "Hepimize keyifli yolculuklar."

"Senin keyfine sokayım." diye dişlerimin arasında tısladığımda gömüldüğüm karanlıkta öylece durdum.

"Bir şey mi dedin hanım ağa?" dedi gür sesli adam.

"Senin keyfini sikeyim ben!" dedim çatlak bir sesle.

"Lan karı! Dua et Hayrettin abimin özel isteği var yoksa ağzının ortasına yemiştin tokatı." derken ondan istediğimi almıştım. Ne olursa olsun bana dokunmayacaktı. Hayrettin adamları tembihlemişti.

"Elim kolum bağlıyken tokat at sonra elini götüne nasıl soktuğumu keyifle izlersin." dediğimde arkama doğru yaslandım. Gözlerimi kendi karanlığın gömüp tamamen kapattığımda bedenimi rahat bıraktım.

"Kes sesini!"

"Tek değilim..." diye fısıltıyla mırıldanırken kollarımı karnıma dolayıp yavaşça okşadım. "Bebeklerim var... Yalnız değilim." Karan, bir keresinde beni iki saat içerisinde bulmuştu. Belki bu sefer o kadar hızlı olmazdı ama beni yine bulacağını biliyordum. Sadece ne kadar sürecekti bilmiyordum.

Saatler geçmişti. Boynumun tutulduğundan uzun bir zaman geçtiğini anlayabiliyordum. Arada uyumuş ve uyanmıştım. Adamlar genel olarak Kürtçe konuşmuş bazen Türkçe konuşmuşlardı. Ne konuşurlarsa konuşsunlar dinlemedim. Bir ambulansın içinde olduğumuz için hiçbir şekilde dikkat çekmiyordu.

Araba tamamen durduğunda gözümdeki bantı atmadan koluma birinin girdiğini algıladım. "Yürü," dediğinde bileklerime dolanan halatı da çözmeden nazik olmayacak şekilde ilerletti. Önümü göremediğim için onun direktifiyle ilerliyordum. "Atla." derken çok geçmeden kendimi yere bırakmış ambulandan aşağıya inmiştim. Biraz daha yürüdüm, adımlarım tökezlerden hiçbir şey göremeden yürümek oldukça zordu.

Gözlerime mühürlenmiş bantı açtıklarında bir anda aydınlık bir alanla karşılaştığım için gözlerimi hızla kıstım. Kollarımdaki ipleri de çözüp beni rahat bırakmışlardı. "Oooo Marin

Özge Naz - Düşler Ağdı

hanım." dedi, birkaç keredir ekranda gördüğüm Hayrettin Sönmez şu an canlı kanlı bir şekilde karşımda duruyordu. "Yav hamile kadını da buralara kadar zahmet ettirdik. Buyur buyur ayakta kalmayasın hanım ağa."

Evin içerisine ne zaman girdiğimizi anlayamamıştım. Saat kaçtı bilmiyordum. Bakışlarım pencereye düştüğünde sıkı sıkıya kapatalı olduğunu gördüm. Geniş büyük bir evdi. Her şeyde altın sarısı kullanılmıştı. Etrafa kısa bir tura bindiğimde kuzenimi ortalıkta görememiştim. "Senin için mi geldim sanıyorsun?" dedim Hayrettin'e doğrud ilerledim. "Demir ve Melek nerede?"

"Acelen ne hanım ağa?" dedi Hayrettin. Yaşı büyüktü. Kardeşi Aytekin ile Karan'ın arasında on yaş kadar vardı ama bu adamla arasında yirmi yaş kadar vardı. Babamın yaşına yakın olduğu yüzündeki kırışıklardan anlayabiliyordum. "Hadi geç," dediğinde salonun ortasına kurulmuş masayı işaret etti. "Yemek yaptırmıştım şöyle keyifle yiyelim."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya!" diye bağırdığımda sesim beni bile rahatsız etmişti. Susamıştım, uzun zamandır su içmemiştim dilim damağım kurumuştı. "Kocamı bayılttınız kocamı!" Beni kaçırdıklarından bahsetmiyordum bile. Zaten karşılarında olduğuma göre söyleme gerek bile yoktu. "Adam şimdiye deliye dönmüştür hiçbir şey olmamış gibi yemek mi yiyeceğim?"

Hayrettin omuz silktiğinde umursamaz bir tavır takındı. "Beni alıkoydun!" dedim ters bir şekilde. Karşımda bu kadar rahat olması kesinlikle beni çıldırtmak için yaptığı bir şeydi.

"Kendi isteğinle geldin."

"Kuzenimin kafasına silah dayadın!"

"Keyfin bilir Marin hanım, teklif var ısrar yok. Ben yemeğimi yiyeceğim." dediğinde salonun orta yerinde dura geniş masaya doğru ilerledi. Saçlarına beyazlar düşmüş orta yaşlarında bir adamdı. Onu dövebilsem bana karşılık verebilir miydi yoksa direkt kafama mı sıkardı? Msaya oturduğunda, "Etrafi kolaçan edin." dedi ve yemeğine başladı.

"Çiçeğim?" diye ses işittiğimde bakışlarım arkaya doğru düşmüştü. Koridordan gelen iki kişiyi görür görmez harelerim keskinleşmiş derin bir nefes alıp vermişim.

"Demir?" Aramızdaki mesafeyi kısalttığımda koşar adımlarla yanlarına varmıştım. Kollarımı Demir ve Melek'e doladığında ağlamamak için zor duruyordum. "İyi misiniz?" diye sordum. "Melek, nasılsın?"

"Biz iyiyiz, iyi olmaya çalışıyoruz." dedi Melek ince sesiyle, kollarını bana doladığında yavaşça sarıldı.

"Çok korktum size bir şey olacak diye." derken geriye çekilip endişeyle onlara baktım. İyi gözüküyorlardı en azından ekranda gördüğüm hallerinden uzaktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bize verdikleri odaya gidelim." dediğinde Demir beni kolunun altına alıp götürmeye başladı. Odadan içeriye girdiğimizde sadece çift kişilik yatak olduğunu gördüm. Beni yatağın kenarına oturttuğunda Melek'te yanıma oturmuştu. "Sana bir şey yaptılar mı çiçeğim?" dedi Demir, ılık bir sesle. Tanıdık birinin olması özellikle bu kişinin Demir olması iyi hissettiriyordu. "Sen nasılsın? Küçük Milan'lar nasıl?"

"Hayır yapmadılar..." dediğimde kafamı iki yana salladım. "Karan ne durumda bilmiyorum onu bayılttılar yanından götürürlerken kötü durumdaydı. Elini kolunu bağlıyorlardı. Ona bir şey yapmazlar değil mi?"

"Karan'a bir şey yaparlarsa seni kaçırmalarının bir anlamı olmaz." dedi Demir, beni rahatlatmak istercesine. "Sadece vakit kazanmaya çalışmışlardır."

Kafamı dağıtmak istiyordum ama yapamıyordum. Stres olmamam gerekiyordu. Karan şu an bu durumda olsa atres olmamı istemezdi. Onun bir şekilde beni alacağını kurtaracağını bildiğim için kocama güvenim vardı. Etrafı bilmiyordum hamileydim ve hareketlerim kısıtlıydı. Yine de elim kolu bağlı bir şekilde onu bekleyemezdim. Kaçmanın kurtulmanın yollarını arıyacaktım.

"Bebeğiniz kız olacak demek ki!" dediğimde buruk bir şekilde gülümseyip ellerimi Melek'in karnına yerleştirdim. "Bana nasıl söylemezsin anlamıyorum Demir." derken ona kızgınlıkla baktım. Normalde benden hiçbir şey saklamazdı. Büyük ihtimalle bir aydır bizim bebeklerin cinsiyeti belirgin olmadığı için kendi sevinçlerini yansıtmayı tercih etmemişlerdi. "Hele sen Melek! Hani beraber yeğenime alışverişe çıkacaktık?"

"Biraz daha zaman geçsin istedik, biliyorsun riskim hâlâ devam ediyor. Bir de üçüncü ayda kendini hemen gösterdi. Biraz hızlı ilerledik ağırdan alıyoruz şimdilik." dedi Melek, o da benim gibi burukça gülümsedi.

"Burada güzel bir kız var..." derken karnında ellerimi gezdirdim. "Hilal'e kız kardeş geliyor, çok güzel olacaklar."

"Sen peki? Kontrolünüz vardı ne oldu?" diye sordu Melek.

Olan bitene inanamıyordum. Yediğimiz kaçınıcı ihanetti bilmiyorum ama en beklenmediği kesinlikle buydu. Olayın şokunu hâlâ atlatabilmiş değildim. "Doktorum... Burçin hanım. Onlara çalışıyormuş daha doğrusu zorlamışlar kadını. Onu da benimle birlikte getirdiler. Cinsiyetleri belli oldu ama..." diye mırıldandığımda bakışlarım karnıma düştü. "Tam öğrenecektik, Karan'ı bayılttılar sonra kendimi burada buldum. Beni sizinle tehdit edince hiç düşünmeden kabul ettim."

"Neler olacak bilmiyorum ama Karan'sız öğrenmek istemiyorum." dedim, söylediklerimi gözlerim doğrular nitelikteydi. "Ne kadar sürerse sürsün, bu anı onsuz yaşamayacağım."

"Olsun sağlıklı olsunlarda gerisi her türlü çözülür." dedi Demir, gülümseyerek baktı. Durumu iyiye yükseltmek istiyordu ama hepimiz perişan durumdaydık. "Karan ağa çıldırdı mı dersin?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çıldırılmak ne kelime... Sakinleştirici vermişlerdi. Neyin ne olduğunu anlayamadığı için içine ağlayacak büyük ihtimalle. Çok üzülürüm... Çok." derken gözyaşlarım akmamak için kendini diretiyordu. Alt dudağımı ısırduğumda yavaşça çekiştirdim. "Umarım kendini yıpratmaz. Yemeden içmeden kesilir biliyorum onu. Hayrettin'in bana bir şey yapacağını sanmıyorum ama Karan'ı deli etmeden de beni bırakmayacak gibi."

"Karan ağa bulur bizi," dedi Demir, kocama inandığını belli edem bir tavırla. "O zamana kadar sessizce bekleyelim. Sizden istediğim tek şey ne derlerse desinler karşı çıkmamanız. Ben dikkatleri üstüme çekeceğim tamam mı? İkinizde hamilesiniz, bana emanetsiniz. Size bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bir çıkış yolu bulmalıyız öylece bizi bulmalarını bekleyemeyiz." dedim endişeli bir sesle. "Yüzüğümü aldılar GPS olduğunu söylemişti Karan, beni bulmaması için elinden geleni yapacaklar. Bizde içeriden temkinli adımlarla ilerleyelim."

"Adam biraz deli çiçeğim." dedi Demir. Melek'in yanına oturdu. "Normal birisi değil. Bizi kaçırdı, buraya getirdi. Sonra bir anda iyi davranmaya başladı. Kafasında var biraz. Sen geleceğim dedikten sonra kafamıza silah dayadığı için özür bile diledi."

Melek kocasına katıldığını belli eden bir tavırla başını aşağıya yukarıya salladı. "Evet, özellikle benden hamilelere zaafı mı var ne! Benden tam bir saat bunu yaptığı için özür diledi. Yedi sekiz saattir buradayız sanırım ama neredeyse bizi el üstünde tutacak değişik bir şekilde iyi davranıyor!" dediğinde kaşlarım çatılmıştı.

"Bilmiyorum... Onu hiç görmedim tanımıyorum bile. Karan nasıl biri olduğundan hiç bahsetmedi." diye karşılık verdim. Normal bir insan olmadığını zaten biliyordum. Belki dışarıya kötü acımasız, içeriye iyi bir olabilirdi.

Dakikalar sonra içeriye bir kadın girdiğinde bakışları direkt olarak beni bulmuştu. "Hayrettin Bey sizi çağırıyor." dediğinde en azından kaba saba kuvvet kullandırmadan düzgünce çağırdığı için ayağa kalktım. Demir ve Melek'i odada bırakıp dışarıya çıktığımda önümdeki kadını takip ettim.

Yine aynı yere salona geldiğimizde Hayrettin bu sefer koltuklarda oturuyordu. Karşısına geçtiğimizde kadın baş selamı verip yanımızda ayrıldığında beni onunla tek başıma bırakmıştı. "Gel bakalım Marin Milan." ded Hayrettin. Yorgun bakışlarıyla karşısındaki koltuğu işaret etti. "Şöyle karşılıklı oturalım konuşalım biraz. Yorgunluğun geçmiştir diye umuyorum."

"Ne konuşacağız?" diye sorduğumda geniş koltuğun orta yerine bedenimi yasladım. Ellerim direkt olarak koruma içgüdüleriyle karnımı bulmuştu. Onun sessiz olup beni süzmesine karşılık, "Ne konuşacaksan konuş hemen!" dedm sertçe.

"Celallenme celallenme, siz karı koca hiç laftan anlamıyorsunuz." dedi Hayrettin eğlenir gibi çıkıyordu sesi. "Lafı uzatmayacağım. Yıllar önce kan davamız başladı. Yıllardırda devam

Özge Naz – Düşler Ağdı

edecek. Karan Milan'ın ağalığa oturmasıyla her şey daha da körüklendi. Abisine karşı geldi, yapmaması gerekiyordu."

"Sen onun abisi falan değilsin!" dedim. Aytekin ve Hayrettj tutturmuş bir abi abi diye kocamın başını yakmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

"Aramızda yaş farkı çok, hepinizi cebinden çıkartırım. Çocuğum olsaydı hele senin yaşında olurdu." dedi Hayrettin. Demek ki bir çocuğu yoktu, söylediklerinden bunu anlamıştım. Çocuğunun olmaması aklıma kötü kötü şeyler getirirken karnımdaki iki varlığıma daha çok sarıldım. "Sana iki seçenek daha sunacağım."

"Ya gerçekten ölürsün, ya da benimle birlikte oyun oynar ölmüş gibi davranırsın." diye devam ettiğinde ona inanamaz bir halde baktım. Ya gerçekten ölecektim, ya da oyun oynayacaktım. İkisi de intihardı.

"Bunun bana ne yararı olacak?" diye sordum. "Neden seninle birlik olayım ki! Bunu yapmak için kafayı yemiş olmam lazım!"

"O zaman gerçekten ölürsün!" dedi hiddetle.

"Diğer türlü ölmeyecek miyim zaten? Ölmüş numarası yapınca ölümsüz mü olacağım Hayrettin Sönmez?" diye sorduğumda onunla alay ettim. Karşımdaki adamdan korkmuyordum lâkin hamile olduğum için sadece kendi canımdan önce onların canını düşünüyordum.

"Onu Allah bilir ben bilemem." dedi Hayrettin. Kollarını iki yanına açıp koltuğa yasladı. "Karan Milan'ı delirtmek istiyorum. Ona karını kurtarmak için kendi kafana sık desem bir saniye düşünmeden sıkacağımı biliyorum. Ölüm bir kurtuluştur. Onun kurtulmasını istemiyorum." Bacağını bacağının üstüne atıp bakışlarını benden çekmeden konuştu. "O yaşarken ölecek, kendi elleriyle hem seni hem karnımdaki çocuklarını gömecek."

"Bu delilik..." dedim şaşkınlıkla. Düşüncesi beni bozguna uğrattırırken üşüdüğümü hissettim. Kazağımın kol ucunu parmaklarımı çekiştirdim. "Kocama böyle bir şey yaşatmayacağım." derken kafamı olumsuz anlamda iki yanına salladım. "Ben böyle bir oyunu ona oynayamam."

"Gerçekten ölmek istiyorsun yani?"

"Onun beni buradan kurtaracağını biliyorum." dediğimde bakışlarım ona meydan okuyordu. "O zamana kadar beni öldürdün, öldürdün. O gün geldiğinde ölen tek kişi sen olacaksın." dedim ve oturduğum yerden ayağa kalktım. Bacaklarını hızlıca indirdiğinde kollarını da yasladığı yerden çekmişti.

"Otur," dedi sertçe. Onu dinlemeyip ilerlediğimde, "Otur dedim sana!" diye bağırdı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ne? Ne!" diye aynı yüksek tonda bağıırken ona doğru yaklaştım. Tam karşısında durduğumda korkusuzca gözlerinin içine baktım. "Beni ölümle mi korkutuyorsun? Beni öldüremeyeceksin değil mi? Beni öldürünce ona karşı elinde hiçbir koz olmayacak!" dedim bilmiş tavırla. Kendini hastanede belli etmişti. Bana bir şey olmasına izin vermeyecekti. "Ne olacak beni öldürünce? Karan Milan birkaç ay ağlar yıkılır ne olacak? Kafasına sıkmasını mı istiyorsun? Ben öldükten sonra zaten kafasına sıkar!"

"Bak işte şimdi aynı dili konuşuyoruz." dedi Hayrettin. Yüzünde sinsi bir gülümseme yayıldı. "Seni öldü bilmesini istiyorum." dedi tüylerimi diken diken edecek bir sesle. "Yıllar geçecek, acısı dinecek seni tekrar karşısına çıkartacağım. Seni yine öldüreceğim, seni yine kendi elleriyle mezara gömecek. Yıllar geçince yine, yine. Bu döngü hep böyle sürüp gidecek."

Hastalıklı bir düşünceydi. Onu öldürmeyi denemişti. Kiralık katil olarak arkadaşım olduğunu sandığı pislik Cenk'i tutmuştu ve yine başarısız olmuştu. Onu öldürmediğini fark ettiği için ruhsal olarak öldürmeye çalışıyordu.

"İki kurşun Hayrettin Sönmez." dedim harflerin üzerine sertçe bastırarak. "İki kurşunluk canımız var, kafamıza sıkıtığın an ölürüz."

Gözlerimi bir saniye olsun kızaran gözlerinden ayırmadım. "Bizi ölümle korkutmak çok yanlış, kaderi sadece bu dünyada olmayanları diğer dünya birleştirmek için bekliyor. Burada bir olmasa orada oluruz. Kıyamette buluşuruz. Sen sadece kendini kandırmakla kalırsın." dediğimde kaşları çatılmıştı. "Ne beni, ne de onu böyle ucuz numaralarla kandıramazsın. Karan Milan, senin de bildiğin gibi hep bir adım önde."

"Kime güveniyor Bronz denen ne idüğü belirsiz adama mı?" diye sordu.

"Benim kocamın kimseye güvencesi yok, kendine bile güvenmez o. Sadece senin gibi adamları tanır ve ona göre hareket eder. Yıllar diyorsun Hayrettin, yıllar. Yıllardır neden öldüremedin onu?"

"Bronz onu zırh gibi koruyor." dedi hoşnut olmayan bir ifadeyle. "Kendisini de öyle."

"Kardeşlik bunu gerektirir, Bronz onu koruyorsa en fazla üç dört senedir koruyordur anasının karnından beri koruyacak değil ya! Ondan önce neredeydiniz? Ne yapıyordunuz eliniz armut mu topluyordu? Kardeşin Aytekin ne yapıyordu? Bu adam yirmi yaşında ağalığa oturmuş, babası almış eliyle yirmi yaşında Mardin'in başına koymuş. Üzerinden dokuz yıl geçmiş, demek ki neymiş bükemediğin eli öpeceksin Hayrettin!" dedim sinirle. Bağırdığım için boğazım zedelenmişti.

"Seninle anlaşacağız, şimdilik ahkâm kes bakalım. Hem biraz kocanı özle yav. Bu ne vıcık vıcık sürekli dipdibesiniz aylardır gözetliyorum sizi insan sokakta bile el ele tutuşur mu? Mağazaya giriyorsunuz yine aynı! İnsanlar biriyle nasıl bir ömür geçiriyor anlamıyorum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen zaten yıllar önce korkaklığından kendini öldürmüşsün Hayrettin. Senin yaşayacak bir ömrün olmadığı için bizi anlamayı zaten beklemiyorum." dediğimde onun konuşmasına fırsat vermeden az önce çıkmış olduğum odaya doğru ilerledim. Etrafta çok fazla adam vardı. Dışarı hiçbir şekilde gözüküyordu.

Bir şekilde ona ulaşacaktım. Bedenlerimiz bir olmasa da ruhlarımız birdi bizim.

İki hafta sonra

"Uyuyalım mı artık güzel bebeklerim?" diye sorduğumda, buradaki yaşantıma biraz olsun alışmıştım. Hayrettin mümkün olduğunca Demir ve Melek'le aynı yere getirmemeye çalışıyordu. Yemek zamanı dışında hiçbir şekilde odadan dışarıya çıkarmıyordu. Verdikleri birkaç parça kıyafetle günlerimi geçiyor, duş alıyor, yemeğimi yiyip etrafındaki insanları izliyordum.

Üzgün olduğum için hiçbir şey yiyişim yoktu. Normalde her dakika bir şey aşeren ben nedense geldiğimden beri canım hiçbir şey istemiyordu. Karan'ı çok özlemiştim. Kocamın üzerime titreyen ilgisi bir anda benden koparıldığı için kendimi yalnız hissediyordum.

"Babanız bizi buradan kurtaracak," dediğimde soğuk parmaklarımı karnımda gezdirdim. "Çünkü o bizim kahramanımız. Prens ne olursa olsun deniz kızını hep kurtarır. Deniz kızı hep ona gider."

"Evet... O güçlü birisi." dedim, anlattığım masallara ithafen. "Siz çok şanslısınız, Karan Milan gibi bir babanız var. Sizi öğrendiği zaman çok ağlamıştı. Büyük ihtimalle sizi kaybettiği içinde çok ağladı, sizi bulduğunda da çok ağlayacak. Ben ilk kez bir adamın ağladığına şahit oluyorum. O da babanızdı."

"Neden hareket etmiyorsunuz?" diye sorduğumda uzandığım yatakta biraz daha doğruldum. "Babanız yok diye üzgün müsünüz? İki gün önce biraz hareketliydiniz ama bugün hiç sizi hissetmedim."

Yediklerime onlar için dikkat ediyordum. Demir hem kendi karısına bakıyordu hem de bana bakıyordu. Her gün bir korumayla kavga ediyordu. Geçen hafta Burçin kontrol için gelmişti. Son aylara girdiğim için kontroller sık yapılacaktı. Eğer bebeklerim bir hastalığı varsa öncesinde öğrenmek için kontrollerin sıklaşması bizim için iyi bir seçenektir. Fakat burada olduğum için Hayrettin sık görüşmeye izin vermeyeceğini söylemişti.

"Sizi neden hissetmiyorum ki..." derken ilk kez bu kadar uzun süredir karnımda bir hareketlilik hissetmemiştim. "Yoksa... Hayır hayır." Kafamı iki yana salladığımda zihnime dolan düşünceleri geriye iteledim. "Hayır siz bir şey olmadı değil mi?"

Yataktan kalktığımda dışarıya çıktım. Uzun holden geçip bakışlarım birilerini arıyordu. Çok geçmeden benim hareketliliğimi fark eden adamlardan biri bana doğru döndü. "Odadan çıkmayacaksın demedim mi sana!" dedi sert bir tavırla. "Ne işin var senin dışarıda!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Doktor..." dedim vakit kaybetmeden. "Doktoru görmek istiyorum. Bebeklerim..."

"Bizene senin bebeklerinden bak benim canımı sıkma Hayrettin abiyle beni papaz etme!" diye konuştuğunda, lafını kesmiş konuşmama izin vermemişti.

"Doktoru getirin buraya!" diye bağırdığımda sesim yankılanmıştı. Bir elimle karnımı tutarken yine onları hissetmeye çalışıyordum. Kalp atışlarım hızlanmıştı, onların kalp atışları ne durumdaydı bilmiyordum. "Doktoru görmek istiyorum!"

"Gece gece başımıza iş açma git yat sabah derdin neyse çözeriz!" dedi iri cüsseli adam.

"Sabaha çok geç olur hayır bunu kabul edemem." dedim tavrımı korurken. Onun yanından geçip büyük alana ilerlediğimde gözlerim Hayrettin'i aramıştı. "Şimdi görmek istiyorum!"

"Eee yeter ama geldiğinden beri tantana! Ağzını banlattırma bana!"

"Hayrettin!" dediğimde olabilecek en yüksek sesle bağırdım. Bana bir şey olmasına izin vermiyordu. O nedenini bilmediğim bir şekilde özel olarak benimle ilgileniyordu. "Hayrettin!"

"Boşuna bağıрма evde yok," dedi beni alayla süzen adam. "Karı pazarlamaya gitti."

"Çağırın onu buraya! Onunla konuşmam lazım. Durum acil diyorum!" derken kapıya doğru yöneldim. Bunaldığım için tek çıkış yolum dış kapıydı.

"Marin?" dedi Demir, uykusundan uyanmış olduğu belliyken ince uzun holden bize doğru yürüdü. Adımlarını hızlandırıp aramızdaki mesafeyi kısalttığında, "Marin iyi misin?" diye sordu korkuyla.

"Demir..." dedim ondan tutduğumda sesimdeki endişe kendini belli etti. "Onları hissetmiyorum, hiç hareket etmiyorlar. Doktor anne karnında ölümden bahsetmişti. Kalpleri durmuş olabilir. Muayene olmam lazım!"

Demir yüzümü avuçladığında açık renkli gözlerini gözlerime dikti. "Tamam sakin ol çiçeğim, muayene olacaksın. Yeğenlerime hiçbir şey olmayacak." dedi ılımlı bir sesle. "Uyuyorlardır büyük ihtimalle."

"İki gündür mü? İki gündür mü uyuyorlar Demir!" dedim kızgınlıkla. Büyük ihtimalle beni sakinleştirmek için söylüyordu ama beni şu an muayene olmak dışında hiçbir şey sakinleştirmeyecekti. "Allah'ım ben nasıl bir anne olacağım? Nasıl daha önce aklıma gelmez bu! Nasıl fark etmem?"

Demir beni kollarının arasına alıp sıkıca sardığında bakışlarını biraz ötemizde duran adam çevirdi. "Doktoru getirin." dedi sert bir tavırla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Adını bilmediğim adam alayla gülümsedi. "Senden ne zamandır emir alıyoruz sarı oğlan?" dediğinde sesi de alay doluydu.

"Bakın durum ciddi. Hemen doktoru getirin, muayene olması gerekiyor." dedi Demir, sakın olmaya çalışıyordu ama gözü seğiriyordu. Her gün birisiyle kavga ediyordu. Hayrettin eğer Demir bu şekilde davranmaya devam ederse mahzene kapatacağını bile söylemiş buna rağmen Demir tavrından geri kalmamıştı.

"Odalarınıza gidin." dedi adam umursamaz bir tavırla. "Gece gece başımıza iş açmayın."

"Marin şimdi muayene olacak!" diye bağırdı Demir.

"Yettiniz ama he! Hiç susmuyorsunuz geldiğinizden beri!" dediğinde adam eliyle başına vurdu. "Bu da kafa lan!"

Demir benden ayrıldığında beni biraz ileriye doğru itmişti. Adamın karşısına geçtiğinde, "Yok bak o kafa değil bu kafa." deyip kafasını adamın tam yüzünün ortasına sertçe gömdü.

"Demir!" diye çığlık attığımda Demir hız kesmeden adamın üzerine çökmüş tekmelemeye başlamıştı.

"Ya doktoru kendi isteğinizle getirin ya da biz kendimiz gitmesini biliriz." dediğinde Demir elimden tutup beni dış kapıya doğru sürükledi. "Anlaşmayı bozan sizsiniz."

"Piç kurusu!" dedi adam yerde kıvranırken ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Bunu ödetmeyeceğimi sandın!" Belimdeki silahını çıkartırken Demir beni dış kapı yerine odalarının olduğu tarafa sürükledi.

Beni arkasına alıp odamı işaret ettiğince "Marin sen çekil aradan, odana git çıkma! Ne olursa olsun bu gece o doktor gelecek." dedi ve eliyle itti.

"Demir lütfen yapma." dediğimde onu kazağından tutmuş benden uzaklaştırmasına izin vermemiştim.

"Marin!" dedi Demir sinirle. "Odana git çiçeğim hadi."

Adam ayağa kalktığında Demir'i kendine doğru çekip yumruk yaptığı eliyle çenesine doğru atakta bulundu. Demir yediği darbeden dolayı bir anda afallarken kendini hemen toparlayamamıştı.

"Az önce adamlık taslıyordun ne oldu göt lalesi?" dedi, ikinciye darbeyi indirirken bakışlarını etrafta gezdirip ona saldıracak bir şeyler aradım.

"Yüzüme dokunmayacaktın oruspu çocuğu!" dedi Demir, gülmeye başladığında bir yandan kanayan dudağını elinin tersiyle sildi. "Yüzüm kırmızı çizgimdi!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Salonda bulduğum büyük vazoyu elime alıp koşar adımlarla ikisinin yanına gittim. Yerde yatan Demir olurken koruma Demir'in üstüne karabasan gibi çökmüş onu dövmeye başlamıştı. Yerde olmasını fırsat bilip elimdeki vazoyu kafasına hiç acımadan geçirdim. "Onu rahat bırak!" diye bağırdığımda vazo kafasında bin parçaya bölünmüştü.

"Ah!" diye acı içerisinde inleyip geriye çekilirken kafasından oluk oluk kanlar yüzüne doğru akmaya başlamıştı. İçeriye korumalar akın ettiğinde, hepsi bir anda başımıza toplanmıştı. Beni kollarımdan tutup geriye çekerlerken biri kafasına ölümcül darbe yiyen adamı alandan uzaklaştırdı. Diğer adamlar Demir'in üzerine çökerken onu tekmelemeye başlamışlardı. Beni tutanları tekmeler savururken sadece çığlıklarım duyuluyordu.

"Ne oluyor burada?" diye içeriye gür sesli Hayrettin girdiğinde, dış kapıda belirmişti. "Yav ben bir akşam bu eve geldiğimde sizi kavga etmeden göremeyecek miyim?"

"Senin pislik adamların başlattı!" dediğimde tırnaklarımı acımadan kolumu tutan adamlara geçiriyordum.

"Lan şerefsizler ben size bu kadına dokunmayacaksınız demedim mi!" dedi Hayrettin, yanımıza yaklaştığında hepsi bir anda mum gibi dikilmişti.

"Abi ona dokunmadık ki yanındaki sarı oğlana dokunduk." dedi diğer tarafta olan adamlardan biri.

"Hayrettin bak uslu dur dedin uslu durdum. Hiç sorun çıkarmadım." dedim, gözüken öyle olsa da içeriden hiç öyle değildi. İki hafta boyunca bir sürü şey yapmıştım. Odamın içerisi bir sürü tuzakla doluydu. "Adamlarına doktora gözükmem gerektiğini söyledim izin vermediler. Bebeklere bir şey oldu acilen doktoru görmem gerekiyor."

"Sabah getiririm." dedi Hayrettin umursamaz bir ifadeyle.

"SABAH DEĞİL ŞİMDİ İSTİYORUM!" diye bağırdım avaz avaz. "Yıkarım burayı Hayrettin yıkarım!" Adamlar beni bıraktığı için elimi uzatıp parmağımı ona salladım. "Hele bir onlara bir şey olmuş olsun kendimle beraber hepinizi yok ederim!"

"Amma da meşakkatli çıktın sen de! Ne vardı seni kaçıracağıma keşke bacısını falan kaçırsaymışım... Ama o zamanda tadı çıkmazdı." dedi Hayrettin, kakhaha attı. "Gidin getirin doktoru." dediğinde adamlarına dönüp konuştuktan sonra bakışları beni buldu. "Sen de geç muayene odasına. On dakikaya gelmiş olurlar."

İstediyimi aldığım için Demir'in yerde yarı baygın halde bedenine doğru ilerledim. Yanına çöküp kanayan yüzünü kendime çevirdiğimde elimle hafif baskı uygulayıp onu kendine getirmeye çalıştım. Demir gözlerini hafifçe araladığında, yediği darbelerden dolayı uyuşmuş gibiydi.

"Bunun karşılığı olacak ama." dedi Hayrettin gitmek üzereyken konuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tamam, tamam ne olursa olsun. Doktoru şimdi göreyim yeterli." dediğimde bebeklerim için kabul etmek zorundaydım. Hayrettin karşılıksız hiçbir şey yapmıyordu.

"Yarın hazırlan o zaman." dediğinde son kez bana bakıp konuştu. "Seninle bir yere gideceğiz."

Demir'i zorlukla kaldırdığımda kendi odama getirip yüzündeki kanları temizlemeye çalıştım. "Korkma kız, Karan ağanın eli daha ağırdı. Alkollü olmama rağmen attığı tokatları tekmeleri hâlâ unutmuyorum."

Dudaklarım kenara kıvrıldığında hafifçe gülümsedim. "Güldürme Demir ya, bunu yapmana gerek yoktu. Ya sana bir şey olsaydı?" diye sorarken kıyafeti yırtıp bez parçası haline getirip dudağının kenarına bastırdım.

"Dokunulmazlığım var sayende öldürmüyorlar beni."

"Melek seni böyle görmesin üzülür, üstünü başını düzeltip yanına git. Ben muayene odasına gideceğim. Teşekkür ederim Demir iyi ki yanımdasın." dedim ve kollarımı ona doladım. Demir saçlarımın üzerinde tüy hafifliğinde öptüğünde sıkıca sarılmıştı.

Muayene odasında geçmiş doktoru beklerken Melek seslere uyanıp olaylardan haberi olmuştu. Demir kendini dinlenmeye almış büyük ihtimalle yarın yapacağı kudurtmaları düşünüyordu. Sanki her zaman kaçırılıyormuş gibi rahat, tatile gelmiş gibi davranıyor herkese emir veriyordu. Melek benimle birlikte muayene odasına gelmişti.

"Stres yapma tamam mı?" dedi Melek, ince sesiyle yatakta uzanırken eli elimi tutuyordu. "Bende de öyle oluyor bazen, doktor bana normal olduğunu söylemişti."

"Melek, senin karnında bir tane var. Ben de iki tane. Biri hareket etmese biri mutlaka ederdi." dediğimde dudaklarım titremişti.

"Tamam gelecekmış bak doktor, sakın ol güzel arkadaşım."

"Yarın Hayrettin beni bir yere götürecekmış." dedim kısık bir sesle. O kadar alçak tonda konuşuyordum ki beni duyduğundan emin bile değildim. Yine de konuşmaya devam ettim. "Oradan kaçmaya çalışacağım ya da bilmiyorum Karan'a ulaşmaya çalışırım duruma göre bakacağım nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum." Kafasını salladığında beni duyduğundan emin oldum. "Siz kendinizi burada korumaya alın. Demir seni yanından ayırmasın. Büyük ihtimalle bizi yine ayrı odalara kapatacaklar."

"Tamam." dedi sakın bir sesle. "Sen bizi düşünme tamam mı? Bir şey yapsaydı çoktan yapardı."

Odanın kapısı açıldığında Melek benden uzaklaştı. "Marin Hanım..." dedi Burçin içeriye girmek üzereyken kapıyı hafif aralamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben kapıdayım." dedi Melek, odadan dışarıya çıktığında korumalar üç kişiyi anda ortamda bulunmuyordu. İki kişiyi zaptedebiliyorlardı ama üç kişiyle baş edemiyorlardı.

"Burçin, onları hissetmiyorum." dedim yumuşak olmayan bir tavırla. Ona karşı çok öfkeliydim ama bir o kadarda muhtaçtım ona. Hayrettin ya o olacağını söylemişti ya da başka hiçbir şekilde doktorlar göstermeyeceğini net bir dille belirtmişti. "Bir an dalgınlığıma denk geldi. Normalde ara ara hareket etmedikleri oluyordu ama ilk kez bu kadar uzun süre hareket etmediler."

"Tamam kontrol edelim hemen." dediğinde makineleri çalıştırmaya başlamıştı. Açılmalarını beklerken bir yandan karnımı açıp ortaya çıkardı. "Cinsiyetlerini öğrenmemek konusunda kararlı mısın hâlâ?" diye sordu.

"Hayır öğrenmeyeceğim." dedim net bir ifadeyle. Karan'sız bunu yapamazdım, bu anı ondan mahrum edemez ondan bunu çalamazdım. Hamile olduğumu tek başıma öğrenmişim onunla beraber bu duyguyu paylaşmamıştım. "Doktorumuz sen değilsin, kocamla birlikte doktorumdan öğreneceğim. Sen şu an mecbur kaldığım için buradasın. Diğer türlü yüzüne bile bakmam senin."

Burçin bir şey demeden yüzüme bakmaya devam etti. "Hadi! Neye bakıyorsun öyle?" derken tahammülüm kalmamıştı. Sessiz kalmayı tercih edip makinelerle uğraştı. Hayrettin burayı çok önceden yaptırmıştı. Neden böyle bir yeri vardı bilmiyordum ama hiç hayra alamet değildi. Aklıma türlü türlü kötülükler geliyordu.

"Hiç tekme attılar mı?" diye sordu Burçin, ultrason cihazını karnımda gezdirmeye başlamıştı.

"Hayır atmadılar."

"Beşinci aya girmek üzereyin, birkaç günün kaldı." dedi sıkıntılı bir sesle. "Tekmelerini çoktan hissetmen lazımdı."

"Yani?" dedim anlamaz bir halde. "Kötü bir şey mi bu?"

"Kontrol ediyorum." dediğinde cihazı biraz daha bastırırken soğuk jelden dolayı huylanmıştım. Karan olsa huylanmamdan dolayı hemen karnımı öper sıcaklığını hissettirirdi. "Kalp atışlarını dinleyelim mi?"

"Evet... Dinlemek istiyorum." Odanın içerisinde iki farklı kalp atışı duyarken ritimler duyduğum en güzel melodi gibiydi. Rahatladığımı hissederken derin bir nefes alıp verdim. "Bir şeyleri yok değil mi?"

"Kalp atışları gayet normal. İkisi de sağlıklı gözüküyor." dediğinde cihazı karnımdan uzaklaştırdı. Peçete uzattığında elinden hışımla alıp silmeye başladım. Tamamını temizledikten sonra karnımı kapattım. "Bol bol sıvı tüket," dedi Burçin. "Süt içmen gerekiyor, içtikten sonra uzan ve karnımı dinlemeye çalış, bir saat gibi sürede onları hissetmeye başlayacaksınız. Tekrar

Özge Naz – Düşler Ağdı

uzun süreli hareketsizlik olursa beni yine çağır. Riskli bir hamilelik geçiriyorsun, stres olmaman gerekiyor."

"Muayene bitmiştir." diye seslendiğinde kalkmak üzereyken elinden tuttum.

"Burçin," dedim yalvarır gibi. "Lütfen bu hatadan geri dön, hâlâ bize dönebilirsin Karan'a ulaş bir şekilde. Sana yardım edecektir, ne olursa olsun ulaş ona."

Kafasını iki yanına salladı. "Yapamam çok üzgünüm." dedi Burçin, sesi hiç üzgün olmadığını söylüyordu. "Ben de böyle olsun istemezdim."

Muayenenin bittiğini söylediği için içeriye adamlar girmişti. Biri kolumdan tuttuğunda, "Odana!" diye bağırdı.

"Pislik!" dedim Burçin'e karşı. "Hayrettin öldüğünde yalvaracaksın ama ben de sana o zaman üzgünüm diyeceğim!"

Burçin, Hayrettin'le büyük bir iş birliği içerisindeydi. Buradaki her şeyi ben gelmeden önce biliyordu. Hayrettin kadın ticareti yaptığı için kendi evinin içerisinde kadın doğum uzmanına ait malzemelere ait olması aklıma sadece kötü şeyler getiriyordu. Ne yapıyorlardı bilmiyordum ama hiç iyi şeyler olmadıkları belliydi.

bir gün sonra

"Hazırlandın mı hanım ağa?" diye Hayrettin'in sesini işittiğimde midemde eş zamanlı olarak bulanmıştı. Değişik birisiydi. Tavırları Barzan babam gibiydi, alaycı bir kişiliği vardı. Bana bağırıyor bile. İlk geldiğim zamanlar baya bağırıp çağırıyordu. Karan beni bulamadığı her dakika daha çok keyifleniyordu.

Dün bebeklerimi kontrol ettirdiğim için onunla anlaşma yapmış, beni bir yere götürmesine izin vermiştim. Üzerime siyah bol bir elbise getirmişlerdi. Başka zaman olsa saçımın iki saat uğraşan ben, enseme topuz yapmakla yetinmiş toka olmadığı içinde kendi saçımı dolaylı halletmiştim. Karnım bol elbisenin içinde belli olmuyordu.

"Hazırlandım." dedim soğuk bir sesle.

"Çok bir isteklisin bakıyorum. Kocanla buluşmaya gidiyoruz desem bu kadar heyecanlanmazsın." dedi alay eder gibi. Bir an önce olsa da bitse kafasında olduğum için artık ona daha az karşılık veriyordum. "Hiç kaçmaya çalışma gittiğimiz yer pavyon. Orada herkes kaçmaya çalışır ama kimse kurtulamaz. Bu tarz olaylar orada normaldir."

Kaşlarım havaya kalktığında, "Pavyon mu? Benim pavyonda ne işim var köpek adam!" dedim kızgınlıkla.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bu gece yalnız gidesim gelmedi." dedi gömleğini düzelttiğinde bakışlarını bana çevirdi. "Seni satmayacağım korkma. Biraz açılırsın evde sıkılmışsındır diye götürüyorum."

"Benim midem bulanıyor..." diye yalan söylerken ne olursa olsun beni götüreceğini biliyordum. Elbise giymem işime yaramıştı. Kahvaltı masasından araladığım bıçağımı bir bez parçasıyla bacağıma sarmıştım. Beni koruyabilecek tek şey oydu.

"Hiç hastayım ayaklarına yatma." dedi dış kapıya doğru yürüdü. Dış kapıya bizi yaklaştırmıyorlardı bile. Adamlar yanıma gelip gözlerimi kapattıklarında karşı çıkmadım. "Bindirin arabaya."

"Gerçekten yalan söylemiyorum." dedim yürümeye başlarken evin kapısıyla arabanın arasındaki mesafeyi adımlarımla hesaplamaya çalıştım. İki dakika boyunca yürüyüyorduk.

"Hadi hadi işe geç kalmak istemiyorum." dediğinde üç dakikanın sonunda duyularımla arabaya yerleştirmişlerdi. Yanıma sadece birisi otururken aldığım leş kokudan Hayrettin'inde önde oturduğunu anlayabiliyordum. Yolculuk sessiz geçerken gideceğimiz yerdeki mesafeyi aklımda tutmaya çalıştım. Üç kere araba değiştirmiştik, yollar anlamadığım bir şekilde sessizdi. Belki de araba hiç gitmiyordu aklımı bulandırmak için benimle oyun oynuyordu.

Saatler sonra gözümdeki bandı açtıklarında Hayrettin arabadan aşağıya inmişti. Benimde kapımı açtığına adamlarıyla beraber yürümeye başladık. İlk kez böyle bir yere geldiğim için kendimi tedirgin hissediyordum. Neon kırmızı ışığın hakim olmasıyla özel geçitlerden geçmiş insanların olduğu yerin aksine daha ıssız bir yere Hayrettin beni oturmuştu.

Çok fazla kadın vardı. Yaşları tahmin edebileceğim türde değildi çünkü çoğu yarı çıplak, peruk ve yoğun makyaja bulanmış haldelerdi.

"İğrenç kokuyor..." dedim geleli on dakikayı geçmiş olmalıydı. Kokudan burnumun direği sızlıyordu. Hayrettin puro içiyordu.

"Alışırısın." dedi derin bir nefes aldığında dumanı dışarıya saldı. "Kocan seni bulamadığı sürece burada olacağız. Belki bir gün buralardan kurtulursun ne zaman dur bir düşüneyim... Yani hiçbir zaman."

Ona ters bir şekilde baktığımda konuşmaya devam etti. "Teklifi mi kabul etmediğin sürece, kocandan ayrı kalmanın sebebinin sen olduğunu da unutma!"

"Ona böyle bir oyun oynamayacağım. Sonucu ne olursa olsun ölmüş numarası yapmayacağım. Ya beni gerçekten öldürürsün ki bunu yapamazsın elinde ona karşı hiçbir koz kalmaz ya da kendi ellerinle beni ona geri verirsün diğer türlü olacakları düşünemiyorum Hayrettin." dedim inat bir şekilde. Günlerdir bana seçenekler sunuyor seçeneklerinin hepsini elimle itiyordum. Eğer kabul edersem beni yarın hemen öldü gösterecek peşinden kocamından kendi kafasına sıkmasına neden olacaktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Vakit kazanmaya çalışıyordum. Aramıza haftalar girdiğini biliyordum. Beni deli gibi aradığını biliyordum eğer öldüğüme inanırsa beni aramayı bırakır sonsuza kadar Hayrettin'e ait maldan ibaret olurdu. Hayrettin bunu istiyordu. Karan bir şekilde bana ulaşacaktı, biliyordum.

"İnadın bu gece son bulacak Marin Milan." dedi Hayrettin.

"Ben duramayacağım daha fazla." dediğimde burnumu kapattım. Alkol ya da sigara kokusu değildi. Ter kokusu yoğundu ve sadece ter kokusu olmadığına da emindim. "Tuvalete gitmem gerekiyor." Tuvalete girdiğim an bir sürü hastalığa sahip olacaktım ama mecburen girmek zorundaydım.

"Yemezler bu numaraları yemezler." dedi sigarasını keyifle içiyordu. Ona içimden o kadar sövüyordum ki bu kadar bedduayla nasıl yaşıyordu bilmiyordum. Tek duam kabul olmuştu o da Karan Milan ve bebeklerimdi.

"Yalan söylemiyorum! Sadece kusacağım başka bir işim olmayacak! Başıma adam dik benimle beraber tuvalete gelsin gerçekten kusacağım." dediğimde bacağımdaki bıçağı adamın neresine saplarsam daha az dikkat çekerim diye düşünüyordum. Kusmam lazımdı. Zaten leş gibi kokuyordu kendimi kustarabilirdim.

"Kus ne yapayım?"

"Hayrettin buraya mı kus—" demeye kalmadan Hayrettin'in üstüne doğru kustuğumda daha önce yaptığım bir şeyden hiç bu kadar hoşnut olmamıştım.

"Allah seni bildiği gibi yapsın karı!" dedi Hayrettin. Bana iğretiyle baktığında yüzümdeki gülümseyi bastırıp bir kere kustuğum için midem otomatik olarak devamını kendisi çıkartmıştı. "Lan leş oldu etraf!"

"Sen yemekte yemiyorsun ki!" dediğinde etraftaki insanların seslerini duyabiliyordum. Korumaları ona acıyarak bakıyordu. "Bunlar nerenden çıkıyor!"

Tamamen rahatladığımı hissederken geriye çekildim. "Sana demiştim." dedim ve bakışlarımı yüzüne diktim. "Yüzüne kusmuşum biraz temizle istersen."

"Kalk siktir git gözüm görmesin seni." dedi sinirle.

"Tuvalete götürsünler beni, yoksa hepinizin suratına kusarım." dediğimde iyice inat ettim.

"Götürün." dedi Hayrettin benimle birlikte ayağa kalktığında üzerindeki kusukları temizlemeye çalışıyordu.

"Yürü." dedi adamlarından cılız olanı şansına beni tuttuğunda güçlkle ilerletti. "Başında bekleyeceğim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Boşaltın!" dedi adam tuvaletin kapısına getirdiğinde kapıya iki üç kere sertçe vurdu. İçeride olan kadınların hepsi dışarıya çıktığında kabinleri teker teker kontrol etti. Buradan çıkamayacağımı zaten biliyordum ama buradan birinin telefonunu alabilirsem Karan'a ulaşabilirdim.

"Geç içeriye." dedi adam, yürümemle birlikte peşimden geliyordu. Tuvalet apayrı bir dünyaya kapı açmıştı. Leş kelimesi yanında temiz kalırdı. Midem bu sefer gerçekten bulanmıştı ama kusmayacaktım. "Kus hadi!"

"Kus diyince kusulur mu aptal!" dedim sinirle. Ona doğru döndüğümde sadece lavaboya yönelip elimi yüzümü yıkamakla meşgul oldum. "Gitti artık kusasım yok." Aynada onu izlerken derin soluklar alıyordu. Sinirlenmişti. Başımı yana çevirip bulduğum fırsatta, "Ama başka bir şey yapasım var." dediğimde uzun boyuna rağmen kafasından tutup tuvaletin kapısına sertçe vurdu. Hızımı alamayıp iki kere daha vurduğumda beklenmedik darbemden dolayı bilinci kapanmıştı.

Tuvaletin kapısı açıldığında harelerim şaşkınlıkla genişlemişti. İçeriye bir kadın girdiğinde benim gibi onunda hareleri şaşkınlıkla genişlemişti. Sarışın bir kadındı. "Aferin kız onu nasıl yaptın öyle?" dedi ince bir sesle.

"Sen kimsin?" diye sorarken elimi bacağıma atmış sakladığım bıçağı dışarıya çıkarmıştım.

"Sarı çıyan," dedi elini uzattığında ona kaşlarını çatarak baktım. "Yasmin Yakut. Seninle başka bir zaman başka bir yerde tanışacağız. Bunu saymıyorum." derken kapının kapalı olmasından sesini yüksek tonda tutuyordu. "Sen de Marin Milan'sın."

Kaşlarım havaya kalktığında, "Karan mı gönderdi seni?" dedim heyecanla.

"Evet," dediğinde uzattığı elini tutmadığım için geri çekmişti. "Senden sakın olmanı isteyeceğim. Vakit yok, bana Hayrettin'in neler çevirdiğini söyle."

Ya bu bir tuzaksa?

Ya Hayrettin'in içeriye gönderdiği bir kadınsa? Beni deniyor olabilir.

"Bana Karan'ın kartını söyle." dedim hızlıca. Karan'ı bazı geceler uyutmayıp yeraltı meselesiyle ilgili bir şeyler soruyordum. O da uykusunun arasında beni yanıtızsız bırakmayıp cevaplıyordu. İşte şimdi işe yaramıştı.

Karan Milan'ın kartı kader çarkı kartıydı.

"Bak sen..." dedi gülümsediğinde dişlerini göstermişti. "Onun karısı olduğunu bu kadar belli etme bari. Kader çarkı kartı. Kaderimizi o belirler."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Aldığım yanıtla birlikte derin bir nefes alıp verdim. Rahatlamıştım. Bunu kimse bilmiyordu. Karan ve diğerlerinin kendi aralarında kurduğu statülerimi belirlediği kartlardı. Bu kartlar sayesinde altında çalışanlar mafyalar vardı.

"Beni öldü gösterecekmiş. Karan'a şey söyle... Arabaya bebekleri öldü süsü verdirip bize hediye göndermişti. O mesajmış, bunu benimden üzerimden yapacak. Bir şekilde öldürecek bilmiyorum ama Karan'a hem beni hem de çocuklarımızı mezara kendi elleriyle gömmesini istiyor." dedim vakit kaybetmeden bildiğim her şeyi Yasmin'e anlattım.

"Tamam," dedi, aldığı yanıtla birlikte yerde yatan adama tekme attı. "Etrafı çevreledik. Bu gece buradan götürmeden almaya çalışacağız seni. Sen iyi misin? Kocan deliye döndü hepimize törer estiriyor!"

"İyiyim, iyiyim onu beklediğimi söyle." dedim özlem dolu bir sesle. "O nasıl?"

"Kötü, çok kötü. Siz diyor başka bir şey demiyor. Zor zaptetiyoruz. Seni gördüğü an bırakmayacak kesin, planı bozacağından korkuyoruz." dedi Yasmin, aynanın karşısında saçlarını dağıtıyor yüzündeki makyajını bozuyordu. Elini dudağına götürdüğünde boydan boya rujunun dağılmasını sağladı. "Yolları falan anlat bize, yerinizi bulamıyoruz hiçbir şekilde! Üstüne çip takacağım!"

Hayrettin dedektörle üstümi aratmış giriş çıkışta da aratacaktı. Bunu yapamazdı.

"Hayır boşuna takma, çıkartıyorlar Hayrettin değil ama yanında çalışan adamları akıllı. Metal dedektör tuttular üstüme yine tutacaktır eğer fark ederlerse biterim ben." dedim korkuyla. Sabrını fazlasıyla zorluyordum çipi fark ederse işler tersine dönerdi. "Hayrettin kendine yerin altından yollar yapmış. Buraya gelirken üç araba değiştirdik. Yolları aklımda tutamadım. Hiçbir şekilde beni buradan çıkartamazsın."

Ona yaklaşıp kolundan tuttum. "Sadece onu kızdırmış olursunuz. Bunu yapmayın. Beni Karan'la konuşur."

"Konuşturamam, burada tamamem silahsızım yanımda hiçbir şeyim yok. Kolay kolay girdirmiyorlar. Biriyle öpüşmek zorunda kaldım iğrençti!" dedi Yasmin, yüzünü buruşturmuştu. "Söylediklerini bizimkilere aktaracağım."

"Yakalanmazsın değil mi?"

"Merak etme. Hayrettin'le gitmeye çalışacağım eğer beni kaldığımız evde görürsen sakın bozuntuya verme. Kadınları bazen evine götürüyormuş, yanınıza sızmaya çalışacağım."

Kafamı salladığımda kaldığım iki hafta boyunca farklı kadınlar görmüştüm. "Evet birkaç kadın gördüm."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Git şimdi ben olay çıkartacağım." dediğinde beni kapıya doğru yaklaştırdı. Kapıyı açıp gitmemi işaret ederken bana güven verircesine baktı. "Güvenlik!" diye bağırdı Yasmin. "Bu adam paramı vermiyor! Beleşe iş yapıldığı nerede görülmüş!"

Onu arkamda çıkıp bıraktığımda en azından Karan'a beni sahte öldürme planı ulaşacaktı. Eğer ulaşırsa Hayrettin'in anlaşmasını kabul edecek, kocamın planına ön ayak olacaktım.

"Hoop hanım ağa nereye?" dedi gitmek üzereyken adamlardan biri beni tuttu. Hayrettin'in olduğu yere götürürken onu üç adamla birlikte oturduğunu görmüştüm. Hayrettin'in dizinde ise küçük bir kız oturuyordu. Görüntü midemin kasılmasına neden olmuştu.

"Neler oluyor orada?" diye sordum, endişeyle.

"Hayrettin abim işinin başında."

"Ne demek işinin başında! Küçücük kız var orada!" dedim kızgınlıkla.

"Eee erkek mi olacaktı? Kız olacak tabii!" dedi pislik adam, normal bir şey söylüyormuş gibiydi. "Hoş bazıları erkek çocukta istiyor."

"İğrençsiniz, Allah sizi bildiği gibi yapsın!" dediğimde beni tutan kollarından ayrıldım.

Yanlarına doğru gittiğimde neler olduğunu anlamak çok zor değildi. "Bırak onu Hayrettin!" dedim, diğer adamlara aldırmadan direkt olarak ona konuştum. Adamların bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Küçücük kız o? Ne yaptığınızı sanıyorsunuz!"

Karşısında oturan adamı eliyle işaret etti. "Bu adam bu kıza beş yüz bin dolar veriyor. Az buldum, bu kız en az bir milyon dolar eder. Hiç dokunulmamış tertemiz. Baksana şuna..." dediğinde kızın saçını omuzundan geriye gitti.

Hışımla eline yumruk attığımda küçük kızın bedeninden uzaklaştırdım. "Dokunma ona pislik herif!" dedim, sinir bedenime dalga dalga yayılırken.

"Sana ne lan?" dedi Hayrettin, oturduğu yerden kipriklerinin altından bana baktı. "Sen git otur beni bekle."

"Bırakın kızını," dedim ve onun bedenine zarar vermeden dizlerinin üzerinden aldım. "Gel buraya, korkma ben sana bir şey yapmayacağım." dediğimde bedenini bedenime yasladım. Boyum çok uzun değildi ama kız göğüslerime bile gelmeyecek kadar küçüktü.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sorduğumda alacağım cevabı merakla bekledim.

"On üç." dedi kısık bir sesle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Öfkeye bürünen bakışlarımı onlara doğru çevirdim. "On üç yaşındaki kızla ne yaptığını sanıyorsun sen!" dedim hiddetle. "Cehennem bile kabul etmez seni Hayrettin!"

"Babası sattı bana ben de aldım. Kadın ticareti sen anlamazsın." dediğinde bana ters bir bakış attı. "İşimize karışma getirdiğime pişman etme beni."

"İğrenç herif kız daha on üç yaşında on üç!" dedim yüksek bir sesle. "Bunun bahsi mi yapılır! Diğer kadınlardan bahsetmiyorum bile! Hepsi kurtarılmayı bekliyor!"

"Zevk meselesi." dedi umursamaz bir tavırla. "Her yaştan var."

"Kızı bırakın," derken titreyen bakışlarımı diğer adamlarda gezdirdim. Titreyen sadece bakışlarımda değildi bütün bedenim sinirden titriyordu. "Ağlayıp duruyor öyle. Parası neyse ben vereceğim. Kaç? Bir milyon mu? Üç milyon dolar vereceğim. Yapma, onu kimseye verme yazık günah nasıl gönlün el veriyor?"

"Kalkın buradan." dedi Hayrettin, elini sakallarna götürüp sıvazladı. Bakışları beni bulduğunda, "Kızı kurtarmak istiyor musun?" dedi gür sesle.

"Evet, evet! Yeter ki kimseye verme onu." dediğimde kıza daha çok sarıldım. Öyle bir ağlıyordu ki insanın içi parçalanırdı.

Hayrettin Sönmez gülümsedi. Bu normal olmayan şeytani bir gülümsemeydi. "Karan Milan'la biraz oyun oynayacağız o zaman. İlk geldiğin gün sunduğum anlaşmayı kabul edeceksin."

Beynimde bir şimşek çaktığında beni buraya neden getirdiğini anlamıştım. Beni biriyle tehdit edemiyordu çünkü tehdit ederse asla kabul etmeyecektim. Bana karşı artıya geçmeye çalışıyordu. Bilerek getirmişti, burada çalışan kızları öne sürüp vicdanımla beni vuracaktı. Oyununa gelmiştim.

"Şerefsizsin sen." dedim kelimelerim bir ok gibi ona saplanıyordu. "Sen de şeref denen bir kavram yok!"

"Aaa ama hakaret edersen olmaz ki! Kızı kurtarmak istemiyorum aha bu elli yaşındaki adama vermek istiyorum dersen seve seve veririm." dedi Hayrettin, keyifli bir tavırla.

"Kabul ediyorum." dedim hızlıca. Bilerek yapmıştı ama oyununa gelmeme rağmen onu yine öylece bırakamazdım. Büyük ihtimalle yine iş dediği iğrençliği yapacaktı benim gelmemle işlerini hızlandırmıştı. "Benimle birlikte kalacak, her şeyinden ben sorumlu olacağım. Sadece o da değil. On sekiz yaşının altında olan burada çalışmaya mahkum bıraktığın bütün kızları rahat bırakacaksın. Diğerlerini zamanı geldiğinde ben bu bataklıktan çıkartacağım önceliğim küçükler olacak."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan'a haber gidecekti. Sahte ölümden haberi olacaktı bu yüzden rahattım. Aynı zamanda burada çalışan herkesi kurtarabilirdim. Sadece burası da değildi. Bir sürü yeri olduğuna emindim. Şansıma burası ve bu küçük kız denk gelmişti.

"Çok şey istiyorsun sen de." dediğinde söylediklerime olumlu bakmıyordu. "Sadece o kız."

"Hayır! Hepsi!" dedim ciddi bir tavırla. Duruşumu bozmadım. "Yoksa anlamayı unut! Tek tek bakacağım burada olan, yaşayan herkesi kontrol edeceğim. Buna izin verirsen, Karan Milan'a oyun oynamayı kabul ediyorum."

Hayrettin kafasını olumlu anlamda salladı. Yanındaki adamlara döndüğünde, "Gidin on sekiz yaşının altında olanları getirin hepsini görsün." diye emir verdi.

Saati geçmeden yaşı küçük olan sekiz kız yanıma almış, geniş arabaya bindirmişti. Minibüs tarzı olan arabada, kızlarla birlikte otururken tek istediğim sadece bu kızların olmasıydı. Belki benimle yine oynayıp yarısını göstermişti de olabilirdi. Hepsinin yaşı çok kötü. Hepimizi teker teker kontrol edip arabaya bindirdiğinde, çok geçmeden Hayrettin de öne binmişti.

Gözlerimizi kapatıp yolculuğa başladığımızda hepsinin elini sıkı sıkıya tutuyordum. Yasmin Yakut bir şekilde Karan Milan'a ulaşacaktı. Az ya da çok, bir süre sonra beni gelip alacağını bildiğim için içim artık çok rahattı. Araba durduğunda yine gözlerimiz kapalı halde eve doğru yürüdük. Kapılar kapatıldıktan sonra gözümdeki bandı açmalarıyla etrafımdaki kızları kontrol ettim. Sekiz. Hepsi yanımdaydı.

"Abla bizi sen mi kurtardın?" dedi kızlardan birisi. Hepsi ağlıyordu. Kimisini kendisinden yaşça büyük pisliğin altından almış, kimisinin odanın dibinde dayak yerden almıştım.

"Ağlamak yok." dedim, ona doğru uzanıp saçlarını hafifçe okşadım. "Ağlamak yok artık bitti tamam mı? Şimdi benimle birlikte kalacaksınız. Keşke hepinizi kurtarabilsem ama sadece sekizini bulabildim."

"O adamla yaşamak istemiyoruz." dedi kısık bir sesle bir diğeri. İsimlerini bilmiyordum. Kaldığım sürece boyunca öğrenecektim.

"Mecburuz, bir süreliğine tamam mı?" derken güven verircesine baktı. "O pislikle konuşmayın, sizinle uğraşamayacak. Benim olduğum yerde kalacaksınız."

"Birbirinizden hiçbir şekilde ayrılmayın. Hep elele tutuşun. Sizinle aynı odada kalacağım ki size bir şey olmasın diye başınızda duracağım. Gün geldiğinde kendimle beraber sizi de götüreceğim." Bakışlarımı diğerlerinden uzun olan kıza çevirdiğimde, "Sen onlardan biraz daha büyük duruyorsun yaşın kaç?" diye sordum.

"En büyükleri benim on altı yaşındayım." dedi ağlamaklı bir sesle.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ablaları sen olacaksın o zaman." dedim sıcak bir ifadeyle. "Demir abiniz ve Melek ablanızda var. Yalnız değiliz. Kalabalık bir aile olacağız."

Onları hole doğru ilerlettiğimde odama doğru götürdüm. "Şimdi duşa gireceğiz. Temizleneceğiz. Eskiden olan ne varsa unutmaya çalışacağız. Yaralarınızı hep beraber saracağız."

beş hafta sonra

"Ezgi!" dedim yemek masasında hep beraberken, herkes az da olsa bir şeyler yerken o hiçbir eşy yemiyordu. Aralarında en sessiz oydu. Dört hafta beraber geçirmiş, birbirimize alışmaya çalışmıştık. Kızlar evden içeriye ilk andan daha farklılardı. Daha çok kendilerinde, me yapacaklarını edebileceklerini iyi kestirebilecek akıldalardı. "Yemeğini yesene ablacığım neden yemiyorsun?"

"Canım istemiyor." dedi Ezgi, sessiz bir mırıldanmayla. Hepsi aynı tipte çocuklardı. Hayrettin o kadar iğrenç bir mahluktaki, gördüğüm ilk anda bıçağı sokmamak için zor duruyordum. Eskisi kadar çok görmüyordum. Son iki haftadır sanırım sadece bir kere görmüştüm. Burada evde adamlarıyla bizi bırakmıştı.

"Olmaz öyle," dedim, gelişim çağında olduğu için yeteri kadar besin almalıydı. Yanımda oturan Suna'ya hafifçe vurduğumda göz kırptım. "Baksana Suna çoktan bitirmiş! Hem ne dedim ben? Yemeğini ilk bitirenin saçını örecektim, örmemi istemiyor musun yoksa?"

Ezgi bir anda elinde tuttuğu çatalı masaya sertçe bıraktığında hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. "Saçlarımdan nefret ediyorum!" dediğinde elini saçlarına götürüp çekiştirmeye başladı. "Hep dokundular... Çektiler. Yapmayın dedim dinlemediler."

Oturduğum yerden ayağa kalktığımda onun sandalyesine yaklaştım. Kendine zarar vermesini engelleyip kollarımı ona doladığımda başını omzuma yerleştirdim. "Şşşş." dedim sakın olmasını isterken bedenine rahatsız etmeyecek şekilde dokundum. Çok hassaslardı. Pencereler hep kapalı olduğu için klimalar çalışıyordu ve klimadan çıkan hava tenlerime değse korkuyorlardı. "Geçti geçti."

"Artık sana kimse dokunamayacak. Hepsi geride kaldı." dediğimde güven verircesine konuştum. "Saçlarını keselim mi?" diye öneride bulundum. Belki iyi hissederdi. "Kesmek ister misin?"

"O bize izin vermedi... Erkek gibi olurmuş bizi beğenmezler diye kesmemize izin vermedi!" dedi Ezgi, nefret dolu bir sesle.

"Tamam özür dilerim." dedim kısık bir sesle. "Çok özür dilerim." Masadaki diğer kızlarda kötü olmuş ağlamamak için zor duruyorlardı. "Kolay şeyler yaşamadınız çok özür dilerim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bir süre sonra kendine geldiğinde gözyaşlarını eliyle sildi. Sandalyesine geri yaslandığında bakışlarını Demir'e çeviriyordu. Demir'den rahatsız olabileceğini hissettiğim için, "Demir abinden korkmuyorsun değil mi? Ondan rahatsız olduğun için mi yemek yemiyorsun? Neden ona öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Hayır o diğerleri gibi bakmıyor. Korkmuyorum." dedi Ezgi, cansız bir sesle. Demir'in kafasını işaret ettiğinde, "Saçımı onunki gibi yapmak istiyorum." dedi çekingen bir tavırla.

"O kadar kısaltmak istiyor musun?" diye sorduğumda şaşırmadan edememiştim. Demek ki saçlarından gerçek anlamda nefret ediyordu. Demir'in saçları üç numaraydı, diken diken olan saçları burada kaldığımız süre boyunca uzamıştı ama yine çok kısaydı.

"Evet..." dedi kafasını olumlu anlamda salladı Ezgi.

"Banyoda tıraş makinesi var Marin." dedi Demir, gözleri kızarmış elleri yumruk halde duruyordu. O da benim gibi çaresizdi. Kapana kısılmış gibiydik.

"Yemekten sonra keselim o zaman saçını." dedim hafifçe gülümseyerek. "Sana bir sürü bandana alırız, hem saçların kısa olacağı için kafanda üşümez."

"Teşekkür ederim." dedi Ezgi, yemeğine devam ettiğinde daha rahat gözükiyordu.

"Abla biz odaya gidebilir miyiz? Hayrettin gelir belki, bizi ortalıkta görmesin." dedi Yeşim, aralarında en büyük olan oydu.

Kafamı olumlu salladığımda, "Karnınızı doyurduysanız gidebilirsiniz." dedim. "Ben yanınıza geleceğim."

Demir ve Melek aynı odada kalıyorlardı. Hayrettin beni kızlarla ayırmış, çıkardığım kavgalar sonucunda tekrar bir araya koymuştu. Evdeki korumaların onlara bir şey yapacağından korktuğum için sekiz kızla aynı odada kalıyordum. Şükür ki oda büyüktü. Ekstra yere yatak seriyor, çift kişilik yatakta dört kişi yatarken geri kalanımıza yatak açıyorduk. Kızlar yatak olmadan yatmaya alışkın olduklarını söylüyorlardı. Hepsine bir şeyler vermiş, eğer istekleri dışında dokunurlarsa neler yapabilecekleri anlatmıştım. Bir süredir kendimizi koruyorduk. Diken üstünde uyuyor, kapıya en yakın yatak benim yatağımdı. Kapıyı kilitlesemde Hayrettin'in köpekleri için hiçbir şeydi.

"Ooooo akşam yemeği yiyorsunuz birinizde Hayrettin Sönmez nerede diye sormuyorsunuz." dedi Hayrettin, en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamazken çok geçmeden içeriye girmişti.

"Yerini bildiğimiz için sormuyoruz." dedi Demir, her an onu öldürecekmiş gibi duruyordu.

"Cehennemin dibindesin her dakika, nerede olacaksın başka?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Hayrettin'in yanında bir kadın belirlediğinde, yüzüne yerleştirmiş ifadeyle bizi baştan aşağıya süzdü. Yüzünü buruşturduğunda, elini Hayrettin'in boynuna dolayıp ona daha çok sırnaştı. Uzun çizme giymiş, üstünde parıltılı askılı bir elbise vardı.

Bakışlarımı ondan çektiğimde, Hayrettin'in sürekli olarak birilerini getirip ertesi gün postaladığını bildiğim için önümdeki tabağa çevirdim.

"Cici anne getirdim size." dedi Hayrettin, mutlu bir tavırla. "Artık bu kadar zaman sonra aile olduk sayılır."

"Bunun yanında gelen kadının aklı yok, kim bu herifin yanında gelir ki?" dedi Demir, kısık bir sesle konuşurken masada sadece üçümüz vardık.

"Ben tabii ki!" dedi ve kahkaha attı. "Aklı yok dedin beyefendi alındım gücendim." dedi Hayrettin'in yanındaki kadın. "Hayrettin'ciğim, çocuklarının olduğunu söylememiştin! O kadar yaşlı mısın sen ya? Neyse zaten boşuna sugar daddy'im değilsin!"

Koyu kahve bakışları bir anda irileştiğinde Hayrettin'in omzuna sertçe vurdu. "Bana bak kaçınıcı kuma olacağım ben?" dedi hesap sorarcasına. "Resmi nikah ben de olacak ona göre! Öldüğünde bütün mirasını ben alacağım!"

"Deli bu, çok şey yapmayalım iki gün sonra gider zaten." dedi Demir, az öncekine nazaran daha kısık sesle konuşmuştu. "Çiçeğim sen ye yemeğinden. Kızlara yedireceğim diye hiçbir şey yemedin." diye devam etti Demir. Bakışları karısına döndüğünde onlara gülümseyerek baktım. "Sen doydun mu meleğim?"

Hayrettin ve yanındaki kadın masaya oturacakları zaman, kadın en baş köşeye geçip oturduğunda Hayrettin ona kaşlarını çatarak baktı. Omuz silktiğinde yemeklerden tabağına doldurmaya başlamıştı.

"Hayrettin oğlun sana hiç benzemiyor! Sen niye bu kadar itsin?" diye sorduğunda bakışları Demir de geziyordu.

"Ayıp ediyorsun ama ne itliğimi gördün?" dedi Hayrettin, kadını beğendiği gözlerindeki parıltıdan belli oluyordu. Yaşı gençti, diğer getirdiği kadınlara göre daha gençti.

"Elime yüzük bile takmadın! Aldın getirdin beni! Üstelik ne güzel direk dansı yapıyordum yarım kaldı paraları bile toplayamadım!" dedi adını bilmediğim esmer kadın. "Yani anlıyorum beğendin beni ama insan yalandan olsa şöyle trilyonluk bir şeyler takardı! Çok cimrisin çok. Ben fazla yanında kalmam haberin olsun. Para yoksa ben de yokum!"

Masadakiler olarak ona şaşkınlıkla baktığımızda aralı olan dudaklarımı zorlukla kapattım. Bakışlarımızı kendinde hissettiğinde kafasını tabağından kaldırıp bakışlarını bize dikti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben Hisar Alatav bu arada," dedi vurgulu bir sesle elini çenesinin altına yerleştirdi. "Siz kimdiniz?"

Demir ve Melek birbirlerine baktığında Melek kaşlarını çatmıştı. Sanırım içgüdüsel olarak kocasını kıskanıyordu. Haklıydı çünkü kadın fazlasıyla güzeldi.

"Marin ben." dedim düz bir ifadeyle. Karşımda oturan iki kişiyi işaret ederek, "Kuzenim Demir ve eşi Melek." diye devam ettim.

"Hep böyle mutsuz musunuz?" dedi adının Hisar olduğunu öğrendiğim kadın alay dolu bir sesle konuştu. "Neyse ben geldim artık merak etmeyin güldüreceğim sizi! Bazı şahıslar espiri yeteneğimin çok kötü olduğunu söylese de korkmayın gayet güzel şakalarım var!"

"Odalarınıza gidin." dedi Hayrettin, sinirli bir tavırla. Gelenler bizimle konuşmuyordu. Onun bizimle konuşmasından rahatsız olmuştu. "Bizi tek bırakın."

Ezgi'nin saçını banyoda sıfıra verdikten sonra kızları yatırmış sessiz bir şekilde bebeklerime her gece yaptığım gibi masal okumaya devam ediyordum. Gece yarısını çoktan geçmiş bir hayli geö bir vakitteydik. Telefon denen kavramı çoktan unutmuşum. Duyduğum tıkırtı sesleri dikkatimi oraya çektiğinde yattığım yerden hızlıca doğruldum.

Yastığın altına saklamış olduğum bıçağı elime alırken zaman geçtikçe daha kesici aletleri almaya başlamıştım. Bu seferki kasap bıçağıydı ve araklayacağım diye canım çıkmıştı. Bunun için biraz ortalığı dağıtmış, doğuruyormuş numarası yapmıştım. O sıra kızlardan biri küçük boyuyla fark ettirmeden tişörtünün içerisine koymuştu.

Kapının arkasına geçtiğimde içeriye girmek isteyen kişi tokmağını çevirdi. Aralanan kapıyla birlikte bedenini içeriye sızdırdığında bıçağı boynuna yaslayıp bedenini kendine yasladım.

"Kimsin sen?" diye sorarken koluma değen saçlarından bunun bir kadın olduğunu anlamam zor olmamıştı. Hayrettin'in pisliklerinden biri girecek diye endişe etmişim.

"Yavaş..." dedi kısık bir sesle. Eli bileğimi bulurken sıkıca kavradı. Hareketine karşılık bıçağı tenine değdirip bastırmadan bekledim. "Kimse bana böyle yeteneklerinin olduğundan bahsetmemişti."

"Burada kaldığım süre boyunca biraz kendimi geliştirdim. Kimsin?" dedim sert bir tavırla.

"His," dedi alçak bir tonda konuştu. "His Alatav. Karan Milan'la çalışıyorum."

Kalbim hızlandığında, "Karan mı?" dedim şaşkınlığı belli olan bir sesle. Bu ismi duymak kalbimi maraton koşusundaymış gibi hissettirirken bıçaktaki baskıyı azalttım.

"Yasmin, Devin... Adını unuttuğum diğerleri sızamadı! Sonunda biriniz sızabildiniz içeriye!" dedim heyecanla. Birkaç kere daha beni farklı mekanlara götürmüş, orada iki kişiyle daha

Özge Naz – Düşler Ağdı

karşılaşmıştım. Çıkış yolları arıyorlardı ama Hayrettin köstebek gibi bir şeydi hiç kimse izini süremiyordu.

"Benim için çocuk oyuncağı oldu." dedi His, eğlenir gibi.

"Sen o yüzden bir garip davranıyordun! Ben de gerçekten kafayı yediğini düşünmüştüm!" dedim kendimi tutmayarak.

"Kafayı yediğim doğru ama farklı bir şekilde. Hayrettin'in yanına sızmak için beynimi çıkartmam lazımdı anca seviyesine düştüm." dedi His.

"Karan nasıl?" diye sordum aniden. "Onu çok merak ediyorum durumu nasıl? Diğerleri ailem nasıl?"

"Herkes iyi, kocan biraz delirdi ama hallediyoruz." Boynuna dayadığım bıçağı nazik bir tavırla indirirken bileğimden sıkıca tutup beni kendine çekti. "Benimle gel."

İkimiz birlikte odadan çıktığımızda ona ayak uydurdum. Mutfağa girdiğimizde dib köşeye geçip kendini bana siper etti.

"Anlaşmayı kabul ettiğini biliyoruz. Planımız şöyle, maalesef hemen çıkamayacağız. Hayrettin'in yanında kalıp bana güvenmesini sağlayacağım. Demir ve Melek onlara vakit buldukça planları sen anlatırsın ben biraz o herifle meşgul olacağım seni nasıl öldürmeyi planlıyor öğrenmem lazım ona göre kendimize yol çizeceğiz." dediğinde kafamı salladım. Bakışlarımı omzunun gerisinde mutfak kapısında tutuyordum.

"Neye bakıp duruyorsun?" diye sordu His.

Alt dudağımı dişlediğimde, "Ya Hayrettin gelirse?" diye sordum.

"Bayılttım onu gelemez."

"Bana hemen onu öğretmelisin!"

"Burada biraz vaktimiz olacak, sana çok şey öğreteceğim." dedi His, yüzünde masum olmayan bir ifade belirdi. "Birlikte bomba yapacağız."

Gözlerim irileştiğinde dudaklarım aralanmıştı. "Çok heyecanlı değil mi?" dedi, heyecanlı bir sesle. "Biliyorum ilk yaptığımda ben de çok heyecanlanmıştım."

"Yapacağız derken?" dedim şaşkınlıkla. "Kendimiz mi?"

"Evet ama önce burayı analiz etmem gerekiyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafamı iki yana salladığımda, "Anlamıyorum..." diye fısıldadım. "Madem içeriye sızdın neden çıkıp gitmiyoruz onu bayıltmışsın zaten hemen çıkıp gitsek ya?"

"Nereye gideceğiz Marin?" dedi ciddi bir tavırla. "Bu evin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır..."

"Ben biliyorum gelirken anlamaya çalıştım. Bir süre sonra basınç kesildi. İlk başta kulağım sağır oldu sandım ama yanılmışım. Yerin bilmem kaç kat altındayız o yüzden basınç kesildi!" dediğinde daha ne kadar şaşırabilirdim bilmiyordum.

Sesini daha da alçattı. "İt yerin altında yaşıyor!" dedi His. "Kapıdan hiç dışarıya çıkartmadılar değil mi? Pencereler neden kapalı sormadın mı hiç? Hoş sorsanda söylemezler zaten her yeri çivilemişler!"

"Her şeyi birlikte yapacağız." dediğinde sesi kendinden emin çıkıyordu. "Sen az önceki gibi yine tekikte ol." Yüz ifadesini aniden değiştirdiğinde gözlerinde buğu belirdi. "Seninle tanıştığımıza çok sevindim." dedi sıcak bir sesle. "Bundan sonra sık sık görüşeceğiz."

"Sana sarılabilir miyim?" diye sorduğumda bunu neden dediğimi bile bilmiyordum. Altı haftadır hep aynı kişileri görmek, bir evin içerisinde tıkalı kalmak bir süre sonra her şeye özlem duymama neden olmuştu. Konak çok büyük içinde kayboluyorum diye hormanların etkisiyle ağlamıştım. Mardin'e gittiğimde konağı öpecektim.

"Gel buraya." dediğinde beni ince kollarının arasına alıp sarıldı.

"Dışarıdan birini görmek iyi hissettirdi." diye mırıldanırken gözlerimi sıkıca yumuk ağlamamaya çalıştım. Bana izin verdiğinde bir süre boyunca ona sarılı halde kaldım. Keşke gelmeden önce Karan'ın hoş kokusunu da beraberinde getirebilseydi. O kadar çok özlemiştim ki, dayanamıyordum artık.

"Karnın büyümüş..." dedi geriye çekildiğimde gözlerimin altında biriken yaşları sildim.

"Gördüğüm fotoğraflarında daha küçüktü. Sana ulaştığımda benden ilk gördüğüm an bir şey yapmam istendi. İzin verirsen yapmak istiyorum."

Neyden bahsettiğini bilmediğim için kafamı olumlu anlamda sallayıp izin verdiğimi belirttim. Ona meraklı bir ifadeyle bakarken, "Karan Milan iki kere karnını öpmemi istedi." diye devam ettiğinde eğilip karnımdan iki kere öptü.

Dudaklarını dünyanın en narin şeyine dokunuyormuş gibi bastırduğunda iki farklı yerden öptü. "Kurtaracak sizi. Hepimizi buradan çıkartacak." dedi His, inandığını belli eden bir tavırla. "O zamana kadar biz bizyiz. Dördümüzü korumamız lazım."

"Dört kişi değiliz." dedim, buruk bir sesle. "Sekiz kız daha var. Hayrettin'in elinden kurtardım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tamam, hepimiz çıkacağız. Bana güven. Kendine güven, deniz kızı."

"Marin!" diye ses işittiğimde, bakışlarım eş zamanlı olarak omzumun gerisine düşmüştü.

"His?" dedim kısık bir sesle. Etrafı kontrol ederken kimsenin olmadığına emin olduktan sonra ayağa kalktım. "Ne oldu?"

"Seni boğacakmış pezevenk!"

"Ne?" dedim hayretler içerisinde. "Boğacakmış derken?"

"Bilmiyorum..." dedi His, sıkıntılı bir tavırla. "Dün gece sabaha kadar içirmediğim içki kalmadı! İt öyle bir şey ki ağzından laf alınmıyor. Bir şekilde öğrenmiş, siz denizde tanışmışsınız. Nasıl öğrenmiş bir onu düşünelim. Kimler biliyor denizde tanıştığınızı?"

"Herkes..." diye mırıldandım kısık bir tonda. "Yani herkes nasıl tanıştığımızı sorardı ben de anlatırdım. Karan'ın da saklayacağını sanmıyorum. İstanbul Boğazı'nda bir yatta karşılaştım onunla."

His, derin bir nefes alıp verdi. "Öğrenmiş işte, ilk tanıştığımız yerde seni öldü gösterecekmiş." dediğinde göğüs kafesim hızla yükselip indi. "Şunları kuçu kuçulardan arakladım. Kızlara ver, gösterdiğimiz gibi vücutlarına yerleştirsinler. Biri bir şey yapmaya kalkarsa acımadan geçirsinler. Acırlarsa onlara kimsenin acımayacağını söyle, kısasa kısas." diye devam ederken, elimde bir sürü farklı boyutlarda çakı bıraktı.

Çakıların hepsini vücuduma koyduğumda iki tanesine göğsümün içine yerleştirmiş, ayağımdaki botumun içine koymuş, pantolonumun arkasına yerleştirmiştım. Göbeğim sayesinde içine ne koyarsam koyayım sırtmıyordu. His'in göbeğine takmış olduğu bandaja geri kalanını yapıştırırken kendimi yürüyen cephaneye gibi hissediyordum.

"Ooo kızlar ne kaynatıyorsunuz?" diyen Hayrettin'in içeriye girmesiyle birlikte tam zamanında vücuduma bıçakları yerleştirmiştım.

"Bana aldığın pırlantayı gösteriyordum!" dedi His, elindeki iri taşlı yüzüğü kaldırıp Hayrettin'in gözüne sokarcasına gösterdi. Yüzüğü hışımla elinden çıkarttığında, "O da beğenmedi. Ucuz gözüküyor, başka istiyorum ben." diyerek yüzüne doğru fırlattı.

"Senin kadar masraflı kadın görmedim!" dedi Hayrettin, ona gelen yüzüğü tutamayıp yere düşmesine neden olmuştu.

"Almasaydın beni? Ben mi yalvardım sana!" dedi His, öyle hızlıca rolüne bürünmüştü ki koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne attı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Marin seni az önce mutfakta gördüm, nasıl benden önce geldin..." dedi Demir, içeriye o da geldiği sırada ona anlamayan bir tavırla baktım. Yaklaşık yarım saatten fazla elimdeki hamilelik dergisini buradaki ışığın fazla olmasından dolayı salonda okuyordum.

"Ne?" dedim anlamadığım belli eden bakışlar attım. Kodlu mesaj mı vermeye çalışmıştı anlamamıştım.

"Seninle konuştum hatta! Mal mal yüzüme baktın!" dedi Demir. Ona kaşlarımı çatığımda hafifçe kafamı ne oldu dercesine oynattım.

"Ne saçmalıyorsun Demir?" dedim en sonda anlaşılamadığımız için konuştum.

"Haaa o Marin hanım değildi." dedi Hayrettin, Demir'in neyden bahsettiğini anlamış olacak ki çok geçmeden konuştu. "İkiziydi."

"İkizi?" diye sordum.

"Sana benzeyen birini buldum." dedi Hayrettin. Adamlarına doğru döndü. "Gidin biriniz getirin. İkizini görsün."

Adamlar aldığı talimatla birlikte mutfağın olduğu yere gittiğinde kısa süre sonra yanında bir kadınla gelmişlerdi. Kadınla bakışlarımız buluştuğunda ikimizde aynı tepkiyi vererek kaşlarımı çatmıştık.

"Aynı sen değil mi?" dedi Hayrettin, tehlikeli bir sesle.

"Babamla acilen konuşmam lazım!" dedim, ne olduğunu anlayamamış karşımdaki kadından bakışlarımı çekememiştim.

"Merak etme bir akrabalığın yok." dedi Hayrettin, beynimdeki karmaşayı başlamadan bitirdi. "Biraz makyaj falanla aynı sen oluyor. Gözünüz farklı bir de. Aylardır sana benzeyen birini bulmaya çalışıyordum. Buldum sonunda, sana en çok benzeyen kadın bu kadın."

Kadına doğru yaklaştığımda, benden korkuyormuş gibi baktı. Kaşımız, saçımız tamamen aynıydı ona yaklaştıkça çok fazla farkımızı görürken benden en az on santim uzundu. "Nasıl bu kadar bana benziyorsun?" diye sorduğumda onun gözleri simsiyah, benim gözlerim bal rengindeydi.

"Türkçe bilmiyor, boşuna konuşma," diye seslendi arkadan Hayrettin. "Dünyanın bir ucundan senin yerine ölmek için geldi."

Ne dediğinden emin olduktan sonra hışımla arkama dönüp, "Onu öldürecek misin?" diye sordum.

"Seni öldürmeyeceğime göre onu öldüreceğim." dedi rahat bir tavırla, sanki ölümden değilde başka bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bunu yapamazsın! Masum bir insanı nasıl bu kadar kolaylıkla öldürebiliyorsun?" dedim, hiddetle bağırdığımda sesim olduğundan yüksek çıktı.

"İşime karışmayı kes." dedi Hayrettin. Bana doğru poşet fırlattığında istifimi bozmadığım için hepsi ayağımın dibine düşmüştü. "Doktorunla konuş şu ilaçların zararı varmıymış öğren. Birkaç güne gerçekten öleceksin ve kocan öldüğüne inanacak!"

Gülmeye başladığında kahkahası salonda yankılandı. "Ben kendi cenazene katılmışım. Sen de kendi cenazene katılmak ister misin? Kocanın nasıl kahrolduğunu, nasıl diri diri kendini de toprağa gömdüğünü izlemek ister misin? Ben keyifle izleyeceğim." dedi soğuk bir tavırla.

"Bunu asla yapmayacağım." derken gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi.

His oturduğu yerden ayağa kalktığında Hayrettin'in yanına geçip kollarını boynuna doladı. Cilveli bir eda takındığında, "Hayrettin'ciğim böyle bir ana beni de götüreceksin değil mi?" dedi masum bir sesle. "Ama ben evde sıkılırım. Canım sıkılırsa huysuz bir kadın olurum olmamı istemezsin bence."

"Sen evde oturup reisini bekleyeceksin." dedi Hayrettin, His'e karşı bir anda bakışları yumuşamıştı. Kadında şeytan tüyü vardı.

"Sen de geç otur ayakta dikilme, detayları konuşalım." Üzerimde bir sürü bıçak olduğu için oturamayacaktım. Kafamı yana sallayıp omzumu istemiyorum anlamın silktim. "Yüzme biliyorsundur umarım."

"Biliyorum." diye mırıldandım.

"Kaç saniye suyun altında kalıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"İyi o gün göreceğiz. Umarım yanlışlıkla öldürmeyiz seni." dediğinde güldü. Gülüşünde boğulursun umarım. "Yalandan boğulmuş numarası yapacaksın, çırpınıp dur suyun altında. Suyun altında sana nefes verecekler geri kalan senin oyunculuğuna kalmış. Sana vereceğim haplar nabzını zayıflatacak. Karan Milan hep bir adım önde bakalım gerçekten öldüğünde de öne geçebilecek mi?"

Kanımın donduğunu hissederken His de benim gibi tepkisiz kalmaya çalışıyordu ama neredeyse imkansızdı.

"Hastaneye götüreceklersin seni. Hastaneye gidiş yolunda ambulanslar değişecek. Seni taşıyan araç direkt olarak yeni evimize götürecektir, sana benzeyen ölü bedeninin olduğu ambulans aracı onlar nereye götürmek isterse oraya gidecek. Kesin Karan Milan son kez karısını morgta görmek

Özge Naz – Düşler Ağdı

ister. O sıra senin ikizini sarıp sarmalayacak. Tabii bir de bebekler... Hastaneden doğumda ölmüş bebekler alınacak." dedi Hayrettin. Anlatılması kolay yaşaması çok zor şeylerdi.

"Hayrettin sen ne kadar fena bir şeysin! Bir de sana it diyorlar! Olmayan zekana hayran kaldım açıkçası." dedi His, olaya dahil oldu.

"Şimdi gidebilirsin." dedi Hayrettin, salonun kapısının işaret etti. Eğer gerçekten inanırsa, yer değiştireceğiz ve daha iyi hayat yaşayacaksın. Bu da benim sana sözüm olsun."

"Demir ve Melek? Onları ne yapacaksın?" diye sordum. Sonuçta beni burada sonsuza kadar tutsak edeceğini düşünüyorsa onları da halletmesi gerekiyordu.

Bakışları Demir'i bulduğunda, "Seninle yaşayacaklar artık bu saatten sonra atsam atamam satsam satamam. Öldürsem ikisini de çok geçmeden sen de kendini öldürürsün. Aileleri öldü bilsin bir de onlara ceset bulamam." dedi Hayrettin.

"Odanıza gidin ve kapanın. Büyük gün geldi." dediğinde adamları başımızda dikilmiş gitmemiz için işaret etmişti. Günün sadece yirmi dakikası odanın dışarısında durabiliyorduk.

Bir şey demeden odaya gittiğimde kapının kapıyla birlikte kızların bakışları beni buldu. Elimi dudaklarıma götürüp sus işareti yaptığımda üzerimdeki kazağı sıyırıp bıçakları onlara gösterdim. Birbirlerine şaşkınlıkla baktıklarına oyalanmamaları için almalarını işaret ettim.

Anne kötü biri değil bebeklerim ama yemin ediyorum sizi korumak uğruna dünyanın en kötü insanı olmaya hazırım.

Yüzüme vuran beyaz ışıkla, gözlerimi açmamak için diretiyordum ama bedenime dokunan ellerle huysuzlanmaya başlamıştım. Gözlerimi açtığımda sıırsıklam bir halde uzanlı bir şekilde duruyordum. "Nerdeyim ben?" diye mırıldanırken, bakış açım Hayrettin girmişti.

"Aferin güzel oynadın." dedi iğreti ifadesiyle karşımda dikildi.

"Puşt!" diye bağırdım. Onu gördüğüm an bütün her şey aklıma gelirken damarlarımdan lavlar akmaya başlamıştı. "Beni gerçekten boğdurdun sen!"

Yattığım yerden doğrulduğumda ona doğru yaklaşıp tekme atmak üzereyken korumaları beni tutmuştu. "Allah senin belanı versin!" dedim öfkeyle.

İstedığı olmuştu. Hayrettin Sönmez, Karan Milan'ın karısını İstanbul Boğazı'nda boğarak öldürmüş, infazını vermişti. Marin Milan, yirmi dört yaşında su yutması sonucunda boğularak can vermiş, karnında iki bebeğiyle birlikte vefat etmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bu gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Karan'ın haykırışları kulağımda çınılıyordu. Yarı baygındım, son anda beni gerçekten boğdurmuş, kelimenin tam anlamıyla boğulurken sudan çıkarmışlardı. Beni çıkartan kişi kimdi bilmiyorum ama Karan değildi ama dediğini yarım yamalak hatırlıyordum. Tepkisiz kal, öldün sen, demiş sıyrılan bilincimle ölmüş taklidi yapmama gerek bile kalmamıştı.

"Son anda bazı şeyler değişti. Bronz pezevengi oyuna dahil oldu." dedi Hayrettin. Yüzü gülüyordu. Rahatlamış gözüküyordu.

"Karan'ı silahla vurdun! Kocamı vurdun!" derken gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Karan bütün planı bozmuş, benim gerçekten boğulduğumu sandığı için beni kurtarmaya çalışmıştı. Ona suyun altında oksijen verdiklerini söyleyememiş bu olayı gerçek sandığı için çılgına dönmüşü.

Hayrettin piçi her şeyi anlamış gibi evi üç gün boyunca karanlığa gömmüş dışarıya hiçbir şekilde dışarıya haber salmamıza izin vermemişti.

Hayrettin gözlerimin önünde diri diri yakılsa tükürmezdim bile ateşi söner diye.

"Sıyırdı abartma ölmeyecek." dedi rahat tavrıyla beni çıldırtıyordu. "Ölmesini isteseydim kafasına vururdum." Diğer adamlar Demir'i getirdiğinde Hayrettin bakışlarını ona çevirdi. "Sarı oğlan sakinleştir kardeşini."

Demir yanıma geldiğinde üzerimdeki ıslak kıyafetlere aldırmadan bana sarılmıştı.

"Artık yeni evimiz burası." dedi Hayrettin. "Alışsanız iyi olacak. Ömrünüzün sonuna kadar buradasınız. Çocuklarınızın isimlerini ayarladım bile. Birine Serkan, birine Aytekin, birine de Hayrettin ismini koyduracağım." dediğinde ona öldürecekmiş gibi baktım. "Ama sizin kız olacaktı, ona da annemin adını koyarım."

"Bugün benden keyiflisi yok, o yüzden rahatınıza bakın."

"Çiçeğim ağlama lütfen." dedi Demir, beni götürmeye çalıştığında ona sarılarak hıçkırıklara boğulup ağladım.

"Marin neler oldu anlat bize?" derken Melek'in sesini işitmiştim.

Bu hafta o kadar kötü şeyler yaşamıştım. Küçük bir kızın öldüğüne şahit olmuş, kendi ölümüne şahit olmuşum. Kocam vurulmuştu. Elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Kızlar nerede?" diye sorduğumda kısık bir sesle mırıldandım. "Onlar nasıl?"

"Odadalar. Hepimize oda verdiler, en büyük olana kızları yerleştirdik. Üç yatak vardı. Yataklarımı iki kişi olarak ayarladık. Suna seninle yatacakmış." dedi Melek sıcak bir sesle. "Herkes iyi, sen anlat neler oldu?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Geriye çekildiğimde gözyaşlarımı silmeye çalıştım. Burnumu seslice çekerken kimsenin olmadığına emin olduktan sonra ses tonumu alçattım. "Anlattığı gibi oyununu oynadım. Karan'ın her şeyden haberi vardı ama beni bırakmadı işler kızıştı. Ona beni yalandan boğduğunu söyleyemeden beni boğdular. Çıldırdı o da. Beni defalarca denizden kurtardı. Son kurtuluşunda tuttu ve bir daha bırakmadı. Hayrettin piçi bizi ayırmak için silahla vurdurdu."

Onun ne halde olduğunu bilmiyordum. His'le konuşmam lazımdı. Yeni bir eve geçtiğimize göre bütün planlarımızda değişmişti.

"Bana denizin altından oksijen veriyorlardı. Sonra işler daha çok kızıştı. Bronz'u biliyorsunuz o geldi. Boş gelmemişti. Karan benim asistanımın Hayretin'in kardeşi olduğunu ortaya çıkarmış ve onu olaya dahil ettiler. Orada infazını verince Hayrettin bu sefer çıldırdı ve ikimizi de denize attırdı." derken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Karan'ın bana nefes verişini hatırladıkça deliye dönecektim. Kendini bir saniye olsun düşünmemiştim. Ciğerlerim sıkışmış, nefesimi dışarıya savurmuştum o ise son ana kadar beklemiş bütün nefesini bana vermişti.

"Ben rolümü oynadım, beni denizden çıkardılar. Ölmüş taklidi yaptım. Karan'ın çıldırdığını yarım yamalak hatırlıyorum çünkü ilaçlar çoktan etki etmişti baygındım o sıralar. Sonra gözümü burada açtım." derken geldiğimiz yere baktım. Hayrettin'in planına göre ambulansa yer değişimi olmuş olmalıydı.

"Onun ne durumda olduğunu bilmiyorum." diye fısıldadım. "Çok kötü bir haldeydi. Zayıflamıştı, yanakları içine gitmiş elmacık kemikleri belirginleşmişti. Leş gibi alkol ve sigara kokuyordu. Kocamı tanıyamadım desem bana inanır mısınız?"

"Karan Milan güçlü bir adam Marin." dedi Demir, beni rahatlatmak istercesine. "Karısı yok ya yanında salmıştır kendini. Sen yanında olunca ona bakarsın, sen bak diye çocuk gibi davranır kesin. İkinize de bir şey olmayacak."

"Marin hanım muayene almak istiyorum sizi." dedi Burçin ve yanında birkaç adam gördüğümde sinir seviyem en üstte ulaşmıştı. Birçok duyguyu aynı anda yaşıyordum. Hayatımda en kötü haftalarımın birini geçiyor olabilirdim.

Sesimi çıkarmadan bebeklerimin iyi olduğundan emin olmak için oturduğum yerden kalktım. Üzerimdeki kıyafetlerim yarısı kurumuş haldeydi. Berbat bir şekildeydim ama umursayacak durumda değildim. Adamlarla beraber peşinden ilerlerken odanın içerisine girdik. Hayrettin artık yeni geçtiği evde her şeyi son derece teknolojik kullanıyordu. Geçerken gördüğüm dışarıyı manzaralayan pencereler sayesinde artık yerin altında olmadığıma kanaat getirdim. Ortalıkta His gözüküyordu.

"Buradaki aletler daha gelişmiş. Onları üç boyutla görüntüleyebiliriz. Bakalım mı?" dedi Burçin, hiçbir şey olmamış gibi davranması kesinlikle beni delirtmek için yapılan bir davranıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır istemiyorum. Bana sadece nasıl olduklarını söyle. Karan'sız hiçbir şey yapmayacağım." dedim bakışlarımı ona çevirmeden konuştum.

"Tamam gelişimleri için ben bakacağım." dediğinde açmış olduğum karnımda cihazı karnımda gezdirdi. "Cinsiyet peki?"

"Hayır Burçin! Sana daha kaç kere diyeceğim hayır!" diye bağırdığımda artık ona karşı hiç tahammülüm kalmamıştı. Hele son olaydan sonra ikimci olarak ölmesini dilediğim kişi Burçin'di.

Bir süre sessiz kalmasına karşılık, "Çocuklarım nasıl?" diye sordum. Bakışlarım karnımdaydı.

"İkisi de oldukça sağlıklı..."

Karnımda gezen elini ittiğinde aldığım peçeteyle karnımı temizledim. "Tamam yererli gidebilirsin sana ihtiyacım kalmadı." dedim sinirli bir halde.

"Ben sadece işimi yapıyorum bana bu şekilde davranmaya hakkınız yok..." dedi Burçin hanım.

"Evet işinizi yapmalıydınız! Eğer biri sizi tehdit ediyorsa polise gitmeli gerekli yerlere başvurmalıydınız! Pislik kadın ticareti yapan bir adamla iş birliği yapmamalıydınız! Siz doktor falan değilsiniz on beş yaşındaki bir çocuğa kürtaj yaptınız! Üstelik kürtaj yaparken nasıl ölümüne sebep olursunuz?" diye bağırdığımda ona karşı içime tuttuğum her şeyi akıtmaya başladım.

Ezgi, benim bir küçük kardeşimden öte olmuştu. İştahsızlığı, kusmalarını ben psikolojisinin kötü olduğuna yormuştum ama hamileydi. Yeraltındaki evde kadın doğuma ait malzemelerin bulunması kürtajın yapılmasına olanak sağlamak için varmış bunu Ezgi'ye yaptıkları kürtaj sayesinde öğrenmiştim.

Zorla kürtaj yapılacaktı ve Ezgi'nin diretmelerine karşılık kürtaj yapılırken kalbi durmuştu. Burçin'in hatasıydı tamamen, malzemelerin yeterli olmadığını elinden bir şey gelmediğini öne sürüyordu ama küçücük bir kızın ölümüne neden olmuştu. Atlatamamıştım. Ezgi vefat edeli bir hafta olmuştu ama hâlâ olanlara inanamıyordum.

"Yatın kalkın hamile olduğuma, size muhtaç olduğuma şükredin! Hayrettin'le tekrar bir anlaşma yapacağım karşılığında bana ne sunarsa sunsun kabul edip sizden bir başkasını isteyeceğim. Nasıl bir insansınız ya? Bütün bu olan bitene nasıl gönlünüz el verip sustunuz?" diye devam ederken ona zarar vermemek için kendimi zor tutuyordum.

"Mecburdum." dedi Burçin, titrek bir sesle

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Mecbur değildiniz, sürekli çocuklarınızı bahane ediyorsunuz ama mecburluktan değil. Bir başkasının çocuğuna böyle davranan herif sizin çocuğunuza acır mı sanıyordunuz?" derken bağırırmaktan boğazım tahriş olmuştu. "İğrençsiniz tek kelimeyle iğrençsiniz."

Odanın kapısı açıldığında içeriye His girmişti. Bakışları direkt olarak beni bulduğunda, "Marin... Bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle.

"His," dedim oturduğum yerden ayağa kalkıp ona sarıldım. Kulağına doğru fısıldar bir tonda mırıldandım. "Ben bu kadınla aynı çatı altında bir saniye daha kalmak istemiyorum. Doktor falan değil bu çocuklarımı bu kadına emanet edemem. Hiçbiriyle kalmak istemiyorum. Ben gitmek istiyorum. Lütfen ne yaparsak yapalım. Gidelim artık."

"Tamam... Sakin ol." dedi His, aynı tonda mırıldandı. Beni sakinleştirmek için saçlarıma dokunuyordu ama ben sadece Karan'ın dokunuşuyla kendime gelebiliyordum. "Ben yanıdayım, birlikteyiz sakin ol."

"Ben doktorunla durumun hakkında konuşacağım tamam mı?" derken beni kendinden ayırıp gözlerimin içine baktı. "Onunla konuşmak istemediğini biliyorum. Ben konuşayım önemli bir şey varsa seninle paylaşırım olur mu?"

Kafamı salladığımda hızlıca odadan çıktım. Ezgi'ye çok kötü davranmışlardı. On beş yıllık kalbi olan biteni kaldıramamış, operasyon anında durmuştu. O odadan, sağ bir şekilde çıkamamıştı. Burçin ise gülmüştü. O gülüşünü hiç unutamıyordum. Çılgınlıklarım sessizliğe gömülmüş, diğer kızları sakinleştirememiştim bile.

Bana verilen odaya Melek'le birlikte girdiğimde beni tek başıma bırakmışlardı. Üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulduğumda olayları henüz kavrayamadığım için hiçbir şey yapasım yoktu. Kendimde duş alacak gücü bile bulamıyordum.

"İyi misin?" dedi His, içeriye girdiğinde yanıma doğru adımladı.

"Değilim." dedim bet bir ifadeyle.

"Yeterince sıvı tüketmiyormuşsun Marin." dedi His, üzgün bir tavırla. "Bebeklerin hareketsizliği bundan kaynaklanıyormuş."

"Kocam beni biraz tembelleştirdi. Suyumu bile o verirdi. Ona çok alışmışım. Sütten bile nefret ederdim. Ama o ballı süt içire içire alıştırdı." derken buruk bir şekilde gülümsedim. "Demek ki kimsenin beni zorlamadığından içmiyormuşum, kokusuna bile dayanamadığım halde onun elinden içmek tatlı geliyordu."

Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sana ballı süt yapmamı ister misin?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kafamı salladığımda, "Olur." dedim memnun bir tavırla. Dakikalar sonra içeriye His ve Melek geldiğinde, His'in elinde iki bardak vardı. Birini bana uzattığında ılık bardağı elinden aldım.

"İkinizde çok güzel duruyorsunuz." derken gülümsemesi daha çok yayılmıştı. Bakışlarımızı şişik karnımızdan ayırmıyordu. "İkinizde en güzel yaşınızda anne olmuştunuz. Ben yirmi altı yaşımdayım, sanırım otuz altı yaşıma gelsem de bilmeyeceğim bir duygu olacak."

Ona anlamayan bir şekilde bakarken bardaktan yudum aldım. "Hamile olmak nasıl bir şey acaba..." derken karnımı avuçladığında dudaklarını kumaşın üzerinden karnıma bastırdı. "Hiçbir zaman tadamayacağım."

"Tadamayacağım derken? Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda ne diyeceğimi bir anda bilememiştim.

"Maalesef." dedi düz bir ifadeyle. Sesi olduğundan kısık ve soğuk çıkmıştı. Melek'le ikimizin yüzü düştüğünde o bir anda gülümseyip saçını kulağının arkasına yerleştirdi. "Ama sorun değil. Herkes çocuk sahibi olmamalı. Mümkünse anne baba olmak için herkes testten geçsin."

"Şey her ne olduysa hatırlatmak istemezdim." dedim kelimelerimi dikkatli seçmeye çalışıyordum.

"Teyze olacağım ben de." dedi His, yanağını karnıma yasladığında sanki bebeklerimi dinliyordu. Yüzünü sürterken o belirgin halinden keyif alıyor gibiydi. "Üç tane yeğenim oldu ne güzel..."

"Elfida'ya benziyorsun aynı." dedim hareketleri bana onu anımsatıyordu. "O da sürekli karnımla uğraşır." "

"Elfida ne yapıyor acaba Marin?" dedi Melek, aydınlanma yaşamış gibi. "Deli olmuş mudur?"

"Kesin 'Beni nasıl kaçırmazlar ya Elfida Kuzgun'um ben ilk beni kaçırmamalılar' diyordur." dediğimde gülümsedim.

"Elfida bu halimizi görse demek ki şok olurdu!" dedim yalın bir ifadeyle.

"Hadi soğutmadan için..." dedi His, bardağını bardaklarımıza yaklaştırdığında hafifçe tokuşturdu. "Bebeklerinize..."

"Bebeklerime..." diye mırıldandıktan sonra Karan'la birlikte süt içtiğimiz anlat aklıma gelmişti. "Kaderim için." deyip hepsini onun bana göstermiş olduğu şekilde tek yudumda içtim.

Hava çoktan kararmış akşam saatlerinden birindeydik. Odadan çıkıp mutfığa doğru ilerlediğim sırada elimin tutulup çekilmemle kendimi duvara yapışmış halde buldum. Elim istemsiz bir

Özge Naz – Düşler Ağdı

şekilde belimde yerleştirili olan silaha gittiğinde gördüğüm koyu kahve bakışlarla elimi götürdüğüm yerden geri uzaklaştırdım.

"Yerin altından çıkabilmek için yedi hafta bekledik." dedi His, kısık bir sesle. "O gün geldi artık."

Harelerim genişlediğinde, "Yapacak mıyız?" diye sordum. İki gündür doğru bir anı bekliyorduk. Burada Hayrettin dediği gibi bizi daha rahat bırakmıştı. Yerin üstünde olduğumuz için telefonlar çekiyordu. His arakladığı telefonla birileriyle iletişime geçmiş, bizden haber beklemelerini söylemişti.

Doğru vakit gelmişti.

"Hepimiz yemeğe oturacağız." dedi His, sakın bir tavırla. "Çok güzel bir kurabiye yaptım."

"Neden? Ne var içinde?" diye sorduğumda kaşlarını çatmıştı.

"Ne yok ki?" dedi His. Bakışları etrafta geziyordu. "Paketi canlı kanlı teslim etmesem malum Karan Milan beyimiz öyle istiyor daha farklı yöntemlerim vardı ama bununla idare edeceğiz."

"Evdeki herkes yiyecek." diye devam ederken onu dikkatle dinledim. "Ne olursa tabağımıza koyduğumdan başkasını yemeyin. Kızlara söyledim. Demir ve Melek de yemeyecek."

"Ya zorla kendisinininkinden yedirirse?" diye sordum. Hayrettin psikopatın teki olduğu için bize yedirmeden kendisi asla yemezdi.

"Oyalayacağım o zamana kadar adamları çökmüş olur."

"Nasıl çökerteceksin?"

"Kurabiyeleri soludukları anda ciğerlerine yapışacak. Nefes kesici şeyler var içinde biber gazı etkisi gibi düşün nefesi kesilecek ve bilinci gidecek bu sayede ölmeden onları etkisiz hale getireceğim. Hepsinin canlı olması gerekiyor, benimde altıncı kuralımı bozmamam gerekiyor bir taşa iki kuş." dedi ve dudakları kenara kıvrıldı. "Sonra kaçacağız."

"Onu etkisiz hale getirince hemen kaçabilecek miyiz? Herkesi aynı anda etkisiz hale getireceğiz His?" dediğimde anlattıkları aklıma yatmıyordu. "Bombanında patlaması lazım."

"Doğru, akıllı kızsın. Salak taklidi yapacağım diye rolüme fazla kaptırdım." dedi His. Her şey onun üstüne kalmıştı. Yoğun günler geçiyordu. Hem Hayrettin'le uğraşıyordu hem dışarıyla hem içeride olan bizimle. Yükü çok fazla vardı, şu an bütün planı mahvetse ona kıyamazdım. "İki türlü etki vermemiz lazım." Bakışlarını bana çevirdiğinde, "Kapıları kontrol ettin değil mi?" diye sordu.

"Ettim hepsi içeriden açılıyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tamam, bombaları kapılara yerleştireceğiz. Kapılar basınçla açılacak ve dışarıya çıkabileceğiz." dedi ve durdu. "Bundan sonrası Allahu Tealaya emanet, haydi bakalım."

"Kapılar açılacak mı peki? Bunda emin miyiz?" dedim meraklı bir ifadeyle. Artık bomba yapabildiğime inanamıyordum. Adım adım bana öğretmişti. His, Hayrettin'le uğraşırken ben odada bombaları yapmışım.

"Basınç sayesinde hepsi dışarıya doğru patlayacak. Bomba işaret olacak dışarıdakiler için. Dakikalar sonra burada olacaklar, kapılar açıldığı gibi içeriye girecekler. Pezevenk pencereleri ve kapıları sadece içerden açılacak şekilde yaptırmış. Dışarıdan kimse açamıyor, her kapıda bir adam var. Hepsine kurabiyeden yedireceğim. Bir ısırık bile etkisiz hale getirecek." dedi His, kendinden emin bir şekilde.

"Hayrettin yemeden bombayı patlatmıyoruz. Bunu unutma. Çünkü o an herhangi birimize sıkabilir, kendinizi tehlikeyi atmayın. Onun yemesi bile yeterli olur. O yedikten sonra emir yağdıramaz o sıra bombalar aktif ve olur ve bam! İçeriye girdiklerinde biraz aksiyon yaşarsınız iyi yönünden bak!" diye devam ettiğinde sorun yokmuşçasına gülümsedi.

"İyi ki geldin His." dediğimde kollarımı ona doladım.

"Sen olmasan hepsini yapamazdım Marin." dedi sıcak bir sesle. Geçirdiğimiz günler boyunca onunla fazlasıyla yakınlaşmışım. Buradan çıktığımızda da kesinlikle konuşmaya görüşmeye devam edecektim. Çok şey yaşamıştı, hayatını yirmi altına yaşına kadar onları bildikçe ona buruk bir şekilde bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Yemeğe geçelim daha fazla dikkat çekmeden."

Ona kafamı salladığında, önden o ilerlemişti. Dakikalar sonra ben de mutfağa girdiğimde masada herkesin oturduğunu gördüm. Milan konağında yaptığımız akşam yemeklerinden bir hayli uzaktı. Barzan babamın 'de hayde afiyet olsun' deyişi yoktu. Behiçe annemin beni eliyle beslemesi, Karan'ın üzerime titreyişi yoktu.

"Yeni hayatınıza alıştınız bakıyorum." dedi Hayrettin bana doğru laf attığında bakışlarımı ona kaldırdım. Elindeki belgeleri bana uzattığında olduğum tarafa attı. "Sana bir sürü fotoğraf getirdim Marin Milan."

Yanıma bıraktığı belgeleri alıp ne olduğuna baktım. Sarı renkli paketi açtığımda içinden bir sürü fotoğraf çıkmıştı. "Bak bakalım kocan seni ne kadar seviyormuş görmüş ol." dedi Hayrettin.

Elime aldığım fotoğrafları incelerken şaşırmadan edememişim. Cenazemden görüntülerdi. "Herkes orada..." diye mırıldanırken her fotoğrafı dikkatle inceledim. Babam, teyzem, abim mezarımın başında duruyordu. hepsi perişan haldeydi. İlk fotoğraflarda sadece Alakan aşireti vardı. "Beni gömüyorlar."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan kucagında bebeklerimizi taşıyor. Hiç bırakmak istemiyor ama mecburen gömmek zorunda." derken onun olduğu fotoğraflara bakmak bana ıstırap veriyordu. Büyük ihtimalle dün çekilmiş fotoğraflardı. Milan aşiretini görmüştüm, Elfida ve Zahir birbirine sarılmış halde ağlıyordu. Mert ve Zühre mesafeli arkada ağlıyorlardı. Uygarcığım bile vardı. Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Diğer fotoğraflar da Karan yok neden?" diye sorarken her fotoğrafı incelemiştım. Mezar açık duruyordu.

"Kendini de gömmüş. Sizinle beraber o da toprağın altında. Birkaç göz yaşım dökülmedi değil. Kardeşim Serkan'ı ve Aytekin'i öldürdüler bu kadar üzülmedim." dedi Hayrettin, keyifli bir sesle. "Yiyin yemeğinizi, sonra istediğiniz gibi dışarıya çıkabilirsiniz."

Bakışları beni bulduğunda, "Sen havuza fazla yaklaşma boğulmaya çok müsaitsin." diye ekledi.

Dakikalar sonra akşam yemeği sessizce devam ederken, "Hayrettin'ciğim, kuçu kuçularına söyler misin benim için makinürcü çağırırsınlar tırnaklarımı yaptırmam lazım." dedi His. Büründüğü kadın rolüne fazlasıyla sadık kalırken tırnaklarını Hayrettin'in gözüne sokarcasına gösterdi.

"İstersen seni götürüp getirsinler." dedi kahvaltısını yapmaya devam ederken Hayrettin.

His bir anda mutlu olduğunda ellerini çırptı. Uzanıp Hayrettin'in yanağını sıktığında o kadar çok parmaklarının arasına alıp sıkılmıştı ki mosmor edene kadar bırakmamıştı. "Ya sen nasıl bir itsin! Bayılıyorum bu adama." dedi His. "O yüzden senin için kurabiye yaptım bol bol."

Koyu bakışlarını hepimizde gezdirdiğinde, "Hepiniz yiyeceksiniz. Yemeyen olursa zorla yedireceğim ona göre." diye devam etti.

"Sen ve kurabiye yapmak? Seni striptiz kulübünden getirdim aşçı mutfağından değil hayırdır?" dedi Hayrettin, fark ettiği detayla birlikte kaşları çatılmıştı.

"Erkeğin kalbi midesinden geçermiş. Sana da iyilik yaramıyor. On elimde on marifet beni alan yaşadı!" dedi His, altta kalmazken hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Oturduğu yerden ayağa kalkıp kurabiyeleri tabağımıza dağıtmaya başladı. Kısa süre sonra hepsini bitirdiğinde kendi yerine geçmişti. "Neden yemiyorsunuz? Beğenmediniz mi yoksa? Hayrettin'ciğim şunlara bir şey der misin yesinler?"

"Hepiniz yiyin bitirin." diye emir verdi Hayrettin. Kızlara işaret ettiğimde yemeye başlamışlardı.

Akşam yemeği bitmek üzereyken His üzgün bir tavır takındığında, "Ama sen yemedin?" diye Hayrettin'e sordu.

"Ben seninle birlikte yiyeceğim." dedi Hayrettin.

Özge Naz – Düşler Ağdı

His oturduğu yerden ayağa kalktığında kollarını Hayrettin'in boynuna doladı. "Benim elimden yemek istiyorsun değil mi? O yüzden bu kadar nazlandın." derken kurabiyeden bir tanesini alıp ona doğru uzattı. Aldığı kurabiye Hayrettin'in mutlaka yemesi gereken kurabiyeydi.

"Önce sen ye." dedi Hayrettin, kafasını iki yanına salladı.

"Seni zehirleyeceğim diye mi korktun? Daha evlenmedik, mirasını üzerime geçiremem!" dedi His, yalancı bir gülümsemeyle.

Hayrettin sinirle elini masaya vurduğunda masada bir anda tansiyon yükselmişti. "Ye dedim!" diye bağırdı.

"His kurabiyenin yanına içecek ister misin?" derken dikkati üzerime çekmeye çalıştım ama His benim olduğum tarafa dönüp bakmamıştı. "İçecek?" diye tatlı bir edayla sorduğumda His kızgınlıkla bakışlarını bana kaldırdı. Kafamı iki yana sallayıp yapma diyerek dudaklarımı oynatıp fısıldadım.

His, Hayrettin'in yemesi gereken kurabiyeden ısırık alıp yediğinde kendi sandalyesine geçip oturdu. Bakışlarını masadan kaldıramıyordu. Sıcaklık bütün bedenime yükseldiğinde dişlerimi birbirine bastırdım. Gerçekten yemişti.

"Aç ağzını!" dedi Hayrettin. His çiğneyip yuttuktan sonra dudaklarını açıp ona göstermişti.

"Sana seni zehirlemeyeceğimi söylemiştin." dedi His, elini boynuna götürdüğünde yavaşça baskı uyguladı. Masadaki herkes diken üstündeydi.

"İyi bir ara beni zehirleyeceksin sanmıştım." dediğinde uzanıp kurabiyelerden iki tanesini kendi ağzına attı Hayrettin. "Hakikatli kadınmışsın."

"His..." diye mırıldanırken onun boğazının kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Bakışlarını bana kaldırdığında gülümsemeye çalıştı. "Mar-Marin." dedi titrek bir sesle. "İzmir bombası aşermiştin değil mi?"

Hayrettin yuttuğu kurabiyeye birlikte öksürmeye başladı. Göğsüne sertçe vururken yutamadıklarını geri tükürdü. "Bu ne biçim kurabiye lan?" dedi kesik nefeslerinin arasında. "Ne koydun sen bunun içine nefesim kesiliyordu!"

"Nefes kesici bazı şeyler." dedi His, alnı boncuk boncuk terlemişti. Elleri titremeye başlamıştı.

"Sen de yedin!" dedi Hayrettin inanamaz halde ona bakıyordu.

"Bazen birini öldürmek için kendi ölümünü de göze alırsın." dedi His, buz gibi bir sesle tüylerimi diken diken edecek kadar soğuk bir tonda konuşmuştu. Bizim için kendini feda ettiğine inanamıyordum. Put gibi kesilmiştim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hayrettin Sönmez." dedi His, nefes alımları zorlaşmıştı. Elini boynunu sararken kımıldayamamıştım bile. "Bu belki son sözümlemlerim olacak ama kulağını aç ve beni iyi dinle. Karan Milan karısını almaya geliyor. Kaçacak hiçbir yerin kalmadı. Ölmeyeceksin korkma, her dakika ölüm için yalvaracaksın. Karan Milan'ı çok kızdırdın çokook."

"Senin için asitli, adamların için köpek balıklı havuz haz... hazırlamış. Hiçbiriniz karısına yaşatlarınızın on katını yaşamadan ölmeye... ölmeyeceksiniz." derken His, sandalyesine yaslandığında çok geçmeden yere düşmüştü.

Hayrettin onun peşinden krize girerken seslenmeye çalışıyordu ama tek yapabildiği nefessizle boğuşmaktı. Oturduğum yerden ayağa kalktığımda His'in yanına doğru ilerledim.

"Marin..." dedi, gözleri açık bir halde yerde cebelleşiyordu. "Bomba pa..."

"His..." dedim titreyen bir sesle. Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum. "His!" Gözleri kaymaya başladığında, "Kapatma gözlerini!" diye bağırdım. "Lütfen kendine gel lütfen." Demir yanına geldiğinde bana bombayı Hayrettin bayıldıktan sonra patlat demişti. "Yan çevirin!" dedim pozisyonda kalıp kendine gelmesi için.

"Masanın altına girin hepiniz. Çabuk. Kulaklarınızı kapatın." diye kızlara bağırdığımda hepsi bir anda masanın altında girmişti. Bedenime yerleştirdiğim uzaktan kumandaya bastığımda saniyeler içerisinde patlama gerçekleşecekti.

His'i kolundan tutup kendimle beraber masanın altına sürüklediğimde Demir ve Melek'te eş zamanlı olarak kendi taraflarından alta çökmüşlerdi.

"Demir! Melek!" dedim kısık bir sesle. "Zehirlenince kusturulmaz kişi kusturulmaz! Ne yapmamız gerekiyor? Kanına karışmadan bir şeyler yapmalıyız!"

Gürültülü bir ses etrafa yayıldığında Demir'in kaslı kollarının arasına girdiğimi yarım yamalak hatırlıyordum. Kulağımın sağır olduğunu hissederken görebildiğim alanlara döküntüler yağmaya başlamıştı.

Patlama gerçekleşmişti. Büyük bir basınç olmuştu. Etraf toz dumama bürünmüş, büyük bir sis yayılmıştı. Pozisyonumu bozmadan durdum. Masanın üstündeki her şey etrafa saçılmıştı. Helikopter sesleri duyarken yakın taraftan silah atış sesleri geliyordu. Kalbim teklerken duyduğum silah seslerine dikkat kesildim.

"Karan'ın silah atışı bu." dedim heyecanla. "Üç tane atar ve bekler, üç tane atar ve bekler."

"Marin?" diye ses işittiğimde duyduğum tok ses kocama aitti. "Ses ver neredesiniz?" Arkama döndüğümde sisten başka bir şey göremiyordum. Sis tabakası azalmaya başlarken öksürüp boğazımı temizledim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan!" dedim yüksek bir sesle. "Büyük alandayız! Geniş masadayız."

"His, benimle kal!" derken bakışlarımı ona çevirmiştim. Bedenimin altındaki bedenini sarsarken teni kıpkırmızı haldeydi. Eli boynunda kalmış, nefes alamadığını belirtmeye çalışmıştı. Eğilip kalp atışlarını dinlemeye çalıştım ama panik olduğum için hiçbir şey algılamıyordum.

"Karan vaktimiz yok," diye bağırdım. Sisin yayılmasıyla onu görebiliyordum. Bakışlarımız kısa bir anlığına buluştu. "His nefes alamıyor. Doktor getirin hemen müdahale yapılması lazım."

"Nesi var?" dedi Karan telaşla. "Sikeyim ne oldu ona? Pezevenk mi bir şey yaptı?" Karan eğilip nabzını kontrol ederken geriye çekildi. "Hisar!"

"Ne?" dedi tanıdık bir ses. Bronz'un sesiydi. Oldukça endişeli çıkmıştı. Büyük ihtimalle benim bağırışımı duymuştu. "Hisar nerede?"

"Hisar?" dedi koşar adımlarla yanımıza geldiğimde His'in baygın olan bedenine yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne oldu ona? Neyi var?"

"Hayrettin'e yaptığı özel karışimli şeylerden yedi." dedi Demir, benim uyuşmuş algılarımdan dolayı kendisi cevaplamıştı. "Nefes kesici olduğunu söyledi. Beyne giden oksijeni kesip bayıltıyormuş."

"Sikeyim astımı vardı onun! Nefes alamaz!" dedi Bronz, kor bir sesle konuştuğunda yaptığıının yeni farkına varmışım. Hiç astımı olduğundan bahsetmemişti. Bu resmen intihardı. Bunu nasıl yapabiliyordu? Bir an bile düşünmeden yaptığı kurabiyeden yemişti!

"Demir kızları bir arada tutun." dedim, kargaşadan dolayı kimseyi kaybetmek istemiyordum. Ayağa zorlukla kalktığımda basıncın bu denli büyük olacağını düşünmemiştim. İyiydim, bebeklerimin hareketlerini hissedebiliyordum en az benim kadar onlar da heyecanlanmışlardı.

"Dayan Hisar, dayan." dedi Bronz, onu kucakladığımda His'im kolları yana düşmüştü. "Nasıl yaparsın bunu aklım almıyor! Ah başımın belası ah!"

"Viran," dedi Karan, sesi daha yakınımdan geliyordu. "Paketi alın." derken bahsettiği kişinin Hayrettin olduğunu çok geçmeden anladım. "Yaşatın hemen ölmesine izin vermeyin bu meskende canlı olan herkesi toplayın."

"Ona bir şey olmayacak değil mi?" derken Bronz gitmek üzereyken His'e endişeyle baktım. "Yapma dedim beni dinlemedi!"

"Marin," dedi Bronz, sesi endişeli çıkmıştı. "Ona bir şey olmasına izin vermem. Sen Karan'ın yanına git. Ben Hisar'la ilgileneceğim." Kafamı salladım. "Helikopterleri hazırlayın, doktorları getirin." diye bağırırken yanımdan uzaklaştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Arkama döndüğümde adım atacak hali kendimde bulamamıştım. Bakışlarım özlemle yanıp tutuştuğum kişiye takılı kalırken onunda bakışları beni buldu.

"Karan..." diye fısıldadığımda gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Gözümde düşen her bir damla yanağımı aşır giderken sıcaklığı onun hasretiyle kavrulmamdan kaynaklanıyordu.

"Marin!" dedi Karan, sesi kulağıma iliştiğinde onu ne kadar çok özlediğimi bir kere daha fark etmiştim. Kıvılcımdamayadım. Parmaklarım üzerimdeki kazağın etek ucundan tutarken olduğum yerde mihlanmıştım gibiydim.

Bana attığı her adımda dudaklarımdan hıçkırık dökülürken aramızdaki mesafeyi kısalttı. Nerede olduğum, nasıl olduğum bir buğudan ibaret olurken bakışlarım elaya vurgun gözlerinde takılı kalmıştı.

Tam önümde durduğunda ağlamam şiddetlenirken bacaklarım beni taşıyamayacakmış gibi hissediyordum. Dizlerimi kırdığım vakit Karan önümde diz çökerken dövmeli elleri bedenimi kucakladı. Tenim, tenine çarptığında kendimi canlamış gibi hissediyordum.

"Bitti," dedi kısık ama ıstırap dolu bir sesle. "Bitti, bu sefer gerçekten bitti." derken bunu bana değil de daha çok kendine söylüyor gibiydi. "Sundu."

Kendimi tamamen ona bıraktığımda belimdeki elleri saçlarıma doğru çıktı. Başımı boynuna yaslarken gözyaşlarım yakasını ıslatıyordu. Yedi haftam, gözyaşım olup etrafımda bir birikinti oluştursa okyanus büyüklüğüne ulaşır. İkimiz tamamen yere çöktüğümüzde beni kucağına doğru taşıdı.

"Senden ayrı kaldığım, sensiz geçirdiğim saniyelerim son buldu." dedi acı dolu bir sesle.

"Çok özledim seni." dediğinde şakağımda dudaklarının sıcak baskısını hissettim. "Bebeklerimi, bebeğimi. O kadar çok özledim ki sizi bir saniye olsun kucağımdan indirmeyeceğim. Yanındayken bile özlerken seni ayrı kaldığımda nasıl özlemem?"

"Ben de çok özledim, çok özledim seni. Bir insan bana kızmanı bile özler mi? Kıyafetlerime karışmanı bile özledim. Özlermiş sevgilim, çok özlermiş hem de." dedim mırıltılı bir sesle.

"Karan... Sevgilim." derken sert bir yumru boğazımdan aşağıya indi. "Bebeklerimin babası." Geriye çekildiğimde Karan yüzümü avuçlayıp sıcaklığıyla tenimi sardı. Dudaklarını yanaklarımda, burnumun uç noktasında, çenemde hissederken beni defalarca öptü. "Hayatımın aşkı."

Dudaklarımızı buluşturduğunda; yeniden yaşadığımı hissettim. Yeniden doğdumu, çölde giderilen susuzluğumu, onun kalbindeki okyanus kavuştuğumu. Parmakları tenimi okşarken dudakları dudaklarımı talan ediyordu. Kollarımı boynuna sarıp ensesindeki saçlarına tutduğumda ikimizde gözünden akan yaşlar dudaklarımızı ıslatıyordu. Karan Milan benim

Özge Naz – Düşler Ağdı

yirmi üç yıldır çöldeki yalnızlığıma son vermiş, yirmi dört yaşına girmemle kalbindeki okyanusunu bana sunmuştu.

Hafifçe geriye çekildiğimizde endişeli bakan gözleri gözlerimi buldu. Elleri tenimin her bir tarafında gezerken dudaklarını araladığında, "Bana doğruyu söyle Marin, sana tek bir şey yaptılar mı?" dedi korktuğunu belli eden bir sesle. "Canını acıttılar mı? Sana zorla bir şey yaptılar mı?"

Yavaşça yutkunduğunda âdem elması hareket etti. "Bebeklerimize, sana... Zarar gelecek bir şey dediler mi? Yaptılar mı bana lütfen doğruyu söyle."

Kafamı hızlıca iki yanına salladım. "Hiçbir şey," dedim yalın bir ifadeyle. "Hiçbir şey yapmadılar. Sadece bağırp çağırdılar ama ne bir şiddet ne bir başka bir şey. İzin vermedim, değil dokunmak kendime bile yaklaştırmadım."

"Doğruyu söylüyorsun değil mi?" diye sorduğunda bana inanmak istiyordu ama nedense yapamıyordu. Kolay değil, yedi hafta boyunca ondan uzakta, bir başka yerde kalmak kolay değildi. İnsanın aklına türlü türlü şeyler geliyordu ama Hayrettin dışarıya kendini farklı içeriye farklı gösteren biriydi.

"Doğruyu söylüyorum. Eğer bir şey olsaydı, zorla bir şey yapsalardı, sana yemin ediyorum ki kâtil olmak umurumda olmaz karnımda iki çocuğumla birlikte ilk cinayetimi işlerdim ve bundan gram pişmanlık duymazdım."

Kollarımı sardığım boynuna daha çok sokuldum. "Ama sen bizi kurtardın Karan, bizi kurtardın. Ne kadar sürerse sürsün geleceğini biliyorum."

"Bana inanmanı, bana güvenmeni hiçbir şeye değişmem. Sen bana, sen kocana hep inan. Senin inancın beni güçlü kılıyor." dedi Karan, dudakları saçlarının en üst tepesini bulurken parmakları tenimde geziyordu.

"Demir ve Melek nasıl?" dedi Karan. "Onların bir şeyi var mı?"

"İyiler... Hepimiz iyi." diye yanıt verdim. "Kızlarda."

"Kızlar?" diye sordu. Bakışları bir anlığına karnıma düşmüştü. Söylediğim kelimeyi karnımdaki bebeklerimizden bahsettiğimi sanmıştı. Kaşları eş zamanlı olarak havaya kalktı.

Kafamı hızlıca iki yanına salladım. "Karnımdaki bebeklerimiz değil. Cinsiyetlerini sensiz öğrenmek istemedim." dedim mırıltıyla. Yavaşça yutkundum. "Koruma altına almamız gereken kızlar. Milan konağını yaktırıp yerine yurt ve okul yaptırmıştın sevgilim. Oraya yaşam vadedecek ilk çocuklarımızı buldum. Onun gibi nicesi var. Hepsi bizimle orada olacak. Tek bırakamayız." dedim acı içerisinde. "Hayrettin'in ailelerinden koparıp para karşılığında sattığı küçük kızlar. Çok kötü durumdalar."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Tamam, tamam güzelim benim." dediğinde uzanıp alnımdan öptü. "Hepsiyle ilgileneceğiz. Hepsine koruyucu anne baba olacağız."

"Benim küçük bebeklerim nasıl?" derken ellerini karnımda gezdirdi. "Babalarını özlediler mi?" Onun sıcak dokunuşuyla birlikte onları uzun bir zaman sonra ilk kez bu kadar iyi hissedebiliyordum. İkisi de kıpır kıpırdı.

"Hareket ediyorlar..." dedim mutlulukla. "Hissediyor musun Karan? Günler sonra ilk kez bu kadar hareketliler." Bir süre öyle kaldıktan sonra elini karnımdan çekecekken onu durdurdum. "Hayır ellerini ayırma, babalarıyla hasret gideriyorlar."

Karan karnımı öpmeye başladığında, uzun uzun dudaklarını bastırdı. "Babalarının iki taneleri onlar." dedi sıcak bir sesle. Uzanıp dudaklarıma küçük bir buse kondurdu. Parmakları tenimi ısıttı. Bir dokunuşuyla bile karşısında eriyordum. "Üç tanem benim."

"Karan..." diye fısıldadığımda, ona sarılıp boynuna öpücük kondurdum. Teninin sıcaklığından ayrılmak istemiyordum. Esaretim olmaya yaklaşmış evin içerisinde olsam da onun olduğu her yer bana evdi.

Karan beni kendisiyle birlikte ayağa kaldırdığında elimden tuttu. Üstümü başımı düzelttiği sırada, içeriye giren kişilere dikkatim çekilmişti. "Demir?" dedi Karan, beni bırakıp Demir'in yanına gittiğinde onu kendine çekip sarıldı. Demir, Karan'ın bu hareketine şaşırırsa kısa sürede toparlayıp ona sarılmıştı. "Nasılsınız?"

"Çiçeğini görünce unuttun tabii bizi." dedi Demir alay dolu bir sesle. "İyiyiz Karan ağa seni görünce daha iyi oldum ne yalan söyleyeyim."

"Mert ve Zahir sizinle ilgilenecek." dedi Karan. Demir'den sonra Melek'e de sarıldığında ikisine gülümseyerek baktı. "Şimdi Marin'in yanında olmalıyım, sizinle de ayrıca ilgileneceğim. İyi gözüktüğünüze sevindim."

"Sen karınla ilgilen. Biz iyiyiz." dedi Demir.

"Bebeğim benim." dedi Karan, beni kucağına aldığımda kollarımı boynuna doladım. Beni iyice kaldırıp karnıma dudaklarını bastırduğunda kıkırdamadan edememiştim. "Geldim bak sana, alacağım yedi haftamla birlikte. Ayrı kaldığım her saniyenin eksikliğini kapatacağım."

"Ben bulamasam da sen gelirsin bana, hoş geldin güzel karım." derken beni kollarının arasında sıkıca sardı. Evden dışarıya çıkarken gecenin karanlığında etrafı aydınlatan tek şey helikopterlerin ışıklarıydı.

"Hoş buldum sevgilim." dedim bakışlarımı ondan ayırmadan konuştum. Dudaklarımı çenesine dokundurduğumda parmaklarım ensesindeki saçlarında geziyordu. "Sana geldiğim her dakika hoş bulacağım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Şimdi gidiyoruz." dedi kendinden emin bir sesle konuştu. "İbrete alem olsun diye Hayrettin Sönmez'e yaptığım her şeyi dev ekranda bütün herkese izleteceğim. Canlı canlı asit dolu havuzun içerisinde yüzdürdüğümü bütün dünya izleyecek."

Adımlarını aksatmadan yürüdüğünde kolundaki yarasına rağmen beni kucağından indirmemiş bulduğu bütün gücüyle taşımıştı. "Sonra hayatımız olması gerektiği gibi kaldığı yerden ilerleyecek. Bebeklerimizin cinsiyetini öğreneceğiz. Onlar için alışverişe çıkacağız odalarını hazırlayıp doğacak günleri bekleyeceğiz."

"Mutlu olacağız artık değil mi Karan?" diye sorduğumda elaya vurgun gözlerinin içine geleceğimize doğru baktım.

"Mutlu olamayız belki ama bir an olsun yanından ayrılmayacağım bebeğim. Değil yedi hafta yedi dakika bile ayrı kalmayacağım senden." dedi Karan kelimelerine yemin sızıyordu. Kaderime girdiği andan beri ruhlarımızı birleştirdiğim adamla birlikte gecenin karanlığında aydınlık olan tek şey aslında bizdik; yüreğimizden yayılan sevdanın kor alevi etrafa saçılıyor bütün karanlığa inat parlak kalıyordu.

﴿ BÖLÜM 83 ﴾

83. BÖLÜM “BEBEKLER”

Evden çıkmamızla birlikte onun kucağında dışarıya doğru adımladığımızda fazla ışıktan dolayı gözlerimi kısmıştım. Yüzümü onun boynuna gömerken teninden gelen hoş kokusunu içime çektim. Sigara kokusu gömleğinin üzerinde sinmiş haldeydi ve rahatsız ettiriyordu. Aynı şekilde alkol kokusu da yoğundu ama boynundaki kendine has kokusu hep aynıydı.

"Senden bir saniye olsun ayrılmak istemiyorum Karan." diye mırıldandığımda, kollarımı boynuna dolayıp artan kilomla birlikte ona yardımcı olmaya çalıştım

"Ayrılmayacağız." dediğinde sesi olduğundan kendin emin çıkmıştı. Ayrı düştük ayrı kaldık ama o beni yanındayken bile özlediğini defalarca söyleyen birisiydi. Beni yavaşça yere bıraktığında çalışan helikopterin yanına geldik. Kulağıma ilişen yüksek gürültü yüzümü buruşturmama neden olurken pervanelerden dolayı şiddetli bir rüzgar vardı.

"Şimdi şu yeleşti giydirelim sana." dedi, beni tamamen bıraktığında yanına gelen adamlardan birisi yelek uzakmıştı. "Helikoptere bineceğiz."

Bakışlarımı etrafa çevirdiğimde kalabalığa baktım. Zahir ve Mert'i görebiliyordum. Demir ve Melek'le yakından ilgileniyorlardı. Yanımda olan yedi kızını gördüğümde tedirgin bir şekilde durduklarını gördük etrafa korku dolu gözlerle bakıyordu. "Kızları ne yapacağız?" diye sorduğumda bakışlarımı onlardan ayırmadan konuştum.

"İlgileneceğiz." dedi Karan, yeleşti bana giydirdiğinde fermuarımı kapatıp saçlarımı dışarıya çıkardı. Alnıma dudaklarını bastırduğunda parmakları yüzümü yavaşça avuçladı. "Önce kendimize gelelim. Bebeğimin ve bebeklerimin sağlığından emin olayım sonra sıra onların olacak."

"His'e bir şey olmuş mudur?" dedim meraklı bir ifadeyle, ne Bronz'u görebiliyordum ne de His'i. Onu kucaklayıp dışarıya çıkarmıştı ama sonraki akıbetini görememişim.

"Umarım iyidir." dedi, endişeli bir şekilde. Olanlara inanamıyordum. Eğer bomba zamanında patlamasaydı neler olurdu bilmiyordum. "Onu görünce aklıma sen geldin. Çok kötü oldum." Karan'ın kirpikleri titremişti.

Bedenimi ürperti kapladığında üşüdüğümü hissettim. "Ben de mi öyle gözüküyordum?" diye sorarken bakışlarımı gözlerinin içine odakladım. Elaya vurgun gözleri bana hep aynı ifadeyle bakıyordu. Sıcak bakışlıydı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hatırlamak istemiyorum." dedi, zihnine düşen anılarla gözlerinde buğu belirdi. Onunla beraber çok şey yaşamıştık. Büyük ihtimalle bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçip gidiyordu. "Hepsi geride kaldı. Hiç yaşamamış gibi olacağız."

"Bronz çok endişelendi." dedim, onun o panik ve çaresiz halleri bana Karan'ı hatırlatmıştı. İçeriye girer girmez onu sormuş, yerde baygın halde yatan bedenini görünce deliye dönmüştü. "Bir sen olamasan da gözü His'ten başkasını görmüyor gibi."

"Kolay kolay birine bakacak birisi değil ama benimde gözümden kaçmadı." dedi Karan, hafifçe gülümsediğinde yüz ifadesi aniden toparlayıp sert çehresine döndü. "Dedikoduyu bırakalım."

İleriden yanıma koşar adımlarla gelen Suna'yı gördüğümde aramızdaki mesafeyi kapatıp çekingen bir tavırla önümde durdu. "Deniz kızı..." dedi, bakışları direkt olarak bendeydi. "Senden ayrı mı kalacağız?" Etraftaki olan bir sürü adamı görünce ister istemez korkmuş olmalılardı. Onun arkasından iki kız daha geldiğinde hepsinin bakışlarında Ezgi'yi hatırlıyordum. "Seninle olsak?"

Karan bana doğru yaklaşıp, "Bahsettiğin kızlar mı?" dedi, sadece benim duyabileceğim bir tonda konuştu. Sesinde yoğun bir şaşkınlık vardı. Kafamı sallamakla yetindiğimde yüzümde sahte bir gülümsemeyle hiçbir sorun yokmuşçasına kızlara baktım.

"Çok küçük bunlar..." dedi Karan, benden aldığı sessiz yanıtla birlikte yüzünde uğradığı bozgunun izleri vardı.

"Evet." dedim, aynı fısıltıyla. "Çok küçükler."

Karan, uzun boyundan dolayı dizlerinin önüne çöktüğünde kızlarla aynı boya gelmeye çalıştı. Onlara dokunmadan mesafesini koruduğunda, "Deniz kızını hasteneye götüreceğim. Kontrolleri yapılacak, o zamana kadar sizden ayrı kalacak ama sonrasında sizin yanınızda olacağız." dedi, güven verircesine.

Suna kafasını salladığında diğerlerinin yanına ilerledi. Karan dizlerinin üstünden ayağa kalktığında gözlerini kısıp etrafı kontrol etti. "Yasmin!" diye bağırdı. Yasmin ismi tanıdık gelince onun baktığı yere baktım. İki kadın yan yana dururken bakışları bize dönmüştü. İkisi de daha önce yanımıza sızmaya çalışan kadınlardı onları görmüştüm. "Devin'le birlikte buraya gelin!"

Beray ve Devin yanımıza geldiğinde, bakışları bizde gezdikten sonra Karan da durmuştu. "Psikolog ayarlayın." dedi Karan. "Bir de kadın hastalıkları ve çocuk doktoru getirin. Bizim işlerimiz bitene kadar bu kızlar size emanet. Erkeklerden biraz korkuyorlar mümkünse yanlarından hiç ayrılmayın."

"Tamam gerisi bizde." dedi Yasmin, bana gülümsediğinde aynı şekilde ben de ona gülümsedim. "Bir şey olursa haberleşiriz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kızlarla teker teker konuşup güvende olacaklarını söylediğimde sorun çıkarmadan iki kadınla birlikte gitmişlerdi. Onları siyah lüks minibüs tarzı olan arabaya bindirdiklerinde çok geçmeden alandan uzaklaşmışlardı. Keşke Ezgi de onlarla birlikte olabilseydi ama ne yazık ki o pisliklerin yüzünden toprağın altındaydı.

"Buyur yenge." dedi daha önce görmediğim takım elbiseli adam. Gözünde siyah gözlük, altında beyaz spor ayakkabılar vardı. Siyah camlı gözlüğünden gözlerini göremiyordum ama kafasını Karan'a doğru çevirdi.

"Bronz'un evine mi gideceğiz Safa?" dedi Karan, elimden tutup beni de kendisiyle beraber helikopterin merdivenlerinden çıkardı.

"Evet abi." dedi, elinde bantlarla gelirken kaşlarım çatılmıştı. Arkasında saçları üç numara olan bir adam belirdiğinde ondan daha kaba saba bir tipteydi. O adamı daha önce Bronz'un yanında görmüştüm. Yakın korumasıydı sanırım.

"Karımın gözünü kapatmayın. Koynumda yaslı kalacak etrafa bakmaz. Benim gözümü bağlayabilirsiniz." dedi Karan, çatılan kaşlarımla onları dinlerken Safa'nın arkasında olan adam kafasını iki yanına salladı. Karan beni bırakıp arka koltuğa geçtiğinde ortadakine oturdu.

"Neden bağlıyorsunuz?" diye sorduğumda hiçbir şey anlamamıştım.

"Bronz'un evi gizli bir yerde. Koruması Zorlu ve kendi dışında kimse bilmiyor. O yüzden oraya gidenler gözü kaplı gitmek zorunda." dedi Karan bana açıklamak istercesine. "Oraya gideceğiz çünkü şu an güvenli bir ortamda olmamız gerekiyor olabilecek tehlikelere karşılık. Şu an İstanbul'un en güvenli yeri onun evi."

"Anladım." diye mırıldandım.

Safa ve diğer adam birbirlerine baktığında, "Abi yengeninde bağlasak?" diye sordu.

"Hayır Safa." dedi Karan, sert bir tavırla. Bakışları beni bulduğunda kucağını işaret etti. Olanları anlamadığım için sessiz kalırken bir şey yemeden Karan'ın açmış olduğu kucağına oturdum. "Kafasını kaldırmayacaktır zaten hali yok. Uyum birazdan kucağımda duracak."

Safa, Karan'ın yanına geldiğinde bana dikkat ederek gözlerini bağladı. Geriye çekildiğinde bir önümüzdeki koltuğa oturdu. Kemerlerini bağlayıp yerleştikten sonra diğer adam da Safa'nın gözlerini bağlamıştı. "Zorlu'dan dayak mı yiyeyim illa abi onu mu istiyorsunuz?" dedi Safa.

"Benim için yemez misin Safa?" dedi Karan, muzip bir ifadeyle. Diğer adam bana korkutucu gözlerle bakarken bakışlarımı ondan çekip Karan'ın göğsüne yüzümü yasladım. Kapılar kapandıktan sonra ayakta olan adam önlere doğru ilerledi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen iste Bronz abimden de dayak yerim Kral abim benim." dedi Safa, sahici bir sesle. "Yani helikopteri Zorlu kullanmasa hiç havası yok ama işte helikopteri kullanabildiği için Bronz abim varsa yoksa Zorlu diyor." dediğinde sesi kısık çıkmıştı. "Bir de kızıyla ilgileniyor. Evini de biliyor, her şey de Zorlu."

"Kıskançlık seziyorum biraz." dedim, onun kinayeli konuşmasına karşılık gülerek karşılık verdim.

"Eh her insan yakın koruma olmak ister yenge." dedi Safa.

"Bir ara benim korumalığını yapıyordun Safa." dedi Karan, sesi pürüzlü çıkmıştı. "Güzel günlerdi."

Safa oturduğu yerde rahatsızlandı. "Evet bana aylarca deniz kızını aratmıştın abi. Bir de rüyama giriyor deyip duruyordun seni de kaybettik diye üzülmüştüm." dediğinde kaşlarım çatılmıştı. "Bulamadık ya en çok ona üzülüyorum."

"Deniz kızı mı?" dedim şaşkınlıkla. "Deniz kızını mı arattırıyordun Karan sen?"

"Pardon yenge vardı... Hay ağzıma sıkayım." dedi Safa, elini dizine sertçe vurduğunda tok bir ses çıkardı. "Yani öylesine yenge Karan abim bir bakın bakayım demişti biz de hiç aramadık. Dedik deniz kızı denizde olur, hiç aramayalım. Sonra işte sizinle evlendi."

Karan güldü. Hoş sesi kulaklarıma ilişirken beni kucağında sıkıca sardı. "Aramamıza gerek kalmadı Safa çünkü deniz kızı beni buldu." dedi Karan, dudaklarını saçlarının üzerinde hissettim.

"Deniz kızı bu kadın mı abi?" dedi Safa, sesindeki şaşkınlık ben de kahkaha atma isteği uyandırdı.

"Kim olmasını isterdin Safa?" diye sorduğumda gözlerim kapalı olduğu için etrafıma bakmadan konuştum.

"Oh Allah'ıma şükür. Ben Karan Milan'ın deniz kızına olan aşkından delirdiğini düşünmüştüm. Neyse ki anlattıkları gerçekmiş." dedi Safa, derince bir nefesi dışarıya savurdu.

"Lan yalan mı söylüyorsun sanıyordun!" dedi Karan, sert bir tavırla sinirle konuştu. "Zorlu'dan önce dayağı benden yiyeceksin!"

"Estağfirullah abim." dedi Safa, eğleniyor gibiydi. "Yanlışım varsa sık abiciğim ama biraz gerçeklikten uzaktı. Yok denize düştü ben kurtardım da, bir daha unutamadım da. Bir de yenge gör bir yeminler ediyor başkasına asla—"

"Safa!" diye bağırdı Karan.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sustum ben." dedi Safa, kısık bir sesle onun bağırışından korkmuş olmalıydı. "İyi uçuşlar dilerim."

İkisinin bu haline kıkırdadığımda uzun bir süre sonra ilk kez bu kadar gülmüştüm. Demir bizi bütün gün güldürmeye çalışıyordu espirileri o kadar bayatlamıştı ki üzülmesin diye yalandan gülüyordum. His usta bir oyuncu olduğu için Demir'in moralimizi yüksek tutma çabalarına karşılık kahkaha ile yanıt veriyordu.

"Seni göremiyorum bebeğim." dedi Karan, benim duyabileceğim bir tonda fısıldarken yüzünü yüzüme sürttü. Parmakları tenimde gezerken hasretliğini gidermeye çalışıyordu. "Kokunu o kadar özlemişim ki." dedi ve derin bir nefes aldı. Yüzünü saçlarıma gömerken onun sıcaklığında huzur buldum. "Çok güzel kokuyorsun."

"Sen leş gibi kokuyorsun Karan." dedim, kızgınlıkla. "Ben yokken kendini alkole ve sigaraya mı verdin gerçekten?" derken kızgınlığım sesimden fazlasıyla belli oluyordu. "Kendine bakmam gerekirken kendini, kendi ellerinle yok mu ediyordun?"

Parmaklarımı kurşun yarası olan koluna yerleştirdiğimde tüy dokunuşunu aratmayan bir incelikte dokundum. "Üstelik vuruldun." derken fiziksel olarak iyi gözükse de mental olarak benim gibiydi. "Herkesle, benimle ilgileneceksin diye koluna baktırmadığıma eminim." Sırtımda duran elini aldığımda kucağıma koyup bileğinde az önce gördüğüm izlerde parmaklarımı gezdirdim. "Bileklerine oldu? Ne oldu benim Karan Milan'ıma?"

"Senin bana bakmanı istiyorum." dedi Karan, huysuz bir sesle.

Kucağında yükselip gözlerimi hafifçe araladım. Dudaklarımı çenesine bastırduğumda geriye çekilip, "Bunca zaman sen bana baktın. Artık sen benim koca bebeğim olacaksın." deyip sıcak bir şekilde gülümsedim. "Ben sana bakacağım."

Onun dudakları kenara kıvrıldığında söylediklerim hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülümsedi. Uzanıp çenesinden tekrar tekrar öperken Safa'nın gözü bağlı olduğu için umursamadım. Hoş gözü bağlı olmasa da umursamazdım.

"Karancığım." diye fısıldadım kulağına doğru. Sesim ilgiyle çıkarken ona defalarca bıkmadan söylemek istiyordum. Onun inada bindirdiği kadar ben de bindirmiştım ama hiç bu raddeye geleceğimizi düşünmemiştim. Bu günlere geleceğimizi bilseydim ilk istediği an söylerdim. Ona denizin ortasında gemi de söylediğimde yüz ifadesi aklımdan çıkmıyordu. "Sevgilim benim."

Yüzündeki gülümseme daha çok arttı. Uzanıp gülüşünden onu öptüm. "Gözlerim kapalı saymıyorum bunu." dedi, homurdanarak. "Dudaklarını görmem lazım."

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığım sırada helikopterin içerisinden sinyal sesleri yükseldi. Ne olduğumu bilmediğim için etrafıma bakarken, camın dışarıdan ormanlık alanı

Özge Naz – Düşler Ağdı

gördüm. Karan benden için bakmaz demişti ama benim meraklı bir yapım olduğunu unutmuş olmalıydı. Ne yapayım bağlasalarmış gözümü, bağlamazsanız merak edip bakarım tabii ki.

"İnişe geçiyoruz." dedi Safa, sinyal sesleri kesildiğinde büyük ihirmalle o ne olduğunu bildiği için rahattı.

Helikopterin inişe yaptığını fark ettiğimde hiç açmamışım gibi gözlerimi kapatıp Karan'ın koynuna gömüldüm. Dakikalar sonra pervanın güçlü sesi azalırken havadaki boşluk hissi gitmişti. Karan hareketlenirken, gözlerindeki bandı çıkartıyordu. Safa ve pilot olan kaba saba adam helikopterden indiklerinde kocamın kucağından kendimi indirdim.

"İlk önce doktora gözükeceğiz." dedi, önden ilerlediğinde bana yolu gösteriyordu. Etrafıma meraklı bir ifadeyle bakarken nereye geldiğimizi anlamaya çalışıyordum. Büyük bir ormanın içerisindeydik, ormanın açık kısmından helikopter iniş yapmış, pist alanına iniş yapmıştı. Onun dışında kalan her yer ağaçlarla kaplıydı. Güzel bir atmosferi olduğu için kendimi bakmadan alamıyordum.

"Ooo yanında fıstık getirmişsin." diyen kişiye doğru döndüğümde Sanaç'ı gördüm. Gülen bir yüz ifadeyle bize doğru yaklaştı.

"Yavaşmadan dur Sanaç." dedi Karan, onunla birlikte yürürken Sanaç yanıma gelip bana sarıldı. Onun sıcak karşılığına sevinmeden edemezken kendimi tekrardan evimde gibi hissetmiştim.

"Ne yapayım böyle güzel kadınlar olunca iltifat etmeden duramıyorum." dedi Sanaç, bana göz kırptığında Karan'la uğraşmayı sevdiği belli oluyordu. "Yani güzele güzel demek sevapmış, yalan mı yenge? Eh ben de çok cennetlik bir adam sayılmam ama biraz sevap point kazanayım."

"Karımdan uzak dur." dedi Karan, konu ben ve karşı cinsse hiçbir şakaya gelmiyordu.

"Bronz'da lokumla gelmiş. Lokumu rahat durmamış yara almış biraz. Bronz çıldırdı. Bana bile bağırdı sen düşün artık." dedi Sanaç, yüz ifadesi düştüğünde benimde yüzümdeki gülümsemem aniden silinmişti. "Neyse bir yengem baygınsa diğeri ayakta buna da şükür."

"Sanaç, His'in durumu nasıl?" diye sordum hızlıca. Onu deli gibi merak ediyordum. Bronz bir şey olmayacak demişti ama saniyelerle cebelleşmişim. Başka bir şey olsaydı ona o an müdahale edebilirdim ama zehir öyle bir şeydi ki, tıbbi yardım gerekiyordu.

"İyi iyi, bizi de çok korkuttu ama neyse ki bir şey olmadı." dedi Sanaç, üzgün bir tonlamayla. "Müdahalesi zamanında yapılmış."

"Şükür çok korktum ona bir şey olacak diye." diye mırıldandığımda onu görmeden içim rahat etmeyecekti.

"Sizi kurtarmak için canını feda etti. Hisar'a can borcum var." dedi Karan, aynı duyguyla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hepimiz borçluyuz." dedi Sanaç. Bakışları arkamıza düştüğünde, "Serdal," diye seslendi. Arkama döndüğümde uzun boylu bir adamla karşılaşmışım. Ona bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kalırken boyunun uzun olduğunu düşündüğüm kocam bile yanında kısa duruyordu. "Hastaneye kadar eşlik edin."

"Zorlu," dedi Sanaç, helikopteri kullanan adama doğru döndü. Zorlu diye bahsettikleri adamın o olduğunu yeni anlamışım. "Giriş çıkışları kapatın. Gün doğana kadar kimse ayrılmayacak buradan."

"Karan..." dedim, uzun boylu adamı takip ederken alanın içerisinde yürümeye başladık. "Babamlar ne durumda? Sizinkiler?"

"İyiler bebeğim. Hepsi seni çok özledi. Baban biraz senin yokluğunda hıncını benden çıkardı ama hak ettim. Hakkıdır yapsın." dedi Karan, kolunu omzuma attığında beni kendine doğru çekti.

"Konuşabilir miyim?" diye sordum. Onları fazlasıyla merak etmişim. Sadece onlarda değildi, Mardin'i konağı bile o kadar çok özlemişim ki bunca yıldır gitmemiş olmama rağmen kısa sürede o güzel şehre bağlandığımı fark ettim. "Daha fazla merak etmesinler en azından görüntülü konuşsam gidene kadar içleri rahat olur."

"Olur bebeğim, uyumadan önce konuşuruz." dedi Karan. Bir evin içerisine girdiğimizde asansöre doğru ilerledik. Uzun boylu adam Karan'la bir şeyler konuşurken etrafı incelemekten onların konuşmalarına kulak asmadım. Dört kat aşağıya indiğimizde uzun bir koridordan geçtik.

Beyazın hakim olduğu bir alanla karşılaşınca burnuma ilaç kokuları gelmişti. Hastaneyi andıran kokuya karşılık yüzümü buruşturdum. Bronz'un ev tabiri diyemeyeceğim malikaneden hallice yerinde hastane bile vardı. Küçük bir poliklinikliği andırsa da bütün her şey var gibiydi.

Acil alanına geçtiğimizde iki doktor karşıladı bizi. Kadın ve erkek doktoru gördüğümde onları karşı istemsizce önyargılı olmuşum. Karan sedyeye geçmemi işaret ettiğinde bir şey demeden geçip oturdum.

"Karım hamile, ikiz bebeklerimize hamile." dedi Karan, Türkçe yerine İngilizce konuşurken İngilizce bildiğim için ne dediğini anlamışım. "Bütün kontrollerinin yapılmasını istiyorum. Yirmi dört yaşında..." derken bakışları beni buldu ve Türkçe konuştu. "En son ne zaman bir şey yedin?"

"Yemeğe başlamıştık bir iki lokma bir şey yedim onun haricinde bir şey yemedim." diye yanıtladığımda kusma isteğim gelmişti. Midem almıyordu hiçbir şeyi, o herifin evinde yediğim her şeyi kusmak istiyordum ama mecburdum olduğum için yemek zorunda kalmışım.

"Bir şeyler yemiş. Aç karnına yapılanlar sabaha kalabilir. Diğer önemli olan her şeyin şimdi yapılmasını istiyorum." dedi Karan, beni bıraktığında iki doktor yanıma gelmişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kadın doktorun bakışları beni bulurken üzerimdeki bol kıyafetlere rağmen belli olan karnıma düştü. "Kadın doğum doktorumuz yok, Bronz bey bize bu bilgiyi vermedi. Kan değerlerini kontrol edebiliriz ama ultrason ile görüntüleme yapamayız maalesef." dedi, kendi dilinde konuşurken tedirgin olmuştu.

"Tamam, o da sabaha kalabilir." dedi Karan. Beni yatırdıklarında kollarımı açarken tansiyonumu ölçüp sonrasında kan almışlardı. Karan başımda dururken bakışlarımı ondan ayırmıyordum. Elim karnımda gezerken doktorların bir şey yapabilme hissi beni bir türlü terk etmiyordu. Karan dakikalar sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki bakışları beni buldu. "O pezevenk seni doktora gösterdi mi hiç?" diye sordu kızgınlıkla.

"İki gün önce, gemideki olaydan sonra doktor muayene etti. Bebeklerimiz sağlıklı, gelişimleri normal her şey güzel ilerliyor." dedim, sıkıntı içerisinde. Burçin kontrol ettiği için içim hiç rahat değildi. Belki yalan söylemişti, belki başka bir şey vardı. Hayrettin'e çalıştığı için ve benim sorun çıkarmamam benden gizlediği bir şey olabilirdi.

"Tamam güzelim." dediğinde yüzüme düşen saçlarımı geriye iteledi. "Ben elini tutacağım. Arkaya yaslan ve seni kontrol etmelerine izin ver. Bir şey olmayacak." diye devam ettiğinde tedirgin olduğumu fark etmiş olacak ki güven verircesine konuştu.

Yarım saat geçerken doktorlar benimle olan işini bitirmişti. "Size de bakalım, Mr Milan." dedi içlerinden birisi.

"Gerek yok, sadece karımla ilgilenin lütfen." dedi Karan, umursamaz bir tavırla.

"Karan!" dedim uyarır bir tonda. Bakışlarımdaki sertliği görmesiyle o da kaşlarını çatmıştı. "Kolunu aç ve bakmalarına izin ver!" Gözlerimi ondan çekip doktorlara çevirdiğimde, "Bana ne yaptysanız aynısını ona da yapın." dedim konuşabildiğim kadarıyla. "Lütfen."

Karan ağzını açıp bir şey demek üzereyken, "İtiraz istemiyorum." dedim konuşmasına izin vermeden.

Bütün işlemlerimiz bittiğinde, doktorlar çıkan sonuçları teker teker bize göstermişti. Benim durumumum iyi olduğunu, her zamanki gibi sıvı kullanmayı arttırmam gerektiğini söylediler. Karan'a güçsüz düştüğü için vitamin desteği verilip, yarasını tekrar kontrol etmişlerdi. Onun dışında hiçbir sıkıntımızın olmaması içimi rahatlatmıştı. Küçük hastaneden çıktığımızda evin dışına doğru ilerledik.

"Marin nasıl oldun?" diyen Bronz'u gördüğümde bize doğru geliyordu. Yüz ifadesi sertken gözleri neyin ne olduğunu açıkça gösteriyordu. Hali biraz endişeli gibiydi.

"İyiyim, Bronz." dedim, sıcak bir şekilde. Karan'a doğru yaklaştığımda onu işaret ederek, "Onunlayım daha iyi olacağım." diye devam ettim. "Asıl His nasıl? Sanaç durumunun iyi olduğunu söyledi. Kendine geldi mi?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Gözünü açar açmaz beni sinir etmeyi başardığına göre iyi durumda." dedi Bronz, ifadesiz bir tonda konuşurken sıkıntıyla nefesini verdi.

"Onu görebilir miyim?" diye sorduğumda oradan çıkıp buraya geldiğimden beri onu sayıklıyordum.

"Zor uyuttum." dedi Bronz. "Sabah görüşseniz daha iyi olacak." Bakışlarımdaki imayı fark etmiş olacak ki gözlerini benden ayırıp kocama doğru yöneltti. İleriye çenesiyle işaret edip, "Şu bloğu size ayırdım Karan, Safa göstereyim size. Devia hanımda bu gece burada kalacak bir ihtiyacımız varsa söyleyin getirir size." dedi.

"Sağ ol kardeşim." dedi Karan, yorgun olduğu sesinden belli oluyordu. "Yarın kendi evimize geçeriz."

"Ne demek her zaman..." dedi Bronz, dudakları kenara kıvrıldığında Karan'ın omzuna elini koyup dostane bir tavırla sıktı. "Artık eskisi gibi olacağız. Lafını bile yapmana gerek yok kardeşim."

"Geçelim mi abi?" diye soran Safa, yanımıza geldiğinde evi işaret etti. Burada sadece bir tane ev yoktu, birkaç tane daha ev vardı ve hepsi köprülerle birbirine bağlanmış haldeydi. Ortaki büyük, diğer ona bağlı olan evler daha küçük yapıdaydı.

"Safa, yardımcıdan taze meyve ve ılık ballı süt getirmesini ister misin? Bir saat sonra getirirse iyi olur." dedi Karan, evin önüne bizi getiren Safa'ya konuştu.

Safa kafasını salladığında, "Tabii abi söylerim ben. Siz rahatınıza bakın." dedi ve bizi bırakıp yanımızdan ayrıldı. Evin içerisine girdiğimizde büyük bir salon bizi karşılamıştı. Geniş ferah yapısıyla, içerisinde sarmal bir merdivenle üst katlara çıkıyordu.

"Burası ne kadar büyük bir yer." derken sadece evden değil, bulunduğumuz alandan bahsediyordum. "Mardin bu kadar büyük değil!"

"Bronz burayı tamamen kendisi yapmış. Onun tasarımı." dedi Karan kapıyı kapatıp yanıma gelirken o da etrafı kısaca inceledi.

"Ben de hep kendi evimi tasarlamak istemişimdir. Bizde İstanbul'da kendimize ait böyle sıfırdan bir yer yapabilir miyiz Karan?" diye sorduğumda ışıldayan gözlerle ona baktım. Hazır satılık bir yer değilse, tamamen ikimizin zevklerinden oluşan kendimize yetecek kadar ormanın içerisinde bir yer istiyordum. "Hem bebeklerimiz için güzel bir yer olur."

"Olur, artık İstanbul'da da yaşayacağız. Önceden iki üç ayda bir geliyorduk. Artık Mardin'e daha az gideceğiz çoğu zaman burada olacağız." dediğinde sıcak baktığını belirtmişti. "Yakın bir zamanda mimar buluruz, istediğimize göre yeni bir yaptırırız. Sen iste yeter ki."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gerçekten mi? Neden böyle bir radikal karar aldın?" diye sorduğumda Mardin'e daha az gideceğiz kısmına takılmıştım.

"Senin için bazı işlerime geri döndüm." dedi Karan, buğulu bir sesle. Bana o defteri tamamen kapattığını söylemişti. Hiç açılmayacak bir defter demişti hatta. "O yüzden burdada olmamız gerekiyor. Birlikte olacağız. Tek olmayacağım. Mardin'de hem işlerimiz daha az olacak. Biliyorsun töre olayları biz ağa ve hanım ağa olduğumuzdan beri eskiye nazaran azaldı. Sıfırlanmayacak belki ama daha az tutacağız."

Kollarını arkadan bana dolayıp omzuna çenesini yasladığında yanağımdan öptü. Duruşunu bozmadan öylece dururken konuşmaya devam etti.

"Zahir mezun oldu. Elfida ile ne yaşadıysa biraz akli başına gelmiş gibi. İki yıldır okulunu uzatıyordu. Sıkı tutunup mezun olmaya baktı. Şirkette stajyer olarak işe başladı. Mert biraz hırpalıyor onu sana ne yapıyorsa on katını yapıyor üstelik sen CEO idin. Zahir stajyer olunca hiç acımıyor." dediğinde şaşırmadan edememiştim. Bir buçuk ayda neler olmuştu neler. Hayat bir şekilde ben olsam da olmasam da devam ediyordu. Zahir için sevinmişim. "Zahir orada hamlanıp isterse yükselecek istemezse kendi şirketini kurabilecek yaşta."

"Senin için buradaki şirkete tayinini istedim. Zaten doğum izninde olacağın için buraya temelli taşınırsak bile hemen çalışamayacaksın." derken onu dikkatle dinledim. "Sonrasında kendini hazır hissettiğinde buradaki şirkete işe başlayabilirsin."

"Sen peki sevgilim?" diye sorduğumda kendinden hiç bahsetmemişti.

"Ben sadece senin kocan ve çocuklarımla babası olmak istiyorum. Arkaplanda birkaç işim devam edecek onun dışında şirkete çalışmayacağım." dedi Karan, emin bir tavırla. Çocuklarımla babası olmasına gülümsemeden edememiştim. Kendini sadece bize adamak istiyordu. "Yedi hafta benim için çok ıstıraplıydı. O kadar kötü rüyalar gördüm ki, uyanmaya çalıştım uyanamadım. O yüzden hiç uyumadım."

Boynuma dudaklarını sürttüğünde uzun uzun öpücükler kondurdu. "Ama kabus bitti. Uyandım artık. Sen buradasın, bebeklerim burada." derken elleri karnımda gezdi.

"Yer altına mı döneceksin tamamen? Barların vardı... İstanbul'da ki her mekan senin neredeyse." dedim, merakla. Beni tutup içeriye doğru götürürken ona karşı çıkmadım. Odalara bakıp bakıp ilerlerken gördüğümüz banyo ile içeriye girmiştik.

"Onlar hep benimdi. Arkaplanda devam edecek eskisi kadar başlarında durmayacağım." dedi Karan. Kuvete su dolması için musluğu açtı. Üzerindeki gömleğini çıkartırken onu izlemeyi bırakıp ben de üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Kıyafetlerin hepsini yakmak istesem de burada yapamayacağım için hepsini çöpe attım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Anladım... Zamanla her şey daha iyi oturacak sanırım." dedim, belirsiz bir sesle. Saçlarım çıplak bedenime dökülürken hamilelikten dolayı irileşen göğüslerimi kapatıyordu. Aynadaki halime baktığımda kendime içim acımıştı. Kilo almıştım, yanaklarım şişik duruyordu. Ama bakımsızlıktan ölüyordum.

"Yaşadıkça alışacağız." deyip yanıma geldiğinde Karan beni alıcı bir gözle süzdü. Lavabonun üstünde takılı olan aynada birbirimize bakarken arkadan yaslandı. Onun çıplak bedenini hissederken sıcaklığı tenimi ısıttı. "Hem biz daha hiçbir şey yaşamadık güzel karım. Yaşayacağımız çok güzel anlarımız var."

Ona doğru döndüğümde bakışlarımı bakışlarıyla buluşturdum. Beni kollarımdan tutup kaldırırken lavabonun yanına oturttu. Dudakları dudaklarımı bulurken bacaklarımı aralayıp kendi bedenini yerleştirdi. Elleri çıplak bedenimde arsızca gezerken göbeğimin büyüklüğüne yabancı geliyordu. Bu büyüklüğü garipsemişti. Karnımdan aşağıya inerken bacağımdan tutup iyice kendine çekti. Tenime sürttüğü parmakları kalçamı bulurken nefes nefese bir halde geriye çekildi.

"Çok dolgunlaşmışsın..." diye fısıldadığında gözlerinin karardığına şahit oldum. "Bu halini çok sevdim. Daha da kilo alacaksın. seni daha çok hissedeceğim." Sertçe yutkunurken bakışları göğüslerimde durdu. Birkaç saniye oyalanırken kaç kere yutkundu bilmiyordum. "Sikeyim," dediğinde gözlerini sıkıca kapattı. "Kendimi çok zor tutuyorum inan."

"Tutma Karan." diye mırıldanırken parmaklarımı ensesindeki saçlarına yerleştirdim. Kulağıma fısıldayışım tüylerini diken diken ederken göğüs kafesi sertçe yukarıya kalktı. Onu çok özlemiştim. Her şeyiyle ona yanıyordum.

"Hayır," dedi ve kirpiklerini kaldırdı. Dudaklarını boynuma bastırıp aşağıya doğru düz bir çizgide ilerlerken göğüslerime kadar indi. "Hemen değil." Kendini dizginlemeye çalışıyordu. "Biraz daha bekleyebilirim." Yüzümü avuçlayıp dudaklarıma küçük bir buse kondurdu. "Bekleyebiliriz."

"Ben beklemek istemiyorum." diye inatlaştığımda hormonlardan dolayı bütün duyguları en uçta yaşıyordum. Zaten kocamı aşeren biri olarak haftalardır görmeyişim ona özlem duymama neden olmuştu.

"Kendi evimize geçelim." dedi Karan, kendini tuttuğu belli olurken onu daha fazla zorlamanın anlamı yoktu.

"Senin olduğun her yer ev bana." derken yanağımdaki eline yüzümü yasladım. Avucunun ateşi yanağımdaki ateşi körüklüyordu. "Nerede olduğumuz önemli değil." diye fısıldadığımda gözlerinin içine uzun uzun baktım. "Sen varsan, evimdeyim demektir."

Dövmeli parmağı dudağımy bulurken üzerinde yavaşça gezdirdi. Aralayıp parmağını dişlerimin arasında aldığımda acımadan ısırıldı. "Isırma Marin!" dedi Karan, hiddetle. Parmağını benden

Özge Naz – Düşler Ağdı

kurtaramazken dilimi değdirip ıslattım. "Isırma bebeğim ısırma!" diye lafını yenilerken daha fazla canımı acıtmadan dişlerimi rahat bıraktım.

Dudağımı dışarıya kıvırdığımda parlak gözlerle ona baktım. "Özlemişim ne yapayım?" dedim, tatlı bir edayla.

"O büzdüğün dudağın ısıracığım senin."

"Sen canımı acıtmazsın ki."

Aramızdaki mesafeyi azalttığında beni öpmeye başladı. Alt dudağımı kendine hapsederken yavaşça emdi. Dili içeriye girmek için beklerken bulduğum fırsatta dudağına dişlerimi bastırdım. "Ah," diye inledi Karan. Hızlıca geriye çekildiğinde çatılan kaşlarıyla bana baktı. "Isırma Marin!"

"Görmeye görmeye dişlerini mi sivrilettin ne yaptın? Körelmesi lazımdı!" derken aynadan dudağına baktı.

"Bana kızarken çok tatlı oluyorsun, o yüzden seni daha çok ısırasım geliyor Karan."

"Su doldu, küvete girelim," dediğinde musluğu kapatıp suyun akışını kesti. Oturduğum yerden inip neredeyse taşmak üzere olan küvetin içerisine kendimi bıraktım. Sıcak su tenimi kendine hapsedtiğinde rahatladığımı hissettim. Karan'da içeriye girdiğinde, kenardaki sabunlardan içerisine atıp köpürmesini sağladı. İkimizin olmasıyla su baya taşmıştı.

Kendisi küvetin ucuna yerleştğinde gelmemi işaret etti. Yorgun düşen bedenimle ona doğru ilerlediğimde karnım büyük olduğu için hareketlerim oldukça kısıtlıydı. Bacaklarını beni arasına alırken sırtımı göğsüne yasladım. Saçlarımın hepsini arkamda toplarken beni iyice kendine bastırıp rahat olmamı sağladı. "Ne aşerdin güzelim?" diye sordu ilgiyle. "Canının istediklerini söyle hemen aldırırım. Neler yedin içtin bilmiyorum, canın ne istedi?"

"Çok bir şey istemedi." dedim, yine ara ara canımın istediği şeyler olmuştu ama modum sürekli düşük olduğu için nazlanacağım kimsem olmadığı için kısa sürmüştü.

"Gerçekten çok şey istemedi." dediğimde en son istediğim şey aklıma gelmişti. "Biraz şeftali istedim gibi ama sonra hemen geçti. Bir kere çilek reçeli aşermiştim ya canım hiç o kadar bir şey çekmedi. Umarım bebeklerimizde şeftali lekesi olmaz!"

"Senden bir iz olmuş olur." dedi Karan.

Eline lifi aldığında tenimde gezdirmeye başladı. Su seviyesi göğüslerime kadarken köpüren köpükle birlikte boynuma kadar çıkıyordu. "Karan... Ben biraz oradayken boşluğa düşünce çocuklarımıza isim düşündüm." diye mırıldandığımda o kadar süre boyunca yaptığım tek şey

Özge Naz - Düşler Ağdı

dergiler karıştırmak olmuştu. "Senin aklında bir isim var mı?" dedim merakla. "Doğuma üç ay kaldı. Hatta daha az, ikiz olduğu için erken doğum bekliyoruz biliyorsun."

Aklımda bir sürü isim vardı. Hem kız için hem erkek için ama son olaylardan sonra her şey daha belirgin olmuştu.

"Rüyamda çocuklarımızı gördüm Marin. Erkek bebeklerdi. Birine Umut ismini vermişsin. Birine Deniz. Senin gibi okyanus kokuyorlarmış." dedi Karan, kırık bir sesle. "Sonra pezevenk oyun oynarken iki tane kız bebek bulmuş. Çok üzüldüm onları görünce, Allah anne ve babasına sabır gelsin. Biliyorsun hep kızımız olsun istemiştik. Onları görünce aklıma Okyanus ve Deniz isimleri geldi."

"Deniz çok güzel... Annemin adı." dedim gülümseyen ifademle. Deniz ismi kesin olarak aklımdaydı hatta ilk hamile olduğumu öğrendiğim zaman direkt olarak aklıma o gelmişti. "Cinsiyetlerini bilmediğimiz için hep hem kıza hem erkeğe uyan isimler düşündüm."

Kafamı yana çevirip gözlerimizi buluşturduğumda bir sürü yaşanmışlık aklıma gelmişti, "Aklıma Mahinev ismi geldi." dedim üzgün bir tonda. "Kızımız olursa onu koyalım diyecektim ama sonra kızımın Genelev Milan diye dalga geçerler diye vazgeçtim." derken dudaklarım kenara kıvrıldı. "Koymayalım o ismi tamam mı?" 🗣️

"Koymayalım, beğenmedim." dedi Karan, hoşnut olmayan bir ifadeyle. "Hiçbiri Marin kadar güzel olamaz."

"Cinsiyetlerini öğrenmedin mi?" diye sordu dakikalar sonra.

"Sensiz öğrenmek istemedim." dedim net bir şekilde. "Sensiz hiçbir şey yapmak istemedim Karan. Tam zamanında geldin. İyi ki geldin kocacığım."

"Daha fazlasına ben de dayanamazdım Marin." Yanağını yanağıma yasladığında ellerini karnıma yerleştirdi. Karnım ikiz çocuğun olmasıyla tekli hamilelere göre daha büyükken Karan'ın iri elleri bile küçük kalıyordu. "Yüreğim kaldırmıyordu artık sensizliği deniz kızım."

Onun sesinden deniz denmesini çok seviyordum. O deyince kendimi denizin sıcak sularında buluyordum.

"Birisinin adını Deniz koyalım mı?" diye sorduğum anda karnımın iç yerinden bir darbe hissettim. Yumuşak ama tok darbenin etkisi birkaç kere tekrarlanırken harelerim şaşkınlıkla genişlemişti. "Hissettin mi sen de?" derken sesim heyecanla çıkmıştı. Elimi Karan'ın ellerinin üzerine koyarken onunla birlikte daha çok bastırdım.

"O neydi?" dedi Karan, karnımdaki tekmeleri o da hissederken şaşkınlıkla konuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Beni tekmediler!" dedim yüksek bir sesle. İlk kez beni tekmeliyorlardı. Bunu ilk kez hissederken gözlerim dolu dolu olmuştu. "Karan beni tekmelediler!"

Parmakları karnımı daha çok sardığında her bir tekme avucunun içine yansyordu. "Canın acıdı mı?" dedi merakla. "Nasıl bir his, acıtıyor mu?"

"Hayır... Acımadı." dedim, belirsizlikle. Göbeğim bir anda atıyordu. Kalp atışının çok yavaş haliydi. "Böyle şey gibi. Çıkmak istiyor ama çıkamıyor gibi. Acısı yok ama gücünü hissedebiliyorum." Güçlü bir baskıydı, dudaklarımdan çıkan kelimelerimle tarif edemiyordum ama Karan da benimle aynı duyguları paylaşıyordu. Denizin altında el çırpma gibi, ağır bir hareketlenme vardı. "Hani denize—" derken tekrar tekme atmıştı. "Bak yine!"

"Marin güzelim ben kafayı mı yiyorum yoksa Deniz deyince seni mi teklemiyor bu ufaklık?" dedi Karan.

"Deniz..." diye mırıldandığımda karnımda bir tekme daha belirdi. İkimizde şaşkınlıkla baktığımızda derimin altındaki belirginlik her seslenişimizde dışarıya çıkmak istiyor gibiydi.

"Karan!" dedim, yoğun bir duyguyla. "Gerçekten! Deniz deyince beni tekmeliyor!"

Karan elini tekrar yerleştirdiğinde büyük karnımda etraflıca gezdi. Dövme işlenmiş parmakları suyun altında gezerken her bir taraftan kendini hissettirdi. "Deniz'im..." dedi boğuk çıkan sesiyle. "Annemi tekmeleyi bırak bak, canını acıtmak istemezsin değil mi?"

Onun yalandan kızmasına kıkırdadım. Gülüşlerim fayanslardan yankı yaparken kalbimin ritmi artmıştı. Çok değişik bir duyguydu. Onları bu şekilde hissetmek bana mutluluk veriyordu. "Onlara deniz kızı masalını okurken hiç tepki vermiyorlardı. İlk kez senin yanında beni tekmelediler. Sanki babalarına kavuşmayı bekliyorlarmış gibi bunca zaman tepksiz kalmışlar." dedim, bir ara onları hiç hissetmemiştim ve deli olacağımı sanmışım. Çok korkmuşum.

"Elimi nereye koyarsam orayı tekmeliyor." dedi Karan.

"Senin sıcaklığını seviyorlar, özlemişler." diye mırıldandığımda gözlerimden yaşlar akmamak için zor duruyordu. Hormonlarım zaten altüst durumdayken en ufak şeye saatlerce ağlıyordum. "Bunca zaman mahrum kalmışlardı."

"Bana bak Deniz yoksa beni mi kıskanıyorsun annene dokunuyorum diye? 'Anneme dokunma benim o!' mu diyorsun? Bir ay yokum diye hemen beni unuttunuz mu bebeğim?" dediğinde sesi olduğundan üzgün çıkmıştı. Gözümünden bir damla yaş akıp giderken Karan'ın varlığına içimden şükür ettim. "Zamanında doğun bebeklerim, erken gelmeyin bizi de telaşa sokmayın."

"Karan ben bir karar aldım..." dedim suyun içerisinde hala dururken beni tamamen yıkamasına izin vermişim. Parmakları saçlarımda gezerken saç diplerime ellerinden şifa akıtıyordu sanki. "O kadar çok yalnız kaldım ki bir sürü kitap okudum hamilelik hakkında."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hmm." dedi Karan, sıcak suyun içerisinde o da benim gibi mayışırken devam etmem için ağzının içinde mırıldandı.

"Suyun içerisinde doğum yapmak istiyorum."

"Ne?" dedi, bunu dememi beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla konuştu. "Suda mı doğum yapacaksın?"

Kafamı ağır hareketle salladım. "Evet bir sürü kitap okudum, Burçin delirmemem için bana sürü kitap getirmişti. Bunun için iyi bir hastane bulmalıyız. Çok rahatmış bebeklerimiz direkt suyla buluşsun, suda doğsunlar istiyorum." dedim, emin bir şekilde.

"Deniz kızımın bebekleri..." diye fısıldadı Karan. "Tam onlara yakışır bir doğum şekli." Fikri benimle uyuşurken kafasını olumlu anlamda salladı. "Çok hoşuma gitti benim." Suyun içerisinde olmak beni rahatlatılacaktı. Normal doğumlara göre üç dört saat daha kısa sürüyordu. Ağrısı aynıydı ama böyle bir seçeneğim varken suda doğurmak istiyordum.

"Tanıdığım bir doktordan bu konu hakkında bilgi alırım. Bize birilerini önerir."

"Konaktakiler kesin karşı çıkar." dedim, belirsizlikte. Herkes çok bilinen bir şey olmadığı için garipseyecekti büyük ihtimalle.

"Babama kalsa seni evde doğurtur aman torunlarıma bir şey olmasın diye." dedi Karan, alay edercesine.

İkimizde küvetten çıktığımızda havluya sanırıp odalardan birine geçtim. Karan önceden kıyafetlerimi ayarladığımı için gelişime hazırlıklıydı. Kısa sürede ikimizde kıyafetlerimizi giydiğimizde üzerime alıcı bir gözle baktım.

"Karan..." dedim, hoşnut olmayan bir mırıldanmayla. "Sanki bana olmadı gibi..." dediğimde üzerimde dapdar olan geceliği işaret ettim. Saten alt beli lastikli olduğu rahatlıkla olmuştu. Üstüm ise neredeyse patlayacak gibiydi. Göğüslerimde büyüdüğü için üst kıyafetlerde daha çok zorluk yaşıyordum.

"Bebeğim çok güzel duruyorsun..." dedi Karan, yutkunuşuyla birlikte beni süzerken kan görmüş vampir gibi bana saldırmamak için zor duruyordu.

"Ya bana yiyecekmiş gibi bakma Karan!" dedim, yalancı bir sesle. "Üstündeki çıkartır mısın? Onu giyeyim rahat edemeyeceğim böyle."

Yanıma geldiğinde üzerindeki tişörtü ensesinden tutup tek hamlede çıkarttı. Ben de kendi üstümdeki çıkartırken sıkıştığımı kaldıramadığım kolumla fark etmişim. Giyerken zaten cebelleşmişim ama ben onu bedenimin ıslaklığına verip aldırmamışım. Meğersem çok kilo aldığım için içine zorla girmiştım!

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Dur bebeğim ben hallederim son kıyafet bükücü burada," dedi Karan, benim askılıyla savaşımı gördüğünde elini etek ucuna yerleştirdi. "Yırtmazsam ölecekmişim."

Konuşmasıyla birlikte bedenim bir esareten kurtulurken üstümdeki geceliği hiç çaba göstermeden ortadan ikiye ayırdı. Ona genişleyen harelerimle bakarken ağzım açık kalmıştı. Sütyen giymediğim için bütün bedenim ortadayken çok geçmeden yırttığı geceliği kenara fırlattı. Kendi tişörtünü başımdan geçirip giymeme yardımcı olurken ona öldürücü bakışlar atmayı ihmal etmedim.

Banyoya ilerleyip saçlarımı taradığımda örmeye çok üşenmişim. Yatak odasına geçip onun yanına tekrar adımladığımda elimdeki tokayı ona gösterdim. "Saçlarımı örer misin?" diye sorduğumda en masum bakışlarımı attım.

"Gel kucağıma."

Hiç sesimi çıkarmadan kucağına geçip oturduğumda bedenimi dikleştirdim. Saçlarımı eline aldığımda, bir süre öylece durdu. "Nasıl yapacağımı unuttum, oysaki bana öğretmiştin..." dedi dalgın bir sesle. "Üç mi ayıracaktım ikiye mi?"

"Üç."

"Tamam şimdi bu Marin bebeğim," derken bir tutam alıp kenaraya ayırdı. "Bu bir bebeğim," dedi ve diğer bir tutamı ayırdı. "Bu da diğer bebeğim." Yine bir süre durduğunda ne yapacağımı gerçekten unutmuş olacak ki sıkıntıyla nefesini verdi. "Sonra ne yapacaktım?"

"Çapraz yapacaksın aşkım." dediğimde arkama doğru hafifçe dönüp saçlarımı önüme aldım. "Bak böyle..." derken üçlü normal örgüyü ona göstermeye başladım. Ellerimi dikkatle takip ederken yarisına gelmişken, bir anda bir bütün ördüğüm saçımı bozmuştu. "Neden bozdun o kadar yapmıştım!" dedim büyüyen sinirle.

"Bu gece örmesen?" dedi masum bir ifadeyle. Kalbimin titrediğini hissederken, "Her şeyine hasret kaldım, açık kalsın." dedi.

"Sen iste yeter ki..." dedim, saçlarımı tamamen açtığımda sırtıma doğru bıraktım. "Karancığım." diye mırıldandığımda dizlerinin üstüne oturup tamamen ona doğru döndüm.

Dudakları kenara kıvrıldığımda mutlulukla bana baktı. Sanki çocukken çok istediği bir şey gerçekleşmiş gibi bana bakıyordu. "Karancığım diyen dilini yerim senin." dedi boğuk sesiyle.

"İcraat görelim icraat."

"Bak sen..." dediğinde beni yatağa yatırdığında fevri hareketle üstüme çıktı. Tişörtün bolluğunda parmakları içeriye sızarken karnımı gıdıklamaya başladı

"Karan!" dedim gülüşlerimin arasında. "Gıdıklanıyorum yapma!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karnın kocaman olmuş Marin!" dedi Karan, inanamıyordu hâlâ. "Buna rağmen nasıl gıdıklanıyorsun anlamıyorum?"

"Senin dokunuşların ben de gülme istediği uyandırıyor ondan sevgilim."

"Her bir zerreni." dedi boynumdan öptüğünde, yavaş yavaş aşağıya doğru indi. "Her bir hücreni," Karnımdan iki kere öperken bacaklarıma doğru geçip dizlerimi öptü. "Her bir noktayı öpeceğim senin."

"Çok mu özledin beni?" diye sordum muzip bir ifadeyle. Onun bu hallerini oldukça seviyordum. Sevgisini bana doruklarda yaşatıyordu.

"Çok özledim seni."

Kapı tıklatıldıktan sonra, "Karan bey?" diye aksanlı bir ses işittiğimde Karan üzerimden aniden kalktı.

"Devia hanım geldi." dediğinde, yataktan indi ve odadan dışarıya çıktı. Dakikalar sonra geri geldiğinde elinde tepsi vardı. Üzerinde çeşit çeşit meyve görürken iki bardakta süt vardı. "Şunları yedikten sonra hemen uyuyacaksın, sabah olduğunda ilk işimiz aç karnına doktora gitmek olacak."

"Karan ben iyiyim gerçekten." dedim, gerçekçi bir ifadeyle. "Bana hiçbir şey yapmadı. Sağlıklı beslendim onlar için hiçbir şeyimi aksatmadım, sen bana hep üç tane yedirdiyordun ya hep üç tane yedim yanımda sen varmışsın gibi."

"Kilo almışsın, çok iyi yapmışsın. Seni böyle gördüm ya başka ne isterim." dedi ve uzanıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Aferin benim güzel karıma."

Meyveden yemeye başladığımızda His aklımdan bir türlü çıkmıyordu. "His'i merak ediyorum en son kötü bir hâldeydi." derken bana süt içirişi aklıma gelmişti. Sanki kız kardeşi gibi benimle ilgilenmişti.

"Kendine gelmiş, iyi olmasa Bronz bu kadar sakın kalmazdı." dedi Karan, düz bir ifadeyle.

"Nasıl yaptı aklım almıyor. O pezevenk bir şey yaptı sandım. Belasını siktiğim."

"Yeme dedim beni dinlemedi. Bu kadar gözü kara olacağını düşünemedim." derken sesimden pişmanlık akıyordu. Gözlerimden yaşlar akarken bir anda ağlamaya başlamıştım. Kendimi o an çok çaresiz hissetmişim. Biri benim için canını hiç düşünmeden feda etmişti. Üstelik hiçbir şeyim bile değildi. "Bir şekilde çıkardık oradan, başka bir yol bulurduk. Ama o beklemedi bile düşünmeden onun yemesi gerek kurabiyeyi yedi, son birkaç gündür kötü durumdaydı. Bana bir şey anlatmıyordu, ona bir şey olacak diye çok korktum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Gözyaşlarımı eliyle silerken, "Tamam ağlama güzelim." dedi sıcak bir sesle. "Hepiniz iyisiniz, bir şey olmadı."

Sütlerimizi ve meyvelerimizi yedikten sonra yatağa tamamen yerleşmiştik. Işıkları kapattığımızda rahat bir yatakta yatmaya bile hasret kalmıştım. Karan başını koynuma koyduğunda dekolteme dudaklarını bastırdı.

"Göğüslerinde uyumayı özledim."

"Bebeklerimiz doğmadan özlemini al sevgilim." dedim, alay dolu bir sesle. "Sonra bana yok mu diye ağlamayı istemiyorum."

"Sen kocana kıyamazsın." dediğinde yanağımdan öptü.

Her zamanki pozisyonumu aldığımızda Karan beni kollarının arasına almıştı. Yüzünü saçlarımın arasına gömerken elini hep koyduğu karnıma yerleştirmişti. Sırtım göğsüne yaslı dururken gözlerimi usulca kapattım. Onun kokusunun arasında huzur dolarken kalın çıkan sesini işittim.

"Uyu bebeğim uyu, uyu bebeğim koynumda uyu." dedi kısık bir sesle. "Geceler varmasın sabaha." Kulağıma fısıldayışı uykumu iyice getirirken kendimi tamamen kocamın kollarına bırakmıştım. "Odamız gökyüzü, yatağımız bulut olsun."

"Marin?" diyen tanıdık sesi işitirken kafamı hızlıca kaldırdım. His'i karşımda gördüğümde oturduğum yerden ayağa kalktım.

"His?" dedim, aramızdaki mesafeyi kapattığımda. "Seni gördüğüme çok sevindim." diye sorarken kollarımı ona dolayıp karnıma dikkat ederek sarıldım. "Nasılsın?"

"İyiyim, kötüye bir şey olmaz merak etme." dedi His, alayla mırıldandı.

Kaşlarımı çattığımda, "Saçmalama His, kendine nasıl kötü dersin?" dedim kızgınlıkla. "Sen gördüğüm en cesur kadın olabilirsin. Üstelik astımın varmış resmen kendini bizim için feda ettin."

"Aklımı kullandım Marin, eminim sen de benim yerimde olsaydın sen de hiç düşünmeden yapardın." dedi büyük bir soğukkanlılıkla. "Geçti bitti, hiçbirimize bir şey olmadı önemli olan bu değil mi zaten?"

"Değil His," dedim kafamı iki yana sallarken. "Ölüm kolay gibi gözükse de değil. Arkanda bıraktıkların ne olacaktı? Biz ne olacaktık?"

"Arkamda kimse yok ki benim, kimseyi bırakmıyordum." dedi içimi titreten bir sesle. Karşısında üşüdüğümü hissettim. "Kimsem yok, benim. Kimsesizim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kimsesiz değilsin. Benim artık her şeyimsin His." dediğimde koyu gözlerinin içine baktım. "Her şeyim oldun, arkadaşım, sırdaşım, kardeşim." derken kelimelerimden doğruluk akıyordu. "Artık kocaman bir ailen var. Yeğenlerim var, onların teyzeleri olacaksın."

"Doğunca ben bunları yalnız bırakmam." dedi yarım bir şekilde gülümseyerek. "Onlara öğretmem gereken bir sürü şey var. İlk oyuncaklarını ben alacağım." derken az önceki ifadesinden sıyrılmıştı. "Sürekli Mardin'e gelirim artık, beni görmekten bıcarsın şimdiden söyleyeyim."

"İstanbul'a taşınacakmışız beni daha sık göreceksin. Yine her ay Mardin'e gideceğiz ama kısa süreli herhalde bir haftalığına gideriz. Çiftliğimiz var, atlarımız. Konaklarımız, yurtlarımız var. Onlar için mutlaka gitmemiz gerekiyor. Kopamayız oradan artık. Hem gitmişken hep beraber gideriz!" dedim heyecanla. Onlarla çok güzel anılarım olacaktı. Büyük bir aile olacaktım en önemlisi buydu.

"Kudurtmam gereken insanları kudurttum sonuçta her türlü amacıma ulaştım."

"Bronz mu?" diye sordum.

Omuz silktiğinde, "Bilmem." dedi His.

"Ne var aranızda? Yengemiz misin yoksa?" dedim ağzını ararken. "Bizimkiler yenge diyecek mi sana?"

"Bu kapıdan ilk girdiğim andan beri yengeleri idim." dedi His, kendinden emin bir şekilde. "Resmi değilim sadece." Bana göz kırptığında, "Acelem yok, hedefim sensin bebek." dedi.

"Sen uyurken Karan'la konuştum." dediğinde ona dikkat kesildim. "Aslında o da böyle bir şey düşünüyormuş denk gelmiş olduk. Ben senden önce cinsiyetlerini öğrenmişim. Size sürpriz yapmak istiyorum Marin, eğer kabul edersen Karan ve sana bir şeyler hazırladım."

"Doktorlar konuştuğun zaman mı öğrendin?" diye sordum.

"Evet..." dedi ve bakışlarını benden kaçırdı. "Hiç yaşamayacağım duygular olacak, o yüzden bunu bana çok görmezsen cinsiyetlerini güzel bir gösteriyle açıklamak istiyorum."

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum His." dediğimde dudağımı ısırardım. Uzanıp elinden tuttuğumda yanında olduğumu belirtmek istedim. "Sana sorup yararı tekrar tekrar deşmek istemiyorum ama bir gün seninde anne olacağına inanıyorum. Doğurmakla anne olunmaz, bir çiçeğin olur ona da annelik edersin. Annelik içten gelen bir şey. İçinde olduğunu biliyorum."

"Hayat herkese aynı pencereden bakmıyor."

Özge Naz - Düşler Ağdı

İleriden Karan'ın geldiğini görünce His hızlıca ifadesini değiştirmişti. Konuyu kapattığını belirtirken üstelemedim. "Karan..." dedim, yanıma geldiğinde. "Bebeklerimizin cinsiyetlerini öğrenelim mi?"

"Olur," dedi Karan, bakışları ikimiz üzerinde gezerken ne olduğunu anlamaya çalışmıştı ama bir anlam çıkartamamıştı.

Kısa süre sonra arabaya geçtiğimizde Alakan ve Milan aşiretininde buraya geldiğini biliyordum. Sabah hep beraber toplanıp Karan'ın özel uçağıyla birlikte İstanbul'a geliyorlardı. Direkt olarak Karan ve His'in hazırladığı alana doğru gelecektlerdi.

"Çok heyecanlıyım..." dedim, onunla arka koltukta otururken elini sıkı sıkıya tutuyordum. "Onlara isim bulacağız daha!" dedim damarlarımın arasında akan kanın hızı şiddetlenmişti. "Karan içim içime sığmıyor."

"Sakin ol bebeğim beni de panik yapıyorsun." dedi Karan. "Sence ne olacak cinsiyetleri?"

"Bence ikisi de erkek." dedim istekle.

"Bence ikisi de kız." dedi Karan.

"Ya neden!" dedim, kaşlarımı çatarken. "Hani erkek bebekte anlaşmıştık sevgilim? Senden bir sürü yapacaktık?"

"Benden başka olursa seni bir sürü kişiyle paylaşırım. Düşünsene ortalıkta bir sürü küçük Karan'lar var. Sana hiçbir şey giydirmeyecekler onu mu istiyorsun?" dediğinde aklımda bir sürü sahne geçmişti. Bacaklarıma dolanan iki küçük erkek. Kalbimin hızını arttırıyordu. "Puşt deyip duracaklar."

"Ya hayır!" dedim, aniden zihnime düşen anıyı Karan mahvetmişti. "Ama kız olursa da hep babacı olacaklar." dedim, inatlaşarak. "Kızlar babalarına düşkün olur."

"Anneleri sen olduğun için sana benden daha düşkün olacaklar."

"Alışverişe çıkmak istiyorum... Cinsiyetleri önemli değil sonuçta bizim miniklerimiz olacak." dedim, sevinçle. "Sonra isim seçeceğiz. Kız ya da erkek isimlerim hazır."

"Kararlaştırdın mı sonunda?" diye sordu Karan.

"Evet sonunda..." dedim, içime oldukça sinmişti. "Cinsiyetlerini öğrendiğimizde seninde aklında ilk beliren isimleri söyle bana, ben de söyleyeceğim. Büyük ihtimalle aynı düşünüyoruz sevgilim."

Bahsedilen alana geldiğimizde araba durmuştu. Bizim için kapıyı açtıklarından önce ben inmiş arkamdan Karan inmişti. Deniz kenarıydı. Uzunca masa hazırlanmıştı, beyaz renk vardı sadece.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kızım!" dedi babam. Bana doğru geldiğinde aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarının arasına aldı.

"Babacığım."

Saçlarımın üzerinden öptü. "Prensesim benim." dedi sıcacık sesiyle. Ona sarılıp uzun uzun hasret giderirken arkasından Berivan ve Mahir belirmişti. Abim bana inanamayan gözlerle bakarken Berivan kucağında yeğenim Hilal'i tutuyordu.

"Abisinin gülü, kocaman olmuşsun kız!" dedi Mahir abim, şaşkınlıkla.

"Göbeğimden size sarılamıyorum bile." derken onlarla da hasret giderdim.

"Marin." diyen Barzan babamın sesini işitirken duyduğuma inanamamıştım. Bana ilk kez adımla hitap ediyordu. "Gelin hanım?"

"Barzan baba!" dedim, bozguna uğradığım yüz ifademden belli oluyordu. Bana gelip sarıldı. "İlk defa adımı söyledin, acaba bir gün sizin ağzınızdan adımı duyar mıyım diye düşünüyordum. Hatta inanır mısın Barzan baba, adımı bilmediğinizden korkuyordum."

"Sen benim için hep Hanım Ağa olacaksın." dedi Barzan babam keyifle. Arkasından Behiçe annem ve Delal hanım gelirken onlarla da hasret giderdim.

"Rahat bırakın karımı. Boğmayın şimdiden." dedi Karan, kaç kişiyle sarılmıştım bilmiyordum ama yüzümde güller açıyordu. "Sonra zaten bol bol vakit geçireceksiniz."

"Bizden mi kıskanıyorsun eşek sıpası!" dedi Barzan babam hiddetle.

"Barzan amca eşek sıpası derken kendine laf ettiğinin farkında mı? Değilse söyleyin rezil oluyor çünkü!" dedi Mert. Mert de yanıma gelip benimle sarılırken herkesi sandığımdan çok özlemiştim. İkiizlerle de sarıldığımda saatler sürse asla bıkmazdım.

"Ne güzel hepimiz bir aradayız." diye mırıldandığımda herkese tekrar tekrar sarılıyordum.

"Eee niye topladınız bizi buraya? Deniz havası almaya mı geldik?" dedi Barzan babam, sanırım onlara ne için geldikleri söylenmemişti.

"Tamam baba biraz sabırlı ol yemeğine geç kalmayacaksın azıcık değerli vaktini çalacağım senden sonra yine yemeğe oturacağız." dedi Karan, babasıyla uğraşırken hem keyif alıyor hem almıyor gibiydi.

"Doktora gittik ve cinsiyetleri öğrendik." dedi Karan, sabah erkenden uyanıp gitmiştik. "Henüz bizde bilmiyoruz." dediğinde herkesten şaşkın nidalar dökülmüştü. "Burada bir aradayken hep beraber öğreneceğiz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hay yaşayın sonunda!" dedi babam.

"Gel sevgilim biz öne geçelim." derken elimden tutup beni denizin kenarına doğru götürdü. Ayak uçlarıma denizin köpüklü dalgaları çarpıyordu.

"Karan..." dedim yerimde kıpırdanırken. "İçimde yaşam bulan bebeklerimizin cinsiyetini öğreneceğiz. Çok heyecan yaptım ben." derken dişlerim dudaklarıma eziyet ediyordu. "Baksana elim ayağım titriyor."

"Dur güzelim ben de iyice panik oldum." dedi Karan, ciddi durmaya çalışıyordu ama benim yanımdayken yapamıyordu.

"Nasıl öğreneceğimizi anlamadım ki." dedim, bizden başka kimse yoktu. Ailemiz az ileri de dururken neyle öğreneceğimizi anlamamıştım.

"Gökyüzüne bak." dedi Karan, kafasını kaldırdığında sonsuz maviliğe dikti. "Bize renklerini söyleyecek." Yerimde zıplamadan duramazken, "Zıplama sevgilim şimdi çocuklarımızı düşüreceksin!" dedi kızar gibi.

"Yerimde duramıyorum ki!"

"Seni kucaklayıp sakinleştirmemi istemiyorsan yerinde dur." dediğinde, heyecan içime öyle bir işlemişti ki kalbim durmak üzereydi. "Ani hareket yapma."

"Kalbim duracak Karan!" dedim dişlerimin arasında. Karan elimden tutmasa kaçıp gidecektim o derece bir heyecanla boğuşuyordum.

"Nerede kaldı bunlar?" dedi Karan, sabırsız bir tavırla benim gibi daha fazla dayanamıyordu.

"Neyi bekliyoruz?"

"Uçakları."

"Uçaklar mı?" dedim şaşkınlıkla. Uçak dememiş uçaklar demişti. Yanlış duymamıştım.

"Uçaklarla mı öğreneceğiz?"

"Evet, gökyüzünü göremeyeceğiz kadar uçak kalkacak ve pembe ya da mavi rengi gökyüzünden aşağıya bırakacak." dedi Karan, sabırsız bir sesle. "Bakalım cinsiyetleri neymiş."

Şiddetli motor sesleri işitirken denizin ufuk çizgisinden bize doğru uçaklar gelmeye başlamıştı. Arkama dönüp uçaklara bakmaktan kendimi alamazken, "Geliyorlar..." dedim kuru bir heyecanla. Önüme döndüğümde bacaklarım titremeye başlamıştı. "Karan ben heyecandan doğuracağım galiba!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Allah'ım lütfen hem karımın hem benim istediğim olsun." dedi Karan, uçaklar tam üzerimizden gezerken gözüme ilişen renk çığlık atmama neden olmuştu.

"Karan mavi!" diye bağırdım. "Erkek!" derken benim olduğum taraftan kalkan uçaklardan mavi renkler akıyordu. Hayranlıkla renge bakarken rüzgarın etkisinden bütün renkler etrafa dağıldı. "Demiştım sana erkek olacak diye!"

"Hayır bu tarafa bak, bebeğim sadece mavi boya akıyor!" dedi Karan, beni tutup çevirdiğinde kendi tarafını gösterdi. "Pembe!" dedi mutlulukla. "Kız!" diye bağırdı kalın sesiyle. "Kızımızda olacak, Marin!"

"O zaman..." dediğimde etrafı boyayan renklere inanamayan gözlerle bakıyordum.

"Hem kızımız olacak hem oğlumuz!" dedi Karan. Beni tutup kaldırdığında kucağına aldı. Etrafında döndürürken çevremizde olan herkes mutluluğumuza ortak oluyordu. "İşte bu..." diye bağırdı. "Hem senin istediğin oldu hem de benim..."

"Hem oğlum olacak hem kızım." derken ondan yüksekte olduğum için kollarımı iki yana açtım. Karan beni tekrar etrafımızda döndürdü. "Sana, onlara, yedi milyon kez şükürler olsun."

"Yedi milyon kez şükür." dediğinde ona yaklaşıp dudaklarımızı buluşturdum. Uzun tutku dolu bir duyguyla öperken, renkler tenimize bulaşmıştı. Karnımda can bulan iki evladım bana iki duyguyu da yaşatacaktı. Hem kız annesi olacaktım hem oğlan.

"İsim," dedim dudaklarımız ayrıldığında nefes nefese konuştum. "Aklından geçen erkek ismini birlikte söyleyelim."

"Deniz..." dedi Karan.

"Mir..." dedim hızlıca.

"Tekme atan oğlumdu bence." dedi Karan, neden Deniz ismini seçtiğini anlatmak istercesine. "Asi bir çocuk olacağına benziyor. Ben de annemi çok tekmelermişim o yüzden onun erkek olacağını düşünüyorum. Babasına çekmiş oğlum."

"Deniz'i ikimizde istiyorduk. Oğlumuz çok yakışacak." dedim mutlulukla. Deniz ismini her halükarda koyacaktık. Oğlumuz nasipmiş.

"Mir ise, Kürtçe de Prens demek." dedim araştırdığım isik uzun zamandır aklımdaydı. Oğluma ikinci ismi fazlasıyla yakışacaktı. "Hikâyemizin yakışıklı Prensi sendin Karan. Oğlumuz da senin gibi bir Prens olacak."

"Oğlumuz, Deniz Mir Milan." dedi Karan, büyüü bir sesle. Kulağına oldukça hoş geliyordu. Oğlum bir gün benim yaşıma geldiğinde adına yakışır bir erkek olacaktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kızımız peki?" dedim, oğlumuzu isim bulduğumuza göre sıra kızımızdaydı. "Prensesimize düşündüğün isim ne? Onu da aynı anda söyleyelim."

"His..." dedim, aynı anda.

"Okyanus..." dedi Karan.

"Ona can borcum var Karan. Bir can borcumuz var. Hiç düşünmeden kendini tehlikeye attı. Ve sanırım bazı şeyler yaşamış ve hiçbir zaman bu duyguları tadamayacağını söyledi. Öyle olmasa da bir gün çocuk sahibi olabilse bile, kızımız onun gibi birinin ismini taşımalı." dedim, neden o ismi seçtiğimi açıklamak istercesine. "Onun cesaretini, aklını, gözü karalığını alsın."

Karan kafasını salladığında, "Çok güzel düşünmüşsün bebeğim benim." dedi yumuşak bir sesle.

"Okyanus neden?" diye sordum.

"Kalbim okyanus." dedi Karan. "Senin yerin okyanus." derken kollarının arasında kucağında aynı şekilde duruyordum. "Rüyamda onların okyanus gibi koktuğunu söylemiştin, küçük bedenlerinden okyanus kokusu aldığını. Kızıma bu isim çok yakışacak."

"Okyanus His Milan." diye tekrar ettiğimde, okyanusun sonsuz bucağı gibi dolu dizgin bir hayatı olacaktı kızımın. Adına yakışır bir hayatı olacağına inancım tamdı. Kardeşiyle birlikte çok güzel şeyler başaracaklarına şimdiden inanıyordum.

"Deniz ve Okyanus." dedim, sevinçle. Söylenişi bile çok güzeldi. "Sonsuz bucaksız. Seninle benim olduğum gibi."

"Sana aitler..." dedi Karan, fısıltıyla. "Marin'ime deniz kızıma ait oldukları isimleriyle de belli olacak."

"Bize aitler. Bizim bebeklerimiz."

"Karan ve Marin'in iki taneleri." dediğinde beni yavaşça yere bıraktı.

"De hayde, hayde yemeğe!" dedi Barzan babam. Masayı işaret ettiğinde diğerleri de geçmek üzereydi. Herkes kendince kutlamaya dahil olmuştu. "Şöyle torunlarım için bir ziyafet çekelim denize karşı."

"Zaten bu anı bozsa bozsa babam bozardı." dedi Karan, homurdanarak.

"Gel gelin kızım." dedi Barzan babam, sandalyeyi çektiğinde kendi oturacağı yere benim için ayırmıştı. "Konuşmana, yemene, içmene hasret kaldık. Sen şöyle başa geç otur."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ona kafa sallayıp baş köşeye oturduğumda masada tanıdığım herkes vardı. Gözüm sadece iki kişiyi aramıştı. Karan yanıma geçip otururken yaklaşıp ona doğru konuştum. "Aşkım." dedim dikkatini çekmek için. "His ve Bronz nerede?" derken etrafıma bakıyordum. "Bir tek onlar yok."

"Geleceklerdi..." dedi Karan, benim gibi o da masayı kontrol etti. "Bronz yüzünü göstermekten emin değildi. Kalabalığımız biraz..."

"Geliyorlar," dedi Karan, farklı bir yere baktığında onun baktığı yere ben de döndüm. His, Bronz ve Sanaç geliyordu. Üçü de oldukça şık giyinmişti. "Sanaç da yanlarında."

Sanaç onları geri de bırakıp masaya iştahla baktığında koşar adımlarla geldi. "Ben Barzan amcamın yanına oturacağım." dedi Sanaç, ne ara tanıştıklarını bilmiyordum ama oldukça samimi davranmıştı. Sandalyeyi çekip yanına oturdu. "Yemekleri ben hazırlattım umarım beğenirsin Barzan amca tam ağzına layık!"

"Nereden sen hazırlattın oğlum rol çalma!" dedi Mert hızlıca. Sanaç'ın omzuna hafifçe vurduğunda, "Barzan ba-" dedi ve aniden durdu. "Amca, Barzan amcamın en sevdiği yemekleri ben bilirim."

"Barzan amcanız mı hamile lan!" dedi Karan, sinirle. Bir anda bütün bakışlar ona dönmüştü. "Karım hamile karım! Onun istediği yemekleri yaptıracaktınız böyle mi konuştuk?"

"Haaa," dedi Sanaç. "Biz onu unutmuşuz ya. Yengem hepsinden yer maşallahı var onun."

"His hoş geldiniz." derken onlardan masaya yaklaşmışlardı. Onunla sarıldım.

"Merhaba," dedi His, kalabalığa korku dolu gözlerle bakmıştı. Yalnız olduğunu bildiğim için bu kadar kişi gözünü korkutmuş olmalıydı. "Hoş bulduk güzelim benim." dediğinde o da sarılmıştı.

"Merhaba," dedi Bronz, çektiği sandalyeye His'in oturmasını işaret ettiğinde His teşekkür edip oturmuştu. Yanına geçip otururken herkesin bakışı ondaydı.

"Geç otur oğlum hoş gelmişsen." dedi Barzan babam. "Oğlumun arkadaşımıydın, senden çok bahsederdi fotoğrafını daha önce görmüştüm oradan hatırladım seni."

"Doğrudur, Karan'ı çok severim." dedi Bronz.

"Benden çok değil." dedi Sanaç, konuya dahil olduğunda kızarak Bronz'a baktı.

"Senden çok Sanaç." dedi Bronz, bozuntuya vermeden dalga geçercesine konuştu.

"Karan beni senden çok seviyor." dedi Sanaç, konuyu bir anda kocama çevirdiğinde bakışlarıyla odağına almıştı. "Öyle değil mi berdeli kekim?"

"Kocama yavşama Sanaç!" dedim, kızgınlıkla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karımı sinirlendirme istersen." dedi Karan, ona pas vermediğinde benim tarafımda durmuştu.

"Karısının bir tanesi çat çat çat çat." dedi Sanaç, çok durmadan şarkı söylemeye başkadı. His de ona eşlik ettiğinde bağırarak söylemişler Mert de dahil olmuştu. "Kocasının bir tanesi çat çat çat. Düşman çatlatırlar çat çat çat çat Düşman patlatırlar pat pat pat."

"Neyse His en çok beni seviyor. Oradan gönlüm rahat." dedi Sanaç, kimseden pas alamazken yanında oturan kadına döndü.

"Zahir'i seviyorum, benim gibi yemek yemeyi çok seviyormuş." dedi His, o da bozuntuya vermeden Sanaç'a istediğini vermemişti.

"Yemek yiyelim dedin de hayır diyeteyim mi dedim His?" dedi Sanaç bozulduğunu belli ederken.

"Bize kaldın Sanaç, bize." dedi Mert, uzanıp omzuna dokundu.

"Biliyordum!" dedi Sanaç. "Tek gerçek dostumun Mert olduğunu biliyordum." derken elini yumruk yapıp ikisi de tokalaştı.

Yemek faslı uzun uzun geçerken saatler sonra kalkmıştık. Herkes bir köşede oturup muhabbet ederken haftalar sonra kendime geldiğimi hissediyordum. Denizin kenarında, kumsalda yapılan güzel etkinliğimiz hız kesmeden devam ediyordu. Unutulamayacak bir andı benim için. Çok güzel bir şekilde cinsiyetlerini öğrenmiştim.

"Karan..." dedi Mert, sıkıntılı bir tavırla yanımıza geldiğinde Karan'a doğru yaklaştı. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Karan ona anlamaz bir halde bakarken yüzündeki ifadeden kötü bir şey olacağını anlamış gibiydi. Ne oldu dercesine göz kırptığında Mert bakışlarını kaçırmıştı. "Özelse gidebilirim Mert." dedim, ikisinin rahatça konuşmasını isterken.

"Yok yenge sen de dur yanımızda." dedi Mert hızlıca. Benim tarafıma geçtiğinde birkaç adım geriledi. "Ne olacağımı bilemiyorum o yüzden ne kadar yakınımda durursan o kadar iyi."

"Yengeme Zühre'yi anlattın mı?" dedi Mert, bakışlarını Karan'a çevirmişti.

"Anlatmadım sanırım... O kadar çok olay oldu ki fıstığının başarısından bahsetmek aklıma bile gelmedi." dedi Karan, gözleri buğulanırken kaşlarını aniden çatmıştı. "Bazen onu çok boşluyorum."

"Ne oldu Zühre'yle ilgili?" diye sorduğumda neyden bahsettiklerini anlamamıştım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Okulu bitirdi, sen yokken bir aylık süreçte mezun oldu. Başarıyla tamamladı." dedi Karan. Kaşlarım havaya kalktığında bundan haberim olmadığı için üzülmüştüm çünkü tebrik edememiş sevincine ortak olamamıştım. "Yüksek lisans için yurt dışına başvurmuş ve kabul edildi."

"Kısa süre sonra evdeki durumlar düzelince oraya yerleşecek." diye devam ederken şaşkınlığım artmıştı. Ben yokken baya bir şey olmuştu demek ki. "İngiltere'ye Londra'ya gidiyor, akademik hayatını orada sürdürecektir. Sonrasında ülkesine başarılı bir Psikolog olarak geri dönecek."

"Süper bir şey bu..." dedim, onun adına sevinirken. "Bana nasıl söylemezsiniz? Kızı tebrik bile edemedim... Zühre'yi gerçekten çok boşluyoruz üstelik zaten kendi içerisinde kapanık bir kız." Bakışlarım Zühre'ye döndüğünde elinde tuttuğu bardakla yere bakıyor tek başına oturuyordu. "Mutlu olması gerekmiyor mu? Niye bu kadar üzgün?"

"Dur gitme yenge." dedi Mert, beni kolumdan tuttuğunda gitmeme izin vermedi.

"Olaylardan dolayı olabilir konuşurum onunla." dedi Karan, odağını kardeşime çevirirken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu benim gibi.

"Yok ondan değil Karan." dedi Mert bilmiş bir tavırla.

"Neyden Mert?" dedi Karan, sertçe. Oturduğu yerden ayağa kalktığında Mert'in karşısında durdu. Mert derin bir nefes alıp verdiği sertçe dışarıya savurdu. Mert'i ilk kez böyle görüyordum.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Karan.

"Ben Zühre'yi çok seviyorum Karan," dedi Mert, bir saniye olsun düşünmeden dudaklarından kelimeleri çıkarmıştı. "Hem de öyle böyle değil. Yıllardır, çok uzun yıllardır. Onu bu saatten sonra tek bırakmak istemiyorum. O nereye ben oraya. Sonucunda da ne olacağı umurumda değil. Artık ona olan sevgimi gizlemek istemiyorum. Ben Zühre ile evlenmek istiyorum."

Bölüm sonu.

﴿ BÖLÜM 84 ﴾

84. BÖLÜM “AŞERME”

"Ne?" dedi Karan, sesindeki sertlik kalbimin teklemesine neden oluyordu. Mert bakışlarını korkusuzca Karan'a dikerken içten içe onu tebrik ettim. Sonunda kendine güveni gelmiş, aşkının arkasında durmayı seçmişti. "Ne dedin Mert bir daha söyle bakayım?" derken Mert'in ağzından çıkan kelimelere inanmakta güçlük çekiyor gibiydi.

"Abi..." diyerek araya giren Zühre, Mert ve Karan'ın ortasında durdu. Kirpikleri titrerken bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

Karan kardeşinin yüzüne bakmadan Mert'ten bakışlarını ayırmazken, "Bu kız yine senin yüzünden mi üzgün bu kadar?" diye sorduğunda sesindeki acı tonu hissedebilmişim. Karan'ın derdi kardeşiydi. Bana Mert'in nişanlığında çok ağladığını söylemişti.

"Büyük ihtimâlle," dedi Mert, bakışları Zühre'ye düştüğünde sertçe yutkundu. İkisinin bakışları buluşurken birbirlerine aşkla bakıyorlardı ama şu anda bu hâlde olmaları hiç yerinde olacak bir olay değildi. "Onu da kendimi de daha fazla üzmem istemiyorum."

"Söyledin mi Mert?" dedi Zühre, çekingen bir tavırla. Abisine bakmaya korkuyor gibiydi.

"Söyledim, geç bile kalmıştım Zühre." dediğinde Mert, Karan'ın karşısında korkusuzca duruyordu.

Karan, kız kardeşinin kolundan tutup kendine çektiğinde arkasına doğru korumacı bir tavırla aldı. Zühre karşı çıkmadan arkasına geçerken bizimkilerin içeride oturduğunu bildiğim için içim rahattı. Bahçe de sadece biz gençler vardık, büyükler içeri de oturuyordu.

"Ne diyorsun lan sen?" dedi Karan, yüzü kızarmış boynundaki damarları belirginleşmişti. Mert'in karşısında durduğunda boyları neredeyse eşit olduğu için yüz yüzedi. "Onu seviyorum da ne demek Mert?"

"Duydun işte Karan, duymadıysan tekrar söyleyeyim kardeşim, Zühre'yi seviyorum." dedi Mert, tok bir sesle. Güveni oldukça yerinde görürken ters tepmeyeceğini umuyordum. "Hep sevdim. Hep de seveceğim."

"Lan sen benimle dalga mı geçiyorsun?" derken Karan'ın hiç dalga kaldıracak hâli yoktu. Bu kadar sinirlenmesini ben bile beklemiyordum.

"Onunla evlenmek—" Mert'in sözünü kesen yüzünün ortasına yediği kafa olmuştu. Dudaklarımın arasından bir çığlık fırar ettiğinde neye uğradığımı şaşırıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan!" dedim, haykırırcasına. Aniden Mert'in yediği darbeden dolayı yere düşen bedenine eğildiğimde karnımı tutarak olduğum yere çöktüm.

"Abi!" dedi Zühre, ağlamaklı bir sesle. "Abi dur yapma lütfen." derken abisinin önüne geçmişti.

Mert'in kan aktığını gördüğüm yüzünü avuçladığımda kendime doğru çevirdim. Mert olayın şokundan bir anda ne olduğunu anlayamamıştı. Kendine gelmeye çalışıyordu ama aldığı kafa darbesinden dolayı kolayca gelecek gibi değildi. Öfkeye bürünen bakışlarımı Karan'a kaldırdığımda, "Karan ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım. Sesimdeki kızgınlık köpürmüş durumdaydı.

"Mert?" dedim hızlıca, burnundan kan gelirken hafifçe zor zarar vermeden onu sarsıp bilincinin gidip gitmediğine emin olmaya çalıştım. "Mert iyi misin?"

Mert hafifçe kafasını salladığında kapatmış gözlerini araladı. Yüzünü buruştururken eli burnuna doğru gitti. "El, el değil beton mübarek!" dedi acı içerisinde inerken. "Burnumu kırdı galiba."

Mert'in iyi olmadığı söyledikleriyle anlarken kafamı iki yana sallayıp Karan'a tekrardan öldürücü bakışlar attım. "Kafa attı sana Mert! Ne eli!" dediğimde onun kalkmasına yardımcı oldum.

"Heee ben de diyorum normal değil bu bir şeyi var diye. Ne attığını bile görememişim." derken ses tonunu yüksekte tutmaya çalışıyordu. Bu durumda bile dalgayı bırakmıyordu. "O kadar beklenmedikti."

"Marin sen çekil, kalk ayağa içeriye geç ve otur." dedi Karan, elini bana uzattı. Elimi yumruk yapıp eline vurduğunda benden uzaklaştırdım. O kadar çok öfke doluydum ki, şiddette karşı olmama rağmen kocamı tekme tokat dövmek istiyordum.

"Gerçekten mi Karan? Bir de hiçbir şey olmamış gibi kalk ayağa mı diyorsun bana?" dediğimde ona hayal kırıklığıyla bakıyordum. Bu durumda kızıp bağırıp çağırmasını bekliyordum ama şiddet uygulamasını gerçekten beklemiyordum. "Arkadaşına, Mert'e kafa attın sen! Şiddet uyguladın! Üstelik yok yere!"

"Yok yere mi?" dedi Karan, burnundan solur bir hâldeydi. "Daha hiçbir şey yapmadım."

Zühre kapkara olan gözleriyle abisine bakarken ağlamamak için zor duruyordu. Boncuk boncuk olmuş hareleri abisine dönerken, "Abi bunu nasıl yaparsın sen?" dedi, benim gibi o da hayal kırıklığına uğramıştı. "İnanamıyorum sana! Sen böyle biri değilsin!"

"Zühre!" dedi Karan, uyarırcasına. "Siz çıkın aradan."

"Karan!" diye bağırdığımda ses tonum olduğundan yüksek çıkmıştı. "Kendine gel yoksa ben seni getirmesini bilirim!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan bakışlarını benden kaçırdığında Mert'e doğru eğildi. Ona yaklaşıp elinden tutarken kendine doğru çekip ayağa kalkmasını sağladı. "Sonunda söyledin!" dedi, sert bir tavırla. "Bunca yıldır beklemene gerek var mıydı Mert?"

Mert kendine biraz daha gelmiş gözükürken, "Ne?" dedi afalladığında. "Sen biliyor muydun?"

"Lan mahalledeki görme engelli olan Davut amca biliyordu! Senin Zühre'ye olan aşkını!" dedi Karan, kızgınlıkla. "Gözümün önündekini görmeyecek kadar körleşmedim Mert! Okul yılımızdan beri biliyorum sana o zamanda söylemişim! Korkaklık eden sensin!" derken sesi yüksek çıkmıştı. "Ağzını açıp da, ben kardeşini seviyorum diyemedin!"

"Lan madem öyle niye ağzımı burnumu kırdın?" dedi Mert, eliyle burnunu tutarken kan akışı neredeyse durmuştu.

"Bunca zaman boyunca fıstığımı boş yere ağlattığım içindi. Senin arkandan döktüğü gözyaşları içindi." dedi Karan, Mert'i bir anda kendine çekip sarıldığında Zühre'yle ikimiz birbirimize uzaylı görmüş gibi bakıyorduk. "Sen benden ilk defa dayak yemiyorsun benim vurduğum yerde gül biter, gülüm."

Mert bir anda güldüğünde, "Yok ya bir şey olmadı zaten burnumun kanayacağı varmış senin kafanın bana çarpmasını bekliyormuş." dedi sakince. "Ben sana gülüm demem gülün ömrü az olurmuş."

"Neyse Zühre'yi hele ki üzecek olursan bu attığım kafayı hatırla Mert, onu üzdüğün senin için, senin yüzünden tek gözyaşı döktüğü sondu." dedi ve Zühre'ye doğru baktı. Zühre ağlarken, "Gel buraya fıstığım." dedi Karan. Zühre ikisinin yanına ilerlediğinde Karan hem Mert'e hem de Zühre'ye sarılmıştı.

Üçü sarılmaya ara verdiğinde, "Aşk yok olmaktır derler. Siz hiç yok olmamıştınız, hep birbirinizdeydiniz; sadece geciktiniz. Daha fazla birbirinize gecikmeyin." dedim onlara bakarak gülümsediğimde.

"Size sarılacağım diye karımı unutmuşum." dedi Karan, konuşmamla kendimi onlara hatırlattığımda hepsinin bakışları beni bulmuştu. Yanına geldiğinde beni kollarının arasına aldı. "Kızma bebeğim o kadar yılın acısını Mert'ten çıkarmam lazımdı."

Saçlarımın üzerinde dudaklarını hissederken sert baskıyla öptü. İri elleri karnımda gezerken sıcaklığını bedenime yayıyordu. "Siz içeriye gidin," dedi, gözlerimin içine bakarken. "Biz Mert'le biraz konuşalım."

Ona kafamı sallayarak yanıt verdiğimde kollarından ayrıldım. Zühre yanıma geldiğinde endişeli bakışları Mert'in yüzünde geziyordu. "Zühre..." dedim, dikkatini çekmek için. Bakışları beni bulurken bal harelerini odağına aldı. "Tebrik ederim bu arada seninle hiç ilgilenemedim. Yurtdışına yüksek lisans için kabul edilmişsin."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Evet yenge." dedi Zühre sıcak bir şekilde, kolunu bana attığında birbirimize sarılarak yürümeye başladık. "Bebekler doğmadan gitmek istemiyorum."

İçeriye geçtiğimizde bakışlarım gülen yüz ifadesini aramıştı. Sanaç, Zahir, His üçlüsü bir yerde otururken karşılarında Bronz vardı. Sessiz bir şekilde onları dinliyor bakışları genel olarak His'teydi. Onlara doğru ilerlerken bakışlarımı ben de sadece His de tuttum. "His..." dedim, bir anda bütün ilgi bana dönerken ortamda sessizlik olmuştu.

His oturduğu yerden ayağa kalktığında bakışlarımla sadece onunla konuşmak istediğimi anlamıştı. Koluma girdiğinde onunla beraber alanın en uç noktasına ilerledik. Karşılıklı duran tekli koltuklara oturduğumuzda, "Sana bir şey söyleyeceğim." dedim, bebeklerin ismimi ona henüz söylememiştim. "Siz uçaklarla ilgilendiğiniz için bebeklerimin isimlerini duymadınız."

Koyu hareleri genişlediğinde, "Karar verdiniz mi?" dedi heyecanla.

"Evet..." diye mırıldandığımda yavaşça gülümsedim. "Aslında doğum yaptıktan sonra karar verecektik çünkü bir tanesi Deniz ismine çok duyarlı." dedim elimi karnıma gezdirirken bebeğimin yine hareketlerini hissedebiliyordum. "Umarım oğlan olandır yoksa her türlü oğlumun ismi Deniz olacak."

Bakışları karnıma düşerken oturduğu koltuğu bana yaklaştırdı. "Deniz çok güzel Marin..." dediğinde sesindeki burukluğunu hissetmek çok kötü bir duyguydu. Bana anlatmamıştı, ona ne olduğunu bilmiyordum. Nasıl bir girdapta tek başına boğulduğundan habersizdim.

"Bir de Mir..." diye ekledim.

"Mir?" dedi bir anda His. "Mir'in devamı var sanırım."

Gülümsediğimde, "Hayır yok." dedim. "Oğlumun tam adı Deniz Mir." İsmi ben fazlasıyla yakıştırmıştım. Anlamı çok güzeldi. "Hissediyorum gelecekte Deniz'in Prensi olacak." derken ona açıkladım. "Mir'in anlamı Prens demek."

"Böyle söyleyince çok güzel ve anlamlı oldu." dedi His. "Peki kızının ismi ne olacak?"

"Okyanus..." dedim, dudaklarımdan dökülen harflerle söylenişi alışkın olmadığım bir isimdi. "Söylemesi garip ama hissiyatı çok güzel. Karan ve bizim için çok anlamlı."

Kafasını salladığında anladığını belirtmişti. "İkinci ismi var mı? Oğluna koyduysan kızına da koymuşundur." dedi His.

"His." dedim, tepkisini merak ederken ona merakla bakıyordum.

Kaşları çatıldığında, "Efendim." dedi. Onun ismini koyduğumu anlamamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır, His." diye tekrar söylendiğimde onun bu karmaşık duran ifadesinden keyif almıştım. Kaşlarını iyice çattığında anlamadığını belirtti.

"Evet ismim His." dedi His, ifadesiz bir sesle. "İsmimi mi ezberliyorsun Marin?" Bir anda kahkaha attığımda kendimi daha fazla tutamamıştım. Sesimi kesmeye çalışıp dudaklarımı birbirine bastırırken bir elimle karnımı tutuyordum. "Neden güldün?"

Ona cevap vermek için ağzımı açtığımda, niye bu kadar güldüğümü bile bilmiyordum. Sadece onun yüz ifadesi çok komik duruyordu. Anlamadığına gülüyordum sanırım. "Dur dur gülmekten çocukları düşüreceksin." dedi His, benim gülüşüm onun yüzünü de güldürmüştü.

"Karnım çatlayacak var ya." derken gülmekten karnım ağrıyordu. Ellerimle kendime hava yaparken sakinleşmeye çalışıyordum. "Ay dur sakinleş—"

"İsmime mi güldün?" dedi His, belirsizlikle. Neye bu kadar çok güldüğümü anlamak istiyordu ama gülmekten konuşmıyordum. "Küçükken çok dalga geçiyorlardı. Türkiye de özellikle! Rumeli Hisarüstü diye!"

Tamamen kendime geldiğimde gözlerimden gülmekten yaş gelmişti. "Yok bence ismin çok güzel." dedim, yanlış anlamasını istemezken. "Kızımın tam adı Okyanus His Milan."

His'in yüz ifadesi bir anda donarken, "Ne?" döküldü dudaklarından. "Adını His mi koydunuz?" dediğinde söylediklerine kendi bile inanamıyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet!" dedim, mutlulukla. "Senin adını koyduk."

His bir anda bana sarıldığında mutlu olduğu yüzünden belli oluyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Kollarımı ona dolayıp sarılmasına karşılık verirken teşekkür ediyordu. "Asıl ben sana teşekkür ederim His, yaptıkların hiç azımsanacak şeyler değildi. Hem beni hem kuzenimi, hem de oradaki kızları koruyup kollamanla gücünü fazlasıyla belli ettin. Kendini defalarca bizim için tehlikeye attın. Üstelik sana ne yapsam az, sana gerçekten can borcum var."

Geriye çekildiğinde karnıma doğru eğildi. Dudaklarını büyümüş karnıma bastırırken birkaç kere öptü. "Deniz'ciğim hiç kusura bakmasın o zaman benim favori yeğenim belli oldu! His'ciğim merak etme senin mükemmel bir teyzen var, sana her şeyi öğretecek. Annen ne izin vermiyorsa biz ikimiz yapacağız." dedi parlayan gözlerle.

"Benden mi bahsediyorsun His?" dedi Elfida, yanımıza geldiğinde bakışlarımız ona dönmüştü.

"Evet Elfida senden bahsediyordum." dedi His, bozuntuya vermeden. "Deniz ve Okyanus'un senin gibi mükemmel bir teyzesi olacak. Her gün birlikte latte almaya gidersiniz."

"Eee ben buna içerim o zaman!" dedi Elfida, elindeki alkol dolu bardağı havaya kaldırdı. "Deniz ve Okyanus'a!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İyi ki hamileyim de alkol kullanmıyorum yoksa olabilecekleri düşünemiyorum." dediğimde, aklıma önceki içtiğim zamanlar gelmişti.

"Doğumdan sonra içmememiz için hiçbir neden yok! O zaman olacıklardan korkabilirsin." dedi His.

Kafamı iki yana salladım. "Kocam bir bar faciasını daha kaldırabilir mi bilmiyorum. En son olanlardan sonra beni büyük ihtimâlle her yerden engelledi." derken aklıma bir sürü senaryo gelmişti. Karan bu sefer kucağında iki çocuğumuzla beni direktten indirmeye gelmişti.

"Boşver ağa bozuntusunu!" dedi His. "Hedefimin sen olduğunu söylemiştim. Seni almadan bir yere gitmeyeceğim Marin."

"Siz benden sonra tanıştınız nasıl bu kadar iyi oldunuz hâlâ anlamıyorum ya! Kendimi dışlanmış hissetmem normal mi?" dedi Elfida, üzgün bir tonda.

"Gel buraya yürüyen latte." dediğimde ona sarıldım.

"Karan!" dedim, gözlerimi açalı dakikalar olmuştu. Dilimdeki kuruluk baş gösterirken dakikalardır yutkunuyordum. Uyanır uyanmaz su içmiştim ama dilimdeki kuruluk gitmiyordu. Canım öyle bir şey çekiyordu ki, bu saatte hiç yeri değildi. "Karan uyanır mısın?"

Kendi tarafımdaki ışığı açtığımda ona yaklaşıp tekrardan dürttüm. "Sevgilim?" diye seslendiğimde uyandırmaya çalışıyordum ama uyanmıyordu.

Mardin'e geleli bir hafta olmuştu. Her şey normale dönmüştü. Burayı fazlasıyla özlediğimi fark ederken çok geçmeden özlemim bitmişti. Herkes, her şey bıraktığım gibiydi.

"Karan!" diye tekrardan seslendim. Karan şirkete dönüş yaptığında, işlerin yoğunluğuna hızlıca ayak uydurmuştu. Bu akşam eve gelmeyip şirketteki dosyaları kapatmak için geceye kadar çalışmıştı. Benim uyku düzenim bozulduğu için onsuz yatağa girmiştim. Gece bir gibi Karan'ın geldiğini bana sarılıp bebeklerimize masal okuduğundan anlamıştım.

"Hı?" dedi, uykusuzdan sıyrılmazken.

"Uyanır mısın..." diye mırıldanırken elimi yanağına yerleştirip yavaşça okşadım. Mışıl mışıl uyuyordu. Yorgundu ve uyandırmaya kıyamıyordum. Tam uyandırmaya vazgeçmişken Karan bir anda gözlerini açmıştı.

Hızlıca doğrulduğunda kendi tarafındaki ışığı açtı. "Doğuruyor musun?" dedi korku dolu bir sesle. Yataktan saniyeler içerisinde kalkarken, "Tamam önce derin nefesler alıyoruz." dedi ve odanın ışığını da açtı. "Ben hemen çantaları alıyorum." Üzerine tişörtünü geçirirken her şey saniyeler içerisinde olmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan!" dedim, onun tavrına karşılık.

"Dur sen hareket etme." derken yanıma gelmişti. Yarı uyur hâldeydi gözleri kapanıyordu. "Derin derin nefes al bak böyle." dediğinde derin derin nefesler alıp bana nasıl almam gerektiğini göstermeye başlamıştı.

"Doğurmuyorum!" dedim hızlıca. Tepkisine karşılık ne yapacağımı şaşırılmıştım. "Henüz değil!"

Yatağına kenarına oturup bana bakarken oldukça telaşlı gözüküyordu. "Suyun mu geldi güzelim?" dedi, üzerimdeki örtüyü kaldırırken. "Sancın mı var ne oldu?"

"Hayır... İyiyim..." dedim, panik olduğu için ben de panik olmuşum. Doğuracağım yoksa da onun tavrının boşuna gitmemesi için her an doğurabilirdim. "Dur telaş yapma sevgilim." derken onu sakinleştirmeye çalıştım. "Doğurmuyorum sancım yok."

"Ne oldu benim bebeğime?" dediğinde kendine gelmiş, uykusundan arınmış gözüküyordu. Bakışlarım odanın içerisindeki saate giderken gece beş olmak üzereydi.

"Seni şey için uyandırdım." diye mırıldandığımda sesim kısık çıkmıştı.

"Ney için?"

"Karan..." dedim dudaklarımı yalarken ıslattım. Seslice yutkunurken zihnimde sadece onun görüntüsü dolaşıyordu. "Sana bir şey diyeceğim ama bana kızma aşkım tamam mı?"

"Bebeğim sana niye kızayım ben?" dedi ve esnemeye başladı. Gözleri kızarmıştı. "Söyle hadi güzel karım benim."

"Hani bana ne zaman aşerirsen aşer söyle demiştin ya..."

Hareleri genişlediğinde, "Aşeriyor musun şu an?" dedi istekle. Her gün bir şeyler istiyordum ama hep sanki ilk defa diyormuşum gibi davranıyordu.

"Evet hem de çok fena..." diye mırıldandığımda, dudaklarımı tekrar yalayıp ıslattım. "Yani ilk kez bu kadar çok canım bir şey çekiyor." Her gün canım bir şey çekiyordu. Ve her gün sanki ilk kezmiş gibi çok fazla bir şey çekiyordu.

"Ne çekiyor üç tanem?" dediğinde elaya vurgun gözleri gözlerimin içerisine heyecanla baktı.

"Canım sushi çekiyor. Böyle bol soya soslu." dedim, derin bir nefes alıp verdiğimde sonunda söyleyebilmişim.

Kaşlarını çattığında, "Ne çekiyor ne?" dedi, anlamaz bir hâlde.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sushi..." diye tekrar ettiğimde sesim az önceki nazaran daha tok çıkmıştı. "Uzak doğu yemeği var ya pirinç yosunla yapılıyor hani!"

Bakışları odanın içindeki saati bulduğunda, "Bu saatte?" dedi şaşkınlıkla. "Güzelim ben sana şimdi sushiyi nereden bulacağım?"

"Offfff!" dedim seslice. "Sevgilim gerçekten biliyorum ama yemezsem ölecekmişim gibi hissediyorum." derken tekrardan yutkundum. En son izlediğim kore dizisinden olsa gerek canım çok çekmişti. Drama dizisiydi ve başrol ağlarken sushi yiyordu aklımda onun görüntüsü kalmıştı. "Bak konuşurken bile ağzımın suyu akıyor."

"Saat beşe geliyor." dedi Karan, sıkıntı içerisinde. "Mardin'de sushi var mı ki?"

"Umarım vardır..." diye mırıldandım umutsuz bir şekilde. Burada bir sürü yemek restaurantları vardı. Sushi her yerde olabilecek bir şey değildi ama vardır diye düşünmek istiyordum. "Bebeklerimin aç kalmasını istemeyiz değil mi?"

"Hayır hayır bebeklerimi hiçbir zaman aç bırakmam ben, bulacağım tamam mı?" derken ayağa kalktı düşünceli bir şekilde. Giyinme odasına gittiğinde elinde kıyafetlerle geri gelmişti. Altındaki eşofmanını ve üstüne yeni giymiş olduğu tişörtünü bir çırpıda çıkarttı. "Neyli istiyor canın hangisini seviyorsun?"

"Bilmem fark etmez," dedim, yattığım yerden doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım.

"Yediklerinden söyle bulduracağım şimdi farklı bir şey olmasın." dedi Karan, pantolonunu giyerken kemerini bağlıyordu. Onun giyişini izlerken bakışlarım yüzünde durmuştu.

"Ben daha önce hiç sushi yemedim ki, bilmiyorum o yüzden." derken dudaklarımı dişledim. İzlediğim dizi de görmüştüm. İstanbul'dayken Elfida sürekli yerdi ama bir türlü yemeye fırsat bulamamıştım. Dizi de gördüğüm kadın o kadar iştahlı yiyordu ki, canımın çekmemesi imkansızdı.

"Ne?" dedi Karan, şaşkınlıkla. "Sushi yedin mi daha önce? Bebeğim daha önce yemediğin bir şeyi nasıl şimdi canın çekiyor?"

"Bilmiyorum canım çekti işte..."

"Yemediğin yemek nasıl canın çekiyor anlamadım gitti." derken gömleğinin yakalarını düzeltilti.

"Ben ne bileceğim ya!" diye bağırdığımda bir anda gözlerim dolmuştu. Hormonlardan dolayı her şeye çabucak ağlıyordum. "Git bebeklerine hesap sor bana niye bağıırıyorsun!"

"Bağıırmadım güzelim," dedi Karan, bana doğru döndüğünde. "Niye bağıırayım sana? Şaşırdım sadece." Bakışları beni bulurken, "Marin ağlamayacaksın değil mi?" dedi endişe içerisinde. Gözlerimden yaşlar akarken Karan hızlıca yanıma gelip yatağa oturmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tamam ağlama bebeğim," dediğinde beni kendine doğru çekip yüzümü avuçladı. "Bak bulacağım tamam mı? Hadi ağlama kıyamam ben sana."

"Bebeklerimiz annelerinin ağladığını hissedince çok üzülür ağlama hadi." dese de artık hıçkırıklara boğulmuştum. Çeşme bir kere açıldığında kolay kolay kapatamıyordum.

"Şşş," dedi parmakları yanağımda geziyordu. "Ağlama güzelim," dedi gözyaşlarımdan öptü. "Ağlama bebeğim."

"Alacak mısın sushi?" diye sordum, ıslak gözlerimle ona bakarken sesim pürüzlü çıkmıştı.

"Alacağım tabii ki, sen istersin nasıl almam ben?" dediğinde sesi ilgiyle çıkıyordu. "Uzak doğuyu ayağa sererim senin sen iste yeterki güzel karım benim." Gözyaşlarım tamamen bittiğinde, burnumu seslice çektim. Uzanıp yanaklarımdan öperken gözyaşlarımın ıslattığı yüzümü dudaklarıyla kuruladı.

Yataktan kalktığımda, "Mert'i de arayacağım şimdi Zahir'i de uyandırırım arar buluruz hemen." dedi Karan. Telefonunu eline alırken, aramalar kısmına girdikten sonra telefonu kulağına yasladı.

"Mert," dedi Karan, dakikalar sonra telefon açıldığında uykulu bir şekilde konuştu.

"Gecenin bu saatinde beni mi özledin amına koyayım sabah namazına mı kaldırıyorsun?" dedi Mert, en az onun kadar uykuluyken boğuk bir sesle konuştu.

"Evet sabah namazı için aradım seni, cemaat sensiz namazı kılmak istemiyor." diye alay etti Karan. Bakışları beni bulduğunda göz kırptı.

"Cemaatte bir şeyi bensiz yapsın!" dedi Mert, sitem edercesine.

"Gevezeliği keselim Mert, kalk hemen adam lazım bana." dedi Karan.

"Adam dedin bak orada bir yakınlaştık seninle." derken Mert'in sesi daha dinç geliyordu. "Söyle ne oldu?"

"Yengen," dedi Karan ama konuşmasına izin vermeden Mert konuşmaya başlamıştı.

"Ne oldu lan yengeme doğuruyor mu yoksa?" dedi heyecanla Mert.

"Yok daha değil," dedi Karan, aynanın karşısında kendine bakarken saçlarını düzeltti. "Ben dokuz doğuracağım onun yerine."

"Kedi misin sen lan?" dedi Mert, alay dolu bir sesle.

"Mert sabah sabah bir sus," dedi Karan, sesi boğuk çıkıyordu. "Suhsi bulmamız lazım. Yengenin canı istiyormuş, sushi aşermiş."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sushi mi?" dedi Mert, şaşkınlıkla. "Mardin'de sushi ne arasın oğlum?"

"Kalk hazırlan işte bulacağız bir şekilde." dedi Karan, sert bir tavırla. "Gerekirse malzemeleri alıp biz yapacağız hadi karımın canı çekmiş."

"Oğlum sushi ne arar la Mardin'de?" dedi Mert.

"Mert!" diye bağırdım tiz bir sesle. "Benim bebeklerim Mardin'de olduklarını nereden bilsinler! Canım istiyor ya, canım ne biçim insansınız siz!"

"Oy tamam bağırma yengelerin bir tanesi kalkıp hemen getiriyorum." dedi Mert, saniyeler içerisinde telefonu kapatmışlardı.

Yataktan kalktığım sırada Karan'ın sesini duydum. "Sen nereye?" dedi, bakışları benim üzerimde geziyordu.

Ayağıma terliklerimi giyip üzerime sabahlığımı giyerken saçlarımı dışarıya doğru çıkardım. "Hava alacağım biraz..." diye mırıldanırken saçlarımı yukarıdan at kuyruğu yapıp hızlıca topladım. "Uykum kaçtı zaten sizi dışarıda bekleyeceğim."

"Gel inelim o zaman," derken yanıma gelmişti. Beni baştan aşağıya süzdüğünde kaşlarını aniden çatmıştı. "Ayakların yalın mı ineceksin?"

Onun gibi bende kendimi süzdüğümde bakışlarım terliklerimde durmuştu. "Terliklerim var ya?" dedim sorarcasına.

"Çorap giymemişsin!" dedi Karan, kızar gibi. "Bak üşüteceksin, hasta olmanı istemiyorum." derken bana onaylamayan bakışlar atıyordu. "Havalar iyice soğudu."

"Üfff eğilemiyorum ki!" diye hayıflandığımda karnım çok genişlediği için çoğu hareketlerim kısıtlanmıştı. Kendimi penguen gibi hissediyordum paytak paytak yürüyor ve sadece kollarımı hareket ettirebiliyordum.

"Gel otur şöyle ben giydireyim sana." dediğinde arkadaki koltuğu işaret etti. Dediğini yapıp koltuğa geçerken sırtımı yastığa yasladım. Karan giyinme odasına gidip gelirken elinde beyaz kalın çoraplardan vardı. Yanıma oturduğunda, bacaklarımı kendine çekip kucağına aldı. Terliklerimi çıkartıp çorapları giydirmeye başladı.

"Bana neden iki çocuk koydun aşkım? Düşündüğümde daha zormuş bu!" diye sorduğumda hamilelik hiç tahmin ettiğim gibi bir olay değildi. Tek gebelik geçirseydim düşüncem nasıl olurdu bilmiyorum ama iki gebelik çok zordu.

"Bebeğim sen değil misin yediz yediz diye tutturan ne oldu da ikiz bebek fazla geldi sana?" dedi Karan, kirpiklerinin altından bana bakarken çorap giydirmeyi bıraktı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karnım kocaman oldu!" dedim, sitem edercesine. "Bir tane de yetermiş aşkım niye iki tane koydun!"

"Daha dur bir sürü yapacağız." dedi Karan, kendinden emin bir sesle.

"Sanki sen taşıyorsun bir sürü diyor bir de!" diye bağırdığımda irislerim irileşmişti. Son aylara girdiğim için her şey daha zorlaşmaya başlamıştı.

"Bağırma sevgilim, kargalar sesine uyanacak."

"O ne demek şimdi sesim karga gibi mi?" dediğimde kaşlarım çatılmıştı.

Karan tam çorabımı giydirmek üzereyken, "Hay dilimi eşek arısı soksundu!" diye ağzının içerisinde homurdandı. Uzanıp yanağıma öpücük kondurdu. "Senin sesin duyduğum en güzel şarkı." dedi yoğun bir duyguyla. "Deniz kızların sesleri büyülmüş."

Ona kızar gibi baktığımda öpse bile yumuşamamıştım. Bana sesimin kötü olduğunu söylemişti. Üstelik sadece bunu da söylememişti. "Sen nereden biliyorsun Karan?" diye sorduğumda ona şüpheli bir tavırla baktım. "Hayatında kaç kere deniz kızı gördün kaçıyla konuştuğun da sesinin büyülmüş olduğunu biliyorsun?"

"Olurmuş diyorum Marin." derken Karan, canından bezdirdiğimi yüz ifadesi gizlese de sesi gizlemiyordu. "Seni görene kadar ben de bilmiyordum sayende öğrenmiş oldum."

"Ha başka deniz kızları görmedin yani."

"Benim bildiğim, gördüğüm, duyduğum tek deniz kızı sensin." dedi ve yanağımdan tekrar öptü. Geriye çekildiğinde aşağıya doğru inip karnıma dudaklarını bastırdı. "Birkaç ay sonra bir tane daha göreceğim, Okyanus'umuzu."

Onu kendime çektiğimde ben de uzanıp yanağından öptüm. "Deniz erkeğim benim." dedim, alay ettiğini belli eden bir sesle.

Karan bana şok olmuş bir ifadeyle bakarken ne söylediğime emin olmak istedi. "Ne dedin ne dedin?" dedi, şaşkınlıkla. "Allah'ım lütfen ben yanlış anlamış olayım, sağır olmuş olayım."

Onun bu halinden keyif alırken yüzümdeki ifadeyi bozmayıp sert durmaya çalıştım. "Deniz atı mı desem sana acaba?" diye sorarken ciddi bir tavırla baktım.

"Sen bana nefret ettiğim hâlde Karan Ağa de, ben ona bile razı oldum şimdi. Bunları duyunca insan Karan Ağa'ya bile şükür ediyor." dediğinde söylediklerimde ciddi olduğumu sanmıştı.

"Yok ben sana şımarık patron ağa bozuntusu diyeceğim." dedim, keyifle. "Çünkü öylesin Karan!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben bunu kocam benim dilimi budasın diye anladım." derken dudakları kenara kıvrılmıştı. Üzerime doğru daha çok yaklaştığında dudaklarımızı buluşturacak kadar yakınlaşmıştı. Nefesi nefesimle karışıyordu. "O yüzden budayacağım."

Dudaklarıma kapacakken, göbeğim buna izin vermemişti. "Göbeğimden bana yaklaşmıyorsun bile..." diye mırıldandığımda alt dudağım dışa doğru kıvrılmıştı.

"Ne güzel işte..." dedi Karan, asılan suratımı fark ettiğinde bacaklarımdan tutup beni kendine doğru çekti. Dudağıma buse kondurup geri çekildi. "Bu sana daha çok sarılacağım anlamına geliyor. Karnında iki can taşıyorsun olacak o kadar."

"Çok kilo aldım Karan," dedim, hoşnut olmayan bir tavırla. Hiçbir kıyafetime giremiyordum artık. Büyük bir alışverişe çıkmam gerekiyordu. "Yakında yatağa sığmayacağım! Sanırım sensiz yatacağım."

"Tövbe de duymamış olayım." dedi Karan, ciddi bir tavırla.

Çoraplarımı giydirdiğinde açık olan dizlerime dudaklarını bastırdı. "Hadi inelim aşıya," derken bacaklarımı kucağından indirip yere basmamı sağladı. Belimden tutup beni oturduğum yerden kaldırdı. "Biz gelene kadar hava almış olursun."

Üstümdeki ayaklarıma kadar inen sabahlığımı düzelttiğimde terliklerimi tekrardan ayağıma geçirdim. Karan'la beraber odadan çıkarken kısa süre sonra merdivenlere yönelmiştik. Dışarıdan soğuk hava tenime değerken sandığımdan daha soğuktu. Hava henüz aydınlanmamıştı.

"Oooo hayırdır Karan Ağa," dedi Barzan babam, dışarı da, açık alanda önümde secdada seriliyken bakışları bizi bulmuştu. "Sabah sabah karı koca namaza mı kalktınız?"

"Gelinin aşermiş ona kalktık Barzan Ağa." dedi Karan, merdivenleri indiğimizde, çardak kısmında olan Barzan babamın yanına geçmiştik.

"Ne dersin sen Karan Ağa aşeriyor demek ha! Hay bin şükür!" dedi Barzan babam. Bakışları beni bulurken gözleri parlıyordu. "Ne istiyorsun gelinim söyle hemen ayağına sereyim."

Ona gülümsediğimde, "Karan alıp gelecek Barzan baba, sağ ol zahmet etme sen." dedim sıcak bir şekilde.

"Karan ağa iyisinden alıp gelemes söyle kızım ben hemen aldırıp geleyim." dedi Barzan babam ısrarcı bir tavırla.

"Sushi istiyormuş gelin kızın git aldırda gel Barzan Ağa, çok istiyorsun madem." dedi Karan, babasının ısrarcı olmasına daha fazla dayanmamıştı.

"Ney, ney ne şî?" dedi Barzan babam, gür kaşları çatılmıştı. "Tekrar deyin hele!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sushi baba bilmezsin sen." dedi Karan.

"O nedir oğlum!" dedi Barzan babam, bilmemesi çok normaldi. "Ecnebi yemeğidir?"

"Uzak doğu yemeği Barzan Ağa." dedi Karan, babasının tavrına gülmeden edememişti.

"Uzak doğu mu?" derken kaşları iyice çatılmıştı. Kafasını iki yanına salladığında bakışları beni buldu. "Yav de, burada doğudur bak kızım. Canım buralardan bir şey istemiyor mu? Ne işin var uzak doğularda?"

"Canı çekmiş baba, aşeriyor işte." dedi Karan, uyukluyor gibiydi. Yanımızdan gitmek üzereyken, "Ben Zahir'i kaldırayım." dedi odalara doğru bakışlarını çevirdi.

Barzan babam kafasını salladığında, "Hayde hayde kaldır hemen de neyse alıp gelin torunumlarım istemiş. Bak doğu yemeği istemişler, kan çekiyor işte. Uzak doğuymuş ama olsun doğu, doğudur!" dedi keyifli bir sesle. Arkasındaki çardağı işaret ettiğinde, "Geç otur kızım ayakta kalmayasın, ben duamı edeceğim rahatsız olma sen." dedi.

"Allah kabul etsin Barzan baba." derken onun yanından geçip çardağa oturmuştum. Kollarımı karnıma birleştirip Karan'ların gelmesini beklerken aradan dakikalar geçmişti. Barzan babam namazını kıldıktan sonra yanımdan ayrılmıştı.

Zahir üzerine siyah deri ceketini giymek üzereyken merdivenlerden aşağıya doğru indi. Gözleri yarı açıp saç başı dağınık haldeydi. Çardakta oturan beni gördüğünde, direkt olarak yanıma gelmişti. "Yenge, yeğenlerime şu ağladığım kore filmlerden mi izlettin? Sabahın beşinde nereden çekti canın sushi?" dedi Zahir.

Karan kardeşinin ensesine bir tane şaplak attığında, "Lan kes! Ağlayıp duruyor zaten öyle hormonları iyice bozuldu bir de sen ağlatırsan döverim seni." dedi sinirle. Herkesi sabahın göründe uyandırdığım için sinirler tavandı.

"Yok ondan demedim abi, güzel yemek buluruz hemen. Yeğenlerim istemiş bulmaz mıyız hiç?" dedi Zahir, durumu düzeltmeye çalıştı. "Amcasının iki taneleri onlar."

"Hava soğuk biraz güzelim hadi sen, odaya çık. Beni odada bekle, zaten hemen gelirim." dedi Karan.

"Olur üşüdüm biraz, düşündüğümden daha soğukmuş." dediğimde oturduğum yerden kalktım. Zahir ve Karan'ı yolcu ettiğimde kısa süre sonra ayrı arabalarla konaktan ayrılmışlardı. Ben de odama geçtiğimde dakikalar çoktan geçmiş neredeyse saat olmak üzereyken yatağın üzerinde uykuya dalmıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Odanın içerisine telefon sesi yükselirken bir anda irkilmişim. Yatağın kenarında uyuduğumu fark ederken her tarafım tutulmuştu. Yavaşça doğrulduğumda ne olduğunu bir anda unutmuşum, kısa sürede kendimi toparlarken çalan telefonumu komodinin üzerinden aldım. Karan'ın aradığını gördüğümde, çağrı kapanmadan yanıtladım.

"Efendim hayatım?" dedim, uykulu bir sesle.

"Uyuyor muydun, uyandırdım mı seni?" dedi Karan, telefonun ucundan.

"Uyuyakalmışım," diye mırıldanırken gözlerimi açık tutmaya çalıştım.

"Bebeğim biz bulamıyoruz sushi mushi! Çıldıracağım şimdi!" diye hayıflanırken sesi oldukça sinirli geliyordu. "Mardin de şu an açık olan tek bir tane yok! Onu geç sadece bir tane dükkan var. Satıcıya ulaşmaya çalışıyorum her an dükkanı satın alabilirim her an!"

Bir süre sessiz kaldığımda, "Hâlâ canın istiyor mu?" dedi Karan, sessiz kalmama karşılık hızlıca konuştu.

"Karan..." diye mırıldanırken ilk istediğimden canım daha çok istiyordu. "Unutmuşum ben onu şimdi sen tekrar hatırlatınca canım iki kat daha istedi. Galiba bir bebeğimiz uyuyordu, diğerinin canı çekmişti, o da uyanınca onunda canı çekti sanırım!"

"İçindeki pirinçten anneme yaptırısam onu yesen olmaz mı güzelim? Yosun mosun olması şart mı Marin? Bak içinde yengeç oluyormuş sen onu yemezsin ki! Deniz ürünleri sevmiyorsun bile, balıktan nefret ediyorsun zaten." dedi Karan, sitem edercesine. Sesi ağlamaklı geliyordu. Büyük ihtimalle bulamadığı için deli olmak üzereydi. Saat altı olmuştu. Evden çıktıklarında neredeyse beş olmak üzereydi.

"Olmaz!" dedim, keskin bir dille. "Bebeklerimiz seviyormuş işte Karan, onların canı istemiş mecbur yiyeceğim bak aşeren hamileler aşerdiğini yemezse vücudunda ondan iz oluyormuş, sushi izi mi olsun bedenimde!"

"Tamam, tamam sevgilim. Uçakla getirttiriyorum biraz daha bekleyeceksin uyuma sakın." dedi Karan, üzgün bir sesle. Başka bir şey olsa bu kadar ısrar eder miydim bilmiyordum ama hiç yemediğim için canım daha çok çekiyordu.

"Lan bu bize spoiler olmasın düşünsene çocuklardan biri Korelilerle evleniyormuş!" dedi Mert, arkadan seslendiğinde gülümsemiştim. Olur mu olurdu.

"Kalk siktir git şuradan Mert. Sabah sabah canımı sıkma benim çocuklarım üzerinden şaka yapma, bir daha uyardımayacağım seni." dedi Karan, sinir seviyesi tavan durumdayken hiçbir şeyi kaldırmıyordu. "Güzelim kapatıyorum ben," diye devam etti. "Birazdan geliyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tamam bekliyorum aşkım." dedim ve telefonu kapattım. Karan uyuma dediği için uyumamak için direnirken çok geçmeden kendimi yine uykunun kollarına teslim etmişim. Ne kadar süre uyudum bilmiyordum ama tenime dokunan sıcak parmakları hissederken sarılıyordum.

"Marin..." diye ses işittim. "Marin..."

"Güzelim uyan!" dedi Karan, yorgun bir sesle. "Kalk bak getirdim sushi."

Homurdandığımda yatağın diğer tarafına dönüp uyumaya devam ettim. Uyku bedenime öyle bir çökmüştü ki karşı çıkmamak imkansızdı. "Hadi uyan bebeğim."

"Uykum var," diye kısık bir sesle mırıldandım.

"Benimde var," dedi Karan, huysuz bir sesle. "Uykusuzluktan ölüyorum inan ama şunu ye sonra uyuyalım hemen."

"Bulabildiniz mi?" diye sorarken gözlerimi zorlukla aralamışım. Yattığım yerden kalktığımda bakış açım Karan girmişti. Üzerindeki gömleğini çıkartırken gözleri kızarmış haldeydi. Onun bu haline üzülmeden edemezken uykumu açmaya çalıştım.

"Şansına bir tane dükkan varmış burada ama sahibinin annesi vefat edince ülkesine dönmek zorunda kalmış kapalıymış bir haftadır," dedi Karan. "Ankara'dan özel uçakla getirttim." Yanıma geldiğinde, komodine bırakmış olduğu paketi bana gösterdi. "Ye de yarasın benim güzel karıma."

Yüzüm gülmeye başladığında uzanıp dudaklarından öptüm. "Çok teşekkür ederim sevgilim benim." diye mırıldandım minnet dolu bir duyguyla. "Yemezsem ölecek gibi hissediyordum hemen tadına bakayım ilk defa yiyeceğim."

Yataktan çıktığımda ikimizde terasa doğru geçtik. Karan koltukları yan yana olacak şekilde ayarlarken getirmiş olduğu paketi açıyordum. Paketin içindeki teker teker masaya koyarken istemsizce heyecanlanmışım. Bir sürü çeşit olan sushileri görürken ağzımın suyu akacaktı. Açtığım paketi kokladığımda burnuma keskin bir koku doldu.

"Iyyy," dedim bir anda. "Bu bozuk değil dimi?"

"Hayır değil, normal sushi." dedi Karan.

Tekrar burnuma yaklaştırıp derince soluduğumda, "Karan bu çok kötü kokuyor!" dedim, midem bulanırken. "Emin misin bozuk olmadığına? Uçakta gelirken falan bir şey oldu kesin normal değil bu koku!"

"Bakayım..." dedi Karan, elimden paketi aldığımda derince kokladı. Eliyle içinden bir tane aldığımda hızlıca ağzına atıp çiğnedi. Tadına bakarken yutkunup kafasını iki yanına salladı. "Yok

Özge Naz – Düşler Ağdı

bebeğim hep yediğim gibi, bayadır yemiyordum ama aynı hatırladığım gibi kokuyor. Tadı da güzel."

"Bozulmuş bence." dedim, aldığım koku normal gelmiyordu.

"Normal kokuyor sevgilim, bak bir tadına, tadı kokusundan daha güzel."

Kafamı iki yana salladım. "Yiyemem ben bunu çok ağır kokuyor." dedim, midem çoktan bulanmıştı. Kusmama ramak kalmıştı.

"Yiyemez misin?" dediğinde Karan bana üzgün bir tavırla baktı. O kadar çabasına rağmen sanırım yiyemeyecektim. "Soya sosu istemiştin bak ondan da getirttim." derken siyaha çalan koyu kahverengi sıvıyı işaret etti. "En azından bir tane ye canın yerine gelsin güzelim." Gözlerimin için ederince baktı. "İz mi kalsın minik bebeklerimizde?"

"Kalmasın..." diye mırıldandığımda en azından bir tane yiyebilirdim. Paketli olan yemek çubuklarını çıkardığımda bakışlarımı ona kaldırdım. "Çubukları nasıl kullanacağım?"

"Hangisinin tadına bakmak istiyorsun?" dedi Karan, ilgiyle. "Seçtiğini ben yedireyim sana."

Bakışlarımı çeşit olan sushilerde gezdirirken bazıları direkt olarak somon balığıyla sarılmıştı. Susamlı olanları es geçip turuncu minik toplar olan ilgimi çekmişti. "Şu turunculu olanlar güzel duruyor."

Karan uzanıp çubukları rahatça kullanırken turuncu olanı alıp, soya sosu dolu olan pakete batırdı ve bana doğru uzattı. "Aç ağzını."

İstemeye istemeye dudaklarımı araladığımda tek bir lokmada ağzıma almıştım. Aldığım yoğun tatla öylece dururken Karan'ın elaya vurgun bakışlarını beni dikkatle inceledi. "Çiğne güzelim."

Dışlerimi bastırıp lokmaya bölerken koku burnumun direğini sızlattı. "Niye kusacakmış gibi duru—" demesine kalmadan ayağa kalkıp koşar adımlarla banyoya girdiğimde ağzımı kapatmak zorunda kalmıştım. Neredeyse yere kusmak üzereyken son anda klozete yetişmişim. Sayısız kere öğürürken içimde olan ne var ne yoksa hepsinin dışarıya savurmuşum.

"Şşş geçti tamam," dedi Karan, parmakları sırtımda gezerken beni rahatlatmaya çalışıyordu. "İyi misin bebeğim?"

"Bitti mi?" diye sorduğunda zorlukla kafamı salladım. Peçeteye uzanıp koparıırken ağzımı yüzümü silmişti. Elindeki peçeteleri klozete attığında uzanıp sifona bastı.

"Tadı çok kötüydü!" derken gözyaşlarım akmaya başlamıştı. Kusacağım diye boğazım tahriş olmuş canım fazlasıyla yanmıştı. "Karına bunu yedirdiğine inanamıyorum!"

"Güzelim sen istedi—"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sus Karan!" diye bağırdım. Tadı aklıma geldikçe midem tekrar bulanıyordu. "Kötü kokuyordu işte!"

"Tadı kötü değildi ki bebeğim, ilk kez yediğin için farklı geldi sana. Bir iki lokma sonra güzelleşiyor ama senin damak tadına uymadığını baştan söylemiştim." diye durumu açıklarken ona kötü kötü bakmaya başlamıştım. Derin bir nefes alıp verdiğinde gözlerini kapatıp açtı. "Tamam seni ben zorladım kötü kokuyor yiyemem dediğinde ısrar etmemeliydim." dedi sakın bir tonlamayla mırıldandı. "Benim hatam."

"Senin yüzünden kustum!"

"Tamam, benim yüzümden kustun." dediğinde oturduğu zeminden ayağa kalktı. Beni de tutup kaldırırken, "Gel dişlerini fırçalayalım sonra uyuyalım." dedi yumuşak bir sesle. Lavabonun karşısına geçip diş fırçama macun sürdüğünde bana uzattı. Gözlerimden yaşlar benden bağımsız akarken aynada hem ağlayıp hem de dişlerimi fırçaladım. Macunu tükürüp elimi yüzümü yıkadıktan sonra beraber banyodan çıkmıştık.

"Saçlarımı da örer misin?" diye sorduğumda sesim az öncekine nazaran daha normal bir tonda çıkmıştı. "Ama bu sefer balık sırtı ör."

"Balık mı? Üçlüyü zar zor öğrendim Marin." dedi, benim bakışlarımı gördükten sonra yüz ifadesini aniden değiştirmişti. "Daha önce hiç örmedim nasıl yapacağım?"

"Sana çabucak öğreteyim o zaman aşkım. Bak kızımızın saçını hep sen örersin, şimdiden acemiliğini at." dediğimde, ona nasıl yapacağını göstermek için at kuyruğu yaptığım saçlarımı geri bozdum. Kısa sürede Karan'a gösterirken sıkı bir şekilde saçlarımı örmüştü. Her bir ilmeğinde saçlarıma öpücük konduruyordu.

"Oldu mu?" diye sordu dakikalar sonra.

Elimle saçlarımı yokladıktan sonra hiçbir pürüz görmemiştim. "Benden güzel yaptın," dedim sahici bir sesle. Ona gülümseyerek bakarken, "Bir öpücüğü hak ettin!" deyip uzanıp yanağına sulu bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim sana bağırmak istememiştim, kendimi tutamadım."

Tekrar tekrar öperken, "Çok özür dilerim." diye fısıldadım.

"Sorun değil güzelim," dedi Karan, yorgunluğundan kelimeleri yalpalayarak konuşuyordu. "Uyuyalım mı biraz? Bir saat sonra şirkete gideceğim."

"Ben de geleceğim," dedim, geldiğimden beri şirkete hiç gitmemiştim. Artık hayatımızda bir sorun kalmadığı için dışarıya rahatça çıkabilirdim. Hapis hayatı yaşadığım için artık evde kalmak istemiyordum.

"Senin dinlenmem gerekiyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gelmek istiyorum Karan," diye istediğimi belli ederken gözlerinin içine uzunca baktım. Arada yavru kedi bakışları atmayı ihmal etmemiştim.

"Tamam, birkaç saatliğine gelirsin." dedi hızlıca. Terastan getirmiş olduğu sushileri çöpe attığında yatağa tekrardan geldi.

"Özür dilerim sizi boşuna yordum," diye mırıldandığımda sesim kısık çıkmıştı. Dudaklarım titrerken onu boşa yorduğum için kendimden nefret ediyordum. Saat neredeyse yedi olmak üzereyken iki saat boşu boşuna dışarı da sushi aramıştı. "Tahmin ettiğim gibi değilmiş tadı."

"Bebeğim bunun için ağlama sakın!" dedi Karan, sert bir tavırla.

"Boşu boşuna uyandırdım herkesi!"

"Bırak uyansınlar senin için uyanmayıp kimin için uyanacaklar?" dediğinde yatağa geçip yanıma yattı. Beni de kendisiyle birlikte yatırırken yüzümü avuçladı. "Silelim göz yaşlarını." deyip eliyle sildiğinde burnumu çekti. Uyandığımdan beri ağlıyordum.

"Koynumda yat." diye fısıldadım.

"Göğüslerin ağrıyor." dedi Karan, süt oluşmaya başladığı için uzun bir zamandır göğüslerimde yoğun bir sancılar oluyordu. "Bir de ben kafamla ağrıtmayayım, senin sağlığın daha önemli."

Onu tutup kendime doğru çektiğimde, "Ağrıyorum, gel buraya." dedim ve karşı çıkmadan göğüslerime yatırdım. Başımı koynuma koyduğunda dekolteme dudaklarını bastırdı. "Uyuyalım sevgilim."

"Karan..." dedim, kendi kendime uyanırken ondan ayrı kaldığım süre boyunca en çok onun beni uyandırışlarını özlemiştim. Ben ondan önce uyanmıştım. Karan derin bir uykudaydı. Bakışlarım saati bulduğunda neredeyse on olacaktı. "Uyan!"

Kolları belime sarılı halde başı yine koynumda duruyordu. Nefesleri tenimi ısıtırken mışıl mışıl uyuyordu. Sıkıca sarılıp uyuduğu için biraz terlemişti. "Sevgilim bir değil üç saatliğine uyuyakalmışız." derken onu uyandırmaya çalışıyordum. "Sabah toplantın var mıydı?"

"Ne?" dedi belli belirsiz bir sesle.

"Uyuyakalmışız," diye mırıldandım. "Saat on olmak üzere."

"Hadi ya..." dedi ve kafasını hafifçe kaldırıp odanın içerisinde saate baktı. "Bizimkiler niye uyandırmadı bizi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İkimizde ölü gibi uyuyunca çağırırsalar bile duymadık." dedim sakın bir şekilde. Benim bir işim olmadığı için öğlene kadar uyusam da zorun olmazdı. "Önemli bir işin var mıydı?"

"Olmaz mıydı..." dedi Karan, diğer tarafına dönerken göğsümden başını ayırdı. "Yurtdışından yatırımcılar gelecekti. Üç ayrı görüşmem vardı." derken kendi kendine konuşuyordu. Kendi tarafına geçtiğinde eline siyah telefonunu aldı. "Zahir'in de işine gelmiştir, o bari uyandırsaydı bizi. İnsan şirkette abisi yoksa bir arayıp sormaz mı? Nasıl bir çocuk bu?"

Bakışlarını bana çevirdiğinde mahcup bir ifade takındı. "Aramış, hem de kaç kere. Telefonum sessizdeydi." dedi Karan. "Günahını aldım." Tekrar yerine geçip yattığında eline telefonu almıştı.

Kendini yine farkında olmadan çok yoruyordu. Gece bir de ben uyandırdığım için üzerinde ekstra bir yorgunluk vardı. Bakışlarımı tavana diktiğimde, "Karan, İstanbul işini biraz ertelese kay?" diye öneri de buldum.

"Yani tamam eninde sonunda taşınacağız, en azından doğum burada olsa?" derken buldum kendimi. İstanbul'a taşınma işinden dolayı her şeyi hızlıca yapmak istiyordu. "Diğer türlü kendine çok yükleniyorsun." dedim üzgün bir mırıldanmayla. "İşleri devretmeyi doğumdan sonraya bırakalım bence. Hem de bebeklerimiz şöyle yarım yaşlarını doldurana kadar dursun o zaman biraz daha düzenimiz oturmuş olur. Sen şimdi hem İstanbul'a taşınmak istiyorsun hem buradaki şirket... Ağalıktan bahsetmiyorum bile..."

"Bir de iki çocuk..." derken geleceğimizi hayal etmeye çalıştım. "En azından burada kendi düzenimizi kurana kadar ailelerimiz destek olur." Karan sessizce beni dinlerken konuşmaya ara vermeden devam ettim. "Desem ki İstanbul da teyzem var, bana yardımcı olur. O da buraya taşındı... Çocukları doğar doğmaz bakıcıya vermek istemiyorum."

Küçük yaşlarından itibaren kendilerinin gelişimlerine katkıda olması için birçok kişiden yardım almak istiyordum. Anne ve babası olarak birebir ilgilenen biz olacaktık ama dıştan da destek alacaktım. "Belli bir yaşlarından sonra güvendiğimiz inandığımız, çocuklarımızı gözü kapalı teslim edeceğimiz bir çalışanımız olur. Hem onlara bir şey katacak biri hem de yardımcı olacak ama dediğim gibi bu çok ileri de okul çağına yakın."

Onun sessiz kalmasına karşılık fikrini sordum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bir süre daha ondan ses gelmediğinde bakışlarımı hızlıca ona çevirdim. "Karan uyudun mu?" dedim.

"Ya Karan!" dedim kızar gibi. "İki saattir ne anlatıyorum ben?" derken elinde telefonla uyuyakalmıştı. Onun bu haline gülmeden edemedim. "Boşuna mı dil döktüm, duvara mı konuştum?"

"Hı?" dedi Karan. Elindeki telefonu aldığımda üzerini örttüm. Yanağına öpücük kondururken benim tarafıma doğru kaymıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yataktan çıktığımda terasa doğru geçtim. Hava baya açılmıştı. Havuz güzel bir görüntü verirken uzun zamandır girmediğim için havuza girmek için yanıp tutuşuyordum. Son olaylardan sonra girmek konusunda emin değilken Karan'la girsem daha iyi olacaktı. Karan'ın telefonundan son aramalardan Mert'i aradığımda çağrını yanıtlamasını bekledim.

"Efendim Karan?" dedi Mert, hızlıca telefonu açarken arkasından kalabalık yerde olduğunu belli eden sesler geliyordu. Karan'ın telefonundan aradığım için bu şekilde açması çok normaldi. "Yengem bu sefer ne aşerdi?"

Tam bir şey diyecekken Mert konuşmaya devam etti. "Bu seferde Meksika'dan taco mu aşerdi? Artık yengem globalleşti öyle Türk yemeğidir, Mardin yemeğidir yok. Ne kadar bulunmayacak, iki saat aratacak ne varsa ondan aşeriyor. Ya aşer şöyle kebab! İçli köfte! Kanat ızgara! Elimizin altında kolayca bulunan seve seve getireyim yeğenlerime." dedi serzenişte bulunurken. Mert'in bu kadar içlendiğini bilmiyordum.

"Mert..." dedim sert bir tavırla. "Benim yengen."

"Alo! Alo, Alo." dedi Mert, bir anda hışırtı sesleri yükselmişti. "Allah Allah, ses gitti." derken kesik kesik konuşuyordu. "Telefon çekmiyor galiba."

"Seni duyabiliyorum Mert." dedim, tavrımı korurken gülmemeye çalıştım. "Sen de beni duyabiliyorsun."

"Kuzenim dedi valla yenge ben demedim." dedi Mert, mahcup bir tonda. "Sen ne aşerirsen aşer başımın üstüne."

"Ya Mert!" dedim hızlıca dönmesine karşılık. "Bak tekrar diyorum Merrrrrrt." derken R harfini vurgulayarak konuştum. "Beni görünce vitesi R'ye takma hemen."

"Buyur yengelerin en güzeli ne için aramıştın?" dedi Mert, yumuşak bir sesle. "Yoksa bu sefer de Karan mı aşeriyor?"

"Sen kocama beni mi şikayet ediyorsun?" diye sorduğumda kaşlarım çatılmıştı. Benim hakkımda ne dedikodu yapıyorlarsa biraz daha ses etmesem ortaya çıkacaktı.

"Haşa! Zinhar yapmam öyle bir şey!"

"Kocam niye uykusuz bu kadar?" diye sorarken, aklımı çelen soruyu gün yüzüne çıkarttım. "Ne yapıyorsunuz siz şirkette? Bütün işi benim kocam mı yapıyor Mert?"

"Kris biraz fazla yoruyor." dedi Mert. "Sadece kocanı değil bizi de yoruyor. Ondandır, sene yeni başladı derken işlerimiz yoğun."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"O kim?" diye sorduğumda kaşlarım çatılmıştı. "Kris kim ilk defa duyuyorum. Ben niye ilk defa duyuyorum bu ismi?" Çalıştığım süre boyunca hiç böyle bir isim duymamışım. Komitede bile yoktu. "Şirketimizde yabancı biri mi vardı?"

"Senin yerine gelen hukuk müdürü." dedi Mert, durumu açıklamak isterken. Çatılan kaşlarım havaya kalktı. Benim yerime biri alındığından haberim yoktu. "İstanbul'dan tayin edildi. Sen işe dönene kadar çalışacak."

"Karan'ın hukuk müdürüyle işi ne?" dedim, kızgınlıkla. Karan normalde de hukuk işlerinden anlamıyordu. Ona karmaşık geliyordu ve sevmiyordu. "Ben çalışırken bile benim departmanım la ilgilenmiyordu."

"O sen işi öğren, biraz hamlan diyeydi. Departman büyüyecek ondan patron olarak onunda katılması gerekiyor." dedi Mert, yürüdüğünü gelen seslerden anlayabiliyordum. Şirketteydi ve sesi sıkıntılı geliyordu.

"Ne zaman başladı işe?"

"Sekiz dokuz gün oldu galiba." diye yanıtladı.

"Nasıl biri peki?" dedim meraklı görünmemeye çalışarak. Sonuç olarak kadın bir çalışandı ve kocamla yakın olarak çalışıyordu. İçime kötü şeyler doğarken hiç görmediğim bir kadın hakkında önyargıya varmak istemiyordum. Ama ismine tilt olmuşum.

"Gel kendin gör." dedi Mert, dedikodu yapmak istemediğini belli etmişti. "Ben sevmedim ama." Mert sevmediyse kesinlikle bir bokluk vardı. Aklıma türlü türlü şeyler gelirken zihnimi açık tutmaya çalıştım.

"Sen sevmediysen kesin ben de sevmeyeceğim." dediğimde dudaklarımı dişledim. Bakışlarım tek bir noktadayken zaten Karan'a şirkete geleceğimi söylediğim için bugün kesinlikle gitmem gerekiyordu. "Bugün uğrarız belki. Görüşürüz sonra, Zahir'e iyi davran ben yokken bütün hıncını ondan çıkartma."

"Görüşürüz yengeciğim, Zahir'e boş boşuna fotokopi çekmesini söylemişim. Gideyim de yanlış belgelerin fotokopisini çektiğini söyleyeyim, baştan yapsın." dedi Mert, hoşnut bir tavırla.

"Mert! Otuz yaşındasın otuz!" diye sinirle mırıldandım. Zahir'i benim yokluğumda çiğ çiğ yiyordu. "Zahir'le uğraşırsan karşında beni bulursun. Kayınbiraderimi yolda bulmadım ben! Kimse yokken o vardı."

"Hadi kapatıyorum." dedi Mert ve cevap vermeme beklemeden kapattı. Ona bir sürü küfürlü mesaj atıp yüzüme kapattığı için kızdım. Odaya geri döndüğümde Karan'ın telefonu kenara bırakmış yatağa çıkmışım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan..." diye seslendim. "Niye bu kadar yorgunsun sevgilim?" Terlediğini görürken saçları hafif ıslaktı. Ellerimle saçlarını karıştırırken şakağına dudaklarımı bastırdım. "Hasta mı oldun acaba?"

"Evet hastayım." dedi Karan, kafasını benim olduğum tarafa çevirdiğinde dudakları kenara kıvrıldı. "Sana."

"Uyanmışsın." dedim, gülerken. Espiri yapacak düzeyde olduğuna göre çoktan uykusunu almış olmalıydı. "Neyin var?" diye sordum merakla. "Hiç bu kadar uzun süre uyumazdın. Çok mu yoruluyorsun?" Dudaklarım dışa doğru kıvrıldığında tekrardan şakağına dudaklarımı bastırdım. "Gece sushi aradınız kaç saat, uykusuz kaldım o kadar saat."

"Asma suratını hemen." dedi Karan, elini dudaklarıma yerleştirdiğinde parmağını ıslak dudağımda gezdirdi. Bir eli karnıma gezerken huyladığım içim kıkırdadım. "Bir şey olduğu yok, her zamanki işler." dedi geçiştirir gibi.

"Her bir yorgunluğuma değersiniz." dediğinde dokunuşları daha çok artmıştı. Gülüşüm yankılanırken onu benden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Sen böyle gülüyorsun, sesin neşeyle çıkıyor ya, başka ne isterim ki ben?"

"Seni seviyorum." dedim, bir anda.

Kaşlarını çattığımda, "Bu nereden çıktı şimdi?" dedi, afallamış bir ifadeyle.

"Sana hiç demiyormuşum gibi geldi." derken ona bunu hissettirmedimden korkuyordum. Mert'le konuştuktan sonra olan moralim iyice yerle bir olmuştu. "Yeteri kadar diyemiyormuşum gibi."

"Demene gerek yok Marin." dedi Karan, sıcak bir sesle. "Sevdiğini biliyorum." derken yüzünü yastıktan ayırdı be doğruldu. "Ama öpeceğim dudaklarından dökülmesi de çok güzel." Beni kendine çekerken üzerine doğru düşmüştüm. Parmakları sırtımı bulurken karnımı izin verdiği kadarıyla dudaklarımızı buluşturdu. Alt dudağımlı kavrarken ona fazlaca özlem duyduğum için bedenim olumlu yönde tepki vermişti. Parmaklarım ensesini bulurken tutku dolu bir şekilde öptüm.

Nefes nefese bir halde geriye çekilirken, "Kalkalım kahvaltımızı yapalım." dedi Karan. Kendine gelmiş gözüküyordu. İlk uyandığı gibi değildi. "Bebeklerimiz büyüsün." derken uzanıp karnımdan da iki kere öpmüştü. Yataktan çıktıktan sonra, "Ben duşa gireceğim." dedi ve banyoya doğru ilerledi.

Arkasından ona öylece banarken ona seni seviyorum dediğimde bana karşılık vermeyişi aklımda takılmıştı. Dakikalar sonra arkasından ben de banyoya girdiğimde onun duşa kabine girip duş aldığını görmüştüm. Buharlaşmış halde duran kabini araladığımda sert bakışlarıyla ona baktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bana karşılık vermedin." dedim, hesap soran gibi çıkan tavrıyla ona bakarken çıplak bedenini arsızca süzdüm. Karan, bana doğru döndüğünde su damlaları tenini sahipleniyordu.

"Ne için?" diye sordu anlamaz bir halde.

"Seni seviyorum dedim, ben de demedin. Neden demedin?" diye sorarken eğer sormazsam rahat olmayacaktım. İçimde kalacağımda dışıma çıkartmak mantıklı geliyordu yoksa içime atınca daha kötü oluyordum.

"Demedim mi?" dedi Karan, bir anda. Yüzü düştüğünde farkında olmadan yaptığını anlamıştım. Normalde böyle bir şeyi hiç takmazdım ama hormonlar sağolsun her şeyit takıyordum. "Nasıl bu hatayı yapmış olabilirim? Üzıldün mü yoksa?"

"Üzıldüm." dedim, fısıltıyla. "Aklıma hemen kötü kötü şeyler geldi."

"Seni seviyorum." dedi Karan, duygu dolu bir sesle gözlerinden bile sevdiğini anlayabiliyordum. "Çok seviyorum hem de."

Aniden gülümsediğimde, içim huzurla dolmuştu. Aklımdaki bütün kötü şeyler bir anda silinirken yüzümde sahici bir gülümseme vardı. "Şimdi rahatladım." dedim, sıcak bir sesle. "O yüzden gidebilirim."

"Hayır gidemezsin." dedi Karan, kolumdan tuttuğunda gitmeme izin vermedi. "Çok geç. Beraber duş alacağız."

"Dur Karan!" dedim beni çekmesine karşılık duşa kabinden dışarıya çıkmaya çalıştım. "Ya daha dün gece almıştım!"

"Bana ne, gelmeseydin." dedi ıslak parmakları tenimi kavrarken beni bırakmayacağını belli etti. Elllerinden kaçmaya çalışıyordum ama beni öyle sarmıştı ki gitmeme izin vermiyordu. "Gelirsen bırakmam."

"Islandım!" dedim hayıflanırken, beni suyun altında tamamen çektiğinde üzerimdeki bütün kıyafetlerim suyla buluşmuştu.

"Hangi anlamda güzelim?" dedi Karan, muzip bir tavrıyla.

"Terbiyesiz adam!" dedim kızar bir tonda. Üzerimdeki kıyafetlerimi çıkartmak için geceliklerimden başlamıştım. Ellerimi karnıma koyduğumda yalancı bir sesle konuşmaya devam ettim. "Kulaklarınızı kapatın bebeklerim. Babanız hiç terbiyeli şeyler söylemiyor."

"Bak sen." dedi Karan, tavrına devam ederken gülmeye başlamıştı. "Daha doğmadan onları bana karşı mı dolduruyorsun sen?"

"Hı hı."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hı hı."

Karan kıyafetlerimi çıkartmama yardımcı olurken yırtmaktan gocunmuyordu. Bilmem kaçınıcı yırtılan kıyafetimdi bilmiyordum ama üzgünce yırtılan kıyafetlerime bakıyordum. "Gözünüzü de kapatın bebeklerim." derken üzerime doğru gelmeye başladı. Kabin dar olduğu için kaçacak yerim olmazken beni fayansa yaslamıştı. "Çünkü babanız annenizi yiyecek, görmek istemezsiniz."

"Kar—" diye konuşmak üzereyken dudaklarıma kapanan dudaklarıyla konuşmam engellemiş, ağzımın payını çok güzel vermişti. Dakikalar boyunca suyun altında onunla savaşıırken gülüşlerim fayansa çarpıyordu.

"Benim yerime birini almışsınız." dedim, evden çoktan çıkmış beraber şirkete gitmek için arabaya binmiştik. Karan arabayı kullanırken ben yanında oturuyordum.

Karan müzik sesini kısıtığında bakışlarını bana çevirmeden konuştu. "Sen nereden biliyorsun..." derken düşünceli gözükiyordu. "Senin nasıl haberin oldu, anlatmadım sana." Bir anda bakışları beni bulduğunda, "Zahir mi Mert mi?" dedi kızgınlıkla.

"Mert." diye hemen ispiyonladım.

"Yeni başladı, aslında tam olarak alınmadı deneme sürecine girdi. İki haftası başarılı olursa buradaki kadroya girecek. Başarılı olmazsa eski pozisyonunda İstanbul da devam edecek. O yüzden sana söylemedim, kesin değil henüz." dedi Karan, içimi rahatlatırken başarısız olmasını ummam beni kötü bir kadın yapıyordu. "Gittiğimizde tanıştırdım sizi."

"Kaç yaşında?" diye sorarken dayanamamıştım.

"Benimle yaşitti sanırım CV'sinde yazıyordu." dedi Karan, umursamaz bir tavırla.

"Nereli?"

"Doğma büyüme İstanbul'luymuş." dedi Karan, bakışlarını yoldan ayırmıyordu. Çehresi sertti. Hoşnut olmadığı şeyler vardı. "Sadece annesi yabancı olduğu için yarı Türk yarı İngiliz. Adını da yabancı koymuşlar."

"Anladım." diye mırıldandım.

"Ne oldu benim bebeğime?" dedi Karan, tavrımdan bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı.

"Yerine biri alındı diye mi asıldı suratın?"

"Her şeye asılıyor benim suratım." diye yanıtladığımda homurdanarak mırıldandım. "Hormonlar mahvetti."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Araba kullandığım için gıdıklayamayacağım seni ama şirkette kurtulamayacaksın benden." dedi keyifle.

"Sonra alışverişe gider miyiz?" dedim, heyecanla. Hem kendime hem de bebekler için alışverişe çıkmak istiyordum.

"Olur gideriz." dediğinde aklıma alacaklarımız için not tuttum. Yarım saat sonra şirkete geldiğimizde arabayo otoparka park edip giriş alanına ulaşmıştık. Kapıda Zahir'i görmüştüm.

"Yengem gelmiş hoş gelmiş." dedi Zahir, yolumu gözlediği kapıda durmasıyla belli oluyordu. "Bu şirketin patronu olması gereken tek kadın bu." dedi gururla. "Diğer iki patronun insana hayır gelmez."

"Çok yanlış zamanda stajyer olarak girdin Zahir." dedim gülümseyerek. "Benim zamanımda staj yapacaktın var ya şirketin altını üstüne getirirdik."

"Batırırdık kesin." dedi Zahir, kısık bir sesle.

"Kesin." diye mırıldandığımda alçak tonda konuştum. "Ama çaktırma."

"Bak bak Zahir, görüyor musun? Halbuki Marin senden bir yaş büyük. Ama CEO." dedi Mert yanımıza geldiğinde, gülerek bize bakıyordu. "Sen ondan bir yaş küçüksün ama stajyersin."

"Ben diyorum size bu dünyaya yengem olarak gelmek vardı!" dedi Zahir sitem edercesine.

"Dünyaya ben olarak gelmene gerek yok canım." dedim, hayatımın bir yaşına kadar mükemmel olmadığını varsayarsam özenilen kısmından bahsedebilirdim. "Kocan Karan Milan olsun yeter."

"Bu yaştan sonra beni baştan çıkarma yenge." dedi Zahir, uyarır gibi. "Hem sen eş pozisyonundan yararlanıyorsun ben öz be öz kardeşiyim! Neden müdür olamıyorum neden! Ben başlı başına Zahir Milan'ım be!"

"Zahir beş dakikaya toplantımız var. Kris'i sinirlendirmek istemezsin. Git sunum dosyasını hazırla." dedi Mert, onunla dalga geçerken ciddi durmaya çalışıyordu.

"Toplantı saati gelmiş." dedi Zahir. Üstündeki takım elbisesiyle şık duruyordu. Yanağımdan öptüğünde, "Ben kaçır yengeciğim. Bir gün bu şirkete mekanın sahibi olarak temelli geleceksin işte o gün kurban keseceğim!" dedi kendinden emib bir şekilde. "O zaman korkun bizden!"

"Çıkalım yukarıya." dedi Karan, yanıma gelirken elini belime koydu ve beni asansörlere doğru yöneltti. "Sen odama geçersin. Ben toplantıya geçeceğim." derken gelen asansöre binmiştik. "Üstünden geçmem gerekenler vardı."

"Tuvaletim geldi benim." dedim açıksözlülükle. "Nerede olacak toplantı, ben de katılmak istiyorum. Sorun olmaz değil mi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olmaz, niye olsun. Hem gel Kris'le tanışsınız." dedi Karan rahat bir tavırla. Onun aksine ben hiç rahat değildim. "On birinci katta."

"Tamam beş dakikaya gelirim." dedim ve ikimiz asansörde ayrıldığımızda önce tuvalete gitmişim. Hamilelikten dolayı sık tuvalete çıkıyordum. İşlerimi halledip aynada kendime baktıktan sonra toplantının olduğu yere geldim. Odanın kapısına tıkladıktan sonra kulpunu tutup açtım.

"Asistanım mı geldi..." dedi yabancı ses. Türkçesi mükemmel bir şekilde olurken bakışlarım kocamdan önce ona doğru çekilmişti. Karşımda gördüğüm adamdan dolayı kaşlarım havaya doğru kalkmıştı. "Marin?" dedi şaşkınlıkla, oturduğu yerden hızlıca ayağa kalktı.

"Bana atadığınız asistanım bu mu?" dedi, bakışlarını omzunun gerisinden Karan'a çevirirken ben de ona doğru dönmüştüm. Oda da sadece Karan ve karşımdaki adam varken Kris diye bahsedilen bireyin kadın değilde erkek olduğunu anlamam çok uzun sürmemişti.

Üstelik bu adamı ben çok yakından tanıyordum.

"Kristopher!" dedim, şaşkınlıkla. Yutkundüğümde hafifçe dudaklarımı dişledim. "O Kris sen miydin? Benimde aklımda ne işkenceler geçmişti halbuki..."

"Demek eski sevgilim asistanım olacak." dedi Kris, rahat bir tavırla bakışları Karan ve benim aramda gidip gelirken Karan'ın sertçe soluyan nefesi tenimi yakacak kadar yakınımıdaydı.

"Ne?" dedi Karan, afallamış halde. Çok geçmeden buradan çıkıp cenazeye katılacağımız aşikarken, içten içe Kristopher'e baş sağlığında bulundum. Çünkü Karan hiçbir şekilde eski sevgilimin bu şirkette olmasını istemeyecekti. Birazdan olacakları hayal bile edemiyordum.

﴿ BÖLÜM 85 ﴾

85. BÖLÜM “TOPLANTI”

"Kristopher!" dedim, şaşkınlıkla. Yutkundüğümde hafifçe dudaklarımı dişledim. "O Kris sen miydin? Benimde aklımda ne işkenceler geçmişti halbuki..."

"Demek eski sevgilim asistanım olacak." dedi Kris, rahat bir tavırla bakışları Karan ve benim aramda gidip gelirken Karan'ın sertçe soluyan nefesi tenimi yakacak kadar yakınımıdaydı.

"Ne?" dedi Karan, afallamış halde. Çok geçmeden buradan çıkıp cenazeye katılacağımız aşikarken, içten içe Kristopher'e baş sağlığında bulundum. Çünkü Karan hiçbir şekilde eski sevgilimin bu şirkette olmasını istemeyecekti. Birazdan olacakları hayal bile edemiyordum.

Saniyeler dakikaları kovalarken Karan neye uğradığını şaşırmış gibiydi. Sertçe yutkundüğünde adem elması hareket ederken gözlerinin bembeyazlığı kor almaya başlamış kızışmıştı. Açık olan dudaklarımı kapattığımda bakışları eski erkek arkadaşımınla benim aramda gidip gelmişti. Şaşkındı. Dakikalar sonra soğuk bir rüzgar üçümüz arasında gezip dururken Karan sıyrıldığı şaşkınlığının arasında, "Siz tanıştırıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Kris, benim yerime konuşurken bakışları benim üzerimde oyalanıyordu. Benden aldığı koyu bakışlarını kocama çevirirken konuşmasına devam etti. "Marin benim üniversiteden arkadaşımıdır. Aynı sınıftaydık."

Benim sessizliğim alaşağı olmak üzereyken Karan tamamen bana doğru döndü. "Marin?" dedi soğuk bir tavırla. "Sanırım sadece arkadaşın değildi?"

Derin bir nefes alıp verdiğimde, "Değildi." dedim kısık bir mırıldanmayla. "Eski erkek arkadaşım." dedim, Kris çoktan söylediği için ona söylemem için hiçbir nedenim yoktu. "Hayatımın bir döneminde vardı, artık yok. Uzun bir zamandır da yok."

Kris gülümsediğinde, yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. Ona o kadar garip bir ifadeyle bakıyordum ki, aradaki oluşmaya başlayan soğukluğu bertaraf etmek istiyor gibiydi. "Asistanım sen olacaksın demek ki." dedi Kris, sıcak bir tavırla.

Karan beni çevik bir hareketle kollarının arasında aldığımda iri elleri hızlıca bedenimi sarmıştı. "Asistanın falan değil!" dedi hiddetle. Sesindeki kıskançlık barizdi. "Kendisi karım olur, Kris." dedi kelimelerinin ağırlığında bastıra bastıra konuştu. "Marin, benim karım." Bedenimi saran elleri beni ısıtmak istiyor gibiydi çünkü aniden buz kesmişim. Hiç bulunmak istemediğim bir ortamdı. "Bahsetmiştim sana da."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan'ın elaya vurgun gözleri Kris'e öldürücü bakışlar atarken parmakları elime dolandı. Ellerimizi birbirine kenetlediğinde tehditkarvari bakışları bir an olsun hız kesmedi. "Senin de patronun oluyor." dediğinde sesinde gurur vardı.

"Ne?" dedi Kris, şaşkınlıkla. Dudakları yuvarlak şeklini alırken sanırım beni burada görmesinden çok evlendiğim onu bozguna uğratmıştı. "Evlendin mi?"

Bakışları elimdeki yüzüğe sonra aydınlanma yaşamış gibi karnımda duran ellerimden göbeğimi buldu. "Sence Kristopher?" dedim sorar gibi.

Havaya tırmanan kaşları normal haline döndüğünde, "Görmeyeli kilo aldın sanmıştım." dedi Kris. "İnanasım gelmiyor! Hadi canım!"

"Başlatma canına!" diye gürlledi Karan. İçinden aniden aslan çıksa çok az şaşırırdım. Altında gerçekten bir aslan yatıyordu.

Karan'ın tavrından korkan Kris bir adım geriledi. "Yani şaşırdım sadece." dedi Kris, ılımlı bir sesle. Onunla geçirdiğim süre boyunca her zaman nazik bir insan olmuştu. Hiç kimseye bağırdığını çağırdığını duymamıştım. Naif bir adamdı. Kolay kolay sinirlenmezdi. "Kendisi evliliğe pek sıcak bakmıyordu."

"Beni görene kadardı." dedi Karan, sert tavırları sesine de yansyordu. "Seninle bakmıyormuş."

"Anladım." dedi Kris, kafasını olumlu anlamda salladı. Koyu bakışları beni bulduğunda, "Çok değişmişsin Marin." dedi gülümseyerek. Ona dişlerimi göstermeyecek şekilde gülümsedim. "İyi gördüm seni." derken bakışlarını benden alamıyordu. Hamile olmamı ya da evli olmamı beklemediğini belli etmişti. "Umarım iyisindir."

"İyiyim sağ ol, umarım sen de iyisindir." dedim, ona aynı şekilde saygıyla karşılık verirken ilişkimiz güzel bir şekilde sorun çıkarılmadan noktalanmıştı. "Kocam biraz yoğun günler geçiriyordu. Kris yoruyor dediler, saçını başını yormaya gelmiştim kim o Kris diye şansa bak ki senmişsin. Kocamla derdin ve neden onu yoruyorsun!" diye çıktım bir anda. Aslında yoran bendim ama suçu ben hariç herkese atabilirdim, çünkü neden olmasın.

"Tanıştıyormuşsunuz zaten, tanıştırmama gerek kalmadı." dedi Karan, beni iyice kendine çektiğinde Kris'ten uzaklaştırdı. "Kristopher'in de sunumu vardı." derken tehlike sinyalleri hâlâ çalıyordu. "Güzel karım sen odana geç, dinlen. Ben toplantı bitince gelirim."

Bana doğru yüzünü eğdiğinde kulağıma sadece benim duyabileceğim bir tonda fısıldadı. "Yoksa sikeceğim ben bunun belasını." dedi, öfke içerisinde. Elini karnıma koyduğunda, yavaşça okşayıp varlığını belli etti. "Bebeklerimiz babalarının şiddet uyguladığını görmesin, sakın bir adam olmaya çalışıyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bakışlarımı ona kaldırdığımda gözlerinin içine bakıp kedi bakışları attım. "Karan, lütfen bir şey yapma." dedim, kısık bir tonda.

Karan kafasını benim gibi yana yatırdı. "Ayıp ediyorsun ama güzelim." dedi yalancı bir sesle. "Mağara adamı mıyım ben?"

"Değilsin, değilsin tabii sevgilim." dedim, öyle olduğunu bilmeme rağmen aksini iddia ettim. Çünkü biliyordum ki Karan ilk fırsatta Kris'e kafa atacaktı. Kocam önüne gelene kafa atıyordu.

"Benimle tanıştığın gün doğmadın Marin," dediğinde kaşlarım havaya tırmanmış yüzümde şaşkınlık belirmişti. "Bana öyle söylemiştin değil mi? Öncesinde de bir hayatın vardı. Olabilir, her neyse eski de kaldı. Şimdi benimlesin, gerisinin bir önemi yok güzel karım."

Yüzüne birkaç saniye şaşkınlıkla baktığımda Kris'in varlığını ve onun meraklı bakışlarını umursamadan kocamın yüz ifadesini inceledim. Karan'dan böyle bir tepki beklemiyordum. Beni kelimenin tam anlamıyla afallatmıştı.

"Ateşin falan mı var acaba?" dedim, şaşkınlığım sesime de yansdı. Elimi yüzüne yerleştirip parmaklarımı teninde gezdirirken vücut sıcaklığını ölçmeye çalıştım. "Bakayım... Yokmuş." derken iyi olduğundan emin olmak istiyordum. "Hasta hissetmiyorsun değil mi kendini?"

"Hayır..." dedi Karan, bu tavrımı beklemiyordu. "Neden?"

"Sen gerçekten mağara adamı değilsin." dediğimde uzanıp yanağını öptüm. Ben direkt Kris'e saldırarak sanıyordum. Belki de Karan'ı bu konuda yanlış tanımıştım. İçim rahatlarırken Kris biraz ileri geri konuşsa da Karan sorun çıkarmamıştı. Hamile olduğum için stres altında kalmamı, beni bu haldeyken telaşa sokmak istemiyordu.

"Marin de katılsaydı toplantıya?" dedi Kris, amacının kötü olduğunu düşünmüyordum. En azından tanıdığım kadarıyla iyi bir insandı, bana karşı hiçbir yanlışı olmamıştı. "İkimizde hukuk okuduk. Onunda uzmanlık alanı, hem senden daha bilgili olduğuna eminim. Değerlendirmeyi o yapabilir bence sonuç olarak o da patronummuş."

"Bir süredir şirketten uzağım Kristopher." dedim onun aksine soğuk bir tonda mesafeli konuşuyordum. "Güncel durum hakkında en iyi bilgiyi sana Karan ve Mert Bey aktarır."

"İstiyorsanız kalabilirsiniz Marin Hanım." dedi Karan, ciddi hale büründüğünde şirkette olduğumuz için iş insanı sıfatına evrilmişti. Gözlerine baktığımda, sesindeki imayla söyledikleri ters düşüyordu.

Kafamı iki yana salladım. Her ne kadar şu an bir şirkette olsak da, iş amaçlı bir arada olsak da ben Karan'ın eski sevgiliyle aynı ortamda olmasını istemezdim. Kıskanç birisiydim, kocam da öyleydi. Ben istemeyeceğim gibi Karan'a da bunu yapamazdım. Kafamı iki yana sallayıp, "Ben

Özge Naz – Düşler Ağdı

odamda olacağım en son bıraktığımdan bu yana neler olmuş kontrol etmem lazım, sonraki süreç hakkında bilgilendirirsiniz Karan Bey." dedim.

Arkama dönüp gitmek üzereyken Karan beni tuttu. "Kendini yorma." dedi kısık bir sesle. "Toplantı bitince odana gelirim." Ona kafamı sallayıp kapıya doğru ilerledim.

"Şanslı adamsın." dedi Kris, arkamdan.

"Kris," dedim onu gördüğümünden beri ilk kez adını kısaltarak söylüyordum. "Her ne diyeceksen benim hakkımda bir şey deme. Lütfen ne olduysa oldu ve bitti. Birbirimizi kötü hatırlamayalım. Kocamın çok hoşlandığı şeyler değil aynı şekilde benimde eminim kendini zor tutuyordur."

"Hayır hayır, bırak konuşsun." dedi Karan, tehlikeli bir tonda. "Neden Kris? Neden şanslıyım?" diye sordu Karan, sabrının son demlerindeyken ses tonu hiç hayra alamet değildi. Fırtına öncesi bir sessizlik vardı.

"Marin gibi bir kadına sahip olduğun için." dedi Kris.

Karan'ın tek kaşığı havaya kalktığında, "Sahip olmak?" diye sordu.

"Benimle olduğu için şanslıyım evet ama bu ona sahip olduğum anlamına gelmez." dedi Karan, ılımlı bir tonda. "Hayatlarımızı birleştirdik, güzel bir evliliğimiz var. Yakında çocuklarımız olacak. Ellerinden öperler." derken bakışları karnımda geziyordu. Dudakları kenara kıvrıldığında, "Ya da kırarlar mı bilmiyorum." diye tamamladı cümlesi. "Annesi, babası, amcası, halası, teyzesi çok normal insanlar değil çünkü."

"Anladım." dedi Kris, yüzünde gülümseme belirmişti. "Beklemiyordum sadece şaşırdım. Biliyorsun Mardin'li sevgilim vardı diye anlatmıştım geçen toplantı sonunda..." Bakışlarım hızlıca Kris'e döndüğünde benden bahsetmiş olması beni bozguna uğratmıştı. Yani umarım ben değilimdir ama Kris'in çevresinde başka Mardin'li bir olabileceğini düşünemiyordum.

"Haaaa," dedi Karan bir anda, aydınlanma yaşarken. "Doğru." dedi sert çıkan bir sesle. "Anlata anlata bitirememiştin." Benim öylece ayakta dikilmem dikkatini çekmiş olacak ki, kapıdan çıkıp çıkmama konusunda kararsız kalmıştım. "Ayakta kalmasana sevgilim." dedi Karan, normalde şirkette kolay kolay insan içinde sevgi sözcükleri kullanmazdı. Bunu daha çok kendini sakinleştirmek için söylüyor gibiydi. "Otur sen."

"Ben çıkıyorum." dedim, yutkundüğümde Karan'ın boynunda beliren damarları iyi sinyaller vermiyordu. "Size iyi toplantılar." Kapıdan çıktığımda arkamdan kısa sürede kapıyı kapatmıştım. Kapının kapanmasıyla birlikte kilit sesi işitirken hızlıca arkamı dönmüştüm. Elim kapının kulpunu bulurken çok geçmeden açmış ama kilitlenmiş olduğuyla karşılaşmıştım.

"PUŞT!" diye Karan'ın kükreyişini işittim. "SEN BANA BENİM KARIMI MI ANLATIYORDUN!" diye inletecek şekilde bağırdı. Katta olan herkes bir anda buraya dönmüş

Özge Naz – Düşler Ağdı

sonrasında Karan bağırdığı için işlerine bir şey olmamış gibi devam etmişlerdi. "BİR DE BALLANDIRA BALLANDIRA ANLATTIN BEN DE İNŞALLAH BİRLEŞİRSİNİZ DEDİM AĞZIM KIRILSAYMIŞ DA DEMESEYMİŞİM LAN!"

"Anlatılmayacak biri değil." dedi Kris, kırılma sesleri işitirken bunun masa sandalye olmasını ummuştum. "Kendimi keşfetmemde çok yardımcı ol-"

"O ne demek lan!" dedi Karan, öfkeyle. Acılı inleme sesleri gelirken bu ses sadece Kris'e aitti. Kapıyı ne kadar uğraşsam da açamıyordum. Etraftaki çalışanlar bir anda ortadan yok olmuştu. "Puşt!" dedi hiddeti büyük ihtimalle gözünü kör etmişti. "Elimden kimse alamayacak seni!"

"Karan!" diye bağırdım beni duyabilmesi için. "Karan kapıyı ne çabuk kilitledin!" Elimi yumruk yapıp vururken beni duyabildiğinden emin değildim. "Benden mi öğreniyorsun kapı kilitlemeyi?"

"Yenge?" diyen Mert'in sesini işitirken, hızlıca ona doğru döndüğümde bakışlarımı buluşturdum. Açık renkli bakışları bana alayla bakarken, "Toplantı başladı mı?" diye sordu.

"Başladı başladı, geç bile kaldım Mert." dedim sinirle. Kapıya tekrar dönüp elimle vururken Karan küfürler edip duruyordu. "Mert açtırın şu kapıyı!" derken karnım kasılıyordu. Sıcak basmıştı bir anda. "Karan, Kris'i dövüyor!"

"Karan sonunda dövüyor," dedi Mert, alay dolu bir sesle. "Hayır o dövme ben dövecektim en sonunda." derken Kris'den bıkmış olduğu belli oluyordu. Telefonda bile bahsederken canından bezmiş gibi konuşuyordu. "Bir haftanın hıncını alsın biraz!"

"Mert! Kris benim eski sevgilimdi!" diye durumu ona açıkladığımda Mert'in yüz ifadesi değişmişti. "Ondan dövüyor, başka neyden dövebilir iş için dövecek hali yok ya, mantıklı düşün biraz!"

"Hadi be!" dedi Mert, inanamaz bir halde. "Sakın bana Mardin'li sevgilim var diye ballandıra ballandıra anlattığı kadının sen olduğunu söyleme!"

Ona perişan bir halde baktığımda bunu yapmamış olmasını umdum. Yoksa diğer türlü Karan onu sağ çıkarmaz en az on kırıkla oradan çıkartırdı. "Umarım ben değilimdir yoksa Karan'ın elinden asla kurtulamaz!" dediğimde Kris'in neden böyle bir şey yaptığını anlamamıştım. Uzun zamandır konuşmuyorduk en son ayrıldığımızda konuşmuştuk. Aynı sınıfta olmamıza rağmen aramızda şehirler var gibi mesafe koymuştuk.

"Bana balı sevdiren onun gözleriydi demişti." dedi Mert, kakhaha attığında koridorda sesi yankılandı. "Karan'la dalga geçmiştik baya. Ayı bu galiba diye!" dediğinde derince aldığım nefesimi dışarıya savurdum. "Senden başkası olamaz yengeciğim!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Offf!" dedim, nefesimi seslice verirken kaçınıcı oflayışımı bilmiyordum. "Doğuruyorum şakası yapsam bırakır mı?"

"Denemekte fayda var." dedi Mert, yalandan kapıyı açıyormuş gibi yapmıştı ama istese çok rahatlıkla açardı. Benim gücüm yetmiyordu, tek de kapıyı kıracak gücü hayli hayli vardı. "Açılmıyor hiçbir şekilde."

"Karan olsa şimdiye kapıyı yedi kere sökmüştü! Hiç mi arkadaşından bir şey öğrenemedin!" diye sinirle çıkıştığımda onu omzundan itip kenara çekilmesini sağladım. Kapıya iyice yaklaştığımda, "Karan aç kapıyı!" diye seslendim.

Son konuşmamın üzerinden dakikalar geçmemişti ki, odanın kapısının kilidi yavaşça açıldı. Karan açtığı kapıda benimle karşı karşıya geldiğinde bakışları bakışlarıma tırmandı. Elaya vurgun gözleri beni odağına alırken sert çehresi aniden değişmişti.

"Toplantı bitmiştir." dedi, üzerindeki ceketini düzelttiğinde yanımdan geçip dışarıya çıktı. "Geç kaldınız Mert Bey, Zahir Bey nerede?" diye sorarken hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Mert gülmek için zor dururken içeriye geçip Kris'in masanın üzerinde olan bedenine gitmişti. Kris yüzünü tutarken etrafta kanların olduğunu görebiliyordum. "İki saat sonra sizinle de toplantı yapacağım. Bütün kurulu toplayın."

Burnumdan solur bir halde Karan'a bakarken elimde belimdeydi. "Gel biz odana gidelim." dedi Karan, az önce iki kamyon dayak atan o değilmiş gibi bana bakıyordu.

"Karan!" dedim, sesime öfke sinmişken gözlerimde bundan nasibini almıştı. "Hani mağara adamı değildin sen?" diye sordum. Kris benden önce ne demişti bilmiyordum ama sonuç olarak evlendiğimden haberi yoktu. Yine hareketlerini kötüye yormak istemesem de rahatsız eden birkaç kelimesi olmuştu. Karan şiddete başvurmasa bile tepkisini göstermekte haklıydı.

"Öyleymişim." dedi Karan, etrafta hiçbir çalışan yokken tavırlarını rahat bir şekilde sergiliyordu. "Kimse benim karımı ağzına laf yapamaz!"

"Ayakta durma," derken bana asansörü işaret etti. İki de bir bunu deme nedeni ayaklarım zaman zaman gün içerisinde şişip duruyordu. Normal giydiğim ayakkabıların bir beden büyüğünü almıştım rahat olabilmek için. "Seni herkesin içinde kucağımda götürmemi istemiyorsan kendin yürü Marin."

Ona bir şey demeden ilerlediğimde asansöre doğru yürüdüm. Asansörün düğmesine basıp bulunduğumuz kata gelmesini beklerken Karan arkamda sinirle soluyup kendine gelmeye çalışıyordu.

"Puşt!" dedi sinirle. Ağzının içerisinde homurdanıp duruyordu. Açılan asansörde içeriye geçerken aynanın önüne geçtim. Bakışlarımı aynadan ona odaklarken kravatını biraz bollaştırmıştı. "Şerefsiz!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gözlerin yine kan çanağına dönmüş!" dedim, elaları tamamen kor renge bürünmüştü. Zaten çok yorgundu. Hem benimle uğraşmaktan hem de kendi dertleriyle uğraşmaktan bir türlü dinlenemiyordu. "Dinleneceğin yere şu yaptıklarına bak Karan!"

Karan umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Heyeti toplayıp seni kovduracağım!" dedim sinirle. Neye sinirliydim onu da bilmiyordum. Bütün dengem alt üst olmuştu. Hormonlardan dolayı iyice dengesizleşmiştim. "Hem çalışanına şiddet uyguladığın için hem de..."

"Hem de ne?" dedi, aynadan bana bakarken.

"Bulurum bir şeyler." diye mırıldandım. "Şiddet başlı başlına kovulman için bir neden zaten!"

"Çalışanım değil Marin." dedi Karan, büyük bir rahatlıkla. "Deneme sürecindeydi. İstanbul'daki eski pozisyonuna geri dönebilir."

"Biliyordum ben zaten kocamı tanımıyor muyum ki!" dediğimde olanlara inanamıyordum. "Normal değildi bu davranışların!" Başta ılımlı yaklaşmış ben odadan çıkana kadar kendini zorlukla tutmuştu.

"İyi bir adam olmanın bir faydasını görmedim!" dedi Karan, bana bağırdığında aslında bana değil kendi kendine bağıyordu. "Kendin görmedin mi ılımlı yaklaştırmaya çalıştım, inadına inadına konuşuyor sanki!" derken sınırları iyice tepesine çıkmıştı. "Üstelik önceki söyledikleri bunun yanında hiçbir şey! Puştta bak ya! Dövdüysem bana seni anlatmasından dövdüm!"

"Bağırma bana!" diye bağırdım, asansörün içerisinde sadece ikimiz varken düğmeye basmadığımız için aynı katta duruyordu. Uzanıp gideceğimiz katın düğmesine bastım ve hareket etmesini sağladım.

"Sen bağıryorsun!" dedi Karan. O da benim hormonlarımdan çok fazla etkileniyordu. Mesela geçen ben kusarken o da benimle birlikte kusmuştu. Kocam da hamile olabilir miydi?

"Asıl sen bağıryorsun!"

"Susalım." dedi bana doğru yaklaştığında yüzümü avuçladı. Alnını alnıma yasladığında gözlerini kapattı. "Susalım..." derken sesi daha kısık çıkıyordu. "Bebeklerimiz etkilenmesin." Nefesi tenime dökülürken beni iyice kendine doğru çekti. Çenemden tutup kaldırırken burunlarımız birbirine değiyordu. "Boş gereksiz kavgamız yüzünden canları sıkılmasın. Bir daha bebeklerimizin yanında kavga etmeyelim."

"Etmeyelim." dedim sıcak bir şekilde. Bana dokunmasıyla bütün sinirim bir anda çekilmişti. Açık olan gözlerimle onun ifadesini izlerken dudaklarım kenara kıvrılmıştı. "Edeceğim zaman Mert'e falan veririm taşır Karan! Olur mu?" dediğimde şu an kavga ettiğimiz için hamile halimle bile kavga etmek istemiyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Seni susturayım ben en iyisi..." dediğinde dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda yüzümdeki elleri belime doğru inmişti. Yoğun bir sıcaklık dudaklarından bana aktığında dillerimiz çok geçmeden birbirini bulmuştu. Alt dudağımı kendine hapsettiğinde, beni yoğun bir tutkuyla öpüyordu.

Nefes nefese geriye çekildiğimizde dudaklarımda yer edinen gülümseme daha çok genişlemişti. "Anlamadım ben bir daha sustursana." derken Karan'ın elaları koyulaşmaya başlamıştı. Sırtım asansörün duvarına değerken üzerime iyice eğilmişti. Dudaklarımız tekrar buluşurken dışının arasına alt dudağımı alıp hafifçe ısırıldı.

"Isırma Karan!" dediğimde, acı içerisinde inlemiştim. Karan verdiği acıyı geçirmek için beni tekrar öpmeye başlamıştı.

"Hayır ne zaman beni fark edersiniz diye duruyorum ama sesimi çıkarmasam beni fark edeceğiniz yok!" dedi yabancı bir ses. Bu ses Zahir'den başkasına ait değildi. Karan'ı hızlıca ittiğimde elimin tersiyle ıslak dudaklarımı sildim.

"Zahir?" dedi Karan, şaşkınlıkla. "Senin ne işin var?"

"Bilmem abi, katlar arası şirketin asansörünü kullanmam için bir yere falan mı başvurmam gerekiyordu?" dedi Zahir, onunda sınırları tepesindeyken çok geçmeden atlamıştı.

"Lan madem asansörde biz varız niye biniyorsun!" dedi Karan, hiddetle. Bakışlarım yerdeyken Zahir'e öpüşürken yakalandığımız için aşırı derece utanç duyuyordum.

"Aile şirketi diye geldik olana bak!" dedi Zahir, elindeki dosyalarla kendine hava yapıyordu. Kafanı iki yanına salladı. "Aile diye bir şey kalmamış." derken dilini damağına vurup onaylamayan sesler çıkartıyordu. "Yazık yazık."

"Kes sesini Zahir." dedi Karan, siniri tam geçmişti ki tekrardan gün yüzüne çıkmıştı. "Git Kris'e bak, çıkışını verdirin. Öğlen ki toplantı da onu görmeyeceğim."

Karan elimden tutup beni asansörden ışık hızıyla indirirken, "Bu Zahir'le Elfida bizi sürekli basmak zorunda mı?" diye sordum. Sürekli olarak Elfida'ya yakalanıyorduk. Elfida'nın olmadığı zamanlar ise Zahir'e yakalanıyorduk.

"Al birini vur ötekine." dedi Karan. Benim odama girip kapıyı açtığında geçmem için bekledi. İçeriye girdiğimde tozlu raflar burnuma dolarken içerisi oldukça havasızdı. Benden sonra odayı kimse kullanmamıştı.

"Neden benim odama geldik?" diye sorduğumda ileriye gidip pencereleri kumandasıyla açtım ve içeriye hava dolmasını sağladım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kimse gelmeyecektir buraya." dedi Karan, yorgun bir sesle. "Benim odam yol gelen hanı olduğu için patavatsız çok. Biraz kafamı dinleyeceğim arada kullanıyorum odanı Marin hanım sorun mu vardı?"

Uzun üçlü koltuğa geçip oturduğumda ayaklarımı kendime çekip rahat bir pozisyon aldım. "Sana hâlâ sinirliyim." dedim, kızgınlıkla.

"Alırım ben senin sinirini." dediğinde koltuğun arkasından gelip kollarını boynuna doladı. Yanağımdan beni öperken dudakları boynuma doğru yol alıyordu.

"Karan!" dedim durması için.

"Ne Marin ne?" dedi Karan, benim aksime sıcak bir tavırla. Arkamdan geçip yanıma geldiğinde boynundaki kıravatını tamamen çözdü. "Kıskanıyorum kızım seni." derken bakışlarını bakışlarıma taşıdı. "Var mı bundan ötesi? Dua etsin iki üç dayakla kurtuldu."

Ceketini çıkarttığında koltuğun üstüne attı. "Benim sevgim, benim sevgilim birinin ağzına laf olamaz. O ağzı kırarım. Sen diller de değil, benim gönlümdesin. Benim gönlümdeseyen bir başkasının dilinde olamazsın. Dilimden düşsen kalbimden düşer misin hiç?"

"Asma suratını hemen." dediğinde yanağıma avuçlayıp sıcaklığını hissettirdi. "Gıdıklayayım mı illa seni onu mu istiyorsun? Hem arabadayken gıdıklayacağımı söylemiştim."

"Beni boş ver," dediğimde kollarımı ona doladım. "Karan dün gece uyumadan zaten sushi arayacağım diye, biraz uyusan sevgilim?" diye sorduğumda ona yalvaran bakışlar atıyordum. Yorgun olduğunun farkındaydım ve sadece fiziksel anlamda da değildi. "Seni böyle görünce kendimi çok kötü hissediyorum. Bak uykusuzluktan sinir bozukluğu yaşıyorsun şiddete eğilimsin."

"Bunun lafını bile yapma Marin," diye konuştuğunda üzerime doğru eğildi. Sırtım koltukla buluşurken başımın altında çevik bir hareketle yastık yerleştirmişti. "Birkaç saat uykusuz kalmışım çok mu? Sen çoğu gece rahatsız olup uyanıyorsun ben uykuma devam ediyorum. Sancıların oluyor ikide bir tuvalete kalkıyorsun. İstedığın pozisyonda uyuyamıyorsun iyice hareketlerin kısıtlandı. Uyuduğun en fazla dört beş saat, o da zorla, yarım uykuyla. Bir gece mi sana ayırdım, sen iste her gece uykusuz kalırım."

"Ama o kadar aldın yiyemedim bile." diye mırıldanırken yüzüm iyice düşmüştü.

"Yeme, getirdim diye zorunda değildin." derken dudaklarını çeneme bastırdı ve küçük küçük buseler kondurdu. "Ben zaten yemeyeceğini biliyordum. Senin damak zevkine uygun değildi. Canın çekmiş aldım. Bir daha lafını bile etme. Ben her dakika canın bir şey istiyor mu acaba diye düşünürken eğer benden gizlerken gerçekten sana çok kızarım bebeğim. Senden ben yedi hafta ayrı kaldım, benden yedi kere sushi işte yedisini de yeme. Hakkındır güzel karım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Gözlerimin dolduğunu hissederken derin bir nefes alıp verdim. Bakışlarımı ondan kaçırıp kirpiklerimi indirdiğimde, "Uyu biraz o zaman." diye fısıldadım. "Kırma beni, öğlen toplantın varmış ben de katılırım sana destek olurum. O zamana kadar dinlenirsin hem."

"Beraber uyuyacaksak olur." dedi Karan, istekle. Kafamı salladığımda onunla şimdi uyuyacağımı belirttim.

"Benim uykum yok ama senin uyuman için uyurum." dediğimde boynumdaki kollarımı iyice sarıp göğsüme yatmasını sağladım. Uzandığım koltuk çok geniş değildi. Karan neredeyse üstümde duruyordu. Şakağına dudaklarımı bastırduğimde, "Koca bebeğim benim." diye fısıldadım.

Karan göğsümden aşağıya inip kafasını karnıma koyarken uzun koltukta biraz daha kenara çekildi. Dudaklarını iki kere karnıma bastırırken bebeklerime iyi uykular öpücüğü vermişti. "Babası bebekleriyle uyusun," derken Karan'ın saçlarına ellerimi yerleştirip okşamaya başladım. "Dinlensin." dediğim sırada Karan gözlerini kapatmış uyku haline geçmişti. Kolları karnıma iyice sardığında sıcak nefesi karnımı oradan bebeklerimizi ısıtıyordu. "Onlar için çok çabaladığımı görüyorum Karan, iyi ki benim kocamsın."

Saniyeler dakikaları kovalamış neredeyse bir saat kadar olmuştu. Karan benim odamda koltuğun üzerine karnıma sarılı bir halde uyurken kesintisiz bir şekilde uyumuştı. Derinde aldığı nefeslerle daha uykusunun olduğu belli olurken tuvaletimin gelmesiyle aynı pozisyonda durmak beni zorluyordu. Kendimi bu şekilde ne kadar tutmuştum bilmiyordum ama en sonda dayanamayacağımı anlamıştım. Onu da uyandırmak istemiyordum çünkü daha uykusu vardı. Hiç kaldırmam iki gün uyurdu.

"Marin..." dedi fısıltılı bir sesle. Dudağımy boynuma bastırmıştı. Boğuk bir sesle konuşurken geriye doğru çekildi. Elini karnıma yerleştirip baskı uyguladı. "Bebeğimin bebekleri."

"Söyle aşkım."

"Güzelim ben seni çok özledim." dediğinde bunun ne anlamda dediğini anlamıştım. Bakışları bir anda karnıma düştüğünde sesi daha yüksek çıkarak, "Sizi de çok özledim." dedi bebeklerime doğru. Gülümseme neden olurken onlar alınmasın diye bana ne derse onlara da diyordu.

Bakışlarını bana kaldırınca, "Bir şey diyeceğim bunlar bizi duyuyor mu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Duyuyorlar bence." dedim, kendimden emin bir şekilde. "Masal okurken tekmeliyorlar, duymasalar hiç tepki vermezlerdi."

"Deniz." diye seslendi Karan. Sesi öyle büyüdü çıkmıştı ki, çocuklarımızın adı dudağına çok yakışıyordu. Artık hep isimleriyle hitap ediyordu. Karnımda minik tekmeler hissederken

Özge Naz – Düşler Ağdı

duvarlara çarpan minik ayaklar vardı. Karan'ın eli de karnımda gezerken o da minik tekmeleri hissetmişti. "Duyuyorlarmış."

"Neden ki?" diye sorduğumda bunu bir anda niye sorduğunu anlamamıştım.

"Söylemeyeyim şimdi." dedi Karan. Ondaki bu değişim gözlerimi dolduruyordu.

"Karan!" dedim, merakla. "Ne diyecektin?"

"Deniz'im," dedi Karan, tekrar bir tekme hissederken bu sefer, "Okyanus'um." diye seslendi. Okyanus ikizine göre daha sessizdi. Tepkisizdi, bunu fırtına öncesi sessizlik diyordumz Doğunca kesin Okyanus çok hareketli, Deniz çok durgun bir çocuk olacaktı. "Kulaklarınızı kapatın iki dakika annenize bir şey diyeceğim." dedi Karan, eğlenir gibi. "Kapattınız mı?" diye sorduktan sonra, "Deniz?" dedi yüksek bir sesle. Bebeklerim babalarıyla o kadar iyi anlaşıyorlardı ki, daha doğmadan babalarının sözlerini dinliyorlardı. Karnımda tek bir tekme hissetmezken harelerim irileşmişti. "Tamam kapatmışlar." dedi Karan, emin bir şekilde.

"Pes!" dedim şaşkınlıkla. "Daha doğmadan babacı oldu bunlar!"

"Benim canım tatlı istedi." dedi Karan, bir anda. Hareleri yoğunlaşırken yutkunmasıyla adem elması sertçe hareket etmişti. Karnımdaki parmakları kalçama doğru ıstıraplı bir tınıyla yol alıyordu.

"Sen tatlı sevmezsin."

"Evet," dedi Karan, yüzüme daha çok yaklaştığında nefesi tenime dökülüyordu. "Yediğim tek tatlı sensin." Burnunu burnuma sürttüğünde hafifçe geriye çekilip ucundan öpmüştü. "Seni istiyorum." dediğinde açık bir şekilde konuştu. Beni özlediğini bakışlarından rahatlıkla görebiliyordum. "Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sorduğunda sesi yumuşak çıkmıştı. "Seni yesem biraz sorun olur mu bebeğim?"

"Hoşuma bile gider, Karan Milan." diye tutkuyla mırıldandığımda ben sanırım ondan daha çok istiyordum. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun." dedim, elimi saçlarına yerleştirdiğimde ensesinde parmaklarım dolaştı. "Bir şey olacak diye yapmayan sensin." derken bakışlarım dudaklarına düşmüştü. Uzanıp dudağına öpücükler bırakırken Karan kendini bana daha çok bastırmıştı. "Eve geçebiliriz sevgilim. Doktor sorun olmayacağını söylemişti."

"Ev mi?" dedi, dehşet verici bir ifadeyle. "Oraya kadar dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Ofiste mi Karan?" diye sordum, hayret verici bir ifade takındığımda onun gibi davranmıştım.

"Daha önce hiç yapmamışız gibi..." diye muzip bir ifadeyle mırıldanırken dudakları kenara kıvrılmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hatırlayamadım ben." derken ciddi durmaya çalıştım. "Hafızam silindi galiba." dedim çenesine dudaklarımı bastırıp boynuna doğru ilerledim. Kulağına doğru fısıldayıp, "Hatırlatsana nasıldı..." dedim arsızca. Karan'ın bedeni kaskatı kasılmıştı.

"Sen," dediğinde Karan, tekrar yutkunmuştu. "Ne fena bir şeysin Marin." Parmakları iyice aşağıya indiğinde üzerimdeki elbisemin etek ucuna varmıştı. Çıplak tenimde parmakları gezerken basenimi avucunun arasına alıp sıktı. "Zaten yine çok güzel giyinmişsin." dedi yoğun bir duyguyla. "Patronunu çıldırtmak mı istiyorsun?"

"Patronum hep çıldırıyor." dedim emin bir ifadeyle. "Bir şey yapmama gerek bile yok."

"Patronunu çok kızdırdın ama." derken üzerimden kalmıştı. Sırtını koltuğa yasladığında onunla beraber ben de kalktım. Elleri bel oyuntumu bulurken beni tutup kendine doğru çekti. Eteğim yukarıya doğru sıyrıldığında kucağına geçip oturmuşum.

"Nasıl kızdırmışım?" diye sordum. Elleri kalçamda gezerken elbisemin altından çıplak tenime sızmıştı. Tırnağını tenime sürerken sıcaklığı tenimi ısıtıyordu. Alt bölgede ağrı belirirken ona iştahla baktım. Bedenim onu istiyordu. Kollarımı boynuna dolayıp yüzlerimi yakın mesafeye getirdim. "Belgelerin fotoğrafını atacağım diye yoksa yanlışlıkla kendi fotoğrafımı mı atmışım?"

"Bunu yapmıştın gerçekten de!" dedi Karan, kızgınlıkla. Bunu çok önceden yapmıştım. Hiç düşünmeden, Karan'a karşı büyük bir koz vardı elimde. Bendim! Kendimi kullanmıştım.

"Evet..." diye mırıldanırken ona pişmanmışım gibi baktım. "Yaptıklarım için pişman değilim."

"Senin yüzünden o zaman ihaleyi kaybetmişim." dediğinde boynuma öpücükler konuruyor ara ara ısıırıyordu.

"Evet sen kaybettin," dedim, kısık bir sesle. Tenimin altındaki sertliği işleri daha zorlaştırıyordu. Elim pantolonuna gittiğinde parmaklarım kemerini bulmuştu. "Ben kazandım. Kaybetmen için kendimi kullandığım için özür dilemeyeceğim." Tırnağını pantolonun üzerinden bastırduğumda Karan'ın gözleri iyice kararmıştı. "Bunu yine yapacağıma emin olabilirsin Karan."

"Bana öyle fotoğraflar atacaksan yanımda doktor da bulundurayım o zaman. Sadece ihaleyi kaybetmeyeceğim kendimi de kaybediyorum çünkü." derken dudakları kenara kıvrılmıştı. Kemerini çözüp fermuarını indirirken ikimizde azap çekiyor gibiydik. Karan saçlarını geriye itip üzerimdeki elbisemin askılarını indirmeye çalıştı. Dar olduğu için zorlanırken şirkette olduğumuz için yırtamayacaktı. İçinde kalmıştı büyük ihtimalle. "Kucağımdan hiç inmiyorsun bakıyorum."

"Neden ineyim ki?" diye sordum. "Dünyanın en rahat yeri." Kalçamı hareket ettirdiğimde nefesi sıklaşmıştı. Kaskatı olmuş haldeyken onun hiç sabrı kalmamıştı. Direkt benimle birlikte olacak haldeydi hiç dayanma gücü kalmamıştı. "Sana en yakın olduğum yer." dediğinde üzerindeki gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "En sevdiğim yerdeyim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hımmm..." diye hoşnut bir ses çıkartırken dudaklarımız buluşmuştu. Parmaklarını yanaklarıma getirip beni susuz kalmış gibi öperken tekrardan koltuğa yaslamıştı. Üzerime iyice çöktüğünde bacaklarımı iki yanıma açıp onu ortama almıştım.

Kapının tıklanmasından sonra, "Yenge?" diye ses içeriye devrildiğinde ikimizde aniden öyle kalmıştık. Kapının kulpu aşağıya indiğinde aniden bakışlarımız birbirine dönmüştü.

"Siktir Zahir!" diye hırladığında Karan, bakışlarını yarı çıplak olan bedenimden çekemiyordu. "Kapat üstünü!"

"Girme içeriye Zahir." diye seslenirken Zahir istese de kapıyı açamamıştı çünkü ben kilitlemiştim. "Lan iki dakika rahat bırakmıyorsunuz! Kendi şirketimde bile rahat yok!"

"Abi toplantı başladı seni bekliyoruz!" dedi Zahir, kapının arkasından telaşla konuştu. Onu takım elbise içerisinde görmeye henüz alışamamıştım. "Bütün şirkette seni sonra yengemin geldiği aklıma gelince burada olacağını düşündüm doğru düşünmüşüm!"

"Zahir toplantıya daha bir saat var!" diye bağırdı Karan, açtığım gömleğinin düğmelerini sinirle kapatırken küfür mırıldanıyordu. Bakışları kolundaki saate düştü.

"Hayır, dediğin saate ayarladım işte. Bir saat sonra oldu çoktan." dedi Zahir. "Herkes geldi, bütün kurul seni bekliyoruz." Kısa bir sessizlik olduktan sonra duvara sert bir tekme atılmıştı. "Lan Mert!" diye bağırılmıştı Zahir. "Amına koyayım ya! Kandırdı beni!"

İkimizde üstümüzü düzelttiğimizde saçlarımızı da düzeltmiş koltuktan kalkmıştım. Karan da kalktığında önden ilerleyip kapıyı açtı. Üzerine ceketini giyerken Zahir'i öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Abi vallahi benim suçum yok Mert bana Karan saati değiştirdi şu saatte olacakmış dedi o dediği için o saate başlattım!" dedi Zahir, hayıflanarak. Ağlamak üzereydi. Mert meğersem bana çok insafli davranıyormuş. "O var ya gününü istemedi göreceksin bak bakayım Zühre'yi veriyor muyum ona! Bana yaptıklarının hepsini yaşamadan bizden ona kız mız yok!"

"Lan yürü git şuradan!" dedi Karan, Zahir'den daha çok ağlayacak gibiydi çünkü yarım kalmıştı. Bakışlarım alt bedenine düşerken belirgin olan erkekliği anca soğuk duşla kendine gelirdi. "İptal et hemen!"

"Yapamam." dedi Zahir. Tek çare olarak abisinden yardım dileniyordu. "Sunumu başlattım bile, herkesi nasıl göndereyim abi! Erken başlasın bu seferlik, gel hemen ha bir saat sonra ha şimdi."

"Seni de Mert'i de çıktığımız yere sokmazsam ne olayım!" dedi Karan, hiddetle. Mert'i gördüğü yerde döveceği aşıkardı. Zahir önden ilerlerken aramıza mesafe koymuştu. Karan arkasına dönüp bakışları beni buldu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gece?" diye sorduğunda geceye kadar dayanayacağından emin değildim. "Bu gece de uykusuz kalabilirim hiç sorun değil."

"Gece..." diye fısıldadığımda onu onayladım.

"Gel toplantıya geçelim." dediğinde kafamı sallayıp odadan çıkarken Zahir'in arkasından çok geçmeden toplantı alanına geçmiştik.

"Kusura bakmayın." dedi Karan, alev saçan gözleri Mert'i odağına almıştı. Gözleriyle bile öldürecek kıvamdaydı. "Toplantı saatinde değişiklik olmuş. Stajyerimiz henüz yeni yeni öğreniyor. Bu tür aksaklıklar olur. İşi böyle böyle öğrenecek." Çalışanlar olumlu sesler çıkardığında ters bir şey söyleyen olmamıştı.

"Senin Zahir'e kızman gerekiyordu!" dedi Mert, ben ortalarında solumda Mert, sağımda Karan varken bana rağmen Karan Mert'e sert bir tekme atmıştı.

"Zaten hepsi senin başının altından çıkıyor kes sesini!" diye hırladı Karan. Ses tonunu alçak tutmakta zorlanıyordu. "Ne zaman bir stajyere kızdım da Zahir'e kızacağım? Herkese nasıl davranırsam ona da aynısını yaparım kimseye ne fazla ne eksik davranırım. İşten soğumaları değil işi sevmeleri lazım."

"İki eğlenelim dedik olana bak." diye homurdandı Mert. Dua etsin günün ikinci dayağını yemediğine Kris en azından kurtulmuştu ama Mert'i kimse kurtaramazdı.

"Kalk sen anlat benim anlatasım yok canım sıkkın zaten." dediğinde Karan, gözlerini kapatmış eliyle yüzünü sıvazlamıştı.

"Kabak yine bana patladı!" dedi Mert, çok geçmeden eline evrakları alıp ayağa kalktığında sunum tahtasının önüne geçti.

Neredeyse uyku haline büründüğünde ayağımdaki ayakkabılar beni zorlamaya başlamıştı. Ayaklarım gün içerisinde şişip duruyor ödem topluyordu. Sağ tarafıma dönüp sunuma odaklanırken parmaklarımı oynattım. Karan rahatsızlığımı fark etmiş olacak ki not alırken arada bana bakıyordu. Elime telefonu alıp uykumun açılması için biraz oynadım. Sonrasında mesajlar kısmına girip Karan'a mesaj attım.

Odama geçiyorum, ayaklarım şişti.

Odanda tek başına sıkılırsın, bacaklarımı bana uzat.

Toplantıdayız!

Özge Naz – Düşler Ağdı

Uzat Marin, masanın altına mı bakacaklar?

Ya bakan olursa?
Bak zaten asansörde Zahir'e yakalandık!
Az kalsın odamda da yakalanıyorduk!

Bakanın sonra cenaze namazına katılırım.
Uzat sen.

Sandalyemi biraz geriye çektiğimde hafif sağa döndürdüm. Bacağımı kaldırıp ayaklarımı Karan'ın bacaklarının üstüne koyduğumda masanın altından kendine doğru çekti. Parmakları ayak bileğimi bulurken ayakkabılarımı yavaşça hareketle çıkardı. Bir yandan dikkatle sunumu dinliyor bir yandan çıkardığı ayakkabılarımı yere bırakıyordu. Sıcak iri parmakları ayaklarımda gezip bileklerime doğru çıkarken elindeki şifayı tenime akıtıyordu. Ne kadar süre bana masaj yaptı bilmiyordum ama neredeyse uyuklamaya başlamıştım.

"Toplantı bitmiştir." diyen Zahir'i duyarken aniden gözlerimi açıp sıçramıştım. "Katılımlarınız için teşekkürler."

"Uykun mu geldi üç tanem?" dedi Karan, sıcak bir sesle. Ayaklarım tamamen rahatlamıştı. Bana tekrardan ayakkabılarımı giydirdirken yardımcı oluyordu.

"Sen masaj yapınca uyuşuyorum hemen." dediğimde uyku bilincinden sıyrılmıştım hızlıca. "Gitti şimdi." Ayakkabılarımı bana giydirdikten sonra herkes çıktığı için dizlerime öpücük kondurmuştu. Uzanıp onu öptüğümde minnet dolu bir ifadeyle baktım. Oturduğum yerden kalkıp toplantı odasından çıkmak üzereyken odanın kapısı aniden açılmıştı.

"Beni özlediniz mi?" dedi, sarı saçlarıyla neşeyle bize bakarken kollarını iki yanına açmıştı.

"Elfida!" dedim, yüzümdeki şaşkınlığımı sesime de yansımıştı. "Ne işin var senin burada!"

Hızlıca yanıma gelip aramızdaki mesafeyi kapattığında kollarını sıkıca bana doladı. "Seni özledim," dedi Elfida tiz bir sesle. Onun sarılışına karşılık verirken sıkıca sarıldım. "Yeğenlerimi çok özledim." derken eğilip karnıma bir sürü öpücük kondurdu. "Son zamanları birlikte geçirelim istedim. Uzun süreliğine geldim. Uçaktan içer inmez Zühre'yle konuştum ama sizin şirkette olduğunuzu söyleyince direkt buraya geldim."

"İyi yapmışsın." dedim mutlulukla. "Çok sevindim güzel kardeşim iyi ki geldin." Gelmesine çok sevinmiştim. İstanbuldayken de çok görüşemedik. Onu baya özlemiştim. "Biz de Karan'la şirketten sonra alışverişe gidecektin o zaman bizimle gelirsin değil mi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet gelirim!" dedi Elfida, heyecanla. "Onlara bir sürü şey almak istiyorum! Bir sürü kahve bardağı alacağım belki beraber latte içemeyeceğiz ama olsun onlar kesin içer!" Beraber odadan çıktığımızda Karan arkamızdan geliyordu. Dışarıya çıkıp tekrar tekrar birbirimize sarılırken Karan'la sarılmışlardı. Elfida son gördüğümünden çok daha mutlu gözüküyordu. Yüzü gerçekten gülüyordu ve iyi gözüküyordu. En son kötü bir haldeydi. Zahir'le arasındaki her neyse tamamen bitmişti.

"Yanıdaki kim?" diye sorduğumda yabancı birisi Elfida'nın omzuna kolunu atmış kendine çekmişti.

"Mete," dedi Elfida. "Mete Rasan." derken yanındaki adamı tanıştıyordu. Bakışlarını Mete'ye çevirdiğinde, "Sana bahsettiğim kız kardeşim bu. Marin Milan," dedi sıcak tavırla. Sonra Karan'ı işaret edip, "Bu da eşi Karan Milan." diye devam etti.

"Memnum oldum." dedi Mete, elini uzattığımda Mete ile tokalaşmışım. Karan'la da tokalaştığında ortamda büyük bir sessizlik vardı. En azından ben de sessizlik vardı. Hiç yanında erkek arkadaşıyla geleceğini tahmin etmemiştim. "Ben de Elfida'nın erkek arkadaşım. Beraber geldik, uzun yıllardır Mardin'e gelmek istiyordum o gelince tek bırakmak istemedim."

"Ben de Zahir Milan," diye Zahir araya girdiğinde, hayal kırıklığıyla Elfida'ya bakıyordu. Mete ne olduğunu anlamazken onunla da tokalaşmıştı. Zahir tuttuğu eli kıracak şekilde sıkı. "Memnun olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Hoş geldin Elfida." dedi Zahir, ela bakışları maviliğe döndüğünde kalbinin acısı yüzüne yansımıştı. "Bu kadar çabuk mu gerçekten?"

"Mete sevgilim." dedi Elfida, yanındaki adama doğru konuştu. "Sen araba da beni bekler misin? Beş dakikaya gelirim yanına."

"Sadece beş dakika." dedi Mete, sert bir tavırla. "Canını sıkacak bir şey yapma." dediğinde tuttuğu eli aynı şekilde sıkıp bıraktı. Aramızdan ayrılırken Zahir'le her an kavga edecek gibiydiler.

"Senin kadar sıkamam." dedi Zahir.

"Mete lütfen." dedi Elfida ikisinin arasına geçip köprü oldu. Mete geri dönmekten vazgeçip gittiğinde Zahir ve Elfida tek kalmıştı.

"Ortalık fena kızışacak gibi." dedi Karan, ikisinin arasındakilere heyecanla bakıyordu. Kocam da az da olsa kaos seviyordu.

"Patlamış mısır mı alsaydık Karan?" diye sordum. Tam çekirdek alıp izlemelikti. Mert'in burada olması gerekiyordu. Onun istediği olaylardı. Karan aniden bakışlarını bana çevirdiğinde bir anda

Özge Naz – Düşler Ağdı

aşerdiğimi düşünmüştü olmalıydı. "Hayır canım çekmedi sakın şirkete patlamış mısır makinesi falan kurdurma! Lafın gelişi söyledim."

"Zahir odaya geçin, bağırmadan konuşun ne konuşacaksınız." dedi Karan, toplantı odasını işaret ederken. "Şirkette olduğunuzu unutmayın."

İkisi içeriye geçtiğinde ne Karan ne de ben kapının önünden ayrılmamıştık. İkisi dakikalarca hararetle konuşurken bir anda sesleri yükselmişti. Karan çok geçmeden içeriye geçtiğinde Zahir deli olmuş halde volta atıyordu. Elfida ise köşeye geçmiş ağlamamak için zor duruyordu.

"Ne dedim ben iki dakika önce?" dedi Karan, kızgınlıkla. Kocam yıllık kızma kotasını bugün yeteri kadar doldurmuştu. "Niye bağırıyorsunuz siz!"

"Sevme Zahir beni, sevme." dedi Elfida, acı içerisinde. "Nefret et benden! Nefret et!" diye haykırırken ona bunu dedirtecek ne oldu diye düşünmüştüm. "Neden beni seviyorsun ki?"

"Kalbime söz geçiremiyorum Elfida." dedi Zahir, onunla aynı duyguları paylaşırken acı çekiyordu.

"Yapma," dedi Elfida. "Benden soğuman için daha ne yapabilirim? Olmuyor görmüyor musun?" Kafasını iki yanına salladı. "Birbirimiz için yaratılmadık." Üzüntü yüzünde yer edinen tek ifadeydi. "Üzgünüm,"

"Üzgün falan değilsin!" dedi Zahir, öfkeyle. "Benimle oynadın ve bana umut verdin!" diye bağırduğunda, Elfida'nın açık olarak ona bir şey demediğini biliyordum. Bu durumda umutlanan Zahir olmuştu. "Ne için he, ne için?"

"Seni sevmek için kendimi çok zorladım ama fazlası gelmiyor. Seni sevmiyorum." dedi Elfida, kelimelerinden yalan akıyordu. "Daha fazla uzatmanın bir anlamı yok, olmuyoruz. Bizden olmaz." dediğinden yüz ifadesini bozup ciddi durmaya çalıştı. "Mete'yi seviyorum."

"Yeterince zaman mı geçirmedik?" diye sordu Zahir, tutunacak bir dal arıyordu. Tam karşısında durduğunda hüznle ona baktı. "İstedığın zamansa veririm Elfida, yeter ki silip atma bizi."

"Seninle geçirdiğim her dakika hayatımın en güzel dakikalarıydı." dedi Elfida, itirafta bulunurken. "Tekrar olmayan, bir daha asla yaşamayacağım dakikalar." derken ona biraz daha yaklaştı. "Her şey için teşekkür ederim."

"Anlamıyorum!" dedi Zahir, haykırıyordu adeta. "Aklım almıyor ya!" derken histerik bir kahkaha attı. "Daha bir sene önce seni tanıdığımda çok farklı bir insandın, şimdi ne oldu da bu denli değiştin!"

"İnsanlar değişir, keşke herkes tanıdığımız gibi kalsa." dediğinde Elfida ona dokunmak istemiş Zahir ona dokunmasına izin vermeden geriye çekilmişti. Yüzünde tiksinti belirdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Dokunma bana sakın!" dedi Zahir.

"İzin ver son kez sarılayım." dedi Elfida. Son kez derken üstüne bastıra bastıra konuşmuştu. Karan'la bakışlarını birbirine dönerken ikimizinde kaşları çatılmıştı.

"Hayır," dedi Zahir, keskin bir dille. "Görmek istemiyorum seni." İğrenir gibi konuşuyordu. Elfida her ne istediye olmuştu. Zahir ondan nefret ediyordu. "Sen beni bu kadar çabuk silerken, hiçbir şey olmamış gibi de sarılmana izin vermem." Ona son kez baktığında, "Sarıldığında ısıtacak kimsen olmasın, beni sarmayan kolların bir başkasını da asla ısıtmasın!" dedi ve odadan çıkıp kapıyı sertçe kapattı. Elfida onun arkasından sandalyeye geçip oturduğunda içli içli ağlamaya başladı.

"Bunlar ne arada bu kadar birbirine kinleşti?" diye sorduğumda niye her şeyi bu kadar kötüleştirdiklerini anlamamıştım.

"Bilmiyorum." dedi Karan. "Elfida'nın nesi var?" diye sorduğunda onunda aklında yatmayan bazı şeyler vardı. "Karışmak istemiyorum ikisi de yetişkin ama ona bu denli bakarken neden yalan söylüyor ki?"

"Sen de fark ettin değil mi?" diye sordum hızlıca. "Elfida sevmiyorum derken yalan söylüyor."

"Evet." diye onayladığında bakışlarını Elfida'ya çevirdim.

"Elfida..." dedim, ona doğru adımlarken sesim buruk çıkmıştı. "Güzel sarışınım benim." dediğimde yüzüne düşen saçlarını geriye doğru ittim. "Neden ağlıyorsun? İstedğin bu değil miydi? Senden nefret etmesini istiyordun ediyordun işte."

"Tamam Zahir'i çok severim." derken onu rahatlatmak adına saçlarını geriye iterken omzuna dökülen saçlarına odaklandım. "Onun yeri ayrı ben de, senin yerin ayrı." Hıçkırıklarla ağlarken ne yapacağımı bilememiştim. "Sen benim olmayan kız kardeşimsin. Hep senin yanında olacağım ama sorun her neyse bana söylemelisin ki seni savunabileyim. Dışarıdan gördüğüm kadarıyla ikinizde fazlasıyla suçlusunuz."

"Ağlama hadi." derken kollarımı ona doladığımda saçlarını okşamaya çalıştım. "Bebeklerim teyzesinin ağladığını görmek istemiyorlar."

"Onları görür müyüm bilmiyorum." dedi umutsuz bir sesle. "Ama gördüğüm kadarıyla da beni ağlarken görmesinler." Geriye doğru çekildiğinde burnunu seslice çekti. "İstedğim olduğu için ağlıyorum." dediğinde bu sefer yalın bir sesle mırıldandı. "Sizinde gününüzü mahvettim. Çok özür dilerim. Ben otele geçeyim sonra yine görüşür müyüz?"

"Seni bu halde bırakmak istemiyorum. Hiç iyi gözükümüyorsun neyin var?" diye sorduğumda ondan ayılırken elimdeki sarı saçları silkeledim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bir şeyim yok—" demeye kalmadan Elfida yine bayılırken onu son anda tutmuştum.

"Elfida yine ve yine bayıldı..." dediğimde odanın kapısı açılırken içeriye Mete girmişti. Telaşlı bir şekilde geldiğinde direkt olarak Elfida'ya bakıyordu.

"Elfida!" dedi endişe içerisinde, benden aldığı anda kendi kucağına çekip yüzüne hafifçe vurdu. "Neyi diretiyorsun anlamıyorum! Son günlerini iyi geçirmen gerekirken şu kendine yaptığı eziyete bak!"

Mete'nin bakışları bana döndüğünde, ona soran gözlerle baktım. "Son günleri derken?" diye sorduğumda, odanın kapısı tekrar açılmıştı.

"Ona kalsa ölünce haberiniz olacak ama artık söyleyeceğim." dedi Mete, kararlılıkla. Ona devam etmesi için bakarken Karan yanıma gelmişti.

"Elfida bir senedir beyin tümörüyle savaşıyor. Tabii hiçbirinizin haberi yok, kimsenin haberinin olmasını istemedi. Ben sevgilisi değilim, baba tarafından kuzeniyim. Beni de şu sevdiği kıvrıcık oğlandan kendinden nefret ettirmek için yanında getirdi. Seninle de bilerek çok fazla konuşmuyor Marin, çünkü kendinden uzak tutarsa onu kolayca unutacağını düşünüyor. Diğer türlü hep onu ararmışsın, o yüzden hep soğuk davranıyordu. Tedavilere ne yazık ki yanıt vermiyor. Üzgünüm böyle öğrenmenizi istemezdim ama Elfida günden güne ölüyor, çok az ömrü kaldı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok." dedi Mete, tek nefeste.

"Şa...ka." dedim şaşkınlıkla. Kelimeler dudaklarımdan zorlukla çıktı. "Kamera nerede el sallayalım! Bu da mı Mert'in şakası? Zaten Elfida'yla Mert birleşirse anca böyle bir iğrenç şaka yapabilirdi!"

Mete kafasını iki yanına salladı. "Keşke şaka olsa ama değil. Söylediğim gibi beyin tümörü var ve üçüncü evre tümör. En azından son günlerini mutlulukla geçirsin. Çok az ömrü kaldı." dediğinde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Hiç şaka yapar gibi bir hali yoktu.

"Çok az ömrümü kaldı derken? Elfida ölüyor mu? Bu yüzden mi beni kendinden uzaklaştırıyordu?" dedi Zahir, gözleri dolu doluyken dudakları titriyordu. Benim arkadaşım ölüyor muydu?

Bölüm sonu.

﴿ BÖLÜM 86 ﴾

86. BÖLÜM “ELFİDA”

"Çok az ömrümü kaldı derken? Elfida ölüyor mu? Bu yüzden mi beni kendinden uzaklaştırıyordu?" dedi Zahir, gözleri dolu doluyken dudakları titriyordu. Benim arkadaşım ölüyor muydu?

Duyduklarım kulağımı sağır edecek cinstendi. Ne duyduğumdan bile emin değildim, transa geçmiş gibiydim. Vücudumu kuru bir sıcaklık kapladığında sadece kötü bir rüyadan ibaret olmasını umdum ama gözlerim açıkken rüya göremezdim. Bedenim titredi... Ölümün kuru soğukluğu bedenimi sarıp sarmaladı.

Elfida'yı tutan kollarım aniden bollaştığında, kalbim bıçakla kesilmiş gibiydi. Tek sorun kan akmıyordu. Orta yere hançer saplanmış, yıllardır tek arkadaşım olan kişinin öleceğini öğrenmiştim. Beyninde bir tümör vardı, ne zamandır, ne kadar süredir bu hastalıkla cebelleşiyordu bilmiyordum. En önemlisi ben nasıl fark etmemiştim? Ben şimdi bu kadının en yakın arkadaşı mıydım?

"Hayır..." dedim, kısık bir sesle. İnanmak istemiyordum. O yüzden yalanmayı tercih ettim. "Hayır, hayır! Elfida böyle bir şeyi benden gizlemez! Niye gizlesin ki? Ben en yakın arkadaşı değil miyim? Yalandır, inanmıyorum!"

Bakışlarım kucağımda duran Elfida'ya düştüğünde kirpiklerim titremeye başlamıştı. "Sütlü latte?" diye mırıldandım kısık bir sesle. "Ölmeyecek biliyorum. Beni bırakmaz ki." derken ölüm kelimesinin ağzıma yakışmadığını fark ettim. Ağzıma yakışmayan şey arkadaşşıma nasıl yakışacaktı ki? "Daha yeğenleri doğmadı."

Karan, Elfida'nın yanında gelen adama doğru atıldığında kolundan kavradı. "Mete misin nesin oğlum sen?" diye hiddetle sordu. "Karımın hamile olduğunu görmüyor musun? Nasıl böyle bir şeyi pat diye söylersin!"

"Ben..." dedi Mete, bakışları anlık olarak karnımı bulurken ne yaptığını çok geç fark etmişti ama iş işten geçmişti.

"Lan hamile hamile!" dediğinde Karan, iki yakasından tutup sarsmaya başladı.

Mete pişman olmuş ifadeyle, "Dayanamadım." dedi kısık bir sesle. "Herkes onu yanlış tanıyordu. Kimse bilmiyordu, görmüyor, duymuyordu. En yakın arkadaşı bile hasta olduğunu bilmiyordu! Bu kız her gün ölüyor, öldüğünde öğrenmek istemezsiniz bence."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Daha farklı bir şekilde söyleyebilirdin! Kendimizi hazırlardık!" dedi Karan, siniri attığı için alnında damarlar belirmişti. "Bu çok fazla! Bir anda hiçbirimizin kaldıracağı bir şey değil!"

Zahir öylece kapı girişinde dururken bakışları Elfida da duruyordu. Gözleri dolmuştu, şok geçiriyordu. Bedeni ayakta ama ruhu yerlerde sürünüyordu. Kaşlarını çattığında onunda benden farkı yoktu. Algılayamamıştı sadece duyduklarının birer hayalden ibaret olmasını umuyordu.

"Zahir Elfidayı al hemen hastaneye götür." dedi Karan, emir veren tonda. Ama Zahir kulağına ulaşan kelimelerle hiç ilgilenmemiş öylece ayakta dikilmeye devam ediyordu. "ZAHİR!" diye kükredi Karan. Bir anda hangimize bakacağını şaşırılmıştı.

"Elfida..." diye mırıldandığım sırada gözlerimden yaşlar ne zamandır akıyordu bilmiyordum. Elfida'ya öyle bir sarılmışım geniş büyük göbeğime aldırmadan onu sıkıca sarıyordum. Sanki bıraksam bir daha asla sarılamayacaktım. Gözümde akan her bir damla onun tenine düşüyordu.

"Mete," dedi Karan, ne kardeşinden ne de benden bir atak gelmezken ikimizde neye uğradığımızı şaşırılmıştık. Ona doğru eğilip elini omzuna koyduğunda, "Elfida'yı hemen hastaneye götür." dedi, sakın kalmakta zorlandığı sesiyle. "Milan hastanesine, kapıda korumalar var seni oraya götürecektir."

Mete kafasını salladığında Elfida'yı kollarımın arasından almaya çalıştı ama başarılı olamamıştı. Karan bana kızgın gözlerle baktığında, "Ona böyle yardım edemezsin Marin! Bırak hemen hastaneye gitmesi lazım." dedi, sinirle. Aklıma anca dank etmiş onu kollarımın arasından ayırdığımda geriye doğru çekildim. Nefesim kesilirken fenalaşmaya başlamışım.

"Karan..." diye fısıldadığımda, Karan hızlıca dizlerinin üzerine çökmüştü. Elleri ellerimi tutarken bana doğru iyice yaklaştı. "Ölmesin... Karan, bir şey yapalım. Arkadaşımın, kız kardeşimin öylece ölmesine göz yumamam."

"Marin..." dedi sıcak bir sesle. Parmaklarını iyice parmaklarıma kenetlemişti. Gözlerimden yaşlar aktığı için onu buğulu görüyordum. "Panik yapma tamam mı?" dediğinde sesi oldukça endişeli çıkıyordu. "Bak bana." Parmaklarını çeneme yerleştirdiğinde yere düşen bakışlarımı kendisine doğru kaldırdı.

"Titreme." dedi, beni kendine çektiğine kafamı göğsüne yasladı. "Titreme." diye tekrar ettiğinde bedenim istemsiz olarak zangır zangır titriyordu. "Bebeklerimizi düşün." dediğinde elini karnıma yerleştirip okşamaya başladı. "Sakin kal."

Sakin olamıyordum. Dudağımı açıp tek bir kelime bile söyleyemiyordum. Vücudumun üzerinde sıcak sular dökülmüş gibi terliyordum. Karnımda bir sancı vardı. Yüzümde bütün çektiğim acılar rahatlıkla okunuyordu. "Tamam, kendini bana bırak." dedi Karan, iyi olmadığını hemen düzelemeyeceğini fark ettiğinde beni iyice kendime yasladı. "Kucağıma alacağım seni."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bedenimi tamamen ona bıraktığımda beni zorlukla kucağına aldı. Artık eski kilomda değildim. Önceden elli, elli üç kilo arasında gidip geliyordum. Şimdi ise hem iki bebeğimin kilosundan hem de sürekli yediğim için aldığı kilolardan neredeyse yetmiş kiloyu aşmıştım. Yanaklarım bile şişmiş durumdaydı. Ona yardım etmek adına kollarımı boynuna doladığımda olabildiğince az ağırlık vermeye çalıştım. Ona da üzülüyordum, hangi birimizle uğraşacağını şaşırmıştı.

Zahir aynı yerde kalırken olduğu yere çökmüş etrafına boş boş bakıyordu. Büyük ihtimâlle şu ana kadar her şeyi gözlerinin önünde benim gibi geçirip Elfida'nın ne zamandan beri bu halde olduğunu nasıl fark etmediğini içten içe düşünüyordu. Ben kelimenin tam anlamıyla yıkılmıştım, lâkin Zahir bir enkazdan ibaretti.

"Zahir şu kapıyı aç bize." dedi Karan, kardeşiyle ilgilenemiyordu çünkü karnımda taşıdığım iki canla birlikte üç tanesi daha ağır basıyordu. Zahir kımıldamadan öylece durmaya devam etti. "ZAHİR!" diye bağırdı Karan, onun bu bağırışıyla ben bile korkarken Zahir bakışlarını yerden ağır hareketle kaldırdı. Bakışlarını abisinin elaya vurgun gözlerine çevirdiğinde elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi.

"Kendine gel! Mantıklı davran, şu an bu şekilde davranman kimsenin yararına değil. Yengen hamile stres olmaması gerekiyor, erken doğumu tetikliyor ayağa kalk hemen şu kapıyı aç hastaneye gitmemiz gerekiyor." dedi Karan, istese ben bile uzanır açardım ama Zahir'i hayata döndürmeye çalışıyordu. "Puşt," dedi Karan, sinirle. "Hamile olan insana söylenecek laf mı? Bu kadın şimdi nasıl sinir stres olmasın."

Zahir ne yapacağını bilmez bir halde ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Önden bize kapıyı açarken Karan beni kendisiyle beraber çıkarmıştı. Başımı onun boynuna yaslayıp ağlarken içimden hep kendimin kötü bir arkadaşı olduğunu söyleyip duruyordum.

"Kötüleşirsen söyle bana," dedi Karan, asansöre geçmiş şirketten çıkmak için ilerliyorduk. Zahir arkamızdan geliyordu. "Sancın, ağrın yok değil mi?" diye sorduğunda olmadığını belirten şekilde kafamı iki yanıma salladım. "Aferin benim karıma," Uzanıp şakağımdan öptü. "Bebeklerimizin şimdi gelme zamanı değil. Onları doğar doğmaz kuvöze değil de kucağıma alalım, kucağımıza almamız için de erken doğumu tetikleemeyelim." Onu onaylamak adına tekrar kafamı sallarken gözyaşlarım boynunu ıslatıyordu.

Arabaya ne ara geçmiş, Karan'la arkaya ne zaman oturmuştuk bilmiyordum. Arabayı Emrullah kullanıyor, yanında Zahir varken kimseden çıt çıkmıyordu. Karan beni sakinleştirmeye çalıştırıyor, endişeyle bakıyordu. Eli sürekli karnımda hem beni hem de bebeklerimizi rahatlatıyordu. Bakışlarımı ona kaldırdığımda ıslak kirpiklerimle gözlerinin içine baktım.

"Karan..." dedim pürüzlü bir sesle. "Ya ona bir şey olursa... Ya ölürse?"

Elini yanağıma koyup yüzümü avuçladığında, "Bütün imkanlarımızı sonuna kadar kullanacağım. Durumu hakkında bilgi alıp, en iyi tedavi seçeneği neyse Elfida'nın da onayıyla birlikte daha

Özge Naz - Düşler Ağdı

fazla geç kalmadan iyileştireceğiz onu. Bebeklerimiz bir teyzesini kaybetmeyecek." dedi Karan, inancı yok ama umudu var gibiydi.

"Bana nasıl söylemez anlamıyorum..." dedim kendi kendime. "Benden nasıl gizler..." Kafamı iki yanıma salladım. "Böyle bir şey gizlenir mi? Ne düşünüyordu ki? Gerçekten öldüğünde mi haberimiz olacaktı! Aptallık bu!"

"Benim yüzümden," dedi Zahir, önden bize katıldığında başını hafifçe yana çevirdi. "Ona hep gelecekle ilgili düşüncelerimi söyledim. Durumu bilmeden hep geleceğimiz hakkında konuştum. Söyleyemedi çünkü ben her şeyimizi ayarlamıştım gelin güvey olmak var ya aynen öyle, tek yapması gereken bana evet demektir fakat o bana evet demek dışında her şeyi dedi... Ben fark etmemişim. Aslında bana hep diyordu, anlayamayan, dinlemeyen benmişim."

Zahir kan çanağına dönmüş ela gözlerini bana çevirip gözlerimizi buluşturduğunda, "Karşıma yüzükle çıkıp seninle evlenmek istiyorum diyen birine ben ölüyorum evlenemeyiz diyebilir misin?" diye konuştu. "O da diyemedi, onun yerine sadece erken değil mi, dedi. Erken değilmiş, geç bile kalmışız."

Gözlerini yumduğunda boynundaki adem elması hareket etti. Yavaşça yutkunup tekrar dudaklarını araladı. "Abim, konağın avlusunda yere çöküp kendi kendini paralarken 'Elimin altında gözlerimin önünde aynı yastığa baş koyduğum halde hiç fark etmemişim... Ben nasıl bir adamım.' demişti. O zaman onu anlamamış içten içe, demek ki her baktığımı göremezsin demiştin. Öyleymiş harbiden, bakmıştım ama görememişim." diye mırıldandı Zahir.

"Karan abi, geldik." dedi Emrullah. Yavaşlayan arabayı hastanenin otoparkına değil de acil girişine yerleştirdiğinde sağa doğru kırdı. Karan kafasını salladığında Emrullah çok geçmeden arabadan inip arabanın kapısını açmıştı.

Karan beni kucaklamak üzereyken, "Yürüyebilirim, o kadar kötü değilim," diye fısıldadım. Kucağında olmak ne kadar iyi hissettirse de şimdiki durumda sadece kötü olmama neden oluyordu. Kendimi hastaymış gibi hissediyordum.

İçeriye girdiğimizde Karan bankoya doğru ilerleyip, "Elfida Kuzgun." dediğinde çalışan kadın kafasını sallayıp önündeki bilgisayardan birkaç işlem yaptı. Bakışları sürekli olarak Zahir'deydi ve sanırım Zahir'i ilk kez böyle görüyordum. Annesinin öldüğünde ya da buradan sürgün edildiğinde hiç böylesine bir tepki vermemişti.

"Şu an acilde, geçip oturabilirsiniz. Normal odaya alındığında hastayı görebilirsiniz. Geçmiş olsun," dediğinde arkamızda bulunan koltukları işaret etti. Omzumun gerisinden arkama bakıp geçip oturduğumda, ayakkabılar ayağımı sıkacağı için çıkarmamak için zor duruyordum. Çok çabuk ödem topluyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Zahir," dedi Karan, kardeşinin bu durumuna üzüliyordu ama bir şey diyemiyordu. "Yengenle geçip otur yanından ayrılma, doktorla konuşacağım. Buraya da birini gönderirim yengenin tansiyonuna baksınlar."

Zahir ağzını açmadan benim yanıma geldiğinde aynı durumu devam ediyordu. Karan'ın gitmesiyle birlikte tamamen ona döndüğümde kollarımı ona doladım. "Aranızdaki ilişkiyi bilmiyorum Zahir ama senin onu sevdiğini görebiliyordum. Demek ki Elfida da kendini bu yüzden tutmuş..." diye mırıldandığımda Zahir içli içli ağlamaya başlamıştı.

"Ona hep kızdım, çok kızdım yenge. Hem de öyle böyle değil. Çok ağır konuştum hak etmediği şeyleri söyledim. Aslında düşününce geriye dönüp baktığımda Elfida'nın bana hiç açık açık seni seviyorum dediğini hatırlamıyorum. Bana hiç benimle ilgili bir geleceği olmadığını söylediğinde beni sevmeyişine yormuştum, aslında o yaşamayacağından diyordu bütün bunları. Çoktan kabullenmişti öleceğini." dedi Zahir, gözyaşlarının arasında. "Beni sevdiğini ne zaman anladım biliyor musun? Onunla birlikte olduğumda, ruhlarımız bir olduğunda anladım. Sevmeyen bir insan biriyle birlikte olmazdı bence."

Duyduğum gerçeklikle birlikte kısa çaplı bir şok yaşasam da şimdi yeri olmadığını farkındaydım. Zahir içini dökmeye devam ederken ona karşı çıkmadım. "Her ne kadar bana seni seviyorum demese de, bana dokunuşundan beni deli gibi sevdiğini anlıyordum. Bu kadar direktmemin nedeni de buydu. Sadece yalan konuşuyordu." dedi titrek bir sesle.

"Kötü düşünmeyelim," dedim yalan dolu bir sesle. Zihnimde bir sürü kötü senaryo vardı. "İyi olacaktır, Elfida işte deli dolu, hayatını anlık yaşayan bir kadın. Kolay kolay pes eden biriside değil bizi bırakmayacaktır."

"İnşallah yenge," dedi Zahir, zorlukla. "Onu yaşatmak için elimden gelenin fazlasını yapacağım."

Kısa süre sonra hemşire geldiğinde benim tansiyonumu ölçmüştü. Değerlerimin düşük olduğu gözükünce Zahir benim için gidip yiyecek bir şeyler almıştı ama yiyecek halim olmadığı için yemeyip öylece elimde tutuyordum. Karan, doktorla birlikte geldiğinde yüzünden düşen bin parça hüzüdü.

"Elfida'yı odaya almışlar kendine gelmiş Zahir sen ilk geç istersen, kalabalık etmeyelim o zaman kadar Marin biraz daha toparlamış olur." dedi Karan, doktordan öğrendikleri her neyse yüzünden okunuyordu. Hiç umutlu bakmıyordu en azından hastaneye gelene kadar bir nebze olsa onda umut vardı.

Zahir bir şey demeden yanımdan kalktığında doktor beyle birlikte gitmeye başladılar. Uzun koridorda kısa süre içerisinde gözden kaybolunca Karan'la baş başa kalmıştık. Karan dizlerinin üstüne çöküp önümde dururken dudaklarını aralamış ama hızlıca geri kapatmıştı.

"Benden gizleme," dedim, eğer durumu çok kötüyse şimdiden hazırlamam lazımdı kendimi. "Her ne öğrendiyse bana da söyle Karan."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bak..." dediğinde bakışları ellerime düşmüştü. Ellerimin üzerine hafifçe baskılar uygulayarak okşadı. Parmaklarımız birbirine kenetliken yüzüme bakmadan konuşmaya devam etti.

"Kendimizi en kötüsüne hazırlamamız gerekiyormuş." Kalbimin orta yerine bir bıçak saplanmıştı. "Daha önce tedavi görmüş Elfida ama olumsuz sonuç almış. Beynindeki kitleyi almışlar ama tekrar kötü huylu bir kitle çıkmış. Bunları doktor girdiği ameliyat geçmişlerinde görüntüledi, detaylı bir bilgimiz yok hasta öyküsüne bakarak konuştu. Elfida'nın yurtdışında geçirdiği bir ameliyat var... Senin zehirlendiğin zamana denk geliyor..."

Beynimde şimşekler çaktığında, Elfida'nın neredeyse bir ay süren Afrika tatili aklıma gelmişti. "Afrika tatili... Tatilde değil de, yurtdışında ameliyat mı oluyormuş!" dedim şaşkınlıkla.

Karan başını olumlu anlamda salladığında, "Evet, bize tatilde olduğunu söylemişti ama gizlediği için yalan söylemek zorunda kalmış. O ameliyat ne yazık ki olumlu sonuç vermemiş, aldığı tedaviye de yanıt vermiyormuş." dedi Karan.

"Senden sakın olmanı isteyemem, Elfida'yla arandaki bağ benim Berivan'la aramda olan bağdan daha sıkı." dediğinde derin bir nefes alıp verdi. "Elfida benimde arkadaşım, kardeşim gibi. Onun için ne gerekiyorsa yapacağız. Kendini iyi tutmaya çalış, en azından bebeklerimizin gelişimleri ve sağlıkları için. Çok zor... Zor bir süreç olacak hepimiz için."

"Yani..." dediğimde boğazımda düğüm oluştu. Konuşamamıştım. Dudaklarımdan o kelimeler dökülemedi.

"Evet," dedi Karan, benim yerime konuştuğunda söylemediğim şeyleri onaylamıştı. Yani Elfida her an ölebilir, benden ayrılabilir, ruhu kanat çarpabilirdi. Her an ölüm beni ondan ayırabilirdi. "Maalesef, her şeye çare var ama bir tek ölüme çare yok Marin. Her şeye kendimizi hazırlamalıyız."

"Onu görmek istiyorum, yüzüne nasıl bakacağını da bilmiyorum Karan, ben gülerken... Ben günümü gün ederken kız kardeşim öleceği günü sayıyordu belki de." dedim ıssız bir sesle. Ayağa kalkmak için atakta bulunduğumda Karan benim koluma girip benimle birlikte ilerledi. Onunla beraber alındığı odaya gittiğimizde, aynı katta farklı tarafa doğru geçmiştik. Bir odanın önüne geldiğimizde odanın kapısı açılmıştı. Dışarıya Zahir çıktığında yeni kesilmiş olan gözyaşları bu sefer şiddetli bir haldeydi. Bizi fark etmeden koridorda ilerlediğinde en sonda olduğu yere çöküp duvar dibinde eliyle yüzünü kapattı. Haykırmaya başladığında bir yandan duvarı yumrukluyordu.

"Sen geç, ben Zahir'e bakayım." dedi Karan, beni içeriye doğru ilerlettiğinde çok geçmeden kardeşinin yanına gitti. Onları koridorda bırakıp kapıya döndüğümde derin bir nefes alıp verdim. Yüzümdeki bütün ifadeyi bozup gülümsemeye çalıştığımda biriken yaşları geri gitmesi için birkaç saniye bekledim. Hazır olduğumu hissettiğimde içeriye geçtim.

Elfida uyanmış, güler bir haldeyken baş ucunda kuzeni olan Mete vardı. Elinde serum takılı, yüzü kireç beyazıydı. Sarı saçları yanına dökülüyordu. Mete ona telefonda bir şeyler gösterirken gülüşüyorlardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Neye gülüyorsunuz?" diye sorduğumda, odanın içerisindeki varlığını belli etmeye çalıştım.

"Aaa Marin gelsene!" dedi Elfida, bakışlarını bana çevirdiğinde beni anca fark etmişti.
"Met'e'deki küçüklük fotoğraflarıma bakıyordum. Tipime bakmalısın çok komiğim her zamanki gibi!"

Bakışlarımı ondan çekip Met'e'ye çevirdiğimde kaşlarını hafifçe yukarıya kaldırıp sorun yok gibi baktı. Yanlarına ilerlediğimde Met'e telefonu indirip kilidini kapatmış geriye doğru çekilmişti.
"Ben sizi yalnız bırakayım, Marin zaten tek başına üç kişi." dedi Met'e, alay dolu bir sesle.

"Elfida..." dedim, Met'e'nin çıkmasını beklemeden konuşmaya başladım. "Benden nasıl böyle bir şeyi gizlersin anlamıyorum..." dediğimde aramızdaki mesafeyi çoktan kapatmıştım. Yanındaki koltuğa oturmak yerine yatağın kenarına oturdum. "Bana ne zaman beyninde tümör olduğunu söyleyecektin?"

"Marin," dedi Elfida, yüzündeki güleç ifade anında silinmişti. "Kendimce haklı nedenlerim vardı... Ben iyileşeceğime inanıyordum. Hiçbir zaman pes etmedim, umudum hep vardı. Kimsenin haberi olmadan iyileşecektim kimse hasta olduğumu bilmeyecekti ama ben iyileşemedim bir türlü kendime olan inancım da umudum da ne yazık ki bitti..."

"Senden başka kimseyle sütlü latte içemem ki ben. Hem yeğenlerine kim alıştıracak latteyi?" diye sorarken dudaklarının arasında hıçkırık kopup gitmişti.

"Daha ölmedim!" dedi Elfida, aniden gülmeye başlamıştı. "Ölmeden mezara koydunuz beni, ne kadar çok seviyormuşsunuz beni ya! Zahir bir yandan sen bir yandan. Aranızda bir akıllı Karan eniştem çıktı. Neyse boşuna enişte demedik sonuçta..."

"Size söyleyecektim... Çok önceden. Mardin'e geldiğimde, hatta beni gördüğüne çok şaşırmıştın. Hamile olduğunu söylediğin gündü, o gün herkes var diye tek seferde söylemek istedim ama sonra senin mutluluğunu baltalamak istemedim." dediğinde bana üzgün bir tavırla baktı. "Sonra zaten hayatın bir türlü yolunda gitmedi, kaçırılman planlı ölümün derken kendi derdimi anlatacak kimse bulamadım. Bile isteye gizledim çünkü beni hasta yatağında değil de hep gülerken hatırlayın istedim."

"Ne olursa olsun... Nerede olursa olsun bütün tedavileri deneyeceğiz. Hem bu sefer tek olmayacaksın Elfida, yanında kocaman bir aileyle birlikte olacaksın. Saçların dökülecek, beraber uzatacağız. Kusacaksın, beraber temizleyeceğiz. Bundan sonra tek değilsin." dediğimde ağlamalarım kesilmiyordu. Elfida beni kollarının arasına aldığı anda gözlerinden yaşlad akıyordu. "Ölmek sana yakışmaz sarışın, hem daha bebeklerim doğacak ilk lattlerini sen alacaksın!"

O odada, ne kadar zamanı kaldığını bilmeden onunla vakit geçirirken Karan, kardeşi Zahir'i zorlukla sakinleştirmişti. Üzgündük, hem de çok fazla. Bunu ona yansıtmadan nasıl yanında

Özge Naz – Düşler Ağdı

olacaktım bilmiyordum ama göz göre göre ölmesine de izin vermeyecektim. O benim farklı anne babadan olan kız kardeşimdi, çatlak birazda sıvı olduğu kabın şeklini alan Elfida'ydı.

"Marin! Hadi ama güzelim!" diye Karan'ın seslendiğini işitirken aynada kendime bakmaktan gözlerimi alamıyordum. Sekizinci aya çoktan girmiştım. Neredeyse her gün, doğuma ön ayaktı. Kasılmalarımla fazlasıyla artmış, kilom çok daha artmıştı. Tam bir yürüyen penguen gibiydim. Kulağıma küpelerimi taktığımda hızlıca ruju açıp sürerken dikkatli olup taşırmamaya çalışıyordum.

"Geldim!" diye bağırdım. Kahvaltıdan sonra bebeklerimiz için alışverişe çıkacaktık. Çoğu eksik neredeyse tamamlanmış birkaç parça eşyaları kalmıştı. Hem buraya hem İstanbul'daki evimize her şeyden dört adet yaptırıp iki şehire de koymaya çalışıyorduk. İstanbul'daki evimizin çizimi tamamen bitmiş, inşaatına çoktan başlanmıştı.

Bronz'un evinden o kadar çok kopya çekmişim ki, evi görmeye geldiklerinde burasının benim evim olmadığına emin misiniz diye defalarca benimle alay etmişti. Ben birkaç eksik yapıp onun gibi golf sahası koymamış, birçok şeyi ayrı tutmuşum. Sadece evin dizaynı aynıydı onun nedeni de Mardin'den gelmek isteyen ailemiz içinde yaşam alanı oluşturmak içindi. Her şeyi bebeklerimize göre ayarlıyordum, Karan'la ikimiz o kadar çok tartışıyorduk ki, sürekli bir dalaş halindeydik.

Yine alışveriş esnasında defalarca dalaşa gireceğimiz aşıkardı. Mobilyalar tamamlanmıştı, iki bebeğe göre ayrı ayrı yapılmış her şeyleri ortak olmak yerine ayrıcalıklıydı. Hangisi, hangisinin olduğunu anlamak için özel olarak da isimlerini işlettirmiştim. Hiçbiri hazır alınmış mobilyalar değildi sıfırdan yapılmış ürünlerdi.

Tamamen hazır olduğumda oturduğum sandalyeden kalktım ve yatak odanın dışında doğru çıktım. Karan holde beni bekliyordu. Geleneği her sabah olduğu gibi bozmadan beraber avluya iniyor, kahvaltı biz olmadan başlamıyordu. Mardin'e dair özleyeceğim en çok şey sanırım bu ailenin sıcaklığı olacaktı.

"İki dakika beklesen ölür müsün Karan?" dedim onu gördüğüm an çemkirmeye başladım. "Yani en fazla beş dakika gecikmişimdir! Çok kolaysa sen iki tane çocuğu taşı!"

Karan aniden gözlerini kapattığımda içten içe sabır dilemeye başlamıştı. "Şimdi bebeklerimiz ne alaka Marin? Hem kahvaltıyı onlar için zaten yapman gerekiyor! Sporunu da iyice boşladın ama buna asla müsaade etmem!" diye konuştuğunda dudaklarını birbirine bastırıp diyeceği her şeyi geri yuttu. Onun bu haline çok üzülüyordum. Çünkü bebeklerimizin yanında kavga etmek istemiyordu. Yanıma gelip aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Ellerini karnına koyduğunda, "İki dakika kulağımızı kapatın Okyanus ve Deniz babanız kendini yine tutamıyor! Hem kavga etmiyoruz biz, niye edelim ki tartışıyoruz durum değerlendirmesi yapıyoruz!" dedi kızgınlıkla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan bu hallerin gerçekten çok komik, sana kızacağım varsa da kızamıyorum." dediğimde onun sinirini almak için uzanıp dudağına küçük bir öpücük kondurdum. Karnımdaki elleri belime doğru giderken beni kendine doğru çekip yüzüme yaklaştı. Benim gibi küçük öpmeyerek uzun ve tutkuyla öperken karnıma baskı uyguluyordu. Karnımda hissettiğim tekmeyle aniden Karan'dan ayrılırken dudaklarımı güçlkle ondan çekmişim.

"Bu çocuk daha doğmadan böyle yapıyorsa doğunca düşünemiyorum!" dedi Karan, siniri tepesindeyken iyice artmıştı. Deniz, tekme atmayı çok seven oğlum Karan'la ikimiz ne zaman yakınlaşsak karnımı tekmeleyerek varlığını belli oluyordu. Yere eğilip karnıma yaklaştığında, "Oğlum..." dedi ilgi dolu bir sesle. "Güzel oğlum, her anneni öpüşümde sen böyle mi yapacaksın?" diye yalancı kızgınlıkla sorarken yüzünü sert tutmaya çalışıyordu. "Çıkmak mı istiyorsun oğlum? Ondan mı her defasında ben anneni öpeceğim zaman tekmeliyorsun sen?"

Deniz'in yerine ben kafamı salladığımda, "Çıkmak istiyormuş babası. Sıkılmışlar içeri de sekiz ay. Çıksam da babamın üstüne işesem kussam diye gün sayıyormuş." dedim dalga geçerek. Elimi karnıma yerleştirdiğimde yavaşça okşadım. "Sayılı gün çabuk geçer oğlum ama bak ikizine onun hiç sesi çıkmıyor! O senden daha meraksız sanırım dünyaya gelmek konusunda."

"Sağlıkla doğsunlar da, işesinler, kusunlar başımın üstünden yerleri var. Hiç sesimi bile çıkarmam benim bebeklerim onlar." dedi Karan, gerçekçi bir ifadeyle.

"Görürüm ben seni o zaman." dediğimde, her ne kadar Karan'ın iyi bir baba olacağını bilsem de bazı yerlerde patlama noktaları olacağı belliydi. Benimde öyle olacaktı çünkü ilk kez çocuk büyütecektik. Bir sürü kitap okumuştum ama her ne kadar okusam da hiçbirini deneyimin yerini tutmuyordu.

"Okyanus'um güzel kızım benim. Babasının güzel bebeği. Babasının halinden anlıyor da sesini ondan çıkarmıyor değil mi kızım?"

"Okyanus kesin tam babasının kızı olacak!" dedim tekrar karnımda bir tekme hissettiğimde Karan ne zaman karnıma dokunsa bu sefer Okyanus olduğunu düşündüğüm bebeğim harekete geçiyordu.

Karan karnıma öpücükler kondururken, "Az kaldı, sizinle tanışacağız. Bizi anne baba yapacaksınız. Siz doğmayı seçmediniz biz sizi getirmeyi seçtik o yüzden en iyisini hak ediyorsunuz her zaman." dedi her zamanki gibi onlara sevgi sözcüklerini sıralamaya başladı.

"Hanımağam!" diye ses duyduğumuzda Rojda aşağıdan bize sesleniyordu. "Uyanamadınız mı yoksa? Barzan Ağa üçüncü kere çay yaptırıyor bu da soğursa kesin çok kızacak!"

"Karan!" dedim korkuyla bir anda. Kahvaltıyı tamamen unutmuşum. "İnelim hadi, bak üçüncü kere çay yaptırıyormuş!" Üstelik Karan'ın çıldırma nedeni de babasıydı. Karan, babasına kahvaltı yemek için bizi beklememeleri gerektiğini söylüyordu ama Barzan babam ne olursa olsun bizsiz yemeği konusunda diretiyordu. Karan da evliliğimizi bir türlü yaşayamadığını, kendi özel hayatı

Özge Naz – Düşler Ağdı

olmadığını söylüyordu ama Barzan babamda bu sefer ağalık konusunu açıyor konağın içerisinde kendi sözünün geçtiğini söylüyordu. Karan İstanbul'a yerleşmek için her gün dakika sayıyordu.

"Asansöre geçelim o zaman." dediğinde önden ilerlemeye başladı. Karan konağın merdivenleri tehlikeli olduğu için ilk işi buraya ve çiftliğe benim için asansör yaptırmıştı. Bir basamaklı yer olsa dahi oradan geçirtmiyordu. Üzerime çok fazla titriyordu ve ne yalan söyleyeyim çok fazla da hoşuma gidiyordu. Asansöre geçmiş, iki kat aşağıya inip zemine geldiğimizde avlunu içerisinde yürümeye başladık.

Herkes masada yerini alırken bir tek Zühre'nin yanı boştu. Zahir, Elfida ile birlikte Küba'ya gitmişti. Küba sağlık konusunda oldukça iyiydi ve oradaki tedavileri denemek istiyordu. Uzun araştırmalar sonucunda orasında karar kılmış eğer olumlu sonuç alınmazsa diğer seçeneklerimizde vardı. Zahir ile neredeyse her gün görüntülü konuşuyorduk. Bütün işini gücünü okulu bırakıp kendini tamamen Elfida'ya adanmıştı. Çünkü biliyordu ki, eğer Elfida'nın son günleriyle beraber olmak istiyordu.

Dün gece konuştuğumuzda, Elfida'nın bazı anılarını unuttuğunu söylemişti. Tamamen onu unutmamasından korkuyordu ama Zahir her şeyi her anılarını tek tek hatırlatıyordu. Geçen hamile olduğumu bir anda anımsayamamıştı sonrasında hatırlamış gibi yapmıştı ama bir anlığına unutmuştu. Zayıflamıştı, saçları kazınmıştı Elfida'nın. Zahir ona moral olması için saçları onun gibi kazıtmıştı. İkisi de bereli geziyordu ama Elfida sarı saçlarını çok sevdiği için sürekli ağlıyordu. Yine Zahir onun için sarı peruklar almış, beraber ikisinin sarı saçlı hallerinin olduğu bir fotoğraf atmıştı. Çok zordu, hem de çok fazla.

"Günaydın Milan konağı," dedim neşeli bir tonda. "Biraz beklettik sanırım, midem bulanıyordu ondan Karan da yanımda durunca hemen inemedik." diye yalan attığımda her sabah söylediğim masum yalanlardan biriydi. Karan'ın sinirli olmasının ikinci nedeni duş maceramızdı. Kocam diye demiyorum nazıma çok oynuyordu. Ondan bir başkası hayatımda olsa nazıma bu kadar oynar mıydı bilmiyordum.

"Olsun gelin kızım olsun, sen iyi ol gerisi önemli değil." dedi Barzan babam, geriye doğru yaslanıp bakışlarını oğlunda tuttu. "De hayde, afiyet olsun o zaman. Başlayın bakayım."

"Hiç unutmuyorum," dedi Karan, kaşları çatılı bir halde. "Yemeğe bir dakika geç kaldım diye bana o gün yemek yedirmemişti. Yemeğe saygısızlık ediyorum diye. Bu dünyaya sen olarak gelmek varmış karıcığım." Sesini yüksek tutarken babasının da duymasını sağlamıştı. "Babam sağ olsun," dediğinde sert bir tavırla konuştu. "Çocuklarıma nasıl davranıp davranmamam gerektiğini çok iyi biliyorum artık."

Masanın üzerinde duran elinin üzerine elimi koyduğumda ona destek olmak adına yavaşça sıktım. Yüzümde gülümseme belirirken Barzan babam hiç oralı olmayıp kahvaltısını yapmaya devam etmişti. "Aç ağzını." dedi Karan, yapmış olduğu peynirli ekmeği bana uzattığında dudaklarıma yaklaştırdı. Isırıp yediğimde küçük ekmeğin dilimi olduğu için hemen yemiştim. "Bu

Özge Naz – Düşler Ağdı

senin içindi." derken bir tane daha uzattı. "Bu Deniz'im için." dediğinde bir tane uzatıp yememi sağladı. "Bu da Okyanus'um için."

Bana her zamanki gibi üç tane yedirirken ona karşı çıkmayıp iştahla yemiştim. Üzerimde tulumum vardı, hamilelik dönemimde en rahat olan kıyafetim buydu. Bir sürü renk, bir sürü modelden sipariş etmişti Karan. Neredeyse her gün tulum giyiyordum. Kahvaltı faslı bittiğinde arabaya doğru ilerledik. Kapının önünde yeşil bir cip gördüğümde kaşlarım havaya kalkmıştı.

"Arabayı mı yenilettin Karan?" diye sorduğumda, benim bir türlü araba alamayışım aklıma gelmişti. Araba fiyatları son zamanda çok uçmuştu, istesem Karan kapıya on tane farklı model dizerdi ama ben kendi birikimimle, kendi emeğim olan arabayı kullanmak istiyordum.

"Evet..." dedi Karan, daha geniş ve büyük bir cipe hayranlıkla bakarken arabanın kapısı açılmıştı. "Artık ailemiz genişledi. Onlar için bu araç daha iyi olacak." derken ikimizde ön tarafa geçip oturmuştuk. Arka koltukta iki tane bebek oto koltuğu vardı. Henüz jelatinleri bile açılmamıştı. "İnat etmesen senin de istediğin renkte olurdu ama anlıyorum seni de güzel karım kendi paranla almak istiyorsun. Benden her zaman borç alabilirsin çalıştığında zaten ortak bankamıza eklersin, karı koca arasında para lafı olmamalı. Üzüyorsun beni."

"Üzülme koca bebeğim." dedim hızlıca, onun suratının düştüğünü görünce dudaklarımı araladım. "Bir gün seni arabamla almaya gelirim, mekan mekan gezeriz kocacığım."

Arkadan peşimize konvoy takılırken korumalar bizimle birlikte geliyordu. Mağazaların olduğu caddeye kısa sürede geçerken hafta sonunda olduğumuz için etraf oldukça kalabalıktı. Karan telefonu cebinden çıkartırken arabayı sağa kırmıştı. Rehber kısmından birini tuşlayıp ararken telefonu kulağına dayadı. "Emrullah," dedi kısa bir süre sonra devam etti. "İkinci mağazayı boşalttırın biz öyle geçelim çok kalabalık. Günlük cirolarını karşılayın yengeniz hemen çıkmayacaktır."

Arkamızdaki arabadan Emrullah indiğinde ikinci mağazaya doğru gitmişti. Arabanın içerisinde beklerken yaklaşık on dakika sonra mağaza tamamen boşaltılmıştı. Bizde çok geçmeden mağazaya doğru girdiğimizde yeni doğan bebekler için olan kıyafet alanına geçmiştik.

"Karan!" dedim heyecanla. "Şuna baksana..." dediğimde gördüğüm erkek bebek kıyafetini ona gösteriyordum.

Elimdeki takım olan kıyafeti gördüğünde kaşları havaya kalktı. "Çok küçük Marin bu..." dedi şaşkınlıkla. "Bizim bebeklerimizde bu kadar olacak?" diye sorduğunda elimden alıp kıyafeti inceledi. "Ben bunu giydiremem ki, elim kadar. Nasıl dokunacağım bu kadar küçük bir bebeğe?" Elinde tuttuğu kıyafeti avucunun arasında döndürüp eliyle ölçtü. "Bu kadar olmazlar bence, o kadar yemek yediriyorum sana bizinkiler biraz kilolu olur sen o kadar kilo aldın, boşuna almamışsındır."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kaşlarım aniden çatıldığında, "Ne yani Karan, sen bana kilolusun mu demek istiyorsun? Kilo aldığımı yüzüme vurmama gerek yoktu!" dedim ve elinden hızlıca kıyafeti alıp yürümeye başladım. Rojda da bizimle birlikte geldiği için kıyafeti ona uzattım ve alacağımızı belirttim.

"Aldın biraz..." dedi Karan arkamdan koşar adımlarla gelirken kolunu omzuma attı. "Ama sana çok yakıştı hem ben seni dolgun halinle daha çok beğeniyorum. Daha çok sarılıyorum sana, istersen aldığın kiloları hiç verme sen her halinle güzelsin, bebeğim."

"Doğurayım ben bir," dedim kızgınlıkla. "Ertesi gün spora başlayacağım, eski halimden daha zayıf olacağım."

"Ben bebeklerime bakarım güzelim, dokuz ay kendini onlar için feda ettin zaten. Ben bebeklerimle mışıl mışıl uyurken senin sabah erkenden kalkıp spor yapmanı hiç hayal edemiyorum ama neyse sonuna kadar arkandayım en büyük destekçinim."

Yüzümü buruşturduğumda, "Biliyorsun zaten sabahları erken kalkamadığımı hoşuna gidiyor senin de benimle uğraşmak... Olmadı akşam yaparım ben de, hem bedenim sabah akşam olduğunu nereden bilecek? Önceliğim hep bebeklerim olacak sonra kendimi düşüneceğim." dedim kendimden emin bir şekilde.

Bakışlarıma kız bebeği için tüllü bir etek takıldığında irileşen harelerimle hayranlıkla baktım. "Karan! Bunu da almalıyız!" dedim heyecan içerisinde. "Okyanus'a çok yakışacak hem rengi de güzel..." derken morun en güzel tonuydu. Elime alıp karnıma tutarken onu içinde hayal etmişim. "Yırtma bak sakın çocuğumuz etek giyiyor diye! Hele bir karış zaten ona seni ben döverim!"

Karan aniden gülmeye başladı. "Ben karışmam güzel kızıma ama Deniz için söz veremiyorum. Deniz tam babası gibi olacağı için kesin Okyanus'a giydirmeyecektir." dediğinde ona içten içe hak verdim.

"Umarım ikisi de senin kıskançlığını almazlar, yoksa vay halimize." dedim, geleceğimizi hayal ettikçe yüzümde saf bir gülümseme oluşuyordu. "Sevgimizi saygımızı alsınlar ama ikisi de kıskançlığımızı almasın."

"Şu minik ayakkabılara bak, bunu giyip yürüyecek misiniz siz?" diye kendi kendime konuşurken Karan da eline aldığı kıyafetlerle benim gibi konuşuyordu.

"Kızım..." dedi yanıma gelip karnıma doğru konuşurken elinde tuttuğu tokaları kaldırdı. "Ben şimdiden saç örmeyi öğrendim, sana bu tokayı mı alsam bunu mu?" diye sorarken birkaç saniye düşündü ve kulağını dayayıp dinledi. "Neyse ikisini de alalım. Sen iste fabrikasını satın alırım."

"Kime benzeyecekler çok merak ediyorum. Rüyamda birinin gözlerini ela birinin gözlerini bal rengi görmüştüm..." dedi Karan, bebek kıyafetlerine bakarken dalgın bir halde konuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen onu yalandan söylememiş miydin?" diye sorduğumda kaşlarım şaşkınlıktan havaya kalkmıştı. Karan bir sabah rüyasından kabus görerek zorla uyandığında rüyasında ne gördüğünü sormuştum. O da bebeklerimizi gördüğünü, birinin gözünün ela birinin bal rengi olduğunu söylemişti. Sonra yedizlere hamile olduğumu söyleyip her gün bir şey aşerdiğimden bahsetmişti. Ben o zaman inanmamıştım. Gördüğü kabusu anlatmak istemediğini sanmıştım.

"Hayır, gördüğüm rüyayı söylemiştim sana." dedi doğru bir ifadeyle. "O kadar korkmamın nedeni gerçekleşmeyecek olmasıydı. Ama artık ne seni benden bir şey ayırabilir ne de onlardan. Sizi koruyacağıma güvenimde tam inancımda."

Derin bir nefes alıp devam etti. "Hem artık sadece Ağa ve Hanımağa sayılmayız. İkimizde mafyalara emir veren insanlarız. Şimdilik bir şey anlamıyorsun ama İstanbul'a tamamen yerleştiğimizde seni baştan yaratacağım. Dövüş dersleri, silah kullanma, kendini korumak için yapman gerekenler, alacağın bir sürü ders öğreneceğin çok şey olacak. Bakalım bebekleri olan karı koca nasıl mafyaların üstü olurmuş herkes görsün." dediğinde ona gülümseyerek baktım. Heyecanlı ve aksiyonlu zamanlar bizi bekliyordu.

"Diyelim çatışmaya gireceğiz, bebeklerimizi ne yapacağız Karan? Onları arkamızda mı bırakacağız? Ya da bahsettiğin şu toplantılar var, konsey gibi onlara nasıl katılacağız?" diye sordum. "Ben onlardan ayrı kalamam. Birini sırtıma bağlasam birini göğsüme bağlasam öyle katılsam nasıl olur?"

"Ben her şeyi düşündüm güzelim, bebeklerim yeter ki dünyaya gelsin. Onlar her şeyin en iyisine layık, yeter ki sağ salim kucağımıza alalım. Biz her şeyin üstesinden beraber geleceğiz. Kendimiz yeniden yazacağız, iki şehrimiz var. Biri İtalya da, biri Mardin de. İki ayrı hayatımız olacak hatta üç ama çok dolu dizgin geçecek." dedi Karan, o da benim gibi gülümsedi.

"Güzel günler gerçekten bizi bekliyor..." diye mırıldandım. Mağazada olduğumuzu arkama döndüğümde Emrullah ve Rojda'nın aldıklarımızı zorlukla taşıdığına fark etmişim. Aniden kendimi toparlarken yüz ifademi hızlıca değiştirdim. "Alışverişimize o zaman devam edelim, sevgilim. Bebeklerimizin bir eksiği olmasın."

"Ayrılalım o zaman, sen Deniz için bir şeyler bak, ben de Okyanus'a bakayım." dediğinde ona kafa sallayıp ayak uydurdum. İkimiz ayrılırken hava kararana kadar alışveriş yapmıştık. En sonunda bütün mağazayı paket yaptırıp rahatlarırken ne alsak diğerinde aklımız kalıyordu.

Akşam olup hava karardığında Karan'la birlikte yemeği dışarı da yemeye karar vermiş. Bizimle gelen Emrullah ve Rojda da akşam yemeğimize eşlik etmişti. Konağa geri geçtiğimizde Karan kapıdan girmek üzereyken beni durdurdu. "Şunu almıştım ama bir türlü vermeye fırsatım olmadı." dedi ve cebinden çok küçük olmayan bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp bana gösterirken, "Bu senin için, aynısını kendime de yaptırdım." derken Marin, Karan, Okyanus, Deniz yazılı olan beyaz altın kolyeyi kutusundan çıkarttı. "Saçlarını topla güzelim." dediğinde bir şey demeden saçlarımı toplayıp havaya kaldırdım. Karan hızlıca kolyeyi taktığında boynumdaki yerine baktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çok beğendim... Ne güzel düşünmüşsün sevgilim." deyip konağın kapısının önünde dudaklarına yapıştım. "Sendeki duruşuna bakayım." derken Karan geriye çekilip boynundaki gümüş kolyeyi gösterdi. Kutuda farklı şeyler görünürken onlara anlamayan bakışlar atıp, "Bunlar ne?" diye sordum.

İçinden çıkarttığına, iki tane küçük künyeler vardı. "Bunlarda bebeklerimiz için, isimleri yazıyor." dedi ve incelemem için elime bıraktı. İkisinin isminin yanında dalga işareti vardı. Okyanus HM ve Deniz MM yazıyordu. Karan çok güzel düşünmüştü.

"Gel içeriye geçelim, Mert gelmişti. Bakalım neymiş konuşacakları. Nişan için gelmiştir kesin." dediğinde kutuyu kapatıp ona geri uzattım. Akşam yemeğine Mert katılmıştı ama biz dışarıda olduğumuz için eşlik edememiştik.

"Ooooo çitfe kumrular sonunda geldiniz." dedi Mert, ayağa kalktığına bizi karşılaşmıştı.

"Sen de hoş geldin diyeceğim ama maşallahın var her akşam bizdesin Mert, artık kovsam bile gitmiyorsun." dedi Karan, sahte bir kızgınlıkla.

"Niye canım burası da benim annemin babamın evi..." dedi ve bakışlarını arkaya döndürdü. "Öyle değil mi Barzan baba, Behiçe ve Delal anne? Bakın oğlunuz istemiyor beni." Zühre'nin yüzü düştüğünde büyük ihtimalle aklına benim gibi kendi annesi gelmişti.

"Sen bakma eşek sıpasına, geçin oturun hadi. Çaydan için bari, malum Karan Ağa bizi artık beğenmiyor." diye laf çaktığına temelli de olmasa da yılın çoğu zamanını İstanbul da geçireceğimiz için üzülüyordu.

"Geç yengelerin en güzeli otur sen, yeğenlerim yorulmuştur!" dedi Mert, Zahir'in yokluğunda bütün yalabalık ona kalmıştı.

Mert'in omzuna yalandan vurduğumda, "Yeğenlerin yoruldu da ben yorulmadım mı Mert! Anca yeğenlerinizi düşünüyorsunuz varsa yoksa yeğen! Yengeniz kim ki zaten!" dedim, çemkirerek. Mert sürekli akşam yemeklerimize katıldığı için yeğenlerimin canı bunu çekmiştir, şunu çekmiştir diye türlü türlü yiyecekler getiriyordu. Bir kere de yenge al buyur senin için getirdim demiyordu!

"Gel hayatım," dedi Karan belimden tutup beni kendine çektiğinde yanağımdan hem ısırıldı hem öptü. "Sana kocandan başka kimseden hayır gelmez. Bunların hepsi çıkarıcı."

"İyi ki varsın sevgilim." deyip yanağından öpmek yerine dişlerimi sonuna kadar geçirdim.

"Ah!" dedi Karan bir anda. "Isırma Marin! Isırma!" Yanağını elinin tersiyle silerken dişlerimin izi tamamıyla çıkmıştı. Onun elini çekip ısırduğım yeri defalarca öperken acısını geçirmeye çalıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben değildim aşkım," dedim masum bir ifadeyle. "Bebeklerimiz istedi seni aşeriyorum, yani gerçekten ben böyle bir şey yapar mıyım? Karını hiç tanımamışsın!"

Bana korku dolu gözlerle bakarken dişlerime sahip çıkmadığım için bana zaman zaman kızıyordu. Ona aldırmayıp üfleyerek öptüm. Diğerleri halimize gülerek bakıyordu.

"Yenge," dedi Mert, beni Karan'dan çektiğinde kendine doğru yakınlaştırdı. "Hazır mısın?"

"Yapmayalım Mert." dedim, tam unutmuşken Mert bana tekrar hatırlatmıştı. Varlığı bile yeterdi ama bu aralar çok dalgın olduğum için hemen her şeyi untabiliyordum. "Akşamı kimseye zehir zikkim etmeyelim."

"Olmaz!" dedi Mert. "Bak herkes biliyor zaten, bir tek Karan bilmeyecek o yüzden telaş yapma."

"Bak Karan'a şaka olduğu söylediğimiz an beni değil seni doğurtmaya çalışır! Beni umursamıyorsan kendi canını umursa!" diye söylendiğimde onu vazgeçirmeye çalışıyordum. Karan bana deneme amaçlı bir kere doğuruyor gibi yapsan ne olur acaba diye sormuştu. Ben de madem merak ediyorsun oyuncu yeteneğimle hemen yapabilirim demiştim o da, şimdi biliyorum ama bilmediğim zaman yap neyi yanlış neyi doğru yaptığımızı önceden fark eder gerçek doğum anında gerekli aksiyonu almış olur tecrübeli davranırız demişti.

İşte şimdi tam olarak o an, bu andı. Mert herkesi uyarılmış, kimse doğuruyor numarama inanmayacak yani inanacaklar ama oyun olduğundan haberleri olacaktı. Bir tek zavallı, benden perişan olan kocamın haberi olmayacaktı. Zaten bunu isteyen kocamdı. Bunu yapabilirsem bir tek Mert'le yapacağım için Mert önceden herkese anlatmıştı.

"Karan!" dedim aniden. Oturduğum yerde kasılmaya başladığımda elimi bacağına yerleştirdim. Avucumun arasında bedenini sıkarken Karan bir anda bana doğru eğilmişti. "Sancım başladı!"

"Ne?" dedi Karan, şaşkınlıkla. "Sancın mı geldi? Emin misin bak geçenki gibi normal ağrı olmasın?" diye sorduğunda geçen hafta gerçekten doğuracağımı sanmış ama normal bir ağrı olduğunu söylemişlerdi. Hastaneden eve hemen geri geçmiştik.

Oyunculuk yeteğimi konuşturup yalandan kesik kesik nefesler alırken bir yandan elimle karnımı tutuyordum. Etraftaki herkes ayağa kalkmıştı. Oyun başlıyordu. Kocamdan şimdiden özür diliyordum.

"Hayır hayır—AHHH!" diye bağıırken doğum videolarımı sürekli olarak izlediğim için nasıl bir bağırış olduğunu biliyordum. Bakışlarımı Mert'e çevirdiğimde gülmek için çok zor duruyordu. Kahkaha atmamak için yüzümü göstermemek adına yere doğru eğdiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Geliyorlar! Karan ikisi de geliyor—Ahh!"

"Bebeklerim! BEBEKLERİM GELİYOR LAN!" dedi Karan, avlu değil bütün Mardin adeta inlemişti. "Sonunda! SONUNDA!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sonunda mı!" dedim büyük bir sinirle. "Karan daha dört haftamız daha var! Erken geliyorlar! Sekiz aylıklar!"

"Gelmeyin bebeklerim!" dedi Karan bu sefer büyük bir hayal kırıklığıyla. "Sakın gelmeyin! Durun biraz daha! Bakın daha erkenmiş bana bir ömür gibi gelmişti!"

"De hayde doğuma!" dedi Barzan babam. Oturduğu yerden kalkarken o da ayak uydurdu.

"Zühre koş yengenin doğum çantasını al gel! Oda da kapı girişinde!" dedi Karan, telaşla. Ayağa kalkıp kendisi gidip gitmeme konusunda kararsız kalmıştı.

"Dur... Karan..." derken derin derin nefesler alıyordum. "Arabaya koymuştuk ya!" diye ona hatırlattım. "Her yerde doğum çantamız hazırda hani!"

"Doğru... Doğru... Doğru." diye afallamaya başladı Karan. Ne yapacağını şaşırılmış avluda volta atıyordu. "Derin derin nefesler al," dedi Karan, bana nefes almayı tekrardan öğretiyordu. "Bak böyle..." dediğinde eliyle işaret ediyordu. "Suyun geldi mi? Bakayım mı?"

Bakayım mı demesiyle herkeste gülüş koptuğunda birbirlerine bakıp kahkaha atıyorlardı. "Ne gülüyorsunuz karım doğuruyor!" dedi Karan. Gerçekten çok özür dilerimdi.

"Emrullah, hemen arabayı hazırlayın!" dedi hızlıca aksiyon alarak. "Mert hemen hastaneyi ara, su da doğum için havuzu hazırlasınlar vakit kaybetmeyelim!"

Karan beni kucakladığında kendimi daha fazla tutamayarak gülmeye başladım. "Karan..." dedim sürmüyüp, kısa kesmişim. Mert hastaneye gittiğimizde bitirelim demişti ama çardaktan ayırmadan bitirmişim. "Şaka yapmıştık aşkım. Doğurmuyorum daha değil. Sancım başlamadı."

Karan beni aniden indirdiğinde sinirle bakmaya başladı. Mert'e doğru döndüğünde üzerine yürüdü ve tam karşısında durdu. "Senin mi başının altından çıktı bu iğrenç şaka?" dediğinde öfkesini kismaya başladı. Damarları belirginleşmiş endişesiyle korkusu bir olmuştu.

"Yengemle ikimiz..." diye mırıldandı Mert. Mert biraz daha konuşursa yüzünün ortasına bir yüz daha yiyecekti. Karan bana döndüğünde hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Gerçekten mi Marin? Bu gevşeye uyup bana şaka mı yaptın?" Sonra bakışları herkese dönerken, "Siz de birdiniz zaten... Karan yine dış kapının dış mandalı. O koşsun, o ilgilensin, o baksın, o büyük!" dediğinde içinde biriken 29 yılı kismaya hazırlanıyordu.

"Kurban oldu—" demesine kalmadan Behiçe annemin sesini Karan bağırarak susturmuştu.

"İyi eğlendiniz mi bari!" dedi sinirle. Bakışları babasına takıldığında, "Sen Barzan Ağa? En çok sen eğlenmişsindir, oğlun elinde 29 yıldır madara ettin zaten!" derken olayların buraya sürükleneyeceğini bilmiyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan..." dedim, daha fazla olayı sürmesini istemiyordum çünkü bakışları hiç iyi değilken olay farklı yöne doğru son sürat gidiyordu. "Şaka değildi aslında..."

"Sus Marin!" dedi Karan öfkesinden ben de nasiplenmişim, bana bakmadan çıkarttığı ceketini eline alırken giymeye başladı. Telefonunu ve cüzdanını da aldığında her zaman yaptığı gibi sinirlendiğinde kaçıp gidiyordu.

Yanına yaklaşip onu durdururken, "Susmayacağım! Tamam dışarıdan bakıldığında gerçekten iğrenç bir şaka! Ama bunu bana sen demiştin, senin dediğini yaptım ben. Sen demiştin ya doğuruyormuş gibi yapsan biz baksak ne yanlış ne doğru diye..." dedim ona açıklamak adına. "Gerçekten onun içim yaptım, yoksa asla yapmazdım. Şakayı sevmediğini biliyorum ama şaka için değil bu tatbikattı. Ve sen başarılı oldun Karan, kısa sürede aksiyon aldın, bunca zaman istediğin gibiydin."

"Tamam, hava alacağım biraz." dedi bakışlarını bana çevirmeden.

"Beraber gidelim o zaman ben de geleyim." dedim, kuyruğu olduğum için bensiz gidemezdi. Paytak paytak peşinden gitmem lazımdı.

Uzanıp alnıma dudaklarını bastırdı. "Sen uzan, dinlen. Çok ayakta durdun bugün. Ben gelince masaj yaparım sonra uyuruz. Biraz uzaklaşmam lazım, boğuluyorum yoksa." dedi, titretilen bir sesle.

Elimi koluna koyduğumda, "Özür dilerim, gerçekten özür dilerim. Yapmamalıydım, ben bir anda başka bir şey olacağını hatırlayacağını düşünememişim. Sana ne hissettirdiysem özür dilerim." dedim pişman olduğumu belli eden bir sesle.

"Ben dediğim için yaptın, yoksa yapmazdım biliyorum. Mert'e ayak uydurmayacak tek insan sensin." dedi Karan, gerçekçi bir ifadeyle.

Aniden karnıma sancı girdiğinde iki büklüm olmuşum. Bacaklarımın arasından yukarıya doğru saplanan ağrıyla dizlerim bükülmüştü. Elim karnımın altına istemsizve giderken harelerim acının esiri olup genişlemişti. "Tamam, Marin bir an gerçekten doğurduğuna inanmışım. Karnımın bu kadar iyi oyuncu olduğunu bilmiyordum ama devam etme." dediğinde bana ima dolu bir sesle konuştu.

"Oyun değil!" dedim can havliyle. Soluk soluğa mırıldanırken kasığımda yoğun bir ağrı vardı.

Kafamı hızlıca iki yana sallarken şakanın gerçeğe döneceğini hiç hesaba katmamışım. İçimden sıvı akmaya başladığında, "Yuh yenge bu kadar hazırlıklı olduğunu bilmiyordum. Helal olsun valla sendeki de ne oyunculukmuş elinde hazır su mu bekletiyordun?" dedi Mert, avlunun ortasında bacaklarımdan aşağıya sular dökülüyordu. Alnım boncuk boncuk terlemişti, nefeslerim sıklaştı, sırtımdaki kemikler kırılıyormuş gibiydi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Doğuruyorum!" dedim korkuyla. Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki Karan'dan başka beni kimse duymamıştı.

"Ben de dokuz doğuruyordum az önce," dedi Karan. Gerçek anlamda doğuruyordum ve kocam bana inanamıyordu!

"KARAN!" dedim yüksek bir sesle. Bakışları yüzüme düştüğünde yüzümdeki gerçekçi ifadeyi anlık olarak algılamış ve oyun olmadığını çok geçmeden fark etmişti. "DOĞURUYORUM! SUYUM GELDİ ÇOKTAN!"

"BEBEKLERİM HARBİDEN GELİYOR LAN!" dediğinde bana inandığını belli etmiş beni aniden kucağına almıştı. Acıdan dolayı yarı baygın hale geçerken gözlerim kapanmıştı.

﴿ BÖLÜM 87 ﴾

87. BÖLÜM “DOĞUM”

KARAN JAN MİLAN

Bir yaşam başlar, bir yaşam biterdi.

Ben Marin Milan'la yeniden doğduğumu hissetmiş, onunla hayat bulmuştum. Şimdi ise iki çocuğa hayat verecektik. Yaşadıklarım, yaşayacaklarım benim için tecrübeyken bir annenin ve babanın artık ne olduğunu biliyordum.

Okyanus His Milan ve Deniz Mir Milan, sizi benim çocuğum olduğunuz için hiçbir zaman pişman etmeyeceğim. Size söz vermem gereken bir şey yok, babanız zaten sözlerini tutamıyor siz yaşadıkça göreceksiniz.

"Marin!" diye seslendiğimde gözleri tamamen kapanmıştı. Elimi yanaklarına yerleştirdiğimde hafifçe sarsıp kendine gelmesini sağlarken hiçbir tepki vermiyordu. "Marin!" dedim, tekrardan endişe içerisinde. "Aç gözünü güzelim!" diye korkuyla konuşurken acının emaresi yüzünden okunuyordu. "Bayıldı mı?" derken bakışlarım yukarıya doğru kalkmıştı. "Zühre yengene bak hemen!"

"Yenge?" dedi Zühre, o da benim gibi endişeyle bakarken bileklerini tutmuş nabzına bakıyordu.

"Arabayı çıkartın çabuk!" diye seslendiğimde sesim konağın içerisinde yankılanmıştı.

"Bu sefer gerçekten de hayde doğuma!" dedi babam. "Bu gece Mardin'e uyku yok! Torunlarım doğana kadar kimse uyumayacak! Emrullah davulları çıkar Milan konağına torun geliyor torun! Hem de iki tane!"

Kucağımda onu daha çok tutarken avlunun dışına doğru adımlar attım. Adımlarım hızlıyken arkadan annemin seslenişini işittim. "Dur oğlum yavaş götür, düşüreceksin şimdi!" dedi, annem.

"Düşürmem." dedim sertçe, bakışlarım çalıştırılan olan arabadayken Emrullah kapıları açmıştı. "Düşürmem..." Arabanın arka koltuğuna yerleşirken önce yatırıp diğer taraftan kendim geçtim. Başımı bacaklarımın üstüne koyduğumda araba hızlıca çalışmıştı. Mert arabayı kullanıyor yanına Zühre oturmuştu.

"Marin!" dedim tekrardan. Hiçbir tepki vermiyordu. Suyu gelmişti doğumun gerçekleşmesi için onun uyanık kalması gerekiyordu. Diğer türlü riskli bir durumdu. "Güzelim hadi aç gözünü!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Niye bayıldı?" diye sorduğumda bakışlarım öne düşmüştü. "Bayılması normal mi?" dedim merak içerisinde. Kalbim güm güm atarken kaburgalarımı zorluyordu. "Zühre siz sürekli video izliyordunuz hiç bayılan oluyor muydu?"

"Acıdan bayılmış olabilir abi." dedi Zühre, bileklerine tekrar dokunurken nabzını ölçüyordu. "Hatırladığım kadarıyla bayılan olmuyordu..." dedi kısık bir sesle. "Yengemin acı eşiği düşükse bayılması çok normal. Ama hamileyken pek normal bir durum olmayabilir."

"Hızlı sür arabayı Mert!" dedim bağırarak sertçe.

"Hâla kendine gelmedi..." derken dakikalar dakikaları kovalıyordu. Bakışlarım bacaklarına düştüğünde bacak arasında hiçbir kan lekesi yoktu. "Kanaması yok, sadece suyu gelmiş."

"Hastaneye haber verdiniz mi?" diye sorduğumda bakışlarım Mert'deydi.

"Evet," dedi Mert düz bir sesle, iç dikiz aynasından bana baktığında bakışlarımız buluştu. "Kapıda karşılayacaklar."

Cebimde yerleştirili olan titremeye başladığında dikkatim oray çekilmişti. "Telefon çalıyor..." dedim sakince, Zühre bana dönüp baktı. "Zühre cebimden alır mısın fıstığımı?" Zühre kafasını sallayıp bana doğru yaklaştığında cebime uzandı. Işığı yanıp sönen telefonu alırken kendi yerine tekrardan geçti.

"Marin?" diye seslendim. "Kendine gelmen gerekiyor. Kendine gel, aç gözlerini."

"Efendim Zahir?" dedi Zühre. Beni arayan Zahir'di demek ki. "Ne?" diye devam ettiğinde şaşırma benziyordu. "Gerçekten mi?"

"Karan, sakın ol abiciğim." dedi Mert, benim endişeden kıvrandığımı görürken bakışları bir anlığına bana değmişti. "Az kaldı, sen panik olursan hepimiz panik oluruz."

"Tamam, ben sakinim. Sakinim." diye mırıldandığımda damarlarımın arasında korku geziyordu. Kalp atışlarım maraton koşusuyla eş değere ulaşmıştı. "Olamıyorum Mert!"

"Yengem doğuruyor," dedi Zühre, telefona doğru. "Evet görünen o ki bebekler teyzelerini görmek istemiş." derken sesi sevinçli geliyordu. "Hastaneye gelin o zaman direkt, burada görüşürüz."

"Allah'ım," dedim, yalvarır gibi. "Lütfen Allah'ım sorunsuz bir doğum süreci olsun."

Zühre telefonu kapattığında arkasına doğru döndü. "Zahir ve Elfida, uçaktan iniş yapmışlar." dedi, ne konuştuğubu açıklamak istercesine. "Tam zamanında geldiler..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Elfida tümörle mücadele etmeye devam ediyordu. Bu konuda başarılı bir hastaneye sevk olmuştu. Bebekler doğmadan gelmek istemişti ve doktoruyla konuşup uçuş izin alır almaz gelecekti. Uçuş izni almıştı, geçirdiği ameliyatlar iyiye gidiyordu. Onun için umudumuz vardı.

"Karan..." diye kısık bir ses duyduğumda bakışlarım bacağımanın üzerinde duran narin yüze düşmüştü.

"Marin?" dedim, korkunun esiri olan bir sesle. "Marin ses ver!"

"Aaaaah!" dedi, gözlerini açar açmaz yan doğru yatmış dudaklarından çığlık kopmuştu. "Karan doğuruyorum!" dedi hızlıca. "Gerçekten şaka yapmıyorum aşkım! Bebeklerimiz geliyor!" derken ellerini karnına yerleştirdiğinde sık sık nefesler alıp veriyordu. "Başta şaka yapmıştık ama bu seferki gerçekten şaka değil! Sancım başlayacak zamanı buldu!"

"Tamam, tamam." dedim, onu sakinleştirmek adına. Ellerini ellerimin arasına aldığımda, "Geliyorlar. Sen bende kal tamam mı?" diye güven verircesine konuştum.

"Şaka değil!" dedi Marin, en son hatırladığı aklında o kalmıştı. Bayılmadan önce bana şaka olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Şaka değil." dedim düz bir sesle, inandığımı belli ederken parmaklarımın arasında parmaklarım kayıyordu. "Ellerimi tut, gözlerini benden ayırma."

"Mert daha hızlı sür şu arabayı!" diye bağırdı, Marin sert bir tonda. Arabada olduğunu yeni yeni fark ederken hızlıca konuşmuştu. "Bebeklerimi arabada doğurmak istemiyorum! Suda doğum istiyorum!"

"Yenge sen zaten Deniz Kızı'sın!" dedi Mert, alay ettiğini belli eden bir sesle. "Senden doğacak çocuk suda doğmuş gibi olur zaten."

"Ne alaka Mert! Ne alaka!" dedi Mert, sinirle. "Bana bak Mert, eğer doğum—AHHH!"

"Konuşmayı kes de arabayı sür Mert!" dedim, aksi bir tavırla.

Derin bir nefes aldı ve yarım kalan cümlesine devam etti. "Eğer arabada doğurursam Mert onların kordonuyla seni boğarım duydu mu beni!" derken sesinden sinir akıyordu. Hem bir yandan doğum sancısı çekiyor hem de bütün gaz vermeye çalışıyordu. "Amcalığını dayılığını ortaya koy ve beni hızlıca hastaneye götür!"

"Ohooo ben bu gazla seni uzaya çıkartırım yenge sen ne diyorsun!" derken Mert, arabanın hızını biraz daha arttırmıştı.

"Gececek, hepsi geçecek." dedim, uzanıp yanağına dudaklarımı bastırduğumda acısını azaltmak istemiştim. "Beş altı saat sonra onları kucağımıza alacağız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Umarım beş altı saat sürer Karan," dedi Marin, su geldikten yaklaşık on saat içerisinde doğum oluyordu. "Kasılmalarım çok az ama acı dolu." dediğinde dilinden akan tek şey acıydı. "Uzun sürecek gibi. Birinde tam yirmi saat sürmüş. Benimki öyle olmaz değil mi? Dayanamam. Kaç dakikadır çekiyorum bu ağrıyı dayanamıyorum."

"Dayanamıyorsun..." dedim, onun bu halini görürken canımdan can gidiyordu. Acısını azaltmak için elimden hiçbir şey gelmiyordu. "Bu ağrıyı çekmemen için elimden ne geliyorsa yapacağım Marin." dedim emin bir tavırla. "Acısız doğum neyse onu yapacağız."

"Kararlaştırdığımız gibi yapacağız." dedi, benim aksime. "Onlar için bebeklerimiz için bu acıya katlanırım."

Kaşlarım eş zamanlı olarak çatıldığında, "Saçmalama Marin, tıp geliştirdi. Dayanılacak bir acı değil diyorsun, sen dayanırsında ben senin acı çekmene nasıl dayanırım?" derken onun narin yüzünde bakışlarımı gezdirdim.

"İkizler bize yeter..." dedi Marin, kısık çıkan sesiyle. Gözlerinden inciler akıyordu. Sicim sicim yaşlar yanağından süzülürken elimle karnını okşadım. "Bu acıyı tekrar tekrar yaşamayı isteyeceğimi sanmıyorum." dediğinde gözü korkmuş gibiydi. "Yediye tamamlamayacağız."

"Ağlama..." dedim, kıyamazken uzanıp gözyaşlarından teker teker öptüm. "Çok mu ağlıyor? Derin derin nefesler alman gerekiyor!"

Dudaklarını aralayıp nefes almak isterken acıdan dolayı tekrar iki büklüm oldu. "Alamıyorum!" dedi tok bir sesle. "Canım çok acıyor! Kemiklerim kırılıyor!"

"Neren acıyor?" diye sordum. Ellerimi karnından çekip yüzüne yerleştirdiğimde onu kendime doğru çektim. "Neren acıyor? Söyle sevgilim hemen bakayım."

"Belim, karnım..." Nefes alıp devam etti. "Kasıklarım!"

"Masaj yapacağım," dediğimde onu biraz daha yukarıya çekip elimi karnının alt bölgesine yerleştirdim. Ağır hareketlerle baskı uygularken oval bir şekilde parmaklarımı gezdirdim. "Onları hissedebiliyor musun?"

"Hayır, hayır hissetmiyorum Karan."

"Açılman var mı?" diye konuştuğumda kendi bedeninde olan değişimin farkında olabileceğini düşünerek sormuştum. Gözlerini sınımsız kapatırken yavaşça açıp bana baktı. "Suyun gelmiş ama hemen doğuramayacaksın, sunii sancı verebilirler. Duruma göre sezaryan doğuma da alabilirler."

"Suda doğum istiyorum." dedi, keskin bir dille.

"Ne konuşmştuk?" derken çatık olan kaşlarım iyice çatılmıştı. "Hangi doğum gerekliyse onu yapacağız!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben ne istersem o olur!" dedi Marin, sinirli bir tavırla konuşurken ağzının içerisinde kısıkça inledi. "Sen mi taşıdın dokuz ay karnında!"

"Her durumu düşünmeliyiz Marin." dediğimde inatçı huyunu bildiğim için biraz dediğim dedik birisiydi. "Olası bir durum olursa doktor ne gerekliyse onu yapacak sakın suda doğum için ısrar etme."

"Ahhh," dedi, arabanın içerisinde devrilen sesiyle Zühre ablası olarak gördüğü yengesine üzgünce baktı.

"Derin nefesler al tamam mı?" dedim, sakin olmaya çalıştıkça daha çok panik oluyordum. "Hadi güzelim beraber alalım." derken bakışlarımı buluşturmak için yüzünü kendime doğru çevirdim. "Ağrın hafifleyecektir."

"Ta...mam..."

"Pozisyonunu değiştirelim mi?" diye sorarken doğum sırasında olunan pozisyonun şu an için en uygun pozisyondu. "Böyle rahat değil gibisin." Onu tutup zorlukla oturur pozisyona getirirken bacaklarını kendi tarafıma çektim. "Bacaklarını kaldıralım." derken ayak tabanlarını koltuğa yerleştirdim. Dakikalar aşınılamaz bir hale gelirken onunla beraber nefes alıp veriyorduk. Bir anda kasılmaları oluyor sonra normal haline dönüyordu. Regl ağrısı gibiydi, uzun süreli değil kısa kısa aralıklarla vuruyor olmalıydı.

"Geldik abi." dedi Zühre, arkadan konvoy olmuş arabalar etrafıma çember oluştururken kapılar her taraftan açılmıştı.

"Tamam bak gelmişiz." dedim, onu stresten uzak tutarken hastaneye geldiğimiz için bir nebze olsun rahatlamıştım. "Geldik sonunda hastaneye." Bacaklarına bedeninin her tarafına masaj yaparken yaptığım masaja ara verip onu kendime doğru çektim. "Şimdi hemen seni kontrole alacaklar sonrasında doğum için bilgilendirecekler."

Kucağıma alıp arabadan indiğimizde tekerli sandalyeyi yanımıza getirmişlerdi. Kapıda sağlık çalışanları dururken etraf insan kaynıyordu. "Bu durumdayken yatıramayız." dedi, doktorlardan biri. "Oturmanızı rica edeceğim."

"Ben kucağımda da götürürüm." derken onu bırakmaya niyetim yoktu.

"Karan çok ağırım!" dedi Marin, ellerini boynumu sıkı sıkı sararken bakışları sandalyeye düşmüştü.

"Uzun mesafe Karan bey," dedi hemşirelerden birisi konuşurken uzatmadan onu sandalyeye yavaşça bıraktım. Sandalyeyi ona göre ayarlayıp ilerletmeye başladıklarında arabanın yanından çıkmıştık.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Nereye gidecek?" diye sorduğumda hastanenin giriş kapısına gelmiştik. Acil bölümünden içeriye girerken bu olayları ilk kez deneyimliyordum.

"Doğumhaneye." dedi, doktor hanım.

"Karan!" dedi Marin, doğumhanenin kapısının önüne geldiğimizde bakışları beni bulmuştu. Kocaman karnıyla ellerini karnının üzerine koyarken derin nefesler alıp veriyordu. "Ah... Ah..."

"Söyle, söyle bana." dedim, olduğum yere çöktüğümde ellerini ellerimin arasına alıp gözlerimi buluşturdum.

"Elimi bırakma!" dedi, korkan bir tavırla. Gözleri ıslık ıslık parlarken harelerine karanlık çökmüştü. Gece gibiydi.

"Bırakmayacağım yanındayım buradayım." dedim, güven dolu bir sesle konuşurken. "Ne seni ne bebeklerimizi bırakacağım." Ellerinin üzerinde dudaklarımı bastırırken sıcaklığımı teninde hissetmesini sağladım. Dizlerimin üstünden kalkarken elim elini tutuyordu. Öyle sıkıca tutuyordu ki, istese tek hamleyle elimi kıracak hale gelmişti.

Doğumhanenin kapısı açıldığında onun geçmesi için kenara çekilirken elimi iyice kavramıştı. "Onsuz girmek istemiyorum!"

"Kontrollerinizi yapacağız Marin Hanım. Merak etmeyin lütfen." dedi, doktor hanım sıcak dolu bir sesle.

"Hayır!" dedi Marin, aksi bir tavırla. "Hayır!" derken içeriye girmek istemediğini belli etmişti. "Karan!" dediğinde bakışları beni bulurken gözlerimin içine derince baktı. "Cinsiyeti ilk öğreneceğimizde Burçin bize ihanet etti... Bırakma beni. Sensiz hiçbir yere girmek istemiyorum."

Aklıma o zamanlar geldiğinde tekrar yere eğilip bakışlarımızı aynı hizaya getirdim. "Tamam, sakın olalım tamam mı?" diye fısıldadığımda, korktuğu her halinden belli oluyordu. Doktorlar ikimize de travmaya sebep olmuştu. Üstelik hamileyken bu halde olması çok normaldi. "Elini asla bırakmayacağım. Bayılmadığım süre boyunca ellerim ellerini ısıtacak."

Aniden hareleri genişlediğinde söylediğim kelimenin yanlışlığını çok sonradan fark etmiştim. "Heyecandan," diye düzeltilti. Burçin beni bayıltmıştı ve sonra karımı elimden almıştı. "Heyecandan bayılmazsam yoksa hiçbir şey olmayacak."

"Bana güven," dedim, uzanıp alınına dudaklarımı bastırdım. Dünyanın en iyi doktorlarını getirmiştik. Çok doktor değiştirmiştik. "Kocana güven."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Güveniyorum. Kendimden çok güveniyorum sana, her zaman her koşulda da güvенеceğim." diye yanıt verdiğinde onun bana güvenmesiyle kendimi dünyanın en yıkılmaz adamıymış gibi hissediyordum.

"Dinle şimdi," derken onun çığılııyla sesim kesilmişti.

"AHHHH!"

"Tekrar mı sancın başladı?" dedim, arabadan inmek üzereyken sancısı hafiflenmişti. Doğumu uzun süreceği belliydi. Kafasını hızlı hızlı sallarken iki büklüm olmuştu.

"Lütfen devam edelim." dedi, hemşire hanım. "Açılmaya bakmamız gerekiyor." Doğumhaneden içeriye girdiğimizde onu sedyeye alırken tuttuğum elini hiç bırakmamıştım. Onu kontrol ederlerken Marin ara ara bağıyordu.

"İkiz bebek olmasına rağmen açılma neredeyse çok az." dedi, doktor hanım. "Doğum yedi saatten önce gerçekleşemez gibi." Gözlerim şaşkınlıkla irileştiğinde Marin'le ikimize bakmıştık. "Normal doğum sizinde tercihiniz gibi ilk seçeneğimiz olacak. O yüzden doğum başlayana kadar doğumu tetikleyen unsurlarda bulunmanız gerekiyor. Gerekli bilgiyi asistanım verecektir." dediğinde aklımdan geçen tek bir şey vardı. "Açılma istediğimiz boyuta gelince havuza alacağız sizi."

"Yedi saat boyunca bu acıyı çekecek mi?" diye sorduğumda üstelik neredeyse yarım saattir kıvranıyordu.

"Ara ara kasılmalar olacaktır. Ağrının boyutu değişir, bol bol hareketle doğum erkene alınır. Normal doğum istendiği için bu şekilde devam edecektir." dedi doktor hanım ve doğuma girecek olan doktor beyle ikisi gittiğinde bizi başbaşa bırakmışlardı.

"Acısız doğuma geçeceğiz." dedim, net bir ifadeyle.

"Hayır, normal doğum istiyorum." dedi Marin, muayeneden sonra kendine biraz gelmişti. "Yapabilirim, ne olursa olsun sonuna kadar dayanacağım. Gözlerim açık olduğu sürece kendim doğurmak istiyorum."

"Lütfen," dedim, yalvarır gibi. Bu acıyı çekmesini istemiyordum. "Hiçbir şey kaybetmeyeceksin. Bu acıyı çekmene gerek yok Marin. Hemen seni doğuma alıp bir saat sonra onları kucağımıza alabiliriz."

"Benim seçimim, bu şekilde doğurmak istiyorum." dediğinde inatçılığı yine baş göstermişti. "Israr etme, kabul etseydim önceden ederdim zaten. Suda doğurmak istiyorum bu da normal doğumla olur. Suda olacağım için daha hafif ve kısa geçecek."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Onun fikrini değiştirmeyeceğimi anladığımda kafamı olumlu anlamda salladım. "Yürüyelim mi o zaman?" diye sorduğumda doğumun erkenden başlaması için hareket ettirmemiz gerekiyordu.

"Yürüyelim." dedi Marin, sıcak bir şekilde. Önemli olan onun seçimiydi, acıyı çeken o olsa da onunla beraber aynı acıları da yaşayacağım aşıkârdı.

MARİN ALAKAN MİLAN

"Hareket etmeye başladılar." dedim, odadan çıkariya çikalı beş dakika oluyordu. Üzerimde hasta kıyafeti elimde damar yolu açıktı. Bedenimde keskin bir ağrı varken dik durmak çok zordu. Karnımda iki farklı noktada minik minik hareketler hissederken onların varlığıyla kendimi rahatlatıyordum. "Çıkmak için sabırsızlanıyorlar. Keşke biraz daha istekli olsalar da hemen çıksalar."

"Kızım," dedi uzaktan gelen bir ses. Koridorda yürürken kat bizim için kapatılmıştı. Babamı görmemle birlikte yüzümde gülümseme belirmişti. "Prensesim benim." Aramızdaki mesafeyi kısaltıp bana doğru yaklaştığında kollarını bedenime sarmıştı.

"Babacığım." dedim, özlem dolu bir mırıltı dudaklarımdan dökülmüştü. "Siz ne zaman geldiniz?"

"Yeni geldik sayılır anca haberimiz oldu." dedi babam, bakışları Karan'a düştüğünde kaşlarını çattı. "Oğlum daha önce niye haber vermediniz?"

"Ben karımla ilgilendim baba, bizimkilerde telaşa düşmüştür. Anca." diye yanıtladığında doğum hemen olmadığı için hepimiz diken üstündeydik.

"Marin," dedi Berivan, Mahir abimle ikisi arkadan gelirken bakışları beni bulmuştu. "Doğuma neden girmedin?"

"Daha var Berivan," dediğimde onunla da sarılmıştık. Yeğenim Hilal'i getirmemişler, sadece Alakan aşiretinden üçü gelmişti. "Dört içerisinde başlamazsa suni sancı verilecekler. Ara ara kasılmalarım oluyor suyum geldi ama açılma yeterli değil."

"Ben yemek yemiştim, bir şeyler ye o da etki ediyor." dedi Berivan. Doğumdan sonra anca kendine gelmişti. Hilal hem annesini hem babasını çok zorluyordu. İki konağa da kök söktürürken tam benim küçüklüğüm gibiydi. Kız çocuk geçekten halaya çekermiş.

"Ne istiyorsun kızım hemen yaptırayım sana?" dedi babam, yemeğin doğumu hızlandırdığını duyunca bakışları hemen beni bulmuştu.

"Canım hamburger çekti." dedim, bir anda. Niyeyse aklımda büyük bir hamburger varken yanında da çokça patates kızartması istiyordu. "Patates kızartması... Kola da ama kola içmemem."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yenge doğuracaksın ama hâlâ aşeriyor musun!?" dedi Mert, onların arkasından gelirken yavaş yavaş bütün herkes ortaya çıkıyordu.

"Mert!" dedim sinirle. Hamileliğim süre boyunca benimle çok uğraşmıştı. "Sana ne ya! Sana ne!" diye tersledim. Artık bir süre sonra Karan'dan değil direkt olarak Mert'ten aşerdiğim yemekleri istiyordum. Böylelikle sinirim geçiyordu. Yüzüme sahte bir kızgınlık yerleştirirken Karan'a doğru döndüm. "Aşkım sen niye şundan yardım istedin? Nasıl dayca olacak anlamadım ben! Bir dövmediği kaldı beni!" diye kızdım.

"Dayca ne?" dedi Karan, anlamaz bir halde.

"Dayı ve amcanın birleşimi dayca." diye açıkladığımda yüzlerindeki belirsiz ifade silinmişti. "Bebeklerim sana dayca diyecekti ama o hakkımı kaybettin. Eskiden sevdiğim Mert!"

"Oy yengelerin bir tanesi..." dedi Mert, aramızdaki mesafeyi sıfırladığında yüzümü avuçladı. Sırtımda keskin bir ağrı varken hareketlerim çok kısıtlıydı. "Ben hemen senin ayağına en iyi hamburgerciyi sereceğim. Bir yandan yiyeceksin bir yandan çıkartacaksın yeğenlerimi!" dedi alay edercesine. Bakışları kocama değmiş sonra hemen bana dönmüştü. "Seni sevdiğim için uğraşım geliyor ama Karan bana öyle öldürecek gibi bakınca da susuyorum."

"İsabet olur Mert!" dedi Karan. Elimi tutarken beni yanına doğru çekti. "Hadi gel biz yürümeye devam edelim." Mert ve diğerleri ayak altından dağılırken Karan'la ikimiz yürümeye devam etmiştik.

Kasıklarımındaki sancı şiddetlendiğinde, "Ağrı girdi!" diye seslendim. Öne doğru kıvrıldığımda doğumun başlaması için yeterli bir sancı değildi. İkimizde adımlarımızı durdurduğumuzda, acının geçmesi için beklemeye koyulduk.

"Marin!" dedi Uygur olduğunu bildiğim ses. İki büklüm halindeyken hızlıca doğrulmuştum. "Güzellik!" Bana doğru gelip sarıldığında karnımdan dolayı istediği gibi sarılamamıştı.

"Uygarcığım!" dedim, onu görmeyi beklemezken Mert sonradan getirmiş olmalıydı. Hastanede bütün herkes bekleme salonunda doğumun olmasını bekliyordu. Karan net bir şekilde herkesle konuşup uyarılmış, hiçbir şekilde bizi rahatsız etmeyeceklerdi. Kat sadece bize aitken doğum başlarsa bir tek doktorlar gelecekti.

"Güzelliğim özledim seni!" dedi Uygur, ufacık boyuyla bana olan ilgisini hiç kaybetmiyordu.

"Velet senin ne işi var burada?" dedi Karan, hoşnut olmayan bir ifadeyle.

Uygur'ın yüzü buruşurken, "Seni görmeye gelmedim!" dedi aksi bir sesle. "Marin'i görmeye geldim!"

"Çok meraklıydım ben sanki sana..." diye ağzının içerisinde homurdandı Karan.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karnın kocaman olmuş sarılamıyorum sana!" derken Uygur üzgünce bana baktı. Onunla uzun bir zamandır hiç görüşmemiştik. Okulu açıldığı için sık sık yanımıza gelemiyordu.

"Allah'ıma şükürler olsun." dedi Karan, bu sefer mutlu gözüküyordu. Uygur'ın bana sarılmamasına zaten bir tek Karan Milan sevinebilirdi.

"Karan!" dedim uyarır bir tonda.

"Eğilip sarılırdım sana ama yapamıyorum Uygarcığım." diye açıkladığımda parlak saçlarını karıştırdım.

"Olsun ben sana sarılırım güzellik!" dedi Uygur, mutlu bir şekilde. Kollarını bana sararken anca karnıma dolayabiliyordu. Kafasını kaldırıp bana baktığında onunla konuşuyor olmak ağrıyı unutmamı sağlamıştı. Çenesi karnıma değerken şu an olduğundan daha tatlı duruyordu. "Özledin mi beni?"

"Özlemez olur muyum hiç?" dediğimde şu an yapabiliyor olsaydım onu öpücüklere boğardım lakin gülümsemekle yetindim.

"Karan Ağa beni hiç özlememiş suratından belli!" dedi Uygur, ikisi birbiriyle uğraşmayı fazlaca seviyordu.

"Ev—" demek üzereyken benim bakışlarımdan dolayı Karan hızlıca rol değişmişti. "Hayır!" dedi sert bir şekilde. "Özledim Uygur, çok özledim. Hasretinden yemeden içmeden kesildim!"

"Çirkinleşirdin o zaman da Marin seni bırakır benimle evlenirdi!" dedi Uygur, bilmiş bir tavırla. Bu yaşta bunlar aklına nasıl geliyordu hayret ediyordum.

"Velet!" dedi Karan, sinirle. "Laflarına dikkat et! Marin benim karım!" Aniden sırtıma giren ağrıya tekrar eğilirken elim karnımı bulmuştu. Sancım gitgide atarken hareket etmek ayakta durmak işe yarıyordu. "İyi misin Marin?" dedi Karan, benimle birlikte eğilirken elleri yüzümü avuçlayıp bana ilgiyle baktı.

"Ahh!" diye inerken dilimden acı dökülüyordu. "Çok sancı girdi! Doğum erken başlayacak galiba! Yürümek işe yarıyor biraz daha yürüyeceğim."

"Korkma Marin," dedi Uygur, bana sarılı bir haldeyken iyice sıkıca sarılmıştı. Sıcaklık bedenimde artmıştı. Alnımda terler birikiyordu. "Ben seni tutuyorum. Ben seni tutarken canını acıtmam!"

"Uygur şu halde bile beni kendine düşürüyorsun!" diye dişlerimin arasında mırıldanırken onun bu haline gülmeden edemiyordum.

"Neyse ki Karan Ağa'nın aksine ben seni tutuyorum." dedi Uygur, bakışları kocamda geziyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yürü Marin yürü!" dedi Karan, sinirle. Hem benimle uğraşüyor hem de Uygur'la uğraşıyordu. "Çocuklarımın yanında bacak kadar veledi dövmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Deniz'le oyun oynarız değil mi güzellik?" diye sordu Uygur. Erkek olanı kendine daha çok yakın görüyordu. Sürekli Deniz'le ilgili oynayacağı oyunları anlatıyordu.

"Oynarsınız tabii." dediğimde saçlarını tekrardan okşadım. "Sen onların abisi olacaksın. Beraber oyun oynayacaksınız, gezeceksiniz, okula gideceksiniz."

"Okyanus'la da oynarım ama Karan Ağa izin vermez bana!" dedi Uygur, küskün bir tavırla. "Velet kızımından uzak dur!" diye Karan'ın taklidini yaparken bu haldeyken bile bana kahkaha attırmıştı. "Ağa bozuntusu!"

"Lan velet!" diye bağırdığında Karan, Uygur topukları götüne vurana kadar hızlı hızlı koşup gözden kaybolmuştu. İkimiz biraz daha yürüdüğümüzde koridorda sayısız kere tur atmıştık. Karan telefonda gelen mesaja bakarken bakışları beni buldu. "Hadi gel güzelim yemeklerin gelmiş, odaya geçelim onlardan ye. Şu çocukları içeriden bir çıkartalım yanında rahat rahat davranmak istiyorum yoksa sinir hastası olup çıkacağım." Ona kafamı salladığımda ağrılar biraz daha artmıştı. Suyun geldiği zaman gibi atarken adım atacak halim yoktu. Doktor yürümediğim an geldiğinde doğumun olacağını söylemişti.

"Adım bile atamayacak kadar canın çok ağrıyor değil mi?" diye sorarken elimi bir an olsun bırakmıyordu. Hastanede kendimi rahat hissetsem de bir türlü beni kaçırdıkları an aklımdan gitmiyordu.

"Çok..." diye fısıldadım.

"Küçük adımlar atalım o zaman." dedi Karan, her şeyi benimle birlikte yaparken o da doğum yapacak gibiydi. "Kucağıma almayacağım yürümen gerekiyor."

"Ah," diye kısıkça dudaklarımdan inleme döküldüğünde Karan'ın elini iyice sıktım. "Ahhh," Diğer elimde belimş tutarken hayatım boyunca belimin hiç böyle acıya sahip olduğunu görmemiştim. Kemiklerimi biri eline alıp teker teker kırıyordu sanki.

"Belin mi çok ağrıyor?" dedi Karan, eli belimi bulurken ovuşturmaya başlamıştı. Onun dokunduğu her yer sanki bir süre sonra acısını azaltıyordu.

"Hı hı."

"Odaya geçelim masaj yapayım sana." dediğinde ona kafamı salladım. Beraber küçük adımlarla giderken bebeklerin bir an önce içimden çıkmasını karnıma almayı istiyordum.

"Kızım, güzel yavrum." diyen kişi Behiçe annem olurken koştura koştura yanımıza doğru gelmişti. Beni sarıp sarmaladığında önüme düşen saçlarını toplamış enseme topuz yapmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Benim yapmak aklıma bile gelmemiş saçlarımla uğraşmakla kalmıştım. "Kurban olduğum oğlum." derken bakışları oğluna dönmüştü. "Dışarıda ne yapıyorsunuz siz?"

"Doğumu bekliyoruz anne." dedi Karan, düz bir sesle. "Daha varmış." Barzan babamda çok geçmeden gelirken Karan'la ikisinin arasında soğuk rüzgarlar esiyordu. İstanbul olayından sonra Barzan babam iyice düşman kesilmişti. Aralarının düzelmesini çok istiyordum fakat sorunun onda olduğunu bildiğim için adımın babası olarak onun atması gerekiyordu.

"İyi iyi ben de geç kaldım diye korkmuştum." dedi Barzan babam. "Şöyle doğumdan önce dua edelim bol bol çabucak atlat gelin kızım." dediğinde oğluna baktığının aksine bana sıcak bir şekilde baktı. "Sonrasında düğün yapacağım. Torunlarım geliyor ey Mardin! Bu gece doğuma kadar uyumak yok!"

"Baba yapma etme," dedi Karan, sert bir tavırla. "Hastane burası, davul zurna falan çaldırmaya kalkamayın sakın." dediğinde söylediklerine tekrar ediyordu. "Böyle şeylere gerek yok."

"Ben ne yapıp yapmayacağımı bilmiyorum muyum eşek sıpası! Gelinim torunlarımı sağ salim kucağına alsın o zaman Mardin benden korksun!" dedi Barzan babam, keskin bir dille. "Önceliğim gelin kızımdır, o iyi olsun."

"Doğumdan sonra haber ederiz. Bir de sizinle uğraşmayayım. Kucağımıza alana kadar da kimseye de bir şey söylemeyin." dedi Karan, beni kendisiyle beraber yürütürken annesine doğru baktı. "Anne sizde diğerleriyle birlikte bekleme salonuna geçin. Bir şey olursa haber ederler."

İçeriye girdiğimizde yatağa doğru ilerlerken kapı tekrar açılmıştı. Karan sabır dilerken gelenin kardeşi Zühre olduğunu görünce yüzü yumuşamıştı. Elinde kocaman bir pilates topu varken vakit kaybetmeden içeriye girdi.

"Marin yenge," dedi Zühre, bakışları üzerimde geziyordu. "Pilates topu getirdim sana. Bunun üzerine binip hareket etmen gerekiyor. Biraz daha yardımcı olacak. Asistanlarla konuştum faydası baya oluyormuş."

Ona gülümseyerek baktığımda acı içerisinde gülüyordum. Topu bırakıp gittiğinde bakışlarımı Karan'a çevirdim. "O zaman önce ona geçeyim. Şimdi yemek yedikten sonra ona geçersen midem bulanır kusarım kesin." dedim, kendimi bildiğim için topa öncesinden binmek daha mantıklıydı.

"Paketlerini açmayayım." dedi Karan, istediğim yemeklere iştahla bakarken biraz daha beklemem gerekiyordu. "Soğursa tekrar sipariş ederiz." Topa doğru ilerleyip ağrının esiri olan bedenimle geçip oturduğumda Karan hızlıca yanıma gelmişti.

"Ben tutacağım seni." dedi, iki elimi kavrarken topun üzerine kalçamı yaslamıştım. "Sen sadece otur. Ben hareket ettireyim." Derin derin nefesler alıp verirken alnımdan terler dökülüyordu. Top

Özge Naz - Düşler Ağdı

benimle beraber hareket ederken bedenimde ağrıyı arttırıyor muydu azaltıyor muydu kestirememiştim.

"Biraz hızlı." dedim, hızlandıkça ağrı arttıyordu. Ağrının artması iyi bir şeydi.

"Hayır bu tempoda yapmamız gerekiyor."

Topun üzerinden bir süredir hareketleri yaparken bedenim bana ayak uydurmakta zorlanıyordu. Kasılan bedenimle soluklarımı sertçe alıp verirken yüzümü Karan'ın bedenine yaslamıştım.

"Geçecek." dedi Karan, sakinleştirici bir sesle. "Az kaldı."

"Artık anne baba mı olacağız Karan?" diye sorduğumda konuşarak süreyi azaltmak istiyordum. Şu an bile konuşuyor olmaz mucizeydi.

"Evet güzelim." dedi Karan, aniden gözleri ışıldamıştı. Onun bu halini görünce içim ısınıyordu.

"Bizimde çocuklarımız olacak, minicik bacaklarıyla götünde bezle peşimizden koşup duracaklar."

Onları bu halde hayal etmek bile çok güzeldi. Yüzümde gülümseme oluşurken burukça tebessüm yerleşti. "İş dağılımı yapmamız lazım." dedim, doğmalarına az bir zaman kalmıştı. "Ben emziririm sen de bezlerini değiştirirsin nasıl fikir?"

Bakışları göğüslerime düştüğünde kısa süre sonra kendi göğüslerine baktı. "Ben emziremeyeceğime göre..." dediğinde yüzünü buruşturdu. Çiftlikte ahır kokusuna bile gelemiyordu. O yüzden biz gittiğimiz zaman hep havalandırıp kokular sıkılıyordu. "Bezler bana mı kaldı şimdi?"

"Elin çocuğunun bezi değil, hem bizim canlarımız." dedim onun ilgisini çekmek adına.

"Ama bok sonuçta." dedi Karan, bezle ilgili maceralarımız çok güzel olacaktı. Hiç dayanamayacaktı. Kesin burnuna mandal takıp değiştirecek ya da hiç değiştiremeyecekti. "Kimin çocuğu olursa olsun bok değişmeyecek."

"Offf sus Karan ya!" dedim, kızgınlıkla. Birinin bezini hiç değiştirmemişim. Berivan ve Mahir sürekli bize Hilal'i vermeye çalışmışlardı ara ara bakmıştık ama hiç bez değiştirme ihtiyacı duymamıştık. "Mert'ten rica etsek yapar mı? Elfida? Zühre? Zahir?" diye herkesi sıralarken illa biri bizim yerimize yapardı. "Boşuna teyhal dayca olmasınlar bari! Onlara kusup, onlara işesinler!"

"Mert bence bebeklere yaklaşamayacak bile." dedi Karan, benim gibi o da gülüyordu. Pilates topunun üzerinde hareketlerime devam ediyordum. "Üstüme kusarlar aman üstüme işerler diye hiç yaklaşmaz uzaktan sever ya da uyuduğu anlarda gelip sever hemen gider."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Döverim valla Mert'i! Hele bir öyle yapsın daycalıktan silerim onu!" dedim, sinirlenmemek elde değildi.

"Biz de arkadaş çok ama." dedi Karan, Mert yapmazsa yapacak insan çoktu. "Olmadı Bronz'a söyleriz o yapar."

"Bronz mu?" dedim, şaşkınlıkla. En son yapacak o kişi olabilirdi. Barzan babamı bile bez değiştirirken hayal ediyordum ama Bronz'u hayal edemiyordum. "Karan ben o adamı elinde bebekle hiç hayal edemiyorum."

"Al benden de o kadar." dedi Karan. "Onlara da haber verildi," dediğinde heyecanlı gözüküyordu. "Doğumdan sonra burada olurlar sanırım."

"Onlar derken?" diye sorduğumda meraklanmıştım. "Hepsi mi gelecek?"

"Tabii ki," dedi Karan. "Yeğenleri doğuyor. Gelirler çok vakit kaybetmeden."

"His de gelir değil mi?"

"Koşa koşa o geliyor." "

Yüzümde gülümseme silindiğinde onun söyledikleri aklıma gelmişti. Hiç tadamayacağım duygular demişti. "Evet, heyecanlıdır şimdi."

Yarım saat kadar pilates topunun üzerinde hareket ettiğimde midemdeki açlık kendini göstermişti. Bedenimde hakimiyet süren ağrının varlığına alışmıştım. Her bir ağrı öncekini aratıyordu. Tam alıştım diyordum daha fenasına kasıklarına saplanyordu. Şu ana kadar yaşadığım bütün regl ağrılarına eş değerd. "Acıktım ben." dedim, doğuma aç bir şekilde girmek istemiyordum. Doktor da yemek yemem gerektiğini söylemişti.

"Yatağa geçelim bir şeyler ye." dediğinde beni durdurduğunda topun üzerinden yavaşça kaldırdı. Pilates topuyla kendimi bir görüyordum. Keşke bende onun gibi yuvarlanabilseydim daha rahat olurum ama büyüklüklerimiz aynıydı.

Yatağa geçtiğimizde Karan beni zorlukla kaldırmış yatağın üzerine bırakmıştı. Başa doğru geçerken bacaklarımı kendime çektiğimde inlemelerim kesilmiyordu. "Nasıl kasılmaların açılma var mı hissediyor musun?"

"Canım çok ağrıyor ama bir hareket yok. Daha şimdi olmayacağını anlayabiliyorum. Her ağrı öncekinden beter durumda."

Karan istediğim yemekleri tepsiyle yatağa getirdiğinde hamburger paketlerine bakıp konuştu. "Et ve tavuklu almışlar, hangisini yemek istiyorsun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"İkisini de!" dedim, bir elime tavukluyu bir elimde etli olanı aldığımında bir an önce yemek istiyordum. "O kadar acıktım." Paketi açıp kocaman bir ısırık aldığımında iştahla mideme indirmiştim. Diğerinden de ısırırken teker teker yiyordum. Mert'e bu sefer teşekkür edecektim. "Bebeklerim çıkmadan önce benimle birlikte yesinler çıktuktan sonra uzun bir süre sadece anne sütü içecekler."

"Göğüslerin artık boş kalmayacak." dedi Karan, yalancı bir tavırla bana üzgünce baktı. "Son saatlerim. Çok üzgünüm!"

"Karan!" dedim, aynı onun gibi. "Çocuklarımız mevzu bahis! Onlar olmadığı her vakit senindir aşkım!"

"Sevgilim sen sanıyor musun ki onların boşluğunda yorgunluktan ölmeyeceğini. Bir de ben yük olamam sana." dediğinde beni benden çok düşünüyordu.

"Kocam bana yük değil. Onun için çabalamak bana zor gelmiyor." dedim, alay edercesine.

"Doğuruyorsun hâlâ alay ediyorsun Marin!" dedi Karan. Büyük ihtimalle ikimizde bu şekilde bir doğum beklemiyorduk.

"Beraber yiyelim." dediğiminde açık olan paketi ona da uzattım. Karan bir ısırık aldığıında geriye çekildi. "Ben yerken bana bakma öyle."

"Doğunca çocuklarımızı yiyeceğim o yüzden karnımı çok doyuramam." dedi Karan, sahici bir sesle. Gerçekten yapardı. Bana patates kızartması uzattığında elinden yedim.

"Kime benzeyecekler çok merak ediyorum." diye konuştuğumda ilk hallerinden hiçbir şey anlamayacağımızı biliyordum. Gözlerini çok merak ediyordum ama o da zamanla değişebilen bir şeydi. "Bak bizim ikizler kıvrırcık saçlı doğmuş. Bu ufaklıklarda kıvrırcık saçlı olur mu?"

"Annelerinin ailesinde kıvrırcık saçlı vardı. Bizim yok, seninde yok herhalde." dedi Karan, bahsettiği kişi Gülnarin hanımdı. "Biri sana biri bana benzesin. Başka kimseye benzemesinler."

Kafamı sallayıp onu onayladığımında ikimize benzeseler yeterdi. "Çok kalabalık bir aileye doğacaklar." derken bir ısırık daha alıp ağzım doluyken konuştum. "Aralarında bir tane normal insan yok. Umarım çocuklarımız bizim aksimize çok normal olurlar."

"Kesin normal olurlar, kesin!" dedi Karan, çocuklarımızdan çekeceğimiz belliydi. Normal bir aileye doğmayacaktı üstelik artık yeraltı işlerine de girişecektik. "Uygar kapıda pusu da belliyor velet! Doğsalar da babasını sinir etsem diye planlar kuruyor!"

"Küçücük çocukla uğraşma Karan!"

"O benimle uğraşıyor ama."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Gerçekten çocukla çocuk oluyorsun." dedim, düz bir tonda. Gözlerimi kıstığımda, "Bebeklerimiz o zaman hiç yabancılık çekmeyecek." dedim. Ben bile kocamı çok severken bebeklerimizde en çok onu sevmesini istiyordum. Karan çocuklarımın sevgisini sonuna kadar hakediyordu.

"Patateslerden de ye." derken bir yandan kendisi yerken beni de es geçmiyordu. Uzattığı patates kızartma dilimini almak üzereyken bacaklarımın arasında bir sıvı daha akmişti. Zar çoktan yırtılmış, kesedeki suyun tamamı boşalmak üzereyken ilk baştaki çok şiddetli değildi falat bu seferki baya şiddetliydi.

"Ne oldu?" dedi Karan, yüz ifademi görürken elini geri indirmiş hemen silmişti.

"Geliyorlar," dedim zorlukla. Bacağımı oynatamıyordum bile. O kadar yoğun bir ağrıydı ki gözlerimi açmakta zorşuk yaşıyordum. "En şiddetlisi buydu. Keskin bir ağrı." Yavaşça yutkunduğumda sırtımdan aşağıya ter akmişti. "Hamburgerin tadını alınca çıkmak istediler galiba."

"Geliyor musunuz bebeklerim?" dedi Karan, bacaklarımın arasına koyduğu tepsiyi aldığıında karnıma doğru yaklaştı. "Deniz?" diye seslendiğinde minik bir baskı hissetmişim. "Deniz tekmeledi." diye devam etti Karan, o da benim gibi hissetmişti. "Okyanus? Sessiz kızım?"

"Doktorları çağır!" derken bütün vücudum ağrının esiri olmuşken tir tir titriyordu. Bütün duygularım en üst seviyedeydi. Hiç bu denli bir ağrı hissetmemişim. "Bu sefer gerçekten geliyorlar."

"Tamam," dedi Karan, butona bastığında hızlıca dışarıya koşmuştu. "Tamam, hemen çağırıyorum."

"DOKTOR!" diye hastaneyi inletecek kadar bağırdı. "BEBEKLERİM GELİYOR!"

Mert koşar adımlarla içeriye girdiğinde yatağın üzerinde kıvranan bedenime baktı. "Yeğenlerim geliyor mu?" diye sorduğunda ona dehşet verici bir ifadeyle baktım. "Yardım lazım mı yenge? Çekip çıkartayım mı?"

"Mert!" dedim yüksek bir sesle. "Güldürme!" Saniyeler içerisinde içeriye doktorlar girdiğinde doğumumu iki kişi yapacaktı. Biri erkek biri kadinken beni yataktan almışlar doğum havuzuna doğru götürmüşlerdi. Çılgınlıklarım en üst seviyede gezerken boğazım yırtılıyordu.

"Açılma istediğimiz seviyede sizi hemen havuza alalım." derken doktor bey yaptığı kontrolle asistanlarına doğru konuştu. Beni havuza bıraktıklarında üzerimdeki hasta kıyafetini yukarıya doğru sıyırdılar. Oda sıcaklığında olan suyla birlikte irkilmeden edemezken vücudum ıslanmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bacaklarınızı ikiye ayırın." dedi, ben kenetlediğim için uyarmak gereği duymuşlardı. "Olası durumda karnınıza baskı yapmamız gerekebilir. Kanama türevi şeyler olursa havuzdan hemen çıkartacağız. Bebeklerin mikrop kapmaması önemli koşulumuzdur."

"Off!" diye bağırdığımda Karan yanımda havuzun kenarında bana ışıldayan gözlerle bakıyordu.

"Hareketlerimizi tekrar edin Marin Hanım." dedi doğum koçu bana yapmam gerekenleri gösterirken dediklerini harfiyen uyguluyordum. Bu sefer gerçekten doğacaklardı.

"Beraber nefes alıp vereceğiz." dediğinde doğum sırasında nefes alıp vermek en önemli olaydı. "Nefesinizi verirken ıkınmanız gerekmektedir." Deddiğini yaptığımda ilk yapışım başarılı olmamıştı. "Dişlerinizi sıkıp ıkının!" dedi, doğum rehberim kendimi acıdan dolayı zorlamadığımı fark etmişti.

"Ihhhhh!"

"Marin ıkın!" dedi Karan, onun sesini anca duyarken benim çığlıklarımın sonra onun sesini seçebilmişim.

"Kolaysa sen ıkın Karan!" diye bağırdığımda, tekrar ıkınmaya devam ettim. "Ihhhh!" Terlerim havuza akarken yeni bir havuz olacak kadar şiddetliydi. Bütün bedeni kasılıyor aynı zamanda eziliyor gibiydi.

"Hadi bebeklerim çıkın artık!" dedi Karan mekanik bir sesle, bana söylenmeleri bir fayda etmezken bu sefer bebeklerine doğru konuştu. "Annenize yardımcı olun biraz, bizimle tanışmak istemiyor musunuz?"

"Bu acı hiçbir şeyle bağdaşamaz!" diye bağıırken boğazımdaki ses tellerim neredeyse kopacak seviyeye gelmişti. "Allah'ım bu nasıl acı?"

Karan boşta kalan eliyle saçlarımı okşarken şakağıma dudaklarını bastırdı. Benimle beraber havuza girmemişti. Doktor girebileceğini söylemişti fakat o rahat olmam için tek başıma durmamı söylemişti. "Çok mu canın yanıyor?" dedi üzgün bir tonda.

"Ben bilseydim böyle bir acı olduğunu seninle onu bunu kırdıktan sonra ölümüne korunurdum Karan!" derken dilimden kopup kelimeler benden bağımsız çıkıyordu. Acıdan dolayı ne dediğimi bilmiyordum Karan'ı içime koyduğu için dövebilirdim. "Allah'ım bebek çok güzel bir şey ama bu acı neden Allah'ım neden!"

"Geçecek," dedi bana destek vermek adına sakın kalmaya çalışıyordu. "Geçecek ıkın sadece!"

"Suni sancı vermek zorunda kalabiliriz." dedi doktor bey, bacaklarımı tutarken ona tekme atmamak için zor duruyordum. Herkesi dövmek istiyordum öyle bir gücüm vardı ki, ağzını

Özge Naz – Düşler Ağdı

açanın ağzına vurasım geliyordu. Beni şu an kimse anlamıyordu. Canım çok yanıyordu ve bunu ben istemiştim.

Karan kaşlarını çatarken benden uzaklaşıp doktora doğru baktı. "Zaten acı çekiyor daha ne kadar çektireceğiz?" diye sorduğunda beni şimdi bayılıp acıyı çekmememi sağlardı. Doktor ona mecburuz der gibi baktığında Karan tekrar bana döndü. "Marin," diye fısıldadı. "Güzel karım." derken şakağıma sayısız öpücüğünü kondurdu. "Benim yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Ne yapmamı istersin?"

"Yarın bu saatte bebeklerimizle olacağız," derken beni motivasyon etmeye çalışıyordu. "Yarın bu saatte onlarla bir gün geçirmiş olacağız," Hayal etmesi güzelken gerçekleşmesi çok uzak bir ihtimal gibiydi. "Yarın bu saatte onları seveceğiz. Onun için ıkmalısın tamam mı?"

"Olmuyor Karan, olmuyor!" dediğimde başım geriye doğru düşmüştü. Gözlerimden yaşlar inci gibi akarken bütün bedenim benimle birlikte ağlıyordu. Acıya tutulmuşum.

"İkın!" dedi Karan, sertçe.

Omzuna yumruk attığımda, "KARAN MİLAN BEN SENİN GELMİŞİNİ GEÇMİŞİNİZİ SEVEYİM TAMAM MI!" dedim avaz avaza bir halde. "İkın deyip durma! Kolay değil!"

"Ah!" dediğimde bütün gücümle ıkındığımda sesim odanın içerisinde yankılandı. "AHHHHH!" Bağırışımdan sonra odada çıt sesi duyulmuştu.

"O ses neydi!" dedi, hemşirelerden biri.

Karan da benimle birlikte inerken parmaklarımın arasında duran elini hızlıca bıraktığımda harelerim şaşkınlıkla genişledi. "Karan Bey'in eli çatladı sanırım..." dedi, doktor hanım. "Marin Hanım bütün gücünü kocasına uyguladı."

"Karan!?" dedim, endişe içerisinde bir kocamın elini kırmadığım kalmıştı artık tamamdı. "İsteyerek olmadı! AHHH! İSTEYEREK YAPMADIM! KIRDIM MI? ÖZÜR DİLERİM ÇOK ÖZÜR DİLERİM AŞKIM BİLEREK YAPMADIM!"

"Bir şey olmadı," dedi Karan, benim aksime sakin bir tonda. Baskı uyguladığım elini sallarken diğer sağlam elini getirip elimden tuttu. "Diğer elimi tut. Elini bırakmayacağımı söyledim. Hastaneden çıkana kadar da bırakmayacağım."

"Aynı gücü ıkmırken kullan." diye telkin ettiğinde onun eline baskı uygulamak yerine kendi bedenime uyguladım. Tekrardan derin nefesler alıp ıkmırken alt bölgemdeki yoğun sızı şiddetlendi.

"Başının birazı çıktı." dedi, doktor hanım. Diğer doktorum bebeğin başına dokunurken suyun içerisinde onu görebiliyordum. "Biraz daha ıkmın Marin Hanım!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"KOLAYSA SEN YAPSANA!" dedim sinirle. "ORADAN KONUŞMAK, YAP DEMEK KOLAY!"

"Bakın doğum koçunuz olarak dediklerimi yapmak zorundasınız!" dedi, doktor hanım.

Kafamı iki yana salladım. "İki taneler bir de..." derken havuzun kenarına başımı yaslamıştım. "Bir tane olsa..." diye devam ederken ıkınmaya devam ediyordum. "Sadece annemi anlamak istemişim! Beni doğururken çektiği acıları sancıları, sonra beni büyütmeden bu dünyadan göçmesini anlamak istemişim! Bu kadar acı olduğunu nereden bileyim?"

Karan başımı yaslandığım yerden kaldırdı. "Sen ne acılara katlandın Marin." dedi Karan, kelimeleri yaşadıklarımızı kanıtlıyordu. "En çok annesizliğin acısına katladın. Anne olacaksın, bebeklerimize her baktığında anneni anlayacaksın." Başımı okşadığında bana destek oldu. "Şimdi çıkar onları, anneni ancak öyle anlayabilirsin."

"Çıkartacağım!" dediğimde annemin hatrına son kez ıkınırken bu sefer bütün gücümü kullandım. "IHIIIIIIII!"

"Evet!" dedi doktor bey. "Sonunda biri çıktı!"

Karan havuzun içine baktığında yüzünde mutluluk belirmişti. "Bir bebeğimiz doğdu." dedi, inanamaz bir halde. Şaşkınlıkla bakıyordu. Başımı iyice ona bırakıp omzuna yaslandığımda kendimden geçmişim. Biri gitti biri kalmıştı.

"Hangisi doğdu?" diye sorduğumda ilk hangi bebeğimin çıktığını merak etmişim. Deniz çıkmak için çok meraklı bir bebek olmuştu. Tahminim o yöndeydi.

"Suyun yüzeyine kendi çıktı..." dedi doktor bey. Havuzdan tamamen çıkartıp kordonlu bir şekilde bebeği çıkardığında bakışlarım alt bölgesine düşmüştü. Tiz bir çığlık yankılanırken derin bir nefes alıp verdim. Bebeğimin sesi çok güzeldi. "Kız olan doğdu." dedi doktor bey. "Tebrik ederim bir kızınız oldu."

"Okyanus doğdu!" dedi Karan, büyülenmiş bir şekilde bebeğimize bakıyordu. Benimle birlikte o da ağlarken gözlerimizden yaşlar sicim sicim akıyordu. "Marin..." dedi Karan, titrek bir sesle.

"Kızımız doğdu." Bana sayısız öpücükler bahşederken yapabildiğim tek şey ağlamaktı. "Güzel bebeğimiz doğdu." Bebeğime baktığımda onun bana ait bir can olduğuna inanamıyordum. Hıçkırıklarla ağlarken bu sahneyi hiç bu kadar duygulu hayal etmemiştim. "Aferin benim karıma." dedi Karan, sevgi dolu bir sesle. Dudağıma dudağını bastırduğunda gözyaşlarımızın ıslattığı dudakları dokunuşlarımızla sıcak bir hale getirmişti. "Aferin benim üç taneme."

Kızım doğmuştu. Artık bir kız annesiydim, annemi şimdi çok iyi anlayacak onun gibi bir anne olacaktım. Dünyanın en güzel duygusuydu bu. Büyüleyici bir şeydi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Deniz?" dedi Karan, içimde hala bir tanesi kalmışken sancılarım devam ediyordu. "Babacığım öyle çıkartın beni anneni tekmeleyen sen değil misin?" diye sorarken karnıma doğru konuştu. "Niye gelmiyorsun oğlum sen?"

"Hadi sevgilim. Onu da kucağımıza alalım. İkin!" dediğinde ona uyararak sesli bir şekilde ıkındım.

"Ihhhhh!" diye dişlerimi kıracak seviyeye gelmişken hastane odası çığlıklarına şahit oluyordu.

"Az kaldı." dedi Karan, elini kırmama rağmen iki elimi de ellerimi tutuyordu. "Az kaldı karıcığım." derken motivasyon sağlıyordu. Doğum koçunu boşu boşuna tutmuştuk kocam bana daha çok koçluk yapıyordu. "Bak, birini doğurdun."

Kafamı iki yana salladığımda başım arkaya doğru düşmüştü. İstemsizce ellerini bıraktığımda bütün bedenim suya çekiliyordu. Dizlerime kadar olan suyla birlikte bedenimi ürperti kaplarken Karan bollaşan parmaklarını sıkıca sardı.

"Gözleri kayıyor." dedi, ses tellerinden endişe akıyordu. "Normal mi bu?"

Makineden sesler atarken bedenim bağımsızlığını ilan etmişti. "Hastanın nabızı yavaşlıyor!" Sesleri duyuyordum ama cevap vermeye takatim kalmamıştı.

"Marin?" dedi Karan, korku dolu bir sesle. "Marin!?" derken elimi sıkarken beni kendime getirmeye çalışıyordu. "Ses ver bana." Tepki vermek istiyordum ama yapamıyordum. "Neyi var?"

"Lütfen geriye çekilir misiniz?"

"Onu bırakamam!"

"Karan Bey lütfen."

"Bana beni bırakma dedi, bırakmayacağım! Ne olursa olsun bırakmayacağım." dedi Karan, keskin bir sesle net ifadesiyle konuştu. "Müdahaleyi bu şekilde yapınız." Bilincim kapanırken hiçbir şeye karşılık veremiyordum. Sesler tamamen kesilmişti.

Gözlerim biri tarafından açıldıktan sonra yoğun bir ışık görmüştüm. "Tansiyon düşüklüğü." dedi yabancı bir ses. "Hasta kendini çok zorladı."

"Hasta kendine geliyor..." diye sesler işittiğimde zorlukla kirpiklerimi araladım. Etrafıma baktığımda hâlâ aynı yerde olduğumu görmüştüm.

"Bebeklerim..." diye fısıldadığımda kaç dakikadır baygındım bilmiyordum.

"Marin?" dedi Karan, endişesi yüzünde devam ediyordu. "Çok korkuttun beni güzel bebeğim. Bir şey oldu sandım. Çok korktum. Şükür kendine geldin."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Gözlerimi tamamen açtığımda kendime geldiğimi hissediyordum. Çoğu şeyi algılayabiliyordum. Bir ara acıdan dolayı hiçbir şey hissedemiyordum. "Karan?" dedim, kısık bir sesle. "Doğdular mı?"

"Deniz hâlâ karnında dışarıya çıkmak için gün sayıyordu ama vazgeçti sanırım." dedi Karan, umutsuz bir sesle.

"Hayır..." dedim onun aksine. Elimi suyun içerisinden karnıma koyarken yavaşça okşadım. "Doğmak istiyor ama annesini bırakmıyor benim oğlum."

Karan da benim gibi karnımı okşadığında, "İkınman lazım." dedi. "Üç dakikalığına bayıldın, doğuma devam etmeliyiz."

"OFFFFFF!" dedim, dudaklarım arasında inlercesine ofladığımda tekrardan ıkmaya başladım.

"Deniz'i kardeşinin yanına alalım Marin." dediğinde gözümü açar açmaz doğum koçum yani kocam konuşmaya başlamıştı. "Ailemiz tamamlansın." Yüzümü avuçlarının arasına alıp yavaşça okşadı. "Kalbi senin içinde değil artık avuçlarımızda artsın."

"Hadi güzel karım benim."

"Dermanım kalmadı..." dedim fısıltıyla. Kafamı iki yana sallarken, "Yap...yapamıyorum!" derken acıya acıya konuşuyordum.

"Offfff!"

"Deniz!" diye seslendi Karan. Ses tonu biraz kızar gibiydi. "Çıksana oğlum!"

"Bütün vücudum uyuştı!" derken dermanım kalmamıştı. Bacaklarımı zaten hissetmiyordum. "Hiçbir tarafımı hissetmiyorum!"

"Okyanus doğal kaç dakika oldu?" diye sorduğumda kızımı merak ediyordum. Sesini duymuştum ama ona dokunamamış sonrasında bayılmıştım.

"Dört dakika sekiz saniye oldu." dedi Karan, saydığını belli ederken bakışları ara ara kızımızdaydı.

"Niye kordonu kesilmedi bir sorun mu var?" dedim, merak içerisinde bir yandan ıkmıyor bir yandan terör estiriyordum. "Hemen kesilmesi gerekmiyor muydu?"

"Beş dakika bekleyeceğiz. Hemen kesilmesi doğru değildir." dedi doktor hanım.

"Onunla birlikte ben de girmek istiyorum." dedi Karan, üzerindeki hastane kıyafetini çıkarttığına sonrasında gömleğinin düğmelerini çabucak çıkartmıştı. "Bedeni ikinciye kolayca

Özge Naz – Düşler Ağdı

çıkartamayacak." Doktorlar karşı çıkmadığında Karan havuza girmişti. Beni kendine doğru çekerken sırtım göğsüne yaslanmıştı. Nefesi saçlarımı ısıtırken ellerini karnıma yerleştirdi.

"Beraber yapacağız Marin," dedi, sıcak bir sesle. "Oğlumun bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum. Annesini bırakmak istemiyor ufaklık." derken moralini yüksek tutmak için ekstra efor sergiliyordu. "Aferin benim oğluma, annesinin hiçbir zaman bırakmasın ama şimdi çıkman lazım."

"Rahatlatacağım seni." derken bacaklarımı çekip genital bölgemin iyice açılmasını sağladı. "Kendini tamamen bana bırak." Başımı omzuna bıraktığımda bakışlarım tavanı görüyordu. "Videolar izlemiştik bir sürü. Eşler birbirine destek oluyordu. Bizde aynı şekilde yapacağız. Karnına biraz baskı yapacağım."

"Sen güçlüsün." dedi Karan. Gözlerimden yaşlar tekrar akarken dudaklarım titriyordu. Sadece ağlıyordum. Acım ilkine göre daha çoktu. Ben değil yedi tane bir tane bile doğuramazmışım aslında. "Gördüğüm tanıdığım, varlığına şükrettiğim. Zorlaman gerekiyor. Sonuna kadar zorla, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." diye devam ederken eliyle karnıma baskı yapıp aşağıya doğru itiyordu. "Ağlama... Marin, ağlama." Dudaklarını gözyaşlarıma bastırduğunda kendi yaşında dudaklarını ıslattı. "Bak Okyanus'a çok mutlu. Doğduğu için bizimle taşınacağı için çok mutlu. Bizim kızımız o. Güzel kızımız. Deniz'i de ondan ayrı koymayalım."

İkınımlarım devam ederken vücudum kasılıyordu. Kendimi o kadar çok zorlamıştım ki hayatım boyunca bu acıyı hiç unutmuyacaktım. Bundan sonra doğuracağım bütün çocukları en acısız yöntem neyse onda yapacağım aşikârdı. Dayanılacak bir acı değildi, çok fazlaydı.

"Başı gözüktü." dedi doktor bey. "Suyun içerisine doğru giriyor."

"Hadi Deniz, adın gibi ol yabancılık çekme oğlum." dedi Karan, benden geçip oğlunu telkin ederken hangi birimizle uğraşacağını şimdiden şaşırmıştı. Son ıkınışımla vijana bölgem iyice açıldığında büyük bir rahatlama hissettim.

"Doğdu." dedi Karan, mutlulukla. "Marin, Deniz doğdu." diye bağırdığında beni kendime getirmek adına sarstı. "Onu da doğurdun."

"Doğdu mu?" diye sorarken acıdan dolayı lâl olmuşum. Dilim dönmüyordu bile.

"Doğdu, güzel bebeğim onu da doğurdun." Bacaklarının arasındayken sırtımda kalp atışları vardı. Çok hızlıydı benim kalp atışlarımla eş değerd. "Bak oğlumuz." diye devam ederken suyun içerisinden çıkartılan bebeğimizi işaret etti. Doktor bebeği kaldırdığında Okyanus'un aksine çok sessiz duruyordu.

Vücudumu endişe kaplarken yarı baygın halimden kurtulmuşum. "Deniz'in sesi niye çıkmıyor?" diye sorarken aklıma düşen ihtimalim beynime kan sıçramasına neden olmuştu. "Benim sürekli tekmeleyen oğlumun sesine ne oldu? Ağlaması gerekmiyor muydu!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Deniz ağlamadı..." dedi Karan düşük bir tonda, benim gibi aydınlanma yaşarken kaşları aniden çatılmıştı. "Deniz ağlamadı. Deniz niye ağlamadı?" "Bir şeyi mi var?"

"Hocam." dedi hemşirelerden birisi, bebeğime kablolar takarken doktor bey minicik kalçasına hafifçe vurmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Karan.

"Karan," dedim, korkuyla. "Neler oluyor?"

"Her doğan bebeğin nefes alışıyla ağlaması gerekmiyor mu? Ciğerleri açıldığı için canı yanar ve ağlamaya başlar öyle bilmiyor muyuz Karan? Yanlış mı biliyoruz? Yanlış şeyler mi okuduk biz?" dedim, korku bütün bedenimi kapladığı için sağlıklı düşünemiyordum.

"Oğlum?" dedi Karan, şaşkındı. Ne diyeceğini bilemiyordu öylece doktordan gelecek bir cevaba bakıyordu. "Hareket ediyordun ama sen şimdi niye hareketsizsin?"

"Bakın anne karnında ölümü gerçekleşmi—"

"Ölü mü doğdu benim oğlum!" diye bağırdığımda dehşet verici bir ifade yüzümde belirirken yanaklarımı gözyaşlarım ıslatıyordu.

"Ölmedi..." dedim, inanamaz bir halde. "Ölmedi değil mi Karan?" Benim bağırışımdan dolayı kızımdan sesler yükselirken onun ağlayışları kulağımı doldurdu. "Okyanus ağlıyor..." derken kendi kendime konuşuyordum. "Okyanus hâlâ ağlıyor."

"Doktor!" dedi Karan, tahammülü kalmadığını belli ederken. "Bir şey söylesene! Oğluma bir şey mi oldu?" Karan havuzun içerisinden çıkıp doktorun yanına gittiğinde kıpkırmızı tenli çocuğumuza şaşkınlıkla baktı. Eliyle ağzını kapattığında geriye doğru çekilmişti. Yüzü kasıldığında bakışlarını yere doğru çevirirken ağlamaya başlamıştı.

"Deniz ağlamıyor." dedim, doğal bir dakika olmuştu ama hâlâ ağlamıyordu. "Babası ağlıyor." dediğimde bakışlarım Karan da geziyordu. Onunda dudaklarından bir şey dökülmüyordu. "Deniz niye ağlamıyor? Oğluma ne oldu?"

"Perdeleri çekin!" dedi doktor bey, telaş içerisinde. "Kordonları kesmeyin!"

"İçimde can atıyordu!" dedim, yüksek bir sesle. Canım, doğum yapmamdan daha çok yanıyordu. Asıl canımın yanmasına neden olan şey evladımı kaybedecek olmamdı. "Hissediyordum ben onları da! Okyanus biraz hareketsiz sessiz sakindi ama Deniz hiç yerinde durmuyordu!"

"Marin Hanım hangi bebeğin hangisi olduğunu bilemezsiniz, hareket eden canlı doğan bebeğiniz olabilir." dedi hemşire hanım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ne demek istiyorsun sen!" derken oluşan nefretimi kusmak üzereydim. "DİĞERİ CANSIZ MI DOĞDU!? BİR ŞEY SÖYLEYİN NE OLDU OĞLUMA!"

"Marin," dedi Karan, şok olmuş bir haldeydi. "Sakin ol!"

"Ben annesiyim!" dedim, onun aksine şoktan sıyrılmıştım. "Bebeklerimin hangisi olduğunu benden daha iyi bilemezsiniz!" derken çocuklarımı sekiz ay boyunca karnımda taşıdığım iki varlığımı benden ve kocamdan başka kimse bilemezdi. "İkisi de yaşıyordu! İkisi de hareket ediyordu!"

"Karan..." diye fısıldadım, sesim yalvarır gibi çıkıyordu. "Ölü mü doğdu bebeğimiz?" diye sorduğumda alacağım cevaptan korktum. "Lütfen ölmedi de, lütfen!" Karan cevap vermeyip eliyle gözlerini kapattığında ağlamaya devam ediyordu. "Ağlama cevap ver bana!" derken sesimle Okyanus daha çok ağlıyordu. Onu da bana vermiyorlardı. Sekiz aydır taşıdığım bebeklerimi bana vermiyorlardı. "AĞLAMA!" diye bağırdım Karan'a karşı. "OĞLUMUZ O BİZİM!"

"Deniz'i bana verin!" dedim, doktorlara karşı. "Annesinden uzak kalmaz o! Dışarı çıkınca ne olduğunu bilememiştir!" derken ne dediğimi bilmiyordum. Sadece oğlumu istiyordum. "Oğlum beni bırakmak istemiyordu! Ölü doğacağını bilseydim hiç çıkartır mıydım onu? İçimde kalsaydın keşke ben seni yıllarca taşırdım oğlum!"

"Anneyi sakinleştirin." dedi doktor bey, perdenin arkasından.

"İstemiyorum!" dedim, avaz avaza bir halde. "Oğlumu istiyorum sadece! Bir kere temas edeyim, annesiyle nefes alacaktır!"

"Marin..."

"Oğlum annemin adını almıştı..." dedim can havliyle. Karan, girdiği şaşkınlıktan çıkamıyordu. Onu öldü olarak bile kabullenmiş bile olabilirdi. Sadece ağlıyordu. Hiç ağlamadığı kadar ağlıyordu. "Annemin adını almıştı..." derken kendi kendime konuştum.

Bakışları oerdeye düştüğünde bebeğime müdahale eden doktorlara döndü. "Doktor!" dedi yüksek bir sesle. "Oğlumu annesine verin!"

Doktor kucağında kanlarla kaplı bebeğimle çıktığında Karan'a uzatmak üzereydi ama Karan bir anda geriye çekilmişti. "Karıma verin." dedi düz bir tonda.

Deniz'i kucağıma verdiklerinde hareketsiz bir şekilde duruyordu. "Anneciğim." diye fısıldadığımda yanağını yanağıma yaslayıp temas ettim. "Bak baban ağlıyor, kardeşin ağlıyor, annen ağlıyor oğlum." Gözümde akan yaşlar onun tenime düşüyordu. "Senin gözünden akacak yaşa kurban olurum ben ama şimdi ağla oğlum." dediğimde ondan çıkacak en ufaklık sese

Özge Naz - Düşler Ağdı

muhtaçtım. "Behiçe annemin neden hep babana kurban olduğum oğlum dediğini anlamazdım. İşte şimdi anladım oğlum, kurban olurum ben sana. Kurban olduğum oğlum."

"Baban daha sana masal okuyacak, annen seni giydirecek." diye devam ettiğimde hayal bile edemediğim mükemmel olan yüzüne bakıyordum. "Mert amcanla çapkınlık yapıp, Elfida teyzenle latte içeceksin oğlum daha. His teyzen sana bombanın nasıl yapıldığını, Bronz amcan nasıl dünyayı yönetmen gerektiğini öğretecek. Zahir amcan nasıl iyi kalpli bir olunur onu anlatacak."

"Karan?" diye seslendiğimde yanımda sadece dokunmadan temas etmeden duruyordu. Kirpikleri titriyor, konuşamayacak hale gelmişti. "Bir şey yap lütfen!" dedim, yalvarırcasına. "Daha kucağına bile alamadın! Ben daha emziremedim! Bir şey yap! Durma öyle!"

Karan korkarak yaklaştığında, "Hep sana yaklaştığımda huysuzlanıyordu." dedi kısık pürüzlü bir sesle. "Yine huysuzlanacak çünkü kıskanç bir çocuk."

Bakışları bakışlarıma takıldığında elaya vurgun gözlerinde hüznün belirdi. "Uygar'dan çektiğim gibi Deniz'den de çekeceğim." dediğinde söylediklerine inanmak istiyor gibiydi.

"Seni öpeceğim ve o öpme diyecek, o benim annem diyecek." dedi Karan, Deniz'e dokunduğunda parmakları titriyordu. "Tanıyorum ben oğlumu, sekiz ay karnında her gün konuştum her gün anladım onu."

Karan kucağımda olan oğlumuz dikkat edip dudaklarımı kendi dudaklarına hapsedtiğinde tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Bedenim her öpüşüne karşılık ilk kez öpüyormuş hissi alırken araladığım dudaklarımla içeriye doğru sızdı. Dudaklarının baskısı yavaş ve yumuşak olurken duyduğumuz ağlama sesiyle birlikte geriye doğru çekildi.

İkimizde olan bitene şaşkınlıkla bakarken gerçektende dediği gibi olmuştu. Deniz'in çılgına dönen ağlayışları odanın içerisinde yankılanırken Okyanus da ona eşlik etmiş beraber ağlamışlardı.

"Oğlum..." dedi Karan, dudaklarını başına bastırduğunda hafifçe dokundu. "Tamam baba seni de öpecek." dediğine ona da öpücük kondurmasıyla Deniz'in sesi biraz olsun azalmıştı.

"Karan, yaşıyor oğlumuz." dedim, mucizevi olay karşısında gözyaşlarım durmuyordu. "Şükürler olsun yaşıyor."

"Bak demiştin sana." dedi Karan, bilmiş bir tavırla. Parmakları minik minik olan saçlarını okşarken hem beni öpüyor hem de oğlumuzu öpüyordu. "Aslan oğlum benim. Güçlü çocuğum benim. Babasının oğlu."

"Kızınızı da kucaklayın, anne baba teması önemli." dedi, hemşire hanım onu da uzattığında diğer koynuma da Okyanus'u yatırdığımda Karan uçümüze sarılıyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan'ın yüzünden mutluluk okunurken, "Oğlum," dedi Deniz'i öptüğünde, "Kızım," dedi Okyanus'u öptüğünde, "Karım." dedi beni öptüğünde. "Üçtanelerim, üç canım, üç varlığım." Bir süre birbirimize sarılı halde dururken bu ana hiç gelemeyeceğim sanmışım. Bebeklerimin seslerim kesildiğinde seslice nefes alıp veriyorlardı.

"İki bebeğinde kordonunun kesilmesi lazım." dedi doktor bey araya girdiğinde, bebekler yedi dakika arayla doğmuştu.

"Ben kesmek istiyorum." dedi Karan, kendinden emin bir şekilde net ifadeyle konuştu. "Her şeylerini ben yapacağım."

"Dikkatli olunuz." dedi doktor bey, eline makası verdiğiğinde Karan makası parmaklarının arasına aldı.

Kucağımda olan bebeklerimin kordonunu kesmek üzereyken bir anda duraksamıştı. "Bunu kestiğimde canları acıyacak mı?" diye sorarken duraksamanın nedeni ortaya çıkmıştı. "Karımın ya da çocuklarımın?"

"Hayır, hayır acımayacak. O bölgede hiç sinir yok. Daha fazla bekletmeden keselim lütfen." dedi doktor bey. Karan doktorun gösterdiği şekilde göbeklerine pay bırakarak kestiğinde kordonları hemşireler almıştı. "Göbek bağı kendisi sonradan düşecek."

"Canım." dedim, sıcak bir sesle. Okyanus'u öptüğümde Deniz'e doğru döndüm. "Canlarım." Burunlarımı burunlarına sürerken kendime anca gelmişim. İşte şimdi yaşıyordum; işte şimdi hayat bulmuşum. Kocam ve çocuklarım benim tek yaşama nedenlerimdi. "Can verdiklerim."

Yüzümde tebessüm belirirken onların bu haline gülümseyerek baktım. "Doğdular Karan." dedim, Okyanus çenemi öpüyordu. Onun bu şekilde öpmesi huylanmama neden oluyordu. "Bebeklerimiz doğdu."

"Doğdular." dedi Karan, o da benim gibi hala inanamıyordu. "Bana iki tane can verdin."

"Nefes alışlarına bak," dediğinde küçücük bedenleri hızla inip kalkıyordu. "Gerçekten çok küçükler." Hayran olmuş bir şekilde onları izliyordu. İkisi de esmer güzeliydi. Karan'a benzediklerini şimdiden anlayabiliyordum. "Minicik bir şeyler, avucumuz kadarlar. Minicik kalpleri avuçlarımda arasında atıyor. Öyle büyüleyici bir şey ki, seninle hayatımı birleştirmem bir mucizeyken bana iki mucize daha verdin. Sen benim hiç sevilmediğimi düşündüğüm dünyamda beni seven tek armağımın."

"Çok mucizevi bir şey bu." diye mırıldandığımda onu doğar doğmaz kaybettiğimi sanmışım. "Mucizenin olmadığını söylerler bir de."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bakalım gerçekten anne karnında düşündüğümüz gibi miymiş." dedi Karan, muzip ifadeyle. "Deniz..." diye seslendiğinde iki bebeğimde benden çok onun seslerine aşınaydı. "Erkek olan hareket etti."

"Babasının miniği." dedi, oğluna aşık bir baba olacağı belli oluyordu. "Sen gerçekten Deniz'sin." derken en azından Deniz Mir konusunda yanılmamıştık. "Kendi adını kendin seçtin."

"Okyanus'a bakar mısın..." dedim, dudakları çeneme dayalı bir haldeyken beni emiyordu. "Hiç sesini bile çıkarmıyor. Gözlerini açamıyorlar bile, o kadar küçükler o kadar yeni doğdular."

"Bebekleri alalım vücut sıcaklığı düşmeden kıyafetlerini giydirmemiz lazım." dedi, hemşire hanım. Araya girdiğinde daha bebeklerimle vakit geçiremeden benden alacaklarına üzülerek bakmıştım.

Kolumu bile oynatacak halim yoktu. Bakışlarım Karan'a eline düştüğünde, "Senin elin acımıyor mu? Eline baktıralım bir an önce." dedim, telaşla.

"Önceliğim sen ve çocuklarım. Siz iyi olun başka bir şey istemiyorum." diye yanıtladı Karan. Eline tam olarak ne yapmıştım bilmiyordum ama çatlama sesini işitmişim. Kısa süre sonra havuzdan çıktığımda hastane banyosuna geçerek Zühre'nin yardımıyla duş almıştım. Rahat kıyafetlerimi üzerime geçirdiğimde bebeklerin olduğu odaya ilerledim. Bebeklerimin kıyafetlerini giydireyorlardı.

"Okyanus'um..." dedim yumuşak bir sesle, gözleri kapalı bir haldeydi. "Annesinin güzel kızı." Sesim melodi gibi çıkıyordu. Benim sesimi duymasıyla ellerini hareket ettirdi. "Uykucu mu olacaksın sen?"

Karan'a döndüğümde onun avucunun arasında küçücük olan oğluma baktım. "Deniz yine çok hareketli." dediğimde ayakta kalmam zordu ama onların bu halini görmeye değerdi. Deniz uyumuyor babasıyla eğleniyordu. "Avuçlarının arasında ama kıpır kıpır. Nasıl gülümsüyor şuna baksana."

Karan da bir süre yanımıza gelirken iki hemşire iki biz olarak kıyafetlerini giydirmek için bir araya gelmiştik. "Bunları Elfida almıştı." dedim, yanımızda getirdiğimiz kıyafetleri seçerken onun aldığı paketi görmemle elime aldın. "Elfida'nın aldığı yenidoğan paketlerini giydirelim. Görünce moral olur ona da, çok sevinecek."

"Hangisi hangisinin olacak?" diye sorduğunda renksiz üstü sembolü olan kıyafetlerine baktı.

"Üstünde isimleri yazıyor aşkım. Karıştırmamak için bütün kıyafetlerine isim işlettirdim, Elfida da bildiği için öyle yaptırmış. Böylelikle kıyafetlerdeki bir şeye alerjileri olursa hangisi giymişti anlarız. Alerjiler hep ilk aylarında ortaya çıkıyormuş." diye yanıtladığımda her şeylerini en ince ayrıntısına kadar düşünmüştüm. Hemşirelerin yardımıyla kıyafetlerini giydirmeye başlamıştık.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen uzan istersen sevgilim ayakta kalma." dedi Karan, uzanıp yanağımdan öptüğünde her an beni düşünmesi içimi ısıtıyordu.

"Çok iyiyim." dedim, gerçek bir ifadeyle. Öyleydim. Çok mutluydum. Bu mutluluğun bozulmaması için her şeyi yapardım. "Yorgunum, çok yorgunum ama tatlı bir yorgunluk. Sağlıkla kucağımıza aldığımız için her bir yorgunluğuma değerler."

"Babacığım elimi bırakırsan üstünü giydireceğim..." dedi Karan, Deniz onun elini tutmuş tırnaklarını batırarak sıkıca tutuyordu. "Babandan ayrı kalmak mı istemiyorsun?"

"Birazcık ayrı kalacağız." Uzanıp burnunu burnuna sürterken sakallarından hoşlanmamış gibiydi. "Testlerinizin yapılması gerekiyor, yenidoğan ünitesine gideceksiniz. Sonra anneniz sizin karnınızı doyuracak." dedi Karan. Deniz mırıltılı sesler çıkartırken, "Evet oğlum..." dedi anlaştıkları belli oluyordu. "Çok kısa."

"Karan bizde gitsek?" dediğimde hemşireler yanımızda olmasına rağmen konuştum. "Hastanede bebek karışımı çok oluyor."

"Endişe etme." dedi, güven dolu bir sesle sakince konuştu. "Kendi bebeklerimiz için ayrı bir yer açtırdım sadece onlar olacak. Bizimkilerde o sıra uzaktan görürler sonra bizim yanımıza gelecekler. Hem ben bırakmayacağım onları gözümün önünde olacaklar. Sen dinleneceksin ama oraya kadar gidemezsin."

"Eldivenleri de giydirmelisiniz." dedi hemşire, onun demesiyle Okyanus'un minik parmaklarına eldivenleri giydirmeye çalışırken çok sakın bir kız gibi duruyordu. Hiç öyle olacağını sanmıyordum.

"Çok ufak." dedi Karan, yer değiştirdiğimizde bebekleri öpmeye başlamıştık.

"Çok öpmeyelim. Mikrop kapmaya çok müsaitler." derken bir yandan istemsizce öpüyordum. Ben anneleriydim sonuçta temasım çok olacaktı. Karan da babaları olduğuna göre bizim dışında kimse dokunmazsa bir şey olmazdı.

"Öpmeden duramam ki ben." dedi Karan, huysuz bir şekilde. "Yüzümü yüzlerinden ayırasım yok. Hemen hastaneden çıksak keşke."

"Ne zaman çıkacağız?" diye sorduğumda bir an önce evimize gitmek istiyordum.

"Hem sen hem bebeklerimiz iyi olana kadar burada duracağız." Kıyafetlerini giydirmeyi tamamladığımızda yenidoğan ünitesine gitmeleri için küveze konmuşlardı. "Sen geç uzan." dedi, uzanıp alnımdan öptü. "Biraz sonra geleceğiz." Onlar çıktığında bende yatağa geçip dinlemeye başladım. Her tarafım ağrıyordu. Dakikalar geçmiş neredeyse yarım saati çoktan aşmıştı. O sürede beni kimse rahatsız etmemesi için doktor ve hemşire dışında kimse gelmemiştii.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sevgilim." dedi Karan, iki bebeğimizle içeriye girdiğinde kendimi rüyada gibi hissediyordum. Yanıma geldiğinde birini bana verirken Okyanus'u kucağıma aldım. "Biz geldik."

"Önce bebeklerimizi doyurman gerekiyor." derken hemşireler ne zaman emzirmemiz gerektiğiyle ilgili uzun uzun bilgi vermişti. Takini birlikte yapacaktık. "O zamana kadar umarım dayanabilirler."

"Kim dayanacak?" diye sorduğumda, Karan'ın arkasından bir hemşire daha gelmiş bana nasıl emzirmem gerektiğini gösterecekti.

"Doktor çıkış yapabilirsiniz dedi, herkes konaktaymış. Bizi konakta bekliyorlar."

"Kimler var?"

"Elfida ve Zahir gelmiş, az önce buradaydılar onları da konağa gönderdim." dedi Karan, heyecanla. "Elfida'yı görmem lazım, çok iyileşmiş son gördüğümüzden baya iyi. Gelirken bebeklerimize baktı. Okyanus'un aynı ben olduğumu söyledi."

"Enişteci o zaten." dedim, kızgınlıkla.

"Annemiz bizi doyuracak mı?" dedi Karan, hemşireyle birlikte bana yardım ederken onun elini sardırması olduğunu gördüm. Uzanıp eline dudaklarımı bastırırken Karan bir anda afallamıştı.

"Sizi yerim ama ben sadece doyurmakla kalmam."

Bir süre bebeklerimi emzirip uyumalarını sağladığımızda biri benim koynumda biri de Karan'ın koynunda uyuyordu. Üzerindeki beyaz kıyafetleriyle bir meleği andıran bebeklerimize uzun uzun baktım. Gördüğüm en güzel tabloydu.

"Karan..." diye fısıldadığımda onun duyabileceğim tonda konuştum. "Çok güzelsiniz."

"Asıl sen çok güzelsin Marin," dedi Karan, aynı sıcaklıkla aynı duygularla bana karşılık verdi. "Sayende güzelsin. Sayende baba oldum, sayende çocuğum oldu."

"İyi sen kaderimsin."

"İyi ki sen Karan Milan."

Bebeklerim birazdan bütün ailesiyle karşılamak ve tanışacaktı. Asıl her şey şimdi başlıyordu.

Bölüm sonu.

﴿ BÖLÜM 88 ﴾

88. BÖLÜM “İKİZLER”

Şuraya tıklayıp beni takip edebilirsin [zanegzo](#)

Merhaba güzel ve yakışıklı okuyucularım, 10M okunmayı geçtik hatta ben bölüm atana kadar 11M bile olduk, sıfırdan başladığım bu yolda bana eşlik ettiğiniz için çok ama çok teşekkür ederim iyi ki varsınız

İki bebeğimde uyumaya devam ederken arada bir hareket ederek bize varlıklarını belli ediyorlardı. Nefes alışverişleri o kadar sakin ve düzenliydi ki, ikisi bir alıp veriyor henüz yeni doğmalarından ötürü kendilerini hâlâ kese içerisinde sanıyorlardı. Hastalıkları, gülüşleri, konuşmaları, ağlayışları hep bir olacak gibiydi. Her bir anlarında önce Karan'la sonra bütün ailemle birlikte olmak istiyordum.

"Ne zaman çıkacağız?" diye sorduğumda, ikimizde bakışları bebeklerimizin üzerindeydi. Karan yanıma yatığa uzanmış, dışarıdan gelen kalabalık sesi az önce bastırmıştı. Doğum yapalı baya bir zaman olduğu için, tanıdığım herkesin sesi dışarıdan geliyordu. Kocam bana yüklenmelerini istemediği için çoğunu konağa geri göndermişti.

"Acele etme güzelim." dedi, sakin bir sesle. Parmaklarım onun sargılı olan elini okşuyordu. Doğum anında orantısız gücümünden dolayı kocamın elini hafifçe bir çıtlatmıştım. Elinde çatlak bulunuyordu halbuki hayatında zaten bir çatlak vardı. "İki saate çıkmış oluruz."

"Ama sen hiç dinlenmedin ki." diye mırıldandığımda, elini kaldırıp yanağıma yasladım. Yanağımda yer edinen sıcaklık onun elini ısıtırken bedeninin gevşediğini fark ettim.

"Dinleniyoruz işte," dedi Karan, beni kendine doğru yasladığında eli istemsiz olarak karnıma gitmiş, fakat hissetmiş olduğu büyük boşluktan ötürü bekime doğru sarmıştı. Karnımı okşamaya o kadar alışmıştı ki, bir süre bunu garipseyecekti.

Kirpiklerimi kaldırıp, "Onları emzirmek istiyorum." diye gözlerinin içine bakarken yüzümdeki ifade de belirsizlik oluştu. "Ya acıktılarsa? Hiç sesleri de çıkmıyor ki, acıkınca ağlamaları gerekmiyor mu?"

"Alışana kadar hemşire yardımıyla emzirmen gerekecek." dediğinde sağlam olan eliyle yanağıma avuçladı. "Konakta da eşlik edecek sağlık çalışanımız olacak. Ne zaman bu düzene alışırsak kendi başımıza devam edeceğiz."

Gözlerimde hüznün belirirken korku bedenimde dalga dalga yayılmıştı. "Korkuyorum Karan," diye fısıldadığımda, korktuğum konu evin içerisinde bir yabancı varlığıydı. Düşman hiçbir

Özge Naz – Düşler Ağdı

zaman dışarıda olmazdı, hep evin içerisinde olurdu. "Onları kimseyle tek bırakmak istemiyorum."

Kafasını hafifçe iki yana salladığında bana güven verircesine baktı. Onunda zorlandığını, güvenmek istemediğinin farkındaydım. "Sen istemediğin süre boyunca ne bebeğime, ne bebeğimin bebeklerime yaklaşıp temas edebilecek." dedi, tok bir sesle. Sesi beni rahatlatıcak düzeydeydi. "Rahat olmayacağını biliyorum ama bebek bakmaya dair hiçbir şey bilmiyoruz Marin. Onları deneyimleyerek deneme tahtası gibi büyütemeyiz. Destek almamız lazım."

Destek almamız gereken konular vardı. Bunu ailemle yapabileceğime inanıyordum. Evet, bebeklerim için en iyisini istiyordum. Konuşmaya başladıkları an, onların eğitimleri kişisel gelişimleri için bir sürü destek alacaktım fakat o zamana kadar kendi bebeklerimle kendim ilgilenmek istiyordum. Diken üstünde yaşamak kadar kötü bir şey yoktu.

"İstemiyorum." dedim, net bir ifadeyle. "Karnımdalarken onları koruyabilirdim. Bir şey olursa hissederdim. Şimdi benden ayrılınca onları koruyamam, bir şey olursa ve ben hissedemezsem..."

Karan'ın koyu biçimli kaşları aniden çatıldı. "Niye kendin bakacaktıydın gibi konuşuyorsun ki?" derken sesi olduğundan kızgın çıktı. Çatılı olan kaşlarını rahat bıraktığında, "Ben neyçiyim burada?" diye devam ederken beni yanlış anlamış olma hissine kapılmışım. "Beraber bakacağız. Yanlarında olacağız, yanı olacağız."

"Elbette, elbette öyle Karan. Ben aksini iddia etmiyorum, beraber yapacağız ilgileneceğiz." dedim, ikimizde yeni anne baba olmuşken ters bir şey yapmak istemiyordum. "Ben sadece dış etkenleri sorun ediyorum."

"Endişe etmeni gerektirecek hiçbir şey yok Marin." dedi Karan, konuşmama izin vermezken onu da istemsizce endişe ettirdiğimi fark ettim. "Niye panikliyorsun?"

Doktorum, doğum koçum, psikoloğum bana doğum yaptıktan sonra çeşit çeşit kaygı yaşayacağımdan bahsetmişti. Lohusalık bir tür depresyondur, kaygı bozukluğu yaşanması, kendini yetersiz görme, uykulu hali verecekti. Ben sanki yıllardır kendimi öyle hissediyordum ve bu doğumun etkisiyle daha çok atmıştı.

"Lohusalığın çok kötü olacağını söylediler." dedim, bilmiş bir tavırla. "Sanırım biraz onun şeyleri başladı ben de." Bebeklerimize doğru baktığımda, onların yumuşacık yatakta hiç hareket etmeden uyduklarını görmemle rahatlamışım. Nefes alışverişlerimi bile takip ediyordum. Üstelik doğal sadece birkaç saat olmuştu.

"Lohusalık bir ay, bir buçuk ay sürer dediler. Çoğu insan hamilelikten daha kötü olduğunu söylüyor. Bu sefer beni çekebilecek misin?" diye sorduğumda, yüzümde muzip ifade belirdi. Hamileliğimde en çok Karan'a çektiymişim, bir kere bile bana ne kötü bir şey demiş ne de beni kötü hissettirmişti. Üstelik yaşanan birçok olay varken, tüm her şeye rağmen beni her zaman el üstünde tutmuştu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"İki bebeğimle," dedi, sıcak bir sesle. Konuşması bile kalbimin ısınmasına neden olurken, bakışıyla kalbimi eritmeyi başarıyordu. İnsan yanmadan kül olur muydu? Karan Milan'la olmak böyle bir şeydi. "Seninle uğraşmak çok zevkli olacak."

"Sadece bana karşı çıkma." dedi, keskin bir dille. Bakışlarında gördüğüm ifadeyle bir hata yapmak istemediğini belli ediyordu. "Ben onlara bir şey olacak, sana bir şey olacak diye gözümü kırpmıyorum." dediğinde yüreğimde bir sızı oluştu. Kaburgalarımın baskı yapan kalbimle, onun her saniye kendi gözünden bile beni sakındığını biliyordum. "Desteğe ihtiyacımızın olduğunu biliyorsun. Rojda da bize yardımcı olacaktır, bir de profesyonel destek alalım."

"Tamam," diye fısıldadım, dudaklarımı uzanıp çenesine bastırduğumda onu yavaşça öptüm. Tekrar tekrar öperken çıkmış sakalları dudaklarıma batıyordu. Dudakları kenara kıvrıldığında hoşnut olmuş bir halde bana baktı. "Haklısın. Gözleri bile açılmadı henüz. Birkaç hafta süremiş açılması. En azından beslenme, bakım konusunda yardımcı olacak biri olsa yeter."

"Birazdan Sudenaz Hanım gelecekti," dediğinde Karan, cümlesini bitirmeden kapı tıklama sesi odada yankılandı. Yanımdan kalktığında üstünü düzeltti. Karan gelmesi için seslendiğinde çok geçmeden kapı açıldı.

Yüzünde gülümseyen bir ifadeyle içeriye adımlarken, orta boylarda orta yaşlarda bir kadın kendini göstermişti. "Merhaba Marin Hanım," dedi, şen şakrak sesiyle. Koyu gözleri, koyu saçları varken hafif etine dolgun birisiydi. "Karan Bey," derken hafifçe kafasını sallamıştı.

Karan'la el sıkışıp tanıştıktan sonra adımlarını bana doğru yöneltti. "Ben Sudenaz, bu süreçte size profesyonel bir şekilde ben destek olacağım." dedi Sudenaz, kendini tanıtmak adına. "Bazı durumlar yaşadığımızı ve temkinli olmak istediğinizi biliyorum. Siz istemediğiniz sürece hiçbir şekilde ne odaya girmek ne de yakın mesafenizde duracağım. Sadece seslenip duyabileceğim yakınlıkta olacağımı belirteyim."

"Merhaba, Sudenaz Hanım." dedim, soğuk çıkan sesimle istemsizce mesafeli duruyordum. Artık herkese ve her şeye karşı güvenim fazlasıyla zedelenmişti.

"İlk emzirmenizi yaptınız değil mi?" diye sorduğunda, bakışlarını bebeklerimden çekip bana çevirdi.

"Evet, doktor yardımıyla yaptık." dediğimde, doğum hemen sonrasında bebekleri onun göstermesiyle yapmıştım. Sonrasında uykuya yatırmıştık. O süredir uyuyorlardı ve aradan yaklaşık olarak iki saat geçmişti.

"Şimdi beraber tekrar yapalım." dedi Sudenaz Hanım, sakın bir şekilde. Sırtımı yasladığım yerden ayırırken Karan bebeklerin olduğu küçük ayaklı yatağa ilerledi. "Hem ufaklıklar acıkmıştır."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben size birini vereyim Karan Bey," dedi Sudenaz ve arkasından devam etti. "Tutuş ilk aylar için çok önemli. Bu şekilde kolunuzu açın," dediğinde Karan onun gösterdiği gibi kolunu açtı. "Boyunları çok esnek olur, o yüzden kafalarını bizim sabit tutmamız lazım. Ağırıkları kafalarında olduğu için bebekler hep kafasının üzerine düşer. Tutuşlarımızda boyunu önemli alın yoksa kucağımızda bile yere düşebilirler."

Bir bebeği Sudenaz, birini Karan alırken bana doğru yaklaştılar. Bakışlarımı Sudenaz'a çevirdiğimde tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Annelik içgüdüm güvensizliğimden dolayı tamamen kapanmıştı. "Tekere mi yapacağız?" diye sorduğumda önce kucağımı Okyanus'u aldım. Bebeklerim birbirine benzemiyordu fakat ikisi de o kadar küçüktü ki ayırım yapmak zordu. Kıyafetlerinde bir süre isimleri yazacaktı.

"Sütünüz ikisine de yeter." dedi Sudenaz. Deniz'i de güzel bir tutuş biçimiyle bana uzatırken kollarımı onun gibi yapıp iki bebeğimi de kucağıma aldım. "Aynı anda ikisini emzirmek ister misiniz? Hem sizin içinde kolaylık olur hem de onların uyum süreci hızlanmış olur."

Kafamı salladım. "Olur, öyle yapalım." dediğimde ikisi de göğsüme yaslı duruyordu. "Eşit gidelim. Biri emerken biri bakmasın, ikisininde varlığına alışmalıyım."

Sudenaz Hanım göğüslerimi açarken bebeklerini pozisyonunu bozmadan göğüs uçlarımı minicik ağızlarına dayamıştı. Bir anda huylanırken ikisi de doğal oluşumdan ötürü emmeye başlamışlardı. "Şu an çok uysal gözüküyorlar." dedi Sudenaz Hanım. Karan öylesine biri seçmemiş olmalıydı ki, bilgisiyle beni kendine yaklaştırıyordu. "Hep böyle olmazlar." diye devam etti. "Bu vakitlerinizi iyi değerlendirmenizi tavsiye ederim. Seslerinize alışmaları lazım, ninni söyleyerek size aşinalığı atar, sesinizi duydukları zaman ağlamazlar tam aksine susarlar."

İkimizde dikkatlice dinlerken Sudenaz bize ilk günler için bütün her şeyi açıklığıyla anlatmıştı. Pür dikkat bir şekilde dinlediğimizde Okyanus'un emmediğini göğüs uçumu çekiştirmediğinden fark ettim. Başını düzeltip onu göğsüme yaklaştırdım bedenini okşayarak rahatlattım.

"Ben sizi yalnız bırakacağım," dedi Sudenaz Hanım, dakikalar sonra. "Besleme zamanı bitince geleceğim rahat olabilirsiniz."

Eğilip ikisine de öpücükler bahşederken burnuma dolan hoş kokuyla ciğerlerimde çiçekler açıyor gibiydi. Bedenimdeki rahatlamayla kokularını içlerime defalarca çektim. "Çok güzel kokuyorlar." dedim, hoşnut bir ifadeyle. Sütü de süt kokusunu da sevmezdim ama bebeklerim öyle buram buram süt kokuyordu ki sevmemek elde değildi. "Süt kokuyorlar."

Karan yaklaştığında bedenini yatağa yasladı. "Bakayım nasıl kokuyorlar." diye merakla sorduğunda yüzüğü yaklaştırdım onların bedenine gömdü. "Benim bebeklerim, süt bebeklerim." İçine seslice kokularını çekiyordu. "Offfff," dedi, istekli bir şekilde. Benden ayırıp kucağına almamak için onları zor duruyordu. "Aynı anneleri gibi kokuyor, biraz daha kalsaydınız ben çıkartacaktım sizi."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Okyanus'un yanağından aşağıya beyaz sıvı akıp giderken, "Taşıma babacığım." diye uyardı Karan. Eline aldığı pamuklu bezle minik yüzüğü yavaş hareketlerle sildi. "Annen beni hiç emzirmede, emzirseydi ben hiç taşımazdım."

"Karan!" dedim, kızgınlıkla. "Ne konuştuk? Böyle imalar yapmayacaktık. Çocuklarımız bu konuda bize benzemesin lütfen!"

Karan arsız bir şekilde omuz silkti. "Şunun ağzına baksana," derken Deniz'i işaret ediyordu. Deniz hiç dikkatini bozmadan hem uyuyor hem de deli gibi beni emiyordu. Öyle bir vakumlayışı vardı ki, bütün göğsümü ağzına alabilirdi. "Canımı acıtıyor mu?"

"Senin kadar kimse acıtamaz." derken yüzümde gülümseme peydah oldu. Deniz'in kafasını yavaşça okşayıp başındaki şapkasını düzelttim. "Dişleri yok ki, sadece çekiştiriyor. Onu da yapamıyor o kadar minikler."

Karan aramızdaki mesafeyi sifira çekerken önce bebeklerimizin başlarına küçük buseler kondurdu. Bana doğru yaklaşıp boynuma sonrasında dudaklarımdan öptü. "Ben acıtacağım güzelim." dedi, arsızlığı yüzünden silinmezken gülümseyişi bir tutkuyu beraberinde getiriyordu. "En kısa zamanda hem de."

Kafamı iki yana olumsuz anlamda salladım. Doğum sonrasında oluşabilecek durumlardan dolayı doktor birkaç haftayı yasaklamış, hem beni hem bebeklerin durumu gözetleyecekti. Üstelik hemen sonrasında adet döngüm devreye girecekti. "Bir ay sonra anca."

"Olsun," dedi Karan, onu hiçbir şey yıldırılmazken. Bir keresinde regl olduğumda dakikalarını saydığını söylemişti. Yine aynısını yapardı. "Sonunda sana kavuşmak varsa yıllar beklerim ben."

"Ben de seni özledim Karan," dediğimde, uzaklaşmasına izin vermeden dudaklarımı dudaklarına mühürledim. Aralanan dudaklarımla onunla dillerimiz buluştuğunda, tutukuyla öpüşüyordum. "Çok hem de." derken nefes nefese bir halde geriye çekildim. "Hem onlara hem sana bakmak çok güzel olacak."

Deniz ağlamaya başladığında çığlığı odanın içerisinde yankılandı. Karan elektrik çarpmış benden uzaklaştığında yüz ifadesi aniden düşmüştü. Uzanıp Deniz'in bedenini pırpırlarken aynı zamanda onu da öpüyordu. Deniz sevilmenin verdiği güçle birlikte susarken babasının yardımıyla beni tekrardan emmeye devam etti. Okyanus'un yanağını okşarken onun bu uysal hallerine bayılacağımı fark etmişim. Deniz ağlıyor diye o da hemen ağlamıyordu. Bu iyi bir şeydi.

"Okyanus'un saçları çok fazla var..." dediğimde başındaki şapkasını hafifçe yukarıya çektim. Deniz'e göre daha yoğun ve gürdü. Yeni doğan bebekte kolay kolay olmayacak bir saçtı.

"Halası Zühre gibi kıvrıcık mı olacak Karan?" diye sorduğumda, kulağının arkasındaki saçlarında minicik döngüler vardı. "Baksana, Deniz'e göre daha çok saç var."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Biraz uzasın, baban saçlarını örecek." dedi Karan, Okyanus'a doğru konuştu. O da saçlarını okşarken geriye doğru yatırıyor. "Annen bana bir sürü model öğretti. Saçların halan gibi kıvrır kıvrır olursa çok uğraşırım o zaman seninle."

"Deniz beni çok korkuttu." dedim, o korku bedenimde hâlâ varken kolay kokay atlatamayacaktım. "Tam kucağıma alamadan kaybettim sandım." Zihnim o ana yolculuk ederken kalp atışlarım hızlanıyordu. "Canımdan can gitti ama oğlum gitmedi. Benimle, bizimle, kardeşimle."

"Minik yavrum." diye fısıldadı Karan. Onun o hali aklımdan çıkmıyordu. Karan'ın yüz ifadesini görmemle birlikte Deniz'in ölü doğduğunu anlamıştım. Mucize çocuğumdu.

"Benden onlara bir besin çıkıyor." derken açılan göğsümle onları doyurmak beni şaşkınlığa uğratan bir olaydı. Dokuz ay kadar onları bedenimizde besliyor, doğurduktan sonra yine kendi bedenimizle besliyorduk. Annelerin hakkı hiçbir şekilde ödenmezdi. Allah anne olmayı isteyen herkese anı nasip etsindi. "Biz kadınlar gerçekten birer mucizeyiz."

"Öylesiniz," dedi Karan, büyülenmiş bir halde. "Öylesin."

"Huylanıyorum..." derken dudaklarımdan kıkırdı döküldü. Okyanus'un dilini hissederken gıdıklandığımı fark etmem uzun sürmemişti.

"Benden alışman lazımdı, sevgilim." dedi Karan, tek kaşını havaya kaldırırken. "Alıştıramadım mı seni yoksa?"

"Bir değilsiniz ki..." dediğimde Karan'ın dişlerini kullanması olayı farklı bir boyuta çeviriyordu. Üstelik şu an iki göğüs ucum çekiştiriliyordu. "İki taraftan olunca insan farklı hissediyor."

Karan sanki canım acıyormuş gibi göğüslerimin üstünü öperken bir yandan üflüyordu. "Onlardan kalan süre boyunca ben açıklığı kapatırım Marin, sen hiç canını sıkma." dedi, arsız bir şekilde. "Göğüslerin hiç boş kalmaz."

"Ona ne şüphe..." diye mırıldandım. İki kere emzirdiğim için bu içtikleri sütün daha sonra çıkması gerekiyordu. "Altlarını ne zaman temizleyeceğiz?"

"48 saat bizim için çok önemli. İlk yirmi dört sonra çiş yaparlarmış, iki güne kakaları gelir. O zamana kadar diğerlerinin üzerine atarız onlar temizler." dedi Karan, kendinden emin bir şekilde.

Kaşlarım önce şaşkınlıktan havaya kalkmış daha sonra çatılmıştı. "Gerçekten bebeklerimizin altlarını değiştirmeyecek misin Karan!?" diye sorduğumda ona inanamayan gözlerle bakıyordum. "Bizim bebeklerimiz!"

"Dayanamam sanırım..." dedi Karan. "Hiç yapmadım ki," dediğinde sanırım benim bir profesyonel olduğumu sanıyordu. "Sana da yaptırمام, özel birini mi tutsak?" diye sorarken

Özge Naz - Düşler Ağdı

ciddi duruyordu. "Mert Zühre'yle bir an önce evlense de bizim konağa yerleşse, onu çağırırız bol bol değiştirir."

"Mert?" dedim, sorarcasına. "Bizim konağa gelin mi gelecek?"

"Ne?" dedi Karan, ciddi bir şekilde. "Zühre'den ayrı yaşayacak değiliz. Gelsin Mert bizimle yaşasın, niye benim fistiğim gidiyormuş ki?"

"Kıskançlığında bir sınırı var sevgilim ama sen biraz aşılıyorsun." dedim, ona kızar gibi. Gerçekten Zühre'yle Mert'in evliliğini sonuna kadar onaylıyordu. Tek kızdığı nokta Mert'in yıllar boyunca bu kadar susmuş olmasıydı. Lakin buna rağmen kardeşinin evden gitmesini istemiyordu onun yerine Mert'e sürekli baskı kuruyordu. Ne dediğimin farkında olduğumda hemen düzelttim. "Biraz dedim pardon fazlasıyla aşılıyorsun!"

"Mert bunca yılın hesabını vermeli." derken umursamaz bir tavırla konuşuyordu. "Madem çok seviyor Zühre'yi bize de katlanmak zorunda."

"Aşkım çocuklarımıza böyle mi örnek olacaksın?" diye sorduğumda her şeyi bebeklerimize bağlamaktan gurur duyuyordum. İstemediğim bir şey varsa Karan hemen gardını indiriyordu. Bebeklerimizi işaret ederken, "Baksana şunların tatlılığına, Okyanus biriyle duygusal anlamda bir şeyler yaşayacağı zaman Deniz senin gibi yapsa hoşuna gider mi?" dedim, meraklı bir vurguyla gözlerinin içine baktım.

"Gitmez," dedi Karan, istediğim cevabı verirken. "Çünkü ben yapacağım." dediğinde harelerimde şaşkınlık belirmişti. Karan aniden kızgın yüz ifadesine dönerken kaşları eş zamanlı olarak çatıldı. "Okyanus benim kızım!"

Şu an Okyanus'u emziriyor olmasaydım Karan çoktan onu kucağına alıp sarıp sarmalamıştı. Onun yerine sadece dokunmakla yetiniyordu. "Benim kızımsın sen değil mi?" diye sordu Okyanus'a doğru. Kızgınlığı silinirken yumuşak yüz ifadesiyle minik kızına baktı. "Babanı bırakmazsın."

"Oğluşumda beni bırakmaz," dedim, onların bu halini kıskanırken, Deniz'i arada bırakmadım. "Deniz kokulum." Sırayla bebeklerimizi öperken onların keyfi oldukça yerindeydi. "Bunlar nasıl olsa evlenip gidecekler Karan," dedim, yıllar sonra eninde sonunda olacak şey buydu. "Biz birbirimize bakalım bence."

"Haklısın," dedi, kafasını olumlu anlamda sallarken. "Bizi bırakıp gidecekler..." diye hüzünle mırıldandı. Şimdiden onu kaygı almıştı. "Baban seni hiç bırakmak istememişti. Şimdi anlayabiliyorum, o hallerini, ben bunları bırakamam. Onlar bıraksa da bırakamam."

"Niye kendi babandan bahsetmiyorsun hiç?" diye sorduğumda, geldiğimden beri hep bir sorun olduğunun farkındaydım. Hiç bu kadar şiddetlendiğini görmemiştim. Doğumdan öncede

Özge Naz – Düşler Ağdı

yaptığım doğuruyorum şakasıyla Karan'ın patlamasına neden olmuşum. "Aranızda ne var Karan?"

"Bebeklerimizi emzirmeye odaklanalım." derken konuyu hiç açmadan kapatmış kelimeleri yutmama neden oldj. "Pşşş," diye konuşurken ikisinde kalçasına vuruyordu. "Pşşş."

Odanın kapısı tıklatılıp açıldığında içeriye Sudenaz girmişti. "Tamamdır Marin Hanım," dediğinde, bakışlarını bebeklerde tutuyordu. "On dakikayı geçmeyecek şekilde her iki saatte bir karınlarını doyurmamız lazım. Zaten acıkınca uyanırlar, karınları doyunca uyurlar."

Kafamı salladığımda Sudenaz Hanım devam etti. "Şimdi uykularından hiç ayırmadan yatırabiliriz."

"Ben yaparım," derken Sudenaz Hanım almak üzereyken onu durdurdum. Yatağa bağlı kalmak istemiyordum hareket etsem iyi olacaktı. "Birini sen alır mısın, sevgilim?" Karan zaten dünden razı bir şekilde Deniz'i kucağına aldığımda üzerinde olduğum yataktan uzaklaştı.

Okyanus benim kollarımın arasındayken onu yavaşça kuvez şekilde olan yatağa yatırdım. "Yatıralım,"

"Yatıramam." dedi Karan, aniden. Bakışlarım hızlıca ona dönerken omzumun gerisinden arkaya baktım.

"O niye?" diye sorduğumda o kısacık saniyeler içerisinde aklıma bin bir türlü senaryo gelmişti. Gördüğüm manzarayla içim rahatlamıştı. Deniz babasına iyice sokulmuş bir şekilde duruyordu.

"Yüzünü bana sürtüyor, Deniz." dedi Karan, put kesmiş gibi ayakta öylece dikiliyordu. Bu sahneyi daha önce yiğenimiz Hilal de de yaşamıştık. Hilal uyuduğu için uyanana kadar öyle hareket etmeden durmuştu. "Nasıl bırakacağım." diye sorarken hem korkuyor hem de seviniyordu. "Bak," dediği an, Deniz yanığını onun gömleğine sürtmeden duramıyordu. "Şuna bak," derken çocuk gibi sevinç nidaları dökülüyordu. "Kokumu çok mu sevdim? Babasını bırakmak istemiyor mu benim oğlum?"

Ayakta öylece hareket etmeden dururken Deniz'i hiç rahatsız etmemeye çalışıyordu. Bakışlarını bana kaldırırken elaya vurgun gözleri yüzümde durdu. "Konağa geçelim." dedi, büyük bir istekle. "Ben çıkış işlemlerini yaptıracağım. Onlarla uyumak istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Misafirler peki?" diye sordum.

"Mardin turu yapsınlar." dedi Karan, bakışlarını kucağındaki oğluna çevirdi. Okyanus'u yatırmadan göğsüme tekrar yaslamıştım. "Mert'e söylerim hepsiyle tek tek ilgilenir. Sıra gecesine falan gitsinler. İlk birkaç gün bebeklerimle geçirmek, onlarla uyumak istiyorum." dediğinde, bütün ilgisini odağına sadece çocuklarına vermek isteyen bir babaydı. "Yarın ya da sonraki gün onlara kendimizi ayırırız. Anlayışla karşılar hepsi. Biz daha kavuşamadık bebeklerimize."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"O zaman kucağıma ver, sürekli yer değişikliği yapıp onları huzursuz etmeyelim kucağımda uyumaya devam etsinler." derken kalkmış olduğum yatağa geri ilerledim. "Sen hallet." derken sırtımı yatağın başlığına yaslamıştım. "Biz bekleriz." Karan Deniz'i de kucağıma bıraktığımda iki kardeş yan yana yanakları boynuma yaslı halde yatıyorlardı. Çevik bir şekilde odadan çıkmak için önce buradaki eşyalara baktığımda, el çabukluğuyla kendi eşyalarını ve bizim eşyalarımızı çantalara doldurmuştu. Gördüğüm silahını beline yerleştirip telefonunu cüzdanını da pantolonun cebine koyarken odanın kapısını açtı.

"Buranın hâli ne Emrullah?" diye sorduğunda, aralamış olduğu kapıyla dışarıya adım bile atmamıştı.

"Karan Ağa'm, size gönderilen hediyeler. Dünyanın dört bir yanında geldi. Üç kat hediyelerle doldu, bir de konağa gönderilenler var. 10 araba konvoy yapılıp anca taşınıyor." dedi Emrullah, kalın bir sesle kapının ardından konuştu.

"Emrullah," dediğinde Karan, sesinde sitem vardı. "Hiçbir hediye kabul edilmeyecek dememiş miydin?"

"Kar—"

"Sessiz ol Emrullah," dedi Karan, onun yüksek sesle konuşmasına izin vermeden kendi ses tonunu da iyice kısmıştı. "Bebeklerim uyanırsa alırım senden bunun acısını." Dakikalar sonra Karan çıkmış olduğu kapıdan hararetle konuşurken ne olup bittiğini merak etmiştim. Aradan çok geçmeden içeriye tekrar gelip elinde iki tane siyah renkli puset vardı.

"Pusete koyacağız." derken onları yan tarafıma bırakmıştı. "Sudenaz'ı çağıralım mı?"

"Olur," diye onayladığımda, pusete koymak için ayrıca bir şey yapmam gerekiyor muydu bilmiyordum. O kadar narin davranıyordum ki, canları acımasın diye onları pamuklara sarasım vardı. Karan, Sudenaz Hanımı çağırdığında bebeklerimizi onun yardımıyla pusete koymuş, bize başka hangi şekilde koymamız gerektiğini göstermişti.

Sudenaz Hanımın çıkmasıyla Karan benim giyinmeme yardımcı oluyordu. Eğilip ayağıma ayakkabılarımı giydirirken dizlerinin üzerinden bana baktı. "Marin," dedi, dizime öpücük kondurdu. "Kapıda bizimkiler var. Bebekleri gördüler zaten doktor kesin kural koydu anne baba dışında birkaç gün kimse yaklaşmayacak diye doktordan rica ettim onu birkaç haftaya çıkardık." diye ilgiyle konuştu. "Seni görmek istiyorlar, eğer görmek istemezsen hepsini gönderebilirim."

"Yok," dedim, hızlıca. Hepsi bizimle birlikte saatler önce doğum başlamadan gelmiş, o kadar saattir doğumu beklemişlerdi. Yaklaşık olarak on yedi saati geçmişti. "Göndermeyelim, kaç saattir kapıda bekliyorlar. İyi olduğumu onlarda görsün. Normal doğum olduğu için hemen ayaklanabilirsin demişti doktor. Zaten doğum yapalı baya oldu, kaç saat geçti aradan. O yüzden onları da şimdi aradan çıkarayım, konakta ayrıca üstümüze yük binmez."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tamam," dedi Karan. "Eğer yürüyemem dersen bebeklerimizi koyduktan sonra seni de kucağıma alabilirim."

"Karan o kadarda değil." dediğimde, birimize ilgi verirken diğerimizi hiç eksik tutmuyordu. "Hem senin elin çatlamadı mı! Nasıl bu kadar rahat davranabiliyorsun?"

"İlacım yanımda." dedi Karan, iki puseti de eline aldığımda bebekleri havalandırdı. "Canım acırsa seni öpüyorum, hemen iyileşiyorum."

"Seni seviyorum sevgilim." dedim, minnet dolu bir sesle.

Uzanıp saçlarımın üzerinde dudaklarını bastırdı. "Seni seviyorum, güzel karım benim." dedi, aynı duygularla. "Sizi de seviyorum hemen kıpraşmayın." dediğinde ikizlerden hışırtı sesleri yükseliyordu. Bakışları tekrar beni bulduğunda, "Çıkalım güzelim." diye devam etti.

Odadan dışarıya çıktığımızda düşündüğüm kadar kalabalık olmadığını fark ettim. Babam, abim, Barzan babam ve Behiçe annem vardı. "Kızım," dedi babam, oturduğu yerden ayağa kalktığımda onunla birlikte diğerleri de ayaklanmıştı. "Prensesim." dedi, içli bir şekilde beni sarıp sarmalarla bütün ilgisi üzerimdeydi. Yanaklarımı avuçlayıp beni öptüğünde ona gülümseyen bir ifadeyle baktım. "Senin mi evlatların oldu?"

"Evet baba," dedim, mutlu bir şekilde. "Bir prensim, bir prensesim oldu."

Babam elini ceketinin cebine atıp kutulu bir şey çıkardığında kaşlarım çatılmıştı. Elindeki kutuyu açıp nazar boncuklu bir takı çıkartırken onun bir bileklik olduğunu anlamam uzun sürmemişti. "Nazar değdirmesinler." diye bileğime almış olduğu bilekliği hızlı bir şekilde taktı.

"Baba gerek yoktu." diye mahcup bir şekilde mırıldanırken, bakışlarım bilekliği inceliyordu. Kenarları küçük elmaslarla kaplı, orta yerinde belirgince nazar boncuğu vardı.

"Olur mu öyle şey?" dedi abim, babamın arkasından gelirken beni kollarının arasına doladı. Aynı hissiyatı o da verirken elimde gördüğüm kolye ile ona anlamsızca baktım. Kafamı iki yana sallarken bir takı törenine hazır değildim.

"Abi hayır sen yapma bari." derken sitem edercesine konuşuyordum. Üstelik üstüne basa basa doğum hediye istemediğimizi söylemiştik.

"Annemin bu, abisinin gülü." dedi Mahir abim, ona yardım etmek için saçlarımı kaldırırken boynuma kolyeyi taktı. Annemin demesiyle elim kolyeye giderken değerli bir mücevher olduğu belli oluyordu. "Doğumdan sonra takman en doğrusu olurdu. O da seni doğurduğunda babam almış. Saklıyormuş bunca zaman."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bakışlarımda hüzün belirirken gözlerim hızlıca dolmuştu. Abimle tekrar sarıldığımda, saçlarımın üzerinden şefkatle öpüyordu. "Berivan benden önce doğmuştu..." dedim, bana yapılan ona yapılmadığı için haksızlık olmasını istemiyordum.

"Senin hakkın bu abiciğim. Annemden, küçük annemize." dedi Mahir abim, beni kolunun altına alıp kendine doğru çekti. "Annemde senin almanı isterdi, Berivan da yanlış anlamaz."

"Çok güzelmiş." derken kolyeyi çekiştirip bakıyordum.

"Teşekkür ederim," dediğimde sesimdeki sıcaklık hepimizi ısıtacak düzeydeydi. "Abi," deyip ona sarılıp yanaklarından sulu sulu öptüm. Arkasında dağ gibi duran adama ilerleyip, "Baba." dedim ve ona da sıkıca sarıldım.

"Ağlatmayın benim gelin kızımı." dedi Barzan babam, oluşan duygusal anı gür sesiyle bozduğunda bakışlarımız ona doğru döndü. "Nasıl oldun gelin! Şimdi tam konağımızın hanımağası oldun!" derken gözlerinin içi parlıyordu.

"Deme öyle şeyler Barzan baba," dedim, kısık bir sesle. Ruhsal olarak çok iyiydim, fiziksel olarak ağrılarım ve sızılarım vardı ama hiç sorun değildi. "İyiyim, daha iyi olacağım."

"Hay maşallah," dedi Barzan babam, keyifli bir halde. O da uzun bir aradan ilk kez bu kadar mutluydu. Karan'la arada atışıyorlar morali bozuluyordu. "Seni şöyle gördüm ya, dile benden ne dilerse."

Barzan babam zaten hamile haberini aldığımdan beri ne istersem yapmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Çocuklarım büyüyüp evlenene kadar buna devam edeceği aşıkardı. Onu bir şekilde durdurmam lazımdı ki, üstüme daha fazla gelmemeliydi. "Dileyeyim o zaman baba." dediğimde kaşlarını kaldırmış bana istekle bakmıştı.

"Marin?" diye seslendi Karan arkadan, benden böyle bir hamle gelmeyeceği için şaşırmış olmalıydı. Babasıyla tekrar papaz olmak istemiyorda olabilirdi çünkü Barzan babam kesin olarak Karan zaten yapamamıştır edememiştir deyip duracaktı.

"Okyanus, 2477 gram doğdu." dedim, koridorda olan herkes bana dikkatle bakıyordu. "Deniz de 2977 gram doğdu."

"Okyanus'un adına dünyada yer alan öncelikle Türkiye olmak üzere 2.477 tane esirgeme kurumlarına bağış yapmanı istiyorum. Aynı şekilde Deniz için 2.977 tane yere bağış yapmanı istiyorum. Bunu yaparsan hem benim çocuklarım adına hem de kendim adına çok mutlu olurum." dediğimde tek nefeste kelimeleri dudaklarımdan dışarıya saldım. "Senden de başka bir şey istemem, Allah başımızdan eksik etmesin seni."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Barzan babam yatlar katlar isteyeceğimi sanmış olacak ki, böyle bir istek karşısında şaşırmadan edememişti. "Hay aklında bin yaşa kızım." dedi kısa çaplı şoktan sonra. "Altın kabul ederler mi?"

"Sen yap baba, nasıl yaparsan yap. Altın, dolar, maden hiç fark etmez." dedim, gülüşlerimin arasında.

"Oldu bil gelin kızım," dedi Barzan babam, benim gibi gülerken. "Emrullah, duydun hanımağanı dedikleri teker teker yapılacak."

"Güzel kızım," dedi Behiçe anne, herkesten en sona kaldığında yavaş adımlarla yanıma geldi. Elinde tuttuğu saç tokasını saçlarımı toplamak için taktığında, "Bunu Karan'ı doğurduğum zaman annem almıştı. O zamandır saklarım, şimdi sen onun çocuklarını doğurdun. Sen de zamanı gelince kendi kızına takarsın." derken önüme düşen saçlarım geriye doğru çekilmişti. "Kendine gelmişsin."

"Geldim anne." dediğimde uzanıp yanağından öptüm. "Çok teşekkür ederim."

"Ayakta durmasana yavrum, hadi hemen arabaya geç arkanızdan geliriz bizde." dedi Behiçe anne, sesinden şefkat akarken eliyle sırtımı sıvazladı. O kadar narin bir yüreği vardı ki, insan ona karşı sempati duymadan edemiyordu. Kafamı salladığımda Emrullah'la birlikte hastaneden dışarıya doğru çıkmak için asansöre ilerledik. Karan önden inmişti.

Otopark alanında Karan'ın yeni aldığı son model arabayı gördüğümde kapıları açık bir şekildeydi. Adım seslerimizden ve diğer insanların hareketlenmesinden açık olan kapıda pusetlerle dururken geriye doğru döndü. "Nerede kaldın?" diye sordu.

"Anca gelebildim," dedim, aşağıya inesiye kadar bir servet değerinde takılar takılmıştı. Bakışlarım arabanın içerisinde bebeklerimize düştüğünde, "Nasıllar, uyandılar mı?" dedim, merakla.

"Şu an hiç kıpraşmıyorlar, uyuyorlar sanırım." dedi Karan, ıssız bir tonda.

"Arkaya geçelim." derken açmış olduğu kapıdan içeriye geçti. Bebekleri yan tarafına koyarken oturmam için solunu işaret etmişti. "Pusetlerden çıkarmayalım zaten rahatlar."

Karan ortamızda, iki puset onun sağında, ben solundayken geniş arabanın içerisinde yerimiz bile kalmıştı. "Arabayı yavaş sür, Emrullah." dedi Karan, emredercesine. Emrullah dikiz aynasından Karan'ı izliyordu. "Acelemiz yok, ilk arabaya binişleri olacak. Huysuzlanmasınlar, sakın kornaya basayım deme. Camları da kapat dışarıdan ses içeriye girmesin."

Emrullah kafasını sallayıp önüne döndüğünde arabayı çalıştırdı. Aradaki camı da kapattığında, kendi ve bizim aramızda gizlilik oluşmuştu. "Çok tatlısın ama sen." dedim, Karan'a doğru.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Dudaklarımı boynuna bastırduğımda hoş kokusunu içime çektim. Bedeni dokunuşlarımdan dolayı kaskatı olmuştu.

"Seni unutacağımı mı sandın?" dedi Karan, kolunu kaldırdığında bir eli pusetleri sararken diğer eliyle beni sarmıştı. "Gir kolumun altına."

"Bu yavaşlıkta uykum gelir benim." dedim, yorgun çıkan sesimle. Doğumdan sonra kendimden geçmiş gibiydim, o şoku yeni yeni atlatmıştım o yüzden yorgunluk bedenimi ele geçiriyordu. "Artık eskisi gibi hızı sevmiyorsun sanırım."

"Seviyorum ama önceliğim sizsiniz."

"Kendini ikinci plana atma Karan, onlarla birlikte hep yanyana ol. Eminim onlarda bunu ister."

"Babam gibi olmak istemiyorum." dedi Karan, kırgın bir mırıltı dudaklarından döküldü. "O yüzden en iyisi neyse onu yapacağım. Hiçbir zaman baba kelimesini duyunca üzgün bakmalarını değil gururla bakmalarını istiyorum."

"Sen kendin olduğun sürece dünyanın en iyi babası olacaksın." dedim, kendimden emin bir şekilde. Çünkü öyleydi, bana bile bebeği gibi bakarken bebekleri olduğunda çok daha fazlasını yapacağını biliyordum. "Ne baban ol, ne benim babam gibi ol. Sen, sen ol sevgilim."

Yüzümü ona sürttüğümde, yanağım göğsüne yaslı bir haldeydi. Karan onaylayıcı sesler çıkarırken benim gözümünden uyku aktığının farkındaydı. "Uyu biraz, yolumuz normalinden uzun sürecek." dediğinde çok geçmeden gözlerimi kapatmış derin bir uykunun kollarına kendimi bırakmıştım.

Sırtım soğuk bir yere değdiğinde bütün tüylerim diken diken olmuştu. Uyku zihnimi terk ederken bilincim yavaş yavaş kendine geliyordu. "Karan?" dedim, aniden gözlerim açılırken kendi odamızda olduğumuzu fark etmem uzun sürmemişti. "Ne ara geldik?"

"Yeni geldik sayılır." dediğinde beşiğe doğru adımlarken kısık bir tonda konuşuyordu. "Sana seslendim ama uyanmadın bir türlü. İki saattir öperek kaldırdım bana mısın demedin. En sonda kucakladım." dedi, dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. Elini beşiğin içine uzatırken bebeklerimizle oynuyordu. "Deniz Mir, çığılık kıyameti kopardı yine de uyanmadın."

"Ne?" dedim, endişe içerisinde. Yattığım yataktan hızlıca bedenimi doğrulttuğumda beşiğe doğru ilerledim. "Niye ağladı? Nesi var."

"Bir şeyi yok, daha gözü açılmadı ama telepati yöntemiyle bizimle anlaşıyor galiba. Seni kucağıma aldım diye ağlamaya başladı." dedi Karan, benim aksime sakin bir tonda. "Babamla annem baktılar onların kucağına geçince sustu hemen."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Duymadım ben," derken beşiğin kenarından ikisine bakarken düzensiz nefes alışverişleriyle uyumadıkları belli oluyordu. "Çocuğum ağladı hiç duymadım."

"Sakin ol." dedi Karan, benim fevri tavrıma karşılık sakinleştirici bir sesle konuşuyordu. "Uyuyordun Marin," derken bunun kötü bir şey olmadığını söylemek istiyordu fakat bilincim bunun kötü olduğunu iddia ediyordu. "Üstelik çok yoruldu. Serumdan olsa gerek bayılmış gibiydin, derin bir şekilde mışıl mışıl uyuyordun."

"Okyanus?" diye sorduğumda, beşiğin içerisinden uzanıp Deniz'i kucağıma aldım. Ağlamaktan dolayı gözyaşları henüz oluşup akmış mıydı bilmiyordum ama boynu hafif ıslak nemli gibiydi. Onu omzuma yatırıp sırtını yavaşça okşarken kucağımda döndürdüm.

"Sessiz her zamanki gibi." dedi Karan, Deniz'i aldığım için Okyanus'un parmaklarını tutuyordu. "Hiç sesini bile çıkarmadı." Uzanıp elini öptüğünde Okyanus kıpırdadı. "Uslu kızım benim."

"Özür dilerim." dedim, Deniz'e doğru. Minicik bebeği ağlattığım için ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Yanağımı yanağına sürterken kokusunu içime çektim. "Çok mu ağladın anneciğim sen? Bir daha ağlatmayacağım seni tamam mı?"

"Okyanus'u da kucağıma verir misin?" diye seslendiğimde birini kucağıma alıp diğerini almamazlık yapmayacaktım. Bel ağrılarım çok olacaktı ama onlar için değerdı. Spora başlayacaktım, plates yapardım bu sayede sırt ve bel ağrılarım azalardı. Karan, Okyanus'u beşiğin içerisinden çıkartıp dikkatli bir şekilde kucağıma verirken o da üçümüze sarılıyordu. "Seni yerim ama ben güzel kızım, ne kadar uysal bir kızsın." derken onu da yanağıma sürterken doktor tensel etkileşimin anne baba alışkanlığı için iyi olacağını söylemişti.

Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde, "Kendime gelmiş gibi hissediyorum ama bu kadar ölü bir halde uyuyacağımı düşünmemiştim. Eskisi gibi olamayız, üstelik iki çocuk Karan. Sürekli diken halinde olmalıyız." dedim, sesimdeki endişe elle tutulur değerdeydi.

"Tamam hep derin uyuyordum ama ağlamalarını işitmeyecek kadar nasıl derin uyudum bilmiyorum." derken aynı odanın içerisine beşikleri koymamız işimize gelecekti. Ayrı odalarda olmak istemiyordum. Onların özel odaları vardı ama belirli yaşlarına kadar bizimle uyuyacaklardı.

"Benim uykum hafif sayılır, bizimle uyuyacakları için kıpraşmalarıyla gözümü açarım." dedi Karan, içimi rahatlatan bir sesle. Ona minnet duyduğum o kadar konu vardı ki, dilimden her saniye düşürmesem hiç karşılığını veremezmiş gibi düşünüyordum.

"Okyanus anneciğim." diye seslendiğimde Okyanus'un nasıl bir kişiliği olacak kestiremiyordum. Doğumu dışında sesini hiç duymamıştım. Ona dokunmamla tepki verirken kapalı gözleriyle kafasını oynattı. Çenemi emmeye başladığında bulduğu her yerimi aldığı kokumla birlikte emiyordu. Doğduğu anda öyle yapmıştı. "Senin sesini duysaydım güzel bebeğim. Niye hiç sesin çıkmıyor?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Fırtına öncesi sessizlik olabilir mi Marin?" diye sordu Karan, yalancı bir korkuyla.

"Bundan çok korkuyorum." dedim, ciddi bir şekilde. Deniz'in bize kök söktüreceği belliydi, üstüne bir de Okyanus gelirse neler olurdu bilmiyordum ama hepimiz için çok güzel anılar olacaktı. "Biraz her şeyi algılayınca kök söktürecek bir hâli var."

"Hiç gözlerini bile açmıyor, uyumak istiyor ve uyuyor. Deniz'e seslendiğimde hemen kıpraşıyor. Okyanus öyle değil..." dediğimde, Okyanus çenemi yalamaya devam ediyordu. Minicik dili tenimde gezerken tatlı sesler çıkartıyordu. Şapırtı sesleriyle gülümsemeden edemiyordum.

"Okyanus His." diye seslendi Karan. Okyanus hiç tepki vermezken babasının seslenmesiyle Deniz hareketlenmişti.

"Uyuyacak demek ki." Ona kafamı sallayıp onayladığımda emzireli iki saat olmadığı için Sudenaz'a danışmadan emzirmek istemiyordum. Okyanus belki metabolizması Deniz'e göre farklı işliyorsa çoktan acıkmış olabilirdi.

"Sudenaz'dan bir haber var mı?" diye sordum.

"Bebekler için bize özel olarak bilgi verecek Sudenaz konağa yerleşti. Seslendiğimizde hemen gelecek, mümkün olduğunca onun bilgi dahilinde hareket edelim. İki bebeğe aynı ilgiyi vermemiz gerekiyor." dedi Karan.

"Evet," dedim, kısık bir sesle. "Çok korkuyorum birine bakarken birini unutacağım diye. İkisi de canımız, ikisi de kanımız, erkek bebek olmasını çok istiyordum fakat Okyanus'u görünce kendime kızdım. Evlat olsa yetermiş, kızı erkeği yokmuş. Böyle boynuma gelip yatıyor ya, dünyalar benim. O dünyanın içinde benim bebeklerim."

"Bu dünyadaki cennetimsiniz." dediğinde bize öyle bakıyordu ki, gözleri birçok duyguya ev sahipliği yapıyordu.

"Altlarını kontrol edelim mi?" diye sorduğunda, bir andan aklımdan çıkmıştı.

"Olur," dedim, birini ona verirken kucağımdaki ağırlık azalmıştı. "Yatıralım."

Okyanus kucağımda kalırken onlar için özel yapılmış yere geçerek yumuşak zeminli yere bedenini yavaşça bıraktım. Aynı şekilde Karan da Deniz'i bıraktığında, "Çişli çocuğum, dünyaya gelir gelmez üstüme işedin zaten." derken bir yandan zıbınını açmaya çalışıyordu. Okyanus'un beyaz renkli zıbınını açıp takılan yeni doğan bebek bezinin kenarlarını açtığımda hiçbir kokuyla ve ıslaklıkla karşılaşmamıştım. Hemen tuvaletlerini yapmayacaklardı fakat doktor boşaltım sistemlerinde bir sorun olmaması için sık sık kontrol etmemizi istemişti.

"Böyle hep temiz tutun tamam mı?" dedi Karan, Deniz onu belki duymuyordu bile ama konuşmayı ihmal etmiyordu. "Ne annenizi ne beni yormayın." Bebeklerin bezini tekrar kapatıp

Özge Naz – Düşler Ağdı

kıyafetlerini düzelttiğimizden tekrardan kucağımıza almıştık. Karan benim aksime daha yorgun gözüktürken araba yolculuğu sırasında uyumamla yorgunluğumu atmıştım.

"Uyu hadi biraz, çok yorgun gözükyorsun. Yorgun bir baba olmanı istemiyorum." dedim, ilgi dolu bir sesle. Eve geldiğimizden beri uyumamış benimle birlikte bebeklerimizin başında durmuştu.

"Ben bunları bırakıp uyuyamam ki Marin, ya bir şey olursa? Uyanırlarsa bizi göremeyince ağlamaya başlarsa?" dediğinde onun bu haline gülümsemeden edememişim. Gözünü bir saniye olsun bebeklerde ayırmıyordu. Kıpraşsalar, nefes alsalar ufacak bir seslerinde Karan hemen onlara bakıyordu.

"Ben de öyle düşünüyorum Karan," dediğimde ben uyumama rağmen o idare edebilmişti. "Ben uyuduğumda sen baktın. Şimdi sen uyursan ben bakabilirim."

"Şöyle yapalım mı sevgilim," derken aklıma gelen fikirle elaya vurgun gözlerinin içine baktım. "Sen şimdi duşunu al, ben o sıra bebeklerimizin üstünü değiştireyim hastane kokusundan hepimiz arınalım."

"Tamam," dedi Karan. "Onlarla ilk duşumuzu almak için dakika saydığımı söylesem bana deli demezsin değil mi? Üstelik sadece duş içinde değil, birkaç aylık olsunlar havuza girmek istiyorum. Daha yürüymeden, konuşmadan bütün yetenekleri gelişsin diye gerçekten dakikaları sayıyorum."

"Yapacağız," dedim mutlulukla. "Hepsini yapacağız sevgilim. Buradan gitmeden babalarının anneleri için yaptırdığı konak havuzuna girecekler." Karan bizi teker teker öpüp yanımızdan ayrıldıktan sonra Deniz'i de bana bırakmıştı. İkisi de kucağımdan kıyafet dolabının üzerine yapmış olduğumuz yere koyduğumda burada rahatlıkla üstlerini değiştirebilecektik. Kenarları korumalı, düşmelerden koruyordu. Doktor zemin gibi yerlerden giydirmemiz gerektiğini söylemişti.

Elime ütülenmiş kıyafetleri aldığımda ilk önce Okyanus'u giydirecektim. "Okyanus..." diye mırıldandım. Burnunu burnuma sürerken onunla gülümsedim. Okyanus'un dudakları açılmış dilini dışarıya çıkarmıştı. "Bunu His teyzen aldı sana," derken elimdeki zıbını ona gösteriyordum. Gözleri kapalıydı ama yine de göstermekten geri kalmadım. "Bunu da Elvida teyzen aldı." Altını gösterdim. "Bunu Sanaç," Üst kıyafetini işaret ettim. Kıyafetin üstünde yazı olmadığı için şükretmişim çünkü bir ara hepsi yazılı bir şeyler almıştı. Okyanus sorun çıkarmadan giydirmeme izin veriyordu. "Bunu da Mert aldı." dediğimde elimdeki şapkayı gösterdim. Sanki Okyanus bana bir şey diyormuş gibi ona yaklaştım ve sonra hızlıca geri çekildim. "Almaz olur mu güzel kızım, bak bunu da Zahir ve Zühre aldı." diye devam ettiğimde elimdeki eldivenleri gösterdim. Onu öpüp kokladıktan sonra Deniz'in daha yakınına koydum.

"Şimdi sıra Deniz'in." dediğimde Deniz'i kendime yaklaştırdım. "Deniz..." diye fısıldadığımda burnuna dokunmamdan hoşnut olmadığını belli etmişti. Elimdeki kıyafetleri kaldırdığımda

Özge Naz – Düşler Ağdı

onunda gözlerinin kapalı olmasına rağmen gösterdim. "Bunu Bronz amcan aldı, onun tek alması yetti oğlum başkasının almasına gerek kalmadı." dedim, alay dolu bir sesle. "Bunu Uygur aldı biliyor musun? Seninle oynamak için sabırsızlanıyor. Sakın babanı kızdıracak şeyler yapmayın oğluşum. Ya da ne var biliyor musun yap bakalım ne olacak? Senin arkanda annen var." Deniz'in de kıyafetlerini giydirdiğimde ikisinide birbirine yakınlaştırdım.

"Sana da," dediğimde oğlumun şapkasını hafifçe yukarıya kaldırdım. Okyanus'un şapkasını kaldırdığımda, "Sana da bir şey olmasına izin vermem." dedim, onlarla konuşmayı bir türlü bırakamıyordum.

"Isırırım ben sizi." derken alıp minicik kollarını bacaklarını ısırılmamak için zor duruyordum. "Böyle ısıra ısıra yemek istiyorum ama o kadar minik, o kadar yeni doğdunuz ki, dokunmaya kıyamıyorum."

"Ben doğalı 29 yıl oldu Marin." diye ses işittiğimde, Karan belinden aşağıyı saran koyu renkli havlu ile odaya giriş yapmıştı. "Beni ısıra ısıra yiyebilirsin."

"En çok seni yemek istiyorum." dediğim sırada bakışlarımı kaldırdığımda ıslak bedeninden yukarıya baktım. Gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıkla harelerim genişlerken gözlerimi kırpma ihtiyacı hissettim. "Karan?!" diye şaşkınlık nidası dudaklarımdan döküldü.

"Sakallarını kesmişsin..." dediğimde, onu ilk kez böyle gördüğüm için garipsemiştim. Yüzünde tek bir pürüz yokken, olduğundan daha genç gözüküyordu. "Bir dakika," dedim, garip bir sesle. "İlk kez seni böyle görüyorum."

Karan aramızdaki mesafeyi kapattığında, saçlarından damlalar tenime doğru akıyordu. "Çok mu çirkin adam olmuşum?" dedi, tavrımdan dolayı tuhaf bir şekilde bana baktı. "Erkeğin makyajı gerçekten sakal mı?"

"Hayır, hayır." dedim, hızlıca. Yanlış anlamasını istemiyordum. Karan her haliyle yakışıklı bir adamdı. Sakal gerçekten çok yakışıyor ama bu hali de hiç fena değildiz "Çirkinlikten falan değil." diye konuştum. "Sadece tuhaf, gözüm alışkın değil. Tertemiz, hiç pürüz yok."

"Garip hissettim. Alışırım bir iki güne." diye mırıldanırken elimi henüz kurumamış yanaklarına yerleştirdiğimde yavaşça okşadım. Tenimin altındaki teninin sıcaklığı avuç içimi ısıtıyordu. "Neden kestini ki?"

"Okyanus ve Deniz'i öperken canları acımasın. Tenleri hassas, sakallarım çok sert. Sürekli öpeceğim için tahriş olmasınlar." dediğinde, kaşlarım havaya kalkmıştı. Karan'ın çıtası zaten arştıydı ve daha ne kadar arşa çıkardı bilmiyordum. Zaten çok ilgili birisiydi bu halleriyle kendine daha çok düşüyordu. "İlk öptüğümde böyle hafiften rahatsız oldu gibiler. Olmasınlar."

"Karan..." diye fısıldadığımda, dudaklarım dışa doğru kıvrılmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gözlerin mi doldu senin?" dedi Karan, o benden daha şaşkın bir durumdaydı.

"Lohusalık..." dediğimde, sadece duygu patlaması yaşıyordum.

Karan gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Şu an bana dokunsa hüngür hüngür ağlayacak kıvama gelmişim. Uygur, Karan'a sakal yakışmadığını söylemişti kes diye laf söylemiş o zaman Karan asla sakallarımı kesmem demişti. Şimdi ise hiç düşünmeden kesmişti. "Önceden her şeyi hamileliğe hormanlarına bağlıyordun şimdi lohusa olmana mı bağlayacaksın Marin?" dedi, alay dolu bir sesle.

"Ya sussana!" dedim, kızar gibi. "Öyle mi yapıyordum ben!"

"Seninle uğraşmayı ve seni kızdırmayı seviyorum." dedi, sıcak bir sesle. Ona yaklaştığımda kollarımı boynuna dolarken dudaklarımı pürüzsüz olan tenime yasladım. Defalarca öptükten sonra dişlerimi geçirdiğimde en sevdiğim yemeği canım istiyormuş gibi iştahla ısırılmışım.

"Isırma Marin!" dedi Karan, acı içerisinde inerken. "Acıttın!" dediğinde kafasını yana doğru çevirdi. Dişlerimin bütün boyutunu bile belli olacak şekilde izi çıktığında fazlaya kaçtığımı yeni fark ettim. "O dişlerini var ya..."

"Ne yapayım? Çok tatlı olmuşsun gel beni ısır diye bağıyor. Nasıl ısırılmayayım?" dedim, masum bir ifadeyle.

Üflediğimde, elimin tersiyle ıslaklığı sildim. "Çok mu acıdı?"

"Çok acıttın, böyle on gün dudağını çekmesen acısı anca diner." dedi Karan, küçük bir çocuk edasıyla huysuz bir şekilde mırıldandı.

"Uyanık, şımarık patron ağa bozuntusu... Öpeyim de geçsin." derken hiç durmadan ona sayısız öpücükler bahşettim. Dudaklarımı her bastırduğumda Karan belimi daha çok sarıyor beni iyice kendine çekiyordu. Kafasını çevirip dudaklarımızı buluşturmamızı sağladığında teninden akan damlalara rağmen sıcaklığımız bir olmuştu. Alt dudağımı kavrarken dişlerinin arasına alıp hafifçe dişlerini bastırdı. Ağızının içerisinde inlediğimde Karan yine de geri çekilmemiş öpüşmeye devam etmiştik. Geriye ayrıldığımızda ikimizde nefes nefese kalırken istemeyerek de tenlerimiz uzaklaştı.

"Islattın hep üstümü."

"Sadece üstün mü ıslandı?" diye sorduğunda kirpiklerinin altından bana şehvetle baktı. "Her tarafını ıslatmak istiyorum Marin," dedi Karan kısık bir sesle. "Sabırsızlıkla bekliyorum o günü."

Karan giyinme odasına gittiğinde bebeklerimi kucağıma alıp yatağa doğru ilerledim. Onları yatağa bıraktıktan sonra Karan yanıma gelmişti. Okyanus'un dili dışarıda dururken, "Bu Okyanus'un dili niye hep dışarıda?" diye sordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Dilini çıkartma Okyanus!" dedi Karan, uyarır gibi. Eliyle diline dokunduğunda içeriye çekmesini sağladı. "Sok babacığım içeriye bak kaparlar valla alamayız."

"Sen dur Karan, ben de üstümü değiştireyim." derken Karan beni sessizce onayladığında giyinme odasına ilerledim. Üstümdeki kıyafetleri çıkartıp kısa süre sonra saten şort geceliğimi giydiğimde odaya geri döndüm.

"Hastaneden çıkmadan verecektim anca aklıma geldi." dedi Karan, benim gelmemle bana doğru dönerken elinde bir şey tutuyordu.

"Yüzüğünü doğumun son günleri çıkartmıştın, parmakların ödemden şişiyor diye." dediğinde elindeki yüzüğümü bana uzattı. "Biraz daha bol şeklini yaptırdım ve bu seferki ayarlanabilir. Yine ödem toplarsa ayarlarsın güzel karım."

"Unutmuşum..." dedim, Karan'ın yüzüğe verdiği değerini bildiğim için bana hiçbir zaman çıkarmamı söylemişti fakat ellerim ayaklarım çok şiştiği için yüzüklerimi çıkartmışım. "Çok güzel." diye fısıldadığımda parmağıma tekrar taktığı yüzüğe aşkla baktım. "Hep ilk günkü heyecanla takıyorsun bu yüzüğü parmağıma."

"Sen benim deniz kızısın." dedi Karan, tok çıkan sesiyle, taktığı yüzüğümünden bakışlarımı çektiğimde gözlerimiz buluştu. "Huzur veren yanısın. Huzurun, huzurum."

"İlk uykumuzu alalım mı artık?" diye sorduğunda ikimizde bakışları bebeklerimize düşmüştü.

"Alalım..." dedim, onu onayladığımda hep hayalini kurduğumuz an gerçekleşecekti. İçim içime sığmıyordu. Yaklaşık sekiz aydır karnımda uyuttuğum bebeklerimizi şimdi koynumuzda uyutacaktık.

Yatağa uzandığımızda Okyanus'u kendi yanıma Deniz'i Karan'ın yanına koymuştum. Ortamızda ikisi yatarken birbirlerine doğru dönmüşlerdi. Hareketleri kısıtlıydı. "Kıpraşmayın hemen, uyuyacağız." dedi Karan, boğuk bir sesle. Ben elimi Okyanus'a koyduğumda o da Deniz'e koymuştu. "Pşşş pşşş." dediğimde Karan da benim gibi, "Pşşş pşşş." demişti. "Bir varmış bir yokmuş, bir Prens ve bir Deniz Kızı varmış..." diye başladığı masalında sesi ninni gibi çıkıyordu.

Uyu bebeğim uyu, uyu bebeğim.

Koynumda uyu.

Geceler varmasın sabaha,

Odamız gökyüzü, yatağımız bulut olsun.

﴿ BÖLÜM 89 ﴾

89. BÖLÜM “AİLE”

"Öp anneyi hadi." diye ses işittiğimde kirpiklerimi binen ağrıyla birlikte gözlerimi açmakta zorlanıyordum. "Bak oğlum böyle yapacaksın, babandan hiçbir şey öğrenmedin mi?" dedi, tanıdık ses. Tenimde parmaklar gezerken iki saat önce uyandığım için şimdi tekrar uyanmak gözüme çok büyümüştü.

Yirmi dört saat boyunca iki üç saat aralıklarla bebekleri emzdiriyordum. Kurduğumuz alarmlarla iki gündür bir döngünün içerisinde dönüp duruyorduk. Aç kalmamaları ağlamamaları için diken üstündeydik. Varlıklarını almış, kısa süredir değilde hep bizimleymiş gibiydiler. Gözümü açtığım an aklımda sadece üç kişi belirliyordu.

Dudaklarımın üzerinde dudaklar hissederken çok geçmeden bir çığlık kopmuştu. "Hay ağzıma benim." dedi Karan, sitem edecesine. "Tamam ağlama ağlama, öpmüyorum anneni." Kulağımın dibinde yankılanan ağlayış sesleriyle gözlerimi açmaya çalıştım, benim için o kadar zor geçiyordu ki bu durum uyku düzenim tamamen değişmişti. Kollarımın arasında minik bir beden hissederken kokusundan Deniz olduğunu anlamıştım. Ağlayışları yavaş yavaş azalırken ellerimle bedenini pışpışladım.

"Yok yok o bilerek yapıyor." dedi Karan, eğlenir gibi konuşuyordu. Kendi kendiyile mi konuşuyordu yoksa birisi mi vardı bilmiyordum. "Ben her sabah öperek uyanırdım, hiç uyanmazdı ki Karan beni daha çok öpsün diye oyun yapardı kendince karımı tanımıyorum sanki."

"Anne uyan de, uyanır hemen." derken Karan'ın kendi kendine konuştuğuna emin olmuşum.

Bir ağlayış sesi daha koptuğunda, gözlerimi açmak için büyük bir çaba sarf ettim. Deniz'e dikkat ederek onu koynuma aldığım da yatağın bir tarafı çökmüştü. "Ağlama kızım," diye fısıldadı Karan. "Ağlama bebeğim." derken öyle telkin ediyordu. "Şşşş," Ses azaldığında hırıltılar mırıltılara doğru evrilmişti. "Aferin benim kızıma." dedi, hoşnut bir sesle. "Babasının güzel Okyanus'u... Seni gören okyanus utanır senden. Kalbimin okyanusu..."

"Karan?" dedim, yarım bir ağızla. Üzerimden buldozer geçmiş gibiydi. Yatakta doğrulmaya çalışırken Deniz'e ayrıca dikkat kesilmiştim. İki bebeğimde ağlaması kesilmiş anne ve babanın varlığıyla uysallaşmışlardı. "Ne zaman uyanınız?"

"Biraz oldu..." dedi Karan, onunda gözleri yarı kapalıydı. Her şeyi beraber yaptığımız için ikimizde birbirimizden beter durumdaydık. Bebek bakmak sandığımız gibi değildi. "Onlar kıpraşınca açtım ben de gözlerimi, baktım ikisi birbirine sarılmış."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Birbirlerine mi sarılmış?" diye sorduğumda uykulu halimden hızlıca sıyrılmıştım. Gözlerim parıldarken o hallerini görmediğim için dudaklarım dışa doğru kıvrıldı.

"Evet," dedi, saf bir sevinçle. "Sen kaçırma diye fotoğraflarını çektim. Telefonum şurada."

"Çok tatlılardır kesin..." diye konuştuğumda daha tanık olacağım çok güzel anılarımız olacaktı. "Her anlarını kaydetmek istiyorum. Fotoğraf makinesi neredeydi?"

"İkinci çekmeceye koymuştum." dediğinde başıyla yan tarafını işaret etti. Hatıra kalsın diye gece uyandığımız halimizi çekmişti. "Hem kendimize geldiğimiz için çekmeye başlasak iyi olur. Doğdukları ilk andan onlara nasıl baktığımızı, yetiştirdiğimizi görsünler ki kendi çocuklarına öyle olsunlar."

Deniz'i kucığımdan indirmeden çekmecenin olduğu yere gittiğimde elime fotoğraf makinesini aldım. Deniz'i de Karan'ın kucığına bıraktıktan sonra, "Yataktan çıkmayın," dedim, gülümseyen ifademle. "Sizi çekeceğim."

Karan ikisini de kollarının arasına alırken, "Sen?" diye sordu.

"Kendimi de kayıda alırım." dediğimde önce onların fotoğraflarını çekmiş sonrasında selfie tarzında bir sürü çekerek sabah pozlarımızı vermiştik.

"Ufacık minicik tırnağım kadar dili var, hep dışarıda!" dedi Karan, Okyanus dilini çıkartıyor babası dokunduğunda içeriye geri çekiyordu. Bu döngü hep böyle devam ediyordu. Oyuncu bir çocuk olacağı şimdiden belliydi.

"Çok güzel kokuyorlar." dediğinde sadece bunu sayıklayıp duruyorduk. Karan'ın kokulara gerçekten zaafı vardı ve hem benim kokum olsun hem de bebeklerimizin kokusu olsun hastasıydı. "Duşa girelim mi? Sudenaz sabah uyandığımızda yaptırabilirsiniz demişti. İlk duşlarını alacaklar."

"O zaman sularını ayarlayayım ben aşkım, sen de duş kovalarını çıkar ilk duşlarını aldıralım." dedim, büyük bir istekle. İkisini yatağa bırakıp, emniyet için korkuluğu açarken kendi aralarında kıpraşmaya başlamışlardı. Suyun derecesini ayarladığımda, oda sıcaklığının bir tık üstünde olması gerekiyordu. Karan iki ayrı bebek duşunu getirip ısıyı ayarlanan suları doldurmuştu. Bebeklerimizin odasına bebek duşlarını bıraktığında sonrasında benimle birlikte onları kucaklayıp odaya geri geçti. O kadar heyecanlı duruyordu ki, sanki kendisi banyo yapacaktı.

Okyanus'un kıyafetlerini tamamen çıkartırken Karan Deniz'i almıştı. Kucığından indirip bezine kadar çıkarttığımda bebek duşunun içerisine yavaşça bıraktı. Deniz ellerini çırpıtığında açamadığı gözleriyle ne olduğunu anlayamamıştı. Tenine değen ılık sularla birlikte hoşuna gitmiş gözüküyordu. Okyanus'u da diğer bebek duşuna bıraktığımda ayaklarını çırpıtı. Deniz gibi tepki vermezken minicik bedenini tamamen suya bıraktım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Masajla ovarak süngerini yapmamız gerekiyor," dedim, öğrendiğim bilgilerle suyla tamamen yıkamayacaktık. Islak sünger ile bedenlerine sürmemiz gerekiyordu çünkü kordonu düşmeden sudan mikrop kapmaya müsaittiler.

Karan dikkatlice Deniz'i yıkarken, "Ah be oğlum!" diye yakarış kopardı. Karan çevik bir hareketle Deniz'i bebek duşundan çıkarttığı anda minicik bedeninden sular akıyordu. Babasının yine üstüne işemeyi uygun gördüğünde Karan karşı çıkamadan bedeni ıslanmıştı. "Yine beni mi buldun he oğlum sen." dediğinde Deniz'in bir türlü çışı bitmiyordu.

Okyanus'u çok fazla suda tutmayıp masaj yaparak bedenini temizlediğimde havluya sarıp sarmaladım. Karan ne yapacağını şaşırılmış gibi dururken Okyanus'u havlulu bir şekilde kontrollü bir yere koyduğumda, Deniz'i elinden aldım. "Sen hemen suyu değiştir. Okyanus'un bebek duşunu alıp yeni suyla getir, Karan. Ben o zamana kadar tutayım."

Deniz'i mikrop kapmaması için hiçbir yerle temas ettirmeyizken Karan çatamadığı kaşlarıyla oğluna baktı. "Kestireyim mi oğlum? Babam çükümü kessin diye mi yapıyorsun böyle?" diye yalancı kızgınlıkla sordu. Deniz ağlamaya başladığında Karan hemen, "Yok yok, oğlum sana demedin kendime dedim onu ben. Bende de var ondan, özür dilerim tamam mı ağlama."

"Gel Deniz biz Okyanus'a bakalım." dediğimde onu susturmaya çalışıyordum. Sardığım havluyla kucağımda sallarken, "Bak Okyanus duşunu aldı, uslu uslu duruyor." diye elimi şıklatarak dikkat çekmeye çalıştım. Karan kısa süre sonra üstü çıplak şekilde gelirken taze su getirmişti. Deniz'i üşümeden tekrar koyduğumda bedenini temizlemiştim. Karan ise o sırada Okyanus'un yüzüne yağ sürerek masaj yapıyordu. Kollarını ve bacaklarını da yağlarken Okyanus dudaklarını aralıyordu.

Deniz'i de beş dakikayı geçmeyecek şekilde yıkadığımda Karan'a vermiş hazır elleri yağlıyken oğluna da masaj yapıyordu. Okyanus'u yanıma alıp kıyafet seçtiğimde üşütmeden bedenini sıcaklığa kavuşturmuşum. Hep beraber duşa girsek işimiz biraz daha kolaylaşacaktı falat henüz çok yeni doğdukları için özenle temizliyorduk. Biraz ileride Karan'ın kucağında bile duşlarını alırlardı, ben de onları şampuanlar yıkardım. Tek gereken şey biraz büyümeleriydi.

Onları giydirip sırayla Karan ve ben de duş aldığımızda normal duşlarımızdan çok kısa sürüyordu. Karan'la girdiğimiz duşlardan anca saatler sonra çıkıyor hem küvet keyfi hem de duş keyfini uzun uzun yapıyorduk. Şu an bizim için özel bir durum olduğundan on dakikayı bile geçirmeyip birbirimize destek olmaya vakit ayırıyorduk.

"Kahvaltayı buraya söylüyorum. Terasta yeriz." dedi Karan, Okyanus'u kucağında sallarken elinde telefonunda vardı. Sesindeki soğukluk beni üşütecek seviyeydi ve bunun benden dolayı olmadığını bildiğim için içim rahattı.

Kaşlarım havaya kalkarken, "Hep beraber yeseydik?" diye sordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Aynı konakta yaşıyoruz diye hep bir olmak zorunda değiliz." dediğinde havada duran kaşlarım normal formunu alırken çatıldı.

"Taşınacağız Karan, İstanbul'a gitmemize, temelli yerleşmemize çok bir şey kalmadı." diye mırıldandığımda, yıllarım burada geçmese de İstanbul'dan çok benimsenmişim. "En azından gidene kadar beraber yapabiliriz. Ben hiçbir zaman aileden rahatsızlık duymadım ki, tam aksine onlar olunca karnımın doyduğunu keyifle yediğimi anladım. Çünkü bu kalabalıktan hep uzaktım, tek başıma yemek yemenin ne demek olduğunu biliyorum."

"Sen istiyorsan beraber yiyelim." dediğinde geçiştirir gibi konuşuyordu.

"Ne ben istiyorsam? Bunca zaman ben istediğim için mi yaptın? Sen istemiyor muydun?" dediğimde merak duygum iyice kabarmıştı. Hep onlardan uzak kalmak için bir bahane uydurduğunu biliyordum. Atını özlediğini söyleyip haftanın üç günü çiftliğe gidiyorduk lâkin gittiğimizde atının yanına gidip binmiyordu bile. Sadece uzaklaşmak istiyordu.

"Ben de ailemle yaşamadım ki Marin," dedi Karan, soğuk bir şekilde. "Yıllardır yurtdışındaydım, İstanbul'daydım. Orada buradaydım hep, çocukluğum ailemle geçti. Ama iyi de bir çocukluk değildi, hep bir kaos hep bir kavga hep bir vahşet. O zaman illallah ettiğim için şimdi bir arada olmaktan kaçıyorum."

"Kendi ailemizi kurduk," dedim, gururlu bir şekilde. Ailem demek bana mutluluk veriyordu. Bir ailem vardı, canım, kanım olan çocuklarım. Kanım olmasa bile yine canım olacak çocuklarım bile olabilirdi. Karan olduktan sonra iki kişilik bir aileydik biz. "Evet, geçmiş ne yazık ki geçmiyor. En azından bebeklerimizde kalabalık aileye, bu gürültüye kaosa şimdiden alışsın." derken orta yolu bulmaya çalışıyordum. Kocamın yanında olmak istiyordum bu her anlamda geçerliydi. "Sen istemiyorsan, burada yiyebiliriz."

"Sen bana böyle bakarken nasıl hayır diyebilirim ki?" dediğinde ıslak saçlarımın üzerinde dudaklarımı bastırdı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Ben istediğim için değil, benim için yapma. İçinden geldiği gibi davran."

"Haklısın," dedi, bunu gerçekten haklı olduğum için mi yoksa susayım diye mi yapıyordu bilmiyordum. Sadece gitmek istediğini biliyordum. "Nasıl olsa gideceğiz, ben yokluğumuza alışsınlar çok özlemesinler bizi diye çok yüz vermiyordum ama bari bebeklerimizle güne başlasınlar. Mahrum etmek olmaz, onlarda vakit geçirsinler."

"O zaman önce bebeklerimin karnını doyurayım," dediğimde banyonun yorgunluğundan kısa bir süre sonra emzirebilirdim. Çok çabuk yoruldukları için bir sonraki emzirmeme kadar mışıl mışıl uyuyacaklardı. "Sonra hazırlanıp eskiden olduğu gibi kahvaltıyı konak halkıyla birlikte yaparız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Babanıza öpücük verin." dedi Karan, ilk önce beni öptüğünde sonrasında bebeklerimizi öpmüştü. "Aferin benim bebeklerime."

Emzirme koltuğuna geçip ikisini de göğsüme yaslariken ayaklarımı uzattım. Deniz ve Okyanus iştahlı bir şekilde emmeye başladıklarında insanın huzurla dolacağı sesler çıkartıyordu. Karan üstünü giyinmeye gittikten sonra koyu lacivert gömlek ve siyah pantolonla geri gelmişti. Elinde tarakla geliriken saçlarımı tarıyordu. Duştan hızlıca çıktığım için taramaya fırsat bulamamıştım.

Bebekleri sonrasında değiştirip diğer göğüslerimden de faydalanmasını sağlayıp karınlarının doyduğundan emin olmuşum. On dakika emzirme ikisi için yeterli oluyordu. Zayıf, küçücüklerdi ve çok az besleniyorlardı.

Karan'ın taradığı saçlarımı banyoya geçip kuruttuktan sonra üstümü giyinmişim. Karnımda belirgin olan bir göbek vardı ama şimdilik umursamıyordum. Belime korse takıp elbise giydiğimde yüksek olmayan ayakkabıyı ayaklarıma geçirmiştim. Biraz makyaj yapıp kendime geliriken kahvaltı için artık inebilirdik. Ben hazırlanırken Karan bebeklerimizi pusete koymuştu.

İkisini de eline alıp asansöre geçtiğimizde zemin kata gelmiş, avlu içerisinde hazırlanan kalabalık olduğumuzu belli eden masaya baktım.

"Günaydın." diye seslendiğimde etrafta kimse gözüküyordu. Doğu tarafından Barzan babam geliriken Karan'a doğru yürüyüp oğluna bile bakmadan bebeklerin yanına geçmişti.

"Oooo hoşgelmişsiniz." dedi Barzan babam, bebekleri sevdiği belli oluyordu ki biliyordum da. Berivan ve Mahir'in çocuğu Hilal'i herkesten çok seviyordu. El üstünde tutuyordu, yaşına başına bakmadan el kadar çocuk için pervane oluyordu. "Konağımın neşeleri." derken sesi keyifli geliyordu. "Dört taneleri."

Barzan babam bakışlarını diğer tarafa çevirdiğinde, "Ne diyordu bizim oğlan?" diye sordu.

"Üç tanelerim diyordu baba." diyen kişi Zahir olurken, aylardır onu görmediğim için bütün dikkatim ona doğru çevrilmişti. Son gördüğüm halinden bir hayli değişmişti. Kasları eskisi kadar belirgin değil, gözlerinin altında morluklar vardı. Neşeli, şen şakrak olan Zahir'den geriye hiçbir şey kalmamış gibiydi. Saçları sıfır kafasında ters takılmış bir şapka vardı.

"Marin?" diye ses işitirken, tanıdık ince sesle birlikte asıl odağım değişmişti. Elfida da onun arkasında belirirken onları görmeyi beklemediğim yüz ifademden fazlasıyla belli oluyordu.

"Sütlü lattem!" diye yüksek sesle konuştuğumda koşar adımlarla ona doğru gittim. Kollarımı bir anda dolarken hızımdan dolayı ikimizde sendelemiştik. "Elfida!" diye adını söylerken onu en son ne zaman canlı bir şekilde gördüğümü bile hatırlamıyordum. Zahir'den hallice, daha belirgin gözaltlarıyla, incecik bir bedenle karşımdaydı. Çok zayıflamıştı. Onu ilk kez kazıtılmış bir saçla görürken boynuna doğru inen derin kesiklerle dikişleri vardı. Gözlerimden yaşlar akarken ayrı anne babadan olan kardeşimdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Çok iyi gördüm seni!" dediğimde geriye doğru çekilirken ikimizde hıçkırıklara boğulmuştuk. "Çok güzel gözükiyorsun."

"Kızım en son seni bıraktığımda bu kadar yalancı değildin," dedi Elfida, pürüzlü bir sesle.

"Hiçte bile!" diye çemkirdiğimde, Karan'ın iyi gördüm dediği hali buysa demek ki kötü gördüm deseydi neler olurdu bilmiyordum.

"Zahir!" derken Elfida'dan ayrılıp kollarımı ona doladım. Bu konağa ilk adım attığımda yanımda Rojda vardı, sonra ikizler olmuştu. Zühre de Zahir de benim için çok şey yapmış Karan'ın haklı olduğu kısımlarda bile beni desteklemişlerdi.

"Yengem." dedi Zahir, özlem dolu bir sesle. "Çok özledim seni." Ben de onu çok özlemiştim ama işleri kötüleştirmemek için hiç söylemiyordum. Yemeklerde, kahvaltılarda onu göremeyince tadı olmuyordu çünkü sofranın tuzu kesinlikle Zahir'di. "Seni de abi, bakma öyle kötü kötü."

"Yürü lan," dedi Karan, ters bir şekilde. "Özlesen ilk bana sarılırdın. Dün hemen yengem yeğenlerim yengem yeğenlerim diye pervane gibi dönüp durdun."

"Hani bakayım yeğenlerime," dedi Zahir, beni bıraktığında Barzan babamın yanında olan bebeklerimin olduğu yere ilerleyip pusete baktı.

"Günüm şimdi aydınlandı." derken birini kucağına almıştı.

"Öpme Zahir!" dedi Elfida, tiz bir sesle. "Yeni doğdular, mikrop kaparlarsa hiç göremeyiz. Zaten zar zor izin aldım doktorumdan, iki üç gün göreceğim onda da ayrı kalmak istemiyorum."

"Gel Zahir beni öp." dedi Mert, nereden çıktığını bilmezken avlunun içerisinde onu görmüştüm. "Beni öpen kimse yok."

"Ben öpeceğim seni." dedi Karan, dişlerinin arasında tıslarken sabahın erken saatlerinde onu görmekten memnun olmadığı belli oluyordu.

"Yalnız bırakın beni yengemle." dedi Mert, yanıma geldiğinde beni kollarının arasına aldı. Mert çoğu zaman küçük bir çocuk gibi olsa da bazı zamanlarda abim gibiydi. "Yengelerin güzeli, herkes bebelere sarılırken bak ben sana sarılıyorum umarım değerimi anlamışsındır."

"Anlamaz olur muyum hiç." dedim, yüksek bir sesle. "Hastaneye de gelmiştin."

"Baş dayca olarak bebekleri ilk ben alacağım." derken Mert beni kollarının arasından ayırıp bebelere adımladı.

"İki tane var iki!" dedi Zahir, kızgınlıkla. "Birini sen al birini ben alacağım." Sudenaz olaya el atıp onlara nasıl tutması gerektiğini gösterirken ikiside kucağına almıştı. Karan, kardeşine ve arkadaşına öldürecek gibi bakarken en ufak bir yanlışlarında ikisini de dövecek gibi duruyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Zahir kucağına Deniz'i almışken lüks bir markanın oyuncak arabasını tutup yeğenine gösterdi. "Bak amcasının aslanı," dediğinde bir yandan sıkıca tutuyordu. "Bunu sana aldım gelirken."

"Boş ver sen onun aldıklarını Okyanus, bak Mert dayca sana neler aldı." dedi Mert, o da Okyanus'u sıkıca tutarken elindeki oyuncuğı kaldırıp gösterdi. "Hem biz ikimiz birlik olacağız bunları döveriz senin arkanda adı gibi mert babayığit bir daycan var."

"Hediye almayın demiştim." dedi Karan, sert bir sesle. "Biz her şeyi çoktan almıştık. Masraf yapmayın boş yere."

"Şimdi bu daha küçüçük bir şey ya biz buna Birikinti diyelim mi?" dedi Mert, hepimiz ona anlamaz bir ifadeyle bakarken başta ne demek istemediğini anlamamış sonrasında jeton düşerken kuma isteğı uyanmıştı. "Hemen doğar doğmaz Okyanus olmaz yani."

"Ne?" dedi Karan, yüzündeki ifadede hepimizin ifadesiydi. "Allah'ım sağır olsaydım da duymasaydım."

"Bir yaşına girince göl olmaz mı?" diye devam ederken Mert, kızımın adı Okyanus diye kendince dalga geçiyordu.

"Sus Mert!" diye bağırdım.

Karan, kızının şapkasının aşağıya çektiğinde, "Kapat kızım kulaklarını böyle iğrenç şakalara maruz kalma sakın." dedi, acıyan bir tonda. Mert kucağında tuttuğı kızımı yukarıya kaldırdığında gözleri kapalı olmasına rağmen ona değişik şekiller yapıyordu.

"Lütfen çok sallamayın, yeni doyurdum karınları—" demeye kalmadan Okyanus'dan, "Öğğk!" diye ses çıktı.

"Okyanus!" dedi Mert, yüzüne gelen beyaz sıvılar bitmek bilmezken Okyanus'u aşağıya indirdi. "Iyyyyy kustu bu!" dedi, tiksinti bir ifade yüzünde belirirken artık her şey için çok geçti.

Karan kızını kucağına alırken fevri bir hareketle cebinde taşıdığı mendille ağzını silmeye başladı.

"Üstüme kustu abiciğim ama ya!" dedi Mert, Zühre ona yardım etmek için peçeteyle her tarafını siliyorlardı. "Anası kılıklı!" dedi Mert, sitem dolu bir sesle. Mert'in daha önce üstüne kustuğum için kızıma kızamıyordum. Üstelik ben birkaç kere kusmuşum ve Okyanus benim aksime çok masum kusup köpüklü beyaz sıvı çıkarmıştı.

"Süt mü verdiniz buna?" diye sordu Mert.

"Yok!" dedi Karan, dilinden akıttığı sinirle. "Adana kebab yanına da ayran! Ondan bu beyazlık!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Niye kustu?" dediğimde, bakışlarım destek aldığımız kişiye doğru dönmüştü. Okyanus, babasının kucağındaiken yaklaşip elimi alnına koyduğumda ateşini kontrol etmişim. "Sudenaz?" diye sordum. "Kusması normal mi?"

"Emzirdikten sonra yatırdınız mı?" diye sordu Sudenaz.

"Hemen değil, hemen yatırmadım ama beş dakika sonra yatırdım." dediğimde, pusete koyduğumuz için bir süre yatma pozisyonu almışlardı.

"Emzirdikten sonra yirmi dakika dik durmalılar, yoksa emdikleri yukarıya geri çıkar." dediğinde ne kadar desede endişem beni terk etmiyordu. "Endişe etmeyin normaldir."

"Emzireyim hemen o zaman." diye konuştuğumda, Okyanus'u da kucağıma almak için yeltenmişim.

"Hayır hayır, kustuktan sonra midesine dinlenme süresi vermeliyiz." dedi Sudenaz, sakın bir şekilde. "Deniz Mir'i tekrar emzireceğini zaman yani iki saat sonra emebilirler."

Ona kafa salladığımda en azınsn aklımdaki soru giderdiği için minnet dolu bir ifadeyle baktım. Karan'la bebekleri değiştirdiğimizde Okyanus'u kucağıma aldım ve başındaki şapkasını çıkardım. Yeni kıyafetler giymesi gerekiyordu. "Anneciğim," dedim, ilgi dolu bir sesle. "Mert amcanın üstüne mi kustun sen? Aferin benim kızıma."

Karan, Deniz'i tekrar pusete yerleştirdiğinde dik bir konuma getirdi. "Gel üstünü değiştiririm, yeni ciciler giy bebeğim." diye Okyanus'la konuşurken onu öpmeden duramıyordum. Masada toplanmaya başlayan kalabalığa döndüğümde, "Siz devam edin kahvaltıya, ben Okyanus'un üstünü değiştirip geliyorum." dedim, düz bir tonda.

"Biz bekliyoruz kızım," dedi Barzan babam. "Sensiz başlamayız."

"Ben de geleyim," dedi Elfida, eline puseti aldığıında bana doğru yaklaştı.

Zahir, Elfida'nın bu davranışına hızlıca ayakladıığında, "Otur sen, yorma kendini. Merdivenler dik." derken ona kıyamayan bakışlar atıyordu. Elfida eskisi kadar dinç değildi. Belki de şu an, yatar pozisyonda dinlenmesi gerekiyordu ama buraya kadar gelip bebekleri ve beni görmek istemişti.

"Asansör var, Marin için yaptırmıştım." dedi Karan, Deniz'den bir an olsun bakışlarını ayırmazken Barzan babamla ikisi bebeğin başında duruyordu.

"Haaa," diye bir şaşkınlık yükseldi Zahir'den. "Ben küçükken bütün sülaleyle burada yaşarken o beton merdivenlerden düşmüştüm. Birinizde şu merdivenleri ortadan kaldıralım dememiştiniz. Bir de nasıl düşersin diye dayak yemiştım. Ulan ben diyorum işte bu dünyaya yengem olarak gelmek vardı!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen de doğur bari yengene iddiaya Zahir." dedi Mert, alay edercesine. Kaşla göz arası Zühre'yle ikisi gitmişti, Zühre ona evin erkek bireylerine ait yeni gömlek vermişti.

"Sus ya," dedi Zahir, çok geçmeden bakışları Mert de takılı kaldığında kıyafetine bakıyordu. "O gömlek bana nereden tanıdık geliyor?" dediğinde gömleğin onun olduğunu çok geçmeden anlamıştım.

"Ünlü bir markanın, reklamlarda falan görmüşsündür." dedi Mert, hiç altta kalmazken güzel kıvırmıştı. "Senin paran yetmez oğlum buna, bu evin en fakiri sensin. Stajyer maaşıyla hayat gitmez."

"Elfida," dedim, ikimiz beraber yürüdüğümüzde avlunun içerisinden asansöre doğru ilerledik. "Tedavilerin nasıl gidiyor?" diye sorduğumda, onunla bir odaya kapanıp saatlerce konuşmak istiyordum ama moral motivasyonu düşeceği için bunu yapmıyordum. "Seninle birkaç gündür hiç konuşamadım."

"İyi gidiyor," dedi Elfida, umut dolu bir sesle. "İyi olacağım Marin, hiç bu kadar umut dolmamıştım. Zahir bir an olsun yanımdan ayrılmadı, bana o kadar çok destek oluyor ki onu yarı yolda bırakmaktan korkuyorum."

"Konuşma bu şekilde." derken bindiğimiz asansörün kapıları açılmıştı. "Biz seni bırakmayacağız."

Bebek odasına ilerlerken, "İyi ki," dedi Elfida. Okyanus koynumda hareket etmeden dururken kusmasıyla rahatlamış olmalıydı. "İyi ki beni bu aileyle tanıştırdın Marin, en azından yaşadım, gördüm, tattım diyeceğim. Aşk, sevgiyi, bağlılığı." dediğinde gözlerinde hüznün belirdi. "İyi ki sen bu evliliği yaptın ve Zahir'le tanışmama vesile oldun."

"Hem biz daha elti olacağız değil mi?" diye sorduğumda, gelecek ile konuşmanın bu tür hastalıklarla cebelleşen hastalara motivasyon olduğunu okumuştum. "Benim bebeklerim düğününüzde sağdıç olacaklar."

"Zahir bana evlenme teklifi etmişti ama ben kabul etmemiştim..." dedi Elfida, içli bir şekilde nefes alırken yarım bir ağızla gülümsedi.

"Zahir söyledi bana," derken odaya geçmiş Okyanus'u yatırmıştım. Üstünü giydireceğim için mecbur yatırmam gerekiyordu ve kısa sürecek. "Sen hasta olduğumu bizden gizlediğin için Zahir'in senden kinlenmesine neden olmuştun. Ben ikinizi de anlıyorum, bana göre ikinizde haksızsınız." dedim, net bir dille. "Ama önemli değil, geçti. Artık birliktesiniz, birbirinizi sevip sayıyorsunuz önemli olan bu."

Elfida beni başıyla onayladığında, "Şu sarılı olanları giydiresene." derken kıyafet dolabından yenidoğan takımını bana uzatmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Öyle konuşmak kolay," dediğimde, ona meydan okurcasına baktım. "Sen giydir bakayım."

"Giydirebilir miyim?" dedi Elfida, harelerinde ışıltılar belirirken sesindeki tezcanlılıkla konuştu.

"Evet,"

"Gerçekten mi?" diye yenilediğinde ona kafamı salladım. "Elimi yıkayayım o zaman, oraya buraya dokunmuştum." Elfida banyoya ilerleyip elini yüzünü yıkadıktan sonra geri gelmişti. Büyük ihtimalle hastanede olduğu sürece hep maskeli durmuştu.

"Saçları var..." dedi Elfida, bir yandan kızımı giydiriyordu. "Direkt saçlı doğmuş."

"Ben de böyleymişim, abim anlatırdı." dediğimde aklım eskilere doğru yolculuk yapıyordu. "Bana çekmiş güzel bebeğim." Elfida onun saçlarıyla oynarken hüznle bakıyordu. Bebek konusu için değil, saçları için bu kadar hüznlenmiş olmalıydı. Belki de aklına küçükken vefat eden kardeşi gelmişti. "Saçlarını mı özölüyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi Elfida. "Zahir de benim için kazıtıyor ama onun kıvırcık saçlarıyla oynamayı özledim. O yüzden uzatacak, onun saçlarını sarıya boyayacağız."

"Çok tatlısınız." dedim, onların sürekli olarak fotoğraflarını görüyordum. Hastaneden her yerden fotoğraf paylaşıyordu ve her karesinde mutlu olduğunu görebiliyordum. Bazı ağladığı karelerde vardı fakat Zahir hep şebeklik yaptığı için Elfida ağlarken gülüyordu.

"Hadi teyzesi," dedim Elfida, onunla beraber giydirirken Okyanus'u pusete yerleştirip dik konumuna aldım. "Kahvaltımıza geçelim, tüm gün bizim olacak."

"Eniştem demek sizin için asansör bile yaptırdı."

"Evet..." dedim, düz bir şekilde. Asansöre binmiş, aşağıya iniyorduk. Saniyeler sonra zemine ulaşırken açılan kapıyla dışarıya adımladık. "Zahir de aynı abisi gibi, sana neler yapıyor acaba?"

"Eğer tümörden tamamen kurtulursam ona bu sefer—" dediği sırada Elfida'nın lafını kesen şey burnundan dudağına akan kanlar olmuştu. Kor kızıl, sicim sicim damlarken Elfida hızlıca uzaklaştı. Başını yerde tutarken Zahir hesaplayamadığım kısa sürece ayağı kalkmış ve yanımıza koşarak gelmişti.

"Elfida?" dedi, korku içerisinde. Solukları hızlı ve sertti. "Vücut ısın mı yükseldi?" diye sorarken yüzüne bakmaya çalışıyordu. Burnuna mendille tampon yaparken kısa sürede akan kan kesilmişti. "Sana ayağı kalkma demiştim ama neden beni dinlemiyorsun?"

"Normal bu durumlar," dedi Elfida, sakın bir şekilde. "Endişe etmeyin lütfen." derken herkes bir anda ayaklanmıştı. "Kahvaltıya başlayalım yoksa herkes ikinci gelin yüzünden aç kalacak. Birinci gelinden dolayı çok aç kaldınız bence..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yüz ifadesi bir şey olmadığını söylerken parmaklarımın arasında duran pusete daha çok sarıldım. "Beni utandırmayı çok seviyorsun!" dediğimde, onun gibi bir şey yapmamamı istiyordu.

"De hayde hayde." dedi Barzan babam, Zahir'in onunla ilgilenmesinden sonra içi rahatlamış gibiydi. Hepimiz korkmuştuk ama hem Zahir hem de Elfida ara ara olduğunu söylemişti çünkü bünyesi zayıftı. "Başlayalım şöyle güzelce kahvaltımıza."

"Hele torunlarım bir büyüsün, onlar başlatacak kahvaltıyı." dedi Barzan babam, bir başta otururken biz bir başta dört kişi oturuyorduk. Beneklerimizde hemen yanımızdaydı. "Dilleri bir çözülsün benim yerimi onlar alacak."

"Bazen korkmuyor değilim," dedi Mert, korku dolu bir sesle. "Bebeklerin ilk kelimeleri 'De hayde!' olabilir mi diye?"

"Allah korusun." dedi Karan, ağzının içerisinde homurdandı.

"Üzerine şunu örtelim." dedi Behiçe annem, solumdan gelirken elinde inc bir örtü vardı. Pusetlerin üzerine örtecek olmalıydı. "Toz tufan gelmesin çocukların üzerine."

"Behiçe Hanım hiç gerek yok, bebeklerin zaten tül kısmını açtım ben." dedi Sudenaz, olaya dahil olduğunda benim konuşmama gerek kalmamıştı. "Annenin beslenmesine odaklanmalıyız." diye eklediğinde bir anda bütün bakışlar bana dönmüştü. Sonrasında tabağımın boş olmasıyla ilk önce Zühre bir şeyler koymuş sonra herkes sırasıyla bırakmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırıp Sudenaz'a küfür etmemek için zor duruyordum. Bütün ilgi ben olmuşum.

"Doğru dersin Sudenaz kızım," dedi Behiçe anne, önüne döndüğünde tabağımı işaret etti. "Bak yavrum bunlar süt yapar tabağına koyduklarımı ye. Ben süttten kesilmişim, Delal daha iyi bilir, ona da hep yedirirdim."

"Marin Hanım için özel bir liste yaptık, çalışanlar kahvaltısını ona göre hazırladı." dedi Sudenaz, sanki bir kağıttan okuyormuş gibi konuşurken geleneksel olarak bir şeyler yapıyordu.

"Kızım tecrübe konuşuyor burada," dedi Behiçe anne, kendinden emin bir sesle. "Aha bu çocukları kağıtlara bakarak doğurmadık, bizimde bir bildiğimiz var." diye eklediğinde sesinden kızdığı belli oluyordu. İkisi çok fazla anlaşılamamıştı. Sudenaz'a hastaneden bu yana daha ılımlı yaklaşıyordum fakat ben yaklaşısam bile Sudenaz kendine yaklaştırmıyordu. Mesafeyi koruyordu.

"Marin Hanım süt ürünleri sevmediğini söylemişti, siz tabağına peynir koymuşsunuz." dedi Sudenaz, iş artı diyetisyenliğe doğru giderken herkes gibi o da benim için en iyisini istiyordu.

"Anne," dedim, onun üzülmesini istemediğim için dudaklarımı araladım. "Bebeklerim mahrum kalmasın diye zorla yedim zaten, artık çıktıklarına göre zorlamanın bir anlamı yok. Sütüm yeterli zaten ikisine de yeter, yetmediği zaman ek takviye alırız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Behiçe, çocuklar özel olarak çalışan tutmuş." dedi Delal Hanım, eve geldiğim ilk andan sonra herkese kesin emirler vermiş biz çıkmadan yanımıza gelmeyeceklerdi. "Bir bildikleri var ki, bu hanım kızımız okumuş bu yaşına kadar yetişmiş evimize çalışan olarak gelmiş. Karan oğlum kendi çocukları ve karısı için neyin iyi kötü olacağını bilmiyor mu?"

"Bilirdir." dedi Behiçe annem.

"O zaman daha ilk günden karışıp canlarını sıkmayalım, gelin kızda oğulda her şeyin en iyisini bilir." dediğinde, Barzan babam biraz homurdanmıştı.

"Doğrusunuz." dedi Behiçe anne, bakışları bana döndüğünde elini elimin üzerine koydu. "Üzmedim değil mi kızım?"

"Yok Behiçe anne, üzülme ne kelime duymamış olayım. Tam aksine siz böyle ilgilenince içim ısınıyor." diye mırıldandığımda ona gülümseyerek baktım. Herkes kahvaltısına devam ederken Karan da sessiz bir şekilde devam ediyordu.

"Aç ağzını." dedi kısık bir sesle. Bakışlarım her zaman olmayan Mert'e düşerken onun hiç umrunda olmadığını fark ettim. Araladığım dudaklarımla uzattığı yağ ve bal sürülmüş dilim ekmediğinden ısırıldım.

"Diğer ikisini de yiyecek değilim." derken tabağın kenarında iki dilim ekmek daha vardı. Ağzımdaki lokmayı çiğneyip yuttuktan sonra Karan bir tanesi daha uzattı.

"Onları da yiyeceksin." dedi, keskin bir dille.

"Üç tanen değilim artık bir taneyim!" diye homurdandığımda, sesim bir anda yüksek çıkmış sonra benim gelgitlerime alıştıkları için herkes önüne geri dönmüştü. "Özür dilerim, sana bağırmadım sevgilim. Bir anda yüksek çıktı sesim. Genel yakınmıştım."

"Beni emmediklerine göre seni emiyorlar Marin," dedi Karan, alıngan bir tavırla. Elimi bacağına koyduğumda yavaşça sıvazladım. "Dolaylı yoldan süt olacak, emecekler, karınları doyacak."

"Ne zaman bitecek peki?" diye kısık bir sesle sorduğumda, sadece onun duyabileceği bir tonda konuştum. "Tekli bir şeyler yemeyi özledim."

Karan'ın elaya vurgun gözleri beni bulurken, "Yersin," dedi masum olmayan bir şekilde.

"Terbiyesiz ahlaksız seni!" dediğimde neyi ima ettiğini çabucak anlamış, zihnime dolan fesat düşüncelerin gerçekliğinde yanaklarım kızarmıştı.

"Güzelim ne oldu sana?" diye sordu Karan. "Çocuklar doğunca bir başka bir şey oldun, uslandım deme sakın bana. Fenalığına ayrı düştüğümü biliyorsun, oyun yaptığının farkındayım. Kudurayım diye yapıyorsun değil mi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kalabalık," dedim, uyarır gibi. Ona da hatırlatmak isterken kahvaltıma devam ettim. "Ondan yoksa ben hep fenayım."

Bebekleri ara ara kontrol ederken ikisi de pusetlerinde uyku haline geçmişlerdi. Bazen varlıklarını unutacağım diye korkuyordum.

Mert boğazını temizlemek adına öldürdüğünde bütün dikkatleri üzerine toplamıştı. "Barzan babacığım." dedi, normalinden daha ince bir ses tonu kullanırken alnında biriken damlalarla terlemiş olduğunu gördüm. "Allah söyledi işte, Barzan amcacığım."

"Yalaka." dedi Zahir, Mert'e doğru. "Bunun amcası kesin sapançalı!"

"Oğlunuza bir şey der misiniz?" dedi Mert, ilk kez onu böyle görürken bir anda beyefendiliğe bürünmüştü. "Benim terbiyem mücade etmiyor da, ağzımı öyle bozmam ben."

"Zahir!" dedi Barzan babam, kızgınlıkla. Kahvaltısına devam ederken başını kaldırmadan konuştu. "Misafir hakkında ileri geri konuşma."

Mert'in kaşları aniden çatıldı. "Misafir mi? Bu daha çok canımı acıttı." dediğinde elini kalbime götürdü. "Şey diyecektim ben," derken kelimeleri toparlamakta zorlanıyordu. "Bizim bir söz işi vardı..."

Karan ayağını uzatıp Mert'e tekme attığında şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Benim tepkimi fark ettiğinde, "Motivasyon," dedi sakince. "Konuşsun diye."

Mert yediği tekmeyle kendine gelirken, "Diyorum ki, sizin için de uygun olursa bu ay sonu yani üç hafta sonra ailemle sizi ziyarete gelmek istiyoruz." dedi zorlukla. Adeta ecel terleri döküyordu.

"Buyrun gelin, kapımız misafire her zaman açıktır Mert oğlum." dedi Barzan babam. Rol mü yapıyordu yoksa gerçekten tavrı bu muydu bilmiyordum.

"Evet evet açık biliyorum da," dedi Mert, gömleğinin ilk düğmelerini açıp kendini rahatlattı. "Misafiriğe gelmiyoruz işte biz. Hayırlı bir iş için geliyoruz."

"Hayır olsun tabii, hayır." dedi Barzan babam. Neye hayır ama?

"Şimdi hayır mı dediniz?" dedi Mert, dehşete düşmüş bir tonda sesinden hayal kırıklığı akıyordu.

"Neye?" diye sordu Barzan babam. Masadaki herkes pür dikkat onları dinliyordu. Bir babama bakıyorduk bir ecel terleri dökem arkadaşşıma.

Mert kısa bir süre sonra, "Gelmemize," dedi, ıssız bir sesle.

"Hayır demedim hayırla gelin dedim." derken kelimelerin üstüne basa basa konuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evetle gelsek?" diye sordu Mert, bir umut. "Barzan, Behiçe, Delal büyüklerimden üç evet alıp bizi uğurlasanız?"

"Mert!" dedi Karan, hepimize olan bu işkenceye son verdiğinde en sonda olaya dahil oldu. "Ne diyorsun oğlum sen? Geleceksen gel artık, her hafta aynı şeyi yapıyorsun."

"Ama Barzan baba hep bir sorun çıkartıyor, illa kaçırayım mı Zühre'yi?" dedi Mert, ağlayacak kıvama gelmişken Zahir kıs kıs gülüyordu.

"Kaçır da kafanı kırayım senin." dedi Karan, sinirle. "Berdel yapacak kimsemizde kalmadı."

"Uygar'ı Marin'e kuma olarak veririm mis gibi berdel işte." dedi Mert, gevşek bir tavırla.

"Sus kardeşim sus." dedi Karan, tehlikeli bir sesle. "Yok, yok." dedi aniden, pusete eğildiğinde bebeklerle konuşmaya başladı. "Babanız şimdi kalkıp Mert amcanızı dövmeyecek. Korkmayın hemen, ben hiç öyle bir şey yapar mıyım? Asla, duymamış olayım."

Mert iyice oturduğu yere sinerken Karan'dan yediği dayağın üzerinden çok geçmemişti. Her an ikincisi gelebilirdi. "İyice doyurdun mu karnımı?" diye sordu Karan.

"Doyurdum," dediğimde arkaya doğru yaslandım. Karnım biraz daha belirgin olmuştu ve sarkma olmaması için hep taktığım korseyi yine takmıştım. "Şiştim yine."

"Odamıza geçelim." dediğinde bakışlarıyla bana göğüslerimi işaret etti. "Sütün gelmiş, sevgilim." derken onunla birlikte dikkatim göğüslerime düştü. "Üstündeki elbisem ıslanmış, sütlerini stoklayalım." Göğüs pedi takmadığım aklıma gelirken kendime kızdım. Göğüslerim hem fazlasıyla büyümüşü hem de zaman zaman süt akıyordu. O yüzden kıyafetlere bulaşmasın diye ped kullanıyordum.

"Olur, fark etmedim." diye onu onayladığımda kalkmak için yeltendim.

"Biz öğleden sonra çiftliğe geçeceğiz." dedi Karan, ortaya doğru konuşsada daha çok babasına der gibiydi. "Misafirlerimizi ağırlayacağız, isterseniz akşama sizde gelin."

"Torunlarımı gidene kadar bize bırakında azıcık sevelim." dedi Barzan babam.

"Tamam baba," dedi Karan, beni şaşırtacak şekilde karşı çıkmadan konuşmuştu. Dilim daha kurumadan, "Bana yaptığın gibi bakma da." diye eklediğinde erken yargıya vardığımı fark etmem uzun sürmemişti.

"Ne yapmışım sana eşek sıpası baba oldun da bana mı ahkam kesiyorsun?" dedi Barzan baba, bir anda celallendiğinde masadaki tansiyon aniden fırlamıştı.

"Bilmem sana sormak lazım," derken Karan, bu sefer hiç alttan almaya niyeti yoktu. "Ne yaptıysan artık."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bak artık oğlunda baba oldu," dedi Delal Hanım, araya girdiğinde bunun iyi mi kötü mü olduğundan bihaberdim. "Geleceğin babasını nasıl yaralı yetiştirdiyse çocuklarına bana baktığın gibi bakma diyor."

Barzan babam elindeki çatalı bıraktı. "Ne yarası ne gocusu Delal, ne dersin sen?" dedi, hesap soran bir tavırdaki. "Yediği önünde yemediği arkasındaydı. En iyi okullarda, en iyi yerlerde okuttum yaşattım hiçbir zaman çalışmak zorunda kalmadılar. Hiçbirine de bir şeyi kısmadım, hiçbir zaman kısıtlamadım."

Karan ellerini yumruk yapmış halde dururken patlamamak için kendini zor tutuyordu. "Demek ki kıstığın başka şeyler vardı baba," derken, kelimeleri ağırca konuşuyordu. "Ben zaten senden bunların hiçbirini istemedim. On yedi yaşından itibaren kendi paramı kazanmaya çalıştım, eğer yüzüme vurduğun konu buysa ben zaten bir yaştan sonra kendi kendime baktım. Bir zahmet dünyaya getirmenizin bedeli olarak bir yaşına kadar da sen bana bak, uzaktan bakmakla baba olunmuyor."

"Bar açacağım diye tutturdu sendin!" derken olayın ne olduğunu anlamak istiyordum ama iki tarafta konuşmaya kararlı değildi. "Yapma etme şirket kur kendine dedim!"

"Onu da yapmadım mı? Kurmadım mı kendime şirket?" diye sorduğunda, Karan'ın sanrı hiç kalmamıştı. "Peki aferin dedin mi bana yoksa hep yüzüme vuracak bir şey mi buldu? Sence sorun kendime şirketini hemen kurmamam mıydı yoksa evden kaçmak için türlü türlü bahane bulmam mıydı?"

"Karan!" dedi Delal Hanım, oğlunun yükselmesini istemediğini belli etmek adına yüksek sesle konuştu. "Çocuklarının yanında sesini yükseltip huzurlarını bozma." derken bakışları kısa bir anlığına beni buldu. "Ben neden olduğunu bilirdim, görürdüm."

Elimi uzatıp ona destek olmak adına avuçlarımın arasına elini aldım. Kaskatı olan bedeni benim dokunmamla yumuşamıştı. Delal Hanım konuşmaya devam etti. "Ben çocuğumu kaybettim diye, babanız ben üzülme diyemiyim diye kendini sizden uzak tuttu. Yapma dedim, etme dedim, bunun suçu Karan değil, Berivan değil dedim. Çocuklarını sev, sevdiğini belli et, eğer çocuğum yukarıdan izliyorsa babam demek ki beni de böyle sevecektir der dedim."

"Olmaz, dedi ağaların ağası Barzan Ağa." derken nefret akıyordu sesinden. "Bir çocuğun yasının bedelini bütün çocuklarına çekti."

"Sen söyle anne," dedi Karan, öz annesine doğru. "Hiç babam kucağına alıp sevdi mi beni? Hiç altımı değiştirdi mi? Hiç emziğim düştüğünde kalkıp elime geri verdi mi? Hiç ağladığımda sızladığımda beni susturdu mu? Hiç besledi mi beni yoksa bütün bunları sen mi tek başına yaptın?" diye sorarken acıması yoktu. "Çünkü benim tek hatırladığım hep uzak kalmasıydı!"

"Karan lütfen sakın ol." diye fısıldadığımda onun elini masaya vurmamasına neden olan şey yanında bebeklerimizin olmasıydı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Neymiş o zaman uzaktan bakmakla bana olunmuyormuş." dedi, soğuk bir sesle. "Ben nasıl senin gözünde evlat olamadıysam, aynı şekilde sen de baba olamadın."

"Afiyet olsun," dediğinde tuttuğu elimden beni kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. "Biz şimdi geçelim çiftliğe. Haftaya geliriz." Masada çıt çıkmazken Mert ve Zühre gözleriyle konuşuyor, Zahir ve Elfida şok olmuş gözlerle izliyordu.

"Emrullah," diye seslendi Karan. "Arabaları hazırlayın, güvenliği arttırın."

Emrullah kafasını salladığında, "Peki, hazırlıyoruz." dedi ve avlunun dışına otoparka doğru ilerledi.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Zühre benim yanıma gelip bebeklerle ilgilenirken Zahir, Mert ve Karan bir odaya geçip hırlayıp gürlemişlerdi. Behiçe anne, Elfida'yla ilgilenip onunla dışarıya çıkmışken herkes bir tarafta bir şeylerle meşgul olmuştu. Delal Hanım ve Barzan babam ise terasa çıkmışlar saatler süren konuşmaya girişmişlerdi.

Karan diğerleriyle konuşup odadan çıktığı gibi yanımıza gelirken hazırda bekleyen arabalarla çiftliğe gitmeyi kafayı koymuş, dakikalar sonra kendimizi arabanın içerisinde bulmuştuk.

"Bana neden anlatmadın mı?" diye sorduğumda, babasıyla arasındaki meselenin bu olduğunu bilmediğim için ona bu konuda hiç yardımcı olamamıştım. "Neden babanla aradaki meselesi bunca zaman benden gizledin?"

"Senin benden çok farkın var mıydı Marin?" dedi Karan, siniri hâlâ tazeydi. Geçmemişti ve kendini sakinleştirmek için öyle bebeklerle oynamaya çalışmıştı. "Baban seni dilinden düşürmüyor ama aklından, gözünden düşürüyor. Aynı şey."

"Evet öyleydi," dedim, onu onaylamak adına. "Seni de en iyi ben anlardım, bana anlatman lazımdı."

"Anlatsam da değişmeyecek," dedi Karan, emin bir şekilde üstüne basa basa konuştu. "Otuz yıldır aynı olay, baba olunca onu anlamayacağım. Daha çok üzüleceğim, daha çok kızacağım çünkü her çocuklarıma sarılışımda bakışımda dokunuşumda acaba onlara hissettirmiyor muyum diye düşüneceğim. Bu yüzden babamı asla affetmeyeceğim."

"Bana bir babalık borçlu, kardeşlerime hepimize." dediğinde sadece kendisi için bunu istemiyordu. "Bazı yaralar sarılmaz, kapanmaz. Artık o hep vardır." derken sesi titredi. "Haklısın oğlum babalık yapamadım diyecek öylece affedecek miyim Marin? Ne olacak yani?"

"Evet kimse çocuğunu kaybetmek istemez," Yutkundü. Her kelimesinde konuşmasında zorlanıyordu. "Ama eğer... Eğer benim çocuğum vefat etseydi de sonraki olacak çocuklarıma böyle davranmaz onun yerinde sever, kendimden nefret ettirmezdim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen, seni yıllardır yanından ayıran zaten annesiz kalmışken bir de babasız kalmasına neden olan babanı kendi içinde affedebildin mi?" diye sorduğunda, yüreğimde bir sızı belirmiş kalbim sanki kan kaybindan ölüyordu. Yutkunamamıştım bile.

"Hayır..." diye fısıldadığımda sesimin çıktığından emin bile değildim. Babam evet beni çok seviyordu ama uzaktan seviyordu. Bazen sevmeseydi de yanında olayım dediğim zamanlar olmuştu. Çünkü kocamında dediği gibi annesiz kalmışken bir de babasız ve abisiz kalmıştım. Kimsesiz olmuşum.

"Her şey affedilemez işte, bazı yaralar olmak zorunda ki aynı hatalara düşmeyelim." dediğinde kolunun altından beni ayırdı. Puseti açıp ikizlere bakarken, "Değil mi babacığım?" diye sorduğunda yüzündeki ifadeyi silip gülümsemişti. "Gözlerinizi açın artık da telepati yönetimiyle konuşmalıyız sizinle."

"Geldik Karan Ağa'm." dedi Emrullah.

Dışarıdan sesler gelirken duyduğum iki ses birbirinden tanıdıktı. Karan önden inip neler olduğuna bakmak için giderken bana çıkmamamı söylemişti. İki puseti de yanıma çekip çocuklarıma bakarken kulağım dışarıyı pürdikkat dinliyordu.

Gelen sesler His'e aitti.

"Konuşmuyorum ben seninle!" dedi His, sinirle. Neyden ve neden kavga etmişlerdi bilmiyorum ama kesin çok önemli bir olay için kavga etmiş olmalıydı. "Tırnağımı kırdın!" Evet, çok önemli bir olaydı, His'in tırnağı kırmızı çizgisiydi.

"Bilerek yapmışım gibi konuşma," dedi Bronz, sinirle soluyordu. "Sanaç'a ayak uydurmasaydın başına bunlar gelmezdi."

"Baba mı oldun şimdi sen Karan Milan?" diye sorduğunda His, sesindeki ton kalbimin ağrmasına neden oluyordu. "Gel buraya. Göreceğim en iyi babalardan biri sen olacaksın."

"Tebrik ederim kardeşim," dedi Bronz, onun ardından. "Çok sevindik, aileniz büyüyor. Mutluluğunuz daim olsun."

"Ağlatmayın beni," dedi Karan, buruk bir sesle.

"Karım nerede?" diye sordu His.

"Haberim yok görmedim." dedi Karan, umursamaz bir tavırla. Ne? Şaka mıydı bu adam! His'in karım diye bahsettiği şahıs bendim!

"Ne demek haberim yok! Sen buradaysan Marin de çok uzaklaşmış olamaz." dedi His, bilmiş bir tavırla. "Karım, karımdır! Çocuklarımla aramıza giriyorsun ağa bozuntusu ona göre!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Buradayız," diye seslendiğimde pusetleri elime alıp dikkatli bir şekilde arabadan indim.
"Kemerlerini çözüyordum."

"Marin..." dedi His, üzerime atlarcasına geldiğinde Bronz ve Karan elimden pusetleri almışlardı.
"Deniz kızım..." dediğinde ince kollarının arasında öyle sıkı sıkıya sarılıyordu ki, sanki kız kardeşiydim. "Deniz anası..."

"O benim deniz kızım!" dedi Karan, çocuk edasıyla. His ne zaman benimle ilgili bir şey söylerse Karan hemen çıldırıyordu.

"Sus deniz iti!" dediğinde, Karan'ın ela hareleri şaşkınlıkla genişledi.

"Bebeklerimin yanında düzgün konuş," derken Karan alana doğru yürümeye başlamıştık. "İlk kelimelerinin it olmasını istemiyorum."

"İt olmaz," dedi His, kendinden emin bir şekilde. "Kesin kuçu kuçu olur." Bakışlarını bana çevirdiğinde, "Karnın kalmamış!" derken dudaklarını dışa kıvırdı. Eliyle karnımı okşadı. "Şimdi karnını öpemeyecek miyim?"

"Karnımı değil ama bebeklerimi biraz büyüyünce öpebilirsin, His."

"Onlar büyüyene kadar seni öpeyim o zaman," dedi ve yanağıma öpücük kondurdu. "Senin bebeklerin nasıl olsa."

"Bizim bebeklerimiz, His." dedi Karan, tane tane konuşuyordu. His'le bir iyi anlaşıyorlar bir kötü anlaşıyorlardı. "Marin'le ikimizin." Konu ben isem kesinlikle kötü anlaşıyorlardı.

"Kıskanç," diye tısladı, His. "Yemedim karını."

"Yiyecek gibi bakıyorsun." dedi Karan, ikisi dalaşa girdiğinde kazanan elbette His olacaktı. Herkesle ama herkesle dalaşa giriyordu ve sonunda galip hep o oluyordu.

"Amacımı o kadar belli ettiğimi bilmiyordum." dedi, altta kalmazken. Biri 29 yaşında, biri 26 yaşında kesinlikle değildi. Pusette olan henüz gözleri açılmayan bebeklerim işittiklerinden dolayı geri gitmek istiyor olabilirdi. "Offff!" dedi His, seslice. "Sen annemi oldun şimdi Marin?"

"Evet," dedim, gülümseyen yüz ifademle. "Çocuklarımız sonunda doğdu."

"Sen çok güzel bir anne olacaksın." dedi His, kırgın bir sesle. "Keşke senin gibi bir annem olsaydı."

"Senin annen olurum His," dediğimde onu kolumun altına çektim. "Süt ister misin?" Cümlemi bitirmemle birlikte Karan öksürmeye başlamıştı. His ondan puseti alırken ben bir yandan Karan'ın sırtına dokunup rahatlatmaya çalışıyordum. Kendi tükürüğü boğazına kaçmış olmalıydı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"İyi misin aşkım?" diye sorarken, öksürükleri devam ediyordu. "Karan!" dedim, endişe içerisinde. Rojda hızlıca koşup su getirmişti. Ondaki suyu alırken kocama uzattım. "Helal koca bebeğim helal."

"Ani şeyler söyleme Marin, kalbime inecek!" dedi, kızgınlıkla. Boğazına kadar kıpkırmızı kesilmişti. "Ne demek süt ister misin?" diye sorduğunda elimdeki suyu alıp içti. "Ben—" Aniden durdu ve devam etti. "Bebeklerimiz ne yapacak?"

"Ben hepinize yeterim sevgilim sen hiç canını sıkma." diye yanıtladığımda daha çok dehşete düşmüştü. "Şaka yapıyorum Karan, sen şimdi ciddi alırsın. Sensin benim her şeyim."

"Uzak dur karımdan His," derken Karan beni kolunun altına çekip sarıldı. "Marin benim karım."

"Yooo." dedi His, beni çekip almıştı. "Benim karım," derken bana sarılan bu sefer oydu. "Sen sadece çocuklarımızın doğması için bir araçtın. Öyle değil mi hayatım?"

"Şaka!" dedi His, yüksek sesle. Karan'la uğraşmaktan pes etmişti. "Şaka ağa bozuntusu şaka! Bir şaka kaldırmayandan ikincisine geçiş yapmak istemiyorum ya ne var hepiniz Sanaç, Mert, Zahir gibi olsanız!"

"Gerçekten çok üzülüyor şu an." diye ona fısıldadığımda, His de şaşırmaşa benziyordu.

His bakışlarını kısa bir anlığına Karan'a çevirip bana geri döndü. "Gerçekten mi? Rol falan yapmıyor değil mi?" dedi meraklı bir şekilde.

"Hayır, kocamı tanıyorum yapmıyorum." dedim, emin bir şekilde. "Eşcinsel olan bir kız arkadaşı vardı, beni ondan nasıl uzaklaştırdığını görsen bu hâlini yadırgamazdın. Ondan bile kıskandı."

"Tamam," dedi, daha fazla uzatmadan. "Üstüne gitmeyeyim o zaman. Siz olmayınca buranın eğlencesi olmuyor, Bronz da öyle canımı sıkıp duruyor. O yüzden Karan'a sarayım dedim." Yanağına öpücük kondurdu. "Ama bu seni öpeceğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Bebeklere bakmak ister misiniz?" diye sorduğumda, pusetlerin başına geçerek örtülerini açtım. İkisi de sanki kokumdan geldiğini anlamış olacaklar ki, ellerini bana doğru uzatmışlardı.

"Bronz?" dedim, uzak uzak dururken sessizleri oynuyordu. Kehribar harelerini bana kaldırdığında bakışlarımız buluştu. "Okyanus'u alsana kucağına." dedim, istekli bir şekilde. Ben demesem kalkıp bakmayacaklardı bile. Bakışlarım esmer kadına doğru dönerken, "His sen de Deniz'i al hadi..." diye söylendiğimde ikisinde de tık çıkmıyordu.

"Biz böyle iyiyiz." dedi His.

"İyi misiniz diye sormadık ki," dedim keyifli bir sesle, dudaklarımda gülümseme peydah oldu. "Alın hadi, amcası ve teyzesi görmeyecek mi yani?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yüksek egzozlu araçlar birbir kapıya dizildiğinde çok geçmeden bütün dikkatimiz dış kapıya doğru dönmüştü. His oturduğu yerden ayağa kalktı. "Heh," döküldü dudaklarından. "Viran ve Sanaç da geldi!"

"Oooo." dedi Sanaç, içeriye girdiğinde üzerinde takım elbiseden farklı kıyafeti ilk kez görüyordum. Daha spo giyinmiş başında şapka varken altında şort vardı. "Prenses ve prens hazretlerimiz sonunda doğmuş." Bizimle teker teker öpüştüğünde bebeklerin başına doğru neşeyle geçti. Açık olan pusetten gördüğü kadarıyla dehşete düşmüş bir ifade belirdi.

"Ama neden?!" dedi Sanaç, isyan edercesine.

"Ne neden?" diye sordu Karan.

"Bunların kıyafetlerinde neden BEST DAYCA SANAÇ VALACAN BAKLAVA SAMSASI yazmıyor?" dedi Sanaç, sitem dolu bir sesle hesap sordu. "Boşuna mı aldım ben yenge, çok kırıldım haberiniz olsun." Kaşlarını çatıldığında Sanaç'ın böyle bir şey aldığını bike hatırlamıyordum. Herkes bir ara yazılı kıyafet alma yarışına girişmişti.

"Umarım çöpe atmışsınızdır." dedi Viran. Arkasından o da gelirken siyah pantolon siyah tişört ve aynı renkte deri ceket vardı üzerinde.

"Giydiririz," dedim, onun üzülmesini istemediğim için. Kıyafetin akıbetini merak etmiştim. "Bir gün."

"Tebrik ederim abi." dedi Viran, ilk önce Karan'ı tebrik ederken sonrasında bakışları beni buldu. "Marin seni de tebrik ederim," dite hızlıca konuştu. "Bir sıkıntı olursa ararsınız beni, ben hallederim."

"Bu ne lan?" dedi Karan, sinirli bir şekilde. Ne olduğunu anlamadığım için bir tepki gösterememiştim. "Otur şuraya Viran!" dediğimde sağ koltuğu işaret etti. "Çocuklarla bir de tavla at öyle git istersen!" Kızılmaktan çok üzgünlük vardı. "Ne biçim amcasın oğlum sen?"

"Biliyorsun abi..." dedi Viran, sıkıntılı bir şekilde. Bakışlarını yere eğdirdi. "Ben anlamam o işlerden."

"Deniz," dedi Sanaç, kucağına oğlumu aldığında diğerlerine göre daha atik davranmıştı. "Biraz büyüyünce Bronz amcan sana deniz yolları ticaretini devretsin bari." Bakışlarını Bronz'a doğru çevirdi. "Olur mu amcası?" diye sordu. "Adımı işletirsin hem, bütün deniz ticareti sen de olur. Bak amcanın bir sürü yatı katı var. Babanında var ama baban sanki hepsini kız kardeşine verir gibi."

"Ortak," dedi Karan, düzeltmek isterken. "Hepsi ortak olur Sanaç, niye cinsiyetlerine göre ayırım yapıyorsun? İki de benim çocuğum doğarlarda doğacaklar da her şeyden eşit faydalanır."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Viran," diye seslendiğimde diğerlerine nazaran en uzakta oturan oydu. "Uzaktan bakmasana," dediğimde, sıcak durmaya çalıştım. "Kucaklayabilirsin o kadar gelmişsin kucaklamadan mı gideceksin?"

"Yok," dedi Viran. "Ben böyle iyiyim." Hepsi metin ezberlemiş gibi aynı cümleleri koruyordu. Çekindikleri konuyu anlasam kırabilirdim ama hepsi sır küpü gibiydi. "Rahatsız olmasınlar şimdi."

"Saçmalama, uyuyorlar zaten şu an ne yaptıklarının farkında değiller rahatsız olmazlar. Hem sen rahatsız etmezsin." dedim, kızar gibi.

"Ellerim temiz değil," dedi Viran, bakışlarını ilerideki kulübe çevirdiğinde çiftliğin köpeğini gözlerini odağına almıştı. "Sonra şey ederim ben. Köpeğe bakayım." Vakit kaybetmeden oturduğu yerden kalkıp oraya adımladı.

"Okyanus..." dedi Bronz, kızımı kucağına alırken yüzünü boynuna gömüp bir süre öylece bekledi. Sanki bu kokuyu bir daha hiç almayacakmış gibi derin soluklar alıyordu. "Hisar teyzenin kucağına gitmek ister misin?" diye sorarken His bir anda kollarında minik bir bebek bulmuştu. Bronz onun çekimser durmasına daha fazla dayanamayıp temas etmesini sağlamıştı.

"Deniz..." dediğinde bu sefer onu kendisi tutmaya başlamıştı.

"Çok güzeller." dedi His, büyülenmiş şekilde yenidoğan bebeğe bakıyordu. "Çok güzel bir duygu. Ben doğursam bu kadar sevinmezdim sanırım. Baba ve anne olmayı en çok hakeden iki insansınız." İkisi de kendi kucaklarındaki bebeklerden fırsat buldukça birbirlerine kaçamak bakışlar atıyordu.

"Şanslı çocuklar," dedi Bronz tok bir sesle. "Arkalarında bir aile yok, bir dünya var." Kucağında bebek garip dursada yine de indirmemişti. "Annesi kraliçe babası kral. Bu iki çocuğun Bronz olarak her zaman emirlerimdeyim."

"Sağol kardeşim," dedi Karan, minnet dolu bir sesle.

"Uyudular." dediğimde her an bırakacak gibi oldukları için bir yalan uydurdum. "Bebekler uyuyunca kıpırdatmamak gerekiyor. O yüzden bir süre sizde öylece kalkacaklar."

"Ne?" dedi His, oturduğu yerden dikilmişti. Benim yalan söylemediğimi bildiği için zihnini yormadan yalanıma inanmıştı. "Alın benden, ben bakmasını bilemem ki. Ya bir şey yaparsam?" diye telaşla devam ederken bebeğimi ilk tutuşundan daha iyi tutuyordu.

"His yapabilir, bebekler de bir şey takılı mıydı? Çalmış olabilir." dedi Sanaç, keyifli bir şekilde.

"Hanginiz takacaktı bunu?" His tek elini arkaya attığında avucunun arasına anahtar almıştı. Anahtarı orta masaya koyduğunda elinde salladı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben takacaktım!" dedi Sanaç, direkt masadaki anhatarı alıp cebine yerleştirdi. "Aldığım araba galerisinin anahtarıydı."

"Kusura bakmayın meslek alışkanlığı." diye mırıldandı His.

"Daha gözünü açamayan çocuğa araba galerisi mi aldın Sanaç?" dedi Karan, hediye keskin olarak istememişken inadına almış gibiydiler. Alabilirsiniz dediğimizde ne alacakları merak ediyordum.

"Yok," dedi Sanaç. "Ucuza kaçmayalım dedik, başka bir sürü şey aldık. Taşınacak şeyler değildi. Şöyle tapularını vereyim ben direkt." diye devam ederken bir çanta dolusu evrağı masaya bıraktı. Karan onu öldürecek gibi bakıyordu.

"Sen doğurunca sanki biraz daha güzelleştin gibi." dedi His, oturduğu yerden ayağa kalkarken çocuğumu kucağıma almıştım. "Çok güzel olmuşsun Marin." Yanaklarımdan öperken bana sevgisini en içten bir şekilde hissedebiliyordum.

"Eskittin eskittin!" dedi Karan, Bronz'dan oğlunu aldığı anda kendi kucağına çekti. "Karımın yanağını öpmekten çürüyecek birazdan!"

"Sen şuna kıskanıyorum seni desene!" dedi His.

"His," dedi Karan, ılımlı bir tonda. "Bizim köpeklerimiz var sen kuçu kuçuları seviyorsun baksana onlara."

"Astımım var benim." diye geçiştirdi His.

"Kurban'a baktın mı? Marin'in yavru kuzusuydu, artık büyüdü tabii kesilecek yaşa geldi." dedi Karan.

"Ne?" dedim, endişe içerisinde. "Kesecek misiniz?"

"Hayır hayır bebeğim kesmeyeceğiz," dedi Karan, bana güven verircesine baktı. "Senin kuzun o, kimse dokunmuyor."

"Bronz," dedi Karan, His'le paslaşamadığı için Bronz'a yönelmişti. "Kardeşim, bizim atlarımızda var."

"Biliyorum, Asil'i çok seviyorum hatta. Dün bindim." dedi Bronz, aniden durdu. "Ha," dedi istemsizce. "Hisar," dedi Bronz, saniyeler geçmeden kirpiklerinin altından yanımdaki kadına bakıyordu. "Atlara bakalım mı?"

"Binersek gelirim, binmeyeceksek karımdan hiç ayrılalım yok." dedi His.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sen gel," dediğinde Bronz oturduğu yerden ayağa kalktı. Elini ona uzattığında, "Bineriz." diye cümlesini tamamladı.

"İki gönül bir olunca samanlık seyran olurmuş His!" diyerek karşılık verdim. "Çok uzaklaşmayın yine de."

"Sus sus! Utandırma Bronz'u yanakları kızarık kızarık etrafta dolaşiyor." dediğinde ona uzatılan elden tutup ayağa kalktı. "Geldiğimde burayı boş görmek istiyorum Karan Milan, yoksa benden çekeceğin var!"

"Oh be," dedi Karan, bebeklerimiz kendi kucağımızda dururken yoğunluktan birbirimize bakamamıştık bile. Başımı onun omzuna yasladığımda, daha günün ilk saatlerinde olduğumuzu bilmek azap veriyordu. "Hiç gitmeyecek sandım." derken bebekler için taşıdığı mendili çıkartıp yanaklarımı simdi. "Silelim şu yanaklarını."

"Hep sen öpecek değilsin," diye fısıldadığımda bebeklere dikkat edip aramızdaki mesafeyi en aza indirdim. "Biraz da ben seni öpeyim. Bu süreçte en çok destekçim sendin, o yüzden öpücüğü en çok hakeden de sensin Karan."

"Uzun bir gün olacak," dedi Karan, sıcacık sesiyle, beni kendine çektiğinde ortalıkta henüz kimse yokken kollarının arasına aldı. Yüzüm onun göğsüne gömülürken hoş kokusunu içime uzun uzun içli bir şekilde çektim. Dudakları saçlarımın üzerinde dolanırken yavaşça kendinden ayırdı. Ardından gözlerimiz buluştuğunda yüzüme yaklaşıp dudakları, dudaklarımın üzerine bir mühür gibi kapandı.

Dokunuşu en narin varlığa dokunuyor gibiyken dişlerinin sert baskısını alt dudağımın üzerinde hissettim. İstirap verir bir halde kendine çekiştirip araladığı dudaklarımın arasına dilini iterken bütün hücrelerimle onu özlediğimi en derinliklerimde hissediyordum. Parmaklarım yanağına yaslı dururken gözlerim sınıksız kapanmıştı. Kalbimin teklemesi sanki onunla ilk kez öpülüyormuş heyecanı vermişti. "Seni özleyeceğim." diye fısıldadığımda, dudaklarımız birbirinden ayrılmış alınlarımız birbirine değişiyordu.

"Çok," dedi Karan, mırıltılı bir sesle. Parmakları bel boşluğumu tutmuş beni oradan sıkı sıkıya tutuyordu. Ayağımda düz taban ayakkabılarımdan dolayı onunla öpüşmek adına parmak uçlarımda yükselmişim. Geri tabanlarıma düştüğümde benim boyuma gelmek adına o da benimle birlikte eğilmişti. "Özleyeceğim." derken sert ama tutkulu öpücükler bırakıyordu. "O tatlı dudaklarını."

Gülmeye başladığımda dudaklarımdan bir kıkırtı koptu. "Sen tatlı sevmezsin." dedim, bilmiş bir tavırla. "Sevdiğin tek tatlının ben olduğumu söylersen seni bırakırım." diye devam ettiğimde kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. Ona böyle şımarıklıklar yapmayı seviyordum. Tek şımarabildiğim insan oydu. Parmak uçlarımda tekrar yükseldiğim dudağına masum bir öpücük koydurmak yerinde sert bir şekilde ısırtıp çekildim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan ona sarıldığım için geriye çok fazla çekilemezken dudaklarından acı bir inleme döküldü. "Ah," diye ses çıkartıp beni cin çarpmış gibi bıraktı. Acıdan dolayı yüzü buruşurken, "Isırma Marin!" diye bağırdı. "Isırma!"

Gülüşlerim daha çok arttığında onu o halde bırakıp yanından kaçarcasına ayrıldım. Birkaç adım atmışken bileğime asılan güçlü parmakların etkisinde çok uzaklaşmamıştım. Karan beni tuttuğu gibi çevik bir hareketle taş evden içeriye sokarken hesaplayamadığım kadar kısa sürede kendimi taş evin içerisinde bulmuştum. Beni duvara yaslayıp bir zebanı gibi üzerime çöktüğünde tuttuğu bileğimi başımın üzerine yaslayıp diğerini de yanına getirip kenetlemişti.

Harelerim hareketlerinden dolayı şaşkınlıkla genişlerken küçük dilimi yutmuş gibiydim. "Nereye kaçabileceğini sanıyorsun Marin?" dedi, tehlikeli bir tonda. Göğüs kafesim hızla yükselirken onun karşısında küçük bir kızmışım gibi davranmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Sanki ondan hiç çocuğum olmamış, sanki hiç tenlerimiz birleşmemiş gibi bir arzu vardı aramızda. Hep dinç, hep taze, hep ilk gibiydi.

"Misafir," dedim bir çırpıda Karan'a, hatırlatmak istercesine. "Misafirlerimiz geliyordu Karan! Ne yaptığını sanıyorsun?" diye fısıldadığımda, beni boş odalardan birine sokmuştu. Yine de sesimiz dışarıda ya da içeride rahatlıkla duyulacak tondaydı.

"Dudağımın acısını geçirmeden hiçbir yere gitmiyorsun," derken oldukça ciddi bir tavırla bana bakıyordu. Hafif kızarmış, ısırıldığı nokta kabarmıştı. Pembeden kırmızıya doğru yol alıyordu. Bana şu an küçük bir çocuk gibi bakıyordu. Aynı zamanda otoriter davranıp aramızda oluşan hakimiyeti ellerinin arasında kaybetmemeye çalışıyordu. "Böyle beni her ısırıldığında sana ceza versem, sanırım artık beni ısırmazsın."

Şaşkınlığım silinirken sıcak bir gülümseme yüzümde peydah oldu. "Hoşuna gidiyor biliyorum..." diye mırıldandığımda yüzüme doğru yaklaştı. "Hem cezayı merak ettim, neymiş?"

Aramızdaki mesafeyi tamamen sıfıra çektiğinde bir eli, iki bileğimi kelepçe yapmıştı. Boşta kalan elini çeneme yerleştirip kafamı kendine doğru kaldırdı. "Gece görürsün, verdiğin acının fazlasını tadacaksın." derken sesindeki tehlikeli ton hâlâ dinçti. Dudaklarıma kısa kısa öpücükler bırakırken o her geri çekildiğinde dudağımın acıyan kısmına üfledim. "Cezayı şimdi vermek isterdim ama..." dedi, öpüşlerinin arasında. "Misafirlerimiz var..."

Kollarımı rahat bıraktığında elimin tersiyle onun dudağındaki ıslaklığı sildim. Biraz hayvani içgüdülerle kocamı öptüğün için her tarafında ıslaklık mevcuttu. Onları temizledikten sonra kendi üstü başımı da düzeltip girdiğimiz odadan dışarıya çıktık.

"Karan," dedim, arkasından ilerlediğimde bana bakması için bekledim. Bakışları omzunun gerisinde beni bulurken, "Sevgilim..." diye devam ettiğim sırada aramızdaki mesafeyi kapattım. "Seni bir türlü tebrik edemedim. Bir anda bütün ilgi üzerimde olunca sığındığım tek limanım bunca zaman sendin fakat o limana beni aldığı için hiç teşekkür edemedim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kaşları çatıldığında bir anda böyle bir şey dememi beklemiyor gibiydi. Devam etmemi bekler gibi bakarken dudaklarımı araladım. "Bebeklerim bu aileye doğduğu için değil, babaları Karan Milan olduğu için çok şanslı. Baba oldun, en çok seni tebrik ederim sevgilim. Onlar dünyaya geldiyse, senin sayende oldu. Korudun, kolladın, yemedin, yedirdin."

Karan'ın sık kirpikleri titrediğinde söylediklerimden etkilenmiş benziyordu. Mutlu olduğunu yüzüne yayılan saf bir ifadeden anlarken ne diyeceğini bilememişti. "Hani demiştin ya, baba olmak istiyorsam çok uykusuz kalmam gerekiyor yoksa olamam diye. Artık rahatça uyuyabilirsin. Hem de üç tanenle birlikte, huzurlu bir şekilde."

Yavaşça yutkundu. Adem elması hareket ettiğinde dudaklarını hafifçe araladı. "Marin..." dedi, kısık belli belirsiz bir sesle.

Kafamı iki yana salladığımda, "Sadece bil diye, sana karşı olan sonsuz minnetimi bil diye söyledim Karan. Bir karşılık vermene gerek yok. Seni sevdiğimi, sana evet dediğime hiç pişman olmadığını, baba olmayı en çok hak edenin sen olduğunu bil sevgilim." dedim, onun konuşmasına fırsat vermeden. Onu tanıyordum, bir şey diyemeyecekti. Olanı söylemişim, eksik olabilirdi lâkin kesinlikle fazla değildi. Ben iki can taşıyorsam, o kendi canını umursamadan hep üç can taşıdı. Yemeklerimi üçer adet yedirir, uyumadan uyandıktan sonra hep üç kere öperdi beni.

"Bilmek güzel..." diye fısıldadığımda beni bu sefer kendine çekip kollarının arasına aldı ve öylece sarıldı. "Senden bunları duymak çok güzel. İçimdeki bütün derdi kederi sadece senin büyümlü sesin benden alıp götürüyor Deniz Kızı." Dudaklarını saçlarımın üzerinde hissederken bu normal bir sarılıştan daha fazlasıydı. "Sen benim Deniz Kızım'sın, huzur veren çiçek dalımsın. Bunları babamdan duysam bu kadar hoşuma gitmezdi. Seninle anne baba olmak çok güzel olacak, bunu hissediyorum ve biliyorum güzel karım."

Diğerlerinin gelmesiyle hızlıca ayrıldık. His ve Bronz bize doğru adım atarken yavaşça duraksadılar. "Yavruları unutuyorduk," dedi, telaşlı bir şekilde. Bakışları yanındaki adamı bulurken, "Bronz, yavruları bulup getirir misin?" diye sordu.

"Yavrular?" diye sorduğumda ne dediğini anlamamıştım.

"Size iki tane yavru kedi getirmiştik," dedi His. "Okyanus ve Deniz'in arkadaşları olsun diye... Beraber büyürler." Bronz çok geçmeden elinde sepetle geldi. Sepetin kenarından dışarıya sarkan yavru kedileri tutmaya çalışıyordu.

Bronz yavruları kendi kucağına alırken ikisini birden havaya doğru kaldırdı. Kedilerin minicik burunlarını burnuna değdirip onları severken henüz çok küçük olan kediler mırıltılı sesler çıkartıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bronz yavruları bana uzattığında hızlıca kucağıma alıp sevmeye başladım. Kafalarını örtüden dışarıya çıkartıp korku dolu gözlerle dışarıya bakıyorlardı. Tüylerini okşayıp çenelerine masaj yaparken gözleri sıkılıyordu. "Çok tatlılar..." diye şakıdım. "Karan, şunlara bak!"

Karan benim aksime kedilere çekingen dururken korkuyor gibiydi. Hayvanları çok sevdiğini biliyordum. Sanırım kediler konusunda biraz tedirginliği vardı. "İki bebeğimiz daha mı oldu?" diye sorduğumda, kedinin birisini dikkatli bir şekilde ona verdim.

Karan yavru kediyi avucunun arasına aldığı anda, neredeyse avucunun içini doldurmayacak kadar küçüktüler. "Ne bunlar şimdi, bebeğimin bebeklerinin bebeği mi oldu?"

Gülüşlerim sesli bir şekilde çıkarken kucağımdaki kediye dikkat ediyordum. "Hiç güleceğim yoktu." dedim, dişlerimin arasında. Kediyi yanağıma sürterken ikimizde aldığımız sıcaklıkla uysal sesler çıkartıyorduk. "Ama bunlarda torunlarımız gibi oldu, sonuçta bebeklerimizin yavrusu olacak beraber büyüyecekler."

Bizim bu halimizi Bronz ve His de mutlu bir şekilde izliyorlardı. Yüksek ihtimalle içlerinden biz de bu mutluluğa erişeceğiz diye düşünüyorlardı. Onlar henüz yolun başındaydı ve yaşayacakları maceraları vardı. "Çok ufaklar, bebeklerim gibi aynı." Kedinin burnuna dokunurken ağzını açmış ufacık dişlerini elime sürtmüştü. Bir patisiyle elime dokunurken parmağımı ağzının içerisine yerleştirdim. Sanki ona yiyecek vermişim gibi emmeye başlamıştı. "Elimi emiyor..."

Karan kucağında kediyi sadece okşamakla yetinirken onun kucağındaki kedi olaylara hiç sesini çıkartmıyordu. Öylece sessiz bir şekilde dururken kızım Okyanus'u bana hatırlatmıştı. "Rojda!" diye içeriye doğru seslendi Karan. "Biberona süt koyar mısınız? İki ayrı biberon bunları da beslemeye başlayalım."

Rojda koşar adımlarla dışarıya çıktığında, "Tabii Karan Ağa'm, hemen getiriyorum." dedi.

"His," dedim, endişeli bir şekilde. "Gözlerin dolmuş, astım ilacını kullandın mı?" Burada çok fazla tüylü hayvan olduğu için gözleri çoktan kızarmıştı. Onlar bizden önce buraya gelip birkaç gün geçirmişlerdi.

His kafasını sallayıp cevap vermek üzereyken hapşurdu. Tam yine konuşacakken tekrar hapşurmuştu. "Çok yaşa," diye senkronize olmuş şekilde hep bir ağızdan konuştuk.

"Az ve öz yaşayayım yeter, çok yaşayacağımı sanmıyorum." dedi His. "Sizde görün." Bronz ona siyah bir mendil uzattığında acı bir şekilde bakarken kalbime bir ağırlık çökmüştü. His ondan aldığı mendille burnunu silerken bir yandan gülüyordu.

"Nasıl oldu tırnağın?" diye sorarken Bronz, ortamda derin bir sessizlik oluşmuştu.

"Acımıyor." His etrafın sessizleşmesiyle bir anda bütün gözler onlarda olurken bakışlarını Zorlu'ya çevirmişti. Zorlu, Bronz'un yakın korumasıydı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Zor kekim niye öldürecekmiş gibi bakıyorsun?" dedi His, konuyu bir anda dağıtırken ilgiyi üzerinden şimşek hızıyla atmıştı. Zorlu çardağın dışında hazır ol da bekliyordu.

"Sorun yok Zorlu, rahatına bakabilirsin." dedi Bronz, onun rahatsız olduğunu fark ettiğinde müdahale etme gereği duymuştu yoksa Zorlu patronuna bir şey olmaması için hepimizi taramaya müsaitti. Zorlu direkt olarak Emrullah'a bakıyordu. Bronz onun bu kışkırtıcı bakışlarını fark ettiğinde Emrullah'a doğru döndü. "İsmin neydi?" diye sordu.

"Emrullah, abi." dedi Emrullah, saygısından ödün vermezken.

"Eminim Emrullah da senden rahatsızdır, ona kötü kötü bakıp durma." dedi Bronz, sertleşmeye başlayan sesiyle. Karan bana Zorlu'yu anlattığı için az çok biliyordum. Bronz'un emirleri doğrultusunda değil, kendi içgüdülerine göre hareket ediyordu. Bronz bakışlarını bize çevirdiğinde, "Zorlu sadece kalabalığı sevmiyor, kime odaklanacağını biraz şaşırıyor çünkü dudak okuyor. O yüzden bir şey diyecekseniz yüzüne bakarak konuşmanızı tavsiye ederim." dedi, sakın bir şekilde.

"Ben de senin gibi aynı nedenden buradayım, Zorlu." dedi Emrullah, ceketini kenara çekerek üzerindeki silahları göstermişti. "Sen de işini yapıyorsun ben de işimi yapıyorum. Aynı amaç. Adamlarımız etrafı çevreledi, yakın mesafeyi korumanı öneririm."

"Selam uzaylı biz dostuz desen tam olacak Emrullah," dedi His, dalga geçer gibi. "Zorlu'yla ben anlaşamıyorum! Sizin anlaşmamanız çok normal." diye devam ettiğinde, Zorlu ile uğraşmayı sevdiği belli oluyordu. "Siz anlaşabiliyor musunuz?"

"Evet, gayet iyi anlaşıyoruz." dedi Bronz. "Değil mi Zorlu?" Zorlu çatılı olan kaşlarını rahat bırakıp bizimle iletişime geçmemek adına bakışlarını başka yere çevirdiğinde alındığını belli etmişti. Zorlu ve Bronz ilişkisi çok ayrı bir seviyedeydi.

Boynuma asmış olduğum küçük boyuttaki bebek telsizinden kıpırdanma sesleri gelirken elime aldım. Arka planda Beyaz Gürültü dedikleri, anne karnında oluşan ses çalıyordu. Düşük bir tonda bebeklerimin bulunduğu odaya sesi koymuş, onları emzirip yatırdıktan sonra bu sesi dinletiyordum. Diğer türlü sessizlik oluştuğu için hemen ağlıyorlardı. Kısık bir sesle bunu dinlediklerinde huzurlu bir sesle uyumaya devam ediyorlardı.

"Bebeklerimizi görmek ister misiniz?" diye sorduğumda, emzirme saati geliyordu. Sudenaz ona verilen odada kalıyor, izlediğim canlı görüntüyle ben demeden bebeklerimin odasına girmiyordu. Güven hemen oluşacak bir şey değildi ama şu ana kadar hiçbir yanlış hareketini görmemiştim. Zaman geçtikçe birbirimize alışıyoruz. Tamamen sağlık odaklıydı, ben sadece bebeklerimizle ilgilenecek sanıyordum ama bir de Karan Milan'ın bebeğiyle ilgileniyordu. O yüzden Behiçe annemle tartışması gün boyu devam ediyordu.

"Sen çık Hisar," dedi Bronz, sakın bir ifadeyle. "Kısa bir süre sonra yanınıza geliriz. Biz biraz konuşalım. Hem kalabalık yapmayalım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"O zaman biz kadınlar olarak kalkalım," diye seslendiğimde, His'in elinden tutup kendimle beraber kaldırmıştım. Karan kendi kucağındaki kediyi de bana verdiğinde ikisini de alıp taş evden içeriye geçtik. Asansöre binip oradan en üst kata çıktığımızda kendi yatak odamıza bebekler için ayrı bir yer ayarlamıştık. Sudenaz'a gelmesi için mesaj attığımda çok geçmeden o da birazdan burada olurdu. His çekimser tavırlarla odadan içeriye girerken açmış olduğum Beyaz Gürültü sesini en kısığa alıp neredeyse duyulmayacak seviyeye getirdim. Uyanmaya başlayan bebeklerim yatağın içerisinde kıpraşırken henüz çok yeni doğdukları için onları aynı yatağın içerisinde yatıyordum.

Sudenaz, kapıya tıklamadan açtığında bakışları bakışlarımı buldu. Ona gelebilirsin anlamında işaret ettiğimde, kucağımdaki kedileri gösterdim. "Sudenaz," dedim, sıcak bir sesle. "Bizim artık iki yavru kedimiz oldu, bebeklerimle temas etmesi nasıl olması gerekiyor?"

"Yeni doğdukları için bir süre temas etmemeleri gerekiyor." dedi Sudenaz, elini uzatıp kedileri okşadı. "Şimdilik aynı odaya koyalım, böylelikle alerjileri var mı görmüş oluruz. Belki astımları olabilir, bunu ancak zamanla anlayabiliriz. Hem daha bebeklerin testleri yapılmadı. Üç günü geçmeden testleri yapılmayacak. Sonrasında hijyen açısından bir süre ayrı koymamız gerekiyor, hem kediler hem bebekler üçüncü haftaya girdiklerinde bir arada olabilirler."

"Çok güzeller," dedi His gülüşlerinin arasında. "Hem kız hem erkek olması iki duyguyu tatmanıza neden olmuş, Allah analı babalı büyütsün." Yarı uyuklar halde olan bebekleri beşikten çıkarttık ve kucağımıza aldık.

"Tili tili bom..." dedi His. Rusça bir ninni söylüyordu. Okyanus'un uyumaya niyeti yoktu.

"Marin?" diye seslendiğinde Karan, kapının arkasından sesini işittim. "Müsait misiniz?" diye sorarken büyük ihtimalle bebekleri emzirdiğimi sanıyor olabilirdi.

"Evet müsaitiz, gelebilirsiniz." dediğimde, Bronz ile gelmiş olabilirdi.

Kapı açıldığında içeriye ilk önce Bronz girerken kapının kulpunu tutan eli öylece kalmıştı. Bakışları direkt olarak Hisar'ı bulurken onun kucağına olan Okyanus'a baktı. Hipnoz olmuş gibi, His'in kucağında bebek tutuşuna hayret verici bir ifadeyle bakıyordu. Böyle bir tablo beklemediği için bir anda afallamıştı.

Karan da benim yanıma gelip bana sarılırken kucağımdaki Deniz'i kendi kucağına aldı ve benim diğer kolunun altına çekti. Bronz ve His, Okyanus'u seviyordu. Okyanus uysal tavırlar sergilerken yanağını His'in göğsüne sürtüyordu.

"Bunlar için insan dünyayı yakar," dedi Bronz.

"Evet," dedi Karan. "Onlar için yapmayacağım şey yok, karım ve çocuklarım karşısında boynum her zaman eğik olacak. Hiç dünyası olmayan bir adamdım, şimdi ise üç ayrı dünyam var." derken şakağıma dudaklarını bastırdı. Deniz babasına tekme atıp onu benden uzaklaştırırken

Özge Naz – Düşler Ağdı

eldivenli elleri olmasına rağmen hareket ediyordu. "Ama oğlum biraz kıskanç beni dünyasında pek istemiyor."

Deniz'in dudakları arasında çığlık koştığında, "Sana demedim oğlum ben Bronz amcana dedim, çok kıskançmış o. His teyzeni çok kıskanıyormuş." diye konuşurken Deniz bir anda sustu. "Aferin benim oğluma, sana da laf söylemeye gelmiyor—" Deniz yine çığlık atarak ağladığında Karan hemen sustu. "Hay dilimi eşek arısı soksundu!" Deniz sustuğunda bir kıkırtı çıkardı. Güler gibi sesler çıkartırken Karan'ın bir anda yükselip konuşması hoşuna gitmişti. "Bak bak, oğluma bak benim. Babanı eşek arısı mı soksun? Barzan dedene mi çektin sen? Bana bir şey olursa sen bundan zevk mi alacaksın ha oğlum?" derken eğleniyor gibiydi. Burnunu Deniz'e sürterken az önce ağlayan bebek gitmiş yerime mırıltılar çıkartan bebek gelmişti.

Okyanus kustuğu için ilk önce onun karnını doyuracaktım. Yediklerini çıkardığı için midesine dinlenme süresi vermiştim. O zamandan bu zamana kadar baya bir acıkmış olmalıydı. His ve Bronz'la bebekleri değiştirdiğimizde Deniz'i onlara vermiş Okyanus'u kucaklarından emzirmek için almıştım. Odanın diğer kısmına geçip Okyanus'u emzirdiğim sırada arada uyuyup uyanıyordu. Onu öpmeden duramazken, biraz büyünce bana çok çektireceğini biliyordum çünkü annesinin kızıydı. On dakika kadar emzirdikten sonra artık tek başıma emzirmeye alışmıştım. Karan bebeklere yeni kıyafetler ayarlıyordu. Emzirme işlemi bittiğinde Okyanus'u ona verirken üstünü değiştirmeye başladı.

"Kızım sok o dilini içeriye," dedi Karan, kızar gibi. "Bak kaparlar valla."

"Marin," dedi His, ikisi birlikte Deniz'e bakarken dikkatimi onlara verdim. "Deniz uyandı onu da emzir hemen aç durmasın yavrucak, ne kadar güzel gözleri varmış."

"Ne?" dedim, bariz bir şaşkınlıkla. "Gözlerini mi açtı?"

"Evet..." dedi His, kucığındaki çocuğumu bana doğru gösterirken. Bir anda tedirgin olmuştu. Oturduğu yerden ayağa kalktı. "Açmaması mı gerekiyordu? Yoksa uyandırdım mı? Ben bilmiyordum yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır... hayır." dedim, onların yanına ilerlediğimde kucığındaki oğluma baktım. Deniz titreyen kirpikleriyle birlikte His's bakıyordu. Henüz ne olduğunu kavrayamadığı bakışları Bronz'u bulurken ona kısa bir bakış atıp His'e bakmaya devam etmişti. "İlk kez gözünü açtı..." diye fısıldadım. "Gözlerini ikisini de henüz açmamıştı. İlk açan Deniz oldu, hem de senin kucığında His."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bronz. "Bizim kucığımızda açtı yani?"

"Evet..." dedim, bakışlarımı Deniz'den alamazken. Gökyüzü mavisiydi. Denizle gökyüzü bir olmuş ortaya oğlumun gözleri çıkmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bronz, Deniz'i kucağına aldığı anda daha yakından bakmaya başladı. "Gözleri çok güzelmiş," dedi. Kucağında onu biraz kaldırdı. Deniz ağlamaya başladığında Bronz bir anda ne yapacağını şaşırmişti. "Şşş..." dedi, aniden.

His onun bu haline gülmeden edemezken Deniz otomatiğe bağlanmış gibi kendine ne söylenirse ağlamaya başlıyordu. Karan, kucağında Okyanus'la gelirken oğlunun ağlayışına şaşırmadan edemiyordu. "Niye ağlatıyorsun sen benim oğlumu?"

"Karan ben..." dedi Bronz ama ne His ne de ben olaya müdahale etmiyorduk. "Nasıl susacak?" diye sorduğunda bakışları beni buldu ve omuz silktim. "Deniz gerçekten özür dilerim." Elini şıklattığında oturduğu yerden ayağa kalktı. Köşede gördüğü oyuncağı eline alırken sallamaya başladı. "Ağlama bak kendimden nefret ediyorum şu an seni ağlattığım için. Ağlama Deniz..."

Gerçekten ne yapacağını şaşırmişti. Deniz biraz oyuncu olduğu için bu yalandan bir ağlamaydı. Büyük ihtimalle His'in kucağında olmadığı için ağlıyordu. Çünkü gözlerini ondan alamıyordu.

Bronz bir şekilde Deniz'i susturduğunda, "Neyse ki sustun," dedi.

His, onun bu çabasına daha fazla kayıtsız kalmazken, "Onu kendime yatırıp sırtını okşasaydın da susardı, onun istediği ilgiydi," dedi.

"Tecrübelisiniz bakıyorum Hisar Hanım," dedi Bronz. "Bebeği o kadar ağlatana kadar neredeydiniz? Annesi babası zaten eline bir çay alıp izlemediği kalmıştı!"

Gülmeye başladığımda, kocamda bana katılıp gülüyordu. Bronz gerçekten ne yapacağını bilememişti ve o kadar masum duruyordu ki Deniz'le birlikte az kalsın ağlayacaktı. Bakışlarımı onlardan çekip kocamın yanına gittiğimde Okyanus'u öptüm. "Sen ne zaman açacaksın gözlerini güzel kızım, bak Deniz açtı gözlerini." derken bakışlarımı Karan'a çevirdim. "Deniz'in gözlerine bak Karan, çok güzel... Sana bir fotoğraf göstereceğim, o kadının gözleriyle Deniz'in gözleri aynı."

"Kim o kadın?" diye sordu Karan. "Annenin mi yoksa?"

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Evet," dedim, mutlulukla. "Aynı annemin gözleri. Etiklenmemek elde değil."

Okyanus'u öptüğümde, "Senin de gözlerini merak ediyorum bebeğim." diye fısıldadım. "Umarım babanın ela gözlerini alırsın."

Okyanus'u yatırıp Deniz'i kucağıma aldığımda, "Karan," dedim. Karan, Deniz'in gözlerine bakmaya başladı. Deniz babasıyla göz göze gelince dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. "Sanki gülümsüyor." Karan inanamayan gözlerle oğluna bakarken onunla birlikte güldü. "İlk kez böyle bir şey yaptı."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Aramıza hoş geldin oğlum." dedi Karan, sevinçle. Onunla şimdi tanışıyordu. "Babanım ben senin." Deniz sanki anlamış gibi kafasını oynattı. Eldivenli ellerini kaldırıp gerinirken babasının kucağında olan kardeşine baktı.

"Ah taze anne seni.." dedi, dertli bir şekilde. "Şimdi biriniz yeni doğum yapmış olmasaydın Karan Milan'ın gece mekanına gidip ortalığa bakar gelirdik."

"Bakar mıydın?" dedi Karan. "Kimse değil de sen mi bakıp gelecektin His? Acaba mekanıma gittiğimde yerinde bulur muydum ki?"

"Var mısın iddiaya?" dedi His, inatla. "Senin mekanına tek bir hasar dahi vermem, nasıl girdiysem öyle çıkar gelirim."

"Karan yapma kardeşim," dedi Bronz, tehlike çanları çalarken ortalığı kızışmadan azaltmak istiyordu. "Sadece bir mekanını değil, 81 ilde bulunan bütün şubelerini talan eder Hisar. Hiç uğraşma."

"Hayır hayır," dedi Karan. "Sadece merak ediyorum yani His, en fazla ne yapabilirsin ki? Benim karımdan uzak dur yeter ben başka bir şey istemiyorum. Bana acımıyorsan çocuklarıma acı, annesiz kalmasınlar." Sesi acılı bir şekilde çıkmıştı.

"Hiiiiçççç," dedi His, geçiştirir gibi. "Mardin'de mekanın var mıydı? Ben sadece İstanbul'da var sanıyordum."

"Evet, şubelerim bütün illerde var, hepsinin yönetimi bende değil fakat hepsi bana bağlı." dedi Karan.

Telefonum çalmaya başladığında arayanın Zahir olduğunu gördüm. Elime telefonu alıp arayan kişiyi Karan'a gösterirken oturduğum yerden kalktım. İçime kötü hisler doğarken vakit kaybetmeden çağrıyı yanıtladım. "Efendim Zahir?" dedim, onun konuşmasını beklemeden. "Bir şey mi oldu?"

"Selam yenge," dedi Zahir, yorgun bir sesle. "Abimi aradım ama ulaşamadım o yüzden seni arayayım dedim."

"Kalabalık şu an, bebeklere bakıyordu duymamış olabilir. Ne oldu?" diye sorduğumda alacağım cevaptan korkuyordum. Elfida ilgili bir şey olduysa onun için aramış olmalıydı.

"Biz çiftliğe gelemeyeceğiz, sana onu haber edeyim." dediğinde kaşlarım çatılmıştı. "Elfida biraz yorgun düştü. Halsiz hissediyor kendini, bir de kalabalık, doktor kalabalıktan uzak dursun dedi. Yarın sabah size kahvaltuya gelsek olur mu hem daha sakin olur."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hiçbir şey yapmamıştı ki," dedim, üzgün bir ses tonuyla. "Neden yorgun düştü? Bir yere mi gittiniz? Bak Zahir bir şey varsa söyle bana benden gizleme." derken kalbimin üzerine bir sancı çöktü.

"Yataktan kalkıp tuvalete gitse bile yoruluyor yenge, bir bardak suyu alıp içmesi, nefes alması bile yoruyor onu. Bir de burnu kanamıştı, büyük ihtimalle yine hassaslaştı." dedi Zahir, acı çeken tonda. O yorgun, Elfida daha çok yorgundu. İkisi de gözlerimin önünde eriyip gidiyordu ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Konakta değil de, burada bizimle çiftlikte kalın o zaman. Hem Elfida sürekli çiftlikte vakit geçirmek istediğini söylüyordu. Hayvanlarla ilgilenirse biraz motivasyon olur, sabah eşyalarınızı toplayıp buraya gelebilir misiniz?" diye sorduğumda, Elfida ile hiç ilgilenemiyordum. Bu ekstra üzülmeme neden oluyordu.

"Tamam olur öyle yaparız," dedi Zahir. "Bize fotoğraf atın, yarına kadar yeğenlerimizin fotoğrafıyla idare edelim."

"Tamam Zahir, sağ ol." dedim, minnetle. "Her şey için. Çok sağ ol. İyi ki varsın. İkinizi de çok öpüyorum."

"Sen de sağ ol, yenge." Telefonu kapattıktan sonra asılan suratımla birlikte çardağa doğru ilerledim. Zorlu'nun bakışları beni bulurken yüzümdeki ifadeyi aniden seçebilmişti. Dolan gözlerimden bir damla yaş süzülüp gittiğinde elimin tersiyle yaşları geri savuşturdum. Son düzlükteydik, tek duam onun yaşamasıydı.

Karan'ın bakışları beni bulurken bir şeyler olduğunu anlamış ama sessiz kalmıştı. "Siz bebeklerle ilgilenin, ben mutfağa bakayım. Umarım hepiniz içli köfteyi çok seviyorsunuzdur."

"Bayılıyorum," dedi His.

"Aç kalmayacağız o zaman," diye alay ettiğimde onları odada bırakıp mutfağa doğru ilerledim. Sudenaz Rojda ile konuşurken tartışma halindedirdi.

"Hayır," dedi Sudenaz, inat bir şekilde. "Buzluğun ayarını lütfen değiştirmeyin Rojda Hanım. Yoksa depoladığımız sütler bozulur."

"Ama Sudenaz Hanım ben bir şey yapmıyorum ki, akıllı buzdolabı bu, kendi kendine değişiyor duruyor. Dedim ben Karan Ağa'ma böyle teknolojik şeyler buraya gitmez diye." dedi Rojda, sabır diler gibi. "Bence siz benim işime karışmayın hem zaten dondurucu ayarında, sütlerde buzlukta bozulmaz."

"Rojda," dedim, aralarına girdiğimde ikisi de varlığını anca fark etmişti. "Kedilere süt verebildin mi? Benim odamdalar, onları getirir misin alışınlar varlığımıza. Onlarsız oturmayalım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Evet Hanımağam, süt verdim yatağa bir güzel sakladım ki yere düşmesinler diye. İstiyorsanız getireyim sepet yapmışım onun içinde uyur kalkarlar." dedi Rojda. Hayvanlarla arası iyi olduğu için kedilere de iyi bakacağımı biliyordum.

"Olur şimdilik sepete koy o zaman, zaten Karan'la alışverişe çıkarız mama kapları, ıslak kuru mamalar, evler alırız en kısa zamanda." dediğimde kafasını sallayıp yanımızdan ayrıldı. Sudanaz da fazla gelen sütleri saklamamız gerektiğini eğer sütüm yeterli olmazsa buradan takviye yapabileceğimizi söylemişti.

Akşam yemeği için hazırlıklara başlarken diğer yardımcılarla birlikte iş paylaşımı yaparak içli köfte için hazırlıklara başladım. "Rojda, Emrullah'a söyler misin? Yemek hazır olduğunda, birazını konağa göndermek istiyorum. Ona göre hazırsa beklesin. Akşam yemeğine Elfida ve Zahir görüntülü konuşmayla bize katılsınlar." derken onlar olmadan yemek yemek olmazdı. Onun sağlığını da düşünmek zorundaydım ama ayrı kalmakta, kendini yalnız hissetsin istemiyordum.

"İyi düşünmüşsünüz Hanımağam, ben haber ederim şimdi ona göre hazırda bekler çabucak konağa iletir yemekleri." dedi Rojda.

Akşam olduğunda her şey eksiksiz bir şekilde hazırlanmış, çocuklarla birlikte biz de üstlerimizi değiştirmiştik.

Kalabalık masayı gördüğümde gülüşüm daha çok artmıştı. Herkes buradaydı, bütün genç kesim toplanmış, ağızımızdan buhar çıkmasına rağmen soğuktan etkilenmeden bir araya gelmiştik. Kenarlarda ısıtıcılar, ışıkları mevcutken bir masalın son perdesini anımsatıyordu. "Hepiniz gelmişsiniz ne güzel." dediğimde, herkese teker teker dokunup masanın en baş noktasına doğru ilerledim. İki sandalye yan yana boşken orada Zahir ve Elfida'nın görüntüsü olan telefon vardı. Canlı bir şekilde gelememişti fakat görüntülü konuşma yoluyla katılmıştı. "Elfida! Zahir!" dedim, onları görmenin verdiği mutlulukla konuştum.

"İyi akşamlar, yemeğinize bizi de konuk ettiğiniz için teşekkür ederiz." dedi Zahir ve Elfida, anlaşmışlar gibi aynı anda konuşmuşlardı fakat ikisinin de bakışları birbirinden habersizmiş gibi bakıyordu.

"Davetimizi kırmayıp, akşam yemeğimize katılıp bizi onurlandırdığınız için ne kadar teşekkür etsem az." Puseleri iki yanımıza bırakıp bebeklerimin üstünü örttüğümde yerlerimize oturduk. "Bebeklerimizin doğumu bahane oldu ama bu buluşmayı çok önceden yapmamız gerekiyordu, bugüne kısmetmiş." diye konuşmaya başladığımda, birkaç kişi hariç herkesin önünde kadeh bardağı vardı. Benimde kadeh bardağı vardı ama içindeki sıvı farklıydı. "Bu ilk aile yemeğimiz olabilir ama son olmayacak..."

"Yemekleri soğutmadan yiyelim..." dediğim sırada duyduğum çatal bıçak sesiyle birlikte bunu demek için çok geç kaldığımı farkındaydım. "Yiyelim diyecektim fakat, Zahir, Mert, Sanaç çoktan başlamış gördüğüm kadarıyla. O kadar mı sıkıcı bir konuşmaydı ya?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hem daha sabaha kadar buradayız!" dedi Sanaç, eğlenir gibi. Sesi keyifli çıkıyordu. "Daha karpuz kesmedik canım."

Karan bana destek olmak adına elimi tuttuğunda, "Ben sonra onları döverim güzelim, sen devam et." dedi, titreyen sesime aldırmadan konuştu.

"Afiyet olsun." dedi Karan, onun konuşmasıyla birlikte yemeğe devam edilmişti.

"Afiyet olsun." diye hep bir ağızdan sesler çıkarken tekrardan çatal bıçak sesleri daha güçlü şekilde duyulmuştu.

Yemek faslından sonra herkes bir köşeye ayrılırken çaylarımızı içmek için çalışanlara çardağa hazırlamalarını söylemişim. Servisler çoktan yapılmıştı. Etraf bir anda sessizleşirken, Karan bebeklerle oynuyordu. Okyanus gözlerini hâlâ açmamıştı. "Deniz..." dedi Karan, Deniz'in bütün eli Karan'ın bir parmağını tutuyordu. "Güzel oğlum benim." derken uzanıp elini öptü.

"His nerede?" diye sorduğumda, bir süredir ortalıkta olmadığını yeni fark etmişim. "Aynı zamanda, Sanaç, Zühre, Mert de ortalıkta yok. Çayları soğuyacak, bir an önce gelip içsinler."

"Zorlu," dedi Bronz, bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. "Hisar nerede?" diye sorduğunda Zorlu omuz silkmişti. "Sanaç?" Aynı şekilde cevap verdiğinde daha fazla dayanamayıp telefonunu ortaya çıkartmıştı. Hisar'ı aradığını görürken kısa bir süre içerisinde aynı ortamda telefon sesi çalmaya başladı. Bronz burnundan solurken, "Telefonunu yanına almamış," dedi kızgınlıkla.

Serdal da kendi telefonuyla ilgilenirken, "Sanaç canlı yayın başlatmış." dedi ve ortamda yüksek müzik sesi yükseldi. Ayağa kalkıp Serdal'ın yanına giderken telefondaki canlı yayına baktım. Etrafta şampanyalar uçuyordu. Sanaç ve His deli gibi dans ederken, "O KİMLİKSİZ BURAYA GELECEK!" diye bağırıyordu His.

"Bunlar Karan Milan'ın mekanına gitmişler..." dedi Serdal, şaşkınlıkla. "Hem de hepsi... Dur dur," dedi aniden. "Polis baskını oldu, müzik kesildi ama His müziğin sesini kesenleri dövmeye gidiyor. Hepsinin kafası baya uçmuş..."

"Bunlar nasıl bize gözükmeden gitti ki?" diye sordu Karan.

"Yanlarında Hisar var," dedi Bronz, sıkıntılı bir şekilde. "Ruhunu çalar haberiniz olmaz."

"Mekana gidip sıkayım mı abi?" dedi Safa, en olmadık yerde konuşurken Bronz'a fenalık gelmişti.

O güzel geceye dair tek hatırladığım, Bronz'un yerli yersiz kıskançlıkları, His'in umursamaz görünüp içine attığı ama kimseye anlatmadığı gerçekleriyle kafasını dağıtmak için alkol komasına girmesi, Viran'ın yalnız kalışı, Zorlu'nun her anlamda lâl olması, Sanaç'ın Yasmin'i

Özge Naz – Düşler Ağdı

sormak istemesi ama hep onu sorarken kendini bulması, Karan Milan'ın içinden sürekli acaba iyi bir baba olacak mıyım diye sayıklamasıydı.

"Anneciğim," diye fısıldadım, Okyanus'un kıprandığını hissederken gözlerimi hafifçe araladım. Bakışlarım göğsüme doğru düşerken bana bakan bir çift ela gözlerle karşılaştım. Elanın en sıcak tonu, yeşile doğru dönen bir renk bana bakıyordu. Okyanus gözlerini açmıştı.

Uykumdan hızlıca sıyrılırken yattığım yerden doğruldum. Deniz Karan'a doğru dönüp sarılmıştı. Deniz ikimizi paylaşamıyordu. Okyanus daha sessiz sakin bir bebektir. Okyanus'u kucağıma aldığımda onun ne zamandan beri uyanık olduğunu bilmemekle birlikte gördüğüm harelere baktım. "Güzel kızım," dedim, burnundan öperken Okyanus gözlerini kapatmıştı. Küçük parmakları beni boynumdan sararken dudakları çenemi buldu. Vakumlarcasına çenemi öperken sanki meme emiyor gibiydi. Çıkardığı seslerden Deniz kıpraşırken Karan mışıl mışıl uyuyordu. Bebeklerimizi ortamıza yatıyorduk.

"Hadi gel babayı ve kardeşi uyandıralım," dediğimde Okyanus tepkisiz bir şekilde kucağımda durdu. Onu Karan'ın yüzüne yaklaştırdığımda Okyanus babasına vurdu. Karan yüzüne aldığı darbeye birlikte yüz ifadesini buruşturmuştu. "Öyle değil bebeğim." derken onu biraz daha aşağıya doğru indirdim. Karan'ın sakalsız çenesini öpmeye başladı. Çıkardığı sesler gülmeme neden olurken babasını emiyordu.

"Babacağım, uyanma vakti diye seslen bebeğim." dedim Okyanus'la konuşurken. Okyanus'u nereye koyarsam orayı vakumluyordu. Emziğe alıştırmak istemiyordum ama doktor dudaklarının emme işlemini yapmasının bir refleks olduğunu söylemişti.

Elimi şıkladığı sırada Deniz korkuyla irkilirken Okyanus hiç tepki vermemişti.

Uzanıp korkan Deniz'i öptüğümde başını okşayarak uyumaya devam etmesini sağladım. Uyanık olan Okyanus'tu ama Deniz uykusunda olmasına rağmen el şıklatma sesimi duymuş irkilmişti. Kaşlarım çatıldığında bedenimi kuru bir sıcaklık kapladı. Elim kaldırıp tekrar şıklatırken Okyanus çıkardığım sese hiç bakmıyordu. Onu Karan'dan ayırıp kendi yüzüme çevirirken kalbim ağzımda atıyordu.

"Karan," diye seslendiğimde, Deniz korkuyla harmanlanmış sesimi duyup babasından önce uyanmıştı. "Karan!" dedim, tekrardan.

Karan işittiği sesimle birlikte gözlerini aralarken yüzümdeki ifadeyi görmüştü. "Karan," dedim, Deniz'e dikkat ederken yataktan kalkmaya çalıştım. Okyanus omzuma yaslı bir şekilde duruyordu. "Hemen kalkıp hastaneye gitmeliyiz."

"Ne oldu?" dedi, endişe içerisinde bir anda niye bu kadar panik yaptığımı doğal olarak anlayamamıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Okyanus..." dedim kısık bir sesle. "Bizi duymuyor Karan. Doğumdan iki üç gün sonra duyusal testleri yapılacaktı. Biz hâlâ yaptırmadık, ben kızımı uysal bir kız sanıyordum ama değilmiş."

"Anlamadım," dedi Karan, kendine gelmemişken kucağına Deniz'i alıp yataktan kalktı. "Okyanus'un işitme engelli olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"BAK!" diye avazımın çıktığı kadar bağırdım. Deniz tekrar ağlamaya başladığında kucağımda olmasına rağmen Okyanus sestem hiç etkilenmemişti. Kesinlikle duymuyordu. Kızımın bir şeyi olduğu kesindi. "Gördün mü? Ağlamıyor kızım, kızım sesimi duymuyor. Kızım bizi duymuyor..."

Bölüm sonu.

﴿ BÖLÜM 90 ﴾

90. BÖLÜM “ÖZEL BEBEK”

KARAN JAN MİLAN

Marin'in dudaklarından dökülen kelimeler canımı hiç bu kadar yakmamıştı. Sanki ağzından çıkan her harf kalbime bir ok misali saplanıyordu. Duyduğum, kulağıma ilişenler beni şaşırtsa da bedenim tepki verememiş kaskatı kesilmeme neden olmuştu.

Okyanus bizi duyamıyor.

Okyanus bizi duyamıyor.

Zihnimin dehlizlerinde gezinen tek şey buydu. Benim minik bebeğim, dört bin üç yüz yirmi dakikadır dünyada olan güzel kızım özel bir bebek miydi?

Marin'in gözlerinden akan yaşlar yüreğime bin bir sızı bahşediyordu. Ona ağlamamasını sakın olmasını söylemek istiyordum ama bakışlarım sadece Okyanus da takılı kalmıştı. Deniz kucağımda, yeni uyanmış, gözleri henüz çok yeni açılmışken netleştiremediği hareketleriyle korkuyla etrafa bakıyordu. O da annesi gibi ağlıyordu.

Kızım ağlamıyordu.

Karım ve oğlum ağlıyordu.

Yutkundum, boğazımdan aşan her bir yumru güçlkle aşağıya indi. "Marin..." diye fısıldadığımda adımlar atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Elim Deniz'in başını okşuyor, kollarımın arasında duran narin bedenini sakınleştirmeye çalışıyordum. "Sakin ol," dedim, kelimeleri seçtiğimde. "Sakin ol güzelim, bağırma tamam mı? Deniz'i korkutuyorsun."

"Duymuyor." dedi Marin, çatallaşan sesiyle. "Baksana! Görmüyor musun?! Duymuyor bizi işte."

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda, diyecek bir şey bulamıyordum. Okyanus, henüz o kadar küçüktü ki, annesinin kucağında yüzünü ona sürüyor, ne olduğundan habersiz duruyordu. "Yapma," dedim, acı bir tonda. "Sakinleşmen gerekiyor."

"NE SAKİNİ KARAN NE SAKİNİ?" dedi, avazının çıktığı kadar bağırırken. "BİZ NASIL FARK ETMEYİZ?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Nefesim ciğerlerime ulaşmıyordu. Sakin olmalıydım, bir bebeğim iki de bebeğimin bebekleri vardı. Deniz'i kucağımda kaydırırken Okyanus'a yer açtım. Marin'in kucağından onu da fevri bir hareketle aldığımda iki bebeğimle birlikte çocuk odasına doğru adımladım.

"Ağlama babacığım," dedim, Deniz'i susturmak adına. "Ağlama güzel oğlum, bir şey yok. Annen bağırıyor, bir şey yok."

Onları tek bir yatağa yatırıp başlarında dururken elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Bezlerini kontrol etmem gerekiyordu, eğer tuvaletlerini yaptılarsa çok durdurmadan değiştirecektik. Bildiğim her şeyi de saniyeler içerisinde unutmuşum. Deniz'in altını kontrol etmeden önce kucağıma alıp pırpışlarken Okyanus yatakta bıraktığım şekilde usulca duruyordu.

Marin odadan içeriye girdiğinde, saç başı dağılmış bir haldeydi. "Karan biz nasıl fark etmedik?" dedi, perişan bir sesle. Ağlayışından dolayı sesi boğukça geliyordu. Üzgündü, hem de çok. "Nasıl anlamadık bizi duymadığımızı?"

Bunun gerçek olma ihtimalini bile düşünemiyordum. Eğer bebeğim öyleyse bile ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum. Çocuklarım sağ salim dünyaya gelmişti fakat ben onların iyi bir babası olacak mıydım onu da bilmiyordum. Yanlış bir şey yapmaktan deli gibi korkuyordum. "Onları yeni yeni tanıyoruz Marin," dedim, hiçbir şey olmamış gibi. Sesimi sakın tutmaya çalışmak nafileydi, tir tir titriyordu. "Yıllardır bizimle değiller üç dört gündür bizimleler."

"Aklım almıyor..." derken ince parmaklarını saçlarının arasından sinirle geçirdi. Haykırmaya çalışarak çığlıklar atmak istiyordu. Deniz'i kucağımda sallayıp sakinleştirirken kalbimin hızlı atışı benim sakın olmama yetmiyordu. "Ya fark etmeseydik?!" dedi, siniri gitgide artarken. "Nasıl anne baba olacağız biz?"

"Marin!" dedim, sesimin yüksek çıkmasına engel olamazken en sonda patlamıştım. Ağlamaları susan Deniz tekrar bir çığlık kopardığında Marin'in titreyen bakışları oğlunu bulmuştu. Elini ağzına götürürken büyük ihtimalle kendine kızılıyordu. "Önce bi' sakinleşecek misin?" Sesim az öncekine nazaran daha sakın ve kısık çıkıyordu. Deniz'in koynuma yatırıp dudaklarımı onun başına bastırırken susması, daha fazla ağlamaması için yalvarabilirdim. "Şu an bunları sayıklaman kimsenin yararına değil." dedim, çaresizliği mesken edinen sesimle. "Hazırlan üstünü giy, bir an önce diğerleri uyanmadan çıkalım."

Şu an etrafımda kimseyi görmek istemiyordum. Bir aile kalabalığını kaldırabileceğimi sanmıyordum, o yüzden iyi ki çiftlikteydik. Okyanus'a baktığımda gözlerini kapatmış, eldivenli elini ağzına götürürken emecek bir şeyler arıyordu.

Annesinin karnındayken onlara söylediğim masalları, doğduğundan beri sayıkladığım hiçbir şeyi duyamamış mıydı benim güzel bebeğim?

Gözümden bir damla yaş süzülüp gittiğinde, içim acı doluydu. Marin'in hamileliği oldukça stresli geçmişti. Belki de o stres Okyanus'un bu şekilde doğmasına neden olmuş olabilirdi. Benim

Özge Naz – Düşler Ağdı

yüzümdendi, benim onları koruyamayışımından kaynaklanıyordu. Ne iyi bir koca olabilmıştim, ne de iyi bir baba olabilecektim. Zaten iyi bir evlatta değildim.

Kısa sürede ikisini de hazırlayıp, kendimizde üstlerimizi değiştirip arabaya geçtiğimizde Emrullah arabayı kullanıyordu. Marin ile ikimiz arkada otururken pusetlerin içerisinde çocuklarımız vardı. Marin ağlamaya devam ediyordu, aralıksız ağlıyordu. Karımı ilk kez bu kadar çok ağlarken görüyordum. Benimle evlendiğinden beri, bu şehre adım attığından beri ağlıyordu.

"Bebeğim niye ağlıyorsun?" dedim ıssız bir sesle. Marin'e doğru konuşurken, koluma yaslanan yüzüyle bakışlarını bebeklerden ayırmıyordu. "Ağlama göz yaşlarına kurban olduğum, ağlama."

"Karan..." diye fısıldadı. Hastaneye gitmek o kadar azap doluydu ki, elimle koşarak götürmek sanki daha kısa sürecekti. Doktorun ağzından çıkacak olan, 'Kızınız sağlıklı, hiçbir sorunu yok' cümlesine muhtaçtım. "Çok küçük o," dedi, titreşen bir sesle. Sesi de bedeni de titriyordu. Kış ayındaydık ve üstünü başını doğru dürüst giymeden çiftlikten çıkmıştık. Üşütüp hasta olmasını istemiyordum. "O kadar küçük ki, böyle bir şeyle nasıl baş edeceğimizi bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedim, aynı tonlamayla. "Bilmiyorum güzelim, bilmiyorum sevgilim. Umarım sandığımız gibi değildir." Marin bebekleri çabuk olmayacak şekilde emzirmiş, karınlarının doyduğuna emin olmuştu. İkimiz ise son hızla evden çıktığımız için kendimizle ilgilenememiştik bile. Bunu Marin'in kazağının ters giymesinden anlamıştım. Güzel karım benim, acıya fazlasıyla doyan, sevgiye hep muhtaç olan Deniz Kızı'm. Başının üzerinde dudaklarımı bastırduğunda bana doğru iyice yaklaşmıştı. Bir yandan sallamasına gerek olmasına rağmen pusetleri sallıyordu. Onu kolumun, olmayan kanatlarımın altına alıp orada saklamak istiyordum. Küçük dünyamın, en büyük güzelliği idi.

Hastaneye geldiğimizde, işlemler hızlı yapılmış, acilden içeriye girmiştik. Doktorlara durumu kısaca özet geçtiğimizde, ilk üç gün içerisinde yapılması gereken duyu testi için muayeneye alınmıştı.

"Öncelikle anne ve baba olarak soğukkanlılığınızı koruyup sakin olmanızı isteyeceğim." dedi Doktor Bey. "Muayene yapılmadan hiçbir şey anlayamayız, muayeneden sonra detaylıca konuşacağız."

Marin doktoru dinlemezken ben kafamı olumlu anlamda salladım. "Bebekleri alalım." Dedi Doktor bey, hemşirelere bakarken.

"Hayır," dedi Marin, hızlıca. "Ben de geleceğim, annesi de olsun yanlarında."

"Sizin girebileceğiniz bir yer değil Marin Hanım," dedi Doktor bey, elini önlüğünün cebinden çıkardığında gözlüğünün altından bakış attı. "Tamamen sessiz bir ortamda yapılacaktır, üstelik bebekleriniz uyuyor. İşitme testi için en ideali budur. Lütfen zorluk çıkartmayınız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Marin bana doğru dolu dolu gözlerle baktı. Bakışlarını benden çekip doktora çevirdiğinde, "Ya canları acırsa?" dedi, korku içerisinde. "Bir şey olacak mı? Ağlarsa? Bizi isterlerse?"

"Bakın," dedi, hemşire. "Biz yanlarında olacağız. Bizimle kapıya kadar gelebilirsiniz. Camlı alan, bebekleri camın dışında izleyebilirsiniz."

"İzlemek istiyoruz," dediğimde, Marin'in elini kendi elime kenetlerken parmaklarımı doladım. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Aramızda sadece cam olacak, ayrı durmayacağız onlardan." dedim, güven vericesine. Gözlerimde gördüğüm tek şey güvensizlikti. Hastanelerden nefret ediyordu, onun nefret ettiği kadar ben de ediyordum.

Onun sessiz kalmasına karşılık, "Gidelim," dedim, baskın bir sesle. "Bakalım, öğrenelim. Ne olduğunu bilelim."

Bebekleri onlara verdiğimizde peşlerinden bizde geliyorduk. Farklı bir odaya geçerken camlı bölgeden Okyanus ve Deniz'i dikkat kesildiğim gözlerle izliyordum. İkisini de yatırıp hem fiziki hem de taramalı işlemlerden geçirirken oldukça nazik davranıyorlardı. Dakikalar birbirini kovaladı, sanki zaman akmıyordu.

İki ayrı hemşire Okyanus ve Deniz'i getirdiğinde, Marin'in kalbi ağzında atıyordu. Hemşireler gülümserken bedenimi sıcaklık kaplamıştı. "Geçmiş olsun," dedi, baş hemşire. "Testlerimiz tamamlandı, doktor odasının geçebiliriz."

Deniz'i kucağına Marin alırken, Okyanus'u kucağıma ben almıştım. "Kızım," diye seslendiğimde, Okyanus minik kıyafetlerinin içerisinde hareket etmeden duruyordu. "Lütfen bir şey olmamış olsun, senin bununla imtihan edilmesini istemem minik bebeğim." Dudaklarımı sayısız kere başına bastırırken burnumun direği sızlıyordu.

Doktorun odasından içeriye geçerken, bilgisayar ekranından bir şeyler yapıyordu. Doktor Bey, Marin'i sakinleştirecek şeyler söylüyordu lâkin benim bir kulağımdan girip bir kulağımdan çıkıyordu. Duymuyordum bile. "Karan!" dedi Marin, en sonunda dalgınlığımı benden alırken. "Sana diyorum."

"Sonuç nedir?" dedim, korku dolu bir sesle. Lütfen iyi bir şey olsun. Onun işitme engelli doğması kötü bir şey değildi ama yine de olmasını istemiyordum.

"Deniz Mir bebeğimiz oldukça sağlıklı, duyu testlerinde hiçbir problem gözüküyor." dedi Doktor Bey. Tuttuğum nefesimi saldığında ciğerlerim rahatlamıştı. Marin de aynı şekilde rahatlarak uzanıp Deniz'e öpücükler konduruyordu. Okyanus'a dikkat edip onu öptüğümde içimden şükrediyordum.

"Gelelim sizi bu kadar korkutan kızımıza..." dediğinde Doktor Bey, Marin'in tırnaklarını avuçlarımın içinde hissettim. Kendini kasıyordu. Okyanus'u kendime sıkı sıkı bastırırken nefesimi tekrar tutmuştum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet?" dedim, sorarcasına. Lütfen Allah'ım lütfen...

"Okyanus His birinci testimizden kalmıştır."

Kaşlarım çatıldı, doktorun dedikleri kulağıma yüksek bir oktavda çarpmıştı. Doğru duymuştum değil mi? Kaldı demişti. Testi geçememişti. Göğüs kafesim hızla yükselip inerken Okyanus'un narin bedeni kıpraştı.

"Ne?" dedi Marin, şaşkınlıkla. "Kaldı derken? Korktuğumuz gibi miymiş?"

Doktor bey kafasını olumlu anlamda salladı. "İlk testte bebeğin testi geçememesi sıkça rastlanan bir durumdur."

Marin'in havaya kalkan biçimli kaşları normal formunu aldığıında onunda kaşları çatılmıştı. "Anlamadım Doktor Bey, yani bu durum normal mi lütfen daha açık olur musunuz? Bebeğimiz bizi duyamıyor mu?" diye sordu, tedirginliği gitgide artarken.

İkimizin de bakışları kızımızda dururken dudaklarımızı ısırmıştık. Bedenlerimiz titriyordu. Okyanus her şeyde habersiz sakince duruyordu. Onun bu sakinliğinden öğreneceğim çok şey vardı.

"Şöyle anlatayım Marin Hanım, bebekler anne karnında bir sıvı içerisinde durur. O sıvı kulağına dolup işitmesini engelleyebilir. Bebeklerin birinci testte kalma nedenleri arasında orta kulakta sıvı bulunması veya dış kulak yolunun dar olması sayılabilir. Size birkaç soru soracağım, ailenizde daha önce işitme engelli var mıydı?" diye sordu Doktor Bey.

Ailemde olan bütün insanları geçirdiğimde, yakınımda işitme engelli olan kimse yoktu. Marin de başımı eğip düşündükten sonra kafasını kaldırıp iki yana olumsuz anlamda salladı. "Yoktu," dedim, kısık bir sesle.

"Anlıyorum Karan Bey, eşiniz doğum sırasında kullandığı ilaç varsa ya da yüksek ateşli bir hastalık geçirdiyse bebeğe etki etmiş olabilir. Bu durum genetik ya da sonradan oluşabilir, bunun araştırmasını hemen yapamayız ama ilk muayenemize göre Okyanus kızımız işitme engelli olduğu yönünde. İki hafta sonra tekrar gelmenizi gerekecek, testler yine tekrarlanacak aynı şekilde Deniz içinde geçerlidir. Sonuçta aynı anne karnındaydı, tedbiri elden bırakmamak lazım. Üç testten kaldığında ileri bir odyolojik tetkike alacağız," dedi Doktor Bey, açıklamak adına. Kaburgalarım kocaman bir yük binmişti. Marin ile sessizliğe gömülürken, nefes alışverişlerimizin sesi bile duyulmuyordu. İçimizden çığlık çığlığa bağırıyorduk.

"Peki ne olacak, ne yapmamız gerekiyor?" diye sorduğumda, sesimden hüznün akıyordu. Kızıma bakamıyordum, o göğsümde yatıyor, babasının kollarının arasında sakince duruyordu.

Duymayacağı için konuşması da gelişemeyecekti. Canı acıdığıında, canı bir şey istediğinde, bir şey olduğunda kendi derdini anlatamayacak, bunu kendi gözlerimizle fark etmemiz gerekekti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Belirli bir yaşına kadar böyle olurdu. Sonra işaret dili sürecimiz başlardı, bunu da ilk aylarında başlamamız gerekecekti.

Deniz...

İlginin çoğunluğu Okyanus da olursa bu sefer Deniz arka planda kalacaktı. Özel bir kardeşi olan bir bebek olacaktı. Okyanus'a olan davranışlarımızdan dolayı kıskançlığı oluşacaktı ki bu çok normaldi. Onun yerinde olsam ben de öyle olurum. Sevgiyi, ilgiyi eşit paylaşmamız gerekecekti ama bu durumda nasıl sağlayacaktım bilmiyordum.

"Doğar doğmaz işitme kaybının varlığı kesinleşen bir bebeğe gerekirse ilaç tedavisi, bu tedaviden yarar sağlanmadığı takdirde, zaman kaybetmeden işitme cihazı veya koklear implant uygulanmaktadır." dedi Doktor Bey, istediği kadar konuşsa da onu anlamıyordum. Sanki işitemeyen kızım değildi de bendim.

"Tedavisi yok mu..." dedim, kısık bir mırıltıyla. "Bilmiyorum, nakil falan olabiliyor mu? Ben nakilcisi olurum. Duyması, konuşması için ne gerekiyorsa ben çocuğuma veririm. Alabilirsiniz benden."

Doktor Bey başını iki yanına salladı. "Maalesef Karan Bey, nakil olunması gereken bir hastalık çeşidi değildir. Okyanus His gibi milyonlarca bebeğimiz, insanımız var. Onun hayatını daha çok kolaylaştıracağız. Anne ve baba olarak işaret dili öğrenmek önceliğiniz olmalı. İkinci testimiz de başarılı olmazsa vakit kaybetmeden işitme cihazı tedavisini altı ay olmadan başlamalıyız, erken tanı ve teşhis çok önemlidir. Kalıcı olmamasını umuyorum."

Kısa süre sonra, "Şanslıyız," dedi Doktor Bey. "Geç olmadan durumu fark ettiğimiz için gerçekten şanslıyız. İleri derece de bir sağırlığı mevcut değil, tedavi edilebilir düzeyde ama bu zamana bağlı. İlaç tedavisine olumlu yanıt alırsak ameliyata gerek kalmayacaktır. Bu süreci de işitme cihazı ile geçireceğiz. Konuşması aksayabilir, Deniz'e göre geç konuşup anlayacaktır."

Elim yumruk olurken avuçlarım sıkı sıkı kapalıydı. Her şeyim vardı, her şeyim. Kızımı tedavi ettirecek hiçbir şeyim yok muydu? Olmalıydı, olacaktı. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Doktorun yanından nasıl ayrıldık, arabaya nasıl bindik bilmiyordum. Pusetleri Marin'e taşıtmadan kendim taşırken bir yandan gözümü sarsak adımlar atan Marin'den ayırmamaya çalışıyordum. Emrullah kapıyı açmıştı, binmemize yardımcı olurken neler olduğunu sorup duruyordu.

Marin yanıma geldi, sessizce oturdu. Kucağımıza pusetleri alırken bebeklere bakmadan duramıyorduk. Dünyanın sonu değildi ama sanki sonundaymışım gibiydi. Zor olacaktı, ona eksikliğini hissettirmeden yaşatmanın bir yolunu zor da olsa bulacaktım.

"O özel bir bebek..." dedim, titreyen bir sesle. "Kaderimizde, özel bir bebeğimizin olması da varmış Marin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Özel bebek," dedi Marin, kısık bir sesle. "Bizim bebeğimiz. Bebeklerimiz. İkisini de birbirinden ayırmayalım. İkisine de gözümüz, göz bebeğimiz gibi bakalım."

"Öyle olacak zaten," dedim, büyük bir kararlılıkla.

Kafasını kaldırdığında ruhumun yangını olan gözlerini bana doğru çevirdi. Dolu dolu olan irislerinden inciler akıtmamak için zor dururken bakışları bakışlarımı deliyordu. "Herkes nasil söyleyeceğiz?" diye sordu.

Koluma yaslı olan yüzünü kaldırıp kolumun altına alırken kendime doğru iyice yasladım. "Önce biz kavrayalım." dedim, inanamayan bir tavırla. Bu bilinç bana ne zaman otururdu bilmiyordum. "O şoku üstümüzden atalım. Sonra söyleriz." Araba yolculuğu sonrasında sessiz geçerken Emrullah'ın kullandığı arabanın yavaşlığıyla bebekler tamamen uyku haline bürünmüşlerdi. Yarım saat kadar sonra hastaneden tekrar çiftliğe geldiğimizde bebekleri kucağıma alıp arabadan aşağıya indik.

"Odaya geçiyorum," dedi Marin, ona yardıma gelen Sudanaz bebekler konusunda ilgili davranırken taşınması için yardım etmişti. "Deniz çok huysuzlandı. İkisini emzirip uyutacağım."

"Tamam," dediğimde bir an ne yapacağımı şaşırdığım için arabanın kenarına öylece durdum.

"Sen nereye?" diye sorduğunda, merakla bana bakıyordu. "İçeriye girmiyor musun sevgilim?"

Çenemle ağılı işaret ettiğimde Ahmet Dayı atlarla ilgileniyordu. "Asil'in yanına gideceğim," dedim, ağzımın içerisinde düşük bir tonda. "Biraz onu gezdireyim, o da çok huysuzmuş bu aralar. Geldiğinden beri hiç gitmedim yanına." Bakışları yüzümde gezerken ifadem düz tutmaya çalıştım. "Ben yanınıza sonra geleceğim." Sesimin titremesine engel olamadığım gibi dudaklarımın titremesine de engel olamıyordum. Marin kafasını salladığında yanından ayrıldım.

Sabahın erken saatlerinde uyanmış, hastaneye gidip gelmemiz öğleni bulmuştu. Bir yudum su bile içeriden girmeyen dudaklarım ayaza karşı kupkuru olmuştu. Ağılın çitinden geçip şahlanan atımın yanına giderken simsiyah gövdesiyle huysuzluk yapıyordu. "Asil..." dedim, sesimi duyması için. Asil, Ahmet Dayı'ya zorluk çıkartırken onun kayışından tutup kendime doğru çektim.

Elimi yelesinden gezdirirken başını diğer tarafa çevirip duruyordu. "Oğlum," dedim, sevgi dolu bir sesle. "Gidip gezelim seninle biraz."

Asil karşısındaki yıllardır tanıdığı ben değilmişim gibi aksi tavırlar sergilerken kaşlarım iyice çatılmış, derinliği artmıştı. "Şşt," derken yüksek sesle bağırdım. "Benim oğlum," Parmaklarımı onu okşamak adına gezdirdiğimde hareketleri yavaşlamıştı. "Sakin ol." diye telkin ederken yüzünü onun yüzüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Dakikalar boyunca öyle dururken Asil biraz olsun sakinleşmişti. "Hırçın."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Aferin böyle ol." dedim ve burnunun üstünden öptüğümde, geriye doğru çekildim. Üstümdeki ceketimi çıkartıp çitin üstüne attığımda Asil'in de koruyu kıyafetini çıkarmıştı. Bağlı kalmak istemediği için huysuzlanıyordu. İstanbul'a taşındığımda yanımda onu da götürecektim. Oraya bir çiftlik yapılmış, bebeklerimi doğayla iç içe büyütmek istiyordum.

Asil'in sırtına bindiğimde kayışlarından tutup ona yön verdim. Çitin etrafından çıkıp çitfiğin olduğu bölgeden uzaklaşırken Asil hızını yavaş yavaş arttırmıştı. Etrafımdaki her şey bulanıklaşırken sesler de boğuklaşıyordu. Kuru dallı ağaçları geçip bozkır alanda koştururken bedenim ona ayak uyduruyordu. Ata binmeyi özlemiştim. Bana çocukluğumu hatırlatıyordu. Yaşayamadığım çocukluğumu. Hep eksik kalan çocukluğumu...

"Kızım duyamayacak," dedim, inanamaz bir hâlde. Bunu kendime inandırmakta güçlük çekiyordum. Rüya olmasını istiyordum. Onun küçük narin bedenine kıyamıyordum. Bencil olduğumu kendi çocuklarıma bir şey olmamasını istemediğimde fark etmiştim. "Kızım duymuyor."

"Anlattığım masalların hiçbirini duyamamış meğerse..." Yüreğim parçalanmış ellerimin arasına tutuşturulmuştu. Yüreğim ellerimdeydi, parçaları birleştirmek oldukça zordu. "Babasının..." diye bağıırken boş alanda, kimsenin olmadığı dağlık bölgede sadece benim sesim duyuluyordu. Bütün Mardin'e haykırmak istiyordum. "En önemlisi annesinin söylediği ninnilerini hiç duyamamış."

"Nasıl..." dedim, hırıltılı bir sesle, bir türlü bu durumu kabullenemiyordum. Bağılmaktan dolayı boğazım tahriş olmuş, yırtılma raddesine gelmişti. Atamadığım birçok çığlığım boğazıma dizilmiş, yutulması zor bir yumru hâline gelmişti. "Nasıl lan?! Nasıl!" dedim, haykırırcasına. Avuçlarımda arasında kayışı daha çok kavrarken, Asil benim öfkemle bir olmuş son sürat koşuyordu. Hırçın, huysuz bir attı. Bir şimşek misali boz alanda koştururken, tenimi kamçılaman rüzgâr öfkemi dindirmek için bir hortum çıkarsa yine dincek gibi değildi. Kızım, benim küçük kızım.

Çok uzaklaşmıştım. Çok uzun saatler boyunca ata binmişim. Boğazım yırtılmaktan öte, artık nefes almaya bile mecalim kalmamışken kayışları kendime çekerek Asil'in hızını yavaşlattım. Kendimi atımdan aşağıya atarken tek bir yaprağı bile olmayan kurumuş ağacın yanına gittim. Onu bir diğer ağaca bağlayıp ben de diğer ağaca doğru ilerledim. Ayağım yerdeki her bir taşla vurup hıncımı almak istiyordu. Neye, kime kızgındım bilmiyordum. Sadece bebeğime üzüliyordum.

"Aklım almıyor," dedim, avaz avaza bir sesle. Ellerimle yüzümü kapatırken çığlıklarım yine boğazıma dizilmişti. Derin nefesler alıp kendime gelirken içimin acısı dinmek bilmiyordu. "Tamam bu çok normal bir şey ama nasıl oldu ki?"

"Böyle olmamalıydı..." Dilimin ucundan dökülen kelimeler, şaşkınlığının geçmediğini gözler önüne seriyordu. Kafamı iki yana salladım. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. Küçük bir çocuk gibi ağlamak istiyordum. Ağlayışımın nedeni kendimi çok çaresiz hissettiğim içindi. "İlk

Özge Naz - Düşler Ağdı

kelimesi anne mi baba mı olacak diye tartışacakken nasıl böyle olabilir?" Ağaca yumruk yaptığıım ellerimle vururken hem onun canını acıtıyordum, hem de kendi canımı. "Nasıl!"

En sonda kendimi yere attığıımda, uçuruma az bir kala yere oturmuştum. Dizlerimi kendime çekmişim. "Allah'ım sen yardım et."

"İşaret dili bile bilmiyorum." dedim, kendi kendime. Yabancı dil bilgim vardı ama hayatımdaki en büyük eksiklik işaret diliymiş meğerse. İnsanların farkında olması gereken çok konu varken, hepimiz aynı konuşmasak bile en azından işitme engelliler için işaret dili öğrenip onlar için zor olan hayatı biraz daha kolaylaştırabilirdik. 30 yaşındaydım lâkin bu farkındalık bile bana yeni geliyordu.

"Baba olmayı bile bilmiyorum." Gözlerimi kapattığıımda zihnimde dolaşan sesleri susturmaya çalıştım. "Bununla nasıl başa çıkacağıımı hiç bilmiyorum."

Derin derin nefesler alırken ciğerlerimi temiz havayla dolduruyordum. "Tamam..." dedim, sakince. Özel bir bebeğe babalık yapmak daha özel olurdu. Hem Deniz'e hem de Okyanus'a babalık yapacak olmam beni hem strese sokuyordu, hem de heyecanlandırıyordu. İkisine karşı bocalamak istemiyordum. "Tamam."

"O benim kızım," Öyleydi, kızımdı. Ne hastalığa sahip olursa olsun benim kızım olacaktı. Dilimden dökülen her bir kelam yaşadıklarıımın birer kefareti gibiydi. "Nasıl olursa olsun o benim kızım."

Uçurumun kenarında saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri devirmişti. Gün, kızıl şafağa yükselirken hava da turunculuk hakimdi. "Her şartta her koşulda hep benim minik kızım olacak." dedim, yemin edercesine. Bunun hiçbir zaman aksi olamazdı. Tercihleri, ihtiyaçları, görmek ve yapmak istedikleri olduğunda karşısında değil hep yanında olacaktım. İki bebeğim için, doğacak; var olacak bütün çocuklarıım için geçerliydi.

"Kızımız," diye arkadan gelen nahif bir ses işittiğimde, irkilmeden edemedim. Kapattığıım gözlerimi açtığıımda omzumun gerisinden arkaya doğru baktım.

Dağınık, asi saçları omuzlarından aşağıya dökülürken üzerinde sabah aceleyle çıkarken öylesine giymiş olduğü kıyafetlerle açık olan arabanın kapısının kenarında duran karıma baktım. "Marin?" dedim, onu burada beklemezken, şaşırmadan edememişim.

"Ne yapıyorsun burada?" dedim, üzerime çöken ağırlıkla ayağa kalkmak için gerekli olan o gücü kendimde bulamamışım.

Arabanın kapısını kapattığıında yanıma doğru gelirken ağır adımlar atıyordu. Kazağının kollarını çekiştirip aramızdaki mesafeyi kapattığıında başımda dikildi. Soran gözlerle bana bakarken, "Asıl sen ne yapıyorsun?" diye sordu. "Geleceğim dedin, saatler oldu. Neredeyse akşam olmak üzere,

Özge Naz – Düşler Ağdı

merak edip telefonunu aradım açmadın. Sonra dışarıya çıktığımda telefonunun ceketinde, onunda ağılta olduğunu gördüm. Merak ettim seni."

"Hava almak istemiştin," dedim, bir çocuk edasıyla konuşurken bakışlarımı ondan çekip uçuruma tekrar diktim. Mardin'in bej rengine sahip soluk, kuru manzarasını odağıma alırken bakışlarımı ondan kaçırdım. Deliler gibi karıma bakmak isterken şimdi bakmaya çekiniyordum.

"Alabildin mi peki?" dedi, ıssız çıkan sesiyle. Yanıma eğilip oturduğunda parmaklarını koluma doladı. "Buz gibi olmuşsun, delirdin mi Karan?! Niye ceketini atıp geliyorsun?"

"Hayır..."

"Bunaldım," dedi, beni kıracak bir sesle. Ondan korktuğum şeyleri duymaya hazır değildim. O her ne kadar bana pişman olmadım dese de bir gün benimle evleneceğine pişman olacak diye ödüm kopuyordu. "Bunaldım," diye devam ettiğinde başını omzuma yasladı. "Çok bunaldık, kolay şeyler yaşamadık."

"Bunalmadım." diye yalan söyledim. Çok bunalmıştım, sadece karım ve çocuklarımla olmak kendimi tamamen onlara adamak istiyordum. Marin'in kocası, Deniz ve Okyanus'un babası. Başka hiçbir kimliğe ihtiyacım yoktu.

"Robot musun sen Karan?!" derken elini çeneme yerleştirip yüzümü kendine doğru çevirdi. Bal damlamış irisleri yangın gibi büyürken yüzünde kızgınlık belirmişti. "Nasıl her şeyi göğüslenebileceğini sanıyorsun?"

"Sizi alıp göğsümün arasına sokasım var..." diye konuştuğumda kafamı iki yana salladım. "Ama yapamıyorum."

Soğuktan titreyen ellerini kalbime yerleştirdiğinde, "Kalbin okyanus..." dedi, havanın soğukluğuna rağmen sıcacık olan sesiyle. "Yaşamımız olan okyanus." Dudaklarını çeneme bastırduğunda yavaşça soğumaya başlayan dudaklarının yumuşak baskısını hissettim. "Oradayız."

"Ne yapacağız?" diye sordum, çaresiz çıkan bir sesle. Elim kolum bağlanmıştı sanki. Üzgün olduğum zamanlarda düşünme yetimi kaybediyordum. Doktorun dediği hiçbir şeyi de dinlememiştin. "İlk kez kendimi bu kadar çıkmazda hissediyorum." dedim, fısıltılı bir sesle. "Ne yapacağımı bilmiyorum güzelim."

Derin bir nefes aldığımda, zihnimi meşgul eden kelimeleri dışarıya çıkardım. "Kötü bir baba—"

Marin sözümü kestiğinde, "Sen görüp göreceğin en iyi baba olacaksın." dedi, yalın bir ifadeyle. Alnını alnıma bastırırken kirpikleri titriyordu. "Öğreneceğiz, bocalayacağız ve onlar için her zaman en iyisini yapacağız." derken kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. Karımdan öğrendiğim çok şey de olmuştu. "Özel öğretmen tutarız ya da kursa kayıt oluruz. Bebeklerimiz için her şeyi yapacağız."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bizi anlayacak mı?" diye sordum, korkuyla. Onun isteklerini, ihtiyaçlarını karşılayamamaktan çok korkuyordum. Deniz kalabalık aile içerisinde konuşması çabuk gelişip ne istediğini kolayca anlatacaktı. Okyanus'un tedavisi önümüzdeki günlerde nasıl ilerleyeceğini bilmediğim için kardeşinden bir adım geride kalmasına gönlüm razı gelmeyecekti. "Onu anlayacak mıyız?"

"Anlatacağız, anlayacağız." dedi Marin, beni rahatlatan sesiyle. Aynı pozisyonda alnı alnıma yaslıyken ince parmakları saçlarımın arasında dolaşıyordu. Kirpiklerini kaldırdığında, ateşten bir parça olan harelere gözlerimi talan etti. "Eğer o hiçbir zaman bizi duyamazsa, işaret dili öğrenmek için geç kalmamız gerekiyor. Yarın başlayalım mesela, altı aylık duyup duymama sürecini mi bekleyeceğiz? Ya hiç duyamazsa? O zaman geç kalmaz mıyız? Bebeklerin öğrenme yaşı geçmeden ikisine de işaret dilini aşılmalıyız."

Sabah ıglık ıglığa ağlayan karım o değilmış gibi şimdi beni kendime getirmeye çalışıyordu. "Sabah bana nasıl sakın duruyorsun diye soruyordun, sen şimdi nasıl bu kadar sakın duruyorsun?" diye sorduğumda, bunun ilacı neyse almak istiyordum. Onun şu anki sakinliğine ihtiyacım vardı. Sabah evden çıkıp hastaneye gidene kadar inancım, bebeğimin sağlıklı olup hiçbir şey olmaması yönündeydi. Öyle olmamıştı. İşte içimde sakladığım her şey, doktorun ağzından çıkan kelimelerden sonra saçılmış kelimenin tam anlamıyla dağılmıştı.

"Önce fark etmediğimiz için kendimize kızdım, panik oldum. Sinirlendim, nasıl bir anne olduğumu sorguladım. Sonra doktor erken fark edildi dedi. Bu beni rahatlattı, yani kızımızın iyileşme, bir gün bizi duyup konuşma şansı var. Buna çabalamak yerine kendimizi kahretmemizin ne anlamı var?" dedi Marin, tane tane konuşurken. Bakışlarım dudaklarına kaydığında, aklımı dağıtan tek nokta orasıydı.

"Öyle," dedim, ıssız bir sesle. "Ağlamamız, üzülmemiz onun yararına değil."

"Neden kendine haksızlık ediyorsun sevgilim?"

"Korkuyorum," dedim, açık bir şekilde. Kalbimi saran korku, normal düşünmemi engelliyordu. "Babam gibi bir baba olmaktan."

"Sen kocamken de hiç baban gibi davranmadın, Karan." dedi, sahici bir sesle. "Delal Hanım'ın çocuğu olmadığını sandıkları zaman, Barzan babam töreyi karşısına almış mı? Annesini karşısına almış mı? Hoş alsaydı sen doğmazdın sanırım... Kader işte, önüne geçilmiyor." dediğinde dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. "Fakat sen, daha benim durumum kesin değilken bile, kendinden dolayı bir çocuğumuzun olmayacağını söylemiştin. Ki hatırlatırım o zaman bebek istemiyorum, benim tek bebeğim sensin diyordun."

Dudaklarım kenara kıvrıldığında onun gibi gülümsedim. "Şimdi üç bebeğim var."

"Ben sen de aşkı tattım," dedi, kalbimi yakan bir sesle. Bana aşık olduğunu söylemesi sanki ilk defa duyuyormuş gibi kalbimin orta yerinden vurulmasına neden oluyordu. "Bir abinin sıcaklığını, bir babanın kanat germesini tattım." Dudaklarını yanağıma bastırıp sertçe öptü. "Sen

Özge Naz – Düşler Ağdı

de her şeyi tattım Karan Milan." Gözleri söylediklerini doğrular nitelikteyken yavaş yavaş çözüldüğümü, katrana bulanmış düşüncelerimi kötülükten kurtaran sesine dikkat verdim. "Bana her şeyi yaptın ama hiç bile isteye üzmedin, nasıl kötü bir baba olacağını söylersin?"

"Olmaz mıyım?" diye sordum.

"Olmazsın," dedi, emin bir şekilde. "Onları incitmekten korkuyorsun, kıpraşmalar bile kalkıp bakıyorsun. Onlar gözünü kapatmadan kapatmıyorsun, bunları bana da yapıyordun." Öyleydi, çok küçüklerdi ve bir anne baba sıcaklığına muhtaç iki bebektir. "Çünkü sen aşk adamsın. Bana aşkla davrandın, babalığı da aşkla yapacaksın."

Dudaklarımız arasında az bir mesafe varken, kırmızılaşmış dudaklarından dökülen sıcak nefesi tenimi ısıtıyordu. "Böyle konuşma," diye hırlarcasına bir ses çıkarttığımda, onu özleyen bedenim, ona karşı susuzluk çekiyordu. Dudağına yaklaşmış küçük bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim. "Dudaklarını yırtasım geliyor."

"Yırtabilirsin..." dediğinde gülümsedi. "Seni durduran ne?"

"Arsız, gittikçe fena bir şey oluyorsun. Çok hoşuma gidiyor, haberin olsun." dedim, kendimi on dokuz yaşında gibi hissederken ergence davranıyordum sanki. Yaşım kaç olursa olsun, her yaşında onunla flörtleşecek kadar karşısında âşık adam olacaktım. "Dağın tepesinde olmamız," diye bahane uydurduğumda, bir başlasam beni durduracak hiçbir şey yoktu. "Yoksa ben sana yapacağımı biliyorum Marin."

İkimiz gülerken aynı aklımıza çocuğumuz geldiği için gülmeyi kesmiş, sessizliğe bürünmüştük.

Bakışlarımı ondan kaçırıp manzaraya tekrar diktiğimde bir süre daha sessizce kaldım. Sükûneti bozan Marin'in sesi olurken koluma sarılı olan parmaklarını yavaşça çözdü.

"Seni yalnız bırakmamı ister misin?" diye sorduğunda, bana endişeyle baktı. "Biraz daha hava al, kendini rahatlamış hissettiğinde gelirsin." diye devam ederken, git dememi istemiyor gibiydi. "Ama hava soğuk, üstünde hiçbir şey yok. Hastalanacaksın."

Kafamı iki yana salladığımda, "Gitme," dedim, açıkça tavrımı belli ederken onu kendime çekip kollarımın arasına aldım. Bütün derdimi alıp süpüren hoş kokusunu burnuma doldururken yaşam soluğumu içime çektim. "Hemen değil." Nefesim boynuna düşüp, orayı ısıtırken kaskatı kesilen bedeni yumuşamıştı. "Biraz daha ikimiz böyle kalabiliriz."

"Seninle hava alabilirim." derken bir zaman sonra geriye çekildiğimde, ona ıslak olduğunu hissettiğim harelerimle baktım. "Dizine yatsam?"

Burukça gülümsedi. Hafif dolgun dudakları kenara kıvrılırken beni kendine doğru çekti. Bacaklarını uzattığımda, "Gel buraya koca bebeğim." dedi, sevgi dolu bir sesle.

Özge Naz – Düşler Ağdı

İkimizde anlatamadıklarımızı, bağıramadıklarımızı, içimizde bizi yiyip bitiren düşünceleri uçurumdan aşağıya attıktan sonra o arabasına binmiş ben de Asil'i alıp çiftliğin yolunu tutmuştuk. Asil'i ağıla yerleştirip odaya saatler sonra çıktığımda, Marin yine bebeklerimizi emziriyordu.

Bu görüntü içimin ısınmasına neden olurken içten içe sevinmeden edemiyordum. Benim çocuklarım, benim oğlum, benim kızım, benim karımdı. Herkese haykırmak istiyordum, herkes bilsin görsün istiyordum. "Ne yapıyormuş benim iki tanelerim?" dediğimde Okyanus ve Deniz'in başlarından öpüp kenara çekildim. Marin hafif uykulu gözükürken onunda alnından öptüm.

"Uyandınız mı?" diye onlara sorarken ikisi de onlara büyük gelen kıyafetlerin içerisinde kıpraşıyordu. "Acıktınız mı hemen? Mememi istiyorsunuz?" dedim, onlarla uğraşırken bakışlarımı Marin'e diktim. "Ben de istiyorum ne yapacağız?"

"Karan!" dedi hiddetle, "Terbiyesizleşme..." derken o da benim gibi alay ediyordu. "Yok bebeklerim babanız inek sütü içecek, sizin sütünüzde gözü yok."

Okyanus'u doyurduğunda onu kucağıma aldım. Sabahtan beri hiçbir şey yememiştim ama zaten iştahımda kalmamıştı. "Okyanus," derken gazını çıkarmak için Sudenaz'ın öğrettiği hareketleri yaptım. Okyanus yeşil yeşil parlayan gözleriyle bana bakıyordu. "Gözlerinin güzelliğine ölürüm. Aynı benim gözlerim."

"Kardeşinle daha önce tanıştım, o senden önce açtı gözlerini..." derken gülümsememi bozmadım. "Tanıştığıma memnum oldum prensesim..." Elinin öperken onu sallamaya devam ettim.

Marin de Deniz'in gazını çıkartırken ikisini de yavaşça kucağıma aldım. Uyku vakitleri tekrardan gelmişti. Tek yaptıkları uyumaktı zaten. "Gelin buraya babanız size masal anlatsın," Yatağın başlığına sırtımı yasladıktan sonra Marin de yanımıza gelmiş, o da ellerini bebeklerin üstüne koymuş, okşuyordu. "Bir varmış bir yokmuş. Bir mavi gözlü Prens, bir de yeşil gözlü Prens varmış. Prens çok yakışıklıymış, Prensese ise güzelliğı dillere destanmış. Prensese amansız bir hastalığa yakalandığı konuşamıyor ve duyamıyormuş. Onun konuşamadığı dili ve duyamadığı kulağı kardeşi Prens olmuş..."

"Dilin ve kulağın olacağız." dedi Marin, benim anlattığım masal sonrasında o da mayışırken gözleri kapalı şekilde fısıldadı. "Bizim iki kulağımız, bir dilimiz varsa Okyanus His." derken ıslanmış bakışlarını bana kaldırdı. "Senin bir sürü dilin ve kulağın olacak. Seni koruyup kollamak için ilk sırada kardeşin Deniz Mir olacak, sonra arkada koca bir ordun..."

Odanın içerisinde telefon sesi yükselirken, ceketimin cebinde ışık yanıyordu. İkimizin de dikkati ve bakışları oraya çekildiğinde, "Sen baksana telefonuma," dedim, kucağımda bebekler olduğu için kalkamıyordum. "Kim mesaj atan?"

Marin yataktan kalkıp ceketimin cebine baktığında, telefonu almıştı. Kaşları şaşkınlıkla yukarıya kalkarken, "Gelinim?" dedi, meraklı bir vurguyla.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Mert," dedim, gülmek için zor dururken. "Milan aşiretinin gelini olacak, Zühre'yle evleneceğine göre, gelinim olur."

Marin kahkaha attığında bu duruma hem şaşırılmış hem de hoşuna gitmiş gözüküyordu. "Gelinimiz Mert, çok iyiymiş."

"Ne diyor?" diye sordum.

"N'aber güzelim yazmış." derken telefonu bana doğru gösterdi. Tekrar aynı pozisyonu alırken kısık sesle konuşuyordu. Ekranı ben de görürken, Marin dokunmatik ekranda parmaklarını gezdirip cevap verdi.

Naber güzelim.

Kötü güzelim.

Ne oldu yine yengem bir şeyler mi aşeriyor?

Evet bu da doğum sonrası aşermeymiş, bütün dünyayı yemek istiyor.

Yengemin dünyası sensin lan, seni yesin o zaman :D

Sevdim bunu.
Kullanırım, sağ ol.

Yazıyor...

Görüldü.

Yazıyor...

Görüldü.

Niye yazıp yazıp siliyorsun?

Akşam geleyim mi size?

Hayır desem sözümü dinleyecek misin?

Hayır :D

Hemen damlayacağım.

İyi gel o zaman. Şu bir türlü ağzından çıkaramadığın baklayı konuşuruz. Zahir senden acısını çıkartsın. Şirketteyken az çektirmemiştin. Gün intikam günü.

Hani Zahir'ler gittikten sonra yapacaktık? Zahir beni çiğ çiğ yer. Benim de bir imajım var.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Yerim senin imajını.

Yengem gibi konuşup durmasana.
Ağa'sın lan sen kendine gel!
Hassiktir.

Yenge?
Lan ben de diyorum bu adam niye karım karım demiyor da ılımlı ılımlı konuşup duruyor!

Buyur yengesinin güzeli.

Nasılsın yengeciğimmm
Özledim seni :*:*:*

Mert, Karan seni telefona nasıl kaydetmiş bilmek ister misin?

Nasıl???
Dur...
Kesin dünyanın en çekici, en zengin, en yakışıklı arkadaşı diye kayıt etti değil mi?

Yok...
Ona Bronz derler...

Gelinim, yazıyor.
Milan aşiretinin geliniymişsin sen.

Engellendiniz

"Aaa deliye bak!" dedi Marin, şaşkınlıkla. Anında kaşları çatılırken, Mert'e karşı hemen sinirlenmişti. "Engelledi! Göstereceğim ama ben ona, yengeyi engellemek neymiş görsün bi!"

Onun bu haline gülmeden edemezken, "Gel sen buraya," dedim, emreden bir tonda. O da bir şey demeden bana yaklaştığında dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Onun yumuşak tenine susayan dudaklarım, kana kana içerken dilim ezbere bildiğim yerlerde keşfe çıkıyordu. Onu tutkuyla öperken, göğsümde yatan bebeklerimize dikkat ediyordum. Alt dudağımı kendime çekip, hafifçe ısırırken birkaç saat önce bana yaptığı tatlı işkenceyi ona yaptım.

Nefeslerimiz birbirine karışıp, ikimiz birbirimize soluk olurken öpüşmeden geri kalamıyorduk. Nefes nefese geriye çekildiğimizde, fırsat vermeden yüzünün her bir zerresine dudaklarımı bastırıp ona olan ihtirasım aramızda bir rüzgar gibi geçiyordu.

"Akşam geldiklerinde, Okyanus'un durumundan bahsedelim mi?" diye sorduğunda, sıkıntıyla mırıldandı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Olur," dedim, geciktirmenin bir anlamı yoktu. Alakan aşiretine, Milan aşiretine, gelinimiz Mert Karaca'ya davet gönderdiğimde, akşam yemeğinde bizde olacaktı.

"Karan Ağa," dedi babam, yavaş yavaş herkes gelirken ilk olarak Milan aşireti gelmişti. Bakışları beni bulduğunda, oturduğu koltuğun yanındaki koltuğa dokunup işaret etti. "Gel hele şöyle."

"Söyle baba." dedim, kapının girişinde dururken adımlarım onun yanına gitmemişti.

"Yav gel işte," dedi babam, sinirle. "Niye bağırtıyorsun beni?"

"Baba sen zaten bağırarak konuşuyorsun."

"Otur yanıma." dediğinde, derin bir nefes alıp verdim. İçimden sabır dileyerek odadan içeriye girdiğimde, yanındaki koltuğa oturdum. Bakışları beni dikkatle izlerken zihnimi okumaya çalışıyor gibiydi. "De söyle haydi neyin var?"

Sessiz kalmama karşılık kendisi devam ettiğinde, "Yüzünden düşen bin parça," dedi, üzgün bir sesle. "Aileni kurdun, karın, çocukların var. Niye bu kadar üzgünsün?"

"O kadar belli oluyor mu?" diye sorarken buldum kendimi. Babam bana karşı hep kördü. Avlunun ortasında dizlerimin üzerine düştüğümde, yanıma gelip beni kaldırmazdı. Öylece bakar ya da başını kapının girişine çevirirdi. Sanki biri onu izliyordu da, o görmesin diye bunu yapıp bizi kendinden uzak tutuyordu.

"Oluyor," dedi, sahici bir sesle. "Ben bile fark ettiysem oluyor."

"Üzgünüm, kızgınlım, kırgınlım." derken, çenemi sıktığım için kasılmıştı. "Her şeye, herkese karşı." Anneme, babama, hayatıma giren herkese karşı mutlaka bir kırgınlığım olmuştu. "Marin hariç, ona üzgün değilim." diye eklediğimde, en güzel sahnelerim onunlaydı.

"En çok bana değil mi?" diye sorduğunda, bunda gerçekçi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım.

"En çok sana baba." Karşısında güçlü durmak, öyleymiş gibi davranmak çok zordu. Bir tek karımın yanında rol yapmıyordum. Neysem oydum.

Elini omzuma koyduğunda yavaşça sıktı. "Senden af dileyemem," dedi, en az benim kadar çaresiz çıkan bir sesle. "O kadar bile yüzüm yok, oğlum." Üzgün duruyordu, sanki onu izleyen biri yokmuş gibi, benimle açıkça konuşuyordu.

"Ben babamdan nasıl gördüyse—" diye başladığı an sözünü alevlenen hiddetimle kestim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben senden gördüğüm gibi davranacağım çocuğuma? Bu mu yani? Sonra benim çocuğumda çocuğuna öyle yapsın, bu kervan böyle devam etsin. Mutsuz baba, mutsuz çocuk." derken histerik bir kahkaha patlattım.

"Yapmamalıydım," dedi. Sesi titriyordu. Karşımda hep o gördüğüm Barzan Ağa yoktu. Gerçek bir baba vardı.

"Yapmasaydın," dedim, inatla. "Hadi ben neyse, Zahir ve Zühre?" diye sorduğumda, bütün çocuklarına karşı bu denli davranması sınırima dokunuyordu. "Onlar benden kaç yaş küçüktü. Hadi Berivan'la ite kalka alıştık, onlar için daha zordu."

"Hatalarım telafi edilemez." dediğinde, derin bir iç çekti. "Sana imreniyorum oğlum."

"Ben hiçbir zaman senin kadar cesur olmadım," "Eline silahı ilk verdiğimde, beni öldürün yine kimseyi vurmam demiştin. Sonra bu işlerin böyle olmadığını anladığımda silahı kendin aldın eline." "Hiçbir zaman cesur olmadım."

Gözleri buğulaştığında, "Baş kaldırmadım." dedi, iç çekişlerine son vermiyordu. Pişman olduğunu görebiliyordum fakat affedilmeyecek, yenilmeyecek, yutulmayacak çocukluğum önüme geçiyordu. "Sen iyi ki ben olmadın," dedi, sakın bir şekilde. "Sen iyi ki baban gibi olmadın."

Eli omzumu okşarken, ağırlığı ve sıcaklığı küçükken istediğim gibiydi. "Seni başımıza bu yüzden getirdim." dedi, kendinden emin çıkan sesiyle. "Bu töreyi, olan biteni ancak senin gibi cesur bir delikanlı bitirirdi. Dövmelisin, aykırısın buralara. Barların, alkol sattığın mekanların var. İnsanlar bunları görmedi, duymadı çünkü herkes Karan Milan diye biliyordu."

Bana inanan gözlerle baktı. Gözleri dolu doluydu. "Sen Milan aşiretinin değil, Mardin'in tek Ağa'sı sensin."

Sessizliğim sürerken ne diyeceğimi bilmiyordum. Ondan bunları duymayı beklemediğim için ne diyeceğim konusunda kararsız kalmıştım. "Seninle gurur duyduğumu bil." dedi, sessizliğime ses olurken. "Başka da bir şey istemem senden."

Oturduğu yerden ayağa kalktığımda, "Yolun açık olsun, ister İstanbul ister Mardin ister dünyanın bir ucu." dediğinde gözleri uzaklara dalmıştı. "Milan aşireti hep arkanda olacak."

Bozguna uğrayan bedenimi zorlukla ayağa kaldırdığımda karşısına geçtim. Yaşlı gözleri, gençliğine bakıyor, yapamadığı her şeyi yapan oğluna gururla bakıyordu. "Sağ ol baba." dedim, içtenlikle. Elini öpmek için eğildiğimde beni hızlıca durdurmuştu.

"Dur," dedi, beni geri kaldırırken, "Eli öpülecek biri varsa o da sensin." dediğinde küçükken hiç yapmadığını yapıp beni öpmüştü. "Aslan oğlum benim." Şimdi o çocuğun varlığı tamamen

Özge Naz – Düşler Ağdı

zihnimden silinmiş, ait olduğu yere gitmişti. Artık büyümüşüm. Ne hissedeceğimi ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Karan!" diye seslenen Marin'in sesini işittiğimde, kulağıma ulaşan en güzel melodiydi. "Bi' gelirmisin?"

"Ben karımın yanına geçeyim." dediğimde, babamın bakışlarından hızlıca kaçmanın yolunu buluyordum ki karım imdadıma yetişmişti. Merdivenlerden aşağıya inip, mutfaka doğru gittiğimde güzel kokular burnuma gelmişti.

Ona doğru yaklaşıp arkadan sarıldığımda, irkilen bedeni benim bedenimle rahatlamıştı. "Buyur güzelim," diye fısıldadığımda, mutfakta kimse olmadığı için ona istediğim yakınlıkta davrandım. Boynundan yayılan hoş kokunun arasında dudaklarımı bastırırken hafifçe kıkırdadı.

"Şunun tadına baksana," dedi, elinde özenle yapmış olduğu içli köfte varken bana doğru uzattı. "Sen deneme tahtam olduğun için yemeğin tadına bakmanı istiyorum, beğenecek misin bakalım. Rojda baktı tadına güzel dedi ama o geçen yaptığım tuzsuz yemeğe de güzel demişti o yüzden güvenmiyorum ona."

Uzattığı içli köfteden bir ısırık aldığımda, devamın bir tanesini hızlıca yemiştim. Sabahtan beri bir şey yememiş olmamın verdiği açlıkla iştahla yemiştim. O bana yedire kadar acıktığımı fark etmemiştim bile. Hoş arada bebeklerime yaptığı gibi acıktım dediğimde beni de emzirse hiç fena olmazdı.

"Bilemedim," dedim, yüzümü yalandan buruştururken.

"Bilemedin?" dedi, kaşları havaya kalkarken. "İyi mi kötü mü?"

"Bir tane daha ver,"

Bir tane daha uzattığında onu da iştahla yemiştim. Çok güzel olmuştu. Yemek konusunda mükemmel olmasa da içli köfte konusunda kimse karımın eline su dökemezdi. "Tuzu mu eksik?" diye sorduğumda, yemekten önce üç beş tane yememin hiçbir zararı yoktu. Bronz'lar varken, çoğunu onlar yediği için ben sadece birkaç tane yemekle yetinmişim.

"Şuna bak bir de..." dedi, haşlanmış olanlardan da verirken onu da ısırardım ve çiğnedim. İkisini de çok güzel yapıyordu. Kafamı iki yana salladığım sırada, "Ya of Karan!" dedi Marin, sinirle. Yaptığım taktiği çok geçmeden anlamıştı. "Bilerek yapıyorsun! Daha masaya götürmeden bitirdin!" derken bana söylense de bir tane daha vermeyi unutmamıştı. "Sen yapacaksın bundan sonra!"

Ağzımdaki çiğnedikten sonra dudağımı silip onu yanağından öptüm. "Ellerine sağlık, güzel karım. Sabah akşam bunlardan yap. Bıkarsam şerefsizim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Onu defalarca öptükten sonra ısıarak sevmeye işlemine geçtiğimde, "Isırma..." diye kısık sesle inledi. "Acıttın!" derken yalandan ağlamaklı bir ses çıkardı. "Bebeklerim uyanın, babanız annenize şiddet uyguluyor."

"Hemen uyandır zaten, hiç kaçırma fırsatı." dediğimde, ona üzgün bir şekilde baktım.

"Hadi geçelim sofraya," dedi Marin, eline tabaklardan aldıktan sonra tam zamanında içeriye Rojda girmişti. İki birlikte masaya götürecekleri taşırken yanlarından ayrıldım. Bebek odasında Zahir ve Elfida varken, onların yanına gitmek için merdivenleri tırmandım.

Beşiğin kenarına puf koltuklarında oturan Elfida'yı gördüğümde, ilgiyle bebekleri seviyordu. Ağzında maskesi, kafasında beresi varken onlara tuhaf hareketler yapıyordu. "Elfida..." dedim, dikkatlerini çekmek için. "Zahir."

İkisinin de bakışları bana döndüğünde, "Uyandı mı benim miniklerim?" diye sordum. Bakışlarımı Zahir'e diktim. "Lan ben sana bebekler uyanırsa senden bilirim demedim mi?"

"Valla biz uyandırmadık abi, bir anda ikisi de uyandı. Dövme beni." dedi Zahir, kendini acındırarak bakarken gülmek için zor duruyordum.

"Karan," dedi Elfida, tiz çıkan sesiyle. "Deniz aynı sana benziyor. Kaşlarını çatıp duruyor öyle."

"Rüyasında ne görüyorsa artık..." dediğimde güçlkle yutkundum. Aklıma benim gördüğüm rüyalar gelirken fenalık basmıştı. "Benim gördüklerimi görmüyordur umarım."

Beşiğin başına geçip pusetleri ortaya çıkardığımda bebekleri teker teker kucağıma alıp pusete yatırdım. "Yemek hazır," dedim, kısık bir sesle. "Bebekleri alıp yemeğe inelim. Marin hasretlerinden kıvranıyordur aşağıda."

Bacağımdan bir şey şimşek hızıyla geçerken pusetleri almak üzereyken olduğum yerde irkilmişim. "Lan," dedim, şaşkınlıkla. "O neydi?"

"Kedileriniz." dedi Zahir. Elim belimdeki silaha gitmişken bir anda orasının boşluğuyla afallamışım. Bebekler doğduğundan beri bedenimde silah taşımıyordum. Kedilerin olduğunu duyunca rahatlamışım.

"Ben iki çocuğum daha olduğunu unutmuşum." dedim, dikkatimi toparlarken çabucak kendime geldim. "Onları da siz getirin o zaman." Bronzların bize güzel hediyesiydi. Bebeklerimizle beraber büyüyecek iki yavrumuz daha olmuştu. İsimleri daha yoktu. Zamanla çocuklarını koyardı. İnsanlara alışması için onları da yanımızda gezdirsek iyi olacaktı, sese, kalabalığa alışmaları gerekiyordu.

Annem ve babam elimde gördüğü pusetleri hızlıca benden koparıp alırken bebekleri sevmeye başlamışlardı. Babam hevesli bir şekilde bir şeyler anlatırken, annem babama karşı çıkıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Delal annem uzaktan onlara bakarken içim burkulmuştu. Bakışlarımın onda olduğunu görünce yüzünü diğer tarafa doğru çevirdi. Alakan aşireti ve gelinim de buradayken bir tek ortalıkta Marin yoktu.

Odaları geze geze giderken en son mutfağa girdim. Onu kenarda tezgahın önünde bulduğumda öylece duruyordu. "Marin?" diye seslendim.

Bir anda toplanıp eliyle gözlerini sildi. "Neyin var?" diye sordum. Onu kendime çevirdiğimde, kızaran gözleri dikkatimi çeken ilk nokta olmuştu. "Bebeğim, ağladın mı sen?"

"Soğan doğruyordum, ondan." derken elindeki bıçağı bıraktı.

"Niye yalan söylüyorsun bana?" dedim, kızar gibi. "Ağlamışsın. Niye ağladın?"

"Sadece öyle bir içimden geldi," derken elinin tersiyle gözlerini siliyordu. "Her ne kadar düzelecek desem de düzelmiyor." Dudakları titriyordu. "Sanki her şey yeni başlamış gibi, tek başına yüklenmek çok zor..."

Onu kendime çekip sarıldığımda saçlarının üstüne dudaklarımı bastırdım. "Diğerlerine söyleyelim rahatlarız biraz." dedim, onu rahatlatmak adına. "Hem bizim kocaman bir ailemiz var."

"İyi ki varlar..."

Berber büyük salona geçtiğimizde, artık tamamen kış olduğu için dışarıda yemek yiyemiyorduk. Herkes masada otururken bizde kendi yerimize geçip oturmuştuk. Bebeklerin biri Zahir ve Elfida'nın yanında, biri de Mert ve Zühre arasındaydı. Mert, Okyanus'a telefonda bir şeyler gösterirken hararetle bir şekilde anlatıyordu ve bir yandan, 'Halan beni dinlemiyor sen beni dinle' diyordu.

"De hayde afiyet olsun," dedi babam, servisler başlanırken tabağında bulunan çorbasını yavaşça karıştırdı. "İstanbulular gitmeden önce son kez akşam yemeğimizi yiyelim."

"Şimdi bizim çocuklar İstanbullu mu oldu Barzan Ağa?" dedi Mervan babam. Herkesin yüzü gülüyordu.

"Marin zaten İstanbulluydu, yabancılık çekmez." dedi Mahir.

"He ya," dedi babam. "Artık onlar İstanbullu." derken bakışları bana gidip geliyordu. "Neyse ki torunlarım var benim yokluğumda De Hayde deyip dururlar. Hele bir büyüsünler."

"Daha gitmiyoruz baba," dedi Marin, titreyen sesiyle. Eliyle boynunu kaşıyıp duruyor, bakışlarını bebeklerden ayırmıyordu. Okyanus'a sarılıp ağlamak için kendini zor tutuyordu. "Buradayız bir acelemiz yok."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Boynunu kaşıyan, kendini parçalayan elini tutup avucumun arasına aldığımda yavaşça okşadım. İkimizde nasıl konuya başlayacağımızı bilmiyorduk. En azından yemekten sonra söylemek daha iyi olacaktı.

"Beni ziyarete gelirsiniz değil mi?" dedi Delal annem, ana yemeklere geçiş yapıldığı sırada yardımcıları yemekleri dağıtıyordu.

"Gelmez olur muyuz, Delal Hanım." dedi Marin, sevgi dolu bir sesle. Onun Delal annemi, Behiçe annemden ayırmadığını biliyordum. İkisini de birbirinden çok seviyordu. "Ne zaman isterseniz torunlarınızla görmeye geliriz."

"Benim de son zamanlarım," dedi Delal annem, konuşmasıyla birlikte babamın yüzü hemen düşmüştü. "Temelli yerleşeceğim. Hem size yakın sayılırım." Delal annem yıllar önce gitme sözü almıştı babamdan. Gitmek istediği zaman babam sorun çıkarmadan onu gönderecek kısaca özgürlüğüne kavuşturacaktı.

"Geliriz elbette Delal anne." dediğimde onu onayladım.

"Yalnız da gitmiyorum ona göre." derken Delal annemin bakışları Rojda'ya kaymıştı. Sonra Marin'e dönerek, "Senin kızı Rojda'yı bu konağın gözü, kulağı, dili olan Emrullah'ı da alıp gidiyorum. Benimle birlikte yaşayacaklar." dedi.

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. "Nasıl yani?" Bu nereden çıkmıştı? Emrullah kendimi bildim bileli bu konağın bir çalışanıydı. Evin bir üyesi sayılırdı hatta. Aramızda çok yaş farkı yoktu.

"Bizim niye bundan haberimiz yok?" dedi Marin, merakla. Rojda'nın onunla konuşmadığı yüz ifadesinden belli oluyordu.

"Benim var kızım, sana da söyleyecekti Rojda." dedi Mervan babam, sonuç olarak Rojda Alakan aşiretine bağlı olan bir çalışandı. O konaktan Marin'e yoldaşlık yapılması için gönderilmişti.

"Ee var artık," dedi Delal annem, ilk kez onu bu kadar mutlu görüyordum. Sanki gerçekten kafesinden dışarıya salınan bir kuş gibiydi. "Üstelik Rojda'yı istemeye de gidiyoruz. Gelin kızım olacak benim. Hem eğitimine devam edecek, hem de Emrullah'la nişanlı olurlar."

"NE?" dedi Mert, yüksek çıkan sesiyle. "Daha ben nişanlanmadım! Ben hariç herkes evlendi... Sırada ben vardım, Emrullah sırasını beklesin!" diye eklediğinde çocuk gibi davranıyordu.

"Doğru diyorsun Delal anne," dedim, bakışlarım Mert'e doğruydı. "Emrullah'ı baş göz edelim. Abim sayılır, ben ve Berivan ondan önce evlenip sırayı bozduk. Sıra onundur."

"Abime katılıyorum." dedi Zahir. "Hem Zühre'nin bir acelesi yok." Mert'le Zahir kavgaya giriştiklerinde en son babamın sesini duymuştum. Marin'le ikimiz sessizliğe gömüldüğümüz için olaylara katılmıyorduk.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yemeğinizi yediğimize göre size anlatmak istediğimiz bir şey var." dedi Marin, eli elimi tutarken nefes nefese konuşuyordu. Kalbim ağzımda atıyordu. "Biz bugün hastaneye gittik... Okyanus ve Deniz'in testleri yapıldı."

"Hayır olsun kızım." dedi Behiçe annem. "Bir şeyleri yok ya?" Annemin bakışları bir bende bir de Marin de gezerken yüzü düşmüştü.

"Var..." dedi Marin, titrekçe. "Daha doğrusu yok..." Bakışları kızımızdakinden nefesini tutarak konuşuyordu.

"Okyanus'un hafif derecede işitme engelli varmış, duyma yetisi yokmuş..." dediğinde harfleri bir ok misali herkese saplanmıştı. "Doğuştan."

"Ne?" dedi Mervan babam, inanamayan bir tavırla. "Ne dersin sen kızım?"

"Dalga mı geçersiniz?" dedi babam.

"Dalga geçilecek yanı mı var?" dedim, ters ters.

"O yüzden mi bu kadar üzgündünüz?" dedi Zühre, gözleri dolmuştu. "Ben diyordum bunlarda bir hal var ama ne..."

"Okyanus..." dedi Zahir, oturduğu yerden ayağa kalktığı anda pusetten onu kucakladı. "Amcasının bir tanesi..." Gözleri dolmuş, küçük kızıma endişeyle bakıyordu. "Duyamıyor musun minik yeğenim."

"Sana şarkı söylemişim... Sesimin kötü olduğunu sanıp gülüyorsun sanmıştım Okyanus... Duymuyor muydun..." derken Elfida öylece bir yere sabitlenmişti. Zühre, Elfida ile ilgilenirken sanırım onun yanında söylemememiz gerektiğini onun fenalaşmasıyla fark etmiştik. Ortalık bir anda curcuna olurken herkes nefeslerini tutmuştu.

Deniz'i kucağıma alıp gürültüye karşı ağlamamasını önlerken kollarımın arasında okşayıp duruyordum.

"Marin..." dedim, onun hıçkırıklara boğulmasıyla ne yapacağımı şaşırılmıştım. Kime bakacağımı şaşırırken, kucağımda Deniz'e sıkı sıkı sarıldım.

"Ağlama kızım." dedi Mervan babam, kızına sarılmışken yanında Berivan ve Mahir de vardı. Hilal bebek kucağımda Deniz'le oynamak istediğini belli ederken bir yandan onu tutuyorlardı. "Dünyanın sonu değil, işitme engelli olması kızın olduğunun gerçeğini değiştiriyor."

"Ben sadece..." derken Marin, anın verdiği hüznle kendini tutamamıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Üstüne gitmeyin," dedi Delal annem. Okyanus onun kucağında dururken kimseye dokundurtmuyordu. "Anasıdır ağlasın." Bakışları Marin de dururken ona şefkatle bakıyordu. Üzülmişti, çok üzülmişti. "O ağlamayacak da kim ağlayıp yanacak."

Berber yanacaktık. Kızımı günün birinde bizi duyup konuşurken görmek için her şeyimi verecektim.

﴿ BÖLÜM 91 ﴾

91. BÖLÜM “AİLE”

KARAN JAN MİLAN

Marin, kendine gelmiş gözükürken gözlerinin kızarıklığı gitmişti. Odadan içeriye girdiğimde Mervan babam yanına herkesi almış, onlara Marin ve Mahir'in eski anıları anlatıyordu. Bir yandan bebeklerle ilgilenirken, yeğenim Hilal, kendi yaşına yakın olan çocuklarımın yanında duruyordu. Marin beni görünce ayağa kalktığı anda sorgulayan bakışlar atıyordu.

Elini karnıma dolayıp yüzünü göğsüme sürttüğünde, şimdi nefes aldığımı fark etmiştim. İçimde beni yiyip bitiren sıkıntıyı çekip almıştı. Sihirbaz değildi lâkin beni büyülediğini çok oluyordu. "İyi misin?" diye sordu. İyi olmadığımı hemen nasıl fark etmişti ki?

Onun boyuna ulaşmak için kafamı eğdiğimde saçlarının üzerine dudaklarımı bastırdım. "Şimdi daha iyiyim, güzelim." diye fısıldadığımda, saçlarından yükselip gelen narin kokuyu soludum. "İyi olacağız. İyi olmamız için hiçbir neden yok."

"Iyyyy," diye bir ses yükseldiğinde, Mert bir anda yakarış koparmıştı. "Kustu bu ya!" Bakışları direkt olarak Marin'e bakarken, "Anası kılıklı!" dedi sinirle.

İkimizde aynı anda güldüğümüzde, Marin adımlayıp Mert'ten Deniz'i aldı. "Aferin oğluma benim. Anneni sakın aratma. Ben ölüp gitsem bile, Mert amcana hep annen gibi davran." dedi Marin, gülerek. Eğlenerek söylediği şey oldukça canımı sıkmıştı. Ben ölüp gitsem bile mi? Marin'in ölmüş olma düşüncesi bile bütün dengemi altüst ediyordu. Üstelik karımı daha önce planlı bir şekilde toprağın altına gömmüş olsam bile, yalanı bile canımı çok yakmıştı.

"Aman yenge ya, iki dakika uğraştırmıyorsun çocuklarınla. Tamam Deniz Mir'in annesi tamam. Ben ölürüm çocuklarının yollarına, sana bir şey olmasın." dedi Mert. Mert'in çocuklarımın yollarına ölmesine gerek yoktu. Niye ölsün ki?

"Kötü bir koku geliyor..." dedi Elfida, yüzünü buruştururken kendinden Okyanus'u uzaklaştırdı. "Bebek iyi falan ama, bu koku adamı öldürür." Elfida niye ölümden bahsediyordu ki?

Neden kimse ölüm geçmeden bir cümle kuramıyordu.

"Kesin hepiniz," diye bir anda çıkıştığımda, sesim olduğundan yüksek çıkmıştı. "Benim yanımda ölüm demeyin, ne dersiniz deyin. Ölüm olmadan cümle kuramıyor musunuz?"

"Dead diyebilir miyiz peki?" dedi Mert. "Morte?" diye devam ederken ölüm anlamına gelen bütün yabancı dilleri saymaya başlamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mert'e ters bir bakış attığımda, "Tamam abiciğim ya, Zühre'yi verin bana valla demem. Yoksa andım olsun öldürürüm kendimi!" dedi, yemin akan bir sesle.

"Yemin etme Mert! Yemin etme!" dediğimde, daha önce kendim defalarca yemin edip bozduğum için bu kelimeyi kendime yasaklamıştım. "İnadına mı yapıyorsun anlamıyorum ki?"

"Ne zaman istemeye gelelim?" diye sordu Mert. "Yarın akşam müsait misiniz?"

Elfida'nın yanına gidip Okyanus'u kucağıma aldığımda, kızım olmasına rağmen ağır kokusuna gelemiyordum. Bu bebeklerin kakasını yaptığında kokusuz olanından yok muydu? Neyse ki, bezlerini değiştirmek henüz bana nasip olmamıştı. "Babama sor," dedim, Mert'e doğru. Okyanus sanki altını pisletmemiş gibi masumca bakarken ona kızarak baktım. Araladığı gözleri, henüz rengi oturmamışken, ona birkaç saniyeden fazla kızgın kalamayacağımı anlamıştım. Burnumu burnuna sürterken dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. Onun bir gün bana bana, Marin'e anne diye seslenmesini deli gibi bekleyecektim.

"Ohooo," dedi Mert, sıkıntılı bir şekilde. "Yapmayın işte! Barzan babam çağırıyor bizi. Yüz görümlülüğü mü istiyor anlamadım ki, düğün dernek her neyse yapacağım işte. Yeter ki he deyin."

"Mal mal konuşup canımı sıkma benim Mert, pazardan meyve mi alıyorsun lan?" diye kızdığımında, onun şakacı kimliği bazen yolunda çıkıyordu. "Milan aşiretinden, en önemlisi benden kardeşimi istiyorsun. Kolayca bizden alabileceğini düşündüren neydi?"

"Keseceğim kendimi! Benzinle yakacağım! Arkamdan not bırakıp suçlusu da Milan aşiretidir, diye yazacağım!" dedi Mert, bazen şaka mı yapıyordu yoksa gerçekten mi diyordu anlam veremiyordum.

"Gelecek ay başına gelirsiniz o zaman." dedim, ona çok yüz vermeden. "Öyle kahve içmeye, yanında çiçek de getirirsen konağımdaki çiçeklerin çoğalmasını sağlarsın. Gelir bir de çiçekleri sularsan tamamdır. Marin'in yorulmasını istemiyorum."

Marin kıkırdadığında, Deniz'i kucağında tutuyordu. "Heveslenme sakın." diye eklediğimde, aslında ona istemeye gelebilirsiniz diye belirtmişim. "Başka bir şey için değil. Annelerde gelsin."

"Vallaha mı?" dedi Mert, tezcanlılıkla.

"Vallaha." dedim.

"Yemin et?" dedi Mert.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ben yemin etmeyi bırakalı yıl oldu, yoksa sonrasında vuruluyorum." dedim, bakışlarım Marin'deyken. O da buruk bir şekilde gülümsediğinde yaptığından çok da hoşnut olmadığının farkındaydım.

"Yemin etmezsen gitmem." dedi Mert, oturduğu koltuktan kalkmamaya kararlıydı. Kollarını da yasladığında iyice geriye doğru çekildi. "Sana belli olmaz oğlum, ya sonra ben öyle bir şey demedim dersen?"

Kaşlarım çatıldığında, "Ben öyle dedim hadi, Marin de mi öyle diyecek? Kaç şahit var burada." dedim, kızgınlıkla. "Gel diyorsam, gel Mert. Zorlama işte."

"Marin senin karın!" dedi, Mert. "Tabii ki senin yanında olacak. Yengeme güvenemiyorum ben şimdi, sırf Zahir'e şirkette gıcıklık yaptım diye bu sefer karşımda durabilir."

"Aşk olsun Mert," dedi Marin, dudakları büzülürken. Dudaklarını öpmek için can atıyordum. Sonra Okyanus'un kakalı bezi burnumun direğini sızlattığı için çok geçmeden gerçekliğe dönüyordum. "Yani dediklerin kısmen doğru ama hiçbir zaman kocam ne derse odur diyen biri olmadım. Bazı şeylerde diyebilirim elbette, bunlar karşılıklı olacak şeyler. O da karım ne derse odur der, orta yolu buluruz. Fakat bu sana eziyet etmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"İşte yenge gibi yenge!" dedi Mert.

"Hadi lan git evine," dedim, kovar gibi. Biz Mert'le çocukluğumuzdan beri böyle anlaşıyorduk. "Konağıma gelin olmaya çok meraklıysan kalabilirsin tabii, Mert Milan."

"Hayırdır?" dedi, Mert. Dudakları kenara kıvrıldığında arsız bir şekilde gülümsedi. "Yengeme kuma mı alıyorsun beni? Ee tabi haklısın, çekici, yakışıklı adamın tekiyim. Herkes düşünüyor bana."

"Puşt," diye tısladığımda, bir an kucağımda Okyanus'un olduğunu unuttum. "Yok yok, pişt dedim. Puşt ne? Hiç duymadım öyle bir kelime. Baban küfür etmez, güzel kızım. Ağzımdan öyle bir şey çıkmadı."

Sonra onun beni duyamadığını fark ettiğimde, boğazıma bir yumru oturmuş, yüzümde gülen ifade silinmişti. "Şimdi duymadığın daha iyi," diye durumu toparladığımda, Marin'in yüzü iyice asılmıştı. "Duyacaksın ama, ben senin babansam, duymam için her şeyi yapacağım." Dudaklarımı başına bastırduğumda, yavaşça öpücükler bıraktım.

"Hadi biz kendi yerimize geçiyoruz. Bebeklerimizi uyutacağız." dedim, Marin'in yanına ilerlediğimde onu kolumun altına aldım. O da kucağında Deniz ile gelirken, hala çiftlikte olduğumuz için yukarıya çıkmak için asansöre geçtik. Kısa sürede en üst kata geçtiğimizde, Marin bebek odasına ilerlemişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bebeklerin altını değiştirelim, sonra karınlarını doyurup uyuyalım sevgilim." dedi Marin, yenidoğan bebek bezlerini çıkarttığıında kenara bıraktı.

"Bezlerini mi değiştireceğiz?"

Kaşlarını çatıp, "Evet?" dedi, sonrasında, "Ama Karan, ne konuşmuştuk? Sevgilim bizim çocuklarımız, kendi canımız kanımız. Gerçekten değiştirmeyecek misin?"

"Kokuya gelemiyorum..." diye mırıldandığıında, bakışlarım yere düşmüştü. "Ağıla ve ahıra bile bu yüzden neredeyse hiç girmiyorum."

"Biliyorum..." dedi, dudakları yine büzülmüştü. Bu hali bana çok güzel geliyordu. En sevdiğim yanı aksi olmasıydı. Kaşlarını çattığıında, teni hafif kızardığıında o kadar ateşli duruyordu ki, onu hep kızdırasım geliyordu. "Neysel, en azından sen bu huyunu aşana kadar ben yapabilirim."

Kucağııdan Okyanus'u aldığıında ona karşı çıkmadım. Odadan dışarıya çıktığıında, onları tek bırakmıştım. Arkamda onun bakışlarını hissedebiliyordum. Bütün odaları turlayıp aradığıı şeyi çok geçmeden bulmuşken onları bıraktığıı odaya geri geldim. Marin, Okyanus'un altını açmıştı.

Burnuma çamaşır mandalı taktığıında, "Bu şekilde yapabilirim sanırım?" diye sordum. Sesim, burnum kapalı olduğu için boğuk geliyordu.

"Ya Karan!" dedi Marin, aniden güldüğüünde, hoş bir nidaya dönen kahkahası kulağıımı doldurdu. "Buna hiç gerek yoktu, sevgilim. Ama çok komik ve tatlı olduğunu söylemeden geçemeyeceğim."

Yanağııma sulu bir öpücük kondurduğunda geri çekilmesine izin vermeden onu kollarımın arasında sardım. "Öğret bari," dedim, huysuz bir tavırla.

"Burnun bize en büyük engel," dediğinde, ona doğru yaklaştıkça o geri çekiliyordu. "Burnundaki mandaldan seni öpemiyorum. Hiç bir mandalı öldürmek istememiştim Karan!" dedi, sinirle.

"Bebeklerimizle ilgilenelim." dedim, ve onun gösterdiği şekilde, burnumda mandalla Okyanus'un altını değiştirmiştim. Marin de Deniz'in altını değiştirdiğinde, bebekleri değiştirip, bedenlerinin sağlığı için ellerimize yağ döküp tenlerine sürdük. İkisine de masaj yaptığıımızda, yüzlerinde rahatlığın ifadesi olan sıcak bir tebessüm vardı.

"Yarın işaret dili için özel ders alalım mı?" diye sordu Marin. "Testi beklemek istemiyorum. Aslında kendimize bu konuda çok kızıyorum, neden daha önce öğrenmedik ki? Öğrenmemiz için illa kendi canımıza bir şey mi olması gerekiyordu? Keşke bu farkındalığa çok önceden varsaydım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Haklısın," diye fısıldadım. "Keşke ben de, hiç aklıma gelmemişti. Bir sürü dil bilmişken, işaret dilini nasıl atladım, görmezden geldim bilmiyorum. Ne olursa olsun öğrenelim. Bebeklerimize de öğretelim."

"O zaman şimdi yatağımıza, babamız bize masal anlatsın." dedi Marin. Odadan çıkıp yatak odasına geçtiğimizde, kendi üstümüzü değiştirip temizlenmiştik. Marin ikisini de emzirdiğinde, daha çok rahatlamış gözüküyordu.

Ezbere bildiğim Deniz Kızı masalını, çocuklarıma anlatacaktım ama Okyanus'un beni duymuyor oluşu beni içten içe kahrediyordu. Onunda beni anlamasını, anne ve babasının sesiyle huzurla uykuya dalmasını istiyordum. "Hadi Karan..." dedi Marin, uykulu bir sesle. "Anlatmayacak mısın?" diye sorarken, sesi tatlı bir edayla geliyordu. "Bak, Okyanus senin masalın olmadan uyumayacağım ben diyor. Kıpır kıpır. Kızım bizi duyamıyor olsa da, annesiyim ben onun. Bir bakışıyla anlarım ben bebeğimi."

"Ona nasıl aktarabilirim peki?" diye sordum. "Yani Deniz sesimi işitecek ne dediğimi anlamasa da, fakat Okyanus? O nasıl anne ve babasının varlığıyla huzurla uyuyacak?"

Deniz benim yanımda yatarken, Okyanus annesinin yanında yatıyordu. "Ver elini," dediğinde, yattığım yerde elimi ona doğru uzattım. Elimi alıp Okyanus'un karnına koyarken, "Bak şimdi, kolun Deniz'i saracağı için seni hem hissedecek hem de duyacak," dedi, istekle. "Okyanus'a ne anlatmak istiyorsan, parmağınla karnına çiz. O zaman anlamasa da hisseder seni."

Onun bu fikriyle yüzüm gülümsediğinde, bebelere dikkat edip onun dudağına yapıştım. İçime mutluluk tohumları eklendiğinde, umudu da beraberinde sürükleyen duygular hücrelerimde gezdi. Dudaklarımız, birbiriyle hasret giderirken Deniz'in tiz çığlığı odayı doldurdu.

"Aferin oğlum, aferin." dedim, yalancı bir kızgınlıkla. "Zaten ben şaşırmıştım bu çocuk nasıl annesiyle öpüştüğünde çığlık atmıyor diye çok geçmeden kendini belli ettin."

Deniz daha çok çığlık attığında, uzandığım yerden doğruldum. "Kıskanç oğlum benim," diye onu kucağıma alırken, başını omzuma yasladım. "Tamam, baba seni de öpecek. Neyin kıskançlığı bu? Ben annenizi öpmesem nasıl dünyaya gelecektiniz?"

"Karan!" dedi Marin, sertçe. "Aşkım lütfen ama! Deniz, öpüşmeden çocuk yapıldığını sanacak, niye böyle yanlış şeyler söylüyorsun?"

"Nasıl yapıldığını mı anlatayım Marin?"

"Susar mısın?!" dedi, aynı tavrını koruduğunda sertliğinden ödün vermiyordu. "Dua et henüz Türkçe bilmiyorlar, yoksa çekeceğimiz var!"

"Türkçe bilmiyorlar mı?" diye sorarken kakhaha atmıştım. "Neyce biliyorlar güzel karım? Biz biliyor muyuz onların dilini?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bebekçe biliyorlar," dediğinde gülen suratıyla Okyanus'a yaklaştığında burnunu burnuna sürttü.

"Biz de öğrenelim o dili," dedim, alay eden bir şekilde. "Bebeklerimiz yalnız kalmasın."

"Sen alay et, Karan," dedi Marin, kinayeli tavırla. "Yarın sabah telefonunun arama geçmişi kısmına *'Bebekçe Nasıl Öğrenebilirim'* diye yazıp aratacağına adım gibi eminim!"

"Asla yapmak öyle bir şey!" dedim, kesin bir dille.

"Aynen ondan," dedi Marin. "Peki niye geçen telefonunda, *'Üç Tanelerimi Nasıl Daha Çok Sevebilirim?'* diye arattın?"

"Öyle bir şey var mı diye arattım," dedim kısık bir sesle, hemen kıvırmaya çalışırken. Marin benim telefon geçmişime mi bakıyordu? O zaman yanmıştım. Çünkü hiç normal şeylere bakmıyordum. Sonra aklıma akşamüzeri ağladığı gelince kaşlarımı çattım.

"Telefonuma bugün baktın mı?" diye sordum, içim burkulmuştu.

"Yooooo,"

"Yalan söyleme bana, baktın değil mi?"

"Baktım," dedi, *keşke bakmasaydım*, der gibi. Yalanını çok uzatmıyordu. Ama ilk kez yalan söylesin istemiştim. Cevabını duymaya hazır değildim. "*Kendi Kulağımı Bir Başkasına Verebilir Miyim*," diye aratmışsın." Bakışları kızımıza odaklandı.

Ellerim yumruk olurken, bunun mümkün olmasını çok isterdim. Kendi parçamı, kızıma seve seve verirdim. O yeter ki, sağlıklı yaşasın kendini kimseden farklı görmesindi.

"Ona ağlamıştım, çok ağladım hem de."

Gözleri yine dolu dolu olurken, burnunu seslice çekti. "*Kızıma Duyacağına Dair Yemin Etmek İstiyorum Ama Yemin Tutamıyorum, Nasıl Tutabilirim?*" diye ve bir de, "*Bebekken Duyamama Sorunu Kalıcı mı?*" diye araştırmışsın."

Gözünden bir damla yaş akıp gittiğinde, yanağını sildi. Dudakları kenara kıvrıldığında, yavaşça gülümsedi. "Dün de, *Deniz'e Gözükmeden Karımı Nasıl Öpebilirim?* diye aratmışsın. Ona çok güldüm..." Hem ağlayıp hem de gülüyordu. Sadece gülsün istiyordum. Allah'ım karım sadece mutluluktan gülsün istiyordum, çok mu şey istiyordum?

"Geçmişine bakıyorum, hep bakıyorum Karan. Aşerdiğim gece de, *'Çileksiz, Çilek Reçeli Tarifi'* diye aratmıştın. Bir başka zaman da, *'Karım Isırıyor Ne Yapmam Lazım?'* diye aratmışsın! Gerçekten bundan rahatsız mısın Karan?!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hayır sevgilim, bazen çok canice ısırıyorsun. Isırma Marin!" Bakışlarım Okyanus'a düştüğünde, dilini çıkartmıştı. "Dilini çıkartma Okyanus!" diye ona da söylenirken, bütün ailemin bir vazgeçilmezi vardı. Deniz'in ne olacaktı merak ediyordum.

Okyanus, annesinin yüzünü elini koyduğunda sanki onu kendine daha çok yaklaştırmak istiyor gibiydi. Deniz'i kucağımda pırpırlarken ağlaması çoktan kesilmiş, ilgisini babasından almaya devam ediyordu. Marin, Okyanus'a yaklaştığında Okyanus annesinin çenesini dudaklarının arasına alıp iştahla emmeye başlamıştı. Gözleri kapalı, ne yaptığını bilmiyordu henüz bebeğim.

"Annemi mi emeceksin sen?" dedi Marin, dudaklarını dişlediğinde, o da benim gibi konuşmadan yapamıyordu. Elini Okyanus'un karnına koyduğunda, kelimelerini parmaklarına dökmüştü. Geri yatağa yattığımda, Deniz'i yanıma koyup Okyanus'u ve onu üç kere öpmüştüm. Karımı da öptüğümde, ışığı kapatmış, gece lambasının loş ışığına izin vermiştim.

Kolumu uzatıp Deniz'i de sararken, parmaklarım Okyanus'un minik bedenini buldu. Ona Deniz Kızı çizdiğimde, Okyanus kıpırdamıştı. "Bir varmış bir yokmuş, güzeller güzeli Deniz Kızı ve yakışıklı mı yakışıklı bir Prens varmış..."

MARİN MİLAN

"Karan!" diye seslendim. Bugün çok önemli bir toplantısı vardı. İstanbul da artık yaşayacağımız için buradaki işlerinin devri için son toplantısını gerçekleştirecekti. Bebeklerimiz artık iki aylık olmuştu. Maalesef Okyanus, ikinci testten de başarılı geçememişti. Deniz de ikinci test olmuş, onun hiçbir duyuşal sorunu olmadığına kanaat getirmiştik.

İkinci kez Okyanus'un duyamıyor oluşu bizi fazlasıyla üzmüştü. Karan daha çok içine gömülmüş, dünyanın dört bir yanında doktor arıyordu. Bulduğu doktoru da birkaç gün içinde Türkiye'ye getirip ağırlayacak, Okyanus'u gösterecektik. Bebeklerimin sağlığı için uçuş yapmayacaktık.

"Karan!" diye tekrar seslenirken, asla uyanmadığı fark ettim. Normal de olsa hemen uyanırdı. Elimi kaldırıp ona dokunduğumda cayır cayır yandığını fark etmiştim. "Hiii," diye bir ses döküldü dudaklarımdan. "Karan, hastalanmışsın! Sana çıplak gezme dedim değil mi?!"

Telefonu alıp, Rojda ve Sudenaz'ı aradığımda, bizim tarafa gelmelerini sağlamıştım. Bebekleri onlara verip, koca bebeğimle ilgilenmek için odaya geri döndüm. Bebeklerimizle bir süreliğine teması kesmesi gerekecekti. "Hayatım," dedim, kısık bir sesle. Elimi saçlarına yerleştirdiğimde başını okşadım. Hafifçe gözlerini araladığında, yorgunluğundan geri kapatmıştı. Üstü çıplak, yüz üstü yatıyordu.

Giyinme odasına gidip ona temiz kıyafetler getirirken ıslak bir bezi de yanıma aldım. "Bana yardımcı ol, yoksa seni giydiremem," diye konuştuğumda, onu kaldırmaya çalıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Sabah oldu mu?" diye sordu.

"Yok daha olmadı," dedim, ciddiyetle. Oldu desem, bu haliyle işe gidecekti. "Sabaha çooooook var. Sen uyu sevgilim."

"Toplantım var," derken kolunu kaldırdı. Üstüne yumuşak kısa kollu bir tişört giydirdiğimde, iyice hastalanmasını istemiyordum. "Çok önemli, kaçırmamam lazım Marin."

"Biliyorum sevgilim, ama daha sabah olmadı. Uyuyacağız."

"Önemli," diye konuşurken, ateşinden dolayı ne dediğini bilmiyordu. "Çok," dediğinde öksürdü. "Çalışıp bebeklerimize bakacağım."

Ona gülümsemeden edemediğimde yüzümde saf bir sırtış belirdi. "Biraz bebeklerimle uyuyayım, şirkete gideceğim." dedi, gözleri kapalıydı. Ateşini düşürmesi ve öksürüğünü kesmesi için ilaç verirken, öncesinde doktorla görüşmüştüm. Karan'a gel hastaneye gidelim desem, ölürüm de gitmem diye tutturma ihtimali vardı. "Özlerim yoksa, çok özlerim."

Hapşırıldı. Geriye çekildim. "Karımı da özlerim. Karımsız yapamam ben, karım bebeklerimize bakıyor. Şirkete gelemiyor, o yüzden onu çok özleyorum." dedi, pürüzlü bir sesle. Beni çok sevdiğini biliyordum. Onun sevgisine karşılık veremediğimi çoğu zaman düşünüyordum ama bu yapıyla alakalı bir şeydi.

"Yarından itibaren şirkette çalışmaya başlayayım o zaman aşkım," dedim, sarhoş gibi hali olduğu için ne dediğini bilmiyordu. Karan acaba çok içse, ne saçmalardı merak ediyordum.

"Yok yok yok," dedi Karan, titriyordu. Çok hastalanmıştı. Üzülmeden edemiyordum. "Üç tanelerime ben çalışıp bakacağım. Mesleğim ne? Babayım ben!"

Onu deli gibi öpmek istesem de, hastalık bulaşacağı için öpmedim. Emzirdiğim için, hem de bebeklerle yakın temasta bulunduğum için bu doğru olmazdı. Onu yatırıp, uyuduğundan emin olduktan sonra yanından ayrıldım. Ayrılmadan önce görebileceği yere not bırakmıştım. *Seni seviyorum, bugün biz babalık yapacağız o yüzden sen uyu sevgilim. Bebeklerimizin şirketle tanışma vakti gelmişti. Uyanınca, yemeğini yiyip ilaçlarını tekrar almazsan bebekleri ve beni öpmek yasak! Duş alıp üstümü giyindikten sonra, bebeklerimi giydiren Sudanaz'ın yanına gittim. "Babanızın yerine sizi üç kere öpeceğim. Bu babanızın dilinde üç canım demek."* Bebeklerimi öptükten sonra pusetleri elime alıp, avluya indim.

"Zahir..." dedim, avlu da onu görürken. Elfida'nın hastalığı iyileşme gösteriyordu. Ailesiyle vakit geçirmek istediği için İstanbul'a gitmişti. Bir hafta içerisinde tekrar gelecekti. Tedavisi devam ediyordu. Zahir de onu ailesiyle tek bırakmak istediği için Mardin'e geri gelmişti.

Zühre de, Mert'le evlenmeden Londra'ya yerleşmeyecekti. Mezun olduğu için, ülkeden gidene kadar burada çalışmaya başlamıştı. Mert'in dedesi vefat ettiği için isteme ertelenmek zorunda

Özge Naz – Düşler Ağdı

kalmıştı. Zühre'nin çalıştığı merkez ise, bizim yetiştirme yurdumuzdu. Karan, eski konağı yakıp kül ettikten aylar sonra yeni bir kurum yapılmış tamamen çocuklara adanmıştı. Orada, Hayrettin Sönmez'in elinden kurtardığımız çocuklarla birlikte birçok çocuk vardı. Kurumumuzun adına Ezgi'nin adını vermiştik. Ezgi o zaman, gözlerimin önünde vefat etmişti. Onları sürekli olarak ziyaret ediyorduk, henüz bebeklerimizle tanıştırmamıştık.

"Yenge?" diye sordu, Zahir. Böyle hazırlanmış, giyinmiş halimi en son geçen sene görmüş olmalıydı. Kilolarımdan henüz kurtulamamıştım ama yavaş yavaş gidecekti. "Nereye gidiyorsun?"

"Şirkete," dedim, sakın bir tonda. "Gelmez misin?"

"Olur aslında," dedi, dünden razı gibi. "Patronun yanında gitmek lazım." derken göz kırptı. "Gidelim bakalım Mert bize iş buyuruyordu öyle, şimdi buyuracak mı? Kesin beni görünce Ağam Paşam diyecek!"

Ona güldüğümde bana adımlar atarak pusetleri elimden aldı. "Hani şımarık patron ağa bozuntusu yok mu?" diye sordu.

"Şşş!" dedim, kızar gibi. "Karan duymasın valla eşek sudan gelene kadar döver seni!" Saçlarımı savurduğumda içinde eskiden kalan bir heyecan vardı. "Karan hastalanmış, dün havuza girmişti. Sonra öyle durunca sanırım üşüttü. Tabii öncesinde beden ve zihin yorgunluğu da var. Üstelik ona iyi baktığımı sanıyordum!"

Berber yürüdüğümüzde dış kapıya çıkmıştık. Emrullah bizi gördüğünde hareketlenmiş yanımıza doğru gelmişti.

"Nereye Hanımağam?" dedi Emrullah, bakışları arkaya düşerken gözleri Karan'ı aramıştı.

"Şirkete gideceğim Emrullah, işlerim var. Öğlen olmadan geri gelirim, sadece bir toplantıya katılacağım." diye yanıtladım.

"Karan Ağa'm yok mu?" dedi, merakla.

"Yok," dedim hızlıca. "Bugün dinlenecek, sadece ben gideceğim. Bir de Zahir ve bebekler."

"Olmaz," dedi Emrullah.

Kaşlarım havaya kalktığında, "O niye?" diye sordum.

"Ağa'mın kesin emri var, üstelik bebeklerle birlikte bir yere gidiyorsunuz, önceden haber etmeniz lazımdı. Ona göre güvenliği sağlamamız lazım." dedi Emrullah.

"Ne yapacağız Emrullah, Karan Milan olmadan dışarıya adım atmayacak mıyız?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ağa'mın sözünün dışına çıkamam," dedi sertçe. "Sonra ben papaz oluyorum."

"Karan hasta ve önemli bir toplantı var. Şirketin yüzdelik çoğunluğu ben de olduğu için toplantıya onun yerine ben yapacağım. Ağa'nın sözünün dışına çıkamazsın ama karşında da Hanımağan var. Yarım saate güvenliği ayarlayın, o şirkete gidip toplantıya ben gireceğim!" dedim, kararlı bir şekilde.

"Duydun Hanımağa'yı, ben titredim seni düşünemiyorum Emo." dedi Zahir. Sonra yanağımdan makas aldığında ona ters bir bakış attım.

Yarım saat sonra kapıda hazır olan arabalardan birine geçtik. Emrullah arabayı kullanırken artık ona daha farklı bir gözle bakıyordum. Karan da eskisi gibi değil, bir abisi gibi davranıyordu. Delal Hanım, Emrullah'a yakın davranıyor, bir oğlu gibi sahipleniyordu. Rojda'nın istemesi olmuş, artık Milan aşiretinin bir geliniydi. Buna en çok Mert üzülmüştü. Çünkü hâlâ konağın gelini olamayan tek ferdiydi.

"Amcasının iki taneleri..." derken Zahir, şirketin yolunu tutmuşum. Yolculuk başladığından beri bebeklerle oynuyordu. İşaret dili çalışmalarımız tam hız devam ediyordu. Zahir, Okyanus'a işaret dilinde bir şeyler demeye çalışıyordu ama yanlış yapıyordu.

"Hayır, bak böyle," dediğimde, hem konuşmamı hem de elimi hareket ettirdim. "Ben sizin amcanızım, adım Zahir." diye gösterirken sonra bebeklerimize döndüm. "Ben değilim, ben annenizim. Marin, amcanız o."

"Aslanıma bak benim be," dedi Zahir, Deniz'i kucağına alırken huysuzlanmaya başladığı için pırpırdıyordu. "Galatasaray'lı olacaksın sen."

"Çocuklarımı fanatik yapmaya çalışma, Zahir." dedim, buna katıyen karşıydım. Sonra onlara döndüğümde, kısık bir sesle, "Fenerbahçe'li olacaksınız değil mi?" diye sordum.

"Abim ikisini de koyu Beşiktaş'lı yapar." dedi Zahir, kesin bir dille.

Zahir'in kucağında olan Deniz'e dönerken, "Deniz anneciğim senin gözlerin böyle masmavi ya," diye konuşurken aynı zamanda işaret dilini ona da aşılama için ellerimi de hareket ettiriyordum. Çok iyi yaptığım söylenemezdi kelimeleri teker teker anlatıyordum. "Fenerbahçe'ninde rengi seninkine benziyor."

"Lacivert yengeciğim o." dedi Zahir, bilmiş tavırla.

"Ben bilmiyor muyum ne rengi Zahir?!" dediğimde, sesim olduğundan yüksek çıktı. Deniz aniden ağladığında, "Yok anneciğim," dedim, onu hızlıca kucağıma aldım. Okyanus hareket etmeden pusetin içinde duruyordu. Zahir'e onu kucağına almasına işaret ederken, ikisine de aynı kucak sevgisini vermek istiyordum. "Şşşş." dedim, elimle kalçasına hafifçe vuruyordum.

"Ağlama minik bebeğim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Amcanızı tabii ki dövmeyeceğim," derken sesim ciddi çıkıyordu. "Fenerbahçe'li olmazsanız."

"Beraber söyleyelim Okyanus," dedi Zahir, asla pes etmeyecek gibiydi. Elini kaldırıp hem işaret ederken Okyanus onun ellerini takip ediyordu. "Çıldırın çıldırın Galatasaray için çıldırın!"

Deniz'i yatırdıktan sonra kafasına şapkasını geçirdim. Okyanus'u da yatırdıktan sonra, "Kulaklarınızı kapatalım," dedim, yüksek bir sesle. "Amcanız sadece gürültü kirliliği yapıyor." Hem söylediğim kelimeyi aynı zamanda Okyanus'un bedenine resmine çiziyordum ki, biraz büyüyünce görsellerle de anlaşması kolay olacaktı.

"Off yenge ya," dedi Zahir, homurdanırken. Bakışlarını pencereye çevirip camın dışından baktı.

"Elfida'yı bile cimbolu yaptım," dedi, iddialı bir sesle. "Bu bebekler kolay lokma. Alırım aslanlı kaplanlı oyuncak, hemen taraf değiştirirler. Sen sakın kanarya civciv falan alma, alır yer bunlar."

"Hadi canım!" dedim, Elfida'nın Galatasaray'lı olmasına karşılık. "Asla inanmam!"

"Yemin ederim sana!" dedi Zahir. "Marşı bile söyledi."

"Kanıt," diye sordum, şüpheyle. Beni gıcık etmek içinde diyor olabilirdi. "Çıkar göster."

"Bak," dedi, cebinden telefonu çıkarttığı zaman bahsettiği zamana ait bir fotoğraf gösterdi. Elfida'nın üstünde Galatasaray forması vardı ve tribünde özel bir locada tempo tutuyordu. "Maça götürmüştüm onu."

"İnanamıyorum şu an," dediğimde, ne diyeceğimi bilememiştim. Beni Fenerbahçe'li yapan, Elfida iken, nasıl takım değiştirmişti ki? Üstelik ben futboldan falan anlamazken, beni zorla takım tutmaya zorlamıştı. Aşk nelere kadirdi! "Elfida ölürüm de Galatasaray'lı olmam diyordu!"

Zahir'in yüz ifadesi aniden değiştirdiğinde kaşları çatıldı. Yüzünü hüznü kaplarken dudağımı ısırdım. "Şey..." dedim, ne diyeceğimi bilemez halde. Böyle bir şey olabilir miydi? Sırf ölürüm düşüncesiyle Zahir'i mutlu etmek için mi takım değiştirmişti? "Eskiden," dedim toparlamak adına. "Öyle derdi... Yani ölüm falan yok... İyi düşünelim."

"Öleceğini düşündüğü için mi takım değiştirdi? Ben de sanmıştım ki..." dedi Zahir, pişmanlık akan sesiyle derin düşüncelere dalmıştı.

"Hayır, Zahir." dedim, keskin bir dille. "Lütfen öyle düşünme. Elfida işte, sana dayanamamıştır. Kıyamaz kimseye kolay kolay."

Kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı. Elleri yumruk olurken çenesi kasılmıştı. "Zahir..."

"Geldik," dedi, kestirip atarken, "İnelim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Bir şey demeden arabadan indiğimizde saatler süren toplantıya, iki bebek, iki patron, bir de eski stajyerle girmiş, bir Karan Milan edememiştik.

Karan, canım kocam olsaydı, toplantı daha çok kısa sürerdi lâkin eninde sonunda toplantı yapılmış, Karan'ın aylardır canını sıkkan meseleden onu kurtarmıştık. Zaten işin çoğunluğu Karan yapmış, son sözü biz söylemiştik.

Gözlerimi açmak üzereyken duyduğum ses beni kendime getirmişti. "Şşşş." dedi, Karan'ın uyuşturduğu ses. Saçlarımın üzerinde sıcak baskı hissederken yüzüm gülümsedi. "Uyu sen bebeğim."

Aniden gözlerimi açtığımda, harelerim genişlemişti. "Ne kadar süredir uyuyorum?" diye sordum, korkuyla. Bakışlarım saate çevrildiğinde, bedenim karıncalanmıştı. "Karınlarını doyurmamız gerekiyordu. Alarm kurmuştum, çalmamış mı Karan?"

"Çaldı," dedi, sakın bir şekilde. "Duydum, kalktım ben güzelim." Günlerdir hastaydı ve en sonunda kendine gelmişti. İki yatak döşek yatmış, onu bebeklerle temas ettirmeden hastalığını atlatmasını sağlamıştım. Şimdi daha dinç gözüküyordu.

"Seni uyandırmaya kıyamadım derin bir şekilde uyuyordun." diye mırıldandığında, bakışlarım açık olan göğsüme düşmüştü. Gerçekten derin uyumuştum ve bu uyku sayesinde bir nebze olsa kendime gelmişim. "Deniz'i doyurdum, seni emip karnı doyunca uyudu hemen. Okyanus da seni şimdi emiyor."

Ben deliksiz bir şekilde uyuduğum için bebeklerimizi beni uyandırmadan, göğsümü açıp teker teker emmelerini sağlamıştı. Uzanıp onu öptüğümde, minnet duyduğumu hem bakışlarımla hem de davranışlarımla hissettirdim.

"Hiç hissetmedim bile..." dedim, mayışıklığım beni henüz terk etmemişti. "Çok uyudum mu?"

"Bebeğim ne yapacaksın az mı çok mu?" dedi Karan, kızar bir tonda. "Uyudun işte ne güzel." Okyanus kıpraştığında, ikimizin de bakışları ona düşmüştü.

"Sana demedim güzel kızım." dedi Karan, eğilip Okyanus'u öptüğünde kızımın dudağından akan sütü elinin tersiyle sildi. "Okyanus sanki bizi duymaya başlıyor mu dersin?"

"Üç gün sonra kontrole gideceğimiz için umut doluyum." dedim, heyecanla.

"Senin sesine çok duyarlılar." diye devam ettiğimde, Okyanus beni emerken hep süt akıtıyordu. Babası da hiç bıkmadan eliyle o sütü onun yanağından siliyordu. Dudaklarının kenarı bembeyazdı. "Her gece masal okuduğun için alışmışlar senin sesine." Karan uzanıp beni öptüğünde, kızımıza dikkat ediyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen çok güzel bir babasın Karan." dedim, içtenlikle. "Hem mükemmel bir eşsin, hem de babasın."

Saatler akşamı, akşam geceyi gösterirken üzerime giydiğim spor kıyafetlerimle boş oda da spor yapıyordum. Burayı hamilelik zamanımda, doğumum kolay geçsin diye spor yapmam gerekiyordu ve bu yüzden birkaç spor aletiyle donatmıştık.

"Yine mi spor yapıyorsun?" dedi Karan. Kapının eşiğinde kucağında iki bebeğimle dikilmiş beni izliyordu. "Gecenin bir köründe spor yaptığının farkında mısın? Bedenine dinlenmesi için zaman ayırmadan spor mu yapılır Marin?"

"Bedenim benim gecenin bir körü olduğunu nereden bilsin Karan?" diye sordum.

"Sen biliyorsun, yetmez mi?"

Derin nefesler alıp verirken, "Konuşturma beni!" dedim, huysuz bir tavırla. "Odaklanmam lazım. Yoksa dikkatim dağılınca motivasyonum düşüyor."

"Spor yapmakta kararlı mısın?"

Kafamı salladım. "Evet sevgilim, aldığım kiloları bebekler içimden çıkınca verdim ama derim sıkılaşmadı." dediğimde, mekik çekmeye devam ediyordum. Terden sıırıksıklam olmuşum. "Sıkılaşması için spora devam edeceğim."

Odanın içerisine girdiğinde, bebekler etrafa bakıyordu. Uyku düzenimiz zaten kalmamıştı. Hem gece hem gündüz, yeterli uyku almalarını sağlıyorduk. Sudenaz bize bu konuda çok destek oluyordu, elim, kolum, ayağım olmuştu. İyi ki, onu eve yatılı bir çalışan olarak almıştık. Üstelik o da bizi kırmayıp işaret dili öğrenmiş, Okyanus arasındaki en büyük engeli kaldırmıştı.

"Seni böyle de sevdiğimi hatta daha çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?" diye sordu Karan. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. İki tane çocuk doğurdun, bedeninin bu şekilde değişmesi çok normal."

Bacaklarımı barda çaldırılmış olsaydım da Karan beni yine çok severmiş, onu anlamıştım.

"Biliyorum Karan," dedim, tekrar sırtımı yere yaslayıp kalkarken ellerimi çapraz koymuştum. Bacaklarım acıdan dolayı titriyordu. Bütün bedenim kasılmıştı. "Ama aynaya baktığımda karşılaştığım görüntüye üzölmek istemiyorum."

"O zaman kal öyle," dedi istekli bir şekilde. "Beraber yapalım, hem sana motivasyon olmuş olur."

"Rojda'yı çağırayım o zaman bebeklerimize baksın." diye kalkacağı sırada sesiyle beni durdurdu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yok çağırma." dedi, yere otururken. Matın ucuna geldiğinde, kendi bacaklarını bacaklarıma yasladı. "Dördümüz yapacağız."

Kaşlarımı çattığımda ona anlamayan bir ifadeyle baktım. "Şimdi ben senin bacaklarından tutacağım aynı zamanda da kucağımda bebeklerimiz olacak." dedi, bir hoca edasıyla. Karan spor eğitmenim olsa, tığ gibi bir kadın olurum. "Her mekik çekişinde birimizi öpeceksin. Nasıl fikir?"

"Daha fazla motivasyon olamazdım." dediğimde, yüzümde gülücükler açmıştı. "Harikasın sevgilim. O zaman ilk öpücüğümü sana vereceğim." diye konuştuğumda, ona doğru yaklaşıp dudağından öptüm.

"Beni öpersen kolay kolay bırakmam ama seni." dediğinde, beni bebeklerimizle birlikte tutarken geri gitmeme izin vermemişti. Duruşumdan dolayı karnım kasılırken, kaloriler yanmaya başlamıştı.

"Bu hareketleyken insan daha çok kalori yakıyormuş." dedim, acı bütün bedenimi esiri altına aldığı için hocam sağolsun çok zayıflayacaktım.

"Hareketi boş ver sen. Öpüşerek de çok kalori yakılıyormuş." dedi Karan, arzu dolu bir sesle. Dudağıma minik minik öpücükler bırakırken Deniz babasına izin vermiş annesiyle vakit geçirmesi izin zaman tanımıştı. "Hiç spor yapmana gerek bile yok Marin, ben varım zaten seni eritirim iki günde."

"Asla hayır demem." dedim, tutku dolu bir sesle.

Çılgılık koptuğunda, kendimi geriye doğru çektim. Tekrar mekik çekerken, "Heh ben de ne eksik diyordum Deniz'in ağlamaları eksikmiş." dedi Karan, sitem edercesine. Deniz her şeye ağlıyordu. Kimsenin kimseyle yakın olmasını özellikle anne ve babasının yakın olmasını istemiyordu. "Beni kıskanıyorsun oğlum sen? Babanım ben senin baban! Anneni öpüyorum başkasını değil, niye hemen ağlıyorsun?"

"Deniz'den çekeceğin var senin, Karan." derken, sırayla bir Okyanus'u bir Deniz'i bir de Karan'ı öpüyordum.

"Benim tatlı kızıma bakar mısın? Okyanus'um nasıl sessiz sedasız duruyor." dediğimde, tekrar kalkışında onu öpmüştüm. İçimden bir yandan sayarken bedenimden akan terler beni zorluyordu.

"Okyanus," dedi Karan, ilgi dolu bir sesle. Eliyle işaret ediyordu. Okyanus'un ve Deniz'in gözü açık olduğu her dakika işaret diliyle konuşuyorduk. Hem de sesli dile getiriyorduk. "Anne seni mi öpecekmiş güzel kızım?" Uzanıp Okyanus'u öptükten sonra kendimi mata attım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Marin daha yirmi olmadan yoruldu mu güzelim?" diye sorduğunda çığlık atmak istemişim. Kendimi bir anda çok zorlamış olmalıydım ki, bir anda pes edesim gelmişti. Bedenim iflasını verirken kafamı iki yana salladım.

"Bak sen öpmezsen Deniz'i ben öpeceğim." dedi, beni motivasyon etmek adına. Karan Deniz'i öperken oğlum halinden çok memnundu. Babasına aşık bir çocuktu. "Hadi ama..."

"Çok yüklendim kendime yoksa devam ederim." dedim, nefes nefese bir halde.

"Bebeğim olmaz ama öyle." dedi Karan, ciddi bir tavırla. "İstanbul'a tamamen yerleştiğimizde seni büyük bir eğitim bekliyor o zaman."

"İlla şart mı?" diye sorduğumda, İstanbul da beni neler bekliyordu bilmiyordum. Yeraltı işleri hem heyecanlandırıyor, hem de korkutuyordu. Karan'la yeni bir hayata yelken açacak olmak çok heyecan vericiydi, korktuğum konu ise bebeklerimdi.

"Gücünü orantılı ve doğru kullanman için şart Marin." dediğinde, ona hak vermişim. Dediği doğrudu ki ben kocamı vurmuş biri olarak silah konusunda oldukça beceriksizdim. "Güç kaybı yaşamaman içinde spor şart."

"Hocamı ayarlayacağız bana?"

"Hayır," dedi, kaşları çatılırken. Bunun düşüncesi onu kızdırmıştı. Aklına neler gelmişti bilmiyordum ama Karan'ın da iyi olmayacağı konular olduğu vardı. "Ben varım işte, beraber yapacağız."

"Aşkım ikimizde bana odaklanırsak bebeklerimizle kim ilgilenecek?" diye sordum. "Birimizin bakması gerekiyor ki bizden mahrum kalmasınlar. Bak ilk aylarda anne baba teması çok önemli."

"Marin, bebeklerimizi öylece kenara bırakacak değiliz herhalde! Ben bunlardan bir saniye olsun ayrılmam zaten. Anneleri gelişirken bebeklerimiz her an seni destekleyecek. Böylelikle onlarda göz aşinalığı olur heveslenirler büyüdükçe. Kucağımdan ikisini de indirmem."

"Birini ben taşıyım o zaman. Bak kucaktan indirmeyerek kendine de yük ediyorsun. Baba kucağı da çok önemli ama ileri ki yaşlarda fitiğe yol açar." dedim, araştırdığım bilgiler yönünde konuşmuştum. Tekrar mekik çekmeye başlamışım. Sırasıyla üç tanelerimi öperken, Karan uyanıklık yapıp sıra ona gelince beni bırakmıyordu.

"Çocuklarım bana yük değil." dedi Karan.

"Oldu olacak bir de onlar için çabalamak bana zor gelmiyor. Çalışmak, yorulmak, çabalamak her gün sokaklarda... Diye devam et aşkım ha ne dersin?" diye konuşurken dalga geçtim. Karan, bebeklerimize haksızlık yaptığı için onu öpmeden geçtiğim için, kızımı ve oğlumun iki kere daha öpmüştüm.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Benim sıramdı!" dedi, bir çocuk edasıyla.

Yalandan, "Bak konuşurdun beni sırayı karıştırdım." dedim, ona yüz vermezken. Ödülünü geceye saklıyordum. Gece yarısından itibaren yıl dönümümüz olacaktı ve evliliğimizin ikinci yılını kutlayacaktık. Birinci yılını kutlayamamıştık.

"Ceza olarak beni birkaç kere daha öpeceksin." dediğinde, kucagında duran bebeklerimizi kendine doğru çekti. "Yoksa çocuklarımı da öptürmem."

"Ceza mı?" diye sorduğumda göz kırptım. "Ödül olmasın, Karan?"

"İkimize de ödülümüzü ver o zaman." dedi, büyük bir istekle. Ona doğru yaklaştığımda, dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Alt dudağımı kavrayan hasretle kavrulan dudakları beni büyük açlıkla emiyordu. Dillerimiz buluşurken onu her anlamda çok özlemiştim. Geriye çekildiğimizde, yüzü aniden düşmüştü.

"Ödül bu değildi," dedim, kendimden emin bir sesle. Bu geceyi birkaç gündür aralıyordum. Bebeklerimi gözüm kapalı bir şekilde, kendi ailemize emanet edecek, bütün gece boyunca bizimle olmayacaklardı. "Benimle, bir saat sonra yatak odamızda buluş. Sana aldığım yeni aynayı göstereceğim. Umarım kırmayız, sevgilim."

Karan Milan aniden gülümsedi. Aylardır bu anı bekliyordu.

Bölüm sonu.

﴿ BÖLÜM 92 ﴾

92. BÖLÜM “YÜREK YANGINI”

KARAN JAN MİLAN

Bedenimi kaplayan özlem duygusuyla içimde canlı duran bir sürü his vardı. Koltuğun üzerinde otururken göğsümde Deniz ve Okyanus yatıyordu. Gece yarısı olmak üzereydi. Bakışlarım sürekli olarak kolumda takılı olan saate düşüyordu. Marin bana yıl dönümümüzü kutlamak için gece yarısı benimle buluş demişti. Kendisi duşa girmiş, bebeklerimizi uyutma işi bana düşmüştü.

Okyanus ve Deniz henüz çok küçük oldukları için sessiz ortamda biraz sıcak temasla hemen uyuyorlardı. Kulaklarına söylediğim masalları anlıyorlar mıydı bilinmez lâkin onları sonsuza kadar masal fısıldayacak kadar çok seviyordum. Marin'in bana öğrettiği şekilde, çizebileceğim kelimeleri sırtına resmediyordum. Çizemediğim kelimeleri ise elimle yazıyordum ki, kendini hiç eksik hissetmesin istiyordum.

Banyonun kapısı açıldığında yükselen buharla birlikte içeriye Marin girdi. Islak saçları teninden aşağıya dökülürken, yarım yamalak sardığı havlu tenini kaplıyordu. Parmak uçlarında yürürken bir yandan küçük bir havluya saçlarını doluyordu. Uyuşmaya başlayan bedenim onu görünce tekrar dinç bir hale gelmişti. "Sevgilim." diye seslendi, ince kadife bir sesle. Titrek bakışları bizi bulunca yanımıza doğru geldi. Bakışları ben de ve bebeklerimizde durunca oldukça rahatlamış gözüküyordu. "Sesiniz kesilince bir şey oldu sandım."

"Bana kalsa sabaha kadar konuşurdum da," dediğimde yutkundum. Islak teni o kadar hoş duruyordu ki, bakmadan edemiyordum. Kendi karım olsa bile ona karşı gözlerimi dikmekten bazen rahatsızlık duyuyordum. Bakmaya kıyamıyordum çoğu zaman. Bakışlarımı ondan çekip bebeklerime diktiğimde, "Bebeklerimiz çabuk uyudu." dedim. Kelimelerimin arasında içli sesler dökülüyordu.

Her bakışında ona iç çekerek bakıyordum.

Sıcak suyla haşlanmış elleri yüzümü kavradığında, kafamı kendine doğru çevirip dudağını yüzüme bastırdı. "Uyudular mı?" diye kısık mırıltı dudaklarından döküldü. Kaşları çatıldığında, dudakları büzülmişti. "Niye ben bakınca uyumuyorlar da sen onlara bakınca şıp diye uyuyorlar?"

"Anneleriyle vakit geçirmek istiyorlar demek ki." dedim, onun üzülmesine karşılık. Bakışlarım onun yangın harını arıtmayan bal rengi gözlerinde dolaştı. "Sen bana böyle bakınca ben uyuyabiliyor muyum sanki."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Uyursun..." dediğinde dudakları tenime gezdi. Beni öpüşü öyle sıcaktı ki, karşısında erimemek için zor duruyordum. Dudağı yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarına dokundurdu. Beni sanırım sakallıyken daha çok seviyordu. Bebeklerim rahatsız olmasın diye kestirmek durumunda kalmıştım.

Geriye çekilip bir eli havlusundan tutarken bebeklerimize birer öpücük bahsetti. "Hasta olacaksın," dedim, endişeli bir şekilde. Kafasını salladığında bedenini saran havluya daha sıkı sırıldı. Giyinme odasına doğru adımlarken, "Bebekleri verelim mi?" diye sordum.

Ses vermedi. Giyinme odasından sesler gelirken bebeklerimin derin uykusunu bozmamaya özen gösterip onların sırtını sıvazlamaya devam ettim. Okyanus'un işitsel sorunu devam ediyordu, Deniz de ilgili varsa hiç ağlamıyordu.

Bu geceyi tamamen karımla birlikte geçirecektim.

Uzun zamandır, onunla başbaşa bir gecenin hayalini kuruyordum.

Önceden normal bir gecemiz olmasına rağmen şimdi ise başbaşa kalmak altın değerinde bir gündü.

Marin üstünü giyinip saten geceliklerini bedenine geçirdiğinde, saçlarını kurutarak yanımıza doğru geldi. Yüz ifadesini anlayamamıştım. "Veresin yok değil mi?" diye sorduğumda, cevabımı merakla beklemiştim.

"Sanırım." dedi, ağzının içerisinde. Bakışlarım onun konuşmasıyla yere düştüğünde yüz ifademi düz tutmaya çalıştım. Derin bir nefese alıp verdim.

"Gece bitmedi..." derken bebeklerime birer öpücük kondurdum. "Beklerim ben."

Marin yanımıza geldiğinde, aramızdaki mesafeyi kapattı. Emzirme koltuğu rahat bir koltuk olduğu için bebekler de burada anne kucağına oldukça alıştığından çabukça uyuyorlardı. Dizlerimin üzerine Marin gelip otururken bebeklere dikkat ederek bana doğru eğildi. "Karan," dedi, büyümlü bir tonda. "Neden bu fedakarsın anlamıyorum sevgilim."

Çenemi kavrayıp kendine doğru kaldırırken, öyle bir özlemdeydim ki, onun bir dokunuşuna bile dayanamadığımı fark ettim. "Kendini hep geri planda tutuyorsun." dedi, huzursuz bir şekilde.

"Konu bebeğim ve bebeğimin bebekleri olunca kendimi nasıl ön planda tutabilirim?" diye sordum, aynı ifadeyle.

Kaşlarını çattı. Kendimi düşünmediğimi söylüyordu sürekli olarak. Ben hiçbir zaman kendini düşünen bir adam olmamıştım. Düşünmem gereken, önceliğim olan birçok insan olmuştu. Annem, babam, kardeşlerim, can bildiğim arkadaşlarım. "Ama sana bir şey olursa biz ne yapacağız?" diye sorduğunda, onunda modu düşmüştü.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Benim de kaşlarım çatıldığında, "Ne alaka şimdi Marin?" dedim, kızar gibi. Sürekli olarak birine bir şey olmasından bahsedilmesinden hoşuma gitmiyordu. Evet ölüm vardı, bu aşikârdı. Fakat karımın, sevdiklerimin dillendirmesini istemiyordum. Üstelik defalarca ölümün kıyısından dönmüşken, benden ne kadar uzak o kadar iyiydi.

Uzanıp çeneme öpücük kondurdu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp tatlı bir ifade takındı. Ellerini bebeklerimize yerleştirip başlarken okşarken, "Çok alaka, sevgilim." dedi. "Bak şimdi, kendini hep geri planda tutup, kendine değer vermezsen, zayıf düşersin. Kolay lokma haline mi gelmek istiyorsun?" Kaşlarım iyice çatıldığında derin bir çukur oluştu. "Ama kendini bizimle birlikte ön planda tutarsan daha çok güçlenirsin. Birbirimizi desteklememiz lazım, bana şimdi ne istediğini söyle."

Onu kendime doğru çekerken bir elimi kaldırıp saçlarına daldırdım. Ensesine dokunan parmaklarımla kafasını sabit tutarken, dudaklarım dudaklarını buldu. "Sen," dedim, fısıldar bir şekilde. Dizimin üzerinde oturan narin bedeni titriyordu. "Tenin," diye devam ederken yanağına sertçe öpücük bıraktım. "Kokun..."

Gözlerim, hara dönmüş gözlerini bulduğunda, "Her şeyin." derken cümlemi tamamladım. "Seni istiyorum."

Gülümsediğinde kafasını olumlu anlamda salladı. "Ben de," dediğinde, sesinde şehvetin notaları vardı. "Karşılıklı şeyler düşünüyoruz. Birbirimizi istiyoruz. O zaman bizi hiçbir şey durdurmamalı."

"Bebeklerimiz?" diye sordum. Engel olan, bebeklerimiz değildi. Artık sorumluluk sahibi insanlardık ve hayat önceki kadar basit, umursamaz dolu değildi. Karımla geçirdiğim her gün, bana bahşedilmiş bir hediye idi.

"Bu geceyi anne ve babasız geçirebilirler, yarın sabahı da, akşamı da." dedi, tatlı bir nidayla. Benim gibi o da bebeklerimizi gözünden sakınıyordu. Uykusu hafif birisi değildi ama uyurken diken üstüne uyuyordu. Önceden yarı çıplak yatarken artık daha müsait kıyafetler giyiyordu. Çünkü bir şey olursa hemen koşup bebeklerimizin yanına gitmek istiyordu. Üstünü giyinmek için vakit kaybetmek istemiyordu.

Dizimin üstünde oturan bedeni hafifçe kıpırdadı. "Doğu tarafından ailemizle olacak, biz batı tarafında, birbimizle hasret gidereceğiz." dedi, istekli bir sesle. Birbimizi kelimenin tam anlamıyla özlemiştik. "Ben her şeyi ayarladım," derken, bana bu gecenin sözünü vermişken onun sözlerini tutan birisi olduğum için şanslı bir adamdım. "Stok yaptığım sütlerimden verecekler. Sen sadece bebeklerimizi ailemize teslim et. Sonra odamıza tekrar gel, ben hazırlanacağım."

"Heyecanlanıyorum..." dedim, muzip bir ifadeyle. Bana bebeklerimizi işaret ettiğinde, birini kucağına alıp ayağa kalktı. İkisinde üstlerini giyindirip vakit geçirdikten sonra pusetlere yerleştirmiştik. Marin odada beni bekleyecek ben de bebeklerimizi anneme verecektim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Pusetleri elime alıp odadan çıkmak üzereyken iki karartı geçmesiyle, "Lan," diye bağırdım. "Puşt!" diye devam ederken miyavlama sesleri arttı.

"Karan!" dedi Marin, arkamdan. Kızgın gözlerle yanımıza gelirken yere eğilip kedilerimizi kucağına aldı. Onların tüylerini okşarken bana ters ters bakmayı ihmal etmiyordu. "Kedilerimize ne zaman Puşt ve Lan demekten vazgeçeceksin?"

"Neden hep bir anda çıkıyorlar ortaya!" dedim, kızgınlıkla. Hep gecenin bir körü bir anda ortaya çıkıp üstüme atıyorlardı. Henüz kedilerle birbirimize alışmamıştık. Marin onlara da annelik yaptığı için çoktan alışmış, dört çocuğu varmış gibi davranıyordu. "Üstelik bir tane de değiller ki! İki taneler!"

"İki tanelerimiz onlar bizim!" dedi, sinirle. Kucağında kedileri severken onlarda bundan hoşnut gibi mırıltılı sesler çıkardı. "Bak!" dediğinde sesini alçattı. "Öyle dersin çocuklarımızda senden örnek alır!"

Kediler onun kucağından aşağıya atladığında, "Okyanus ve Deniz'in ilk kelimesinin Puşt olmasından korkuyorum artık!" dedi Marin, huysuz bir şekilde. Farkında olmadan çok küfür ediyordum ama yılların alışkanlığı olduğu için hemen bırakamamıştım.

Kediler bacağıma yapıştığında, yukarıya doğru tırmanmaya çalıştı. Ayağımı sallayıp, "Bırakın lan bacağı!" diye bağırdım. İki kedi hem çok şeytani hem de çok masum bakıyordu.

"Offf!" deyip kedileri bacağımdan aldı. Onlara elinde tuttuğu ödül mamasından verirken köşeye geçip yemeye odaklanmışlardı. "Neden böylesin anlamıyorum!" derken gerçekten sinirlenmiş gözüküyordu. Yüzüm sinirden kıpkırmızı olmuştu, pusetleri tutarken uyuyan çocuklarımı uyandırmamak için ayrı bir efor sarfediyordum. "Bebeklerimizde yürümeye, emeklemeye başladığında böyle bacağına yapışında '*Bırakın lan bacağı*' mı diyeceksin?!"

"İkisi aynı şey değil!"

"Kedilerden korktuğunu kabul et!"

"Korkmuyorum!"

"O zaman niye her gördüğünde çığlık atıyorsun aşkım?" diye sorduğunda, kediler benden korkmuş gözüküyordu.

"Bir anda çıkıyorlar..." dedim, rahatsız bir şekilde. Kedilerle göz teması bile kuramıyordum. Hayvanlara ilgim çok fazlaydı ama kedilerle çok anlaşabildiğim söylenemezdi. Çiftlikte bir sürü kedi, köpek varken hep bir anda üstüme atlayan kediler oluyordu. Çocukluktan gelen bir şeydi.

Üstelik geceleri odamıza gelip ayak ucumuza yattıklarında Marin'e daha çok sokulmama neden oluyorlardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafasını iki yana salladı. "Ben niye çığlık atmıyorum?" dediğinde, siniri hâlâ geçmemişti. "Üstelik kelebekten bile korkan ben niye kediler etrafta gezince çığlık çığlığa kalmıyorum? Demek ki neymiş kediler bir anda çıkmıyor sadece patiliyorlarmış."

"Biz gidiyoruz." dedim, daha fazla uzatmak istemezken.

"Anneciğinizi özleyin tamam mı?" dedi Marin, pusetlerden bebekleri alıp teker teker öperken yerine geri bırakmak istemiyordu. "Oy tamam tamam." dediğinde, Deniz annesinin varlığıyla elini kaldırmıştı. Okyanus da kıpırdarken kokusuna aşık olduklarını benim gibi belli ediyorlardı. Üstelik yeni duştan çıktığı için kokusu daha fresh geliyordu. "Kurban olurum ben size..."

"Karan," dedi, dolu olan gözlerle. İkisini de son kez öpüp yerine koyduğunda, göz temasını kesti. "Hemen götürür müsün?"

"Puşt!" diye seslendim. "Lan!" derken diğeri de bana bakmış minik patileriyle ayak ucuma gelmişlerdi. "Buraya gelin sizde."

"Atlayın pusetlere," dediğimde onlara pusetleri işaret ettim. İkisi de ayrı ayrı binerken bebeklerin ayaklarına yatmışlardı. "Aferin size." Odadan çıktığımda annemin olduğu tarafa gitmek için aşağıya avluya indim. İçim içime sığmıyor, sanki küçücük çocuktum da, istediğim bir şey gerçekleşiyor gibiydi.

"Biz annenizle biraz vakit geçireceğiz." dedim, genişçe sırtırırken. Sonra aklıma gece boyunca yapacaklarımızın görüntüsü gelirken dudaklarımı tekrar araladım. "Hiiiiiiiiç öyle oturacağız." dedim, yalandan. "Sizi konuşuruz. Ne kadar çok bez harcadığınızdan, Mert amcanızın üstüne kusmanızdan, Bronz'u mu yoksa His'i mi daha çok sevdiğinizden konuşur dururuz. Yanlış anlamayın yani."

Pusetleri kendime yaklaştırdığımda kısık bir tonda, "Emzirme sırası benim," dedim, uyarırcasına. "Hiç bu geceyi benden çalmayın söyleyeyim şimdiden."

Dışarıda arabaların çalıştığını görünce, "Anne?" diye seslendim. Annem benim sesime döndüğünde bakışlarımız buluştu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Çiftliğe gidiyoruz." dedi annem, pusetleri alırken hemen yanımıza Rojda ve Sudenaz gelmişti. "Haftasonunu orada geçireceğiz."

"Bebeklerim?" diye sordum, merakla. "Haftasonunu biz olmadan mı geçirecekler?"

Annem kaşlarını çattı. "Ne olacak oğlum?" dedi, kızar gibi. "Çocuklarımızı yemedik ya. Hem Elfida ve Zahir bebek bakmaya pek meraklı. Zühre ve Mert'i de biliyorsun zaten onlar dünden razı. Aklınız bizde kalsın."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yok olmaz öyle," dedim, hemen çıkışarak. Çocuklarımdan o kadar ayrı kalamazdım. Hemen şimdi değildi. Sadece bu gecelik yanımızda olmasınları yeterdi. Sabah olduğunda Marin de bende onları arardık. "Hiç o kadar ayrı kalmadık. Akşama doğru bizde geliriz. Siz şimdilik gidin, bir şey olursa mutlaka arayın."

Annem kafasını olumsuz anlamda salladı. "Kurban olduğum oğlum, sizde kendinize vakit ayırın. Bebekler doğduğundan beri dışarıya çıktığınızı bile görmedim. Sabah uyandıktan sonra gezin tozun biraz. Bak Marin kızım sonra bebekler doğunca Karan değişti, evlilik aşkı öldürüyor demesin." dediğinde, aklımı kurcalayan birçok soruya neden olmuştu. Evlilik aşkı öldürür müydü ki? Ben neden evlendikten sonra karıma daha çok aşık olmuşum ki?

"Anne ben demesem, Marin kendisi der bebeklerim bebeklerim diye. Zaten çok korkuyor, diken üstünde oturuyor bir şey olacak diye. Sabah olunca ararım sizi." dedim, gece bizim saatimizden gittiği için artık vakit kaybetmek istemiyordum. Bebeklerimin yanına geçip, "Babanıza öpücük verin." diye konuştum. Okyanus'u öptüğüm sırada daha önce hiç olmayan bir şey olmuştu.

Kaşlarım havaya kalkarken, anneme doğru baktım. "Nasıl gideceğim?" diye sorarken, bir parmağımı bütün eliyle tutan Okyanus'la karşı karşıya kalmıştım. "Okyanus elimi tutuyor."

"Güzel gözlü torunum," dedi annem, masal gibi çıkan bir sesle. "Babana izin ver. Annenle hasret gidersinler biraz." Okyanus'un elini öptüğümde sanki annemin ne dediğini anlamış gibi elimi geri bırakmıştı. Yüzümde oluşan gülümseme gecemi daha çok güzelleştirirken çok geçmeden konakta sadece ikimiz kalmıştık.

Bugün yıl dönümümüzdü.

Onunla birlikte koca üç yılı devirmiştim.

Lâkin öyle bir şeydi ki, geçirdiğim günleri değil dakikaları saniyeli saymıştım. Bugün sadece onunla evlendiğim gündü. Ben onu gönlüme alıp, ondan başkasını kendime yasaklayalı yıllar oluyordu.

"Marin?" diye seslendiğimde odaya tekrar gelmişim. Işık seviyesi düşürülmüştü.

Yatak odasından nahif çıkan sesi yükseldi. "Karan..."

İçimde yenik düşemediğim heyecanımla yanına adımlarken sanki ilk kez tenlerimiz birbiriyle karşılaşacak gibiydi. Onun karşısındayken içimdeki ergene sahip çıkamıyordum. Onu yatağın üzerinde bulurken, üzerinde çok büyük heyecanla aldığı elbisesi vardı. Yüzümde çarpık bir gülümseme belirdi. Çünkü onun çok büyük heyecanlarla aldığı her kıyafeti gün sonunda çöpü boyluyordu. Saçlarını dolgunlaştırmış, uzun zamandır yüzünde olmayan makyajıyla nefes kesici gözüküyordu. "Sen kimsin ve benim karıma ne yaptın?" dedim, ona takılmak adına.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Eski Marin'e şu anda ulaşamıyorum..." dediğinde, bir bacağını diğerinin üzerine attı. Açılan yırtmacında manzaram daha nefes kesici olurken kendimi dizginlemekte büyük sorun yaşıyordum.

"Neden?" dedim, sert bir şekilde. O yatağın ucunda oturuyordu. Başında dikilirken, "Neden?" diye tekrar sordum. "Neden bu kadar güzel oldun?"

Elimi saçına yerleştirdiğimde yavaşça okşadım. "Sadece sana," derken masum bir ifadeyle baktı. Şu an tam olarak kedi gibi bakıyordu. "Sadece senin için hazırlanmak istedim."

"Düş gibisin Marin," diye fısıldadım. "Düşlerimde o kadar güzeldin ki." Derin bir iç çektim. Kalbimdeki yeri sızlıyordu. "Gerçeğinin bu kadar güzel olması bazen canımı yakıyor."

"Bu gece biraz duygusal mıyız?" diye sorduğunda elini belime yerleştirdi. Parmakları kemerimde dururken kirpiklerini kaldırıp bana baktı.

"Konu sen olunca hep duygusalım."

Oturduğu yerden ayağa kalktığında, ayağına giymiş olduğu topuklular sayesinde aramızdaki mesafe biraz daha kısalmıştı. Yine de benim boyuma yetişemiyordu. Dudağına sertçe bir öpücük bıraktım. "Düşümdün," dedim, gerçek gibi. "Gerçeğim oldun."

"Düşlerden gerçeğe..." diye fısıldadı.

"Düşlerden gerçeğe."

Onu arkaya yatağa doğru yavaşça bıraktığımda, beraber onunla birlikte uzandım. Bedeni yerini yadırgamadan yatağa yaslanırken, onunla bir olan tenim üzerine serilmişti. Elim kalçasına yerleşirken, oradan biraz aşağıya inmiş, yırtmacını bulmuştu. "Yırtacağımı bile bile niye giyindin?"

Dudaklarında gülümseme peydâh oldu. Koyu renkli ruj u inci gibi dizi olan dişlerini ortaya çıkartırken, beni de baştan çıkartıyordu. "Ben de Karan Milan'ım nerede kaldı diye soracaktım." dedi, arzu dolu bir sesle. "Son kıyafet bükücü."

"Son kıyafet bükücü yaptıklarından asla utanmaz."

Elim yırtmacını bulurken, sadece son kıyafet bükücü değildim. Aynı zamanda yırtmaç düşmanı Karan Milan'dım. Hiç düşünmeden yırtık olan yırtmacını biraz daha yırtarken, odada sesi yankılandı. "Karan..." dedi Marin, hoşnut olmazken. "Yavaş!"

Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Bana her şeyi de, yavaş deme Marin." dedim, dudağımı boynuna bastırırken.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Kokusu burnuma dolarken, yüzüm tamamen boynuna gömülmüştü. Eli enseme bulurken, fark etmeden bastırmasıyla canım acımıştı. Canımın acıma nedeni ensemdaki şeyden dolaydı. Yoksa Marin'in bana karşı böyle yırtıcı davranması hep hoşuma giderdi. "Sikeyim," diye inledim. "Çok özledim seni." derken, günler geçse yine özlemim bitecek gibi değildi. Lohusalık, Okyanus'un durumu derken anca kendimize gelebilmiştik. "Öyle böyle değil."

Marin bacaklarını tamamen açıp beni arasına alırken kollarını boynuma doladı. Beni kendine bastırıp yükselirken, yatağa yatan ben olmuş, üstüme çıkan kendisi olmuştu. Kucağıma onu hareket ettirirken dolgun koyu saçları göğsüme dökülüyordu.

"Kucağıma alınca fark ettim," derken, karnı doğumdan önceki hâline dönmüştü. Şimdi kucağımda kuş kadar hafifti. Zayıflamaya o kadar kafayı takmıştı ki, bebekleri emzirecek olmasa ağzına tek bir lokma dahi sokacak değildi. "Zayıflamışsın."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Bunu söylememi hiç beklemiyordu. Yüzünde gülüş iyice yayılırken, çok mutlu gözüküyordu.

"Evet," dedim, ciddi bir tavırla. "İlla gülmen için zayıfladım mı demem gerekiyor?"

"Sadece hiç beklemediğim bir anda söylemen hoşuma gitti." derken, bu gecenin en güzeli oydu. Kalbimin, hayatımın, her bir zerrenin en güzeliydi.

"Zayıflatırım ben seni," dediğimde, onun gibi benimde yüzümde gülümseme belirdi. Fakat onun aksine hiç de masum bir sırıtış değildi. "Sen hiç merak etme."

"Ne diyorsun?" diye sorduğumda, hep yaptığım gibi ondan izin aldım. "Alev alev yanalım mı?"

Dudağını ısırduğunda, "Yanalım sevgilim." dedi, istekli bir şekilde. Konuşması bile beni baştan çıkarmaya yeterdi.

bu
emojiden
sonrası
+18'dir
rahatsız
olanlar
varsa
diğer
uyarıya
geçebilir
bölüm
burada
bitmiyor

Özge Naz – Düşler Ağdı

daha
devamı
var
ve
eminim
kaç
nokta
attığımı
saymak
için
okuyacaksın
ve
bir
de
emeğe
saygısızlık
etmemek
için
hadi
hadi
inandık
✂

"Özledin değil mi kocanı?" diye sorduğumda, elim elbisenin altından kalçalarını buldu. Avucumun arasında dolu dolu olan kalçalarını sıkarken dudaklarını ısırıp duruyordu. Beni kendine bastırırken pantolonumu zorlayan erkekliğim onun için sertleşmişti.

"Islaklığını," dedim, fısıltılı bir sesle. Yutkundüğümde, içini doldurmamak için zor duruyordum. Hasretim, ikimizi de bu gece kül edecekti. Parmağımı kadınlığının üzerine getirdiğimde aramızdaki tek engel kumaş parçasıydı. "Sıcaklığını." Mabedi o kadar sıcaktı ki, benim için yanıyordu. Elimi yavaşça gezdirirken gözlerini kapatıp kafasını geriye doğru attı. Elleri karnımın üzerinde, kalçaları erkekliğimin üzerindeydi. Kucağımda, benim için kıvranıyordu. "Terini tenime akıtmanı."

Dışlediği dudaklarının arasında, "Hmmm," diye bir ses çıkardı.

"O ağzını var ya..." Onu boynundan kavrayıp yatağa yapıştırdığımda, vakit kaybetmeden üzerine çökmüştüm. Elim boynundan aşağıya elbiselerinin askılarına giderken, avucumun arasına sıkıştırdığım kumaş parçasını sertçe çektim.

"Yırttın!" dedi, kızgınlıkla. Bana öfke dolu bir gözle bakarken, sanki ilk kez yırtıyormuşum gibi davranıyordu. "Bir kere bile giymemişim!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Yenisi alırız," dediğimde, büzülen dudaklarına dudaklarımı bastırdım. Alt dudağını dudağımın arasında kavrarken dilim açılan boşluktan içeriye girmişti. Islak dili, dilimi yakalarken, sıcaklığımız ağzımızın içerisinde bir olmuş, bir yangın başlamıştı.

Nefes nefese geriye çekildiğinde, "Onu da yırtarsın sen!" derken, siniri geçmemişti. Bu sinirini yararına kullansam iyi olacaktı.

"Evet?" dedim, bu aşikârdı. "Bu kadar güzel olman haksızlık!"

Tekrar dudağını araladığında, ağzının üzerine parmağımı yasladım. "Şşş bu gece bedenlerimiz konuşsun," derken, uysal bir kadına dönüşmüştü. Yüzünün her bir zerresine öpücük kondururken kanımdaki adrenalin yükseliyordu. Dudağını yırtarcasına öperken içimde bir şeyler kopup geliyordu sanki. Tenim karıncalanıyordu.

"Ah," dedi Marin, acı içerisinde inerken. Beni geriye ittiğinde, bu sefer üste çıkan o olmuştu. "O zaman özlem giderelim."

"Yavaş..." dedim, ondan bu tepkiyi beklemezken. Saçını okşarken, "Ne oldu benim karıma?" diye sordum.

Üzerimdeki gömleğin düğmelerini aceleyle açarken parmakları yüksek sıcaktan dolayı titriyordu. O kadar çok birleşmemizi istiyordu ki, benim gibi dayanılmaz dakikalara girmişti. "Senin ateşin beni de yaktı." dediğinde, açmış olduğu gömleğimle dudağımı çıplak göğsüme bastırdı. "Sana yanıyorum, Karan." dedi, yavaş yavaş aşağıya inerken, onun dokunuşlarından dolayı nefes almayı unutuyordum. "Senin için yanıyorum."

Gözlerimi kapattığımda, derin bir soluk aldım. Narin, baştan çıkartıcı dudakları tenimde gezerken, "Güzel karım." diye inledim. "Güzelim."

Durduğunda, dudakları kasıklarımın üzerinde kemerin bittiği noktada duruyordu. Elini kemerin üzerinde hissederken, gözlerimi açtım. Onu öylece durduğunu görünce saçlarında olan elimle okşamaya devam ettim. "Yapmak mı istiyorsun?" diye sordum.

"Hı hı," dedi, masumca. Heyecanlı gözüküyordu. Bunu onunla ilk kez yapmıyorduk, daha önce yapmıştık. "Beni yönet."

Kemerimi çözüp titreyen elleriyle fermuarımı indirirken, belirgin olan şişliği varlığıyla daha da büyütüyordu. Elini boxerımın üzerine yerleştirirken yavaşça dokundu. Onun elinin sıcaklığını, dudaklarından çıkan sıcak buharını erkekliğime düşerken ortamın sıcaklığı daha artmıştı. Dudağını bastırınca, "Dur..." dedim, dayanamaz bir sesle. Marin beni aldırmayıp, kumaşın üzerinden çıkmak için hazırda bekleyen erkekliğime tekrar tekrar dudağını bastırınca, "Dur!" diye lafımı yeniledim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Onu tutup üstümden kaldırdığımda, ayağa kalktım. Boyum ondan uzun olduğu için yukarıdan bakıyordum. "O ağzını yiyeceğim senin." derken, dayanamayıp sertçe bir öpücük bıraktım.

"Dizlerinin üstüne çök." dedim, otoriter bir sesle. Marin bu tavrımın hoşuna gittiğini belli eden bir ifadeyle vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine çöktü.

Başımı okşadığımda, "Uslu karım." dedim.

Siyah gömleğimi çıkarttığımda pantolonumu da çok geçmeden çıkartmışım. Marin yatağın üzerinde dururken dizlerinin üstünde süt isteyen kedi gibi bakıyordu. Bana doğru yaklaşip belime koyduğu parmakları kasığıma gelmişti. Boxerımı çıkartıp irileşen erkekliğim gözlerinin önündeyken, yavaşça yutkundu.

Sıcak parmakları iriliği kavradığında, avucunun arasında nabzım atıyordu. Dikleşmiş erkekliğim onun karşısında daha çok sertleşiyordu. Bakışları önce beni buldu, sonrasında avucunun arasına düştü. Dilini çıkardığında tenime değdirdi. Karnım kasıldığında, sertçe soluk verdim.

Diliyle iyice ıslattığında, avucunun arasında gel git yaptı. Dudaklarını aralayıp ucuna dokundurduğunda, elim boynunu bulmuştu. Erkekliğim sıcak ağzının içerisine yerleşirken benim için zaman yavaşlamıştı. Yarısına kadar ağzının içerisine alırken o da kendinden geçiyordu. Hissettiğim dişleri nefeslerimin sıklaşmasına neden oluyordu. "Dişlerin..." dedim, nefes nefese. "Isırma sakın!"

Onun aceleci davranışına karşılık, elimin tersiyle yanağını okşadım. "Yavaş yavaş al." diye emrettiğimde, dili derimin üzerinde gezdi. Dilinin nabzı, benim nabzımla bir atıyordu. "Yavaş yavaş büyüt." Ağzının içerisinde sokup çıkartırken en sevdiği şeyi yalıyormuş gibiydi. "Senin ıslaklığınla, bir olsun."

Hareketlerini hızlandığında, dar olan ağzının içerisinde daha da genişlemişim. "Ahhh," dedim, inilti dudaklarından bağımsız dökülüyordu. "O ağzın,"

Dudakları derini çevrilirken, kırmızı rujı dağılmıştı. Göğsümde, karnımda, kasığımda onun dudaklarının izi vardı. Bunun dövmesini yaptırmak istiyordum. Dudaklarından dağılan ruj tenimin en güzel dövmesiydi.

Geriye çekildiğinde, parmaklarıyla erkekliğimi kavrarken, "Adımı söyle." dedi, sert bir sesle.

"Ne?" dedim, bir anda yarım kaldığım için şaşırmandan edenemişim.

Avucuyla baskı uygularken, "Adımı söylemezsen devam etmem," dedi, tavrını koruyordu.

"Karım—" Dilini ucuma dokundurduğunda, hassam noktamlı konuşmamda yarım kalmıştı. "Ah, Marin!" Dokunuşları artarken tekrar ağzının içerisine alıp dişlerini hissettirmeye devam etmişti.

"Kapatma gözlerini Karan," dedi, nefes nefese. "O yangını görmek istiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Parmaklarıyla kavradığı erkekliğime işkence ederken, ağzının içerisinde doldurup taşıyordu. Hücrelerimde gezinen kanlar aleve dönerken, içim fokurduyordu. "Vahşi karım benim," dedim, inlemelerim arasında. "Güzel karım benim,"

"İşkence ediyorsun," dedim, kızar gibi.

"Ne yapmam gerektiğini söyle," dedi, nefesi tenime düşerken. Düştüğü yer alev alıyordu.

"Hızlan," dedim, küfürler artık benden bağımsız çıkıyordu. Elim çenesini kavramış sıkı sıkıya tutuyordum. O kadar sıkılmışım ki, sabaha büyük ihtimalle moraracaktı. "Sikeyim, amına koyayım ben böyle işin!"

Gözlerimin önüne siyah perde çekilirken, "Hepsini al!" dedim, yüksek sesle. "Kökleyeceğim." Onu kendime ittirirken, Marin de benim gibi artık kayışı koparmıştı. Dişleri tenimi sökecek gibi bastırırken hem canım acıyor hem de hoşuma gidiyordu. Sonuna kadar kendimi ona ittirdiğimde, beni kavrayan dudakları ustaca sahipleniyordu. "Kökleyeceğim..."

"Ah," dediğimde, geriye doğru çekildim. Ona bir anda çok yüklenmişim. Nefeslerini düzene sokarken, benim gibi titriyordu. "Ne yaptığını görüyor musun bana?"

Saniyeler sonra kendine gelirken, dağılan rujuyla, dudaklarının kenarından sıvılar akıyordu. "Ne yapıyormuşum?" dedi, anlamaz bir şekilde. Parmağıyla dudağının kenarını sildi.

"Öyle bakma!" dedim, sinirim büyürken. "Sikeyim!" Gözlerime düşen perde beni kontrolden çıkarmıştı. Üstelik bana bunu yapan karımdı. Dudaklarıydı. Daha gecenin çok başındaydık. "Hem bu kadar masum hem de ateşli nasıl duruyorsun?"

Gülümsediğinde, eli tekrar erkekliğimi buldu. "Ah," dedim, en ufak hareketinde inliyordum.

"Konuşma Karan, konuşma!"

Dudakları erkekliğimi sahiplenirken, dili ustaca davranıp ıslatıyordu. Gelgitleri artarken, son demlerime yaklaşmışım. "Aferin benim karıma." dedim, onun dokunuşlarıyla erirken. Dudaklarının kenarından sıvılar akıyordu. "Aferin bebeğime." Sonuna kadar ağzının içine doldurduğunda kendimi kasmışım. "Siktir!"

"Geleceğim!" dediğimde, ikimizde hareketlerinin hızı artmıştı. Dudaklarına boşalmamı sevmediği için kendimi geriye çekerken onun büyülenen bakışları arasından beyaz sıvı bedenimden akıp gitmişti. Derin nefeslerim ciğerlerimde idam ediyordu. "Öldüreceksin beni!"

"Daha dur yeni başlamıştık," dediğinde kendi üzerindeki elbisesini çıkardı. Altında iç çamaşırlarıyla kalırken her zaman bildiğim kıyafetlerinden farklı bir kıyafetti.

"Sen gitgide fena bir şey oldun," dedim, onu kendime çekerken. Aramızdaki mesafeyi sıfıra çektiğimde, ellerimi beline doladım. "Çok hoşuma gidiyorsun."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Benimle geliyorsun..." derken elimden tutup beni çekiştirmeye başladı. Odanın terasa çıkan tarafına giderken kaşlarım çatılmıştı.

"Nereye?" diye sorduğumda, havanın soğuk olduğunu bildiğim için ne yapacağımızı anlamamıştım.

"Havuzla..." dedi Marin. Teras kapanmışken, havuzun içerisinde dolu olan sudan buhar yükseliyordu. İçerisi ılıktı. Terası kışında kullanabilmek için etrafını camlarla kapattırılmıştı. "Çok yanacağız," diye devam etti. "Bizi söndürecek bir şey olması lazım."

"Kucağıma alayım seni," dediğimde, onun karşı koymasını beklemeden kucaklayıp ikimizi de havuzun içerisine attım.

Suyun altına gömülen bedenimiz, etrafa su sıçramasına neden olurken büyük bir dalga oluşmuştu. Ilık su tenimizi kavradığında, "Karan!" diye bağırdı. Onu kucağımda tutarken benimle birlikte suyun üstüne çıkardım.

"Tutuyorum ben seni, korkma." Artık onu da havuzun içerisinde görmekten korkmuyordum. Onu koruyabileceğime dair inancım tamdı.

Onu havuzun kenarına oturttuğumda, baştan aşağıya süzdüm. "Ben de diyorum, karım niye bunları giymiş..." derken bikinili olmasına karşın muzip bir ifadeyle baktım.

"Bari onları—" Cümlesini tamamlamasına izin vermeden sütyenini tutup kopardım. Açılan kumaş parçasıyla göğüsleri serbest kalırken, saçları tenine döküldüğü için henüz manzaram tamamen çıplak değildi.

"Ya Karan!"

"Parça parça edeceğim seni."

"İcraat görebilir miyiz?"

Saçlarını geriye ittiğimde, yırtmış olduğum bikini üstünü bedeninden tamamen ayırdım. Dudaklarım boynundan aşağıya inerken göğüslerinin üzerinde durdu. Dilim sertleşmiş göğüs ucunda gezerken, yavaşça ağzımın içine yuvarladım. Dişlerimke hafif baskı uyguladığımda, "Acıttın!" diye inledi. "Ah," derken sayısız kere kulağıma dolduran şehvet sesleri beni tekrar sertleştiriyordu. "Dişleme!"

Bir göğsünü elimle okşarken, bir göğsünü ağzımın içerisinde eritiyordum. Acıttığım için emerek verdiğim acıyı almak isterken başka bir şey almıştım. Şaşkınlıkla geri çekildiğimde, "Siktir," dedim. Dilime ulaşan tat, garip bir şekildeyken bir anda algılayamamıştım. "Bu ağzıma gelen şey süt müydü?!"

Harelerim şaşkınlıkla irileşirken, "Sütünü mü içtim?!" diye sordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Marin, ıslak saçlarımı okşadığında kafasını salladı. "Bebeklerimizin sütü..." derken, bana bebekmişim gibi bakmıştı.

"Tadı iyiymiş," dedim, iştahlı bir ifadeyle. "Beni de emzirirsin artık." Dilimi göğüs ucuna dokundururken, yavaşça yalıyordum. Onun göğüs kafesi hızla kalkıp inerken, ıslaklığı daha çok artmış olmalıydı. "Bundan sonra sıraya ben de gireceğim."

"Fırsatçı!"

"Şşşş," dedim, elimle dudağımı kapattığımda, onu kendime doğru çektim. Havuzun kenarına, ben suyun içerisindeyken o yükseğimde oturur pozisyonda. "Kocaya öyle şeyler denmez."

Elim beline indiğinde, bikini altını da yırtıp köşeye fırlatmışım. Bana sunduğu bedeni yutkunmama neden olurken ağızımın içerisi ıslanmıştı. "Ben başka yerlerini kana kana içeceğim." dedim, arzulu bir sesle. Onu biraz çekip kadınlığımı ağızıma dayarken bacaklarını omzuma yerleştirmişti.

Göbeğine dudaklarımı bastırıp aşağıya inerken bacakları kıvrılmıştı. "Güzel bebeğim," diye konuşup nefesimi üflediğimde, başını geriye doğru attı.

Dilim ulaşmak istediği noktaya gelmişken önce küçük buseler kondurmuş sonrasına dişlerimi geçirmiştim. "Isırma Karan!" dedi Marin, yüksek sesle.

Bir anda kontrolü kaybettim düşüncesiyle, "Çok mu acıdı?" diye sordum. Dilimi dokundurup ıslak bölgesini yalarken, tepesi şişmişti. "Offf!" dediğimde, onu kana kana içecektim.

"Evet ama..." dedi, nefes nefese. "Hoşuma gitti." Elini kafama yerleştirdiğinde, otoriter tavrıyla beni daha çok yaklaştırdı. "Tekrar yap."

Önce yine dilimi gezdirip ıslaklığımızı bir ederken, sonrasında dişimi acımadan bastırmışım. Altımda titrediğinde, "Ah," dedi, daha yüksek bir sesle. "Karan!" Saçlarımı çekiştirdiğinde, dil darbelerimi arttırdım. Omzumda yer edinen bacakları zangır zangır titriyordu.

"Ah," diye inilti koptu dudaklarının arasından. İlk dokunuşumla birlikte dilimi boydan boya gezdirirken benim ıslaklığım onun ıslaklığıyla bir olmuştu. Ezbere bildiğim teninde her bir zerresinde dilimi oynatırken hissettiği zevkten saçlarımı okşuyordu. "Karan!"

Dudağımın arasında kurutmak için çaba sarf ettiğim ıslak teninin tadı beni hiç rahatsız hissettirmiyordu. Onunla ilgili hiçbir şeyden rahatsız değildim. Parmağımı üst tepesine dokundurup okşadığımda inlemeleri daha çok arttı.

"Titriyorum," dedi, hırıltılı bir sesle. Bağırılmamak için zor duruyordu. Dilimi her oynatışında sıvısı ağızıma doğru akıyordu. "Bu kadar çabuk gelmemeliydim!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Parmağım duvarlarına çarparken şişmiş teni hem havuzun suyuyla ıslanıyordu hem de kendi sıvısıyla ıslanıyordu. Dilimden çıkan seslerle onun inlemeleri duyduğum en güzel melodi gibiydi. "Doyur beni," dedim, kasılmaları atarken.

Dakikalar sonra, dilime ulaşan hücrelerinden yayılan volkanla çılgınlık atarken gözleri tamamen kaydı. Omzumdaki bacaklarını indirip boşalmasına yardımcı olurken bedeni zangır zangır titriyordu. "Atla kucağıma," dediğimde, kendinden tamamen geçmişti. "Şşş," dedim, zevkin doruklarını yaşarken, kucağıma alıp suyun içerisine çektim. "Sakinleş."

"Dilin," dedi, konuşmaya mecali kalmamıştı. "Pert etti beni." derken hâlâ titriyordu. Kasılmaları devam ederken bacaklarını belime doladım. "Sadece dilin," dedi, dudağımdan beni öptü. "Sadece dilinin yaptığını görüyor musun Karan Milan?"

"Daha fazlasını istiyor musun?" diye sorduğumda, henüz ikimizde istediğimizi alamamıştık.

"Doldur beni Karan," dedi, kulağıma doğru fısıldar bir şekilde. Dudakları boynumu, oradan kulağımın altını bulurken narin öpücükleri hiç de görüldüğü gibi hissettirmiyordu. Dişi kulağıma ısırırken, "Seni içimde hissetmek istiyorum." dedi, patlamaya hazır gibi.

"Sabırsız..." diye mırıldandığımda, bakışlarımı buluşturmak için onu kendime çektim.

"Bu saate kadar çok bile dayandım!" dediğinde, istediğini alamadığı için huysuzlaşmıştı. "Seni istiyorum... İçimde olmanı, beni doyurmanı istiyorum."

"İstediyini alacaksın." Dudaklarım dudaklarını bulurken onu derin bir tutkuyla öptüm. İçimde yaşattığı her şey onun dudağına akıyor ve orada yaşamaya devam ediyordu. "Uslu karım."

Birkaç saniyeliğine ayrılmış olduğum dudağını tekrar bulurken, boynuma dolanan kollarıyla beni kendime hapsedmişti. İrileşem erkekliğini avucumun arasına alıp onun kadınlığına yasladığımda yavaşça sürttüm. Havuzun içerisinde, suyun altında tenimi ona sürterken Marin kısık kısık nefesler alıp veriyordu. Daha fazla bekletmeden içini doldurduğum sırada, "Ah," diye inilti döküldü dudaklarından.

Tırnaklarını enseme parçalamak adına sertçe derime bastırırken kendini kasmıştı. Şakağına dudaklarımı yaslayıp, "Sert davrandım," dedim, af diler gibi. Bir anda bu kadar sert olacağımı tahmin edememiştim. İlk kez havuzda birlikte oluyorduk. "Benim hatam." Bedeni kasılmaya devam ederken beni içine iyice hapsedmişti. "Suyun içerisinde çok hissetmezsin sanmıştım."

"Sert..." dedi, acı çeker gibi. Dudaklarını ısırduğunda kafasını geriye attı. Onun rahatlamasıyla içinde gel git yaparken tırnakları sırtımı kazıyordu. "Çok sertsin Karan. Daha da sert ol," diye emreden bir tonda konuşurken, kucağımda hareketlendi. "Ayrı kaldığımız her günün acısını çıkaralım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Geniş, dolgun kalçaları avucumu doldururken suyun hareketiyle yavaşça okşadım. "Şu kalçaların," dedim, dudağımı ıslattıktan sonra. "Daha fazla zayıflamayı yasaklıyorum sana." Zayıflayacağım diye kafayı taktığı için bir deri bir kemik kalacaktı ve benim sevgilimden eser kalmayacaktı.

"Ben seni dolgun seviyorum." dediğimde, şakağına öpücük kondurdum. Duvarlarına çarparken şehvetin sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Dudaklarımı şakağından aşağıya indirip boynuna oradan da, dekoltesinde dururken, "Göğüslerin," dedim, kısık sesle. Tekrar yukarıya çıktım. "Boynun." Dilimi sürttüğüm teninde her hücrelerinde kendimden izler bıraktım. "Tenin."

Boynuna dudaklarımı bastırırken, "Benim için yaratılmış sanki." dedim, özlemle.

Gözlerini aralayıp bana diktiğinde, parlayan hareleri gecemi aydınlatıyordu. "Birbirimiz için yaratıldık."

Kalçasını saran ellerim yukarıya tırmandığında, sırtına dökülen uzun koyu saçlarını kenara itip ensesinden onu kavradım. Alınlarımız birbirine yaslanırken, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Dudakların," derken bakışlarım dudağını talan ediyordu. "Parçalayacağım Marin," diye konuşurken, aramızdaki mesafe yok denecek kadar azken dudaklarımızı buluşturdum. Bunu bekliyormuş gibi araladığında dillerimiz kavuşmuştu. "Yok edeceğim seni bu gece."

Nefes almak için geriye çekildim. "Öyle ki," derken, ikimizde aynı anda inlemiştik. Hareketlerimi arttırdığımda, erkekliğimi saran mabedi beni içine hapsediyordu. "Bağımlı olacaksın bana."

"Sana bağımlıyım zaten Karan Milan," dediğinde, çeneme dudaklarını bastırdı. "Beni kendine bağladın."

Başını geriye attığında, kucağımda biraz daha yükseldi. "Ah," dedi, beni büyüleyen bir sesle. Alnından ter dökülüyordu. "Hızlan," dedi, yalvarır gibi. "Daha hızlı sevgilim."

"Sevgilin yesin seni."

Dakikalar sonra, gelgitlerim artarken içimden akmak için bekleyen sıvılar bir volkan gibi patlayacaktı. "Sıcacıksın," dedim, beni kıstırıldığı yerinde bir yangın vardı sanki. "Çok sıcacıksın."

Elimi özel bölgesine getirip onu rahatlatmak adına bir yandan okşamaya başladığımda, suyun içerisine gömülü olan bedenlerimizden dolayı, okşamam daha kolaylaşmıştı. "Beni ısıtıyorsun." dediğimde, parmak uçlarıma ulaşan yangınıyla, dairesel hareketlerime devam ettim. İçini dolduran varlığımla dışarıdanda ona etki etmem bedenindeki hakimiyetimi arttırıyordu.

"Daha hızlı, daha hızlı!" dedi Marin, kolları titrerken, karnı kasılıyordu. Başını omzuma yaslarken bacaklarını daha sıkı bir şekilde belime doladı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Parmağımla üst tepesini okşamam daha çok zevki doruklarında yaşamasına neden olurken bedeni beni daha çok istiyordu. "Karan!" dedi, kulağıma doğru. Adımı sonsuza kadar sayıklaşaydı keşke.

"Kasma kendini," dedim, bedeninin titremesi artarken boynumu beni öldürmek istercesine sıkıyordu. "Kavra beni." Şakağına öpücük kondururken, kalçalarından tutup yukarıya kaldırdım. Erkekliğimin her gidip gelmesinde inliyordu artık. "Yık," dedim, bundan hoşnut olduğumu belli ederken. "Ez içinde."

Dudağıma yapışıp, susmamı engellediğinde, onunla konuşmam onu daha çok yükseltiyordu. Ağızımın içerisinde inlerken zorlukla kendini geriye doğru çekti. "Geleceğim." diye mırıldandığında, kasılan bedenimle ben de son demlerimdeydim.

"Geleceğim."

Marin kısılan gözlerini zorlukla açtığında, hareleri şaşkınlıkla genişledi. "İçime boşalmamalısın," dediğinde, beynimde şimşekler çakmıştı. Henüz bebeklerimiz çok küçük ve önümüzdeki birkaç yıl için bebek planımız yoktu. Onunla birlikte bir sürü çocuğum olsun istiyordum ama hem onun bedeni hem de her çocuğun sağlığı için bunu düşünerek planlayarak yapmamız gerekiyordu. "Hamile kalamam," derken, endişeli bir tavırla konuştu. "Kondom takmayı unuttun!"

"Sikeyim," diye hırladığımda, bir anda ne yapacağımı şaşırılmıştım. İçinde yavaşladığımda, ikimizde tam gelmek üzereydik. "Güzelliğin aklımı başımdan aldı." Kafamı iki yana salladım. Suçlu olan bendim. Onunla ilişkiye girdiğimizde hiç kullanmamıştık. "Unuttum," dedim, kızgınlıkla. "Nasıl unutturum? Kahretsin!"

İçinden çıkamayacaktım. Son anımdaydım ve çıkarsam ikimizde yarım kalacaktık. "Dayanamıyorum sana," diye fısıldadığımda, alınlarımızı birbirine yasladım. "İçinden çıkamayacağım. Beni öyle kavradın ki," derken ağızımdan küfürler dökülüyordu. "Deli olacağım."

"Hap kullanırım," dedi Marin, beni anlamış olacak ki, başka bir yol öne sürmüştü. "Hap kullanacağım o zaman." Gözlerinin içine özür diler gibi baktığımda, sonrakiler için kondom kullanmam gerekiyordu. İkimizin arasındaki tutkuyu bir tek onun bedenine yükleyemezdim. "Bir dahakine unutmayalım."

"Benim hatam," derken kafamı iki yana salladım. İçinde biraz daha hızlandığımda, bütün bedenim uyuşmuştu. "Hiç kullanmadığımız için aklımdan çıkmış." Yanağına uzun bir öpücük kondurdum. "Bu seferlik sen hap kullan. Bedenine yüklenmeni istemiyorum."

"Sorun değil," dediğinde gülümsedi. Sarhoş olmuş gibi gülümserken kendinden geçmeye başlamıştı. "Ahh," diye sesler yükselirken gözlerimiz kapandı. İkimizde aynı anda infilak ederken içimden taşan her şey onun mabedini doldurmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kucağımda tir tir titrerken, yavaşça içinden çıktım. Suyun sıcaklığı da gitgide arttığı için, her taraf alev alev yanıyordu. Onu kucağımda daha çok sararken, terlerimiz birbirine akıyordu. "Sıcaklığını özlemişim." dedi Marin, mutlu bir şekilde. "Seni hissetmek güzeldi."

Onun gibi benimde yüzümde gülümseme peydâh olduğunda kollarımı sıkı sıkı sardım. "Duşa girelim."

Banyodan içeriye girip duşa kabininin kapısını açtım ve ikimizi de içeriye çoktum. Yüzümüzde saf bir gülümseme vardı. Başımıza akan sularla Marin göğsümde uzanıyordu. Ellerimle saçlarımı okşarken ikimizinde teni parçalanmış gibiydi. Sırtımda acısı dinmeyen daha da çok şiddetlenen tırnak izleri vardı.

buradan
devam
edebilirsin
rahatsız
edici
sahneler
bitmiştir
son
artı
on
sekizdi
karan
milan
özleyeceğiz
seni
bebek
gibi
seven
düşman
gibi
öpen
karan
milan
unutursak
kalbimiz
kurusun

Özge Naz – Düşler Ağdı

Saatler sonra duştan çıktığımızda, biraz olsun kendimize gelmiştik. Marin hiç hali kalmadığı için bornozla birlikte yatağa yatmıştı. Ona kıyafetler verdiğimde zar zor giyinmiş gözünü bile açmadan geri yatağa yatmıştı. Etrafı toplayıp bebeklerim için temiz ve sağlıklı bir ortam haline getirdiğimde artık uyumak için hazırdım.

"Bebeğim," dedim, yatağa girdiğimde yeni serilmiş olan örtünün kokusu burnuma dolmuştu. Onu kendime çektiğimde temas bağımlısı biri olarak ellerimi karnına doladım. Yeni yıkanmış saçlarından gelen temiz koku burnuma doluyordu. "Güzel bebeğim."

Ağzının içerisinde homurdandığında gözlerini açtı. Bana doğru dönüp çenemin altına öpücük kondurdu. "Çok özlemişim seni," dedim, hasret giderdiğime emin olurken. En fazla akşama kadar dayanırdım sanırım. Marin'in çekiciliği çok farklıydı ve onu arzulamama neden olan bir aurası vardı. "Uzun bir süredir beklememe değdi."

"Ben de özledim..." dedi, uykulu bir sesle. Yüzünü göğsüme gömüp yavaşça burnunu sürttü. Dudaklarını Deniz Kızı dövmesine bastırılmıştı. "Çok özledim." Gözlerini tamamen açıp bana baktığında, "Beraber geçireceğimiz bir sürü yıl dönümlerimiz olsun." dedi, mutlu bir halde.

"Seninle her günüm balayı," dedim, ilk evlendiğimiz zaman onu doğru dürüst bir tatile götürememiştik. Marin de hiçbir zaman neden gitmedik diyen birisi olmamıştı. Bana evim, senin olduğun yer bana ev diyordu. Bundan daha fazlası olamaz dedikçe, o hep daha fazlasını yapıyordu. "Her günüm yıl dönümüm."

Aklıma o anlar gelince, "İlk balayımızda seni öyle mükemmel bir yere götüremedim, çiftlikteydik." dedim, o bu konuda kırgın mıydı bilmiyorum ama sonrasında annem bana çok kızmıştı. Hatta annemin bana sayısız yalvarması sonucunda Bali tatilini ayarlamıştım. Sonrasında düşmanlarımın ayarlamış olduğu bir tuzakla bir patlama kazası geçirdiğimde balayımız yarım kalmıştı. Ben hafıza kaybetmiş rolü yaparken, üstümüzdeki baskıyı azaltmak için onu Bali tatiline götürmüştüm. Eğer annem oraya gittiğimi bilseydi, hafızamın yerinde olduğunu şıp diye anlayacaktı. Hem Sönmez aşiretini hem de etrafımdaki Marin hariç bütün herkese yalan söyleyip Kanada'ya geri dönmüş Karan Milan rolü çizmiştim.

"Yıl dönümümüz şimdi de, konaktayız." dedim, onun tepkisini izlerken ne diyeceğimi merak etmiştim.

"Yani?" dedi, anlamaz bir şekilde. "Nerede olduğumuzun ne önemi var ki Karan?"

"Bilmem, bana bu konuda hiç alınmadın mı?" diye sordum, merakla. "Yıl dönümümüz olduğunu biliyordum. Tarihler kolay kolay aklımdan çıkmaz. Fakat öyle romantik birisi olmadığım için sana senin bana yaptığın gibi bir gün sunamadım."

"Sen benim evimsin," dedi, yalın bir şekilde. Dilinde tek bir yalan olmadığını gözleri doğruluyordu. "Zaman, mekân hiç fark etmez. Sen yanımdaysan evimdeyim demektir. Dünyanın

Özge Naz – Düşler Ağdı

hiçbir noktası, hiçbir lüksü, bana bu hissettirdiğin ev hissiyatını veremez Karan. Beni bu kadar huzurlu ve mutlu eden sensin. Zaman, yer değil, senin varlığın."

Ellerimizi birbirine kenetlediğinde yanağına sürttü ve sonrasında avucuma dudaklarını bastırdı. "Eminim bebeklerimizle rahatça uçuş yapabileceğimiz yaşa geldiklerinde bizi kendi şehrimize götüreceksindir." dedi. Ona o şehrin neden bu kadar önemli olduğunu söylememiştim.

"Aşkımı kabullendiğim yere," dedim, onun gibi ben de avucuna dudaklarımı bastırdım. O zaman yanımda Bronz vardı. İlk kez de ona söylemişim. Onun neden bana o şehri verdiğini çok iyi anlıyordum. Aşk satın alınamazdı, mal, mülk sonsuz olsun bir sevda etmezdi. "Aşık olduğumu anladığım yere..." derken uzanıp alnına dudaklarımı bastırdım. "Bebeğim ve bebeklerimle."

"Dövmeni çok beğendim." dedi, yüzünden gülümseme eksik olmazken. Esniyordu. Sabah çoktan olmuştu. "Bana gözün gibi bakıyorsun ve gözlerim artık senin bedeninde."

"Uyuyalım mı artık?" diye sorduğumda, onunda yorgunluktan ötürü kirpikleri kapanıp duruyordu. Gecedden sabaha kadar birbirimizi kül ettiğimiz için, şu an bu yorgunluğu çok normaldi. Üstelik kırdığımız şeyler için hiç pişman değildim.

"Uyuyalım sevgilim." dedi Marin, kısık bir mırıltıyla. Yüzünü göğsüme gömdüğünde, dudaklarımı saçlarının arasına bastırdım. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında, "Seni seviyorum." diye fısıldadı. Ruhuma bir şifa gibiydi.

"Kürt bakışlım." dedi, gözlerini kapatmadan önce. Umarım yanlış duymuşumdur.

"Ne?" dedim, duyduğum şeyden emin olmak istercesine. Herhalde, ona verdiğim cezalar yeterli gelmemişti. Benimle uğraşmaya devam ediyordu. Marin dudaklarımı kapatıp sessizce kıkırdadı. "Ne?" diye tekrar sordum.

"Ne, ne?" dedi, anlamaz bir halde.

"Ne dedin sen?" dedim, ciddi bir şekilde.

"Seni seviyorum, dedim." derken gözlerini hafif aralamıştı.

"Ben de seni seviyorum da..." diye sorarken bana bakmaya korkuyor gibiydi. Kürt bakışlım demişti. Bana Kürt bakışlım demişti. Kürt'tüm. Hem Türk hem de Kürt'tüm. Hiçbir zaman çekindiğim bir konu olmamıştı. "Sonra ne dedin?"

"Sarhoştum hatırlamıyorum." diye mırıldanırken diğer tarafına doğru döndü.

"Sarhoş değilsin Marin," derken onu kendime doğru çevirmeye çalışsam da dönmemişti.

"Aşkından sarhoş oldum galiba." dedi, kahkahaların arasında yüzünü yastığa gömdüğü için sesi boğuk geliyordu. "Şimdi sızacağım." Yattığım yerden doğrulup onu çevik bir hareketle

Özge Naz - Düşler Ağdı

bedenimin altına aldım. Üstündeki saten gecelik olan elbisesi hareketimden dolayı açılırken bakışlarım çıplak tenine düşmüştü.

"Şımarık patron ağa bozuntusu!" diye homurdandı.

"Marin!" dedim, kızgınlıkla. "Kalçanı kızartmamı istemiyorsan, sus!"

"Şım—"

"Bilerek yapıyorsun!"

"Evet," dedi, arsızlığı devam ederken. "Kalçama vurmanı seviyorum."

Ona sinirle bakarken, kendime yerime geçip onu rahat bırakmışım. Sırtımı ona döndüğümde üstüme örtüyü çektim. "İstedğini vermeyeceğim." dedim, soğuk bir sesle.

"Ben senin kalçana vururum!" dediğinde çok geçmeden beş parmağını kalçamın üzerinde hissetmişim.

"Uyu artık," dediğimde, onu tamamen kendime çektim.

Dakikalar sonra Marin, gece lambasını, gün doğmasına rağmen açarken odadaki ışık seviyesini arttırmıştı. "Neyi merak ediyorum biliyor musun?" diye sordu, hafifçe doğrulurken.

"Neyi?"

"Geçen hasta olmuşsun ya sevgilim," derken tatlı tatlı konuşmaya başlamıştı. Sanki iki çocuk annesi değil de, küçük bir kız çocuğu gibi heyecanla anlatıyordu. "Ateşin çok yükseldiği için ne dediğini bilmiyordun. Babayım ben diye sayıkladın, durdun. Böyle sarhoş gibi davranıyordun. Acaba gerçekten sarhoş olsan... Nasıl bir Karan Milan olacaksın çok merak ediyorum."

Açmış olduğu ışığı kapattığımda, uykumun kaçmasına izin vermedim. "O zaman biraz zaman ilerleyeyince, rakı balık yaparız. Bir tek rakı da çakırkeyif oluyorum." dedim, bunu merak ediyorsa onunda içebileceği zaman yapardık. Şimdi çocuklarımızın emzirdiği için alkol tüketmiyordu.

"Hemen gelsin o zaman," dediğinde, yavaş yavaş uykunun kollarına çekildi. "Seninle sarhoş olmak güzel olacak."

"Babanı özledin mi kızım?" diye sesler duyarken kirpiklerimi açmakta zorluk yaşıyordum. Dün gece sabaha kadar Deniz ağladığı için uyutmamız bizim de uyumamız zor olmuştu. İşlerim devirlerden dolayı sıklaştığı için gündüzleri bebeklerle geçiriyor, geceleri çalışmaya vakit arıyordum. Dün gece ben olmadığım için Deniz huysuzluk çıkarmıştı. Marin ne kadar

Özge Naz - Düşler Ağdı

zaptetmeye çalışsa da, Deniz beni görmeden susmamıştı. En sonda dizlerimde laptop kulağında telefon, kucağında Deniz'le uyuyakalmıştım. "Özledin değil mi?" Aynı zamanda şıklatma sesleri duyarken Okyanus'un bunlara tepki vermediğini bilmek can acıtıcıydı.

Sırtımda minik bir darbe hissederken artık uyanmam gerektiğini biliyordum. "Deniz..." dedi Marin, oldukça nahif çıkıyordu. "Anneciğim neden babana vuruyorsun?"

Marin onaylamayan sesler çıkardı. "Olmaz ama anneciğim." dedi yumuşak bir sesle. Okyanus şu ana kadar ki hiçbir testten geçmemişti. Umudumuz tükenmemişti, farklı tedaviler deniyorduk. Biraz daha büyüdüğü, dört aylık olduğu için rahatça uçuş yapacaktık. Altıncı ayı dolmadan doktorların çoğunluğu ameliyat önermiyordu. Minik bedeni daha bir yaşına girmeden ameliyatla cebelleşmesini istemiyordum.

"Kedilerinizin isimleri ne olsun?" diye sordu Marin. Kedi miyavlama sesleri artmıştı. Arada Marin onları taklit ettiği için hangisi karım hangisi kedim ayırmak zor oluyordu. Mert'ten öğrendiği iğrenç şakalarla geçen onu kedi sanıp korkmuşum. "Biraz daha isimsiz kalabilirler. İsimlerini siz koyun istiyorum."

"Annem..." dedi Marin. Hep annesini özlüyordu. Benim annem elbette onun annesinin yarattığı boşluğu dolduramazdı. Fakat yinede annem hiçbir zaman kızından ayırmadığı için şanslıydım. "Güzel kızım." derken, kedinin miyavlayışı artmıştı. "Bak o da senin gibi bir yavru."

"Deniz!" dedi Marin, bağırarak. "Bebeğim, kedi yenmez," derken Deniz büyük ihtimalle kedileri ağzına sokmaya çalışıyordu. Geçen çiftlikte yeni doğan civcileri ağzına sokmuştu. İştah konusunda Zahir ve Sanaç amcasına çekmişti. "Acıktın mı oğlum?"

Kulağıma yakın sesler atarken, Deniz olduğunu kokusundan aldığım bedeni kendime doğru çektim. Bedenime bir ağırlık daha çökerken başımın üstüne minik bir beden hissettim. Okyanus kulağımı emiyordu galiba. Onu da başımdan indirip kucağıma alırken ikisiyle uyumaya devam ettim. "Şşşş baba uyuyor sessiz olalım." dedi Marin, kedilerin miyavlamasına karşılık.

"Benim sevgilim uykusuz mu kaldı?" diye sordu Marin, gözlerimi açtığımda, onun bal hareleriyle karşılaşmıştım.

"Belki karım öperek uyandırır diye bekliyorum ama yok." dedim, küstah bir şekilde. Bebeklerimi öpmeye başladığımda, ikisi de mutlu olmuş gibi gülüyorlardı. "Varsa yoksa Karan Milan öperek uyandırırın."

"Kapat gözlerini," dedi Marin, ikisini de kucağımdan çektiğinde kendi bedenini yerleştirdi. "Bak nasıl uyandırıyorum seni."

Arsız bir şekilde gülümsedikten sonra gözlerimi kapattığımda, onun dudaklarının izini tenime beklemişim. Hiçbir şey hissetmezken çok geçmeden, "KARAN MİLAN!" diye tiz bir ses kulağımda yankılandı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hay senin Karan Milan'ına sokayım!" diye bağıırken, gözlerimi bir hışımla açmışım. "Ne bağıyorsun kızım kulağımın dibinde!"

Dudaklarını büzdüğünde, "Özür dilerim sevgilim," dedi, pişman olmuş bir sesle. Çünkü gerçekten sinirlenmişim. "Bu ilişkinin odunu benim."

"Büz hemen dudaklarını." dediğimde bakışlarım büzülü duran dudaklarına takılmıştı. Bu kadar ani bir şekilde çıkacağımı beklemiyordu. Ki bunu daha öncede yapmıştı. O zaman korkunç kabuslarla cebelleştığım için çok kötü bir şekilde tepki vermişim

"Öpersen geçer."

Bakışlarımı bebeklerime çevirdiğimde, "Deniz var..." dedim soğuk bir şekilde. Bağırmayı öperdim. Bağırdığı için öpmeyecektim. Yatakta doğrulup Deniz ve Okyanus'u olduğu tarafa geçtim. İkisine bakarken, beni görmeleriyle hareketlenmişlerdi. "Günaydın, bebeğim bebekleri."

"Çocuktan mı korkuyorsun Karan?"

"Tekmelemeye başladı."

"Kıyamaz o babasına." dedi Marin. Deniz'in bazen atakları oluyordu. Geçen Mert'in gözüne vurmuştu. Bazen dövmek istediğim ama dövemediğim herkesin kucağına Deniz'i bırakıyordum. Sağolsun oğlum yapamadığımı yapıp tekme tokat herkesi elinden geçiriyordu. "Değil mi oğlu—" derken Deniz'in minik yumruğunu yanağımnda hissettim.

"Sana tokat mı attı o?" dedi Marin, şaşkınlıkla.

"Yanlışlıkla vurdu galiba—" demeye kalmadan, bir diğer yanağıma da minik bir yumruk gelmişti.

Marin endişeyle Deniz'i kucağına alırken gözlerini gözlerine dikti. "Deniz..." dedi, tedirgin bir sesle. Deniz onu hiç anlamıyor annesinin güzelliğine öylece bakıyordu. "Anneciğim babaya vurulur mu hiç?" diye sorarken kaşlarını çattı. "Biz kimseye şiddet uygulamayız. Bunu unut tamam mı?"

Deniz ağlamaya başladığında, Marin omzuna yatırdı. "Tamam, tamam. Ağlama oğlum." derken sırtını pışpışlıyordu. Deniz ona ters bir şey denirse hemen ağlıyordu. "Ağlama, Deniz ağlama."

Bakışlarım kızıma dönerken, o yatağın içerisinde bacaklarını kaldırıyordu. Elimi uzatıp elindne tuttum. "Okyanus," dedim, dilini çıkartıp çıkarttığı dilini emiyordu. Tatlı tatlı sesler gelirken, kendi sesini duysa kendine aşık olurdu kesin. "Dilini çıkartma babacığım."

Okyanus'un diline dokunduğumda dilini geri içeriye çekmişti. "Aferin sessiz kızıma," derken eğilip onu burnunun üstünden öptüm. Okyanus daha çok kıpraştığında, sesleri de artmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Diğer kızlarımız vardı ya," dedi Marin, Deniz'i uyutmuş omuzunda yaşlı bir halde getiriyordu. "Onların yanına gidelim mi? Doğumdu, oydu, buydu derken bir süredir gidemiyoruz. Bizi özlemişlerdir."

"Yurda mı gidelim?" diye sordum. Bir süredir gitmiyorduk. Zühre orada çalışmaya başladığı için gözüm arkada kalmamıştı. Yurdumuzun adı, Marin'in kaçırıldığı yerde vefat eden küçük kıza aitti. Ezgi Çocuk Yuvası. Marin için derin bir yara olarak kalmıştı. Dua ederken hep dilindeydi, mezarını ziyaret ediyordu. Ezgi'nin bir ailesi yoktu lâkin Marin ona annelik, ablalık yapmayı çok istediğini söylemişti.

"Evet..." dedi Marin, heyecanlı bir şekilde kafasını sallarken. "Bizi özlemişlerdir."

"İyi tamam," dedim, bir süredir gitmediğimiz için ben de özlemiştim. Başta benden çekinselerde sonrasında vakit geçire geçire alışmışlardı. Zühre de orada çalıştığı için çıkışına doğru gidip onu da alsak iyi olurdu. "Oradan Zühre'yi de alırız. Akşama doğru gidelim."

"Tamam sevgilim," dedi Marin, yanıma gelip beni dudağımdan öptü. Aklına büyük ihtimalle o küçük kız geldiği için gözlerinin dolmasına engel olamamıştı.

Arabayı park etmiş, eski konağımız olan yurda bir bakış attım. Hayatımın bir dönemi burada geçmiş, karıma neredeyse mezar olmak üzereyken burayı ateşe verdirmiştim. Sonrasında yıkılmış, yerine hem okul hem de yurt olacak şekilde ikişer blok yapılmıştı. Yurdun kapısından içeriye girerken, Marin önce ilerliyordu. Elinde bir sürü oyuncak vardı. Etrafımızdaki insanlar Deniz ve Okyanus'a bir sürü oyuncak gönderdiği için bebeklerimize fazla gelen her oyuncuğu buraya getiriyorduk. Eğer istedikleri bir şey de varsa mutlaka alıyorduk.

"Deniz Kızı!" dedi, küçük kızlardan birisi. Onu fark eden herkes koşarken Marin elindeki poşetleri Emrullah'a uzattı. "Hoş geldin..." diye hep bir ağızdan konuştular. "Çok özledik seni."

"Kızlar!" dedi, birisi şaşkınlıkta. Marin'in karnına irileşmiş gözlerle bakıyordu. "Koşun... Deniz Kızı'nın göbeği düşmüş!"

Dudaklarımın arasından kahkaha patladığında gülmeden edememişim. "Göbeği düşmüş." dedim, dudaklarımı birbirine bastırırken. Yaşları daha küçük olanlar onun hamile olduğunu sonra doğurduğunu henüz algılayamıyordu. Sadece Hayrettin'in elinden kurtardığımız kızlar yoktu, Mardin'den ailesinden şiddet, zoraki evlilik gören her kıza kapımız açıktı. Yakında bütün çocuklarımız için açık olacaktı. "Göbeğini çaldırdı."

"Ne?" dedi, en küçükleri. "Hırsız mı çaldı?"

"Deniz İti de burada!" diye koş koş birisi gelirken bacağıma yapışmıştı. Bana kafasını kaldırıp bakarken pis pis gülüyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Deniz İti mi?" dedim, şaşkınlıkla. Yanlış duymamıştım. "Onu nerede—" demeye kalmadan, "HİS!" diye bağırdım. Bana bir tek His Alatav Deniz İti diyordu. Herkese alıştırmıştı. "Bak..." derken gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım, bir sürü çocuk vardı. Kötü örnek olmak istemiyordum. "Sakinim ben. İstedğini verme, bilerek yapıyor. His işte her zamanki gibi."

"Çok ayıp kızlar," dedi Marin, gülüşlerinin arasında. "O bizim, şımarık patron ağa bozuntumuz!"

"Değil!" dedi Beyza, o da koşarak gelirken ağlıyordu. "Demeyin öyle üzülüyorum ben," dediğinde o da bir bacağıma yapışmıştı. "O bizim koruyucu babamız." derken diğerlerine kızıyordu. Onların bana gülmesinden haz etmemişti. "Üzülme Karan abi. Dalga geçtikleri için mi üzüldün? Üzülme sakın!"

"Beyza," dedim, onun boyuna gelmek için eğildiğimde, gözlerinin içine baktım. Zühre gibi duygusal bir kızdı. Oğlum Deniz Mir gibi de her şeye ağlıyordu. O yüzden Beyza da özel ilgi istiyordu. "Boyun mu uzamış senin? Bacağıma yetişemiyordun, şimdi belime kadar gelmişsin."

"Mert abi geldiğinde bize basketbol oynatıyor!" dedi, eliyle potanın olduğu sahayı işaret ederken. "Çok oynarsam uzarmışım."

"Aferin sana," dediğimde, başını okşadım. Beyza utanırken başını yana yasladı. "Sizi yakında kardeşlerinizle tanıştıracamız. Deniz Mir ve Okyanus His."

"Erkek mi?" diye sordu Beyza.

"Biri erkek," dedim, ayağa kalktığımda. "Biri kız."

Heyecanla, gözleri parlarken, "Oyun oynar mıyız?" diye sordu Beyza.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp, "Oynayacaksınız." dedim.

İçeriden bir ses gelirken, etraf bir anda kalabalıklaşmıştı. Marin kızların yanından ayrılırken, bakışları beni buldu. "Zühre'nin sesi mi bu?" diye sordum. Zühre'nin ağlayışını bildiğim için sesini hemen seçebilmişim.

"Evet, ağlıyor ne oldu ki?" dedi Marin, korku içerisinde. Üzerindeki paltodunu düzeltip adımlarını binaya yöneltti. Kızlar da korkuyla dağılmıştı.

"Abi..." dedi Zühre, bakışları beni bulurken, elinde telefonla hıçkırıklarla ağlayarak geliyordu.

"Zühre?" dedi Marin, koşarak yanına gittiğinde koşundan onu tutup kendine çevirdi. "Ne oldu?"

"Ne bu bağıriş?" diye sordum. Kalbim ağzımda atıyordu. Zühre annesinin öldüğünğ duyduğunda bile böyle ağlamamıştı. "Niye ağlıyorsun fıstığım?"

"Mert..." dedi, hıçkırıklarının arasında.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Zühre!" diye bağırdım. "Ağlamayı kes ve ne olduğunu söyle!"

Gözlerinden yaşlar sicim sicim dökülüyordu. Aralı dudaklarının arasından, titrek bir fısıltıyla, "Trafik kazası geçirmiş, arabası de-defalarca takla atmış. Şarampolden aşağıya yuvarlanmış. Kur-kurtaracaklarmış ama araba patlamış..." dedi, inanamayan bir sesle. Gözlerinin haresi boşluğa odaklanmıştı. Kalbimi yakan olan cümlesini tamamladı. "Olay yerinde vefat ettiği söyleniyor."

﴿ BÖLÜM 93 ﴾

93. BÖLÜM “MERT”

Etraf ölüm sessizliğine büründü.

Zühre'nin ağlayışları, Karan'ın araları dudaklarından çıkmaya çalışan dökülmeyen kelimeler... Üçümüz aynı anda birbirimize bakarken saniyeler asır olmuş gibiydi. Yanlış duymuş olmayı istiyordum, Zühre'nin söylediklerini yanlış anlamış olmayı umuyordum lâkin onun gözlerinden sicim sicim akan yaşlar söylediklerini doğrular nitelikteydi.

Mert... Mert Karaca araba kazası geçirmişti ve içinde bulunduğu arabanın patladığı söylenmekteydi. Bedenim titremeye başladığında, bir anda tüm hücrelerim buz kesmişti. Elimin ayağımın boşaldığını hissederken, bakışlarım Karan'ın elaya vurgun bakışlarına takıldı. Buğulaşan kirpiklerimden birer birer damla düşerken Zühre'nin ağlayışlarına ben de eşlik etmiştim.

"Şakadır," dedi Karan, kendini hızlı bir şekilde topladığında dudaklarından dökülen ilk bu olmuştu. "Mert işte, abiciğim..." dedi, kardeşi Zühre'yi tutup kendine doğru çekti. "Yine şaka yapıyordur, Mert'i tanımıyoruz sanki."

Zühre, alnına dökülen kıvrırcık saçlarını iki yanına salladı. "Değil," dedi, hıçkırıklarının arasında. "Bir süredir ona ulaşmaya çalışıyordum. Gelecek-" Hıçkırdı. "Gelecekti, geç kaldı. İki saat önce buraya gelip, beraber sözümüz için alışveriş yapacaktık ama gelmedi."

Karan burnundan sert bir nefes aldığında dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şeyler demek istiyor ama diyemiyordu. Hepimiz bir anda lâl kesilmiş, kelimeler boğazımızda düğümlenmişti.

"Sonra ben aradım, durmadan aradım. Biri telefonu açtı, Mert değildi. Olay yeri inceleme ekipleri olduğunu, telefonu araçtan biraz ötede savrulmuş hâlde bulduklarını söyledi." dedi Zühre, inanamıyordu olanlara. Bakışları tek bir noktaya odaklanmış öylece bakıyordu.

Kafasını iki yana salladı. Haykırmak istiyor ama yapamıyordu. "Ölmüş..." dedi. Sesinden kalbimi yaran kıymıklar çıkıyordu. Birer birer kalbime sapanıyordu. "Vefat etmiş!"

"Ölemez!" dedi Karan, inkâr etmek istercesine. En çok kabullenemeyen oydu sanki. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, bir anda yurdun bahçesinde olan çocuklar bize dönmüştü. "Ölmez benim kardeşim!"

"Karan!" dedim, uyarır bir tonda. Yanımda olan kız çocuğunu geriye doğru arkama aldım. "Çocukları korkutuyorsun!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan'ın elaya vurgun bakışları kısa bir süreyle etrafta gezdi. Derin soluklar alıp verdikten sonra kafasını olumlu anlamda salladı. "Yanlış duymuşsundur Zühre," dedi Karan. İnanmayı reddediyordu. "Mert değildir o."

Zühre daha çok hıçkırıklara boğulurken, dizlerinin üstüne çöktü. "Mert..." dedi, çaresiz, kırık bir sesle. "Mert..."

Kalbim o kadar çok yanıyordu ki, biri kor alevine içine atmış gibiydi. Karan'ın başına böyle bir şey gelse, nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum. Ölümünden beterdi, Zühre şu an ölmüyor sürünüyordu. Onun yaşadığını asla yaşamak istemezdim.

"Açmıyorlar..." dedi Karan, saniyeler sonra kardeşinin yanından ayrılıp telefonla konuşmaya başlamıştı. Siniri artmıştı. Telefonu fırlatmamak için zor dururken, "Telefonunu arıyorum açan yok!" dedi, hiddetle.

"Uygar?" dedi, çok geçmeden. Sonunda telefonuna bir cevap bulabilmişti. Zühre'nin yanına çöküp onu kendime çektiğimde saçlarını okşamaya başladım. "Neredesiniz Uygar?" diye sordu Karan. Korca korca soruyordu.

"Evde değil misin?" derken kaşları havaya kalkmıştı. "Abin peki?" Bakışlarımız kesiştiğinde dikkatle telefonu dinliyordu. "Sabah çıktı..." dediğinde kafasını olumlu anlamda salladı. "Seni okuldan alacaktı, almadı demek ki..."

"Hâlâ okulda mısın sen?" diye sorduğunda, aldığı cevap karşısında telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Sikeyim ben böyle işi!" Küfürleri sıraladı ve sonrasında tekrar kulağına yasladı.

"Tamam," dedi, düz bir sesle. Şu an nasıl bu kadar sakin duruyordu anlamıyordum. Put kesilmiş gibiydim. Elim ayağım boşalmış ne yapacağımı şaşırılmıştım. Karan'ı mı teselli etmeli yoksa Zühre'yi mi? Ya da kendimi mi? "Annenlere de ulaşamıyorsun... Tamam..." Kafasını iki yanına sallarken sabır diliyordu. "Ben şimdi Zahir abini gönderiyorum, biraz daha bekleyeceksin Uygar."

Bakışlarını bana kaldırdığında, "Tamam, güzelliğinin yanına getirecek seni." dedi, sakin bir sesle. Telefonu kapatıp yanımıza kısa sürede geldi. Ona soran gözlerle bakarken çok geçmeden Karan dudaklarını araladı. "Uygar, anne ve babasına da ulaşamıyormuş." "Okuldan almaya gelen kimse olmamış. Galiba arabanın içinde üçü vardı. Mert, annesi, babası..."

"Onlarda mı kaza yapmış?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum, Marin. Bilmiyorum!" dedi Karan. Son demlerini oynuyordu, sakin kalmaya çalışıyordu ama imkansızdı. Bunu bütün gün boyunca nasıl sürdürecektim bilmiyorum ama şimdiden zorlanmaya başlamıştım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Mert'e bir şey olmasına dayanmam," dedi Zühre. Kısık çıkan sesiyle, konuşmaya çalışıyordu. "Öldüğünü söylediler. O değildir, o ölemez. Biz evlenmedik bile, daha birbirimize kavuşamadık abi."

"Şşş," dedi Karan. Yere çöktüğünde kardeşinin dizlerinin önünde durdu. "Dur sakin ol fıstığım." Elleri saçlarını okşuyor, gözleri dikkatle izliyordu. "Gideceğiz tamam mı?" dedi ve elinden tutup ayağa kaldırdı. "Sakin ol, fenalaşma sakın."

"Deniz kızı..." dedi Beyza. Burada yaşayan küçük kızlardan birisiydi. Zaten yanımızda durduğu için çoğu olaya şahit olmuş ama hiçbir şey anlamamıştı. "Niye ağlıyorsunuz?"

Elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları sildim. "Bizim gitmemiz gerekiyor, sonra geleceğiz tamam mı? Hem bu sefer kardeşlerinle birlikte geleceğiz. Biz hep size okuyorduk, bu sefer siz onlara masal okursunuz." dedim, titrete bir sesle.

"Ben daha okumayı bilmiyorum ki!" dedi Beyza.

"Öğreneceksin," dedim, yaşı okul çağını çoktan geçmişti ama ailesi okutmamıştı. Okutulmayan, şiddet gören, anne ve babasız kalan her çocuk için bu yurt açıktı. "Hem okula başlamıştın, biz tekrar gelene kadar öğrenmiş olacaksın. Öğrenmemiş olursan bile ben sana öğreteceğim."

"Tamam..." dedi Beyza, ne olduğundan habersiz. "Deniz kızı!"

"Marin!" diye seslendi Karan.

"Geliyorum." Kızlarla vedalaşıp, apar topar oradan çıktuktan sonra arabaya doğru ilerledim.

"Zühre kötü oldu..." dedi Karan, beni gördüğü an. Bakışları arkama döndüğünde, onun baktığı yere ben de baktım. Emrullah benimle birlikte gelmişti. "Emrullah," dedi Karan, dikkat çekmek adına. "Diğer araçlar burada kalsın, bizi sen götür. Zühre fenalaştı, Marin de şok yaşıyor büyük ihtimalle. Onlara bakacağım."

Ağzımı açıp tek kelime edecek halim yoktu. Yürüyebildiğime şükrederken Karan'ın sıcak parmaklarını tenimde hissettim. Beni yavaşça kavradığında kendine doğru yasladı. "Peki ağam." dedi Emrullah, aceleci davranırken. "Nereye gidiyoruz?"

Arabanın arka kapısını Karan açtı. Kendisi geçip oturduktan sonra gelmem için işaret etti. Zühre'yi kolunun altına alıp kendine yasladı. Benimde geçip oturmamla birlikte kolunun altına aldı. "Midyat girişinde kaza yapılmış," dedi Karan, Emrullah'a doğru. "Oraya geçelim. Hastaneye geçişi gözüküyor, Karaca soyadlı kimseye ait hastane kaydı yapılmamış."

"Sen nasıl istersen ağam." dedi ve Emrullah hız kesmeden arabayı kullanmaya başladı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Öleceğim diyordu hep," dedi Zühre, kendi kendine konuşurken. "Seninle aynı yastığa baş koymadığım her gün ölüyorum ben diyordu." Kafasını iki yana sallarken elleri yumruk olmuştu. "Dediği oldu işte."

"Bizi bırakmaz ki," dedim, onun bunları demesine rağmen ben Mert'in öldüğünü görsem de kolayca inanamazdım. "Mert bizi bırakmaz, hem o daha yedi yeğenin daycası olacak. Öyle kolayca bizden kurtulmak yok."

Karan ortamında oturmuş, ikimizi de kolunun altında korurken Zühre ile bizde birbirimize sarılmıştık. "Kendi düğününü görmeden ölmez." dedim, kendimden emin bir sesle. "Seninle bir hayat kurmadan ölmez. Mert çok dediğim dedik birisi. Dediklerini yapmadan kolay kolay bu dünyadan geçmez."

"Göremedi..." dedi Zühre. Burnu tıkanıdığı için sesi boğuk geliyordu. "Duymadın mı dediklerimi? Telefondaki adam kazadan sağ kurtulanın olmadığını söyledi!"

"Kazada sen de var mıydın Zühre?" dedi Karan, kızgın bir sesle. "Nasıl bu kadar emin konuşuyorsun anlamıyorum!" Bedeninin kasıldığını hissederken dişlerini birbirine bastırdı. "Belki başkası, belki karşı araçtır, belki başka bir şey oldu! Bu kadar kesin konuşup benim canımı sıkma. Daha ne olduğunu doğru dürüst bilmiyoruz bile."

"Anlamıyor musun!" dedi Zühre. Sesi olduğundan yüksek çıkmıştı. "Kalbimden bir şey koptu!" Yüreğine düşen ateşin yangını devam ediyordu. "Mert değilse neden kalbim parçalandı?! Neden dünyam başıma yıkılmış gibi?! Neden abi, neden?!"

Elinin tersiyle gözlerini sildiğinde Karan'ın göğsüne yaslı olan bedeninden ayrıldı. "Oyaladınız onu!" dedi, içinde biriktirdiklerini kasmaya başlarken. "Sen ve Zahir, bizden kız almak kolay değil dediniz, bir senedir gel git yaptınız hep nazınıza oynattınız. Çocuk gibi davrandınız. Düzgünce kaç kere geldi gitti, tek istediği sevdiğiyle birlikte olmaktı. Bir olmamızı istemediniz!"

Karan ona irileşmiş harelerle bakarken kardeşinin bu çıkışını beklemiyordu. "Şimdi sonsuza kadar ayırırız, mutlu musun Karan Ağa?!" dedi, yoğun bir sinirle. "İstedğin oldu!"

"Sağlıklı düşünemiyorsun şu anda," dedi Karan, bakışlarını ondan ayırdığında yüzüne bakmadı. "Sonradan pişman olacağın şeyler söyleme Zühre."

"Evlenecektik..." dedi, büyük bir istekle. Sürekli olarak düğününü düşünüyor, gelinlik seçiyordu. Şu anki tek amacı olmuştu. "İstemeye bile gelemedi..."

Zühre sandığımdan daha yalnız bir kadındı. İkizi vardı aynı kesede yetiştiği fakat ikizi kanserle cebelleşen yarını görmeme ihtimali olan sevgilisiyle meşguldü. Abisi vardı evli ve üç tanesiyle uğraşan, ablası vardı artık onun için bir yabancıdan ibaret olan. Babası varla yok arası, annesi yaptıklarının bedeli olarak hayata gözlerini yummuş.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Tek dalı Mert Karaca'ydı.

O dalı kopmuştu. Koparılmıştı.

"Biliyorum fıstığım, biliyorum." dedi Karan, pişmanlıkla. Dudaklarını dişliyordu. "Senin mutlu olmanı her şeyden çok isterim. Aynı şekilde can kardeşim Mert'in de. Fakat kaderin önüne geçemeyiz."

"Ne olurdu en başından izin verseydiniz..." dedi Zühre, ağlayışları her defasında yeniden başlıyordu. "Ya sonsuza kadar onu kaybetmişsem..."

"Mert seninle evlenmeden gözünü bu dünyaya kapatmaz Zühre," dedi Karan, kendinden emin bir sesle. "Onu tanımıyormuş gibi konuşma. O istediğini almadan, ölmez."

Zühre, kesilen nefeslerinin arasında, "Kalbim yanıyor..." dedi. Eli kalbinin üzerindeydi. "Kalbim çok yanıyor..."

Benim bile kül olmuşken, onun nasıl yanmasını?

Bedenim zangır zangır titriyordu. Mert'in ölmüş olabileceği düşüncesi zihnime düştükçe bütün bedenim buz kesiyordu. Şu an Karan'ın sıcak bedeninin varlığı olmasa, yaşadığım stresten ötürü çok geçmeden bayılmış olabilirdim. Başımın ağrısı bütün bedenimdeydi.

"Hep anlatırdı..." dedi Zühre. Sesi gitgide kısılmıştı. "Abin sevdiği kadını, Deniz Kızını bulsun, mutlu olsun diye gece gündüz aradığını, o evlenmeden evlenmeyeceğini söylerdi. Yemin etmişti, Karan Milan Deniz Kızı'na kavuşmadan evlenmeyeceğim diye." Dudaklarına kırık bir gülümseme yerleşti. "Senin evlendiğini duyunca çok sevinmişti. Sıra benim demişti, çünkü yaşı senden bir yaş büyük olsa da, ruhu çocuk gibiydi Mert'in. Seni abisi olarak görüyordu. Evlenme sırası onundu."

Bunu hiç bilmiyordum. İlk kez duyduğum için biraz şaşırmışım. Mert hep benim sıram derdi, demek ki o yüzden sıra benim diye tutturuyordu. Aslında ilk evlenmesi gereken oyken, Karan'ın Deniz Kızı'na ulaştığına görmeden evlenmeyeceğine söz verdiği için sırayı bozmuştu.

"Mert benim ayrı anne babadan olma kardeşim Zühre," dedi Karan. Bu anı onunda yüzünde buruk bir gülümseme peydâh olmasına neden olmuştu. "Onun bizden, benden kopup gitmesine kolay kolay izin vermem."

"Marin?" dedi Karan. Sıcak dudakların saçlarımın üzerinde hissederken, elim kolum bağlı öylece oturuyordum. Dudaklarını saçlarımın üzerinden çektiğinde yumuşak bir sesle konuştu.

"Havalandırmayı açayım mı bebeğim?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Konuş benimle," dedi Karan, ihtiyaç dolu bir sesle. "Sessiz durma. Niye sessizsin?" Parmakları belimi sarıyor ve yavaşça okşuyordu. "Şu an kafamın dağıtılmasına çok ihtiyacım var."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Dudaklarım kupkuru olmuştu. "Mert..." Adı bile dilimden dökülemiyordu. "Çok ani Karan," dedim, onların aksine ne diyeceğimi kestiremiyordum. İçime kapanmıştım. Annem ve Karan haricinde kimsenin ölümüne bu kadar yaklaşmamıştım. "Hiç beklenmedik."

"Şu an bebeklerimiz tam gelişim çağında," dedi, ince bir sesle. Yavaşça yutkundu. "En ihtiyacı olduğu şey, anne sütü." Eliyle karnımı sararken sanki bebeklerimin yokluğunu orada arıyor gibiydi. "İyi şeyler düşün, en ufak stres senin sütünü etkileyecek. Sütten kesilmeni istemiyorum. Sonrasında sütüm yok diye iyice kendini perişan edeceğini bilecek kadar tanıyorum seni."

"Karan," dedim, yaslandığım yerden ayrılırken. Bakışlarımı harelerine odakladım ve dudaklarımı tekrar araladım. "Mert'ten bahsediyoruz. Ondan bundan değil, nasıl üzülmem? Nasıl stres yapmam? Görmüyor musun Zühre'nin halini?" Sesim yüksek çıkarken boğazımı temizledim ve sesimi alçalttım. "Mert'in anne ve babası? Uygur ne olacak?"

Zühre ağlamaya devam ediyordu. "Biz nasıl kabulleneceğiz bu durumu?" diye sordum, sessiz bir tonda.

"Sakin ol güzelim," dedi Karan. Parmakları yüzümü avuçladığında, bana endişeyle bakıyordu. Dudaklarını alnıma bastırıp bir süre öylece durdu. "Sakin ol güzel karım." Onun sakinliğine ihtiyacım vardı. Benden gizli sakinleştirici almış olabilirdi. "Zühre yetiyor zaten bana, bir de sen başlama."

"Geldi Karan Ağa'm." dedi Emrullah. Araba yavaşladığında, Mardin'in bütün manzarasına sahip olan kavşağın oraya gelmiştik. Şeritler çekilmiş, trafik kapanmıştı. Çoğu araba geri döndürülüyor, trafiğin yoğunluğu azaltılıyordu.

"Onun arabası..." dedi Zühre, arabadan hızlıca inerken. Karan peşinden ilerlediğinde, ben de çok geçmeden arabadan inmiştim. "Abi, onun arabası!" dedi, haykırırcasına. "Yanıyor..."

İki araba ters takla atmıştı. Mert'in olduğunu bildiğim arabadan dumanlar yükseliyordu. Birisi uçuruma yakın kısımda, biri taşlı bölgeye sürüklenmişti. Ambulans, itfaiye araçları gelmişti ama durum o kadar kötüydü ki, yangından dolayı kimse bir şey yapamıyordu.

"Siz burada durun," derken, sarı şeritli alandan Zühre'nin geçmesine izin vermeyip onu bana doğru itti. Karan'ın bakışları direkt olarak bendeydi. "Ben görevlilerle konuşacağım."

"Zühre!" diye farklı bir ses duyduğumda ikimizde eş zamanlı olarak arkamıza dönmüştüm. Başka bir arabadan tanıdık simalar inerken ilk gelen Behiçe annem olmuştu. "Zühre ne oluyor kızım?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Behiçe anne..." dedi Zühre. Bir annenin şefkatini onda bulurken kendini onun kollarına bırakmıştı. "Mert kaza geçirmiş..."

"Duyduk güzel yavrum, duyduk." dedi Behiçe annem, ellerini dizlerine vuruyor, Zühre'nin ağlayışlarına dudağını ısıırıyordu.

"Son durumu nedir?" diye soran kişi Barzan babamdı. Peşinden Zahir arabayı park edip gelmişti.

"Baba," dedim, onun solgun tenini görürken adımlarımı ona doğru atmıştım. Yanına geçip kolundan tuttuğumda, bakışlarım yüzünde geziyordu. "İyi gözükümüyorsun neyin var?"

"Zahir," dedim, ondan yardım almak istercesine. "Babamı tut." Zahir çok geçmeden yanımıza geldiğinde ona sorgulayıcı bakışlar attım. "Sizin ne işiniz var burada?!" diye hesap sordum.

"Behiçe annemle, babamı çarşıdan almıştım. Abim aradı, Uygur okulu al dedi. Onu okuldan aldık, sonra buraya konum attı abim." dedi Zahir, düz bir sesle. Onunda esmer teni bembeyaz olmuştu. Mert'le yakınlığımı biliyordum. Hatta bana göre abisiyle anlaştığından çok iyi anlaşıyordu. Mert onun can dostu gibiydi. "Olayları duyduk, nasıl olmuş?"

Arabanın kapısı tekrar açıldığında küçük bir çocuk indi. "Uygur da mı burada?" diye sordum.

"Güzellik!" dedi Uygur, koşar adımlarla bana doğru geldi. Yüzünde güller açıyordu. Bir süredir görüşmediğimiz için onu özlemiştim. Fakat Mert'in durumu özlemimden daha ağır basıyordu.

"Uygur?" dedim, yumuşak bir sesle.

"Marin..." derken kollarını bana doladı. "Çok özledim seni..."

"Ben de seni çok özledim Uygur," dediğimde boğazımı temizledim. Sesim pürüzlü çıkıyordu.

"Niye herkes burada toplandı?" diye sordu Uygur. Bakışları etrafta geziyordu. Kısılan gözleri ilerideki kalabalığa bakarken ne olduğunu anlamamıştı.

"Çocuğu getirmeseydin bari Zahir!" dedim kızar gibi. Hepimiz dağıldığımız için birbirimizi toplayacak kimse yoktu.

"Apar topar buraya geldik yenge!" dedi Zahir, çaresiz bir şekilde. Abisi gibi kime bakacağını şaşırmıştı. Bakışları bir abisine gidiyor bir Zühre'ye bir babasına. "Bırakmaya vaktim yoktu!"

"Abimin arabası..." dedi Uygur, beni saran kolları gevşediğinde ters takla atmış arabayı eliyle işaret etti. "Abimin arabası o!"

"Abi!" diye bir anda bağırduğında, koşmaya başladı. Zehir gibi bir çocuk olduğu çok geçmeden ne olduğunu kavramıştı. "ABİ!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Uygar," dedim, şeridi geçip gitmek üzereyken son anda kucaklamıştım. "Uygar dur, ablacığım."

"Bırak beni!" dedi Uygar, eliyle bana vururken kucağından kavrayan kollarımı çözmek istedi.

"Olay yeri incelemenin bulduğu şeyler..." diye yanımızdaki görevliler konuşurken ikimizde oraya dönmüştük. "Üç kişinin naaşı var, birazdan arabadan çıkartılacak. Yangın söndürme çalışmaları devam ediyor."

"Annemin tokası!" derken, Uygar'ın bakışları Karan'a doğru dönmüştü. "Karan Ağa! Annemin tokası o! Ne oldu anneme?!" diye bağırırken, Karan'ın bakışları bizi buldu. Bir anda ortalık mahşer alanına dönmüştü. "Ya bırakın beni!"

"Zahir yardım et," dediğimde Uygar'ı tutmak gittikçe zorlanıyordu. O küçücük çocuk sanki benimle eş değer olmuştu. Ona yalvaran gözlerle baktığımda, "Uygar sakın ol!" dedim.

"Aslanım," dedi Zahir, onu tutup çektiğinde geriye doğru götürdü. "Bak bir araba kazası olmuş. Arabada kimler var bilmiyoruz."

"SOKAYIM BEN BÖYLE İŞE!" diyen kişi Karan olurken, onu güvenlik güçleri zorla şeritli alandan dışarıya götürüyordu. Karan'ı tutan üç kişi geriye çekerken onlarda koruyucu kıyafetler vardı. "GİDİP BAKACAĞIM!"

Bakışları cehennem gibi yanan arabadaydı. Araba öyle harlı yanıyordu ki, hiçbir şekilde söndürülüyordu. "KÜL OLMALARINI BEKLİYORSUNUZ?!" dedi Karan, ortalığı inleyen bir sesle. Bir yandan ağlıyor bir yandan onu tutan kişilerden kurtulmaya çalışıyordu. Ellerinden kurtulsa hiç düşünmeden o yangına kendini atacaktı.

"Beyefendi!" dedi personellerden birisi. "Araç patlamak üzere! Lütfen uzaklaşın!"

"Kurban olduğum oğlum," dedi Behiçe annem. Oğlunun yanına giderken kendine bakmasını sağladı. "Dur bir hele."

"Anne," dedi Karan, kısık bir sesle. Sesi bağırmaktan dolayı kısılmıştı. "Arabanın içinde gördüm onu. Sıkışmış."

Ortalık mahşer alanı gibi olduğu için sıcaklık iyice yükselmişti. "Arabası yanıyor." dedi Karan, titreyen sesi kalbimi de titretiyordu.

"Ölmemiştir belki," dedi Zühre, abisi gibi davranırken Zahir'le ikimiz put kesilmiştim.

"Ölmemiştir!" dedi, inanamayan bir sesle. "Mert bize bunu yapmaz!"

"Kurtaracağım onu." dedi Karan, onu bırakan adamları alt ederek giderken önüne ben çıktım.

"Karan, dur sevgilim lütfen." dedim, yalvaran gözlerle ona baktığımda, gözlerimden yaşlar sicim sicim akıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Ona sarıldığımda bir anda öylece kalmıştı. "Marin, o beni kurtarırdı." dedi, çaresiz çıkan sesiyle. "Ben olsaydım orada, Mert hiç düşünmeden yangına atlardı."

"Yangın büyümeğe devam ediyor." dedi, çalışanlardan birisi. "Alanı boşaltın!"

Karan'ın bakışları oraya döndüğünde, beni kendinden uzaklaştırdı. "Karan!" dedim, bileğinden son anda tuttum. "Zorluk çıkarma—" Sesimi kesen şey, arabanın patlaması olmuştu. Büyük bir alev topu göğe yükseldiğinde yer yerinden oynamıştı.

"Hayır..." dedi Karan. Gözleri aleve şaşkınlıkla bakıyordu. "Hayır!" Bağıırışı, patlamanın sesini bastırarak kadar güçlüydü. "HAYIR!"

İtfaiye ekiplerine baktığımda, "Nasıl söndüremezsiniz?! NASIL?!" diye bağırdı. "Bırak beni!" dedi, hiddetle. "BIRAKIN BENİ! İZİN VERMEDİNİZ BANA! İZİN VERSEYDİNİZ BEN SÖNDÜRÜRDÜM!"

"Abi..." dedi Zühre, şeride yaklaştığında, ağlamaları durmuştu. Karan kardeşinin yanına koşar adımlarla geçerken, şeridin altından geçti.

"Zühre..." dedi, nefesi ciğerlerinde idam ediyordu. Dumanlar etrafa yayıldıkça konuşmamız zorlaşıyordu. "Özür dilerim fıstığım..." derken dizlerinin üstüne kardeşiyle birlikte çöktü. "Çok özür dilerim..."

Kafasını yere eğdiğinde, "Özür dilerim..." diye devam etti. Karan'ı bu halde görmek, ölmekle eş değerdı.

"Hayır..." dedi Zühre. "Özür dileme."

Abisinin kafasını kaldırdığında, "Özür dileme," derken kızıyordu. "Niye özür diliyorsun ki?!" dedi hiddetle. "Niye?!" Gözleri, abisinin gözlerini delip geçiyordu. "Bir şey mi oldu?"

Dakikalar sonra çalışanlar kuru kalabalığa doğru geldi. "Üç kişinin naaşına ulaşıldı." dedi, umutsuz bir sesle. Bakışları üzerimizde geçerken soğuk bir tonda, "Başımız sağolsun." diye ekledi.

Bedenimi kuru bir soğukluk kapladı. Parmak uçlarımdan hissizlik başladığında ense kökümüne bir ağrı saplandı. "Ölenlerin kimlikleri üstlerinden çıktı..." dedi, yanmış kimlikleri bize uzatırken. "Ayşe Karaca, Yiğit Karaca ve Mert Karaca. Yarısı yanmış, bedenlerin çoğu tanımayacak şekilde. Kimliklerle uyuştüğunu düşünüyöruz."

"Mert," döküldü dudaklarımdan. Devamını konuşamadım. Parmak uçlarımdan başlayan hissizlik bütün bedenime dağıldığında bacaklarım beni daha fazla taşıyamamıştı. "Mert!"

"Yenge," dedi Zahir. Güçlü kolları beni sardığında, "Dur, tuttum ben seni." dedi, tezcanlıkla.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Harelerim iri iri olmuştu. Kafamı iki yana sallayıp duruyordum. Saçlarım önüme dökülüyor, bedenim bağımsızlığını ilan ediyordu. "Öl— öldü mü?" diye sorduğumda, kelimeler zorlukla çıkmıştı.

"Başımız sağolsun," dedi Zahir. Sesindeki gerçeklik kalbime ok gibi batıyordu. Her bir harf teker teker yüreğime saplandı.

"Şaka olmalı," dedim, güler bir şekilde. Avazımın çıktığı kadar kahkaha atmak istiyordum. Devam edemiyordum. Gerçekten gülesim geliyordu. "Şaka olmalı!" Bağırışımla birçok bakışın bana döndüğünü hissettim. "Mert ve iğrenç şakaları..."

"Anne..." dedi Uygur, Karan'ın elinden annesinin tokasını almıştı. "Annemi istiyorum ben!" diye bağırırken Behiçe annem onu sarmış kucağında tutuyordu. "Annemi göreceğim."

"Göremezsin," dedim, mırıltılı çıkan bir sesle. Yükselen is kokusundan dolayı genzim yanıyordu. "Uygur, çok özür dilerim. Çok özür dilerim ama göremezsin."

"Güzellik," dedi Uygur. Islak kirpiklerinden gözyaşları teker teker düşüyordu. Kollarını bana açtığı anda Behiçe annem onu bırakmış bana gelmesine izin vermişti. Yanıma geldiği an, "Ailemi istiyorum ben," dedi.

"Karan..." dedim, bir umut arar gibi. Uygur'a verecek cevabım kalmamıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Karan ne yapacağız?" diye sordum, onun tepkisiz kalmasına karşılık. "Ne olacak Karan?"

Saniyeler boyunca Karan tek bir harekette bulunmadı. Nefes bile almadığını düşündüğüm sırada elimle onu dürttüm. "Karan?" dedim, endişe yüklü bir tonda. "Sana sesleniyorum!"

"Kardeşim..." dedi, pürüzlü bir sesle. "Adı gibi Mert kardeşim." Kafasını iki yana sallıyordu. Gözlerini kapatmış, kafasını gökyüzüne kaldırmıştı.

"Karan Ağa!" dedi Uygur. Onun yanına geçtiğinde, yüzündeki ifadeyi görmek acıma acıma ekliyordu.

"Karan Ağa güzelliğe bakmam bir daha," dedi Uygur, çocuksu tavrı gün yüzüne çıkmıştı. "Fotoğraflarını silerim!" Sahici bir sesle konuşurken, ne dediğinin farkında değildi. "Sen ne istersen yaparım!"

Karan'a dokunduğunda, onun yüzünde oluşan ifadeyi görmemek için başımı çevirdim. "Ailemi istiyorum ben! Annem, babam, abim ölmüş Karan Ağa!" Uygur'ın dudaklarından çıkan kelimeler, bir kurşun misali hepimize saplanıyordu. Zühre zaten yarı baygındı. Karan kendinden geçmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bak söz!" diye devam etti Uygur. Karan'ın ağzından çıkacak her kelimeye dikkatle odaklanmıştı. "Sana bir daha Karan Ağa demeyeceğim." Yemin eder gibi konuşuyordu. Eliyle gözlerinin altını sildi. "Abi diyeceğim. Yeter ki ailemi getir bana."

"Yapamam Uygur." Karan çaresizliğin eş anlamlısı gibiydi. Karşısında kız kardeşi ona suçlayan bir ifadeyle bakıyordu. Küçük oğlan çocuğu için ondan yardım dileniyordu. "Maalesef yapamam."

"Yaparsın!" dedi Uygur. Ona güç vermek istercesine, kelimelerini sarf ediyordu ama bu saatten sonra boşaydı. "Abim hep onu örnek al derdi! Sen yaparsın! Abimsin sen benim hadi!"

Karan Uygur'ı kendine çekti. "Gel buraya." Ona kollarını sardığında, güçlü bir şekilde ikisi birbirine sarılmıştı. Karan çocuklarımızın varlığından sonra Uygur'la şakasına bile kötü davranmıyor onun hep huyuna gidiyordu. Şimdi bu tabloyu görmek, ikisinin arasını daha da güçlendirmişti.

"Zühre..." dedi Barzan babam. Kızının yanından ayrılmıyordu. Zühre babasının kucağında öylece ağlıyor, haykırıyordu. "Zühre izin ver sana yardım etsinler."

"Bak fenalaştın şu anda," dediğimde kendimi ne ara onun yanında bulmuştum bilmiyordum. Hepimizde bir yara açılmış, nasıl kapatacağımızı şaşırılmıştık. "Beni duyabiliyor musun?"

Bakışları öylece tek bir noktaya odaklanmıştı. "Adımı söyle hadi," dedim, titreyen sesim konuşmamı engelliyordu. Nasıl güçlü duracaktım bilmiyordum. İçime kapanıp, içim dışıma çıkana kadar ağlamak istiyordum. "Beni duyabiliyor musun?"

"Marin..." dedi Zühre. Boğazı yanmış gibi sesi küllüydü. "Mert öldü, Marin..." Kısık kısık çıkan sesleri onu duymamı engelliyordu. "Mert beni bıraktı! O hep beni bıraktı zaten! Beni yine bıraktı."

Mert, Zühre'yi yıllar öncede kendini bir türlü Karan'a açamadığı için bırakıp yurtdışına yerleşmişti. Kanada'ya okula gitmiş sonrasında İstanbul da yaşamış sonra yine yurtdışı macerasına katılmıştı. Hepsinde Zühre'yi yüz üstü bırakmıştı.

"Beni yine bıraksın ama sonsuza kadar gitmesin Marin." dedi Zühre, çatallaşmış bir sesle. "Ayrılalım, ayrı kalalım ama sonsuza kadar değil!"

"Onu görmek istiyorum." Zühre'nin eli, elimi sıkarken bakışları bana yalvarıyor gibiydi. "Onu gösterin bana," dedi, son kalan umuduyla. "Bir kere göreyim."

"Vedalaşsın," dedi Zahir, kardeşinin bu denli canının yandığını görmeye dayanmıyordu. Hiçbirimiz dayanmıyorduk. Barzan babam bile ağlıyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Vedalaşamam," dedi Zühre, ikizine sert çıkarken. Onu yolculamak istemediğini keskin bir şekilde belli etti. "Onunla vedalaşmaya hazır değilim."

Yanımıza gelen sağlık çalışanlarıyla birlikte biraz doğruldum ve ona güven veren bir şekilde baktım. "Sakinleştirici yapacaklar sana," dediğimde Zühre'nin elimi sıkkan elleri beni bıraktı.

"İSTEMİYORUM!" diye avazının çıktığı kadar bağırdı.

"Marin," dedi Karan, yanımıza çok geçmeden gelirken beni kendine doğru çekti. "Rahat bırakın." derken uyarıcı bakışları diğerlerinde geziyordu. "Gelsin son kez görsün." Nefesimin kesildiğini hissederken tüylerim diken diken olmuştu. "Bunu ondan alamayız."

"Mert..." dedi Zühre. Mert olduğunu düşündüğüm siyah torbanın fermuarını açtı. Bakmaya korktuğum için bakışlarımı Karan'ın çehresine sabitlemişim. Zühre benim aksine evleneceği adama hiç düşünmeden korkusuzca sarıldı. "Güzel sevgilim..."

Burnundan sert bir soluk aldı. "Beni neden bu kadar çabuk bıraktın?" dedi, cevap vermesini bekler gibi. "Neden yaptın bize bunu, neden?"

"Daha kavuşamadık bile." dedi, ağlarken. "Beni Karan Ağa'dan istemedin bile Mert!" Hesap soran tavrı bütün pişmanlığı içinde barındırıyordu.

"Mert kendini bana ilk açtığında aranızda girmemeliydim, Zühre." dedi Karan. Gözlerinde gördüğüm tek bir ifade vardı. Kirpikleri ıslanmış, ağlamaktan dolayı gözleri kan çanağına dönmüştü. Karan'ı ilk kez ağlarken görmüyordum lâkin kocamın ağlamasına asla dayanmıyordum. "Mert'i sevdiğim için, biraz uğraşmak istemişim. Seni bunca yıldır beklettiği için biraz daha beklesin değerini anlasın istemişim." Pişmanlığımı iliklerimde hissediyordum. "Benim yüzümden fıstığım çok özür dilerim."

"Canı çok yanmış..." dedi, onun ne kadar acı çektiğini anlamış gibi. Karan geceleri ben huzursuz olduğumda hemen anlardı. Zühre de Mert'i hissetmiş olabilir miydi? "Kendimi yakacağım demişti. Hep diyordu. Yanarak, alevler içerisinde can verdi."

"Gözünde göz yaşı kurumuş..." dediğinde, bakışlarımı kaldırmış ceset olduğu söylenen bedene doğru çevirmişim. İşlerle kaplanmış yüzle, alnında birkaç sıyrıık bulunuyordu. Çalışanların bahsettiği tanınmayacak naaşlar bu olamazdı. "Ah sevgilim neden gittin benden?" dedi Zühre. Feryatları devam ediyordu. "Neden beni de kendinle birlikte götürmedin, neden?"

Yüzünü göğsüne yasladığında rahatsız olup geri kalkmıştı. "Kalbinde bir şey var..." dedi, anlamaz bir halde. Elini göğsüne yerleştirirken takım elbisesi oldukça zarar görmüştü.

Karan, Zühre'nin dikkatini dağıtan şeye odaklandığında, Mert'in göğsünden bir kutu çıkardı. "Bu ne?" diye sorduğunda, gömleğinin cebine konulmuş kırmızı kutuya baktım.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yüzük kutusu..." dedi Zühre, şaşkınlıkla. Hareleri ay gibi parlamıştı. "İnanamıyorum..." Kutuyu eline aldığı anda vakit kaybetmeden içini açtı. "Sabah bahsetmişti, bize almış." Açılan kutunun içerisinde daha önce görmediğim çok nadide bir yüzük çıkmıştı. Diğerleri ona nazaran daha sade dururken biri kadın biri erkek için yapıldığı belli oluyordu. "Özel olarak yaptırmıştı. İstmeden sonra parmaklarımıza takacaktık."

Zühre yüzüğü kutusundan çıkartıp sade olanı Mert'in simsiyah olan parmağına taktı. "Hadi uyan Mert!" dedi, tekrar ağlamaya başlarken. Bir yandan sertçe göğsüne yumruk atıyordu. "Uyan!"

"Tak şunu!" derken yüzük kutusunu ona fırlattı. Kriz geçiriyormuş gibiydi. "Ölmedim de!" Kabullenmek istemiyordu. Onu bu şekilde burada bırakmayacaktı. "Seni bırakmadım, bırakmam de!"

"Zühre'yi uzaklaştırın." Zahir diğerlerine seslenirken kardeşini bu şekilde görmeye dayanmadığını belli etti. Kimseden çit çıkmayınca kendisi yanına gelmişti. "Gel Zühre, hadi." Tavrı oldukça sertti. "Vedalaştın işte."

"Öyle kolay mı?!" dedi Zühre, histerik bir kahkaha attı. "Kolay mı vedalaşmak?"

"Öleceğim diyordu..." dedi, aklıma o anı getirirken kafamı hafifçe salladım. "Dediği oldu."

"Şaka gibi..." diye mırıldandım.

"Şaka zaten," dedi Mert. Yattığı yerden doğruldu. Gözleri saniyeler içerisinde açılmış, bize gülererek bakıyordu. Hiçbirimizde mimik kıpırdamadı. Mert'in unuttuğu bir şey vardı. Biz daha iyi bir oyuncuyduk. Karan Milan hepimizi eğitmişti.

"Beni bu kadar çok sevdiğinizi bilmiyordum Milan aşireti." diye devam ettiğinde, oturur pozisyonu aldı. Bakışları Zühre'nin gözyaşlarında takılı kalmışken, onu ağlattığı için içten içe kendine sövüyor olmalıydı. Birazdan Karan'dan temiz bir dayak yiyecekti, haberi yoktu. "Şerefsizim ağlamamak için zor durdum."

Hiçbirimiz pozisyonumuzu değiştirmedik. Mert'in naaşı olan bedenin başında öylece dururken, Mert bizim hiç tepki vermediğime şaşırmaşa benziyordu.

İşte tam bu anda çarklar dönmüş, herkese şaka yapan Mert'e şaka yapma zamanı gelmişti.

Neden gerçekten öldüğü sanmasın ki?

"Hadi gel Zühre," dedi Karan. Dudaklarını birbirine bastırduğunda kardeşini kendine doğru çekti. "Zorluk çıkarma abiciğim," derken Zühre gitmemek için diretiyordu. "Uygar'ın yanına geçelim."

"Mert ölemez..." dedi Zühre, aramızda en çok ağlayan oyken ağlamaktan dolayı gözlerinde yaşlar kalmamıştı. "Kim ölürse ölsün ama Mert ölmesin abi..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yapacak bir şeyimiz yok." dedi Karan, Mert'in şakayı sürdürmemesiyle artık bizim şakamız devreye girmiş onu uygulamaya başlamıştı. "Başımız sağolsun, Mert öldü."

"Lan ölmedim!" dedi Mert. Oturduğu yerden hızla ayağa kalkmış, karşımıza geçmişti. Öyle bir andı ki, tek bie gülüşle hepimiz kahkahalara boğulacak lâkin Mert'ten alınacak intikam daha ağır bastığı için profesyonel davranıyorduk.

"Senden nefret ediyorum!" dedi Zühre, Karan'a doğru. Mert de bu durumdan Karan'ı suçlu buluyordu. "İkinizden de!" dediğinde bakışları ikizine doğru döndü. "Çocuk gibi oyaladınız onu!"

"Zühre," dedi Zahir, kızgınlıkla. "Bize bağırma, bağırman onu geri getirmeyecek!"

Mert şaşkınlığını atamamış üstü başı berbat haldeyken, "Buradayım ben," dedi, umutsuzca. Ağlamamak için zor duruyor da olabilirdi. Bizim dakikalar önceki ağlayışlarımızı bu sefer Mert üstlenmişti. "Alooo size diyorum. Ölmedim ben?"

Karan perişan hâlde duruyordu. Ben hamilelik döneminde kaçırıldığımda Sönmez Aşireti tarafından ölü gösterildiğimde Karan büyük performans sergilemişti. Şimdi onun için bu durum hiç zor değildi. "Beni şu an dövmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu Mert. Bakışları bizde geziyor ama hiçbirimiz göz teması kurmuyorduk. "Niye ağlamaya devam ediyorsunuz?"

"Okyanus ve Deniz hiçbir zaman Mert amcasını tanımayacak," dedim, içli içli ağlarken. Yüzüm kıpkırmızıydı. Kendimi ağlamak için zorladığımdan, bütün bedenim uyuşmuştu. "En çok ona üzülüyorum."

Mert, Zühre'ye yerleştirmiş olduğu çiple bizi en başından beri takip ediyordu. O yüzden Zühre bize ilk haberi verdiği andan beri rolümüzü oynamaya başlamıştık. Kocamın çok gerçekçi tavrıyla bir anda Mert'in gerçekten öldüğünü sanmıştım. Çoğu yerde rol yapmadığına emindim. Mert'i canı kanı gibi severken, bu olayın gerçekliği aklına düşmesi onu kötü etkilemiş olmalıydı.

"Yenge sende mi?" dedi Mert. Bana dokunursa her an kahkahalara boğulabilirdim. Başımı öne eğdiğimde saçlarım öne doğru düştü. Yüzüm daha az görünürken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tanıyacaklar beni, bensiz olmaz," dedi, ağlamaklı bir sesle. Hepimize teker teker bakıyor kendini göstermeye çalışıyordu. "Ölmedim lan ben!"

"Güzel bir adam tanıdık..." dedim, kenarda öylece dururken başımı iki yana sallıyordum. Karan yanıma gelip beni kolunun altına aldığı anda kendine yavaşça yasladı. "Mert iyi ki hayatımıza girdi."

"Çok erken ayrıldı," dedi Karan. Yanağıma öpücük kondurduğunda kendini rahatlatmaya çalışıyor olabilirdi. "En çok Zühre için üzülüyorum. Fıstığım benim, sevdiğine kavuşamadı bile. Onların aşkı kıyamete kaldı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mert, Karan'ın önüne geçtiğinde Karan'ın kendini bırakan bedeni bana doğru sokuldu. Başını boynuma yaslariken büyük ihtimalle içten içe kahkaha atıyordu. "Ayrılmadım..." dedi Mert. "Buradayım niye ben yokmuşum gibi davranıyorsunuz? Karan salak salak konuşma! Kavuşacağız biz!"

Mert koşar adımlarla, tutmuş olduğu adamların yanına doğru geçti. Mert haftalardır bunu planlıyordu. Şirketin bilgisayarından 'Planlı ölüm nasıl yapılır?' diye araştırması, Karan'ın dikkatini çekmişti. O şekilde fark etmesiyle Mert'in planına hatta bir tık yardım etmiş, onun tuttuğunu sandığı adamları Karan tutmuştu. Şu an her şey Mert'in kontrolünde değil, Karan'ın kontrolündeydi.

Sağlık çalışanların karşısına geçtiğinde, "Şunlara Mert'in şaka yaptığını söyleyin artık bu iş fazla uzadı!" dedi Mert. Sinirlenmişe benziyordu. Çalışanların hiçbiri Mert'e dönüp bakmadı hepsi farklı şeylerle ilgileniyordu.

"Bu durumu nasıl açıklayacağız?" dedi içlerinden birisi. "Mert Bey, şaka yapmak için ajanstan oyuncular tuttu, sonra arabası beklenmedik şekilde patladı ve şakası gerçek oldu. Adam gerçekten öldü!"

"Öldü mü?" dedi Mert. Duyduğu kelimeler, bomba gibi ortama düşmüştü. Asıl şimdi Mert ne olduğunu anlamıştı. "Adam gerçekten öldü derken?!"

Mert fevri bir hareketle karşısındaki adamın boynuna asıldı. Güvenlik güçleri, sağlık çalışanları şu an burada bulunan herkes oyuncuydu. Hiçbiri gerçek kurumu temsil etmiyordu. "Ne diyorsun lan sen?" dedi Mert. Karşısındakinin bir oyuncu olduğunu bir anlığına unutmuş, onun rol yaptığını fark etmeyecek kadar gerçeklikten uzaklaşmıştı. Yakalarından tuttuğu adam hiçbir mimik vermedi.

"Ölmedim oğlum ben!" dedi Mert. Çabasının boşuna olduğunu henüz fark etmemişti. Etrafına döndüğünde, haşata çıkmış kendi arabasına bakmıştı. "ÖLMEDİM!"

"Zühre ağlama artık," dedi Zahir. Bu şakayı Mert'e hem yapmak istiyor hem de istemiyordu. Karan, Zahir'in ispiyonlayacağından çok korkmuştu. Çünkü hep ikisi bir olup şakalar yapıyordu. "Dünyadaki tek erkek Mert değildi. Bir başkasıyla evlenirsin olur biter. Olmuşlar ölmüşe çare yok."

Mert, duyduklarının etkisinde dudakları aralandı. "Zahir siktim belanı oğlum senin! Ne demek lan başkasıyla evlenmek?" dedi, sert bir üslupla.

"Zahir haklı," dedi Karan. Kavgada söylenmeyecek şeyler şimdi ölünün arkasından söyleniyordu. "Mert kardeşimdi fakat evlenilecek adam değildi. Eğlendin, oldu bitti."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mert kulağına ilişen cümlelerle olduğı yere çöktü. Tarlası yanmış köylü gibi otururken kara kara düşünüyordu. Bütün dünyası başına yıkılmış gibi bakarken, öldüğüne artık emin olmuştu. Zahir ve Karan'ın üstüne atlayıp dövmemek için kendini zor tuttuğı belli oluyordu.

"Annemle babamı istiyorum ben," dedi Uygur. Usta oyuncularımızdan biri de oydu. Abisi ile birlikte uzun bir zaman önce bize video çekmişti. Bazen açar tekrar tekrar izlerdim.

"Abini istemiyor musun?" diye sordu Behiçe annem.

"Yok," dedi Uygur. "O beni hep dövüyordu. Beni kölesi gibi kullanıyordu. O ölebilir, annemle babam yeterdi bana."

"Uygur!" dedi Mert. Dizlerinin üstünden ayağı kalktığında kardeşinin karşısına geçti. Onu kolunun altından tutup ayağı kaldırdığında havada sarstı. Uygur hiçbir şry olmamış gibi davranıyordu. "Gebertmez miyim ben seni! Abiye ölsün denir mi hiç?"

"Cenaze ne zaman olacaktı?" diye sordu Barzan babam.

Zahir umursamaz bir tavırla omuz silktiğinde, "Bilmiyorum baba," dedi. Mert'i en çok Zahir üzmüş olabilirdi. İkisinin yakınlığını bildiğim için onun bu vurdumduymaz tavırları ona büyük bir darbe olmuştu.

"Düğünden kurtulduk mu şimdi?" dedi Barzan babam. Bir göbek atmadığı kalkmıştı. Her an davul zurna çaldırabilirdi.

Zahir kafasını salladı. "Evet baba."

"Oh bir beladan daha kurtulduk, Allah gönlümü biliyor ya, Zühre'yi hiç evlendirmek istemiyordum. Konağımın çiçeğiydi," dedi sevinçli çıkan bir sesle. Karan babasına şaşkınlıkla bakarken Barzan babam elindeki bastonunu yere sertçe vurdu. "Yemek verelim akşama, de hayde!"

"Barzan babacığım," dedi Mert. Ağlamaktan helak olmuştu. O gülen surat ifadesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Kurtulduk derken? Bela olarak mı görüyordunuz beni?"

"Karan?" dedi, son çare olarak. Karan bakışlarını tek bir noktaya odaklamış öylece bakıyordu. "Bak sen akıllı adamsın," derken Karan başını diğer tarafa doğru çevirdi. Mert kendini gösterircesine hareketler yapıyordu. "Ölmedim oğlum yaşıyorum ben."

"Karan!" dedi, ondan bir yanıt alamazken denemeye devam ediyordu. "Sana diyorum!" Karan'dan hiçbir yanıt alamayan Mert son kalan gücüyle kocama sert bir yumruk attı. Şaşkınlık nidasının dudağımdan dökülmemesi için kendimi zorlarken, Karan'ın başı yana doğru savrulmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan?" dedim, Mert'i es geçip. "İyi misin sevgilim?" diye sorduğumda, Mert'in yumruğunun yediği yere elimi yasladım ve yavaşça okşadım. "Bir anda titredin?"

Karan olduğu yerde titredi. Başını düzelttiğinde bana boş gözlerle baktı. İkimizin bakışları buluştuğunda, anında geri kaçırmıştım. Gülmem için çok erkendi. "Sanki bir ruh böyle gelir geçer ya, ürperti oldu." Karan'ın ağzından çıkan kelime, Mert'i bozguna uğratmıştı.

"Hassiktir." Mert tekrar tarlası yanmış köylü pozisyonu alırken başını ellerinin arasına aldı. "Hassiktir..." diye küfürler savururken yere iyice çökmüştü. "Ölmüşüm lan ben!"

"Ölmüşüm!" dedi, dediklerine kendi bile inanamıyordu. "Beni gören, duyan yok!"

Behiçe annem kaldırımın kenarına otururken ellerini dizlerine vuruyordu. Barzan babam onun sırtını sıvazlıyordu. "Dağ gibi çocuktu!" dedi, sitem edercesine. Barzan babamla birbirlerine baktılar. "Adı gibi Mert'ti!"

"Behiçe anne, sen bu delilere uymazsın." dedi Mert. Kimseden medet umamamıştı. Kendi anne ve babası nerede ne yapıyordu bilmiyorum ama kardeşi Uygur da olaya dahil olmuştu. Uygur, Karan'ın diğer tarafında elleriyle yüzünü kapatmış öylece duruyordu.

"Uygur!" dedi Mert. Hepimizle teker teker konuşmayı kafasına koymuştu. "Abinim oğlum ben senin! Abinim!" Mert kime neye kanıtlamaya çalışıyordu bilmiyorum fakat öldüğünü kabullenmeyecekti sanırım. Tam inandı diyordum yine bir şey bulup ben sizin şununuzum deyip duruyordu.

Evet Mert, sen bizim şakacı kekimizsin ama artık yeter. Biz senin iğrenç şakalarını kaldırdık lâkin bebeklerime bunu yaşatamazdım.

"Zühre..." dedi Mert. Dizlerinin üstüne çökmüştü. Zühre'nin biten arada tekrar dolan gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Mert bakışlarını kaldırıp ona baktı. "Özür dilerim. Sadece abinin beni anlamasını istedim. Böyle olacağını tahmin edemedim!" Tahmin etmeliydi. Bu şakaların artık bir sonunun olması gerektiğini tahmin etmeliydi. "Şakamın kaka olacağını nereden bilecektim?"

"Benim hatam..." dedi, sesi kalınlaşmıştı. "Yemin ederim bir daha şaka yapmayacağım! Ben dersimi aldım!" Mert sonunda istediğimiz kıvama gelmişti. Zühre'nin fırlatmış olduğu yüzük kutusunu geri almıştı. Cebinden çıkardığında, kutuyu açtı. "Yaşamak istiyorum ben, seninle birlikte. Seninle yaşamak için evlenmek için her şeyimi veririm!"

"Yüzüğünü sana ben takacaktım." Kutudan yüzüğü çıkartıp Zühre'nin ince parmağına taktı. "Bak burada, tam bu şekilde sana evlenme teklifi edecektim." Eliyle Mardin manzarasını gösterirken ortamda bir tek müzik eksikti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Benimle evlenir misin Zühre Milan?" dedi Mert, bitap düşmüş bir sesle. Gözlerinin ferri gitmişti. Dudakları titriyordu. Mert'e bu ders çok iyi gelmişti. "Benim karım olup, beni yaşatır mısın? Artık Zühre Karaca olur musun?"

"Evet," dedi Zühre. Bakışları ona diz çökmüş Mert'e düştüğünde gözlerinden yaşlar bu sefer mutluluktan akıyordu. "Evet, Mert Karaca."

"Ne?" dedi Mert, şaşkınlıkla. Zühre'nin ona bakmasını, cevap vermesini beklemiyordu. Dünyanın en saçma olayına, bir o kadar da en anlamlı olayına tanıklık ediyordum.

"Görüyor musun sen beni?" diye sorduğunda, çığlık atarcasına konuştu.

Karan hızlı adımlarla Mert'in yanına geldiğinde artık gerçek suretine bürünmüştü. "Lan puşt!" dedi, kızgınlıkla. Onu omzundan kavrayıp ayağa kaldırdı. Kafasını hiç düşünmeden Mert'e gömdüğünde, Mert'in bu Karan tarafından kaçınıcı yediği darbeydi bilmiyordum. "Sen kim bize şaka yapmak kim?"

Mert savrulmanın etkisiyle yere düştü. Az önce Mert Karan'a yumruk atmış, şimdi Karan onu ödetiyordu. "Sen dersini çok önceden almadın mı?" diye sordu, hiddetle. Zahir ve Zühre aralarına girdiğinde annem ve babamda ayaklanmıştı. Uygur ise kahkaha atıyordu. "Benim karımı kaçırmaya çalışıp eline yüzüne bulaştırmadın mı niye akıllanmıyorsun?"

"Siz şimdi bana şaka mı yaptınız?" dedi Mert, elini burnuna götürdüğünde akan kanı sildi. O da delirmiş gibi gülüyordu. "Ölmedim yani ben?"

"Yaa ava geldin avlandın Mert Efendi!" dedi Zahir, gülerken. "Ne iğrenç şakaydı!" dedi, saniyeler sonra ona sinirle bakarken. Büyük ihtimalle onsuz şaka yapacağı için kızmıştı. İkisinin kordonları bir kesilse bu kadar bitirim ikili olamazlardı. "Gülmekten Elfida'yı yedim!"

Barzan babam Mert'i tutup ayağa kaldırdı. "Bu da sana ders olsun, bizim konağımızın ferdi olacaksın bu tür çocuklukları bırak!" dedi en az diğerler kadar kızgınken. "Yoksa değil kızımı görmek burada barındırmam seni!"

"Siz yaptığınız oyunları bırakacak mısınız?" diye sordu Mert, muzip bir tonda. Barzan babam cevap vermek yerine omuz silkmekle yetinmişti.

"Zühre..." dedi Mert, ayağa kalkar kalkmaz. "Evlenecek misin benimle?"

Zühre kafasını olumlu anlamda sallarken, "Evleneceğim Mert!" dedi haykırırcasına. Sonra Mert'e sert bir tokat atmıştı. "Alacağın olsun! Bana nasıl söylemezsin!" Hepimizin toptan kafayı yediğimize emin olmuşum artık.

"Gerçekçi olması gerekiyordu!" dedi Mert, yediği tokat aklına başına getirmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Özür dilerim kıvırcığım," derken kedi gibi bakışlar atıyordu. "Seni çok seviyorum." Ellerini kaldırıp saçlarının arasına daldırdı ve onu kendine doğru çekti. "Sana aşığım. Bütün Mardin şahit buna, sana çok aşığım." Dudaklarını alnına bastırduğunda, Milan erkekleri oflayıp pufluyordu. Bütün duyguları bir arada yaşamıştık.

"Yeter artık kardeşimi ağlattığın, dua et bu gözyaşlarının hesabını sormuyorum sana!" dedi Karan, siniri geçmiş gibi değildi. Karan, Mert'in yapacağı şakayı önceden öğrenmese olacakları düşünemiyordum. Şakasında bile hepimiz fenalaşmıştık.

"Oğlum işte adet yerini buldu. Kızı evlenmeden önce ağlatmak gerekiyormuş," dedi Mert, bilmiş tavırla. "Bu sefer farklılık yapıp hepimiz bir ağladık ama olsun. Sonuç olarak adet yerini buldu."

Mert herkesi öpüp özür dilerken en sonda benim yanıma geldi. "Yenge seni benim yanımda bilirdim! Beni en çok sen yaraladın!" dedi, üzgün bir tonda.

"Sus Mert ya!" dedim, o sıra beni yanağımdan öpüyordu. Ters ters bakarken ona karşı çıkmadım. "Ya sütüm kesilseydi?" diye sordum. "Karan senden süt alırdı ama!"

"Yapardı valla," dedi Zahir. "İstemsiz bir şekilde hayal ettim. Iyyyy."

Hepimiz birbirine sarıldığımızda, "Sizi çok seviyorum Milan aşireti." dedi Mert, dalga geçer gibi. Karan hâlâ dövmek için yer arıyordu.

"Bizde seni çok seviyoruz Milan gelini," diye hep bir ağızdan konuştuk.

(ben de sizi çok seviyorum canım okuyucularım)

Dudaklarımın üzerinde sıcak dudaklar hissettiğimde gözlerimi açmak için çaba gösterdim. Burnuma dolan erkeksi sert koku, hoşuma giderken yüzümü boynuna doğru gömdüm. "Uyan hadi... Bugün uzun bir gün olacak," diyen kocamın sesini iştirken anın tadını çıkardım. Yüzümü ona gömdüğüm için dudakları saçlarımın üzerinde geziyordu. Parmakları tenimde gezerken birbirimizle hasret giderebildiğimiz anlar kısıtlıydı.

"Demir ve Melek gelmişler midir?" diye sordum, pürüzlü bir sesle. Demir kuzenim artık baba olmuş, Melek arkadaşım da anne olmuştu. Doğumu oldukça riskli geçmişti. Yurtdışında doğum yapmış, teyzemle birlikte bir süredir orada yaşıyorlardı. Hayrettin olayından sonra Demir ve Melek'i canlı bir şekilde görmemiştim. "Çok özledim ikisini de."

"Havalimanına gelmişler, Emrullah almaya gitti." dedi Karan. Derin nefesler iştirken yatakta tek olmadığımızı fark etmiştim. Deniz çoktan uyanmış elini yemeye çalışıyordu. Karan onun elini

Özge Naz – Düşler Ağdı

ağzından çektiğinde Deniz huysuzlanmıştı. Okyanus ise uyumaya devam ediyordu. Ağzında emziği vardı. Deniz emziğini atmıştı. Uyku saatlerimize göre ikisinin de uyanması, karnını doyurmamız gerekiyordu.

İkimizde birbirimize baktığımızda her uyanma durumunda öylece kalakalıyorduk. Okyanus duyamadığı için uyanırken korkma durumu vardı. İkimizde birbirimize atıyorduk bu işi. İkimiz içinde zordu.

Eğer derin uyuyorsa uyandırmıyordum o şekilde emziriyor uykusuna devam ediyordu. Hem hazırlanması hem de karnını doyurmam için uyanacaktı. Sonrasında uyku saatinde uyumuyordu.

"Sen uyandır."

İkimizde aynı anda konuşmuştuk. En son ben uyandırdığımda Okyanus sıçrayarak kalkmış, sonra aralıksız ağlamaya başlamıştı. Diğer günlerde ise şansımıza uyanık oluyordu bizi büyük bir dertten kurtarıyordu. Şimdi ise aynı derde düşmüştük.

"Tamam ben uyandırırım," dedi, fedakar kocam. Uzanıp dudaklarına küçük bir buse kondurdum. Bebeklerin ikisi de kendi beşiklerinde uyuyordu. Biz uyandığımızda yatağa getiriyor kalan uyku kısmını beraber uyuyorduk. Hem bizden ayrı kalmamış oluyorlardı hem de tek yatmaya alışık oluyordu. Karan sabah erken kalkıp ikisini de yatağa getirmişti.

Okyanus'un hafif yüz üstü yatıyordu. Hep aynı pozisyonda uyutmuyorduk ama en çok sevdiği pozisyon buydu. Özellikle anne ya da baba kucağında ise yüzünü gömmeye bayılıyordu. Karan elini sırtına koyduğunda yüzünü çarşafa yasladı. Okyanus'un kafası hafif yan babasına doğru dönüktü. Yavaşça okşadığında, yüzüne üfledi. Emziğini emmeyi bırakmış babasının ona üflemesiyle devam etmişti. Okyanus hiç tepki vermedi. Hiçbir şey işitmediği için uykusu gerçekten derindi.

Karan kızını alnından öptüğünde hafifçe geriye çekildi. Okyanus yine uyumaya devam etti. Bakışlarım Deniz'e düşerken, içimi parçalayan bu sahneye bakamadığımı fark etmişim. Hep bir bahane bulup Karan'ın uyandırmasını istiyordum. Ona seslenip bana dönmemesi o kadar çok canımı yakıyordu ki beraberinde bir sürü duyguyu peşinde sürüklüyordu.

Deniz yine ağzına ayağını sokmaya çalışırken onu kendime çekip göğsüme yasladım. "Anneciğim," dedim şefkat dolu bir sesle. "Her şey yenmez benim minik oğlum. Acıktın mı sen?" diye sorduğumda Deniz gözlerimin içine gülerken baktı. Yatakta biraz doğrulup onu kucağıma aldım. Kokusu burnuma dolarken sanki cennetten bir parça bedenine yerleştirilmiş gibiydi.

Bebeklerimin büyüleyici kokusu vardı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Göğsümü açıp onu emzirmeye başladığımda bir yandan bedenine masaj yapıyordum. Deniz uyanık bir halde iştahla göğüs ucumu emerken tatlı sesler çıkartıyordu. Karan onun bu sesler çıkarmasına gülere bakıyordu.

Okyanus aynı şekilde uyumaya devam ederken Karan ona dokundu. Doktorumuz üfleyerek uyandırabilirsiniz demişti ama bu işlem Okyanus da işe yaramıyordu. Karan çaresiz bir şekilde bana baktı. Yüzünde kırık bir ifade yerleşti. Beni her sabah öperek uyandırdığı gibi kızımızı uyandıramıyordu. Biraz doğrulduğunda Okyanus'u kucağına aldı ve çıplak göğsüne yasladı. Okyanus yanağını babasının tenine sürterken kafasını benim olduğum yere çevirdi. Ağzındaki emziği hareket etti.

Okyanus'un yanağına bir damla yaş düştü.

Karan Milan ağlıyordu.

Karan Milan, kızını sağlığa kavuşturamadığı için ağlıyordu.

Karan kendini o kadar sıkımişti ki, bakışları bana teğet geçmiyordu bile. Onu ağlarken görmemi asla istemiyordu.

Okyanus yanağına düşen birkaç damladan sonra kirpiklerini ağır bir hareketle kaldırdı. Başını geriye çektiğinde ağzındaki emziği düşmüştü. Babasına benzeyen bakışlarını ona ilgiyle bakan adama diktiğinde, onu görmenin vermiş olduğu mutlulukla gülümsedi.

"Günaydın kızım," dedi Karan, boğuk bir sesle. Elini kaldırıp işaret diliyle de günaydın demişti. Okyanus bana doğru döndüğünde Deniz'i emzirmeme bakmıştı.

"Günaydın bebeğim," diye konuştuğumda, Karan onu da bana uzatmıştı. Diğer göğsümü de onun için açıp emzirmeye başladım. Deniz kardeşinin gelişile daha çok hareketlenirken elini Okyanus'un bedenine yerleştirmişti.

"Karan," dedim kısık bir sesle. Bakışlarını bana kaldırmadı. "Yapma lütfen. Kendini suçlamaya başladığını anlayabiliyorum. Bu hiçbirimizin suçu değil. O özel bir bebek."

Karan kafasını salladığında bir şey demeden yataktan çıktı. Duşa girdiğini gördüğümde, sesimi çıkarmayıp ona kendisi düşünmesi için zaman tanıdım. Bebekleri emzirdiğimde ikisini de kucağıma aldım ve Karan'ın arkasından duşa girdim.

Bebeklerin üstünü sonra kendi üstümü de çıkarttım. Duş kabinini araladığımda Karan suyun altında öylece duruyordu. Bir eli fayansa yaslanmış, buharlı sıcak su kafasından aşağıya dökülüyordu. "Sevgilim..." diye fısıldadım. "Suyun sıcaklığını bebeklerimiz için ayarlar mısınız? Beraber duş alalım." Transtan çıktığında benim içeriye girdiğimi yeni fark etmişti. Başta afallamış çok geçmeden kendini toparlamıştı. Suyun derecesini ayarladığında, bebeklerimizi kucağına aldı. İkisini de öpücükler kondururken, yüzü gülümsemeye başlamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

İkisi de adı gibiydi, suyu seviyorlardı. Okyanus dilini çıkartmış duş başlığından akan suya dilini değdiriyordu. Deniz onun diline dokunuyor hızlıca geri çekiyordu. Okyanus bir anda kendini babasının göğsünün yasladığında gözlerini kapattı. Dilini dışarıya çıkartmayı ihmal etmemişti.

"Dilini çıkartma Okyanus!" dedi Karan.

Okyanus onu duymadı.

Ama Karan yine de pes etmedi. "Bak dilini kaparlar valla. Alamayız kızım, sok hadi içeriye," dedi sakın bir sesle.

"Bugün gidelim," dedi Karan. Suyun altına bakışlarımı ona kaldırdım. "İstanbul'a birkaç gün sonra gidecektik ya, bu akşam çıkalım. Yarın gün içinde doktoru ayarlarım. Artık bizi duysun istiyorum."

"Hazırlığımız yoktu..." dedim, düz tonda.

"Hazırlanınız," dedi bir anda. "Merak etme, Demir ve Melek gelir sonra biraz vakit geçiririz o sıra bizinkiler hazırlığı yapar akşam uçmuş oluruz." Kafamı olumlu anlamda salladığımda, büyük ihtimalle dakikalardır bunun planını yapıyordu. Gülümsedim. O nasıl isterse, içi nasıl rahat edecekse öyle olacaktı.

Okyanus uyanıklık yapıp babasının çenesinin altına girmiş kendini şarıl şarıl akan sudan korumuştı. Deniz babasının kucağında suyla oynamış, ben de ikisini güzelce yıkamıştım. Karan onları tutup ben duşumu aldıktan sonra o da almış duştan çıkmıştık.

"Hazır mısınız?" dedi Karan, odadan içeriye girerken bakışları direkt olarak beni bulmuştu.

Deniz kucağımda dururken onu giydirmiştim. Karan da Okyanus'u giydirecekti. Bakışları oğlumuzu takıldığında, "Aslan oğlum ne güzel olmuşsun," dedi, büyük bir ilgiyle. Dudaklarını burnuna bastırduğunda Deniz sevinçle kıkırdadı. Elini babasına uzattığında, "Cık cık cık," dedi Karan. "Bu sefer senden yumruk yemeyeceğim."

Haftasonunu Milan çiftliğinde geçiriyorduk. İnci doğum yapmıştı. Bembeyaz üzerinde siyah benekleri olan bir tay doğmuştu. Bebeklerimiz onunla tanışmış, Deniz babasıyla birlikte birkaç dakikalığına binmişti. Okyanus huysuzlanmış, binmek istememişti. Şimdi tekrar ata binecek, akşama doğru da İstanbul'a uçuş için havalimanına gidecektik.

"Gel bakayım paşam," dedi Karan. Hem Okyanus kucağında hem de Deniz'i kucağına almıştı. Onun almasını fırsat bilerek ben de hazırlanmak için odaya geri döndüm. Üzerime ince bir kazak giymiş, altına tayt ve çizmelerimi geçirmiştim. Çiftliğin her noktasını çok seviyordum. İstanbul'da da çiftliğimiz olacağı için heyecanlıydım. İnci ve Asil yavruları Asin ortama ayak uydurduklarında İstanbul'a transfer olacaktı. Karan, onunla birlikte büyüdüğü atından artık ayrı kalmak istemiyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Hazırlanıp aşağıya inmiştim. Ağılın kenarında Karan bebeklerimize atı gösteriyordu. Okyanus kafasını farklı bir yöne çevirmiş atlara bakmak istemiyordu. Emeklemeye başlamaları yakındı. Henüz yeni yeni oturmaya başlamışlardı.

"Anneciğim," dedim Okyanus'un kafasını kendime çevirirken. Okyanus kucağıma gelmek istediğini belli ediyordu. Onu kucağıma alıp ağılın içine geçtim ve İnci'nin yanına beraber ilerledik. İkimizde aynı tonlarda, aynı şekilde giyinmiştik.

İnci'nin yavrusu Asin beni görünce bize doğru geldi. Elimize ot aldığımda, Okyanus'un avucuna da biraz bırakmışım. Onu tutup uzatırken Asin dilini çıkarmış Okyanus'un elin yalamaya başlamıştı. "Aferin sana Asin, kızımı korkutma." Okyanus öncekine nazaran daha sıcak davranıyordu. Küçük bir at olması gözünü korkutmamıştı.

"Çiçeğim?"

Duyduğum sesle birlikte şaşkınlıkla arkama doğru döndüm. Pozisyonumu ayarlayamadığım için yerdeki taşlardan ayağım burkulmuştu. Okyanus'u kucağımda sıkıca tutarken, bir başka eller tarafından tutulmuşum. "Ohoooo ben boşuna demiyorum işte, beni görünce kızlar düşüyor diye."

Demir, kuzenim karşımdaydı. Teyzemin oğlu, bir yaşımıza kadar beraber yaşamıştık. "Öyle sessizce gelinir mi?!" diye sordum, kızgınlıkla. "Ayağım takıldı senin yüzünden!"

"Tabii canım tabii, seni görünce dizlerimin bağı çözüldü demiyorsun da ayağım takıldı diyorsun." dedi Demir, pişkin bir ifadeyle.

"Kucağımda Okyanus vardı! Ya yere düşseydik!" Sesim olduğundan fazla çıkarken kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

"Özür dilerim," dedi Demir, bir anda yüzü düşmüştü. Benim bu çıkışıma beklemiyordu. "Tuttum seni, düşmediniz iyisiniz." derken Okyanus'u kucağımdan almak için atakta bulunmuş fakat benim alev saçan gözlerimi görünce vazgeçmişti.

Sinirim Demir'e değildi. Bir anda ona patlamıştım. Sinirim kendimeydi, Demir her zamanki gibi her şeyi kendine bağlıyordu. Onun bu tavırlarına alışkındım. Onu fark etmemiş olmak canımı sıkıyordu. Okyanus duyamıyordu, peki ya ben? Karan her geçen gün dikkatsizliğimin arttığını söylüyordu. Üstelik sabah akşam bana çalışmalarına başlamamız gerektiğini söylüyor ben hep bir bahane bularak geçiştiriyordum. Karan hayatımın her noktasında olamazdı. Ben bütün güvenimi ona bağlıyordum.

"Başka şeye sinirliydim Demir," dedim, dişlerimi acımadan dudağıma bastırdım. "Asıl ben özür dilerim, sen normal kapıdan girdin. Okyanus kucağımda olunca düşmekten korktum."

"Sorun değil..." dedi, buruk bir şekilde. "Eee hoş geldin demek yok mu çiçeklerim?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hoş geldin..." dediğimde kucağında bebeğime dikkat edip ona kolumu doladım ve öptüm.
"Kızım bak, dayım geldi."

"Marin!" dedi Melek. Kucağında kızı vardı. O kadar değişmişti ki, neredeyse onun tanıyamayacaktım. Kısa saçları yine omuzuna bile ulaşmıyordu. Kilo almış, yüzüne dolgunluk gelmişti. Demir'le yurtdışında sade bir nikahla evlenmişlerdi. Arkasından Karan da gelirken, hepsinin yüzü gülüyordu. Az önceki olayı Karan'a söylemem gerekiyordu.

"Melek..." diyerek onun yanına geçtim ve onunla da sarıldım. "Hoş geldin Demir'in Meleği..."

Saatler birbirini kovalarken akşam edene kadar çiftlikte günümüzü gün etmiştik. Karan ve benim moralimiz biraz olsun düzeldiğinde, en azından hayatımızda hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak iyi gelmişti. İstanbul'a uçuşa geçtiğimizde artık özel uçağımızın içindeydik.

Bebeklerimizi uyuttuğumda, Karan ön tarafa geçmiş koltuklarda oturuyordu. Elindeki kadehte içkisi varken, öylece tek bir noktaya odaklanmıştı. Perdeyi sessizce kapatıp yanına geçtiğimde, uçağın bu bölümünde ikimizden başka kimse yoktu.

Arkasından yaklaştığımda Karan oturduğu yerde kasılmıştı. Birinin geldiğini fark etmişti. Üstelik o kadar sessiz davranıyordum ki beni fark etmemesi için üstün çaba bile göstermiştim. "Nasıl fark ettin beni?" diye sordum.

"Gölgen..." dedi, bakışlarını bana çevirirken. Elindeki kadehi dudaklarına yaklaştırdığında büyük bir yudum aldı. "Nefes alışverişlerin..." diye devam etti. "Kokun." Benimle eğlenir gibiydi. "Üstelik ses çıkardım—"

"Tamam yeterli," dedim hızlıca. Yaptığım hataları yüzüme daha fazla vurmadan kısa kestim. Koltuğa dikkat edip kucağına geçtiğimde gözleri kıpkırmızı olmuştu. İkimizde gün sonuna kadar çok yorulmuştuk. Yorgunluk gözlerimizden okunuyordu.

"Ne oldu? Niye sordun? Beni mi öldürecektin yoksa?" derken benimle eğlenmeye devam ediyordu. Bütün gün garip tavırlar sergilemişim. Onunda dikkatini çekmişti. Üstelik sorduğum soruların çoğu saçmalıktan ibaretti.

"Ben seni öldürelim çok oluyor Karan Milan..." dedim, onun aksine ciddi bir tonda. "Üstelik bir gün değil, her gün. Bir bakışımla."

Kadeh bardağını kenara bıraktığında beni kucağına doğru çekti. "Öldürüyorsun," dedi, acı çeker gibi. "Sonra yaşıyorsun, hem öldürüyorsun hem yaşıyorsun. İki türlü de sana bağımlıyım."

Saçlarımı kulağımın arkasına koyduğunda boynuma yaklaştı. "Tû hebûn ez bawerim hemu tişte!" dedi, kısık bir sesle. Kaşlarım çatıldığında, geriye çekildi ve yüzüme baktı. Anlamadığımı görünce keyfi yerine gelmişti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bu ne demekti?" diye sordum.

"Öğrenirsin bir gün..."

"Karan!" dedim çıkışarak. "Bir gün ne? Şimdi öğrenmek istiyorum. Ne dedin?"

Kafasını salladığında, "Ben, sen olduktan sonra hepsine kabulüm." dedi, büyülü bir sesle.

"Ben de sevgilim," dedim, dudaklarımı onunla buluşturmadan önce. "Ben de seninle her şeye kabulüm." Alkol dokunmuş dudaklarına dudaklarımı bastırduğumda kucağında iyice toparlandım. Parmaklarım boynunu sararken tek düşündüğüm oydu. Dilimi kavrayan dili beni kendine hapsederken içten içe ona eriyordum.

Hangi dili konuşursak konuşalım, aşk hep tek bir dildi.

"Marin," dedi Karan. Üstü çıplak altında eşofman vardı. Odadan içeriye girerken Deniz'i kendine spor aleti yapmış onunla birlikte spor yapıyordu. "Bebeğim."

"Söyle koca bebeğim." dedim, yatağın üzerinde Okyanus yatarken başında ben duruyordum. Deniz babasının omuzlarının üstünde dururken Karan sıkıca onu tutuyordu.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Okyanus'a krem sürüyorum ama süremiyorum da..." dedim, elimdeki beyaz sıvıyı yüzünde boş bulduğum yere sürdüm.

"Ne oldu?" diye sordu Karan, merakla. Deniz'i başından indirmiş, yatağa bırakmıştı. Yatakta hareket etmesi için kalçasına vururken Deniz poposunu kaldırmıştı. Eliyle babasına işaret ettiğinde onun bu haline kakhaha attım.

"Annesi kılıklı," dedi Karan, ağzının içerisinde homurdanırken. Deniz kucağına alıp ısırırken o gülüşmeye başlamıştı. Karan yüzünü boynuna gömüyor Deniz kıkırdıyordu. O kadar sevgi dolu bir çocuktaki ki, her şeye gülümsüyordu. Artık eskisi gibi ağlamıyordu, daha çok gülüşmelerine şahit oluyorduk.

Okyanus'a döndüğümde o da babasına bakıyordu ama yarı çıplak olduğu için onu yataktan kaldırmıyordum. Bedenine masaj yapıp yüzüne bebek kremi sürecektim ama kızım bir türlü izin vermiyordu. "Baksana..." dedim, ona gösterirken. Yanağına krem süreceksen Okyanus dilini uzatıp elimi yalamak istiyordu. "Kremi tam yüzüne süreceğim dilini uzatıyor."

"Güzel kızım bu yemek değil," dedi Karan, uyarıcı bir tonda. İşaret dilinde de gösteriyordu. "Bunu yiyemezsin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Okyanus..." dedi, çıplak göbeğine öpücük bıraktı. Deniz de babası gibi gelip Okyanus'un göbeğine öpücük bırakmıştı. "Dilini çıkartma!" Okyanus daha çok gülerken sesi çıkmıyordu. "Sok babacığım içeriye."

Kızım dilini içeriye soktuğunda, "Aferin benim kızıma." dedi Karan, uzanıp alnından öptü.

"Acıktın mı annem sen?" diye sordum. Geçen hafta İstanbul'a gelmiştik. Bir haftadır buradaydık ve yeni evimize alışmaya çalışıyorduk. Temelli taşınmadığımız için kendimi burada misafir gibi görüyordum. "Acıkmış mı benim minik bebeğim?"

"Ben acıktım."

Konuşan tabii ki kocamdı!

Bakışlarımı ona kaldırmadan, "Sana meme yok," dedim, ciddi bir tavırla.

"Kalbim..." dedi Karan, eliyle bıçak varmış gibi yapıp geri çıkartmıştı. "Daha fazla acıyamazdı." Omuz silktiğimde Okyanus'u giydirdim. Onun yanına yaklaştığımda, çıplak tenine kollarımı doladım ve kalbinin üzerinden öptüm. Deniz kızı dövmesi vardı. Ensesinde gözlerimin resmi vardı. Dışarıdan bakılınca saçma duran dövmeler bizim için o kadar anlamlıydı ki, kimin ne düşündüğü umurumda değildi.

"Bugün sporu birlikte yapalım mı?" diye sordu Karan.

"Oluur." Sesim keyifle çıkmıştı. Harelerimin parladığını hissederken ona iştahlı bir ifadeyle baktım. "Nasıl yapacağız?" Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Dudaklarımı Karan'ın çenesine bastırduğimde, "Hem yeni evimizi biraz tanımış oluruz," dedim şehvet akan bir sesle. "Havuzda mı, duşta mı, yatak oda—"

"Marin..." dedi Karan, inlercesine. Dokunuşlarımdan çabucak etkileniyordu. "Yavaş güzelim, yavaş." Burnumun üstüne buse kondurdu. "Beni mi özledin sen?"

"Seni özlemediğim bir an bile yok ki."

"Bak sen..."

Dudaklarıma kapanacağı sırada Deniz'in tiz çığılığı duyuldu. Karan elektrik çarpmış gibi geri çekildi. "Tamam oğlum," dedi, korkar bir tonda. Üstelik dakikalar önce Deniz artık ağlamıyor dedikten sonra ağlamıştı. Kendi dilimle oğluma nazar değdirmiştim. "Geliyorum babacığım."

Deniz'i kucağına aldığıında bana vereceği öpücüğü oğluna vermişti. "Annenin dişine bakıyordum oğlum."

"Deniz gerçekten kıskanç mı olacak?" diye sordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Benim oğlum ilgi manyağı," dediğinde daha şiddetli bir çığlık koptu. "Tamam tamam ben ilgi manyağiyım sen değilsin, özür dilerim babacığım."

"Acaba ilk Okyanus mu konuşacak yoksa Deniz mi?"

Sorumla birlikte kaşları yukarıya doğru kalkmıştı. Okyanus'u Deniz gibi hemen konuşacak sandığım için soruşum onu afallatmıştı. Tedaviler devam ediyordu. İşitme cihazına geçiş yapacaktık. Hem de bugün Okyanus'a cihaz takılacaktı.

"Okyanus sanırım ellerimizi hareket ettirmemize alıştı." Bakışlarını tek bir noktada sabit tutuyordu. "Dilini çıkartıp eliyle işaret ediyor gibi geliyor," diye devam etti Karan. "Ya da ben deliriyorum."

"Ohoooo," diyen kişi Mert oldu. Odadan içeriye girdiğinde bizi çocuk odasına yatağın üstünde bulmuştu. "Biz de bunlar spor yapıyor sanıyoruz." Girmesiyle çıkması bir olurken, kapının eşliğinde konuşmuştu. "Hadi oğlum sizi bekliyoruz!"

"Bak..." dedi Karan, derin bir nefes aldığında seslice dışarıya savurdu. "Uyanık seni, spor yapmamak için beni dudaklarınla büyüledin, senin yüzünden aklımdan çıktı."

"Ne?" dedim, sahte bir şaşkınlıkla. Artık iyi bir oyuncuydum. His Alataş sağolsun birkaç şey öğrenmiştim. Uslanmaz bir insandım. Yalan konusunda kimse onun eline su dökemezdi lâkin çırağı olmaya hazırdım. "Asla yapmam öyle bir şey!"

"Kalk hadi," dedi, bebeklerimizi kucağına aldığında beni de çekiştirdi. "Doğru spora gidiyoruz." Bakışlarında gördüğüm ifade sert ve ısrarcıydı.

"Karnım ağrıyor benim," dediğimde kendimi yatağa geri yattım. His bana ağlamam için en kötü zamanlarımı aklıma getirmemi söylemişti. Hafifçe gözlerimi doldurduğumda Karan'a yalan bir ifadeyle baktım. "Ben biraz uzanacağım."

"Ağrımıyor," dedi, benim aksime o hiç eğlenmiyordu. Üstüne üstelik sinirlenmeye başlamıştı. "Ne zamandan beri yalan söylüyorsun sen? Hiç ağzına yakışıyor mu?"

"Uzun zamandan beri canım," diye alay ettim. Onunla uğraşmayı seviyordum.

Karan bebeklerimi pusete koyduğunda, "Marin!" dedi kızar gibi. Dudaklarımı dışa savurduğumda yemeyeceğini iddia eden bakışlar attı. "Benden yüz bulma," derken sesi kırık geliyordu. "Bak seni diğerlerinin eline veririm, kocamı istiyorum deyip durursun."

"Yapmak istemiyorum Karan!" dedim, bir anda. Sadece çocuklarımla vakit geçirmek istiyordum. Onlarla ilgilenmek istiyordum. Diğer her şey gereksiz ve boşa zaman kaybı gibi geliyordu. Şirketten aldığım yasal izin sürem bitince de kendimi şirkete vermek istiyordum. "Zorla mı?!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet zorla," dedi, tavrını korurken. "Üşengeçliği bir kenara bırak. Kendini düşün, beni, çocuklarımızı."

Kafasını iki yana salladığında bakışları bebeklerimizde takıldı. "Artık tek canlı değiliz," derken sesi yumuşak çıkmıştı. "Hataya yer yok. Bunu anlamak çok zor olmasa gerek..."

"İstemiyorum ama..." dedim, son çırpınışlarımı yaşarken. Sabahın köründe kalkmak, diyeteye girmek, ağırlık çalışmak, silah kullanmak, dövüş eğitimi almak o kadar gözümü geliyordu ki üşengeçliğimin zirvesini yaşıyordum. "Hem sen değil misin, benim tek mesleğim var babayım diyen? Benimde tek mesleğim annelik! Anneyim ben!"

"Siz inin aşağıya," dedi Karan, Mert'e doğru. Sinirlenmeye başlamıştı. "Biz geliyoruz birazdan."

Karan bileğimden tutup beni yatağın kenarına oturttu. "Genelde insanlar çocuk sahibi olunca bu işlerden ellerini çekerler. Ben evlendiğim anda yaptım bunu, fakat görüyorsun. Kendin şahitsin. Ben çıksam bile düşman bitmiyor, hep bir tehlike hep bir kaos. Hem ağalık, hem yeraltı işleri kolay değil Marin." dediğinde, sesindeki ton kalbimin ağrmasına neden oluyordu.

Gözleri, gözlerimi deldi. "Ve sen beni yalnız bırakıyorsun."

"Bırakmıyorum." Bir anda sesim yüksek çıkmıştı. Ellerim onun yüzünü avuçladığında kafamı iki yana salladım. "Bırakmıyorum Karan," dedim hızlıca. "Özür dilerim, öyle mi hissettirdim? Tek değilsin," derken ona nasıl yardım edeceğimi bir anda bilememiştim. "Gerçekten, bu yükü tek başına yüklenmene izin veremem."

Saniyeler sonra yüzündeki ifadeyi anlamıştım. "BLÖF YAPTIN!" diye bağırişimla, Deniz korkmuştu. Sesimi alçaltmıştım ama artık çok geçti,

"Ve sen de yedin," dedi Karan. Gülmeye başlamıştı. Sinirle omzuna yumruk attım.

"Hemen kanıyorsun. Kendi istediğini ortaya koymuyorsun. Sana iki laf yaptım özür dilemeye başladın, suçlu bensem bile suç üstüne aldın Marin." Ona inanamayan gözlerle baktım.

Cebimden telefon çıkarttığımda fevri hareketle kulağıma yasladım. "Alo?" dedim, Karan ne yaptığımı anlamak için dikkatle beni izliyordu. "Eski Karan Milan'la görüşmek istiyorum da, kendisine nasıl ulaşabilirim?"

"Hanımağalığımı ve Liderliğini ortaya koy Marin," dedi Karan, ciddi bir tavırla. Artık çocuk oyuncağı gibi geçen günlerimiz yoktu. "Gerçek seni ortaya çıkar. Üşengeçliği kenara bırak, güçlenmeye çalış. Hiçbir şey için geç olmadan."

"Haklısın," dedim, gerçekten haklıydı. Dalgındım, üşengeçtim. Birçok şeyi en sona bırakıyordum. "Geç olmadan." Kafamı salladığımda ona yemin edercesine baktım. "Geç olmamalı..."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Geç olmamalıydı.

Niye geç olacakmış gibi hissediyordum?

"Bak gör," dedim büyük bir kararlılıkla, saçlarımın üzerine dudaklarımı bastırdı. "Kısa sürede silah kullanmaya başlayacağım. Kas oranım artacak, dövüşmeyi öğreneceğim."

"Görmek istediğim sen busun." dedi Karan, gururlu çıkan ses tonuyla. "Marin Alakan Milan, bu. Sen zaten hep güçlüydün. Şimdi çok daha güçlü olacaksın." Bana güven verircesine baktı. "Sana bakmaya korkacaklar, karşında herkes tir tir titreyecek."

"Ne zaman temelli olarak buraya taşınacağız?" diye sordum.

"Daha değil..." dedi, düşünceli bir sesle. "Biraz daha zamanımız var. Evimiz tamamlansın, bebeklerimiz emeklemeye başlasın. Buradaki töre meseleleri aza indirgensin geçeceğiz."

"Mardin'i tamamen bırakmayacağız değil mi?"

"Asla..." dedi Karan. "Mardin bizim gerçekliğimiz. Bizim buraya, buranın bize ihtiyacı var."

Ona kafamı salladığımda, "Sen bebeklerimizi aşağıya indir. Beraber spor yapacağız," dedim. Bugünden başlamak için geç değildi. Bugünden sonra başlarsam artık geçti. Kocam bana inanıyor ve güveniyordu. Artık onun kanatlarının altından çıkıp kendi kanatlarımı yaratma zamanıydı.

"Puşt!" diye bağırdı Karan. "Lan!" derken yanımızda kedilerimizi de getirmiştik. "Sizde gelin bakayım." Kediler yerini biliyormuş gibi pusetlere atlamıştı. "Sizsiz spor olmaz."

"Kedilerimizin isimleri bu değil!" dedim, aksi bir sesle. Onlara bir sürü güzel isim bulmuştum fakat kocam her defasında bu isimle sesleniyordu.

"Artık bu..." dedi, dudakları kenara kıvrılırken. "Başka hiçbir isime gelmiyorlar." Ona oflayarak baktığımda bir şey için artık çok geçti.

Üstümü değiştirip kısa sürede hazırlandığımda saçlarımı tepeden at kuyruğu yapmış, altıma spor takımını giymiştim. Üstüm sporcu atleti, altımda tayt vardı. Dakikalar sonra İstanbul'daki evimizin spor salonuna geçtiğimizde hava biraz yağmurluydu. İç kısmında Mert ve Zahir de vardı. Kızlar ise bir köşeye geçmişti. Zühre'nin düğünü için hazırlık yapıyorlardı.

İstanbul'a bizimle birlikte neredeyse herkes gelmişti. İlk başta gençler gelmiş sonra Barzan babamlar bizsiz birkaç günlüğüne ayrı kalamayıp Karan'ın özel uçağıyla buraya uçmuşlardı. Ev oldukça büyük ve bloklardan oluştuğu için onlara da kalacak yer ayarlamıştık.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Yerde gördüğüm dambılı elime alırken kendime doğru çektim. Karan beni görünce yanıma geldi ve yanlış tuttuğumu hissettiğim dambılı eline alıp kendisinde gösterdi. "Öyle değil bak..." derken, kendimi yormadan nasıl yapmam gerektiğini gösteriyordu. "Bu şekilde..."

Mert ve Zahir gülmek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

"Mert!" dedim, ayağımdaki ayakkabıyı çıkarttım ve hiç düşünmeden ona fırlattım. "Döverim seni!"

"Lan puşt!" dedi Karan, sinirle. "Marin'in sen niye öyle göründüğüne bakıyorsun? Onun kaç kere birini dövdüğüne şahit oldum! Sakın hafife alma, sakın!" derken oldukça ciddi idi. "Konağımın gelini!" diye alay etti. "Milan aşiretinin tek gelini!"

"Neden öyle diyorsunuz?" dedi Elfida. İstanbul'da olduğu için o da bizimle birlikte kalmaya başlamıştı. Tedavisi iyiye gidiyordu. Son bir genel testten geçecekti. "Ben geliniz değil miyim?"

"Sen baş tacımızsın Elfida," dedi Karan, onu kolunun altına aldığımda uzamakta olan kısacık saçlarını karıştırdı. Elfida onun bu tavrına yüzünü buruşturmuştu. Saçına dokunulmasını sevmiyordu. "Biz gidince Zahir'le ikiniz artık Ağa ve Hanımağa olursunuz."

Kocamın bakışları Mert'i bulduğunda, "Mert hep gelin kalacak," dedi, kararlı bir sesle.

"Biz taşınıyoruz," dedi Mert, bozulmuş gibi.

"Taşınmıyorsunuz," dedi Karan. "Biz gitmeden kimse Milan konağından gitmeyecek."

"Bak geçen esnaf beni Milan aşireti gelini diye çağırdı," dedi Mert, ağlamaklı bir sesle. "Oğlum çarşıda adım çıkmış!"

"Ne?" dedi Zahir. "Yalan mı? Gelinimiz değil misin?"

"Zühre için..." derken elinin tersiyle gözlerinin altını sildi. Ağlıyormuş numarası yapıyordu. "Hepsine Zühre için katlanacağım."

"Yumruk atma oğlum," derken Karan, ben sporun ortalarındaydım. Artık çok yorulmuş, nefes nefese kalmıştım. "Bu çocuk kime çektik anlamıyorum."

Karan'a ne oldu dercesine baktığımda yüzünü Deniz'den uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Tekmelemeden duramıyor."

"Ben kime çektikğini biliyorum..." diye farklı bir ses duyduğumda bir anda hepimiz arkamıza dönmüştük.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"His?" dedim, özlem dolu bir sesle. Oturduğum yerden ayağa kalktığımda, terlemiş olmama aldırmadan ona sarıldım. Üstüne atlamış da olabilirdim.

"Marin!" dedi His, sevinçli bir sesle. "Deniz Kızım..." Arkamda Karan'ın onu taklit edişini duyuyordum.

"Sizin ne işiniz var burada?" diye sorduğumda geriye çekildim. Onun arkasından Bronz gelirken biraz uzağında Zorlu da vardı.

"Öyle geziyorduk, geçerken size de uğrayalım dedik," dedi His, bakışlarını kaçırdığında bebeklerim yanına gitmeden önce Karan'la da selamlaşmıştı.

"Siz ve gezmek?" diye sordum, hayret verici bir ifadeyle. "Didişmeden?" derken ikisinin yüz ifadesine dikkatle bakıyordum. "Kavga etmeden geziyorsunuz?"

Bronz gözlerini devirmemek için zor dururken, "Gerçekten inandın mı?" dedi, soğuk bir sesle. İkisi de o kadar şık olmuştu ki, onların karşısında spor kıyafetleriyle durmak garip hissettirmişti.

"İşler güçler..." dedi His, alay edercesine. "Falan Filan İnter Milan." Bakışları oğlumda durduğunda, "Deniz..." dedi sevinçle. Kucağına alıp onu sarmalamıştı. Deniz de ona hayran bir şekilde bakıyordu. "Miniğim..."

"Kimliksiz!" diye seslendi His. "Buraya gel," derken bebeğimi kucağında döndürmüş Bronz'un yanına adımlamıştı. Bronz da Okyanus'a bakıyordu. "Şunun minik ellerine baksana, sana mı çekmiş?"

Deniz eli yumruk olmuş şekilde öylece duruyor, ona bakan kadına parlayan gözlerle inceliyordu. "Doğuştan..." dedi Bronz, hayran bir sesle. Bakışları oğlumun elindeydi. "Yumruğu çok iyi..." derken Okyanus'u ona bırakıp bebek değiştirmişlerdi. "Ver bana."

Deniz'i kucağına aldığıında, "Deniz kaldır elini," diye emretti. Deniz onu anlamamış ama yine de hep yaptığı gibi birine yumruk atar gibi elini kaldırmıştı.

Karan'ın kaşları çatılırken, "Bronz saçmalama," dedi, tedirgin bir sesle. "Küçücük çocuğa kroşe vuruşu mu öğreteceksin?"

"Hayır..." dedi Bronz. Güler gibi olmuş ama gülmemişti. "O zaten biliyor." Sesi kendinden emin çıkarken Deniz'e tekrar döndü. "Değil mi Deniz?"

Deniz'in alnından öptü. Deniz kıkırdarken, elini uzatmış ama Bronz onu elini havada kapmıştı. Kocam olsaydı çoktan yumruğu yüzüne yemişti. "Bazı şeyler doğuştan olur," derken aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama boşa konuşacak bir adam değildi. "O yetenekli, sadece yeteneğini iyi kullanması gerekiyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Oğlum..." dedi Karan. Yüzü gülüyordu. Bronz, oğlumu babasına verdiğiğinde Deniz her şeyden habersiz öylece duruyordu. "O yüzden mi yumrukluyordun beni? Bronz amcan gibi dövüşçü mü olacaksın?"

"Dövüşçü müydün?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Ergenlik yılları..." diye ağzının içerisinde konuştu Bronz.

"O zaman oğlumuz çok şanslı olacak," dedim.

"Öyle dediğine bakma, onu dövüşürken gördüm," dedi His. Bakışları Bronz'un kehribar gözlerini inceliyordu. "Kariyer hedefi bu yönde olsaymış çok başarılı olabilirmiş. Kendi çocuğunun kariyer hedefi bu olur kesin."

"Çocuğum?" dedi Bronz, bir anda. İkisinin bakışları birbirine takılmış, zaman yavaşlamıştı.

"Çocuğun?" dedi His, sorarcasına. "Ne oldu?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Bakışlarını yere diktiğinde ellerini ceketini düzeltti. "Çocuğum." Ağzından nasıl çıktığına bakıyor gibi tekrar ediyordu. Bronz ortamdan bir anda soyutlanmıştı. "Çocuk." Kaşlarını kaldırdı. "Tuhaf."

"Seni hiç baba olarak hayal edemiyorum Bronz," dedim, haddimi aşmadan. "Normal mi?"

"Ben de kendimi..." derken, daldığı yerde öylece duruyordu.

"Senden güzel baba olur," dedi His, bir tek onun yüzü gülüyordu. "Ama sen tam böyle kız babası olacak gibisin. Sana 'Babacığım' diyecek sen de 'Kızım' diyeceksin. Sana yaklaşıyor."

Bronz'un kaşları çatıldı. "Benim kızım zaten var," dedi, düz bir sesle.

"Vita," dedi His.

"Adı o değil, sadece kızım," dedi Bronz, sinirlenmeye başlamıştı. Sert çehresi kasıldı. "Ona isim takamazsın."

"Yemedim kızını," dedi His. İkisi gerçekten iki dakika konuşamıyordu. Hep bir çıkmaza giriyor gibilerdi. Aralarında ne olmuş ne bitmişti bilmiyorum fakat yüzlerinde öyle bir maske vardı ki, kendilerini güzel kamufle ediyorlardı.

"Yesene His," dedi Karan. Kedileri en büyük fobisi olabilirdi. Yavaş yavaş atıyorduk. "Bazen Bronz'un evine gitmemdeki en büyük engel."

"Kedilerden korkuyorum deme," dedi His, şaşırırken. Karan gibi birinden beklemiyor olacaktı ki, onu şaşırtmıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Korkmuyorum!" dedi Karan. His ona kafasını salladığında, içinden büyük ihtimalle kesin öyledir diyordu.

"Hep birlikte gidebilir miyiz?" diye sordum bir anda. Hepsi bir anda bana bakmıştı.

"Nereye?" diye sordu Bronz.

"Birkaç saat sonra Okyanus His için cihaz takılacak," dedim durumu açıklamak isterken.

"Bebeğimin tedavisi istediğimiz gibi gitmiyor ama o çok güçlü." Buruk bir şekilde gülümsedim.

"Yine pes etmiyor, umudumuz hep var."

"Bugün işitme cihazı takılacak," diye devam etti Karan. Benim sesim titrediği için ağlayacağımı düşünmüş olmalıydı. "İlk kez sesimizi duyacak."

"Bizim için çok önemli bir an," dedim, güçlü bir sesle. Herkesin bu ana şahit olmasını istiyordum. "Bizde var olan şey kızımızda yok, hiç organlarım için şükür etmemiştim. Şimdi onun sayesinde şükür dedim, keşke bebeğim de duysa."

"Duyacak," dedi Karan, kendinden emin bir sesle üstüne basa basa konuştu.

"Hazırlanıp çıkalım," dediğimde bir an olsun vakit kaybetmek istemiyordum. Saatler geçmez bilmezken, gün sonunda randevu saatimize gelmişti. Hastaneye kalabalık bir şekilde gelmiş, anne ve babası olarak odadan içeriye sadece biz girmiştik. Camlı bir bölmedeydik, diğer kısımda bütün ailemiz vardı.

"Hoş geldiniz," dedi Doktor Bey. Yanında asistanı varken geçmemizi işaret etti. "Buyurun geçelim."

"Sen de hoş geldin, minik." dedi ve Okyanus'un burnuna dokundu. Okyanus hemen babasının göğsüne kendini saklamıştı. Ağlamaya başladığında ona doğru eğildim.

"Ağlama anneciğim," diye fısıldadım. Elimle sırtını okşadım onu rahatlatmak için.

"Korkma güzel kızım, bir şey olmayacak." dedi Karan, güçlü bir sesle. Onu kaldırıp susturmaya çalıştı. "Baban yanıdayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok." Bakışları doktorlara düştüğünde, "Farklı kişileri görmeye alışkın değil. Sakinleşince devam edelim." dedi.

"Peki acelemiz yok, bekleyebiliriz." dedi Doktor bey, tebessüm edip. O kadar heyecanlıydım ki, her an bayılabiliyordum. Kalbim ağzımda atıyordu. Elim ayağım buz kesmişti.

"Kardeşin bugün sesimizi duyacak." dedi kucağımda duran Deniz'e doğru. Uysallamıştı.

Oğlumda kalabalığa girince sessiz birine dönüşüyordu. "Onunla konuşacağız." Sesim titredi.

"Sen de heyecanlı mısın oğlum?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Şşş," dedi Karan. "Şşş," diye devam etti. "Aferin benim kızıma. Aferin benim Okyanus'uma." Eliyle sırtını okşuyordu. Okyanus temasa geçince biraz olsun sakinleşiyordu. Artık bebeklerimizin neyi sevip sevmediğini anlamıştık. "Diline kurban olduğum." Dudaklarını çenesine bastırdı. "Bak kaparlar dilini."

"Gel annenin kucağına geçelim," dediğinde Okyanus sakinleşmişti. İki bebeğim de kucağımda duruyordu. Koca bebeğim ise baş ucumdaydı.

"Canı acıyacak mı?" diye sordum. Doktor yaklaşmış elinde bir cihaz vardı.

"Hayır hayır," dedi Doktor, sakın bir sesle. "Siz sadece sabit tutun, kulağına cihazı yerleştirelim."

Kucağımda sanki titreyen bir kuş vardı. "Çok titriyor Karan," dedim Okyanus'un halini görünce gözlerim dolmuştu. "Alışık değil, titremesin."

"Okşayalım biraz," dediğinde, ikimizde Deniz'in elini de alıp onun sırtına yerleştirdik. "Bir şey olmayacağını anlasın."

"Bak," dedi Karan, bir anda. "Okyanus..." diye eliyle de gösterirken kızımın bakış açısını değiştirmişti. Camın diğer tarafını gösteriyordu.

"Korkulacak bir şey yok, görüyor musun aileni?" diye sorduğunda, gözlerimden yaşlar akıyordu. Camın arkasında duran bütün ailemiz kulağına cihaz takmıştı. Büyük ihtimalle sahte bir şeydi.

"Hepsinin kulağında takılı," dedi Karan, yumuşak bir sesle. Onu rahatlatmak için diğerlerini gösteriyordu. Okyanus'un ıslak bakışları teker teker herkes de gezdi. "Sana da takacağız şimdi."

"İnanmıyorum..." dedim.

"Şşş ağlamak yok," dedi Karan, beni kolunun altına alırken. Dudağını şakağıma bastırdı. "Ağlamayacağız. Bugün ağlamak yok Marin." Elinin tersiyle hem kendi göz yaşını hem de benimkileri sildi. "Güleceğiz."

Kafamı salladığımda, "Bizde takalım," dedim, istekle. "Garipsemesin."

Doktorlar bize de ve Deniz'e de taktığında kızıma en yakın kişiyi gösterdim. "Bak anneciğim," dedim, elimle de işaret ederken. "Kardeşinin kulağındakini görüyor musun?"

"Sen de ister misin?" diye sordum. Okyanus'un ilgisini çekmişti. Eli, Deniz'in kulağına gidiyordu. "Sana da takalım mı?"

"Mert amcan," dedim, ona göstermek için. "Zühre halan..." diye devam ettim. "His teyzen..." Herkese gülümseyerek bakıyordum. "Hepsinde takılı."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Yavaşça tutun," dedi Doktor, kızımın sakinleştiğini görünce. "İlk bir anda ağlaması çok normal." Kafamı salladım ve devam etmesini bekledim. "Biraz süre tanıyacağız."

"Klik sesinden sonra konuşabilirsiniz." dediğinde, biraz bekledim. Odanın içerisinde kalp atışlarımız duyuluyordu. Klik sesinden sonra dünya yavaşlamıştı.

"Merhaba," dedim, pürüzsüz bir sesle. Kızıma sesim iyi gitsin diye düşünerek konuşmuştum. Okyanus bir anda bana doğru döndü. Kalbimin duracağını sandım.

"Okyanus," diye adını telkin ettiğimde, ne olduğunu anlamamıştı. Yüzünü bana yaslamıştı.

"Şşş," dedim, yatıştırıcı bir sesle. "Korkma bebeğim."

Okyanus bir anda gülümsedi. Bana baktığında, beni duyduğunun sinyallerini verdi. "Gülüyor..." dedim, saf bir heyecanla. "Okyanus gülüyor, Karan."

"Bu kardeşin Deniz." dedim, ona her şeyi anlatmak isterken. İlk önce kardeşiyle tanışsın istemiştim. "Deniz Mir Milan."

Okyanus uzanıp öylece duran Deniz'in gözlerinden öptü. "Kardeşini öptü," dedim büyülenmiş gibi. "Sanki ne dediğimizi anladı ve kardeşiyle tanıştı."

Dakikalar bir asır gibi geliyordu. Kalbim ağzımda, Okyanus kulağına takılan cihaza dokunup duruyordu. Ne olduğunu anlamıyor ama bizi duyabildiği için ürkek hareketleriyle seviniyordu. "Senin sesini duyunca vereceği tepkiyi merak ediyorum." dedim Karan'a doğru.

"Babacığım."

Karan'ın dilinden dökülen bu olmuştu.

"Babam."

İkinci dökülen bu olmuştu.

"Kızım."

Okyanus anında Karan'a dönmüştü. Nerede olduğunu biliyormuş gibi hızlıca bakmıştı.

"Benim bebeğim, baban," derken Karan ilk kez bu kadar içten gülüyordu. Okyanus elini uzattı. "Babana mı gelmek istiyorsun?"

"Seni çok seviyorum," dedi kucağına alıp kulağına fısıldıyordu. Karan'ın gözlerinden yaşlar akıyordu. Camın dışındaki herkes ağlıyordu. Okyanus babasının gözyaşını sildi ve dudaklarını yanağına bastırdı. O kadar duygu dolu bir andı ki, yoğun duygudan öleceğimi sandım. "İyi ki benim kızımsın."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Okyanus alışmıştı. Ona anlatacağım şeyler için çıldırıyordum. İlk masalımızı anlatmak için çok heyecanlanmışım.

"Sana söz veriyorum Okyanus His Milan," dedi Karan, yemin akan bir sesle. Bedenim titredi. Karan uzun zaman sonra ilk kez yemin ediyordu. "Ben Karan Milan isem, değil duymamak, konuşman için her şeyi yapacağım. Her şeyi. Bunu da böyle bilsinler."

"Bunun şerefine bir yemek yeriz!" dedi Barzan babam. Herkesin bakışları ona düştüğünde tanıdık simaların gözleri parlamıştı. Yemek deyince akan sular dururdu. "De" Barzan babamın lafı aniden kesilmişti.

"De..." dedi Deniz Mir, dudaklarının arasından peltek bir kelime döküldü. Öyle nahif ve sevgi doluydu ki, kulağıma ulaşan ses beni şaşkınlığa uğratmıştı. Bakışlarını benden ayırmıyordu. Kafasını aradığını bulmak istercesine hafifçe çevirdi. Gözleri babasını bulduğunda ince dudaklarını araladı ve devam etti. "Hayde!"

Bölüm sonu.

﴿ BÖLÜM 94 ﴾

94. BÖLÜM “DENİZ”

"Ne?" döküldü dudaklarımdan. Yanlış duymamıştım. Oğlumun dilinden harfler dökülmüştü. Tüylerimin diken diken olduğunu hissederken, Karan gözlerini ayırmadığı Okyanus'u kucağına indirdi. "Ne dedin sen anneciğim?" diye tekrar sorduğumda, bütün dikkatler Deniz'in üzerine toplanmıştı. "Benim bebeğim konuştu mu?"

"Deniz?" dedi Karan, Deniz'in dikkatini çekmek istercesine. Deniz elini ağzına götürmüş herkese pür dikkat bakıyordu. Babasının sesini duymasıyla ona odaklanmış öylece bakıyordu. Bakışları kardeşine düştüğünde yumuşak bir gülümseme belirdi. İkisi de agulamaya başladığında, kendi dillerinde bir şeyler diyorlardı. Bebeklerin birbiriyle iletişime geçme özelliği vardı. Okyanus'un sesi Deniz'e göre daha anlaşılmazdı lâkin kardeşinin sesini işitmesi konuşmasına yardımcı olmuş gibiydi.

Kızımın ilk kez garip sesler çıkardığına şahit oluyordum. Ondan öncesinde hep sessiz sadece ağlarken çığlık sesleri duyuluyordu.

Deniz ve Okyanus ellerini birbirine dokunurken Karan'la ikimiz onları daha da yakınlaştırdık. İkisi de birbirine sarıldığında Okyanus kafasını yatırmış gözlerini kapatmıştı. Hep böyle yapıyordu. Birine başını yasladığı an gözlerini usulca kapatıyordu. Duşta babasıyla birlikte banyo yaparken o zamanda ona yaslanıp hemen gözlerini kapatıyordu.

"Heyt be benim torunumu görüyor musun?" dedi Barzan babam. Camın dışında onlarda bize bakıyordu. "Aynı dedesi!" derken sesi sevinçle çıkıyordu. "Aslan torunum benim!"

"Babacığım," dedi Karan, Deniz'in minik parmaklarını tuttu ve dudaklarına doğru götürdü. Küçük öpücükler bıraktığında Deniz gülümsüyordu. "Güzel oğlum," derken sesi o kadar büyüleyici çıkıyordu ki, Okyanus da duyduğu babasının sesiyle ona bakıyordu. "Konuştun mu sen?"

Deniz dudaklarını araladı. "Pu—"

"Hayır hayır onu demiyoruz," dedi Karan, endişeli çıkan sesle. Fevri bir hareketle Deniz'in ağzını eliyle kapatırken, oğlunu kendi kucağına çekip göğsüne yasladı. "Nereden duydun onu oğlum? Cık cık cık."

Deniz büyük ihtimalle 'Puşt' demeye çalışacaktı ama daha harfleri tam çıkartamadığı için ona yakın da bir şey diyebilirdi.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Dillendin mi sen?" dedi Karan, elini oğlumuzun ağzından çektiğinde ona mutlulukla baktı. "Bizimle mi konuşmak mı istiyorsun?"

Deniz bir anda ağladığında odanın içerisinde çığlık sesleri yankılandı. Okyanus onu sesini duymasıyla o da ağlarken kızımı kucağıma alıp kocamı oğlumla baş başa bırakmışım. "Tamam tamam ağlama," dedi Karan. Deniz'i kucağına yaslarken gömleğinin cebinden emziğini çıkardı ve baş korumasını da alıp dudaklarına verdi. "Kurban olurum senin diline."

Onun gömleğinin cebinde emzik taşıdığını yeni fark etmişim. Bu beni aptal aşık gibi gülümsetirken Okyanus'u kucağıma pışpışlıyordum.

"Kardeşin de duydu seni," dedi Karan, onun biraz olsun uysallaşmasıyla. Sesinin gücünü kullanıyordu. Kucağına döndürüp bizi işaret etti. "Bak nasıl bakıyor sana." İki birbirini görürken sakinleşmiş gibiydiler. Birbirlerine olan bağlılığı beni bitiriyordu. Uyurken yan yana koyduğumuzda ikisi de elini birbirinin sırtına bırakıp öyle uyuyorlardı. İşte o zaman kalbime sevgi nakşediliyordu.

"Okyanus kızımız için eğer işitme cihazıyla tepki vermemeleri başlarsa, artık son çare olarak ameliyat etmek durumdayız." Doktor Bey'in konuşmasıyla bir anlığına gerçekliğe geri döndüm. Yüzümdeki gülen ifade solmuştu. Güzel kızım ne olduğunu bilmez bir halde etrafına öylece bakıyordu. "Şu an yaşı için çok uygun. Bir yaşlarına az bir süre kaldı. Kardeşi Deniz konuşmaya başlamışken, onunda peşinden konuşma ihtimali vardır. Öğrenme çağını geçerse, konuşması güçlkle olur."

Titrek bir sesle, "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Önümüzdeki yirmi dört saat çok önemli," dedi Doktor Bey. Eliyle Okyanus'un burnuna dokunurken Okyanus dilini çıkartmıştı. Karan homurdanırken Okyanus hemen dilini içeriye geri sokmuş babasına doğru kaçamak bakışlar atmıştı.

"İşitme cihazı onu biraz rahatsız edecek, çıkartmak isteyebilir. Buna sakın izin vermeyin, bu süre boyunca sizi duymazsa kokleat implant dediğimiz ameliyatı olması gerekiyor. Bildiğimiz üzere Okyanus His kızımızın bu kadar ileri derecede bir işitme kaybı mevcut değil. Her şey önümüzdeki yirmi dört saate bağlı. Tepkilerini inceleyin, ufak tefek duyması güç sesler yaratın. Sesleri işitebiliyor mu, tepki alabilir miyiz onları anne ve babası olarak siz göreceksiniz. Uyusun, uyandırmaya çalışın..." dediğinde kalbim sıkışmış gibiydi. Onu uyandırmak kalbime o kadar ağır geliyordu ki her geçen kolaylaşıyor muydu yoksa zorlaşıyor muydu bilmiyordum. "İki gün sonra tekrar görüşeceğiz."

Doktor Bey'le biraz daha konuştuktan sonra odadan çıkmak için hazırlandık. Okyanus'un eli sürekli kulağına gidiyordu. "Ona masal anlatmak için heyecanlanıyorum," dedim, saf bir heyecanla. İçime mutluluk doğmuştu. Kızımın bize olan bakışları bile değişmişti. "Bunca zaman boyunca bizi nasıl işitti bilmiyorum. Şu an o kadar dikkatli bakıyor ki, önceden az duysa da şimdi iyi duyduğuna eminim."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Okyanus'un bana ilgiyle baktığını görünce, "Değil mi kızım?" diye ona doğru sordum. Okyanus çeneme dudaklarını yaklaştırdı emmeye başlamıştı. Karan diğer cebinden emzik çıkardığında kızımı emdiği yerden uzaklaştırdı ve minik ağzına emziği verdi.

"Bizimle geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim, dışarıda bizi bekleyen kalabalığa doğru. Deniz'i Karan'ın kucağından alıp ilk kelimesini söylemesine seviniyorlardı. Barzan babam neresinden çıkardığını bilmediği altınları çocuklarıma takarken arkasından Karan geri çıkartıyordu.

"Ne demek," dedi His. "Bizi çağırdığın için biz teşekkür ederiz. Bu ana tanıklık etmek çok güzel. Hiç unutmayacağım bir an, iyi ki dediğim bir an."

Kollarımı ona doladığımda sıkı bir şekilde sarıldım. His'in hoş kokusu burnuma dolarken o kucağımdaki kızına dikkat ediyordum. "Sen çok şanslısın," dedi His. Kızımınla konuşuyordu. His, Okyanus His'le konuşuyordu. "Sen ve kardeşin Deniz çok şanslısınız, miniklerim. Öyle güzel anne ve babanız var ki, büyüdükçe ne dediğimi çok iyi anlayacaksınız. Bu dediklerimi sakın unutma" Kulağına doğru yaklaştığında, kızım ne dediğini anlamasa bile ona fısıldamıştı.

"Sizde onların ailesisiniz artık," dedim, üzgün bir tonda. "Hayatından çıkıp gidecekmiş gibi miye konuşuyorsun? Beraber büyüdüklerine şahit olacağız. Beraber okula gideceğiz. Teyze, anne yarısı demek." Bakışlarımı kaçırdım. "Benim teyzem büyütüp bu yaşama getirdi. Teyzenin varlığının ne demek olduğunu biliyordum. Bu yüzden bebeklerimde her zaman yerin ayrı olacak."

"Zaman..." dedi His. "Zamanın kimi alıp götürceğini bilemeyiz. Son anıma kadar onlarla olacağıma emin olabilirsiniz, Marin."

"Hafta sonu bebekleri size bırakacağız." Konuşmamla birlikte Bronz'un da bakışları bana doğru dönmüştü. "Bizim çalışmalarına başlamamız lazım, ilk önce silah eğitimiyle başlayacağız. Bu durumdayken bebekler yanımızda olamaz. Silahların olduğu yere onları götürmeyiz. Sizden başka kimseye İstanbul da güvenip emanet edemem."

"Biz-biz mi?" dedi His. Önce çocuklarıma sonra Bronz'a doğru dönüp bakmıştı. "Biz ne anlarız Marin?"

"Bir değil iki taneler..." dedi Bronz. Yutkundu. "Biz beceremeyiz. Başkası baksa..."

"Başkası?" dedim sorar gibi. Yüz ifademi düşürdüm. "Bir başkasına nasıl bırakacağız? Bebeklerimden bahsediyorum." Ses tonum katılaşmıştı, bakışlarımda sertleşti. "Sizden başkasına öylece güvenemeyiz. Üstelik size ne gibi zararı olabilir ki?"

"Bizim onlara zararımız olur—" diyen His'in sesini kestim.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Saçmalıyorsunuz şu anda," derken hiçbir şekilde taviz vermedim. "Dünyanın neresinde olursanız olun, hafta sonu bebeklerim sizde kalacak. Hiçbir şekilde itiraz istemiyorum. Başka işiniz mi var? Onlarla birlikte gideceksiniz. Uyuyacak mısınız? Birlikte uyuyacaksınız. Konu tartışmaya kapanmıştır."

Bakışlarımı Karan'a çevirdiğimde, "Öyle değil mi Karan?" diye sordum. Karan benim bakışlarımı gördüğünde ciddi olduğumu fark etmişti.

"Karım ne derse o," dedi Karan. "Kızdırmak istemezsiniz, ben o hataya düşmenizi tavsiye etmem."

Bronz ve His bebeklerle biraz vakit geçirdikten sonra evimize geçiş yapmıştık. İstanbul'daki evimize gitgide alışmıştım. Üstelik Milan konağı da bizimleydi, onlarla birlikte buraya daha kolay şekilde adapte olmuşum. Ev çok büyüktü, ev bile diyemiyordum, minyatür şehir gibiydi. Akşam olduğunda yemeğimizi yemiş, herkes kendi odasına çekilmişti.

Karan bebekleriyle yatak odasında vakit geçirirken sesleri geliyordu. Duşumu almış, günün yorgunluğunu atlamaya çalışırken onların sesleri kulağıma melodi gibi geliyordu. Okyanus'un ağladığını işitirken, üstümü hızlıca giymiş saçlarımı taramadan yatak odasına geçiş yapmıştım. Karan, kızımızı kucağında susturmaya çalışırken Deniz de ona eşlik etmişti.

"Anneciğim," dedim, odadan içeriye girer girmez. Karan beni görmesiyle hareleri genişledi, yardım istiyor gibiydi. "Benim kızım niye ağlıyor?" diye sorarken, aramızdaki mesafeyi kapatmıştım. Okyanus'un ağlaması şiddetlenirken, eli kulağına gidiyordu. Onu kucağıma alıp elini kendinden uzak tuttum.

"İşitme cihazı rahatsız ediyor, alışamadı," dedi Karan. "Dokunmasına izin vermediğim için ağlamaya başladı." Sesinden suçluluk akıyordu. "Ben bir şey yapmadım."

"Kendi ağlama sesi onu daha çok ağlatıyor, farkında mısınız?" diye sorduğumda, bir yandan kızımı pışpışlıyordum. "Kendi sesine korkuyor."

"Küçük kızım..." dedim, içli bir şekilde. "Yavru kızım." Burnumu onun burnuna sürttüm. "Minik kızım benim, annen burada bebeğim, ağlama lütfen."

"Şşşş," diye seslenmelerim artarken, Okyanus biraz olsun sessizleşmeye başlamıştı. Başını omzuna koyulu, parmaklarım sırtını okşuyordu. "Aferin benim kızıma, aferin benim bebeğime. Böyle uslu bir kız olalım değil mi?"

Okyanus bana iyice sokulduğunda omzumun açıkta kalan kısmı emmeye başlamıştı. Onu nereye bırakırsam orayı emiyordu. En çok çenemi emmeyi seviyordu. "Acıktın mı?" dedim, onu yavaşça indirip yatağa yatırdım. "Acıktığın için mi ağlıyorsun?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan, Deniz'in dikkatini çekebilmek için elini şıklattığında Okyanus'un bakışları oraya düştü. Bir anda kafasını çevirdiğinde, babasının olduğu yere bakıyordu. Karan kızımızın duyduğunu fark etmeden Deniz'le ilgilenirken yüzümde gülücükler saçılmıştı. "Sen babanı duydun mu?"

"Ne?" dedi Karan, bir anda. Dikkatini bize vermişti. Bakışları kızına çevrilirken ikisi göz göze gelmişti. Okyanus babasıyla bakıştığı andan itibaren gülümsüyordu. Karan'ın bu denli şaşırması hoşuna gitmişti. "Beni mi dinliyorsun sen? Babanı mı dinliyorsun sen kızım?"

Okyanus ağzının içerisinde sesler çıkartırken ellerini uzattı. Deniz'le ikisini yanyana yatırırken Karan da yanbaşımıza gelmişti. Deniz ters dönüp poposunu kaldırmış Okyanus'a doğru dönmüştü. Kafasını Okyanus'un karnına koyarken emziğini çıkartıp karnına öpücük kondurdu. Karan'la ikimiz çığlık atmamak için zor dururken onları rahatsız etmeden izlemeye devam ettik. Okyanus sessizce gülümseyip huylandığı karnından Deniz'i uzaklaştırmaya çalışıyordu ama Deniz onun karnını bırakmıyordu.

"Saçların ıslak ıslak durma Marin," dedi Karan. Beni kendine çekip saçlarımın üstüne sıcak bir öpücük kondurdu. "Hemen kurut gel, bebeklerimize masalımızı bu gece sen anlat."

Ona kafamı salladığımda yanağına sert bir öpücük kondurup yataktan indim. Karan ikisini de düz yatırıp karnlarına öpücük konduruyor, ikisi de son ses gülüyordu. Bebeklerimizi yiyorda olabilirdi, öyle iştahlı davranıyordu ki, onların karşısında tatlı bir canavardı adeta. Saçlarımı kuruttuğum sırada aceleci davrandım. Tenime hızlıca emilen krem sürmüş gece rutinimi atlamamıştım.

En son onları bıraktığım hallerinden bir hayli farklılardı. Karan bu sefer yatağa yatmış, ikisi de babasının üstüne çıkmıştı. Deniz babasının kafasına yumruk atarken Okyanus göğsünde oturuyordu. "Oğlum ne anlaşmıştık ama?" dedi Karan. Sesi kızar gibiydi. "Hani babaya vurmak yoktu?"

Okyanus emziğini çıkartıp Karan'ın göğsüne dudaklarını yasladı. "Cık cık cık," dedi Karan, hayret verici bir ifadeyle. "Kızım benim, ben de süt yok," derken gülmemek için kendini zor tutuyordu. Okyanus ne dediğini anlamaz bir halde onu emmeye çalışıyordu. Bu haline gülmeden edemedim. "Babacığım olsa vermez miyim sanıyorsun? Annenden alacağız, ben de çok seviyorum valla bak."

Okyanus'u tutup indirdiğinde boynuna düşen emziğini geri ona vermişti.

Karan bir hızla Deniz'i indirdiğinde karnını gıdıklamaya başlamıştı. Okyanus duyduğu her sese kafasını çevirerek bakıyordu. Benim adım seslerimi işitmesiyle bana dönmüştü. Ellerini gel diyerek uzattığında minik yumruklarını sıktı. Yanına gelip onu kucağıma aldım. "Hiç de annesinden ayrı kalamıyor benim küçük bebeğim."

"Sen ikisine bak Marin," dedi Karan, yataktan kalktı. "Ben mamalarını yapıp getireyim. Acıktılar kesin sürekli emmek istiyorlar."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Tamam hayatım," dediğimde Karan odanın dışına çıkmıştı. Sütüm vardı ama doktor kontrolüyle ek gıdalara hafiften geçiş yapmış hayatlarına mamayı sokmuştuk. İkisi de oldukça iştahlı bebektir. Deniz önüne ne çıksa ağzına sokma huyu vardı.

Bebeklerimle vakit geçirip onları ısırmamak için zor tutarken vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştım. Ne kadar süre olmuştu bilmiyorum ama Karan'ın gelmeyişi anca fark edebilmişim. Yarım saatten fazla ortalıkta yoktu. Ev çok büyük olduğu için bir yerden bir yere gidip gelmek uzun sürüyordu. Daha fazla dayanamayıp bebekleri kendi sütümle emzirmeye başladım. İkisini de kucağıma aldım ve minik dudaklarını göğüs ucuma yasladığımda, uysal bir hale bürünüp büyük bir istekle emdiler. Anne sütünü her şeyden çok seviyorlardı, doktor her ne kadar mama da vermeme söylese de onların isteği karşısında yapamıyordum. Daha çok küçüklerdi, bana ihtiyaçları vardı. Sütüm olduğu sürece emzirmekten geri kalmayacaktım.

Karan hâlâ ortalıkta yoktu. Mutfakta bir sürü çalışan vardı, bebekler için ayrıca çalışanımız vardı. Onların hazırlayıp vermesi çok uzun sürmezdi. Telefonu elime alıp onun numarasını aradığımda meşgul çalışıyordu. Biriyle konuşmaya dalmış olabilirdi.

Bir süre daha öylece durdum. Yine aradığımda meşgul çalışıyordu. Bir anda durulduğumda teker teker bebekleri alıp kendi beşiklerinin içerisine bıraktım. Onlara öpücük bıraktım. "Anneniz hemen gelecek," diye fısıldadım. Kameraları ayarlayıp bebek telsizini de elime aldım ve odadan dışarıya çıktım. İçimi kötü bir his kaplamıştı.

Mutfağın ışığı kapalıydı. Onu nerede bulacağımı bile bilmiyordum. Belirsizlikle ilerlerken bir ses duydum. "Saçma saçma konuşma," dedi Karan. Sesi kızgın çıkıyordu. "Hayır, haberi yok. Olmayacakta..." Duyduğum sesler mutfaktan geliyordu. Mutfaktan içeriye sessiz adımlarla ilerlerken Karan'ın elindeki biberonu öylece salladığını gördüm. Büyük ihtimalle ne yaptığının farkında değildi. Gözleri kapalıydı. "Olmayacak dediysem olmayacak."

"Önümüzdeki günlerde olmaz, bebeklerimle ilgileneceğim." Ağzının içerisinde öylece mırıldanıyordu. "Haftasonu geldiğimde görüşürüz." Onun yanına yaklaşıp elinde sallamaktan buz gibi ettiği biberonu elinden aldım. Ona dokunuşumla gözlerini araladığında irkilmeden edememişti. "Kapatıyorum," dedi ve karşı tarafı dinlemeden kapattı.

"Nerede kaldın Karan?" diye sorduğumda sesim düz çıkmıştı. "Mama hazırlayıp gelecektin."

"Geliyordum şimdi..." dediğinde dalgın olduğunu çok geçmeden fark ettim. Elini diğer biberona uzatınca, "Buz gibi olmuş. Soğusun çok kaynar diye bırakmıştım," dedi.

"Bir saattir yoksun, soğuması normal değil mi sevgilim?" diye alay ettiğimde bakışları aniden bana dönmüştü.

"O kadar oldu mu?" dedi, uykulu bir sesle. "Hemen tekrar ısıtayım, aç kalmasın bebeklerim."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Elinden biberonu geri aldım. "Ben karınlarını doyurdum, daha fazla aç kalmalarına gönlüm el vermedi. Ama ısıtalım, diğer bebeklerimize verelim. Ben aşağıya inmeden önce öyle miyavlıyorlardı."

"Onlara da bakamadım hiç bugün," dedi Karan. Biberonları ısıtıcıya yerleştirdim. Süresini ayarlayıp beklemeye başladım.

Karan'ı elinden tutup kendime doğru çektiğimde mutfak masasının sandalyesine oturmasına sağladım. Kendini bıraktığında kirpiklerini kaldırıp bana baktı. Onun kucağına küçük bir kız gibi yerleştiğimde kollarımı boynuna doladım. "Bu kadar yormasan mı kendini?" diye mırıldandım. "Her şeye, hepsine sen bakmak zorunda değilsin."

"Mar—"

"Şşşş," dediğimde konuşmasına izin vermeden ona öylece sarıldım. "Telefonda kiminle ne konuştuğunu sormayacağım. Bir de ben seni darlamak istemiyorum. Anlatmak istemiyorsan, bitmiştir. Sorun her neyse en dibine girmek zorunda değilsin, ben yanındayım. Ailen, arkadaşların, minik yavruların..."

"Minik yavrularım?" diye sorduğunda boğazından bir kıkırtı yayıldı. "Minik yavrularıma kadar çok ciddi dim."

"Puşt ve Lan eminim bize bir şey olmasını istemez. Tırnaklarını sergileyip düşmanları yok edebilir, hırlayabilir," deyip alay ettim.

"Onlar daha minicik, kendi patilerinin üstünde bile yürüyemiyorlar."

"Mevzu varsa Bronz'un kızını çağırırız..." dediğimde Karan bir anda kasılmıştı. Onun bedeninin kasılmasıyla dudaklarımı tekrar araladım. "Kedisinden değil, His'ten bahsediyorum."

"Tamam işte," dedi Karan, kısık bir sesle. "Kimseye söyleme ama ikisinden de korkuyorum ben. Tam birbirlerini bulmuşlar, ikisi de çok vahşi."

Bir anda kahkaha attığımda, sesim çok fazla çıkmıştı. Karan eliyle dudaklarımı kapattı. "Sessiz ol Marin!" dedi, uyarıcı bir sesle. "Şaka yaptım, gerçekten korkmuyorum. Sen şimdi gidip söylersin falan."

Kafamı iki yana sallarken gülmemi kesemiyordum. Karan beni kucağına iyice çekerken elleri karnımı bulmuş gıdıklamaya başlamıştı. Gülüşlerime gülüş katıyordu. "Du-dur!" derken gözlerimden yaşlar geliyordu. Sırtımı masaya yasladığımda ondan kurtulmaya çalışıyordum ama nafiyleydi. "Karan! Lütfen!"

"İlla gülüşünü duymam için gıdıklamam mı gerekiyor?"

"Cık," dedim gülüşlerimin arasında. "Arada beni güldürürsen hiç fena olmaz."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Dudakları, boynumu bulurken sanki evindeymiş gibiydi. Islaklığını hissettiğim dudakları, minik minik öpücükler bırakırken gülüşlerim kesildi. Bebeklerim nasıl benim kucağında uysal bir hale bürünüyorsa ben de onun kucağında uysal bir hale bürünüyordum. Parmakları belimi kavramış beni kendine iyice bastırmıştı. "Çok güzel kokuyorsun..." diye mırıldanırken parmakları geceliğimin içine sızmış karnımı sarmıştı. "İlk günkü gibi, ilk kokunu aldığım gibi. Ferah, rahatlatıcı..."

Parmakları yüzümü avuçladığında, dudakları dudakları buldu. Sıcak avuçları yüzümü ısıtırken, dili aralanan dudaklarımdan içeriye sızdı. Hem tutkulu hem narin öpüşü baştan çıkartıcıydı.

Duyduğum tık sesi geri çekilmeme neden oldu. İkimizde kendimizi öylece kaptırmıştık ki, öpüşmemizin üzerinden saatler geçse kolayca fark edemeyecektik. Makineden mamaların ısındığını belli eden sesin ortama devrilmesi bizi ayırmıştı. Karan o sesin makineye ait olduğunu anlayınca beni hemen bırakmak istememişti. Tekrar tekrar öperken karşılık vermekten kendimi geri alamıyordum.

"Bebeklerimiz uyumadan onlara masalımızı anlatalım sevgilim," diye fısıldadığımda, Karan kafasını sallamakla yetinmişti.

Mamaları bir kaba alıp odaya geri çıkmak üzereyken Karan bir anda beni kucakladı. Kollarını bacaklarımdan geçirip beni havalandırırken dudaklarımdan küçük bir çığlık kopmuştu. Ellerimi boynuna dolayıp ona yardımcı olduğumda sesime kedilerimiz gelmişti. Karan'ın tüyleri diken diken olmuştu.

İkisi de miyavlayarak gelirken elimdeki mamaların kokusunu almış olmalıydılar. Yatak odasından içeriye girdiğimizde Karan beni yatağın üstüne bıraktı. Kediler minik boylarıyla atlayıp yatağa çıkmak için partilerini vururken onların yatağının yanına geçtim. Mamalarını bıraktığımda ikisini de okşayıp öpücük kondurdum. Deniz'in kedileri ağzına sokmak istediği kadar vardı.

Karan bebekleri yatağımıza taşıdığımda ikisi de kıpır kıpırdı. "Babanızı mı özlediniz siz?" Ağızlarının içerisinde ses çıkartırken kıkırdıyorlardı.

Ben de yatağa geçtiğimde üstüme yorganı çektim. Okyanus benim yanımda, Deniz, babasının yanındaydı. Yatak büyük olduğu için dördümüz sıkışmadan uyuyorduk. Zaten hafif bir uykuyla, tek bir pozisyonda ikisini rahatsız etmeden gece geçiyorduk. Okyanus yüz üstü döndüğünde Deniz'e doğru döndü. Elini Deniz'in sırtına yerleştirip öylece ona baktı. Deniz de onun gibi yüz üstü yatarken poposunu kaldırmayı ihmal etmiyordu. Pışpışlanmayı sevdiği için biri hep onun poposuna vursun istiyordu. Karan onun bu davranışını karşısında hafif tampon hareketlerle kalçasına vurmaya başladı. "Anası kılıklı, oğlumun kime çektiği belli oluyor. Sen kimseyi benzemiyorsun, direkt olarak annensin. Bronz amcana da benzemiyorsun, annen de senin gibi yumruğu güçlü." Deniz, babasının ne anlattığını bilmese de gülmekle yetiniyordu. Ben de bir yandan Okyanus'un bedenine masaj yapıyordum.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bir varmış bir yokmuş..." diye söze girdiğimde Okyanus başını çevirip bana bakmaya başladı. "Evvel zaman içinde kalbur saman içinde küçük diyarlarda yaşayan bir denize aşık bir Deniz Kızı varmış." Dudaklarıma odaklanmış halde bakarken Deniz'den ayrılıp bana doğru yaklaştı. Yüzünü benim göğsüme gömerken aynı zamanda kafasını kaldırıp ağzıma bakmak istiyordu. Onun bana yaklaştığını gören Deniz de huysuzlanırken oğlumu da kendime doğru çektim.

Karan da bize yaklaşıp kaslı kollarını bir kanat misali bize gererken ilk önce beni alnımdan öpmüş sonra teker teker çocuklarımızı öpmüştü. "Deniz Kızı'nı denizen ayırıp karaya bağlı kalmasını sağlayan bir Prens varmış. Prens, Deniz Kızı'nı gördüğü ilk andan itibaren vurulmuş..."

Okyanus o kadar huzurlu bir halde almıştı ki, bana iyice sırnaşıp sanki karnıma girmeye çalışıyor gibiydi. Küçük ayak parmakları tişörtümün içinden karnıma dokunurken tensel temas yaratıyordu. O böyle yapınca hamileyken beni duymuş olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Anne karnında, anne ile bebeklerin farklı bir frekansla iletişime geçtiklerini biliyordum. Okyanus beni duyarsa da, o frekans sayesinde hem babasını hem de beni duymuş, çok yakınında hissetmiş olabilirdi. Şimdi ise sesimi bu kadar net duyarken, aramızdaki iletişimi sağlayan frekansı yakalamış olabilirdi. Karnıma girmeye çalışması da bundan olabilirdi.

Uzun bir süre boyunca ikisine usanmadan tekrar tekrar aynı masalı anlatırken ilk önce koca bebeğim uyumaya başlamıştı. Onun üstünü örtüp derin bir şekilde uyumasını sağlarken arada gözlerini açmadan yapamıyordu. Bir eli Deniz'i pışpışlıyor bir eli Okyanus'un sırtını okşuyordu. Sırayla ikisi de uyurken sabah uyanma maceramız bizi bekliyordu.

Yüzümde sıcak dokunuşlar hissederken uykum giderek açılmaya başlıyordu. Yanağımdan başlayan öpücükler, burnumun üstünü bulmuş; oradan dudaklarıma kadar inmişti. Sıcak tenin varlığıyla iyice dolup taşarken kollarımı iyice doladım. Bedenim, onun bedeninin üstündeydi.

"Uykucu..." diye fısıldadığında, nefesini boynumda hissettim. "Çocuklarımızda sana çekmişler."

Ağzımın içerisinde kısıp bir şekilde, "Hıhım," diye mırıldandım. Bugünde diğer günler hiç kalkasım yoktu. Hangi gün olmuştu ki?

"Uyanmanı bekliyorum," dediğinde kalçamın üzerinde parmaklarını hissettim. Yavaşça sıkıldığında çok geçmeden sıkıldığı yeri okşamıştı. "Uyanırsan artık ben de mekâna gideceğim."

"Biraz daha..."

"Ne?" dedi Karan, yüksek sesle. "Biraz daha mı öpeyim seni?" diye sorduğunda, gülmeden edememişim. Uykum o kadar yoğundu ki, onun karşısında vefatını gerçekleştiriyordu. "Olur, bana uyar."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Beni öperken artık uykum tamamen açılmıştı. Kirpiklerimi araladığımda onun elaya vurgun gözleri bir ay gibi parlıyordu. Uzamış sakallarına avucumu yaslariken uzanıp dudağına öpücük kondurdum. "Günaydın, Karan Milan."

Ona tam adıyla seslenişimden dolayı bana irileşen hareleriyle baktı. Bozguna uğramış yüz ifadesiyle dudakları aralanırken uzanıp bir daha öptüm. "Yine sabah sabah çok resmisiniz bakıyorum, Marin Milan," dediğinde sesinden yoğun bir ima akıyordu.

"Sana böyle hitap etmeyi çok sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldandığımda, kucağında biraz daha toplarlandım. Tam üstüne yerleştiğimde Karan'ın bedeni altımda kalıyordu. "Karan Milan'sın adı ama sana genelde, şımarık patron ağa bozuntusu, son kıyafet bükücü, çilek reçeli, Karan Ağa derler." Kirpiklerimi kaldırıp ona baktığımda, "En önemlisi, iki güzel evladımızın babası, bir de benim hayatımı güzelleştiren adam derler," diye devam ettim.

"Yürek sızısı ve Jan olduğunu da unutmayayım," diye ekledim.

Bozulan yüz ifadesi açıldığında dudakları kenara kıvrıldı. "Bak sen...." dedi, ellerini belime yerleştirdi burnuma üstüne öpücük kondurdu. "Sana derler?" diye sorduğunda çok geçmeden, çenesini dişlerimin arasına alıp yavaşça ısırıldı.

"Isırma Marin!" diye adeta kükredi.

"Evet," diye onayladım. "Bana da hep Isırma Marin derler..."

Eliyle çenesini sıvazlarken dişlerimle yapmış olduğum sanata baktım. Daha fazla dayanamayıp çenesini üfledim ve acısını geçirmeye çalıştım. Sonra öpücüklere boğduğumda yavaş ve yoğun buseler kondurdum. "Hayır," dedi Karan, aksi bir dille. "Sana Karan Milan'ın Deniz Kızı derler, seni herkes öyle tanır..."

"Bak bu daha çok hoşuma gitti."

"Uyandıysan kalk hadi, bugün İstanbul'daki mekânlarıma bakacağım bir süredir uğramıyorum." Gözünden yorgunluk aksa da çalışmayı bırakmıyordu. "Sabah sizinle vakit geçireyim, öğlen çıkarım. Sonra akşam gelince antreman yaparız."

"Olur," dedim uysal bir şekilde. Yataktan doğrulduğumda bebeklerimizi görememiştim. Bakışlarım dışarıya kaydığında uzun pencerelerden bembeyaz bir manzara eşlik ediyordu. Kaşlarım havaya kalktı, dışarıyı karlarla kaplıydı.

"İlk," diye mırıldandım.

"Hı?" dedi Karan anlamaz bir halde.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Okyanus ve Deniz'in ilk karı olacak. Karla tanışacaklar. Kardan adam yapacağız!" Sesim sevinçle çıkarken benim bir anda çok sevinmem beklenmedi. Sadece bebeklerimle her anı doyusuya yaşayıp tatmak istiyordum.

"Hemen onları uyandıracam," diye konuştuğumda heyecanım dışıma taşıyordu. Aklımdan onlara giydirmem gereken kıyafetler geçiyordu. Henüz yürüyemiyorlardı, emeklemeye başlamışlardı. Yürüteçlerini almıştık, günün birkaç saati ona bindiriyorduk.

Onların odasına girdiğimde perdeler çekili olduğu için etraf karanlıktı. İlk önce perdelerini açtığımda içeriye sızan kış güneşi aydınlatmaya yetmişti. Beşiklerin içerisinde kıpraşmalar olurken ilk olarak Deniz uyanmıştı. "Günaydın anneciğim," diye mırıldanıp beşiğinden ona baktım. Sabah öpücüğünü verdim. Kızımın yanına gittiğimde uyuduğunu gördüm. Tam annesinin kızıydı, biri uyandırmadan uyanmak istemiyordu.

Onu beşikten çıkartıp kucağıma aldım. "Okyanus..." diye kulağına kısıkça fısıldadım. "Uyan anneciğim, sabah oldu." Yüzüne yavaşça üflerken Okyanus dudaklarını aralayıp diliyle dudaklarını ıslattı. Tedavisi iyiye gidiyordu. Elfida teyzesi gibi sağlık sorunlarıyla savaşmaktan asla geri kalmıyordu. İkisi de oldukça güçlüydü.

Okyanus sesimi işitmesiyle gözlerini araladı. Ağlayacak gibi olduğunda gözleri gözlerime takıldı. Beni görmesiyle gülümserken burnumu burnuna sürttüm. Kucağımda hareketlenirken onu öpücüklerle boğdum. Onu Deniz'in beşiğine bırakırken susamış olmalarıyla biberonlarına taze su soldurup dudaklarına yasladım. İştahlı bir şekilde sularını içerken Deniz ayaklarını kaldırıp havayı tekmeliyordu.

Odanın içerisine ferah bir kokuyla birlikte kocamın girdiğini fark ettiğimde beşiklerin başına geldi. Bebeklerimizin başını okşadıktan sonra onları öptüğünde sularını içmeleri için zaman tanıdı. "Ne kadar çabuk hazırlanmışsın..." derken onu baştan aşağıya süzdüm. Simsiyah giyinmişti. Çok yakışıklı gözüküyordu.

"Karım gibi uyuşuk değilim," dedi kinayeli bir sesle.

"Ne yapayım ilk işim çocuklarımıza bakmak olduysa?" derken göz devirdim. "Ben hazırlanmasını bilmiyorum sanki."

Gülmeye başladığında yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Şaka yapıyorum güzelim. Acelem olduğunu biliyorsun. Üstelik sabah söylemeyi unuttum. Mert ve Zühre'nin isteme ve nişan töreni için organizasyon ekibi gelecek. Bugün düzenlemesine bakacaklarmış, iki gün sonra da nişan var zaten."

Zühre aile arasında küçük bir nişan töreni istemişti. Barzan babama kalsa İstanbul'dan Mardin'e kadar nişan yapacaktı. Bu durum onun hoşuna gitmese de kızı ne istiyorsa kabul etmişti. Zühre bize belli etmese de, annesinin yokluğunda her şeyi sade ve az kişiyle istiyordu. Akrabalarını

Özge Naz – Düşler Ağdı

görmek istemiyordu. Düğünü Karaca ailesi yapacağı için yine isteklerini söylemişti ama Mert gibi birisi evleneceği için hiçte yok sayılacak bir düğün olmayacaktı.

Nişanı yine Zühre, Mardin'den uzaklaşmak istediği için hazır hepimiz İstanbul'dayken burada yapmak istemişti. Salon bile tutmamış, ayrı bir yer istememişti. Karan babası gibi başta kızsız da, Zühre rahat olamayacağını kendi isteğiyle aile arasında bir şeyler istediğini belli etmişti. İstanbul'da ki evimizin büyük bir alanı vardı, kış bahçesi gibiydi. Eğer Zühre'nin de içine sinerse tören orada yapılacaktı.

"Zühre'nin yanında ben olurum zaten aşkım, onu sorun etme." Yavaşça gülümsediğimde, bazen onun bu kadar işe nasıl yetiştiğine anlam veremiyordum.

"Evin her yerini en iyi sen biliyorsun," dedi Karan. "Eğer bahçe hoşlarına gitmezse diğer kısımları gösterirsin. Ben yetişmeye çalışırım, Mert de gelir zaten."

"Gösteririm..." dediğimde bakışlarım pencereye düşüyordu. Kar, lapa lapa yağarken o soğukluğun yüzüme çarpmasını istemiştim. Uzun zamandır kar görmüyordum. "Kahvaltıdan önce karla tanışsınlar mı?" diye sorduğumda ona kedi bakışları attım. "Ben dayanamayacağım."

"Olmaz," dedi Karan. Kaşlarım çatıldığında devam etti. "Hem daha yeni uyandılar, şimdi yorulacaksınız, kahvaltıya haliniz kalmayacak. Kahvaltı yapılsın, herkes kendine gelsin öyle çıkalım."

"Ya ne olacak?" dedim, ters ters. "Ben besliyorum zaten yavrularımı." Biberonlarını bitirdiklerinde onlardan ayırdım. İkisi de beşikten çıkmak istiyordu. "Ben onları doyururum."

"Marin, bu kadar çok kar görmek istediğini bilseydim kayak yapmaya giderdik güzelim."

"Hayır böylesi daha güzel, ansızın olması..." Deniz ve Okyanus'u sırayla kucığıma aldım. "Onlar içinde ilk olacak..." Yanağımı şişirdim. Onun bakışlarını gördüğümde kabullendim. "Peki, şımarık patron ağa bozuntusu! Kahvaltıdan sonra çıkarız."

Odadan çıkmadan önce seslendim. "Hele bi o karlar erisin sorarım sana bunun hesabını!"

Hızlı bir şekilde bebeklerimi sabah temizliğini yapıp üstlerini giydirdim. Karan da bana yardımcı olmuştu. Ben de hazırlandığımda elimize pusetlerimizi alıp kahvaltı yapmak için salona ilerledik.

"Tamam baba, kaybolmadın ya," diyen Zahir'in sesini işitirken her zamanki gibi biz hariç herkes kahvaltı masasında oturuyordu.

"Kaybolmuş oğlum, ondan bu siniri," dedi Behiçe annem.

"Günaydın Milan aşireti..." diye olaya giriş yaptığımızda hemen herkes elimizden pusetleri almıştı. Bebekleri sevmeye başladıklarında ortamdaki gergin hava bir anda kaybolmuştu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Günaydın gelin kızım," dedi Barzan babam. "De hayde oturun da şöyle güzelce kahvaltımızı yapalım. Nerede benim torunlarım? Hey maşallah sabah neşelerim gelmişler."

"Oturalım tabii," dediğimde Barzan babam halinden hiç mutlu değildi. Kahvaltı masası bile onu bu denli sevindirmiyorsa büyük bir sorun demektir.

"Hayırdır baba, ne oldu?" diye sordu Karan. O da babasının durumunun normal olmadığını anlamıştı.

"Yok bir şey!" dedi Barzan babam, sinirle. Karan'ın bakışları annesine döndüğünde Behiçe annem elini dudağına götürdü ve sus işareti yaptı.

"Sabah babam namaz kılmak evden çıktığında kaybolmuş. Bu saate kadar evlerin arasında gezip durmuş. Telefonu da yanında olmayınca arayıp sormamış, bir de koruma görmüş ama Türk değilmiş sanırım anlamamış. Ona bağırip çağırıyor," dedi Zahir, en sonda konuştuğunda tek nefeste her şeyi dökmüştü.

Karan güldüğünde Barzan babam iyice sinirlenmişti. "Bebeklerime gülüyorum," diye durumu düzelttiğinde Karan, yaşı kaç olursa olsun hep babasından çekinecek gibiydi. Bir bebeği solunda, iki bebeği mama sandalyesinde otururken sabahları en çok sevdiği şey bize bir şeyler yedirmektir.

Bebeklerimiz o kadar hızlı büyüyordu ki, konuşmaya başlamalarına şaşırısam da, aslında normal bir durumdu. Karan bir dilim ekmeğin üzerine reçel sürüp uzattığında dudağımda beliren gülümsemeye ağızımı açtım ve tek ısırıkla lokmayı çiğnedim. Deniz ve Okyanus anlaşmışlar gibi ikisi de ellerini uzatınca sanki onlarda reçel sürülmüş ekmeği istiyorlardı.

"Olmaz babacığım," dedi Karan, ikisine doğru. "Siz şimdilik anne sütü ve mama yiyeceksiniz. Birazcık daha büyüyünce söz size de her sabah ekmeğimize reçel sürüp vereceğim."

İkisi de ağlamaya başladıklarında masada herkes kulaklarını kapatma isteğiyle dolup taşmıştı. "Annenizi mi kıskanıyorsunuz siz?" diye sorarken Karan'ın sesi kızgın çıkıyordu. "Şşşş," diye elini şiklatırken dikkatlerini dağıtmaya çalışıyordu.

"Aşkım reçelin bir zararı olmaz," dedim, kulağına doğru. "Ekmeği sindiremezler ama reçel akışkan zaten birer çay kaşığı verelim. Tadına baksınlar."

"Öyle mi dersin?"

Kafamı salladım. Sanki bunu bekliyormuş gibi masadan iki tane çay kaşığı aldığımda reçelle doldurdu. İkisine de teker teker verirken ağızlarını şapırdatarak yediler. Baya hoşlarına gitmiş olacak ki ikisi de öylece gülüyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Okyanus'un çenesine öpücük kondurduğumda sakinleşmişti. "Sen reçeli sevdiğin mi anneciğim?" diye sorarken gözleri parlıyordu. "Sevdiğin değil mi? Aferin benim kızım. Yoksa ben hamileyken canı reçel isteyen sen miydin reçel gibi tatlı kızım?"

"Da-da!" dedi Deniz.

"Da-da değil babacığım, an-ne diyeceksin." Karan, oğlula konuşurken az önceki siniri geçmiş gibiydi. "An-ne, ba-ba. Söyle bakayım."

"Puyt!"

Deniz, Zahir'e bakarak konuştuğunda hepimizin ağzı açık kalmıştı. Karan, Deniz'in ağzını kapatmış ama artık çok geçti.

"Babası kılıklı," dedi Zahir ve ardından dil çıkardı. Okyanus onu görünce o da dilini çıkarttı. "Heh sen de gel, hepiniz amcanıza karşı olun zaten. Zahir kim ki zaten!"

"Aferin oğluma benim." Karan uzanıp alnından öptü. Ona su dolu küçük biberonu uzattı.

Okyanus'a mamasını yedirirken eliyle hep reçeli işaret ediyordu. "Reçel mi istiyorsun bebeğim?" diye sordum. "Canın tatlı mı çekiyor?"

"Bir şey isterken ne yapıyorduk?" diye sordum Okyanus'a. Parmaklarımla işaret dili konuşurken ona reçeli gösterdim. Okyanus huysuzlanırken hoşnut olmadığını belli eden sesler çıkardı. "Ben reçel istiyorum." Hem konuşuyordum hem de ona işaret diliyle anlatıyordum.

Canı sadece reçel çektiği için ona daha fazla uzatmadan verdiğimde kaşık dolusu reçeli afiyetle yedi. Başını bana yasladığında yüzünü göğüslerime gömdü ve öylece durdu. Şimdi anne kız vaktiydi. O bana sarılı dururken ben de çayımdan içtim.

"Sen niye bir şey yemiyorsun?" diye sordu Karan. "Deniz'in karnını doyurdum. Okyanus doydu mu?"

"İştahım pek yok, Okyanus da bol bol reçelden yedi. Sevmiş baya benim tatlı kızım."

"Hadi hazırlanalım bahçeye kar oynamaya çıkalım," dedi Karan. "Senin keyfin ondan yok, canın kar istiyor çünkü."

Yüzümde gülümseme oluştuğunda Okyanus'u kucağımdan indirmedi oturdum yerden hareketlendim. Ayağa kalktığımda Karan da Deniz'i almış geliyordu. Yaklaşık yarım saat içerisinde bebeklerimize kalın pofuduk tulumlardan bizde montlarımızı giyip aşıya inmiştik.

Dışarısının bembeyaz haline ikisi de gözleri kapalı bakıyordu. Deniz kafasından şapkayı tutup çekiyor, hiç elinden tutmadan yere fırlatıyordu. Karan bıkmadan başına tekrardan takarken Deniz'in babasıyla uğraşması onu eğlendiriyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bahçede duran köpeğimiz bizi görünce havlayarak gelmesi çocukları korkutmuştu. Karan elini kaldırıp köpeği sustururken Deniz'i kucağından indirmeden onunla birlikte yere çöktü. Köpeğin başını severken Deniz babasının kucağından kaçmaya çalışıyordu. "Korkma oğlum, ben buradayım. Babanın kucağındayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok."

Sokak köpeği olduğu için çok nadiren buralara gelip duruyordu. Biz onun varlığına alışmıştık ama Deniz alışmış gibi değildi. Kedilerden korkmuyordu ama sanırım köpekler için aynı şeyi düşünmüyordu. Okyanus etrafına heyecanla bakarken annesi gibi bembeyaz örtüyle dokunmak istiyordu.

Yağan kar bedenimize dökülürken kızım dilini çıkartmış karları yakalamaya çalışıyordu. Onun başındaki şapkayı biraz daha açıp etrafı iyice görmesini sağlarken daha çikalı çok olmadan yanakları kıpkırmızı olmuştu. Dudağımı bastırıp yanaklarına dokunurken soğukluğunu almaya çalıştım. Atkısı olmasına rağmen yine de üşümesinden korkuyordum.

Onu kardeşinin yanına yere bıraktığımda ikisi de ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. Deniz eliyle almaya çalışsa da, eline giydirmiş olduğumuz eldivenden dolayı almayı beceremiyordu.

"Şunu da sana takalım..." dediğinde Karan bana doğru döndü. Elindeki atkıyı boynuma doladığında beni kendine çekti. Dudaklarıma öpücük kondururken üstüme lapa lapa kar yağıyordu.

"Çok mutlu gözükyörsün," dedi, bana ilgiyle bakarken. "Biraz bekle din ama söz beklediğine degecek."

Neyden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarımı çatarken beni olduğum yerde döndürdü. Korumalar ellerimde küçük çocuklar için yapılmış kızaklarla gelirken çatılı olan kaşlarım havaya kalkmıştı. Hızlıca geri Karan'a döndüğümde, "Ne ara istedin bunları?" diye sordum.

"Sabah erken kalktığımda havayı görmüştüm. Buraya yeni yerleştığımız için çok fazla eşyamız yoktu. Ben de adamlara kar da oynayacağımız ne varsa alın gelin dedim çünkü senin karla oynamayı çok sevdiğini biliyordum," dedi Karan. Üstüne atlayıp onu öpücöklere boğmamak için kendimi zor tutuyordum. "Üstelik evliliğimiz ilk zamanları en çok kar topu oynamayı özleyeceğini söylemiştin. Çünkü Mardin'de kar yağsa bile tutmaz."

"İnanamıyorum sana Karan!" dedim, yüksek çıkan sesimle. "Demek o yüzden sabah kahvaltı diye tutturdun. Çünkü istediklerinin gelmesini bekle din..."

Kafasını salladığında, "Biraz sabırsız birisin... Seni ne zaman sabırsız sevdiğimi biliyorsun," derken arsız bir şekilde sırttı. Yanağıma sert bir öpücük bıraktı. "Şimdi bebeklerimiz karla tanışmaya hazır."

"Seni çok seviyorum, sevgilim." Ondan ayrılmadan önce sıkıca sarıldığımda, yüzümü göğsüne yasladım. Kalp atışları ilk günkü gibiydi. Çok hızlı atıyordu. "Sana aşığım Karan Milan." Onun

Özge Naz - Düşler Ağdı

bana cevap vermesine bile gerek yoktu, en büyük cevabını benimde hissettiğim kalp atışları veriyordu.

Deniz'i kızığa bindirdiğimde, bahçenin içerisinde botumun neredeyse tamamını kaplayan karın üzerinde oğlumu çekmeye başladım. Deniz elleriyle sıkıca tutarken hafif oluşan rüzgara karşı gülerek karşılık veriyordu. Yanakları tam ısırılmalık, elma gibi olmuştu.

Karan, kızına ve oğluna kar topu yapmayı öğretirken Deniz yaptığı kar toplarını babasına atarken Okyanus yapmış olduğu minik kar toplarını ağzına atıyordu. Karan sürekli olarak, "Pis o kızım yenmez," dese de babası ne zaman arkasını dönse hemen hızlıca kardan bir parça alıp ağzına atıyordu. O kadar minik karlar alıyordu ki, o ağzına alamadan sıcak ellerinin arasında hemen eriyordu.

Bir anda kafamın üstünde bir darbe hissederken hızlıca arkamı döndüm. Zahir ve Mert sinsi bir şekilde sırtıırken, kar topunun kimden geldiğini anlamak zor değildi. Yanlarında Elfida ve Zühre de vardı. İkisininde yüzünün ortasında kart topu belirirken aynı anda ses yükseldi. "Uzak durun lan karımdan!"

Çok geçmeden, "Ona benden başkası atamaz!" diye sesini işitirken daha büyük kar topuyla olduğum yerde sendelemişim. Yediğim ardı ardına kar toplarından kalçamın üstüne düşerken Karan Milan tarafından saldırıya uğramışım.

"Karan bunu karına nasıl yaparsın?!" diye yalandan ağlamaklı bir ses çıkarttım. "Oynamıyorum ben ya! Canım acıdı!"

"Sert mi oldu?" diye bir anda koşarak yanıma gelirken bıyık altından gülümsedim. Elime karları biriktirirken kafamı olumlu anlamda sallayıp başımı yere eğdim.

Yere dizlerinin üstüne eğildiğinde beni belimden kucakladı. Sonra ona dayanamadığım için kar atmaktan vazgeçtim. Ellerimi boynuna yerleştirip boynuna dudaklarımı bastırdım. "Yalandı," diye kulağına fısıldadım. "Zaafına asla dayanamıyorsun Karan Milan. Hemen gardını indiriyorsun."

Bedeni kasıldığında yavaşça yutkundu. "Biliyorsun ben sert severim," dedim ve gülümsedim.

Gözlerimiz kesiştiğinde, "Birazdan olacıklardan sorumlu değilim, savaş başlasın," diye konuştuğumda koşar adımlarla yanından uzaklaştım. "Mert sen ve Elfida benimlesiniz. Zahir, Zühre ve Karan bir takımsınız. Hadi göreyim koçum bizi. Bu üç Milan'ı yok edelim!"

"Savaş başlasın!" dedi Zahir.

Karan, kar topu savaşı başladığı andan itibaren arada Zahir'e de kar topu fırlatıyordu. Hatta bi ara içine taş koyup atmış bile olabilirdi çünkü Zahir neredeyse ağlayacaktı. Zühre'ye hiç attırmıyor sürekli olarak, "Sen yorulma abiciğim ben atarım," diyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bebeklerime anneler bakarken herkes bizim kar topu savaşı yapmamızı büyük bir heyecanla izliyordu. Nefes nefese kalmış, üstüm başım tamamen karlar altındayken henüz bir kazanan yoktu. Deniz ve Okyanus öylece gülüyor onlarda karları alıp atmaya çalışıyordu. Barzan babam bizi tutuyor, Behiçe annem de kendi çocuklarının tarafındaydı. Onlar bize kar topu yapıp yardımcı oluyorlardı.

Uzun zamandır, böyle ansızın eğlendiğimi hatırlamazken hepimiz için çok iyi olmuştu. Kendimi en sonda kar birikmiş alana attığımda, kocamda yanımda belirmişti.

"Yorulduz bakıyorum," dedi eğlenir gibi. Elfida ve ben çabuk pes etmiştik. Elfida'yı yormamak için çok fazla üstüne gitmezken, Zühre'yle ikisi birbirine atış yapıyordu. Mert ve Zahir birbirine hücum ederken, Karan hem bana hem de Mert'e oynuyordu.

"Öyle bir içimden geldi," dedim, soluğum boğazımda kesiliyordu. "Yoksa ne yorulması canım, daha yeni başladık."

Yanıma bebeklerim gelirken annem ikisini de bize bırakmıştı. Karan onları kara yatırdığında ikisine de melek yapmayı gösteriyordu. Yapamadıkları için kendisi önce ellerini tutup yukarıya kaldırıyor sonra bacaklarını iki yana açıyordu. Ben de onlar gibi yaptığımda zemine çok güzel izler bırakmıştık.

"Üşüdünüz babacığım?" diye sordu Karan. Anlamasalarda babalarının konuşması hoşlarına gidiyordu. İkisini de kucağına aldığı anda montunu açtı ve yavaşça içeriye soktu. Kafalarını üst kısımdan çıkartırken oldukça komik duruyorlardı. "Artık üşümezsiniz." Fermuarı tamamen kapatıp onları göğsünde saklarken ikisinden de çıt sesi çıkmadı. Sonra Karan fermuarını yarısına kadar açtığı anda ise aniden gülüştüler.

Yanlarına geçip uzaktan onları gülen bir suratla izlemeyi bıraktığımda dışarıya taşmış yanaklarını dayanamayıp ısırđım. Çocuklarımı yemek istiyordum. Çok fazla hem de. İkisinden de bal damlıyordu sanki.

"Cık cık cık," dedi Karan, onları ısırđımı görünce. "Isırma anne, deyin bakayım."

Okyanus'un başındaki şapkayı düzelttiğim sırada kulağında cihazı olmadığını fark ettim. Şapkayı kafasından çıkartıp emin olduğumda, üstünü başını kontrol ettim. "Karan," dedim, bakışlarımı ona kaldırdığımda. "Okyanus'un cihazı yok, düşürdük mü?"

Fermuarı açıp kucağıma aldığımda Karan oğlumuzu tutuyordu. Bedenini kontrol ederken cihaza dair bir şey görememiştım. Etrafıma deli gibi bakıyordum.

"Ben diğerlerine sorup geliyorum hemen," dedi Karan.

Bakışlarımı Okyanus'a çevirdiğimde elimi kaldırıp, "Anneciğim cihazın nerede?" diye sordum. Elini hep cihaz takılı olan kulağına götürüp ters bir şekilde vurdu. Takmayı istemiyordu. O mu

Özge Naz – Düşler Ağdı

alıp atmıştı bilmiyordum ama sağırılığa bir süre maruz kalmış olması tedirgin etmişti. Kulak tembelliği olabilirdi, gerileme olabilirdi. "Yapmıyoruz," dedim, sakın bir sesle. "Kulağımızı seviyoruz, güzel kızım. Niye kulağına vuruyorsun?" Titreyen ellerim onun minik ellerini tutuyordu.

Okyanus kucağımdan inmek istiyordu. İlk kez bu kadar huysuz görürken bacaklarını durmadan sallıyordu. Babasından ayırdığım için bana kızmış olabilirdi. Karşı çıkmadım, onu yavaşça yere bıraktım. Yerden kar alırken dilini çıkartıp yaladı. Elindeki karı fırlattığında kendi yüzüne gelmişti. Kendi kendine minik yamuk kar topu attığında öylece durdu. Sonra ağlamaya başladı, yüzünde biriken hafif karlarla bana baktı. Ellerini bu sefer bana doğru uzattı.

Kendi kendine ne yapacağını öğrenirken, o ne isterse onun metoduyla ilerliyordum. Yüzündeki karları temizleyip onu tekrar kucağıma aldım ve sıcak nefesimi yüzüne üfledim. Okyanus gözünü kapatıp yüzünü ısıtmama izin vermişti. Şu an beni duyamıyordu. Temkinli adımlar atıp evin içerisine ilerlediğimde soğukta daha fazla durmadan sıcak alana geçiş yaptım.

"Marin?" diye kocamın seslenişini işittiğimde arkama döndüm. Kalbim ağzımda atıyordu. "Buldum," dedi Karan. Elinde kızımın cihazı vardı. "Kızım kendisi alıp yere fırlatmış. Annemde pislendi diye kulağına takmamış, yardımcılar temizliyorlarmış."

"Niye attı ki?" diye sorduğumda, yüzüm düşmüştü. Dudaklarım titredi. "Alışamadı mı? Canı mı acıyor? Niye çıkartmak istiyor ki Karan?"

"Şşş," dedi uyarıcı bir tonda. "Öyle şeyler düşünmüyoruz."

"Kızım..." dediğinde gelip kucağımdan aldı. Okyanus'un üstündekileri çıkartırken bir yandan onunla oyun oynuyordu. Elini kulağına götüreceği sırada Okyanus huysuzlaştı. Dokundurmak istemiyordu. Karan'ın bakışları bana dönerken, "Sen Deniz'e bak güzel karım. Odaya getir, öğlen uykusuna yatıralım. Uyurken takarız artık. İstemiyor belli ki," dedi, sakın bir şekilde. Öylece duruyor olmama karşılık, "Hadi bebeğim," diye tekrar söylendi.

Yanlarından ayrıldığımda Deniz, Elfida'nın kucağında duruyordu. İkisi oldukça iyi anlaşıyordu. Deniz'i uyutacağımı söyleyip onlardan ayırırken hiçbiri bırakmak istemiyordu. Deniz hepsini teker teker yarım yamalak öpüp benimle birlikte üst çıktı. Üstlerimizi değiştirip sıcak şeyler giyerken odadan girmeden Karan'ın sesini duydum.

"Ne konuşmuştuk biz?" dedi Karan. Okyanus'un çıkarmış olduğu diline dokunurken Okyanus inadına daha çok çıkartıyordu. "Anneyi üzme yoktu hani? Benim kızım, annesini hiç üzmeyecekti," derken kaşlarım havaya kalktı. Bir yandan işaret diliyle ona her kelimeyi göstermeye çalışıyordu. "Anneyi üzmiyoruz," dediğinde burnunun ucundan öptü. "Anne üzülmesin değil mi güzel kızım? O yüzden cihazımızı takalım."

Okyanus kulağına dokundurtmayınca dikilmeyi bırakıp yatağa doğru ilerledim. Deniz'i de kardeşinin yanına yatırırken, çok geçmeden mamaları da peşimizden gelmişti. Biberonları

Özge Naz – Düşler Ağdı

ağızlarına dayayıp birlikte yatağa yattığımızda ikisinin de hiç uykusu yoktu. Okyanus kucağıma gelmek isterken ona kollarımı açtım ve göğsüme yatırdım. Yanağı tenime yaslanmış bir şekilde dururken iştahlı haliyle biberonunu emiyordu. Başını okşadığımda elimi kulağına alıştırmaya çalıştım. Gözleri yavaş yavaş kapanırken onu rahatsız etmeden kocamdan cihazı istedim.

Karan da kucağında olan Deniz'e dikkat edip cihazını bana uzatırken sessizdi. Dikkatli bakışları kızımın beni izliyordu. Deniz babasına öyle bir sarılıp uyumuşt ki, benim bile Karan'a sarılısım gelmişti. Deniz çok aşık bir çocukt, hem annesine, hem babasına, hem kardeşine. "Okyanus... Kızım," diye seslendim. Okyanus hiç tepki vermedi. Elinden cihazı aldığımda, kızımın başını okşamayı sürdürdüm. Parmaklarım tenini rahatlatırken gözleri tamamen kapanmıştı. Kulağına ağır hareketlerle cihazı yerleştirdim. "Güzel bebeğim," dedim, tekrardan. Hafif bir titremeye kirpiklerini kaldırdığında uykulu gözlerle bana baktı. Uykusundan ona seslenip uyandırmak benim için o kadar özeldi ki, şu an uykusuna ara verdiğini üzülüyordum bile. Bir meleği andıran gülümseme dudaklarında peyda olunca, biberonun yarısını çıkardı. Beni duyması onu rahatlatmıştı. Aynı şekilde Karan ve beni de çok rahatlamıştı.

Onu iyice kucaklarken kollarımın arasında sıkı sıkıya tutuyordum. "Şimdi babanız size masal anlatacak," deyip Deniz'le birlikte yatırdığımda ikisini birbirini çeken mıknatıslarmış gibi kollarını dolamışlardı. Sarılarak uykularına devam ederlerken babaları onlara bildiği tek masal olan Deniz Kızını anlattı.

Kar topu maceramızdan sonra bedenlerimiz yorgun düştüğü için hepimizin gözü kapanırken, Karan'a fısıldadım: "Sevgilim." Kızına ve oğluna daha çok sokulup sarıldığında uyanmak istemediğini belli etti. Dudaklarımı yanağına bastırduğmda, dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. O an bir şey fark etmişim. Okyanus ve Karan'ın gülüşlerinin birebir aynıydı. Kocamı hiç öperek uyandırmadığım için uykulu halinde nasıl bir şekilde gülümseme oluştuğundan bunca zaman bihaberdim. Okyanus da iştme cihazı kullandığından beri sesimi duyduğu an yüzünde gülümse oluşuyordu.

Yüzüne küçük küçük buseler kondururken bundan hoşnut olduğu her halinden belliydi.

"Mekânlara bakacağım demiştin, sevgilim. İşin yok mu, gitmiyor musun?" diye sorduğmda, kısılan gözlerini yavaşça açtı.

Uzanıp dudaklarına öpücük kondurduğunda, "Benim tek işim sizsiniz. Üç tanelerim," dedi. Tekrardan öptü. "Üç tanem, üç bebeğim. Üç varlığım." Beni öpmekten kendini alamazken, hafifçe geriye çekildi. Bebeklerimize de buse kondurdu, yüzündeki gülümseme daha çok artmıştı. Gözlerimiz kapandığında, bir daha gelemeyeceğimizi bu anların tadını doyasıya çıkarttık.

"Abiciğim," diyen Karan'ın sesini işitirken neden bu kadar kızgın olduğunu anlamamıştım. "Fıstığım, niye böyle yapıyorsun? Ben senin mutluluğunu istemiyor muyum sanıyorsun?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Gerek olmadığını söylemişim," dedi Zühre. Sinirli duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş karşısındaki kadına ters ters bakıyordu. "Sadece aile arası. Biz bize olalım yeter. Bizim bizden başka kimsemiz yok ki."

"Zühre Hanım, abinize bu konuda katılıyorum. Elbette sizin isteğinize göre hazırlanacaktır fakat böyle bir şeyleri insan bir kere yaşar." Farklı bir kadın sesi duyarken, neler olup bittiğine bakmak için bahçeye doğru adımladım. Bir erkek ve bir kadın, ellerinde defterler varken karşılarında Karan ve Zühre vardı. Kadının bakışları Karan'a döndüğünde, "Eminim abiniz evlenseydi, daha farklı şeyler isterdi. Kendisi de bana katılıyor," dedi.

Kaşlarım çatıldığında, kocamın evli olmadığını nereden çıkartmıştı ki diye düşünmekten kendimi alamadım. Karan'ın bedeninin kasılışını fark ettiğimde, bakışlarım parmaklarına düştü. Yüzüğü takılıydı. Bir davet organizetörü yüzükten evli olduğunu anlayamıyor muydu?

Karan boğazını temizledi. "Size katılmıyorum, Havva Hanım. Böyle şeyler bir kere yaşanmıyor. Ben karımı çok sevdiğim için, iki kere evlendim. Aynı kadınla iki kere evlendiğime göre bu onu çok sevdiğimi gösterir. Eğer kardeşim pişmanlık duyarsa, yeniden yaparız. Şimdilik onun isteği nasılsa öyle olsun," diye konuştuğunda Zühre'yi kolunun altına aldı ve kıvrıcık saçlarına öpücük kondurdu. "Senin mutluluğun bizim seçimlerimizden daha önemli."

Zühre kafasını salladığında, bakışları kadını buldu. "O zaman bu durumda size gerek kalmıyor Havva Hanım," derken sesi iğneleyici çıkıyordu. "Size başka evli ve nişanlı adamlarla bol şans."

Karan, kardeşini zor tutuyor gibi gözükürken Zühre korumalara doğru döndü. "Çıkışı gösterirsiniz," deyip abisinin kolundan altından ayrıldı. Arkasını döndüğünde bakışları beni buldu.

"Saçını başını yolmamak için kendimi zor tuttum!" dedi Zühre.

"Olay ne?" diye konuştuğumda Karan'ın da bakışları beni bulmuştu.

"Mert'e nişanı yaptırmamak için elinden geleni yaptı. Bu ayda nişan olmaz, bu mevsim nişan ayı değil. Burası nişan için uygun değil. En sonda Mert'i kovdum. Aaa ama hanımefendi durur mu? Durmaz, bu sefer abim gelince ona sulanmaya başladı." Zühre'nin sesi bütün bahçeyi inletirken Karan yüzünü buruşturdu.

"Nerede benim kıvrıcığım?" dedi Mert, aradan çıkıp gelirken. "Sesi kulağımdan hiç silinmiyor." Bakışları bizim olduğumuz tarafa döndü. "Hah buradaymış, sinirin geçti mi? Gelebilir miyim artık?"

"Neden kalkarken beni de uyandırmadın?" diye sordum. Zühre'nin anlattıkları canımı sıkarken yüzüm düşmüştü. "Kaç saattir o kadınlasın?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Karan Milan içinden sabır dilerken tam önümde durdu. Yüzümü avuçlayıp soğuk elleri tenime nüfuz ederken dudaklarını burnumun ucuna bastırdı. "Nerede benim Deniz Kızım?" dedi, dalga geçercesine. "Sesi kulağımdan hiç silinmiyor." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hah buradaymış. Sinirlendin mi sen?"

"Abi inanamıyorum sana!" dedi Zühre. "Bir de dalga mı geçiyorsun?! Kadının hareketlerini görmedin mi? Ben sinirlenmekte çok haklıyım!"

Karan'ın karnına hafifçe yumruk attığımda beklemediği için bir anda geriye çekilmişti. "Madem öyle bir şey var beni niye çağırılmıyorsun Karan?!" derken sesim yüksek çıkmıştı. Bakışlarım Zühre'ye döndüğünde, "Bana her şeyi anlat Zühre," diye istekte bulundum.

"Bebeğim sakın ol," dedi Karan. Beni kollarının arasına almaya çalışırken, onu omzundan ittim. "Yavaş Marin!"

"Bana her şeyi de, yavaş Marin deme!"

"O benim lafımdı!" dedi Karan.

"Benim üç tanem var! Üç bebeğim var! Çocuklarım ellerinizden öper mi ısırır mı bilemem ama anneleri gibi çok fena niye demedin Karan?!" diye çemkirdim. O beni tutmaya çalıştıkça iyice debeleniyordum. Gerçekten sinirlenmişim, nasıl daha erken kalkıp onların yanında olmadım diye kendimi tokatlayasım vardı.

Karan beni çevik bir hareketle bacaklarımdan tuttuğunda, omzuna sert bir şekilde attı. Bütün dünyam tepetaklak olduğunda, manzaram değişmişti. Saçlarım yere dökülürken, Karan kalçama vurdu. "Bütün evi başımıza toplama Marin, gidiyoruz," dediğinde, bacaklarımı salladım.

"İmdat!" diye bağırdım. "Kocam tarafından kaçırılıyorum!"

"Sessiz ol, bebeklerimiz uyuyor," diye beni uyarırken sesimi aniden kestim.

Beni çocuk odasına getirdiğini fark ettiğimde, gözlerim irileşmişti. Sırf bağırılmayayım diye beni bu odaya getirmişti. "Sana inanamıyorum! Madem kadının öyle tavırları var, neden görüşmeye devam ediyorsun?!" diye dişlerimin arasında mırıldandım.

"Ben kendim için mi görüşüyorum Marin?" dedi ters bir şekilde. "Zühre'nin nişanı burada olmayacaktı, sen de biliyorsun. Sonra kendisi fikir değiştirip Mardin de yapmak istemiyorum dedi. Bulabildikleri tek organizatör buydu. Kadını ben elimle alıp getirmişim gibi davranıyorsun."

"Sen niye görüşüyorsun peki?" dedim, burnumda solurken.

"Bebeğim ev bizim ya? Zühre'ler ilk kez buraya geliyor. Evin her tarafını en iyi sen biliyorsun. Sen de uyuduğun için uyandırmadım, kar topu savaşı yapacağız diye çok yorulmuşsun. Yataktan

Özge Naz – Düşler Ağdı

kalktığımı normalde hissederdin, ama hiç kıvıldamadın bile." Yaptığı açıklama karşısında kaşları normal formunu aldı. "Sen olmadığın için ben gösterdim."

Adımlarını bana attığında aramızdaki mesafeyi kapattı. "Aklına saçma düşüncelerin girmesine izin verme," dedi kısık bir sesle. "Ben gereken cevabı verdim, o mesajı fazlasıyla aldı."

Yutkundüğümde, derin bir nefes alıp verdim. Bir anda parlamıştım. Niye böyle olmuştu bilmiyordum. Belki de reglim yaklaştığı için pimi çekilmiş bomba gibi geziyor olabilirdim. "Sinirlenince ayrı bir şey oluyorsun, Marin," dedi Karan. "Saldırgan, hırçın... Asi."

"Böyle yaparak beni susturamazsın," dedim, tek nefeste. "Eminim senin yerinde ben olsaydım, o adamı dövmeden bu evden çıkartmazdın! Niyeyse bana gelince hep sözlü bitiriyoruz bu işi."

"Bunu mu iddiaya bindirdin şimdi?"

"Sadece seni kıskanıyorum," diye itirafta bulunduğumda bunu söylememe gerek bile yoktu.

"Kıskan," dedi, sakın bir sesle. "Kıskan, kıskanma diyen yok güzelim. Sadece kocanın ben olduğumu unutma. Senden başka herkese körüm ben, sen de tutuklu kaldım. Bir başkası beni asla bundan çekip alamaz. Mezara kadar kızım bizde, pazara kadar değil."

"Kırolaşmadan dur Karan," dedim, yavaşça gülümsediğimde. Bakışlarım anlık olarak arkasına düştüğünde beşiğin içerisinde ayakta durmuş bir halde bize bakan Okyanus'u gördüm. Elinde küçük peluş oyuncakları ağzında emziği varken yeni uyanmış haliyle meraklı gözlerle bizi izliyordu. Karan beni öylece tek noktaya odaklandığımı görünce arkasını döndü.

Okyanus'un ayakta olduğunu görünce önce tedirgin olmuş, düşeceğini sanacağı için koşar adımlarla yanına gitmişti. Fakat Okyanus yeni ayağa kalkmamış bir süredir beşikte ayakta duruyordu. "Sen kendin ayakta mı duruyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla. Bakışlarını Okyanus'tan alamıyordu. "Sen babanın elini tutmadan ayağa mı kalktın güzel kızım?"

Okyanus kucak istediğini belli ederken Karan bekletmeden beşiğin içerisinde çıkartıp kucağına aldı. Okyanus'un yanaklarını öperken dağılan saçlarını eliyle düzeltilti. "Prensese benim, babasının güzel kızı," derken dudaklarını yüzünü geziyordu. "Biz uyandırmadan, kendisi uyanırmış..."

"Okyanus yürümeye mi başlayacak?" diye sorduğumda, kalbim ağzımda atıyordu. Oturduğum yerden kalkıp kızımın yanına giderken oğlumun hâlâ uyduğunu gördüm. "Deniz daha emekliyor ama Okyanus kendi başına ayakta duruyor, yarın bir gün yürürse hiç şaşırım. Çabuk büyüyorlar."

"Kızım babasıyla yürümek istiyor, ondan aceleci biraz," dediğinde Okyanus sanki babasını anlamış gibi gülmüştü. "Baban sadece annene yürür, onu da söylemiş olayım."

Özge Naz - Düşler Ağdı

Alaylı bir sesle, "Sen gerçekten kiro olma yolunda emin adımlarla yürüyorsun aşkım, seni nasıl geri şımarık patron ağa bozuntusu yapacağız?" diye sordum.

"Bu gece benimle yatak odamızda buluşursan, sadece kocan olmak isterim," dedi Karan, kulağıma doğru fısıldayarak. "Hem evin her yerini test etmek istemiştin."

"Kucağında bebeğimiz varken böyle konuşmasan mı?" diye mırıldandığımda yüzümde gülümseme vardı. Okyanus bizim ağızlarımıza bakıyordu.

"Böyle konuşmasaydım kucağında çocuğumuz olmazdı," dedi Karan.

"Doğru," dedim, başımı sallayıp ona onay verirken. "O zaman buluşurum."

Dudakları yanağıma bulduğunda, masumluktan ziyade sert tutkulu bir öpücük bırakmıştı. O gecenin sabahına kadar, tenlerimiz birbirine karıştı.

"İkisi de çok tatlı olmadı mı?" dedi Elfida. Elindeki telefonda bana fotoğraflar gösterirken Deniz ve Okyanus'un fotoğraflarını yan yana koyup sosyal medyada paylaşmak için sabahtan beri uğraşıyordu. İlk önce Deniz'i babasının yanında çekmişti. Şimdi de kızıyla beni birlikte çekmişti. Düzenlediği her fotoğrafı heyecanla bana gösteriyordu.

Elfida artık iyileşmişti. Testlerinde hiçbir sorun gözüküyordu. Onun bu denli sağlıklı olması, umutlarımızı boşa çıkarmamıştı. Elfida ile günlerce ağlamış, bunun sevincini kutlamıştı. Hep dediği şey, yeğenlerim teyzesini tanıyacak olmasıydı.

"Bugün halanızın günü, o yüzden rol çalmak yok," dedim, Okyanus'un üstünü düzeltirken. Elfida bizim başka fotoğraflarımızı çekerken Okyanus bundan hoşnut gözüküyordu. Kameralara poz vermeyi seviyordu. Elfida'nın elinden telefonu alırken çektiğimiz fotoğrafları kontrol ediyordum.

Bugün Zühre ve Mert'in nişanı yapılacaktı.

Mert Karaca yıllar sonra istediği hayale ulaşacaktı.

Zühre Milan istediği aile sıcaklığını bulacaktı.

Elfida Kuzgun kanseri yenmiş, iyileşmişti.

Zahir Milan, sevdiği kadına evlenme teklifi etmek için zaman sayıyordu.

Mutlu bir tabloydu. Bu tablonun hep böyle kalması için her şeyimi vermeye hazırdım. Günlerimiz hep bir koşuşturma içerisindeydi. Kısa süreliğine İstanbul'a gelmiştik. Bir zaman sonra tekrardan Mardin'e geçecektik.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bebeklerim büyüyordu. Karan Milan, her dakika baba ve eş olduğu için şükür ediyordu.

Ben Marin Milan ise, bundan yıllar önce babamın vurulup yaralı yattığı hastane odasında bir ağanın karşısına çıkıp hükmü bozduğum için hiç pişman değildim. Bir ailenin gelini olmuş, kendi ailem gibi sahiplenmişim. Uzak kaldığım ailemin yokluğunu onların arasında bulmuşum. Bir adam sevmiş, hayatımın anlamı olmuştu.

"Marin..." dedi Elfida, sesi beni telefonun ekranından alırken gözlerim dolmuş bir halde telefona öylece bakıyordum. Bundan yıllar önce bana kızınla olduğun bir fotoğrafa bakacaksın deseler asla inanmazdım. "Okyanus'a bak," diye devam ettiğimde kızımın adını işitemle bütün dikkatimi ona verdim.

Okyanus ayakta duruyordu.

Okyanus hiçbir destek almadan kendi başına ayaklarının üzerinde duruyordu.

Bu manzarayı görmemle birlikte dudaklarım aralandı. Harelerim şaşkınlıktan irileştiğinde, "Anneciğim," dedim büyük bir heyecanla.

Okyanus sesimi duymasıyla bakışlarını bana kaldırdı. Elini göğsüne koyup bana bakarken dudaklarını araladı: "Aaa-"

"Konuştun mu sen?" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Onun dilinden ilk defa bir şeyler dökülmüştü. Dizlerimin üstüne çöktüğümde onun boyuna geldim. Hangi olaya şaşıracağımı şaşırılmışım. Kızım hem desteksiz ayaklanmış hem de konuşmaya çalışmıştı. "Sen konuştun mu?"

Okyanus tam bir adım atmıştı ki, poposunun üzerine düştü. Onu son anda tuttuğumda, "Korkutmayalım, heyecan yaptım," derken kendi dilimle kızıma nazar değdirmişim. "Ne güzel yürüyordu!" O kadar kısa sürede olmuştu ki, onun ayağa kalkışını zihnime kazıyamamışım.

"Bak yine kalkıyor..." dedi Elfida, heyecanla. Kızıma yardımcı olmadan onun kalkmasını beklerken ayağındaki minicik ayakkabıları zemine basıyordu.

"Karan'ı çağırمام lazım!" dedim, endişeyle. Kızımın ilk adımlarını kaçırmamasını istemiyordum. "O da bunu görmeli..."

Okyanus ayağa kalktı. Ayaklarının üzerinde durup elini bana doğru uzattı. Kendisi bir adım attığında onu düşerse diye kucaklamak için hazırda bekliyordum. Bir adım daha atarken sonra kendini bana doğru itirmiş diğer adımları sarsak bir şekilde gelişmişti. "Benim kızım annesine yürüdü..." dedim, büyük bir mutlulukla. Çığlık atmak istiyordum ama yapamıyordum. Onu kucağıma aldığımda Okyanus'u kucağımda döndürdüm. Bunu yapmam onu gülümsetirken etrafımda bir tur daha attım. Burunlarımızı birbirine sürttüm. "Annem. Güzel kızım. Bal kızım."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Karan kapıda bekliyordu sizi..." dedi Elfida, her şeyi telefonuyla kayıt etmişti. "Kapıyı açsak, Okyanus'u kendisi görse?"

"Evet!" dedim, onun fikri mantıklı gelirken. Kendisi yürüdüğünü görse daha çok etki ederdi. "Öyle yapalım..." dedim ve kızımı kucağımdan indirdim ve onun istediği gibi yere bıraktım. "Tut anneciğim elimden," diye mırıldanırken tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. Onun babasına benzeyen gözlerinin içine baktığımda yemin edercesine konuştum. "Bu elini hiçbir zaman bırakmayacağım. Ne olursa olsun, seçimlerin, kararların, düştüğünde, kalktığında annen olarak elini hep tutacağım. Birlikte yürüyeceğiz."

Yanaklarına öpücük kondurdum. "Güzel kızım, bebek kızım."

Elfida kapıyı bizim için açtığında, hepimiz nişan için hazırдық. Zühre, kendi ablasıyla birlikte kendi odasında hazırlanıyordu. Onun için özel kuaför gelmiş oda kalabalık olmaması için biz başka odada hazırlanmıştık. Kırmızı, derin dekolteli ve yırtmaçlı bir elbise giymişti. Bedenimi tamamen saran, vücut hatlarımı belli eden bir elbiseydi. En çok kocamın hoşuna gidecekti.

"Heh hazırlanmışlar, yengem çıktı abi."

Karan bize sırtı dönük telefonla konuşuyordu. Zahir'e kafasını salladığında, telefonla konuşmaya devam etti.

Kapı açıldığında bizi görüp konuşan Zahir olmuştu. Kızımın yürüdüğünü fark etmemişti. Okyanus'un elinden tutup yanımda minik adımlar attırırken adımlarım oldukça yavaştı. "Ağaç olduk yenge!" diye kızdı Zahir. Bir saatten fazla kapıda bekliyordu. Kızması normaldi.

Bakışları bizi teğet geçtiğinde, "Elfida nerede?" diye sordu. Aşık olduğu için, onun hareketlerini normal buluyordum. Sarı papatya tenine yakışan mavi elbise giymiş kadını bulduğunda adımlarını ona doğru attı.

"Patladınız mı Zahir?" dedim, kızarcasına. "Bilmiyorsunuz sanki, on saat anca hazırlanınız!"

"Marin..." dedi Karan, telefonu kapattığında arkasına doğru döndü. Bakışları önce beni bulmuş, yüzümde oyalanmıştı. İçinden neler geçirdiğini deli gibi merak ederken baştan aşağıya doğru süzmüştü. Parmaklarının arasında duran kızımızı ayakta gördüğünde dudakları aralandı.

"Kızım..." dedi, şaşkınlıkla.

"Kızın kendisi sana gelmek istiyor," dediğimde, Okyanus'un elini yavaşça bıraktım. Babasını işaret ettiğimde, onu yavaşça ilerlettim. "Değil mi anneciğim?"

Saçlarının üzerinden öperken yanağını okşadım. Okyanus ne dediğimi anlıyormuş gibi benden uzaklaşırken ona göz kırptım. Bence kızım benimle bakışlarımla anlaşabiliyordu. "Git bakalım, babaya öpücük ver." Okyanus yavaş adımlarla babasına doğru ilerledi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Küçük Hanım," dedi Karan Milan, büyüleyici bir sesle. Tek dizinin üstüne bir Prens edasıyla çöktüğünde elini uzattı. Okyanus babasının elini tuttuğunda Karan onun minik elini dudaklarına götürmüş, buse kondurmuştu. "Benimle nişana katıldığınız için teşekkür ederim. Çok memnun oldum."

Okyanus öpülmesinden huylanırken başını yana yatırdı. "Bu beyefendiye bir öpücük verirsiniz artık," dediğinde yanağını uzattı. İşaret diliyle öpmesini anlatırken Okyanus dikkatle izliyordu. Sonra uzatılan yanağa iştahlı bir şekilde öpücük kondurdu. "O yeterli değil," dedi Karan, kızının öpmesi yetersiz gelirken diğer yanağını uzattı. "Bir de buradan..."

Okyanus tam düşecekken Karan güçlü parmaklarıyla onu sıkıca kavramıştı. "Baban yanında bebeğim," dedi, kucağına alıp onu havaya kaldırırken. "Düşmene izin vermez, korkma sakın." Kızının yürümesine çok sevinirken ona alacağı ayakkabıları anlatıyordu. Okyanus anlamıyor ama yine de babasının ona heyecanlı bir şekilde bir şeyler anlatmasına bayılıyordu.

"Okyanus'u öpüyorsunuz da bizi öpmek yok mu şimdi?" dedi Mert. Kucağında oğlum varken ikisi gülererek geliyordu. Yanlarında Zühre de vardı. Mert'in kucağına bebek çok yakışıyordu.

"Ben seni öpeceğim şimdi!" dedi Karan, oğlunu görmesiyle yüzü yumuşamıştı. "Ver oğlumu," dediğinde Mert yeğeninden ayrılmak istemese de baba oğul arasına girmeyip vermişti. "Babacığım ne oldu senin saçına? Yakışıklı oğlan mı oldun sen?" derken kucağına iki çocuğuna da aynı şefkati veriyordu.

"Ben sizin kızınızı aldım," dedi Mert. Yüzündeki tebessüm hiç sönmeyecek gibiydi. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. "Eh, artık nişanlımı öperken size soracak değilim." Zühre'yi kolunun altında alıp alına dudaklarını bastırdı.

"Yürü git eşek sıpası!" dedi Barzan babam. Mert'e ters bir bakış attığında, "De hayde nişana!" dedi.

"Yanlış anladınız Barzan babam, ben nişanımı dedim. O kadar çok mutluyum ki, nişandaki herkesi öpesim var. Nişan yani benim nişanım. Nişanlım değil. Ben niye sizin kızınızı öpeyim ki? O kim?" derken eli ayağa birbirine dolaşmıştı.

"Puyt!" dedi Deniz.

"Şşş," dedi Karan, oğlunun ağzını hızlıca kapattı. "Yok oğlum yok, söylemiyoruz onu." Karan benim bakışlarımı gördüğünde, benden birkaç adım uzaklaştı. "Kötü o kelime, kötü." Hep beraber bahçeye nişanın yapılacağı yere inerken ben Zühre'nin yanında ilerliyordum. Bir elini ablası Berivan tutuyor, bir elini ben tutuyordum. Elfida da arkasında elbisesini toparlamıştı. Zühre kıvrık saçlarını yukarıdan topuz yaptırmış, oldukça doğal bir makyajı vardı. Esmerliği elbisesi ortaya çıkartırken bir kuğu gibi süzülüyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Kardeşin evleniyor," dedi Mert. Nişan çoktan yapılmış, herkes kendi masasında oturuyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Milan aşireti buruktu. En küçük kızları olduğu için kıyamıyorlardı.

"Evlenmiyor daha... Nişanlanıyor," dedi Karan, ıssız bir sesle. İçten içe üzülyor olabilirdi. Şu ana kadar yaşananlar hepsini çok fazla etkilerken Zühre yaşına rağmen ekstra bir etkilenmişti. O yüzden ona karşı daha bir hassasiyeti vardı.

"Tamam sonra da evlenecek," dedi Mert, onun moralini yükseltmeye çalışırken. "Oğlum tamam kardeşin evleniyor anladık üzgünsün ama aynı zamanda en yakın arkadaşın evleniyor bana haksızlık değil mi lan?" Mert'in böyle konuşması dikkatini çekmişti. "Kalk hadi, Milan aşiretinin nişanı nasıl olurmuş göster."

"Mert saçmalama," dediğinde Karan ne olduğunu anlayamadan kendini halayın ortasında bulmuştu. Zahir de ona destek çıkarken, "Zahir sen yapma bari!" dedi. Karan halay başı olurken eline zorla mendil vermişlerdi. İkinci sırada Mert, üçüncüyü Zahir almıştı. Karan bana bakıp dudaklarını ısırduğunda, içten içe küfür ediyor olabilirdi. Ona öpücük yolladığımda Okyanus ve Deniz de beni taklit etmişti.

"De hayde!" diye Barzan babam elinde davulla giriş yaparken, halay görebildiğim en yüksek tempodaydı. Saatler boyunca halay çekilmiş, en sonda slow bir müzik araya girmişti. Zühre ve Mert önce dansa kalkmış, ardından Elfida ve Zahir dans ediyordu. Karan adımlarını bana atarken kucagımda Deniz vardı.

"Babasının miniği," dedi Karan, onu kucagımdan almak için hamle yaptığında Deniz babasının eline vurdu. "Annemi bırakacak mısın?" Birkaç kere daha belirttiğinde Deniz huysuzluk yapıp omzuma yaslanmıştı. Uykusu geldiği için kucagımdan kalkmak istemiyordu.

"Okyanus'u al hayatım sen," dedim, Behiçe annemin kucagında oynarken halinden memnun gözüküyordu. "Yorulduklar zaten, biraz dans edelim. Uyurlar şimdi."

İkimiz birlikte dans edilen yere çıkmak yere bebeklerimizle çıkmıştık. Benim koynumda Deniz varken kocamın kucagında kızı vardı. "Yorulduğun değil mi?" diye fısıldadım Deniz'e. "Hadi kapat gözünü Deniz, uyutayım oğlum seni." Elimle yüzüne dokunduğumda yavaşça sıvazladım. Başını iyice bana yaslarırken slow müziğin etkisiyle kendi etrafımda döndüm. "Aferin benim bebeğime."

"Pışş, pışş," derken onun sıcak nefesi omzumu ısıtıyordu. "Uyusun da büyüsün miniğim."

Karan da uyumayan kızıyla başı dertteyken ikisi diğerlerine nazaran oldukça eğlenceli bir şekilde dans ediyordu. "Değiştirelim mi?" dedi Karan, nefes nefese. Kızının enerjisine yetişememişti.

"Deniz uyudu gibi," dediğimde bakışlarımı ona düşürdüm. "Okyanus'u da uyutayım." Bebekleri değiştirdiğimizde, Karan az öncekine nazaran sadece birkaç adım atmakla yetindi. Deniz onu boynundan sıkıca sararken uyandırmamaya özen gösteriyordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sana kurban olurum annem," dedim, Okyanus'u kucağıma alıp kızımınla birlikte dans ettim. Okyanus çeneme yapıştığında dudaklarını geri çekmedi. "Çenemi mi özledin?" diye sorarken hafifçe kıkırdadım. "Gıdıklanıyorum kızım, bak... Huylanıyorum!" Ağzının içerisinde çekiştirmeye çalışmasıyla, "Isırma anneciğim! Kimden öğreniyorsun sen ısırmaı?!" diye sorarken ikisinin de ön dişleri çoktan çıkmıştı.

"Hadi uyu, bal kızım. Baldan tatlı kızım." Onu da kucağımda pırpırlayıp uyuttuğumda, çok geçmeden Karan yanıma gelmişti.

"Şimdi sıra bizim..." derken göz kırptı. "Pusetlerine yatıralım," dediğinde önce kendisi Deniz'i yatırmıştı. Sonra Okyanus'u yatırırken ikisini de öpüp tekrar yanıma adımladı. Müzik bittiği için yine aynı müziği koymalarını söylerken aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Yine yırtık şeyler giymişsin..." derken beni sert bir şekilde kendi çekti ve ona çarpmana neden oldu. Orta yerde biz varken parmaklarını belime doladı. Ellerim boynunu sararken diğer elimi kendi parmaklarının arasına aldı.

"Yırtmaç detaylı diyoruz biz ona," diye ağzının içerisinde mırıldanırken gözlerimi devirdim.

"Ben yırtayım diye mi böyle giyindin Marin?" Elini yırtmacımda hissettiğimde yavaşça çıplak bölgede gezindi. Dudaklarını boynuma bastırduğunda, yavaş bir tınıyla yukarıya doğru çıktı.

"Yırtma desem, yırtmayacaksın sanki."

Başımı boynumdan kaldırıp gözlerimin içine baktığında, "Marin..." "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi ciddi bir sesle.

"Ne oldu?" derken adımlarım yavaşlamıştı. Kaşlarımı çattığımda yüzündeki ifadeyi çözmeye çalıştım. "Yüzün düştü aniden, ne diyeceksin sevgilim?"

"Bak..." dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. "Bir süredir söylemek istiyordum ama bu durumu senden gizlemem doğru gelmedi. Biliyorsun, evlendik. Hayatımızı birleştirdik, aramızda hiç sır olmamalı."

"Karan..." diye mırıldandım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Korkutuyorsun, uzatmadan söyleyecek misin artık?"

"Yırtmazsam ölecekmişim," dediğinde, tuttuğum nefesimi verdim. "Doktorum söyledi. Amansız bir hastalık. Doktor tek çarenin karın Marin Milan'ın yırtmasına izin vermesinin olduğunu söyledi. Kocanın ölmesini istemezsin."

"Ödümü kopardın Karan!" diye söylendiğimde, ayağına bastım. "Ben de ciddi bir şey söyleyeceksin diye bekliyorum."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Ciddi?" dedi, aynı tavrını korurken. "Çok ciddi bir konu," dediğinde hiç gülmüyordu. "Lütfen hastalığımı hafife alma güzel karım, tek çaresi sensin."

"Delisin sen," dediğimde gülümsedim.

"Sana deli," derken beni kendine iyice bastırdı. Dudaklarını şakağıma yasladı. "Sana divane," diye fısıldadı. "Sana aşık," dediğinde ise geriye çekilip dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Sana vurgun."

"Seni seviyorum, Karan Milan."

"Seni hep seveceğim, güzel bebeğim."

Dudaklarımız buluştuğunda, kalbimizden geçen her şey bir olmuş dilimize dökülmüştü. Ona olan sevgim, içimden dışıma taşarken, karanlık gecenin aydınlattığı yıldızlar bizi hep saf kılıyordu. O ve ben, mutlu son değil, mutlu sonsuzduk.

"Karan..." dedim, oğlumun üstünü giyindirirken. Deniz anne baba kucağındayken uslu bir çocuk oluyordu. Kıyafetlerini rahatça giydirdiğimde, onu geri kardeşinin yanına yatırdım. Kızımı da büyük bir keyifle babası giydirmişti. Sabah akşam beraber gözümüzü açtığım, canım, kanım olan bebeklerimi bir saniye olsun yanımdan ayırmıyordum. "Onlara o kadar çok alıştım ki, bırakasım gelmiyor."

"Bebeğim sen kesin bebeklerimizi okula bile göndermeye kıyamayacaksın," dedi Karan. O da bebeklerimiz için çanta hazırlıyordu.

"Nasıl kıyabilirim ki?" dediğimde bakışlarım yatakta yatan bebeklerime döndü. İki de yüz üstü yatıyor, ağızlarında biberonla süt içiyorlardı. "Şunlara bakar mısın? Mışıl mışıl uyuyorlar. Ben bunlara kıyıp nasıl onca saat okula göndereceğim? Bizsiz bir gün bile geçirmediler."

Sanki benim ne dediğimi duymuş gibi Okyanus sışırarak uyanmış, aniden ağlamaya başlamıştı. Rüyasında ne görüyorsa bebeğim, onu korkutmuş olmalıydı. Hızlı adımlarla yanına geçtiğimde, kollarımı ona dolayıp kucağıma aldım. "Buradayım kızım... Buradayım," diye onu telkin ederken kulağına doğru fısıldıyordum. "Annen de, annenin sesi de burada..."

"Bugün size His teyzeniz ve Bronz amcanız bakacak..."

"Deniz ve Okyanus bu ikisine bakmasın Marin?" diye sordu Karan. O an kahağama engel olamadım. Okyanus benim gülüşümü izlerken kendini göğsüme yasladı. Onunda yüzü gülüyordu. Onu yatağına yatırıp ısırmağa başladığımda gülüşleri artmıştı.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen annenin gülmesine mi gülüyorsun?" Dişlerim öyle kamaşıyordu ki, daha fazla dayanamayıp onun kolunu ısırđım. Dişlerimi hafifçe bastırırken onu yiyormuş gibi davrandım. Seslice onu dişlerken hem onu ısırmanın istiyor hem de istemiyordu.

"Isıyma!"

Duyduğum ses karşısında şaşkınlığımı gizleyemezken, hızlıca arkamı döndüm. Deniz yatağın üzerinde emekleyip gelirken kardeşinin yanına geçti. Elini kardeşinin boynuna atıp onu kendine çekip sarıldı. "Isıyma Mayın!" diye tekrarlarırken yaşadığım ana dehşet verici bir ifadeyle bakıyordum.

"Ne?" diye adeta çığlık attım. Bakışlarım hızla kocama dönerken o da şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ne dedim oğlum sen?" dedi Karan, koşar adımlarla yatağa gelip kendini attığında, Deniz'in karşısında durdu. "Isırma Marin mi dedin?"

Deniz elini kaldırıp babasına dokunurken, "An...ne," dedi, yalpalayan bir sesle. "Anne."

Karan bir anda Deniz'i kucakladığında sevinçten yerinde duramıyordu. Nefesim soluğumu keserken heyecandan konuşamamıştım bile. Deniz ilk kez anne demişti. "Anne mi dedim oğlum sen?" diye sorarken, Deniz babasının kucağına beni işaret ediyordu. Elini yumruk yapıp bırakırken, "Anne," diye tekrar etti.

"Kurban olurum ben sana," dedim, yanına adımladığımda, gözlerimin ne ara dolduğunu bilmiyordum. "Sesin anne diyen dilini ısırırım. Benim güzel oğlum, Deniz'im, deniz kokulum."

Deniz bir süredir konuşmaya çalışıyordu. İlk kelimelerini çıkartmış hep parça parça konuşurken ilk kez bu kadar net bir şekilde ne dediğini anlamıştım. Okyanus'un sesini hiç duymadığımız için kızımın bize nasıl sesleneceğini bilmiyorduk ama oğlumda sanki kızımın dili olmuştu. Bana gelip ısırma demişti. Sanki kızımın yerine konuşmuştu.

İkisini yan yana koyduğumda, niye ağlıyordum bilmiyordum ama duygusallığım gün yüzüne çıkmıştı. Karan'ın elini belimde hissettiğimde başını ona yasladım. "Anne dedi, Karan. Oğlum ilk kez anne dedi... Öncesinde de ısırma dedi, bizi anlıyorlar artık. Bu ana kadar hep, Okyanus'un isteklerini yerine getiremeyeceğimizden korkmuştum ama oğlum bugün çok güzel bir şey yaptı." Bakışlarımı ona kaldırdığımda içimi ısıtan elaya vurgun gözlerine baktım. "Kızımızın dili ve kulağı, gerçekten oğlumuz olacak. Deniz, Okyanus'u hep koruyup kollayacak."

"Şşş," dedi Karan. "Ağlama bak, çocuklarımız annemiz ağlayınca çok çirkin oluyor diyormuş." Bir anda güldüğümde Karan'ın omzuna yumruk attım. Deniz bunu fırsat bilip yattığı yerden kalkarken o da babasına yumruk attı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Analı oğullu, babaya şiddet uyguluyorlar," dediğinde ikimizde çekip yatağa yatırdı. "Ben şimdi sizi orta yerinizden çatlatmaz mıyım?" Okyanus ve Deniz'i bir eliyle, beni de bir eliyle gıdıklarken üçümüzün de kahkahaları bütün evi inletiyordu.

Karan bizi rahat bıraktığında hızlıca çocuklarıma sarıldım. Onlarda oyun oynadığımızı anlayıp babalarından kaçmak için bana sokulmuşlardı.

"Hay sizin ben!" dedi Karan, kedileri gördüğü an bağırdı. "Niye bir anda çıkıyorsunuz siz?!" Kedilerden uzaklaştığında onlarda bebeklerin yanına gelmiş, ayaklarının ucuna yatmıştı.

"Anneciğim öpün kedilerinizi," dedim, vedalaşmalarını isterken. "Birkaç gün göremeyeceksiniz. Sizi özlemesinler," derken kedileri önce kendim öptüm sonra onların öpmesini sağladım. "Isırmak yok oğlum, ne konuşmuştuk? Kedileri yemiyoruz," diye konuşurken ağzından kediyi almaya çalışıyordum.

"Sizin diliniz niye dışarıda?" derken Okyanus'un kedisini ve kendisini uyarıyordu. Kedisi de aynı kızım gibiydi. Dilini dışarıda bırakıyordu. "Dilini çıkartma Okyanus!"

"Puyt!" dedi Deniz çok geçmeden, "Layn!" dedi.

"Karan?!" dedim, kızgınlıkla. Daha bebeğimin doğru düzgün cümle kuramadan böyle konuşması canımı sıkıyordu. "Oğlumuz ne güzel örnek olmuşsun öyle? Ağzından bal damlıyor!"

"Deniz'im," dedim, sakın bir sesle, ciddi konuşma pozisyonu aldım. Ellerini sıkıca tutarken gözlerimizi aynı hizaya getirdim. "Bir tanecik oğlum, öyle şeyler söylemiyoruz. Güzel konuşuyoruz," dedim, öğretir gibi.

Alev saçan gözlerimi kocama çevirdim, "Değil mi babası?" diye sorarken sesim kinayeli çıkıyordu.

"Hı hı," dedi Karan, ağzının içerisinde

"Karan?!" dedim, kızgınlıkla.

"Oğlum," dedi Karan, yanıma geldiğinde, oğlunun karşısına geçti. "Bak annen senin yüzünden bana küserse gerçekten aramız bozulur ona göre!" dediğinde kulağına doğru yaklaştı ve dudaklarını tekrar araladı. "Annenin yanında yabancı bir erkek görünce puşt diyoruz oğlum! Sana böyle mi öğrettim ben?"

"Sana gerçekten inanamıyorum! Çocuğumuza böyle şeyler mi öğretiyorsun?" diye sorarken, ses tonum artmıştı. "İkinize de bu kelimeleri yasaklıyorum, ağzınızdan tek kelime çıkarsa acı biber süreceğim!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Gel güzel kızım, biz arabaya gidelim," dediğimde, az önceki bağırışından dolayı onun benden korkmamasını umarak yanına yaklaştım. Kucağıma aldığımda, şapkasını taktım. "His teyzeni özledin değil mi?" Odadan çıkıp arabanın yanına gitmek için asansöre ilerledim.

Kısa bir yolculuk sonrasında garağa indiğimizde, Zorlu'yu gördüm. Bronz'un yakın korumasıydı. Arabayı açtığında geçmemize izin verdi. "Kemerini takalım, aferin hep böyle uslu bir kız ol," derken büyük geniş araç içerisinde kızımın karşısına geçip oturdum. "Şimdi anneye öpücük."

Karan da çok geçmeden yanımıza gelirken o da Deniz'i koltuğa yerleştirdi. "Bebeğim, eğer bir daha kötü kelimeler söylersen sana gerçekten kızacağım," diye Deniz'e doğru konuşurken, tavrımı korudum. Onu da öptüğümde geriye çekildim.

"Anne," dedi Deniz. Dilinden dökülen kelime kalbime şifa gibiydi. Elini uzattığında bana dudaklarımı büzerek baktı.

"Bunu da mı sen öğrettin?" dedim, Karan'a doğru. Sinir katsayım artmıştı. "Bu çocuk neden hep zayıf anımda bana anne diyor?!"

Ona yaklaşıp, "Söyle annem," diye fısıldadığımda Karan gülmemek için zor duruyordu.

"Puyt!" dedi Deniz.

Sinirime sinir eklenirken hızla geriye çekildim. Alev saçan gözlerimin tek hedefi kocamken, "Sen yaptın, geri sen unutturacaksın Karan," dedim, hiçbir şekilde taviz vermeden. "Hiçbir şekilde itiraz kabul etmiyorum. Deniz en kısa sürede bu kelimeleri unutacak."

"Babacığım," dedi Karan, oğluna yaklaşıp. "Bak annen beni dövecek. Şimdi yapma tamam mı? Ben sana ne zaman yapacağını söyleyeceğim." Göz kırptığında Deniz de onun gibi kırpmaya çalışmış ama başaramamıştı. "Öpücük verin bakayım babanıza," deyip ikisinden öpücüğünü kaptı ve geri koltuğuna yaslandı. "Aferin benim bebeklerime."

"Baba," dedi Deniz.

Karan'ın içi gittiğinde dudaklarımı ısırıldı. "Senin baba demene kurban olurum ben," derken oğluna geri yaklaştı ve çenesini parmaklarının arasına aldı. "Efendim babacığım. Buyur babam, söyle oğlum."

Elini kaldırıp, "Layn!" dedi Deniz.

"Kedileri özlemiş, Marin," dediğinde iyice oturduğu koltuğa çökmüştü. Okyanus gülerek babasını ve kardeşini izliyordu. "Ondan sayıklayıp duruyor," derken kızına doğru döndü ve göz kırptı. "Sizi daha büyük bir kediyle tanıştıracam."

Arabanın kapısında durup bize sırtını dönen Zorlu'nun omzuna dokundu. Onun bize dönmesiyle, "Gidebiliriz Zorlu," dedi Karan. Zorlu başını salladığında, kapıyı kapattı. Dışarıyı gösteren bütün

Özge Naz – Düşler Ağdı

camlar simsiyah olurken, arabanın içerisi kararmıştı. Zorlu ara kısmı da kapatırken, arabayı çalıştırdı.

"Sonsuza kadar gözlerimiz kapalı bir şekilde mi gideceğiz?" diye sorduğumda, Bronz'un güvenlik duvarını kimse aşamıyordu.

"Çocuklar için kapattırmadı Marin," dedi Karan, ılımlı bir sesle. Işık olması için araba tavanında bulunan aydınlatmayı açtı. "Bronz kimseye bunu yapmaz. Gerçekten yapmaz. Yolculuk sırasında bebeklere zarar gelmesin diye, camları kapattırdı. Diğer türlü her zamanki gibi gözlerimiz kapanırdı."

"Bize hiç mi güvenmeyecek?" diye sordum.

Emin bir şekilde, "O kimseye güvenmez," dedi.

"Peki bu güvensizliği onu felakete sürüklemesin?" diye sorduğumda, kalbimde bir ağrı belirdi.

"Güvenip felakete uğramış zaten, güvenmeyip uğrarsa da şaşırılmaz. Zaten yaşamıştım der," derken, kendi arkadaşına hak veriyordu. Karmaşık olaylardı.

Uzun süren yolculuktan sonra araba durduğunda, pencereler eski haline getirilmişti. Loş ortamdan dağılıp aydınlık içeriye sızdığına gözlerimi kıpraştırdım. "Deniz Kızı yenge hoş geldin," diye ses işitirken, Bronz'un diğer bir koruması olan Safa'yı gördüm.

"Hoş buldum Safa," dedim, samimi bir tonda. "Nasılsın?"

"İyiyim yenge sağ ol," dedi, inmemize yardımcı olurken. "Yolculuğunuz rahat mıydı?"

"Evet, neden ki?" diye sordum. Kaşlarım çatılmıştı.

"Bronz abim beni yakın koruması yapsaydı, ben sizi daha rahat getirirdim," dediğinde bakışları Zorlu da geziyordu. İkisi bariz bir şekilde anlaşamıyordu. Daha doğrusu Zorlu kimseye anlaşmıyordu. Safa da Bronz abisine yakın olmadığı için Zorlu'yu büyük bir engel olarak görüyordu.

"Kocaman olmuş bunlar..." dedi, gülerken. "Sıkılacak birileri varsa bana söyleyin yeter," derken Deniz, Safa abisinin elini tutmuştu. "Elimi sıkıyor, sen de mi büyüyünce sıkacaksınız?" dediğinde diğer elini uzattı ve silah şekli yaptı. "Piuv piuv."

"Çocuklara böyle şeyler söylemiyoruz Safa," dedim, sert bir tonda. Elini geri indirdiğimde, onların bu tarz şeyler bilmesini istemiyordum. Masum bir çocukluk her çocuğun hakkıydı.

"Doğru yenge, affedersin," dedi Safa mahcup olmuş bir şekilde. "Ama Türk Lokumu yenge, bunların içinden geçer söyleyeyim sana. Bir bakmışsın bu üçlü bomba yapıyor."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Benden ne güzel bahsediyorsun Safa," dedi His. Aramıza girdiğinde kollarımı ona doladım. O da bana sıkıca sarıldığında Karan arkada homurdanıyordu.

"Marin..." dedi, geriye çekildiğinde. "En azından biriniz bizimle kalsaydınız?"

"Neden çocuklarımın başına bir şey mi gelecek?" diye sordum. İstemediklerini söylemişlerdi. Sorumluluktan ziyade, ikisi de bakamayacaklarını düşünüyordu. Bu konuda cesaretleri yoktu.

"Hayır hayır," dedi His, aceleyle.

"Onlara hiçbir şey olmayacağını biliyorum, çünkü çok iyi bakacağımıza eminim," dedim, güven verirken. Cesarete ihtiyacı var gibiydi. "Yanımızda, silahların olduğu yere götüremeyiz. Yardımınıza ihtiyacımız var. Birkaç günlüğüne, ebeveyn olacaksınız."

"Güvendiğin için teşekkür ederim..." dediğinde bana dayamayıp tekrardan sarıldı. Hepimiz içeriye geçtiğimizde, bahçenin kapısından içeriye Bronz'un kızı gibi gördüğü hayvanı içeriye girmişti. Karan oturduğu yerden kalkarken, rahat bir tavır takındı.

"Bronz," dedi Karan. Yavaşça yutkundu. "Kızın serbest geziyor..." Çok büyük bir hayvandı. Panter cinsiydi. Normal bir kedi değildi.

"Evet, onun bağlı bir hayvan olmadığını biliyorsun Karan. Niye şaşırdın?" dedi Bronz, sesi keyifli çıkıyordu. Panter dişlerinin arasında hırıltılı sesler çıkardı.

"Hırlıyor," dedi Karan.

"Doğası bu," dedi Bronz.

"Tısladı," dedi Karan.

"Normal?" dedi Bronz, aynı sakinlikle.

"Dişlerini gösteriyor," dediğinde, Karan kapıya en yakın yere gitmişti.

Alaylı bir sesle, "Tüh," dedi His. "Erkek olup baklavasını gösterseydi, tam watty boy diyecektim!"

"Biz gidelim," dedi Karan. Rahatsız olduğunu belli ederken Bronz Zorlu'ya çıkartmasını işaret etmişti. Kızı gitmek istemiyordu. "Babanızı özleyin," dediğinde, kocam çocuklarıyla vedalaşırken ben de yanına geçtim. "Bir kere öpün," dedi, ikisine de kendini öptürüyordu. "Bir kere daha," dedi, içli bir şekilde. "Ben de öpeyim." Dudaklarını ikisinin yüzünün her bir noktasına bastırdı. "Sizi seviyorum," dedi, ayrılmak istemezken. "Çok seviyorum."

Ben de onlarla vedalaştığımda, hiç ayrı kalmak istemiyordum. Ama bu ayrılık hem bizim için hem de onlar için çok iyi olacaktı. Eğitimlerim vardı, ağır, zorlu eğitimlerdi. O yüzden onları bir

Özge Naz - Düşler Ağdı

iki gün görmeyecektim. "Anneciğim ağlamak yok..." dediğimde, ikisini bir türlü bırakamıyordum. "Hayır, bebeğim. Geri geleceğiz."

"His... Bronz," derken onlara ne yapması gerektiğini söylemek için döndüm. "Kucağınıza alıp pırpışlar mısınız? Sakinleşeceklerdir." İkisi dediğimi yaparken, bebeklerim biraz olsun sakinleşmişlerdi.

"Biz gidiyoruz." İkisinin iyi olduğundan emin olduktan sonra, yanlarından ayrılmıştık. Zorlu bizi, farklı bir noktaya götürdüğünde, yine uzun süren bir yolculuk gerçekleştirmiştik.

Dağ evi tarzı bir yere gelirken oldukça korunaklı olduğunu anlamıştım. Arabalar park edilip bize eşlik eden korumalarda varken diğerlerini gördüm. Viran, Serdal, Sanaç ve Yasmin de buradaydı. Yasmin'le daha önce tanışmıştım. Yasmin hariç hepsiyle selamlaştığımızda, Yasmin'in kolunda takılı olan serumu gördüm. Viran ise onun yanında koluna bandaj takıyordu.

"Yasmin?" dedim, endişeli bir ses tonuyla. "İyi misin Sarı çiyen?"

"Vitaminsizlik, kusura bakma kalkamadım," dedi, yarım bir gülümsemeyle. Kafamı sorun yok dercesine salladım. "Onun dışında iyiyim," derken bakışları Sanaç ve Viran arasında gidip gelmişti.

"Siz oturun, biz size sonra takılırız," dedi Karan. Beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. "Atış talimine başlayalım mı sevgilim?" diye sorduğunda üstümdeki fazlalıkları çıkardım.

"Başlayalım, sevgilim." Ona dönmeme birlikte yüzümü avuçladı. "Hocam sen olacaksan, her şeye okeyim ben."

Silahları ayarladığında, arkama doğru geçti. "Şimdi..." derken, kollarımızı aynı hizaya getirdi. "Sikeyim bakma bana öyle Marin," deyip silahın emniyetini geri kapattı.

"Nasıl?" derken, kedi bakışları atıyordum. "Bir şey yapmıyorum şımarık patron ağa bozuntusu gerçekten!"

"Bilerek yapıyorsun," dediğinde, ağzının içerisinde küfür mırıldandı. "Ciddiyetini korur musun? Beni kocan olarak görme."

"Ne olarak görmemi istersin?" dedim, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yakışıklı, süper seksi, atış hocası olarak mı göreyim seni? Yoksa silah uzmanı, her şeyi ateşleyen hoca olarak mı? Sen seç Karan Milan?"

Kafasını hızlıca çevirdiğinde, "Biz şu atışları yapalım," dedi ve yavaşça yutkundü. Bakışları bana teğet geçmezken ilk olarak saatler süren bir silah eğitimi almıştım. Arada Karan dayanamayıp beni bulunduğu yerde öperken, sürekli olarak baştan çıkardığımı, yaramaz bir öğrenci olduğumu sayıklayıp durdu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Artık her hafta sonu eğitimlerle geçerken, herkes bana bir şeyler katmaya çalışıyordu. His ile birlikte eğitimler alırken sanırım en çok onunla eğlenceli geçiyordu. Karan dışında kimse ilerleme kaydettiğimi söylemiyordu. Evet artık çoğu şeyi yapabiliyordum. Dövüşmek, silah kullanmak bunların başında gelirken kendimi çok iyi savunabiliyordum. Yine de yeterli değildim.

Şirkette çalışmaya başlamıştım. İznimi bitirmiş, kesin olarak şirkete dönüş yapmıştım. Karan da benimle birlikte şirkete devam ederken, ikimiz farklı saatlerde şirkette bulunuyorduk. Hayatımız iki kişiden oluşuyorken, artık çoktan ibaretti. Bin parçaya bölünmüş gibiydim.

Doğdum, kız oldum, evlat oldum, çocuk oldum, kardeş oldum, arkadaş oldum, kadın oldum, eş oldum, anne oldum... Ama ben en çok Karan Milan'ın Deniz Kızı olmayı sevdim.

(FİNAL)

95. BÖLÜM

|FİNAL|

“KARAN MİLAN'IN DENİZ KIZI”

İstanbul'dan Midyat'a döndük.

Uçağımız indikten sonra havalimanında direkt bizi babamlar karşılaştı. Arabanın kenarında elinde tesbihiyle dururken ilk olarak oğlunu sarıp sarmalamıştı. Behiçe annemle de selamlaşırken, herkes herkesle özlem gidermişti. "Hey maşallah," dedi Barzan babam, sevinçle. Çocuklara apayrı sevgisi varken Karan'ın küçüklüğünde oğlundan ve kızından nasıl ayrı kalmıştı anlamıyordum. "Torunlarım benim!"

"Da-da!" dedi Deniz. Deniz'in konuşmasına herkes bayılıyordu. Böyle parça parça dil dökmesi yüreğimizi hoplatıyordu. Kızımda konuşacaktı, buna emindim.

"Dede diyeceksin aslan torunum dede!" dedi Barzan baba.

"De," dedi Barzan babam. Öğretmek ister gibi hecelemişti.

"Hayde!" dedi Deniz. Çocuğumun ilk kelimesi buyken, favori torunun kim olduğunu söylememe gerek yoktu.

Barzan babam Deniz'in 'dede' demesinden 'de hayde' demesine daha çok sevindiği aşıkardı. Gülen bir yüz ifadesiyle, "Hey maşallah!" dedi.

"Okyanus'u alayım mı kızım ben," dedi Behiçe annem. Ona verdiğimde hemen sarıp sarmalamıştı. "Güzel kızım," dedi kucağında severken. "Bal kızım."

Vakit geçmiş, yemekler tamamen hazır olduğunda bahçeye büyük bir masa kurulmuştu. Tanıdık, tanımadık herkes varken başı yine Karan ve ben çekiyorduk. Herkes yerine otururken, kalabalıktan başıma ağırlar girmişti. Gürültülü geçen yemekte herkes herkesle konuşmaya çalışıyordu.

"Aşkım yesene yemeklerden," dedim, onun hiçbir şey yemediği gözümünden kaçmamıştı. Daha çok çocuklarla ilgileniyor onlara bir şeyler yediriyordu. "Niye hiçbir şey yedin? Zahir bile üçüncü tabağımı götürdü."

"Yiyorum," dedi Karan, ağzının içerisinde homurdanırken. Akrabaları olduğu için rahat davranamıyordu. Onlar var diye de morali bozulmuş gibiydi. Misafiri de akrabayı da hiç sevmiyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Elimdeki kaşığı yemekle doldurduğumda Karan'a uzattım. "Aç ağzını!" dedim, sandalyeler boşaldığı için çok kimse yoktu. Herkes çoktan yemeğini yemişti. "Aşkım açsana ağzını!"

Diretmemle birlikte dudaklarını araladı. "Aferin kocama," dedim yemesiyle. Yanağından öptüm. Duyduğum çığlıkla kocamdan hızlıca uzaklaştım.

"Şşş," dedi Karan, oğluna doğru. "Deniz!" Onun ağlamasıyla mama sandalyesinden kaldırdı ve kendi kucağına aldı. "Tamam anne seni de öpecek," derken oğlumu bana doğru uzattı.

Bir anda midemin bulunmasıyla kendimi zorla tutarken, fevri bir hareketle ayağa kalktım. Koşar adımlarla bahçede bulunan lavaboya girdiğimde klozete zor ulaşmıştım. İçimdekileri çıkartırken saçlarımı geriye ittim. Defalarca öğürmem sonucundan hiçbir şey kalmayana kadar kustum.

"Marin?" dedi, kapıyı açmasıyla seslendi. Karan yanıma geldiğinde yüzümü avuçladı. "İyi misin neyin var?"

"Çok yüklendim sanırım kendime," dedim. Uçak yolculuğu öncesinde geçen stresli günler, az önce meydan konuşması derken çok zorlamıştım kendimi. "Bir an tutamadım."

"Yüzün hafiften solmuş," dedi, endişeli gözlerle bana bakıyordu. "Hastaneye gidelim mi?"

"Yok yok iyiyim."

"Niye kustun ki şimdi?" Kirpiklerini kaldırıp bana baktığında, "Hamile misin acaba?" diye sordu.

"Ne?!" dedim, böyle bir şey demesini beklemediğim için. "Saçmalama!" Eli karnımı bulduğunda, "Karan?" dedim, kendine gel dercesine. "Değilim, korunuyoruz. Değilim."

"Ama bana bugün üçüncü çocuk iması yaptın..." dedi, küçük bir çocuk edasıyla. "Ben sandım ki..."

"Gelecek için konuştum. Geleceğimiz için..." derken, bir çocuğa daha onunla birlikte hayır demezdim. Ama şimdi zamanı değildi. "İki tane küçük, bizim ilgimizi çok isteyen bebeklerimiz var. Şimdi bir bebekle daha üçe bölünmek ne kadar doğru?" diye sordum. "Evet çocuk harika bir şey... Ama farkındaysan birbirimize bile yeteri kadar ilgi veremiyoruz."

"Ama üçüncü..."

"Karan!" dedim, istemsizce parlamıştım. "Şimdi değil, gerçekten zamanı değil," diye fısıldadım. "Seninle değil üçüncü yedinciye bile yaparım sevgilim." Bunu anlaması için gözlerinin içine bakarak konuştum. "Okyanus özel bir bebek. Onunla ayrıca ilgilenmemiz gerektiğini biliyorsun. Kardeşlerinden geri kalmasını istemiyorum."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Dudaklarım kenara kıvrıldı. "Hem Mert ve Zühre de evlenecek yakında..." diye mırıldandım. "Dördüncü torun onlardan gelir..." Aniden yüzünü buruşturdu. Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. "Hemen suratın bozulsun zaten!"

"İyiysen, içeriye geçelim," dediğinde olur anlamında kafamı salladım. Elinden tutup ayağa kalktım. Lavaboyu temizleyip elimi yüzümü yıkamış biraz kendime gelmişim.

Masaya geri döndüğümüzde çocuklara Rojda bakıyordu. Onun kucağından alırken ikisinin kokusunu içime çektim. "Güzel kızım..." derken yanağından öptüm. "Güzel oğlum..." derken onu da öptüm. "Sizin kokunuz yetiyor iyi hissetmeme."

"Güzellik!" diyen sesi işittiğimde bakışlarım konağın kapısına düştü. Mert kardeşiyle birlikte gelirken Uygur koşar adımlarla yanıma gelmişti. Uzun bir zamandır görüşmüyorduk. Onun beni özlediği kadar bende onu özlemişim.

"Uygurcığım!" dedim, çocukları geri bıraktıktan sonra onu kucığıma aldım.

"Geldi velet!" dedi Karan, huysuz bir tavırla. Bozuk olan morali Uygur'ı görünce daha çok bozulmuştu.

"Şımarık patron ağa bozuntusu da buradaymış," dedi Uygur, hiç altta kalmazken. Cidden birbirlerinden nefret mi ediyorlardı yoksa birbirleriyle uğraşmak hoşlarına mı gidiyordu bilmiyorum ama hâlâ sürdürmeleri garibime gidiyordu.

"Nerede olacaktım ya?" dedi Karan. Ona eskiden olduğu gibi yukarıdan bakamıyordu. Uygur baya boy atmıştı.

"Ne bileyim boşanırsınız sanmıştım!"

"Rüyanda velet rüyanda!"

"Evet..." dedi Uygur gülerken. "Rüyamda hep biz evleniyoruz Marin!" derken bakışları beni buldu. "Okyanus ve Deniz büyüdüklerinde bana baba diyorlardı."

"Uygur!" dedi Mert, araya girdiğinde kardeşini sert bir dille uyardı. "Karan Ağa'n seni varya sonsuza kadar uyutmaz oğlum sus!"

"Kalp krizi geçiyorum galiba..." dedi Karan, elini kalbine koyduğunda düşen surat ifadesiyle bana baktı. "Marin..."

"Ee bi' de bayıl Karan."

Yanımızda çocuklar da varken Uygur bana bakarak, "Bir kere öpebilir miyim?" diye sordu.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Elini yüzünü yıkadın mı?" dedim, dışarıdan geldiği için emin olamamıştım. Çocuklara hastalık çabuk bulaşıyordu ve temizlenmeyen kimseye öptürmüyordum. Hoş, ben öptürmesem bile Deniz kendisi gidip öpüyordu.

"Evet!" dedi Uygur.

"Öpebilirsin o zaman," dediğimde yanağımda sulu bir öpücük hissettim. Uygur beni öpmüştü.

Karan beni kendine çekerken, "Karımı niye öpüyorsun lan!" dedi gürleyen sesiyle.

"Seni mi öpecektim ağa bozuntusu!" dedi Uygur. Karan'ı sinir etmekte üstüne yoktu ve bu işinde bir numaraydı.

"Çocuklarımı öpeceksin sandım!" dedi Karan, sitem edencesine.

"Ben de öyle sanmıştım Uygurcuğum," dedim. "Olsun, beni öpmene daha çok sevindim. Artık hiç gelmiyorsun."

"Onları hep öpüyorum. Marin'i öpmeme izin vermiyorsun. Ben de böyle bir yol buldum!" dedi Karan'ı cevaplarken. Bana doğru döndüğünde, "Artık Zühre yengem olduğu için sizin konaktan hiç çıkmayacağım. Onlarla oynayabilirim değil mi güzellik?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim, ona gülümserken. "Değil mi kocacığım?"

"Hıııı," dedi Karan. Karnına dirseğimle vurunca, "Öyle velet öyle," dedi geçiştirir gibi. Uygur çocuklarla oyuna dalınca bizimde başımız biraz olsun rahatlamıştı.

"Babam gelenlere selam verin diyor, sen zaten halsiz gözüküyorsun. Kustun üstelik. Hiç el yüz öpmeye gitme, otur burada," dedi Karan. "Ben selam verip geleyim o zaman."

Karan bir ordu adama hoş geldiniz demeye giderken üç taneleri olarak arkasında kalmıştık. Güneşin çok vurmasıyla yerimizi değiştirdiğim sırada kızımınla birlikte oturuyordum. Deniz ve Uygur köşede gözümün önünde oyun oynuyordu. Yanımıza birisi geldiğinde oturduğum yerde dikleştim. "Umarım sizin çocuğunuz değildir," dedi, genç yaşlarında olan bir adam. "Hoş daha yaşınız çok genç duruyor."

Tam cevap vereceğim sırada, "Dur dur," dedi, beni susturarak. "Tahmin edeceğim kardeşin değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Kızım," dedim, Okyanus'un saçlarını okşarken. "Benim çocuğum."

"Deme ya," dedi, üzgün bir tavırla.

"Dedim bile."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kucağıma almamda sakınca var mı?" diye sorarken amacının ne olduğunu bilmediğim için Okyanus'a daha çok sarıldım.

"Karnını yeni doyurdu ve en ufak sallantıda kusma yeteneğine sahip," dedim, alay dolu bir sesle. "Kıyafetinin batmasını istemezsin."

"Sen kimlerdensin peki?" diye sordu. Konuşmak istediği barizdi. Sonuçta misafirdi ve saygısızlık yapmak istemiyordum. Tanıdığım birisi olmadığı için soğuk davranmadan edemiyordum.

"Buralardanım Milan ve Alakan aşiretine bağlıyım," dedim, açıklamak adına. "Sen?"

"Ben de Karan Milanların baba tarafıdanım," dedi, Karan'ın kuzeni olan adam. İlk kez görmüştüm. Giyinişi tarzı gereği hiç buralarda yaşıyor gibi değildi. "Tatile memlekete gelmiştik, Milanların Hanımağası bizi çağırıyor dediler geldik." Dudaklarımı ısırardım. "Bebeğin babası akrabam sanırım," dedi bilmiş bir tavırla. "Çünkü seni ilk kez görüyorum."

"Bebeğin babası benim," dedi Karan. Yanımızda bir anda belirlediğinde kucağında Deniz vardı. "Benim bebeklerim." Kuzenin tam karşısında dururken elini uzattı. "Baran," dediğinde beş dakikadır benimle konuşmaya çalışan adamın adını kocamdan öğrenmişim. "Hoşt gelmişsin."

"Karan?" dedi Baran. Uzattığı eli tuttu. "Hoşt mu dedin?"

"Bilmem öyle mi dedim?" dedi Karan, hiç bozuntuya vermezken. Elini sıkmaya devam ediyordu. "Karımla tanışmışsın."

"Senin eşin miydi? Kusura—" dedi, bir anda Baran.

"Başkasının eşi olsaydı sarkıntılık yapmaya devam mı edecektin?" diye sorduğunda, Karan'ın tavrı oldukça ciddi duruyordu.

"Puyt!" dedi Deniz.

"Sadece konuşuyordum. Ben nereden bileyim kuzen, bizi apar topar çağırmanın bu kadın olduğunu," dedi Baran, gevşekçe gülerken. "Oğlun mu?"

"Baba!" dedi Deniz, babasının yanağından öptüğünde içim gitmişti. Deniz'in öyle tatlı öpüşü vardı ki, öpülmeyi sevmeyen insanın bile kendini öptüresi geliyordu.

"Söyle babacığım..." dedi Karan. Kızı ya da oğlu kendisini çağırdığında onun için akan sular duruyordu.

"Ben amcamların yanına geçeyim," dedi Baran.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Karan'la tekrar tokalaştıklarında, "Hoş çakal, Baran," dediğinde Baran ağzının içerisinde duyamayacağım kadar kısık şeyler söyledi. "Hoşyt!" dedi Deniz arkasından.

"Ne dedi sana?" diye sordu Karan, yanıma otururken.

"Önemli bir şey demedi."

"Soru sordum Marin."

"Kimsin, kimlerdensin, bebek kız kardeşin mi gibi şeyler söyledi," diyerek geçiştirdim. Öğrenene kadar rahat durmayacağını biliyordum. Gider Baran'a sorar ondan öğrenirdi.

"Sen de konuşmaya devam ettin yani?"

"Misafir," dedim, hatırlatmak adına. "Ne yapsaydım? Tanımıyorum etmiyorum üstelik. Adama iş atmışım gibi konuşma Karan."

Oturduğum yerden kalktığımda kucağımda Okyanus vardı. Onu yere bıraktığımda elimi tutmasını sağladım. "Marin," dedi Karan. Gereksiz yere çıkışıyordu.

"İçeriye geçiyorum. Çocuklarla uyusam iyi olacak," derken yüzümü ona çevirmedim.

"Rojda!" diye seslendi Karan. Rojda kısa sürede geldiğinde konuşmaya devam etti. "Çocukları odalarına yatırır mısın? Hanımağan yorgun biraz, hava aldıktan sonra dinlenecek. Evdekiler sorarsa öyle söylersin."

"Tabii ağam," dedi Rojda. Çocukları benden aldığımda odalarına doğru çıkmak için merdivenlere yöneldi. Mutfığa doğru soğuk su içmek için ilerledim. Karan peşimden geliyordu. Mutfaktan içeriye girdiğimiz an, kimsenin olmamasıyla kapıyı kapattı. Tezgaha yaslanıp su içerken arkamdan bana yaslandı. Ellerini iki yana koyarken yüzünü saçlarıma gömdü.

Esrarengiz bir sesle, "Benden kurtulabileceğini düşündüren nedir?" diye sordu.

"Misafirlerle ilgilen," dedim, bardağa uzandım ve öylece kaldım. Çünkü beni kendine kilitlemişti.

"İşim gücüm sensin."

Beni kendine döndürdüğünde yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Beni kaldırıp tezgaha oturturken ona karşı çıkmadım. Dudakları boynumu işgal ederken kalbimin hızı artmıştı. Birinin gelme düşüncesi zihnime damladığında, "Karan!" dedim korkuyla. "Bir gören olacak! Bak her yer çok kalabalık zaten!"

"İki çocuğumu leylekler getirmede," dedi, muzip bir tavırla. "Bu sayede oldu."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Pislikleşme!" dediğimde beni dinlemeyip dudaklarını dekolteme bastırdı. Parmakları elbisemin arasına sızarken bedenimde sıcaklık yükseldi. Başım geriye düşerken, "Bak—" demem havada kalmış, dudaklarımdan inilti kaçmıştı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğumda beni kendisiyle susturmuştu. Öpüşü beni çileden çıkartırken, parmakları tenimi karış karış gezdi. "Çok konuşuyorsun," dedi, hafifçe geriye çekildi. "Susturmak lazım seni."

Kalçalarını kavrayan ellerinin hakimiyeti gittikçe artarken dudakları dudaklarımdan keyfini çıkardı. "Sikeyim..." dedi, oldukça seksi bir sesle. "Çok özlemişim seni."

"Ben de..." dedim, gözlerimi açtığımda bakışlarım kapıya kaydı. "Ben de ama bak yakalanacağız..."

"Yakalanmayacağımız bir yere gitmeye ne dersin?"

"Gidelim..." dedim büyük bir ihtiyaçla. Bedenim onu istiyordu. "Gidelim." Sesim yalvarır gibi çıktı. "Hem Rojda çocukları uyutuyor..." derken ağzımdan bir inilti daha kaçtı. "Misafirlerle ilgilenmezsek hiçbir sorunda olmaz bence sonuçta yol yorgunuyuz."

"Bak sen benim güzel karıma..." dediğinde beni elimden tutup kaldırdı. "Böyle yakalanma korkusuyla daha bir heyecanlı oluyordu ama o çılgınlıklarının kulağıma dolması lazım."

Kalbimin hızına hız katarken, bacaklarımdaki sıcaklık seviyesi en üst seviyedeydi. İkimiz mutfaktan çıktığımızda içeriye girmek üzere olanlar vardı. Tam zamanında oradan ayrılmıştık. Kendi odamıza geçtiğimizde Karan beni yatağa yatırdı. Üstümdeki kıyafetlerimi çıkartırken o da soyundu. Parmaklarını dudaklarıma yasladığında yavaşça gezdirdi. Aralanan dudaklarımla onu içeriye aldığımında, dişlerimi bastırdım.

"Isırma Marin!"

Ona haz dolu bir duyguyla baktım. Hasretin artık giderilmesi gerekiyordu. Tenlerimiz birbirine değerken, araladığım bacaklarımla yuvasını bulmuştu. "Beni yataktan kaldırma Karan Milan." Konuşmam ona büyük bir kapı açarken, kendini içeriye hızla itti. Bu saatten sonra onu kimse durduramazdı.

"Marin!" dedi tanıdık ses. Gözlerimi hızla açarken başımı yaslamış olduğum yerden kaldırdım. Karan kolumu tutmuş beni uyandırıyor. Sesi bir o kadar kısık bir o kadar da çok güçlü çıkıyordu. "Marin hemen uyan!"

Zihnim daha aydınlanmamıştı. Ağır bir uykunun derinliklerindeydim. "Ne oldu?" dedim, uykulu bir sesle. O hipnoz olmuş şekilde elinde tuttuğu cihaza bakıyordu. "Karan!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Deniz'e bak!" dedi, beni sarsarken. Gecenin bilmem kaçığı. Karan da uykulu gözüküyordu ama en azından benden daha dinçti. "Deniz yürüyor..." Elinde gösterdiği ekrana baktım. Bebek görüntüleme ve izleme cihazıydı. Onların kaldığı her odaya bunlardan koymuştu.

"Sonunda..." dedim, kalbim ağzımda atarken. Aklıma bin bir türlü olay gelmişti. "Şükür... Uzun zamandır bu anı bekliyorum." Deniz, Okyanus'un aksine çok geç yürümüşü. Israrla yürümüyordu. Bunun için doktora bile göstermiş, her çocuğun farklı bünyesi olduğu için zamana bırakmamızı söylemişti. Herhangi bir hastalığı olmaması içimizi rahatlatmış onu yürütmeye çalışıp kendi başına denemesini beklemiştik.

Aklıma gelen başıma gelmişti. Bir süredir şüpheleniyordum ama oğlumun huylarını böyle olduğunu bildiğim için karışmıyordum. "Ya Deniz bunca zaman yürüyüp bizden gizliyorsa?" diye sordum Karan'a.

"Ne?"

"Baksana..." dedim, ekranı işaret ederken. Deniz hiç de yeni yürüyor gibi değildi. "Yataktan çıktı!" Korkuluktan indi ve normal bir şekilde hiç tökezlemeden yürüdü. "Okyanus'un attığı oyuncuğı alıyor, şuna bak." Okyanus da uyanıktı. İkisi geceleri artık çok uyanıyorlardı. Kardeşinin beşiğine yaklaşıp oyuncuğı içeriye attı. "Geri verdi ona..." derken çok geçmeden kendi tarafına geçti. "Yatağına tekrar çıkıyor."

"Sana korkulukların bollaştığını söylemişim," dedi Karan. O bana ilk söylediğinde ben eskidiklerini düşünmüştüm. "Demek Deniz inip çıktığı için oralar bollaşmıştı."

"İlgiye aşık bir çocuk olduğu için kucağıımızdan inmek istemiyor tabii," dedim, bilmiş tavırla. "Bilerek yürümüyor, yürürse kucağıımıza almayacağız."

"Kime çekmiş anlamıyorum ki!"

"Şöyle yapalım," dedim, içim rahatlamış bir halde. "Okyanus her yürüdüğünde buna çok sevinelim ve tebrik edelim. Onu öpücüklerle boğalım. Deniz bunun kötü bir şey olmadığını tam aksine çok sevineceğimiz bir şey olduğunu fark ederse kendi kendine yürümeye başlar. Bebek izleme cihazı olmasa oğlumuzun yürüdüğünü fark etmeyeceğiz!"

"Tamam..." dedi Karan, uykulu olmasına rağmen beni dikkatle dinlemişti. Kafası karışmış gibiydi. "Ama pedagogdan yardım mı alsaydık?"

Kendimden emin bir sesle, "Oğlumun tanıyorum," dedim. "İlgiyi seviyor çünkü sevgi dolu bir çocuk. Kucağıımızdan inerse bunun azalacağını düşünüyor. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini fark ederse kendi kendine yürür."

"Peki..." derken beni kolunun altına aldı. "Uyuyalım... Sabah bakarız."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Tekrar uykuya daldığımızda bakışlarım küçük ekrandaydı. İkisi biraz daha konuşup sonra oldukları yerde uyuyakalmışlardı. Gün ışığı yüzüme vururken, gözlerimi açmamak için direttim. Karan da beni öperken onun dokunuşlarıyla hemen yumuşamış ve gözlerimi aralamıştım. Bakışlarım pencerenin dışına düşerken bize ait olan oldukça büyük bir havuz vardı. Geldiğimizden beri girme fırsatı bulamamıştık.

"Havuzla girelim mi?" diye sordum. Kirpiklerimi kırarken ona hayır deme şansı tanımadım. "Havalar artık çok ısındı hem ilk açılışımızı yapmış oluruz. Onlarda terlemiştir zaten, her türlü duşa girecekler."

"Onlara öğretilim o zaman," dedi Karan. Heyecanını görürken yataktan doğruldu. "Deniz Kızımın çocuklarının ilk havuz macerası olacak."

"Mayolarını giydirelim hem de öğlen güneşi çıkmadan ikisini alıştırmaya başlayalım..." dediğimde aklıma güneş kremi sürdürmem gerektiğini not ettim.

"Günaydın..." diyerek odadan içeriye girerken ikisi de beşiğinin kenarına zıplıyordu. İstese çıkarılmış ama bizim onları çıkartmamız onların daha çok hoşuna gidiyormuş.

"Söyle anneciğim," dedim, Okyanus'a doğru. Elini uzatıp duruyordu. Kirpiklerini benim gibi kırarken dudaklarını büzdü. "Öpücük mü istiyorsun?" Daha çok kirpiklerini kırptı. Burnunun üstünden öptüğümde dişlerini gıcırdattı. "Güzel kızım benim..."

"Nereden anladın?" dedi Karan yanımda belirirken, düşünceli gözüküyordu.

"Neyi?"

"Öpücük istediğini?" dedi, karışık duygular yüzünde ev sahipliği yapıyordu. "Geçende oturmak istemediğini anlatmaya çalışmış ama hiçbir şey anlamadım. Sen geldin hemen anladın."

"Bilmiyorum..." dedim, gerçekçi ifademle. Okyanus bazen bana sadece bakıyordu ve onu sürekli olarak takip ettiğim için hareketlerinden çıkarımlarda bulunabiliyordum. Aramızda özel bir güç vardı. "Garip bir şekilde gözlerimizle anlaşıyoruz. Yakında konuşacak, ilk kelimelerini çıkartacak. O zaman sende onu çok iyi anlayacaksın."

Okyanus dilini çıkartırken korkuluğu yalıyordu. "Dilini çıkartma Okyanus!" dedi Karan, kaşlarını yalandan çattı. "Sok babacığım içeri." Elini değdirince hemen dilini geri çekmişti.

İkisini de çıkarttığımızda daha çok zıpladılar. "Gelin şimdi o çok girmek istediğiniz havuzla gidiyoruz..." Bakışlarım oğluma düştü. "En çok Deniz sevindi galiba," dediğimde gülümsedim. "Poposunu sallıyor."

"Annesi kılıklı benim oğlum. Annesi de öyle sallıyor," derken eliyle birkaç kere pışıpladı ve Deniz daha çok istediğini belirtti.

Özge Naz - Düşler Ağdı

İkisini giydirip hazırladıktan sonra hepimizi güneş kremine boğmuştum. "Yüzme simitlerini şişirelim..." dediğimde en son ben hazırlanmış giyinme odasından çıkıp gelmişim.

"Marin..." dedi Karan, parlayan bakışlarını benden alamıyordu. Bedenim istediğim formdaydı. "Sarı giymişsin. İpli bikini?" derken dudaklarını yaladı. "Yırtma hastalığımın olduğunu bilmiyor musun sen?"

"En kolayımda bu vardı..." derken göğüslerimi düzelttim. Emzirmeden dolayı en çok göğüslerim değişime uğramıştı.

"Kocamı en kolay bu şekilde kalpten götürürüm diye de düşündün galiba," dediğinde elinden kaçmam gerekiyordu. Şişirmesi için simitleri ona atarken, "Buraya gel!" deyip ayağa kalktı.

"Karan!" dedim, hızlı adımlar atarken. "Evde kovalamaca mı oynayacağız?"

"İplerini düzeltereğim!" dedi. Beni tuttuğunda alt bikinimin iplerini çözdü ve sarkmayacak şekilde tekrardan bağladı. Sanki ipsiz bir model haline getirdi. Kocamın gerçekten iplere takıntısı vardı ve çözmekten korkuyordu. "Artık benim çözebileceğim şekilde," dedi. Kalçamda ısırık hissederken çığlık attım.

"Isırma Karan!" dedim, sinirle. "Isırma!"

Çocukları havuz kenarına getirirken önce Karan girip suyun sıcaklığına baktı. Deniz'i çağırırken Deniz gitmemek için diretiyordu. "Korkma oğlum," dedi babası ılımlı bir sesle. "Bak normal su..."

"Okyanus çok heyecanlı," dedim onun ellerini çırpması bunu gösteriyordu.

"Ah konuşabilse neler diyecek," dedi Karan, derin bir iç çekerken. "Deniz girmek istemiyor," derken burnundan sert bir nefes aldı. "Oğlum sen değil misin her camdan gördüğünde buraya girmek için çığlık atan?"

Deniz'in yüzünde korku ifadesi varken, "Niye korktu ki?" diye sordum. En sevdiği oyuncakları bile içeriye atmışım.

"Gel oğlum, bak hiçbir şey yok."

"Okyanus'u sokuyorum..." dediğimde onun bu heyecanına dayanamayıp simidine yerleştirdim. Havuzun içerisine bıraktığımda, "Aferin benim kızıma..." dedim. Dişlerini gıcırdattı. "Üşümüyorsun değil mi? Şapkanı çekelim..." derken bende suyun içerisine kendimi bırakmış onun simidinden tutmuşum. "Güzel mi su annem? Güzel mi kızım?"

"Deniz..." dedim, oğlumu çağırırken. "Anneciğim gelsene," diye mırıldandım. Karan bir türlü sokamamıştı. "Korkulacak hiçbir şey yok," dedim, sesimi sakın tutarak. "Yüzme simidine girmek istemiyor galiba."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kucağıma gel babacığım," dedi Karan, simidi kenara bırakıp kendisiyle birlikte köşeden girdi. "Benimle birlikte girsin. Ben onu alıştırayım sonra yüzme simidine yerleştiririm." Deniz en azından çığlık atmayıp sessiz sessiz ağlarken oğlumun bu tavırlarına hiç dayanamadığını fark ettim. İkisi girip bir süre durunca, babasıyla birlikte hafifçe hareket etti.

"Güzel mi oğlum?" diye sordum.

"Güşel!"

"Okyanus çok sevdi..." dedim, dilini çıkartıp simidin kenarını yalıyordu. "Çok huzurlu gözüküyor."

"Deniz de sevecek inşallah," dedi Karan, büyük bir istekle. "Oğlum senin adın Deniz, sevmeme imkanın yok. Annen Deniz Kızı, kardeşin Okyanus..."

"Hiş!" dedi Deniz. Okyanus ona bakmıyordu. "Hiiiişşş!"

"Okyanus diyemediği için His diyor," dedi Karan. Okyanus'un yönünü kardeşine doğru çevirdim. Deniz onu görmesiyle hemen dudaklarını büzüp öpücük yolladı. "Birbirlerine öpücük yolluyorlar. Yerim ben bunları..."

"Fotoğraf çekilelim mi?" dedim, büyük bir istekle. Karan kafasını salladığında Deniz'le birlikte yanıma geldi. Okyanus simidinde olduğu için onu bırakıp kenara uzandım ve elime telefonumu aldım.

"Düşlerden gerçeğe..." derken hep beraber gülümsedik. Beraber havuzda yüzerken kendimizden çok çocukları yüzdürmeye çalıştık. İlk deneyimleriydi ve ikisi de çok sevmişe benziyordu.

"Yapma oğlum!" dedi Karan. "Hadi karnımızı doyuralım çıkmamız gerekiyor."

"İştemiyyom!" diye bağırdı Deniz.

Karan dilini üst damağına vurdu. "Yavrum girmek istemeyen sen değil miydin? Niye şimdi çıkmamak için diretiyorsun ha oğlum?"

"İştemiyyom!"

"Siz çıkın Karan," dedim, ona Okyanus'u verdim. "Ben oğlumla biraz daha yüzeceğim."

"Mayın!" dedi Deniz. Kollarını bana açmıştı. Simidine alıştığı için şimdi rahatlıkla onun içerisinde duruyordu. Ona ayaklarını çırpmasını öğretirken bir süre daha havuzun içerisinde kaldık. Deniz her şeye başta korkuyor sonra bırakmak istemiyordu.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Koşma Okyanus!" diye Karan bağırdı. Okyanus koşar adımlarla havuza gelince, hemen yüzerek onun olduğu tarafa geçtim. Karan altında havluyla koşuyordu. "Bir anda koşup gitti! Aklım çıktı!"

"Ben buradayım tutardım onu," dedim, tam kızımın dibinde dururken. "Sakin ol sevgilim." Karan eli ayağına dolaşmış gibiydi. Belindeki havlusu düşmek üzereydi. Okyanus'a da bornoz giydirmişti. "Havlun düşecek Karan!"

"Kayan!" dedi Deniz.

"Bir şey alıp koştu gitti," dediğinde nefeslerini düzenine soktu. Arkasına dönüp havluyu açtı ve tekrar düzeltti. "Havlunun derdine düşemeyeceğim şimdi."

"Okyanus'um göster anneciğim ne var elinde?" diye sordum. Hem işaret diliyle hem de ağzımı oynatarak sordum. "Elinde ne var?" Avuçlarını iyice sıktı. "Bakayım mı?"

Yavaşça açtığına kırmızı renk doldurulmuş ojemi gördüm. "Oje..." dedim, avucunun arasında alırken. "Ojemi almış Karan."

"Bunun için mi koşturdun peşinden?" dedi Karan, hâlâ kendine gelmiş değildi. "Aklım çıktı kızım!" Okyanus dudaklarını büzdü. "Önce saçını tarayalım," derken eliyle saçlarını işaret etti. "Üstünü giydireyim sonra sürelim olur mu?" Okyanus içeriye geri koştuğunda Karan da peşinden son hız koşmuştu.

Hepimiz havuzdan çıktığımızda duşlarımızı almış havlularımızla evin içerisinde koşturuyorduk. Ailece bornoz giyinmiş, keyfimize diyecek yoktu. Okyanus'la birlikte banyoda yüzümüze maske uyguluyordum. Maske onun yüzüne tam oturmadığı için krem formundaki maskeleri kullandım. Kızım uslu uslu lavabo tezgahında otururken elinde hâlâ ojem vardı.

Oradan çıkmış, televizyonun karşısına geçmiştik. "Marin!" diye seslendi Karan. "Mayiiiiin!" diye babasının peşinden Deniz seslendi.

Ayağa kalktığımda, "Söyleyin Milan erkekleri," dedim.

"Hadi söyle bakayım niye çağırdın anneni," dedi Karan. Deniz lavabo tezgahında yan oturmuş, poposunu sallıyordu. "Poponu indir oğlum," dedi. "Dansçı mı olacaksın?"

"Aşkım?" dedim, ilgilerini çekmek için. "Niye çağırdınız, ne oldu?"

"Siz bakım yapıyorsunuz da biz eşek başı mıyız?" dedi Karan Milan, alındığını belli ederken. "Bizim neyimiz eksik?" diye sordu.

"Kıskançlar," dedim, kollarımı göğsümde birleştirirken. "Kızımla bugünü bakım günü ilan ettik! Var mı bir sorunuz?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Bizde oğlumla ilan ettik değil mi oğlum?" diye sordu Karan.

"Hayıyyyyy!" dedi Deniz.

Kozunu büyük oynayıp, "Evet dersen puşt demene izin veririm!" dedi Karan.

"Eveet!" dedi aniden Deniz.

İddilaşan tavrıyla, "Ne sürdürünüz," dedi. "Bizde süreceğiz. Bir sürü şey var burada! Hepsi aynı, niye bir tane yok?!"

"Aynı değil! Biri gece, biri sabah, biri güneşe çıkmadan önce, biri güneşe çıktıktan sonra... Bunu sürdürük ağa bozuntusu!" derken az önce sürmüş olduğum kremi ona uzattım. "Ben sürerim, otur kızım sen."

Okyanus da içeride tek oturmasını diye alıp gelirken onu da oğlumun yanına oturttum. "Okyanus da Deniz'e sürecek," derken bir parça kremi eline sıktım.

Karan ona sürmeme izin verirken beni kendine yaslayıp sürmemi kolaylaştırdı. Dudağıma öpücük bıraktığında, "Yüzümde krem var..." diye uyardım.

"Dudağına yok ama."

"Çocuklar var Karan."

"Dişini çekiyorum," derken tekrar uzanıp öptü. "Bir şey yok."

"Dışarıya çıkacak mıyız?" diye sordum. Akşam gece saatlerine doğru Mert ve Zühre'nin bekarlığa veda eğlencesi vardı. Daha doğrusu kafa dağıtma programı yapmıştık. Kızlar ve erkekler olarak ayrı takılma kararı almıştık çünkü birbirimize zehir edeceğimiz aşıkardı.

"Hayır çıkmayalım, akşam çok yorulacağız," dediğinde aniden kaşlarını çattı. "Kurallarımızı baştan geçirelim." Kafamı salladığımda, "Alkolü fazla kaçırmak, bilmediğin içkiden içmek yok Marin!" dedi, kararlı bir sesle.

"Asla!" dedim, ikinci kuralı ben söyledim. "Dansöz yok!"

"Asla!" dediğinde o devam etti. "Erkek dansözde yok!"

"Asla!" dedim ve ekledim. "Habersiz bırakmak yok!"

"Asla!" deyip bir süre düşündü. "Her dakika konuşulacak!"

"Kesinlikle!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Banyoda işimiz bittiğinde Karan, Okyanus'un elindeki ojeyi fark etti. Onu parmaklarının arasına alırken, kızımı da kucağına aldı. "Oje mi sürecekmış benim kızım?"

"Sabahtan beri istiyordu," dedim, hatırlatmak adına. "Sürsene Karan."

"Ben beceremem ki," dediğinde yatağa geçiş yapmıştık. Deniz kucağımda gelmek yerine bacağıma koala gibi yapışarak gelmeyi tercih etmişti.

"Bir şey yok aslında çok basit," derken ojenin kapağını açtım ve kendi tırnağımda sürülüşünğ gösterdim. "Şu şekilde süreceksin."

"Uzat kızım tırnaklarını," dediğinde Okyanus sevinçli bir şekilde tırnaklarını uzatmıştı. Karan sürmeden önce elinden öpmüştü. Sonrasında ise teker teker sürerken Deniz de ellerini çenesinin altına koymuş ikisini büyük bir merakla izlemişti.

Karan sonrasında Okyanus'un saçlarını örmüştü. Deniz de istemiş ama Deniz'in saçı uzun olmadığı için örememişti. Deniz sanırım saçlarının uzun olmasını istiyordu. Karan'la bir süre kestirmeme kararı alırken en azından bıkana kadar saçları uzun olabilirdi. Kendim akşam için hazırlanmaya başladığımda ten makyajımı neredeyse tamamlamıştım. Deniz yanıma gelmiş dudaklarını gösterip duruyordu. "Anneciğim öpersem yüzün hep ruj olacak ama," dedim, üzgün bir tonda.

"Öpcük!" dedi, ısrarla. Dayanamayıp iştahla öptüm.

"Buydan!" dedi, diğer yanağını işaret etti. "Buydan daaaaa!" derken burnunu işaret etti.

"Kızım da istiyormuş," dedi Karan, benim Deniz'le makyaj yapma macerama ortak olmak için hemen kızımı ortaya atmıştı. Ben ne sürüyorsam, benden gördüğünü Okyanus da kullanıyordu. Okyanus'un çok hoşuna giderken babasının yaptığı ilk makyajı çok sevmişti.

Tamamen hazır olduğumuzda Karan şık bir takım elbise giymişti. Ben de mini koyu bordo bir elbiseden yana tercihim kullanmıştım. Çocukları uyutmuş, güvenilir olduğuna inandığımız bir bakıcıya birkaç saatliğine bakması için emanet etmiştik. İçim rahat değildi lâkin sürekli olarak kameradan durumlarını izleyecektim.

"Marin..." dedi Karan beni görür görmez. "Güzel karım benim," derken yüzümü avuçladı. Elleri kalçama doğru inerken beni kendine yasladı. "Felaket olmuşsun."

"Felaketim," derken yüzümde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ama bir tek sana Karan Milan..."

"Ana kucağı olmayınca kendimi boşlukta hissediyorum. Onları o kadar kucağımda taşımaya alışmışım ki, onları bırakınca seni kucağıma alıyorum geliyor," dediği sırada evden çıkmıştık. Ana

Özge Naz – Düşler Ağdı

kucağı kullandığımız için ona bağımlı olmuştu. Çocuklarda artık hep ana kucağına binip gezmek istiyordu. Şimdi ikimizde çocukları bırakıp dışarıya eğlenceye gidiyorduk.

"Baba olmak sana çok yakıştı."

"Kurallarımızı unutma," dedi Karan, sert bir dille. "Telefonunu sakın kapatma Marin."

"Dansöz falan yok Karan!" dedim, aynı sertlikle. "Eğer öyle bir şey olursa Mert'in benden çekeceği var ona göre!"

"Merak etme..." dediğinde o kendi arabasına binmiş, bende beni almak için gelen kızların arabasına binmiştim.

"Kızlar..." dedi His, arabayı o kullanırken gecenin şimdiden güzel geçeceği belliydi. "Eğlenceye hazır mıyız?"

"Evet!" dedik hepimiz aynı ağızdan. Mekana gidene kadar arabada bağıra bağıra şarkı söylemiş, Instagrama bol bol fotoğraf ve video çekip atmıştık. Mekandan içeriye girdiğimizde burayı bize erkekler ayarlamış, önceden her şey kontrol ettirilip denetlenmişti. Tamamen bize kapatılmamış, normal müşterilerde bulunuyordu ama sıkı bir güvenlik vardı.

"Gerçekten oturmaya gelmedik değil mi?" dedi His. "Kendinizi bana bırakın, hem ben olduktan sonra eğlence ne demek öğrenmiş olacaksınız!" His'in bunu demesinden dakikalar sonra Bronz'la telefona tutulmuş, bağıra çağıra ona laf söylemekle meşgul olmuştu.

"Çok sıkıcı geçiyor..." dedi Yasmin. Benim için hava hoştu. Arada çocuklarımı kontrol ediyordum. Bu sakinlik iyiydi. Telefonuma mesaj gelince dikkatim oraya çekilmişti.

Karan: Nasıl geçiyor? Geçtiniz mi mekana?

Oturuyoruz. Güzel müzik var. Onu dinliyoruz.
Sizin nasıl geçiyor?

Karan: İçim şişti. Mert biraz hızlı başladı. Arabeske bağlaması yakın. Planınızda değişiklikler olursa haber et.

Sen de aşkım. İyi eğlenceler.

Telefondan başımı kaldırdığımda yanımda kimse yoktu. Etrafımdaki insanlara bakarken bizimkileri aradım. İleride, kıvrıkcık saçlı kişiyi gördüğümde adımlarımı oraya yönelttim.

"Zühre?" dedim, merakla. "Neredeydiniz?"

"Biz Yasminle lavaboya gelmiştik..." dedi Zühre. "His ve Elfida nerede bilmiyorum. Seninle oturmuyorlar mıydı?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Hayır..." diye yanıtladım.

"Geçelim biz yanımıza gelirler." dedi Zühre.

"Anne olduğun nasıl belli," dedi Yasmin. Yavaşça gülümsedi. "Hemen korumaya geçiyorsun. Dizin dibindeyiz Marin, sakın ol tamam mı?"

"Bana diyene bak," derken pası ona attım.

"Gerçekten çok sıkıcısın!" derken His ve Elfida çok geçmeden yanımıza gelmişti. Elfida getirdiği bardakları elimize tuturmuş, His de içkileri bardaklara dökmüştü. "Kaldırın bardakları!" Hepimiz bardakları birbirine tokuşturduk. "Bekarlığa veda mı yoksa cenaze merasimi mi belli değil! Sabaha kadar buradayız!"

"Dağıtmamız lazım bu gece!" dedi Elfida. Zühre'nin bu işlerle hiç işi yoktu ve bu iki çılgına geceyi bırakmak yerine onun istediği şekilde geçirmek tercihimdi. Çünkü gece onun gecesiydi.

"Benimle dans et!" dedi His. Elimden tuttuğu gibi beni masaya çıkardığında bir anda şaşırmış ama ana ayak uydurmak durumunda kalmıştım.

Aşağıdaki beyler bize alkol uzatırken His hiçbirini kabul etmiyor, kendisi yeni şişeler açıyordu. Zühre rahatlamıştı. Elfida ve Yasmin'le güzel eğleniyordu. "Çok fazla içmem," dedim.

"Marin!" dedi Zühre. Kaşlarım çatılmıştı. "Durun, buraya gelin..." derken ikimiz de aniden dans etmeyi bırakmıştık. "Mert bana fotoğraf atmış!" diye devam etti Zühre. "Dansöze para takıyorlar!"

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Hani dansöz olmayacaktı?"

Hemen aşağıya inip eşyalarımı bıraktığım özel alana ilerledim. Telefonu elime aldığım gibi kocama mesaj attım.

Karan????????????

syle bebgmmmm

Dansöz mü getirdiniz? Size inanamıyorum hani kurallarımız vardı!!!!!!!!!!

bne deilölll bne hç brsy yapmdmm

Yazamıyorsun bile!!!! Sarhoş olmuşsun! Aç hemen telefonu!

eglenexzzz eglnextzzz

ygneeee benim mettttttt bırak attık şu adamın yakasını!!!!!!!! seni dava edicmmmm

Özge Naz - Düşler Ağdı

Devamında bir sürü ses kaydı varken, hem Mert'in hem de Karan'ın sesleri geliyordu.

"O zaman mekan değiştiriyoruz," dedim sinirle. Kuralları koyduran kendileriyle bozanda yine kendileri olmuştu. "Madem kuralları bozdular," derken kadınlar oşarak hepimiz hemfikirdeydik. "Bizde bozacağız!"

Onların bize ayarlamış olduğu mekandan çıkıp daha eğlenceli bir yere gitmiştik. Ben alkol daha fazla kullanmazken, diğeri de sadece eğlenmeye odaklanmıştı. Erkek dansöz bizim için hareketler sergilerken harcadığım paranın haddi hesabı yoktu. En sonda polis tarafından arandığımızda, bize ait olduğunu söylediği adamları gelip almamızı yoksa nezarethaneyi boylayacaklarını söylemişlerdi. Gecemiz polisten gelen telefona kadar durduraksız devam etmişti.

Tamamen dağıtılmış mekandan içeriye girdik. Çoğu şey kırılmış ve içeride kimse kalmamıştı. "Oooo yengelerin yengesi gelmiş!" dedi Mert, yerde yatıyordu. Aslında birileri varmış ama yerde yattıkları için görememiştik.

"Çık lan önümden!" dedi Zahir, sinirli bir sesle. Kimin kavga ettiğine baktığımda, aynanın karşısındaydı. Kahkaha attım.

"Zahir kendinle kavga ediyorsun!" dedi Elfida, telaşlı bir şekilde.

"Biriniz lütfen Zahir'i kameraya çeksin!" dedim, yalvarır gibi. Gün intikam günüydü.

"Senin o yakışıklı suratını dağıtırım!" dedi Zahir, aynaya yumruk attı. "Sağ git, ben sola geçeceğim!" derken kendi kendine olan kavgasına son hız devam ediyordu. Sola geçtiğinde aynadaki aksi de sola geçti. "Lan ne dedim ben şimdi sana!"

"Zahir," dedi Elfida onu zorla çekerken. "Aşkım." Kendisine baktırmaya çalıştı ama Zahir bir hayli uçmuştu. "Sensin o. Aynaya bakıyorsun şu an."

"Elfida'm..." dedi Zahir. "Bir belalı başım."

"Sarhoş olmuşsun..." dedi Elfida.

"Seni ilk gördüğüm andan beri." dedi Zahir.

Etrafımda Karan Milan'a ait bir şey görememiştik. "Kocam nerede?" diye sordum, ingilizce konuşarak. "Sinirli bir şey sürekli olarak puşt diyor!"

Polis çenesiyle işaret etti, "Puşt diyense en son yeri öpüyordu," dedi.

Gösterdiği yere ilerlediğimde, "Marin..." dedi aniden Karan. Uzandığı yerden ayağa kalkmaya çalıştı. "Marin!" derken gözleri kıpkırmızıydı. "Çok özür dilerim gerçekten!"

Özge Naz - Düşler Ağdı

Eliyle başına vururken hızlı adımlarla yanına ilerledim. "Ben nasıl yaptım bilmiyorum! Allah kahretsin beni!"

"Karan?" dedim korkarak. Yere, dizlerimin üstüne oturdum. "Ne oldu?" diye sordum, merakla. "Ağlama..." derken yanaklarındaki ıslaklığa baktım. "Ağlıyor musun Karan?"

"Bebeklerimi kaybettim!" dedi, hıçkırıklarının arasında. "Ne biçim babayım ben!"

"Hayır..." dedim, neyden bahsettiğini anlamazken. "Kaybetmedin! Ne oldu anlat bir bana," diyerek bana bakmasını sağladım ama o kafasını kaldırmamakta kararlıydı.

"Kucağında yoklar..." derken kollarını açıp gösterdi. "Kaybetmişim işte!"

Derin bir nefes alıp verdim. "Evde uyuyorlar ya aşkım?"

"Hayır!" dedi, sert bir dille. "Kucağında olur onlar hep! Ana kucağı!" derken, sanki göğsünde hep takılı olan alet varmış gibi davranıyordu. "Bak göğsüme yoklar... Bebeklerim yok!"

Aniden güldüğümde, gece gece kafayı yiyen tek kocam değildi. Gülüşlerim onun kulağına çarparken, "Gülüyor musun?" dedi yoğun bir sinirle. "Nasıl gülebilirsin nasıl! Çocuklarımı kaybetmişim ben! Kendine gel Marin! Deniz ve Okyanus yok!"

"Sen kendine gelir misin?" diye ılımlı bir sesle mırıldandım. "Bebeklerimiz şu an evde uyuyorlar... Hiçbir sıkıntıları yok. Hem az önce görüntülü gördüm. Mışıl mışıl uyuyorlar..."

"Allah'ım ben günah işledim?" dedi, beni duymazdan gelerek. Aniden bana baktığında sır verir gibi konuştu. "Onları çaldırılmış olabilir miyim?" Sonra ayağa kalkıp elini bacağına koydu ve bir şeyler yokladı. "Herkes haber edin, nerede telefonum?" Bulduğu telefonla bir şeyler tuşladı. "Niye şifrem açılmıyor!"

Ayağa kalktım ve onun ne yaptığını anlamaya çalıştım. Ekranda şifre girme yerinde değil, hesap makinesi uygulamasında takılmaktaydı. "Çünkü hesap makinesine şifreni yazıyorsun!"

"Masaların altına falan mı emeklediler..." derken yere eğilip aramaya başladı.

Onu durdurmak için önce gülmemi kesmem gerekiyordu. "Karan lütfen," dedim, kahkahalarımın arasında. "Gülmekten sana yardım edemiyorum. Ne içtin aşkım sen?"

"Onları kaybettim diye beni asla affetmeyeceksin," dedi, üzgün bir sesle. "Boşanacak mıyız? Boşayacak mısın Marin beni? Daha çocuklarına sahip çıkamayan bir babayım! Boşanalım!"

Elinden tutup yürütmeye çalıştım. "Gidiyoruz Karan!"

"Mahkemeye mi?" dediğinde elimi hızla bıraktı. "Hemen mi boşanacağımız? Bir şey yapmam lazım... Çocukları bulacağım söz. Onların kılına bile zarar gelmeden bulurum ben." Sonra durdu

Özge Naz - Düşler Ağdı

ve saçlarını karıştırdı. "Bana biraz süre ver, hemen boşanmayalım. Gelmeyeceğim seninle. Boşanmak istemiyorum."

"Elini yüzünü yıkayalım mı?" diye sordum.

"Yooooook!" diye aniden yükseldi. Hızla yanıma geldi ve kısık bir sesle konuştu. "Gitme sakın. Bir kadın var. Böyle kıvırtıyor," derken kalçasını oynattı.

"Nasıl kıvırtıyor?" dediğimde gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Böyle," dediğinde bana tekrar gösterdi. Asla yapamıyordu ama yapamayışı o kadar komikti ki, her an buna gülebilirdim.

"Bana dedi ki," derken kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Sana kucak dansı yapmak isterim. Asla, duymamış olayım dedim. Benim zaten karım var! Karım bana kucak dansı yapmıştı çooook hoşuma gitmişti. Üstelik iki tane çocuğum bile var ne iğrenç bir insansın evli barklı adama hiç böyle bir şey teklif edilir mi?! Dünyanın çivisi çıkmış. Karına söylemezsin olur biter nereden öğrenecek dedi. Cık cık cık." Dilini damağına vurdu. "Karıma söylersem senin saçını başını yolar dedim. Sana bunu söylemeyeceğim sonra kızarsın bana üstelik dansöz olmayacak demiştim!"

Uyanıklım yapıp, "Başka ne söylemeyeceksin bana?" diye sordum.

"Şeyi de söylememem lazım," dediğinde dudaklarını ısırıldı. "Çocukları kaybettiğimi. Sen öğrenmeden ben bulacağım."

"Başka peki?"

"Çok içtiğimi de," dedi ve yüzünü sıvazladı. "O kadar çok içtim ki sarhoş oldum. Sen duyma sakın. Beni hiç sarhoş görmedin, duymadın, bilmiyorsun."

"Evimize gidelim tamam mı?" diye ılımlı bir sesle konuşurken elinden tutup onu kendime çektim. Onu taksiye bindirdiğimde kaldığımız otelin adını söyledim. Arka tarafa geçmiş onu kendime yaslamıştım.

"Sallanıyorsun," dedi, bana bakmak istemezken. Bütün dünyası dönüyor olabilirdi. "Sallanma. Ben sallanmayan Marin istiyorum."

"Gözlerini kapat."

"Ben galiba göz kapağı mı da kaybetmişim," derken her konuştuğunda bana daha çok kahkaha attırıyordu. "Gözlerimi kapatamıyorum çünkü."

"Bak şöyle yaparsan kapatırsın."

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Elektrikler gitti," dedi hızla. Bana daha çok sarıldı. "Korkma sakın ben buradayım. Karanlık ama ben buradayım."

"Işıklar gitmedi Karan!" dedim, ters bir tavırla. "Gözünü kapattın sadece!" Dilimi damağıma sertçe vurdu. "Kocaman adamdan nasıl küçükük bir oğlana dönüştün?"

"Çok içmekten kör oldum galiba," dedi Karan. Ağlamaktan beter olmuştu. "İçtiğim alkol, sahte alkol falan mıydı? Gelmişlerini geçmişlerini sikeyim ben, kör olmuşum."

"Sevgilim... Şımarık patron ağa bozuntum," derken onu iyice çekip dizlerime yatırdım. Başını okşarken kendine gelmesi için süre tanıdım. Kusmazsa, bir şey olmazdı sanırım. "Bak ben yanındayım."

"Sen hep yanımda ol," dedi sevgi dolu bir sesle. "Görmesem de sever misin beni?"

Emin bir tavırla, "Severim," dedim.

"Peki çocukları kaybetmiş olsaydım?"

"Çocukları kaybetmiş olsaydın sen kendini sever miydin?"

"Sevmezdim," dediğinde, dudaklarını büzdü. "Ne biçim babayım ben."

"Tanıdığım en güzel baba." Uzanıp başından öptüm. Dizlerime yatmak onu biraz iyi etmişti.

"Kokun beni rahatlatıyor..." dedi, kısık bir sesle.

"Miden bulanmıyor değil mi?" Kafasını iki yana salladı.

"Kafamdan daha güzelsin Marin," dedi, yolculuğumuz devam ederken. "O kadar güzelsin ki," derken iç çekti. "Gerçek olduğuna hiçbir zaman inanamıyorum. Sanki uyanacağım ve bu güzel rüya son bulacak."

"Sen daha güzelsin," diye yanıtladım onu. Parmaklarının bacak aramda hissettiğimde olduğum yerde öylece kaldım.

"İç çamaşarını yırtasım var," diye fısıldarken, elbisenin izin verdiği kadarıyla iç bacağımdan öptü.

Kızgınlıkla, "Rahat dursun o ellerin!" dedim.

"Sana ulaşmamı engelliyor," dedi, küçük bir çocuk gibi. "Hiç sevmiyorum." Sonrasında uyuyarak geçirmişti. Yolculuk sessiz geçerken, kaldığımız otelin önüne gelmiştik.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Karan..." dedim, onu uyandırmaya çalışırken. "Kalkman gerekiyor..." Onu bir tek çocuklarşa uyandırabilirdim. "Çocuklarımızı bulmuşlar."

"Ne?" dedi, hızla dizlerimden kalkmıştı. "Bulmuşlar mı? Neredeler?"

"İçeridelermiş, hadi kalk alalım hemen." Onu elinden tutup götürürken, kaldığım süitin asansörüne binmiş odamıza çıkmıştık. "Ayakkabılarını çıkar," dediğimde bunu yapmaya mecali yoktu. "Tamam çıkarma vazgeçtim."

"Girmem ben buraya," dedi Karan, aniden.

"Niye?"

"Bebeklerimi bulmadan eve girmem asla," dediğinde yüreğime bir ağırlık çöktü. "Onlar nerede, ne yapıyor bilmiyorum. Onlarsız burası ev değil."

"Ben biliyorum gel hadi," derken başımın ağrısı iyice artmıştı.

"Çocuklarım kayıp Marin! Biraz olsun endişelenir misin?Çocuklarımı benden kimse çalamaz!" derken bağırmişti. Bağırması için elimle ağzımı kapattım. "Kesin o Uygur veledi yaptı bunu!"

"Bak..." dediğimde odalarına gelmiştik. "İkisi de uyuyor. Gördün mü? Kayıp değiller."

"Niye kucağımda değiller o zaman?" diye sorarken, göğsünü işaret etti. Ana kucağını ona bıraktıysam iyi olacaktı. "Kötü bir babayım ki göğsümde uyumuyorlar."

"Sarhoşsun çünkü," dedim, kızgın bir sesle. "Bugün biz birlikte yatacakmışız. Yarın sabah onlar seni öperek uyandıracakmış."

"Valla mı?"

"Valla."

Hemen odamıza geçtiğinde üstünü kendisi bana zorluk çıkartmadan çıkardı. Boxerına kadar soyduğunda geçip yatağa yattı. Ben de yanına uzandığımda, "Bebeklerimi öpmedim," dedi huysuz bir şekilde.

"Şimdi uyuyorlar."

"Ben uyumuyorum ama," dedi.

"Uyuyacaksın."

"Marin..." diye fısıldadı. Kalbim adeta titremişti.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Efendim, sevgilim."

"Beni seviyor musun?"

"Evet," dedim, keskin bir dille. "Seni çok seviyorum." Bana karşılık vermeyip sessizleşmişti. Garibime giderken, "Eee bir şey demeyecek misin?" diye sordum.

"Hayır, sadece duymak istedim."

"Marin..." dedi dakikalar sonra.

"Efendim, sevgilim."

"Beni göğsünde uyutur musun?" diye sordu.

"Uyuturum gel bakalım," derken, onu tamamen kendime çektim. Karan yeni çıkmaya başlayan sakallarını göğsüme sürttü. Yanağını yasladığında öpücükler konduruyordu.

"Marin..."

"Efendim, sevgilim."

Kızgın bir sesle, "Uyusana niye uyumuyorsun?" dedi Karan.

"Beni uyandırdığın için olabilir mi Karan?" dedim, ters bir sesle.

"Uyu hadi, sabaha gözlerin şiş kalkıyorsun sonra bütün gün gözlerim şiş diye ağlıyorsun. Bu saatte kadar uyumaman saçmalık zaten. Niye uyanıksan," dediğinde tam ağzımı açmak üzereyken beni susturdu. "Şşşş," dedi.

"Uyu." Onun kollarında hep uyuyacaktım. "Uyu bebeğim."

Sabah gözlerimi zorlukla açtığımda başımda keskin bir ağrı vardı. Günlerdir yoğun bir telaş içerisindeydik. Zühre ve Mert'in düğünü sonunda gelip çatmıştı. Bu süreç boyunca Mert elinden geldiğince bize kök söktürmüştü. Çok heyecan onda stres yapmıştı.

Erkenden kalkmaya alıştığım için artık Karan'ın öpücükleri olmadan kendi kendime uyanıyordum. Karan Milan bu durumdan çok rahatsızdı. Ben erken kalktığım zaman onu öperek uyandırıyor, o erken kalktığı zaman o beni öperek uyandırıyor. Böylelikle ikimizde istediğimizi alıyorduk.

Özge Naz – Düşler Ağdı

Bebeklerin izleme cihazından uyanık olduğunu görünce ilk işim onların odasına gitmek oldu. Bu sabah babayı hep beraber uyandırsak iyi olacaktı. Yatak odalarına girince ikisi de beşiklerin kenarına gelmişlerdi.

"Babanızı uyandırırım mı?" diye sorduğumda iyice heyecanlanmışlardı. İkisini de kucağıma aldım ve yol boyu onları öperek yatak odasına geri döndüm. Henüz soğumayan yatağa geri yerleştiğimde Karan beni kucağına çekmeye çalışmış ama kucağım dolu olduğu için yapamamıştı.

"Sizi üstüne bırakacağım," dedim, son öpücüklerimi onlardan alırken. "Onu bol bol öpeceğiz tamam mı?" Deniz poposunu sallaya sallaya babasının başına çıkmıştı. Okyanus ise karnında otururken elini yüzüne yaslamıştı. Deniz oturduğu yerde poposuyla baskı uygularken kalkıp geri iniyordu. Twerk yapıyorda olabilirdi. Poposunu sallamayı çok seviyordu. Bazı geceler Karan onun poposuna vuruyor, eğer bırakırsa uyanıp tekrar vurmasını istiyordu.

"Sevgilim..." dedim, dudaklarımı yüzüne yaslarken. Şakağından iştahlı bir şekilde öptüm. Dudağım tenine her değdiğinde muhteşem kokusunu içime doldurdum. "Uyanma vakti."

"Baba!" dedi Deniz. Babasının omzunu öpüyor, dişliyor tekrar öpüyordu.

"Bir de buradan öpelim..." derken Karan ağzının içerisinde homurdandı.

"Isırma Marin!" dediğinde kaşlarım çatıldı. Kocamı ben ısırımıyordum ki! Elini çekerken dudaklarına yaklaştırdı ve üflemeğe başladı. Okyanus, annesinin kızı olduğu için babasının elini ısırması.

Okyanus bizimle böyle anlaşıyordu. Duyamadığı ve konuşamadığı için dikkatimizi çekmek istiyorsa gürültü çıkartıyordu. Babası ona baksın istiyorsa, elini ısırıyordu. Şimdi babasını da aynı şekilde uyandırıp onunla ilgilenmesini istiyordu.

"Hayatım..." dedim, dudaklarına öpücük kondururken. "Karan Milan'ım."

"Kalk artık..." dedim, özlem dolu bir sesle. Yavaşça yanağını okşadım. Deniz başını öperken, Okyanus çenesini hem öpüyor hem de emiyordu. "Seni özledik, Karan."

"Kayan!" dedi Deniz.

"Daha güzel bir sabaha uyanmamıştım..." dediğinde kocam gözlerini yavaşça açtı. Birazda oyunculuğundan hemen açmak istememişti. Ne kadar uyursa o kadar öpecektik çünkü.

Öpme sırası ona geldiğinde bizde kendimizi onun öpüşlerine bıraktık. Yataktan kalkma seansımızdan sonra düğün için uzun süren bir hazırlanma telaşına girmiştik. Eve gelen kuaförden sonra gelinin yakınları hazırlanırken, erkeklerde kendileri hazırlanmıştı. Öğlen, düğün yapılacak yere geçmiştik. Gelin odasında beklerken Okyanus ve Deniz çok sabırsızdı. Okyanus krem

Özge Naz – Düşler Ağdı

renkte çok kabarık olmayan bir prenses model elbise giymişti. Deniz de aynı renkte olan bir takım elbise giymişti. Minicik bedenleriyle oradan oraya koşturuyorlardı.

"İkisinin törende yürüyecek olması çok güzel," dedim, hayranlıkla. İkisinin olmasını Zühre çok istemişti. Birkaç alıştırma sonrasında ikizler işi kapmıştı ama kalabalık ortamda nasıl davranacaklardı bilmiyordum. Yürürken yere çiçek serpeceklerdi. Arkalarında ise Uygur abisiyle Hilal ablası olacaktı. "Uygur ve Hilal de arkalarında olacaktı."

"İyi bari çocuklara bakarlar. Düşerlerse, yanlış bir şey yaparlarsa hemen toparlarlar," dedi içi rahatlamış bir halde.

"Güzellik!" dedi Uygur koşar adımlarla içeriye girerken. Elinde siyah bir şey tutuyordu ve üstü başı dağınıktı. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Söyle Uygurcığım," dedim, ona bakarken.

"Abim benimle ilgilenmiyor," dedi, üzgün bir sesle. Yüzünden düşen bin parçaydı. "Annelerinde işi başından aşkın!" derken sinirle konuşmuştu. "Kırmatımı bir türlü yapamadım. Sen yapar mısın? Çirkin oldum!"

Elinde uzattığı siyah kırmatı alırken, "Ben de bilmiyorum ki," diye mırıldandım.

"Gel buraya," dedi Karan, pencerenin kenarından buraya doğru geldi. "Benden niye istemiyorsun? Mert abin yoksa ben varım Uygur."

Uygur bana şaşkınlıkla baktı. Çenesini geriye çektiğinde yüzünde garip bir ifade vardı. "Bu kim?" diye sordu. "Şımarık patron ağa bozuntusu nerede?" Gülmemek için kendimle savaşıyordum. "Bana velet bile demedi!"

Karan boğazını sıkın kırmatını biraz daha açtı ve yüzünü sıvazladı. "Artık değişeceğim dedikten yedi dakika sonra ben..." derken ağzının içerisinde küfürler ediyordu.

"Abiciğim ben sana ne zaman kötü davrandım?" dedi Karan. Sesi ılımlı geliyordu. "Sadece kırmatın fotoğraflarını beğenip bir sürü yorum yapıyorsun diye engellemiştim! Onun dışında sana asla bir şey yapmadım!"

"Ne!" dedi Uygur. Sesi o kadar çok yüksek çıktı ki, bağırışı odayı doldurdu. "Engelledin mi beni! Nasıl ya! Ee abim bana Marin hesabını kapattı dedi! Yalan mı söyledi yani?" Bana dehşet verici bir ifadeyle bakıyordu. "Uygur kim ki zaten!" Hayal kırıklığına uğramıştı. "Kırmatını bağlayan bile yok. Zaten abim iyice değişti. Beni bile unuttu!"

"Şaka," dedi Karan aceleyle. Kelimeleri toparlamaya çalışıyor gibiydi. Uygur da bu zaman sürecinde çok büyümüşü. "Şaka yaptım Uygur. Marin hesabını kapattı ama birazdan açacakmış. İstedığın kadar yorum yap. Ben hepsini zevkle sileceğim. Abinin işi başından aşkın oğlum, seni

Özge Naz – Düşler Ağdı

unutmaz ki." Konuşmasının bitmesiyle elindeki telefonu bana uzattı. Benim hesabımdan gerçekten Uygar'ı engellemiş olabilir miydi?

"Hem gömleğinin düğmelerini yanlış yapmışsın," dediğinde dizlerinin üstüne eğildi. Uygar'ın ceketini çıkartırken, "Tekrar giydirelim seni," dedi uysal bir sesle.

"Çok yakışıklı oldun," dedim Uygar'a doğru. Karan onu baştan giydirmiş, ben gömleğini tekrar ütülemişim. Gelin hazırlanma odası olduğu için portatif olarak her şey bulunuyordu. "Kızımı senden uzak tutayım."

Gözleri parlarken, "Oldum mu gerçekten?" dedi Uygar.

"Evet..."

"Saçlarına da jöle sürelim bol bol," dedi Karan. Üstünü hazır ettikten sonra bakımına sıra gelmişti.

"İyyy keko muyum ben! Asla sürmem!" dedi Uygar.

"Gel benimle," dediğinde ensesinden yakaladığı gibi lavaboya doğru sürükledi. Uygar arkasına dönüp bana bakarken dudaklarını büzmüştü. "Güzel bir model yapacağım." İçeride ikisi oyalanırken düğünün başlama saatine az bir süre kalmıştı. Dakikalar sonra lavabodan çıktıklarında ikisini gördüm.

"Uygarcığım..." dedim, saçları gerçekten hoş duruyordu. Odadan içeriye ilk girdiği halinden bir hayli farklıydı. "Çok yakışıklısın."

"Karan abim saçımı yaptı," dedi, mutlu bir sesle. "Bende çok beğendim. Teşekkür ederim!" derken kollarını ona doladı. Boyundan dolayı karnına sarılmıştı ama Karan da ona karşılık vererek ikisi sarılmışlardı. Uygar yanıma gelince, "Sanırım Marin'i tavlayabilirim artık!" dedi gülerken.

"Velet!" dedi Karan, sinirle. Böyle bir şeyi beklemediği aşıkardı. "Kendi elimle kendi mezarımı kazmışım lan! Karımdan uzak dur! Marin benim karım!" Uygar koşarak odadan çıktığında bizde tamamen hazır olup peşinden ilerlemiştik. Tabii çıkmadan önce Karan'la sinir stres gidermek adına tutku dolu dakikalar yaşamayı ihmal etmemiştik.

"El ele tutuşun," dedim, çocuklarıma doğru. İkisi de kafasını salladı. "Dümdüz yürüyeceksiniz." Nikah memurunun olduğu yeri işaret ettim. Yine kafalarını salladılar. "Anneye öpücük," derken yanağımı işaret ettim. İkisi de bir yanaktan öptüler. "Oh, kendime geldim."

Ayağa kalktığım sırada Zahir ve Elfida'yı öpüşürken görmüştüm. Bunu gören sadece ben de değildim. Karan Milan da kaşlarını çatmış ikisine bakıyordu. Elfida bizi fark ettiğinde hızla Zahir'i geri itti. "Dudağında bir şey kalmışta..." dedi Zahir, mahcup bir ifadeyle.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Sen dur düğün bir bitsin, acısını nasıl çıkartıyorum," dedi Karan, sinirle. Bizim, bu taze aşıklara hiç yakalanmamış gibi davranmakta üstümüze yoktu.

"Resmi olarak Milan gelini oluyorsun Mert!" dedim, Zühre ile ikisi kol kola çıktığında dünyanın en güzel çifti gibi duruyorlardı.

"Elti oluyoruz kız," dedi Mert, alay dolu bir sesle. Çenesini gururla kaldırdı. "Elfida'dan önce konağa yerleşeyim de, Zahir'in pabucu dama atılsın! Beni Milan konağına gelin aldığınıza pişman edeceğim sizi!" Zahir'le ikisi şakalaşırken, Elfida ve Zühre de gülüşüyorlardı. "Hayırlı cumalar mesajı atıp ortalığı nasıl karıştırıyorum izle," dedi Mert. Kesin yapardı bu arada.

"Hep bu anı beklemiş..." dedim, gülerken. Bu tablo çok güzel bir tabloydu. Herkesin güldüğü ve mutlu olduğu bir tabloydu.

"Ciddi ol Mert." Karan'ın ikazıyla birlikte gelen davetliler karşısında Mert Zahir'le dövüşüyordu. Sürekli Karan'ın uyarılarına maruz kalıyorlardı.

"Heyecandan ne dediğimi biliyor muyum!" dedi Mert. Elleri terlemişti. Zühre'nin elini bile tutamıyordu. Onun bu haline gülmeden edemiyordum. "Yıllardır bu anı bekliyorum."

"Sakin ol," dedi Karan, omuzlarına vururken. Mert asla yerinde durmuyordu. Poposunu sallamaktan vazgeçmeyen Deniz'den bir farkı yoktu. "Kızımızı verdik zaten. En fazla ne olabilir ki?"

"Deme abiciğim şunu işte!" dedi Mert, iyice telaş olmuştu. "Kesin kötü bir şeyler olacak!"

"Lan biz varken buna izin verir miyiz?" dedi Karan, çıkışarak. "Kardeşim sen sakın ol. Anın tadını çıkart!" Karan'ın son konuşmasıyla Mert rahatlamıştı. Gelenler gidenler bitmezken Karan ve ben kapıda davetlileri karşılama işini almıştık. Ne kız ne de erkek tarafının ilgilenmeye vakti yoktu.

Çoğunluk tamamlandığında nikah memuru işlemleri başlatmıştı. "İyi günde, kötü günde; hastalıkta ve sağlıkta Barzan kızı Zühre'yi eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sorarken hepimizin kalbi ağzımızda atıyordu.

Mert dudaklarını yaladı. Çok heyecanlı gözüküyordu. Mikrofon uzandı ve, "EVET!" diye çığlık attı. Büyük bir alkış tufanı koptu.

Nikah memuru ikinci soruyu Zühre'ye sorarken, "İyi günde, kötü günde; hastalıkta ve sağlıkta Ali oğlu Mert'i eşin olarak kabul ediyor musun?" dedi.

"EVEET!" dedi Zühre.

"Ben de sizleri karı-koca ilân ediyorum." İmzalar atılırken herkes heyecandan ölecekti. Sanki Karan'la tekrardan evleniyor gibi heyecan vardı üzerimde. "Gelini öpebilirsin."

Özge Naz – Düşler Ağdı

Mert bu anı bekliyormuş gibi Zühre'nin duvağını kaldırdı ve dudaklarını alnına bastırdı. Dayanamayıp bir kere daha öperken, "Allah'ın hakkı üç ya," deyip bir kere daha öptü.

"Güzel kardeşim benim..." dedi Karan, ilk olarak Zühre ve Mert'in dansını izlemiştik. Barzan babam ve Zühre de dans ettikten sonra sıra Karan'a gelmişti. Kız kardeşiyle dans edecekti. Barzan babam ağlayıp durmuştu ve dansları normalinden daha kısa sürmüştü. Zühre, uzun, zayıf boyuyla bir kuğuyu andırıyordu.

"Ağlatma abi sakın..." dedi Zühre, titrek bir sesle.

"Sus fıstığım." Karan kız kardeşiyle birlikte dans ederken onlara hayran bir şekilde baktım. Kız kardeşini omzuna yaslamış, birkaç adım atarak müziğe uyuyorlardı. Kendi içlerinde vedalaşıyorlardı daha çok.

"Karan kardeşim," diye seslendi Mahir abim. Beni elimden tuttu ve kendine doğru çekti. Berivan ve Zahir birlikte dans ediyordu. "Marin'i aldım." Karan göz kırptığında, tamam dercesine baktı. Abim belimden tutup ikimizi dans pistine ilerletti.

"Nasılsın abiciğim?" diye sordu abim. Konuşmaya çekiniyor gibiydi. "Hiç görüşemiyoruz."

"Zaten hiç görüşemiyorduk ki, Mahir abi." Sesim alay dolu çıkarken gülümsemek için kendimi zorladım. Ben onunla daha yakın oluruz derken iyice uzaklaştığımızın farkında değildim. "İyiyim sen nasılsın?"

"İyi bende," dedi, derin bir nefes aldı. Bakışlarını benden kaçırıyordu. "Uzaklaştınız bizden... Keşke Mardin'de kalsanız hep. Seni, Karan'ı ve çocukları özleyorum."

"Özleseydin gelirdiniz..." derken, yutkundum. "Berivan da abisiyle hiç ilgili değil."

"Kırgın mısınız bize?"

"Evet..." dedim, saklama gereği duymadan. Suratım mahkeme duvarı gibiydi. Şükür ki, babam sürekli gelir giderdi. Gelirse arardı. "Tek istediğim seni görebilmektir. Yıllardır. Tek istediğim ailemin yanımda olmasıydı. Başka hiçbir şey istemedim. Ne sen ne babam uzaktan sevdiniz beni. Şimdi ailem var, yakınım dalar. Hiç ayrılır mıyım onlardan? Ailem yoktu, kendime aile kurdum ben."

"Deme öyle Marin," dedi, dudaklarının titrediğini gördüğümde kalbime bir ağırlık çöktü. "Böyle yetiştik..." dedi abim. "Yakınında olup bocalamaktan korktum. Abilik taslamaktan. Seni üzmemekten... Uzağında kalmak kolayıma geldi. Çünkü mutlu gözüküyordun. Biz gelince hemen üzülüyordun. Senin yanına gelmesem de, eskiden hep uzaktan seni izlerdim."

"Üzgündüm çünkü birkaç saat sonra gideceğinizi biliyordum!" diye parladığımda müziğin son ses olmasına şükrettim. Boğazımı temizledim ve alçak bir sesle konuşmaya devam ettim.

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Üzgündüm çünkü biraz daha benimle kalmanızı istiyordum!" dedim. "Üzgündüm çünkü sizden ayrıyım!"

"Özür dilerim..." dedi, gerçekçi bir ifadeyle. "Her şey için. Abilik yapamadığım için, çok özür dilerim."

Karan Milan yine haklıydı. Bazı şeyler özür dilemeyle bile geçmezdi. Abimle aram hiçbir zaman istediğim gibi olmayacaktı. Onunda babasıyla arası hiçbir zaman istediği gibi olmayacaktı. Bazı şeyler insanda yara olarak kalır, ruhu bedeninden ayrılana kadar devam ederdi.

Dans etmemizden sonra en sonda Karan'la buluşabilmişim. İkimiz de birbirimizde dinlendikten sonra düğünü noktalama aşamasına gelmiştik. Zühre gelin çiçeğini atmak için bütün evlenmek isteyenleri toplamıştı.

En önde Zahir ve Elfida vardı. Elfida isteyerek gelmiş, Zahir ise zoraki bir şekilde orada duruyordu.

"Gelin çiçeğini kim kapacak acaba?" diye sordum. Kimin kapacağını biliyordum.

"Atıyorum," dedi Zühre. Elindeki buketi geriye doğru salladı ama atmadı. "Atıyoruuuum!" diye bağırırken müzik sesi ona eşlik ediyordu. "Attım!" dediği anda, arkasına dönüp gelin çiçeğini Elfida'nın eline tutuşturdu.

"Ne?" dedi Elfida şaşkınlıkla. "Neden bana verdin?" diye sorduğunda parmaklarının arasında duran çiçeğe üzgünce baktı. "Ama kabul olmayacak ki! Sen bilerek verdin! Ben yakalardım Zühre!"

"Arkanı dön..." dedi Zühre.

Elfida arkasını döndüğü anda, yerde dizlerinin üstüne çökmüş olan Zahir'i gördü. Hareleri şaşkınlıkla genişlerken dudakları da aralanmıştı.

"Elfida..." dedi Zahir. Günlerdir bunun için prova yapıyordu. Karan'la ikisi bu teklif için her gece çalışıyordu ve her gece kahkalarla gülüyordum çünkü Karan her defasında Zahir'in teklifini reddediyordu. "Uzun zamandır bu ana hazırlanıyorum. En doğru anın bu olacağını düşündüm. Seni çok seviyorum. Hastalıkta ve sağlıkta her koşulda seveceğim."

"Zahir..." dedi Elfida. Bedeni zangır zangır titriyordu.

"Lütfen konuşmamı bölme..." dedi Zahir. Titreyen bir sesle. "Sana kadar kendini arayan biriydim. Seninle kendimi buldum. Seni buldum. Aşkımı, hayatımı,benliğimi... Evleneceğim kadın senden başkası olamazdı."

Boğazını temizledi. "Benimle evlenir misin?" diye sorduğunda büyük bir alkış tufanı koptu. Kafasından neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyordum çünkü benzer durumlarını ben de

Özge Naz – Düşler Ağdı

senaryolamıştım. Elfida ölümcül bir hastalık atlatmıştı. Yarına çıkacağı kesin bile değilken, şu an sağlıklı bir kadındı. Kanserinin nüksetmeyeceğinin de garantisi yokken, ikisi hayatlarını yaşamak istiyordu.

"Evet!" dedi büyük bir istekle. "Evet!" diye bağırdı Elfida. "Evlenirim... Çok evlenirim hatta." Zahir'i kaldırdığında ikisi birbirine sarıldı. Dudakları buluşurken tutkuyla öpüştiler.

"Çok evlenirim derken?" dedi Mert, şaşkınlıkla.

"Keser misiniz!" dedi Elfida ters bir şekilde. Heyecandan ne diyeceğini şaşırılmıştı. Ben arkadaşşıma çok görmüyordum. "Ne dediğimi biliyor muyum ben?!"

"Utandırmayın müstakbel karımı..." dedi Zahir, mutlu bir ifadeyle. İçi içine sığmadığı belliydi.

"Karım mı?" dedi Elfida, yüksek ihtimalle ilk kez duyuyordu.

"Karım..." dedi Zahir, tekrar tekrar söylemek istercesine. "Bir belalı başım. Elfida'm."

Dağılmak üzereyken Zahir bizi durdurdu. Diğer arabalarda toplanırken, "Rakı balık yapalım mı?" diye sordular. Gençler olarak en son biz kalmıştık.

"Sarhoş olmayacaksınız yapalım," dedim, yoğun ima içeren bir sesle. "Sonra onu kaybettim bunu çaldırdım diye ağlayıp duruyorsunuz."

Endişeli tavrı gün yüzüne çıktığında, "Çocukları kime bırakacağız?" diye sordu Karan.

"Hem çocuklar yanımızda olacak..." dedim, sakın bir sesle. "Az bir şey içebiliriz. Çok gürültülü bir ortam olmazsa da ikisi gözümüzün önünde uyur zaten. Çok yoruldu." "

Karan kucığında Okyanus'u tutarken hesaplayamadığı şekilde Okyanus'un eli Karan'ın gözüne girmişti. "Ah!" dedi Karan. "Gözüm!" Kucığından hızlıca kızımı alırken kendisinden uzak tuttum. Çok sert bir şekilde gözüne elini sokmuştu. İkisi de ne yaptığının farkında olmamıştı. "Ah be kızım..."

"Babam!" diyen sesle aniden kaldık.

Bakışlarım kucığımdaki minik bedene düşerken, Karan da kendi gözünü unutmuş, kızımıza bakıyordu.

"Hiş!" dedi Deniz, en az bizim kadar o da şaşkıncı. "Hiş! Baba!"

Karan, benden daha şaşkın bir yüz ifadesiyle sol gözünden yaşlar akıyordu. Gözü hemen kızarmıştı. "Doğru mu duyduk..." diye sorarken, kızımın konuştuğuna akıl sır erdiremiyordum. "Okyanus His *babam* mı dedi?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Evet..." dedim, kızımı öpücöklere boğarken. "Evet Karan... Kızımız konuştu..." derken, dilimle nazar değdireceğim diye çok korkmuştum. "Kızımız konuştu." Okyanus bizim bu tepkimize garip bir ifadeyle bakarken neye bu kadar sevindiğimizi anlamaya çalışıyordu. "Çığlık atasım var!" dedim, kucağımda ona dikkat ederken. "Okyanus ilk kelimesini çıkarttı ve babam dedi!"

Karan ağlıyordu. Kucağımdan kızımızı alırken, kuru yanağına öpücükler kondurdu. "Kurban olurum sen bana mı seslendin? Babam mı dedin kızım? İlk kelimen babam mı olacaktı senin?" Okyanus onun gözüne bakarken dudaklarını büzmüştü.

"Hatırlıyor musun?" dedim, kocama ithafen. "Ona ilk işitme cihazı taktığımızda senin ona 'Babam' dediğini duymuştu. Resmen ilk duyduğu kelimeyi sana söyledi!"

"Hiç unuttur muyum o anı?" dedi, içli içli. "Bana bakışını?" Yanağından tekrar öptü. "Bir daha söyle," derken ses tellerinde bir yakarış vardı. "Kurbanın olayım bir kere daha konuş."

"İkisi de ağladığımız için ağlayacak şimdi."

"Ben gözümden dolayı ağlıyorum," dedi, kızaran gözünü işaret etti. Gözü gerçekten acımış olmalıydı. "Sen niye ağlıyorsun Marin? Kızımız zaten konuşacaktı. Çünkü babası bir söz vermişti ve tutacağı tek yemin buydu."

"Bana diyene bak!" dedim, kinayeli bir tonda. "Gözümden dolayı dediğin kızın zaten! Okyanus'la gözleriniz aynı diye ona bazen gözüm diye hitap ediyorsun bilmiyorum sanki."

"Üstüne gitmeyelim," dedi Karan, eliyle gözlerimdeki yaşı silerken bende onun gözlerindeki yaşları siliyordum. "Bizim şok olmamız onu da şoka soktu sanırım."

"Tekrar konuşur mu?" diye sordum, hüznle. Dolu dolu olan gözlerle ona bakıyordum. "Tam duyamadım ki..." Tekrar tekrar dinlesem asla bıkmayacağım bir sestti. İçime işlemiştii. "Sesi o kadar güzeldi ki..."

"Duyacağız," dedi Karan. Sesinde yeminin tonu vardı. "Benim tek tutacağım yeminim buydu. Kızım konuşacak, bizi de duyacak." Üçümze de sarıldı. "Artık hep duyacağız, değil mi kızım?" Okyanus sesler çıkardı ama bunun onun dilinde ne demek olduğunu bilmesem de ben olumlu şeylere yormuştum.

Zaman hızlı akıyordu. Günleri doya doya geçirdiğim bir ailem vardı. Güzel bir işim, çok sevdiğim kocam. Bunun bozulmaması için elimden gelenin fazlasını yapıyordum. Artık tam bir Marin Alakan Milan olmuştum. Temkinli, dikkatli, korumacı. Artık Karan Milan'ın yorulmadığını gözlerinden okuyordum. Her şeyi üstesinden geliyor, bütün yükü tek başına taşıyordum. İşini gücünü bize vermişti. Aile babası olmuştum. Mutluyduk, hem de iliklerimize kadar.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Dışarıda çok güzel kar var!" dedim, elimdeki sıcak kahve kupasından tutarken. Lapa lapa kar yapıyordu. Kış, çok çetin geçiyordu. Yıl sonu olması nedeniyle, etraf yılbaşı süsleriyle donatılırken karın eşlik etmesi güzel bir olaydı.

"A...a...aaa...n...an...ne."

Duyduğum sesle birlikte arkama doğru döndüm. Okyanus yanıma gelmişti. Konuşma terapisi aldığı için artık kelimeleri çıkartmaya başlamıştı. Her şeyi sıfırdan görüyor, biliyordu. Duyması iyileşmişti ama geç işittiği için konuşmasında gerileme vardı. Bunu da alacağı dil terapileriyle düzeltmeye çalışıyorduk. İşaret dilini çok iyi biliyordu, bunu bilmese bile ben kızımınla bakışarak bile anlaşıyordum.

"Da-" dedi ve durdu. "Da-da-da-"

Sabırla bekledim onu. Konuşmayı çok istiyordu. "Daye," diye fısıldamasıyla yüreğim sızladı. Tıpkı benim anneme daye demem gibi bazı zamanlar o da bana öyle hitap ediyordu.

Dizlerimin üstüne çöktüm. Kayak yapmak için Kartalkaya'ya gelmiştik. Onun minik bedeninin üstüne giydirmiş olduğum kalın şişme montlardan dolayı yürümekte zorlanıyordu. "Söyle dayem?" diye dedim, gözlerinin içine bakarken.

"Ka...ka...aaa...ar." Durdu. Uzun bir soluk aldı. Dudaklarını tekrar araladı ama etrafın kalabalık olmasıyla sessizleşti. İnsan içinde konuşmak istemiyordu ve bu durum en başa dönmemize sebep oluyordu. Ellerini kaldırdı ve işaret diliyle devam etti. "Kar oynayacak mıyız?" diye sordu.

Oynamak isteyip istemediğini soracağım sırada, kucağında Deniz'le birlikte Karan gelmişti. "Babam!" dedi Okyanus, ikisini görünce. Bir tek babam kelimesini doğru ve eksiksiz telaffuz edebiliyordu.

Deniz'i yere indirdiğinde, ikisi de en sonunda odadan çıkıp bize katılmışlardı. "Hiş!" dedi tatlı bir dille. "Benimle gel!"

Okyanus kafasını iki yana salladı. Babasının ona bakmasıyla hemen dudaklarını araladı. "Ha...haa.hay...ır," dedi Okyanus zorlukla. Karan ne olursa olsun konuşmasını istediği için basite kaçmasını istemiyordu. İlla ağzından o kelimeleri duyacaktı.

Okyanus, Karan'ın dizlerine yaklaştığında kafasını kaldırıp babasının uzun boyuna baktı. Ellerini uzattığında kucağına almasını istedi. Daha hiçbir şey yapmadan yorulmuştu çünkü kıyafetleri giydirmek bile zordu. Tulum giymişti. "Ne istiyorsun Okyanus'um?" dedi Karan. Biliyordu ne istediğini ama ondan duymak istiyordu.

"Ku...ku...ku...kuc...kucak!" dedi Okyanus. Ondan duymasıyla hemen bekletmeden kucağına aldı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Hilal!" dedi Deniz. Herkes bizimle birlikte dağa gelmişti. Ailece vakit geçirecektik. Elfidalar, Zühreler de bizimleydi. "Sen benimle gel!"

"Hilal değil, Hilal abla diyeceksin Deniz," dedim, uyarır bir tonda.

"Okyanus da gelsin!" dedi Hilal. O da çok büyümüşü. Büyüdükçe annemin gençlik fotoğraflarına benziyordu. Babam Hilal'e gözü gibi bakıyordu ve bu çok hoşuma gidiyordu. Benim gibi Hilal de annemi görüyor olabilirdi.

"Gelmiyor!" dedi Deniz, üzgün bir şekilde.

"Ben çağırınca gelir belki," dedi Hilal. Koştura koştura yanımıza doğru geldi. Babasının kucığında olan kızına heyecanla baktı. Tam bir abla gibiydi. "Okyanus bizimle kar topu oynamaya gelir misin?"

"İii...İs...is...te...iste...mi...—" Dakikalar boyunca kelimeleri çıkartmaya çalışırken Hilal'in konuşmasıyla sesi yarıda kesilmişti.

"İstemiyormuş zorlamayalım," dedi Hilal.

Deniz koşar adımlarla gelip Hilal'i geriye doğru itti ve Okyanus'tan uzaklaştırdı. "Şen şuş!" dedi, içinde büyüyen sinirle. "O konuşacak! Niye konuşmasını böldün!" Hilal bir anda ne olduğunu anlayamamıştı.

Hilal'i tuttuğumda, Deniz'in gazabından korumaya çalıştım.

"Konuş lütfeeen," dedi Deniz, yalvaran bir sesle. Kardeşine üzgün bir şekilde bakıyordu. "Ben şabıyla beklicem. Şonşuza kadar beklicem!"

"Deniz!" dedim, durması için. "Hilal'i neden itiyorsun?" derken onun bu aksi tavrına sinirlenmeden edememişim. Hilal de, onun kendisini itmesine şaşırıp kalmıştı. "Bunu bir daha yapma! Birini itmen doğru değil."

"Özür dilerim," dedi Deniz. Gözleri dolu doluydu. Karan da bende bir anda ne yapacağımızı şaşırmıştık.

"Benden değil ablandan özür dile," dedim, tavrımı korurken.

Hızlıca omuz silkti. Dudaklarını büzerken, "Bana ne!" dediğinde kollarını göğsünde sinirle kavuşturdu. Bize bakmıyordu. Küsmüşü. "Okyanuş Hiş'i sustuydu!" derken kardeşine doğru baktı ama babasının bakışlarından kaçması imkansızdı. "Konuşmıcağ artık!"

"Halacığım," dedim, sessizleşen Hilal'e karşı. "Güzel Hilal'im." Yanağından öptüm. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Okyanus konuşurken onun lafını bölmüyorduk hani?"

Özge Naz - Düşler Ağdı

"Çok uzun konuşuyor..." dedi, dudakları titriyordu. Tek kardeş olduğu için belki kardeşliğin ne demek olduğunu bilmiyor olabilirdi. Yaşı da daha küçüktü bizimkilerle arasında iki yaş kadar vardı. "Kötü bir şey yapmadım ki hala. Anladım ne demek istediğini."

"Biliyorum bebeğim," dedim, onu kırmadan üzmeden anlatmaya çalışırken. "Biliyorum güzelim. Ne kadar uzun sürerse sürsün bekleyelim tamam mı? Onun lafını hiç bölmeyelim. Kendisi konuşsun."

Hilal kafasını salladığında Okyanus'u öpüp diğer çocukların yanına geçti. Karan bu duruma sessiz kalmış, krizi bana bırakmıştı. Deniz aksi tavırlar sergiledikten sonra normale dönmüştü. Okyanus ise babasını bırakmak istememişti. Kısa süre sonra yemekten önce ısınmak için kar topu savaşı yapacaktık.

"Milan aşireti geleneksel kar topu savaşına hoş geldiniz!" dedi Zahir. Bu duruma en çok Mert ve Zahir seviniyordu. "Kadınlar ve erkekler olarak ilk savaşımıza başlıyoruz!"

"Hücum!" diyen küçük bir erkeğe ait ses duyduğumuzda Deniz elinde kocaman yaptığı kar topunu koşar adımlarla gelerek Hilal'e atmıştı. Hilal yüzüne aldığı kar topu darbesiyle öylece kalmış sonra ağlamaya başlamıştı.

"Deniz!" dedim, kızgınlıkla. Deniz benim sesimi işittiğinde koşar adımlarla uzaklaştı. Hemen Hilal'in yanına giderken öylece ağlıyordu. İçim sızlarken onu kucağıma aldım.

"Okyanus Hiş'i sustuyduğun içindi!" dedi Deniz. Kini hala devam ediyordu. Ki başka zaman Hilal için ölüp bitiyordu. Sürekli onlara gitmek istiyor, Hilalle birlikte oyunlar oynuyorlardı. Sırf Okyanus'un konuşmasını beklemediği için ondan nefret etmeye başlamıştı.

"Kavga etmek yok!" dedi Karan. "Oğlum niye böyle yapıyorsun sen?"

"Mahir abi!" dedim, ona seslenirken Hilal susmuyordu. "Berivan!" İki de sesimi duyduğunda kızlarını kucağımda görmüşlerdi. Koşar adımlarla buraya gelirken Deniz hiç korkusu yok gibi davranıyordu.

"Kızım..." dedi abim. Hilal'i kucağımdan aldı. "Ne oldu babacığım?"

"Bir şey yok," dedi Hilal, ağlamaya devam ederken. "Gitmek istiyorum."

"Söylesene güzelim," dedi Mahir abim. "Niye ağlıyorsun? Düştün mü ha kızım?" Hilal'in bakışları beni bulduğunda ona kafamı salladım. Söylemekten korkuyordu çünkü ispiyoncu olmak istemiyor olabilirdi. İkizler doğduktan sonra ilgi ondan çekildiği için kendini biraz hep geri plana atıyordu. Bizde yeteri kadar ilgilenmiyorduk. Ama şükür ki, Barzan babam ve Mervan babam önce hep Hilal'i düşünürlerdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Deniz!" dedi Hilal en sonunda. "Okyanus'u susturduğum için bana düşman oldu. Başta beni itti, halam kızdı Deniz'e. Sonra iyice düşman oldu! Şimdi de kar topu atıyor! Gitmek istiyorum!"

"Karan!" diye seslendiğimde Deniz'i zor zaptediyordu. Karan, Deniz'in elinden tutarken Deniz kaçmaya çalışıyordu. En sonda omzuna attığında bize doğru geldiler. Aramızdaki mesafeyi kapattıklarında, "Deniz'le Hilal'i barıştırmam lazım," dedim. "Siz iki baba gidin. Barıştırmadan da gelmeyin sakın!"

"Okyanuş Hiş!" dedi Deniz, babasının omzundan aşağıya sallanırken. "Şeni kimşe üzemez!" Gülümsedi. "Ben vayım!"

Onlar gittiklerinde yarım saat sonra geri gelmişlerdi. Hilal ve Deniz elele tutuşurken Deniz Hilal'i öpmeye çalışıyordu. Hilal öpülmeyi sevmediği için sanırım bilerek yapıyordu. Deniz'in zaten insanları öpme hastalığı vardı. Yoldan geçen birisini bile öpebilirdi. En azından barışmalarıyla bende Berivan da rahatlamıştık. Üç yeğen kendi aralarında oyun oynarken Hilal, Deniz'den çok Okyanus'un elini tutuyordu. Deniz bunu görüp kendi elini de zorla tutturuyordu.

Onların gelmesiyle bizde geleneksel kar topu savaşımıza devam ettik. Erkekler günlerini berbat etmemek için kadınların kazanmasına izin vermişlerdi.

"Anneciğim niye kaymak istemiyorsun?" diye sordum. Deniz çoktak kayak yapmayı öğrenmişti. Minicik boardın üstünde babasıyla birlikte kayıyordu. İki küçük tepenin üstünden kayıp gelirken tam önümüzde durdular. Okyanus, boarda binmemek için kırk takla atıyordu ama ne olduğunu da asla söylemiyordu. Sadece omuz silkiyordu.

"Hayıy!" dedi Deniz. Boarddan kardeşinin kolundan tutup indirdi. "İstemiyö," dedi tatlı bir dille.

"Neden?" diye sordum. Artık ikisi o kadar iyi anlaşıyordu ki, her anlamda birbirlerine destek oluyorlardı.

"Okyanuş Hiş soğuşu sevmiyö ki!" dedi Deniz, bilmiş tavrıyla. Birkaç gündür buradaydık. Okyanus hiç sevmediğini belli etmemişti. Daha doğrusu huysuz duruyordu ama hiç sevmediğini söylemişti. Kardeşine parlayan gözlerle bakarken, "Dimi Hiş?" diye sordu.

"Seviyö oğlum niye sevmesin?" dedim, Karan'la ikimiz birbirimize bakıyorduk.

"Şiz üzölmeyin diye dememişiti!" dedi Deniz. "Hiç sevmez ö!" Kaşlarım havaya kalkarken yüzümdeki ifadenin aynısı kocamda da vardı. Birkaç gündür burada olduğumuz için Okyanus'un davranışlarını aklımdan geçirdim. Sabahları kalkmak istemeyişi, dışarı çıkmayışi, babasının kucağından inmek istemeyişi demek ki soğuk havayı sevmemesinden kaynaklanıyordu. Kaç yıllık kızımın soğuşu sevmediğini şimdi öğreniyordum.

"Ama kay yemeyi seviyö!" dedi Deniz. Her konuşmasından sonra Okyanus'a heyecanla bakıyordu. Kafasını eğdi. "Dimi Hiş?"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Okyanus çıkartmış olduğum eldivenlerinden fırsat bulup parmaklarını kaldırdı. "Sen kar yemeyi seviyor musun?" dedi, işaret diliyle.

"Seviyom tabii ki!" dedi Deniz. Dudağını yaladı. "Aynı donduyma!"

"Al ye bakalım!" dedi Okyanus, işaret diliyle. Sonrasında avucuna biriktirmiş olduğu kar topunu Deniz'in yüzüne fırlattı.

"Okyanuş Hiş kork benden!" dedi Deniz.

"Bı...bı...bır...ak!" dedi Okyanus. İki kar topu savaşına girişmişti.

"Bıyakmıcam!" dedi Deniz.

Bir anda yüzümde hissettiğim soğuk darbeye neye uğradığımı şaşırılmışım. "Karan!" dedim, çığlık çığlığa.

Karan dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini kırıp, "Biri yer biri bakar kıyamet ondan koparmış..." dedi, çapkın bir tavırla.

"Çocuklar..." dedim, ikizlere doğru. "Babanızı kara gömelim!"

"Şavaş!" dedi Deniz. Elindeki kar topunu kardeşine atmak yerine babasına fırlatmıştı. "Babaya öpçük!"

"Durun!" dedi Karan, iki küçük bir de büyük darbeler alıyordu. "Yapmayın!"

"Durmayın!" dedim, küçük askerlerime emirler yağdırırken. "Yapın!" Karan'ı yere düşürdüğümde üstüne çabuk bir şekilde çıkmıştı. Her tarafına karlar atarken bir anda üç kişiye dayanamamıştı.

"Hepinizi yiyeceğim ama," dedi Karan, sinirle. Tam kalkmaya çalışırken tekrar yere düşürüyordum ve çocukların elinden kurtulamıyordu. "Elimden kim kurturacak sizi!"

"Babam," dedi Okyanus, bir çırpıda.

"Söyle babam," dedi Karan. Kızının konuşmasıyla dönen dünya durmuştu adeta.

"An...an...aaaa...an...ne," demesiyle ben de hareketlerimi durdurdum ve konuşmasını bekledim. Dakikalar sonra kelimeleri çıkarttığı anda nefes alıp devam etti. "Bi....bi....bi...zi," dedi gülerken. "Kur...kur...ta...tır."

"Aferin kızırıma benim," dedim, onu kendime çekerken burnundan öptüm. Burunlarımız birbirine değerken ikimizde yüzümüzü buruşturduk. Bana bu yaşında böyle inanıyor olması çok hoşuma gidiyordu. "Nasıl da biliyor, annesinin güzel bebeği."

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Ben..." dedi Deniz, hemen o da ayağa kalkmış yanımda durmuştu. Yüzümü avuçlayıp beni kendine döndürdü. "Ben Mayın?" dedi, yalpalayan bir dille. "Ben de güzel bebeğin miyim?"

"Sen de öylesin," dedim onunda burnundan öptüm. İkisinin de burnu soğuktan kıpkırmızı olmuştu. "İki güzel bebeğimsiniz."

"Ha...ha...y...hay...ır," dedi Okyanus. "Bi...biz..." derken bakışları üçümüzde geziyordu. En sonda babasına bakarken cümlesini tamamladı. "Üü...Üç. Ta...tane...yiz."

"Üç tanelerim..." dedi Karan, kollarının altına bizi aldığında, hepimizin karın üstüne yatmasını sağladı. "Bebeğimin bebekleri."

"Neye gülüyormuş benim karım?" diyen sesi duyduğumda esiri olduğum uyku bilincimden sıyrıldı. Güldüğüm çok şey vardı. Ailem vardı, mutluydum. Huzurluydum.

"Rüyamda seni gördüm..." diye mırıldandım. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve rüyayı devam ettirmeye çalışıyordum.

"Gözlerini açarsan beni şimdi de görebilirsin." Direktifiyle kapalı olan gözlerimi araladım. "Ne gördün?" diye sordu.

"Çok değişti..." dedim, her şey zihnimde duruyordu. Çok net hatırlıyordum çünkü benim hayatımdı. "Sen ve ben. Ama yeniden başlamışız Karan Milan..."

"O toyluğumuz, öfkemiz..." derken gülümsememe engel olamıyordum. Uzanıp gülüşümden öptü. "Her şey yeniden başlamıştı ama tam olarak aynı değildi."

"Ne gibi aynı değildi?" diye sordu Karan, merakla.

"Ben savcıydım mesela..." dedim, çok öfkeli birisiydim. Sinirim en büyük zaafımdı. Bunun nedeni annemdi. Onun ölümünü araştırıyordum deli gibi. "Bana Savcı Hanımağam diyorlardı ben de sürekli olarak Savcı Hanım diyerek onları düzeltiyordum!"

"Eee ben neredeyim? Ben yok muyum?" dedi, yüzü düşerken. Hayatımın merkezinde yine o vardı.

"Sensiz olur mu hiç?" dediğimde uzanıp çenesine buse kondurdum. Parmakları belimi sararken beni iyice kendine çekti. Aşkım, ilk günkü gibi aynıydı. Hatta her geçen gün daha çok artıyordu. "Sen de vardın..." derken kaşlarımı hafifçe çattım. "Seni hep suyun içerisinde gördüm galiba rüyamdaki halimizde Deniz İti olmuştun aşkım!"

"Sus Marin!" derken eliyle ağızımı kapattı. "O His'i gördüğüm yerde fena benzeteceğim!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Gülüşlerim daha çok artarken Karan beni bırakıp diğer tarafına doğru döndü. "Şaka yapıyorum..." dedim, ona öpücükler kondururken. "Hem ava giderken avlanma His seni fena yapar..."

"Başka ne gördün?"

"Biz tekrar başlamıştık... Bilmiyorum çok garipti."

"Çocuklarımız var mıydı bari?"

"O kadar uzun sürmedi rüyam..." dedim, devam etmeye çalışmıştım ama olmamıştı. Karan'ın öpücükleri ve dokunuşları görmeme en güzel engeldi. Bazı şeyleri parça parça hatırlıyordum. "Ben..." derken anlık olarak duraksadım. "Ben kan kustum."

"Tamam devam etme," dedi hızlıca. Yüzü daha çok düşerken gülümsedim. Kucağına çıktığımda Karan tamamen altımda yatıyordu.

"Ama çok güzeldik," dedim, heyecan dolu bir sesle. "Sen ve ben yeniden..."

"Benim ne olduğumu söyleyecek misin?" dedi, benim savcı olmam onun moralini bozmuştu sanırım. "Yine şımarık patron ağa bozuntusu muyum?"

"Kocamdın..." dedim, onun ne olduğunu söylemek istemedim fakat o bu meslekten çok gururluydu. "Yeterli değil mi?"

"Yeterli..." dedi, beni iyice kendine çekerken dudaklarımız buluştu. Tane tane öpücük bırakırken tutkuyla öpüşmeme izin vermeyip bana işkence ediyordu. "Çok yeterli." Dudaklarını bana teslim ettiğinde doyasıya öptüm. Bacakları bacaklarıma dolaşırken üzerimize ince örtüyü çekmiş, çarşafın arasına ikimizi gizlemişti.

"Anne!" diye ses duyduğumuzda, oğlum kapıyı son hızla açtı. "Baba!"

"Babam," dedi Okyanus, tatlı bir dille. "Annem."

İkisi de koşar adımlarla yanımıza gelirken, Karan'la fevri bir hareketle birbirimizden ayrılmıştık. En tatlı sabahlar Karan Milan'ın öpücüklerinden sonra çocuklarımın öpücükleriyle başlıyordu.

"Bebeklerim..." dedi Karan, ikisini de kendine çekerken öpmeye başlamıştı. Saçları başları dağınık, üstlerinde pijamaları vardı. Uyandıkları an, her sabah olduğu gibi yanımıza gelmişlerdi.

"Güzel ailem..." dedim, kızımı ve oğlumu sırayla öperken.

"Okyanus'a bir şey söyleyin!" dedi Deniz. Sabah sabah siniri tepesinde duruyordu. "Etek giyecekmiş!" derken kaşları iyice çatılmıştı. "Bana puştları dövdürtmesin!"

Özge Naz – Düşler Ağdı

Gözlerimi devirdiğimde, "Küçük Karan Milan..." dedim bıkkın bir sesle. Bakışlarım kızıma düşerken onu kolumun altına aldım. "Biz ne günah işledik anneciğim?" diye sordum, burnuna dokunurken.

"Bu kadar güzel olmak bizim suçumuz değil!" dedi Okyanus, bilmiş tavırla. Çok güzel bir kız olmuştu, babasından aldığı gözleri, esmer teni alımlı olmasına yetiyordu.

"Giyeceksin kızım tamam mı?" dedim, onu desteklerken. "Hatta bende giyeceğim bugün!"

"HAYIR!" dedi Milan erkekleri yüksek sesle. Deniz'in sinirine Karan da katılmıştı. "Etek metek yok!"

"Var!" dedi Okyanus. Çok hazırcevap birisi olmuştu. Hiçbir lafin altında kalmıyordu. Dil terapisi sayesinde konuşması düzelmişti ama bazen kekemesi tutuyordu. Bazı harflerde ve kelimelerde takıldığı oluyordu. "Annemle bize karışmayı bırakın artık!" dedi, iki erkeğe kızgınlıkla bakarken. "Mağaranızdan çıkın! O etekler giyilecek!"

"Bana bak Okyanus His!" dedi Deniz. "Kıskançlığım zaten en üst seviyede! Yan gözle bile bakanı döverim!"

"Yapmadığın bir şey değil sanki," derken kollarını göğsünde birleştirdi. "Aynı babam gibisin!"

"Gurur duyarım," dedi Deniz. Babasına kollarını dolayıp sıkıca sarıldı. Okyanus onun sarılmasına üzülmüştü.

"Aferin oğlum," derken Karan saçlarının üstünden öptü. "Babasının oğlu işte. Tam bir Milan erkeği."

"Babam," dedi Okyanus. Konuşurken bana annem, Karan'a hep babam diyordu. Sahiplik ekiyle konuşuyordu. "Kötü bir şey demedim." Deniz'den fırsat bulup diğer kolunun altına girdiğinde babasının yanağından öptü.

"Biliyorum babam," dediğinde Karan'ın sırf öpücük almak için bilerek küsmüş tavrına girdiğini biliyordum.

"Aşkım," dedim Deniz Mir'e doğru. "Kadınların kıyafetine karışılmaz. Eğer birine karışmak istiyorsan bu bize bakanlar olsun. Kardeşin istediği her şeyi giyecek, sen onu koruyacaksın. Kardeşini değil, dışarıda ona rahatsız edici şekilde bakanları kısıtla."

"Haklısın anne," dedi Deniz. "Ama kızım bazen bilerek beni sinir ediyor."

"Annem," dedi Okyanus. "Deniz de başka kız görünce hemen beni satıyor ama!" Birbirlerini şikayet etme seansına geçmişlerdi.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Kardeşini neden tek bırakıyorsun Deniz?" diye sordum, kızar gibi. "Hani her zaman elini tutacaktın?"

Deniz kirpiklerini kıpraştırdı. "Ama anne, Okyanus hemen kızları yanımdan uzaklaştırıyor. Yanımda Hilal ablamdan başkası olunca hemen kıskanıp küsüp gidiyor. Ben de o yüzden tek başına gidiyorum. Söyleyin kızınıza beni rezil etmesin!" derken iyice sinirlenmişti. "Hem boks maçında Deniz Mir diye tezahürat yaptırdı. Sevdiğim kız 'r'leri söylemiyor! Ona defalarca bana Mir deme dedim!"

Okyanus umursamaz bir tavırla omuz silkti. Babasının kolunun altından çıktığında, "Rezil etmiyorum ki..." dedi. Yataktan biraz uzaklaşmıştı. "Sadece hâlâ geceleri yatağını ıslattığını söylüyorum!" Dil çıkartıp kaçtığında Deniz de hemen yataktan çıkmıştı.

"Okyanus His Milan!" diye Deniz, evin içerisinde gürlledi. "Kork benden!"

"Deniz Mir Milan!" dedi Okyanus aynı yüksek sesle. "Korkmuyorum senden!"

"Bunlara ne oldu böyle?" dedim şaşkınlıkla.

"Büyüyorlar..."

"Birbirlerini yiyorlar..." dedim.

"Bırak yesinler, çocuk onlar..." dedi Karan. Üstümüze örtüyü çektiğinde çevik bir hareketle beni altına aldı. Dudakları boynumu yakalarken her bir yerime öpücük kondurdu. "Bizde birbirimizi yiyelim."

"Ne zaman doyarsın diye bekliyorum ama asla doymuyorsun, Karan Jan Milan."

"Sana hep açım ben," dedi, istekli bir sesle. Her defasında beni kendine aşık ediyordu. "Aşkına, sevgine, her bir zerrene."

"Anne..." dedi kısık bir ses, minik adımlarla, bir eli gözünü sıvazlıyordu. Diğer eli karnındaydı. Boynunda emziği asılıydı. Derya Nil Milan, minik kızım yeni yürümeye başlamıştı. Ablası ve abisinden sonra gördüğüm en güzel bebektir. "Baba..." diye yanımıza doğru gelirken, tekrar çarşafın altından kalktı. Ağlıyordu. Büyük ihtimalle ikizlerin sesine korkarak uyanmıştı.

"Gel anneciğim," dedim, yatağın başında. "Niye erken uyandın? Uyuman gerekiyordu." Minik bedeniyle yatağa çıkmaya çalıştı. Tam düşecekken Karan onu tutmuştu.

"Prensesim..." dedi kokusunu içine çekerken. "Günaydın babacığım." Derya Nil korkmuştu. "Korkma ben tuttum seni." Kucağına aldığı kızını koynuna yatırdı. Derya Nil, babasına hemen sarılmıştı. Karan kızının ağzına emziğini verdiğinde kızım başını ona yaslamıştı. Uykusu vardı. Abisi ve ablası rahat durmadığı için uykusunu alamamıştı.

Özge Naz – Düşler Ağdı

"Bana ver aşkım," dedim, annesini emip uyuması daha iyi olurdu. "Emzireyim, acıkmıştır." Derya Nil'in ağzına göğüs ucumu yasladığımda iştahlı bir şekilde emmeye başladı. Babası ona hayranlıkla bakıyordu.

"Hazır Derya da büyümüşken..." Karan'a kötü bir bakış attım. "Ne?" dedi. "Bir sürü çocuk yapacaktık hani?"

"Şimdilik üç bebeğim yeter. Hem sen üç tanelerim diye diye üç çocuk yapmış olduk sevgilim!"

"Olmaz sevgilim," dedi Karan. "Şimdi Derya Nil abla olmasın mı? Çalışmalara bu gece başlamalıyız."

"İsmi ne koyacağız?" diye sordum. Okyanus His Milan. Deniz Mir Milan. Derya Nil Milan'dan sonra yine uyumlu bir isim lazımdı.

"Bütün coğrafyayı koyacağız galiba," dedi Karan gülerken. "Bana göre hoş. Ben yediye tamamlayacağım. Kafayı taktım. Yedi Milanımız olacak. Yediz olmadı ama yedi çocuğumuz olacak."

"Sonuna kadar değil," diye fısıladım. "Sonsuza kadar..."

"Mutlu sona değil," dedi, kısık bir sesle. "Mutlu sonsuzluğa."

"ANNEEEEEEE!" dedi Deniz, kendini hatırlatmak istercesine. "BABAAAAAM!" dedi Okyanus aynı şekilde kendini hatırlatmak istercesine.

"Bebeklerimizle," dedi Karan Milan. Dudaklarımdan öptü beni. "Bebeğimin bebekleri..."

Bölüm sonu değil, son bölümdü.

KİTAP SONU.

SEVGİLER.

zanegzo

TEŞEKKÜRLER

İlk kitabım, ilk göz ağrım, ilk finalim, ilk tamamladığım kitap. Her şeyin ilki güzeldir. Siz benim ilk okuyucularımsınız

17.03.2021 de başladım, 17.06.2022 de bitirdim, tam 15 ay, 100 bölüm, bir sürü karakter ve güzel bir serüven. Tam tamına özel bölümlerle birlikte 486bin kelime yazmışım... Tam olarak 4 kitaplık bir seriyi, sizlerle birlikte tamamladım. Çok duygusalım.

Özge Naz - Düşler Ağdı

Konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmemekle birlikte, benim için hep değerli olduğunuzu bilmenizi isterim. Ben yolunu kaybetmiş, henüz yirmili yaşlarının başında kendine bir amaç arayan birisiydim. Sayenizde amacımı buldum. Kendime amaç edindim. Etrafım kapkaranlıktı, bana ışık oldunuz. Elimi tuttunuz, bazen bıraktınız, bazen de yere tekrar düşmeme neden oldunuz. Ayağa kalkana kadar çok şey öğrendim. Öğrenmeye de devam edeceğim. Ben kimsenin iyi ki olamamıştım fakat siz benim öyle bir iyi ki'm oldunuz ki, kimseyi aramama gerek kalmadı.

Ve en çok teşekkürüm, bu yazıyı okuyan sana. Bu kitap sana ithaftır. Bu kitap senin için yazıldı. Bu kitabın kalemi sen oldun. Bu kitabı bu ana gelmesine, bu satırlara yazılmasına sen vesile oldun. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Beni takip edebilirsin, yeni kurgularımdan, yeni duyurulardan haberdar olabilirsin. [zanegzo](#)